

1247
D 589 D
DIODORI

us
Siculus

BIBLIOTHECA HISTORICA

EX RECENSIONE

LVDOVICI DINDORFII.

VOL. V.

ANNOTATIONES INTERPRETVM

AD

L. XV — XX. ET FRAGMENTA L. VI — X.

ET XXI — XL.

Appendix.

LIPSIÆ

SVMPTEBVS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXVIII.

LIBRARY OF THE
HISTORICAL SOCIETY
OF THE CITY OF PHOENIX

PA

3965

D3

1828

v.5

4909

16/8/20

ANNOTATIONES INTERPRETVM

AD

D I O D O R I

BIBLIOTHECAM HISTORICAM.

VOL. II.

L I P S I A E

SVMPTIBVS C. H. F. HARTMANNI.

MDCCCXXVIII.

A N N O T A T I O N E S

IN

LIBRUM DECIMUM QUINTUM.

Pag. ed. WESS. 1. v. 9. *Περὶ τοῦ Γαὼ θανάτου*] Vide L. XV. 3. et c. 18., et viri mortem suo loco non esse positam cognosces. *Μοχ πρὸς Ὀλυμπίους* praestaret. WESS.

1. 21. *Καδμείαν ἀπεκτίσαντο*] *Lege ἀνεκτίσαντο*. Vulgatum arcis Cadmeae possessione Thebanos se abdicasse indicat. Basilius M. Homil. in Divit. p. 56. D. T. II. *καὶ πῶς βιωσόμεθα πάντα ἀποκτησάμενοι; φησι, τί δὲ τὸ σχῆμα τοῦ βίου ἔσται, πάντων πωλούντων καὶ πάντων ἀποκτωμένων*. Id vero falsissimum. Recuperaverunt Thebani, Spartanis eiectis, Cadmeam. Vid. L. XV. 27. WESS.

2. 23. *Ὡς Καρχηδόνοι* etc.] Poni ante articulum de Cadmea occupata debuerat. Vid. L. XV. 24. WESS.

2. 33. *Περὶ τῆς Ἰφιζράτους* etc.] Haec, et Spartanorum in Corcyram expeditio, terraeque motus atque inundatio, qua Helice et Bura submersae, praelio ad Leuctra sunt priora. Conf. L. XV. 44. 47. 48. WESS.

3. 8. *Τῶ τῆς δόξης, ἀθανατισμῶ*] Conf. not. in L. I. 1. WESS.

3. 21. *Παραλαβόντες ἡγεμονίαν κάλλιστα τεθεμελιωμένην*] Non dissimile est auctoris Epist. ad Hebr. c. XI. 10. de Abrahamo *ἔξεδέχετο τὴν τοῖς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν*, i. e. stabilem et optime fundatam coelestem urbem. Geminum vero maxime supr. L. XI. 68. *Θρασύβουλος δὲ καλῶς θεμελιωθεῖσαν βασιλείαν παραλαβόν*. Hinc *τεθεμελιωμένοι καὶ ἑδραῖοι* in S. Paulli Ep. ad Coloss. c. I. 23., et *animus bene fundatus* apud Senec. Const. Sapient. c. 6., *magnitudo stabilis et fundata* L. I. de Clement. 3., et *θεμελιῶν τὴν ἀλήθειαν* in Protrept. p. 66. Clementis Alexandr., similiaque alia. WESS.

4. 23. *Ἐτη πλείω τῶν πεντακοσίων*] Conveniunt numeri. Ad Leuctra pugnatum est Olymp. cii., quo praelio fracti Spartanī

Graeciae imperio exciderunt. Fundavit suis legibus rempublicam Lycurgus annis ante primam Olympiadem ferme centum. Recte ergo Lacedaemoniis quingentorum et paullo amplius annorum imperium contribuitur etiam infra c. 50. 65. et a Nic. Damasceno Excerpt. p. 450. et Plutarcho Lacon. Instit. p. 239. F., at prave in Vales. ex Nostro Excerpt. p. 225. τὴν δὲ ἡγεμονίαν διεγύλαζαν (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἐπὶ ἔτη πλείω τῶν ὕ. Scripserat πλείω τῶν φ', sive πενταχοσίων. Id loca, quae produxi, adfirmant, et mos Diodori, supputationem Apollodori qui Lycurgum multis annis ante primam Olympiadem vixisse tradidit, secuti. H. Valesius, cui haec non latebant, rem alio expedire modo, sed frustra, laborat. Curatius veterum scriptorum dissensum, cum de Lacedaemoniorum imperio loquuntur, exsequitur Is. Casaubonus ad Polyb. p. 97.; habet etiam Io. Meursius Miscell. Lacon. L. III. 9. 10., quae huc referas. Ceterum οἱ τότε Λακεδαιμόνιοι, qui continuo sequuntur, orationem turbant, videnturque ex scholio in hanc sedem immigrasse: tolle eos, nec quidquam ad sententiam desiderabis. WESS. Nescio, annon e neglectu, qui Diodori dictionem obsidet, et eius luxurie defendi queat οἱ Λακεδαιμόνιοι, quamvis οἵτινες praecesserit. v. p. 10. 24. et 30. REISK.

Ibid. Πλείω τῶν πενταχοσίων, οἱ τότε Λακεδαιμόνιοι] Mirum ni inter πενταχοσίων et οἱ τότε desint verba pluscula. STEPH.

4. 36. Καὶ τοῖς ἐκ προγόνων ἀνικῆτοῖς γεγονόσι] Infr. c. 56. ἀνικητοὶ ἡγεμόνες τῆς Ἑλλάδος. Victi quidem levibus subinde praeliis Spartani sunt, nunquam tamen ante Leutricam cladem ita infracti, ut Graeciae ducatu prorsus carerent. Μόνοι δὲ οἰκοῦντες ἀπόρθητοι, καὶ ἀτείχιστοι, καὶ ἀστασίαστοι, καὶ ἀήττητοι, καὶ τόποις ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς χρώμενοι, ὧν ἕνεκα ἐλπίς ἀθάνατον τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦς κεκτῆσθαι, de iisdem Lysias in Orat. Panegyrg. apud Dionysium Halicarnasseum T. II. p. 92. WESS.

4. 46. Μεταβησόμεθα πρὸς τῇ γραφῇ χρόνου] Remove πρὸς. RHOD. Delenda utique erit praepositio, nisi quid desit. Movent certe defectus suspicionem tum Codd. vetusti, in voce πρὸς retinenda constantes, partim etiam haec auctoris ex principio L. XII. Νυνὶ δὲ ἐπὶ τὰς προκειμένας πράξεις τρεψόμεθα, προδιορίζαντες τοὺς οἰκείους τῇ γραφῇ χρόνου. ἐν μὲν οὖν τῇ πρὸ ταύτης βίβλῳ etc. Hinc poterit levi opera refingi ἐπὶ τὸ συνεχὲς τῆς ἱστορίας μεταβησόμεθα, προδιορίζαντες τοὺς οἰκείους τῇ γραφῇ χρόνου. Quod si cui tamen hoc audacius videbitur, fruatur arbitrio suo. WESS. Comparanda etiam librorum XIII. XIV. XVI. XVII. XIX. XX. initia, quorum unius ad exemplum huius exordium est exigendum.

4. 59. Μάζον Φόρτιον] Duplex post Π. Φόρτιον defectus, unus post Γάϊον, alter ante Aemilium. RHOD. Defectus

est manifestus, nec apparet, qui suppleri possit: longe enim longaque Diodorus a ceteris Fastorum conditoribus se segregat, tribunos militum consulari potestate memorans, nusquam obvios. Unde vero eos, et qui aliquot annis sequuntur, descriperit, finire non possum: neque enim divinus sum. Id quidem certe constat, Fastos, quibus usus est, a Livianis plurimum discrepasse. WESS.

5. 67. Ὀρόντην κηδεστήν] Hoc malo. Auctor Ὀρόντην adpellare solet, Xenophon Ὀρόνται, quem regis Persarum generum fuisse, alias ostendimus. Vid. L. XIV. 26. et Cel. Barbeyracium Histor. Foed. P. I. p. 267. Quod additur, Teribazo classis reique navalis traditum fuisse imperium: id vetabit Gaos, sive Glos potius, ὁ τῆς ναυτικῆς δυνάμεως ἡγούμενος, sicuti c. 3. vocatur, nisi vicariam huic potestatem concesseris. WESS.

5. 68. Τηρίβαζον] Τιρίβαζον Coisl. haud male: sic enim et alii. WESS.

5. 73. Πρὸς μὲν τὸν Ἄχοριν τὸν Αἰγ. βασιλέα] Theopompus apud Photium L. XII. habet Πάκωριν. PALM. Male apud Photium Cod. CLXXVI. Πάκωρις. nam postea ibidem recte Ἄχωρις dicitur; Eusebio et Hieronymo est *Achoris*, Ἄχωρις Africano et Syncello. Vid. Ill. Scaliger. ad Chron. Euseb. MDCXVI. WESS.

5. 76. Παρ' Ἐκατόμνου δὲ τοῦ Καρίας δυνάστου] Belli principio Hecatomno Artaxerxes classis imperium, reliqui exercitus Autophradatae, Lydiae Satrapae, mandaverat. Στρατηγὸν ἐπιστήσας Ἀντοφραδάτην τὸν Λυδίας Ἐξατράπην (σατράπην) ναύαρχον δὲ Ἐκατόμνον Photius ait ex Theopompo suo. Rex ab eo consilio, sicuti superiora auctoris nostri indicant, deinceps discessit. Vid. L. XIV. 98. WESS.

5. 78. Ὁμοίως δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους etc.] Difficulter praepositio πρὸς locum, quem insedit, tuebitur, nisi ad orationem explendam ex praecedentibus intellexeris *συμμαχίαν ποιησάμενος*. WESS.

5. 83. Κατὰ δὲ τὴν Φοινίκην, Τύρου καὶ τινων ἐτέρων] Praeclare Isocrates Panegy. p. 108. Φοινίκη δὲ καὶ Συρία διὰ τὸν πόλεμον ἀνάστατοι γέγονασι. Τύρος δὲ, ἐφ' ἣ μέγα ἐφρόνησεν (rex Persarum Artaxerxes) ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐκείνου κατείληπται. Et in Evagor. p. 293. ἐπειδὴ δὲ ἠναγκάσθη πολεμεῖν (Evagoras) τοιοῦτος ἦν — — ὥστε μικροῦ μὲν ἐδέησε Κύπρον ἅπασαν κατασχεῖν, Φοινίκην δὲ ἐπόρθησε, Τύρον δὲ κατὰ κράτος εἴλε, Κιλικίαν δὲ βασιλέως ἀπέστησε. Quae quidem omnia Diodori opinionem egregie adfirmant et illustrent. WESS.

5. 90. Καὶ ὁ τῶν βαρβάρων βασιλεὺς] Depravatum ex Ἀράβων. RHOD. et PALM. Adsentior viris clarissimis. Vitium scripturae quaedam similitudo peperit, ut saepe. Conf. L. I. 53. WESS.

5. 6. Ὀνομαζόμενος δὲ Γαῶ] Ita perpetuo ducis id nomen Diodori Codd. expriment. Vid. supr. L. XIV. 36. Xenophontis in

libris *Γλοῦς*, apud Polyænum L. VII. 20. *Γλῶς*. Hinc eligendi optio anceps. Is. Casaubonus ad eum, quem indicavi, Polyæni locum ex Nostro *Γαῶ* unice verum fuerat arbitratus. Sed re in accuratius examen missa *Γλοῦς* aut *Γλῶς* in not. ad Aeneae Poliorcet. p. 1790. ed. Gron. alteri praetulit: cui libens accedo. Vicinia literarum ex *ΓΛΩΣ* fecit *ΓΛΩΣ*. Certe *Γλῶς* occurrit apud Etymologum in *Σωτηρία* p. 791. *Γλοῦς* in Xenophonte, Aenea et Athenaeo L. VI. 16., et seriore aetate *Γλώης*, dux copiarum regis Persarum Cavadis, apud Theophanem Chronograph. p. 125., qui *Γλόνης*, sed vitiose, Procopio L. I. Bell. Pers. c. 7. Quod ultimum opportune observavit Cl. Barbeyracius Hist. Foeder. P. I. p. 191. ad Persicum illud nomen adfirmandum. Adde Freinsheim. in Curtii L. VII. 2. WESS.

6. 32. *Μετὰ τοῦ βάρους ἐπενεχθέντος*] Intellige τὸ βάρους τοῦ περὶ αὐτὸν συστήματος, ut infra c. 86. WESS.

6. 49. *Πυθαγόραν μὲν τὸν υἱὸν ἀπέλιπεν*] Isocrates Evagor. p. 293. patri hoc bello *στραγωνιστὴν* adiungit filium *Πρωταγόραν*, quo nomine Salaminis regem auctor L. XVI. 46. habet: qui quidem idem si fuerit ac *Pnytagoras* Cypriorum rex apud Curtium L. IV. 3., Arrian. Exp. Alex. II. 20. et Athen. L. IV. 19. corrigendus eo loco Diodorus erit, ut probe vidit Celeb. Iac. Perizonius in Aeliani L. VII. H. Var. c. 2. Diversus aliusque videtur hic *Pythagoras*, et fortasse etiam male scriptus. *Πυθαγόραν* suo in Theopompo hoc tempore Photius Cod. CLXXVI. invenit, qui turpibus deinceps amoribus una cum patre implicitus perierit. WESS. Protogoras apud Isocratem Ms. Vrbinatis auctoritate concessit Pnytagorae: quem hic quoque Diodoro restituendum esse suadet *Πυθαγόρας* in Athenaei loco p. 167. c. in cod. Florentino *Πυθαγόρας* eodem vitio scriptus.

7. 62. *Τὰς μὲν φρουρὰς ἀπετρέψαντο*] *Μετὰ παραδίωθωσις* est Reg. 1. *ἀπετρέψαντο*. Frequentissimum *ἀποτρέψασθαι* usum habet in omnibus, quae repellimus et a nobis amolimus. *Ἀποτρέψασθαι τοὺς πολεμίους* Noster dixit hoc libro c. 67. et 69. *ἀποτρέψασθαι πολιορκίαν* L. XVIII. 51. *ἀποτρέψασθαι διαβολὰς* L. XVII. 5. *πόλεμον ἀποτρέβασθαι* Polyb. L. III. 8. et L. XI. 6., pro quo minus emendate L. III. 102. *μόλις ἀπετρέψατο τὸν ἐνεστιῶτα κίνδυνον*, et L. IV. 45. *ἀποτρέψασθαι τὸν πόλεμον οἷοί τε εἰσί*. Quin ipsum illud, quod prae manibus est, recurrit L. XVIII. 74., ubi *Ἀθηναίων δὲ μὴ δυναμένων ἀποτρέψασθαι τὴν φρουρὰν* etc. WESS.

7. 65. *Ὡσπερ βαρὺ φορτίον οὐχ ὑπέμενον*] Vid. L. XIII. 30. adscripta. WESS.

7. 72. *Λόγον ἀπῆτον παρὰ τῶν ἐπεστατηκότων ἐπὶ τῆς* etc.] Copiosius haec Diodorus exsequitur inferius c. 14. WESS.

7. 80. *Οὐδὲ δύο ἔτη φυλάξαντες τὰς κοινὰς σπονδὰς*] Pacem Antalcidae, anno 2. Olymp. xcviij. initam ex Nostri cal-

culis. Tricatur ergo doctissimus H. Dodwellus, non capere se professus, quid Diodorus velit, cum οὐδέ δύο ἔτη observatam a Lacedaemoniis Antalcidae pacem dicit, *Annal. Xenoph. p. 264. WESS.*

7. 87. Προσέταπτον τὰ μὲν τείχη καθελεῖν] Quaesitas belli caussas, neque enim deesse solent, etsi saepe futiles, belli cupidis, exponit Xenophon diligentius Hellen. L. V. p. 431. WESS.

7. 88. Εἰς τὰς ἀρχαίας πέντε κόμας] Xenophon in quatuor pagos *Rer. Graec. L. V. p. 432. διορίσθη δὲ ἡ Μαντίνεια τετραχῆ, καθάπερ τὸ ἀρχαῖον ἴζουρ.* Sed Nostro adsentiuntur Strabo L. VIII. p. 519. *Μαντίνεια μὲν, inquam, ἐκ πέντε δήμων ὑπ' Ἀργείων διορίσθη.* Et Ephorus in Harpocrat. v. *Μαντίνεια.* Dissensus origo esse potest, quod nullam Mantineae Xenophon rationem habuerit, quae a victoribus ad deditionem adacta paucos incolas retinuit, ceteris in quatuor pagos sese habitatum conferre iussis. Vid. Pausaniam L. VIII. 8. p. 615. WESS.

7. 3. Καὶ τοὺς ἐν τούτοις δόξαν ἔχοντας μετεπέμπετο] Fuit eorum e numero Antiphon. *Λέγεται γὰρ τραγωδίας συνθεῖναι καὶ ἰδία καὶ σὺν Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ,* scribit Plutarch. in x Rhetor. Vit. p. 833. C. Cum tamen deinceps tyranni fabulas, quibus magis ille sese efferebat, quam tyrannide, carperet et contemneret, eiusdem odium sibi conciliavit. *Διεμαύλιξε γὰρ τὰς τοῦ Διονυσίου τραγωδίας, ἐφ' αἷς ἐκεῖνος ἐφρόνει μείζον, ἢ ἐπὶ τῷ τυραννεῖν* de Antiphonte Philostratus Vit. Sophistar. L. I. 15. p. 499. Fallitur tamen ipse cum Plutarcho, Antiphontem rhetorem quum eum ipsum esse opinatur. Is enim Sophili filius iam olim Athenis capite poenas ob prodicionis crimen dederat, uti populi decreto, quod Plutarchus servavit, docemur. Vid. Ionsium Hist. Phil. L. IV. p. 247. WESS.

7. 7. Ἐξανχᾶτο πολὺν μᾶλλον ἐπὶ τοῖς ποιήμασιν] Ferri fortasse potuisset ἔχαννοῦτο, quod Stephanus e libro vetere eruit, si Codd. alii addicerent. Convenit illis quorum cor superbia turgescit atque inflatur. Dio Chrysostomus Or. XXIX. p. 296. *κάλλος γὰρ ἀνθρώπους μάλιστα δὴ χαννοῖ.* Iosephus Ant. Iud. L. IX. 10. 4. *καὶ χαννωθεὶς θνητῇ περιουσία.* Sed proba vulgata est, e qua scribendi errore et hic ἔχαννοῦτο, et mox χαννωμένου originem accepit. WESS.

7. 12. Ἀναγνωσθέντων τῶν — μοχθηρῶν ὄντων] Erant pleraque ἄμετρα καὶ κακοσύνθετα, sicuti apud Lucian. de Non cred. Calumn. c. 14. legitur. Dictio plane turgida erat, et monstris verborum, quibus tanquam gemmis Tragoedias ornare voluit, distincta. Habet eorum aliqua Helladius in Photii Cod. CCLXXIX. p. 1587. et Lucian. Adv. Indoct. c. 15. Itaque haud immerito Dionysii *versus absurdos et inconcinnos* censuit Ammianus Marcellinus L. XV. 5., auctorem vero *poëtam tragicum, quam bo-*

num nihil ad rem, L. V. Disput. Tuscul. c. 22. Cicero cum clarissimi Davisii nota. WESS.

8. 17. Ἀπάγειν εἰς τὰς λατομίας] Vid. Iac. Perizonium ad Aeliani Var. H. L. X. 9. Respicit huc Lucianus De Merc. Cond. c. 35. σὺ δ' οὖν, εἰ μὴ ἐπαινήεις, εἰς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εἰθὺς ἀφίξῃ. Respiciunt et alii, sed supplicii et carceris causas longe diversas afferentes. Athenaeus in lautumias depressum ait L. I. 6., quoniam amicam Dionysii Galateam corruerat: Plutarchus Or. II. de Alexand. Fort. p. 334. C. quia Dionysii tragœdiam corrigere iussus eamdem a capite ad calcem una litura deleverat: ὅτι τραγωδίαν αὐτοῦ διορθῶσαι κλευσθεῖς εἰθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὄλην μέτροι τῆς κορωνίδος αὐτὴν περιέγραψεν. Quae tamen, sicuti etiam quae de Cyclope fabula, in lautumiis illis composita, narrantur, vera esse possunt, si Philoxenus πολλάκις εἰς τὰς λατομίας, quod Lucianus Adv. Indoct. c. 15. memoriae mandavit, abductus fuerit. WESS.

8. 18. Τῆ δ' ὑστεραία etc.] Non concordat Aelianus lib. XII. Var. Hist. c. 44.; nam secundum illum non adeo brevis fuit Philoxeni in latomiis mora: ait enim ibi eum composuisse suum Cyclopa, pulcherrimum omnium, quae composuit, ποῦμα: nec Theocritus in Idyllio VII., qui (meo quidem iudicio) eam Philoxeni calamitatem deslet aenigmaticè sub Comatae nomine; ait enim (vers. 85.) fuisse ἐν εὐρείᾳ λάρακι (id est in latomiis) ἔτος ὄριον quod Scholiastae interpretantur ἔαρος ὄραν, trimestre tempus in vere. Eam litem doctioribus iudicandam relinquo. PALM.

8. 42. Ὅθεν ὡς ἐπηρεκότεα αὐτὸν ἀπεδέχετο] Dionysio evenit, quod ineptis omnibus de hoc genere. Sua laudari impense amant, raroque animadvertunt, nudum se latus urbanis hominibus dare. Habes aliud in Dionysio isto exemplum apud Polyæn. Strateg. V. 46. WESS.

8. 47. Μεταπεμψάμενος γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον] Id vero alii negant, Platonem primum hoc in Siciliam iter ingressum fuisse prodentes κατὰ θεῖαν τῆς νήσου καὶ τῶν κρατήρων, veluti Diogenes III. 18. et Athenaeus L. XI. p. 507. B.; quo tempore cum Dioni innotuisset, ab eodem ad Dionysii colloquia perductus nimia dicendi libertate tyrannum offendit, Plutarcho in Dion. p. 959. E. teste. Altero itinere κλητὸς et crebris Dionysii iunioris literis invitatus eamdem in insulam properavit, auctore Aelian. V. H. Lib. IV. 18. Vide tamen Syncellum Chronogr. p. 259. et Tzetz. Chiliad. X. 865. WESS.

8. 51. Εἰς τὸ κρατήριον etc.] Dedit eum Pollidi Spartano, qui commodum Syracusis erat in Graeciam tramissurus, clam aut interficiendum, aut certe tanquam vile mancipium vendendum, ὥσπερ ἀνδράποδον τῶν ἐπ' ἐξαγωγῇ, Aristides ait Tom. III. p. 382. Redemit philosophum in Aeginam deportatum minis xx Anniceris Cyrenaeus, de quo Menag. ad Laert. Diogen. L. II. 86.,

remisitque Athenas ad amicos. Quod vero de philosophis Noster addit, qui congressi eum liberarint, id altero itinere accidisse significat Diogenes L. III. 21. WESS.

8. 55. Δεῖ τὸν φιλόσοφον — ἢ ὡς ἤκιστα, ἢ ὡς ἥδιστα ὀμιλεῖν] Non multum intererit φιλόσοφον scribas an σοφόν. Venit egregium et rerum usu saepissime probatum illud dictum ab Aesopo Phryge, qui Soloni Sardibus post institutum cum Croeso sermonem, Ὡ Σόλων, τοῖς βασιλεῦσι δεῖ ὡς ἤκιστα, ἢ ὡς ἥδιστα ὀμιλεῖν, in Plut. Solon. p. 94. C. Aristoteles Callisthenem auditorem suum ad Alexandrum dimittens eodem prudenter usus monuit, *ut cum eo aut rarissime, aut quam iucundissime loqueretur*, apud Valerium Max. L. VII. 2. Ext. 11. WESS.

8. 58. Εἰς μὲν τὴν Ὀλυμπ. πανήγυριν] Vide L. XIV. 109. WESS.

9. 59. Διαθησομένους — — τὰ ποιήματα] Conf. Iac. Gronov. ad Harpocrat. in Διάθεσις. Diodoro διαθέσθαι de orationis et carminum recitatione haud infrequens. Supr. L. XII. 17. τὸν ἑτερόφθαλμον ἀποτολμῆσαι λόγον ἐν ἐκκλησίᾳ διαθέσθαι. et hoc libro c. 38. Καλλιστράτου τοῦ δημαγωγοῦ τὸν λόγον διαθεμένου, ὑπὲρ δὲ τῶν Θηβαίων Ἐπαμινώνδου διαθεμένου λόγον Φαυμασιῶς ἐν τῷ κοινῷ συνεδρίῳ. Diversiore forma Plato in Charmide p. 162. D. ὥσπερ ποιητῆς (ὀργίζεται) ὑποκριτῆ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. Et Antiphon διαθεῖναι λόγον ἐπὶ τοῦ ἔξαγγελῆαι in Ulpiani Schol. ad Olynth. II. p. 14., ubi de hoc verbo plura. WESS.

9. 78. Καὶ κατελθόντες εἰς τὰς Στραζοῦσας] De Philisto ob ea, quae Plutarchus in Dion. p. 962. refert, dubitare licet. WESS.

9. 84. Σερούϊον Σουλπίκιον] Sulpicio suum praenomen reddidi, quod fieri oportere, Rhodomannus pulere viderat. Ceterum Consulum hoc par aliorum Fasti ignorant, a Diodoro alicunde erutum; neque enim ex se finxisse videtur. WESS.

9. 92. Ἐφησε συγχωρῆσαι] Repono συγχωρήσειν. STEPH. Ego non moveo. Saepe ostendimus, hoc in genere optimos scriptorum variare. Noster L. XII. 60. οὐκ ἔφασαν ἀκολουθεῖν. et L. XIV. 98. τὴν δὲ νῆσον ὠμολόγησαν ἀπὸ τῶ συγκατακτῆσασθαι. Lysias Or. in Agorat. c. 11. οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι τὴν εἰρήνην ποιήσασθαι. et c. 3. οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι ταῦτα γενέσθαι. ubi Stephanus quoque ἐπιτρέψαι, sine caussa tamen. WESS.

9. 94. Αὐτὸς δὲ μόνης τῆς Σαλαμῖνος] Μόνης recepi. Voluit Teribazus, ut uni duntaxat Salamini Evagoras, abdicato reliquarum urbium imperio, deinceps praesesset: solusne regnaret, an cum filio, controversia non erat. WESS.

9. 2. Ὁρόντης ὁ ἕτερος στρατ. — γράμματα etc.] Venisse in partes huius consilii Evagoram ipsum, ex Theopompo innuit Photius Cod. CLXXVI. WESS.

10. 7. *Καὶ συλλαλεῖ περὶ κοινοπραγίας*] Nolo prorsus damnare περὶ κοινοπραγίας. potest sententiam dare satis congruam. Praefero tamen Regg. librorum scripturam, auctoris adsuetudini respondentem, qua διαπρεσβεύσασθαι περὶ κοινοπραγίας, συλλαλεῖν περὶ κοινοπραγίας, κοινοπραγίαν συνδέσθαι frequenter usurpat. Vid. L. XI. 1. et XV. 90. XVI. 37. XVIII. 14. WESS.

10. 10. *Ὡς καὶ Πυθῶδέ τινας ἔπεμψεν*] Longe praestabat ὡς καὶ, quod suam in sedem restitui. Πυθῶδε πέμπειν inferius c. 49. recurrit, explicatumque alias est. WESS.

10. 22. *Καὶ τὴν κρίσιν ἀναβαλλομένον*] Vero adfine non fit viris doctissimis, iudicium hoc post bellum Cadusianum fuisse dilatum: putant ex strategemate, quo Teribazus regem eo bello servasse traditur apud Plut. Artaxerx. p. 1023., clare patere, rediisse iam tum in regis gratiam. Id speciem praefert. Sed si Artaxerxes Teribazum, postquam proditionis crimine absolutus erat, summis honoribus cumulaverit, ut c. 11. a Diodoro docetur, reus fuit bello Cadusiano: tum enim humillima erat condicione et contentus. *Τότε ταπεινὰ πρῶτων καὶ περιορόμενος* Plutarchus ait. Vide tamen Cl. Barbeyracium Hist. Foed. P. I. p. 191. WESS.

10. 34. *Παραδόξως ἐξοσιῶται τὴν ἄλωσιν*] Pro ἐξοσιῶται substitue adiectum in margine ἐξωθεῖται. RHOD. Praeferrem et ego ἐξωθεῖται, si vel unus meorum Codd. id probaret: in tanto vero consensu non audeo. Nec placet tamen ἐξοσιῶται admodum, nusquam simili potestate instructum, quod quidem recorder, a me repertum. *Ἀγοσιῶται* fortasse tolerari posset, si in vetustis membranis esset. Itaque ampliandum censeo. WESS.

10. 38. *Δεκαετῆς σχεδὸν γεγενημένος*] Consentit hac quidem parte Isocrat. Evag. p. 295. *Ἐυάγορα δὲ πολεμήσας ἔτη δέκα, τῶν αὐτῶν κύριον κατέλιπεν, ὧνπερ ἦν καὶ πρὶν εἰς τὸν πόλεμον εἰσελθεῖν.* In ceteris non item. Noster ait, duobus potissimum annis, reliquis in apparatu consumptis, bellum arsisse, eoque temporis intervallo navali praelio victum Evagoram intra Salaminem fuisse conclusum. At Isocrates Panegyri. p. 101. sextum eius belli annum, cum orationem eam scriberet, verti, iamque Evagoram maritimo certamine superatum rebus angustis esse, significat: cui eadem tempestate viventi cur tandem non accessero? WESS.

10. 46. *Ἔγνω καινῆ πραγμαμάτων etc.*] Hoc quoque loco videtur desiderari οὐδὲν post ἔγνω. quae omissio nescio an librariis, an Diodori idiomati tribuenda sit. Sic et p. 475. *εὐλαβήθη μή ποτε*, pro *εὐλαβήθη οὐδὲν μή ποτε*. vel *εὐλαβήθη γὰρ μή ποτε*. STEPH.

10. 48. *Ἐπεὶ τοὺς τριηράρχους etc.*] Pro ἐπεὶ repono ἔπειτα. Nam cum ἐπεὶ servari non possit πεποιημένος. STEPH. Forte ἔπειτα δὲ τοὺς. RHOD. Non refragarer, si libri manu exarati edicerent. Puto ellipsi verbi ἦν Diodoro posse succurri. *Ἐπεὶ πεποιημένος ἦν postquam eos sibi conciliarat*: quae quidem haud in-

solita est. Arrian. Exp. Alex. L. VII. 19. ὑπὲρ ὅτων μὲν ἕκαστοι
προσβευόμενοι, οὐκ ἀναγράφονται, ubi nisi ἦσαν expleas, habet iti-
dem oratio. Adde Homer. II. O, 307., quaeque ibi Eustathius. WESS.

11. 63. Μετεμέλοντο τοῖς πεπραγμένοις] Sic L. XVIII. 2.
μεταμέλεσθαι τε ἔφη τοῖς πραχθεῖσι. Plinius L. XVII. 42.
μετεμέλετο μὲν ἐπὶ τῇ τῆς πολιορκίας ἐπιβολῇ. WESS.

11. 71. Ζῶντες ἐξεδόρησαν καὶ ὑπὲρ τῶν διζαστικῶν etc.]
Recte hoc exemplum, et alterum in Sisamnem a Cambyse statu-
tum apud Herodot. V. 25. H. Valesius obmovit Ammiano Marcel-
lino, scribenti L. XXIII. 6. *nam quod supersidere (apud Persas)
corio damnati ob iniquitatem iudicis iudex alius cogebatur, aut
fixit vetustas, aut olim recepta consuetudo cessavit: neque
enim finxit vetustas. Addere potuisset ex Basilio Seleuciensi L. II.
de Miracul. S. Theclae κατὰ δὲ τὸν τῶν Περσῶν νόμον δείρας
αὐτὸν καὶ δορᾶς γυμνὸν ἐποίησε. ubi P. Pantinus plura, sed ex
B. Brissonio L. I. Reg. Pers. Sect. CXXXIII. WESS.*

11. 79. Τὴν ὑπ' Ὀρόντου γεγενημένην ὑπάκουσιν etc.]
Hic locus depravatus est, idque ex omissione verborum aliquot,
ut opinor. STEPH. Vulneri medicinam, quam Stephan. negavit,
opportune fecit Rhodomannus in not. Addendis: *Mendosus, inquit,
est locus, quem sic utcumque restituo. Post γεγενημένην haec
insere: συνθήκην, τὸν Εὐαγόραν ὑπακούσειν ὡς βασιλέα βασι-
λεῖ· προήνεγκε δὲ ἑαυτὸν τὴν εἰρήνην etc. Legebat transactio-
nem ab Oronte factam, Euagoran ut regem regi pariturum.
In medium etiam proferebat sese pacem etc. Haec enim aut his
similia deesse, ex cap. 9. et 10. facile conficias. WESS. In an-
notationibus ipsis προσήνεγκεν deleri iusserat Rhodomannus.*

11. 83. Μὴ χρηματίζειν — περὶ θανάτου] Videntur Teri-
bazum accusasse et eo nomine, quod Delphis Apollinem de regis
morte consulisset. Quid seiscitatus fuerit, vide e. 8. WESS.

11. 92. Ὡν τὸν βασιλέα — ἦν εὐεργετηκῶς] Fuit ergo ex
eorum numero, quos OROSANGAS adpellabant. Οἱ δ' εὐεργέται τοῦ
βασιλέως Ὀροσάγγαι καλέονται περσιστί· apud Herodot. L. VIII.
85. Quorum e genere qui erant, cum publicas in tabulas refere-
bantur, tum eximiis honoribus ornabantur. Habet de Orosangis
his conpluscula Des. Heraldus Advers. L. I. 9., sed magnam par-
tem occupata a B. Brissonio de Reg. Pers. I. 138. WESS.

12. 2. Ἐν τε τοῖς πολεμίοις ἀνδρεία etc.] Legatur πολέμοις.
RHOD. Id quidem necesse non est. Idem est ac διενεγκεῖν τὰ πο-
λέμια in Luciani D. Mort. XII. 1., ubi egregie Cl. T. Hemsterhus.
Conf. et not. in L. I. 54. WESS.

12. 17. Διὰ τὸ τὰς περὶ αὐτῶν χάριτας — ἀπειληρέναι]
Non sum oblitus moris Diodori, quo περὶ multimodis usurpat.
Ἡ περὶ τὰς Ἀμαζόνας ἀρετὴ earum virtus est L. II. 46., ἢ περὶ
τὸ ἄροτρον εὐρεσις illius inventio L. III. 63., ut alia silentio prae-
teream. Hic tamen τὰς περὶ αὐτῶν χάριτας ex Reg. I. praeoptavi,

ut gratiae et conmoda sint, quae ob merita in regem abstulerat Teribazus. WESS.

12. 36. Τοῦ παρὰ τὴν Μαντίνειαν ποταμοῦ] *Ophis* dicebatur, teste Pausania, qui regis Agesipolidos hoc strategema copiosius exsequitur L. VIII. 8. p. 614., sicuti et Xenophon Hellen. L. V. p. 432. WESS.

12. 45. Εἰς τὰς ἀρχαίας κώμας μετοικισθῆναι] Vid. supra c. 5. et Polyb. IV. 27. et Aristidem T. III. p. 476. Manserunt autem Mantinenses in pagos descripti, donec ab Epaminonda in integrum patriamque urbem restituerentur, Pausan. IX. 14. WESS.

13. 51. Τὸν Ἴόνιον καλούμενον πόρον] Sic bene. Male ἐν τῷ Ἴωνίῳ πελάγει Aelian. Hist. Animal. L. XIII. 19. et ἀπὸ τοῦ Ἴωνίου μέχρι τῆς Συρίας Appian. Bell. Civil. L. IV. p. 1030. Nota res ex Stephano Byzantino est. WESS.

13. 55. Καὶ συλήσειν] Non video cur ἔσπευδε συλήσειν dicturus fuerit Diodorus pro ἔσπευδε συλῆσαι, praesertim quum praecessisset ἐπιπλεῦσαι. repono ergo συλῆσαι. STEPH. Mutandi iustam Stephanus caussam non habuit. Multa in hoc genere sibi indulgent veteres. Lysias pro Callia apud Harpocraton. in Τίμημα· οὗτοι δὲ φάσκοντες πλείονα μισθώσασθαι, καὶ τίμημα καταστήσεισθαι. quod optime tuetur T. Hemsterhusius, plura de hoc genere commentatus ad Xenophontem Ephesium Miscellan. Observat. Vol. IV. p. 286. Aliud est, quod nos moratur. Dicit auctor, Dionysium magnis copiis Epirum invadere voluisse, ut ditissimum Delphis templum spoliaret. Atqui id in Epiro non erat, sed Phocide. Quod cum non lateret Amyoto, Gallico interpreti, pro Delphico Apollinis templo Dodonaeum Iovis versione sua expressit, coniecturam credo secutus: nam scripti Codd. nostri quidem certe, in Delphico retinendo consentiunt. Hos itaque sequar, tantoque magis, quod τέμενος γέμον πολλῶν χρημάτων verius dicatur de Delphica, quam Iovis Dodonaei aede. Vide modo L. XVI. 57. Fuisset sane expeditius ad id sacrilegium iter tyranno, si Crisaeum in sinum invecus exscensioneque facta Delphos properasset: sed potuit ille animo alia, cur hoc negligeret, agitare. Confer tamen Cl. Barbeyracium, pro Dodonaeo Iovis templo non sine quadam veri specie pugnantem, Histor. Foed. P. I. p. 192. WESS.

13. 58. Δι' Ἀλκίτου τοῦ Μολοτιοῦ etc.] Principis huius genus et familiam declarat Pausan. L. I. 11. In exilium quare abierit, incertum est; certissimum vero, restitutum in priorem dignitatem Atheniensium caussae saepius enixe studuisse. Vid. Xenophont. Hellen. L. VI. p. 457. et infra hoc libro c. 36. Nostrum. WESS.

13. 78. Ἐκτισαν ἐν αὐτῷ νῆσον — Φάρον] Dicendi genus illustravimus ad L. V. 80. Rem ipsam, dubia si foret, firmarent haec Strabonis L. VII. p. 484. Φάρος, ἢ πρότερον Πάρος, Παρίων κτίσμα. Et Stephanus in Φάρος, optime ab Is. Casaubono

correctus. Urbem habuit cognominem, quam Romani ob insignitam Demetrii Pharii perfidiam, solo aequarunt apud Appianum Illyr. p. 5. ed. Hoeschel. WESS.

13. 81. *Τὴν ὀνομαζομένην Λισσὸν*] Vid. not. ad Hieroclis Synecdem. p. 656. Dionysius sub idem tempus in opposita continente urbem Adriam sive Hadriam condidit. Etymologus: *Ἀδρίας τὸ πέλαγος. Διονύσιος Σικελίας τύραννος, ὃς πρότερον ἐπὶ τῇ Ὀλυμπιάδι πόλιν ἔκτισεν Ἀδρίαν ἐν τῷ Ἴονικῷ κόλπῳ, ἀφ' ἧς καὶ τὸ πέλαγος Ἀδρίας καλεῖται.* Annus incertus est: exiit enim ex Etymologi verbis. Satis tamen ex rerum apud Nostrum successione adparet, ab Olymp. xcvi. non multum afuisse. WESS.

13. 83. *Κατεσκευάσε νεώρια etc.*] Omnia haec omnino pertinent referrique ad urbem Syracusanam debent. Id praeter flumen Anapum, quod prope Syracusas labebatur, ambitus urbis, ceteris Graeci nominis oppidis longe amplior, suadet: nam Lisso minime convenit. Aliud tamen censuit doctissimus Cellarius Geogr. Ant. L. II. 8. p. 618. WESS.

13. 93. *Λεύκιος Οὐαλέριος καὶ Ἄνλος Μάλλιος*] Fasti Liviani dant huic anno tribunos militum consulari potestate, et longe quidem alios. Paene suspicor in Fastis, quos Diodorus habuit, errore quodam hos consules esse repetitos. Habet eosdem L. XIV. 103. et succedentes itidem L. Lucretio et Servio Sulpicio c. 99. Sequuntur eosdem c. 107. tribuni militum, quos huius libri c. 15. reperies. Quae quidem certo videntur esse indicio, in Diodori Fastis perturbatissima omnia fuisse. WESS.

13. 95. *Δίκων Συρακούσιος*] Domo fuit Cauloniates, sed praemiis expugnatus Syracusanum se deinceps adpellari passus est. Victorias reportavit sacris in certaminibus plures, descriptas a Pausania L. VI. 3. p. 459. et hoc epigrammate, necdum, quod sciam, edito:

*Εἰμὶ Δίκων νίος Καλλιμβρότου· αὐτὰρ ἐνίκων
Τετράκις ἐν Νεμέᾳ, δις Ὀλύμπια, πεντάκι Πυθοῖ,
Τρὶς δ' Ἴσθμῶ, στεφανῶ δ' ἄστν Συρακοσίων.*

Hoc tamen Pausaniam inter et epigrammatis auctorem interest, quod illi Δίκων sit Καλλιμβρότου, victoriasque abstulisse dicatur Ὀλυμπικάς μίαν μὲν ἐν παισὶ, δύο δ' ἄλλας ἀνδρῶν. Itaque in Pausania Δίκων Καλλιμβρότου, et in epigrammatis versu secundo τρὶς Ὀλύμπια fortasse satius erit scribere, ut iste dissensus tollatur. WESS.

14. 12. *Ἐχων τριήρεις ἐξήκοντα*] Centum triremibus hanc Dionysium expeditionem ingressum fuisse, Aristotelis Oeconom. L. II. p. 689. ed. Du Vall. et Polyaen. Strat. V. 2. 21. memoriae mandaverunt. Causa erat speciosa. Piraticae studebant Tusci eo tempore, arcemque, unde erumperent, Pyrgos legerant. Servius opportune in Aen. X. 184. hoc castellum (Pyrgi) nobilissimum fuit eo tempore, quo Tusci piraticam exercuerunt: nam illic

metropolis fuit: quod postea expugnatum a Dionysio, tyranno Siciliae, dicitur. WESS.

14. 13. *Συλῆσων ἱερὸν ἄγιον*] Deae *Leucotheae*, si Aristotelem sequaris et Polyaeum, si Strabonem L. V. p. 345., *Ἑλληθυίας* sive *Lucinae*. Audi Geographum: ἔχει δὲ (Pyrgi castellum) *Ἑλληθυίας ἱερὸν, Πελασγῶν ἴδρυμα, πλούσιόν ποτε γεόμενον ἐσύλησε δ' αὐτὸ Διονύσιος ὁ τῶν Σικελιωτῶν τύραννος*. Tollit discordiam hanc Ph. Cluverius Ital. Ant. L. II. p. 496., Aristoteli *Ἑλληθυίας* nomen inculcans, verum medicina nimis periculosa. Quid si enim Deam illam Etruscam Graecorum alii *Leucotheae* suae, alii *Lucinae* respondere fuerint arbitrati? *Leucotheam* praefert quoque Aelianus Var. Hist. L. I. 20., in gentis tamen, ubi colebatur, nomine vitiosus, quod doctissimos interpretes non fugit. WESS.

14. 33. *Σέντιον Σουλπίκιον*] Emenda *Σερούϊον*, et pro *Λεύκιον Αἰμίλιον, Μάσκον*. Ita enim Livius, qui etiam Agrippam Furium et C. Aemilium prioribus adiungit. RHOD. Scribendum citra omne dubium est *Σερούϊον*, etsi tribunos longe alios huic anno det Livius L. VI. 11. Fasti Diodori, ut supra diximus, vitiosissimi fuerunt, iteraveruntque eosdem tribunos, quos L. XIV. 107. rebus administrandis praefecerant. WESS.

14. 45. *Πρὸς τοὺς παρόντας συμμ. ποιησάμενοι*] Aut ego vehementer fallor, aut hic latet ulcus. Quinam enim οἱ παρόντες, quos foedere sibi iunxerunt Poeni? Vide an reperiri possint ex his, quae auctor addit: *Dionysium ait copias esse partitum, τῷ μὲν ἐνὶ μέρει πρὸς τοὺς Ἰταλιώτας, τῷ δὲ ἑτέρῳ πρὸς τοὺς Φοίνικας* pugnaturum. Fuerunt ergo Carthaginiensium hoc bello socii Italiae Graeci nominis incolae, iam olim multis de causis *Dionysio* infesti. Scripseris *πρὸς τοὺς παρόντας Ἰταλιώτας*, fortasse bene res habebit. Omissio nata videtur ex utriusque vocabuli ὁμοιοτελεύτῳ. WESS.

15. 51. *Μάγωνα τὸν βασιλέα*] Vid. not. in L. XIII. 43. WESS.

15. 53. *Διαπολεμεῖν ἀμφοτέρως*] Lege *ἀμφοτέρως*. RHOD. Ita praestaret, si utrique regioni bellum inferre decrevissent. Vid. L. XIV. 95. Sed copias in Siciliam atque Italiam cum transportarint, ut utraque ex provincia *Dionysium* adgredi possent, praefero ἔξ *ἀμφοτέρως*. WESS.

15. 62. *Περὶ τὰ καλούμενα Κάβαλα*] Nemo alius, quod sciam, memoravit. *Κάβαλα τῆς Κιλικίας* habet Appian. Mithridat. p. 403. quae rectius *Καστάβαλα* apud alios. Conf. ad Itiner. Anton. p. 146. WESS.

15. 65. *Ἐπὶ τινα λόφον ἐρυμνὸν καὶ ἄνδρον*] Vide Polyaeum. L. VI. 16., qui insuper docet, *Leptinem* *Dionysio* auctorem fuisse, ne ullo elabi modo pateretur Carthaginienses. Sed ille su-

perstitutione quadam ad pacis condiciones descendit. Conf. infr. c. 74. WESS.

15. 95. *Περὶ τὸ καλούμενον Κρόνιον*] Meminit etiam *Cronii*, sed in Imilconis adversus Dionysium gestis rebus, Polyaeus L. V. 10. 5. Adde Nostrum L. III. 61. WESS.

16. 4. *Ἐπιφανῶς κατέστρεψε τὸν βίον*] Potuerat eum servare frater Dionysius, si voluisset. *Λεπτίνην δὲ τὸν ἀδελφὸν σῶσαι δυνάμενος, ἐν τῇ ναυμαχίᾳ περιεῖδεν ἀπολλύμενον*, sic Aelian. Hist. Var. L. XIII. 45. sed non sine errore, a viris doctissimis recte castigato. Melius Plutarchus de Alex. Fort. Or. II. p. 738. B. WESS.

16. 12. *Τροπῆς δὲ παντελοῦς γενομένης*] Retineri *παντελοῦς* potuerat, si scripti libri adprobassent. *Τροπὴν παντελῆ* habes hoc libro c. 56. et L. XVIII. 45. prorsus uti hic *τροπῆς δὲ πάντελοῦς γενομένης*. WESS.

16. 22. *Ἀνθρωπίνως δὲ τὴν εὐημερίαν ἐνεγκόντες*] Vid. ad L. I. 60. Paulo ante praestitisset *τοὺς ἀναιρεθέντας εὐρεθῆναι τῶν* etc. WESS.

16. 29. *Μέγρι τοῦ Ἀλύκου καλουμένου ποταμοῦ*] Verum id fluvii nomen est, a salso sapore natum. Scribitur in Eclog. L. XXIII. 9. et L. XXIV. 1. *Ἀλυκος*, corruptius adhuc *Ἀύκος* L. XVI. 83., ubi terminus ditionis Carthaginiensium in Sicilia appellatur. Radebat moenia urbis Heraeae, nunc *Platani* accolis, Fazello Decad. 1. Lib. VI. c. 11. et Ph. Cluverio L. I. p. 219. Sicil. Ant. testibus. WESS.

16. 41. *Τὴν ὀνομαζομένην Λεύκην*] *Λεύκας* Strabo collocat inter Smyrnam et Phocaeam L. XIV. p. 957., Plinius L. V. 29. *oppidum Leuce in promontorio, quod insula fuit, cui Mela consentit* L. I. 17. WESS.

16. 49. *Θύση ἐν τῇ*] *Θύσειεν τῇ* Coisl. Clar. Voluisse *θύσειεν ἐν τῇ* videntur, quod bonum. WESS.

17. 53. *Ἐπελάμβανον ἑαυτοὺς προλέγειν*] Mirum est scriptos libros in *προλέγειν* consentire, quod, me quidem iudice, nihili hoc est loco. Refinge *προέχειν*, et bene se habebit oratio. Interpres non aliud censuisse videtur. WESS.

17. 62. *Ὀνομάσαντες Προφθασίαν*] Non neglexit festum hunc diem in Feriata sua Graecia Io. Meursius, alibi, quod meminere, non lectum. WESS. *Προφθασία*. nomina dierum festorum Graecis sunt pluralia neutra. REISK. Ita docet Herodotus I. 148. Cuius praecepto quae hic illic reperiuntur contraria, ut *ἑορτὴν ἄγουσι σφισι λιθοβολίαν ὀνομάζοντες* Pausaniae II. 32. 3., an corrigenda sint necne non potest ad liquidum perducī. Neque enim ratione carent *προφθασία* et similia, quae non sunt ab nominibus propriis ducta.

17. 67. *Τὰ δὲ κατὰ τὴν Ἑλλάδα σκευασάμενοι*] Mallem compositum *συσκευασάμενοι*, uti post pauca, *αὐτὴν δὲ συσκευα-*

ζομένην τὰς κατὰ τὴν Ἑλλάδα πόλεις, de Sparta Graeciae urbes sibi variis artibus conciliante. WESS.

17. 74. Καὶ τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἀπογρόντος] Vid. L. XIV. 92. Isocrates auctor est, Amyntam a vicinis barbaris praelio victum, omnique Macedonia exutum, regionem deserere constituisse, sed, audito nobili dicto ὡς καλὸν ἐστὶν ἐντάρμιον ἢ τυραννίς, mutasse sententiam, occupatoque parvo castello atque arcessitis auxiliariis copiis trium mensium spatio regnum recuperasse, in Archidamo p. 184. WESS.

17. 82. Οὐχ οἷοι ἦσαν ἀποδιδόναι] Secundum receptum morem scribendum est οὐχ οἷοί τ' ἦσαν. STEPH. Non repugno. Sic auctor L. XX. 40. Vide tamen Bergler. ad Alciphron. Lib. I. Ep. 22. WESS.

17. 86. Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι κρίναντες ἀντέχεσθαι etc.] Nimis haec parce Diodorus: negligit legationem Acanthiorum et Apolloniatarum, qui Olynthiis vicini Spartanos in hoc bellum praecipue accenderunt. Docet Xenophon Hellen. L. V. p. 433. WESS.

17. 92. Ἐπὶ Φαιωνντίους etc.] In proclivi erat emendare et reponere Φλιωνντίους. Ortelius tamen ex hoc loco somniavit Φαιοῦν urbem, quam posuit in suo Lexico. PALM. Ἐπὶ Φλιωνντίους] Sic rescripsi. Literarum similitudo in ΦΑΙΟΥΝΤΙΟΣ et ΦΑΙΟΥΝΤΙΟΣ vitio originem dedit. Solet quidem, quod diffiteri non possum, Diodorus eos plerumque Φλιασίους ceterorum more adpellare: patitur tamen analogia et alterum gentile, Φλιοῦς, Φλιοῦντος, Φλιούντιος, ut Trapezuntius, Opuntius, Hydruntius, Selinuntius, agnosciturque a Stephano. Res ipsa paullo serius contigit, quippe posterior Agesipolidis in Olynthios expeditione, sicuti ex Xenophonte Hellen. L. V. p. 441. pulchre docuit H. Dodwellus, itidem Φλιωνντίους corrigens, Ann. Xenoph. p. 266. Iungere potuisset Isocrat. Paneg. p. 96. WESS. Phliuntios Cicero quoque adhibuerat, sed ab Attico suo monitus Phliasios praetulit. Audi quae scribit ad Atticum L. VI. 2. Phliasios autem dici sciebam: et ita fac ut habeas: nos quidem sic habemus. sed primo me ἀναλογία deceperat. Φλιοῦς, Ὀποῦς, Σιποῦς. quod Ὀπούντιοι, Σιπούντιοι. sed hoc continuo correximus. Vulgatius itaque Φλιοῦς dat Φλιασίους; nec alterum tamen spernendum, analogiae respondens et Stephano probatum. IDEM in Add.

18. 2. Αὐτὴν δὲ συσχευαζομένην] Huc refer sequens καταδουλοῦσθαι absque negativa, et post πόλεις subiice ἅς ἐν ταῖς κοιναῖς etc. Sic Rhodomannus in notis: at in Addend. ἅς ἐν ταῖς κ. σ. μὴ καταδουλοῦσθαι ὅμοσαν, ἀλλὰ τηρεῖν quas in communi foedere se non servitute oppressuros, sed liberam iurisdictionem conservaturos, iurassent. Ego vero vehementer fallor, aut imprudenter repetita sunt bina vocabula μὴ καταδουλοῦσθαι ex superioribus: quae quidem eo si ablegaveris, unde

malum pedem intulerunt, scripserisque ἄς ἐν ταῖς κοιναῖς συνθ. ἄμοσαν τηρήσειν αὐτονόμους, ad orationem et sententiam nihil desiderabis admodum. Hoc itaque sequar, uncinis relativum id et suspectas voces circumscribens. WESS. III. Scaliger orae sui libri adscripserat ἁμόσασαν τηρήσειν, quod quum scabiem orationi detergere non possit, sententiam non muto. IDEM in Add.

18. 8. Ἐπ' Ἀρχοντος δ' Ἀθήν. Μενάνδρου] Demosthenes contra Timocratem p. 468. loquitur de *Euandro* Archonte, qui proculdubio idem est cum isto *Menandro*. Quid melius aliunde expiscandum. PALM. Palmerii observationem occupaverat Io. Meursius L. III. de Archont. c. 19., eidem robur ex Ptolemaeo Μεγ. Συνταξ. L. IV. c. ult. p. 106., ubi Archon hic *Εὐάνδρος*, egregium addens. WESS.

18. 10. Κορνήλιον Σερούϊλιον] Pro Κορνήλιον Σερούϊλιον scribe Σερούϊον Κορν. Publ. Hugo suppositivus est. Nescio an pro illo Κόϊγκτος Σερούϊλιος sit collocandus. Pro Ἄννιον quidem Ἄννιον, et pro Μάρκον, Μάρκιον vel Μάρτιον scribendum videtur. Sed quis auctoritate hic omni destitutus certi aliquid statuat? quia Diodorus a Fastis hic, ut etiam alibi, digreditur limitesque transilit. RHOD. Favent quodammodo scripti libri Rhodomanno. Cetera mire sunt depravata, nec auxilii spes ulla, nisi meliores proferantur Codd. Possunt sane tribunorum nomina, ut factum a viro docto, instaurari. Sed eadem ex scriptoris venisse calamo, unde edocebor? Κλαύδιον Οὐγόνα, adaeque vitiosum, L. XIV. 82. tribunis militum consulari potestate adiunxit. WESS.

18. 20. Οἱ Σπαρτιάται παρήγγελον ἐν ἀπορήτοις etc.] Hoc unde acceperit nescio. Xenophon aliter *Rer. Graec. L. V. p. 436.*, uberius praeterea exsecutus ordinem occupatae arcis Cadmeae, sicuti et Plutarch. de Socrat. Daemon. p. 576. WESS.

18. 27. Τριακοσίους μὲν τοὺς ἐπιφανεστάτους etc.] Xenophon τετρακοσίους sive *quadringentos* soium vertisse atque Athenas se prodit contulisse. WESS.

18. 32. Τὸν μὲν Φοιβίδαυ ἐξημίωσαν χρήμασιν] Centum millibus drachmarum; δέκα δραχμῶν μυριάσιν (αὐτὸν) ἐξημίωσαν, Plut. ait in Pelop. p. 280. Remoto vero Phoebidae Lysanoridam τρίτον αὐτὸν i. e. cum duobus collegis substituerunt, idem de Socrat. Gen. p. 576. A. et Pelop. p. 284. D., ubi Lysanoridae verum nomen optime reddidit Augustin. Bryanus. WESS.

18. 39. Εὐδαμίδαυ — κατέστησαν στρατηγὸν] Dissentit a Xenophonte, qui Eudamidam ante Cadmeam occupatam contra Olynthios missum refert, Phoebidam vero subsecutum, ut milites, qui tam cito cogi non potuerant, ad fratrem duceret, *Rer. Graec. L. V. p. 434.* WESS.

18. 46. Στρατιώτας πλείους ἔχοντες τῶν πολεμίων] Verum id fortasse fuit prima hac Eudamidae expeditione: alioqui equites *quadringentos* tantum habebant, ipsi in universum quinque milli-

bus non auctiores. *Τετρακοσίους ἰππέας ἐκέκτηντο μόνον, καὶ σύμπαντες οὐδὲν ἦσαν πλείους τῶν πεντακισχιλίων τὸν ἀριθμὸν* in Demosthen. Or. *περὶ Παραπρ.* p. 257. WESS.

19. 60. *Αὐτὸς τε ὁ Τελευτίας ἔπεσε*] Demosthenes dicto loco Olynthios *τρεις τῶν πολεμάρχων*, a Spartanis missorum, interfecisse ait: credo oratorie magis quam vere. Teleutias pugnando periit, morbo Agesipolis: tertius Polybiades bellum composuit, neque adeo in eorum numerum, etsi Ulpianus ita velit, addi potest. Forte Tlemonidam Orator, cetratorum ducem, qui eodem quo Teleutias praelio cecidit, intellexit. Vide Xenophontem Hellen. L. V. p. 438. WESS.

19. 68. *Τὸν πόλεμον ἔσεσθαι πολὺν χρόνον*] Etsi hoc districte improbare nolim, *πολυχρόνιον* tamen et alias praefert ipse idque parili modo in duo vocabula dissectum fuisse vidimus supra. WESS.

19. 74. *Λεύκιον Παπύριον*] Hoc nomine deleto, ut et altero M. Furii, adde proxime sequens gentile *Οὐαλέριον*. Tum *Ἀῦλον Μάλλιον, Λεύκιον Ποστούμιον καὶ Λεύκιον Αἰμίλιον* ex Livio. Fasti autem quorundam recensione discrepant. RHOD. *Α. Παπίριον* etc.] Si legeretur *Λεύκιον Οὐαλέριον, Ἀῦλον Μάλλιον* sive *Μάλλιον, Λεύκιον Ποστούμιον καὶ Λεύκιον Αἰμίλιον*, quos versione sua Rhodom. expressit, consentiret Diodorus optime Livio L. VI. 1. At is eos tribunos Romae mox post Gallos depulsos inponit, a qua calamitate longius absunt Diodori rationes. Eadem tamen, quae Rhodomanno, probata Pighio sententia fuit ad ann. ccclxv. et Onuphrio Panvinio. Mihi densae hic obversantur tenebrae; quamquam hoc satis perspicio, propius a Fastis Diodorum post haec deflectere. WESS.

19. 91. *Λεύκιος Ἰούλιος*] Post hunc scribe *Λεύκιος Ἀκύλιος, Λεύκιος Λουκρήτιος, Σερούσιος Σουλπίκιος*. Hos enim Fasti proponunt. RHOD. Sigonius hoc ex loco Iulii praenomen, quod in Livio L. VI. 4. vitiosum erat, correxit. Cetera ad eum modum, quem Rhodom. secutus est, emendanda quoque censuit Pighius in Fastis ad ann. ccclxvi. quem vide. WESS.

20. 98. *Ἐβασίλευσεν ἔτη ἑννέα*] Vid. inferius c. 55. WESS.

20. 99. *Πολυβιάδαν στρατηγὸν καταστήσαντες*] Ex Coisl. vestigiis ducis nomen, prorsus uti apud Xenophontem Hellen. L. V. p. 442. et Ulpianum ad Orat. de Legat. male Administr. p. 257. legitur, una litera integrius esse iussi. WESS.

20. 6. *Προσέταξεν ὑποταγῆναι Λακεδαιμονίοις*] Compositum id bellum fuit ex Olynthiorum arbitrio, si verum secutus Demosthenes est. *Καὶ τὸ τελευταῖον, ὅπως ἠβούλοντο, οὕτω τὸν πόλεμον κατέφευτο* Orat. *περὶ παραπρ.* p. 257. Sed vide Xenophontem citato loco. WESS.

20. 12. *Κατὰ γῆν ἅμα καὶ κατὰ θάλατταν*] Amiserant Spartani accepta ad Cnidum clade Graeciae terra marique im-

perium: nec ita tamen eorum vires fuerant attritae, ut colligendarum spes omnis decolasset. Pace Antalcidae rediit paullatim pristina civitati auctoritas et potentia, quae hoc tempore ad ἀκμὴν pervenerat. Testis etiam Demosthenes eo, quem signavi, loco: ἴστε γὰρ ὄρου τοῦθ', ὅτι γῆς καὶ θαλάττης ἵρχον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, Λακεδαιμόνιοι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. et Plut. Pelop. p. 284. E. Adde Casaubon. ad Polyb. p. 99. ed. Gron. WESS.

20. 15. Διὰ τὰς τῶν πολέμουμένων κληρουχίας] Sic mallem. Male tota Graecia Athenienses audiebant ob colonos, κληρούχους vocant, quos in urbes agrōsque suae ditionis deducebant, sortibusque agrorum descriptis donabant. Libanius Argum. Orat. περὶ τῶν ἐν Χερσῶν. rem declarat: ἔθος δὲ ἦν τοῦτο παλαιὸν τοῖς Ἀθηναίοις, ὅσοι πένητες ἦσαν αὐτῶν καὶ ἀκτῆμονες οἴκοι, τούτους πέμπειν ἐποίκους εἰς τὰς ἔξω πόλεις τὰς ἐαυτῶν. καὶ ἐλάμβανον πεμπόμενοι ὄπλα τε ἐκ τοῦ δημοσίου καὶ ἐγὼδιον. Qui quidem cum veteres migrare colonos aliorsum saepe iuberent, patriae maculam adpersere, quam Isocrates, etsi frustra, eluere conatur. Dicit debere potius gratias suis Atheniensibus Graecos referre, quod eorum sub imperio vitam seditionibus immunem transegerint, ἢ τὰς ΚΛΗΡΟΥΧΙΑΣ ἡμῶν ὀνειδίξεν, ἃς ἡμεῖς εἰς τὰς ἐρημουμένας τῶν πόλεων, φυλακῆς ἕνεκα τῶν χωρίων, ἀλλ' οὐ διὰ πλεονεξίαν, ἐξεπέμπομεν Panegy. p. 89., callide profecto. Tu confer huius lib. c. 29. WESS.

20. 21. Λέγω δὲ τὸν Περσῶν βασιλέα etc.] Audi iterum Isocratem Paneg. p. 96. καὶ νῦν Ὀλυνθίοις καὶ Φλιασίοις (Λακεδαιμόνιοι) πολέμουσιν. Ἀμύντα δὲ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ, καὶ Διονυσίῳ Σικελίας τυράννῳ, καὶ τῷ βαρβάρῳ τῆς Ἀσίας κρατοῦντι συμπράττουσιν, ὅπως μεγίστην ἀρχὴν ἔξουσιν. Quae principes eos Spartanorum civitatem coluisse hoc tempore et ab ea vicissim cultos praeclare indicant. WESS.

20. 25. Ἐπ' ἀρχοντος Ἀθ. Νίκωνος] Verum id Archontis nomen, sub cuius magistratu de vita decessit ex quorundam opinione orator Lysias, ut eius in vita significat Dionysius Halicarnassensis T. II. p. 85. WESS.

20. 27. Λεύκιον Μάλλιον] Forte Αἰμύλιον vel Μενίμιον. Pro utrovis Q. Fabium ponit, qui in fastis non exstat. Rhen. Λεύκιον Μάλλιον etc.] Car. Sigonius profert ex hoc loco ad Livii L. VI. 5. Λεύκιον Μενίμιον, Γάϊον Σεροντίλιον, Οὐαλέριον Αὐλον, Κόϊντον Φάβιον. Quos si e scripto suo Cod., ut credible fit, excitavit, usus haud dubie est longe optimo. Eum in re certa sequamur. WESS.

20. 30. Τοῖς μὲν Ἰππωνιάταις — ἀποκατ. τὴν πόλιν] Urbem Hipponium seu Vibonem Valentiam Dionysius everterat, civibusque Syracusas traductis agrum Locrensibus contribuerat, supra L. XIV. 107. Videntur Carthaginienses eos opportune πα-
 Voi. II. 2

triam in sedem restituisse, ut in Italia amicos, si qua recrudesceret cum tyranno bellum, haberent. WESS.

20. 38. *Οἱ τε τὴν Σαρδόνα κατοικοῦντες*] Vid. not. in L. IV. 29. WESS.

21. 48. *Οὓς δὲ κατετραυμάτιζον*] Salva esse potuerat, nisi scripti libri contra ivissent, recepta dudum scriptura. Amat auctor compositum id verbum. Vid. L. XII. 61. et hoc lib. c. 25. saepeque alias. WESS.

21. 54. *Σερούϊλιον Κοίντιον*] Inverte *Κοίντον Σερούϊλιον*. In fine scribe *Κοίντιον*. Fasti addunt Ser. Cornelium et L. Horatium. RHOD. Citra dubium hic *Κοίντον*, et mox *Λεύκιον Κοίντιον* scribendum. Sex tribunos Livius huic anno inponit L. VI. 6. *Serv. Cornelium*, cui hic praenomen *Marco*, tum tres illos, quos auctor edit, praetereaque *L. Horatium* et *P. Valerium*: ut adeo peccatum sit in parte extrema notae Rhodomannianae. Pighius ad ann. CCCLXVIII. hinc adfert *Ser. Cornelium*, *Q. Servilium*, *M. Furium* et *L. Quinctium*, forsitan ex coniectura. WESS.

21. 63. *Ἐπι κοιμομένους καταλαβόντες*] Videndi sunt Xenophon Hellen. L. V. p. 443., Corn. Nepos Pelop. c. 3., Plut. Pelop. p. 281. et Socrat. Daemon. p. 596., qui diligentius et copiosius haec exsequuntur omnia. WESS.

21. 64. *Ἐπειτα τοὺς πολίτας etc.*] Post *πρῶτον μὲν* nemo non expectet *ἔπειτα δέ*. complures tamen sunt apud hunc authorem loci in quibus *ἔπειτα* sine *δέ* positum est. STEPH.

21. 78. *Ὅτι καὶ αὐτοὶ συγκατήγαγον τὸν δ. τῶν Ἀθηναίων*] Vide superius L. XIV. 32. WESS.

21. 84. *Ἐψηφίσατο παραχοῆμα δύναιμιν — ἀποστεῖλαι*] Haec frustra alibi quaeres. Constat ex Xenophonte duos praetorum, qui praesidii caussa in finibus agebant, suppetias Thebanis venisse, sed nullo Atheniensium decreto. Quare utrique postea diem dixerunt, et alterum quidem morte mulctarunt, alterum vero, quia iudicium fuga evitaverat, in exilium egerunt. Uter autem horum Demophon fuerit, et an Chabriam collegam habuerit, non audeo decernere. WESS.

22. 95. *Δρομαῖος ἠπαίγετο*] Nihil mutandum. Sic L. XIV. 104. *δρομαῖοι παρήσαν ἐπὶ τὴν βοήθειαν*. WESS.

22. 27. *Προσιόντες ἐπὶ τὰς Θήβας*] Cleombrotus auxiliares copias adduxit, obviosque in Megaride eos habuit, qui fide publica ex arce Cadmea descenderant, Plutarchus in Pelop. p. 284. WESS.

22. 29. *Τοὺς δὲ ἡγεμόνας — τρεῖς ὄντας etc.*] *Lysanoridam*, qui perperam *Δυσσαορίδας* in Plutarchi superius citato loco, *Hermippidam* et *Arcissum*: hos capitis damnarunt, Lysanoridae vero multam ingentem irrogarunt. Dubites tamen sanane sint interfectorum nomina. Idem enim Plutarch. de Socrat. Gen. p. 586. E. *Κριπίδαν καὶ Ἀρχεσον* adpellare videtur. Poteris *Ἡριπίδαν*

cum Bryano rescribere, si tibi clare patuerit, eundem esse, de quo L. XIV. 38. Mihi non liquet, malimque adeo *Hermippidam* praeferre. WESS.

22. 34. *Θηβαῖοι δὲ Θεσπιᾶς πολιορκήσαντες*] Tacent alii: nec negandi propterea iusta ratio. Praeerat Thespiarum urbi Sphodrias, a Cleombroto illi inpositus ad Thebanos lacessendos, Xenoph. Rer. Gr. L. V. p. 445. WESS.

22. 37. *Εἰς Σαρδωνίαν ἀπέστειλαν*] *In Sardiniam* Interpres, haud sane prudenter, sicuti monuit Ph. Cluverius *Sard. Antiq.* p. 486. Romani in eam insulam nihil tentarunt ante Punicum bellum primum, vicinis ante id tempus domandis unice occupati. Intelligitur eorum oppidorum aliquod, quae in urbis erant conspectu, sed cuius titulo turpis inhaeret macula. *Herdonia* itaque esse non potest, quippe longius dissita. Tempus, quo Diodorus deductam coloniam asseverat, non male congruit *Satrico*, quorsum Velleius L. I. 14. *post septem annos, quam Galli urbem ceperunt*, missos fuisse colonos docet. At differt scriptura vehementer, vetatque assensum. Extundant proinde certius et probari quod possit, feliciora ingenia. WESS.

22. 39. *Καλλίων*] In Pario Marmore *Καλλέου*. *Chabriam* Sigonius vocavit, notatus a Io. Meursio de Archont. L. IV. 1. WESS.

23. 41. *Μάρκον Πόπλιον*] Deleto priore, alteri subiunge ex fastis *Κορνήλιον*. Deinde *Τῖτον καὶ Λεύκιον Κοϊντίους*. Fasti praeter hos edunt *A. Manlium* et *C. Sergium*. RHOD. Turbata corruptaque tribunorum haec sunt nomina. Refingi poterunt *A. Παπίριον*, *Ἄδλον Μάλλιον*, *Πόπλιον Κορνήλιον*, *Τῖτον Κοϊντίον καὶ Λεύκιον*. Sic certe propius recedetur a vetustiore scriptura. Onuph. Panvinius in Fast. ad annum ccclxix mancum hic ait Diodorum et quatuor tantum prodere tribunos *L. Papirium*, *Q. . . . T. et L. Quinctios*, nescio quam editionem secutus. *C.* vero *Sergius*, quem Rhodom. ceteris adiungit, Livio L. VI. 11. ex virorum doctorum coniectura est insertus. WESS.

23. 47. *Ἀθηναῖοι δὲ πρόσβεις — ἐξέπεμψαν*] Haec illis non admodum conveniunt, quae Xenophon de Atheniensibus L. VI. Hellen. p. 445. commemorat. Vereor equidem, ne hic quaedam ὑστερον πρότερον sint posita. Certe post imprudentem Sphodriae expeditionem Athenienses a Spartanis sese praecipue dissociarunt, antea vehementer illis offensi, qui Thebanis auxilio occurrerant. WESS.

23. 59. *Ὁ δῆμος μετεωρισθεὶς — συγκατεστήσαντο* etc.] Vid. ad L. V. 4. Synthesis haec optimo cuique probatur. S. Marcus c. VIII. 1. *παμπόλλου ὄχλου ὄντος, καὶ μὴ ἐχόντων τί φάγωσι*. WESS.

23. 67. *Τὴν ὁρμὴν τῶν πολλῶν ὁρῶντες*] Mallet *τῶν πόλεων*, quod ob praecedentia videtur commodius. Si cui tamen vulgatum potius censeatur, fruatur eo sensu. WESS.

23. 71. Καὶ περὶ τῆς — ἐποιοῦντο πολλὴν φροντίδα] Praepositione si offenderis, cum Reg. 2. tolle. Ipse auctor L. I. 84. καὶ τῶν συνοισιῶν — φροντίδα ποιοῦνται τὴν μεγίστην. Et L. XVII. 69. φροντίδα ποιήσασθαι τῆς ἐπ' οἶκον ἀναχομιδῆς. Saepeque alias. WESS.

23. 82. Οὐκ ἐχόντων δὲ στρατηγὸν — μετεπέμψατο] Fuisse puto οὐκ ἔχον. Spectant enim regem Acorin, qui circa hoc tempus Pisidas a Persarum rege alienasse et sibi iunxisse videtur, quemadmodum ex Theopompo suo Photius Cod. CLXXVI. p. 391. excerpit. Chabriam in Aegypto exercitum ductasse, significat etiam Polyæn. L. III. 11. 7., incertum tamen hocine tempus indicet, an illud, de quo auctor infra c. 92. WESS.

24. 89. Φαρνάβαζος δ' ὑπὸ τοῦ βασιλέως etc.] Bellum hoc Aegyptium diu fuit tractum: necdum enim orto Cypriaco, in Evagoram suscepto et per decem annos continuato, per triennium a Pharnabazo et aliis, de quibus Isocrates Panegyri. p. 100., fuerat non satis prospere administratum. Conf. infra c. 41. De Iphicrate eius in vita haec Corn. Nep. c. 11. *Quum Artaxerxes Aegypto regi bellum inferre voluit, IPHICRATEM ab Atheniensibus petivit ducem, quem praeficeret exercitui conductitio.* Adde sis Polyæn. L. III. 9. 38. WESS.

24. 4. Μετὰ δὲ ταῦτα Σφοδριάδου etc.] Ceteris scriptoribus Σφοδρίας dicitur. Putes itaque instaurandum eius nomen et Σφοδρίον scribendum. Ego tamen manum abstineo: convertuntur enim inter sese Σφοδρίας et Σφοδριάδης. Namque insolens non est, ut primitivum et patronymicum in eodem homine locum obtineat. Exempla dedimus alias, plenaque manu vir clarissimus mihique veteri amicitia coniunctus Tib. Hemsterhusius ad Luciani Timon. c. 44. Vide quoque huius lib. c. 39. WESS.

24. 7. Ἐπεισεν αὐτὸν Κλεόμβροτος] Imo vero Thebani, ut Athenienses a Lacedaemoniorum amicitia segregarent. Sic Xenophon Hellen. L. VI. p. 445. et Plutarchus Pelop. p. 285. Fieri tamen potest, ut clandestina a Cleombroto mandata habuerit. Favet certe cum amicis Sphodriac, ob hanc expeditionem causam dicere iusso. WESS.

24. 24. Τὰς γενομένας κληρουχίας ἀποκαταστήσαι] Prudenter profecto: aptissimum erat ad socios, nimis ταῖς κληρουχίαις gravatos, alliciendos. Vid. huius lib. c. 23. WESS.

24. 34. Χωρὶς Ἐστιαίας] Bene sit librario Reg. 1., qui vetustioribus ex libris sanitatem huic loco reddidit. Ἀκτία nulla hoc fuit tractu, ut pulchre patefecit Iac. Palmerius. Contra Hestiaeae satis nobilis, atque ab Atheniensibus, ut auctor indicat, durissime habita. Vid. L. XII. 7. et Theopompum apud Strabon. L. X. p. 683. Qui vero ex Ἐστιαίας nasci potuerit Ἀκτίας, variantes veterum Codd. commonstrant scripturae. WESS.

25. 51. *Τὴν τε ἀκρόπολιν τῶν Ἀκτιαίων*] Haec due loca diu me torserunt: non enim videbam, quomodo intelligere possem de ea Actiorum urbe et acropoli, quae vicina fuisset Oropo. Sed tandem ex iis tenebris emersi, et mendosa haec duo loca in vocibus Ἀκτίας et Ἀκτιαίων et Ὀρωπίων deprehendi. Et de Actia quidem in Euboea nihil invenitur alibi, omnes tam Historici quam Geographi de ea siluerunt, nec de Oropo in Euboea, si Stephani abbreviatorem excipias, qui ex hoc loco proculdubio id habet. Sed iudice Salmasio in Solinum p. 148. exulare debent a Stephani textu haec verba, ἐστὶ καὶ ἄλλη Βοιωτίας, et cum multa ratione id censet: eum vide, et ita certe iudicabis. Ergo pro Ἀκτίας et Ἀκτιαίων lege meo periculo Ἐστιαίας et Ἐστιαίων, et pro Ὀρωπίων lege Ὀρειτῶν, et omnia bellissime quadrabunt. Hestiaeorum urbs a Pericle desolata fuit, pulsus omnibus civibus, ut nos docuit supra Diodorus L. XII. p. 293. et idem ait etiam Plutarchus in Pericle p. 164. Inimici igitur Atheniensium Hestiaei, quod hic de Actiacis dicitur: contra recenti beneficio devincti fuerant a Lacedaemoniis, quod etiam nos docet Diodorus verbis immediate sequentibus, ubi Theripidam missum paulo ante a Lacedaemoniis ait, qui Neogenem illum tyrannum profligaverat, et eo pulso libertatem restituerat Oropiis (ubi legendum *Oreitis*). At Ὀρεὸς et Ἐστιαία eadem urbs fuit binominis: testis locuples Strabo L. X. in initio, ubi ait eam urbem prius Histiaeam, deinde Oreum dictam: et idem asserit Thucydidis Scholiastes ad L. I. p. 75. (cap. 114.) Facessant igitur eae voces corruptae, et legatur audacter Ἐστιαίας vel Ἰστιαίας (ut Strabo) et Ἐστιαίων pro Ἀκτίας et Ἀκτιαίων, et pro Ὀρωπίων, Ὀρειτῶν, et nullae tenebrae insidebunt huic Diodori loco, qui, ut nunc legitur, inquinatus est et obscurus. Sed non opus erat tanto conatu. Nam ecce Diodorus ipse statim ait (quod non advertebam) δι' ἣν αἰτίαν οἱ τῶν Ἐστιαίων καλουμένων χώραν οἰκοῦντες οἰκείως διετίθησαν πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας, quod omnino evincit, quod probare aliunde conatus sum. PALM. *Τὴν τε ἀκρόπολιν τῶν Ἐστιαίων*] Sic scripsi ex vestigiis Reg. I., atque ita solet auctor. Alioqui Ἐστιαίων ex Ἐστιαῖος, quo Ephorum fuisse usum Stephan. in Ἰστιαία docet, retineri potuerat. Recte vero Palmerius Hestiaeos et Hestiaeam in hanc sedem revocavit. De *Oreitis* dubito. Nam caussam non video, cur Hestiaeam memorans et Hestiaeos auctor, Oreitas eisdem adpellare voluerit. Distinguit praeterea ab Hestiacis clarissime Oropios, qui tamen, si Ὀρειτῶν refinxeris, iidem erunt. Fac autem, Oropios, in vicina continente et in finibus quidem Atticae et Boeotiae positos, eiusdem Neogenis tyrannide fuisse oppressos, quid tandem difficultatis supererit? Oropum in Euboea nullam fuisse, certum est: prope eam ad mare sedem habebat. Itaque a tyranno una cum Hestiaeae iniusto imperio occupari et premi potuit. Haec faciunt, ut de *Oreitis* assensum cohibeam. WESS. Composuit

Wesselingii dubitationes Schneiderus ad Xen. Hist. Graec. V. 4. 56.

25. 54. *Θηριππίδαν ἀπέστειλαν*] Magnus Casaub. ad Polyæn. Strateg. L. II. 21. *Θηριππίδαν* perperam hic legi pro *Ἡριππίδαν* adfirmat: quod facile agnoscerem, modo liqueret eundem esse, de quo L. XIV. 38. Habet alioqui *Θηριππίδας* nihil insolens, estque hoc nomine civis Atticus in Alciphronis L. III. Ep. 8. Mox Rhodomannus in not. Correction. scribi iubet *πρῶτον ἐπεχείρει λόγοις πείθειν τὸν τύραννον*, non male. WESS. Vid. annot. ad Exc. Vatic. p. ed. Rom. 122.

25. 64. *Ἐπόρθησε τὴν Ἐστιαιωτῶν χώραν*] Sic passim alii: in Plutarchi tamen Amator. Narrat. p. 773. E. *προεσβύτης τὸ γένος ἕξ Ὁρσοῦ πόλεως τῆς Ἐστιαιατίδος*. Metropolitim in Euboea non praeteriit Stephanus in *Μητροπόλις*, sed situm obiter signans. WESS.

26. 85. *Οἱ τὴν Ἄκτην καλουμένην οἰκοῦντες*] Hi fuerunt Epidaurii, Methonaei, Troezenii. Totus enim ille litoris tractus Orientalis *Ἄκτη* dicebatur, ut Scymnus Chius v. 522. et Thucydides, si bene citatur a Stephano in *Ἄκτη*. PALM. Conf. not. in L. XII. 43. Quid vero obstat, quo minus alium eiusdem Scymni locum his adstruamus et illustremus? Describit tractus eius duces et conditores v. 532.

*Ἄργους τε Κεῖσον καὶ μετ' αὐτοῦ Τήμενον,
Τῶν δὲ περὶ τὴν Ἄκτην Ἀργαῖον, ὡς λόγος,
Καὶ Δηϊφόντην, υἱὸν ὄντα Τημένου.*

Sic lego et distinguo. Interpunctioni favet res ipsa. Deiphontes Temeni fuit gener, non filius, Epidauro praepositus. Filii praeter alios *Κεῖσος*, Argivis post Temeni fata imperans, et *Ἀργαῖος*, Deiphontae quam fratri addictior. Docet Pausanias L. II. 26. et 28. Viris doctis, ne verum providerent, perversum Argaci in *Ἄγανόν* aut *Ἄγανός*, Cisique in *Κίσσον* aut *Κρίσσην* nomen impedimento fuisse videtur. WESS.

26. 87. *Τὴν δ' ἐπὶ πᾶσιν Ὀλύμπιοι*] Restitui suam Diodoro dictionem, idem exprimentem quod in edd. *Ἡ ἐπὶ πᾶσι* est postrema. Lucianus Pseudolog. c. 10. *οἷα τὰ ἐν Παλαιστίνῃ — εἶτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν*. WESS.

26. 92. *Περιβόητος δ' ἦν ἐν ἀνδρεία*] Opportunius erit *ἐπ' ἀνδρεία*, monente in not. Addend. doctissimo Rhodomanno. *Ἐπὶ τρογῆ καὶ μαλακία περιβόητον* ad eum modum Plutarchus Caton. Uticens. p. 761. C. WESS.

26. 96. Suspicio deesse verbum aliquod praeteriti imperfecti pluralis numeri, ante *πολεμοῦντες*. alioqui dicerem legendum *ἐπολέμωνν*. STEPH.

26. 98. *Κρατῶν τῶν ὑπαίθρων*] Sic L. XVI. 42. XIX. 104. et Polyb. III. 91. De illis vero dici, qui exercitum meliorem habent, ac praesertim qui equitatu sunt validiores, libereque per

agros possunt vagari, copiose declaravit Isaac. Casaubonus ad Polyb. L. I. p. 150. ed. Gron. Porro Agesilai in Asia gestas res L. XIV. 80. exsecutus est. WESS.

26. 10. Ὡν ἦσαν Λακεδαιμονίων πέντε μοῖραι] Nullum discrimen est inter μοῖραι et μόραι, nisi quod haec forma Laconicae sit dialecti. Promiscue utrumque adhibetur. De numero, qui *moram* absoluebat, Diodoro adstipulatur Ephorus in Pelop. p. 286. Plutarchi, dissentientibus tamen aliis, ut ibidem perscriptum est. Cetera peti possunt ex Io. Meursio Lect. Attic. L. I. 16., prave tamen μόρας et λόχους, quos Cragius recte distinxerat, confundente. Conf. H. Vales. in not. Maussaci ad Harpocraton. p. 123. Paulo ante προαγαγὼν τὴν δύναμιν mecum si malueris, succurret auctor hoc lib. c. 52. εὐθύς γὰρ προαγαγὼν τὴν δύναμιν etc. Nec aliter Rhodomannus. WESS.

26. 12. Ὁ δὲ Σκιρίτης — — οὐ συντάττεται μετὰ τῶν ἄλλων] Vide N. Cragium de Lacedaem. Republ. L. IV. 4. et Io. Meursium l. c. Sciritas suum sibi locum in sinistro aciei cornu nec aliis permixtos, semper obtinuisse, testis Thucydides L. V. 67. et Etymologus, a Meursio bene correctus, in Σκιρίτης. Numero sexcenti erant, et ad victoriam haud leve momentum adferebant. Auctor Lexici Platonici Coislin. Biblioth. p. 480. Σκιωρίται (Σκιρίται) λόχος ἀνδρῶν ἑξακοσίων Ἀρκαδικός, ὁ ἀρχόμενός τε ἐν τοῖς πολέμοις καὶ τελευταῖος ἀναχωρῶν. ubi, Ἀρκαδικός ne quid turbet, conferri Hesychius in Σκιρίτης debet. WESS.

27. 30. Καὶ πρόβλημα ποιησάμενοι τὰς δυσχωρίας] Vid. Xenophont. Hellen. L. VI. p. 449. Videtur autem Agesilai haec in Boeotiam expeditio citius contigisse. Vix certe omnia, quae hic succedunt, in unum compingi annum poterunt. Monuit etiam doctissimus H. Dodwellus Annal. Xenoph. p. 268., quem adi sis. WESS.

27. 43. Καὶ τὰς ἀσπίδας πρὸς τὸ γόνυ κλίναντας] De Chabria et Gorgida, nam eum in consilii huius partem vocat, Polyaeus II. 1. 2. παραγγέλλουσι μὴ προδραμεῖν, ἀλλὰ μένειν ἡσυχῇ, τὰ μὲν δόρατα ὀρθὰ προτειναμένους, τὰς δ' ἀσπίδας εἰς γόνυ προερεισαμένους. Nepos Corn., ex Theopompo aut Callisthene fortasse, in Chabr. c. 1. Reliquam phalangem loco (Chabrias) vetuit cedere, obnixoque genu scuto, proiectaque hasta impetum excipere hostium docuit. Id novum Agesilaus contuens, progredi non est ausus, suosque iam incurrentes tuba revocavit. Ubi Lambinum consule. WESS.

27. 49. Ἄνδρας ἀγαθοὺς γίνεσθαι] Frequens de viris fortibus. Ioseph. Bell. Iud. L. VI. 1. 5. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὅτι τὰς — ψυχὰς — αἰθίρα ξενοδοχῶν ἄστροις ἐγκαθιδρύει. Xenophon Exp. Cyr. L. II. p. 226. ὧ ὑμεῖς, οἶδ', εἰ πάντ' ἀγαθοὶ εἴητε, μάχεσθαι ἂν δύνησθε. Polyaeus III. 9. 14. μὴ ἀναγκάσωμεν ἀγαθοὺς γενέσθαι τοὺς πολεμίους. Aliter Herodotus II. 120. de Hectore, καὶ πρεσβύτερος, καὶ ἀνὴρ ἐλεί-

νον μᾶλλον γ' ἕών. et L. VII, 210. Sed vide Th. Gataker. in Anton. L. IV. p. 97. WESS.

27, 68. *Δύναιτο καὶ φθάσαι κ. τ. κ. οἱ Λακεδαιμόνιοι*] Egregia ea sunt, quae de verbo φθάσαι M. Meibomius ad Cebet. Tab. p. 29. et ex Budaeo Thes. T. IV. p. 134. H. Stephanus conduxerunt, Hoc vero rarum, et, sanum si sit, satis singulare, φθάσαι κατὰ τὸν κίνδυνον in periculum citius incurrere. Addidissent fortasse alii φθάσαι κακὸν τι παθεῖν, ut alibi Herodianus, Non dissitebor, mihi in mentem venisse mendi suspicionem: putabam ad Thebanos, Spartanorum hostes, referenda esse; dedisse ergo φθάσαι κατὰ τὸν κίνδυνον τοὺς Λακεδαιμονίους, posse eos in certamine Spartanos antevertere ac superiores abire, ut c. 26. φθάσαι σπεύδων τοὺς Λακεδαιμονίους. Sed urgere id nolim. WESS.

28. 83. *Καὶ διδάξαι μηδὲν ἄγαν καταελπίζειν*] Non dissimilia poetae Anthol. L. I. 80. In his vero respectum esse ad vetus dictum, cuius auctor in Schol. Hippolyt. Euripid. v. 265. designatur, ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ, neminem fugit. WESS.

28. 92. *Καὶ τὰς εἰκόνας τὰς ὑπὸ τοῦ δήμου δοθείσας αὐτῷ*] Honores Chabriae ob res praeclare gestas ab Atheniensibus decretos tangit Demosth. Or. in Leptin. p. 295. De statua sic Nep. Cornel. Chabr. c. 1. Hoc usque eo tota Graecia fama celebratum est, ut illo statu Chabrias sibi statuam fieri voluerit, quae publice ei ab Atheniensibus in foro constituta est. WESS.

28. 95. *Στρατεύσαντες ἐπὶ Θεσπιᾶς*] Xenophontem si audis, gesta paullo aliter res est, Eum consule Hellen. V. p. 448. WESS.

28. 21. *Τρόπαιόν τε ἔστησαν*] Iterum Xenophont. vide L. V. p. 450. WESS.

28. 22. *Κατεδάροῦσαν τῆς τῶν Σπαρτ. δυνάμεως*] Obfirmato contra Spartanorum potentiam erant animo, contraque eam audentiores ibant. Infra c. 43. de Aegyptiis καὶ κατεδάροῦσαν τῶν πολεμίων. Et L. XVII. 45. οἱ Τύριοι — κατεδάροῦσαν τῶν πολεμίων. Gregor. Nyssenus Epistolarum, quas Zaccagnius Monum. Veter. inseruit, XII. p. 383. καταθαρσῆσαι τῆς πρὸς ἐναντίους μάχης. Non admodum dissimile παραβάλλεσθαι καὶ κατατολμᾶν τῶν πολεμίων Polybii L. III. 103. et τῆς ἀπονοίας ἔδωκεν ἂν δίλην, ἐν ὅροις Ρωμαίων, ὧν κακῶς κατετόλμησεν Gregorii Nazianzeni Or. III. p. 68. Verum huic generi alius fuit locus. WESS.

28. 26. *Πόλλις ὁ τῶν Λακ. ναύαρχος*] Eadem ditτογραφία in praefecti nomine apud Polyacn. L. III. 11, 11. Πόλλιν tamen malunt praeter eos, quos vir doctus ibidem adscripsit, Aristides T. III. p. 383, et Suidas. WESS.

29. 47. *Ὦν ἠγεῖτο Κήδων* etc.] Frustra haec alibi quaeres. Xenophon praelii meminit, sed obiter et brevi sermone Hellen.

L. V. p. 451. Habet, quae huc referenda sunt, Polyacenus Strateg. L. III. 11. 11. WESS.

29. 61. Ἀναμνησθεὶς τῆς ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίας] Vide de navali eo praelio, et iniquissima ducum condemnatione L. XIII. 99. 101. etc. WESS.

29. 65. Ἐυλαβήθη μή ποτε] Vide annotatiunculam secundam in paginam 462. (huius edit. p. 11. num. 46.) STEPH.

29. 72. Τῶν μὲν Ἀθηναίων etc. τριήρεις ὀκτωκαίδεκα] Negat Demosthen. Or. in Lept. p. 294. duce Chabria ullam unquam Athenienses aut navim aut militem amisisse. Ἐνὶ δὲ κεφαλαίῳ, inquit, μόνος τῶν πάντων στρατηγῶν οὐ πόλιν, οὐ φρούριον, ΟΥ ΝΑΥΝ, ΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΝ ἀπόλεσεν ΟΥΔΕΝΑ, ἡγούμενος ὑμῶν. Longe utique discedens a Diodoro: neque hac tantum in re, sed et in numero captarum de Spartanis navium, quas XLIX fuisse asseverat. Ἐνίκησε, paullo ante dixit, Λακεδαιμονίους (Chabrias) ναυμαχία, καὶ πεντήκοντα μιᾶς δεούσης ἔλαβεν ἀχμαλώτους τριήρεις. Vide quae succedunt, ad Chabriae laudes satis oratorie digesta. WESS.

29. 81. Τῷ δὲ βασιλικῷ στόλῳ χρησάμενοι] Conf. L. XIV. 83. WESS.

29. 83. Μάρκος Μανίλιος] Imo Μάνλιος. Gliscerat hoc anno in dies Romae seditio, quam magis metuendam auctor faciebat M. Manlius. Oppressus is est insequente apud Livium L. VI. 20. WESS.

30. 85. Χαρισάνδρου] In Χαρισάνδρου consentiunt inscriptiones Odericiana, Fourmonti apud Boeckhium I. p. 124., et quae saepius repetit Sandvicia.

30. 88. Τίτον καὶ Μάρκον] Priori adiunge Κοῖντιον, posteriori Φούριον. Ante Κορνήλιον pone Σερούιον. Fasti addunt Πρόπλιον Οὐαλέριον. RHOD. Rhodomanni emendatio si valeat, non quatuor, quot creatos hoc anno auctor ait, sed quinque erant tribuni iure consulari. Mallem ex praescripto Coislin. Σερούιον Κορνήλιον, Σουλπίκιον, Α. Π. Τίτον Κοῖντιον. Livius M. Furium et P. Valerium illis collegas adiungit, Papirio quoque Caii praenomen inponens L. VI. 18. WESS.

30. 90. Δάμων Θούριος] Et quidem τὸ πρῶτον, quod opportune addit Pausan. Achaic. c. 25.; vicit enim Damon iste et sequente Olympiade. WESS.

30. 4. Οἱ δὲ προνευικηκότες, ἐπαρθέντες etc.] De Thracibus, qui ad Triballos in ipso certamine transierint, nihil Aeneas, rem hanc ceteroqui diligenter exponens, Poliore. c. 15. Liberemus cum, ferente ita occasione, glossemate, quo oratio inquinata est. Οἱ δ' Ἀβδηρίται ἐπερρορήσαντες αὐτῶν διὰ τὸ προειργασμένον ἔργον ἐπεβοήθησαν πασσυδίη. οἱ δὲ (Τρίβαλλοι) ὑπήγον αὐτοὺς εἰς τὰς ἐνέδρας. Sic oportet. Nam πάση ῥώμῃ καὶ προθυμίᾳ, quae πασσυδίῃ aretissime connectuntur, explicandi gratia

adposita sunt. Adfirmant Grammatici, quibus Πασσυδίη non aliud est ac μετὰ πάσης ὁρμῆς πανστρατιᾶ ὁμοθυμαδόν. Vide modo Hesychium, Suidam, Eustathium in II. B. p. 166. WESS.

30. 12. Χαβρίας ὁ Ἀθηναῖος etc.] De eo nihil Aeneas. Vereor etiam, ut satis sanum eius sit nomen. Dicit Chabriam dolo quorundam peremtum Abderis fuisse. Atqui Chabrias, nobilissimus Atheniensium dux, sexto decimo abhinc anno in Chio periit, Demosthene, Corn. Nepote, ipsoque Diodoro L. XVI. 7. testibus. Errasse dices auctorem. Fateor id fieri potuisse, quamquam in viro adeo illustri erroris ansa videtur difficilior. Culpa certe in amanuenses, qui plura hoc in scriptore admiserunt, recidere poterit. Nec quidquam tamen definitio, suspicionem iniectis contentus. WESS.

30. 18. Τὰς τε ναῦς τῇ πόλει προσηγάγετο] Interpres, *naves urbi infestas admovet*. Ego vero id non laudo. Vetat usus verbi προσάγεσθαι, vetant sequentia. Προσάγεσθαι sedem habet in gentibus et civitatibus, quas aut armis aut oratione victores suae patriaeque ditioni adiiciunt. Noster L. I. 68. τὰς δ' ἄλλας τῆς Φοινίκης πόλεις καταπληξόμενος προσηγάγετο. Et L. XVIII. 52. ἐπήει τὰς ἐξῆς πόλεις — ἃς δὲ πειθοῖ προσαγόμενος. Pro quibus φιλανθρωπίαις προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας eiusdem lib. c. 7. et πρώτῃ προσάγεσθαι in Xenoph. Agesil. p. 13. ed. Oxon. Quae sequuntur, idem confirmant. Ὁμοίως enim ἐπεισεν ἀποκλίνει πρὸς Ἀθηναίους postulant apertissime, ut et haec ad Atheniensium amicitiam et ditionem accesserint. Sana itaque si fuerint verba, indicabunt, Timotheum *naves Atheniensium civitati adiunxisse*, quod probe animadvertit Lambinus ad Nepot. Timoth. c. 2. Tum vero omnia, quae succedunt, *naves itidem spectabunt*, haud sane conmode. Insulas, gentesque per Acarnaniam Timotheus ad Atheniensium societatem allexit, non solas *naves*. Vide ergo, an fuerit τῆς τε νήσον τὰς πόλεις προσηγάγετο. Sic addentur prorsus congrue καὶ τὰς κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν ὁμοίως etc. videlicet πόλεις. Si tamen hoc nimium videatur, scribi poterit τὴν τε νήσον τῇ πόλει προσηγάγετο, καὶ τὰ κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν et reliq. Ego prius praeopto. Timotheus hac expeditione *Corcyram sub imperium Atheniensium redegit, sociosque idem adiunxit Epirotas, Athamanas, Chaonas, omnesque eas gentes, quae mare illud adiacent*, sicut eius in Vita c. 2. Nepos scripsit. WESS.

30. 20. Ἀλέξαν Μολοττῶν βασιλέα etc.] Sibi cum et patriae conciliavit: unde Timothei amicis accensetur et hospitibus in Or. Demosthenis in Timoth. p. 658. WESS.

30. 24. Περὶ Λευκάδα] Meminit Xenophon extr. L. V. Hellen. et Polyaeus L. III. 10. 3. huius pugnae. Lacedaemoniorum tamen classi praefectum hic *Nicomachum*, ille *Nicolochum* appellat, non sine errore. WESS.

30. 26. *Αἱ ἀνδρείαν καὶ στρατηγίαν*] H. Stephanus *videri legendum* ait δι' ἀνδρείας καὶ στρατηγίας, ut dixit διὰ τῆς δυνάμεως. Cui nunc quidem refragari nolo. Sic huius lib. c. 56. de Epaminonda διὰ τῆς ἰδίας ἀνδρείας καὶ στρατηγικῆς συνέσεως τοὺς etc. κατηγονησμένοις. Confer tamen c. 39. WESS.

31. 38. *Οὐδέποτε τοῦτο συνέβη γενέσθαι* etc.] Memorabile hoc ad Tegyras Pelopidae ductu pugnatum certamen describit Plut. in Pelop. p. 287., itidem subiiciens *πρότερον οὐδέποτε Λακεδαιμόνιοι πλείονες ὄντες ὑπ' ἐλαττόνων ἐκρατήθησαν, ἀλλ' οὐδὲ ἴσοι πρὸς ἴσους ἐκ παρατάξεως συμβαλόντες*, quod gloriam profecto Thebanorum haud parum auget. WESS.

31. 40. *Ἐπίπλαντο*] *Ἐπίπλαντο* Reg. 2. sicuti L. II. 45. WESS.

31. 44. *Τὴν τῶν Σικελικῶν σύνταξιν*] Laudat Hermiae Methymnaei *τρίτην Σικελικῶν* Athenaeus Deipnosoph. L. X. p. 438. C. neque id G. Io. Vossium fugit, sed difficulter obtenturum, ut cetera, quae Hermiae nomine citantur, huius sint opuscula. WESS.

31. 49. *Λεύκιον Οὐαλέριον* etc.] Tribunos militum sic corrige: *Λ. Οὐαλ. Κρίσπον, Ἀῦλον Μάνλιον, Σερούϊον Σουλπίκιον, Λεύκιον Λουκρήτιον*. Fasti annumerant L. Aemilium, M. Trebonium. RHOD. Correctioni Rhodomanni obest Livius L. VI. 21., L. Valerium Publicolam designans. Itaque *Crispus* aliorum pertinet. Onuphrius Panvinius Fast. ad. ann. cccclxxi. *Crispum* Trebonii esse cognomen, Pighius vero eundem in annum, Crispi cognomen cui tribuendum, se non videre ait. Fabium nullum hoc anno apud Livium haberi, sed *Flavum* videri Diodorum voluisse, quod id cognomen M. Trebonio tribuatur. Atque hoc fortasse verum est. In *Crispo* haereo, neque sat scio, unde venerit. WESS.

31. 47. *Ἴπποδάμου*] In *Ἴπποδάμαντος* consentiunt inscriptiones Odericiana et quae saepius repetit Sandvicia.

31. 57. *Τοὺς παρακαλέσοντας* etc. *κοινὴν εἰρήνην συνθέσθαι*] De legatis his nihil Xenophon, tantum memorans Athenienses missis Spartam legatis pacem sociasse L. VI. p. 456. Rer. Graec., cetera negligens, quod pax ea in breve tempus valuerit. WESS.

31. 62. *Κατέστησαν οἱ Ἕλληνες ἑξαγωγεῖς*] Id verum esse potest. Sed nihil admodum tum quidem effecerunt, bello inter Athenienses et Spartanos recrudescente. Altera pace, quae post tres annos coaluit, *ἑξαγωγεῖς* isti praesidia et Harmostas Lacedaemonios ex Graeciae urbibus eduxerunt, auctore Xenophonte L. VI. p. 464. Hellen. WESS.

31. 65. *Κατὰ πόλιν γίνεσθαι τὰς σπονδὰς*] *Oppidatim* bene Interpres. Ita hoc lib. c. 50. *διὰ τὸ πᾶσιν ἀρέσκειν κατὰ πόλιν γίνεσθαι τοὺς ὄρκους*. Polybius Excerpt. Leg. XLVI. p.

1193. οἱ μὲν κατ' ἰδίαν, οἱ δὲ κατὰ πόλιν — ἐγκαλοῦντες τῷ Φιλίππῳ. Iosephus Belli I. L. IV. 16. 6. τὸ πρόθυμον τῶν δήμων καὶ τοὺς κατὰ πόλιν ὄρκους ἀπαγγέλλον. i. e. *singulis in urbidus praestita*. Simili usu Appianus L. V. B. Civil. p. 1077. ἐν δὲ Συρία τοὺς κατὰ πόλιν ἐξήρει τυράννους. Et Aristides de Conone T. I. p. 296. *Λακεδαιμονίους κατὰ νῆσον καὶ πόλιν νικῶν*. Quorsum vero haec omnia? Ut S. Lucam nullo iure tentari ostendant, cum Evang. c. VIII. 1. καὶ ἐγένετο, inquit, ἐν τῷ καθέξῃς, καὶ αὐτὸς διώδενε *ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ* καὶ *ΚΑΤΑ ΚΩΜΗΝ*, κηρύσσων. Potuerat, si visum ita fuisset, *ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ* καὶ *ΚΑΤΑ ΚΩΜΑΣ*, sicuti Ioseph. Ant. I. L. XIV. 9. 2. ἔμινον γοῦν αὐτὸν ἐπὶ τοῦτω κατὰ κώμας καὶ πόλεις. Sed ut id recipiatur et praeferatur, caussa utique nulla est. Recte ergo Th. Beza vertit, *et factum est deinceps, ut ipse iter faceret oppidatim et vicatim, praedicans*. WESS.

32. 68. *Καλλιστράτου δὲ τοῦ δημαγωγοῦ τὸν λόγον etc.*] Vid. Corn. Nep. in Epamin. c. 6. et Plut. Apophtheg. p. 193. D. Id vero dubites haud inmerito, legationemne hoc tempore obierit, et pro concione ea dixerit Callistratus orator. Xenophon quidem certe altera pacificatione Callistratum Spartae egisse et in Thebanos invectum esse, testis est. Quia si rerum seriem, quam idem ille Xenophon pertexit, consideres, verior potiorque eius caussa videbitur. Inspice L. VI. 459. Hellen., quaeque disputavit H. Dodwellus Ann. Xenoph. p. 275. WESS.

32. 77. *Παρεχώροον ἀλλήλοις, οἱ μὲν κατὰ γῆν etc.*] Hoc rectissime hunc in annum refertur. Timothei enim ad Leucada victoriae is fructus fuit. Nepos in Timoth. c. 2. *Quo facto Lacedaemonii de diutina contentione destiterunt, et sua sponte Atheniensibus imperii maritimi principatum concesserunt, pacemque his legibus constituerunt, ut Athenienses MARIS DUCES essent*. Adduntur ibidem de ara PACI publice tum facta, quae in antea tempus ab aliis conferuntur, ut D. Lambinus docuit. WESS.

32. 90. *Καὶ Γοργίας*] Sic et c. 50. huius libri. Plut. in Pelop. p. 284. *Γοργίδας* et Polyaeo L. II. 1. 2. at c. 5. eiusdem libri prorsus, uti hic, *Γοργίας*. Mutat Casaubonus, haud equidem scio, an inconsulte. Solent certe, ut saepe diximus, primitiva et patronymica eodem in homine sedem habere commodam. WESS.

32. 94. *Καὶ μάλιστα τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας*] Habuit eius sectae praeceptorem Lysim, de quo ad Excerpt. Vales. p. 246. fortasse plura proferentur. WESS.

32. 4. *Ἄρδην σχεδὸν κατακόφαι*] Multo hoc congruentius. Auctor ipse L. II. 44. *τό τε στρατόπεδον τῶν Περσῶν κατέκοψε*. Et L. III. 55. *ἐγγενῶς μαχομένας ἀπέσας κατακοπήναι*. Et saepissime alias. WESS.

32. 14. *Ἀπειραγάθως χρώμεναι*] Compositum est uti

ἀπειροκάλως, quod frequentiore teritur usu. Nostrum Lexicorum conditores praetereunt plerique, quem ad modum et ἀπειροαγαθίαν, qua Polybium ad honesti virtutisque ignorantiam describendam usum fuisse, optime recorder. WESS.

33. 22. Πρωτον δὲ τῶν Φιλιππῶν οἱ φρυγάδες etc.] Urbs Φιγαλέα et Φιάλεια dicebatur promiscue: unde incolae modo Φιγαλεῖς, modo Φιαλεῖς. Vid. Pausan. L. VIII. 3. et c. 39. ubi et templi in ea urbe Bacchi, in cuius honorem τὰ Διονύσια, mentio, et Polybium L. IV. 3. et c. 79. denique Stephanum in Φιγαλέα. Non longe ab urbe distabat Ἡραία propter Alpheum flumen in Arcadia posita, de qua idem Pausanias L. VIII. 26., Aristoteles Polit. L. V. 3., et Dio Chrysostomus Or. I. p. 11. A. WESS.

33. 39. Μεταστῆσαι τὴν πολιτείαν] Popularis status Megaris valebat: hinc turbae, quarum occasione potentiores et ὀλιγαρχίας studiosi urbe eiecti sunt, nec sine damno tamen factionis adversae. Vide Philosophum Politic. L. IV. 15. et V. 5. WESS.

33. 43. Καὶ γνωσθέντες ἀνῆρέθησαν] In his obscuri nihil est. Sed Codd. discordia facit, ut de scripturae veritate dubitem vehementer. Quid enim inter γνωσθέντες, στασιάσαντες et σταλέντες commune? Fieri potest, ut σταλέντες genuinum sit. Certe καὶ σταλέντες ἀνῆρέθησαν si verteris et repressi morte poenas dederunt, sive, contrucidati sunt, non erit huic loco incongruum. WESS.

33. 50. Κρατήσαντες οἱ Φιλιάσιοι τῶν φρυγῶν] Non intercedam, si bina ultima tollantur ex Reg. 2. praescripto. Arbitror autem ad hanc Phliasiorum seditionem respicere Demosthen. O. περὶ Σύνταξ. p. 101. WESS.

33. 57. Κοῖντον Κράσσον] Post Κοῖντον dele Κράσσον et distingue. tum ante Κορνήλιον scribe Σερούιον. At Φάβιον Ἄλβον muta in Λεύκιον Αἰμίλιον. Fasti edunt insuper L. Papirium et C. Sulpicium. RHOD. Suas emendationes Rhodomannus vertendo secutus est, quae si valeant, auctori cum Livio L. VI. 22. nulla erit discordia. Sed medicina et audacior et violentior videtur. Mallet ego cognomen Κράσσον Papirio adiungere, qui eo utebatur, et ante Κορνήλιον scribere Σερούιον, quod praenomen praecedens vocabulum absorbere facile potuit. In Fabio Albo nihil expedio, ut nec Pighius et Panvinius in Fast. ad ann. CCCLXXII. WESS.

33. 61. Ἰφικράτης etc. ὄντων διδυμυρίων] Vid. superius c. 29. Nep. Cornelius conductitium exercitum, cuius numerus duodecim millium fuit, Iphieratem duxisse in Aegyptios prodit eius in Vit. c. 2. WESS.

34. 73. Εἰς πόλιν Ἄκην] Senior aetas Ptolemaida vocavit. Hoc natum est nomen ex Hebraeorum יצן. nam quae Stephanus et Etymologus in Ἄκην de Hercule, ibidem sanitati restituto, et urbe ab ἀκεῖσθαι dicta, in medium produxerunt, Graecorum fabu-

las sapiunt. Opportune Strabo L. XVI. p. 1099. ἡ Πτολεμαῖς ἐστὶ μεγάλη πόλις, ἣν Ἀκην ὠνόμαζον πρότερον· ἣ ἐχρῶντο ὀρημητηρίῳ πρὸς τὴν Αἴγυπτον οἱ Πέρσαι. Hinc enim liquet, cur copiae Persicae in hanc urbem fuerint conductae. Prave ergo a nupero Polyaei editore L. III. 9. 56. verba Ἰφικράτης ἐν Ἀκην πυθόμενος mutantur ἐν Θρόκη, et eo quidem colore, quod nulla Ἀκην apud Geographos occurrat. Vidit deinde imprudentius id fuisse dictum, nec Ἀκην tamen retinere voluit, quippe Iphieratis rebus, ut putavit, minime convenientem. Tu potius Bosium confer in Corn. Nepotis Datam. c. 5. et Hadriani Relandi Palaest. L. III. p. 536. Ceterum, quin Ἀρτάβαζος corruptum sit ex Φαρνάβαζος, dubitandum non videtur. WESS.

34. 87. Ὡς ἐπίπαν γὰρ οἱ τῶν etc.] Satis ad sententiam loci fuerit, si plerumque Persarum duces id factitasse censeas. Vid. ad L. II. 2. WESS.

34. 91. Νεκτάνεβις] Sic quoque ex Manethone in Chron. Eusebius. Alius est Νεκτανεβῶς sive Nectanebus apud Corn. Nep. Chabr. c. 2. De eo infra c. 92. WESS.

34. 99. Πύργους μεγάλους ἔχουσα] Conf. L. I. 33. WESS.

34. 2. Τὸ Πηλουσιακὸν στόμα κατεσκεύασαν] Ferri hoc posset, nisi omnia, quae succedunt, ad unum regem referrentur. Malo κατεσκεύασεν. WESS.

34. 9. Οὔτε τοῖς ἰππέυσι προσπελάσαι] Nasci posset suspicio, quae et iniecta a viro est docto Miscellan. Observ. Vol. III. p. 307., de προσελάσαι, trito admodum, cum de equitatu sermo est, vocabulo, nisi auctor de adpropinquantibus equitibus adhiberet ipse L. III. 37. ἅμα δὲ τῷ προσπελάζειν τὸ μὲν θηρίον μετewρότερον τῶν ἰππέων ἐξῆρε τὸν ἀνχένα. WESS.

35. 18. Ἐχον ἡῖόνα παρήκουσαν ἐφ' ἱκανὸν τόπον] Pindarus Μένδητα παρὰ ζοημνὸν θαλάσσης ἔσχατον. dixerat, urbe praecipiti litori inposita. Sed erravit, docente Aristide T. III. p. 610. WESS.

35. 35. Ἐπικαιροτάτην οὔσαν πόλιν] Describitur L. I. 50. WESS.

35. 43. Τό, τε θράσος ἀντοῦ] Praestat θάσος, quod in laude poni solet, cum alterum temeritatem quandam exprimat, ut alias est ostensum. WESS.

35. 48. Ἐφθόνον ἀντῷ etc.] Hiulca oratio est. Rhodomanus in not. Addend. succurrit, defectus, inquires, sed non enormis, qui ita suppleri potest: οἱ δὲ περὶ τὸν Φαρνάβαζον μᾶλλον ἐφθόνον. Cui non repugno: deficit certe simile quiddam. WESS.

35. 57. Καὶ τῶν ἐτησίων ἤδη γενομένων] Vide quae auctor disputat L. I. 39. de Etesii et Nili incremento. WESS.

35. 66. Καθάπερ Κόνιον ἔπαθεν ὁ Ἀθηναῖος] Mortem suppliciumque Cononis, ut supra significavimus, dissimulavit auctor,

certe praeteriit silentio. Conf. viros doctos ad Corn. Nepot. Conon. c. 5. WESS.

36. 78. Οὗτος γὰρ παραδ. στρατ. τε ἀγγίνοιαν ἐσχηκέναι] De genere eius, et quibus artibus inclarescere coeperit, non pauca Ulpian. ad Demosth. Midian. p. 335., quae exscribere non vacat. WESS.

36. 93. Ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ὀπλίται καλούμενοι] Ut πελτασταὶ dicuntur ἀπὸ τῆς πέλτης, sic ἀσπισταὶ iuxta quosdam ἀπὸ τῆς ἀσπίδος, non autem ὀπλίται. Nec imaginari possum unde vox haec ὀπλίται irrepserit; nisi forte ita Diodorum scripsisse suspicandum est, οἱ μὲν πρότερον ἀπὸ τῶν ὀπλων ὀπλίται, καὶ ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ἀσπισταὶ καλούμενοι etc. Homero autem ἀπὸ τῆς ἀσπίδος sunt ἀσπιδιῶται: et certe ἀσπισταὶ tanquam ab ἀσπίζω formare malim. STEPH. Quae vir doctus annotavit, speciem quandam praeferebant, sed quae facile dispelli potest. Poëtarum vocabula sunt ἀσπιδιῶται, ἀσπιστῆρες et ἀσπισταὶ, historia- rum scriptoribus vix usu trita. Contra frequentissimi ὀπλίται. Hos dictos olim ait ἀπὸ τῶν ἀσπίδων, non utique ea sententia, ac si Grammaticae ἀπὸ τῶν ἀσπίδων formarentur ὀπλίται. Id foret perridiculum atque absurdum. At ὅπλα saepe sunt ἀσπίδες sive clypei. Si dubites, vide hoc Euripidis Hecub. v. 14. ubi Polydorus,

— — Οὐτε γὰρ φέρειν ὅπλα

Οὐτ' ἔγχος οἶός τ' ἦν νέω βραχίονι.

Et ne longius abeam in re satis obvia, hoc Nostri ex c. 43. καὶ πολλὰ πλεονεκτοῦντες (Aegyptii) διὰ τὴν τῶν ὀπλων ὀχυρότητα, i. e. clypeorum firmitate. Persae instructi erant gerris, quae erant ἐκ λύγων καὶ οἰσῦνοι, ex vimine et salignae, uti Grammatici docent. Contra ea Aegyptiorum clypei ferro erant muniti, praestabantque adeo hac parte haud parum Persis. Vult ergo id solum Diodorus, eos, quos Graeci ἀπὸ τῶν ἀσπίδων, quae eadem atque ὅπλα, prius nuncupaverant ὀπλίτας, a peltis deinde πελτασταὶ fuisse dictos. Rem eandem exsequitur Corn. Nepos, sed in paucis dissentiens, in Iphierat. c. 1. *Quum ante illum imperatorem maximis clypeis, brevibus hastis, minutis gladiis uterentur. Ille e contrario peltam pro parma fecit, a qua postea PELTASTAE pedites appellantur — Hastae modum duplicavit, gladios longiores fecit.* Porro, si ἔξ, cui sedes ante ἀμφοτέρων, super- vacaneum opineris, non pugnabo. WESS.

36. 3. Ἰφικρατίδας ἀπ' ἐκείνου καλουμένας] Vid. Paull. Leopardum Emendat. L. X. 1. Auctor Συναγωγῆς λέξεων χρησιμῶν ex Luciano in Coislin. Biblioth. p. 490. Ἰφικρατίδες, χρησιμίδες. ἀπὸ Ἰφικράτους πολλὴν φιλοκαλίαν περὶ τὴν ὑπόδειξιν ἐπιδεδειγμένον. Adde, quae doctissimus Iungerman. ad Polluc. L. VII. 89. adscripsit. WESS.

36. 17. Τοῖς ἐπὶ τῆς Λακεδαιμονίων ἐπιστασίας etc.]

Quomodo sit intelligendus hic locus, si sanus est, non video. Supra dixerat Lacedaemonios favere oligarchiis ubique, Athenienses vero statui populari, et ita nunc in Zacyntho ait iis, qui a partibus Lacedaemoniorum erant, populum iratum eos omnes exulare iussisse: postea vero ait eos exules ad Timotheum Atheniensium ducem confugisse, et eo iuvante bellum gessisse contra eos, qui erant in urbe. Haec mihi videntur *ἀσίστατα*. Proculdubio non est integer hic locus: desunt quaedam, quae (ut videtur) exulum Lacedaemoniis faventium reditum et contrariae factionis Atheniensibus faventis expulsionem continebant. In hoc nodo solvendo nihil est opis in Xenophonte, qui de eo negotio nihil dixit: expectanda lux aliunde. PALM.

36. 20. *Οὔτοι δὲ πρὸς Τιμόθεον τὸν Ἀθηναίων* etc.] Ante haec verba quaedam deesse, quae expulsoꝝ Lacedaemoniis faventium reditum, deiectionumque ex insula Atheniensibus amicorum casum complectebantur, iustissima est doctissimi Palmerii suspicio. Quid enim Timotheo commune cum exulibus, partes Spartanorum amplexis? Xenophon, etsi paucis tetigerit, rem adfirmat: de Timotheo enim, pace inter Athenienses et Lacedaemonios sociata domum versus vela faciente, *τοὺς Ζακυνθίων φυγάδας ἀπεβίβασεν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν* inquit, insuper adiiciens, reliquos Zacynthios Spartam legatos misisse, quid ipsis a Timotheo illatum fuerit iniuriae commemoraturos L. VI. Hellen. p. 456. Zacynthi ergo superiores erant Lacedaemoniorum studiosi, exulabant Atheniensium partibus addicti, quos Timotheus in patriam reduxit. Ceterum anno superiore haec administrata videntur, et mox quidem a pace inter Athenienses et Spartanos conciliata. Docet elare Xenophon. Vertente anno Timotheum Athenis fuisse, et alii rei praepositum, suo loco dicetur. WESS.

37. 33. *Δόντες τὴν ἡγεμονίαν Ἀριστοκράτει*] Nihil de Aristocrate, de Alcida, de Ctesicle ab Atheniensibus in Zacynthum misso Xenophon, quo in his describendis longe uberior Diodorus, hoc quidem loco. WESS.

37. 64. *Ἐπὶ τῆς χώρας καταληφθέντες*] Dubites hoccine an *καταλειφθέντες* eligas. Potest utrumque non inconmodam dare sententiam, et rei gestae congruam. Plataenses nihil tum quidem mali exspectabant, mero meridie per agros sparsi. *Ἐς τοὺς ἀγροὺς ἀποκεκλεισμένοι τῶν πυλῶν ἦσαν* apud Pausan. L. IX. I. p. 713. adeoque *ἐπὶ τῆς χώρας καταλειφθέντες, relictique destitutique in agris erant*. Sed habet etiam *καταληφθέντες συνηρόσθησαν* quo se commendat, quod propterea non moveo. WESS.

37. 68. *Τὰ ἔπιπλα λαβόντας ἀπελθεῖν*] Distinctius Pausanias convenisse tradit, ut viri cum singulis, feminae cum binis vestibus ante solis occasum abirent. *Πρὸς δὲ τοὺς ἐγκαταληφθέντας ἐποίησαν οἱ Θηβαῖοι σπονδὰς, ἀπελθεῖν σφῶς πρὸ ἡλίου*

δύντος, ἄνδρας μὲν σὺν ἐνὶ, γυναῖκας δὲ δύο ἱμάτια ἐκάστην ἔχουσαν. Mox recte rescribendum Rhodomannus vidit οἱ μὲν Θηβαῖοι, ut in Reg. 2. legitur. Neque enim Lacedaemoniis haec conveniunt. Vide Isocratē Plataic. p. 448. et Pausan. L. IX. 1. p. 713., ubi eversae urbis eiectorumque civium casum in annum sequentem, quo Athenis Asteius praetura functus fuit, confert. WESS.

38. 70. Οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι] Vitiose pro οἱ Θηβαῖοι. RHOD.

38. 71. Τὰς Πλαταιὰς] Τὴν Πλάταιαν Reg. 2. margo Steph. non male. Vid. Casaub. in Athen. L. IV. 13. WESS.

Ibi l. Καὶ Θεσπιὰς etc. ἐξεπόρθησαν] Si non fallit Pausanias, Thespias post partam ad Leuctra victoriam Thebani everterunt: refert enim Thespienses, quod Thebanis non admodum studerent, ante praelium Leuctricum ex eorum castris discessisse domum: metu dein eorundem relicta urbe Ceressum confugisse, quod Thespiensis agri munitum erat castellum: inde depulsos fuisse ab Epaminonda L. IX. 14. Sed falsus est profecto. Nam cum sequente anno de pace instauranda Spartanos inter et Athenienses ageretur, ἀπόλιδες erant Thespienses, aegerrimeque utraque civitas ferebat τὴν Πλαταιῶν τε καὶ Θεσπιέων ἀναίρεσιν, Xenophonte auctore L. VI. Hellen. p. 461. Adde inter caussas belli, a Cleombroto Thebanis illati, fuisse ut Plataeensium et Thespiensium urbes in integrum restituerentur. Sic Noster huius Lib. c. 51. WESS.

38. 79. Ἐξήκοντα καὶ πέντε] Xenophon εἰς ἑξήκοντα, nihil admodum dissentiens. Eum L. VI. p. 456. adi. WESS.

38. 88. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ πάλαι μὲν ἀπεστ. Τιμόθεον] Id quidem verum est. Hoc tamen tempore classi imperator inpositus fuit, ut Coreyraeis subveniret. Annum mensemque Demosthenes ita signat Or. in Timoth. p. 658. ἐπὶ Σωκρατίδου γὰρ ἄρχοντος, Μουνυχιῶνος μηνός, μέλλων ἐκπλεῖν τὸν ὕστερον ἐκπλοὺν Τιμόθεος οὕτως. WESS.

38. 1. Μετενόησεν ὁ δῆμος, καὶ πάλιν αὐτῷ etc.] Negat Demosthenes, imperium illi abrogatum gravemque dicam inpactam ab Iphicrate et Callistrato tradens. Addit, deprecantibus amicis, regulisque Alcetae et Iasoni condonatum quidem Timotheum, classis tamen praefectura plane fuisse amotum. Αὐτὸν δὲ τοῦτον ἐξαιτουμένων μὲν τῶν ἐπιτηδείων καὶ οἰκείων αὐτοῦ ἀπάντων, ἔτι δὲ Ἀλκέτου καὶ Ἰάσωνος, συμμάχων ὄντων ὑμῖν, μόλις μὲν ἐπέσθητε ἀφεῖναι, στρατηγούντα δὲ αὐτὸν ἐπαύσατε Orat. in Timoth. p. 658. Hoc amplius, Athenis Timothei caussam insequente anno, cui Asteius Archon nomen dedit, fuisse disceptatam, ventitasque Alcetam et Iasonem in urbem ad Timotheum, ut praesentem periculo eriperent. His consentanea scribit Xenophon, συγγνώμην οὐκ ἔσχον αὐτῷ (Τιμοθέω) ἀλλὰ παύσαντες αὐτὸν

τῆς στρατηγίας, Ἰφικράτην ἀνθαιροῦνται Hellen. L. VI. p. 457. Dices privatum, quod tamen auctor haud feret, in classe Iphicratis Timotheum egisse: sed nec id patitur Xenophon, Iphicratem laudans, quod prudenti usus consilio sibi ad hanc expeditionem Callistratum et Chabriam socios adsciverit, ne absentem nocerent, de Timotheo tacens, dicti lib. p. 461. Quem itaque auctor sequatur, dicere non habeo. WESS.

38. 5. Στρατηγὸν ἐλόμενοι Κτησικλέα] Paulo ante c. 46. Ctesiclem in Zacynthum ad res gerendas amandavit, unde eum tam cito rediisse, equidem haud opinor. Xenophon sub idem tempus, quo Timotheus classi praeficiebatur, Στησικλέα Stesiclem cum 100 peltastis missum ait, ut per Molossorum ditionem Alcetae regis auxilio, ad mare atque in Coreyram tenderet: verius fortasse. Vide eius Hellen. L. VI. p. 457. WESS.

39. 16. Τὸν τε Μνάσιππον ἀνείλε] Bellum ille segniter et imprudenti ratione administrabat, nota, neque inmerita, inustus ab eodem Xenophonte L. VI. p. 456. et 458. WESS.

39. 26. Καὶ Κρίνιππος] In Xenoph. lib. dicto p. 460. Ἀνιππος et ad oram Κνίπος. Sed male. Κρίνιππον eundem vocat Polyaeus Strateg. L. III. 9. 55. WESS.

39. 30. Νικοκλῆς ὁ εὐνοῦχος] Non meminit de ea caede Isocrates, licet de Euagora et eius filio Nicocle multa dixerit. Nicocles fuit Euagorae filius legitimus, ut ex eodem Isocrate patet. Sed ex eius silentio non est damnandus, ut falsus, hoc loco Diodorus. Nam is Rhetor Nicoeli adulatur, et ideo potuit praetermittere tam dirum facinus. Theopompus certe L. XII. historiarum apud Photium, eunuchum quendam ait eam caedem patrasse, sed eum Thrasydaeum nomine, patria Eleum fuisse ait. Occidit autem non solum Euagoram, sed et eius filium Pythagoram maiorem, ut puto, natu, et forte ut regnaret Nicocles, ut coniecere licet ex illo Theopompi loco cum hoc Diodori collato, et ex rhetoris silentio, qui de morte Euagorae nec in Euagora nec in duabus ad Nicoclem exhortationibus ne verbum quidem fecit. Ideo non dubito ex his praemissis concludere hoc loco Diodori debere legi Νικοκλῆς καὶ ὁ εὐνοῦχος. PALM. In his aliquid deesse, suspicio haud est iniusta. Euagoram ab eunucho fuisse interemtum consentiunt Aristoteles Polit. L. V. 10. et ex Theopompo suo Photius Cod. CLXXVI. Patri successisse Nicoclem, quem nemo, quod quidem rescire potui, eunuchum perhibuit, Isocrates testis est. Laudandum ergo Palmerii, etsi fortasse non bene cecidit, institutum. Lege enim Νικοκλῆς καὶ ὁ εὐνοῦχος, ut ille correxit, necessario in regni etiam societatem, sicuti in parricidii partes venerat, admittendus erit eunuchus: de quo tamen Cypri rege quis memoravit? Potius accessero Simsonio, qui in Chron. ad ann. 3631. deficientem orationem supplevit et emendavit, Νικοκλῆς, ἐπεὶ ὁ εὐνοῦχος — βασιλέα, τῆς τῶν etc. Sic constat oratio, et sceleris societate

eximitur Nicocles. Tractavit hunc quoque locum Hier. Wolfius ad Evagorae Isocratei principium, visusque sibi est animadvertisse, Diodorum secum pugnare: namque hic doceri, eunuchi fraude Evagoram periisse: eundem vero Evagoram rebus gerendis in Cypro praeponi L. XVI. 42., atque iterum interfici eiusdem lib. c. 46. Sed aberravit a recto tramite vir doctissimus. Evagoras iste alius est, et prioris, uti videtur, filius: plures enim reliquit, non omnes quidem reges, neminem tamen privata conditione. *Οὐδένα ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον*, Isocrates ait in Evagor. p. 297. WESS.

39. 36. *Ἐπ' ἄρχοντος — Ἀστέλου*] Verum hoc hominis nomen, quod praeter Diodorum edunt Demosthenes O. in Timoth. p. 659., Pausanias L. IX. 1. p. 713., Pariumque marmor. Solus Aristoteles L. I. Meteor. c. 6. *ἐπ' Ἀρισταίου ἄρχοντος*, ubi ex margine *Ἀστέλου* esse adsciscendum bene monuerunt viri docti. WESS.

39. 37. *Μάρχον Φούριον* etc.] Insignis hic tandem Livium inter et Diodorum concordia. Vide illum de his tribunis consulari potestate et bello Praenestino, quo de paullo ante Noster, L. VI. 22. WESS.

39. 43. *Ἐγένοντο πάθη τοιαῦτα*] De hoc genere dictum alias. Vid. not. in L. I. 93. III. 21. V. 8. WESS.

39. 49. *Ἀλλὰ νυκτὸς τοῦ πάθους συμβάντος*] Noctu hanc calamitatem duabus illis urbibus exitium attulisse, Heraclides testatur etiam in Strabon. L. VIII. p. 590. et Aelianus de Animal. L. XI. 19. Suspicio autem Diodorum haec descripsisse ex Callisthenis *Ἑλληνικῶν* opere, cuius extremo Lib. XIV. meminit. Eum enim in his libris disputasse diligenter, quemadmodum *Helice* et *Bura* sint mersae, et quis illas casus in mare, vel in illas mare immiserit, novimus ex Seneca Q. Nat. L. VI. 23. Nam singulari Callisthenem libro, quod vir egregius ad Strabonem opinabatur, de miserabili urbium earum clade egisse, non liquet. WESS.

40. 62. *Ἐλίχην τε καὶ Βοῦραν*] Strabo L. I. p. 102. *Βοῦρα δὲ καὶ Ἐλίχη, ἣ μὲν ὑπὸ χάσματος, ἣ δὲ ὑπὸ κύματος ἤφανίσθη*. Cuius opinio si valeat, earum altera hiatu terrae hausta subsidit. Alii pluresque numero, ut bene ibi vir magnus, utramque fluctibus absorptam prodiderunt, in quorum ordine Ovidius etiam *Metamorph.* XV. 293. cum nota N. Heinsii. Quae quidem discordia cessabit, si eodem illo tempore et *χάσματα θαλάσσης* et *χυμάτων ἐπιδρομαὶ* fuerint, sicuti auctor ait de *Mundo* c. 4., sive *Chasmatiae*, qui *grandiori motu, patefactis subito voratrinis, terrarum partes absorbent*, apud Ammian. L. XVII. 7. Tum enim et altera fluctibus hauriri, alteraque voragine quadam pessum ire potuit. Maior est difficultas in dissensu Polybii, pulere animadversa ab Ill. Ezech. Spanhemio ad Callim. H. Del. v. 101. Adfirmat enim prudentissimus scriptor, in suam usque aetatem

durasse in Achaia urbem Buram, deletis Oleno et Helice L. II. 41. Sed et ea evanescet penitus, modo observetur, Buraeorum haud paucos, cum patria ea clade urbs exstingueretur, peregre afuisse: illos dein eodem nomine urbem in vicino colle condidisse. Id disertissime docet Pausanias L. VII. 25. p. 590., mirorque observatum non esse ab Illustri viro. Hoc vero singulare, quod Aelianus in literas retulit de muribus, mustelis, serpentibus et scolopendris, quae die Helices cladem antecedente quasi agmine facto ea ex urbe excesserint. Ἀθρόα, inquit Hist. Anim. XI. 19., ὑπέξῃει τῇ ὁδοῦ, τῇ εἰς Κορίαν ἐκφερούσῃ. quo in loco, nisi vehementer fallor, menda tenaciter haeret. Scripseris τῇ εἰς Κερύνειαν ἐκφερούσῃ, et macula deerit. Nam prope Helicen in colle ad viam militarem Cerynea sedem habebat. Μετὰ δὲ Ἐλίκην — ἤξις εἰς πόλισμα Κερύνειαν ὥρισται δὲ ὑπὲρ τὴν λεωφόρον ἐν ὄρει dicit Pausanias L. VII. 25. p. 589. Adde Polyb. II. 41. et Strabon. L. VIII. p. 593., qui Κεραιρίαν adpellant, male, arbitror, et librariorum peccato. Polybii certe scriptus liber, qui Boecleri fuerat, Κερύνειαν et c. 43. Μάροχος ὁ Γερωνεύς praeferebat, a vero, quod fluvius Κερυνίτης aliaque apud Pausaniam adfirmant, non longe deflectens. Sed haec nunc non agimus. WESS.

40. 74. Κατὰ τὴν Ἰωνίαν ἐννέα πόλεις] Imo vero *duodecim*, quas praeter Herodotum L. I. 145. et 148. annumerat Strabo L. XIV. p. 939. Admissa dein Smyrna est in sacrorum et foederis societatem, unde ΚΟΙΝΟΝ ΓΙ ΠΟΛΕΩΝ in Antonini Pii numo de *communi XIII Ioniae urbium* viri docti interpretantur. Vid. Ezech. Spanhem. de Num. Usu et Praest. Diss. IX. p. 643. et Gottf. Olearium ad Philostrat. Vit. Apoll. L. IV. 5., ubi in urbium numero alius error. WESS.

40. 76. Περὶ τὴν ὀνομαζομένην Μυκάλην] Vide Strabon. L. XIV. p. 947., et quae ibi vir magnus. WESS.

40. 81. Πέμπαντες δὲ Θεωροὺς Πυθῶδε] Saepe Θεωροί, ut Grammatici monent, οἱ πεμπόμενοι εἰς Θεοὺς, atque inprimis, qui Delphicum Apollinem seiscitatum mittuntur. Quare ἄνδρες Θεωροὶ Δελφικῆς ἀφ' ἐστίας in Sophoclis Oedip. Col. v. 409. et ἐδόκει δὲ καὶ Θεωρὸν πέμπαι σφίσι εἰς Δελφούς Pausan. L. IV. 9. Archiasque Θεωρὸς, Corintho, ut Apollinem consuleret, Delphos missus apud Plutarch. T. II. p. 773. B. Plura non addo. Fecit abunde Celeb. Dukerus ad Thucydid. L. V. 16. WESS.

40. 82. Ἀφιδρύματα λαβεῖν] Opportunum hoc et significantissimum. Missi erant legati, ut Ionibus peterent μάλιστα μὲν τὸ βρέτας τοῦ Ποσειδῶνος· εἰ δὲ μὴ, τοῦ γε ἱεροῦ τὴν ἀφίδρυσιν, teste Strabone L. VIII. p. 590. Inpetrare ergo voluerunt aut ipsam Neptuni Heliconii imaginem, aut si illa negaretur, aliam ad eius habitum et formam effictam. Id ἀφίδρυμα proprie; etsi vulgo pro quovis simulacro usurpetur. Idem ille Strabo vocis usum illustrabit L. V. p. 366., cum de Dianae Nemorensis sacris, λέγουσι

δ' εἶναι, inquit, ἀφιδρώματα τῆς Ταυροπόλου. et L. IV. p. 271. A. Dianam aiunt κελεῦσαι συναπαίρειν — ἀφιδρωμά τι τῶν ἱερῶν λαβούση· et L. IX. p. 618. A. εἶτα Δῆλιον τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Δήλου ἀφιδρωμένον. Atque ita ille sacpe. Cape ad eum etiam modum ἀφιδρώματα θεῶν, ἀπερ τῷ ἀνδρὶ καὶ αὐτῇ πατρῷα ἦν, in Iosephi Ant. I. L. XVIII. 9. 5. WESS.

40. 83. Τῆς ἐν τῷ τότε μὲν Ἰωνίας etc.] Eo tempore, cum Ionum maiores ante Heraclidarum reditum illam regionem ararent et haberent. Aliter si intellexeris, error erit. Vid. Pausan. L. VII. 6. WESS.

41. 97. Τὰ χροῖματα διαθρόψαντες τῶν Ἰώνων] Non sacras tantum res disiecerunt, sed et legatos ad aram iugularunt. Aelianus de Animal. L. XI. 19. ἐπειδὴ γὰρ ἠσέβησαν ἐς τοὺς Ἰωνας τοὺς ἀφικόμενους οἱ Ἑλικήσιοι, καὶ ἐπὶ βωμοῦ ἀπέσφαξαν αὐτούς. Cui fere consentit Pausan. L. VII. 24. WESS.

41. 2. Τοῦ δ' ἐκ Ποσειδῶνος etc. τὴν μῆριν etc.] Ita et Pausanias dicto loco μῆριμα ἐκ Ποσειδῶνος, et L. IV. 24. de terrae motu ἀπήρτησεν ἐκ Ποσειδῶνος μῆριμα. Persuaserat sibi credula vetustas, Neptunum humentis esse substantiae potestatem, quem propterea ENNOSIGAEON et SISICHTHONIA poetae veteres et theologi nuncupaverunt, docente Ammiano L. XVII. 8. Hinc quoque cultus illi omnibus in locis, quae terrae tremori obnoxia: quae quidem motu cum frequentissime concuteretur Asiae ad Maeandrum regio, διόπερ εἰζός ἐστι, Strabo inquit L. XII. p. 668. C. καὶ τὸν Ποσειδῶνα τιμᾶσθαι παρ' αὐτοῖς, καίπερ μεσογαίοις οὔσι. WESS.

41. 5. Οἰκητήριον γεγονέναι Ποσειδῶνος] Vid. Homer. Hym. XXI. 3. et quae Bern. Martinus notavit Var. Lect. L. IV. 3. Neptuno nusquam terrarum amplior cultus et reverentia, quam quidem apud Peloponnesios: templa, festi dies, titulique sine numero praene per Peloponnesum eius in honorem decreti atque a Pausania collecti, id adfirmant clarissime. Vide eum, si tanti est. WESS.

41. 13. Ὁ, τε γὰρ περὶ Φενεὸν ποταμὸς] Ladon intelligitur, ut ex Strabone L. VIII. p. 596. et Pausania L. VIII. 20. cognoscet. Pheneo non longe distabat Stymphaliorum, in quo alterius fluvii miraculum, ditio. Polybius situm L. IV. 68. clarissime significat, quum de Euripida ἐποιεῖτο τὴν πορείαν διὰ τῆς Φενικῆς καὶ Στυμφαλίας inquit. Nam ita scripsisse virum optimum, ausim deicere, non, ut in editis, Φοινίκης, quae nulla hoc tractu. Φενεὸς format κτητιζὸν, ut Stephanus ostendit, Φενικὸν, idque, quod dixi, constabit firmissime. WESS.

41. 16. Περὶ τὸ Στύμφιον] Credo debere legi Στύμφαλον, nisi forte fuerit mons Στύμφιον circa Stymphalum, de quo siluerint omnes alii auctores. PALM. Palmerii coniecturam occupavit Is. Casaubonus ad Strabon. L. VIII. p. 596. Ad Stymphalum Ar-

cadiae fluvius Stymphalus hiatu quodam absorbetur, emersus dein in Argolide Erasinus audit. Pausanias L. VIII. 22. οὗτος ἐς χάσμα γῆς κάτεισιν ὁ ποταμὸς, ἀναφαινόμενος δὲ αὖθις ἐν τῇ Ἀργολίδι, μεταβάλλει τὸ ὄνομα, καὶ αὐτὸν ἀντὶ τοῦ Στυμφάλου καλοῦσιν Ἐρασίον. Iunge alium Strabonis locum L. VIII. p. 570. WESS.

41. 20. Πλὴν τῶν ἀσεβησάντων οὐδεὶς] Dubito, an iniuria illis accenseantur decem Spartanorum naves, quae casu ante Helicen ad anchoras stabant, iisdem fluctibus haustae apud Aelianum de Animal. L. XI. 49. WESS.

41. 26. Πόπλιον Ἄγκρον] Pro Ἄγκρον restitue Οὐαλέριον. In fine scribe Μάρκον Φάβιον. RHOD. Ferre id possem, nisi modum excederet medicina, atque auctori perpetua maneret cum Livio ceterisque Fastorum conditoribus discordia: unde nec Pighium probo, Τίτον Παπίριον in *Spurium* convertentem ad ann. U. C. ccclxxiv. Edit Livius L. VII. 27. tribunos militum consulari potestate sex, duos Valerios, L. et P., L. Menenium, C. Sergium, P., sive, ut corrigunt, Sp. Papirium, Ser. Cornelium. Noster VIII, et plerosque alios, haud dubie suis ex Fastis. Fuisse vero Romae octo aliquando tribunos consulari iure, testis est imperator Claudius in Thes. Gruter. p. 1011., ipseque Livius, sicuti egregie docuit Cel. Iac. Perizon. Animad. Hist. c. 2. p. 46. WESS.

42. 37. Ὀνομασθεῖσα πυρίνη δοξίς] Id meteorum ab Aristotele videtur appellatum fuisse ὀδός. Sic enim ille Meteorolog. L. I. 6. de quodam meteoro, τὸ δὲ φέγγος ἀπέτεινε μέχρι τοῦ τρίτου μέρους τοῦ οὐρανοῦ, διὸ καὶ ἐκλήθη ὀδός. PALM. Sermonem philosophus eo Meteorolog. loco hac ipsa de lampade, seu trabe potius, instituit: unde suspicio nasci posset, fuisse olim eo loco δοξός: namque et δοκοὶ εἶδος ἀστέρων ἐπισημασίαν τινὰ παρεχόντων apud Hesychium. Frequentius δοξίδες dicuntur, uti auctori de Mundo c. 2., Latinis *trabes*. Visa autem haec *trabs* est anno superiore, quo Athenis praectura *Asteius* fungebatur, sicuti praeter Aristotelem docet Marmor Parium, inque primis Callisthenes, quem Noster auctorem sequi alias solet. Senecam audi L. VII. Q. N. c. 5. *Talem effigiem ignis longi fuisse, Callisthenes tradit, antequam Burin et Helicen mare absconderet. Aristoteles ait, non trabem eam, sed cometam fuisse.* Et post pauca: *In quo igne multa quidem fuerunt digna quae notarentur: nihil tamen magis, quam quod, ut ille fulsit in coelo, statim supra Burin et Helicen mare fuit.* WESS.

42. 47. Κατὰ τὰς ἰδίας ἐκάστων περιόδους] Praestantissimus Rhodomannus in not. κατὰ τὰς ἰδίας ἄστρων περιόδους emendavit: haud equidem scio, an male. Docet Diodorus, Chaldaeos ea fuisse opinione, cometas suos sibi orbes habere, definitisque annorum periodis revolvi, sive *περιοδικῶς ἀνατέλλειν*, quae Pythagoreorum et Aegyptiorum quoque sententia erat. Vid. supra L. I. 82.

et Aristotelem Meteorolog. L. I. 6. Idem principibus nostrae actatis philosophis placere, nemini in hac literarum luce latere potest. Quid nuperrime vero in hoc genere tentarit Clarissim. Freretus, eius Dissertatio patefaciet in Comment. Acad. Inscript. T. XV. p. 6. Bene, ut ad institutum redeam, de Chaldaeis, qui apud eos se studuisse gloriabatur, Apollonius Myndius aiebat, *cometas in numero stellarum errantium poni a Chaldaeis, tenerique cursus eorum*, apud Senecam Quaest. Nat. L. VII. 3. Itaque *ἐκάστων* non movendum. Mox rectius idem vir doctissimus *ἁπάντων συντελουμένων*. Sic enim auctor L. II. 30. WESS.

42. 57. *Συνέθεντο κοινὴν εἰρήνην*] Vid. Xenophontem Hellen. L. VI. p. 464. Sociatam autem eam esse hoc anno pacem, confirmatur his Dionysii in Lysia T. II. p. 85. *μετὰ γὰρ Ἀλκιθρήνην ἄρχοντα, ἐφ' οὗ τὴν εἰρήνην Ἀθηναῖοι τε καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ βασιλεὺς ὤμοσαν* etc. Demosthenes, si tamen is auctor Orat. in Neacram, in sequentem annum refert p. 731. *ὡς οὖν γίγνεται ἢ εἰρήνη ἢ Φρασικλείδου ἄρχοντος κ. τ. λ.*, quod fecisse videtur, quoniam eo potissimum anno Spartanos inter et Athenienses confirmata valuit. WESS.

42. 70. *Εὐρωστοι τοῖς σώμασιν ὑπῆρχον*] Conf. superius c. 39. Thebani omnesque Boeotii magis firmitati corporis, quam ingenii acumini inseriebant, docente Nep. Cornelio Alcib. c. 11. WESS.

43. 83. *Φρασικλείδου*] Sic et Demosthenes, ut diximus. In Pausania L. VI. 5. *αὐτὴ Σκοτουσσαίοις ἢ συμφορὰ ΦΡΑΣΙΚΑΙΛΙΟΥ μὲν Ἀθήνησιν ἐγένετο ἄρχοντος, δευτέρα δὲ Ὀλυμπιάδι ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν, ἣν Δάμων Θούριος ἐνίκα τὸ δεύτερον*, egregie, modo *ΦΡΑΣΙΚΑΙΛΙΟΥ* refingas cum doctissimo Sylburgio, et errorem, qui re ipsa deprehenditur, negligas. WESS.

43. 85. *Μάνλιον*] Vitiatum ex *Μάνλιον*. *Σέξιτον* verte in *Σεξιτίλιον*, ut Fasti habent. *Τιβέριον* in *Λεύκιον*, *Λεύκιον* Ἀλβίνιον in *Μάρκον* Ἀλβίνιον, *Μάλλιον* in *Μάνλιον*. Videtur tamen, molliorem Graecorum enunciationem secutus, semper *Μάλλιον* pro *Μάνλιον* scriptitasse. RHOD. Correctiones Rhodomanni in concordiam Diodorum redigunt et Livium L. VI. 30., estque haud alienum vero, *Μάλλιον*, *Σεξιτίλιον*, Ἀλβίνιον auctorem reliquisse: cetera nimia sunt. Fasti sex tribunos huic anno inponunt: Trebonium et Erenucium ignorant prorsus, suntque haud dubie vitiosi; posterior certissime. Vid. Pighium Fast. ad ann. CCCLXXIV. WESS.

43. 99. *Συνήλθον αὐτοῖς ἐπὶ ταῖς προσδοκωμέναις συμφοραῖς*] Metus atque exspectatio erat, certe apud Athenienses, ne decimarentur. Xenophon Hellen. VI. p. 464. *οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὡς νῦν Θεβαίους, τὸ λεγόμενον μὲν, δεκατενθῆναι ἐλπίς εἴη*. Sic enim recte mihi verba constituisse videtur Palmerius Exercitat. p. 75. Respiciebant, quod ille mo-

nere neglexit, Athenienses ad vetus illud in communi totius Graeciae decretum, quo ἐψηφίσαντο δεκατεύσειν τοῖς θεοῖς (τοὺς Θεβαίους) κρατήσαντες τῷ πολέμῳ τῶν βαρβάρων, cum Thebani, Xerxe Graeciam invadente, quiescendum sibi esse necessitate adaeti statuissent, apud Polybium L. IX. 33. De eo Noster L. XI. 3. Adde Xenophontis L. VI. p. 476., ubi firmatur viri docti correctio egregie. WESS.

43. 7. Πλαταιᾶς] Ita oportebat. Hanc et Thespias Thebani everterant nuper admodum. Vide not. ad c. 46. WESS.

43. 10. Οὐτ' αὐτοὶ πολυπραγμονοῦσι — οὐτ' ἐκείνοις etc.] Delevi ad explendam orationem additas a librariis voces: sine illis omnia optime decurrunt. Simillimum Magni Antiochi responsum est, τίμῃ Ῥωμαῖοι δικαίῳ τὴν Ἀσίαν πολυπραγμονοῦσιν, ἐμοῦ τὴν Ἰταλίαν οὐ πολυπραγμονοῦντος; in Appiani Syriac. p. 144. WESS. De πολυπραγμονεῖν cum genitivo coniuncto vid. annot. ad Exc. Vatic. p. 76. 26.

43. 12. Γενομένων δὲ τοιούτων ἀποκρίσεων] Post Βοιωτίας relinquitur sententia pendens, atque ideo prima fronte suspicetur aliquis deesse hic quidpiam: sed post ἀποκριναμένων δὲ τῶν Θεβαίων (id est, quum autem respondissent Thebani) quod subiungit, γενομένων δὲ τοιούτων τῶν ἀποκρίσεων, perinde valet ac si dixisset, quum, inquam, ita respondissent. Et ita excusatur illa sententiae veluti suspensio. STEPH.

43. 18. Ἦγον εἰς Χαιρώνειαν] Postulat itineris ordo Κορώνειαν, quae prope Heliconem erat, transitumque in Boeotiam dabat. Epaminondas hac Spartanos irrupturos arbitratus τὰ περὶ τὴν Κορώνειαν στενὰ occupavit, progressu eos prohibiturus, sicuti extremo hoc capite docetur. Χαιρώνεια longius aberat, in ultima Boeotia versus Phocidem collocata. Vitium peperit vocum quaedam similitudo, sicuti et in Isocrate de Big. p. 521. Vid. not. ad Hieroclis Synecdemum p. 644. WESS.

44. 31. Περὶ γὰρ τὰς πύλας ἀπήντησε etc.] Notandus est optimus hic Graecorum vel Thebanorum mos, pius et mansuetudinis plenus. Scilicet servi fugitivi, sed sponte, ut puto, ad dominum redeuntes, in manus praeconis publici se tradebant, qui eos ad dominum reducentes hanc formulam alta voce, per vicos et compita, ut ab omnibus audiretur, inclamabant, *A Thebis non abducito, neque perimito, sed rursus reducito et servato.* Romani non ita pii, quibus licebat servos suos pro arbitrio suo necare. De eo more nihil alibi legi. PALM.

44. 34. Μίτ' ἀφανίζεῖν] Intelligunt viri docti de nece; sine caussa. Praeco edicit, ne servum occultent, quod ἀφανίζεῖν τὸν παῖδα Isocratis in Trapezit. p. 532. frequenter. Praeconis opera in fugitivis quaerendis etiam Romani utebantur, veluti in Petronii Satir. c. 97., nec dissimilis admodum est formula, quae collari inscripta ex fugitivorum collo pendebat, *TENE ME QUIA*

FUGI ET REBOCA ME, de qua Laur. Pignorius Comment. de Serv. p. 32. ed. Amstel. WESS.

44. 38. *Ἴνα μὴ — ἀνατρέπειν τὸν Ἐπαμ. τῆς στρατείας*] Fuisse puto ἀποτρέπειν. Id quidem certe in hoc genere usitatissimum. *Ἀποτρέπειν τῆς πράξεως, ἀποτρέπειν τῆς ὁμιλίας, ἀποτρέπειν ἀπὸ τῆς ὁμοίας κακίας*, et eiusmodi plura, Noster saepe. Vid. L. XVI. 32. WESS.

44. 48. *Πνεύματος δὲ γενομένου, συνέβη τὴν ταινίαν etc.*] Meminit prodigii Frontinus Strat. L. I. 12. 5., sed ex hasta Epaminondae ornamentum, infulae more dependens, ablatum in sepulcrum Lacedaemonii cuiusdam depulisse ventum, prodens, levi dissensu. WESS.

44. 71. *Ἐν παρόδῳ δέ τινα τῶν πολισματίων etc.*] Scilicet *Κρεῦσιν*, ut ex Xenophonte disco Hellenicorum lib. VI. PALM. *Ἐν παρόδῳ etc. καὶ τριήρων ἐγκρατῆς ἐγένετο*] Hoc placuit. Vulgatum *ἐν παρόδῳ παρήλθε* ad aures plane ingratum accidebat. Suspicio etiam numerum triremium excidisse: nimis enim vagum est *καὶ τριήρων ἐγκρατῆς ἐγένετο*. Xenophon auctor est Hellen. VI. p. 465. Thebanorum triremes XII interceptas esse a Cleombroto. WESS.

45. 79. *Ἰδόντες τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως*] Neque hoc spernendum censui; significantius enim. Videbant ingentem Spartanorum exercitum: hinc metus, neque is iniustus. Habebant Spartani tum temporis sub signis ad XL millia, teste Polyaeo L. III. 3. 8. 12., quibus ipsi sex millibus non multo ampliores sese obiecturi erant. WESS.

45. 85. *Ἐξ γὰρ ὄντων Βοιωταρχῶν*] Collegium Boeotarcharum XI. viris absolvebatur, si fides Thucydidis Scholiastae in L. II. 2., ipsique Thucydidi L. IV. 91., quamquam is paullo obscurius loquitur, et favere illis videtur, qui ex Livio L. XLII. 43. duodecim Boeotarchas genti inponunt. Quinam autem illi fuerint, qui aut contra Epaminondam, aut cum eo steterunt, docetur a Pausania L. IX. 13. WESS.

45. 89. *Ὁμόψυχον ἑαυτῶ γενέσθαι*] Lege *ὁμόψηφον*. RHOD. Foret utique opportunius *ὁμόψηφον γενέσθαι*, tritum quippe in assensu atque adprobatione. Lysias O. in Agor. c. 24. *εἰ οὗτοι ὁμόψηφοι κατ' ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν τοῖς τριάκοντα γενήσονται*. Sed nihil audeo contra scriptos libros. WESS.

45. 96. *Κατὰ τὸν νεὼν τοῦ Ἡρακλέους ὄπλα etc.*] Sumpta ex Callisthene videntur, quem haec prodigia descripsisse ex Cicero L. I. Divinat. c. 34. novimus. Nec praeteriit Xenophon Hellen. VI. p. 465. WESS.

45. 1. *Ὡς ἐπὶ Τροφωνίου προσφάτως ἀναβεβηκότα*] Vide Polyaeo. L. II. 3. 8. et de Trophonii prope Lebadiam antro, deque descensuris in illud viros doctos Iac. Perizon. ad Aelian. V. H.

lib. III. 45., T. Hemsterhus. in Luciani Mort. D. III. 2. et Io. Davisium ad Maximi Tyr. Diss. XIV. p. 548. WESS.

45. 3. *Δὴ βασιλεῖ*] Templum illi amplissimum erat in montis clivo, qua ad antrum via ducebat, sed non absolutum. Fortasse id post partam ad Leuctra victoriam magnificentissime extrui coeptum, et deinceps ob continuata bella et inminutam Thebanorum potentiam destitutum est. Describitur a Pausania L. IX. 39. WESS.

45. 9. *Ἀπέφηγε τὸ*] Scripsit, credo, Diodorus *ἀπεφήνατο παλαιὸν εἶναι λόγιον*. Sic quidem certe adsolet. *Ἀδοξεῖν γὰρ ἀπεφήνατο τὴν Σπάρτην* habes, ut alia praeteream, L. XV. 19. p. 17. extrema. WESS. in Add.

45. 11. *Ὅταν ἐν Λεύκτροις — ἤττηθῶσι*] Videndus est Plutarchus in Pelop. p. 288., qui monitos saepe Spartanos ait, vitarent τὸ Λευκτροικὸν μῆνιμα, nihil nominatim de Thebanis. Favet ergo quodammodo Reg. 2., Thebanorum mentionem negligenti. WESS.

45. 17. *Τούτου θυγατρὸς καὶ Σκεδάσου τινὸς*] Scedasi filius, non Leuctri, a Spartanorum legatis per vim vitium oblatum fuisse, tradunt alii, parum tamen concordantes, utrum ipsae sibi manus intulerint violentas, an scelere legatorum perierint. Vid. Plutarchum T. II. p. 773., quem Apostolius sequitur Cent. XVII. 46. et Pausan. IX. 13. WESS.

46. 31. *Ὅτως τ' ἔπεισε*] Subiunge δὲ pro τ'. RHOD. Ego delevi, motus Coislin. iudicio: neque enim necessarium. WESS.

46. 33. *Γενομένων δὲ τῶν σπανδῶν Κλεόμβροτος etc.*] Aliter multo rem narrat Xenophon L. VI. Hellen. Eum vide, et quae ad eum locum supra notavi (Exercitat.) p. 75. PALM. De his induciis, ante Leuctricum certamen initis, nihil Xenophon, nihil quoque de Archidamo, qui auxilia Cleombroto adduxerit, et pars nobilissimi eius praelii fuerit. Contra ea refert, Archidamum cognita Leuctrica clade publice missum esse, ut res fractas quomocumque instauraret, L. VI. Hellen. p. 467. Haec suggillat doctissimus Palmerius, Atticumque scriptorem *ubique se Lacedaemoniorum et praecipue Agesilai amicum prodere: voluisse propterea a suis amicis foedifragii dedecus amoliri, tacuisseque de Archidamo amici sui filio tam infelicis negotii particeps: siluisse vero de Archidamo amico eo quod victus fuerat, de Epaminonda tacuisse eo quod gloriose vicerat, aemulo nempe et hoste*. Bene quidem pro Diodoro, sed in Xenophontem criminose. Non laudo Xenophontis de Epaminonda silentium. De induciis tamen ante praelium factis et Archidami adventu dubito vehementer. Tacent enim omnes alii. Deinde in Archidami rebus optime sibi constat Xenophon, neque credibile est, in re adeo manifesta mentiri voluisse: praeterea Iason Pheracus Thebanis auxilio occurrit post id praelium, cum metu adventantis Archidami opem rogassent,

quo tempore induciae eo suasore sunt factae, abeuntibusque ex Boeotia Spartanis occurrit recente cum exercitu Archidamus ad Aegosthena Megaricae ditionis urbem. Diodorus, ut alia, confundere haec potuit, potuit etiam, quem in his sibi ducem legit, Callisthenes. Nam de Theopompo, quod suspicatur Palmerius, non est simile vero: Leuctrica enim et illis cohaerentia neglexit, Polybio teste Excerpt. p. 1379. Ceterum pro Xenophonte stat quoque H. Dodwellus Ann. Xenoph. p. 277. WESS.

46. 53. Ἰδίᾳ τινὶ καὶ περιττῇ τάξει χρησάμενος] Acie[m] paullo aliter disponit Xenophon Hellen. L. VI. p. 466., quem vide et Plutarchum in Pelop. p. 289. Quia vero sinistro cornu Epaminondas lectissimae et spectatissimae virtutis Thebanos collocarat, eaque res ad victoriam haud leve momentum attulerat, valuit deinceps inter Thebanos, ut omnibus in praeliis sinistrae aciei princeps locus esset, docente eodem Plut. Quaest. Rom. p. 282. D. WESS.

47. 80. Καὶ προθύμως πρὸς αὐτοῦ ἀποθνήσκοντας] Causam exponit Pausanias L. IX. 13. p. 737. WESS.

47. 88. Βαρεῖς ἐγκείμενοι] Iustum adaeque hoc ac ἐπικείμενοι. utor solo Diodoro teste: sic περιχυθέντες καὶ βιαίότερον ἐγκείμενοι L. IV. 48., et οἱ δ' ἐρέται — ἐκθυμότερον ἐνέκειντο L. XX. 52. imo βαρεῖς ἐγκείμενοι eiusdem lib. c. 39. scripti codices. WESS.

47. 97. Τὴν τάξιν διέλνον] Rhodomannus inseri iubet οὐ, haud scio an inconsulte. WESS.

47. 98. Τοῦ δὲ παραγγέλλοντος ἡγεμόνος etc.] Perierat Cleombrotus. Quid factum ergo Archidamo, cui exercitus partem auctor tradidit? Ille utique superabat. WESS, V. Schneider. ad Xenoph. H. Gr. VI. 4. 13.

47. 10. Οὐκ ἐλάττους τῶν τετρακισχιλίων] Pausanias Lacedaemoniorum πλείους ἢ χιλίους occubuisse ait, Thebanorum vero XI duntaxat et septem L. IX. 13., ubi Plutarchi et Dionysii Halicarnassei dissensum non neglexit praestantissimus Kuhnus. Tetigit etiam Hutchinsonius ad Xenophontis Agesil. p. 44., sed ex Meursio, qui de Regn. Lacedaem. c. 18. pulcre ostendit, veriorrem esse Diodori opinionem, quod Xenophon eo loci, Σπαρτιατῶν οὐ μείονων ἀπολωλότων ἐν τῇ ἐν Λεύκτροις μάχῃ, ἢ λειπομένων. Fuisse enim Spartanorum ad octo ferme millia, adfirmante apud Herodotum L. VII. 234. Demarato. WESS.

47. 17. Δυσζήητος] Dedi melioribus libris, ut hoc praeferretur. Scribit Archontis nomen Pausanias L. IV. 27. p. 346. eodem modo: Demostheni tamen Or. II. in Stephan. p. 635. Δυσζήητος est. In tribunis consulari iure non longe abit a Livio, sed sex annumerante. Car. Sigonium vide ad L. VI. 31., Livium hinc adiuvantem. WESS.

47. 20. *Κοίλιος*] Romanis est *Κλοίλιος*. Fasti praeter hos edunt M. Horatium, L. Geganium. Post *Ἐπαμινώνδου* scribatur δέ; et post *διαφυλάττειν*, *χορή*. RHOD.

48. 23. *Ἐπαμινώνδου* δέ *συμβ.* Clar. et Reg. 2. unde aberrans δέ revocavi. Idem censuit Ill. Scaliger, mox etiam δέ post *διαφυλάττειν* adiungendum opinatus. WESS.

Ibid. *Ὅτι τὰ διὰ τῆς — διαφυλάττειν*] Vacat ὅτι, ut saepe. Conf. not. in L. IV. 26. et XIII. 91. Id si observatum fuisset, supplementum viri docti non addidissent. Favebat Orchomeniis *Ἐραμινώδας*, quare alibi eō occupato urbem Thebani exciderunt deinceps, si fides Pausaniae IX. 15. Sed infra Nostrum c. 79. vide. WESS.

48. 31. *Ἡράκλειαν τὴν ἐν Τροαχινίᾳ*] Vide not. in L. XII. 59. et Xenophontem Hellen. L. VI. p. 469., ubi *κατέβαλε τὸ Ἡρακλειωτῶν τεῖχος* optimum esse, hic locus patefacit. WESS.

48. 41. *Οὐδέποτε γεγενῆσθαι μνημονεύεται*] *Οὐδέποτε μνημον. γεγενῆσθαι* Coisl. Vulgatum non moveo. Vid. Phrynichi Eclog. p. 88. ed. Hoesch. WESS.

48. 42. *Ἐκλήθη δέ — σκυταλισμὸς*] *Σκυτάλαις* sive baculis perpetrata caedes est. *Σκυταλισμὸν ἐκάλεσαν, διότι παίωντες ἀλλήλους ἀνεῖλον* Helladius ait apud Photium Biblioth. p. 1593. WESS.

48. 64. *Πλείονων ἢ χιλίων καὶ διακοσίων*] Praestare videtur *ἑξακοσίων*. Plutarchus certe in Praecept. Reip. Geren. p. 814. B., quique eum sequitur Helladius, mille et quingentos contrucidatos prodit. Fuit autem Argivorum reipublicae miserrimum id fatum, ut inter sese cives vehementer dissiderent, mutuanque in caedem ruerent. Aliud dirae seditionis exemplum descriptum fuit L. XII. 80. WESS.

49. 74. *Λυκομήδης ὁ Τεγεάτης*] Habet Xenophon Hellen. L. VII. p. 483. Lycomedem Mantinensem, opibus pollentem et ambitiosum, magnaue in Arcadam gente auctoritate et gratia. Meminit eiusdem Pausan. L. VIII. 27. In illum optime haec congruerent, nisi patria obstaret. Vide mox c. 62. WESS. Eundem omnibus his locis, quibus addendus ille c. 67., indicari iure censet Schneiderus ad Xenoph. VI. 5. 3. Ulterius progresso Clintono Fastis p. 418. ed. sec. *Τεγεάτης* hic per errorem pro *Μαρτινεύς* scriptum videtur.

49. 76. *Ἐξ ἀνδρῶν μυρίων*] Xenophon *τοὺς μυρίους τοὺς Ἀρκαδίων προστάτας* adpellat Hellen. L. VII. p. 501., *τοὺς μυρίους ἐν Ἀρκαδίᾳ* Aeschines Or. *περὶ τῆς παραπρ.* p. 38., *τοὺς μυρίους ἐν Μεγάλῃ πόλει* Demosthen. in eiusdem argumenti Or. p. 199. Ea in urbe curia erat, in qua de summa republica deliberabant, apud Pausaniam L. VIII. 32., cuius interpretem bene notavit Cl. Kühnius. Qui vero Plutarchum Latina veste donavit, satis etiam vage T. II. p. 840. F. WESS.

49. 82. *Εἰς τὴν Παλάντιον*] *Τὸ Παλάντιον* Xenoph. Hellen. VI. p. 472. *τὸ Παλλάντιον* Pausan. VIII. 43., atque ita refingunt in Stephano viri docti. Sed Xenophontis et Nostri scripturam asserit *Παλάντιον Ἀρκαδικὴ πόλις* in Dionysii A. R. Lib. I. p. 24. Cives Xenoph. et Pausan. *Παλαντιεῖς* sive *Παλλαντιεῖς*, *Παλάντιοι* Diodoro et Stephano. Ceterum de turbis his Arcadicis Xenophon plura. WESS.

49. 4. *Τῶν ὄλων ἡγέμονα Ἰάσονα*] Hinc *Θεσσαλῶν μόναρχος* in Plut. Apophtheg. p. 193. B.; sed vide Cel. Iac. Perizon. in Aeliani V. H. Lib. XI. 9. WESS.

49. 11. *Ἀμύντας μὲν Θαῤῥαλέου*] Pater eius *Menelaus* est in Iustini L. VII. 4. et Aeliani Hist. Var. L. XII. 43., ubi Diodori dissensum non neglexit idem ille Perizonius. Eundem Dexippus *Aridaeum* vocat: qua forte scriptorum discordia motus Ill. Ez. Spanhem. Dissert. VII. de Num. Praest. p. 379. *Ἀμύνταν τὸν Θαῤῥαλέου* vertit *Audacis filium*, quem equidem non sequor. WESS. Iustinus VII. 4. Amyntae huius ex Gygaea filium memorat qui et ipse Arrhidaeus vocabatur: is nonnullis in libris Archideus scribitur simili errore quo hic avus eius *Θαῤῥαλέος*.

49. 13. *Ἀλέξανδρον καὶ Περδίκκην καὶ Φίλιππον*] Sed infra eodem lib. c. 71. quartum addit, Ptolemaeum, Aloritem dictum, fratris Alexandri occisorem et regni usurpatorem. Sed forte non fuit legitimus. Ideo eum hoc loco inter legitimos non numerat. Si credendum est Trogo apud Iustinum L. VII. 4. fuit non filius Amyntae, sed gener ex filia Euryone. PALM.

49. 14. *διεδέξατο δὲ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ Ἀλέξανδρος*] Quantum sibi sumpserint correctores in Diodoro refingendo non postremum hic locus specimen dat. Nam quum vera scriptura ὁ υἱὸς Ἀλέξανδρος leviter in id quod meliores libri praeferunt ὁ υἱὸς Ἀλέξανδρος depravata esset, corruptae voci nihilo saniolem suffecit quicumque illius αὐτοῦ auctor fuit. Ego quod restitui ὁ υἱὸς ut Diodori constanti in huiusmodi locis consuetudine firmatur, ita ne post praemissum quidem υἱὸς — Ἀλέξανδρον ab eius more alienum esse ostendit illud p. 50. 42. ὑπὸ Ἀλεξάνδρον τοῦ ἀδελφοῦ ἀνηρέθη φαρμάκῳ προκληθεὶς εἰς μέθην· τὴν δὲ δυναστείαν διαδέξάμενος Ἀλέξανδρος ὁ ἀδελφός etc.

49. 18. *Ἐβασίλευσεν ἔτη τριάκοντα καὶ τέτταρα*] Cleomeni, cui successor fuerit Aretas, sive Areus potius, L. XX. 29. regni annos LX et menses decem tribuit. Scinduntur inde in partes Chronologiae periti, partim in hos, partim illos in annos proniores. Ill. quidem Scaliger xxxiv annos Cleomeni Cleombroti filio dat, alterumque illum Cleomenem diversum esse, et ὁμογενεῖα Diodorum fuisse deceptum Canon. Isagog. L. III. p. 332. pertendit, id tamen non ostendens, quis alter ille Cleomenes? At Dion. Petavius D. Temp. L. X. 53. et Simson. Chron. ann.

3635. posteriores annos praefereunt, Cleomenique annos adsignant IX et menses decem: quibus ego adstipulor, annos XXXIV ex L. XX. 29. corrigendos arbitratus. Cleomenes puer admodum regno admotus est, idque haud infeliciter administratum reliquit Aëro, ut Pausan. L. III. 6. docet. WESS.

50. 22. Ὑπό τινων ἐπιτὰ νεανίσκων] Eadem Xenophon Hellen. L. VI. p. 469. et Libanius T. II. p. 706. C., ubi Morellius antiquum obtinet, et de Iasone Argonautarum duce inconsulte aliqua adspersit. WESS.

50. 26. Τῆς τῶν Ἑλληνικῶν — ἀρχὴν ἐποιήσατο] Scripsit Duris ἱστορίας et Μακεδονικά, cuius utriusque operis frequens apud veteres est mentio. Id dubium et controversum est, idemne opus an diversum fuerit. G. Io. Vossius Histor. Graec. L. I. p. 97. nomine tenus discrepare censet. *Quid enim magnopere, inquit, is, qui Macedonia condiderat, habuit, quod diceret de temporibus illis, quibus Macedonia conflictabatur cum reliqua Graecia, usque dum principatum tandem obtineret?* Speciose profecto. Nam pleraque, quae ab Athenaeo ex Historiis eius citantur, Macedonum res moresque respiciunt. Nescio tamen an iniuria confundantur Ἑλληνικά et Μακεδονικά. Primo tituli apud Athenaeum discrepant; deinde ulterius Duris commentatione sua historica, quam tempora et facta ferunt Macedonica, progressus videtur, cuius L. XVII. et XXII. citat Athen L. IV. p. 155. et L. VI. p. 253. Porro Vossius haud obscure distinguenda indicat. *Diversum tamen opus, inquit, fuerit Μακεδονικῶν καὶ Ἑλληνικῶν, si Μακεδονικά altius Duris, quam a Philippo M. orsus fuit.* Namque altius eum fuisse exorsum Ἑλληνικῶν σύνταξιν, haec Diodori clarissime docent. WESS.

50. 35. Γάιος Οὐεργίνιος] In Fastis est Οὐετούριος. Et Σερούλιος mendose exaratum est pro Σερούιος. Κορνίλιος in Fastis Κοίγγτιος est. RHOD. Praestat omnino Οὐετούριος et mox Σερούιος, tum Κοίγγτιος. Sic certe Livius L. VI. 32., cui adiunge Pighium Fast. ad ann. CCCLXXVII. WESS.

50. 39. Ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ ἀδελφοῦ ἀνηρέθη] Praestat ἀδελφιδοῦ et mox ἀδελφιδούς. Neque enim Alexander hic Polydori fuit frater, sed fratris filius: praeterea Polydorus non est interfectus ab Alexandro, sed fratre Polyphrone, quem deinceps Alexander, ut patrum ulcisceretur, ipsum etiam patrum lancea occidit, teste Xenophonte Hellen. L. VI. p. 470. et Plut. Pelop. p. 293. E. Vitium animadverterunt et dissensum viri egregii Simson. Chron. ann. 3636. et Iac. Perizon. in Aelian. Hist. Var. L. XIV. 40. WESS.

50. 49. Οἱ δι' ἐγγένειαν Ἀλενάδαι προσαγορευόμενοι] Adscripserat Dion. Camusatus ex schedis Ism. Bullialdi „de his „Herodotum mentionem fecisse L. VII. 6. et 130. Inde coniecere

licere, gentilitium id esse nomen, et solos nobiles eo adpellatos fuisse. Non male. Nobilissimi erant Larissae in Thessalia Aleuadae, genus ab antiquissimo Aleua derivantes. Vid. L. XVI. 14. et quae cum cura notavit diligentissimus Hen. Valesius ad Harpocrationem in *Ἀλεύα τοῦ Πύρρον*. WESS.

50. 57. *Ὁ δὲ τῶν Μακεδόνων βασιλεὺς*] Oportet, si haec ita gesta fuerint, iam tum cessarint turbæ per Macedoniam, quæ mox a morte Amyntæ fuerant exortæ, exsule Pausania regnum invadente: neque enim tutum alioqui fuisset Alexandro ad aliena occupanda pergere. Quantum vero Athenienses atque Iphicrates commodi attulerint Amyntæ liberis eo tempore docet Aeschines Or. *περὶ τῆς Παραπορ.* p. 31. et Corn. Nepos Iphier. c. 3. WESS.

50. 66. *Αὐτὸς κατεῖχε τὰς πόλεις*] Vide mox c. 67. WESS.

51. 74. *Εἰς Ὀρχομενὸν τὸν Ἀρκαδικὸν*] Distinctius Xenophon Hellen. L. VI. p. 472. WESS.

51. 77. *Τοὺς καλουμένους ἐπιλέκτους*] Meminit eorumdem quinque millium ex Arcadibus selectorum c. 67. WESS.

51. 85. *Καὶ καθ' αὐτοὺς οὐχ ὑπέλαβον*] Supervacaneum hic *καὶ* esse, Rhodomannus notat, nulli facile persuasurus. Ego certe omnia alia existimo. WESS.

51. 96. *Βοιωτάρχοι*] *Βοιώταρχοι* Coisl. non male. Vid. Schol. in Thucydid. L. IV. 91. WESS.

51. 2. *Πλείονων ἢ πεντακισμυρίων*] *Ἑπτὰ μυριάδων*, sive LXX millium, Plut. in Pelop. p. 290. B., quem numerum distinctius explicat in Agesil. p. 613. A., fuisse ad XL millia gravis armaturæ, reliquos leves et inermes, qui prædæ caussa advenerant. Noster consentit c. 81. WESS.

51. 16. *Τὴν Ἀττικὴν ποιῆσαι μηλόβοτον*] Vide not. in Lib. I. 36. Quæ vero Lacedaemoniis hic vitio vertuntur, eorum crimen ab iisdem amoliuntur scriptorum plerique, atque in Thebanos et Corinthios derivant. Xenophon certe, proposita deliberatione quid Athenis faciendum esset, censuisse Thebanos et Corinthios ait, *μὴ σπένδεσθαι Ἀθηναίους, ἀλλ' ἐξαιρεῖν* L. II. Hellen. p. 359. Clarius Isocrates Orat. Plataic. p. 444. *οὐ δύστυχησάντων ὑμῶν, μόνοι τῶν συμμάχων (Θηβαῖοι) ἔθεντο τὴν ψῆφον, ὡς χορὴ τὴν τε πόλιν ἐξανδραποδισθῆναι, καὶ τὴν ΧΩΡΑΝ ΑΝΕΙΝΑΙ ΜΗΛΟΒΟΤΟΝ*. Et Ulpianus in Demosthen. Or. *περὶ Παραπορ.* p. 212. Lacedaemonii *προέθεντο ψῆφον τοῖς ἰδίοις συμμάχοις, ὥστε ἀποκορῖνασθαι ἕκαστον, τί βούλεται παθεῖν τοὺς Ἀθηναίους. εἶτα ΕΥΑΝΘΟΣ τις Θηβαῖος ἐψηφίσσατο, τὴν μὲν πόλιν αὐτῶν κατασκαφῆναι, τὴν δὲ ΧΩΡΑΝ ΜΗΛΟΒΟΤΟΝ γενέσθαι, ἵν' ἐκεῖ νέμονται τὰ τῶν Βοιωτῶν πρόβατα*. Mitto Lyncurgum Or. in Leocrat. p. 168. et Polyæn. L. I. 45. 5. Satis ea, quæ excrpsi, Spartanos absolvunt. Quare dictum hoc Nostri paullo criminiosius videtur. WESS.

51. 17. Ἀνάγκης καὶ τύχης] Ἀναγκαίας τύχης Sophocles Aiac. v. 815. Conf. Dounaeum Praelect. in Demosthen. Or. de Pac. p. 162. WESS.

52. 20. Ἀθηναίων δῆμος etc. οὐ κατεπλάγησαν] Vid. ad L. V. 4. WESS.

52. 25. Τὸν Ἰφικράτην ἐξέπεμψαν] De Atheniensium prompto studio in Spartanis adiuvandis et Iphicratis hoc imperio prudenter Xenophon extr. L. VI. Hellen. WESS.

52. 34. Τὴν τῶν Λακεδ. χώραν δυσείσβολον οὔσαν] Aspera erat et montibus incincta. Euripides in Strab. L. VIII. p. 563. Α. κοίλη γὰρ, ὄρεσι περιδρομος, τραχεῖά τε, δυσείσβολός τε πολεμίοις. Sic enim recte correxit vir magnus. Xenophon Hellen. VI. p. 474. Thebani ἀντελογίζοντο, ὅτι δυσεμβολωτάτη μὲν ἢ Λακωνικὴ ἐλέγετο εἶναι. WESS.

52. 41. Ἐπὶ τὴν Σελλασίαν] Ἑλλάσια veterum librorum suspicionem movet, dictam olim urbem utroque modo, uti Ἑλλοὶ et Σελλοί. Idem opineris ob τοὺς κατ' Ἑλλάς τόπους, pro κατ' Ἑλλάσιαν, sive, ut H. Valesius, Σελλασίαν in Excerpt. Polybii p. 1410., ubi situs eius egregie expingitur. Hesychio dicitur Σελλάσια, et subinde apud Pausaniam, sed variante scriptura. Ego Σελλασίαν malo ob Σελλοὺς, antiquissimos Graeciae incolas, a quibus nomen habere videtur. Vid. Sylburg. ad L. II. 9. Pausaniae. WESS.

52. 50. Εἰς τὴν Σκιρίτιν καλομ. χώραν] Sic quoque Xenophon. Vid. Holstenium ad Stephan. in Σκίρος. Nomen regioni, propter Arcadiam positae, venisse videtur ab aspretis. Σκείρον enim et σκίρον veteri sermone τὸ σκληρὸν dicebant, ut notum ex Hesychio. WESS.

52. 52. Οὗτος δὲ τῶν etc.] Pro δὲ legendum est διὰ, aut certe μετὰ post δὲ addendum est. Sed mallet ex δὲ facere διὰ. Sic H. Stephanus. Forte sine caussa. Quod si ὦν intelligas cum Interprete, quid amplius desiderabitur? WESS.

52. 60. Ἀνδρείαν τοῦ βασ. Λεωνίδου — ἐμιμήσατο] Eam vide L. XI. 11. De Ischolaο tamen diversa arbitratur Xenophon Hellen. L. VI. p. 475. Videtur non alius esse atque is, cuius artes bellique fraudes tetigit Polytaen. L. II. 22. WESS.

53. 72. Πεντακόσια ἔτη τὴν Λακωνικὴν τετηρ. ἀπόρθητον] Consentiant omnes, si Iustinum excipias, quem errantem castigavit Clarissim. Iac. Perizonius ad Aelian. Var. H. Lib. XIII. 42., Laconicam ante hanc Thebanorum incursionem hostilem exercitum non vidisse. Audi haec Dinarchi Or. in Demosth. p. 99. τότε εἰς τὴν ΑΠΟΡΘΗΤΟΝ νομιζομένην εἶναι Λακεδαιμονίων (Thebani) εἰσέβαλον. Et Demadis Or. p. 180. ὁ δὲ πρότερον ἀπείρατος ὦν πολεμίας σάλπιγγος Ἑνρώτας Βοιωτοὺς ἐν τῇ Λακωνικῇ στρατοπεδεύοντας εἶδεν. Quibus gemina reperies in Plut. Agesil. p. 613. B., qui et gloriari solitum addit Agesilaum,

ὅτι γυνή Λάκαινα καπνὸν οὐχ ἑώρακε πολέμιον. In annorum tamen spatio aliquod discrimen est. Plutarchus ἦν δὴ χρόνος οὐκ ἐλάττων ἐτῶν ἑξακοσίων, ἀφ' οὗ κατόκουν τὴν Λακεδαίμονα Λωριεῖς. Sed is et generaliore dictione defungitur, et ab alio principio annos eos orditur. Vid. Perizonium dicto loco, et supr. c. 1. WESS.

53. 74. Ἀλλὰ τοῖς θυμοῖς προσπίπτοντες] Nihil mutant manu exarati libri, neque etiam c. 87. ubi Lacedaemonii θεωροῦντες Ἐπαμινώνδαν προθυμότερον προσπίπτοντα τῷ θυμῷ. Vereor tamen vehementer, ut proba ea sint: mallem quidem certe προπίπτοντες et προπίπτοντα. cui suspicioni favet auctor L. XVII. 79. ubi Dīmnus μεμψιμοιρήσας τῷ βασιλεῖ περὶ τινῶν καὶ τῷ θυμῷ προπεσών. Favet praeterea usus verbi, quod temeritatem in agendi inpetu atque adsensu complectitur. Stoici propterea τοὺς προπίπτοντας nuncupabant, qui obscuris imaginibus concedebant temere, sive τοῖς ἀδήλοις εἰκόντας. contra ea ἀπροπτώτους vacuos a temeritate, quod docentem vide Th. Gataker. ad Antonin. L. III. 9. WESS.

53. 81. Σφοδρὸν ὄντα τῷ ῥεύματι] Adeundi sunt Plutarchus Ages. p. 613. et Polyacn. II. 1. 27. 29., ubi de his paullo plenius. WESS.

53. 13. Οὐδὲν πράξαντες μνήμης ἄξιον] Id vero consentire, cognosces ex Xenophontis Hellen. extremo L. VI. WESS.

53. 16. Προσθέντες τοὺς Εἰλωτας ἡλευθερωμένους] Plures sex millibus, cum ab Ephoris ad arma vocarentur, nomina fuerant professi libertatis spe, Xenophonte L. VI. p. 475. auctore, sed haud pauci dein sese ad Thebanos Spartanorum odio aggregaverant apud Plut. Agēsil. p. 614. WESS.

54. 24. Μεγαλεπίβολος ὢν] Hocine an μεγαλεπίβολος amplectaris, parum intererit. Utrumque Epaminondae ingenio et rebus gestis bene congruit. Vide ad L. I. 19. II. 7. et XVIII. 7. WESS.

54. 27. Πολλὰ μὲν ἔτη γεγεννημένην ἀνάστατον] Urbs Messene cum maxime condita est: ante hoc tempus nulla fuit in Peloponneso, sed regio tantum Messene. Strabo L. VIII. p. 550. A. ἐκαλεῖτο δ' ἡ χώρα Μεσσήνη· τὴν δὲ νῦν ὀνομαζομένην πόλιν Μεσσήνην — οὕτω συνέβαινε ἐκτίσθαι· quibus gemina Pausanias habet L. IV. 1. De opportuno novae urbis situ non dissentit idem ille Strabo dicto lib. p. 556. Magna vero discordia est in annorum numero, quibus Messenii patria caruerunt. Dinarchus τετρακοσιοστῷ ἔτει Messenem conditam ait Or. in Demosth. p. 99., Isocrates διὰ τριακοσίων ἐτῶν post ccc annos, quam Messenii pulsi fuerant, in Archid. p. 175., Lycurgus in Leocrat. p. 155. πεντακοσίοις ἔτεσιν ὕστερον. Quae quidem vera esse non poterunt, nisi diversa calamitatis Messeniorum principia statuan-

tur: quam in rem videnda sunt, quae ad Aeliani Var. Hist. L. XIII. 42. Iac. Perizon. disputavit. WESS.

54. 30. Ἀνεζήτησε τοὺς ὑπολελειμμένους τῶν Μεσσηνίων] Sequor Clarom., cui auctor ipse L. XI. 64. adstipulatur. De collectis undique Messeniis Pausan. IV. 26., cui Polyb. adiunge, prudenter in originem calamitatis, quae Messenios diversis temporibus oppressit, inquirentem L. IV. 32. WESS.

54. 39. Οἱ ἀπὸ Νηλέως καὶ Νέστορος] Confer L. IV. 68. WESS.

54. 46. Λακεδαιμόνιοι κύριοι κατέστησαν αὐτῆς] Parum haec cohaerere et rei gestae convenire videntur. Dicit, posteris Cresphontis regno deiectis, Lacedaemonios Messeniis imperasse: post id vero tempus Teleclo in certaminis acie perempto, Messenios a Spartanis esse subactos. Atqui certissimum est ex Pausania L. IV. cap. 3. et 4., Aepytidis, sive Cresphontis nepotes, Messeniis praefuisse, donec Teleclo interfecto Spartani arma induerent, Messeniosque fatali bello lacerarent ac pessum darent. Non itaque stricte admodum μετὰ δὲ ταῦτα sumi debent, sed quasi scriptum foret μετὰ γὰρ τὸν Τηλέκλου — θάνατον. Ceterum quod in edd. erat Τηλεκλύτου, id veterum librorum auctoritate mutavi. Regem hunc Telechum omnes adpellant, Pausanias, Eusebius, Hieronymus, Syncellus et quotquot eius meminerunt. Vitium non fugit diligentiam Io. Meursii de Lacedaem. Regn. c. 9. WESS.

54. 50. Εἰκοσαετῆ φασὶ γενέσθαι] Testem huic rei ferunt poetam Tyrtaeum et Strabo L. VI. p. 428. B. et Pausanias L. IV. 13. De Partheniis ibidem Strabo, conditaque urbe Tarento. Adde Davisium ad Max. Tyr. Dissert. XXXV. p. 623. WESS.

54. 58. Ὅτε καὶ Τυρταῖος etc.] Sic Lycurgus Or. in Leocrat. p. 162. Pausan. L. IV. 15., Strabo L. VIII. p. 557., in urbe tamen, unde venerit, dissentiens. Inter eos vero, qui Aristomenem priore Messeniaco bello multa dextre gessisse tradiderunt, etsi perperam, Myron Prienensis fuit, de quo Pausanias eodem lib. cap. 6. WESS.

54. 61. Ὁ δ' ἕστατος πόλεμος etc.] Id bellum descripsit auctor L. XI. 63. WESS.

54. 64. Ὡκισαν τὴν Ἰθώμην] Hoc postulat res ipsa et sermonis indoles. Instaurarunt enim munieruntque eo tempore Messenii et Hilotes Ithomen. Vitium frequens est, recurritque post pauca. Namque Ὡκισαν τὴν Μεσσήνην cifra dubium ex Ὡκισαν natales accepit. Monuit etiam Clarissim. Iac. Perizonius in Aeliani H. Var. L. XIII. 42., quem vide et Sylburg. ad Pausan. L. VII. 18. WESS.

55. 80. Ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα καὶ πέντε] Non longe abeunt, qui τρεῖς ὅλους μῆνας in Laconica moratos tradunt Thebanos apud Plut. Agesil. p. 614. C. WESS.

55. 86. Ὡστε τῆς μὲν Θαλάττης ἄρχειν Ἀθηναίους] His

legibus iam ante de principatu inter utrosque transactum fuerat. Vid. superius c. 38. et Xenophon. Hellen. VII. p. 482. WESS.

55. 92. Ἐπὶ Παλλήνην τῆς Λακωνικῆς] Lege Παλλήνην in communi dialecto. At Dorica, qua utebantur Lacones, Πελλάναν vocabant. PALM. Verum esse Παλλήνην, animadversum quoque ab Holstenio est ad Stephanum in Παλλήνη. Mox ἐγκαταληφθέντας praefero. Intelliguntur Spartani, qui pariter cum Pellene capti sunt, ut apud Aeschinem περὶ Παρουρ. p. 30. Ὀλυμποῦ ἦλω, καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐγκατελήφθησαν πολιτῶν. Similis error in his inest Pausaniae L. IV. 5. καὶ τῶν Μεσσηνίων τοὺς ἐγκαταλειφθέντας φονεύουσι. Scripsit enim ἐγκαταληφθέντας. Alia ratio valet in Nostri L. XII. 56. et L. XIII. 57., ubi ἐγκαταλειφθέντες sese tueri possunt. WESS.

55. 8. Ὀμηρον ἔλαβε — Φίλιππον] Non aliter Plut. in Pelop. p. 291. F. At Iustinus L. VII. 5. a fratre Alexandro Illyrii primum, interiecto dein tempore Thebanis obsidem datum significat. Noster vero, quasi nihil horum scripsisset, L. XVI. 2. a patre Amynta, fracto Illyriorum armis, obsidis loco victoribus traditum, atque ab his Thebanorum fidei permissum perhibet: sui profecto parum memor. WESS.

56. 23. Καὶ Πελληνέων] Optimum hoc. Pellene Achaiae ex se format, Stephano auctore, gentile Πελληνέως. Unde probe Pausanias Ἀχαιῶν Πελληνέως in his Eraminondae gestis rebus memorat L. IX. 15., sicuti et Xenophon. WESS.

56. 30. Ἀπὸ Κερχρεῶν μέχρι Λεχαιῶν] Vide L. XI. 16. WESS.

56. 43. Κατὰ πάντα μὲν οὖν τὸν τόπον etc.] Xenophon in his recensendis diligentior est, inque haud paucis a Nostro dissentit L. VII. Hellen. p. 482. Pertinent ad hoc certamen, quae apud Polyaen. L. II. 2. 3. 9. leguntur. WESS.

56. 56. Καὶ Φαιοῦντα] Lege et hoc loco Φλιοῦντα. PALM. Καὶ Φλιοῦντα] Parui viro docto. Errori ansam praebuit scriptio- nis inter ΦΑΙΟΥΝΤΑ et ΦΛΙΟΥΝΤΑ non magna dissimilitudo, quae ΦΑΙΟΥΝΤΙΟΥΣ et ΦΛΙΟΥΝΤΙΟΥΣ pari peccato confudit c. 19. huius libri. Porro Phliuntis occupatae et paullo post amissae casum describit Xenophon Hellen. VII. p. 489. copiosius. WESS.

57. 80. Καὶ στρατηγικῇ δυνάμει θαυμασθεῖς] Haec cum exscripsisset Semestr. L. II. 25. p. 342. P. Faber, subiungit: Scio, leviter ferri posse istud στρατηγικῇ δυνάμει, non quidem ut robur significet, sed ut facultatem et quasi virtutem imperatoriam demonstret: quam et ab eodem Diodoro paullo ante, ubi de Iphicrate loquitur, τὴν ἐν τῷ στρατηγεῖν ἀρετὴν, et ubi de Charidemo Atheniensi L. XVII. 30. δεινότητα στρατηγίας vocatam video. Sumptum tamen δυνάμει ex illo δυνάμεροι, et vel pro δεινότητι, quod affine est, vel, quod magis arridet, pro συν-

ἔσει positum incogitanter ab ipso Diodoro, aut ab antiquo librorum eius exaratore, non negabit, qui Diodori libros, quod nos aliquando fecimus, diligenter legerit atque contriverit. In istis etenim (quod certe meminisse possum) στρατηγικῇ δυνάμει nunquam, frequenter autem ac innumeris etiam locis στρατηγικῇ συνέσει scriptum, et vel τῇ ἀνδρείᾳ, ut hoc loco, vel etiam τόλμῃ, quibus vocabulis eadem (militaris scilicet) virtus designatur, adiunctum reperiet. Hactenus Faber, annumerans deinde loca στρατηγικὴν σύνεσιν repraesentantia, sed quae ibi relinquo: satis enim obvia sunt. Id profecto verum est, nusquam δυνάμιν στρατηγικὴν in Diodori libris reperiri. Occurrit mihi semel apud Polybium L. I. 84. et his quidem in verbis: τότε γὰρ ἦν — συνιδεῖν — πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἐμπειρία μεθοδικῆ καὶ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγου στρατιωτικῆς. Neque dubito tamen, quin et ibi prava sit. Moveor Nostri iudicio: namque ea prudentissimi scriptoris, ut saepe, accumulatus scribit et illa ipsa in re, τότε συνιδεῖν ἔστιν ἐπ' αὐτῆς τῆς πείρας, ἡλικίαν ὑπεροχὴν ἔχει ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΣΥΝΕΣΙΣ ἰδιωτικῆς ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγου στρατιωτικῆς Ecl. I. Lib. XXV., manifesto, ut opinor, iudicio, fuisse tum in Polybio στρατηγικὴν σύνεσιν, non, quae nunc aegre sedem tuebitur, δυνάμιν. Proinde Fabri coniectura recto stat talo, et recipi merebatur, nisi ἐπ' ἀνδρεία καὶ στρατηγία θαυμασθεῖς ex Reg. I. adaeque probum esset. Solet auctor στρατηγίας voce virtutem artemque imperatoriam saepenumero describere. Δεινότητα στρατηγίας Faber paullo ante produxit ipse. De Timotheo νικῶν δι' ἀνδρείαν καὶ στρατηγίαν supr. c. 36., et Epaminondas ἐφιλοτιμεῖτο διὰ τῆς ἰδίας ἐπινοίας καὶ στρατηγίας μεταθεῖναι τὰς τοῦ πλήθους εὐλαβείας c. 53. Mitto plura: haec cur scripti libri auctoritatem potiore probabili coniectura censuerim, abunde commonstrant. WESS. Δύναμις et apud Polybium et apud Diodorum recte tuetur Schweighaeuserus vol. V. p. 339. Sic de Pelopida Plutarchus c. 26. μήτε τὴν ἰδίαν ἐπιστήμην καὶ δυνάμιν ἀργοῦσαν περιορᾶν ὑπομένων.

57. 84. *Εἰς Κόρινθον*] Confer Xenophontem L. VII. Hellen. p. 483., ubi hanc πρώτην παρὰ Διονυσίου βοήθειαν vocat: venit enim et altera insequente anno. WESS.

57. 99. *Κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν*] Rectius vertisset Interpreter ex instituto suo: Ὑπόστασις hoc loco est suscepta semel ratio consilii et propositum universum, ad quod singulas actiones referebant, ut bene monuit Is. Casaubonus ad Polyb. p. 111. ed. Gron. Nimirum Thebani Boeotiae civitates liberas esse volebant, neque pati poterant, ut Messene in Lacedaemoniorum rediret potestatem: hinc salubria illa pacis conilia ad nihilum reciderant, docente Xenophonte Hellen. VII. p. 484. Filiseus vero iste regis Persarum legatus domo Abydenus erat. WESS. In libris Diodori

male scribitur *Φίλισος* contra analogiam et grammaticorum praecepta, de quibus Arcadius p. 52. 13.

57. 5. *Εὐφρών ὁ Σικωνίος*] Ex Xenophonte, qui hominis artes et scelera exsequitur, conficias paullo eum serius tyrannidem occupasse, Hellen. L. VII. p. 488. Fuit autem in Sicyoniorum fati, ut saepe tyrannide opprimerentur, nec semper elemente, etsi ita velit Strabo L. VIII. p. 587. B. Alia docet Euphron hic, et in Plutarchi Arat. princ. eiusdem instituti ac cupiditatis populares. WESS.

58. 14. *Λεύκιος Πυπύριος*] Pro *Λεύκιος Παπ.* et *Α. Μενήμιος* Livius edit L. Furium et A. Manlium, additque P. et C. Valerios. RHOD. Abit auctor a Fastis Livianis non tantum quod alios annumeret tribunos militum consulari potestate, sed quod nullam fere rationem habeat solitudinis curulium magistratum, quae in aliquot annos furoribus tribunitiis continuata fuit. Livium vide L. VI. 35. Et tamen Fastorum conditores tribunos Diodori cum Livianis contendere solent. WESS.

58. 17. *Πυθόστρατος Ἀθηναῖος*] *Πυθόστρατος Ἐφέσιος* apud Eusebium, incertum quo fideiussore. WESS.

58. 18. *Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης ὁ Ἀμύντου υἱός*] Error his inest manifestus. Amyntas filios ex se genuit Alexandrum, Perdiccam et Philippum, ut ipse prodidit auctor c. 60. Ptolemaeus fuerat *ἐπίτροπος τῶν πραγμάτων* per Macedoniam, teste Aeschine Or. *περὶ Παράπρ.* p. 32., sed alienigena atque *ἀλλότριος τοῦ γένους*, uti discrete Dexippus profitetur apud Syncellum Chronograph. p. 240. Idem haud obscure Plutarchus indicat in Pelop. p. 292. C., pollicentem Pelopidae Ptolemaeum exhibens, sese *τὴν ἀρχὴν τοῖς τοῦ τεθνηκότος ἀδελφοῖς διαφυλάξαι*. Itaque frater iuvenum ipse non erat, etsi iterum id adfirmetur c. 77.; quem quidem locum non neglexit Ill. Spanhemius Dissert. VII. de Num. Praest. p. 380., hunc vero si contendisset, emendatione succurri Diodoro non posse, ut erroris absolvatur, sine dubio pronuntiasset. Ceterum Iustin. L. VII. 5. Alexandrum insidiis matris Eurydice appetitum occubuisse adfirmat: unde ipsa in eiusdem cum Ptolemaeo sceleris societatem venisse videtur. WESS.

58. 20. *Ἔτη τριάκοντα*] Male pro *τρία*. RHOD. Lege *τρία*, ut docet infra p. 497. PALM. *Ἔτη τρία*] Ausus sum invitis Codd. *τρία* restituere. Auctor ipse Ptolemaeum Aloriten *βασίλευσαι ἔτη τρία* scripsit c. 77., neque plures annos successionum series illi potest concedere. Quare certatim viri doctissimi hanc emendationis viam ingressi sunt, Ill. Scaliger in libri sui margine et Olympiadum *Ἀναρχαῖ*, Bongarsius ad Iustin. L. VII. 5. et Simonius Chron. ann. 3637. atque alii. WESS.

58. 29. *Ἀλόγιος συνελήθη μετὰ Ἰσηγνίων*] Multo haec accuratius et distinctius traduntur a Plut. Pelop. p. 292. D. WESS.

58. 35. *Ὁ δῆμος ἐξέπεμψε ναῦς μὲν τριάκοντα*] Demosthe-

nes Or. in Aristocrat. p. 422. Ἀλέξανδρον ἐκεῖνον τὸν Θετταλὸν, ἥνικ' εἶχε μὲν αἰχμάλωτον δῆσας Πελοπίδαν, ἐχθρὸς δ', ὡς οὐδείς, Θεβαίους ἦν, ὑμῖν δ' οἰκείως διέκειτο οὕτως, ὥστε παρ' ὑμῶν στρατηγὸν αἰτεῖν, ἐβοηθεῖτε δὲ αὐτῷ, καὶ πάντα ἦν Ἀλέξανδρος, studium populi Atheniensis et auxiliares has copias egregie designans. WESS.

58. 56. Ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν κατεστάθη στρατηγὸς] Thebanorum exercitui praeerat Cleomenes, privatus militabat Epaminondas. Γεγονυίας δὲ ἐκτὸς Πυλῶν οἱ τῆς δυνάμεως, ἐπιτίθεται σφίσι ἐν δυσχωρίαις λοχίσας ὁ Ἀλέξανδρος, sic Pausan. L. IX. 15. ubi sane nihil necesse fuerat, ut ἐκτὸς Πυλῶν sollicitaret diligentissimus Sylburgius. Gesta res in Thessalia est, quae ἐκτὸς Πυλῶν, sicuti reliqua Graecia ἢ ἐντὸς Πυλῶν Ἑλλάς sive ἐντὸς Θερμοπυλῶν, ut eiusdem in Pausaniae L. X. 21. p. 848. adpellatur. Ea vero occasione et Cleomenes et Boeotarchae summa voluntate Epaminondae imperium deferunt, quo ille dextre usus Thebanos ex angustiis expedit, exercitumque servavit. Rem narrat quoque Plutarchus in Praecept. Reip. gerend. p. 797. B. WESS.

59. 67. Πολλοῖς χορήμασιν ἐζημίωσαν] Singulis mulcta decem millium drachmarum fuit irrogata, Plut. Pelop. p. 293. C. WESS.

59. 75. Τῆς ἐπὶ πλεῖον μάχης] Πλείονα Coisl. et Reg. ambo. Vid. Sylburg. ad Dionys. Halicar. Excerpt. Legat. p. 743. WESS.

59. 91. Διότι πόλεμος οὗτος Λακεδαιμονίοις ἄδακρος ἔσται] Vide Xenophontem Hellen. L. VII. p. 485. Saepe veteres ἄδακρον hunc πόλεμον celebrant, quorum loca a Io. Meursio cum sint conducta de Regn. Lacedaem. c. 19., addam duntaxat ex personati Plutarchi proverbii, ab Eruditissimo Iac. Gronovio Praefat. T. X. Thes. Graec. Antiq. vulgatis, in Ἄδακρος πόλεμος pauca, admodum huic loco opportuna: ὁ γὰρ Λαδωναῖος προεῖπε τοῖς Λακεδαιμονίοις πολεμοῦσι πρὸς Ἀρκάδας μάχην ΑΔΑΚΡΥΝ ἔσεσθαι. συμβάλλοντες δὲ μετὰ ταῦτα ἐνίκησαν μηδενὸς ἀποθανόντος. Ceteri Paroemiarum collectores, Zenobius, Diogenianus, de Iove Dodonaeo tacent. Mallem vero Λαδωνίαι aut Λαδωνίδες ἰέρειαι scriptum fuisset. WESS.

59. 92. Μετὰ δὲ τὴν μάχην etc.] Videtur pugnare Pausanias in Arcadicis c. 27. his verbis: τῆς πόλεως δ' οἰκιστῆς Ἐπαμεινόνδας ὁ Θεβαῖος σὺν τῷ δικαίῳ καλοῖτ' ἄν τούς τε γὰρ Ἀρκάδας οὗτος ἦν ὁ ἐπαγεῖρας εἰς τὸν συνοικισμὸν. Urbis autem conditor Epaminondas Thebanus iure vocari potest: Arcadas enim ille congregavit, ut simul habitarent. Non pugnat tamen, si attente legatur: non enim dicit Epaminondam affuisse, aut fundasse, sed eo quod Arcadas in unum corpus collectos simul habitare persuaserat, ideo posse etiam iure vocari Megalopoleos fundatorem. PALM. Imo vero pugnat Pausanias. Legisset vir do-

ctus, quae eodem cap. sequuntur, et in alia omnia ivisset. Verba sunt, *συρωχίσθη δὲ ἡ Μεγάλη πόλις ἐνιαυτῷ τε τῷ αὐτῷ, καὶ μισί τε ὀλίγοις ὕστερον, ἢ τὸ πταῖσμα ἐγένετο Λακεδαιμονίων, τὸ ἐν Λεύκτροις, Φρασικλείδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δευτέρῳ δὲ ἔτι τῆς ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ δευτέρας.* Condita ergo est ante hos tres annos ex Pausaniae sententia. Marmor Parium in sequentem annum, modo eius hiatus recte expleverint viri docti, quo Athenis Archon Dyseinetus fuit, urbis initia refert. Fieri tamen potuit, ut Megalopolis condi quidem statim post Leuctricam pugnam coepta, absoluta vero hoc demum anno sit, eaque res occasionem scriptoribus, ut urbis originem alii atque alii tempori adstringerent, dederit. WESS. Conf. Schneid. ad Xen. Hist. Gr. VI. 5. 6.

59. 96. *Συρῶραντες εἰς αὐτὴν κώμας*] Suspicietur forsitan aliquis legendum *σyrῶραντες*, nec iniuria. Quamquam neutrum verbum satis mihi placet. STEPH. Ego vero non improbo. Si enim *ἐξεθῆμιμένοι* recte illi dicantur, quemadmodum ostendi L. I. 60., qui seponuntur in ultimos regni fines, cur spernamus admodum *σyrῶραται κώμας* de pagis, qui unam in urbem coguntur et quasi ceniuntur? Aliud est, quod morari nos debet. Praeferunt plerique omnes libri, uno excepto, *κώμας εἴκοσι*. Atqui longe plures fuerunt. Inspice Pausaniam L. VIII. 27. p. 654., et urbes pagosque ad XL, unde Megalopolin cives commigraverint, reperies. Optime ergo Reg. I. *κώμας τετταράκοντα*, quem sequi placuit. WESS.

60. 5. *Κατὰ τὴν ἐπικράτειαν τοὺς Φοίνικας*] Obscurius hoc. Praestitisset *τοὺς κατὰ τὴν τῶν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν Φοίνικας*, ut L. XIV. 54. WESS.

60. 12. *Καὶ τῆς πόλεως τῶν Ἐργυρίων ἔγγρατ.*] Sic oportebat. Stephanus *Ἐργυρῆ, πόλις Σικελίας — τὸ ἐθνητὸν, Ἐργυρῆρος καὶ Ἐργυρίη Ἀφροδίτη.* Nec aliud amplecti auctor solet. Vid. L. XIV. 48. et Eclog. XIV. L. XXII. WESS.

60. 18. *Εἰς τὸν τῶν Ἐργυρίων λιμένα*] In Eclogis L. XXIV. *Ἐργυρίων ἐμπόριον* vocat. Labentibus annis eo traducti sunt Erycini, tumque Drepani nomen inpetravit, docente Ph. Cluverio Sicil. Antiq. L. II. I. p. 237. WESS.

60. 29. *Ἐπυρῶννεσεν ἔτη δώδεκα*] Atqui anno demum Olymp. cix. secundo ex Sicilia a Timoleonte coactus Corinthum secessit L. XVI. 71. Sed auctor annos eius tyrannidis terminat bello civili, quod pro patriae libertate illi conflavit Dio, et quo anno Olymp. cvi. primo fractus in Italiam se recipere debuit, eodem lib. c. 17. Patrem eius duodequadragesima annos tyrannum fuisse opulentissimae ac beatissimae civitatis, testis etiam Cicero L. III. N. D. cap. 33. WESS.

60. 34. *Λευδαζότος Ἀθήνησι Ἀθηναίοις τραγῳδίων*] De Tenacis, sive Liberalibus, et commissionibus tragoedorum et co-

moedorum festo illo die fieri solitis, copiosissime viri doctissimi Seldenus ad Marm. Oxoniens. p. 36. et Spanhemius ad Aristophan. Ranar. ὑπόθεσιν. Dionysius tum docuit fabulam *Λύτρα* Ἐκτορος, eaque adversarios superavit. Tzetzes Chiliad. V. 180.

Οὗτος ὁ Διονύσιος πολλὰς μὲν τραγωδίας

Ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀναγνοὺς, δεύτερος, τρίτος ἦλθεν.

Εἰς *ΛΥΤΡΑ* δὲ τοῦ *ΕΚΤΟΡΟΣ* καλούμενόν τι δράμα,

Ἀναγνώσθην ἐνίκησε πάντας ἐν ταῖς Ἀθήναις.

Scripterat eodem titulo tragoediam Aeschylus, et eius exemplo *Hectoris Lytra* poeta Ennius, forsam etiam Dionysius, ne quid veteri Tragico concederet. WESS.

60. 35. *Τῶν ἐν τῷ χορῷ τις ἄδων*] Pro ἄδων videri possit legendum ᾄδων. Mallem tamen alium genitivum, sed nullum magis vicinum participio ἄδων reperio. STEPH.

60. 46. *Εἰς ἀρρώστIAN σηοδροτέραν ἐνέπεσε*] Vid. Corn. Nepotem Dion. c. 2. et Regib. c. 2., ubi *minime libidinosum, non luxuriosum, non avarum, nullius rei denique cupidum*, Dionysium perhibet. Sed vinosum fuisse, ex Athenaeo L. X. 10. et Aeliano V. Hist. L. II. 41. constat. Si Plinium audis, Dionysius Siciliae tyrannus accepto victoriae tragicæ nuntio gaudio obiit, L. VII. 53. Quod verò consentaneum tum demum erit, ubi ea, quæ a Nostro narrantur, addideris. WESS.

61. 56. *Ἀλλὰ ποιητῆς ὄν κακὸς*] Vide superius c. 6. WESS.

61. 64. *Κατὰ τὴν ἀκρόπολιν* etc.] Potior Insulae pars erat, tyrannorum domus. De ea Ph. Cluverius Sicil. Ant. L. I. p. 156. Dionysii magnificentissimam sepulturam descripsit Philistus, sicuti a Plut. in Pelop. p. 296. F. docemur. WESS.

61. 70. *Ἐγκαλέσας τῇ πόλει τῶν Σκοτουσσαίων*] Meminit perfidæ crudelitatis, qua Alexander Scotussæos oppressit, Plut. Pelop. p. 293. E., neque intactam præteriit Pausanias L. VI. 5., in tempore tamen, quo edita est, multum a Diodoro deflectens. Asseverat Olymp. cii., et eo quidem anno, qui Archontem Athenis Phrasiclidem vidit, contigisse: quod vereor, ut verum esse queat. Alexander namque eo temporis articulo nondum tyrannidis potitus erat, Iasone res per Thessaliam summo cum imperio administrante. Occupavit dominationem homo inpurus anno Olymp. cii. quarto, sicuti ex Xenophonte et Diodoro ostensum supra fuit. WESS.

61. 77. *Καί τινες ἄλλας πόλεις προσήγαγε*] Solet alias προσηγάγετο hoc usu terere. De rebus his Xenophon Hellen. VII. p. 487. WESS.

61. 80. *Καὶ Πελοπίδαν ἐχομίσαντο*] Socium quoque captivitatis Ismeniam. Vid. Plut. Pelop. p. 294. A. WESS.

61. 82. *Χάρης ὑπ' Ἀθηναίων* etc.] Copiosius de Charete et Phlasiis Xenoph. Hellen. L. VII. p. 490. WESS.

61. 91. *Παῦλον Μάλλιον*] Ἄλλον Μάνλιον. RHOD. Verum est Ἄλλον. Habet hos tribunos Livius L. VI. 36., Nostro ta-

men non consentaneus. Namque urbem tenebat adhuc illud quinquennium, quo curulium magistratum fuit solitudo, uti ipse ait. Addit praeterea illis collegas P. et C. Valerios. WESS.

61. 93. *Θεμισίων ὁ Ἐρετριῆς τύραννος*] Ille homo a Demosthene oratione de Corona p. 153., et ab Aeschine de falsa legatione p. 50. et iterum contra Ctesiphontem p. 65. *Θεμισίων* constanter vocatur: melius; nam fuit nomen proprium Graecis usurpatum. Iuvenalis Satir. X. 221. *Quot Themison aegros autumnno occiderit uno.* At *Themision* alibi non occurrit. PALM.

62. 97. *Καὶ παραλαβόντες ἐν παρακαταθήκῃ*] Thebanis Oropum Athenienses tanquam depositum tradiderunt, donec lis omnis terminata foret: Xenophon Hellen. VII. p. 495. et Ulpianus ad Demosth. Or. pro Coron. p. 153. et Or. in Mediam p. 335. Grammatici verba sunt: *Θεμισίων καὶ Θεόδωρος Ἐββοεῖς, ἐπιθέμενοι Ὀροπῶ, χωρίῳ Ἀθηναίων, κειμένῳ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ἔλαβον αὐτό. ὡς δὲ Ἀθηναῖοι ἐμελλον πολεμεῖν, ἔδοξε δίξῃ μᾶλλον κρίνεσθαι, τὸν δὲ μέχρι τῆς κρίσεως χρόνον Θηβαῖοι ἔφασαν αὐτοὶ λαβόντες κηλύξαι τὸ χωρίον. ὡς δὲ ἔλαβον, οὐδετέροις ἀπέδοσαν.* Quae quidem rem ipsam illustrent et coniecturam Palmerii adfirmant egregie, sicuti et Harpocration in *Θεμισίων*. WESS.

62. 8. *Ἐπεισε τοὺς Ἕλληνας τοὺς μὲν πολέμους καταλύσασθαι*] Graeci ipsi legatos ad Artaxerxem miserunt, quorum e numero cum Thebanus Pelopidas regem suae civitati addictiorem habuisset, allatae ab eo pacis quidem sunt conditiones, sed non receptae a ceteris, referente Xenophonte Hellen. I. VII. p. 487. Tamen quia belli plerosque pertaesum erat, tacito quodam consensu inter civitates quasdam pax valuit cessatumque ab armis est, eodem auctore p. 496. WESS.

62. 16. *Ἀναξιμένης ὁ Λαμψακηρὸς*] Rhetor Anaximenes, qui Graecorum res antiquissimas usque ad Mantinense praelium et Philippi atque Alexandri facta descripsit infra c. 89. Nam philosophus longe prior aetate fuit. Vide viros doctos ad Laertii L. II. 3. et Vossium Histor. Graec. L. I. 10. WESS.

62. 17. *Ἐτι δὲ τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι*] Archytas, Timaeus, Xenophilus, Phanton, Echeocrates, Diocles et Polymastus. Egregie Diogenes Laertius L. VIII. 46. *καὶ αὐτοῦ (Pythagorae) τὸ σύστημα διέμενε μέχρι γενεῶν ἑννέα ἢ καὶ δέκα. τελευταῖοι γὰρ ἐγένοντο τῶν Πυθαγορείων, οὓς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ξενοφίλος τε ὁ Χαλκιδεὺς ἀπὸ Θοράκης, καὶ Φάντων ὁ Φλιάσιος, καὶ Ἐχεκράτης, καὶ Διοκλῆς, καὶ Πολύμαστος.* Generationes novem aut etiam decem, eas enim scripsisse Diogenem manu exarati libri ostendunt, si ab Olymp. LX. repetas, et annis xx singulas absolvas, ad hanc ipsam aetatem devenies. Quod ipsum commonstraverunt Iust. Lipsius L. I. Manuduct. ad Stoic. Philosoph. Diss. 6. et R. Bentleius Dissert. de Epist. Phala-

rid. p. 81. Cicero quidem Disp. Tuscul. L. I. 16. multa saecula sic viguisse Pythagoreorum nomen adfirmat, ut nulli alii docti viderentur, sed laxiore dictione usus, eosque Pythagoreorum numero includens, qui ex secta Italica suam in scholam pleraque traduxerant. WESS.

62. 19. *Μέμνηται γὰρ τῆς Ἐπαμινώνδου τελευτῆς*] Meminit praeterea necis Alexandri Pherarum tyranni Hellen. L. VI. p. 480. Cuius caedes cum contigerit anno Olymp. cv. quarto, verum esse non potest, quod ex Stesiclidae Atheniensi prodidit Diogenes Laertius L. II. 56., Xenophontem anno Olymp. cv. primo mortem cum vita commutasse. Et vulgo tamen plerique omnes Stesiclididi et Diogeni adstipulantur. Ceterum praelio ad Mantineam filium Gryllum amisit, cuius mortem provectae aetatis senex quanta animi constantia intellexerit, docet Aelian. Var. Hist. L. III. 3. et Io. Stobaeus Tit. VII. p. 89., ubi prave ἐν Σκιαλοῦντι nunc legitur. Dederat ipse ἐν Σκιλλοῦντι, sicuti ex Diogene II. 52. nemo ignorare potest. WESS.

62. 24. *Κόιντος Σερούϊος*] Restitue *Σερούϊλιος*, et pro *Φάνιος*, *Φάβιος*. Omittitur autem *Μάρκος Κορνήλιος* a Livio et Fastis simul editis. RHOD. *Σερούϊλιος* sine dubio verum est. Error debetur librariis, *Σερούϊον* et *Σερούϊλιον* utroque in sermone confundere adsuetis. In ceteris, modo *Φάνιος* in *Φάβιος* abeat, Livio nulla cum Nostro discordia est: nam M. Cornelium, quem omitti notat Rhodomannus, reliquis annumerat, praetereaque Q. Quinctium. Hoc tamen inter utrumque interest, quod Livianum quinquennium, quo nulli magistratus fuerunt curules, necdum exierat. Vid. librum eius sextum c. 36. WESS.

62. 33. *Λασίων*] Urbi iustum nomen reddidit Reg. 2., quod ceteri, de quibus L. XIV. 17., ratum habent. Regio, cuius oppidum *Lasion*, *Τριγυλία* Diodoro, Straboni L. VIII. p. 519. C. et Stephano dicitur ἀπὸ τοῦ τρία γῆλα συνεληλυθέναι, apud Polyb. L. IV. 77. *Τρυγαλία*, ἀπὸ *Τρυγάλου* τοῦ Ἀρκάδος παιδός. Kuhnium confer ad Pausaniae L. V. 5. WESS.

62. 38. *Ἀφηροῦντο ταύτην τῶν Ἀρκάδων οἱ Ἥλεῖοι*] Xenophon est videndus L. VII. Hellen. p. 497. et Polyb. IV. 74. WESS.

63. 52. *Μαργανα καὶ Κρόνιον* etc.] Saep̄ veteres *Cronii* sive collis Saturno sacri, prope Alpheum in Pisatide meminerunt. Pindarus *Κρόνιον ὄζθον*, *Κρόνον πάγον* et *εὐδενδρον ὄζθον Κρόνον* variis locis adpellat. Vid. Maussac. ad Plut. de Flumin. in *Alphæo*. Neque obscura nomina sunt *Coryphasii* et *Cyparissiae*, quae Stephano, ut bene animadvertit Berkelius, perperam *Κυπαρισσαία*. Strabo utrumque oppidum coniungit L. VIII. p. 550. B., quamquam et *Κυπαρισσίνα* prave eodem lib. p. 535. C. scribitur. In *Marganis* dubiam est, rectene exarata sint. Idem enim ille Strabo L. VIII. p. 537. 8. αἱ νῦν *Μαργάλαι* τῆς Ἀμφιπό-

λεως ait. Ubi vir magnus scribendum videri docet *Μαργαῖαι* ex Stephano in *Μαργαῖαι*, πόλις Ἠλείας, ὡς Ἡραῖα, a cuius opinione non recedit Berkellius. Namque ea bona si fuerint, pravum erit *Μάργαται* indicatur enim idem oppidum. Ego vero dubito. Fieri poterit, ut iam Stephani aetate *Μαργάλαι*, sive, ita si velis, *Μαργαῖαι* in Strabone lectitatae sint. Veriores tamen arbitror *Μαργάνας*, tum ob hunc Diodori locum, tum maxime ob Xenophontem, qui *Μαργανέας* in huius belli historia L. VII. Hellen. p. 497. memorat Cronioque adiungit, praetereaque bis *Ἀμφιδόλους καὶ Μαργανεῖς* in Elide ponit L. III. p. 384. Quin et hoc ex Xenophonte conficere posse videor, pravum in Strabone esse *Ἀμφιπόλεως* vocabulum atque in *Ἀμφιδολίας* conmutandum: et partim quidem, quoniam *Ἀμφιπόλεως* in Peloponnesi hac ora nusquam mentio est: partim vero quod *Ἀμφιδόλοι* et a Xenophonte et Stephano hic collocantur. Adde scriptos Strabonis libros *Ἀμφιπολίας* praeferre, atque id, quod coniectando adsecutus sum, paene expostulare. WESS.

63. 55. Ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Περδίκκα] Errat: neque enim fratres fuerunt. Vid. ad c. 71. WESS.

63. 62. Σερούϊος Σουλπίκιος] His tribus adiungunt Fasti Sp. Servilium, L. Papirium et L. Veturium. RHOD. Confer Livium L. VI. 38. et Fastos Pighii ad ann. CCCLXXXIV. WESS.

63. 64. Φωζίδης Ἀθηναῖος] Non στάδιον, sed πάλην, Phocidem hunc vicisse, notat Eusebius. Stadii victoriam attribuant Eubotae Cyrenaeo, de quo Pausan. L. VI. 8. Hanc vero Olympiadem praesidibus Pisatis et Arcadibus fuisse celebratam, idem c. 4. his significat verbis: τὴν τετάρτην δὲ Ὀλυμπιάδα ἐπὶ ταῖς ἑκατὸν οὐκ ἀναγράφουσιν οἱ Ἠλεῖοι, διότι μὴ αὐτοὶ τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Πισαῖοι καὶ Ἀρκάδες ἔθρεσαν ἀντ' αὐτῶν. Adiunge Xenophontem L. VII. Hellen. p. 500. WESS.

63. 66. Καὶ τισι μυθικαῖς — ἀποδείξει χρῶμενοι] Fabulas has Strabo declarat L. VIII. p. 545. quem vide. WESS.

63. 75. Τῶν παρόντων ἐπὶ τὴν πανήγ. Ἑλλήνων ἐστεφανωμένων] Quod hic de coronatis Graecis traditur, non ad quoscunque, sed ad ludorum moderatores, curatores ac iudices, athlothetas et agonothetas pertinere statuit Pet. Faber Agonist. L. I. 19. p. 70., nimis, ut res docet, anguste. WESS.

63. 78. Καὶ τὴν Ὀλυμπιάδα — οὐκ ἀνέγραψαν Ἠλεῖοι] Hanc cum x. et xxxiv. Elei Ἀνολυμπιάδας vocabant. Pausanias L. VI. 22. ταύτας τὰς Ὀλυμπιάδας καὶ ἐπ' αὐταῖς τὴν τετάρτην τε καὶ ἑκατοστήν, τεθεῖσαν δὲ ὑπὸ Ἀρκάδων, ἈΝΟΛΥΜΠΙΑΔΑΣ, οἱ Ἠλεῖοι καλοῦντες, οὐ σφῶς ἐν καταλόγῳ τῶν Ὀλυμπιάδων γράφουσιν. WESS.

64. 90. Διασοσίαις ναυσὶ διαπληροῦντας etc.] Hic locus morbosus est. Nam et διασοσίαις ναυσὶ διαπληροῦντας soloecisat, et δὲ καὶ ναῦς παρεχομένοις absurdum sonat et falsum est. Et soloecis-

num quidem sanare facile foret legendo *διακοσίας ναῦς*. Non tamen puto sic scripsisse Diodorum, sed potius *διακοσίαις ναυσὶ διαπλέοντας*. nam *διαπληροῶ* non invenitur, quod sciam. Sic igitur totum hunc locum legendum censeo: *καὶ γὰρ Ἀθηναίους ἐν τῷ πρὸς Ξέρξην πολέμῳ διακοσίαις ναυσὶ διαπλέοντας, Λακεδαιμονίοις δέκα ναῦς παρεχομένοις ὑποτετάχθαι*. Haec emendatio firmatur ex Herodoto, qui ipsissimis verbis eum numerum navium ab unaquaque civitate praebitarum recenset, haec ait (L. VIII. 1.) *Λακεδαιμόνιοι δὲ δέκα*. Hoc fideiussore credo fidem mihi habebis, lector erudite. PALM.

64. 91. *Λακεδαιμονίοις δὲ καὶ ναῦς παρεχομένοις*] *Δέκα* pro *δὲ καὶ* scribatur. RHOD. *Λακεδ. δέκα ναῦς* etc.] Veram loci scripturam, a viris doctis coniectando inventam atque extusam, praestat liber Reg. I. *Διαπληροῦντας*, si scribatur *διακοσίας ναῦς*, non movebo: opportunius certe erit, quam *διαπλέοντας*. Nam quod in Lexicis deficiat, id parvi est momenti. Habet alia Diodorus, quae frustra alibi quaeras: neque quidquam hoc in composito inest, cur proscribatur. WESS.

64. 11. *Τῇ τούτου τελευτῇ συναπέθανεν*] Pari elegantia Demades Or. fragm. p. 180. *τῷ γὰρ Ἐπαμινώνδου σώματι συνέθανε τὴν δύναμιν τῶν Θεβαίων ὁ καιρός*. et Polybius L. VI. 41. *καὶ γὰρ συνηρξήθη καὶ συνήκμασε, καὶ συγκατελύθη τὰ Θεβαίων ἔργα τῷ τε Ἐπαμινώνδου καὶ τῷ Πελοπίδου βίῳ προφανῶς*. Similia Iustin. L. VI. 8. WESS.

64. 19. *Πρὸς τὴν ἔξοπλισίαν*] Nihil hinc demuto. Sic et L. XVI. 3. *συνεχῆς ἔξοπλισίας ἐποιεῖτο*. et L. XIX. 3. At minus placet *ἐκ Θεβαίων*, pro quo Interpres *ex Thebanorum edicto*, non male ad sententiam. Ego tamen praeferrem *ἐκ Θεβῶν*, ut Thebis ad armorum lustrationem convenisse ad constitutum putentur. WESS.

64. 30. *Τὴν πόλιν κατασκάψαι*] Vide Pausan. L. IV. 27. cum Kuhnii nota, sed cave ne id, quod de Diodoro ibi scriptum est, verum credas. Capta urbs et eversa est, si eidem Pausaniae fides, ante hos tres annos, quo tempore Epaminondas aberat, bello Thessalico, ut Pelopidam liberaret, occupatus. Id docent verba quae L. IX. 15. leguntur. WESS.

65. 32. *Δασμοφοροῦντες μὲν τοῖς Μινύαις* etc.] Id verissimum. Hinc Plataeenses in Isocratis Plataic. p. 437. *εἰ μὲν γὰρ τὰ πάτρια σκοποῦσιν (Thebani) οὐ τῶν ἄλλων αὐτοῖς ἀρχτέον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ΟΡΧΟΜΕΝΙΟΙΣ ΦΟΡΟΝ οἰστέον. οὕτω γὰρ εἶχε τὸ παλαιόν*. Quo modo Hercules tributo et Orchomeniorum imperio Thebanos exemerit, explanatum est L. IV. 10. WESS.

65. 55. *Συνέβη τὸν ἥλιον ἐκλιπεῖν*] Ita etiam Plut. Pelop. p. 295. B., insuper addens, ostenti metu plerosque Boeotos domi mansisse. De tempore defectus huius solaris disputat H. Dodwellus Ann. Xenoph. p. 286. WESS.

65. 61. Ὑπὸ τοῦ χρεῶν ἀγόμενος] Aliter paullo Pansa ad Caesarem Octavianum, καὶ Ἰστίου τεθνεῶτος, καὶ με τοῦ χρεῶν ἀπάγοντος apud Appian. L. III. B. Civil. p. 931. Nempe ἄφικτον τὸ χρεῶν, *fatum inevitabile est*, uti Plutarchus in Pyrrh. p. 403. B. scribit, sive ut T. II. p. 117. E. τὴν μοῖραν οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν. WESS.

65. 70. Ἐπ' αὐτὸν ὠρμησε τὸν Ἀλέξανδρον] Haec copiosius et distinctius Plut. Pelop. p. 296. WESS.

65. 75. Τὴν δὲ αἰτοῦ βίον ἀπέλιπε] Veterum librorum consensus hoc verum praestat, sermonisque indoles. Quid enim tritius quam ἀπολείπειν τὴν ψυχὴν et ἀπολείπειν τὸν βίον inter Graecos? WESS.

65. 78. Δευτέρα μάχη ληγθεῖς] Non dubium est quin pro ληγθεῖς reponendum sit λειγθεῖς, id est, ἡττηθεῖς, *victus*. Adnotavi autem supra idem in hoc ipso verbo commissum a librariis mendum. STEPH. Δευτέρα μάχη λειγθεῖς] Sic praeter Stephanum corrigendum esse, monuit Rhodomannus in not. Addendis. Utrique obtempero. Delicta sunt aberrantium librariorum, etiam Codd. invitis exterminanda. Vide superius ad L. XI. 68. et L. XIV. 65. WESS. Δευτέρα μάχη λειγθεῖς scribendum esse III. Scaliger et Is. Vossius admonere haud neglexerunt. IDEM in Add.

65. 81. Καὶ τοὺς Φθιώτας Ἀχαιοὺς παραδοῦναι] Φθιώτας δὲ καὶ Ἀχαιοὺς Plut. semel atque iterum in Pelop. p. 295. A. et p. 297. D. Sed Noster hoc quidem loco melius. Non item L. XI. 3., ubi adscripta considera. WESS.

66. 95. Ἐν γὰρ τῇ τῶν φρυγῶν καταλήψει] Obscure dictum. Potuisset ἐν γὰρ τῇ καταλήψει τῆς Καδμείας, καθ' ἣν ἀνεκτίσαντο αὐτὴν οἱ φρυγῶδες. Verum suus cuique mos et iudicium est. WESS.

66. 1. Ἐν δὲ τῇ περὶ Τεγέαν μάχῃ μόνος etc.] Quae tandem illa ad Tegeam pugna, unius Pelopidae virtuti et prudentiae tribuenda? Nulla, si mihi credis. Vicit Pelopidas suo ductu atque auspiciis Spartanos ad *Tegyram*, haud multum ab Orchomeno. Audi Plut. in Pelop. p. 285. F. ὁ δὲ περὶ Τεγέρας, τρόπον τινὰ τοῦ Λευκτρικοῦ προάγων γενόμενος, μέγαν ἦρεν ἐν δόξῃ τὸν Πελοπίδαν, οὔτε πρὸς κατόρθωμα τοῖς συστράτηγος ἀμφισβήτησιν, οὔτε τῆς ἡττῆς πρόφασιν τοῖς πολέμοις ἀπολιπών. Eadem repetit p. 316. F., nullumque dubium relinquit, quin scribi hic debuerit περὶ Τεγέραν, ut Stephanus, aut certe Τεγέρας, uti passim ipse. WESS.

66. 5. Ἠγήσατο τοῦ ἱεροῦ λόχου] Lectissimorum erat cetera ccc virorum, a Gorgida primum conflata et conducta, teste Plut. Pelop. p. 287. B. et Polyacno Strat. L. II. 5. 1. Alii tamen Epaminondae, fortasse quod in consilii societatem venerit, adscribunt, de quibus Davisius ad Maximum Tyr. Dissert. XXIV. p. 587. Constabat celebris hic ἱεροῦς λόχος ex ἐραστιῶν καὶ ἐρωμένων apud Athen. L. XIII. p. 561. F. Adde Corn. Nepot. Pelop. c. 4. WESS.

66. 8. Ἑπτά — μυριάδων] Confer supra c. 62. WESS.

66. 12. Τὴν Μεσσήνην κατ' ἰδίαν παρέλαβεν] Operam Pelopidas dedit, ut nominatim in pacis conditionibus adderetur Μεσσήνην αὐτόνομον εἶναι ἀπὸ Λακεδαιμονίων, docente Xenophonte *Res. Graec. L. VII. p. 486. De tempore, quo Messene desolata fuit, dictum fuit supra c. 65. WESS.*

66. 18. Πρὸς δὲ τοὺς πολ. οὕτω καλῶς ἀγωνισάμενος etc.] Haud scio an non hic aliquid mendae subsit: et sententia et constructio certe praepostera est. *Cives enim ita erga Pelopidam affecti erant, ut etc. Quid si καλῶς πολιτευσάμενος. RHOD. De mendo adstipulor Rhodomanno: medicina non admodum placet. Puto scriptum fuisse ad hunc modum, πρὸς δὲ, τοὺς πολίτας οὕτω καλῶς ἀγωνισάμενος διέθηκε, ὥστε etc. praeterea cives inter pugnandum tam comode tractavit, ut, et reliqua. Sic constat sententia et oratio, neque sermonis usus repugnat. Καὶ ὕψομαι τί με διαθήσει habes in Alciphrone L. II. Ep. 1. p. 200. cum Bergleri nota. Lysias Or. contra Agorat. c. 3. νομιζῶν, εἰ διαθήσει ἡμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθην. Prius firmabunt haec Pausaniae L. IV. 8. p. 298. καὶ μελέτη πολὺ οἱ Λακεδαιμόνιοι προέσχον, ΠΡΟΣ ΔΕ καὶ τῷ πλήθει, et exercitatione superiores erant Spartani, praeterea numero etiam. Qua tamen significatione paullo frequentius occurrit καὶ πρὸς. Euripid. Helen. v. 962. Ἀπόδος τε, καὶ πρὸς, σῶσον. Vid. Is. Casaub. in Strabon. L. III. p. 218. Atque haec mea sententia. Si cuius animo allubescat alia, eam sequatur. Porro quod statim succedit, Βοιωταρχῶν πάντα τὸν χρόνον διέτελεσε, id distinctius explicatur a Plut. Pelop. p. 285. D. ἀφ' ἧς γὰρ εἴλοντο πρῶτον ἡγεμόνα τῶν ὀπλῶν (Pelopidam) οὐκ ἀνεπαύσαντο καθ' ἕναστος ἐνιαυτὸν ἄρχοντα χειροτονοῦντες, ἀλλ' ἢ τὸν ἱερὸν λόχον ἔγων, ἢ τὰ πλεῖστα Βοιωταρχῶν ἄρχοι τῆς τελευτῆς ἐπραττεν. Partim ergo Pelopidas toto eo tempore sacrae cohortis sive delectae manus, ut Nepos Cornelius vertit, fuit praefectus, partim Boeotarcha. WESS.*

66. 26. Κλέαρχος τὸ γένος ὦν ἐξ Ἡρακλείας] Discipulus fuerat Isocratis, uti ex Rhetoris Epist. ad Timoth. p. 626. constat, sicuti et Platonis: sed praeceptorum utriusque oblitus tyrannidem occupavit Heraeclaeae, et crudelissime in XII annos exercuit, docente Memnone in Biblioth. Photii Cod. ccxxiv. p. 704. Adde Aeneam Poliorcet. c. 12. cum Casauboni nota. WESS.

67. 32. Τορώνην μὲν καὶ Ποτίδαιαν πολιορκήσας] Conmeminit Toronae a Timotheo oppugnatae Polyaeen. Strateg. L. III. 10. 15. et Potidaeae Dinarch. in Demosth. p. 91. WESS.

67. 37. Λεύκιος Αἰμίλιος Μάμερκος etc.] Ante horum magistratum proxime Diodorus VI tribunos militum praeterit, A. et M. Cornelium, M. Geganium, P. Manlium, L. Veturium, P. Valerium, quos Livius edit. Hos ergo sequenti anno excipiunt hi

duo Coss., quorum alter L. Sextius PRIMUS E PLEBE fuit: alter vero L. Aemilius Mamercus equitum magister fuit ante biennium cum M. Furio dictatore. RHOD. Bene Rhodomannus, qui addere potuisset, negligi et eum a Diodoro annum, quem ante VI illos tribunos dictaturae tenuerunt. Aemilius cognomine fuit *Μαμερκίτιος*, quod et hic praestat. *Λατερίας*, si auctor id reliquerit, positum est pro *Laterano*, quod Sextii cognomen. Conf. Livium L. VII. 1. et Pigh. in Fast. ad ann. CCCLXXXVII. WESS.

67. 41. *Τῶν δὲ Μαντινέων ἀναλαβόντων εἰς τοὺς ἰδίους βίους*] Si Xenophontem audias, de Mantinensibus alia omnia profiteberis. Vide Hellen. eius L. VII. p. 501. WESS.

67. 69. *Ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων Ἄγης*] Imensum quantum discedat a Xenophonte Diodorus in huius expeditionis narratione. Xenophon omnia ad Agesilai gloriam amplificandam narrat, et illi tribuit, quae hoc loco Diodorus de Agide narrat: et Plutarchus quidem in Agesilai vita p. 615. sequutus est Xenophontis auctoritatem. Diodorus vero, ut puto, Theopompum et Anaximenem habuit auctores suae narrationis, cui potius dabitur fides. Xenophontis certe auctoritas apud me praevaleret, nisi Agesilai amicitia eum suspectum faceret: itaque pendeo et nihil in eo est certi. PALM. *Ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων Ἄγης*] In his manifestus error haeret: tolli posset, nisi ex sequentibus liqueret, Agesilaum domi fuisse relictum ad urbis praesidium, atque ad eum cursores illos Cretenses adventantis Epaminondae nuntium pertulisse. Si itaque coneris *ὁ βασιλεὺς τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγησίλαος*, secum ipsemet auctor pugnabit. Salva vero si maneat Agidis mentio, non tantum contra Xenophontem et Plutarchum veniet Diodorus, ut pulcre admonuit vir doctissimus, sed et in regum Spartanorum successionem incurret. Praerant namque hoc tempore Sparta ex Eurysthenidarum familia *Cleomenes* Cleombroti F., ex gente Proclidarum *Agesilaus*. Ipse auctor id supra docuit c. 60. et clarissime omnium Pausanias L. I. 14. et L. III. 7. 8. Errat ergo, et *Agim* nobis regem obtrudit, quem Sparta hoc tempore nullum habebat eo nomine. Vide tamen mox dicenda. WESS.

67. 71. *Κατεστοχάσατο μὲν — ἤξειν*] Cum *ἔξειν* paullo apertior sensus esset huius periodi, quam cum *ἤξειν*. Veruntamen ne ille quidem infinitivus mihi omnino satisfacit. STEPH. Ego vero non video, cur vitii suspectum esse debeat *τὸ μέλλον ἤξειν*. Iunge in ordinandis verbis *ἐμψρόνως* et *κατεστοχάσατο*, et bella erunt omnia. Mox *πέμψας δὲ τινὰς* ex vetustis libris restitui. De Cretensibus hemerodromis ex Xenophonte memorat Plut. Ages. p. 615. C. WESS.

68. 73. *Δι' ὧν καταταχῆσας τὸν Ἐπαμινώνδαν*] Confer not. ad L. XIV. 72. WESS.

68. 84. *Ἐλαθεν ἂν ὁ Ἐπαμινώνδας εἰσπεσὼν etc.*] Imo

urbis partem occupavit, et in forum usque penetravit. Polybius L. IX. 8. καὶ καταλαβὼν τὴν Σπάρτην ἔρημον τῶν βοηθησάντων, μέχρι μὲν ἀγορᾶς ἐβιάσατο (Epaminondas) καὶ κατέσχε τῆς πόλεως τοὺς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐστραμμένους τόπους. WESS.

68. 87. Τὴν τοῦ Λακεδαίμονος] Hic Λακεδαίμονος pro Λακεδαιμονίου perperam est positum. Potest tamen retineri Λακεδαίμονος, sed aliquid addendo, ut τοῦ τῆς Λακεδαίμονος, vel τοῦ ἐκ τῆς Λακεδ. vel τοῦ ἀπὸ τῆς Λακεδ. STEPH. Rhodomannus in not. Correct. Λακεδαιμονίου vel Λάκωνος refingit: quorum alterutrum et ego malim. WESS.

68. 91. Ἀγησίλαος] Omnes alii Agesilaum Mantinensibus auxilio properasse, cum Spartam pergeret Epaminondas, magno consensu asseverant. Xenophonti et Plutarcho, quos antea excitavimus, adiunge Polybium L. IX. 8. et Polyacn. L. II. 2. 10. Cessaret discordia, hic si Archidamus, et pro Agide supra Agesilaus legeretur. Archidami enim in patria defendenda partes fuerunt haud sane postremae. Vide modo Xenophontem Rer. Graec. L. VII. p. 504. WESS.

68. 95. Ἐπὶ τὰ στέγη τῶν οἰκιῶν ἀνεβίβασε] Digitum non verterim, sive tu στέγη an τέγη legas. In Appiano L. II. B. Civil. p. 818. reperies καὶ ἀπὸ τῶν τεγῶν εἰς ἄμυναν ἠτοιμάζετο. At infra L. XIX. 7. διηγωνίζοντο πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν στεγῶν ἀμυνομένους. Tecta veterum hanc ad rem erant accommodata, quippe magnam partem plana, docente ad Athen. L. IV. 12. Is. Casaubono. WESS.

68. 21. πολλὴν διανύσας ὁδὸν ἄρρω τούτοις ἐπέρῳαξεν] omissio Diodori nomine hinc citavit Suidas v. ἐπέρῳαξεν.

69. 26. Ἐρήμω τῇ πόλει] Id est ἐρήμω τελείως ὑπαρχούση τῶν βοηθησάντων, ut de Mantinea Polybius loquitur. Sed saepe haec intelliguntur. Exempla vide conducta ad Itiner. Anton. p. 151. WESS.

69. 30. Ἄνδρα τὸν παρὰ τοῖς πολίταις ἐπαινούμενον] Fuisse olim videtur τῶν — ἐπαινομένων. Sic enim adsolent Atheniensium in ipso tempore Mantinensibus praestitum auxilium illustrent Xenoph. Hellen. L. VII. p. 504. et Plutarch. T. II. p. 346. D. WESS.

69. 33. Ὡς μάχη διακριθισομένους] Expectasses διακριθισόμενος. Sed generis numerique quadam enallage δύναμιν — διακριθισομένους extulit, prorsus utroque in sermone frequentata. Noster L. XII. 60. ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν, καὶ πολλὰς ΑΥΤΩΝ κώμας ἐπόρθησε. Et L. XV. 68. ἐξέπεμψαν δύναμιν, καὶ στρατηγὸν ἐπ' ΑΥΤΟΥΣ Χαβρίαν. Philo Iud. Special. Leg. p. 796. ἢ δὲ λεγθεῖσα φυλὴ πάνυ χαλεπῶς ἐνέγκασα — ὑπόπλεοι πάντες ὀργῆς, ἐνθουσιῶντες. Virgilius Aen. XI. 834. Incurrunt densi simul omnis copia Teucrum. Plura de hoc

genere Io. Frid. Gronov. Pec. Vet. L. II. 4. T. Wopkens Lect. Tullian. L. II. 7. et qui ab eo excitati sunt magno numero. WESS.

69. 41. *Καὶ Ἀχαιοὶ*] Intelligi possent ex Thessaliae vicina *Ἀχαιοὶ Φθιώται* Thebanorum amici. Quia tamen post pauca *Achaei* illorum sunt in catalogo, qui Mantinensibus coniuncti Thebanorum armis pro Peloponnesi libertate sese obiecerunt, suspicor iniuste eos hanc sedem occupasse, scriptumque in superioribus fuisse *Μαντινεῦσιν ἐβοήθουν Ἠλεῖοι καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Λακ.*, idque mihi tanto videtur probabilius, quod eundem locum optime post pauca tueantur, atque ex Xenophonte liquidissimo constet, *Achaeos* Peloponnesi incolas hoc praelio contra Thebanos cum Mantinensibus stetisse. Eum adi L. VII. p. 502. WESS.

69. 48. *Οἱ μὲν Μαντινεῖς σφαγιασάμενοι*] Redeat *μάντιες*. RHOD. *Οἱ μὲν μάντιες σφαγιασάμενοι*] Ut turpissima menda continuaretur, non sustinui. *Μάντιες* correxerat quoque III. Scali-ger in libri sui ora. Supra L. XIII. 97. *καίπερ ἀμφοτέροις ἀπαγορευόντων τῶν μάντεων*. WESS.

69. 60. *Καὶ Μαλιεῖς*] Supra L. XII. 77. *Μηλιεῖς*, et XV. 57. At *Μαλιεῖς* recurrunt L. XVI. 15. et L. XVII. 75. Alterum Ionum est, Dorum alterum, sed tritius. Vide diligentissimum Sylburgium in Pausan. L. X. 8. WESS.

Ibid. Αἰνιᾶνες] *Αἰνιᾶνες* Clar. prave. Vid. ad L. XII. 77. et Davis. in Maxim. Tyr. Diss. XXVIII. p. 604. WESS.

69. 74. *Τῷ δὲ πλήθει καὶ τῇ παρουσκειῇ τῶν φίλων*] Vera lectio est *τῶν ὀπλων*. RHOD. Coniecturam suam vertendo Rhodomannus expressit: mihi ea non blanditur. Scriptum fuit *τῶν ψιλῶν*. Firmant quae sequuntur: *αὐτοὶ μὲν ὀλίγους εἶχον ἀκοντιστάς, οἱ δὲ Θηβαῖοι τριπλασίους σφενδονήτας καὶ ἀκοντιστάς*. Superabantur ergo et multitudine et adparatu militum levis armaturae. Simile peccatum foedavit haec Lysiae Or. in Alcibiad. c. 3. *οἱ δὲ φίλοι ἐστρατεύοντο, οἱ δ' ἐν τοῖς ἵππεῦσιν ἐκινδύνεον*. Iustum enim est *ψιλοί*. Vide ibi doctissimum Marklandum. WESS.

70. 83. *Καταπονούμενοι δ' ὑπὸ τῶν ἀνθεστηκότων*] Hoc equidem non movero, tametsi scripti Codd. aliud paene expostulent. Auctor tuetur suum, quum post pauca *καὶ τῶν Ἀθηναίων καταπονομένων καὶ πρὸς φηγῆν ὀρησάντων*. In more praeterea librariis est *καταπονομένους* et *καταπολεμουμένους* permisce-re: cuius confusionis exemplum habuimus insigne L. XIV. 103. WESS.

70. 97. *Καὶ πολλοὺς τῶν Βοιωτῶν καταλαβῶν*] Per incuriam vitiatum est ex *καταβαλῶν*. RHOD. *Καταβαλῶν*] Verus vates Rhodomannus fuit. Eiusdem socordiae specimen exstat L. XVI. 49. De verbo ut dicam, necesse non est. Conduxit aliqua Gebhardus ad Cornelium Nepot. Thrasyb. c. 3. WESS.

70. 11. *Οὐδέποτε γὰρ Ἑλλήνων πρὸς Ἑλλ. ἀγωνιζομένων etc.*] Videndus est Xenophon L. VII. Hellen. p. 506.,

aciem exercitus utriusque et pugnae ordinem paullo aliter explicans. WESS.

70. 14. Οὔτε ἄνδρες δυνατ. ταῖς ἐν τοῖς κινδύνοις ἀνδραγαθίας] Quod his adstruebatur et nectebatur artissime ἐπεδείξαντο, id iussu schedarum manu exaratarum delevi. Salvum tamen esse potuisset, modo τὰς ἐν τοῖς κινδύνοις ἀνδραγαθίας ἐπεδείξαντο prae se libri tulissent: neque enim aliter oportuit. Auctor supra c. 65. φανερώς ἐνδεδειγμένοι τὰς ἰδίας ἀνδραγαθίας. Et L. XVI. 87. Ἀλεξάνδρου φιλοτιμουμένου τῷ πατρὶ τὴν ἰδίαν ἀνδραγαθίαν ἐνδείξασθαι. Et L. II. 6. Semiramis καιρὸν ἔλαβεν τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ἐπιδείξασθαι. WESS.

71. 48. Προθυμότερον προσπίπτοντα τῷ θυμῷ] Malim προσπίπτοντα, cuius opinionis causas dare memini ad huius lib. c. 65. WESS.

71. 53. Καιρίαν ἔλαβε πληγὴν εἰς τὸν θώρακα] Quod proavorum nostrorum memoria usu venit, ut certatim sibi, ignavi etiam, gloriam deiecti Gustavi Adolphi, Herois illustrissimi, vindicarent, eius exemplum in Epaminonda dederunt Graeci. Nam prostrati laudem Mantinenses Machaerioni civi suo, Spartani suo Machaerioni, aut Anticrati etiam, Athenienses Gryllo, Xenophontis F., magna cupiditate asseruerunt. Vid. Plut. Agesil. p. 616. A. et Pausan. L. VIII. 11. IX. 15. Nimirum gloriosum censebatur et Aeneae magni dextra cadere, et victo ex Hectore triumphare. WESS.

71. 74. Ἀμφοτέρου τοὺς ἰδίους ἔθαψαν] Xenophon clarior: ἀμφοτέρου τρόπαιον ἐστήσαντο, τοὺς δὲ ἰσταμένους οὐδέτεροι ἐκώλων. νεκροὺς δὲ ἀμφοτέρου μὲν ὡς νενικηκότες ὑποσπόνδους ἀπέδοσαν, ἀμφοτέρου δὲ ὡς ἠττημένοι ὑποσπόνδους ἀπελάμβανον, extremo L. VII. Hellen. Victi ergo utriusque, quancquam si Thebani victoria, Epaminonda letali vulnere percusso, recte uti scivissent, potior ipsorum causa fuerat. WESS.

71. 78. Εὐψυχωτάτην τοῦ βίου καταστροφὴν ἐποιήσατο] Belle Cicero L. V. Fam. Ep. 12. Quem enim nostrum ille moriens apud Mantineam Epaminondas non cum quadam miseratione delectat? qui tum demum sibi avelli iubet spiculum, posteaquam ei percontanti dictum est, CLYPEUM esse SALVUM, ut, etiam in vulneris dolore, aequo animo cum laude moreretur. et de Finib. L. II. 30. Adde Pausan. L. IX. 15. et Iustinum L. VI. 8., qui Nostrum aemulatur. WESS.

72. 88. Μὰ Δία μὲν, φησιν, ἀλλὰ etc.] Hic μὲν locum obtinet τοῦ μὲν οὖν, vel potius μενοῦν coniunctim: si tamen cum obtinere potest. STEPH. Solent μὲν hac quidem in formula plerumque negligere, ut Aristophan. Plut. v. 101. Μὰ Δί', ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐξόμεθά σου. et v. 111. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, et v. 22. cum Kusteri nota. Nec deleo tamen libris in-vitis: me quidem certe iudice Stephani explemento praestat. Rem

ipsam, sed dissentiens, tetigit Cornelius Nep. Epamin. c. 10. WESS. Vt Stephanus, sic Diodorus Exc. Vatic. p. ed. nostrae 28. 33. *μὰ Δία μὲν οὖν, εἰπεῖν, ἀλλὰ τὰ σά.*

72. 96. *Ὑπερβαλεῖν ἐν τῇ στρατηγικῇ συνέσει*] Praepositionem alias ipsemet auctor negligere adsolet, ut L. I. 66. Consvenerunt et alii: Lycurgus Or. in Leocrat. p. 166. *ἀλλὰ Λεωκράτης τοσοῦτον ὑπερβέβληκε τῇ δειλίᾳ.* Herodot. I. 61. *Θηβαῖοι δ' ὑπερεβάλλοντο τῇ δόσει τῶν χρημάτων.* Servari tamen potest Luciani exemplo D. Mort. IX. 3. *καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ.* ubi peritissimum Hemsterhusium consule. WESS.

72. 3. *Βραχὺ τοῖς χρόνοις πρότερον*] Nisi erro, nimiae grammatici sedulitati haec accepta referre debemus. Quid enim? Scripsisse Diodorum putabimus *βραχὺ τοῖς χρόνοις πρότερον ἐν δὲ τοῖς πρὸ τούτου χρόνοις;* Apage ineptias. Agesilaus provector quidem aetate, sed Epaminondae tamen aequalis fuit, ut ceteri, quos annumeravit. WESS.

72. 10. *Πολὺν ἂν προέχουσαν εὖροι τὴν περὶ τὸν Ἐπαμινώνδαν etc.*] Eadem sententia Pausan. L. VIII. 11. *τὸν δὲ Ἐπαμινώνδαν τῶν παρ' Ἑλλησι στρατηγίας ἕνεκα εὐδοκιμησάντων μάλιστα ἐπαινεῖσαι τις ἂν, ἢ ὕστερόν γε οὐδενὸς ποιήσαιτο.* Aelianus primas illi inter omnes, qua Graecos, qua Romanos, tribuit Var. Hist. L. VII. 14., sed paullo ambitiosius. WESS.

72. 20. *Διὰ τὴν ἀφροσύνην τῶν — κατασκαφῆς ἔλαβε πείραν*] Dinarchus, postquam res Epaminondae et Pelopidae, certamen Leuctricum, vastatam Spartanorum regionem, Messenenque instauratam exsecutus esset, Thebani inquit *ἔνδοξοι παρὰ πᾶσιν ἦσαν. πότε δ' αὖ τοῦναντίον ταπεινὰ καὶ τοῦ φρονήματος ἀνάξια διεπράξαντο; ὅτ' ἐδωροδόκει μὲν λαμβάνων χρήματα παρὰ τοῦ Φιλίππου Τιμόλαος ὁ τούτων φίλος, ἐπὶ δὲ τοῖς ξένοις τοῖς εἰς Ἀμφισσαν συλλεγεῖσι, Πρόξενος ὁ προδότης ἐγένετο, ἡγεμιὼν τῆς φάλαγγος κατεστάθη Θεαγένης, ἄνθρωπος ἀτυχῆς καὶ δωροδόκος, ὡπερ οὗτος* Or. in Demosth. p. 99., egregie Thebanorum ducum, qui Epaminondam et Pelopidam exceperunt, artes et scelera declarans. Mox *κατασκαφῆς* non moveo. *Νοὶ θανόντων κατασκαφᾶς* et *τῆς φιλίας κατασκαφᾶς* pro sepulcris ab Aeschilo in VII C. Theb. v. 1016. 1045. et Sophocle Antig. v. 911. positas, sed et *τειχῶν κατασκαφᾶς*, et *πόλειων κατασκαφᾶς* ex Aeschine atque aliis. WESS.

73. 34. *Τὴν ἰῶν Ἑλλήνων σύνταξιν*] Verum est *Ἑλληνικῶν*, et mox *κατέστροφεν*. Viderunt librariorum delictum in not. Adden. viri doctissimi H. Steph. et L. Rhodom. WESS.

73. 37. *Τὴν πρώτην τῶν Ἑλληνικῶν*] Inscripterat huic operi *πρώτας ἱστορίας*, quomodo Athen. L. VI. 4., sive *πρώτην Ἑλληνικῶν*, uti Harpocrat. Nostro consentiens in *Ἀμφικτύονες*.

Habet haec Vossius de Histor. Gr. L. I. 10., et plura de Anaximene. Eum adi et Aeg. Menagium ad Laertii L. II. 3. WESS.

73. 42. Φίλιστος δὲ τὰ περὶ Διονύσιον etc.] Vid. ad L. XIII. 91. et 103. Postremum autem hoc Philisti historicum opus negligitur a plerisque, qui hominis vitam et scripta recensuerunt. WESS.

73. 51. Ταχὺς ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων] Theo in Chron. Eusebii, Τάος Aristoteli Oeconom. L. II. p. 507. Θάμωσ Polyaeo L. III. 11. 5. Sed vide Ill. Scalig. ad Euseb. MDCXLVIII., viros doctos in Aelian. L. V. 1. et Hutchinson. ad Agesil. Xenophontis p. 47. WESS.

73. 56. Διὰ τὸ τοὺς Μεσσηρίους etc.] Eandem odii in Persam causam dant Xenophon et Plut. Agesil. p. 616. WESS.

73. 66. Ἀριοβαρζάνης — ὅς καὶ Μιθριδάτου etc.] Non mediocris ex hoc loco emergit difficultas, ut quadret gestis a Diodoro narratis temporum ratio. Ait Diodorus, Molone Archonte iam Mithridatem mortuum esse, et Ariobarzanem eius filium dominum factum eius dynastiae: pagina vero sequenti ponit eodem anno Datamis rebellionem et pugnam cum Artabazo, et ait post eam Datamis victoriam Artaxerxem timentem eius virtutem curasse, ut per dolum interficeretur. At Aemilius Probus et cum eo Polyaeus, ille in Datamis vita c. 10. hic L. VII. in Mithridate (cap. 29.) aiunt Datamem interfectum fuisse per insidias et dolum Mithridatis: at non potuit esse alius Mithridates, quam ille Ariobarzannis pater, Satrapiae Datamis vicinus, et qui cum eo rebellare simulaverat. Aut igitur Diodorus narrat ὑστερον πρότερον, quae pridem acciderant, aut falsi sunt Aemilius Probus et Polyaeus: aliunde expectanda lux. PALM. Nulla hic difficultas. Mithridates, cuius regnum accepit Ariobarzanes, alius est atque is, cuius fraude Datames occubuit. Audi Cornel. Nepot. in Datame c. 10. *Hic tam callidus vir extremo tempore captus est Mithridatis, Ariobarzannis filii, dolo.* Patrem itaque Ariobarzanem habuit, hunc fortasse ipsum, qui regno Mithridatis dicitur potitus, quemque idem Cornelius praefectum Lydiae et Ioniae totiusque Phrygiae c. 6. vocat. Neque obesse multum poterit, quod pater regi hostis, filius amicus fuerit. Potuerunt enim contrarias uterque partes amplecti. De Ariobarzane videndus etiam Demosthenes est Or. de Rhod. Libert. p. 112. WESS.

73. 72. Ἐχουσαν ἀκρόπολιν ἀξιόλογον] Confer L. XVII. 23. et de Mausoli potentia et opibus Lucian. Dial. Mort. XXIV. WESS.

74. 74. Τῶν δ' Ἰώνων Λύκιοι τε καὶ Πισίδαι] Id vero novum. Ubi proditum quaeso usquam est, Lycios, Pisidas, Pamphylios et Cilices de Ionum fuisse gente? Χωρὶς τὰ Φρυγῶν καὶ Μυσῶν ὀρίσματα, ut nostri illi proverbio dicunt. Deest haud dubie vocabulum, sive id fuerit μετὰ δὲ τῶν, sive τῶν δ' Ἰώνων σύμμαχοι,

sive aliud: quis enim adfirmarit temere? WESS. Ionum nomine non Ionicos modo sed omnes saepe huius orae Graecos comprehendi satis notum est: qui hic eis accensentur hoc nomine nemo sanus complecti potuit. Operae pretium est videre quomodo Gemistus hunc locum conceperit: μετὰ δὲ ταῦτα οἱ τὴν παράλιον οἰκοῦντες τῆς Ἀσίας ἀπέστησαν ἀπὸ Περσῶν καὶ Ἀρταξέρξου τοῦ βασιλέως, καὶ τινες δὲ σὺν αὐτοῖς τῶν σατραπῶν ἐπαρασιάντες πόλεμον ἐξήνεγκαν πρὸς βασιλέα· ὧν ἦσαν ἐπιφανέστατοι Ἀριοβαρζάνης μὲν ὁ τῆς Φρυγίας σατραπῆς, ὃς καὶ Μιθριδάτου τελετήσαντος τῆς τούτου βασιλείας κεκρυευκὸς ἦν, Μανσῶλος δὲ Καρίας δυναστεύων καὶ πολλῶν ἐνομιμάτων καὶ πόλεων ἀξιολόγων κυριέων, ὧν ἑστίαν καὶ μητρόπολιν συνέβαινεν εἶναι τὴν Ἀλικαρνασσόν, πρὸς δὲ τούτοις Ὀρόντης μὲν Μυσίας σατραπῆς, Ἀυτοφραδάτης δὲ Ἀυδίας. ἀλλ' οὗτοι μὲν οἱ λόγου μάλιστα ἀξιοὶ τῶν ἀποστάντων σατραπῶν· ἐθνη δὲ ἀπέστη Ἴωνες, Λύκιοι, Πεισίδαι, Παμφύλιοι, Κίλικες, Σύροι, Φοίνικες etc. Habuit is igitur haud dubie *Iones* in codice suo: quorum mentio apud Diodorum supervacanea est post commemoratas p. 73. 62. Graecorum in Asia urbes: eae sunt enim Ionum; non est apud Gemistum, qui eas urbes nondum dixerat. Contra non inepte apud Diodorum scribetur τῶν δ' ἐθνῶν Ἀύκιοι etc. structura non optima quidem, sed laboratura illa quomodocunque hic locus constituatur, nisi supplemento utaris quali Gemistus.

74. 82. *Ἐβλοητο στρατηγὸν Ὀρόντην*] Idem videtur atque is, de quo Polyæn. Strateg. L. VII. 14. Pugnat ibidem, fateor, cum Autophradate, neque id officit suspicioni: quamquam et Autophradates fluxa fide fuit; iussu enim regis bello eos persecutus, qui defecerant, regem ipsum destituit, quod Xenophon Agesil. p. 46. ed. Oxon. et Corn. Nepos Datam. c. 2., cum Nostro compositi, docent: atque id commune illi fuit cum aliis Persarum regis ducibus. Artabazus namque, Datamem oppugnans, in eundem labentibus annis perfide insurrexit, bello conflato. Testis ipsemet auctor L. XVI. 22. WESS.

74. 98. *Σατραπῆς Δατάμης*] Nimis tenuiter Datamis rebus gestis Diodorus defungitur. Copiosius Aristoteles Oeconom. L. II. p. 503., quem recte correxit Is. Casaubonus ad Polyæn. L. VII. 21., et Corn. Nepos in fortissimi ducis vita. WESS.

74. 3. *Χάριν βουλόμενος καταθέσθαι*] Vid. ad L. IV. 1. p. 247. WESS.

74. 17. *Τῶν δὲ ὡς πάλιν προδότην τιμωρουμένων*] Ordinem, quem scripti libri servant, quippe cultiorem, amplector. Perfidiam Mithrobarzanis, Datamis prudentia haud sane inultam, describunt Corn. Nepos Datam. c. 6., Polyæn. L. VII. 21. 7. et Frontinus L. II. 7. 9., sed inter sese, ut Lambinus admonuit, discordes. WESS.

75. 26. *Τὴν ἑσυχίαν ἦγον*] Non muto. Manu exarati libri in hoc genere variant saepe, lectoremque in dubio relinquunt,

utrum scriptoris esse opinetur. Vid. L. XI. 3. 45. XII. 56. WESS.

75. 34. *Δὲ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἐδολοφόνησεν*] Conf. Corn. Nepotem Datam. c. 9. et Polyæn. L. VII. 29. WESS.

75. 40. *Εἰς τὰς ὀνομαζομένας Λεύκας*] Superius *Λεύκην* adpellavit c. 18. ubi plura. WESS.

75. 50. *Καὶ τῶν μὲν μισθοφόρων τὴν ἡγεμονίαν etc. Ἀγησιλάῳ*] Haec principia simultatis, quae in Tachi perniciem verterant. Agesilao promissum fuerat totius exercitus imperium: quod cum adventanti negaretur, accederentque alia, de quibus Athen. L. XIV. p. 616. D., alieniore ab rege coepit esse animo, ut Xenophon Vit. Ages. p. 48. ed. Oxon. et Plut. Ages. p. 617. A. docent. WESS.

75. 57. *Δημοσίᾳ μὲν ὑπὸ τῆς πατρίδος οὐκ ἀπεσταλμένῳ*] Chabrias non libenter erat ante oculos civium suorum, quod et vivebat laute, et indulgebat sibi liberalius, quam ut invidiam vulgi posset effugere: hinc sua sponte Aegyptios adiutum profectus classi praefuit. Docet Corn. Nepos in Chabria c. 3. ex Theopompo, cuius verba servavit Athen. L. XII. p. 532. B. Artem vero eius, qua ducentas Tachi naves intra breve tempus exercitato remige conplevit, pete ex Polyæno L. III. 11. 7. et verba corrupta ac hian-
ία refinge *ὀλίγαις ἡμέραις ἐλάυνειν ἐδίδασκε, (καὶ τὰς ναῦς) ἔρετῶν συγκεκροτημένων ἐπλήρωσεν*. Neque enim aliter sententia constabit. WESS.

75. 67. *Πρὸς τὸν υἱὸν Νεκτανεβῶ*] Eadem scriptionis discordia in Polyæni libris Strateg. II. 1. 22., *Nectanabis* in Ages. Nepot. c. 8., Euseb. Chron. *Nectanebus*, apud Plut. Ages. p. 617. B. *Νεκτάναβις*: nam *Νεκτάβιος*, quod in Apophtheg. Lacon. p. 214. F., corruptum esse bene monuit Lambinus. Tacho sanguine coniunctus erat, quippe frater eius patruelis, teste Plutarcho. Itaque prave interpretis *ad Nectanebum regis filium*. Pater Nectanebi, absente Tacho, desciverat, filioque in consilii societatem plecto persuaserat, ut regnum ipse capesseret. WESS.

75. 72. *Συγγάταινος — ταῖς τοῦ πατρὸς ἐπιβολαῖς*] Rhodomannus *ἐπιβολαῖς* legendum opinatus, Latine dederat, *in instructas patri insidias consentiens*. Idem sibi placere, ad Xenophontis Agesil. p. 49. testatus est Hutchinsonius. Utrique scripti quidam libri patrocinantur. Praefero tamen vulgatum, cui et in not. Addend. primas Rhodomannus dedit, vertens, *cum alias patris incepta probaret*. Ego versionem, ut paullo ante, correxi: ut enim doceam, *ἐπιβολὰς* et *ἐπιβουλὰς* a libroriorum natione permisceri, nihil necesse est. Factum id abunde alias. WESS.

76. 77. *Ἐτόλμησε διὰ τῆς Ἀραβίας ἀναβῆναι*] Ex his perperam intellectis in Eusebii reperitur Chron. *Theo rex Aegypti fugit in Arabiam*. Errorem castigavit Ill. Scaliger ad ann. MDCXLVIII. Tachus, ab exercitu destitutus, fugit Sidonem. *ἀπεχώρησε φυγῆ*

εἰς Σιδῶνα τῆς Φοινίκης, Xenophon inquit. Inde vero per Arabiam ad regem. WESS.

76. 84. Ἐτη τρία πρὸς τοῖς τετταράκοντα] Vide ad L. XIII. 108. De Ocho et sceleribus, quibus ad Persicum regnum fuit grassatus, Plutarch. in extrema vita Artoxerx. et Iustinus L. X. 3. WESS.

76. 91. Τοῦ βασιλέως Ταχῶ etc.] Haec Diodori narratio confusa videtur, forte et hiulca est. Sane multum diversa ab iis, quae de hoc negotio multo accuratius narrat Plutarchus in Agesilao: eum vide. PALM.

Ibid. Ἐπανεληθόντος πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἀγησίλαον etc.] Turpiter hic se Diodorus dedit. Fugisse Tachum ad Persas, atque in gratiam fuisse receptum, vero consentaneum est ob ea quae Athen. L. XIV. p. 616. D. et Aelian. Hist. Var. L. V. 1. Sed rediisse ad Agesilaum, illoque adiutore regnum reciperasse, non item. Rex Agesilaus, Tacho deserto, sese ad Nectanebum adiunxit, cumque eodem tempore Mendesius quidam Aegypti regnum sibi vindicaret, et in Nectanebum inferret arma, illum, cui operam addixerat, defendit, victoque Mendesio, regem confirmavit, donis propterea a Nectanebo egregiis auctus. Haec Plut. Ages. p. 618., consentientibus Xenophonte et Nepote in Agesil. c. 8. et Polyaeo L. II. 1. 22. Posuit ergo pro Nectanebo Tachum et in Mendesii eius locum Nectanebum. Conf. Cel. Iac. Perizon. ad Aelian. L. V. 1., errorem nostri scriptoris bene perstringentem. WESS.

76. 2. Εἰς τινα πόλιν ἐμμεγέθη] Plut. Ages. p. 617. E. εἰς πόλιν ἐνερχῆ καὶ μέγαν ἔχουσαν περιβολόν. Polyaeo. L. II. 1. 22. εἰς χωρίον, urbis nomen praetereuntes. Tamen mire blanditur elegantissima T. Hemsterhusii coniectura, corrigentis εἰς Ταῦα πόλιν ἐμμεγέθη. Res gesta in nomo est Mendesio, nec longe distabat Ταῦα urbs, ut in eam sese opportune recipere potuerint. Id doleo, patrocinium urbi schedas vetustas negare, vulgatum mordicis retinentes. Vide quae scripta sunt Miscell. Observ. Vol. VI. p. 296. WESS.

77. 12. Τῷ πλήθει κεκνκλώσθαι] Legendum puto κνκλώσθαι. Sed κεκνκλώσθαι fortasse alii malint, quod videatur facilior fuisse lapsus ex κεκνκλώσσεσθαι in κεκνκλώσθαι. STEPH.

77. 13. Ὁ δὲ Ἀγησίλαος etc.] Confer Plut. Ages. p. 618. D., aliter haec descriptione persecutum. WESS.

77. 26. Ἐν μέλιτι κομισθέντος εἰς τὴν Σπάρτην] Io. Kirchmannus de Fun. Rom. L. I. 8. multa hoc de more. Spartani reges peregre defunctos melle, ne corrumpentur et foeterent, muniebant. Hinc auctor Agesilao mel circumfundit, quo tamen litus non est. Nepos Cornelius Ages. c. 8. *Ibi eum amici, quo Spartam facilius perferre possent, quod MELI non haberent, cera circumfuderunt, atque ita domum retulerunt.* Paria Plut. in extrema Agesilai vita. WESS.

77. 33. Πάλιν κατέστησαν τὸν πόλεμον] Addenda praepositio est, quae in his Pausaniae ὡς δὲ ἐς τὸν πόλεμον, τὸν ἱερὸν ὀνομασθέντα, οἱ Θηβαῖοι κατέστησαν L. VIII. p. 656. WESS.

77. 37. Καὶ δυσχερῶς φέρουσαι τὴν etc.] Videndus haec de re idem est Pausanias L. VIII. 27. WESS.

77. 48. Οὗτος δὲ παρελθὼν εἰς Μεγάλην πόλιν] Demiror Demosthenem Or. de Megalopolit. nihil horum attingere: occasio certe quidem accommodata erat. WESS.

77. 54. Ἀθάνας ὁ Συραζούσιος] Auctor ille a Plutarcho in Timoleonte p. 247. Ἀθάνας vocatur, non Ἀθάνας. Sic etiam Athenaeo L. III. 20. citatur Ἀθάνας ἐν πρώτῳ Σιζελικῶν. PALM. Plutarchi vetus interpres Athanes legit, quod Codd. quidam ratum habent, ut Xylander et Brianus admonuerunt. Ille ergo cum Diodoro nihil admodum pugnat. Ex Athenaeo adparet, Athanam res maioris Dionysii primore Sicularum Rerum libro obiter perstrinxisse, et de poetico eius studio ineptisque verborum compositionibus quaedam admiscuisse. WESS.

77. 61. Νικοφίμου] Sic et Aeschin. Or. in Timarch. p. 15., ubi Schol. οὗτος ἤρξε πρὸ Θεμιστοκλέους errore manifesto, et Dionysius Halicarnasseus in Dinarcho p. 115. At Demostheni Or. in Steph. II. p. 635. ἐπὶ Νικοδήμου ἄρχοντος. WESS.

77. 63. Ἐπὶ δὲ τούτων Ἀλέξανδρος etc.] Superiore anno haec ab Alexandro fuisse inchoata, cum Molon Athenis Archon esset, ex Demosthene Or. in Polycl. p. 667. constat. WESS.

77. 69. Στρατηγὸν Λεωσθένην ἀπολιπόντων] Haec ultima vox mendum redolet: forte legendum ἀποπεμπόντων. Forte aliquid deest, et forte integra linea. PALM. Ego vero in alia omnia transeo, locum nec defectum neque morbosum arbitratus. Alexander Thessalus Cycladas insulas, Tenum, Peparethum et alias infestabat: eodem tempore in Chersoneso res fiebant novae: Proconnesii auxilium rogabant. Praeterea Byzantini, Cyziceni et Chalcedonii naves frumentarias, ex Ponto venientes, suos in portus deducebant. Ad omnia ea triremibus Atticis erat opus, opus [etiam] ducibus: horum ergo e numero Leosthenem ad Peparethum reliquerunt, aliis ad alia loca dimissis. Haec sunt planissima ex Demosthene Or. in Polycl. p. 667. et seqq., cui adiungendus Polyaeus. L. VI. 2. 1., e quo praeterea cognosces Panormum aut ipsa in Peparetho fuisse, aut certe non longe inde disiunctum. WESS. στρατηγὸν Λεωσθένην ἀπέστειλαν μετὰ νεῶν ex hoc loco Gemistus.

78. 87. Ὁ μὲν οὖν Χάρης etc.] Charetis mores perstrinxit Theopompus notaque perpetua inussit apud Athen. L. XII. p. 532., sed vide infra L. XVI. 86. et quae ad Nepot. Chabr. c. 3. conduxit D. Lambinus. WESS.

78. 91. Τὴν τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον] Non dubito quin post ἱστορίαν desit participium συγγραμμένοι aut

πραγματευσάμενοι. Fortasse autem et initio p. 457. ante ἀπὸ
deest itidem συγγραψάμενος aut πραγματευσάμενος, ut sit τὴν
ἱστορίαν ἤρξεται γράφειν ἀπὸ τῆς etc. STEPH. in Add. Supple ἀνα-
γράψαντες. RHOD. Alterutra amplectenda expletio erit, nisi si
minore molimine malueris τῆς τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίας — κατε-
στρόφασι τὰς συντάξεις. Dionysiodorus idem esse censetur, de
quo apud Diogen. Laert. L. II. 42. Anaxim qui praeter Nostrum
memoraverit, nemo nunc quidem succurrit. WESS.

78. 94. Αὐτοῦ παραγράφωμεν] Codd. consensui hoc ne-
gandum non erat. Ipsemet auctor suum agnoscit extremo L. II.
αὐτοῦ περιγράφωμεν τήνδε τὴν βίβλον. et L. I. 41. τὴν πρώτην
μερίδα αὐτοῦ περιγράφωμεν. Atque hoc bene. Scribendum prae-
terea περιγράφωμεν ob ea, quae dicta sunt ad L. I. 41. WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

LIBRUM DECIMUM SEXTUM.

81. 8. Καὶ σαφῆ γενέσθαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν] Videtur aut γενέσθαι ἄν, aut γενήσεσθαι sine ἄν legi debere. STEPH.

81. 36. Μεσολαβηθεῖς ὑπὸ τῆς πεπωμένης] Sic L. I. 3. Sed vide not. ad L. XI. 2. WESS.

82. 47. Καλλιμίδους] Non aliter Archontem adpellat Dionysius Halicarnasseus in Dinarcho. Diogenes Laert. II. 56. ἐπὶ ἄρχοντος Καλλιδημίδου, aut Καλλιδήμιου, unde Io. Meursius de Archont. Ath. L. IV. 6. refingit Καλλιμίδους, Menagio probante. Stadii hac Olymp. victor Πρωῶρος Pausaniae L. X. 2. p. 802., sed una litera auctior, ut bene monuit Sylburg., in Eusebio Chron. vocatur Παῦρος Κερηναῖος. WESS. Porus Eusebius Maii p. 151.

82. 50. Γναῖον Γενούκιον] Hic Γενούκιον habent exemplaria, quum in locis praecedentibus habeant Γερούκιον. quae scriptura hic quoque servanda potius fuit. STEPH. Livio Caius praenomen est. Sed Nostro Tabulae Capitolinae suffragantur. RHOD. Γναῖον Γερούκιον] Hoc praetuli, quod auctor ita soleat. De praenomine Genucii ad Livii L. VII. 3. Sigon. et Drakenborch. recte decernunt. WESS.

82. 58. Παρέθεντο τοῖς Θεβαίοις] Superioris libri c. 67. a fratre Alexandro Thebanis obses Philippus datur, opinionem, uti diximus, probantibus Iustino et Plutarcho. Utramque sententiam Gemist. Pletho coniungit, et primo ab Amynta, Illyriorum armis fracto, obsidem praebitum Thebasque amandatum, deinde a fratre Alexandro fidei pignus Pelopidae Thebanisque permissum et cum Epaminonda eductum pariter atque institutum adfirmat. Mihi rem penitius introsipienti utraque narratio difficultatibus premi videtur gravissimis. A patre enim obsidem si acceperint Illyrii et Thebis deposuerint, uti hic auctor fatetur et cum eo Libanius T. I. p. 106. A., admodum infans Thebas deductus est, nec dum habilis praceptis philosophiae Pythagoricae. Aetas Philippi rem planissimam reddet. Decessit anno primo Olymp. cxi., annum

agens XLVII., Iustino auctore L. IX. 8. Itaque cum pater Amyntas anno tertio Olymp. cii. moreretur, annum aetatis XIII. attigerat. Fac iam ante duos tresve annos, neque enim tempus certo constat, ob adversam bello Illyrico fortunam a patre victoribus esse traditum, et puerum admodum habebis Philippum atque ad philosophicam Pythagoreorum disciplinam per aetatem minus aptum. Certe *γύσιον καὶ φιλοσοφίαν*, ut auctoris verba annumerem, ad studia ea conferre eo tempore vix potuisse videtur. Adde, in Macedonia mox a parentis morte Philippum fuisse et a matre Iphieratis genibus admotum, ex Aeschin. Or. *περὶ Παρουσιᾶς*. p. 31. Sed dederit cum frater Alexander, atque hoc pignore fidem obstrinxerit Thebanis, ecce alia incommoda. Contigit ea obsidis traditio anno Olymp. cii. 4., aetatisque Philippi XIV.; quo tempore quin philosophiae admoveri potuerit, equidem non dubito. At eius artis aemulum et condiscipulum habuisse Epaminondam, qui credam? Erat tum ille annis XL maior, quippe aetatis XL. rebus gerendis inpositus, teste Plut. T. II. p. 1129. C. Reportaverat iam tum nobilem illam Leutricam victoriam, inque eo cum maxime occupabatur, ut agrum Spartanum populationibus ageret et ferret. Et eum dicemus pueri Philippi ea tempestate fuisse condiscipulum? Huc adiunge, Lysidem illum Pythagoreum, *προστάτην τῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας* Epaminondae et Philippi, uti volunt, anno quarto Olymp. cii. inter vivos haud fuisse. Mortem obierat ea tempestate, qua Thebani exsules redierant, oppressisque patriae proditoribus, Thebis libertatem atque *αὐτονομίαν* restituerant, sive anno Olymp. c. 3. Apertum hoc ex illis, quae Theanor memorat apud Plut. de Socrat. Gen. p. 584. Qua ergo ratione Philippus Lysim istum Pythagoreorum arcana explicantem audire potuit? Equidem sive a patre Amynta, sive ab Alexandro fratre obsidis loco Thebanis permissum arbitraris, sicuti ante sum professus, hinc me non extrico. Sed necdum finis. Auctor dicit, Philippum cognita fratris caede ex custodia Thebana elapsam regni curam in se transtulisse: at Speusippus apud Athen. L. XI. p. 506. F. Platonem perhibet ad Perdiccam ablegasse Euphraeum Oritem, unum e discipulis, qui regi persuaserit *ἀπομερίσαι τινὰ χώραν Φιλίππου. διατρέφων δ' ἐνταῦθα δύναμιν, ὡς ἀπέθανε Περδικκας, ἕξ ἐτοίμου τῆς δυνάμεως ὑπαρχούσης, ἐπέπεσε (Φίλιππος) τοῖς πράγμασι*. Fuit proinde Philippus in Macedonia sub tempore mortis fraternae, suaeque in regione, quam Perdiccas precibus Platonis expugnatus condonarar, exercitum alebat. Enimvero, ut paucis defungar, haud inconcinne neque imprudenter superioribus Athenaeus adstruit, *τοῦτο δ' εἶπερ οὕτως ἀληθείας ἔχει, θεὸς ἂν εἶδείη*. WESS.

82. 73. *Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης*] Modus, quo Ptolemaeus ille Alorites Alexandrum occidit, dignus erat recenseri: eum nos docet Athenaeus L. XIV. 7. Sub specie saltationis cuiusdam Macedo-

nicae, quae, ut puto, in armis fiebat, occisus est, et quidem, ut ait Trogus (L. VII. 5.) dolo matris Eurydices, cuius adulter erat, gener suus ex Euryone filia Ptolemaeus ille. Caeterum in eo, quod ait Diodorus, Perdiccam cecidisse in praelio contra Illyrios, non concordat Trogus, qui eum per dolum matris Eurydices etiam occisum quoque asserit: nihil tamen obstat, quin ambo verum dixerint: nempe cecidit in praelii calore per sicarios a matre ad id immissos, vel eodem modo quo Urias Hettaeus in medio hostium derelictus. Caeterum Georgius Syncellus regnum Ptolemaei ponit undecim annis altius. PALM. Πτολεμαῖος ὁ Ἀλωρίτης] De eo supra L. XV. 71. WESS.

83. 82. Περίφοβοι καθειστήκεισαν] Sic praestabat. Mox auctor ipse c. 3. ἐν ἀπορίᾳ τῇ μεγίστῃ καθειστήκεισαν. Scio augmenti rationem in verbis huius generis negligi saepe, veluti παρακεχωρήκεισαν L. XV. 62., προβεβήκεισαν L. XIX. 30., συνδεδραμύκεισαν eiusdem lib. c. 65., et κεκληρουγήκεισαν in Appiani L. V. Bel. Civil. p. 1135. item πεποιήκεισαν p. 1160., tum προγεγράφεσαν p. 1164. Sed a scriptis libris ut abiremus, caussa non erat. WESS.

83. 87. Πανσανίας δέ τις etc.] Idem ille Pausanias, ut facto Amyntas concesserat, ex exsilio reversus Macedoniae regnum invaserat, eo tamen deiectus ab Iphicrate, Eurydicen armis Atheniensium adiuvante. Docet id Aeschines Or. περὶ Πισαραρ. p. 31. et Suidas in Κάραρος. WESS.

83. 91. Κατήγον ἐπὶ τὴν βασ. Ἀργαῖον] Vid. ad L. XIV. 92. Hic constanter veteres libri Ἀργαῖον vocitant, cumque illis Demosthen. Or. in Aristocrat. p. 422., Libanius Propempt. ad Iulian. p. 160. D. et Or. ad Theodos. p. 412. B. et Harpocrat. in Ἀργαῖος. Morellus Ἀργαῖον κατὰγειν Argeum petere aut appellere apud Libanium vertit, quasi mons esset Argaeus. Egrege profecto! WESS.

83. 5. Ἐξοπλισίας] Ἐξίππασίας in ora Steph. Vid. ad L. XV. 79. WESS.

83. 7. Μιμησόμενος τὸν ἐν Τροίᾳ τῶν ἡρώων συνασπισμὸν] Ad. Turnebus Advers. L. VI. 21. Diodorum respexisse censet ad Homericum illud II. N, 131.

Ἄσπῖς ἄρ' ἀσπίδ' ἔραϊδε, κόρως κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.
 Φαῦρον δ' ἰππόκομοι κόρυνθες λαμπροῖσι γ' ἄλοισι
 Νερόντων' ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.

Prorsus ex vero. Namque et Polybius L. XVII. 25., ubi inter se Romanorum legionem et Macedonicam phalangem contendit, eosdem versus excitat. Curtius satis culte L. III. 2., ab Homericis non longe deflectens: *ipsi phalangem vocant peditum stabile agmen. VIR VIRO, ARMIS ARMA conserta sunt: ad nutum monentis intenti, signa sequi, ordines servare didicerunt.* Plura Ezech. Spanhem. ad Iuliani Or. I. p. 231. WESS.

83. 17. Ἀφείξ ἀντὴν ἀυτόνομον] Vide mox c. 8. et inprimis Polyæn. L. IV. 2. 17. artes Philippi in Amphipoli libera declaranda optime expedientem. Athenienses maximo opere restitutam sibi Amphipolim desiderabant, cumque Philippi Macedonumque imperio libera esset, ut suam in potestatem rediret, moliti, etsi frustraneo conatu, multa sunt, quae ex Theopompi fragmento apud Suidam in *Τί ἐστι τὸ ἐν τοῖς* etc. peti possunt. WESS.

84. 34. Ὑποσπόνδους ἀφῆκε] Fuere hos inter Atheniensium aliqui, quos lenissime habitos, restitutis etiam amissis omnibus, liberos dimisit Philippus, amicitiam eius civitatis studiosissime quaerens. Vide Demosthenem Or. in Aristocrat. p. 422. WESS.

84. 38. Ὠκισαν — Κρηίδας] Repone ὤκισαν, et pro Κρηίδας, Κρηγίδας. RHOD. Legendum Κρηγίδας ex Strabone. PALM. Ὠκισαν — Κρηγίδας] Reddidi auctori quod dederat ipse, quodque recurrit c. 8. sine menda; neque satis demirari possum, cur Basiliensem horum librorum editionem adeo contemtim viri docti habuerint, ut ne adire quidem atque inspicere sint dignati, haud raro tamen meliorem. Κρηγίδες, de quibus nos inferius, correxit ad Steph. quoque Berkelius. WESS.

84. 44. Ἐξ ὧν πέντε διαφωνοῦσιν] Interpres de v tamen inter haec discrepatur, quasi fuisset ἐξ ὧν περὶ τῶν πέντε διαφωνοῦσι, vel ὧν περὶ τῶν etc. G. Io. Vossius de Hist. Graec. L. I. p. 32. διαφωνεῖν hoc esse loco ait, *extremam vocem edere, sive expirare atque interciderere*. Sic sententia foret, *ex quibus quinque interciderunt*. Ea confirmatur a Photio Biblioth. Cod. CLXXVI. adfirmante ex Theopompi libris LVIII. iam olim quinque periisse, neque eos suo tempore reperiri. Fert eandem vocis usus, de quo nos abunde supra L. III. 41. Hoc obstat, quod librum LV. Stephan. in *Καρύα*, L. LVI. Athenaeus L. XIII. 9. p. 639., librumque denique LVII. idem ille Stephanus in *Μεσσαπέαι* ad testimonium advocarint: illi enim cum lectitarint, quomodo Nostri aetate eos periisse dicemus? Discordia de vero eorum auctore si quae intercesserit, ut Rhodomannus versione sua indicavit, res omnis in vado foret. Elige ergo et sequere, quod libet. Hoc equidem iure adfirmare posse videor, Diodorum in Philippi rebus describendis Theopompi vestigia potissimum legisse. Id scriptoris fragmenta, suo quaeque loco excitanda, declarabunt. WESS. Nimirum, ut perspicue narrat Photius, non postremi quinque perierant.

84. 46. Κόιντον Γερούκιον] Λεύκιον nominat Livius. RHOD. Λεύκιον Γερούκιον] Ita praestat ex Livio, ut bene Rhodom., L. VII. 4. Adde Fastos Pighii ad ann. CCCXCI. WESS.

84. 61. Βάρδυλις δ' ὁ τῶν Ἰλλυριῶν βασις.] Idem ille est, de quo Cicero de Offic. L. II. 11. *Itaque propter aequabilem praedae partitionem et Bardylis Illyrius latro, de quo est apud Theopompum, magnas opes habuit*. Origo hominis fuit vilissima: ex carbonario enim regiam dignitatem inter Illyrios adeptus est,

teste Helladio Besantino in *Χρηστομαθεία* apud Photum Biblioth. p. 1579. *Βάρδυλις*, ait, *δέ τις Ἰλλυριῶν ἐστρατήγησεν, ἀνδρα-
κεὺς γεγονώς.* quibus gemina reperies in Libanii Or. XXVIII. p. 632. B., sed flagitiose corrupta, restituta tamen in integrum felicissima Henr. Valesii medicina ad Excerpt. Diodori Nostri p. 121. WESS.

85. 81. *Ἐξῶμένως συνεστήσαντο τὸν κίνδυνον*] Etsi hoc minime damnem, suspicio tamen nasci poterit, *ὑπεστήσαντο* fuisse olim, idque mutatum ob praecedens *συνεστήσατο μάχην.* Habes *Θαυμασίους ἀγῶνας ὑπεστήσαντο* L. XII. 61. Sed ea suspicio est, forsan iniusta. WESS.

85. 86. *Ταλαντευόμενος ἀεὶ ταῖς etc.*] Vid. not. in L. XI. 22. Auctor iterum Eclog. I. lib. XXXVII. *ταλαντευομένης ὥσπερ ἐπίτηδες παρὰ μέρος τῆς νίκης.* WESS.

85. 94. *Καὶ στήσας τρόπαιον*] Atqui moris non erat Macedonici, ut victis de hostibus statueretur tropaeum: quare, si Pausaniae fides, nec Philippus neque Alexander usquam, etsi toties victores, tropaeum erexerunt. Adscribenda ex L. IX. 40. verba sunt: *Φίλιππος δὲ οὐκ ἀνέθηκε ὁ Ἀμόντου τρόπαιον, οὔτε ἐνταῦθα, οὔτε ὀπόσας μάχας ἄλλας βαρβάρους ἢ καὶ Ἑλλήνας ἐνίκησεν. οὐ γάρ τι Μακεδόσιν ἰσταναι τρόπαια ἦν νενομισμένον.* Haec sufficiunt: cetera, quae consuetudinis caussam et originem exponunt, indidem sumi poterunt. Et tamen non hoc tantum loco, sed et c. 87. et 89. tropaei Macedonici meptio occurrit: meminerunt praeterea alii, quos omnes absolvit, culpa in Pausaniam relata, Io. Freinshem. ad L. III. 12. 27. Curtii, sed eius opinionis non admodum certus, quod notata ad eiusdem Curtii L. VII. 7. 14. planissime indicant. Enimvero quanto magis Pausaniae disputationem considero, in eam abeo sententiam, revera Macedonum in more non fuisse ob hostes fusos et fugatos tropaea ponere: historicos, quod in usu ceteris id esset Graecis, ἀκύρωσ esse locutos. WESS.

85. 5. *Ἀπρακτος δὲ ὢν*] Vide Plut. Dion. p. 961. A. et Iustin. L. XXI. 1. WESS.

85. 20. *Μεγίστην τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην δυναστειῶν Ἀνναστειαν* Vat. Basil. Reg. 2. Sed iustum est vulgatum. Vid. c. 1. WESS.

86. 21. *Τὴν — λεγομένην ἀδάμαντι δεδέσθαι τυραννίδα*] Infra c. 71. *τὴν τε περιβόητον τυραννίδα καὶ δεδεμένην, ὡς ἔφασαν, ἀδάμαντι.* Nimirum quod egregie fundatum et firmum putabant, id *adamante vinctum* perhibebant. Aeschines in Ctesiph. p. 65. *ἀλλὰ χαλκοῖς καὶ ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΟΙΣ τείχεσι τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε.* Docent copiosius viri doctissimi Kuhn. et Perizon. ad Aelian. VI. 12. WESS.

86. 26. *Κηφισοδότου*] Sigonio dicitur *Cephisodorus*, quem ex Nostro et Dionysio T. II. p. 115. bene redarguit Sylburgius.

WESS. *Cephisodorum* vocat cum eodem Dionysio vol. V. p. 593. 10. R. marmor Arundelianum.

86. 28. *Δίων ὁ Ἰππαρίων*] Rhodomannus *Hipparini* frater vertens alibi occupatum habuit animum. Ceterum res Dionis eundem hunc in annum Diodorus conguessit, ut expeditionem, sequente susceptam, commodius eademque serie posset exsequi. Alioqui multo citius Dio ex Sicilia in Peloponnesum fuit deportatus; quod ne temere iecisse videar, libet in rem praesentem venire. Mortem obiit senior Dionysius Olymp. ciii. anno primo. Plato accessit in Siciliam sub annum eius Olymp. tertium: quarto ferme post philosophi adventum mense Dio in navem inponitur atque in Graeciam amandatur. Docet id Plato Epist. VII. p. 329. C. Ipse retinetur invitus in sequentis anni autumnum, aegreque inpetrat, ut dimittatur. Vid. Plut. Dion. p. 964. D. Fuit certe aestate anni 1. Olymp. civ. in Peloponneso, spectavitque solemnes ludos, ut Epist. II. p. 310. C. indicat. Circumvoluto deinde anno iterum Plato evocatur a tyranno, missa in hunc finem trireme, de qua Epist. III. p. 317. B. Diu nectit Philosophus moras: tandem literis Archytae, amicorum Tarentinorum, ipsiusque Dionis expugnatur, sicuti Epist. VII. p. 339. D. docet. Abit ergo sub annum 2. Olymp. civ., honestissimeque excipitur. Mox rixis exortis abitum adulta aestate molitur: inpedit tyrannus, aegreque Philosopho persuadet, ut eum annum in Sicilia moretur. Haec Plato Epist. VII. p. 345. 346. Oriuntur labentibus mensibus nova iurgia: philosophus contemptius duriusque habetur; liberatur tandem, Archyta aliisque ex Italia philosophis, missoque in Siciliam Lamisco, deprecantibus, exeunte Olymp. civ. Sic ipse ibid. p. 350. et Plut. Dion. 966. B. Nam Diogenes Laert. L. III. 22. errorem excusare nullo potest modo. Ineunte Olymp. cv. Plato, nuper Syracusis redux, Dionem convenit in Peloponneso, cum ludi Olympici celebrarentur. Vide Epist. VII. p. 350. B. Tum Dio manum comparare, idque contentiore studio, ubi accepit uxorem Areten alii nuptum datam, filiumque sic educari, ut indulgendo turpissimis inbuatur cupiditatibus. Lentum tamen et spissum istud negotium, quod multorum annorum tyrannis magnarum opum putabatur et pauci ob eam causam ad societatem periculi perducebantur. Tandem exeunte aestate anni iv. Olymp. cv. portu solvit, et luna deliquium patitur, teste Plut. Dion. p. 968. A. Volventibus dein dierum hebdomadibus Syracusae occupantur, et anno quidem viii. et xl. quam amissa fuerat libertas, auctore eodem p. 970. D. Quae quidem omnia in istum, quem innui, annum optime congruere, si quae de hoc lunae defectu commentatus est Seth. Calvisius, et initia senioris Dionysii ac xxxviii tyrannidis eius annos cum cura consideraveris, mecum ipse fatebere. Atque haec paullo copiosius persequi placuit, quod et Platonis et Dionis illae res negligentius habitae videantur. WESS. in Add.

86. 37. *Καὶ Ναρσαῖον*] Pravum videtur. Hominis nomen integrius servavit Corn. Nepos Dion. c. 1. *Namque ille superior (Dionysius) Aristomachen, sororem Dionis habuit in matrimonio: ex qua duos filios, Hipparinum et NYSÆUM, procreavit.* Et ex Theopompi L. XL. Athen. Deipnos. L. X. 10., et Plut. princip. Timoleon., etsi nunc prave ibi *Νησαῖος*. Vid. viros doctos ad Aelian. L. II. Var. Hist. c. 41. WESS.

86. 45. *Συλλαβὸν ἐπὶ θανάτῳ*] Xenoph. *Ἀναβ.* L. I. p. 205. *ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θανάτῳ.* Athen. X. 10. *ὥσπερ ἐπὶ θανάτῳ συνειλημμένος.* Sic enim ibi legendum videtur. Lucian. D. Mort. XII. 3. *καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ.* ubi huius loci Clarissim. L. Bos oblitus non est. WESS.

86. 49. *Μεγακλῆν καὶ Χαρικλείδην*] De Megacle res certa est. In *Chariclide*, etsi eundem mox iterum nominet, haereo. Credo equidem non alium atque eum esse, de quo Nepos in Dion. c. 5. *Postquam Corinthum pervenit Dion, et eodem perfugit HERACLIDES, ab eodem expulsus Dionysio, qui praefectus fuerat equitum.* Ipse auctor c. 16. *Ἡρακλείδην* vocat, sicuti et Plut. Dion. p. 972. D. iusta itaque suspicio est, *ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΝ* librariorum errore in *ΧΑΡΙΚΛΕΙΔΗΝ* abiisse. Consentit Simson. Chron. ad ann. 3648. WESS.

86. 56. *Καὶ φορτηγὸς δύο ναῦς*] Sic iterum c. 9. At Plut. Dion. p. 968. D. *τοὺς δὲ στρατιώτας τοὺς Δίωνος ἐξεδέξαντο στρογγύλαι δύο ναῦς, τρίτον δὲ πλοῖον οὐ μέγα, καὶ δύο τριακόντοροι πυρηκολούθουν,* paullo aliter. Demosthenes vero *πλοῖω στρογγύλῳ καὶ στρατιώταις ὀλίγοις* Dionem ait tyrannide Dionysium deiecissee Or. adv. Leptin. p. 413., ubi schol. recte *φορτηγὸν* interpretatur. Sequitur oratorem Synesius Serm. ad Paeon. p. 309. A. Nostro tamen consentaneus est Corn. Nep. Dion. c. 5. Porro in militum numero, quem Plutarchus DCCC minorem fuisse adfirmat, magnus est Aristotelis dissensus, *μετὰ τρισχιλίων ὀπλιτῶν* Dionem in Siciliam tramisisse perhibentis Rhetor. ad Alex. c. 9. p. 181. Tanta saepe illustribus in factis inter decora scriptorum ingenia intercedit discordia. WESS.

86. 60. *Χαρικλείδην δὲ ἀπέλιπε*] Scripseris *Ἡρακλείδην*, loco pristina sanitas redibit. De priore dictum antea fuit: alterum firmat ipsemet auctor c. 16. Scio Plut. Dion. p. 972. D. in quibusdam cum Nostro discordare: certo tamen constat Heraclidem, cum Dion in Siciliam solveret, relictum fuisse in Peloponneso. Mox *ἄξοντα κατόπιν* bene reddit Interpres *paullo post adducturum.* WESS.

86. 63. *Ἀνδρόμαχος ὁ Ταυρομενίτης*] Laudat hominem Plut. Timol. p. 240. D. Quod vero Tauromenium condidisse dicitur, haud levem habere difficultatem videtur, de qua nos supra L. XIV. 59. WESS.

86. 66. *Οἰκίσας*] Falso pro *οἰκίστας*. RHOD.

87. 73. *Καίσαρος ἀναστήσαντος τοὺς Ταυρομενίτας*] Post Siculum bellum Caesar Octavianus Tauromenitanos, ob adversam ad eorum oppidum cladem apud Dion. Cassium L. XLIX. p. 450., alio traduxisse videtur, colonis Tauromenium deductis. Nam coloniae iuribus insigne deinceps fuisse testis etiam Plinius est N. Hist. L. III. 8. WESS.

87. 80. *Ὅτε μὲν οἱ Θηβαῖοι — ὅτε δὲ οἱ Ἀθηναῖοι*] Auxilii, quod Athenienses Euboeensibus maturatum submiserunt, meminit Demosth. Olynth. I. p. 4., tum Or. in Androt. p. 386. et adv. Aristocrat. p. 431., id insuper docens, Thebanos victos abiisse atque *ὑποσπόνδους*. Inspice praeterea Ulpiani scholia et Aeschinem Or. in Ctesiphont. p. 65. WESS.

87. 95. *Μανώλου τοῦ Καρῶν δυνάστου*] Belli socialis Mausolum facem et signiferum fuisse, Demosthen. significat princip. Or. de Rhod. Libert. Videntur tamen Byzantii, Rhodii et Chii iam ante se iunxisse, a Thebanorum duce Epaminonda in foedus accensi, quod superiore libro c. 79. indicatum est. WESS.

87. 4. *Οἱ μὲν οὖν ἐπὶ τῶν ἄλλων νεῶν*] Vide Corn. Nep. Chabr. c. 4. et Demosth. Or. in Leptin. p. 294. et de filio eius, iuvene ingeniosissime nequam, Athen. L. IV. p. 165. E. WESS.

87. 9. *Μέχρι τῆς Λυχνίτιδος — λίμνης*] Sic et Scymnus Chius v. 429., ubi de Illyriis:

Ἔχει δὲ λίμνην εὖ μάλ' ἢ χώρα τινὰ

Μεγάλην, παρ' αὐτοῖς τὴν Λυχνίτιν λεγομένην.

In Polybii L. V. 108. *Λυχνιδία λίμνη*. Plura ad Strabon. L. VII. p. 503. Casaub. et Palmer. Graec. Antiq. L. I. 35. p. 205. WESS.

87. 16. *Καὶ πολλὰς ἀφορμὰς δόντων εἰς πόλεμον etc.*] Multa de hoc genere conduxit Pricaeus in Paullinam I. ad Timoth. V. 14. Amphipolim Philippus adgressus est, *αὐτονομία* nuper concessa securam, pronam tamen in Athenienses, quos et legatis missis, ut quam citissime auxilio occurrerent urbemque occuparent, rogarat: sed lenta illic, ut saepe in populari statu, consilia. Demosthenem adi, et vere hunc in annum res Amphipolitanas coniectas adgnosces, Olynth. I. p. 4. WESS.

88. 22. *Τοὺς μὲν ἄλλοτρίως — ἐφρυγάδευσε*] Et eos quidem inprimis, quorum opera urbe erat potitus. Sic certe Libanius T. I. p. 106. D. *Ἀμφιπολιτῶν τινὰς θεραπεύσας, εἶχεν Ἀμφίπολιν. ὡς δὲ ἦν δεσπότης, δι' ᾧν εἴληφε τὴν πόλιν, τούτους ἐξήλανε. πρὸς γε τοὺς Πυδναίους οὐ δίστησεν ἀπὸ τῶν σπονδῶν τὰς σφαγὰς. ἀλλ' ἀνέμιζεν ἀμφοτέρω ταῖς αὐτοῦ τέχναις.* Quorum postrema Philippum, quod interpretem fugit, indicant inter ipsas libationes et iurisiurandi sollemnia Pydnaeorum plures obtruncasse. Docet ipse Liban. T. II. p. 698. B. et ad Demosthen. Olynth. I. p. 3. Scholiastes, de *Pydna* a Philippo intercepta adscribens plura, tum Aristides T. II. p. 227. WESS.

88. 32. *Διὰ τὸ πλῆθος τῶν ταύτην ἐνοικούντων*] Conf. Libanii Argum. ad Olynth. I. Olynthum Agatharchides de Rubr. Mar. p. 17. πόλιν μυριάδων vocat, et recte: florebat enim x millium numero, alebat equites mille, peregrinorum et conductiviorum x millia, praetereaque foedere sibi coniunctos habebat vicinos plerosque. Haec Demosthen. Or. de Leg. Fals. p. 257. et Olynth. III. p. 21. Non ergo sine ratione rex callidissimus hanc sibi urbem quovis modo adiungere connixus est. Dedit illi *Anthemuntem*, vicinum et controversum oppidum, τῶν ταλαιπώρων Ὀλυνθίων δέλεαρ apud Liban. T. I. p. 406. D. Promisit eidem *Potidaeam*, atque hoc benivolentiae colore Olynthios circumscripsit. Vid. Demosth. Philipp. II. p. 46. et Or. de Cherson. p. 62. Aristid. T. II. p. 224. WESS.

88. 39. *Καὶ φιλανθρωπῶς αὐτῇ προσενεγκάμενος*] Hoc verum. Atheniensium tamen colonos durius habuit, eorumque bona diripuit, ni fallit Demosth., seu quis alius auctor Or. de Halon. p. 49. WESS.

88. 42. *Τὴν δὲ Πύδναν ἔξανδραποδισάμενος etc.*] Videtur in his aliquid esse commissum. Docuit auctor, Philippum Olynthiis promississe Potidaeam, pro qua tamen Pydna illis datur. Praeterea Pydna iuris fuerat Macedonici, Atheniensium Potidaea. Illam sibi rex receperat, hanc Atheniensibus ereptam Olynthiis, ut ab Atheniensium eos societate alienaret, condonaverat. Sic Demosthen. Olynth. III. p. 12. et ex Theopompo Scholiastes. Scripseris τὴν δὲ Ποτίδαιαν, quemadmodum censuisse video Cel. Barbeyracium ad Histor. Foed. P. I. p. 211., aut potius τὴν δὲ πόλιν, bene se locus habebit. Quid? Gemist. Pletho non aliter legit: nam postquam de Potidaea occupata et dimisso Atheniensium praesidio ex Nostro commentatus erat, subiungit continuo: τὴν δὲ πόλιν ἔξανδραποδισάμενος καὶ κατασκάψας Ὀλυνθίοις τοῖς ἀστυγείοσιν οἷσι νέμεσθαι καὶ τὰς κτήσεις ἔδωκεν. apertissime confirmans suspicionem nostram. WESS.

88. 46. *Μετωνόμασε Φιλίππους*] Appian. Bel. Civil. L. IV. p. 1040. οἱ δὲ Φίλιπποι πόλις ἐστίν, ἣ Δάτος ὠνομάζετο πάλαι, καὶ Κορινθίδες ἔτι πρὸ Δάτου. κοῖναι γὰρ εἰσι περὶ τῶν λόφων ναμάτων πολλάι. Φίλιππος δὲ ὡς εὐγενὲς ἐπὶ Θοῤῃκας χωρίον ὠνόμασεν τε καὶ ἀφ' ἐσσητοῦ Φιλίππους προσεῖπεν etc., satis opportune: quamquam de *Dati* titulo quod addit, non ita liquidum videtur. Nostro certe quidem si auscultes, *Κορινθίδων* nomen urbs habebat, cum a Philippo instauraretur. *Datus* olim dicebatur, ut apud Herodot. IX. 74. Adde Harpocrat. in *Δάτος*, Zenobium Cent. III. 11. et Strabonem L. VII. p. 511. in *Κορινθίδων* nomine Diodoro consentaneum, sed *Datum* non recte, si tamen ei rei ipsemet auctor, distinguentein. WESS.

88. 57. *Διὰ τοῦτον προετρέψατο προδότας γενέσθαι*] Sic

bene. De largitionibus Philippi Graeciaeque proditoribus inferius c. 56. WESS.

88. 64. Γάϊον Πόπλιον] Mendose pro Ποιτήλιον. RHOD. Γάϊον Ποιτήλιον] Ausus sum *Poetelii* nomen ad hunc modum refingere, tum quod Πετίλιον marginis Stephani non longe recederet, tum quod Pighius in Fast. ad ann. CCCXCIII., forsan ex Granvelli scripto libro, id Diodoro tribuat, et Cospus id versione reddat. WESS.

89. 70. Ναῦς — τετρακοσίας] *Quingentas* Corn. Nep. Dion. c. 5. *Sed Dion fretus non tam suis copiis, quam odio tyranni, maximo animo, duabus onerariis navibus, quinquaginta annorum imperium, munitum QUINGENTIS longis navibus, decem equitum, centum peditum millibus, profectus oppugnatum.* Credo librariorum peccato. Auctor enim iterum c. 71. et Plutarchus Dion. p. 963. E. cum Aeliano V. Hist. L. VI. 12. Dionysio cccc naves longas largiuntur. WESS.

89. 91. Ὑπὸ Μίνωος ἐκτίσθη] Aliter L. IV. 79., ubi vide. WESS.

89. 95. Ὀνομα Πάραλος] Σύναλος hic Plutarcho Dion. p. 969., quam recte, non dixero. WESS.

89. 4. Ἐπι δὲ Καμαριναίους καὶ Μαδιναίους] *Camari-naeorum*, ad Dionem sese adiungentium commemorat Plutarchus; de *Madinacis* nihil, quorum quidem nulla apud alios quoque, qui res Siculas attigerunt, mentio. Hinc Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. II. p. 357. *Nullum, inquit, alii cuiquam memoratum est oppidum Μάδινα.* Et, post *Camarinenses* quum idem Diodorus dicat Dionem assumpsisse illos, qui in vulgatis eius exemplaribus leguntur *Μαδιναῖοι* nullos alios hos fuisse iudico, quam *Μοτυκαίους*, id est, Motycenses. Pro quo vocabulo corruptum illud suppositum. Nisi forte suspicari libeat, vocabulum *Καμαριναίους* ab imperito atque oscitante exscriptore bis positum fuisse, unde postea alius alterum eorum discerpserit in καὶ Μαδιναίους. Quo Catone, interea dum meliores libri certiora doceant, simus contenti. WESS.

90. 21. Ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως] Placere hoc potest: neque improbum tamen ἀπὸ τῆς ὑποστάσεως fuerit, si de proposito tyrannidis pessumdandae intelligatur. Vide ad L. XV. 70. Ceterum Timocrates, qui Dionis uxorem, Dionysii sororem, in matrimonio habebat, urbi cum maxime praeerat apud Plut. Dion. p. 969. D. WESS.

90. 27. Τοῖς παρατυχοῦσιν ὄπλοις συνεσκεύασε] Hoc rarius. Simplex simili potestate perfrequens Appiano, qui L. IV. Belli Civil. p. 985. εἰς ἀνθηρακία ἐσκεύασε, *instruxit eum carbonarii habitu.* Et p. 989. καὶ τοὺς θεράποντας ἐς ὑπηρετίας σκεύασας. tum ibid. τοὺς θεράποντας ἐς στρατιώτας σκεύασαντες. iterum post pauca, καὶ ἐσκεύασεν (τοὺς θεράποντας) ἐς

ὄπλιτας. Conf. Iac. Gronov. ad Arrian. Exp. Alex. L. II. 6. WESS.

90. 41. Οὐκ ἐλάττους τῶν πεντακισμυρίων] *Nimium videtur. Plut. ἦσαν δὲ πεντακισχιλίων οὐκ ἐλάττους, in Dion. p. 970. A. Idem quinque duntaxat et viginti Syracusanorum exsulum Dioni sese comites expeditionis addidisse refert p. 967. C. WESS.*

90. 48. Μετημφιασμένης — τὴν ἑλευθερίαν] *Convenit Strabonis L. XV. p. 1041. B. μεταμφιάσασθαι καὶ μεταθέσθαι τὴν διαίταν. Et Io. Chrysostomi de S. Pelag. T. II. p. 586. E. καὶ εἰσελθοῦσα μετημφιάσατο ἀφ' ἄρσιν ἀντὶ φθορῶς, ἀθανασίαν ἀντὶ θανάτου, respicientis divini illud viri in altera ad Corinth. c. V. 2. 3. WESS.*

90. 55. Ἐγένετο δὲ etc. ὀλολυγμὸς πολὺς] *Iubilantium et rebus in laetis tripudiantium feminarum esse ὀλολυγμὸν et ὀλολυγὴν et ὀλολύζειν, abunde ostensum a viris est eruditus Is. Casaubono in Theophrasti Charact. c. 21. Aristoph. Equit. v. 613. et Ezech. Spanhem. ad Hymn. Callim. in Del. v. 258. Paucis itaque defungar. Heliodorus Aeth. L. III. p. 136. ὠλόλυξαν μὲν αἱ γυναῖκες, ἠλάλαξαν δὲ οἱ ἄνδρες. Nam male de *ploratu* interpretes. Aeschylus VII. C. Theb. v. 273.*

Κἀμῶν ἀκούσας ἐγγυάτων, ἔπειτα σὺ

Ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιώνισον.

ubi docte Schol. et Iulianus Misop. p. 345. A. WESS.

90. 59. Πάντες δ' ἀπεδέχοντο μειζόνως ἢ κατ' ἄνθρωπον] *Explicabit Plut. Dion. p. 970. E. ἀνῆει διὰ τῆς Ἀχραδινῆς, ἐκατέρωθεν παρὰ τὴν ὁδὸν τῶν Συρακουσίων ἱερεῖα καὶ τραπέζας καὶ κρατῆρας ἰσταντῶν καὶ καθ' οὓς γένοιτο προχύταις τε βαλλόντων καὶ προστρεπομένων ὡσπερ θεὸν κατευχαῖς. Qui quidem Diis eorumque signis honos cum exhiberetur olim, turpi quadam adulatione ad homines fuit translatus; quod egregie docetur ab Is. Casaubono ad Sueton. Calig. c. 13., quem consulere operae fuerit pretium. WESS.*

91. 82. Τὰ τε περὶ τὰς φυλακὰς ῥαθύμως ἔχοντας] *Eadem Polyaeus Strat. L. V. 2. 7., sed verbis levi vitio maculatis. Editur οἱ μὲν ἐπεμψαν (πρεσβευτὰς) καὶ ἀπὸ χαρῆς ΕΞΕΧΥΣΑΝ τὰς φυλακὰς, ὡς ἤδη τυράννου τὴν ἀρχὴν ἀφέντος. Tu lege ΕΞΕΛΥΣΑΝ, ut sententia constet. WESS.*

91. 95. Τῆς διατειχίου ἔσω μάχης οὔσης] *Fortē sic corrigendum: τῆς ἔσω διατειχίου μάχης. Haec Rhodomannus. At postea in not. Correct. et Addend. hinc me non satis expedito, inquit. Atque haud scio, an locus iste non mendum habeat. A quo non dissentio: certe placere vix potest ἐν σταδίῳ ὀλίγῳ δὲ διαστήματι. Ang. Cospus, qui XVI. hunc librum Latino sermone convertit, legisse aliter videtur; sic enim dat: cumque haud magnum loci spatium intercederet (quippe intra munitiones statim erat pugna) accurrit subito magna hostium vis in eum locum satis an-*

gustum et vix stadii unius. Sed neque id satis arridet. Mallem πολὴν ἐπολεῖ φόνον ἐν σταδίῳ δὲ καὶ ὀλίγῳ διαστήματι etc., nisi consultius esset, fideliorum Codd. opem exspectare. WESS.

91. 15. Ἐναπελείφθη μόνος τῷ πλήθει] Dubites utrum praeoptes, hoc an ἐναπελήφθη, quod Steph. expressit. Supra L. XV. 48. οἱ ἐναποληφθέντες τοῖς πτώμασιν comode sedem tueri possunt: hic cum interprete prius eligo. WESS.

92. 19. Τοῖς πολεμίοις παρ' ὀλίγον ὑποχείριος ἐγένετο] Haec uberius apud Plut. Dion. p. 971. D. WESS.

92. 43. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ τὸ λοιπὸν etc.] Negliguntur Dionis hae artes ab aliis, Dionysii tamen fraudes, quibus inter se Dion et Syracusani collidi coepti sunt, non praetereuntibus. Inspecie Plut. Dion. p. 972. et Polyæn. L. V. 2. 8. WESS.

92. 57. Ναῦς μακρὰς πολλὰς ἔχοντες] Quae continuo sequuntur, praesentiam negandi vocis non ferunt: hinc eam induxi. WESS.

92. 63. Καὶ τῶν ταύτης ἀδελφῶν etc.] Addi debuerat Pitholaus, quippe consiliorum et caedis particeps. Xenophon Hellen. L. VI. p. 470., Plut. extr. Pelop. vita, Conon Narr. 50., Cicero de Offic. L. II. 7. et Ovid. Ib. v. 323. ordinem patratae necis exsequuntur. WESS.

93. 66. Μεγάλῃς ἐτύγχανον ἀποδοχῆς] Erant e senibus, qui Theben dignissimam censebant, cui templum conderetur, si Serino fides apud Io. Stob. Tit. VII. p. 91. Sed illa marito interfecto retinuit dominationem, adscito nomine tenus fratre Tisiphono, sicuti Xenophon et Conon testantur. WESS.

93. 70. Οἱ δ' Ἀλευάδαι καλούμενοι] Vid. L. XV. 61. Demosthenis Schol. omnia alia refert de Aleuadis, Philippumque contra eos, tyrannidis studiosos, a Thessalis fuisse auxilio arcessitum, ad Olynth. I. p. 8. et II. p. 14., errans, uti opinor. WESS.

93. 76. Κατεπολέμησε τοὺς τυράννους] Conf. huius libri c. 37. et Polyæn. Strat. L. IV. 2. 19. WESS.

93. 82. Τὸν παραλειφθέντα πόλεμον ὑπὸ τοῦ πατρὸς] Hinc apud Athen. L. VI. 4. Ἐφορος ἢ Δημόφιλος ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐν τῇ τριακοστῇ τῶν ἱστοριῶν περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ. Causa enim cur dubitet, ea est, quod Ephorus belli huius historiam filio pertexendam reliquerit. Monuit etiam Io. Ionsius de Script. Hist. Phil. L. I. 9. 2., sed haesitans, utpote horum Diodori non recordatus. WESS.

93. 87. Ἐτη ἔνδεκα] Anni bene habebunt, si belli sacri initia in hunc annum referas cum Pausan. L. X. 2. Nostro tamen aliud placet principium c. 23. WESS.

93. 90. Καὶ κατέστροφεν εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ ἱεροῦ] Eadem extremo L. XIV. WESS.

93. 92. Διῦλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος etc.] Ἀνὴρ Ἀθηναῖος, αὐτῶν παρημελημένων ἐν ἱστορίᾳ Διῦλλος, apud Plut. de Herod.

malign. p. 862. B. Est profecto celebre eius nomen, etsi saepe exscriptorum negligentia depravatam. Is. Casaubonum vide in Diogen. Laert. L. V. 76., ad Athen. L. IV. 14. et Maussac. ad Harpocrat. voc. Ἀριστίων. Scripsit historicum opus, cuius una pars ab inchoato Philomeli sacrilegio ad Perinthum Philippi armis occupatam decurrebat: altera usque ad Philippi exitum. Sic Noster c. 77. huius libri. Praeter id et aliud reliquisse censendus est, si de Demetrio Phalereo, ut bene suspicatur G. Io. Vossius de Hist. Graec. L. III. p. 360., quaedam sit commentatus apud Athen. L. XIII. 7. Quam quidem rem certam et claram Noster esse iubet L. XXI. Eclog. 5., ubi prave nunc Διάλλος legitur. Dicit ibi descripsisse illum τὰς κοινὰς πράξεις libris XXVI., unde conficias haud iniuria, idem esse opus, quod a sacri belli initio Graeciae Siciliaeque res complexum fuerit usque in ultimos Agathoclis tyranni annos: hoc amplius, rectiorem videri scripturam, a Stephano vetustis e libris depromptam, qua Diylli illud opus libris XXVI. absolvitur. WESS.

93. 97. Ἐλπίου] Ἐλπίνης dicitur in Dionys. Hal. Dinarach. p. 115., sed Ἐλπίνης in eiusdem Lysia p. 85., quod eius nomen praecoptat Sylburgius, neque respuit Io. Meursius de Archont. L. IV. 7., quibus equidem refragari nolo. WESS.

93. 99. Γναῖον Μαρμέλιον Ἱμπεριῶσον] Hic Μάνλιον, et paullo ante Ποπίλιον scribe. Rhod. Coniectura non est Rhodmanni, sed ipsa veritas. Car. Sigon. praeterea Ποπίλλιον suo ex Cod. adfert ad Livii L. VII. 12., quod restituo. Manlium dat Cospus, incertum ex vetusto libro an suspicione. Porro stadii hac Olympiade victorem Euseb. Παῦρον Κερηναῖον perhibet. WESS.

93. 10. Ἐπειτ' Ἀρπώνιον] Hanc urbem Gab. Barrius L. V. de Ant. et Sit. Calab. p. 185. ed. Lugd. nunc Quarquarium dici adfirmat, auctorem illi dans Diodorum, praeterea nihil. Mallem sinceram praestitisset scripturam et deinde situm inquisivisset. Equis enim Ἀρπονίον patronus, Nostrum si seponas? Placet Ph. Cluverii coniectura, ἐπειτ' Ἰπώνιον Iegentis L. IV. Ital. Antiq. p. 1291. Eam suadet et propinquitas, non longe a Terina, et urbis Vibonis celebritas. WESS.

93. 13. Κατὰ γὰρ τὴν etc. οἱ δραπέται Βρῆττιοι] Vide P. Leopardum Emend. L. IV. 12. Opportune Strabo, quem is excitavit, L. VI. p. 392. Βρεττίους γὰρ καλοῦσι τοὺς ἀποσιτάς. ἀπέστησαν δ', ὡς φασί, ποιμαίνοντες αὐτοῖς (Λευκανοῖς) πρότερον, εἰδ' ὑπὸ ἀνέσιως ἐλευθεριάσαντες, ἤνικα ἐπεστράτευσεν Δίων Διονυσίῳ, καὶ ἐτάραξεν ἅπαντας πρὸς ἅπαντας. Firmat enim rem ipsam, et tempus Bruttiorum defectionis. Adde Ph. Cluver. Ital. Ant. Lib. IV. 15. Vide vero rerum humanarum vicissitudines. Iidem illi Bruttii, labentibus annis in non dissimile servitutis genus reciderunt, ob nimiam Hannibalis altero Punico bello studium ad servilia ministeria Romanorum magistratibus praestanda

damnati apud Festum in *Brutiani* et Appian. fin. Hannibal. et alios. WESS.

94. 26. Ἡρακλείδης δὲ ὁ καταλειμμένος etc.] Supra c. 6. WESS.

94. 30. Ναῦς μὲν μακρὰς εἴκοσι] Plutarchus dat illi VII triremes et tres alias naves, plura de hominis consiliis et cum Dione simultate adspersens in Dion. p. 972. WESS.

94. 40. Ὑστερον δ' ἀπολειφθέντος ὑπὸ τῶν πολεμίων] Antea bis ostendimus positum ληφθεῖς pro λείφθεῖς. sed vereor ne hic vice versa sit ἀπολειφθέντος pro ἀποληφθέντος. STEPH. Recte Stephanus, cui Rhodomannus accedit. Idem vitium in his Io. Chrysostomi T. I. p. 345. B. de Imp. Valente, ὅπου γε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἰς κόμην τινὰ ἀπολειφθεῖς μετ' ὀλίγων στρατιωτῶν etc. Ipse ἀποληφθεῖς reliquerat, sicuti ea, quae de imperatoris eius caede Zosim. L. IV. 24., declarant. Polyae. L. V. 16. 5. Παμμένης — ὑπὸ πλείονων ἀποληφθεῖς. ubi in scriptis idem est, ut saepe, peccatum. WESS.

94. 44. Ἐαυτὸν ἀπέσφαξεν] Eadem Ephorus, insuper mortuo scriptione sua turpiter insultans. At Timonides, qui rebus gestis adfuerat, vivum in hostium potestatem venisse ac ludibrio fuisse, Speusippo perscripserat, referente Plut. Dion. p. 974., quem vide. Plutarchum sequitur Tzetzes, etsi solita iactantia in Timaeo, quem errans Ἀνδρογόνον τῶν pro Ἀνδρομάχου vocat, ea se lectitasse videri velit Chil. X. 850. WESS.

94. 65. Τοὺς ἀρίστους τῶν μισθοφόρων ἀπέλιπε etc.] Filium etiam Apollocratem, de quo ad Aelian. V. Hist. L. II. 41. Iac. Perizon., teste Plut. Dion. p. 974., qui haec et quae continuo succedunt, copiosius exsequitur. WESS.

95. 81. Πολλὸν τῶν Συρακουσίων — ὑπερεβάλλοντο] Maluissem τοὺς Συρακουσίους, ut ipsemet atque alii plerumque adsolent. Vid. ad c. 88. libri XV. WESS. V. Schaeff. ad schol. Apoll. p. 304.

95. 2. Νύμφιον τὸν Νεαπολίτην] Videndus iterum est Plut. Dion. p. 976. A. WESS.

95. 5. Ἐτέλει τὸν εἰς Συρακούσας πλοῦν] Sic c. 68. οὗτος μὲν οὖν κατὰ σπουδὴν ἐτέλει τὸν εἰς Ῥίγιον πλοῦν. Alii, brevitatis studiosi, τὸν πλοῦν omittunt. Aristides T. III. p. 576. ἴδοις δ' ἂν καὶ πρὶν εἰς Ἐλεφαντίνην τελέσαι. Lucianus Hermot. c. 71. αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, qui τὴν ὁδὸν intelligendam reliquit. WESS.

95. 17. Καθωρισμένη περὶ τὴν Ἀρέθουσαν] Interpres in *Arethusae portu*, maluissem propter fontem *Arethusam*. Meminit, fateor, λιμένος Ἀρεθούσης Procopius Belli Vandal. L. I. 14. sed nusquam Diodorus, neque ante Procopium alii. Fons spectabat eam insulae partem, quae in magnum portum vergit, docente Ph. Cluverio Sicil. Antiq. L. I. p. 166. et Iac. Bonano L. I. Syrac. Antiq. c. 1. 7. etc. WESS.

96. 32. *Τινῶν δ' ἐγκρατεῖς κατέστησαν*] Quatuor navium potiti sunt, si Plutarch. in Dion. p. 976. A. audis. WESS.

96. 37. *Ῥαθύμως εἶχον τὰ περὶ τὰς φυλακὰς*] Alias ῥαθυμεῖν τὰ περὶ τὰς φυλακὰς. Itaque nihil moveo. Vid. L. II. 19. et L. III. 55. et huius lib. c. 12., ubi eadem. WESS.

96. 39. *Ἀναμαχέσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν ἤτταν*] Conf. ad L. XIII. 87. *Ἀναμαχέσασθαι* auctoris atque aliorum adsuetudine satis est munitum. Namque et L. XIV. 2. *ἀναμαχόμενος δὲ τὸ περὶ τὸν βασιλέα γεγονὸς ἐλάττωμα* et L. XVIII. 72. *ὁ δὲ Ἀντίγονος — ἀνεμαχέσατο τὸ γεγονὸς ἐλάττωμα* reperies. Nic. Damascenus Excerpt. p. 482. *διενοεῖτο — τὴν ἐκείνου ἤτταν ἀναμαχέσασθαι*. Polyb., L. I. 55. *σπουδάζων ἀναμαχέσασθαι τὴν γεγενημένην περιπέτειαν*. Liban. Basil. p. 133. D. *ἀναμαχεῖσθαι δὲ τὴν πληγὴν, οὐδὲ ὄναρ ἐλπίζουσιν*. Quae quidem ad verbi usum abunde erunt. WESS.

96. 49. *Ἐκ τῆς μέθης μεθύοντες*] Rhodomannus in not. suarum Addend. *pro μεθύοντες lego interim ἐγεθθέντες* quod probum foret, si Codd. patronos haberet. Ego vero non damno penitus vulgatum. Dixit Oppianus Halieut. V. 228. *ἐκ τ' ὀδυνάων θῆρ ὀλοὸς μεθύη*. et S. Ioannes Apocal. c. XVII. 2. *καὶ ἐμεθύσθησαν — ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς. tum γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων*, haud multa profecto varietatis dissimilitudine. WESS.

96. 73. *Ἐξαπέστειλαν ἱππεῖς*] Operosius haec Plut. in Dion. p. 976. D. exponit. WESS.

96. 75. *Δορυάλωτον γινομένην*] Sic infra L. XVIII. 46. et in Excerpt. Vales. p. 301., Euripid. Troas. v. 517., Synesius Encom. Calvit. p. 84. D. sed *δορυάλωτον* de Insom. p. 148. C., et Demosthen. de Coron. p. 170., Aeschin. *περὶ Παραπρ.* p. 32., Plut. T. II. p. 295. C.; quae scribendi discordia *δορύκτητον* et *δορίκτητον* quoque infestat. Vid. not. in L. XII. 83. WESS.

97. 82. *Καὶ διανύσας ὀξέως τὴν εἰς Συρακ.]* Quaedam rei gestae ordinem illustrantia negliguntur ab auctore, ex Plut. Dion. p. 977. C. petenda. De Hexapyliis diximus alias. Tu vide Ph. Cluver. S. A. L. I. p. 145. WESS.

97. 14. *Τοὺς μὲν ἐχθροὺς ἅπαντας ἀπέλυσε τῶν ἐγκλημάτων*] Considera sis magnum viri animum et mirare clementissimam lenitatem, qua Heraclidem et alios tractavit, apud Plut. Dion. p. 979. A. WESS.

97. 21. *Κατὰ δὲ τὴν Ἑλλάδα etc.]* Suo haec tempore narrantur. Sociale enim bellum Archontibus Agathocle et Elpinice potissimum fuit administratum. Dionysius in Lysia p. 87. *οὗτος δὲ ὁ πόλεμος (ὁ συμμαχικός) πίπτει κατὰ Ἀγαθοκλέα καὶ Ἐλπινίχην ἄρχοντας*. WESS.

97. 29. *Ἰφικράτην καὶ Τιμόθεον*] Additi fuerunt Menestheo, cui belli eius curam Athenienses inposuerant. Corn. Nepos

Timoth. c. 3. *Fit Menestheus praetor, filius Iphicratis, genor Timothei, et, ut ad bellum proficiscatur, decernitur. Huic in consilium dantur duo usu sapientiaque praestantes, pater et socer, quod in his tanta erat auctoritas, ut magna spes esset, amissa posse recuperari. Idem docuerat Dionysius in Dinarch. p. 119., nisi orationem incuria quaedam corrupisset. Subveniamus scriptori optimo, suumque illi reddamus. Sic editur: εἴρηται γὰρ ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ Τιμοθέου ζῶντος, κατὰ τὸν χρόνον τὸν τῆς μετὰ ΝΕΜΕΣΘΕΩΣ στρατηγίας, ἐφ' ἣ τὰς εὐθύνας ὑποσχῶν ἔάλω. Tu mecum ΜΕΝΕΣΘΕΩΣ refinge et felicem Sylburgii industriam ab vero longissime deflexisse, mirare. WESS.*

98. 49. Ἐπιμαρτυρόμενος τοῖς στρατιώταις] *Etsi non oblitus sim Paullini ex Ep. ad Galat. V. 3. μαρτύρομαι παντὶ ἀνθρώπῳ, mallem τοὺς στρατιώτας. Illud enim diversum est. De re ipsa Corn. Nepos Timoth. c. 3. WESS.*

98. 52. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι παροξυνθέντες] *Iterum Nepos c. 3. Ob eam rem in crimen vocabantur (Iphicrates et Timotheus.) Populus acer, suspicax, mobilis, adversarius, invidus etiam potentiae, domum revocat, accusatur proditionis. Hoc iudicio damnatur Timotheus, lisque eius aestimatur centum talentis. Cui de centum talentis adsentitur Dinarchus Or. in Demosth. p. 92., sed levi vitio deturpatus: ἀλλ' ἑκατὸν ταλάντοις ἐτιμήσατε, ὅτι χρήματ' αὐτὸς ἔφη παρὰ Χίων εἰληφέναι καὶ Ῥοδίων. Quid? ipse se Timotheus detulit et repetundarum accusavit? nugae; neque enim adeo famae et capitis sui prodigus fuit. Dederat orator ὅτι χρήματ' αὐτὸν Ἀριστοφῶν ἔφη. Aristophon actor erat, criminatusque est, Timotheum et Iphicratem pecunia corruptos rei gerendae occasionem neglexisse. Docet Polyaeus Strateg. L. III. 9. 29., et clarissime omnium Dinarchus ipsemet Or. in Aristogiton. p. 110., ubi verba, ut ea explevi, repetit. Porro Iphicrates, quem Diodorus in capitis hac caussa damnatum fuisse significat, absolutus est, Polyaeus. dict. loc. et Corn. Nep. in Iphicrat. c. 3., cum Schotti nota; testificantibus. WESS.*

98. 58. Ἀρταβάζου γὰρ ἀποστάντος] *Accusabor fortasse temeritatis, qui receptam scripturam mutare sustinuerim, nihil Plethonem et veteres libros, in quibus Φαρνάβαζος, reveritus. Caussam accipe. Artabazum appellant omnes, Demosthen. in Aristocrat. p. 428., Polyaeus. L. VII. 33., confundens tamen duos eiusdem nominis, auctor ipse c. 34. Eundem reperit suo in codice Ang. Cospus, restituendumque censuerunt viri doctissimi Simson. Chron. ad ann. 3649. et Barbeyrac. Hist. Foed. P. I. p. 216. Denique pertritum librariis est, Φαρνάβαζον et Ἀρτάβαζον, quod exemplis antea patefecimus, scribendo permiscere. Quae tibi levia si videbuntur, Φαρνάβαζον retine. Mihi alia mens, consilium aliud. WESS.*

98. 77. Διαιμείνας ἔτη τρία] *Et hoc recepi Ang. Cospo*

fideiussore. Accedit ipsemet auctor c. 7., cum de *sociali bello*, ὃς διέμεινεν ἔτη τρία; firmiturque rei ordine. Susceptum est bellum Cephisodoto Archonte, et gestum acriter cum Agathocles et Elpinoes Athenis praetores essent: sic Dionysius in Lysia p. 85. Non itaque ultra triennium propagatum est. WESS.

99. 78. Μάρονον Φάβιον] In Fastis C. Fabium adpellari, bene vidit Rhodomannus. Inspecie Livium L. VII. 12. WESS. Monuit et Pighius L. IV. p. 282.

99. 80. Καὶ διέμεινεν ἔτη ἑννέα] Maluissimè ἔτη δέκα scripsisset, quemadmodum inferius c. 60. Bellum paullo conflatum citius, docente Pausan. L. X. 2., continuatum est in continuos decem annos. Id praeter Pausaniam agnoscunt et palam profitentur Aeschines Or. in Ctesiph. p. 74. et Athenaeus L. XIII. p. 560. B. WESS.

Ibid. Φιλόμηλος γὰρ ὁ Φωκεὺς] In Polyaeo Φιλόμηδος, quod Bongarsii monitu ad Justin. L. VIII. 1. merito in postrema editione correctum est. Plut. Timol. p. 251. Φιλόδημον vocat, melius Φιλόμηλον T. II. p. 397. F. Ἐμμηλος dicitur in schol. ad Pindari Pythion. Od. IV. 7., nec sine vitio tamen. WESS.

99. 89. Οἱ δὲ Φωκεῖς ἐπεργασάμενοι etc.] Iustinus aliter L. VIII. 1. *Lacedaemoniis crimini datum, quod arcem Thebanam induciarum tempore occupassent: Phocensibus, quod Boeotiam depopulati essent.* Sed verior caussa, quam Diodorus adfert. Pausanias quidem sibi non satis liquere ait L. X. 2., cur mulctam Amphictyones Phocensibus irrogarint, agri tamen Cirrhaei, de quo Demosthen. Or. de Coron. p. 165. Aeschin. in Ctesiph. p. 69. et Strabo L. IX. p. 641., a Phocensibus arati meminit, et mulctae eius nomine c. 15. eiusdem libri, ὅτε Φωκεῦσιν (Ἀμφικτύονες) ἐπεργαζομένοις τοῦ Θεοῦ τὴν χώραν ἐπέβαλλον χρημάτων ζημίαν. WESS.

99. 92. Οἱ μὲν Ἱερομημονες] De his civitatum ad Amphictyonicum consessum legatis Aeschines Or. in Ctesiph. p. 69., Ulpianus ad Demosth. de Coron. p. 165. et Harpocration in Ἱερομημονες. Alius erant generis, de quibus Philosophus Polit. L. VI. 8. WESS.

99. 12. Ἀφορμὰς ἔχειν ἀπέβαινε] Ita postulant manu exaratae schedae. Pausan. eadem in re L. X. 2. οὗτος οὖν ὁ Φιλόμηλος τὴν τε ἐπισημῶς ἀδύνατον ἀπέβηκε τῶν χρημάτων. WESS.

99. 18. Ἀντὰρ Φωκίων] Non est de nihilo Φωκίων, quod Basileae vulgarunt. Duplici enim modo Homeri H. B. 517. olim legebatur. Τὸ δὲ Φωκίων, Eustathius ait p. 273. 41. διαφορεῖται κατὰ τοὺς παλαιούς, οἱ μὲν ὅτι ἐν τῇ Ἀριστάρχου διχῶς γέρεται Φωκίων διὰ διαφορῆν δηλαδὴ, καὶ Φωκίων διὰ τοῦ ἤ. Secutus essem Basil., si ceteri Codd. suppetias ivissent. WESS.

100. 36. Ἀνυρώσει] Ἀνυρώσει non malum foret. WESS.

Ibid. Ὁ δ' Ἀρχίδαμος ἀποδεξάμενος τὸν λόγον] Non ea

tantum ex caussa, quod res in publicum videretur utilis, sed obprivatum etiam lucrum, ni fallit Theopompus: Namque is in literas retulit, Phocensium principes et Archidamum et Dinicham eius uxorem, quo maritum perpelleret, ingentibus donis corrupisse, apud Pausan. L. III. 10. Quid eos dico? non reges tantum, sed et Ephori senatoresque Spartani idem in crimen raptabantur, potissimum tamen a Messeniis, eodem indice L. IV. 5. WESS.

100. 45. *Τοῖς τε Θρακίδας καλούμενοις τῶν Δελφῶν*] De caede constat ex Pausan. L. III. 10. *Thracidae* vero unde dicantur, et an sine vitio, decernere non ardeo: sunt enim nusquam mihi, quod quidem meminero, lecti. Videntur oraculi quidam administri fuisse, sive illi *Φοίβου Δελφοὶ Θέρραες* in Ioni. Euripidis v. 94. WESS.

100. 50. *Λοκροὶ μὲν οἱ πλησίον οἰκοῦντες*] Amphissenses fortasse, quos LX ferme stadiorum intercapedo Delphis dissociabat apud Aeschin. in Ctesiph. p. 71. WESS.

100. 55. *Ἐκ τε τῶν στηλῶν ἐξέκοψε*] Demosth., si tamen is auctor Or. in Neaer. p. 740. *καὶ ἠνάγκασαν αὐτοῖς ἐκκόψαντας τὰ ἐλεγεία.* et Or. in Eubulid. p. 714. *καὶ τὸ ψήγισμα ἐκκόψαντες, ὃ ἐμοὶ ἐψηγίσαντο οἱ δημόται.* utrobique tamen libri veteres *ἐκκολάψαντες*, levi discrimine. Adde Dion. Chrysostom. Or. XXX. p. 335. D. WESS.

100. 63. *Ἐψηγίσαντο βοηθεῖν τῷ μαρτεῖῳ*] Haud quidem iniuriā Boeoti, si alias odii caussas insuper habuissent. Debebant ex iurisiurandi religione *βοηθεῖν τῷ θεῷ καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ πάσῃ δυνάμει.* Sin secus, inprecata sibi fuerant diras dirissimas, *μήτε γῆν καρποὺς θέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα τίττειν γονεῦσιν ζοικότα, ἀλλὰ τέρατα — καὶ ἐξωλεῖς εἶναι καὶ αὐτοὺς, καὶ οὐκίας, καὶ τὸ γένος τὸ ἐκείνων,* apud Aeschin. Or. in Ctesiph. p. 69. et *περὶ Παραπρ.* p. 43. WESS.

100. 67. *Ἀναβιβάσας τοὺς μισθοὺς*] Amat hoc genus auctor. *Καὶ τὰς τιμὰς ἀναβιβάζοντες* L. V. 10. *Ἀναβιβάσας δὲ τοὺς στρατιωτικοὺς μισθοὺς* etc. in Excerpt. Vales. p. 266. WESS.

101. 83. *Ἀτάφους ῥίπτεσθαι τοὺς ἱεροσύλους*] Vide Illust. H. Grotium de Iur. Belli et Pac. L. II. 19. 5. Athenis qui sacrum legerat, capite luebat et extra Atticae solum inhumabatur, Xenoph. Hellen. L. I. p. 351., par alibi poena, ut ex Dion. Chrysostom. Or. XXX. p. 336. A., et Philone Iud. apud Euseb. Praep. Evang. L. VIII. p. 392. D. cognoscere: WESS.

101. 98. *Αἰεὶ μάλιστα χρηστηριάζονται*] Erant, uti eleganter Clemens Alexandrinus Protrept. p. 11. *συνέμποροι τῆσδε τῆς γοητείας ΑἴΓΕΣ, αἱ ἐπὶ μαντικὴν ἠσκημέναι.* Dictum autem est, sicut *ἐπὶ μαρτεῖεσθαι* seu *caesis porcis oraculum petere* apud Pausan. L. VI. 2. p. 455. Namque eorum esse solent *χρηστηριάζεσθαι*, qui seiscitatum oracula veniunt. Infra L. LXIX. 90. *ἐν μὲν γὰρ Βραγχίδαις χρηστηριζόμενου αὐτοῦ, cum in*

Branchidis oraculum consuleret. Etiam Strabo L. IX. p. 616. Β. τοὺς δὲ Πελασγοὺς, μένοντος ἔτι τοῦ πολέμου, χρηστηριαζόμενους ἀπέλθεῖν. Et de Trophonii antro p. 634. C. καταβαίνει δ' αὐτὸς ὁ χρηστηριαζόμενος. tum L. XVI. p. 1105. Β. καὶ ὁ χρηστηριαζόμενος ἦν τότε πολὺς, καὶ τρέχων εἰς μὲν Δωδώνην. Contra ea χρηστηριάξιν oraculi praeses, aut, numine eius plena, vates perhibetur. Sic de Apolline Strabo L. IX. p. 646. Β. καὶ ἔσωφρόνιζε τοῖς μὲν ΧΡΗΣΤΗΡΙΑΖΩΝ, καὶ τὰ μὲν ἐπιτάτων, τὰ δὲ ἀπαγορεύων. Mox vero Noster lege sancitum fuisse tradit, μηκέτι παρθένον ΧΡΗΣΤΗΡΙΑΖΕΙΝ. quam quidem, mala si fide oraculum redderet, παραχρηστηριάξιν ferebant, sicuti Dodonaei Iovis antistitam Pelasgi apud Strabon. L. IX. p. 616. C. Usus parili modo χρᾶν et χρήσασθαι distinguere, notum est. Itaque transeo. WESS.

101. 1. Ὅριος χάσματος ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ] Descripsit haec Schol. ad Aristophanis Plut. v. 9. De capris et caprario, cui nomen Coretae, quaedam Plut. de Orac. Defect. p. 433. D., sicuti de profundo terrae foramine, quod in oracula patebat, Iustin. L. XXIV. 16. WESS.

101. 3. Καὶ περὶ τοῦτο γενομένων] Rhodomannus νεομένων, satis eleganter. Solet tamen auctor vulgatum eo usu terere, ut esse atque aliqua in re versari exprimat. Vid. not. in L. XI. 75. et XIV. 26. WESS.

101. 17. Καὶ νομισθῆναι τῆς Γῆς εἶναι τὸ χρηστήριον] Oraculi possessio non eadem semper. Primas plerique omnes dant Terrae matri, Plut. de Pyth. Orac. p. 402. D. Aelian. Hist. Var. L. III. 1., quam propterea τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν Aeschyl. princip. Eumenid. vocat: Telluri tamen socium adiungit Pausan. Neptunum, L. X. 5. p. 809.; sed Terra tandem iure suo concessit, idque universum Themidi transcripsit, illa vero Apollini, aut, si Aeschylum audire malueris, Phoebae, quae id tandem Apollini in solidum condonavit:

— δίδωσιν δ' ἢ γενέθλιον δόσιν

Φοῖβῳ. τὸ Φοῖβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον.

Hae veteratoribus olim artes, ut indoctam plebeculam pascerent, et oraculi originem quam antiquissimam facerent. WESS.

102. 23. Προφῆτίν τε μίαν πᾶσι καταστῆσαι γυναικα] Ita valuit primis et ultimis oraculi temporibus. At florentibus Graeciae rebus, et credula superstitione consultores Delphos compellente, duae fuerunt, quae et tertiam sibi vicariam, si sciscitantium frequentia expostularet, adsciscabant. Plutarchus de Orac. Defect. p. 414. Β. ἐπεὶ δὲ τῷ θεῷ δόξαν οὕτως, ἥτε Ἑλλάς ἐρρώσθη πόλεσι, καὶ τὸ χωρίον ἀνθρώποις ἐπλήθυε, ΔΥΣΙΝ ἐχρῶντο ΠΡΟΦΗΤΙΣΙΝ ἐν μέρει καθιεμέναις, καὶ ΤΡΙΤΗ δ' ΕΦΕΔΡΟΣ ἦν ἀποδεδειγμένη νῦν δ' ἐστὶ μία ΠΡΟΦΗΤΙΣ, καὶ οὐκ ἐγκαλοῦμεν. ἔξαρκεῖ γὰρ αὐτῇ τοῖς δεομένοις. Ceterum om-

nium prima fuisse perhibetur *Phemonoö*, de qua Clemens Strom. L. I. p. 383., quam quidem insecutae plerumque capiebantur *ἑξ οἰκίας γεωργῶν πενήτων*, quippe inpostorum artibus habiliores, apud Plut. de Pyth. Orac. p. 405. C. WESS.

102. 28. *Ἀφ' ὧν αὐτὴν τρίποδα κληθῆναι*] Athen. L. II. p. 38. B. *τρίποδα δὲ τὴν ὑπόβασιν ἔχοντες, ΤΡΙΠΟΔΕΣ ὀνομάζοντο*. Pythias cum insidebat, et *ἔγκύμων τῆς δαίμονίου δυνάμεως*, uti Longinus ait, oracula fundebat. Euripides Ion. v. 91.

*Θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθειον
Δελφίς, αἰείδουσ' Ἑλλησι βοᾶς
Ἄς ἄν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.*

Plura non addo. Vide Langbaen. in Longin. sect. XIII. p. 97., Davisium ad Max. Tyrium Diss. XIV. p. 547. et de tripode eiusque figura Ez. Spanhem. ad Callim. H. Del. v. 90. p. 384., Schottum Explicat. Apotheos. Homer. p. 80., denique de cortinis, ad exemplum Delphici tripodis dedicari solitis, Is. Casaubon. in Sueton. Aug. c. 52. WESS.

102. 43. *Μηκέτι παρθένον χρηστηριάζειν*] Consuetudinem respicit Aelianus de Animal. L. XI. 10. *μάντις τε ἦν ἄρα ἀγαθὸς ὁ Ἄπις, οὐ καθίζων, μὰ Διὰ κόρας, ἢ πρεσβυτέρας γυναικας ἐπὶ τινῶν τριπόδων*. Et Plutarchus Num. p. 66. B. *οὐ παρθένοι, γυναικες δὲ πεπανμέναί γάμων, ἔχουσι τὴν ἐπιμέλειαν*, ignis videlicet, qui perpetuus Delphis et Athenis servabatur. Tametsi autem vetula esset, dabatur studiosissime opera, ut *ἄγνῃ διὰ βίον καὶ καθαρύνουσα* perseveraret, Plut. Orac. Defect. p. 435. D. Porro simili ex caussa Arcades sacerdotem Hymniae Dianae, quae virgo esse debebat, nuptam mulierem esse iusserunt, *ὀμιλίας ἀνδρῶν ἀποχρώντως ἔχουσαν*, Pausan. L. VIII. 5. p. 609. Haud illi quidem imprudenter. Oves lupis committere, nemo prudens instituat. Et fieri tamen persaepe solet. WESS.

102. 46. *Ἐπομνήματι τῆς παλαιᾶς προφητίδος*] Optime Reg. I. Pythiae sollemnis hic titulus. *Ἡ ἐν Δελφοῖς προφητις, αἱ πάλαι προφητιδες*, Noster L. XIV. 13. et hoc cap., Plut. T. II. p. 397., Iamblichus de Myster. Sect. III. 11. p. 73., alii. Vulgatum *προφητείας* loci sententiae tenebras obducebat. WESS.

102. 48. *Ἡμεῖς δ' ἐπανήξομεν*] Rhodomannus genuinum esse censuit *ἐπανήξομεν*, cui etsi obviam ire nolim, videndum tamen, possitne salvum esse, quod scripti Codd. prae se ferunt. Fac subintelligendum reliquisse auctorem *τὸν λόγον*, quid tandem ad plenam orationem magnopere desiderabitur? WESS.

102. 52. *Ὅτι ταῦτά ἐστι τὰ πάτρια*] Vir diligentissimus Ant. van Dale, cum hunc locum Dissert. I. de Oracul. p. 137. exscriptum dedisset, videri sibi defectum et lacerum significavit; neque iniuria, ut ego quidem arbitror. Minae, quas Pythiae ob responsum illud intentavit Philomelus, id illi gratum non accidisse, patefaciunt. Puto negandi particulam excidisse, rogantique vatem dixisse, non haec

esse patrii moris. Imperat Philomelus, ut statim e tripode vaticinetur. Atqui non licebat id quovis tempore, sed statis diebus, et olim quidem solo mense, quem Bysium Delphi adpellabant, Callisthene et Anaxandride auctoribus in Quaest. Graec. Plutarchi p. 292. F., seriore tempestate ἀπαξ ἐκάστον μηνὸς sive singulis mensibus semel, eodem teste Plut. de Pyth. Orac. p. 398. A. Opus praeterea multo erat ambitu, mactandaeque victimae, quae tum demum litabant, ubi toto corpore contremiscerent. Ἐὰν γὰρ μὴ τοῦτο γένηται, τὸ μαντεῖον οὐ φασὶ χρηματίζειν, οὐδ' εἰσάγουσι τὴν Πυθίαν iterum Plutarch. de Orac. Def. p. 435. C. Horum aliquid si fuerit neglectum, iurene Pythias οὐκ εἶναι ταῦτα πάτρια dixerit? Mecum sentit in not. Addend. Rhodomannus, qui ταῦτά ἐστι παρὰ τὰ πάτρια, vel ὅτι ταῦτα οὐκ ἐστὶ τὰ πάτρια, se male testatus est. WESS.

102. 65. Ὑπερπετώμενος] Ὑπερπετώμενος Reg. I. Vid. ad L. IV. 77. p. 321. WESS.

103. 67. Τὰς τροφόμενας ἐν τῷ ἱερῷ] Forte eas respicit apud Euripidem cognominis fabulae v. 172. Ion:

Ἐὰ, Ἐὰ, τίς ὄδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;

Μῶν ὑπὸ θορυχοῦς, εὐναίας

Καρφυρὰς θήσων τέκνοις;

Sic lege. Nam καρφυρὰς, quod sedem eam invasit, ineptum est, sicuti et ea, quae Burdelot. notavit ad Heliodor. p. 16. Melius praestantissimus, dum superabat, G. Arnaldus Lect. Graec. L. I. 11. p. 76. ex Hesychio in Καρφυραί. Ion vero, ut ad eum redeam, hoc praeter cetera ministerii obibat, ut a donariis, ne ab avibus inquinarentur, eas arceret: unde

— — πτηνῶν τ' ἀγέλας,

Αἰ βλάπτουσιν

Σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἐμοῖς

Φυγάδας θήσομεν.

vers. 106. inquit. WESS.

103. 81. Καὶ τὸν τε σταθμὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναθημάτων] Liqueet hinc, quod et aliunde constat, donariis singula pondera fuisse inscripta, eorumdemque numerum, quo quaeque loco in thesauris erant reposita, tabulis insertum. Rem illustrabit Herodotus L. I. 5. et monumentum inter Antiq. Asiat. Edm. Chishull. p. 69. etc. WESS.

103. 94. Γαῖον Μάρκιον etc.] Conf. Livium L. VII. 15. WESS.

103. 6. Περὶ τὰς Φαιδριάδας καλουμένας πέτρας] De Aesopo Suidas in Αἰσωπος et Φαιδριάς, perisse eum perhibent κατακρημισθέντα ἀπὸ τῶν Φαιδριάδων καλουμένων πετρῶν. quae eadem saxa. Plutarchus fabulatorem eum praecipitem ex rupe, cui *Hyampriæ* nomen erat, actum refert T. II. p. 557., insuper addens, Delphos, cum poenas Aesopo dedissent, sacrilegorum sup-

plícium ἐπὶ τὴν Ναυπλίαν ἀπὸ τῆς Ὑαμπείας transtulisse; qua re suspicionem movit Ampl. G. Cupero Obs. L. IV. 4. petras illas communi nomine *Phaedriadas* fuisse vocatas, et eam quidem non absurdam, incertam tamen. Id constat, saxum illud, unde sacrilegos deiciebant, prope Delphorum urbem fuisse. *Ὅν πάντ' ὀρόσσω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα* Lucian. Phal. I. 6., quorum si recordatus fuisset Iac. Palmer. Graec. Ant. L. VI. 11., citra dubium esse pronuntiasset, quod coniectando divinabat. WESS.

104. 26. *Βοηθεῖν ἔγνωσαν Βοιωτοὶ καὶ Λοκροὶ etc.*] Quotquot concilii Amphictyonici participes erant, iurisiurandi quadam religione opem hanc templo debebant. Populi erant XII, qui in concilium coibant: Thessali, Boeoti, Dores, Iones, Perrhaebi, Dolopes, Magnetes, Locri, Oetaei, Phthiotae, Malienses, Phocenses, in Aeschin. Or. *περὶ Παραπρ.* 43. Aliter paullo Pausan. L. X. 8., aliterque Libanius T. II. p. 694. A. et Harpocration in *Ἀμφικτυόνες*, sed levi discrimine ac propterea nato, quod generaliore nomine nonnunquam alii contineantur, monente doctissimo Prideaux ad Marm. Oxon. p. 123. Pleraque, ut Nostri catalogus innuit, gentes templo suppetias venerunt, cum Phocensibus ex Ionibus adessent Athenienses, atque ex Doribus Lacedaemonii: ceteri enim Dores, qui ad Pindum accolebant, Apollini auxilium haud negarunt. Mox *Ἀχαιοὶ Φθιώται* sine copula verum est, uti apud Strabon. L. VIII. p. 561., Libanium, Harpocrat. dictis loc., Nostrum L. XV. 80. Bene ergo Cospus. WESS.

104. 30. *Συνειμάχων Ἀθηναῖοι*] Tabulas foederis recitavit Demosthen. Or. *περὶ Παραπρ.* p. 211., conficitque Phocensibus et Atheniensibus mutuam fuisse *γίλιαν, συμμαχίαν καὶ βοήθειαν*. WESS.

104. 31. *Καὶ τινες ἕτεροι*] Tolle haec verba, quippe imprudenter ex praecedentibus repetita. WESS. Non versu 31. sed 32. verba eadem deleri iussit Wesselingus, quamvis typographus manum eius perperam reddiderit. REISK.

104. 40. *Τὸν ὠρισμένον ἐκ τῶν νόμων καιρὸν*] Suas sibi leges Amphictyonicum habebat concilium, quas Amphictyon aut certe Acrisius rogasse ferebatur: *νόμους καταστησάμενος ἔξω τῶν ἰδίων, οὓς ἐκάστη πόλις εἶχε, τοὺς κοινοὺς ἅπασιν, οὓς καλοῦσιν Ἀμφικτυονικοὺς* Dionysius Halicarnasseus R. Ant. L. IV. p. 229. WESS.

104. 58. *Καὶ σελᾶν τὸ μαντεῖον*] Conf. Pausan. L. X. 8. p. 817., Athen. L. XIII. p. 605. C., Polyæn. Strateg. L. V. 45. WESS.

105. 77. *Περὶ λόγον Ἀργόλαν ὀνομαζόμενον*] Collem *Argolam* alibi legere non recordor. Etymologus et Suidas serpentes *Ἀργόλας* habent, sed fabulosos, quorum originem optime mihi explicasse videtur vir magnus et reconditae eruditionis S. Bochartus Hierozoic. P. II. Lib. IV. 2. p. 449. WESS.

105. 88. *Θανάτω κολάζουσιν*] Vide not. c. 25. WESS.

105. 95. *Ἀνήγαγον*] Positum est loco ἀπήγαγον, quod de captivis et in carcerem ac supplicium ductis multo tritius. Vid. Desid. Heraldum Advers. L. I. 11. Porro in ἐποίησε μεταθέσθαι τῆς — τιμωρίας praepositio subintelligenda: ceteroqui casus quartus fuisset ex usu magis. WESS. Appianus Bel. Civ. III. 29. τῆς γνώμης μετατίθεσθαι.

105. 10. *Ἐαυτὸν κατεκρήμνισε*] Pugnato adverso ad urbem Neonem, qua de Iac. Palmer. Graec. Ant. L. VI. 11. praelio, victus Philomelus ex praerupto, in quod fugerat, saxo sese praecipitem dedit. Ὁ Φιλόμηλος ῥίπτει τε ἑαυτὸν ἐν τῇ φρυγῇ κατὰ ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου κρημνοῦ, καὶ ἀφίησιν οὕτω τὴν ψυχὴν, Pausan. L. X. 2. p. 802. Meminit etiam Philo Iud., sed rupta petra deiectum fuisse sacrilegum, τὸν μὲν γὰρ (Φιλόμηλον) διὰ λόφου τραχέος καὶ λιθώδους, ῥαγείσης τῆς πέτρας κατακρημνισθῆναί τε καὶ καταλευσθῆναι, apud Euseb. Praep. Evang. L. VIII. 14. p. 392. D. WESS.

105. 12. *Ὀνόμαρχος*] Philomeli frater, ut docetur inferius c. 62. WESS.

106. 17. *Μεθώνην μὲν ἐκπολιορκήσας*] Serius contigit, si non fallit ipsemet auctor c. 34. Methonen tamen ante Pagasas occupatam collocat Demosthen. Olynth. I. p. 4. WESS.

106. 18. *Παγὰς δὲ χειρωσάμενος*] Fuisse puto Παγασάς, quam urbem a Philippo armis domitam ac ditioni subditam ex Diodoro perhibet Gemist. Pletho. Nec dissentit Demosthenes Olynth. I. et II. p. 13. Pagae, quod quidem sciam, nullae hoc erant tractu. WESS.

106. 20. *Ἄρξας ἔτη τεσσαράκοντα*] Vid. not. in L. XIV. 96. Dio Chrysost. illis regibus Leuconem accenset, qui vitae moderato instituto aevum ultimam in senectutem extenderunt. Or. II. p. 35. D. Fuisse vero anno superiore superstitem, ex Demosthen. Or. in Leptin. p. 285., quam Archonte Callistrato recitatam ex Dionysio novimus, certa claraque res est: non item, Leuconem eundem esse, de quo Ovidius Ib. v. 311. De Spartaco in Dissert. de Bospori reg. p. 57. P. E. Souciet. WESS.

106. 23. *Πρὸς Φαλίσκους*] Adi Livium L. VII. 16. WESS.

106. 27. *Ἐπὶ Ζακυνθίων τῶν μισθοφόρων*] Nimis brevi sermone extremis viri praestantissimi gestis auctor defungitur. Copiosius Cor. Nepos Dion. c. 9. et Plut. Dion. p. 983. Callippus, qui Nepoti Callicrates, homo et callidus et ad fraudem acutus, sed sine ulla religione et fide, domo Atheniensis, in breve tempus Syracusis principatum obtinuit, dein eodem gladio, quo amicum Dionem confecerat, iugulatus, teste ibidem Plutarcho, et de Sera Num. Vind. p. 553. D., cui iunge Platonem Epist. VII. p. 334. et Athen. L. XI. p. 508. F. WESS.

106. 31. *Ἐξδήμιον*] Dionysius Epist. ad Amm. p. 121. *ἐπὶ Θεοδήμιον τοῦ μετὰ Λιότιμον ἄρξαντος*. Sed melius, quod et Sylburg. advertit, in Dinarch. p. 115. WESS. Veram scripturam esse *Θεοδήμιον* vel *Θουδήμιον* constat iam ex lapide Odericiano.

106. 32. *Μάρκον Ποπίλιον*] Scribe *Ποπίλιον*. RHOD. *Μάρκον Ποπίλλιον*] Refingo id nomen, tum quod exemplum praebeat Cospus, haud multum a recto recedens, tum quod res sit aperta, atque inter *Πόπλιον* et *Ποπίλλιον* non magnum discrimen. WESS.

106. 41. *Πρὸς τὴν εἰρήνην ἔρρέπον*] Sequor meliores schedas. Aeschylus VII C. Theb. v. 21. *καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἤμαρ εὖ ῥέπει θεός*. Diodorus L. XII. 9. *τὸ μὲν πρῶτον ἔρρέπε — τὸ πληθὸς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν*. Et L. XIII. 53. *οἱ μὲν ἐπιεικέστατοι τῶν Ἀθηναίων ἔρρέπον — πρὸς τὴν εἰρήνην*. WESS.

106. 43. *Περιεβλέποντο*] Ill. Scaliger et Vossius *περιέβλεπον*. quod multo certe tritius est. WESS. in Add.

106. 53. *Παρώξυνε τηρεῖν τὴν ὑπόστασιν*] Illustrat hoc genus Is. Casaubonus ad Polyb. L. I. p. 111. ed. Gron. WESS.

106. 64. *Ὅν ἀνέθηκαν — οἱ Ἀμφικτύονες*] Colossium hunc reperire non memini. Habet Pausanias duo Apollinis signa, ab Amphictyonibus ex mulctatio Phocensium aere dedicata L. X. 15. WESS.

107. 69. *Διὰ τὸ τοὺς Ἀμφικτύονας* etc.] Hic mendum esse non ab re suspiceris, cum syntaxis non constet. Aut enim aliquid desideratur, quod accusativo *Ἀμφικτύονας* respondens sententiam absolvat; aut aliquid mutandum. Quid ergo? Si τὸ post *διὰ* in γὰρ veritas hoc sensu: *Nam cum propter Amphictyones, a multatione in templum nefarie deliquissent, et propterea novae obnoxii multae essent* etc. RHOD. De mendo dubium esse non potest: medicina non admodum placet. Puto post τῶν *Φωκέων*, quod in sequente oratione idem repeteretur vocabulum, pauca excidisse, quae τὸν *κολοττὸν ἀνατεθεικέναι, καὶ πάλιν τῶν Φωκέων εἰς τὸ ἱερόν* etc., an alia fuerint, non temere decrevero. Id in confesso est, hoc vitii genere nihil esse frequentius. WESS.

107. 86. *Θρόνιον μὲν ἐκπολιορκήσας*] Gemist. Pletho, *Θρόνιον μὲν τῆς Ὀπονντίας Λοκρίδος ἐκπολιορκήσας ἐξηνδραποδίστατο. Ἀμφισίας δὲ τῆς ἐτέρας Λοκρίδος καταπληξάμενος ὑπέταξεν ἑαυτῷ*, errans in *Thronii* vero situ, qui in Locris Epionemidiis, sicuti *Amphissae* in Ozolis. Vid. Iac. Palmer. Graec. Antiq. L. V. 2. et 5. WESS.

107. 93. *Ἀρτάβαζος ἀποστάτης ὢν* etc.] Vid. supr. c. 22. WESS.

107. 1. *Οἱ δὲ Παμμένη στρατηγὸν ἐλόμενοι*] Idem est, de quo Polyaeen. Strat. L. V. 16. et Frontin. L. II. 3. 3. cum nota Clariss. Oudendorpii. Nec diversum puto Pammenem in Plutarch. Sympos. L. I. p. 618. D.; quae enim de eo praedicantur, in hominem optime congruunt, ob amores, et Philippi quidem, non bene audientem in Libanii Or. in Aeschin. p. 702. D. et T. I. p. 106. A., ubi

si scripseris ἀλλ' ἔμενεν αὐτοῦ (Φίλιππος) Παμμένους ἐρωόμενος καὶ νέος ἐραστής, hians antea ac defecta oratio decurret recto tramite. WESS.

107. 11. Περὶ πόλιν Ὀρνείας] Conf. L. XII. 81. WESS.

108. 20. Πλὴν Καρδίας] Cardianorum urbem, loco opportuno atque ipso in aditu Chersonesi positam, sibi retinuit, indignante Oratore Or. adv. Aristocrat. p. 432. et Or. extrema de Pac. p. 43. Ipsi Cardiani, cum tractus eius urbes Atheniensium colonos admitterent, eos excluserunt, λέγοντες ἰδίαν χώραν οἰκεῖν καὶ οὐκ Ἀθηναίων in Libanii Argum. Or. Demosthen. de Rebus in Cherson., ubi ductu Diopithis, patris Menandri poetae, colonos hos eam in regionem deductos ostendit. Ἦν μὲν γὰρ, inquit, Χερσόνησος, ἡ πρὸς Θράκην, τῶν Ἀθηναίων κτῆμα ἀρχαῖον. εἰς δὲ ταύτην ἀπέστειλαν κατὰ τοὺς Φιλίππον καιροὺς κληροῦχος ἐαυτῶν etc. De Cersoblepte Cotyis F., Atheniensium amico, idem Libanius T. II. p. 687. C. WESS.

108. 25. Ἐπιτα κατισχνόμενοι] Vid. Polyæn. L. IV. 2. 15. Mox ἔχοντας ἐν ἰμάτιον ἕκαστον offensionem esse non debet. S. Lucas A. A. c. 2. 6. ἤκουον εἰς ἕκαστος. tum πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν εἰς ἕκαστος; S. Paullus Ep. ad Philipp. c. 2. 4. μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε. Ioseph. Prooem. sect. 11. Bel. Iud. καὶ εἰς ἡν ἕκαστος τύχην διενεμήθησαν. Sic enim Codd. scripti. Longinus περὶ Ὑψ. sect. ult. p. 240. ἕκαστος πρὸς τῆς ἑαυτοῦ ἠνδραποδιούμενοι. Placet et Latinis. Virgil. Aen. XII. 552. Pro se quisque ruunt. Vide N. Heinsium et P. Burman. ad Ovid. Metam. V. 212. WESS.

108. 30. Συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα etc.] Inflicti vulneris auctor Aster notissimus est ex Suida in Κάρανος, Ulpiano ad Olynth. III. p. 21., Luciano inprimis de Conscrib. Histor. c. 38., quem tamen inconsiderantia aberrantem in viam reduxit Iac. Palmer. Exercit. p. 557. Ob eam vero debilitatem Demosthenes satis criminose Philippum τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὴν κλεῖν κατεαγότα, τὴν χεῖρα, τὸ σκέλος πεπηρωμένον, traducit et taxat Or. pro Coron. p. 146. At multo asperius et vehementius Libanius T. I. p. 107. D. καὶ μὴν καὶ τὸ σῶμα τοιοῦτος, οἷον ἂν τις ἰδὼν οἰωνίσαιτο. ζωλεύων, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος, πολλὰ τῶν μελῶν πεπηρωμένος. Talem enim describit, quem quis ut naturae ludibrium malique omnino occurrentem aversatur. Mutuatus est colorem ex Demosthenis illo loco, et altero Or. I. in Aristogit. p. 492. ὁ λοιμός. ὃν οἰωνίσαιτ' ἂν τις μᾶλλον ἰδὼν, ἢ προσεπειν βούλοιο. Morellus, interpres Libanii, antiquum obtinet. WESS.

108. 34. Πρὸς Ανκόφρονα τὸν Φερῶν τύραννον] Conf. ad c. 14. WESS.

108. 49. Μόλις] Μόγις Reg. uterque, frequenti confusione. Vid. T. Hemsterh. ad Luciani Iud. Vocal. c. 4. WESS.

109. 67. *Καὶ τοχικῶς παραπλέοντος τοῦ Ἀθηναίου Χάρητος etc.]* Haec non quadrant nec secum, nec cum anterioribus, nec cum sequentibus. Nam ex his verbis videtur causam cecisionis Phocensium praesentiae navium Atheniensium tribuere: at contra est. Nam Athenienses rebus Phocensium favebant quam maxime: dixit enim supra, *τοῖς δὲ Φοκεῦσι συνεμάχων Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι.* et infra etiam hac eadem pagina, dum recenset eos, qui in auxilium Phocensium copias miserunt, ait: *Ἀθηναῖοι δὲ πεζοὺς μὲν πεντακοσίους, ἵππεῖς δὲ τετρακοσίους.* Tum etiam Pausanias nos docet, quomodo Onomarchus perierit, in Phoc. c. 2. *Ὀνόμαρχος γὰρ φεύγων καὶ ἐπὶ θάλασσαν ἀφικόμενος ἐνταῦθα ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν κατηγοντίσθη τῶν οἰκείων.* quod intelligo, non ut a suis proditus, sed in turba enatare conantium: et Philippus non ipsum Onomarchum, sed Onomarchi cadaver cruci suspensum affixit. Ita videtur deesse aliquid in Diodori textu inter *Ὀνόμαρχος* et *τέλος δὲ τῶν Φωκέων*, et est proculdubio imperfecta narratio et textus hiulcus. Sed apud Pausaniam pro *κατηγοντίσθη* lego *κατεποντίσθη*, quod multo melius. Nam quando hoc loco ait Diodorus Onomarchum in turba suorum enatare ad triemes Atheniensium conatum esse, quomodo ab iis, qui secum enatabant, et arma sua proiecerant, confixus fuisset iaculis? PALM. Aberrat, pace eius dictum sit, vir doctissimus a mente scriptoris, cuius oratio defecta non est. Erant sane Athenienses Phocensium amici et adiutores, et soli quidem ex universa Graecia hoc tempore, si verum dicit Demosthen. Or. *περὶ Παραπρ.* p. 267. Quare eorum cum forte classis praeteruavigaret, pressi adverso praelio ad mare citi pergunt, nando, si possent, ad naves evasuri. Instante vero et urgente Philippo, conficiuntur conductitii milites iaculis, et inter eos Onomarchus, dux et signifer. Haec auctoris sententia, cui si tu opponas Pausaniam, nihil profecto promoveris: dissidet enim a Diodoro, cum Onomarchum a suis translixum ait, quod in eiusmodi rebus haud praeter morem accidit. Ecce tibi, ne longius abeam, Philonem Iud. de Onomarcho apud Euseb. Praep. Evang. L. VIII. p. 392. D. *τὸν δὲ (Ὀνόμαρχον) ἀφρημάσαντος τοῦ κομίζοντος ἵππου καὶ μέχρι θαλάσσης καταβάντος, ἐπιδρομόντος τοῦ πελάγους, εἰς ἀχανῆ βυθὸν αὐτῷ ζῶον καταδύναι.* Nihil de praelio, de fuga, nihil de iaculis: sed ab equo excussis habenis ad mare delatum, exundantibusque fluctibus raptum, atque una cum equo in voraginem pessum ivisse. Putes eum quidem *κατεποντίσθη*, quae Palmerii suspicio in Pausania, stabilire; at secus habet. Aliud ille, Pausanias aliud sectatus est. Mitto nunc, Pausaniae patrocinio esse Diodorum huius libri c. 62., ubi Onomarchus *κατακοπεῖς ἐσταυρώθη.* WESS.

109. 75. *Τοὺς δ' ἄλλους ὡς ἱεροσύλους κατετόντισε]* *Ἐγὼ ἤκεν ἔλλοις Ἰχθῦσι διαφθορὰν* Sophocles Aiac. v. 1316. Frequens olim supplicium, quo reos oneratis gravi pondere cervicibus in

flumen aut mare praecipitabant. Ὅταν γὰρ κατεπόντουν τινὰς, βάρως ἀπὸ τῶν τραχήλων ἐκρέμων Schol. ad Aristoph. Equit. v. 1360. Sic Turnus novo lethi genere deiectus ad caput aquae Ferentinae, crate superne iniecta, saxisque ingestis mergitur, apud Livium L. I. 51. et in S. Matth. Evang. c. XVIII. 6. ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς ἐπὶ τὸν τραχήλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης. Notavit aliqua Potterus ad Lycophron. v. 239., sed melius Is. Casaubonus in Sueton. Aug. c. 67. Ceterum inter legitimas sacrilegorum poenas et καταποντισμὸς censebatur. Philo Iud. νόμου κειμένον, τὸν ἱερόσυλον κατακρημνίζεσθαι, ἢ καταποντοῦσθαι, ἢ καταπίμπρασθαι dicto apud Euseb. loco, cui de ignis supplicio consentit Lucian. de Peregrini mort. 24. WESS.

109. 84. Μάσσωλος ὁ Καρίας δυνάστης ἐτελεύτησεν] Decessisse Mausolum circa hoc tempus ex Demosth. Or. de Rhod. Liber. p. 117. quam Thessalo Archonte recitavit, conficias. Quod ergo extrema Or. de Pac. dicit, ἔωμεν τὸν Κᾶρα τὰς νήσους καταλαμβάνειν, non hunc, sed Idrieum designat. Serius enim ea peroravit, Archonte Athenis Sosigene, uti ex Dionysii ad Amm. Epist. notum. WESS.

109. 88. Διονυσίων ὄντων ἐπὶ Θείαν βαδίζων ἀνηρέθη] Memnon apud Phot. Biblioth. Cod. CCXXIV. p. 705. ἔθνε μὲν γὰρ δημοτελεῖ θυσίαν ὁ τύραννος. Bacchanalia fuisse, ultima ostendit Chionis Epistola inter Graecan. p. 35., qua Platoni, certum sibi esse Bacchanalibus tyrannum adgredi, perscribit. Adde Iustin. L. XVI. 5., qui quoque Satyrum illi sufficit. WESS.

109. 89. Τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξάμενος ὁ υἱὸς Τιμόθεος] Successit Timotheus, nec statim tamen. Clearcho enim interfecto Heraclaeae tyrannidis curam capessivit Satyrus, illius frater, Timothei patruus et tutor, homo inmanis et crudelitate supra Clearchum, quem Diodorus neglexisse videtur, quod Timothei nomine Heraclaeae praeesset. Timotheus ipse vir leni fuit animo, crudelitatemque exosus civibus sese probavit. Vid. Isocratis ad eum Epistol. p. 624. et Memnonem c. 3. et 4. WESS.

109. 92. Καὶ μέχρι τοῦ Τιβέρεως] Tangit Etruscum id bellum Livius L. VII. 17. WESS.

109. 97. Ἰππαρίνου τοῦ Διονυσίου καταπλεύσαντος] Emen-
da τοῦ Δίωρος ex Plutarcho in Dione p. 972. A. Repetitur est in nepote avi nomen, ut amat fieri: nam Dion fuit Hipparini filius. PALM. Cave audias, tametsi viro doctissimo faveat Cospus. Dionis enim F. Hipparino locus hic esse non potest, qui, postquam in patriam rediit pater, cum a pristino victu, quem flagitiosissimum sectabatur, abduci nollet, se de superiore parte aedium deiecerat, atque ita interierat, auctore Nepote in Dion. c. 4. Commodissimus vero Hipparino Dionysii F., Dionysii iunioris germano, quem ipsemet auctor huius libri c. 6., et Plato Epist. VIII. p. 357. C. memorant,

et quem Theopompus, occupata tyrannide, ebrium tradit confossum in Athen. L. X. 10. p. 436. A. Cogitasset vir praestantissimus, *πατρώαν δυναστείαν*, ut Noster ait, Hipparinum illum recuperasse, Eusebiumque in Chron. auctori consentire, et Dionis Hipparinum missum fecisset. Porro viam et modum, quibus ad Syracusanae urbis dominationem grassatus est, persequitur Polyaeu. Strat. L. V. 4. WESS.

110. 3. *Ἐπ' ἄρχοντος Ἀθην. Ἀριστοδήμου*] Haec praetore Athenienses insulam Samum colonis suis descripserunt, Philochoro teste in Dionysii Dinarcho p. 118. Praeterea stadii victor Eusebius *Μικρίνας*, sicuti in Steph. margine, dicitur, levi vel nullo discrimine. Quid enim *σμάραγδος*, *μάραγδος*, *σμήρινθος*, *μήρινθος*, *σμικρός*, *μικρός*, nisi dialecto, discrepant? WESS.

110. 13. *Ἀναίδην χρώμενος*] Vulgatum retineant, quibus placere poterit: mihi *ἀνέδην* Diodori videtur. Vitium peperit soni vicinia, etiam in his Musonii apud Io. Stob. Tit. CXVI. p. 595. *Ἴππος ἐσθίων μὲν καὶ πίνων καὶ ὀχεύων ἀναίδην*. Et Eusebii H. E. Lib. VIII. 14. IX. 8., cuius loca, a Davisio occupata ad Max. Tyrium Diss. XXVIII. p. 604., non exscribo. Vide not. ad L. II. 59. WESS.

110. 20. *Καὶ Πειθόλαος*] In Plutarchi Erotico p. 768. F. et Cononis Narrat. L., sed ex Hoeschelii correctione, *Πυθόλαος*. Noster sibi congruit et constat c. 39., utiturque ad stipulatorem Aristotele Rhet. L. III. 9. et 10. p. 132. 134. WESS.

110. 34. *Παρὰ τὸν Κηφισὸν*] Quae hic in nobilissimi fluvii nomine scribendo discordia, ea apud Pausaniam aliosque perfrequens. Eum adi L. X. 8. p. 817. et c. 33. p. 883. Praestat tamen *Κηφισσὸς*, locupletium auctoritate munitior apud Eustath. in Iliad. B. p. 275. De militum numero, qui vel ceciderint vel victorum venerint in potestatem, nihil decerno. Litem diiudicabunt fideliores membranæ. WESS.

110. 45. *Τὰ κατὰ τὴν Θετταλίαν καταστήσας*] Univerſam φρουραῖς καὶ τετραδαρχίαις κατεληγῶς Aristides inquit T. II. p. 229., secutus Demosthenem Philipp. III. p. 68. *οὐχὶ τὰς πόλεις καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν (Θετταλῶν Φίλιππος) παρήρηται, καὶ τετραδαρχίας κατέστησε παρ' αὐτοῖς, ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἔθνη δουλεύσωσιν*. Quae ex Theopompo illustrat in *Τετραρχία* Harpocration. WESS.

111. 52. *Ἐπικνημιδέους*] Sic plerique adpellant a Cnemide monte: *Ἐποκνημιδέους* tamen Pausanias L. X. 1. cum accuratissimi Sylburgii nota. WESS.

111. 53. *Τὴν ὀνομαζομένην Ἀρούκαν*] Praestat *Ναρούκαν*, et post pauca *Ναρουκαίων*. Vidit errorem et correxit Celeb. Iac. Gronovius ad Stephani *Ναρουξ*. Confer not. in L. XIV. 82. WESS.

111. 57. *Ἀβας*] Haud aliter inferius c. 59., aliis *Ἀβαί*. Sylburg. adi ad Pausan. L. IV. 32. p. 360. et P. Leopardum L. VI. Emend. c. 22. WESS.

111. 65. Περιπεσὼν νόσω φθινάδι] Eadem de Phayllo Pausanias L. X. 2. p. 803. At Philo Iud. duplicem de interitu eius famam fuisse significat in Euseb. Praep. Evang. L. VIII. p. 392. D. Φάλλον δὲ φθινώδει νόσω, διττὸς γὰρ ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος, συντακῆναι, ἢ ἐν τῷ ἐν Ἀβυς ἱεροῦ συνεμφορηθέντα ἀπολέσθαι. qui quidem rumor diditus in vulgus videtur, quod sacrilegorum plures Abis in Apollinis templo deflagrarint, de quibus c. 59. WESS.

111. 68. Φάλαικον, τὸν Ὀνομάρχου υἱὸν] Pausanias L. X. 2. filium Phaylli facit, quod Diodoro contrarium non erit, si de adptione cogites. Latet eius, aut certe Phaylli, nomen in his Libanii T. I. p. 451. D. ἀνήρηνκε Φωκέας (Philippus) Ὀνομάρχου δεῖ μέλειν. Φατάλω μέλειν. quod enim editur exscriptumque vides, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. WESS.

111. 82. Οἱ δὲ Μεγαλοπολιῖται παροξυνθέντες] Miserunt etiam legatos Athenas, opem rogaturos: qua occasione Demosthenes Orat. Ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν civibus suis suasit, ne Megalopolitas opprimi paterentur: persuasisse tamen non videtur. Inter auxilia certe quidem Athenienses non recensentur. De tempore sumpti belli non discordat Pausan. L. VIII. 27. p. 656. WESS.

112. 7. Καὶ πόλιν Ἐλισσοῦντα etc.] Semper Pausaniae haec urbs Ἐλισσῶν, quamquam fluvium, unde oppido nomen, semel Ἐλισσοῦντα vocat, inprobante Sylburgio. Vid. L. VIII. 3. 27. 29. 30. Eius et Plethonis exemplo vocem spiritu asperiozem esse iussi. WESS.

112. 11. Περὶ Τέλφουσαν] Haud aliter Ethnicographus in Τέλφουσα. At Pausanias Θελπόουσαν vocare solet. Vide Sylburg. ad L. VIII. 24. p. 645. et Holsten. in Stephanum. WESS.

112. 28. Θεσσαλον] Dionysio Θεσσαλός et multo deteriorius Θεέλος T. II. p. 117. et 121. Sed vide ad eius Dinarch. p. 115. Sylburg., et de consulibus Romanis Livium L. VII. 18. WESS.

112. 32. Παράκαλοῦντες εἰσπορήσαι etc.] Pletho προσπορήσαι habet, incertum an ex Diodoro. Mutat enim multa. Praeferrem, si quid novandum, εἰσπορήσαι, quod hoc usu non sprexit Isocrates Or. ad Philipp. p. 156. Sed vide not. in L. II. 31. Mox δωρεάν cur proseribatur, praegnans non est ratio. Auctor inducendum negat L. XVIII. 58. ὅτι πεντακόσια μὲν τάλαντα δίδουσαν αὐτῷ δωρεάν οἱ βασιλεῖς. Et L. XX. 95. καὶ δωρεάν ἔδωκαν ἄργυρίου τάλαντα πέντε. Athenaeus L. IV. 1. ἐδόθησαν φιάλαι ἄργυραὶ ἐκάστῳ μία δωρεάν. Sic enim optime Casaubonus. WESS.

112. 35. Δωρεάν] Δωρεάν ante ἄργυριον nothum videtur. RHOD.

112. 54. Διὰ τε τὴν ἀργίαν etc.] Aegyptii, qua erant dicitate, regem Ochum, τὸ νόθός αὐτοῦ τῆς γνώμης διαβάλλοντες, ἀπέλλαντον ὄνον asinum apud Aelian. Hist. Var. L. IV. 8. cum nota Perizenii. Rex ipse prima expeditione non tantum victus

abiit, ἀλλὰ καὶ καταγελασθεὶς καὶ δόξας οὔτε βυσιλείων οὔτε στρατηγῶν ἄξιος εἶναι, auctore Isocrate Orat. ad Philipp. p. 149. WESS.

113. 59. Ἐκρίνε πολεμῶν τοὺς ἀγεστ.] Adscripserat Scaliger ἐκρ. καταπολεμῶν, aut ἐκρ. πολεμ. πρὸς τοὺς. Neutro opus est. Saepissime Diodorus hoc loquendi genere usus est. WESS. in Add.

113. 68. Ἠρότατο Φοίνικας πολεμῶν] Sic c. 42. συνέλθοντες ἐπολέμουν τοὺς Φοίνικας. Et paullo ante, ἔκρινε πολεμῶν τοὺς ἀφίστηκotas. Plura ad L. IV. 61. WESS.

113. 71. Τρεῖς γὰρ εἰσὶν ἐν αὐτῇ πόλεις] De Tripoli hac Scylax Peripli p. 99. αὐτῆ ἐστὶν Ἀράδου καὶ Τύρου, καὶ Σιδῶνος ἐν τῷ αὐτῷ τρεῖς πόλεις, καὶ περίβολον ἐκάστη τοῦ τείχους ἴδιον εἶχεν. bene ad Diodori descriptionem. Iunge Strabon. L. XVI. p. 1094. et H. Norisium Diss. II. 4. de Epoch. Syromaced. WESS.

113. 78. Κατὰ τὰς τῶν πραγμάτων ἐπιταγὰς etc.] Hoc reliquerat auctor. Προσταγμάτων vocabulum extudit brevior scriptura, quae πρόπτειν et προστάπτειν saepissime permiscuit. Ad not. in L. I. 2. et L. III. 53. WESS.

113. 83. Πρὸς τὸν Αἰγ. βασιλέα Νεκτανεβῶ] De eo scripsit L. XV. 62. WESS.

113. 93. Τὸν μὲν βασιλικὸν παράδεισον etc.] Habet τριπαράδεισον τῆς ἄνω Συρίας L. XVIII. 36. Sed fortasse alium. Hunc in ipsa Sidoniorum urbe, quod Barn. Brissonio in cogitationem venit, Paradisum fuisse, non liquet. Eum tamen ad L. I. 78. de Regn. Pers. WESS.

113. 6. Ἐν ὄσω δ' οὗτος — — ἐβάδιζεν, Βέλεσος ὁ τῆς etc.] Bene sit scribis Codd. Reg., qui Syriae huic satrapae suum nomen haud inviderunt. Id requiri ad sententiam, ordo verborum patefacit, esse verò barbaricum, *Belesys*, Sardanapali adversarius, ostendit L. II. 24. H. Stephanus a vero non multum abfuit. *Melius οὗτος*, inquit not. Correct. et *Βασιλεύς cum maiuscula litera, utpote nomen proprium, interpunctione posita post ἐβάδιζεν, non post Βασιλεύς.* WESS.

113. 9. Μέντωρ δ' ὁ τῆς Σιδῶνος βασιλεύς] Hic enormis transpositio seu inversio facta est, qua Tennes Sidonius in Mentorem Rhodium, et vicissim Mentor in Tennes transformatur. Restitue igitur suum utrique locum, Tennes primum, Mentori secundum, *Τέννης δ' ὁ τῆς Σιδῶνος.* Et στρατηγὸς Μέντωρ ὁ Ρόδιος. RHOD. *Τέννης δ' ὁ τῆς Σιδ. βασιλεύς]* Recte Rhodomannus, quem mirarer confusionem tolerare potuisse, nisi Stephani ἐκδοσιν pressius sequi constituisset. Stephanus excusari vix potest, cum Cospus errorem vitarit, et Basileae verum fuerint amplexi. Constat praeterea Mentorem fuisse Rhodium, non Tennes. WESS.

114. 18. Πόλεις ἦσαν — ἐννέα] Annúmerat eas Io. Meursius de Cypro L. II. 7., sed, quod alias commonstrabitur, pravo catalogo. De Cypro Mela L. II. 7. *ingens, ut quae aliquando no-*

ven regna ceperit; atque ex eo Plinius V. 31. Quod statim succedit τὰ προσκυροῦντα per quidem rarum est. Alias τὰ προσορίζοντα dicere adsuevit. WESS.

114. 19. Ὑπῆρχε τεταγμένα μικρὰ πολιίσματα] Ὑπῆρχον Basil. Vat. Reg. 2. non male. Vid. ad L. V. 8. WESS.

114. 27. Πρὸς τὸν Ἰδριέα] Esse legendum Ἰδριέα, ut posui in contextu, non Γαριέα, nec Ἀρσιέα, quas diversas lectiones in margine adnotavi, ex Arriano probari potest, cuius verba sunt I. I. 24. τῆς δὲ Καρίας ξυμπάσης σατραπεύειν ἔταξεν Ἀδαν, θυγατέρα μὲν Ἐκατόμνω, γυναῖκα δὲ Ἰδριέως· ὃς καὶ ἀδελφὸς αὐτῇ ὄν, κατὰ νόμον τῶν Καρῶν ξυνώκει. καὶ ὁ μὲν Ἰδριεὺς τελευτῶν ταύτῃ ἐπέτρψε τὰ πράγματα, νενομισμένον etc. Diodorus autem p. 546. loquens de eodem, eadem scribit: haec videlicet, κατὰ δὲ τὴν Καρίαν Ἰδριεὺς ὁ δυνάστης τῶν Καρῶν ἐτελεύτησεν, ἀρχὴς ἔτη ἑπτὰ· τὴν δὲ ἀρχὴν διαδεξαμένη Ἄδα ἢ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ ἐδυνάστευσεν ἔτη τέσσαρα. STEPH. Cospi membranae verum dynastae nomen praetulerunt. Successit is Artemisiae sorori hoc ipso anno, uti c. 45. proditum ab auctore est, valebatque praeter ceteros opibus et adparatu, nec fidum tamen Persae fore, nisi segnis et rerum suarum ignarus fuerit, suspicabatur Isocrates Or. ad Philipp. p. 149. WESS.

114. 34. Φωκίωνα τὸν Ἀθην. καὶ Εὐαγόραν] Cave hoc accipias de Euagora, de quo Isocrates orationem scripsit: supra enim p. 482. (Lib. XV. c. 47.) narravit eius mortem. Hic fuit eius filius, qui fratre Protagora pulso regnavit, et a Persis Protagora restituto, satrapiam in Asia accepit. Sed aliud est, quod me torsit in hoc loco. Nam Diodoro Plutarchus non concordat, qui ex proposito vitam Phocionis scripsit, quomodo tacuit de illo celebri ducatu et de ea Salaminae obsidione? Id certe mihi mirum videbatur. Sed curiosius perlecta Phocionis vita apud Plutarchum animadverti eum auctorem Phocionis mores tantum exprimere voluisse, sed de eius rebus gestis ieiune admodum et stricte disseruisse. Nam cum dicat de eo, ὅτι πέντε καὶ τεσσαράκοντα στρατηγίας ἔλαβεν, vix de una aut altera mentionem facit, et cum curiose eius dicta aliquid acuminis habentia notaverit, de eius expeditionibus tacet. Ergo non potest absolvi Plutarchus, quin supine et negligenter eius viri vitam scripserit, nec est dubitandum de fide Diodori, quin eum ipsum Phocionem, de quo Plutarchus scripsit, putemus fuisse in obsidione Salaminae ducem Atheniensium, qui Euagorae auxiliabantur. PALM. Offenderunt ad Phocionem et Evagoran hunc, etsi nulla caussa, viri docti. Lambinus eraso Phocioni Chabriam substituebat, quem certum est, nusquam hoc tempore inter vivos fuisse, meritoque adeo censoriam Bosii notam conmeruit ad Corn. Nepot. Chab. c. 2. Wolfio in mentem venerat, Evagoran cum ipsum esse, qui Artaxerxe Mnemone Cypri possessionem capessivit, cuiusque vitam Isocrates eleganti commentario delineavit.

Illi nos satisfacimus ad L. XV. 47. Melius Palmerius et Io. Meursius Cypri L. II. 12. instituerunt. WESS.

114. 46. *Συνέρορον ἐθελοντι*] Si *ἐθελονται* aut *ἐθελοντῆν*, quo modo Polyb. L. VIII. 11. et L. IX. 22. vetustis e libris produxisset Stephanus, ferri posset. Nunc nihil moveri, satius fuerit. Vid. ad L. I. 67. WESS.

114. 54. *Ὁ δὲ τῆς Σιδῶνος δυνάστης Μέντωρ*] Pro *δυνάστης* refice *στρατηγός*. RHOD. *Ὁ δὲ τῆς Σιδῶνος δυνάστης Τέννης*] Ea quidem vis est. Quanto melius Venet. et Reg. 2. liber? Tennen consilia Sidonis profundae architectatum fuisse, eaque cum Mentore deinde communicasse, confirmant sequentia. Ipse a rege desciverat, non Mentor, homo Graecae originis et Graecorum conductitorum dux, propterea etiam indigus veniae, quam misso Thessalione sibi pactus est. Eum ergo suum in locum revoco. Id tamen, ne quid dissimulem, in hac proditionis descriptione satis inconmodum accidit, quod praeteritum prorsus sit, quo modo gratiam regis Mentor sit promeritus, quodque fidei suae pignus Artaxerxes sanctum non servarit. Sed hoc tanti non est in principe crudeli et sanguinis avido. WESS.

115. 80. *Ἔστι δ' ἡ πίστις αὐτῆ βεβαιοτάτη παρὰ τοῖς Πέρσαις*] Nota omnia sunt, et copiosissime illustrata a B. Brissonio de Reg. Persar. L. I. 163. et Freinshemio ad Curtium L. VI. 4. Itaque praetereo. WESS.

115. 94. *Νικόστρατον στρατηγόν*] Is est, cuius in Archidamum egregie dictum Plutarchus Apophthegm. p. 192. A. et de Vitios. Pudor. p. 535. A., cuiusque adulandi artes pravosque mores exposuit Theopompus in Athen. L. VI. p. 252. A. Multo recentior Nicostratus et alius originis apud Lucianum de Scrib. Histor. c. 9., etsi viris doctis visum sit aliter. WESS.

115. 99. *Καὶ λεοντῆν ἐφόρει καὶ ῥόπαλον*] Vid. ad L. I. 17. et Lucianum de Scrib. Hist. c. 10. WESS.

116. 13. *Ταῖς τῶν μαχῶν ἐνέξιας*] Lege *σωμάτων*. RHOD. *Ταῖς τῶν σωμάτων* etc.] Hoc probo. Praeivit Cospus, in cuius id fuit membranis, et favet quodam modo Reg. 1. Recte Philo Iud. de Rer. Divin. Hered. p. 521. C. *δορυφορεῖται δὲ σῶμα μὲν ἐνέξια καὶ περιουσία καὶ ἀφθονία πλούτου· ψυχὴ δὲ τῷ τοῦ σώματος ὀλοκλήρῳ καὶ κατὰ πάντα ὑγιεινῷ*. Sic enim scripsit: namque *ἐνδοξία*, quod in editis, male congruit, atque a scriptis libris damnatur. WESS.

116. 18. *Ὁ δὲ Μέντωρ κοινωσάμενος*] Superior permutatio locorum Tennae et Mentoris redit. Corrige igitur sic, *ὁ δὲ Τέννης κοινωσάμενος τὴν προδοσίαν τῷ Μέντορι*. RHOD. *Ὁ δὲ Τέννης* etc.] Id bene. Iubent manu exarati Codd. resque ipsa. Mentor militibus, aere conductis, praecerat: Tennes Sidoni, cuius primores centum quasi ad sollemnem Phoenicum conventum, cum quo nihil sane Mentori commune, abducit. WESS.

116. 44. Τὸν Τέννην — ἀνείλεν] Eundem esse coniiciunt viri docti ac *Stratonem*, quo de Hieronymus L. I. adv. Iovinian. p. 49. ad hunc modum: *Strato regulus Sidonis manu propria se volens confodere, ne imminentibus Persis ludibrio foret, quorum foedus Aegyptii regis societate neglexerat, retrahebatur formidine, et gladium, quem arripuerat, circumspiciens, hostium pavidus exspectabat adventum. Quem iam iamque capiendum uxor intelligens, extorsit acinacem de manu, et latus eius transverberavit: compositoque ex more cadaveri se moriens superiecit.* In quibus id quidem Stratonem cum Tenne commune est, quod Persarum foedus Aegyptii regis societate neglexerat. Cetera disparia sunt. Tenne ultro se regis fidei permisit, dextram pactus, interficiturque Ochi scelere post navatam egregie operam, nulla, quod quidem adpareat, uxoris opè. Itaque alium cum censeo, et Tenne priorem, cui superioribus annis, quum Tachos Aegyptius Persarum imperium detrectaret, inque Phoenice multa moliretur, ea calamitas usu venerit. Vide tamen Cel. Iac. Perizon. ad Aeliani Hist. Var. L. VII. 2. WESS.

116. 48. Ἰδίαν σωτηρίαν πορίζεσθαι] Praestat ἰδία, ut superius c. 43. τὴν σωτηρίαν ἰδία πορίζειν ἔχουσι. et L. XVIII. 17. ὀρμῆς ἐμπροσθεν — ἰδία πορίζεσθαι τὴν σωτηρίαν. WESS.

117. 56. Τῆς πόλεως ὅλης — ἀφανισθείσης] Hieronymus in Chronici Eusebiani Latinis, *Ochus Sidonem subvertit*, satis generaliter, ut bene Scaliger ad ann. MDCLXIX. Civitas ipsa brevi instaurata priorem opum copiam recuperavit, regesque habuit, de quibus ad Curtii L. IV. 1. Freinshemius, nunquam tamen deposita in Persas ira, qua etiam duce cupidissime in Alexandri partes transiit, referente Arriano Exp. Alex. L. I. 15. WESS.

117. 63. Βραχὺ δὲ πρὸς τούτων τῶν χρόνων etc.] Haud multum profecto. Nam cum Demosthenes orationem de Rhodiorum libertate Athenis Archonte Thessalo recitaret, inter vivos Artemisia durabat. Quid? cum Artaxerxes in Aegyptios et Phoenicas expeditionem ingrederetur, necdum mortem cum vita commutarat, ut eius Or. p. 115. designatur clarissime. Nummum *ΙΑΠΙΕΩΣ* nomine inscriptum in Select. Seguini Numism. p. 36. videbis. WESS.

117. 68. Πρὸς δὲ Σαμνίτας etc.] Livium vide L. VII. 19., qui in Tarquinienses acerbè saevitum, atque ex ingenti captivorum numero trecentos quinquaginta octo delectos, mediòque in foro virgis caesos ac securi percussos refert. Sigonius ibi ex Nostro citat, *Ταρχνίους δὲ ἄνδρας τ'. καὶ ζ'. δημοσίᾳ ἐθανάτωσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ*, quae quidem si schedas veteres habuerint auctores, cum Livio nihil admodum dissensit Diodorus. At Cospus ceterique et scripti et editi libri contra veniunt. Forsan ergo Sigonii ea coniectura. *Ταρχνίους* recipio, quoniam ita plerique adsolent. Confer Ph. Cluverii Ital. Antiq. L. II. p. 518. WESS.

117. 72. Φρουρούμενον ὑπὸ Διονυσίου] Urbem a patre eversam filius ex parte quadam instaurarat, *Phoebiae* nomine inposito. Docet Strabo L. VI. p. 397. A., sed verbis male interpunctis: ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ (Διονυσίου) μέρος τι τοῦ κτίσματος ἀναλαβὼν Φοιβίαν ἐκάλεσεν ἐπὶ Πύρρον· ἣ δὲ τῶν Καμπανῶν φρουρὰ παρὰ σπορδηθέντας διέφθειρε τοὺς πλείστοις. Absurde; neque enim Dionysius iunior et Pyrrhus aequales. Scripserat Strabo Φοιβίαν ἐκάλεσεν. Ἐπὶ Πύρρον δὲ ἡ Καμπανῶν etc. Pyrrhi aetate Campanos Rheginorum ingentem multitudinem insigni perfidia contrucidasse, videbimus L. XXII. Eclog. 2. Ceterum Callippus non multo post Rhegii fraudibus Leptinis occubuit Dionique poenas dedit, de qua re Plutarchus Dion. p. 983. D. Fuit autem domo Atheniensis: nam quod paullo superius legitur *Λεπτίνης καὶ Κάλλιππος οἱ Συρακοῦσιοι*, Leptinem potissimum spectat: quamquam fieri potuit, ut in Syracusanos cives Callippus transcriberetur. WESS.

117. 81. Πρωταγόρας] Habuimus regis Evagorae filium Pythagoram, quem Isocrates Evag. p. 293. Πρωταγόραν vocat, Lib. XV. 4., sed is una cum patre turpibus amoribus implicatus interiiit. Hunc Πρωταγόραν Arrianus, Athenaeus, Curtius, et rectius, arbitro Celeb. Jac. Perizonio in Aelian. Var. Histor. L. VII. 2. appellant. Retinuit quietam regni possessionem Pnytagoras in Alexandri usque principatum et ultra. WESS.

117. 98. Ἐπὶ τὴν μεγάλην λίμνην] Serbonidem lacum intelligit, propter quem *Barathra*. Vid. L. XX. 74. et ad Lib. I. c. 30. WESS.

118. 3. Ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ] Conf. L. I. 30. WESS.

118. 14. Καὶ μάλιστα κείμενον ἐνθάτῳ] Livio propterea L. XLV. 11. *claustra Aegypti*. Sed Nostrum vide L. XV. 42. WESS.

118. 38. Οὗτος δ' ἦν εἰσαγγελεύς τοῦ βασιλέως] Id illi muneris in aula Persica erat, ut res nuntiatas ad regem perferret, exterarum gentium legatos et ceteros, quibus rege convento erat opus, introduceret. Vid. Synesium Or. de Regno p. 18. A. et Heliodorum Aeth. L. X. p. 491. Solis tamen septem illis, qui Magos interfecerant, ἕνεκ εἰσαγγελείας in regiam, quando commodum erat, introire licebat, teste Herodoto L. III. 84. Nomen Persicum *Admissionum magistri*, sic enim Latini vocant, ut Ammianus L. XV. 5. cum Valesii nota, servavit Hesychius, Ἀζαραπατεῖς, οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσας. WESS.

118. 55. Τοὺς μαχίμους] De illis scripsit L. I. 73. WESS.

119. 67. Κατὰ τὴν πρὸ ταύτης γεγεν. στρατείαν] Noster hanc plane praeteriit: neque enim illa est, qua victor Nectanebus regnum sibi Agesilai consiliis atque auxilio stabilivit. Tangit eam Isocrates Or. ad Philipp. p. 149. WESS.

119. 81. Ὡν ἦσαν ὄμηροι παῖδες etc.] Pignora videlicet fidei parentum ac maritorum: ὄμηρα τῆς τε εἰνοίας αὐτῶν καὶ πίστεως, ut Herodianus de Commodo Imp., solito liberos eorum,

qui ad regendas provincias mittebantur, Romae retinere, L. III. 2. Ipse Nicostratus, novo ater Graecos exemplo, quo fidem regi obstringeret, filium illi permiserat apud Athen. L. VI. p. 252. B. WESS.

119. 90. Κλείνιος ὁ Κῶος] Sic constanter veteres membranae; neque ego damno, etsi tritius multo Κλεινίας. WESS.

119. 1. Ἐπ' αὐτὴν ἤξειν τὴν Μέμφιν] Erat ea επικαιροτάτη πόλις τῶν κατ' Αἴγυπτον, inque eius conservatione regni salus vertebatur. Vid. supra L. XV. 43. WESS.

120. 27. Καί τινες καταλαβῶν] Scribo καταβαλῶν. RHOD. Καί τινες καταβαλῶν] Optime vir doctus, qui si Basil. ἔκδοσιν inspicere dignatus fuisset, non eam coniecturam, sed veritatem ipsam censuisset. Conf. ad L. XV. 85. WESS.

120. 34. Ἡγούμενος, καὶ] Hic sequens καὶ repudiator. RHOD.

Ibid. Βούβαστον] Herodoto Βούβαστις. Conf. Holsten. ad Steph. in Βούβαστος et Cellar. Geogr. Vet. L. IV. 1. p. 33. Adposita erat Bubastico flumini, quod Delta ab ortu quaque in Arabiam vergit, claudit. WESS.

120. 52. Ἰδίας ἀγαθῶν ἐλπίδος ἡλαττοῦντο] Pro ἐλπίδος legendum puto ἐλπίδας, et ἡλλάττοντο pro ἡλαττοῦντο. Nam quum nullus sensus ex his elici possit verbis τῆς χάριτος ταύτης ἰδίας ἀγαθῶν ἐλπίδος ἡλαττοῦντο: contra et aptus et perspicuus elicietur ex istis τῆς χάριτος ταύτης ἰδίας ἀγαθῶν ἐλπίδας ἡλλάττοντο. STEPH. Ἰδίας ἀγ. ἐλπίδας ἡλλάττοντο] Adstipulatur Rhodomannus, et merito. Ordo verborum geniusque linguae correctionem firmant, quam quidem, etsi opem schedae veteres negarint, ausus sum suam in sedem revocare. Quis enim perpetuo ferat, hoc genus, scribarum negligentia natum, propagari? WESS.

120. 60. Καὶ φόβον επικρεμάσαντες] Supra L. XIII. 91. καὶ μεγάλων φόβων επικρεμαμένων. Perfrequens est de periculo in quod adducimur. Philo Iud. de Agricult. p. 209. B. ἀνδροποδισμοῦ καὶ πορθησεως ἰδιός τε καὶ κοινὸς επικρέματα κίνδυνος. Et Leg. ad Cai. p. 1023. E. επικρέματα δὴ μοι κίνδυνος ὁ περὶ ψυχῆς. Hipparchus apud Io. Stob. Tit. CVI. p. 573. καὶ πάντων χυλεπωτάτων αὐτοῖς επικρεμαμένων. Neque improbant Christianorum scriptores cultissimi: Basilus M. adv. Eunomium L. I. p. 210. A. τοῖς δὲ περὶ τοῦ ζῆν επικρεμῶντες κίνδυνον. Io. Chrysostomus Homil. ad Antiochen. II. p. 24. E. T. II. καὶ τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων επικρεμασθῆναι πᾶσι κίνδυνον. Aliter paullo, sed idem innuens, Philostrat. Heroic. XIX. 15. λίθοι οὖν επικρέμανται σφισιν. ubi doctissimum Olearium. vidisse, operae fuerit pretium. WESS.

121. 81. Τὴν μὲν ἀναγραφὴν τοῦ προτερίματος etc.] Pro ἀναγραφὴν repono ἐπιγραφὴν, ut p. 555. καὶ τῆς νίκης τὴν ἐπιγραφὴν οὐδ' αὐτῷ παραχωρεῖν τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Item p. 559. ἐπιτενυμάτων ἐπιγραφὴν. Sed et antea p. 305. τὴν ἐπιγραφὴν

τῆς ἀποικίας ἑαυτοῖς ἔφησαν δεῖν προσάπτεσθαι. Plut. de Alex. Fort. L. I. p. 326. οἶμαι δ' ἂν αὐτὸν εἰπεῖν πρὸς τὴν τύχην, τοῖς κατορθώμασιν αὐτὴν ἐπιγράφουσαν. STEPH. Nihil a Stephano dissentio. Addam locis ab eo conductis, ut ne quod dubium restet, Polybium L. II. 27. πεπεισμένος τῆς ἐπιγραφῆς τῶν ἐκβαϊνόντων πλεῖστον οὕτω κληρονομήσειν. Et L. X. 23. τὴν ἐπιγραφὴν τῶν ἐκβαϊνόντων ἢ φάλαγξ καὶ τὰ βαρέα λαμβάνει τῶν ὀπλων. Tum Excerpt. p. 147A. ἐπελθὼν ἕτερος ἀκοντιὶ λάβη τὴν ἐπιγραφὴν τῶν ἐκείνου πόρων. Aelianum de Animal. L. VIII. 2. τοῖς ἄλλοτριόις ἑαυτὸν πόροις οὐκ ἐπιγράφων. Paulo diversum est Aeschini in Ctesiph. p. 77. καὶ σαυτὸν ἐπὶ τὸ γεγενημένον ἐπιγράφεις. et Heliodori Aeth. L. VIII. p. 387. καὶ θεοῖς τὸ ἔργον ἐπιγράφοντες, eodem tamen recidens. WESS. Conf. Schaefer. ad Bos. Ell. p. 417.

121. 94. "Ἀπαντα διοικῶν] Ubi hic διοικῶν, in exemplaribus est διωκτικῶς, et vice versa διωκτικῶς, ubi διοικῶν. Sed permutatam fuisse perperam horum participiorum sedem quisvis possit animadvertere, qui quidem locum expenderit. STEPH.

121. 99. Τοὺς διαδόχους etc. ἀπεδείκνυε] Conf. L. XVII. 5. WESS.

121. 11. "Ἐφυγεν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν] Lynceus regem victum, et captum coenaeque adhibitum abs Ocho, perscripsit apud Athenaeum L. IV. p. 150. B. At Hieronymus in Latinis Euseb. Chron. Ochus Aegyptum tenuit, Nectanebo in Aethiopiam pulso, in quo Aegyptiorum regnum destructum est. Verius atque ex ipso Diodori hoc loco; adsentitur enim Manetho. Vide vero ineptias recentiorum scriptorum, Malalae, Glycae, Cedreni, qui Nectanebum, λεκανομαντείας egregie callentem, in Macedoniam ipsamque Pellam deducunt, ut, Olympiade furtivis magicisque amoribus cognita, Alexandrum gigneret. Tangit et has nugas Georg. Syncellus Chronograph. p. 256. et copiosissime Gorionides L. I. 6., sine dubio depromptas ex Pseudo-Callisthenis Alexandri rerum Historia. Vid. Casaubon. Epist. ad Ios. Scaliger. cccclii et cccclxiii. WESS.

121. 13. Τὰ μὲν ἱερὰ συλήσας] Ochi θεοσυλίας, quaque ratione Apim occiderit, asino eius in locum consecrato, exponit Aelian. de Animal. L. X. 28. et Hist. Var. L. VI. 8. WESS.

122. 16. Πολλῶν χρημάτων ἀνελύτρωσε] Malit quispiam fortasse ἀπελύτρωσε. STEPH. Semper alias Diodorus ἀπελύτρωσε. Sic L. IV. 16. Μελανίπην δὲ ἀπελύτρωσε. Et L. XIII. 24. καὶ λαβόντες αἰχμαλώτους ἀπελύτρωσαν τοῖς Σπαρτιάταις. Tum XVIII. 38. οὗς δὲ ἀπελύτρωσαν. Rex Philippus in Epist. apud Demosth. Or. in eam Ep. p. 92., ὥστε Ἀμφίλοχον — συλλαβὸν — ἀπελύτρωσε ταλάντων ἑννέα. Quem etiam in modum optimus quisque, Polybius L. II. 6., Plutarchus T. II. p. 343. B. etc. WESS.

122. 26. Μάρκον Φάβιον] Mendose pro Γάϊον Μάρκιον. Rhoσ. Μάρκιον Γάϊον] Ut ita refingerem, motus sum veterum Codd. auctoritate: praeferunt Μάρκον Γάϊον praestantiores omnes, manifestoque ostendunt Φάβιον hinc longissime amandandum: accessit Fastorum et Livii iudicium L. VII. 21. Illis inputa, si quid audacius admissum putaveris. WESS.

122. 43. Ἐκ τῆς Μέντορος καὶ Μέμνονος ἀδελφῆς] Demostheni propterea ὁ Μέμνιον καὶ ὁ Μέντωρ, οἱ κηδεσται τοῦ Ἀρταβάζου, ἄνθρωποι νέοι, καὶ κεχρομημένοι ἀπροσδοκῆτω εὐτυχία τῇ τοῦ Ἀρταβάζου κηδείᾳ, Or. in Aristocrat. p. 429. Qua tamen felicitate et ipsi et uxores et Artabazus exciderunt, fugere in Macedoniam adacti. Clearchus Solensis feminarum earum immodicum et paene incredibilem luxum descripserat, quoque modo in currum escendere ac descendere adhibitis mulieribus, quae κλιμακα κατεσκευάζον ἐξ ἑαυτῶν, et ob id officium κλιμακίδες audiebant, fuerant solitae. Dederunt deinde poenas utraque. Sed cum audiamus in Athen. L. VI. p. 256. Ε. τοιγαροῦν αὐτὰ μὲν ἐκ τῶν λίαν μαλακῶν ὑπὸ τῆς τέχνης μεταβιβασθεῖσαι, σκληρῶς ἐβίωσαν ἐπὶ γῆρας. αἱ δὲ τῶν παρ' ἡμῖν διδασκόμεναι, ἐκπεσοῦσαι ἐκ τῆς ἐξουσίας κατήσαν εἰς Μακεδονίαν, καὶ τὰς τῶν ἐκεῖ κωρίας τε καὶ βασιλίδας etc. Sic legendum. Nam ὑπὸ τῆς τέχνης ferri non potest, multoque minus τῶν παρ' ἡμῖν διαδεξαμένων, quod et epitomatores ita offendit, ut plane praeteriret. Ait adulatrices feminas, quibus κλιμακίδων nomen, ex molli ea vita deiectas a fortuna difficulter extrema senectute vitam tolerasse: illas autem, Artabazi et Mentor's uxores, quae luxum eiusque modum ab istis edoctae erant, in Macedoniam, postquam potentia imminuta erat, fugere compulsas. Cetera pete ex Is. Casauboni Animadversionibus. WESS.

122. 49. Ἐρμίαν τὸν Ἀταρνέων] Posterius inprobum non erit, si de civibus intelligas: praestitisset alioqui τοῦ Ἀταρνέως nam Ἀταρνέως oppido nomen. Unde Ἀταρνέως ὄντα τύραννον Diogen. L. V. 3., τὸν Ἀταρνέως τύραννον Dionysius Epist. ad Ann. p. 121., τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον Lucian. Eunuch. c. 9. semivirum hunc adpellant: in Diogenis tamen scripto libro, prorsus ut hic, Ἀταρνέων se reperisse, Th. Galaeus testatur ad Demetr. Phaler. περὶ Ἐρμ. c. 314. Prius pingendum perpetuo erit Ἐρμίαν, modo Harpocratonis in Ἐρμίας decretum valeat: τούτων δὲ τὸν Ἐρμίαν μόνον γράφουσι διὰ τοῦ ἰ. Sed ei non parent scriptores, quos excitavi, nedum Aristoteles Oecon. L. II. p. 502., Aristocles in Euseb. Praep. Evang. L. XV. 2., Athen. L. XV. p. 696., Polyæn. Strat. VI. 49. aliique. Nactus autem eunuchus illustrius nomen est et adfinitate Aristotelis, et Hymno, quo philosophus iste hominis memoriam consecravit, prorsus eccellente. WESS.

122. 51. Πείσειν τὸν βασιλέα, καὶ — ἀπολύσαι] Rectius ἀπολύσειν, ut πείσειν. STEPH. Tolle καὶ, et si placet pro eo

colloca αὐτόν. Rhod. Hand scio, an nimia haec sint. Favet Rhodomanno quod paullo ante scriptam reperitur, ἐπεισεν αὐτόν ἀπολῦσαι τοὺς ἄνδρας τῶν ἐγγλημάτων. Et L. XVII. 15. ἐπεισε τὸν Ἀλέξανδρον ἀπολῦσαι τοὺς ἄνδρας τῶν ἐγγλημάτων. Sed addere et delere pro arbitrio audacius videtur. Hoc itaque si inprobes, vide an πείθειν hic sit conciliare, in gratiam reducere, ut saepe? Conf. doctissimum Elsnerum ad S. Paulli Epist. ad Galat. c. I. 10.; et ἀπολῦσαι cum effectu ponatur? Nam tempora illa rite coniungi, dubitare non licet. Conf. virum spectatissimae eruditionis ad Xenophont. Ephes. Miscellan. Observat. Vol. IV. p. 286. et supra L. XIV. 95. WESS.

122. 54. Κυριεύσας δὲ τοῦ δακτυλίου] Strabo Memnoni Rhodio has artes tribuit L. XIII. p. 908. E., errans, ut monuit vir summus. Nostro adsentitur Polyæn. L. VI. 48. et Philosophus Oeconom. L. II. p. 502. Serius tamen omnia haec contigerunt, siquidem Aristoteles post Platonis mortem, Archonte Theophilo ad Hermiam sese contulerit, atque eius hospitio et familiaritate per trium annorum decursum sit usus. Testem fero Dionysium Epist. ad Amm. p. 121. ἀποθανόντος δὲ Πλάτωνος, ἐπὶ Θεοσίλου ἄρχοντος ἀπῆρε πρὸς Ἑρμείαν τὸν Ἀταρνείως τύραννον, καὶ τριετὴ χρόνον παρ' αὐτῷ τρίψας etc. Praeterea Apollodorum in Chronicis apud Diogen. Laert. L. V. 9. WESS.

123. 71. Γείραν μὲν γρούριον ἐκπολιορχήσας] Nusquam Γείραν hanc, neque Ζείραν, ut in Stephani margine et Veneto, reperire memini: proxime a posteriore abest Ζειρινία πόλις Θράκης, quam ex Theopompi Philipp. L. III. excitavit Ethnographus. Fuisse videtur inter Chalcidicas δύο καὶ τριάκοντα πόλεις ἐπὶ Θράκης, quas Philippum prorsus sustulisse clamat Demosthen. Philipp. III. p. 68., et post eum Aristides T. II. p. 225. etc., Libanius T. I. p. 106. D. et Apol. Demosth. p. 411. C. Suidas in Κάρανος. In tempore belli huius Diodoro adsentitur Philochorus apud Dionysium Epist. ad Amm. p. 122. WESS.

123. 73. Ἐπὶ δὲ τὰς Φερὰς τῆς Θεσσαλίας etc.] Aut Pitholaus Pheras Thessaliae, unde armis Philippi exci erat, suam iterum in ditionem redegit, aut haec repetita inpraedenter sunt. Vid. supr. c. 37. 38. WESS.

123. 78. Παρισάδης] Sic iterum L. XX. 22. At Demostheni Or. in Phorm. p. 542. Παρισάδης, Strabo L. VII. p. 476. et Polyæn. L. VII. 37. Παρισάδης, fortasse melius. Est praeterea numus ΠΑΡΙΣΑΔΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, qui si huius sit, aut Parisadae II., a quo Mithridati regnum traditum Strabo ait, prior etiam nominis pars refigenda erit. Explicatur a doctissimo De Boze Comment. Acad. Inscript. T. IX. p. 251. diligenter, cui quidem adsentiri, re curatius examinata, nunc non possum, Berisadem, de quo Dinarchus Or. in Demosthen. p. 95., eundem ac Parisadem arbitrato. Nam Berisades ille in parte Thraciae

regnavit, nunquam Ponti rex. Docet id clarissime Demosthenes Or. in Aristocrat. p. 430. WESS.

123. 81. Θεόφιλος] Ex Demosthene in Oratione pro Corona in duobus decretis (p. 138. et 140.) vocatur eiusdem anni ἄρχων Μησίφιλος. Pausanias tamen in Phocicis c. 3. Theophilum habet, ut etiam Dionysius Halicarnasseus in Epist. ad Ammaeum p. 123. et ipse Demosthenes alibi in Paragraphe adversus Pantaenetum p. 564. Theophilum Archontem nominat. Itaque suspicor, in decretis, quae citantur a Demosthene, non notari Archontem Eponymum, sed alium e Thesmothetis. PALM. Vide Io. Meursium de Archont. L. IV. 9. et Sylburg. ad Dionysii Dinarch. p. 115. WESS.

123. 82. Γάιος Κοίντιος] Livio et Fastis Τίτος est praenomen. RHOD. Id verum est. Sed addit Livius L. VII. 22. *quidam Kaesonem, alii Caium nomen Quinctio adiiciunt.* Non ergo prave Noster. WESS.

123. 86. Μηκύβεραν] Ita oportuit. Vid. ad L. XII. 77. In Olynthios Philippus superiore anno movit, hoc vero eosdem subegit, testibus Philochoro in Dionysii ad Amm. Epist. p. 123. et Plutarcho T. II. p. 845. D., si tamen is vitae Demosthenis auctor. WESS.

123. 94. Εὐθυκράτην τε καὶ Λασθένην] Perstringit perpetua inustos nota proditores Demosthen. Or. de Cherson. p. 59. et de Leg. perper. administr. p. 257., eiusque exemplo Aristides T. II. p. 252. et Libanius T. I. p. 110. Ipsi Macedones proditores eos vero nomine adpellabant; quod quidem aegrius cum ferrent et quererentur apud Philippum, ille σζαιοὺς ἔρη φύσει καὶ ἀγροίκους εἶναι Μακεδόνας, καὶ τὴν σζάφην, σζάφην λέγοντας, prorsus eleganter, in Plut. Apophtheg. p. 178. B. WESS.

124. 97. Ἐλαφροπώλησε] Aristotelem in his auctionibus hastae Philippo flagitiosissimam operam navasse, inimici criminabantur. Ἐτι δὲ κατασκαφείσης Ὀλύνθου μὴνύειν ἐπὶ λαφυροπωλείου Φιλίππῳ τοὺς πλουσιωτάτους τῶν Ὀλυνθίων Aristocles in Eusebii Praep. Evang. L. XV. 2. p. 792. B. Quae calumniae ipsa temporis ratione profligantur. Aristoteles hoc anno et sequenti in Mysia morabatur, Hermiae Atarnensium hospitio usus. Ad Philippum vero Archonte Eubulo aut certe Pythodoro profectus in Macedoniam est, testibus Apollodoro in Diogenis L. V. 9. et Dionysio Epist. ad Amm. p. 121. WESS.

124. 4. Πολλοὺς μᾶλλον] Rhodomannus πολλῶ μᾶλλον corrigit. Mallet πολλὸν, unde πολλοῦ Vatie. natum videtur. WESS.

124. 14. Μάλιστα δ' αὐτοὺς παρώξυνε — Δημοσθένης] Orationibus Olynthiacis, quas superiore anno recitavit, ceterisque Philippicis, in quarum iustum tempus Dionysius in ea, quam dixi, ad Amm. Epistola inquirat. De legationibus ad commune totius Graeciae contra Philippum missis Aeschin. in Ctesiph. p. 62. WESS.

124. 19. *Τοιαύτη φορά τις προδοτῶν ὑπῆρξε etc.*] Multo mihi nunc grandius videtur: orationem enim haud parum minuebat adscriptum γάρ. Sumpsit Diodorus colorem ex Demosthenis Or. pro Coron. p. 145. *παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τισὶν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, ΦΟΡΑΝ προδοτῶν, καὶ δωροδόκων, καὶ θεοῖς ἐχθρῶν ἀνθρώπων συνέβη γενέσθαι καὶ τοσαύτην, ὅσην οὐδεὶς πω πρότερον μέμνηται γεγονυῖαν.* Quorum quidem si recordatus esset L. Rhodomannus, non, puto, vertisset, *tam concitatus proditorum impetus, sed potius, tanta ubertas, tantus proditorum proventus.* Parili usu, ut alios missos faciam, Aristides T. III. p. 376. *κάλλιστον δὲ πάντων κερδῶν ἢ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν φορά.* Ceterum catalogum horum proditorum habet Orator in eadem pro Coron. p. 188. WESS.

124. 24. *Ὅτι τὰ τοῖς ὀπλοῖς ἀδύνατα etc.*] Usus his est Antonius Melissa inter Stobaei Sermones Tit. LV. p. 227. ed. Francof. Pulchre Horatius L. III. Od. 16. 9. *Aurum per medicos ire satellites, Et perrumpere amat saxa potentius Ictu fulmineo — diffidit urbium Portas vir Macedo et subruit aemulos Reges muneribus.* Cui Libanium adiunge T. I. p. 85. D. WESS.

124. 29. *Ταῖς πονηραῖς ὀμιλίαις διέφθειρε τὰ ἔθνη*] Vid. ad L. XII. 12. Quam vero perditū et ingeniose nequam plerique regis fuerint sodales, docebit Demosthen. Olynth. II. p. 15. et praeter ceteros Theopompus, in Philippo et familiaribus eius traducendis multo acerrimus, apud Athen. L. IV. p. 167. A. et L. VI. p. 260. E. WESS.

124. 31. *Ὀλύμπια ποιήσας τοῖς θεοῖς*] Eorum inter Macedones princeps auctor rex Archelaus fuit. Ulpianus in Or. *περὶ Παραπρ.* p. 242. *τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Αἰῶ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν. ἤγετο δ' ἐπ' ἐννέα, ὡς φασιν, ἡμέρας, ἰσαρίθμους ταῖς Μούσαις.* Sacra ergo Musis erant certamina. Hinc lux adfulget clarissima Dioni Chrysost. Or. II. p. 18. C. *ἐν Αἰῶ τῆς Πιερίας ἔθνον ταῖς Μούσαις καὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων ἐτίθεισαν, ὃν φασιν ἀρχαῖον εἶναι παρ' αὐτοῖς.* et Philostrato de Vit. Apollon. L. I. 35. p. 44. *εἰ δὲ θύοι Φίλιππος Ὀλύμπια πόλεις ἡρηκῶς.* Respiciunt enim uterque hunc agonem. Vide etiam infra L. XVII. 16. WESS.

124. 36. *Πολλοῖς μὲν ποτήρια διδοῦς etc.*] Putes ex Demosthene *περὶ Παραπρ.* p. 230. formatum, quem adi. WESS.

124. 43. *Τοῦ δ' εἰπόντος ὅτι βούλεται etc.*] Plenius et cultius Satyri memorabilem petitionem exsequitur Orator ead. Or. p. 242., unde et sumpsit Liban. T. I. p. 417. C. WESS.

125. 64. *Γαῖος Κορνήλιος*] Is T. Livio L. VII. 23. est *Λεύκιος.* RHOD. |

125. 66. *Πολλὴν τῆς Φωκίδος χώραν*] Χώρας Reg. I. quo quidem nihil indigemus. Vid. supra c. 36. WESS.

125. 67. *Περὶ τὴν ὄνομ. 'Υάμπολιν*] Sita erat in ipso Phocidis ex Thessalia et Boeotia aditu apud Herodot. L. VIII. 28. Plura Jac. Palmer. Graec. Antiq. L. VI. 15. De Boeotorum clade sic Demosth. Or. de Legat. prave gest. p. 232. εἶχον γὰρ (οἱ Φωκεῖς) Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν καὶ τὸ Τίλφωσσαῖον, καὶ τοὺς ἐν Νέωσιν ἀπειλήφρασαν αὐτῶν, καὶ ἑβδομήκοντα καὶ διακοσίους ἀπεκτόνεσαν ἐπὶ τῷ Ἡδυλείῳ, καὶ τρόπαιον εἰστήκει καὶ ἵπποκράτου, καὶ κακῶν Ἰλιῶς περιειστήκει Θηβαίους. ubi Ulpian. vide et mox Nostrum c. 59. WESS.

125. 86. *Οἱ δὲ νοσφισάμενοι*] Scribe οἱ μὲν νοσφισάμενοι. RHOD.

125. 90. *Ἀπέσχετο τῶν ἀναθημάτων*] Quid illis ergo fiet, quae superius c. 30. perscripta de Philomelo sunt, et in Plut. de Pyth. Orac. p. 397. F.? Fuit ille fortasse in contrectandis donariis modestior fratribus, absolvi tamen difficulter poterit. WESS.

125. 95. *Μισθοφορίας*] *Μισθοφορίας* Reg. 2. Basil. Eadem infra L. XVIII. 52. et huius lib. c. 82. discordia. WESS.

126. 97. *Χρυσῶς πλίνθους*] Vid. T. Hemsterhus. ad Luciani Contempl. c. 12. Diligentissime laterum horum mensuram et modum exegit Herodotus, Nostro non plane consentaneus, L. I. 50. Ait fuisse numero ἡμιπλίνθια cxvii, quorum quatuor erant auri purissimi, ἀπέφθον χρυσοῦ, singuli pondo unius et dimidii talenti: reliqui ex albido auro, binum talentorum pondo. Aequant ergo Herodotei lateres auri talenta ccxxxii, cuius mihi discriminis ratio non apparet. WESS.

126. 99. *Λέοντα χρυσοῦν καὶ γυναῖκα*] Commeminit leonis aurei ibid. Herodotus, quem primitus decem talentorum pondo fuisse, postea igne Delphici Apollinis templo consumpto, sex talentorum ac dimidii, eliquatis illo incendio tribus talentis et dimidio. Addit mulieris eius statuam auream tricubitalem fuisse, de cuius dedicatae caussa plura Plutarchus de Pyth. Orac. p. 401. E. Id vero dubites, velitne auctor, phialas illas ccclx una cum leone et femina aequasse auri talenta xxx, an leonem et mulierem id habuisse pondus? Prius ipse verborum ordo videtur exigere resque ipsa, haud sane ferens, ut feminae illud signum auri talenta xxiii excedat. Pro posteriore tamen stabunt fortasse ea, quae auctor de aurenti valore mox disputat. WESS.

126. 3. *Ἐδρίσκεσθαι τάλαντα τετρακισχίλια*] Itane vero? Atqui auri potestas ad argentum decupla erat. Pollux IX. 76. τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσιον ἦν, σαφῶς ἂν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθοι προειπῶν γὰρ

Ὀλκὴν τάλαντον χρυσίου σοι παιδίον

Ἔστηκα τηρῶν. —

Ἐπάγει μετὰ ταῦτα περὶ ταυτοῦ λέγων Μακάριος ἐκεῖνος δεκατάλαντον καταφαγών. Talentum auri, decem talenta Menander vocat. Qua itaque ratione cclxx auri talenta, aut, si seorsum in

summam addideris phialarum CCCIX pondus, CCLXXXII, aequabunt argenti talentorum millia quatuor? Equidem nil video, nisi si alia auri ad argentum proportione Diodorus sit usus: non enim eadem semper, etsi Pollux generalius loquatur, fuisse censenda est. Herodotus certe L. III. 95. χρυσίον τρισκαιδεκαστάσιον, sive *terdecies argento rependendum*, dixit. Atque hoc malim. WESS.

126. 10. Τῶν ἐν τοῖς Περσικοῖς Θησαυροῖς etc.] Vide L. XVII. 66. et 71. Egit de donariis Delphici templi, a Phocensibus direptis, copiosius, uti ex Athen. L. VI. p. 232. A. colligas, Theopompus. WESS.

126. 14. Καὶ τὰ περὶ τὴν ἔστλαν καὶ τὸν τρίποδα etc.] Iisdem paene verbis rem hanc exsequitur Aelian. Hist. Var. L. VI. 9. Μοχ ἀφήτορος οὐδὲν in Homeri II. I. vers. 404. Rhodomannus vertit *solum Phoebi, qui spicula torquet*, bene ex Grammaticorum sententia, sed Phocenses ἀφήτορος οὐδὲν explicabant τὸν κατὰ γῆς Θησαυρισμὸν, teste Strabone L. IX. p. 664., qui Onomarchum noctu eas opes effodere adgressum, sed magnis etiam terrae tremoribus fuisse inpeditum addit. Tu vide Iac. Perizonii not. ad Aelian. WESS.

126. 29. Μετέσχον δὲ τῆς αἰρέσεως Ἀθ. καὶ Λακεδ.] Confer Pausan. L. III. 10. et IV. 5. WESS.

126. 35. Ἰκιζράτους διατρίβοτος περὶ Κέρκυραν] Eo fortasse tempore, de quo auctor L. XV. 47. WESS.

127. 52. Περὶ τοὺς μεγίστους τῶν θεῶν ἠσεβήκατε] *Quis tulerit Gracchos de seſitione querentes? Διονύσιος ἐξ ἀπάντων τῶν ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἐσύλησε τὰ χρήματα* Aelian. Var. Hist. L. I. 20. Et Atheniensibus tamen sacrilegia exprobrat? WESS.

127. 56. Εὐχόμενοι τὸν Ἀπόλλωνα πατρῶον εἶναι] Vid. Io. Meursium Athen. Attic. L. II. 12. et Steph. Bergler. ad Alciphron. L. II. Ep. 4. p. 264. Frequens is Apollini titulus apud Athenienses, quippe generis auctori ob Ionem ex Creusa filium, a quo Athenienses Iones olim dicti. Aristides T. I. p. 169. καὶ τίθει δὴ τοὺς θεοὺς τὴν τε Ἀρτεμιν καὶ τὸν πατρῶον Ἀπόλλω τῇ πόλει. ubi bene Scholiastes. Et p. 193. προσλαβοῦσα γὰρ τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἐξηγητὴν, εἰ αὐτῇ δὲ πατρῶον Ἀπόλλω τὸν Πύθειον. Adde Demosthen. pro Coron. p. 163. et Or. in Eubulid. p. 713. Philostrat. Epist. XLVI. WESS.

127. 60. Περὶ τῶν μεγίστων ἔτι καὶ νῦν τὸν θεὸν ἐπερωτῶντες] Mittebantur Sparta legati, quibus *Pythiorum* nomen. Οἱ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοσρόποι ἐς Δελφοὺς Herodot. L. VI. 57. quem quidem titulum aut ab Apolline Pythio, aut a seiscitandi studio, πνθέσθαι, ut bene N. Cragius de Laced. Rep. L. II. 9., impetrarant. Erant enim, si qui Graecorum, oraculis maxime dediti Spartani: μάλιστα τοῖς μαντείοις προσέχοντες dixit supra Noster L. XIV. 13. WESS.

127. 64. Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν καὶ Κορσινίαν] Saepe

Demosthenes Orchomenum et Coroniam a Phocensibus incessas et a Boeotis studiosissime repetitas memorat Orat. de Pac. p. 42. et de Leg. fals. p. 223. et p. 230., ubi Κορσσίας adiungit. Habet easdem ex eo loco Harpocration, qui testem citat Theopompum. In Stephano Κορσσία, ex Pausania L. IX. 24., sed cui ea urbs Κορσεία ut adeo Ethnicographus vitiosum codicem sit secutus. Is. Vossium vide ad Scylac. p. 33. WESS.

127. 73. Καὶ βουλόμενος τὰ Λευκτρικὰ φρον. συστεῖλαι] Orator Aeschines, qui hoc tempore legatus ad Philippum ierat, renuntiaverat non dissimilia civibus suis, modo fidere liceat eius adversario Demostheni: οὗτος μὲν γὰρ ἔφη Θεσπιᾶς καὶ Πλαταιᾶς αὐτὸν (Φίλιππον) τειχεῖν, καὶ τοῖς μὲν Φωκίας οὐκ ἀπολεῖν, τὴν δὲ Θηβαίων ὕβριν ὑμῖν καταλύσειν Or. de Leg. Fals. p. 223. et Or. pro Coron. p. 142. Sed haec in speciem erant dicta, utque Athenienses circumscriberentur, docente Libanio in Or. eius Argumento. Adde Aeschinem περὶ Παραπρ. p. 46. et Iustinum L. VIII. 4. WESS.

127. 78. Καθ' ἃς ἐστὶν Ἀπολλ. ὕγιον ἱερόν] Apollinis oraculo et donariorum copia templum id insigne erat. Vid. ad Strabon. L. IX. p. 647. Casaubon. et Graec. Antiq. L. VI. 15. Iac. Palmerii. WESS.

128. 90. Συνέβη τῆς στιβάδος ἐκκαυθείσης etc.] Σέλινα εἰς τὰς στιβάδας infra c. 80., καὶ ἐκ φυλλάδος στιβάδας ἀποσωρεύσας Longus Pastor. L. II. p. 78., ἄλλοι δὲ στιβάδας ἐκόπτον ἐκ τῶν δένδρων S. Marcus Evang. XI. 8.; e quibus latior vocis usus adparet. Sed id leve. Quod auctor casui et fortunae tribuit incendium, id Pausanias Thebanis: ἐς ὃ (ἱερόν) ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Φωρικῷ βιασθέντας μάχῃ Φωκίων ἄνδρας καὶ ἐς Ἄβας ἐκπεφυγότας, αὐτούς τε οἱ Θηβαῖοι τοὺς ἐκείτας καὶ τὸ ἱερόν — ἔδοσαν πυρὶ L. X. 35. WESS.

128. 97. Μάρκον Αἰμίλιον καὶ Τίτον Κοῖντιον] Pro his Livius edit (L. VII. 24.) L. Furium Camillum et P. Claudium. Idque Cicero in Catone (cap. 12.) et Agellius lib. IX. 11. confirmant. RHOD. Credibile est, Diodorum alios esse Fastos secutum, momente Pighio ad ann. CDIV. p. 294. Praenomen Claudii Rhodomannus sumpsit ex Sigonio. Tu vide Clariss. Arnold. Drakenborch. ad Livii L. VII. 24. WESS.

128. 98. Ἐπὶ δὲ τούτων ὁ Φωρικὸς πόλεμος etc. κατελύθη] Uno anno videtur excedere suum numerum calculus Diodori: supra enim p. 517. (huius lib. c. 14.) Agathocle Archonte coepisse hoc bellum ait, et durasse annos undecim. Sed ex aliis auctoribus videtur constare finitum fuisse hoc bellum anno decimo, et quidem Theophilo archonte. Pausanias in Phocicis c. 3. expresse δεκάτῳ δὲ ὕστερον ἔτει μετὰ τὴν τοῦ ἱεροῦ κατάληψιν ἐπέθηκεν ὁ Φίλιππος πέρας τῷ πολέμῳ Φωρικῷ τε καὶ ἱεροῦ κληθέντι αὐτῷ, Θεοφίλου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, οὐδόης δὲ Ὀλυμπιάδος καὶ ἐκατοστῆς ἔτει πρώτῳ, ἦν Πολυκλῆς ἐνῆκα στάδιον. Id est, decimo vero anno post templi

sacri direptionem, Philippus imposuit finem bello Phocico et Sacro appellato, Theophilo Athenis praetore, Olympiadis centesimae octavae anno primo, qua stadium vicit Polycles. In quo Pausaniae loco notanda est locutio insolita ὀγδόης δὲ Ὀλυμπιάδος καὶ ἑκατοστῆς ἔτει πρώτῳ. raro ita loquebantur Graeci de anno primo Olympiadis, sed dixissent Ὀλυμπιάδι ὀγδόῃ καὶ ἑκατοστῇ. unde colligo pro ἔτει πρώτῳ legendum esse ἔτει τρίτῳ. et ita legendum esse omnino me persuadet et cogit credere Demosthenes: nam in oratione de falsa legatione (p. 227.) ait ex Phocensium excidio tantum dolorem accepisse Athenienses, ut ex consternatione moris patrii obliti, neque concilium neque Thesmothetae curam habuerint mittendi Θεωροῦς, sacros legatos ad Pythia: unde elicitur excidium Phocensium et belli finem incidisse in annum, quo Pythia celebrabantur, quod fiebat tertio Olympiadis uniuscuiusque anno, quod quadrat cum Archia Archonte secundum Diodori calculum: et id notavit Petavius in suo Rationario (Part. 1. L. III. 11.), et est nodus vindice dignus. PALM. Durasse Phocicum bellum continuos decem annos non uno loco Aeschines profitetur Or. de Legat. fals. p. 45. et in Ctesiph. p. 74. Idem alii adfirmant. Diodorus supr. c. 14. spatium xi illi annorum tribuit, quod Archonte Agathocle turbarum prima nata sint initia, atque ab eo anno Demophilus res Phocensium scribere sit ingressus. Pausanias eodem Archonte sumtum et continuo gestum censuit per decem annos usque ad Praetorem Atheniensium Theophilum sive annum primum Olymp. cviii. Male posterius. Nam, quod verissime observa- it D. Petavius ex Demosthene, Phocenses a Philippo fracti tum sunt, cum Pythia agerentur. Atqui Pythia exeunte anno secundo tetraeridos Olympiacae peragebantur. Recte ergo Diodorus finem belli in annum tertium Olymp. cviii. retulit. Par Pausaniae foret ratio, modo ferri posset eruditissimi Palmerii coniectura. Sed non potest. Nam belli initium manifeste illi anno tribuit, qui Archontem habuit Agathoclem, sive Olymp. cv. 4. L. X. 2. Ab Agathocle ad Theophilum, quo terminatum ait bellum, anni sunt x. Porro si ἔτει τρίτῳ legas, mutandum etiam erit Theophili Archontis nomen: neque enim illi locus est anno tertio Olymp. cviii., quo eo munere Athenis fungebatur Archias. Iam quod de insolita dictione ὀγδόης δὲ Ὀλυμπιάδος καὶ ἑκατοστῆς ἔτει πρώτῳ adiungit, id enim vero permovere illum non debuerat. Ecce iterum Pausaniam L. X. 5. κατακάθη δὲ Ἐρξικλείδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντας, πρώτῳ δὲ τῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος ἔτει καὶ πεντηκοστῆς. Eadem ibi locutio. Id quoque non optimi commatis, quod de concilio et Thesmothetis ait. Tu vide Ulpianum ad Demosthen. περὶ Παραπρ. p. 227. WESS.

128. 3. Στρατιηγὸν ἐπιστήσαντες Ἀρχίδαμον] Venit et ille in Phocidem, pollicitusque est, angustias se Thermopylarum ita insessurum, modo opportuna sibi loca traderentur, ne qui Philippo transitus pateat. Sed cunctabantur Phocenses, dictitantes τὰ τῆς

Σπάρτης δεινὰ δεδιέναι in Aeschin. Or. de Legat. fals. p. 45. Paulo aliter in eiusd. Argumenti Orat. p. 215. Demosthenes. WESS.

128. 8. Φάλακρον πύλαι — ἡξιωμένον] Recte in margine assignatum est πάλιν. RHOD.

128. 11. Ἐν τῇ Νικαίᾳ διατρέψων] Hanc et Alponum ac Thronium τὰ τῶν παρόδων τῶν εἰς πύλας χωρία κύρια Aeschines vocat Or. περὶ Παραπρ. p. 45., meminit et Demosthen. Philipp. II. p. 46. et Or. in Philippi Epist. p. 89. ubi bene Schol. Vid. Iac. Palmerii Graec. Antiq. L. V. 2. Ea ergo oppida Phalaeus praesidio tenebat, ut Philippum transitu prohiberet. WESS.

128. 15. Οὗτος μὲν ὑπόσπονδος — ἀνεχώρησε] Eadem Aeschin. Or. de Legat. fals. p. 47. Phalaeus rei militaris usu defectus in angustiis rei pecuniariae post tot sacrilegia versabatur. Secutae sunt, ut adsolet, conductitorum militum seditiones: accesserunt amicorum promissa haud sane fida. Atque haec hominem gentemque universam pessum dederunt. Vid. eundem Oratorem p. 45. Alia Iustin. L. VIII. 2., sed parum vero similia. Paratragœdiat enim. WESS.

129. 19. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἄνευ μάχης etc.] Rex ipse literis Athenas missis eadem testatur apud Oratorem pro Corona p. 140., seque urbes, sponte sese dedentes, praesidiis occupasse, reliquas, quae imperata facere detrectaverant, armis domuisse: quod ultimum negat Demosthenes Or. de Leg. perperam administrata p. 210. τὰ μηδεμίαν τῶν πόλεων, τῶν ἐν Φωκεῦσιν, ἀλῶναι πολιορκία, μηδ' ἐκ προσβολῆς κατὰ κράτος. ἀλλ' ἐκ τοῦ σπείσασθαι, πάντας ἄρδην ἀπολέσθαι etc. et p. 226. fortasse, ut tanto arctius adversarium crimine proditorum Phocensium premeret. WESS.

129. 25. Καὶ δύο ψήφους ἔχειν, ἅς πρότερον — εἶχον] Singulae gentes, quibus societas Amphictyonici concilii, bina suffragia ferebant, Aeschine περὶ Παραπρ. p. 43. teste. Excluisis ob sacrilegia Phocensibus, Philippo eiusque posteris condonatum id fuit, quod illorum antea fuerat: unde τὰς τῶν Φωκίων ψήφους in Macedonum esse potestate saepe Rhetores indignantur, uti Libanius T. II. p. 685. D. et p. 703., Demosthen. secutus Or. de Leg. fals. p. 268. Atque hoc quidem nihil obscuri habet. Difficilius prima fronte videtur, quod de Thessalis Demosthen. Or. de Pac. p. 43., bellum eos cum Phocensibus cupidissime ingressos esse, ut in concilium apud Thermopylas adsciscerentur, et duum Delphis suffragiorum compotes fierent: τῆς Πυλαίας ἐπεθύμουν, καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς πλεονεκτημάτων, δυοῖν κύριοι γενέσθαι. Atqui Thessali a prima concilii origine inter Amphictyonas et dignitatem et suffragiorum ius habebant, principe propterea loco collocati ab Aeschine Or. περὶ Παραπρ. p. 43. Quod quidem dubium ut amoliretur, multa disputavit And. Dounaeus Praelect. in Demosthen. p. 171., sed quae damnasset ipse, si recordatus esset eorum, quae

Anonymus auctor Argumenti Demosth. *περὶ Παραπο.* ita commentatur: εὐδὴλον γὰρ ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι τῶν μὲν (Θηβαίων) παρελλόντο τὰς δύο πόλεις γειτνιώσας αὐτοῖς. Θετταλοὺς δὲ παρωσόμενοι τὴν Ἀμφικτυονίαν ἄτε ἐν μέσῃ Φωκίδι τῶν ἐν Σελφοῖς ἱερῶν ἰδρυμένην. Hinc enim constat, Thessalos veteri possessione fuisse a Phocensibus deiectos et plane exutos, eamque adeo hoc bello, ut Demosthenes monet, recuperare studuisse. Ceterum Phocenses suffragiorum ius, quod hoc tempore amiserunt, multis elapsis annis sibi iterum asseruerunt, egregia in Gallos, qui duce Brenno Graeciam ac Delphos invaserant, opera navata, uti a Pausania docetur L. X. 8. Idem And. Dounaeus admonet, sed mire fluctuans in Brenno, quem eundem censet atque illum, cuius ductu urbs et Capitolium multis ante annis occupata perhibentur. Inconsiderate profecto. WESS.

129. 27. Τῶν δ' ἐν Φωκεῦσι τριῶν πόλεων *περ. τὰ τείχη*] Haec sunt obscurissima, et sequentibus parum congrua. Iubent Amphictyones post pauca omnes Phocensium urbes solo aequari. Sunt quoque cunctae eversae ex decreto, teste Pausania L. X. 3. Quare Demosthenes Or. de Leg. fals. p. 230. non tantum ἄλλων τῶν τευχῶν καὶ πόλεων ἀναίρεσιν per Phocidem indignatur, sed cum Delphos pergeret, vidisse ait ibid. p. 212. οἰκίας κατεσκαμμένας, τείχη περιηρημένα, χώραν ἔρημον τῶν ἐν ἡλικίᾳ. Et p. 268. τὰ τῶν συμμάχων τῶν ὑμετέρων Φωκέων τείχη κατισκάπτειτο. Θηβαῖοι δ' ἦσαν οἱ κατασκάπτοντες. Quid dicemus? An τείχη munitiones esse, non moenia? Ita nodum solvi posse, consultissimus Barbeyracius Histor. Foed. Part. I. p. 226. censuisse videtur. Sed qui urbes omnes disiectas et eversas volunt, illosne plestrarumque munitionibus pepercisse credemus? An trium praecipuarum et opportunarum, τῶν ἐπικαιροτάτων; quod Plectho de suo admensus est vocabulum, muros esse pessumdatos? ut reliquorum moenia, tanquam perpetuum poenae Phocensium monumentum, durarent. Id sequar: nisi si qui libri praeferaut τῶν δ' ἐν Φωκεῦσι δύο καὶ εἴκοσι πόλεων etc. Namque eo nihil verius. Viginti enim et duae Phocensium erant urbes, quae omnes, unis fortasse Abis exceptis, eversae sunt. Καὶ δύο καὶ εἴκοσι πόλεις πιστεύσασαι διακρίσθησαν Libanius inquit T. I. p. 107. et ante eum Demosthen. Or. de Leg. fals. p. 226., ne quid de Pausaniae citato loco dicam. WESS. Comparato e. 58. κατὰ τὴν Βοιωτίαν οἱ μὲν Φωκεῖς τρεῖς ἔχοντες πόλεις ὠχυρωμένας Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν καὶ Κοροῦίαν eas ipsas urbes Boeotias hic intelligi coniecit Weiskius de hyperbole p. I. p. 30., unde reponit τῶν ὑπὸ Φωκεῦσι. Quam coniecturam adversus eos si qui τριῶν πόλεων de ternis in Phocide Amphictyonicis urbibus accipiant tuctur p. II. p. 30.

129. 36. Καὶ μετακίσει τις κόμας] Pausanias dicto loc. τότε δὲ κατεσκάφησαν αἱ κατακεκμημένοι (Φωκέων πόλεις) καὶ εἰς κόμας — φκίσθησαν. Propterea Demostheni Pho-

censes διαρκισμένοι κατὰ κώμας Or, περι Παραπορ. p. 216. WESS.

129. 41. Τιθέναι δὲ καὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Πυθίων Φίλιππον etc.] In caussis belli sacri, a Philippo in Phocenses sumpti, recenset Demosthen. Or. de Pac. p. 40. καὶ τὰ Πύθια θεῖναι δι' ἑαυτοῦ, ut *Pythiorum ludorum moderator esset et praeses*. Id obtinuit confecto bello, estque satis expeditum. At quid sibi volunt, διὰ τὸ Κορινθίους μετασχημέναι τοῖς Φωκῆσι τῆς εἰς τὸ θεῖον παρανομίας, quod *Corinthii in scelerati facinoris Phocensium consortio fuerunt?* Viri eruditi, quibus exscribere et illustrare libuit hoc Amphictyonum decretum, Ant. van Dale Dissert. de Concil. Amphictyon, p. 440. et Barbeyracius Hist. Foeder. P. I. p. 227., intacta transmittunt. Mihi multo difficillima semper sunt visa. Nam quae illa ratio, Philippum cum Thessalis et Thebanis Pythiorum fore praesidem, quod Corinthii socii Phocensium in sacris fuerint legundis? Corinthiine praeter ceteros Pythiorum ante hoc tempus fuere moderatores? Atqui certamen erat κοινὸν τῆς Ἑλλάδος, ut dicit Philipp. III, p. 69. Demosthenes, Praesides Amphictyones. Πρώτην ἐπὶ ταῖς δέκα ἐτίθεισαν Πυθιάδα Ἀμφικτύονες Pausan. L. VIII, 18, p. 636. Inde ἐν Πυθίοις Καλλίστρατος τῶν Ἀμφικτύόνων ἐπιμελητῆς tibicinem quendam, quod serius venisset, nomen profiteri non est passus apud Plut. Sympos. L. VII. 5. Ludi ipsi τῶν Ἀμφικτύόνων ἄθλοι in inscriptione, de qua Pausan. L. X. 7. Itaque nihil praecipuum in ludorum dispositione Corinthiis. Porro accusantur sacrilegii, proptereaque excluduntur, qui nusquam inter Phocensium adiutores nominatim ab auctore sunt recensiti. Quid? eo nomine si Corinthii fuerunt multandi, cur Lacedaemonii hoc decreto sine noxa dimittuntur? qui tamen Phocensibus in primis auxilio fuerunt, in praedam partemque sacrae pecuniae vocati. Immo vero soli illi Dorico ex genere Amphictyoniae possessione ob illud crimen sunt deiecti. Φωκῆων δὲ τὸ ἔθνος καὶ ἐκ τοῦ Δωρικοῦ Λακεδαιμόνιοι μετασχόντες ἐπαύσαντο Ἀμφικτυονίας Pausan. L. X. 8, p. 816. Hoc amplius, indignatur Demosthenes Philipp. III, p. 69. Philippum ludis Pythiis praesidere, et προμαντείαν τοῦ θεοῦ sibi sumere, depulsis Atheniensibus, Doriensibus et Thessalis, ceterisque Amphictyonicibus: τίθησι μὲν τὰ Πύθια, τὸν κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἀγῶνα, καὶν αὐτὸς μὴ παρῆ, τοὺς δούλους ἀγωνοθετήσαντας πέμπει — ἔχει δὲ καὶ τὴν προμαντείαν τοῦ θεοῦ, παρώσας ἡμᾶς καὶ Θεοταλοὺς καὶ Δωριέας καὶ τοὺς ἄλλους Ἀμφικτύονας. Qui quidem, si Amphictyones cura ludorum Pythiorum fuissent decreto prohibiti, haud sane tacuisset. Quare, ut verba conpendifaciam, sic censeo, sententiam Amphictyonicam non esse integram, et haud pauca ante διὰ τὸ Κορινθίους etc. desiderari. Succurrere potuisset Demosthenes, a quo δόγμα hoc Amphictyonicum Or. περι Παραπορ. p. 211. recitatum fuit, modo integrum orationi inseruisset. WESS.

130. 46. *Καταπειροκοπήσαι*] Verbum elegans, sed nunquam mihi lectum. Arma Phocensibus fuisse adempta, non praeteriit Demosthen. de Legat. fals. p. 216. Porro de combustis armis quod additur, satis illustraverunt viri docti Freinshem. et Duker. ad Flori L. II. 4. 5. WESS.

130. 54. *Ὁὐ μόνον δόξαν εὐσεβείας etc.*] Pulchre Iustinus L. VIII. 2. *Incredibile quantum ea res apud omnes nationes Philippo gloriae dedit. Illum vindicem sacrilegii, illum ultorem religionum; quod orbis viribus expiari debuit, illum qui piacula exigeret exstitisse. Dignum itaque qui diis proximus haberetur, per quem deorum maiestas vindicata.* Adde Demosthen. Or. de Pac. p. 42. WESS.

130. 68. *Ἀρχιτέκτων τῆς καταλήψεως*] Ita *ἀρχιτέκτων τῶν κακῶν* in Excerpt. Vales. p. 305. *Princeps et architectus sceleris* in Or. Ciceron. pro Cluent. c. 22. De voluntaria Philomeli nece supr. c. 31. WESS.

130. 73. *Κατακοπεῖς ἐσταυρώθη*] Vid. huius lib. c. 35. et de Phaylli tabe c. 38. WESS.

130. 83. *Μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἀλχμάλωσίης φυγὴν*] Atqui fide accepta liber discessit, nulla constrictus captivitate c. 60. Itaque aut supervacanea praepositio est, aut laxius accipiendum *ἀλχμάλωσίης* vocabulum. WESS.

130. 88. *Τέσσαρας ἔχων ἡμιολίους*] Infra L. XIX. 65. *ἡμιολίας* vocat, firmans scriptorum Codd. lectionem. Sed leve id et paene arbitrarium est. Quae vero fuerint *ἡμιολίαι* et qua amplitudine, post sollicitam virorum doctorum inquisitionem nondum adparet certo. Vide sis Cl. Salmasium Observ. in Ius Att. et Rom. c. 28. p. 703. et Io. Scheffer. Milit. Nav. L. II. 2. WESS.

131. 11. *Τοὺς Κνωσσίους*] Hoc melius et mox *Κνωσσόν*. Sic enim solet auctor. Vid. L. V. 77. WESS.

131. 17. *Τοῖς δὲ Λυκίοις ἐκ τῆς πατρίδος etc.*] Erant Cnossii et Lyctii, ut saepe vicinis, perpetuae inimicitiae, quarum finis idem qui Lycti: neque enim positae sunt, nisi Lycto eversa, ut Polyb. L. IV. 54. et Strabo L. X. p. 734. testantur. Implorant autem Lyctii Spartanos, quod eorum essent coloni, sicuti ibid. Polybius, et eo prior Aristoteles Politic. L. II. 8. indicant. Porro *Λύκτιος* et *Λύκτιοι* scripti libri: antiquissimum tamen nomen *Λύττιος* et *Λύττιοι*, ut apud Homerum et Polybium inque numis. Sita urbs erat loco celsiore: τὸ vero ἄνω καὶ ὑψηλὸν vocabant *λύττον*, auctoribus Hesychio et Stephano. Vid. Ez. Spanh. ad Callim. H. Apoll. v. 33. WESS.

131. 31. *Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν Ἀρχίδαμος etc.*] Meminit expeditionis Strabo L. VI. p. 429. B., quae multo serius contigit. Auctor una serie eorum calamitates exsequitur, qui sacrilegii bellicae sacri fuerant participes. WESS.

131. 35. Κατὰ δὲ τὴν πρὸς Φωκ. συμμαχίαν βλασφημοῦμενος] Illustrabit haec Pausanias L. III. 10. Vid. not. ad c. 24. WESS.

131. 38. Ἐβασίλευσε — ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἑκασι] Convenient numeri, si repetas ab Archonte Nicophemo, sub cuius praectura Agesilaus in reditu ex Aegypto obiit supr. L. XV. 93., finiasque in Archontis Chaerondae magistratu, quo Archidamius, re infeliciter gesta, in Italia occubuit. Vid. huius lib. c. 89. WESS.

131. 40. Ἐτη πεντεκαίδεκα] In his annis vitium inest. Regnavit post patris Archidami obitum per annos IX, ut bene infra c. 89. Decessit contra Antipatrum pro Graeciae libertate depugnans apud Pausan. L. III. 10., Archonte Athenis Aristophonte, quemadmodum in Nostri L. XVII. 63. perscriptum est. Peccatum acceptum referri debet scribae nimiae diligentiae. Ab Archia praetore, cuius in praefectura mortem Archidami auctor obiter memorat, ad Aristophontem anni abierunt ferme quindecim. Id hominem in errorem induit. WESS.

131. 49. Ἐν οἷς ἦν — Φάλακρος] Ad obsessam Cretae Cydoniam, quod incolae pecuniam conferre recusarent, extinctum esse Phalacum, significat quoque Pausanias L. X. 2. WESS.

132. 52. Ὑπὸ τῶν Ἠλείων φυγᾶδων] Seditionem, qua sub hoc tempus Elei συγγενεῖς αὐτῶν καὶ πολίτας μαιφρονεῖν instituerunt, tangit Demosthenes Or. περὶ Παροπαρ. p. 256., culpam facinoris in Phlippum invidiose conferens. WESS.

132. 70. Ἡ μὲν γὰρ τὸν τῆς Ἐλένης γεγενημένον etc.] Rem eandem ex Demophilis commemorat Athen. L. VI. p. 232. A. WESS.

132. 73. Ἡ δὲ τὸν τῆς Ἐρικῆς etc.] De fatali hoc monili Apollodorus Bibl. L. III. 7. 7. p. 186. et Aeth. cit. loc. Abstulit id Phayllus, donoque misit Aristonis Oetaei uxori, quam amabat. Mulier, postquam aliquot in annos eo sese iactaverat, incensa a minore filio, sed furore correpto, domo, una cum aedibus deflagavit. Sic Parthenius Erot. c. 25. At Plut. de Ser. Num. Vind. p. 553. D. Aristonem ipsum, permittentibus Tyrannis, deductum id monile uxori misisse: filium vero matri quibusdam ex causis iratum domo ignem sublevisse eamque pariter cum matre exussisse: discrimine haud magno. WESS.

132. 81. Καὶ μεγάλην βασιλείαν] H. Steph. non dubitat, quin μεγίστην Diodorus scripserit: cui non refragor. Vide huius libri initium, et Exc. Valès. p. 338. WESS.

132. 86. Καὶ τυραννίσι πολλάς καὶ μεγάλας] Si addixissent schedae veteres, bina ultima induxissem. Solet enim auctor πολλάς καὶ ποικίλας frequenter connectere, omissis ceteris. Vid. L. XVII. 13. Rhodomanni non alia est sententia. Ceterum pressifuerant Syracusani post Hipparini necem Nysaci, sic enim scripsit Plutarchus, et sua aetate legit Gemist. Pletho, tyrannide,

quo delecto redierat in pristinam possessionem Dionysius, cum maxime bello petitus ab Hiceta, dominationi itidem inhiante. Haec ex Plut. princip. Timoleont. WESS.

132. 92. *Τιμολέοντα Τιμαίετον*] *Τὸν Τιμοδήμιον* Plut. Timol. p. 237. A., uter melius, non temere adfirmavero. WESS.

133. 7. *Ἀεὶ καὶ μᾶλλον*] Vid. not. in I. XI. 23. WESS.

133. 8. *Περιπατῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀπέσφαξε*] Aliter Corn. Nepos Timol. c. 1. Timoleon fratrem tyrannum interficiendum curavit. Ipse non modo manus non attulit, sed ne adspicere quidem fraternum sanguinem voluit; quicum consentit Plut. Timol. p. 237. E. WESS.

133. 25. *Διεβεβαίωσαντο γὰρ, εἰ μὲν etc.*] Teleclidi, civitatis principi, dictum hoc Plut. tribuit, id praeterea docens, inter Timophanis caedem et imperium hoc Timoleonti traditum intercessisse ad viginti annos. Vide Timol. eius p. 238. E. WESS.

133. 40. *Εὐβούλον*] Vide Sylburg. ad Dionysii Dinarch. p. 116. WESS. *Eubulum* vocat etiam inscriptio apud Boeckhium I. p. 246.

133. 41. *Μάρκον Φάβιον καὶ Σερούτιον Σουλπίκιον*] Hos quadriennio post edit Livius L. VII. 28. RHOD. Secutus et hic Diodorus alios est Fastos. Conf. Pigh. ad ann. CDVIII. WESS.

133. 46. *Τέσσαρας τριήρεις πληρώσας*] Totidem illi naves ad hanc expeditionem dat Plut. Timol. p. 239. C., Aristoteles Rhet. ad Alexand. sect. 9. p. 181. duntaxat novem. WESS.

133. 55. *Προηγέτο λαμπρὰς καομένη κατὰ τὸν οὐρανὸν*] Thrasybulo, in Atheniensium tyrannos moventi ex Phyla, simile sese prodigium obtulit. Clemens Alexandrinus Stromat. L. I. p. 418. *τῷ Θρασυβούλῳ νύκτωρ — πῦρ ἑωρᾶτο προηγούμενον. ὅπερ αὐτοὺς ἀπταισίτως προπέμψαν κατὰ τὴν Μουννηλίαν ἐξέλιπε.* Quin et *Aeneam*, ex quo de Troia egressus est, *Veneris per diem quotidie stellam vidisse, donec ad agrum Laurentium veniret*, ex Varrone refert Servius in Aeneid. L. I. 386. Quorum ego hoc fabulosum, illud dubiae fidei, certe nusquam alibi memoriae proditum, opinor. Fax, qua de Diodorus, etsi caussis naturalibus tribui possit, eiusdem videtur generis, fortasse etiam ex Timaeo, qui Timoleontis gestas res mirifice extulit, Polybio teste Excerpt. p. 1399., sumta. Nollem quidem certe admotam illustrandae stellae, qua duce magi Christum venerati sunt, ut Sacris in Nov. Test. Observationibus factum video. Cautius multo Celeb. Camp. Vitringa Observat. L. V. 16. WESS.

134. 59. *Αἱ θεαὶ προήγγειλαν*] Hoc malui, quippe opportunius. Vide Plutarchum Timol. p. 239. D. WESS.

134. 66. *Εἰς τὸ Μεταπόντιον*] Sic Gracci, quos pressius secutus interpretes erat. Latini *Metapontum* vocare solent. Conf. Ph. Cluver. Ital. Antiq. L. IV. p. 1277. WESS.

134. 83. *Πρὸς Ἰκέταν τὸν τῶν Συρακ. δυναστεύοντα*]

Fuit ex Dionis amicis, cuius tamen familiae non constanter favit, ut ex Plut. extrema Dion. vita cognoscat. Callippo interfecto, quum Hipparinus et dein Nysaeus tyrannide Syracusanos premerent, rediret etiam Dionysius, visus est dominationi Tyrannorum inimicissimus, sed revera id animo agitans, ut patriam eiusque libertatem pessum daret. Docet idem Plut. princip. Timol. Ad eum referunt Syracusanorum numos, *ΕΠΙ ΙΚΕΤΑ* inscriptos, in Thes. Brand. T. I. p. 387. et Parutae Tab. xxxv. etc., qui alius et longe quidem senioris sunt: neque enim hic de Syracusanis ita promeritus est, nedum urbem imperio tamdiu subditam vidit, ut suum in honorem tot numi procederentur. De altero Hiceta auctor L. XXII. Ecl. 2. et 6. WESS.

134. 87. Ἄνωνα στρατηγόν] Plut. Magonem copiis Punicis ducem inponit, parti classis Hannonem Timol. p. 244. et 245. B. WESS.

134. 96. Καμπανοὶ] Vid. L. XIV. 9. 61., ubi et Aetnae Campani. Quorum quidem si memores fuissent viri docti, possessione non deiecissent Campanos, de quibus Plut. Dion. p. 969. F. WESS.

135. 1. Οἱ δὲ τὴν Γαλαρίαν πόλιν οἰκοῦντες] Γαλαρίαν et statim Γαλαρινῶν praestat. Sic auctor L. XIX. 104., sic alii. Vid. Ph. Cluver. Sicil. Ant. L. II. p. 330. WESS.

135. 12. Περὶ τὸ Ὀλύμπιον] Ita L. XIII. 6. ubi vide. Ὀλυμπίειον alioqui recipi potuisset. WESS.

135. 38. Περὶ τοὺς ἐγκαθέτους δημηγοροῦντας] Conf. Plut. Timol. p. 240. Ἐγκαθέτους subdole atque insidiosae. Namque ἐγκαθέτοι qui subornantur ad fraudem, apud Ioseph. L. II. Belli Iud. c. 2. 5., S. Lucam Evang. c. XX. 21. et Demosthen. Epist. 4. WESS.

135. 47. Ἀνδρόμαχος] De eo huius lib. c. 7. WESS.

135. 51. Ἐπὶ τοὺς Ἀδρανίτας] Vide not. in L. XIV. 37. WESS.

135. 60. Πλείους τῶν τριακοσίων] Verum hoc praestabit Plut. Timol. p. 241. E. WESS.

136. 69. Μάρκον Ουαλέριον καὶ Μάρκον Πόπλιον] Hi consulatum L. Furii Camilli et P. Claudii statim Livio subsequuntur. Et hoc Capitolinis Tabulis confirmatur. Est autem is M. Valerius, qui ex singulari pugna cum Gallo *Corvi* cognomen accepit. Alterum non Πόπλιον, sed Ποπίλλιον Livius nominat. RHOD. Eadem hic, quae supra, Fastorum discrepantia. Vid. Livium L. VII. 26. et Pighium ad ann. CDVII. Πόπλιον in Ποπίλλιον mutavi, quod schedae veteres haud multum a vero deflecterent. WESS.

136. 72. Πρὸς Καρχηδονίους πρῶτον συνθῆκαι ἐγένοντο] Cum Carthaginensibus legatis Romae his Consulibus foedus ictum, quum amicitiam ac societatem petentes venissent, docet Livius L. VII. 27. Foederis formulam servavit Polyb. L. III. 24. At primum hoc Romanos inter et Carthaginenses coaluisse, negat idem Polyb.

c. 22., aliud, quod statim a regibus exactis convenerat, exhibens. V. consultissimi Barbeyracii Hist. Foeder. P. I. p. 75. et 222. WESS.

136. 75. *Ἄδα ἢ ἀδελφὴ καὶ γυνή*] Eadem Strabo L. XIV. p. 970. B. Conf. infra c. 75. WESS.

136. 82. *Τιμολέοντος δὲ τὰ λοιπὰ τῆς πόλεως etc.*] In his longe diversus abut Plut. Timol. p. 242., Timoleonti Insulam ipsumque tyrannum Dionysium pactione tradens. Consentit Aristoteles Rhet. ad Alex. c. 9. p. 181. WESS.

136. 89. *Μάμερκος ὁ τῶν Καταναίων τύραννος*] Reddidi Tyranno verum nomen ex Corn. Nepote et Plutarcho, obsecutus Lambino ad Nep. Timol. c. 2., Is. Casaubono in Polyb. L. I. p. 125. ed. Gron., aliisque eruditorum pluribus. WESS.

136. 99. *Περιγενόμενος τῶν πολεμίων*] Hoc vero congruum est. Carthaginensium enim duce turpem fugam ingresso, Timoleon Hicetam eiusque milites, quos adversarios habebat, fudit, urbemque occupavit, Plut. Timol. p. 246. WESS.

136. 5. *Διαφορὰν ἀμετάθετον ἔχων*] *Ἰσχυρὰν πίστιν καὶ ἀμετάθετον* L. I. 23.; *ἀμετάθετον ὠμότητα* et *ἐχθρὰν ἀμετάθετον* L. XIII. 21., *ὀργὴν ἀμετάθετον* huius lib. cap. 95. et *νόμους ἀμεταθέτους* c. 83., *τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς* in Epist. ad Hebr. VI. 17., ubi Raphelius ex Polybio nonnulla, reperies. WESS.

137. 17. *Πυθόδοτον*] Sic oportet. *Πυθόδοτον* vocant Demosthen. Or. in Olympiodor. p. 652., ubi in vetustis schedis similis discordia, Dionysius in Dinarcho p. 116. et Epist. ad Amm. p. 121., et Diogen. Laert. V. 9. WESS. *Πυθόδοτον* correxerit et Scaliger verissime. IDEM in Add.

137. 26. *Καὶ κατεβίωσεν ἀπορούμενος ἐν Κορίνθῳ*] Aelianus Hist. Var. L. VI. 12. *Αὐτὸς δὲ (Διονύσιος) ἐν πενία μυρία κατέστρεψε τὸν βίον γηραιός.* quibus non dissimilia L. IX. 8. Quid? eo paupertatis devenit, ut Corinthi literas doceret. Demetrius Phaler. *περὶ Ἑρμ. Sect. CCLII. πτωχέει ἐν Κορίνθῳ (Διονύσιος) διδάσκων γράμματα.* Philo Iud. de Ioseph. p. 545. B. *Διονύσιος — ἐκπεσὼν δὲ τῆς ἡγεμονίας εἰς Κόρινθον καταφεύγει, καὶ γραμματιστὴς ὁ τοσοῦτος ἡγεμὼν γίνεται.* Mitto Ciceronis, Pompeii Trogi, Valerii Maximi, Luciani, aliorumque scriptorum loca, quae nuper antestatus est et contra Cl. Heumannum, literarium hunc ludum a Dionysii personam amolientem, dextre defendit Frid. Guil. Roloffius illis Dissertationibus, quibus Dionysii tyranni fata complexus est. WESS.

137. 29. *Τετρακοσίας τριήρεις*] Conf. not. in huius lib. cap. 9. WESS.

137. 33. *Τὰς μὲν κατὰ τῆς νήσου etc.*] Scribendum esse τὴν νῆσον bene monuit Rhodomannus. Timoleon enim arcem Syracusis, quam in insula munierat Dionysius ad urbem obsidendam, a fundamentis disiecit: cetera tyrannidis propugnacula demolitus est, deditque operam, ut quam minime multa vestigia ser-

vitutis manerent, Cornelio Nep. Timol. c. 3. et Plutarcho p. 246. E. auctoribus. WESS.

137. 37. *Τὰ περὶ τῶν ἰδ. συμβ. δίκαια etc.*] Distinctius haec traduntur inferius c. 83. WESS.

137. 40. *Ἦν Ἀμφιπολίαν Διὸς Ὀλυμπίου — καλοῦσι*] Sunt ἀμφίπολοι administri et sacerdotes, cuiusmodi ἀμφίπολος Ἀπόλλωνος apud Plut. Quaest. Graec. p. 297. A. et *Η ΔΙΟΣ ΑΜΦΙΠΟΛΟΣ ΧΕΛΕΙΑΩΝ* in lapide Doniano p. 558. Optime ergo Cicero L. II. Verr. 51. *Syracensis lex est de religione, quae in annos singulos IOVIS SACERDOTEΜ sortito capi iubebat: quod apud illos amplissimum sacerdotium putatur.* Vid. Clarissim. Havercampum ad Parutae numos p. 308. A Syracusanis hoc sacerdotium in Melitam insulam transiisse credibile fit. Nam Prudens *ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ ΑΡΞΑΣ ΚΑΙ ΑΜΦΙΠΟΛΕΥΣΑΣ ΘΕΩ ΑΥΓΟΥΣΤΩ* in Gruteri Thes. p. 388. 4. et Reinesii Cl. V. 7. ex simili sacerdotum genere fuit, sicuti Ignat. Georgius Inspect. Anticrit. de S. Pauli naufragio IV. Diatrib. I. p. 183. erudite ostendit. WESS.

137. 48. *Ἐτη πλείω τῶν τριακοσίων*] Conveniunt anni. Debent coloniae ius Imp. Augusto. Vid. supra c. 7. et ad L. XIII. 35. WESS.

137. 51. *Τὰς ἐπὶ Θοράκῃ πόλεις*] Ἐπὶ Θοράκης, ut Demosthen. Or. de Cherson. p. 63., ubi harum urbium et Cersobleptae, in ordinem a Philippo redacti, commemorat, et Aeschines Or. περὶ Παραγο. p. 29. et in Ctesiphont. p. 63., tum rex Philippus Epist. ad Athenienses apud Demosthen. p. 93. WESS.

138. 69. *Διήλθε χρόνον ἐτῶν πενήκοντα*] Haec vera esse non poterunt, si Theopompus cum ipso tyrannidis Dionysianae principio exorsus fuerit: incidit eā in annum tertium Olymp. xciii., a qua ad hunc annum abierunt plus sexaginta. Vidit et hoc Ionisius de Script. Hist. Philosoph. L. I. 9. 3. Porro xli. xlii. xliii. libri Hist. Philipp. Theopompi ex Nostri testimonio res Siculas complectebantur, et tamen ex L. xxi. et L. xxxix. ac xl. talia citat Athenaeus L. VI. p. 261. A. tum L. X. p. 435. F., quae Dionysium maiorem eiusque familiam praecipue tangunt. WESS.

138. 71. *Ἀχρι τῆς τρίτης καὶ τεσσαρακοστῆς*] Ad historiae complementum et ad huius anni gesta addi potest ex Demosthene in oratione contra Olympiodorum p. 652. *οἱ δὲ Ἀθηναῖοι στρατιὰν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν πέμπουσι ὑπὸ ῥητόρων πεισθέντες.* PALM.

138. 74. *Μάρκον Πόπλιον*] Consulem alterum ex [Tab. Capitolinis restitue *Γάϊον Ποιτήλιον.* RHOD. *Ποιτήλιον* sine dubio verum erat, quod citra aliquam librorum auctoritatem refingere non sustineo. Livium adi L. VII. 27. WESS.

138. 75. *Ἀρύμβας ὁ τῶν Μολ. βασιλεὺς ἐτελεύτησεν*] Varie scribunt regis nomen. Pausaniae L. I. 11. modo *Ἀρύββας,*

modo *Ἀρύβας* est. Apud Plut. princ. Vit. Pyrrh. *Ἀρύβας*, in Iustino L. VIII. 6. *Arrybas*. Demosthenes Olynth. I. p. 5., eumque secuti Ulpianus et Harpocration, *Ἀρίυβαν*, sicuti Diodorus, adpellant. Mortuo successisse Alexandrum negat Iustinus, sed regni possessione a Philippo deiecto. WESS.

138. 87. *Πρὸς πόλιν Ἐγγυον*] Vid. not. ad L. IV. 79. et de Leptine, urbis tyranno, Plut. Timol. p. 247. F. WESS.

138. 90. *Τοῖς δ' Ἐγγύνοις*] Praeivit corrigenti Venet., sed parum adiutus. *Τὸ γὰρ ἐθνικὸν Ἐγγύνοσ, ὡς Ῥηῖνοσ*, apud Stephanum: propterea *Enguini* in Ciceronis Verrin. L. IV. 44. Conf. Ph. Cluverii Sic. Antiq. L. II. 11. p. 365. WESS.

138. 96. *Ἐνδεικνύμενοσ τοῖσ Ἑλλησι etc.*] Non dissimilia de hoc Timoleontis studio Plut. Timol. p. 248. A. WESS.

138. 3. *Εἰσ τὰσ τῶν ξένων μισθοδοσίας*] Elegans aequae est *εἰσ τὰσ τῶν ξένων μισθοδοσιῶσ*. Utitur, etsi alia sententia, divinus auctor Epist. ad Hebr. c. II. 2. et XI. 26. Nil tamen mutare volui, quod *μισθοδοτεῖν* Noster atque alii saepe de mercede et stipendio adhibeant. Utar solo Philone Iud., ut auxilium illi, quo eget, feram. *Μισθοδοτήσασ τοὺσ ἀλειφοβίουσ καὶ φωνομαζεῖν εἰωθότασ, οἱ τὰσ καταβοήσασ ὡσπερ ἐπ' ἀγορῶσ πιπρούσκονοσ* scribit de Isidoro lib. in Flacc. p. 985. A. At qui tandem illi *ἀλειφοβιοὶ καὶ φωνομαζεῖν εἰωθότεσ*; vertunt, *conducta opera hominum aliena quadra viventium*. Haec equidem intelligo, non item Graeca. Scripseris *τοὺσ ἀλειφομένουσ καὶ φωνομαζεῖν εἰωθότασ*, *conducta eorum opera, qui se aliosque inflammant et clamorem exercent*, neque ad sententiam quidquam desiderabitur. Firmat ipse Philo *ἀλείφειν* et *ἀλείφεισθαι* hoc usu terens, ut L. I. Vit. Mos. p. 648. et in Flacc. p. 966. A. tum Leg. ad Cai. p. 997. E., et praeter cetera vetus liber, quem Canterus adhibuit. Atque haec, etsi extrinsecus, non tamen intempestive videor hoc loco monuisse. WESS.

139. 18. *Πολλὰ διεπ. πόλεισ σπεύδουσαι πάλιν παραλῆθ.*] Aufer *πόλεισ* et *πάλιν*. RHOD.

139. 21. *Ἀγενῶσ τὸν πόλεμον διοικοῦντασ*] Magonem, qui sibi ipse mortem consciverat, in crucem Poeni ob rem pessime gestam egerunt, Plut. Timol. p. 247. B., suffeceruntque eius in locum Asdrubalem et Hamilcarem ibid. p. 248. B. WESS.

139. 31. *Γάιον Μάρκιον etc.*] Livius L. VII. 28. superioris anni consulibus successores dat M. Fabium et Ser. Sulpicium, quos auctor ante hos quatuor annos urbi inposuit c. 67., nescio quos Fastos secutus. WESS.

139. 33. *Κατεπολέμησε Κλείταρχον*] Putes ex Plut. Phocion. p. 746. F. *Πλούταρχον* esse legendum: hunc enim Phocion auxilio arcessitus Eretria et tyrannidis possessione evertit. Sed salva res est. Meminit eius expeditionis Demosthen. Or. de Pac. p. 40., quam Archia Archonte recitavit. Itaque prior est hoc anno,

et plane alia. In Plutarchi locum suffectus deinde Philippi opera est Clitarchus, docente eodem Philipp. III. p. 72. et Or. de Coron. p. 147., contra quem Phocion cum maxime copias duxit. WESS.

139. 35. Πηξώδορος] Ab Arriano (L. I. 24.) non Πηξώδορος nec Πιζώδαρος hic nominatur, sed Πηξόδαρος. Scribit enim, Πηξόδαρος δὲ τὴν μὲν ἐκβάλλει τῆς ἀρχῆς, αὐτὸς δὲ κατεῖχε τὰ πράγματα. Intellige autem per τὴν ipsam Adam. STEPH. Videtur ex hoc loco emergere dubium, si cum alio Diodori loco conferatur infra p. 574. (Lib. XVII. 24.) Nam ibi Ctesicle Archonte Adam ab Alexandro restitutam fuisse ait. Sed videtur hic Pexodorus sic annos septem dominatum Cariae tenuisse, non vero quinque, ut hic ponitur. Sed solvit dubium Strabo L. XIV. p. 970. et Arrianus L. I. 24.; ex illis enim discimus post mortem Pexodori quendam Persam Satrapam rerum potitum fuisse neglecta Ada. Caeterum alii Πιζώδαρον, ut Plutarchus et Strabo, alii Πηξώδαρον, ut Arrianus, vocant hunc Carem. PALM. Πιζώδαρος] Sic scripsi ex vestigiis discrepantium Codd., ob ΠΙΞΩΔΑΡΟΥ huius numos in Thes. Brandenb. T. III. p. 15. et Ez. Spanhem. Dissert. VIII. de Numism. p. 529. Fratrum Mausoli et Idriei natu erat minimus, quod praeter Diodorum testatur Strabo. Vide Berger. et Gronov. in Arrian. L. I. 24. WESS.

139. 44. Ὑπεραίροντας πολὺ τῶν κατὰ etc.] Mallet fortasse quis τοὺς κατὰ Πέρηνθον πρόγονους, ut plerumque solent Graeci. Sed intercedit auctor c. 84. οἶκος — τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν ἔργων ὑπεραίων τῷ μεγέθει. Et L. XX. 29. ἐλέποιν, ὑπεραίουσαν πολὺ τῷ μεγέθει τῶν πρὸ αὐτῆς γενομένων. WESS.

139. 47. Ὑπορύττων ἐπὶ πολὺ, μέρος etc. κατέβαλεν] Non admodum placet ἐπὶ, quod si cum ipsa distinctione procul abiret, non equidem indignarer. Quisque intelligit, quorsum ὑπορύττων spectet, ut c. 76. τοῖς κριδοῖς τύπτων τὰ τεῖχη συνεχῶς κατέβαλλεν. WESS. XVII. 43. κατέβαλεν ἐπὶ πλέθρον τοῦ τεύχους. 115. τοῦ τεύχους καθεῖλεν ἐπὶ δέκα σταδίου.

140. 56. Καταπέλτας] Reddidi Diodoro ex libro, quem Stephanus vidit. Nam post συμμαχίαν quid opus erat καὶ πελταστὰς adiungere? Tela et catapultae socia sunt. WESS.

140. 74. Ὁ βασιλεὺς, ὑφορώμενος] Persam intelligi, apertissimum est. Meminit auxilii, ab Ocho Perinthiis ipso in tempore submissi, Demosth. Or. ad Philippi Epist. p. 89. et Arrian. L. II. 14. WESS.

140. 80. Ὁμοίως δὲ καὶ Βυζάντιοι] Tum tua res agitur, paries cum proximus ardet. Hoc movit Byzantios. Accessit artissimum foedus, quo συγγενεῖς ipsi mutuo συμπολιτείας iure gaudebant. Vid. Polyb. L. XVII. 2. et Demosthen. pro Coron. p. 151. WESS.

140. 86. Καὶ διὰ τῶν ὄξυβελῶν ἀνείργων τοὺς etc.] Et missilibus ferratis urbicos depellens, interpretes. Ego, etsi ὄξυβελεῖς tela grandiora subinde dici norim, catapultis malle. Solet

auctor ὄξυβελεῖς καταπέλτας et saepissime ὄξυβελεῖς vocare, quem-
admodum et Iosephus Belli Iud. L. II. 19. 9. Prius dabit etiam
Philo in Belopoeic. p. 89., et ὄξυβελὲς ὄργανον p. 56. WESS.

140. 3. Ἐπί τινος ἀγένοσ ὑψηλοῦ χειρῶν ἡσού] Conf.
Plin. L. IV. 11. et Ammian. L. XXII. 8. et quae adscripta sunt
Itiner. Antonin. p. 323. WESS.

141. 9. Διοικοδομοῦντες γὰρ τοὺς στενωποὺς] Not. in L.
XIII. 56. adi. Sequentia verterat interpres, superiores subinde
domos loco muri insidebant, nescio quid secutus: nam Steph.
margo et Venet. illi non favent. Ego in vulgato acquiesco. WESS.

141. 20. Ἀντὸς προσέπεισεν ἄφνω τῷ Βυζαντίῳ] Sumptum
in Byzantios Archonte Nicomacho bellum a Philippo fuisse De-
mosth. Philipp. IV. p. 86., quam hoc anno peroravit, et Dionys.
Epist. ad Amm. p. 123. ostendunt. De eo Iustinus L. IX. 1. WESS.

141. 29. Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου] Vide L. IV. 1. et Ger. Io. Vossium de Hist. Graec. L. I. 7. WESS.

141. 35. Μέχρι τῆς Φιλίππου τελευτῆς] Disputavimus hac
de re ad huius lib. c. 14. WESS.

141. 40. Ἀντικλῆς ὁ Ἀθηναῖος] Reddi victor hic debet
Eusebii Catalogo, unde excidit. De consulibus huius anni Livius
L. VII. 28. WESS.

141. 42. Ἀθηναῖοι μὲν ἔχριναν τὸν Φίλιππον etc.] Theo-
phrasto Archonte, pacem, quae Philippum inter et Athenienses
post Olynthum captam coaluerat, dissociatam fuisse, Philochorus
itidem docet in Dionysii Epist. ad Amm. p. 124. Signifer et fax
Demosthenes erat, qua re sese iactat Or. pro Coron. p. 152. Adde
Plut. in Demosth. p. 853. D. WESS.

141. 44. Ἄνταμιν ναυτικὴν ἀξιόλογον ἐξέπεμψαν] Classi
praefectus fuit Phocion, ut ex Plut. Phoc. p. 748. A. constat,
qui navibus cxx Byzantios et Perinthios periculo, quod urgebat,
expedivit. Ipsi propterea in decreto, quo gratum animum Athenien-
sibus profitentur, βοηθήσας (ὁ δᾶμος τῶν Ἀθηναίων) πλοίοισιν
ἐκατὸν καὶ εἴκοσι, καὶ σίτω, καὶ βέλεσι, καὶ ὀπλίταις, ἐξείλετο
ἄμε ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων in Demosthen. Or. pro Coron.
p. 151. WESS.

141. 49. Καὶ πρὸς Ἀθηναίους etc. συνέθετο τὴν εἰρήνην] De hac pace licet dubitare: nam et Demosthen. Or. in Philippi
Epist., quam cum maxime dixit, cives suos bello accendit, utque
ceteros Graccorum incitent, cohortatur, et Philochorus in Diony-
sii ad Amm. Epist. p. 124. locuples testis est, hoc et sequenti
anno continuatum fuisse bellum. Itaque si ea coaluit, quod auctor
adfirmat et Demosthenes innuit Or. pro Cor. p. 170., paucorum
fuit mensium, quorum spatio Scythas Philippus invasit et adflixit,
docente Iustino L. IX. 2. WESS.

141. 57. Ναῦς δὲ μακρὰς μὲν διακοσίας] Sic optime.
Vide Plutarchum Timol. p. 248. B. WESS.

142. 76. Οὐ πλείους τῶν μυρίων καὶ δισχιλίων] Plutarchus illi ad VII millia dat, magno discrimine: quod genus, cum numeris absolvatur, haud infrequens. Ecce tibi Polyæn., Carthaginensium exercitum, qui Diodoro et Plutarcho LXX millium numero non inferior, quinquaginta duntaxat millibus aequantem Strateg. L. V. 12. 3. WESS.

142. 92. Ἐναποκυβέειν ταῖς τῶν μισθοφόρων ψυχαῖς] Non illi quidem invenuste. Scilicet, ut Turno contingat regia coniuu, Nos, animae viles, inhumata, inflataque turba Sternamur campis. Dictum est, ut apud Polybium L. II. 63. διότι δεῖ τὴν ταχίστην ἐκκυβέειν τοῖς ὄλοις. Et L. III. 94. οὐδαμῶς κριτῶν ἐκκυβέειν, οὐδὲ παραβάλλεσθαι τοῖς ὄλοις. Tum quod proprius abest, παραβάλλεσθαι καὶ κυβέειν ἐν τῷ βίῳ apud Suidam in Κύβος. Conf. Gataker. ad Anton. L. I. 8. WESS.

142. 99. Μόγισ, πολλὰ etc.] Ante μόγισ desiderari videtur ὁ Τιμολέων. RHOD. in Add.

143. 13. Ὑπέμνησε δὲ τῆς Γέλωνος εὐημερίας] Copiose describitur L. XI. 22. WESS.

143. 16. Ὑποζυγίων σέλινά κομιζόντων] Res militibus plerisque parum videbatur fausta, quod nexis ex apio coronis mortuorum sepulcra ornare moris esset: τὰ μνήματα τῶν νεκρῶν εἰώθαμεν στεφανοῦν σελίνοις Plut. Timol. p. 248. D. Unde et apium ἱερὸν τῶν καταχθονίων in Schol. ad Pindari Olympion. Od. XIII. 45., et si qui id portarent, οὐ χρηστὸν σύμβολον occurrentibus praebebant, quemadmodum Timaeus apud Plut. Sympos. L. V. 3. p. 676. D. innuit. WESS.

143. 18. Τὸν γὰρ Ἴσθμιακὸν στέφανον ἐκ σελίνου συνίστασθαι] Vide P. Fabri Agonist. L. II. 23. Pineae corona Plutarchi aetate et Aeliani, cui propterea πίτυς Ἴσθμιακή de Anim. L. VI., 1. Isthmionicae donabantur, sed hoc tempore ex apio, arido tamen, ut a Nemea, quae ex viridi concinnabatur, differret. Docet Plutarchus dicto loco et Schol. Nicandri Alexiph. v. 605. WESS.

143. 36. Καὶ τῶν Φοινίκων τῷ πλήθει περιχεομένων] Vitium animadvertit Augustin. Bryanus ad Plut. T. II. p. 570. ed. Londin., περιεχυμένων refingens, quod nimium. Lenior medicina, quam adhibui, autore probante in Excerpt. Vales. p. 402. περιεχέοντο τὰς πολεμίας ναῦς. Plura ad L. XIII. 51. WESS.

143. 48. Καὶ τῶν ἀρμάτων ἅμα τούτοις φυρομένων] Lege φερομένων. RHOD. Ferri φυρομένων potest, etsi ἀναμιξ̄ praecesserit. Solent alioqui haec verba permisceri. Exempli causa: Philoni Iud. tribuuntur eo libro, quo deter. potiori insidiari solere disputat p. 169. D. πάντα διὰ πάντων συγγέουσι καὶ φέρουσι. Dederat ipse καὶ φύρουσι, quemadmodum de Agricult. p. 206. A. εἶδει γὰρ μὴ φύραι καὶ συγγέαι. Et de Leg. Spec. p. 809. D. πάντα φύρων καὶ συγγέων. Putares eiusdem Philonis in Flacc. p. 984. E. ὄχλον ἀσύντακτον καὶ πεφορημένον convertendum

esse in περιφρομένην nisi vetaret ipse p. 989. D. πλῆθος ἀσύντακτον καὶ περιφρομένην, et Leg. Cai. p. 1009. A. μγάδα καὶ περιφρομένην ὄχλον edens. Ne vero opineris eodem in luto omnia illa adhaerescere, dixit συμπεφρομένης καὶ συγκεκριμένης οὐσίας de Sacrif. Abel. p. 148. D., συμφορητὸν ὄχλον Dionysius Halicarnassensis T. II. p. 185.; φύσιν συμπεφρομένην Maximus Tyr. Diss. XVII. 7., ubi D. Heinsium συμπεφρομένην corrigentem exemplorum cumulo redarguit Davisius. WESS.

143. 56. Διὰ τὰς ἐν τῷ ῥείθρῳ δυσχερείας] Hinc non recedo, etsi δυσχωρία patrocinium e Plut. Symp. L. V. p. 680. B. habere possint. Polybii δυσχέρεια τῶν τόπων L. X. 26. vulgatum tuebitur. WESS.

143. 61. Τὸν ἱερὸν λόχον] Iteratur eius mentio L. XX. 10. Similem Thebanerum cohortem alias vidimus. WESS.

144. 67. Οὐκ ἐλάττους τῶν μυρίων] Plerorumque librorum consensus hoc requirebat. Plutarchus de captorum numero paullo diversa scribit Timol. p. 250. D. WESS.

144. 92. Καὶ συντόμως ὑπελ. ἤξειν] Posses συντόμως. Sed non multo diversum συντόμως. Polyæn. L. V. 2. 22. διαπλεύσας εἰς τὴν πατρίδα καὶ συντόμως ἐπαελθὼν θνήσκει. Conf. Mos. Solanum ad Plut. Demet. p. 433. T. V. ed. Lond. et adscripta Nostri L. I. 95. WESS.

144. 94. Εὐθὺς δὲ Γέσωνα τὸν Ἄνωρος] Vide Plut. Timol. p. 251. A., ubi haec operosius et distinctius. Haud vero scio idemne hic Gisco sit, de quo Polyæn. L. V. 11. Porro adscripserat H. Stephanus: *Alii scriptores Γέσωνα nominant, et fortasse Diodorus quoque ita scripsit:* quam observationem perpetui usus non esse, praeter Polyænum docebunt Polyb. L. I. 70. et Plut. Timol. p. 251. A. WESS.

144. 7. Μάρκος Ρουτίλιος] Γάιος Μάρκιος Ρουτίλιος dicebatur, atque ita in Diodoro scribendum censuit L. Rhodomanus. Mihi, Μάρκιος si legatur, bona omnia videntur. Livium inspice L. VII. 38. WESS. Μάρκιος Ρούτιλος iam Pighius p. 305.

145. 17. Τῆς ἰδίας παρανομίας ἐπαθλον, τοι. συμφορᾶς ἔτιχον] Constructio insolentior est. Legeris τῆς — ἐπάθλον — ἔτιχον, recte decarret oratio. Sin, explenda ita erit: τοιαύτης συμφορᾶς ἔτιχον, ἢ τις ἦν etc. De clade horum conductitorum et sacrilegorum militum paria prodidit Plut. Timol. p. 250. F. et de Ser. Num. Vind. p. 552. F. WESS.

145. 19. Ποστούμιον τὸν Τυρρόηνον] Tyrrenusne domo, an tyrannus fuerit Postumius, non dixerō. Nomen hominis Latinam quidem originem praefert, nihil amplius. Itaque veterum schedarum discordia aliunde diiudicanda est. WESS.

145. 27. Τὸν δὲ Ἀύχον καλούμενον ποταμὸν] Non aliter Plut. Timol. p. 252. D. Prave tamen. Verum esse τὸν δὲ Ἄλυχον

dudum ostendit Ph. Cluverius Sic. Antiq. L. I. p. 219. Conf. not. in L. XV. 17. WESS.

145. 31. Τὸν μὲν Ἰκέταν καταπολεμήσας ἔθαψε] Concisam sententiam nec satis apertam explanabit Plut. Timol. p. 252. A. Victus, captus et Syracusas pertractus est Hicetas, atque una cum filio tyrannidis et proditionis poenas capite luit. WESS.

145. 37. Τοὺς κατὰ τὴν νῆσον τυράννους ῥιζολογήσας] Simillimum in Excerpt. Vales. p. 341. καὶ τοὺς κατὰ τὴν Μακεδονίαν ῥιζοτομήσας, οἷα τὸν Περσέα. Placet utriusque linguae scriptoribus hoc genus, ἀπὸ τῶν ῥιζοτόμων translatum. Herodot. L. VI. 86. p. 360. ἐκτέτριπται τε πρόδροίος ἐκ Σπάρτης. Andocides Or. de Myst. p. 19. ἀλλ' οἴχεται πῦν πρόδροίον (τὸ ἡμέτερον γένος.) Iosephus Iud. Belli L. VII. 8. p. 430. πρόδροίος ἐκ βύθρων ἀνήρπασται. Phaedrus III. 10. 49. a radicibus non evertisset scelere funesto domum. ubi vide Burmannum. Paulo diversum est, sed originem declarans, hoc Philostrati Vit. Apoll. L. VI. 26. εἴτ' ἐν πάσῃ τῇ γῆ φέεται (τὸ φάρμακον) ῥιζοτομούσης αὐτὸ σοφίας ἐκ τῶν ἐαυτῆς κήπων. WESS.

145. 44. Εἰς μὲν τὴν Συρακουσίαν] Sic statim εἰς τὴν Ἀγρωναίαν et εἰς τὴν Καμαριναίαν. Plut. Timol. p. 251. D. ὁ Ἰκέτης ἐμβαλὼν εἰς τὴν Συρακουσίαν quod in τὴν Συρακουσίαν ut mutaretur a viro docto, caussa gravis haud erat. De novis colonis idem Plut. ibid. p. 247. WESS.

145. 48. Οὗς συνέγραψε Διοκλῆς] Vid. de Diocle L. XIII. 33. et 35. Mox περὶ τῶν ιδιωτῶν συμβολαίων etsi quo modo defendi possit non ignorem, libens in τῶν ιδιωτικῶν converterem. Namque ita ipse supr. c. 72. de Timoleonte, καὶ τὰ περὶ τῶν ιδιωτικῶν συμβολαίων δίκαια etc. διέταξε. Et Exc. Vales. p. 413. χρηματίζων — περὶ τῶν ιδιωτικῶν συμβολαίων. Tu si malis, admitte τῶν ιδίων συμβ. ex Reg. et confer ἀγῶνας περὶ τῶν ιδίων συμβολαίων ex Isocratis Panegyri. non longe ab initio, et Or. de Permutat. princip. WESS. Ἰδιωτικῶν πραγμάτων Scaliger itidem maluit. IDEM in Add.

145. 53. Κέφαλος ὁ Κορίνθιος] Collegam illi adiungit Dionysium Plut. Timol. p. 248. A. WESS.

145. 65. Καὶ καρπῶν ἡμέρων ἄποροι] Magis proprie diceretur ἄφοροι, et fortasse ut Diodorus scripsit. STEPH. Adstipulor Stephano. Vide not. in L. III. 50. WESS.

146. 75. Οἶκος ὁ ἐξηκοντάκλιος ὀνομαζόμενος] Sic σκηνὴ ἑκατοντάκλιος L. XVII. 16.; οἶκος ἑκατοντάκλιος Athen. L. XII. p. 538. C., οἶκος πολύκλιος Heliodor. Aeth. V. p. 232. Ridiculum Mirabellae de hac domo errorem perstrinxit Iac. Bonanus Syrac. Antiq. L. I. 6. 121., falsus tamen ipse, cum domum hanc, quam auctor Insulae clarissime tribuit, inter ea recenset, quorum finiri locus non potest. WESS.

146. 79. Ἐπισημασίας ἔτυχεν] Τῆς παρανομίας τυχοῦσης ἐπισημασίας παρὰ τοῦ δαιμονίου infra L. XX. 102. Vide not. in L. V. 3. et IX. 45. WESS.

146. 84. Τό, τε κατὰ τὴν ἀγορὰν Ὀλύμπιον] Hoc aut Ὀλυμπίειον praestat. Conf. L. XIII. 6. Erat in ea urbis parte, quae Achradina: in qua, inquit Cicero in Verr. L. IV. 53. *forum maximum, pulcherrimae porticus, ornatissimum Prytaneum, amplissima est curia, templumque egregium Iovis Olympii.* WESS.

146. 85. Καὶ ὁ πλησίον τοῦ θεάτρου βωμὸς] Theatrum maximum Neapolis, sive quarta Syracusanae urbis pars, habebat, Cicerone eodem loco indice: cuius etiam vestigia cum maxime durant. Vide Mirabellam de Syrac. sit. p. 70. 126. Id miror eum iuxta cum Bonano memorabilem hanc aram silentio praeteriisse, cui non multo dissimilis fuisse videtur ea Iovis Olympii, de qua Pausanias L. V. 13. p. 400. WESS.

146. 91. Μετὰ τὸ τῶν Συρακουσίων] Addidi articulum ex Reg. schedis: luxa enim et defecta verborum structura erat, quod Rhodom. non fugit. Solet autem auctor Agyriensium suorum res cupide attingere, ut τροφαῖα patriae rependeret. WESS.

146. 97. Χαϊρώνδου] Non aliter Plut. T. II. p. 812. F., Aeschin. Or. de Legat. fals. p. 50. ἐπὶ Χαϊρώνδου, et Demosth. Or. de Coron. p. 143. et 149., ubi tamen scripti Codd. ἐπὶ Χαϊρωνίδου, quomodo Dionysius in Dinarch. p. 116., quod idem, sed plenius. WESS.

146. 3. Διὸ περ ἄφρω καταλαβόμενος Ἐλάτειαν πόλιν] Phocidis urbium maxima erat Elatea, et loco ad Boeotiam invadendam prorsus opportuno, Strabone teste L. IX. p. 639. C. et p. 649. A. Plura Iac. Palmer. Graec. Antiq. L. VI. 15. Occupata autem urbs est superiore anno, si non fallit Philochorus apud Dionysium Epist. ad Amm. p. 124., quod non puto. Nam Theophrasto Archonte bellum in Amphissenses Amphictyonum decreto mandatum est Philippo, quod gessit Lysimachide praetore, quando et Elateam occupavit. Qua re Athenis cognita, summa consternatio omnes incessit, suasoreque Demosthene legati Thebas sunt missi. Vid. Aeschin. in Ctesiph. p. 69. WESS.

146. 12. Τούς τε σαλπικτῶς μετεπέμποντο] Vide Demosthenem Or. pro Cor. p. 168., has turbas Atticaeque civitatis consternationem cultissimis verbis describentem. WESS.

147. 25. Ὁ δὲ καταβάς] Qui suggestum conscendens vertit Cospus, unde eum ὁ δὲ ἀναβάς legisse opinor, quod citra dubium melius. Καταβαίνειν oratores dicuntur, cum ex suggestu oratione dicta abeunt, ἀναβαίνειν et ἀναβαίνειν ἐς τὸ βῆμα cum in rostra, ut multitudinem alloquantur, escendunt. Vid. Demosth. Or. pro Cor. p. 170. et 175. WESS.

147. 26.] Παραζοῆμα πρόσβεις ἀποστέλλειν εἰς τὰς Θήβας]

Decretum ea occasione conditum, quo omnia haec clarius declarantur, habet Demosth. Or. pro Cor. p. 170. WESS.

147. 57. Διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ — δεινότητι] Lucianus Necyom. c. 6. μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων. ubi egregie Hemsterhusius, huius loci non oblitus. Similiter L. XVII. 6. καὶ τινος τῶν Καδοουσίων ἐπ' ἀλκῇ καὶ ἀνδρείᾳ διαβεβοημένου. Python, domo Byzantius, dicendi scribendique egregia facultate excellebat, ut Demosth. Or. de Halion. p. 51. et Aeschin. Or. περὶ τῆς Παραπορ. p. 44. indicant. Vid. Olearium ad Philostr. Vit. Apollon. L. VII. 37. WESS.

147. 65. Καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ' ἡμῶν] Oportuit ὑμῶν. Audiamus Oratorem in ea pro Coron. p. 162. τότε ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. Quod Demosthenis dictum insecuti scriptores saepe memoraverunt, Plut. Demosth. p. 849. F., Demetrius Phal. περὶ Ἑρμοῦ. sect. 286., Tzetzes Chil. VI. p. 358. Et tamen ad id subinde offensum fuit. Libanius T. I. p. 405. D. εὐρηκέναι μοι δοκῶ, δὲ ἂ ἐμοῦ φεῖδεται τῷ Πύθωνι ῥέοντι καὶ θυμὸν συναντιφέροντι, πρὸς τὸ πῦρ σπυγγώσισμαι. Sic Morellus, vertens, invenisse mihi videor caussas, ob quas mihi ignoscat cum Pythone lubrico etc. Prorsus absurde. Distinguendum fuerat post φεῖδεται. Sed in Morello hoc non praeter morem: vide eiusdem Liban. p. 456. Quid dices de Oleario? qui Pythonem θρασυνομένον καὶ πολλῶν ῥέοντα in Philostr. Sophist. Prooem. p. 482. mutat in πολλὸν ῥέοντα. Quid de viris doctis? qui Clementis Alexandr. Protrept. p. 39. de superstitione increcente, ἀλλ' εἰς ἐπίδοσιν ἐλθοῦσα, καὶ πολλῇ δὴ ὀνειῖσα, refingunt καὶ πολλὸν δὴ etc. Novi sane Philon. Iud. de Profug. p. 453. E. τὸν φαῦλον πολλὸν ῥέοντα κατ' ἀρετῆς, et Plut. Alcibiad. p. 202. C. πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην ὅλως ἐξόψῃ. Quae ut ferri possunt, ita vis arcenda a ceteris fuerat. Eleganter Horat. L. I. Sat. 7. 28. Tum Praenestinus salso multoque fluenti Expressa arbusto regerit convicia, ex egregia Bentleii, quem adi, coniectura. WESS.

148. 71. Οὐκ ἐλάπτους τῶν δισχιλίων] Solet auctor πλείω et ἐλάπτω, si tamen ipse eius scripturae architectus, non nunquam adverbiorum loco collocare: hoc tamen ex Reg. recipere consultius est visum. WESS.

148. 82. Οὐδὲν διέφερε τῶν τυχόντων ἰδιωτῶν] Vid. supr. L. XV. 95. Notant hominis segnitiam et rapacitatem Aeschin. de Legat. fals. p. 37. et Plut. Phoc. p. 747. F. WESS.

148. 86. Ἀντίπαιδα τὴν ἡλικίαν ὄντα] Attigerat Alexander aetatis annum XIX. nam cum pater Byzantium obsidione premeret, XVI erat annorum, si Plutarcho fides Alex. p. 668. E. WESS.

148. 5. Προῶτος τὸ συνεχές τῆς τῶν πολεμίων etc.] Sacram Thebanorum cohortem invasit primus et disiecit apud Plut. Alex. p. 668. F. WESS.

149. 16. *Πλείους τῶν χιλίων etc.*] Non admodum dissentiunt Lyeurgus Or. in Leocrat. p. 168., Demades Or. fragmento p. 179. et Pausan. L. VII. 10. In defunctos etsi patrio ex more Demosthenes laudationem recitarit, plerique tamen omnes a Philippo sunt terrae mandati. Vid. Excerpt. Vales. p. 338. WESS.

149. 19. *Τρόπαιον στήσας*] Vid. supr. c. 4. et Iac. Gronov. ad Arrian. L. I. 17. WESS.

149. 25. *Διὰ μέσων τῶν αἰχμαλώτων ἐβάδιζεν etc.*] Inter alia vino gravis iecit in Demosthenem, et cum risu recitavit initium Psephismatis, quod is paullo ante conposuerat,

Δημοσθένης Δημοσθένους Παιανιεὺς τάδ' εἶπεν.

Docet Plut. Demosth. p. 855. A. Corripuit autem victorem non Demades tantum, sed et Diogenes. Philostratus Vit. Apoll. L. VII. 1. p. 280. ὁ μὲν (Diogenes) εὐθὺν Χαιρωνείας ἤκων ἐπέπληξεν ὑπὲρ Ἀθηναίων Φιλίππῳ, περὶ ᾧν Ἡρακλείδης εἶναι φάσκων, ἀπώλλυ ὅπλοις τοὺς ὑπὲρ ἐκείνων ὅπλα ἡρμένους. Quae vertit vir doctus: ille quidem statim post pugnam Chaeroneam accedens, Philippum propter Athenienses graviter obiurgavit: (de quibus Heraclides dicebat, armis perdidit ob arma sua elatos.) Mire profecto! An εὐθὺν Χαιρωνείας est statim post pugnam Chaeroneensem, sic enim scribere voluit? Et quis ille Heraclides? Sententia Philostrati est: Diogenem recte Chaeroneam properasse, Philippumque ob profligatos Athenienses corripuisse, quod cum Heraclides, sive unus ex Herculis posteris, dici vellet, eos armis conficeret, qui pro Heraclidis olim arma induerant. Haec sunt aperta et veteri historiae congrua. Id addere debeo, περὶ ᾧν per eo loco esse inconmodum, virumque doctissimum videri in eas angustias compulisse: mallet equidem abesset, aut eius in sedem ὅτι commigraret; quod tamen absque librorum patrocinio decernere non sustineo. WESS.

149. 35. *Ὅστε τοὺς μὲν στεφάνους ἀποδύειν*] Vide Aelian. Hist. Var. L. XIII. 1. cum Perizonii nota et Lamb. Bos. Exercit. Philol. in Epist. S. Pauli ad Rom. XIII. 13. Alia de Philippo Iustinus L. IX. 4. WESS.

149. 41. *Ἄνευ λύτρων*] Ipse Demades in Or. fragm. p. 179. *δισχιλίους γὰρ αἰχμαλώτους ἄνευ λύτρων, καὶ χίλια πολιτῶν σώματα, χωρὶς κήρυκος, καὶ τὴν Ὀρωπὸν χωρὶς προσημείας λαβῶν etc.* Liberati Athenienses cum victores incusarent, reddique sibi vestes et stragula postularent, οὐ δοκοῦσιν ἡμῖν Ἀθηναῖοι νομίζειν ἐν ἀστραγάλαις ὑφ' ἡμῶν νερικῆσθαι; non sine risu Philippus inquit in Plut. Apophthegm. p. 177. E. WESS.

149. 50. *Καὶ δώδεκα μὲν ἔτη τὰς προσόδους etc. διοικήσας*] Verius erit *πεντεκαίδεκα ἔτη*. Per continuos enim xv annos civitatis Atticae quaestor fuit. *Ταμίης γὰρ ἐγένετο ἐπὶ τρεῖς πενταετηρίδας* Plut. in Lyeurg. p. 841. B.; quo quidem munere quanta integritate et diligentia sit perfunctus, grati profitentur in Pse-

phismate Athenienses, νόμους τε πολλοὺς καὶ καλοὺς ἔθηκε τῇ πατρίδι, καὶ γενόμενος τῆς κοινῆς προσόδου ταμίας τῇ πόλει ἐπιτρέπει (leg. ἐπὶ τρεῖς) πενταετηρίδας etc., quae ex Plut. p. 852. A. peti debent, et Pausan. L. I. 29., cui ex eo civitatis Atticae decreto clarissima lux accendi posset, si id agendi tempus esset. WESS.

149. 52. Πικρότατος ἦν ἐν τοῖς λόγοις κατήγορος] Vid. Henr. Valesium ad Ammian. Marcell. L. XXII. 9. optime docentem, ab hoc Lycurgo oratore viros in administranda republica et iure dicendo severos *Lycurgeos* et *Lycurgis tristiores* fuisse dictos. WESS.

149. 54. Ἐν οἷς τοῦ Λυσικλέους κατηγορῶν] Lycurgi Or. κατὰ Λυσικλέους citat Harpocration in Ἐπὶ Δηλίῳ et Λεμβάδεια. Vid. Io. Meurs. Lect. Attic. L. III. 3. Id paene neglexeram, a Polyaeo copiarum Atticarum in Chaeronensi praelio ducem adpellari *Stratoclem* L. IV. 2. 2., quo etsi nomine civem sibi quae aequalem memoret Aeschin. Or. περὶ τῆς Παραπρ. p. 30., erroris tamen Polyaeum haud absolvo. WESS.

150. 68. Ὅτε συνέβη καὶ αὐτὸν ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀρχίδαμον] Id verissimum. Addere potuisset, Archidamum sepulturae honore caruisse: petentibus enim Tarentinis et bene multam pecuniam offerentibus interfecti corpus Lucani negarunt, apud Athen. L. XII. p. 536. D. referente Theopompo. Consentit Pausanias, eam illi poenam ab Apolline ob sacrilegii cum Phocensibus societatem inpositam fuisse significans L. III. 10. p. 230. et L. VI. 4. WESS.

150. 71. Ἦρξεν ἔτη ἐννέα] Vid. ad huius lib. cap. 64. WESS.

150. 75. Ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος] Pro ὁ ἀδελφὸς legitur etiam ὁ υἱὸς, quam lectionem nec in contextu nec in margine posui, quod falsam esse ex Memnone compererim, cuius haec sunt verba in iis quae a me excusa sunt ex eius historia fragmentis (cap. 4.) ὁ δὲ Τιμόθεος παραλαβὼν τὴν ἀρχὴν, οὕτω ταύτην etc. Paulo post ἐφ' οἷς καὶ τὸν ἀδελφὸν Διονύσιον τὰ τε ἄλλα πατρικῶς περιεῖπε καὶ κοινωτὸν μὲν εἶχεν αὐτίκα τῆς ἀρχῆς, ἐχομένως δὲ καὶ διάδοχον. STEPH. Dionysium Timothei fuisse fratrem, Clearchi filium, Nymphis apud Athen. L. XII. p. 549. A. confirmat. De tyrannidis annis non convenit Memnoni cum Diodoro: dat illi xxx, Noster ἔτη δυοῖς πλείω τῶν τριάκοντα, quod dictum videtur ut ἔτη λείποντα δυοῖς τῶν τριάκοντα L. I. 5. WESS.

150. 85. Ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ ἱερὰ γενομένης παρανομίας] Vid. ad lib. XI. 29. et B. Brisson. de Reg. Pers. L. II. 30. p. 363. WESS.

150. 89. Διόπερ ἐν Κορίνθῳ] Non dissimilia Iustin. L. IX. 5. WESS.

150. 7. Τιμολέοντα τιμῶν ἐτήσιον] Haec sequentibus non respondent, et flagitiose sunt corrupta. Fuisse puto Τιμολέοντα Τιμαιέτον υἱὸν, Κορίνθιον τόνδε, θάπτειν, aut, si hoc nimium

putetur, τοῦτον δὲ θάπτειν. Auctorem do Plut. extrema Vit. Timol., ubi Syracusanorum decretum editur: ὁ δῆμος τῶν Συρακουσίων Τιμολέοντα Τιμοδήμου, Κορίνθιον τόνδε, θάπτει μὲν διακοσίων μνῶν, ἐτίμησε δὲ εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ἀγῶσι μουσικοῖς, ἵππικοῖς, γυμνικοῖς, ὅτι τοὺς τυράννους καταλύσας καὶ τοὺς βαρβάρους καταπολεμήσας, καὶ τὰς μεγίστας τῶν ἀναστάτων πόλεων οἰκίσας, ἀπέδωκε τοὺς νόμους τοῖς Σικελιώταις. Ex quibus cuivis apertum arbitror, ipsa psephismatis verba adumbrasse Diodorum. Scripsi autem Τιμαινέτου υἱόν, quod utriusque sint vestigia in verbis ΤΙΜΑΙΝ ΕΤῆσιον, et auctor Timolcontem Timaneneti F., non Timodemi, ut Plutarchus, perhibeat c. 66. WESS.

150. 9. Ἀγῶσι μουσικοῖς] Vide viros eruditissimos L. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 1164. et Ti. Hemsterhusum ad eandem fabulam p. 453. WESS. in Add.

150. 12. Οἰκίσας] Sic ex Steph. veteri libro praestat ob Plutarchum. Ἐνοικίζειν aliud atque eorum est, qui in aedes in migrant, unde ἐνοίκιον pensio, quae pro aedium usu debetur. Vide elegantem incerti scriptoris locum in Stobaei Serm. I. p. 19. WESS.

151. 14. Ἀριοβαρζάνης μὲν ἐτελεύτησε] Conf. supra L. XV. 90. Phrygiae imperabat, et parti Mysiae et Cappadociae. Res eius gestas recenset in regum Ponti Historia Io. Vaillantius, sed multa aliena admiscens, p. 27. etc. WESS.

151. 16. Μιθριδάτης ἤρξεν ἔτη πέντε πρὸς τοῖς τριάκοντα] Eadem L. XX. 112. et recte. Quod enim hos numeros vitii arguit P. Vaillantius Hist. reg. Pont. p. 32., id illi, male calculos subducenti, in opinionem venit: ait ab anno 4. Olymp. cx. novem integras Olymp. abiisse ad Olymp. cxix annum tertium, quo vita depulsus est Mithridates: regnasse ergo per solidos xxx annos. Sed non advertit, utriusque termini habendam fuisse rationem et trium etiam annorum, qui Olymp. cxix excedunt. Ego vero vix dubito, quin hic sit Mithridates, Ariobarzanis filius, cuius dolo Datames interfectus periit apud Nepot. Cornel. in Datame c. 10. Aetas non obstat, quam longissime in annum usque LXXXIV. prorogavit, Luciano in Macrob. c. 13. teste. WESS.

151. 18. Περὶ πόλιν Σούεσσαν] Ad Trifanum, inter Sinuessam et Minturnas is locus est. Ita Livius L. VIII. 11. ubi Car. Sigonius Σινούεσσαν huic loco reddendam admonet. Similem mendam ex Ptolemaeo eluit Ph. Cluverius Ital. Antiq. L. III. p. 1079. WESS.

151. 22. Πυθόδωρου] Ab Arriano (Αναβ. Ἀλεξ. L. I. 1.) vocatur Πυθόδημος qui hic Πυθόδωρος. STEPH. Arriano consentit Dionysius in Dinarcho p. 116. cum Sylburgii nota. Stat a Nostri partibus Demosthenes Or. in Olympiodor. p. 652., si Io. Meursium de Archont. L. IV. 12. audis. Sed cave faxis. Alius est, ut res ibidem memoratae ostendunt, neque ab eo diversus,

quem vidimus Athenis summo magistratu functum huius lib. c. 71. WESS.

151. 23. *Κόιντον Πόπλιον*] Rhodomannus scribit *Ποττήλλιον* quod vitiosius expressum, in not. correct. *Ποιτήλιον* esse iubet. Credo properantius pro *Ποπλίλιον*, hoc enim nomine fuit. Collegam eius cognomine *Mamercinum* ex hoc Diodori loco citat Car. Sigon. ad Livii L. VIII. 12., satis ex vero. Nostri Codd. nil movent. WESS.

151. 34. *Ἡ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ τόνδε τὸν χρησμὸν*] Habet idem oraculi responsum Pausan. L. VIII. 7. p. 612. De tauris coronatis multa viri docti ad S. Lucae A. A. c. XIV. 13., sed tu Illust. Grotium adi. WESS.

151. 55. *Μετεπέμπετο τοὺς ἰδιοξένους*] Interpr. *eximios amicos et hospites singulares* verterat. Tu vide ad L. XIII. 5. WESS.

152. 66. *Ἀναγορευομένου δὲ τοῦ στεφάνου*] Sollemne hac in re, sicuti et *ἀνακηρύττεσθαι*, verbum. Conf. Sam. Petittum LL. Attic. L. III. Tit. 6. p. 378. et quae dixi Diatrib. de Iud. Archont. c. 2. Vide vero mobilitatem vulgi Attici: proclamant *παράδοσιμον εἶναι* insidiarum in Philippum auctorem; ubi vero inaudiverunt, Pausaniae manibus occubuisse, *εὐθὺς ἔθρον ἐὺαγγέλια καὶ στεφανοῦν ἐψηφίσαντο Πανσανίαν* in Plut. Demosthene p. 855. E. Nimirum *ὁ δῆμὸς ἐστὶν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων καὶ ἀσυνετώτατον*, ut Demosthenes dicere solebat. Aeschines, ne id negligam, omnem eius mutatae voluntatis culpam in Demosthenem confert Or. in Ctesiph. p. 76. WESS.

152. 70. *Διὰ τῆς — φήμης*] Omen intelligitur. Id enim saepe *φήμη*, ut in superioribus ostendere memini. Vid. L. XVII. 10. Athenis *Φήμη* propter haec omnia Dea censebatur, teste Aeschine Or. in Timarch. p. 18. et de Leg. fals. p. 47., quamquam is occasione usus ad alia vertit. WESS.

152. 75. *Νεοπτόλεμος ὁ τραγωδὸς*] Omnia, quae hunc Neoptolemm illuminare possunt, diligentissime in unum conduxit vir eximius P. Leopardus Emend. L. IX. 15., atque eius ex copiis, etsi dissimulati, Torrentius ad Sueton. Calig. c. 57. WESS.

152. 78. *Τῶν ἐπιτεταγμένων*] Hoc ferri potest, si Philippus Neoptolemo fabulam recitandam imperaverit. Alioqui praeferrem *τῶν ἐπιτετευγμένων* ut carmen sit egregie scriptum, quodque actoris opera, ut Terentius loquitur, stetisset. Non admodum diverso usu *τῶν ἐπιτετευγμένων μίμησιν* dixit princ. L. I. Deesse vero ad plenioram structuram pronomem, non est ut admoneam. WESS.

152. 79. *Ὁ μὲν τεχνίτης*] Vid. not. in L. IV. 5. Fabulam quam scenicus artifex Neoptolemus egit, *Cinyras* erat: nam Mnester pantomimus illam tragoediam eo die, quo Caligula confectus

occubuit, saltavit, quam Neoptolemus tragoedus olim ludis, quibus Philippus Macedonum rex occisus est, egerat, Suetonio in Calig. c. 57. auctore. Atqui Mnester, uti Iosephus L. XIX. 1. 13. testatur, *Cinyram* saltavit. Debentur haec doctissimo Sam. Petito, quem vide Comment. in LL. Attic. L. III. Tit. 2. p. 331. WESS.

152. 87. Φρονεῖτε νῦν αἰθέρος] Versus Anapaesticos sic in ordinem redigo et emendo; de quo tamen eruditus lector iudicet:

Φρονεῖτε νῦν αἰθέρος ὑψηλότερον καὶ
Μεγάλων πεδίων ἀρούρας
Φρονεῖθ' ὑπερβαλλόμενοι δόμων δόμους ἀ-
φροσύνα πρόσω βιοτὰν τεκμαιρόμενοι.
Ὅ δ' ἀμφιβάλλει ταχύνον κέλευθον ἔργω
Σκοτίαν ἄφνω δ' ἄφρατος
Πρόσέβα μακρὰς δ' ἀφαιρού-
μενος ἐλπίδας θανάτῳ πολέμοχθος ἄδας.

RHOD. Laudo Rhodomannum: quae mutat, levia sunt et necessaria. *Θανάτῳ* correxit quoque Th. Gataker. ad Antonini L. XI. p. 321. Convenit ἀποσπασμάτιον in omnes, qui agros domosque continuant, et habendi cupidine ἀγροῖς ἀγρόν, χρυσῶ χρυσόν, σκευή σκεύεσι, ἄλλα τοῖς ἄλλοις προστιθέντας, ut Libanius ait Paneg. Julian. p. 234. WESS.

152. 97. Ἐπὶ τοῖς — ὄλος ἦν] Polybius L. V. 58. πρὸς ταῖς — παρασκευαῖς ὄλος καὶ πᾶς ἦν. et L. III. 94. de quo genere plura Steph. Bergler. ad Alciphron. L. I. Ep. 13. et Iensius in Luciani Hermitim. c. 2. WESS.

153. 6. Εἶδωλα τῶν δώδεκα θεῶν ἐπόμπευε] Inter pompae fercula gestata sunt. Mox αὐτοῦ τοῦ Φιλίππου — ἐπόμπευε — εἶδωλον. Strabo L. XV. p. 1066. A. καὶ ξόανον τοῦ Ὀμίονου πομπέει. Et L. VII. p. 448. A. ἐπόμπευσε δὲ καὶ λέβης τῶν Χάττων ἱερός. Sic enim scripti libri: quod cur tantopere sperneret Ph. Cluverius Germ. Ant. L. I. 24. p. 211., nihil erat; nam quae sequuntur continuo καὶ ἄλλα δὲ σώματα ἐπομπεύθη ἐκ τῶν πεπορθημένων ἐθνῶν, ea ad superiora pertinent, captivos et in triumpho Germanici ductos declarantia. Sed haec ab instituto nos avellerent longius. Philippus rebus tot felicissime gestis eo insolentiae pervenit, ut τρισκαιδέκατος θεὸς censi vellet: cuius tamen superbiae brevi poenas persolvit. Quare vere et graviter Neoptolemus tragoedus, cum ex eo quaeretur, ecquid tandem ab Aeschilo, Sophocle, Euripide scriptorum praecipue admiraretur: οὐδὲν μὲν τούτων εἶπεν. ὁ δ' αὐτὸς ἐθέασατο ἐπὶ μείζονος σκη-
νῆς Φίλιππον ἐν τοῖς τῆς θυγατρὸς Κλεοπάτρας γάμοις ΠΟΜ-
ΠΕΥΣΑΝΤΑ καὶ ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ ΘΕΟΝ ἐπικληθέν-
τα, τῇ ἐξῆς ἐπισφαιρέντα ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ ἐρῶμιμένον apud Io. Stobaeum Tit. XCVI. p. 534. WESS.

153. 16. Τηροῦμενος τῇ κοινῇ τῶν Ἑλλήνων εὐνοίᾳ] Nul-
lum firmius praesidium civium benevolentia. Isocrat. Laud. Helen.

p. 312. de Theseo οὐδ' ἐπεισάκτω δυνάμει τὴν ἀρχὴν διαφυλάττων, ἀλλὰ τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. Imitatur Libanius T. II. p. 104. D. ἀλλὰ τὸν τε ἄλλον χρόνον ταῖς τῶν ἀρχομένων εὐνοίαις ἐδορυφορεῖτο. WESS.

153. 28. Ὀμιώνυμον ἑαυτῶ] Quia in veteri libro hoc sese obtulit, non repudio. Diodor. L. XIII. 108. παρὰ τὸν ποταμὸν Ὀμιώνυμον τῇ πόλει. Lycurgus in Leocrat. p. 151. ὡς τὴν χώραν εἰληχρῆσαν Ὀμιώνυμον αὐτῇ. Sed discrimen leve et ex scribentis arbitrio pendens. WESS.

153. 42. Παρέδωκεν αὐτοῦ τὸ σῶμα etc.] Conf. Iustin. L. IX. 6. WESS.

153. 46. Κατηγόρησεν ἐπὶ τοῦ βασιλέως] Rege praesente. Antiphon Or. IV. p. 119. οὐ γὰρ ἐπὶ μαρτύρων ἀλλὰ ζωνπτόμενα πράσσεται ταῦτα. Aelian. de Animal. II. 42. καὶ σιτούμενος δὲ ἐπὶ μαρτύρων ἄχθεται. Galenus Meth. Therap. L. XIII. p. 179. ἐπὶ πολλῶν θεατῶν ἐπιδείξας ἀπηλλαγμένον τῆς φλεγμονῆς etc. WESS.

153. 49. Οὐκ ἐβούλετο μισοπονηρεῖν] Sic L. XX. 33. ὁ μὲν οὖν δῆμος — — — ἐμισοπονήρει. Et L. XX. 33. παντὸς δὲ τοῦ στρατεύματος μισοπονηροῦντος. Odium exprimit, quo admissa flagitia prosequimur. WESS.

153. 50. Τῆς μὲν ἐπιγαμηθείσης] De noverca, quae liberis mater inponitur, L. IV. 68. Plut. T. II. p. 480. D. Andoëides de Myst. p. 16., Euripides Alcest. v. 305. Iustinus cum Cleopatram hanc facit Attali sororem L. IX. 5., errat, deceptus Graeci scriptoris verbis, quibus ἀδελφὸς loco ἀδελφιδούς Attalus is appellabatur, ut bene Bongarsius. Ipsemet auctor L. XVII. 2. Ἄτταλον τὸν ἀδελφὸν τῆς Κλεοπάτρας vocat, simili vitio foedatus. Quod autem Rhodomannus vertit *avunculum*, id ortum inde, quod postremo loco μητρῷδελφον correxerit. Ego *patruelem* malui. WESS.

154. 62. Μάλιστα ὁ σοφιστῆς Ἐρμοκράτης] Alii omittunt hominem, in crimen incitati in parricidium Pausaniae rapientes Olympiadem. Vid. Plut. Alex. p. 669. F. et Iustin. L. IX. 7. WESS.

154. 79. Τὸν μὲν βασιλέα νεκρὸν ἐξέτεινεν] Efficax hoc atque elegans. Regem indicat interfectum, atque, ut mortui adsolent, porrectis membris iacuisse. Convenit Lucani L. V. 80. — *adhuc rudibus Paeon Pythona sagittis Explicuit*. Et L. IV. 629. — *et omnem Explicuit per membra virum*; ubi vide Clariss. Oudendorpium. Διανταίαν πληγὴν de adverso et penetrante vulnere dabit etiam Suidas in voc. WESS.

154. 85. Προλαβὼν τῆς διώξεως] Προλαμβάνειν τὸν χρόνον Dio Chrysostom. Or. VI. p. 88. D., προλαμβάνειν τοῦ χειμῶνος Theophrastus. Itaque salvum manere potest. In Polytaeno tamen L. VII. 29. 2. Μιθριδάτης δὲ πολλοῦ τῆς ὁδοῦ προλατῶν ἀπιὼν ἦρχετο, praestiterit πολὺ τῆς etc. WESS.

154. 93. *Ἐαυτὸν τοῖς δώδεκα θεοῖς συνθρο. καταριθμή-
σας*] Sic c. 93. *σύνθρονον ἑαυτὸν ἀποδεικνύντος τοῦ βασιλέως
τοῖς δώδεκα θεοῖς.* Ut videlicet adessor XII Deorum et consiliorum
particeps ac maiestatis censeretur; quo modo Sibylla Peregrinum

Σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἄνακτι

futurum canit apud Lucian. mort. Peregr. c. 29. Sed vide Cl. Salmas.
ad Spartiani Hadr. c. 14., Ezech. Spanhem. Diss. XI. de Num.
Praestant. p. 334., et G. Arnaldum de Dis Paredr. c. 15., qui de
Philippi stulta hac ambitione et similibus aliorum plura conduxerunt. WESS.

155. 4. *Τῶν μὲν γὰρ κατὰ τοὺς ἀγῶνας etc.*] Locum istum
eloquentia Tullii explicat oratione pro M. Marcello c. 2. RHOD.
Omnia eadem de Philippo Polyaeus Strateg. L. IV. 2. 9., ut paene
putem haec Nostri scriptoris aemulatum fuisse aut certe eodem
ex fonte, unde auctor, sumpsisse. Adde Iustini de Philippo iudi-
cium L. IX. 8. et Pausaniae L. VIII. 7. Ceterum *ἤπερ ἐπὶ τῇ
κατὰ τὰς συμμαχίας ἀνδρεία* rectius verteris, *quam strenuitate
in pugnae consociatione.* WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

LIBRUM DECIMUM SEPTIMUM.

157. 30. Παρέλαβε Σοῦσαν] Τὴν Σοῦσαν habes et L. XVII. 107. Alias τὰ Σοῦσα, et melius. WESS.

157. 32. Τῶν ὀνομαζομένων πυλῶν] *Susidas Pylas* vocant. V. L. XVII. 68. WESS.

157. 46. Πρὸς τοὺς ἀφροστηκότας Ἀρείου] Sic bene Reg. 1. Confer L. XVII. 81. WESS.

157. 50. Καὶ τὰ πραχθέντα κατ' αὐτὴν] Interp. versione expressit κατ' αὐτῶν. Ego a vulgato, in quo enallage, non illi admodum dissimilis, qua L. XII. 60. ἀπέπλευσεν ἐπὶ τὴν Αἰτωλίαν καὶ πολλὰς αὐτῶν κόμας ἐπόρθησε, non recedo. Vid. L. XVII. 82. WESS.

157. 55. Ὡς Ἀλέξανδρος etc.] Omnia haec usque in ὡς τὴν ὕσρον καλουμένην Πέτραν etc. in Diodori L. XVII. 84. desunt. Unde auctorem horum capitum integro codice fuisse usum adparet. WESS.

157. 72. Τοῦ ἐν Βασίστοις κνηγίου] *Regio, quae appellatur Bazaria* apud Curtium L. VIII. 1., qui plura de nobilium ferarum gregibus, magnis eius loci nemoribus et saltibus clausis. WESS.

157. 77. Εἰς τοὺς καλουμένους Ναύτακας] Videntur e Sogdianis fuisse, quorum urbs *Ναύτακα* apud Arrian. Ἀναβ. L. III. 28. p. 146. WESS.

158. 84. Ἐπὶ Ναύτακας τοὺς Ἰνδούς] Media duo mihi suspecta sunt, tum quod Nautacae alibi locorum fuerint, tum ob Vernet. Basil., qui omittunt. WESS.

158. 90. Ὡς Μάσσακα] Sic et Arrian. Indic. c. 1., at Exp. Alex. L. IV. 26. *Μάσσαγα*. Blancardus posterius praefert ad Arrian. sui L. IV. p. 299. et hic restituendum decernit, confidentior Freinshemio ad Curtii L. VIII. 10. 22. Ἐμπολιορζήσας si cum eodem Blancardo malueris, non pugnabo, quamquam discrimen exiguum est. WESS.

158. 93. Ὡς τὴν ἄσρον — Πέτραν] Utroque modo ἄσρον et ἄσρον Petram hanc adpellant. Vid. Cellar. ad Curtii L. VIII. 11. 2. WESS.

158. 27. Ἀντίταγμα κατεσκεύασε etc.] Vid. L. XVII. 108. WESS.

158. 35. Ὀκτακισχίλους] Rectius ἑξακισχίλους; ut L. XVII. 108. Vidit librariorum peccatum Biancardus ad Arrianum suum Exped. L. VII. p. 467. ed. Amstel. WESS.

159. 49. Τὸν πρὸς Μακεδαιμονίους] Debuerat τὸν πρὸς Μακεδόνας, ut bene Interpres. Vid. L. XVII. 111. WESS.

159. 52. Προεῖπον οἱ Χαλδαῖοι] Vid. L. XVII. 112. WESS.

159. 58. Προσβεῖων] Non multum refert hoc retineas an προσβέων refingas. Vid. L. XVI. 113. WESS.

160. 16. Τὰς τε πράξεις ἐμνημονεύτους ἔσεσθαι] Diodorum magis verisimile est γὰρ quam τὲ hic scripsisse, aut certe quod illi τὲ responderet subiecisse. STEPH.

160. 22. Τῇ μνήμῃ παραδεδομένους βασιλεῖς] Hoc recepi ex Reg. 1. Voces τῶν ἔργων ex praecedentibus temere huc ingestae erant. WESS.

161. 38. Γάϊον Μάνλιον] Corrige Μαίνιον. RHOD. Γάϊον Μαίνιον] Ita praestat: nec longe abeunt scripti libri, Μάνιον praeferentes. Scripsi quoque Φούριον, tum quod auctor ita solet et res ipsa postulet, tum ob Sigonium, qui suo in Codice id se reperisse indicat ad Livii L. VIII. 13. WESS. Eadem Pighius p. 313.

161. 56. Τὸν ἀδελφὸν Κλεοπάτρας] Scribe τὸν μητρῶ-
δελφον. Nam Plutarchus in Alexandri vita θεῖον appellat, quod avunculum interpretantur. RHOD. Superiore libro cap. 94. Attalus Cleopatrae ἀδελφιδοῦς vocatur. Itaque et hic ἀδελφιδοῦν praeferrem: quae voces confunduntur saepissime a scribis. Vid. Iac. Perizon. Animadv. Hist. c. 10. p. 436. At contra venit Plut. Alexand. p. 669, ubi θεῖος γὰρ ὢν ἀντῆς (Cleopatrae) Ἀτταλος. Nec minus Athen. L. XIII. p. 557. D. qui Cleopatram Ἰπποστράτου μὲν ἀδελφὴν, Ἀττάλου δὲ ἀδελφιδῆν vocat: et Pausanias L. VIII. 7. ubi itidem Ἀττάλου ἀδελφιδῆ, e quorum verbis Attalus aut avunculus aut patruus certe Cleopatrae habendus erit, ut bene Freinshem. in Curtii L. VI. 9. 17. Quid fiet ergo Diodoro? Servarine ἀδελφὸς hic debet? Sic idem ille vir doctus, pertendens ἀδελφοῦ vocabulum late posse protendi; quod equidem de sacris N. T. scriptoribus haud gravate concessero. At alios Graecorum ἀδελφὸν patrum aut avunculum dixisse, id vero erat exemplis firmandum. An μητρῶδελφον cum Rhodomanno scribendum? Sic quidem utcumque consentiet Plutarcho, Pausaniae et Athenaco: verum longius id a veteri scriptura abit, neque plane se viro probavit praestanti. Ita enim in not. Correct. Ἀδελφὸν] supra nominavit ἀδελφιδοῦν. quod proprie nepotem ex fratre aut sorore

significat. Ne longum faciam, ἀδελφιδοῦν retineo, ut sibi constet auctor: tum quoque ob Iustinum, cui Attalus *Cleopatrae frater* ex Graeco scriptore, in quo ἀδελφός, ut hic, loco ἀδελφιδοῦς. Nam a Plutarcho, Athenaeo et Pausania potuit Diodorus, ut saepe, dissentire. Viderint tamen doctiores. WESS.

161. 58. Καὶ γὰρ ἐτύγγανε παιδίον ἐκ τῆς Κλεοπάτρας etc.] Miserabilem pueri matrisque necem tangit Pausan. L. VIII. 7. et Justin. L. IX. 7., in quo *filium* recte corrigunt. WESS.

161. 77. Δημοσθένους δημαγωγούντος κατὰ τῶν Μακ.] Vid. Aeschinem Or. in Ctesiphont. p. 76. et Plut. Demosthen. p. 857. E. WESS.

162. 91. Ἀρκάδες δὲ οὔτε Φιλίππῳ etc.] De Arcadibus adstipulari videtur Pausanias L. VIII. 6. At quod sequitur, solos eos Graecorum nec Philippo nec Alexandro Graeciae principatum permisisse, id aegrius ferent Lacedaemonii, qui quidem soli et regem Philippum et legem pacis, quam universae Graeciae staturerat, contempserant, servitutem non pacem rati, Iustino L. IX. 5. et XII. 1. teste. Iunge Arrian. Ἀναβ. L. I. 2. WESS.

162. 98. Ἀλλ' ὁμως τηλικούτων πραγμάτων etc.] Etsi fortasse reperientur, quibus scriptura Reg. I. blandietur, ego in vulgato acquiesco. Post pauca voces καὶ αὐτούς, a scriptis spretas, itidem sperno, quippe supervacaneas. WESS.

162. 11. Τοὺς συνορῶντας τῶν ἐθνῶν] Alibi τὰ συνεχῆ τῶν ἐθνῶν huius libr. c. 27., τὰ συνορῶντα τῶν ἐθνῶν cap. 76. et 96. tum L. XVIII. 3. Hoc per enallagen quandam positum est, ut τὰ στενόπορα τῶν ὁδῶν L. XIII. 18., *angusta et lubrica viarum* apud Tacitum Histor. III. 82., aliaque. WESS.

162. 15. Διαπρεσβευόμενος] Melius διαπρεσβευσάμενος conveniet cum ὁμιλήσας. STEPH.

162. 35. Ἀλλ' ἐκ τοῦ Κιθαιρώνος ἀνέκαμψεν] Sic Aeschines de inimico suo Or. in Ctesiphont. p. 76., nec praeteriit Plut. Demosthen. p. 856. D., in eo a Diodoro dissentiens, quod altera in Thebanos expeditione Alexandri legationem Oratori inpositam refert. WESS.

163. 42. Τὴν δαπάνην ἐπικέκλυκεν etc.] In uno codice mendose ἐπικέκληκεν legitur pro ἐπικέκλυκεν, quod mendum tamen et in vulgata editione Diodori remansit, et vulgatas quoque editiones orationis Aeschinis occupavit, atque adeo ipsos quoque eius interpretes in errorem induxit. Ut autem caeteros omittam, is qui ultimus et post alios omnes orationem illam Latine vertit, Ioachimus Perionius Benedictinus Cormoeriacenus monachus (quod postremum honoris causa non addo) ἐπικέκληκε legit, et interpretatur *nominavit*. Adeo ut cum alios multos in tota illa oratione, sicut et in Demosthenica, perversissime interpretatus sit locos, ut ostendam aliquando, Deo favente, tum vero hunc vel maxime. Ita enim verba reddidit quae a Diodoro ex oratione illa citantur,

Modo quidem regni aurum sumptum suum nominavit. Atqui sonant illa: Nunc autem regis aurum sumptibus eius affluxit; vel, Nunc autem regii auri affluentia sumptibus eius subvenit; vel, Nunc autem rex sumptibus eius affluenter aurum suppeditavit, seu subministravit. STEPH. Non admodum diversum hoc apud Suidam in Ἐπικλύσσα incerti scriptoris: Ἡ οὖν Κλεοπάτρα καὶ τοὺς Ἡλείους ἐπειρῶτο πολλῶ χρόνῳ ἐπικλύσσα etc. Et supr. L. III. 47. καὶ χρόσοῦ τε καὶ ἀργύρου πλήθους ἐπικεκλυκτός παρ' αὐτοῖς. Tum Synesii Or. de Regno p. 9. C. ἐπικλύζειν μὲν ἀγαθοῖς ἅπασιν τὰς πόλεις, καταχεῖν δὲ εὐδαιμονίαν. Lycophronis enim Alex. v. 228. τοσῶνδε κῆμ' ἐπέκλυσε κακῶν ad primam dictionis originem proprius accedit. Porro leguntur haec Aeschinis Orat. in Ctesiphont. p. 78., levi tamen discrimine: namque ibi ἔστι δ' οὐδὲ τοῦθ' ἱκανόν. Itaque non iniuria τούτῳ, cui ante οὐδὲ locus erat, sustulisse videor. WESS.

163. 78. Βαγῶας ὁ χιλιάρχος] Vide de Chiliarchi in aula Persica dignitate L. XVIII. 48. WESS.

163. 79. Ἀνεῖλε φαρμάκῳ τὸν Ὄχον] Necem Ochi, ut fe- libus sit obiectus, atque ex ossibus eius gladiatorum manubria fabricari Bagoas iusserit, exponit Aelian. Hist. Var. L. VI. 8. WESS.

163. 86. Ὅτι τιμωρήσεται τὸν ἀθέντην τῶν ἀνομημάτων] Sic L. XVI. 62. ἀθέντας τῆς ἱεροσυλίας sacrilegii auctores dixit. Basilius Magnus Epist. 51. p. 143. D. αὐτὸς κατάρχων ἢ ἀθέντιῶν τολμήματος. Veteri Graeciae ἀθέντας longe alios fuisse, non addo: id solum, scripsisse me priscorum auctoritate librorum φθάσας. De Arse, quem corruptius, ut dudum viri docti monuerunt, Νάρσην Strabo L. XV. p. 1069., Plutarchus Ὀρόσην de Alex. Fort. Or. II. p. 336. D. vocant, Illust. Scaliger in Euseb. Chron. ad ann. MDCCLXXVIII. WESS.

164. 90. Καὶ μηδενὸς ὕντος τοῦ κατὰ γένος διαδεξ.] Atqui superabat Bisthanes Ochi filius. Arrianus Exp. Alex. L. III. 19. ἐνταῦθα ἀπίντα αὐτῷ (Alexandro) Βισθάνης ὁ Ὄχου παῖς, τοῦ πρὸ Δαρείου βασιλεύσαντος Περσῶν. Quem locum Diodoro non iniuria obmovit Nic. Blancardus. WESS.

164. 93. Υἱὸς μὲν Ἀρσάνου τοῦ Ὀστάνου] Voces τοῦ Ὀστάνου consulto, ut minime huc pertinentes, transilui: ac prorsus delendas arbitror. Ἀρσάνης autem Darii parens a Plutarcho in Artaxerxe (p. 1026.) nominatur: qui Sisigambrim sororem in matrimonio habuit, unde Darius ultimus susceptus est, ut Arrianus, Curtius et Orosius testantur. RHOD. Rhodomanni opinioni accedit Simson. Chron. ad ann. 3669. At contra eam venit Nic. Blancardus ad Arrian. L. II. 14. erroris Interpretem arguens. Fuisse enim Ostanem Artaxerxis fratrem, genuisseque Arsanem, Darii Codomani patrem. Par Freinsheimii Supplem. Curtii L. II. 1. sententia: quippe Ostanes Ochi patruus, inquit, Arsanem genuerat, Arsanes Codomannum. Quibus quidem egregie favet vulgata

huius loci scriptura, et Artaxerxis, quem superiora ab Ocho distinguere videntur, addita mentio. Favet etiam Plut. Artoxerx. p. 1012. A., Darii Nothi filium, Artaxerxis Mnemonis fratrem natu minorem *Ostanen* memorans. Id sane verissimum est, *Arsamen* Artaxerxis Mnemonis ex concubina filium ab eodem Plut. ibid. p. 1026. memorari, Dariumque hunc Ἀρσάμου υἱόν, *Arsami filium*, ab Eusebio et Hieronymo nominari. Sed eum *Arsamen* cum occiderit Ochus, quod inpensius a patre amaretur regnoque destineretur successor, credemusne suspicacem et crudelem principem filio eius Dario parcere et imperia mandare voluisse? praesertim cum regiam cognatorum caede et strage principum regni principio repletis, nulla non sanguinis, non sexus, non aetatis misericordia permotus, uti Iustinus L. X. 3. scribit. Mihi omnia reputanti vero id non fit simile, placetque adeo vulgatum retinere. Non possum quidem diffiteri, veteres quasdam schedas alia omnia velle: sed inter eas nulla intercedit concordia, et solent antiquarii in barbaris nominibus multa admittere: ne nunc addam, voces τοῦ Ὀστάνου non videri incuria quadam progenitas. WESS.

164. 1. Ἠνάγκασε πιεῖν τὸ φάρμακον] Vid. Curtium L. VI. 4. 10. et Iac. Gronov. in Arriani L. II. 14. p. 85. *Blancardum* recte in ordinem cogentem. WESS.

164. 8. Μόνος δὲ Δαρείος ὑποστάς τὸν κίνδυνον] Rem gestam attingit Iustinus L. X. 3. WESS.

165. 35. Μισθοφόρους πεντακισχιλίους] Corrigit Freinsheim. in Indice Curtii voce *Memnon πεντακισμυρίους*, quod tantam ad expeditionem numerus quinque millium sit admodum parvus. Cogitasset vir eruditus, non describi universum exercitum, qui ad rem gerendam Memnonis Rhodii imperio fuit traditus, sed solos aere regis conductos, et temerariam correctionem spongia delessent. WESS.

165. 40. Ἀπὸ τῆς Μελισσέως Ἰδης] Cretensium regem *Melissea*, cuius filiae *Adrastea* et *Ida* Iovis fuerint nutrices, memorat Apollodor. Bibl. L. I. 1. 3., bene a Galaeo correctus: memorant eundem alii, a Io. Meursio Cret. L. III. 1. excitati. Sic *Ida* Cretae ab ea Nympha nomen habebit. Sed alteram agri Troiani *Idam* cum Cretensi saepe veteres confundunt et quae illius sunt, huic tribuunt. Certe a *Melissei*, sive *Melissi*, *Ida* montis Troiani nomen derivat clarissime Ethnographus in Ἀδράστεια. WESS.

165. 43. Ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς] Montem, in quo *Paris* inter Deas iudex sedisse ferebatur, *Alexandream* vocabant, Strabone auctore L. XIII. p. 904. A. Sed vide egregiam T. Hemsterhusii hoc de antro animadversionem in *Lucian. Deor. D. XX. I.*, et satis tibi factum dices. WESS.

165. 44. Γενέσθαι — λέγεται καὶ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους] Alii in Cretae *Ida* collocant. Conf. not. in L. V. 64. WESS.

165. 51. Ἔτι τῆς νυκτὸς οὐσῆς ἀνατέλλοντα τὰς ἀκτῖνας etc.] Si interpungendum sit post ἀκτῖνας, ut in editis omnibus, conveniet verborum structurae in S. Matth. Evang. c. V. 45. ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει, idemque notabit, quod Heliodorus illis indicat versibus, quos exhibet Galenus L. II. de Antidot. p. 445., non una macula adpersos:

Οὐ μὰ τὸν ἐν Τρίκκη προῖν θεὸν, οὐ μὰ τὸν ὑψοῦ
Ἡέλιον σπείροντα Θεοῖς φασίμβροτον αἴγλην.

Sic lege, mecumque adverte hoc sancti vatis Psalm. XCVII. 11. פִּרְצֵל עָרִי רָא, pro quo Alexandrini, φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ, culte profecto. Expresserunt divini poetae non adeo verba quam sententiam: neque enim opus est, ut legisse eos פִּרְצֵל עָרִי רָא cum quibusdam arbitremur. Sol σπείρει τὴν αἴγλην sive τὸ φῶς cum oritur: non aliud proinde φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ ac φῶς ἐσπαρμένον ἐστὶ τῷ δικαίῳ, quod Hebraea indicant. Id vero si *lucem seminatam* esse verteris, ut fieri solet, manifesta erit μετάβασις εἰς ἄλλο γένος. Hoc praeter viam. Malim ego ἔτι — ἀνατέλλοντα, τὰς ἀκτῖνας οὐκ ἐν — τετραμμένον, distinguere cum Interprete. Ceterum Pomponius Mela hunc Diodori locum aemulatur L. II. 18. *Ipsa mons (Ida) vetere divorum certamine et iudicio Paridis memoratus, orientem solem aliter quam in aliis terris solet adspici, ostentat. Namque ex summo vertice eius speculantibus paene a media nocte spargi ignes passimque micare, et, ut lux appropinquat, ita coire ac se coniungere videntur, donec magis magisque collecti, pauciores subinde et una ad postremum flamma ardeant* etc. Est tamen Melam inter et Diodorum quaedam discordia, quam Is. Vossius, totum hoc Idae montis miraculum dextre exponens, intactam non praeteriit. Solino Polyhist. c. 11. Cretensium Idae illud attribuenti usu venit quod multis aliis, hunc montem cum Cretensi permiscentibus. WESS.

165. 62. Ἀποπεσὼν δὲ τῆς ἐπιβολῆς] Sic L. XIII. 84. ἵνα μὴ τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀποπίπτωμεν. Glossam ergo scribae obtrudit nobis Venetus. WESS.

165. 65. Γούριον] Oppidi prope Myrinam meminit Strabo L. XIII. p. 923. B., cuius male verba excerptentem Stephanum redarguit Holstenius. De Pitana Aeolidis idem Strabo et Schol. Pindari in Od. VI. 46. Olympion. WESS.

165. 68. Μετὰ δὲ ταῦτα Κάλλας etc.] Curtio L. III. 1. 24. et Arriano L. I. 15. et L. II. 4. Κάλλας ὁ Ἀρπάλου. Auctor alterum mavult. Vid. infra c. 17. Τὸ Ροίτιον, quod statim sequitur, rectius Ροίτειον adpellabitur, ut apud Strabon. atque alios. WESS.

166. 80. Ὑπηκόους πάντας — ἐποίησατο] Vid. Arrian. L. I. Exp. Alex. c. 4. etc. Hoc tempore Δημοσθένης καὶ Ανταγόργος τῷ μὲν λόγῳ παραταπτόμενοι τοὺς Μακεδόνας ἐνίσχον ἐν Τριβάλλοις, μόνον δ' οὐχ ὄρατὸν ἐπὶ τοῦ βήματος νεκρὸν

τὸν Ἀλέξανδρον προέθνηκαν, ut elegantissime ait extremo Orat. fragmento Demades. Paria fere Iustinus L. XI. 2., quem vide. WESS.

166. 93. Τάφροις βαθείαις — περιέβαλον] Scribe περιέλαβον. Sic enim L. XVI. 44. τὴν πόλιν τάφροις τριπλαῖς — περιειλήφρισον. Et saepe alias. Vid. not. in L. XI. 30. WESS.

166. 99. Ἐν δωρεῇ] Ἐν δωρεαῖς Reg. 1., ut L. I. 79. WESS.

166. 7. Τῆς — φρουρᾶς ἡγούμενος Φιλώτας] Suffectus in Amyntae et Timolai, quos ambo Thebani interfecerant, videtur locum, idemque esse, de quo Plut. Alex. p. 671. D. WESS.

166. 27. Ἐνηθληκότας τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις] Ἐνηθληκότας τοῖς πολεμίοις pari modo L. I. 54., πλήθος ἐν γυμνασίοις καὶ πόνοις ἐνηθληκὸς L. XVI. 44. WESS.

167. 40. Τὰς ὁρμὰς — ἀποτρέψαι] Regii 1. ἀποστρέψαι confirmari putes ex c. 7. ἐφιλοτιμεῖτο τὸν μέλλοντα πόλεμον εἰς Μακεδονίαν ἀποστρέψαι. Sed id ibi rectum, non hic. WESS.

167. 42. Ἐκήρυξε, τὸν βουλόμενον etc.] Plut. vide in Alex. p. 671. D. WESS.

167. 51. Οὕτως μὲν οὖν ἀποθηριωθεῖς τὴν ψυχὴν] Hoc malui. Placet in atrociori ira ἀποθηριωθῆσαι scriptori nostro. Οἱ Μακεδόνες πρὸς μὲν τοῦτον πολλῶ μᾶλλον ἀπεθηριώθησαν L. XVIII. 36. Ἀπεθηριώθησαν οἱ δοῦλοι πρὸς τοὺς κυρίους Exc. Vales. p. 369., neque improbat Polybius L. I. 70. WESS.

167. 65. Κύκλω δὲ περιφαῖνον ἴριον etc.] Pausanias ὕφασμα μέλαν foribus templi Cereris Legiferae oppansum cum maxime fuisse refert, cum sub tempus Leuctricae pugnae telam candidam eodem in aditu araneae texuissent L. IX. 6. Apud Aelianum κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγάλματος aranea opus suum absolvit, de colore nihil, L. XII. 57. Hist. Var. Quae quidem non bene conveniunt. WESS.

167. 70. Τὸ δὲ πάτριον τῶν Θηβαίων μαντεῖον] An Trophonii prope Lebadiam urbem, de quo Iac. Perizon. ad Aeliani L. III. 45. Var. Hist. ? id enim Thebanis Boeotisque omnibus patrium erat. At ibi sortes carmine reddebantur rarius. Ergone Apollinis Ismenii? quod Thebis erat, responsaque sciscitantibus dabit, Herodoto teste L. VIII. 134. Alterutrum intellexeris, non errabis. WESS.

167. 76. Ἀνδριάντες — ἰδρωτάς ἀφιέντες etc.] Mali omnis semper habitum fuit. Apollonius Rhodius Argon. IV. 1285.

Ἦ ὅταν αὐτόματα ξόανα ῥέη ἰδρώοντα
Αἵματι. — —

ubi Scholiastes: ὅταν μέλλη τι συμβαίνειν χαλεπὸν, εἴωθε τὰ ἀγάλματα ἰδρῶν. ὡσερ καὶ ἐν Θήβαις συνέβη, ὅτε συνίστατο ὁ περὶ Χαιρωνεῖαν πόλεμος Φιλίππῳ πρὸς Ἀθηναίους. Qui quidem in errore erit, nisi idem paucis ante annis etiam evenerit: quod infitiri nolim. Hae enim veteratorum erant praestigiae, quas

recentiore aevō, ut nihil de hoc genere novi esse solet, plures ad multitudinem circumscribendam imitatos novimus. Equid enim miraculi, si saxa

Sudent humore et guttis manantibus stillent?

ut Lucretii verbis utar. Non certe invisitati lapides sunt, quorum hoc ingenium. WESS.

167. 78. Τὴν ἐν Ὀρχηστῶ λίμνην etc.] *Copaïdem lacum*, qui Onchestum Boeotiae adaspergebat. Ἐν Ὀρχηστῶ est propter eam urbem, ut ἐν Τύρω iuxta Tyrum in Artemidori Onirocrit. L. IV. 26. Vid. Iac. Perizon. ad Aelian. L. XII. 57., corrupta eius scriptoris verba ex Rutgersii emendatione optime refingentem. WESS.

168. 81. Αἱματοειδῆ φρίκην ἐπιτρέχειν] Aelianus dicit. Ioc. Αἰοκη. καθαρόν καὶ ἡδεῖ ρέουσα ὕδατι παρὰ πάντα τὸν πρόσθεν χρόνον, ἀφνω καὶ παρ' ἐλπίδα αἵματος ἀνεπλήσθη. Noster spuma, quae sanguinem referret, inhorruisse significat: id enim φρίκη αἱματοειδῆς, sicuti φρίξ, ὁ ἐπιπολάζων τῷ χύματι ἀφρός apud Homerum, Vide Hesychium et Etymol. in φρίξ. WESS.

168. 85. Θεῶν ἀπὸ τῆς πόλεως χωρισμὸν] Vid. ad L. XIII. 59. Artemidorus ἰστὸν ὕρθιον, si per quietem videatur, κίνησιν καὶ ἀποδημίαν σημαίνειν adfirmat; χορὴ γὰρ περιπατεῖν τὴν ὑφαίνουσαν L. III. 36. Quod fortasse spectarunt hi prodigiorum interpretes. De Iride eiusque colore aliud ille L. II. 39. Sed haec incerta si qui postulet ratione certa facere, nihilo plus agat, quam si det operam, ut cum ratione insaniat, sicuti ille apud Comicum aiebat. WESS.

168. 96. Ἀνεμίμησκον ἀλλήλους τὴν — εὐημερίαν] Ne quem offendat structura rarior, ecce Homerum Odyss. Γ, 211. ὦ Φίλ', ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπας. et S. Paullum priore ad Corinth. c. IV. 17. ὃς ὑμᾶς ἀναμνήσει τὰς ὁδοὺς μου. Repete ergo τὴν εὐημερίαν in vocibus τῶν ἄλλων παρατάξεων, et plana erit series. WESS.

168. 23. Εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ξίφους μάχην etc.] Praepositionem, quae exsulabat, suam in sedem restitui. Sic consuevit. Supra L. V. 29. καὶ καταβάντες εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ξίφους συνίστανται μάχην. Et L. XIX. 83. εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ξίφους μάχην ὄρμησαν etc. WESS.

168. 34. Μυγμὸς] Mussantium clausisque labris gementium est, ut μυγθισμὸν in Euripid. Rhes. v. 789. Adi Nostri L. III. 35. et L. XVII. 92. WESS.

169. 62. Ἐξαπέστειλε Περδίκαν] Arrianum vide Ἀναβ. L. I. 8., historiam expugnatarum Thebarum aliter describentem, et Polyaen. Strat. L. IV. 3. 12. WESS.

169. 83. Διὰ τὴν ὑπερηφανίαν τοῦ κηρύγματος] De ea dixerat c. 9. WESS.

169. 86. Ἀφειδῶς ἀνήρουν πάντας] Elegantissimis The

banorum hanc cladem verbis miseratur Aeschines Or. in Ctesiphon. p. 26. quem exscribere nunc quidem non vacat. WESS.

170. 99. Καθόλων δὲ etc.] Rhodomannus correxerat καθόλως. quod cum non satis placeret, substituit in not. Addend. καθόλου, et verius, me iudice. WESS.

170. 9. Ὅστις ἰδὼν οὐκ ἂν ἠλέησε] Videtur supervacanea negandi vox: quae enim sequuntur, ostendunt, neminem fuisse, qui misericordia tangeretur. Induxit eandem Rhodomannus. Ceterum praeter Thespienses, Plataenses et Orchomenios, perpetuos Thebanorum inimicos, Phocenses oppressis admodum se graves et infestos ostenderunt, testibus Arriano L. I. 8. Plut. Alex. p. 670., D. et Iustino L. XI. 3. WESS.

170. 24. Ὑπὲρ τοὺς ἑξακισχιλίους] Eadem Plut. Alex. p. 670. D. et Aelianus L. XII. 7. Var. Hist., sed ex Mss. instauratus. Blancardus sequentia exscripsit ad Arrian. suum L. I. p. 27., sed quae correxit, operarum erant in Rhodomanni ἐκδόσει peccata. WESS.

170. 37. Ὡς εὐεργέτας τιμᾶσθαι] Θηβαίους πατρικούς γίλους νομιζέσθαι τοῦ βασιλέως edicit in Plut. Pelop. p. 294. D. Artaxerxes. Erant profecto de Xerxe Thebani egregie meriti, unde Persarum more, de quo infr. c. 81., εὐεργετῶν illis titulus venit. Vid. B. Brissonium de Regn. Persar. L. I. 138. et Des. Heraldum Advers. L. I. 9. WESS.

170. 47. Πολὺν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφισταμένοις] Eandem Thebarum funditus excisarum rationem ipsemet Alexander reddit in Luciani Mortuor. D. XII. 4., ubi pulcre T. Hemsterhusius. WESS.

171. 49. Ἦθροισεν ἀργυρίον τέλαντα etc.] Summa non admodum magna, si urbis amplitudinem et decus spectes. Sed erant Thebani ligurritores. Docet Clitarchus, eandem manubiarum summam annumerans apud Athen. L. IV. 12. p. 148. E. Tametsi vero Thebas Alexander everterit et captivos subiecerit hastae, percipit tamen nonnullis, de quibus Arrian. Αναβ. L. I. 9. et Aelian. Var. Hist. L. XII. 7. WESS.

171. 53. Ἐξαιτήσοντας τῶν ῥητόρων δέκα] Oratores et duces, quorum fiducia toties rebellent, melius Iustinus, sive δημογωγούς, uti Plutarchus: namque inter eos Rhetores erant Demosthenes, Lycurgus et Hyperides, ceteri eo nomine vix digni. Decem autem sibi dedi Alexandrum postulasse, Idomeneus et Duris adsentiuntur Diodoro apud Plut. Demosthen. p. 856. D., plerique tamen et probatissimi scriptores non ultra octo procedebant, eodem auctore. Conf. Maussac. ad Harpocration. in Ἀντίπατρος. WESS.

171. 65. Μιμήσασθαι τὰς Λεωκόρας καὶ τὰς Ἰακινθίδας] De Leocoris consule Suidam in Λεωκόριον. RHOD. Distraxi vocem Λεωκόρας, ut apud Demosthen. Orat. Parent. p. 749. Ἠκηγόεσαν Λεοντίδαι μυθολογουμένας τὰς ΛΕΩ ΚΟΡΑΣ, ὡς αὐτὰς ἔδοσαν σφάγιον τοῖς πολίταις

ὑπὲρ τῆς χώρας. Cetera de virginibus istis obvia sunt, diligenterque conducta a P. Leopardo Emendat. L. XIX. 23., Io. Meursio Ceram. Gemin. c. 17. et H. Valesio ad Maussaci in Harpocrat. not. p. 121. Itaque desino. Quae sequuntur Ὑακινθίδες, *Hyacinthi filias* ab Interprete redduntur: prave, si Demosthen. audias Or. Parent. p. 749., cuius haec sunt: ἤδεσαν ὕπαντες Ἐρεχθεῖσαι τὸν ἐπώνυμον αὐτῶν Ἐρεχθεῖα, ἔνεκα τοῦ σῴσαι τὴν χώραν, τὰς αὐτοῦ παῖδας, ὡς ΥΑΚΙΝΘΙΑΣ καλοῦσιν, εἰς προὔπιον θάνατον ἀναλώσαι. Erant ergo Erechthei filiae, Ὑακινθίδες dictae a pago *Hyacintho*, in quo mactatae fuerunt, teste Phanodemo apud Suid. in Παρθένοι. Sed salva res est. Interpretem tuetur Harpocration, qui Ὑακινθίδας filias fuisse ait *Hyacinthi Lacedaemonii*, et praeter ceteros Apollodorus Bibl. L. III. 14. 8. p. 236. Videntur autem, ut hoc addam, *Hyacinthides* et *Erechthei filiae* ab Atheniensibus consulto confusae, gloriosius arbitratis, si puellae indigenae pro salute patriae sese devovisse traderentur. Plura si desideres, adi H. Valesium ad Eusebii Or. de Laud. Constant. c. 13. p. 284., et Harpocrat. p. 76., ubi ad eam orationem dicta iterantur, praetereaque Ios. Barnes. ad Euripid. Ion. v. 267. 277. WESS.

171. 76. Πέντε ταλάντοις ἀργυροῦ] Vid. Plut. Demosth. p. 856. E. WESS.

172. 7. Ἐν Αἰῷ τῆς Μακεδονίας] Arrianus ἐν Αἰγαῖς διέθρεξε τὰ Ὀλύμπια L. I. 11. Lege quae adscripta superioris sunt libri c. 56. WESS.

172. 18. Προσανέλαβε τὸ στρατόπεδον] Interpres *copias hinc illinc adsumpsit. Debuerat copias recreavit et refecit.* Quam sententiam superiora paene expostulant et verbi usus. Exemplis res absolvetur. Infra huius libri c. 87. Ἀλέξανδρος ἐν τῇ Ταξιλουῦν χώρα προσαναλαβὼν τὴν δύναμιν. tum c. 110. ἑπταῦθα δὲ μείνας — καὶ προσαναλαβὼν τὴν δύναμιν. Et L. XIX. 24. ἐπειδὴ βραχέως αὐτὸν προσανέλαβε, προῆγε etc. Quibus in locis interpretem vocabuli potestas non fefellit. WESS.

172. 19. Κτησικλέους] Non hoc Archonte, sed superioris anni Euaeneto, Alexandrum in Asiam transiisse ex annalium fide Clemens Alex. Strom. L. I. p. 403. prodidit, neque male illi. Incunte enim vere eius anni, quo Athenae praetorem viderunt Euaenetum, in Asiam tramisit Alexander. Sed cum brevi post magistratum Ctesicles iniret, solito sibi more Diodorus res has illo Archonte administratas perhibet. WESS.

172. 20. Αἰύκιον Παπίριον] Fasti pro hoc annotatum habent Πόπλιον Αἰλίον, ut et Livius L. VIII. 15. RHOD. Αἰύκιον Παπίριον] Insequente anno summum Romae magistratum gessit. Forsan ergo, quod P. Aelii Pacti nomen hic corruptius legeretur, inde adscitus a scribis est. Sic Pighius etiam in Fast. ad ann. CDXVI. WESS.

172. 23. Μακροῖς ναυσὶν ἐξήκοντα] Interpres *quinquaginta cum navibus*: quem calami errorem *miserabilem et foedum* vocat Iac. Gronovius ad Arrian. I. 11. p. 24., notavitque, sed clementius, Barthius ad Statii Theb. IV. 6., ubi plura de hasta, in hosticum abiici solita, quae vide. WESS.

172. 28. Καὶ τοὺς μὲν τάφους τῶν Ἡρώων etc.] Videndus est praeter Arrian. L. I. 12. Philostratus Heroic. XIX. p. 743. WESS.

172. 33. Καὶ δισχίλιοι] Sic scripsi, secutus veteres schedas ipsumque auctorem, qui ὥστε τοὺς ἅπαντας εἶναι τρισμυρίους post pauca subiiciens, id se voluisse profiteretur. Alia N. Blancardus ad Arriani sui L. I. p. 30., quibus non utor. WESS.

172. 40. Χίλιοι καὶ πεντακόσιοι] Legebatur χίλιοι καὶ ὀκτακόσιοι, et iterum Θετταλοὶ δὲ χίλιοι καὶ ὀκτακόσιοι. Utrumque mutavi. Moveor verbis Diodori, adfirmantis equitum numerum aequasse τετρακισχιλίους καὶ πεντακοσίους. Id longe falsissimum, si Macedones MDCCC. et totidem Thessali miserint. Vidit et hoc idem iste Blancardus, refingens propterea πεντακισχιλίους καὶ ἑκατὸν, non male, si codices addicerent. At illi haec servant constanter, et superiora, ut margo Reg. 2. ostendit, mutant. Sequor ergo, tantoque magis, quod et Iustinus L. XI. 6. in Alexandri exercitu equitum quatuor millia quingentos numeret. Id melius, quod Εὐρύγγιον in Ἐρίγγιον convertendum censuit: sic ipse Diodorus L. XVII. 57. et c. 81., et liber, quem Cospus Latine expressit. WESS.

173. 51. Ἴππεῖς δὲ μύριοι καὶ χίλιοι] Hic librarii negligentia post Ἴππεῖς redundat μύριοι καὶ. RHOD. De peditibus non moveo litem, de equitibus uno verbo dicam, non credo. Quis enim credat Alexandrum, qui imperium Persarum evertere satagebat, in Asiam solos equites quater mille et quingentos secum duxisse; undecim vero mille et quingentos in Europa sub Antipatro reliquisse, praecipue, cum illi foret per Phrygiam planam et equitibus commodam iter facile, et cum Persis equitatu pollentibus rem haberet? Ideo suspicor in hoc loco voces μύριοι καὶ male repetitas fuisse ex superiore clausula, et legendum: πεζοὶ μὲν ὑπῆρχον μύριοι καὶ δισχίλιοι, Ἴππεῖς δὲ χίλιοι καὶ πεντακόσιοι. Nihil de numero eorum, quos Antipatro reliquit Alexander, dixit Plutarchus in eius vita, nec Trogus apud Iustinum, qui de tanto equitum numero silere non debuissent. PALM. Binas voces μύριοι καὶ recte confixerunt viri praestantes: sunt enim ineptae. Scripseritne auctor χίλιοι an δισχίλιοι, nondum decerno: Cospus suo in codice posterius reperit, quod restitutum a me fuisset, si vel unus meorum adsensione comprobasset. WESS.

172. 54. Ὁ μὲν θύτης Ἀλέξανδρος] Rhodom. in notar. Addend. scribi iussit θύτης Ἀλεξάνδρου, *Alexandri sacrificus*; Ἀρίστανδρος Blancardus ad Arrian. p. 32., et diu ante eum Freins-

hem. in Indice Curtiano: quibus haud refragor. Non enim perspicio, cur Alexandri sacrificus dicendus heic sit, qui mox τοῦ μάντεως duntaxat titulo designatur. Culpa amanuensibus debetur, non admodum dissimiles voces confundentibus. WESS.

173. 68. Ἐν τῷ νεῷ κειμένων ὀπλων τὸ κράτιστον] Clypeum, ut mox c. 21. Vid. Arrian. Ἀναβ. L. I. 11. Post pugnam ad Granicum Strabo Alexandrum in hoc Minervae templum deducit L. XIII. p. 886., ubi Casaubonum consule. WESS.

173. 87. Τὰς πανταχόθεν δυνάμεις] Hoc reliquerat auctor. Ita c. 31. huius libri εὐθὺς οὖν μετεπέμπετο τὰς πανταχόθεν δυνάμεις. Et cap. 53. συνηθροίκει μὲν τὰς πανταχόθεν δυνάμεις. Tum L. II. 2. αὐτὸς τὸς πανταχόθεν δυνάμεις — ἀθροίσας etc. WESS.

173. 89. Φρυγίας, τῆς ἐφ' Ἑλλησπόντον] Inferius L. XVIII. 3. et 39. τὴν ἐφ' Ἑλλησπόντιω Φρυγίαν vocat, uti Strabo L. XII. p. 850. A., alii τὴν ἐφ' Ἑλλησπόντου cum Polybio Leg. Excerpt. p. 1143. sed sequuntur in his arbitrium suum scriptores. WESS.

174. 94. Καὶ σύντομον] Malo σύντονον. Vid. ad huius lib. c. 32. WESS.

174. 3. Ἀμ' ἡμέρῃ περαιώσας] Longe abit Plut. Alex. p. 672. D., et Arrianus L. I. 14. p. 30., qui die in vesperam inclinante Granicum tramitti coeptum fuisse prodiderunt. Paulo ante si qui διεσπασμένης — φάλαγγος maluerint, cum illis non pugnabo. Ita Arrian. L. II. 10., quem exscribere commodum non est. WESS.

174. 8. Ἀρσαμένης] Hic Ἀρσαμένης Arriano L. I. 15. est Ἀρσάμης, et Σπιθροβάτης eidem Μιθριδάτης. Item Ἀρῶεωμιθρης est Ρεωμίθρης. STEPH.

174. 11. Σπιθροβάτης] In Arriano nunc editur Σπιθριδάτης, a quo Lydiae et Ioniae satrapa distinguitur Mithridates, Darii gener, ab Alexandro prostratus L. I. 15., prave, si Diodorum sequimur: idem enim et Ioniae praefectus et Darii gener, ab Alexandro confectus. Taxat proinde Freinshem. in Curtiano Indice et, eius vestigiis inhaerens, Blancardus inconsiderantiam Arriani: id equidem pati possum; quamquam, ut sedulo dicam, in ambiguo apud me manet, uter errarit. Noster Mithridatis generi Darii non meminit. Arrianus et Mithridatem et Spithridatem hoc proelio partim Alexandri manu, partim Cliti virtute deiectos perhibet, nactus, quod neglectum a viris doctis miror, adstipulatorem Plut. Or. I. de Alex. Fort. p. 326. F. ubi Alexander Κλιτίαν δὲ (ἀνέωξε) Γρανικὸς, ὃν Μιθριδάτη καὶ Σπιθριδάτη νεκροῖς ἐπιβὰς διεπέρασεν. Adde Diodorum, Alexandri armis confodere Spithridatem, quem Arrianus et Plut. Alex. p. 673. A. Clito contrucidandum obiecerunt. WESS.

174. 13. *Οἱ μετὰ 'Ρεομίθρους]* Sic correxi. Infra c. 34. bene habet id nomen, ubi *Arrheomithrum* parili vitio Cospus. Natus error est ex veteri scriptionis forma *METAPEOMIΘΡΟΥΣ*, ut zulere perspexit Freinshem. in Curtii Indice, probante, sed auctorem turpiter dissimulante, N. Blancardo ad Arrian. L. I. p. 36. WESS.

174. 18. *Τῶν δέκα μυριάδων]* Prima hac congressione Persas peditum sexcenta millia Alexandro obiecisce in Iustino L. XI. 6. leges, copias in nimiam multitudinem, modo tamen ita scripserit, adaugente. Vid. Iac. Gronov. ad Arriani L. I. 15. p. 31. WESS.

175. 49. *Τὸ σαννίον]* Vid. not. in L. I. 86. WESS.

175. 50. *Μετὰ σφοδρᾶς εἰσπεσὼν ῥύμης]* Non damno hoc, etsi ῥύμης libri Reg. non sit absurdum: foret tamen opportunius post pauca, modo prae se tulisset καὶ τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς συνέργῳ χρησάμενος: quomodo ὑπὸ τῆς ἐν τῷ δρόμῳ ῥύμης κατακρημνισθῆναι Philo Iud. de Agricult. p. 197. et ῥύμη καὶ φορᾶ τάχους ὠκνηδρομοτάτους ὑπερπῆναι ibid. p. 213. E. WESS.

175. 57. *'Ενήρρισε τὸ ξυστόν]* Hoc malui, quod τὰ ξυστὰ auctor infra c. 53. et L. XIX. 83. scribat. Conf. Celeb. Iac. Gronov. ad Arriani L. I. 16. p. 33. WESS.

175. 65. *'Ο ἀδελφὸς τοῦ πεσόντος 'Ρωσάκης]* Plutarchus Alex. p. 673. cum Arriano *'Ροισάκην* vocat. Sed Noster ita solet, ut L. XVI. 47. Mox addidi κατὰ τῆς κεφαλῆς *'Αλεξάνδρου*. quorum ultimum series orationis sibi requirebat. WESS.

175. 68. *'Ὅστε τὸ μὲν κράνος διαπτύξαι]* Arrianus καὶ τοῦ μὲν κράνου τι ἀπέθραυσε. Noster indicat τὰς πτύξεις τοῦ κράνου ictu gladii fuisse dissolutas: id διαπτύξαι, pro quo ἀναπτύξαι τὰς ραφὰς τοῦ σώματος in Catonis Uticensis, suturas vulnerum lacerantis, historia Appian. Belli Civil. L. II. p. 800. Tritius est in rerum obscurarum explicatione. Philo Iud. de Rer. Divin. Hered. p. 489. E. ἃ μὲν οὖν ἦν προακοῦσαι διεπτύξαμεν, quae prius audienda erant, explicita dedimus. Fefellit interpretum sollertiam in eiusdem libro de Somn. p. 1125. D. καὶ ἀσφαλεῖς τε ἱερὰς βίβλους ἀναγινώσκοντες, κἄν εἴ τι μὴ τρανές εἴη διαπτύοντες. Vertunt, et si quid minime clarum esset, despicientes. Prave et in Iudaeorum nationem contumeliose. Illine sabbatis obscuriora sacri codicis dicta despicerent? Nunquam dixerit Philo, qui διαπτύσσοντες enodantes reliquerat. Ceterum apud Arrianum et Plutarchum Rhoesaces Alexandri hasta confossus prosternitur, Spithridatesque Cliti aut perimitur pilo, aut gladii ictu brachium amittit: neque enim hac in re inter eos concordia est. WESS.

175. 84. *Παντὸς δεινοῦ κατεξανίστατο]* De Viriatho in Excerpt. Vales. p. 361. ἀγρονπητικὸς καὶ παντὸς πόνου καὶ κινδύνου κατεξανεστηκῶς, qui nulli neque labori neque periculo cedere solebat. Philo Iud. de Temul. p. 247. E. ὅτι οὐ δύναται

τῶν φαινομένων ἀγαθῶν κατέξαναστῆναι, non posso se istis in speciem bonis reniti. Et p. 248. D. ἡμεῖς δὲ — νικώμενοι, τῶν φανέντων οὐδενὸς κατέξαναστῆναι δυνάμεθα. Synesius Encom. Calv. p. 64. καὶ ὁ λόγος ἀντεισιῶν κατέξανίστη τοῦ πάθους. Adde Excerpt. Vales. p. 401., ubi eadem, qua hic, forma. WESS.

175. 87. Ἀτιζύνης] Schedae veteres in Persae nomine dissentiunt. Hoc elegi ob Arrian. L. I. 26. et II. 11., Curtium L. III. 11. 10. Aliud est momenti maioris. Inter Persas, qui praelio ad Granicum ceciderunt, *Atizues* non numeratur: periit altera ad Issum congressione, ipsomet auctore inferius c. 34. prodente. Scio Ἀντιζύνην eo loci scribi: sed eundem esse, Arrian. L. II. 11. et Curtius agnoscunt. Forsan ergo maior labes vocem deformavit. WESS.

175. 88. Μιθροβαρζάνης] Arriano est *Μιθροβουζάνης* qui Diodoro *Μιθροβαρζάνης*, si modo ita scripsit Diodorus. STEPH. *Μιθροβουζάνης*] Acquiesco in Vaticani scriptura ob Arriani adsensionem L. I. 17. Est sane *Mithrobarzanes* non obscurum inter Persas nomen, proditque eadem productio in Ἀριοβαρζάνης, *Ναβαρζάνης*, *Σατιβαρζάνης* gentis sermonem: attamen non impedit, quidquid obloquatur N. Blancardus, iterum Freinsheimii copias ad Arrian. suum L. I. p. 46. depeculatus, ut *Mithrobuzanes* pro reicculo sit putandus. *Buzes* enim et *Buzanes* Persae apud Procopium, Agathiam et alios illi patrocinantur efficacissime. WESS.

176. 94. Τῆς ἀνδραγαθίας τὸ πρῶτιστον ἀπηνέγκατο] Non dubitat, quin legendum sit τὸ πρωτεῖον, H. Stephanus, quod certe longe tritius: mihi tamen nondum liquet. WESS.

176. 4. Πλείους τῶν μυρίων] De caesorum numero discordia est. Conf. Freinshem. in Curtii L. III. 11. 27. et Iac. Gronovium ad Arrian. L. I. 17. WESS.

176. 13. Μιθρίνου τοῦ σατράπου παραδόντος] Detraxi Mithrinae nomini superfluas literas. Infra c. 64. *Μιθρίνη* δὲ τῷ παραδόντι τὴν ἐν Σάρδεσιν ἄκραν, Ἀρμενίαν ἔδωκεν. Consentit Arrian. L. III. 16., qui perinde ac Curtius L. III. 12. *Mithrenem* adpellat L. I. 18. WESS.

176. 29. Ἐθὺς δ' οἱ Μιλήσιοι etc.] Haec Arrianeis L. I. 20. non bene congruunt. WESS.

177. 44. Νομίσαι τοὺς Μακεδόνας ἐκθυμότερον ἀγωνιέσθαι] Saepe imperatores, ne qua fiducia navium, ad quas refugium erat, minus constanter pugnaret exercitus, aut classem incendisse, aut alio amandasse leguntur. Vid. Polyacnura Strat. L. V. 25. et Frontin. L. I. 11. 21. Quam eandem artis viam Mauritium Nassovium, clarissimis veterum belli ducibus militaris scientiae usu facile parem, ingressum fuisse nobili ad Neoportum praelio, ex Pier. Winsemio in Gest. Mauritii Reb. p. 43. cognitum est. WESS.

177. 51. *Μιμησάμενον τὴν Ἀλεξάνδρου στρατηγίαν*] Conf. Polyæn. L. V. 3. 5. et Nostri L. XX. 7. WESS.

177. 60. *Εἰς τὴν Ἀλικαρνασσόν*] Quae hic in urbis titulo discordia, ea et alibi valet. Herodotus patriam urbem modo *Ἀλικαρνησόν*, modo *Ἀλικαρνησσόν* vocat. *Ξεῖν' Ἀλικαρνησεῦ*, de quo Iac. Gronov. ad princip. Herodoti sui, est in Epigrammate Callimachi altero. Porro urbem duplici arce fuisse munitam testis etiam Strabo L. XIV. p. 971. A. Adde supra L. XV. 90., ubi *ἔστία καὶ μητρόπολις τῆς Καρίας* et quae Ezech. Spanhem. de Numism. Praest. Dissert. IX. p. 626. WESS.

177. 72. *Διόπερ οὗτος παραλαβὼν etc.*] Hoc visum mihi est praestare, satis stabilitum et orationis nexu et Regii libri auctoritate. WESS.

177. 86. *Γένει δὲ προσήκουσα τῇ Καρῶν ἀρχῇ*] Hecatomni filia, Idriei et soror et coniux, sed quam Pixodarus frater regni possessione everterat. Strabon. vide L. XIV. p. 970. et not. ad Nostri L. XVI. 75. WESS.

177. 90. *Διὰ τὴν τῆς γυναικὸς — ἐνεργεσίαν*] Beneficium, quod ab Alexandro in eam mulierem erat collatum. Sic *ἡ τῶν Ἀιγυπτίων ἀποικία*, quae ab Aethiopicis in Aegyptum erat deducta L. III. 2. et *ὃ συνελάβετο αὐτῷ πρὸς τὴν στρατηγίαν αἴρεσιν, ut belli dux crearetur*, L. XVI. 66. *ἡ δικαιοσύνη διὰ πίστεως Χριστοῦ* in S. Paulli Epist. ad Philipp. c. III. 9. *ὑπὲρ τοῦ τολμήματος τῶν παιδῶν*, i. e. *propter scelus in liberos Aelian.* Var. Hist. L. V. 21. In Latinis quid magis obvium? *Scelus Callisthenis* dixit Seneca Quaest. Nat. L. VI. 23., quod Alexander in Callisthene occidendo admiserat. *Iniurias senatoris* in Aug. c. 44. Suetonius, quae senatori illatae erant. Sed haec omitto. Vid. Perizon. in Aelian. V. Histor. L. II. 25. Burmannum ad Phaedr. II. 8. Oudendorpium in Caesar. Gall. Bell. L. I. 30., Reitzium de big. p. 240. atque alios. WESS.

178. 2. *Καὶ τὰ μεταξὺ μεσοπύργια*] Vid. Wassiam ad Thucydid. L. III. 23. Sunt *μεσοπύργια turrium intervalla*, ut Vitruvius vertit, sive muri, qui duas inter turres. Noster cum Pori aciem munitae urbi simillimam dixisset, subdit continuo huius libri c. 87. *ἡ μὲν τῶν ἐλεφάντων στάσις τοῖς πύργοις, οἱ δὲ ἀνὰ μέσον τούτων στρατιῶται τοῖς μεσοπυργίοις ὁμοίωοντο.* et mox c. 25. *καὶ δύο ἴν μεσοπυργίων ἐξομιμένων.* Arrianus in hac Halicarnasseae urbis obsidione describenda L. I. 22. *καὶ δύο πύργοι καὶ μεσοπύργιον εἰς ἕδαφος καταπεπτωκότα etc.* Philo modo *μεταπύργια*, ut Thucydides et Lysias apud Harpocrationem, modo *μεσοπύργια* vocat, quo modo exstruenda et accurate munienda sint docens in Belopoeic. p. 84. etc. WESS.

178. 7. *Κατὰ δὲ τὰς τῶν ὀργάνων προσβολὰς*] *Adactisque instrumentis* Interpres. Factum nollem. Vult Diodorus, Memnonem magna cum militum manu effudisse sese oppido in cas machi-

nas, quibus Alexander muros turresque quassabat. Πρὸς δὲ τὰς etc. libri Regii aequè opportunum esset ac κατὰ, ut tamen praeferatur, caussa nulla est. WESS.

178. 19. Συνεπισημαινομένων — ταῖς — ἀνδραγαθίαις] Si τὰς ἀνδραγαθίας malueris ex Reg., non contra nititur. Polyb. L. X. 37. καὶ τότε δικαίως ἂν τις ἐπισημῆται τὴν μεγαλοφυχίαν τ' ἀνδρός. et L. XI. 17. τίς οὐκ ἂν ἐπισημῆται τὴν ἡγεμονείαν. Noster diversiore structura L. XI. 26. ἐφ' ἐκάστῳ τῶν λεγομένων ἐπισημαινομένων τῶν ὄχλων. WESS.

178. 37. Καὶ σὺν αὐτοῖς Νεοπτόλεμος ἡγεμὼν] Fuit ergo Neoptolemus eorum ex numero, qui ab Alexandro stabant. Omnia alia Arrianus L. I. 21. Neoptolemum illis accensens, qui Alexandri aut metu aut odio ad Darium perfugerant. WESS.

178. 45. Ἐτρέψαντο τοὺς Μακεδόνας] Vide Arrian. L. I. 22. WESS.

179. 52. Ἐφιάλτης] Eundem in Curtii Indice esse arbitrat̃ur Io. Freinshemius, de quo Demosthen. Epist. 3. p. 785. tangit obiter. Sed res non est citra omne dubium. Videtur esse Ephialtes de quo Dinarch. Or. in Demosth. p. 92. et Plut. Demosth. p. 856. D. WESS.

179. 59. Προκινδυνεύοντας τῶν μισθοφόρων] Interponi debuerat praepositio μετὰ, quod Rhodomanni sollertiam non fugit. Auctor ipse L. XI. 31. ἕως μὲν οἷν συνέβαινε τὸν Μαρδόμιον μετὰ τῶν ἐπιλέκτων προκινδυνεύειν. WESS.

179. 70. Ἐν βαθείᾳ φάλαγγι πεπυκνωμένων] Nolo diffiteri placuisse olim mihi ἐν βαθείᾳ φάραγγι, quod ex Arriano constaret L. I. 23., rem in loco praerupto atque angusto fuisse administratam, et saepe has voces permutari, veluti in Arriano Ἀναβ. L. II. 11. p. 79. cum nota Gronovii. Nunc a vulgato non dissentio. Βαθεῖα φάλαγξ quae introrsus porrectos ordines habet, ut Duker. ad Thucydid. L. VII. 78. et viri docti ad Luciani Zeux. c. 8. docent. WESS.

179. 75. Ἐπέταξεν ἑτέροισι] Si articulus adfuisset, scripsissem ἑταίροισι, ut πεζεταίροισι intelligeret, de quibus Ulpian. in Demosth. Olynth. II. p. 15. et Anaximenes apud Harpocrat. Ὑπεράγοντας tuetur auctor L. III. 44. κατὰ τὴν εὐχρηστίαν πολὺ τοὺς ἄλλοις ὑπεράγων· ubi similis in Coisl. libro glossa. WESS.

179. 98. Ὁ κίνδυνος παλίντροπον τὴν μάχην ἔσχευεν] Superius L. XV. 85. καὶ πολλοὺς τῶν Βοιωτῶν καταβαλὼν παλίντροπον ἐποίησε τὴν μάχην. Et L. XIX. 109. ἡ μὲν μάχη ταχὺ παλίντροπος ἐγένετο. Quae quidem Nostri loca vocis in mutata pugnae fortuna usum manifestant. Lexica hac parte manca sunt. WESS.

179. 99. Οἱ γὰρ πρεσβύτατοι τῶν Μακεδόνων] Vid. Curtium L. V. 2. 5. cum Freinshemii nota. WESS.

180. 14. *Εἰς δὲ τὴν ἀκρόπολιν etc.] Dissentire videtur Arrianus L. I. 24. αὐτῶν δὲ οἱ μὲν, inquit, ἐς τὴν ἄκραν τὴν ἐν τῇ νήσῳ ἀπεχώρησαν, οἱ δὲ ἐς τὴν Σαλμακίδα ἄκραν οὕτω καλουμένην. Insula enim, in cuius arcem concesserunt, propter ipsam urbem erat, ut, quae apud eum continuo succedunt, declarant: ea vero Acronesus, ut pulchre vidit Iac. Gronov., non Cos. Sed nihil ea in re insolens. Neglexit Arrianus quid reliqua multitudine et pecunia factum sit addere. Rectum autem est εἰς τὴν Κῶν, ut in Plut. T. II. p. 304. C. et S. Lucae A. A. XXI. 1., etsi et ibi εἰς τὴν Κῶ scripti quidam Codd., quomodo Aristides T. I. p. 77. πλεύσαντες εἰς τὴν Κῶ. WESS.*

180. 24. *Διέτρεψαν τοὺς στρατιώτας] Lego διέθρεψαν. STEPH. et RHOD.*

180. 32. *Τῆς γὰρ Λυκίας περὶ τὰς ἔσχατιὰς] Vid. Tib. Hemsterhusium Atticorum ἔσχατιὰς optime designantem ad Luciani Timon. c. 30. Diodoro ultimi regionis fines ἔσχαται, cuiusmodi αἱ ταύτης (Αραβίας) ἔσχαται L. II. 49. et cap. 53. αἱ τῆς Συρίας ἔσχαται. tum ἔσχαται τῆς ὑπωρείας L. III. 39. WESS.*

180. 33. *Οἱ Μαρμαρεῖς ὀνομαζόμενοι] Hos legere alibi non memini. Forsan ὄχυρός illud φρούριον ἐπιτεταχισμένον τῇ πῶν Φασηλιτῶν χώρα πρὸς Πισιδῶν, de quo Arrian. L. I. 25., insederant: sed non bene omnia congruunt. WESS.*

180. 52. *Διὰ μέσων τῶν πολεμίων διεκφυγεῖν] Διεκπεσεῖν e Reg. schedis si malis, auctor non obstat. Vid. mox et ad L. XII. 56. Polyæn. L. IV. 2. 14. Φίλιππος ὑποστρέψας διὰ τοῦ ὄρους διεξέπεσσετο. ubi tamen διεξεπαίσατο ex linguae genio praestiterit. WESS.*

181. 58. *Τὰς δ' οἰκίας ἐμπρῆσαι etc.] De Xanthiis non multo diversa memoria mandaverunt Philo Iud. Quod omn. prob. liber sit p. 883. et Appian. Bell. Civil. L. IV. p. 1017. WESS.*

181. 66. *Νικοκράτους] Secundum Arrianum L. II. 11. non Νικοκράτους, sed Νικοστράτου. STEPH. Diodoro in Archontis nomine adstipulatur Dionysius in Dinarcho p. 116. Vid. Io. Meursium de Archontib. L. IV. 12. WESS. Extra dubitationem Nicocratem ponit inscriptio apud Boeckhium I. p. 250.*

181. 67. *Καίσιων Οὐαλέριος] Restitue Δουίλιος. RHOD. In Οὐαλερίον nomine procul dubio mendum est. Adpellabatur Papii collega *Kaeso Duilius*. Proinde iusta Rhodomanni medela est. Quo vero modo ex Δουίλιος nasci scribendi negligentia Οὐαλέριος potuerit, nondum perspicio. Forte cum Δουίλιον vocabulum vitio esset depravatum, alterum ex sequenti anno adscitum est. De consulibus his Livius L. VIII. 16. WESS.*

181. 75. *Καὶ Λέσβον] Sunt haec plusquam inepta. Non negavero, olim in insula eo nomine urbem fuisse, illamque titulum suum cum ea communicasse. Hoc volunt, quae Eustathius in Homer. p. 741. et Hesychius voc. Λέσβος afferunt. At omnia,*

quae continue ab auctore subliciuntur, solam spectant Mitylenen, quae ampla urbs erat et egregia in bellum adparatu instructa, non *Lesbus* illa, Diodoro ab imperitis librariis obtrusa atque haud dubie ex superioribus inculcata. Suadet et Cospi liber, in quo καὶ *Λέσβον* defuisse, Latina manifesto declarant. Igitur N. Blancardum, cui amanuensium hoc delictum ad princip. L. II. Arriani suboluit, laudo inpense. WESS.

181. 86. Ἐν οἷς ἐπῆρχον καὶ Σπαρτιάται] Vid. infra c. 63. WESS.

181. 6. Καὶ πάντων — ἀρχηγὸς καὶ σύμβουλος γεγονὼς ἦν] Mirum mihi quidem hoc accidit. Alexander Charidemum, sibi Macedonibusque maximopere infestum, Athenis in exilium ire iussit, Arrian. *Ἀναβ.* L. I. 10. Ipsi Athenienses accepta ad Chaeoneam clade unum Charidemum, quem Philippo opponerent, dignum censebant apud Plut. Phocion. p. 748. E. Et Charidemus tamen dux et auctor consiliorum Philippi fuit omnium? Dinarchus Or. in Demosthen. p. 94. hominem laudibus effert, quod eo ad Persas consilio abierit, ut Atheniensibus ceterisque Graecis suo periculo salutem procuraret. WESS.

182. 11. Πειρῶν — τῆς ἰδίας ἀρχῆς] Vitiose pro ἀρετῆς. RHOD. Praevideo, quid pro vulgata disputaturi sint quidam. Facio tamen cum Rhodomanno, cuius correctionem Cospus sua versione ratam esse iubet. WESS.

182. 24. Ἐπιλαβόμενος τῆς τοῦ Χαριδήμου ζώνης] Persicum morem illustrent B. Brisson. de Regn. Pers. L. I. 130. et Io. Freinshem. ad Curtii L. III. 2. verbis Xenophontis *Ἀναβ.* L. I. p. 205. μετὰ ταῦτα κελύοντος Κύρου ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην ἐπὶ θανάτῳ. Addo a Medis, ut multa, ad Persas videri transiisse: Artaeus enim rex Medorum nuntio imperavit, εἰ μὴ παραδῶ Νάναρος τὸν Παρσώνδην (de quo auctor L. II. 33.) λαβόμενος τῆς ζώνης ἄγειν αὐτὸν ἐπὶ θανάτῳ in Excerpt. Nic. Damasceni p. 533. WESS.

182. 35. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἦν ἰδυνατὸν etc.] Vide Curtium L. III. 2. Nollem vero hinc conclusione quadam confecisset diligentissimus Brissonius, latam de capite sententiam ne regi quidem Persarum revocare retractareque licuisse. Nihil horum verba prae se ferunt: sed Charidemum regia potestate ex inferis non potuisse excitari. Verius advocasset S. Danielis oracula c. VI. 16. WESS.

182. 37. Ὀνειροπολούμενος ταῖς Μακεδόνων ἀρεταῖς] Quanta Macedonum virtus esset coniectans Interpres. Ego vero, inquietudine virtutis Macedonicae agitatus, aut in somniis exercitus. Respicit enim eas rerum imminentium species, quae Darium anxium de instantibus curis etiam per somnum agitabant apud Curtium L. III. 3. Noster Excerpt. Vales. p. 305. ὁ δὲ Φίλιππος τὸν λοιπὸν τοῦ ζῆν χρόνον ὀνειροπολούμενος. Apertius Philo Iud. de Contempl. Vit. p. 893. C. πολλοὶ οὖν καὶ ἐκλαλοῦσιν ἐν ὑπνοῖς

ὄνειροπολούμενοι τὰ τῆς ἱερᾶς φιλοσοφίας αἰδῖμα δόγματα. Aliud et longe diversum est ὄνειροπολεῖν τὴν ἐκθέωσιν in eiusdem Leg. ad Cai. p. 1039. A. et τάλαντα καὶ μυριάδας ὄνειροπολεῖν καὶ ἀγροὺς ὅλους καὶ συνοικίας apud Lucian. Mere. Conduct. c. 20. et in Gall. c. 32. cum nota Reitzii. WESS.

182. 42. Ἠναγκάζετο καταβαίνειν εἰς τὸν — κίνδυνον] Sic παρασκευάσασθαι πρὸς τὸν κίνδυνον et διατάσσειν τὴν δύναμιν εἰς τὸν κίνδυνον L. XIX. 25. et 26. Quibus in locis, sicuti et hic, praelium indicari citra dubium est. Interpres paullo obscurius in discrimen se dimittere: cui tamen ut N. Blancardus ad princip. L. II. Arriani propterea insultaret, non erat caussa gravis. WESS.

182. 51. Πλείους τῶν τετταράκοντα μυριάδων] Convenit numerus. Diodorus ad Arbela dimidio maiorem fuisse exercitum, quam fuerat ad Issum, profitetur L. XVII. 39. Erat autem octingentorum peditum et ducentorum millium equitum. Adde c. 33. Aliter Plut. Alex. p. 674. C. et Arrianus L. II. 10., ad quem Gronov. vide, numerum ineunt. WESS.

183. 69. Παραβόλοις καὶ συντόμοις θεραπεύεισ χρόμενος] Vide Plut. Alex. p. 675. B. Ἰατρύεισ ut auctori obtruderetur, nihil erat necesse. WESS.

183. 75. Καὶ τὴν τέχνην] Etsi saepenumero in medicis verum sit, quod de rebus humanis poeta,

Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία,
iniuriam tamen Philippo Acarnani scribae insignem inferunt, cum fortunae magis praesidio, quam arti, hanc Alexandri curationem tribuunt. Sibi ergo habeant τὴν τύχην, ego τὴν τέχνην medico non detraho. WESS.

183. 82. Ἀγκιστὴν Ἀλέξανδρον] Litera auctius esse iussi ἔθνηκὸν Alexandri huius nomen. Sic ipsemet auctor L. XVII. 57. et cap. 80., sic Strabo L. VII. p. 503. A. et Stephanus: quamquam, sedulo ut dicam, Ἀγκηστῆς praestaret, quomodo Thucydides, Ptolemaeus et Latini. Vid. Cel. Dukerum ad Thucydid. L. II. 99. WESS.

183. 91. Καὶ τὰς ὀνομαζομένας πύλας] Cilicias Pylas intelligi, quisque videt. De illis auctor L. XIV. 20. WESS.

183. 1. Σύντομον τὴν ὁδοιπορίαν ποιούμενος] Si conpendiaria via fuisset usus, ferri posset. Sed Darius pleno gradu in Macedones perrexit, ut ex Curtio L. III. 8. constat. Lego σύντονον τὴν ὁδοιπορίαν ποιούμενος, ut L. XIX. 26. προῆγε σύντονον τὴν πορείαν ποιούμενος. et eiusdem libri cap. 32. ἀνέξευξε — καὶ συντόνους τὰς πορείας ποιούμενος. Vitium frequens et alibi a nobis detersum. Conf. L. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 257. WESS.

184. 19. Καὶ τὰς τῶν ἰπέων ἴλας] Hoc malui, etsi non ignorem, apud Herodotum I. 172. et 202. et Ioseph. Ant. L. XIV. 13. 3. atque alibi εἶλας et εἶλαδὸν praeferrī. Variatum in vocis fuit scriptura, his εἶλην, illis ἴλην eligentibus. Audiamus

Eustathium in Π. Β, p. 179. τοῦ δὲ Ἰλαδὸν χρῆσις καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ, πρωτότυπον αὐτοῦ ἢ ἰλη, ὃ σημαίνει τὴν τάξιν. καὶ πάλαι μὲν ἢ ἰλη καὶ τὸ ἰλαδὸν διὰ τῆς εἰδιφθόγγου εἶχε τὴν ἄρχουσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ εἰλῶ τὸ συστρέφω· ἐξ οὗ τότε καὶ τὸ πέδειλον. ὕστερον δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐν τῷ ἰ αὐτοῖς ἢ γραφῆ· quem quidem Grammatici locum non neglexit Io. Henr. Boeclerus in Lect. Polybian. p. 113., eandem ex Polybii schedis scribendi varietatem enotans. WESS.

184. 21. Τὴν δὲ τῶν πεζῶν γάλαγγα etc.] Aciei ordinem aliter disponunt Curtius L. III. 9. et Arrian. L. II. 9., quos vide. WESS.

184. 30. Ὡστε διὰ τὴν πυκνότητα τῶν βαλλομένων etc.] Imitatur Curtius L. III. 11. 4. de Macedonibus hac ipsa in pugna, sed conferti, inquit, et quasi cohaerentes, tela vibrare non poterant: simul emissa, in eodem concurrentia implicabantur, levique et vano ictu pauca in hostem, plura in humum innoxia cadebant. ubi Acidalius et Raderus non sunt negligendi. Συραλαλάζειν, quod succedit, et ululandi ante pugnam morem, explicitum si desideres, cumulatissime satisfacient Ezech. Spanhem. ad Iuliani Or. I. p. 233. et Car. Du Fresne ad Ioinvill. Dissert. XI. et XII. p. 204. etc. WESS.

184. 43. Καταπροτερεῖσαι τῶν Περσῶν] Quod Basileae expresserunt προτερεῖσαι, frequentissimo in his libris usu munitum est: nec sequor tamen. Alterius se patronum profitetur Polyb. L. I. 47. et Excerpt. p. 1413. WESS.

184. 54. Θυμομαχοῦντες] Vide Illust. Grotium in S. Lucae A. A. c. XII. 20. et Raphelii Annot. ex Polyb. ad eundem locum. Paulo ante si cum Rhodomanno scripseris διὸ καὶ πολλοὶ τραύμασιν, non aberrabis. WESS.

185. 72. Περὶ μὲν τὸ τοῦ Α. τέθριππον] Sic correxit Rhodomannus in not. Addend., addicentibus scriptis Codd. Conf. ad L. V. 23. et de Oxathre Curtium L. III. 11. 8. WESS.

185. 78. Ἀτιζῆης καὶ Πεομίθρης etc.] Arrianus (Ἀναβ. L. I. 11.) τῶν δὲ Περσῶν ἀπέθανον μὲν Ἀρσάκης καὶ Πεομίθρης καὶ Ἀτιζῆης τῶν ἐπὶ Γρανικῷ ἠγρησαμένων τοῦ ἰππικοῦ. ἀποθνήσκει δὲ καὶ Σαβάκης ὁ Αἰγύπτου σατράπης. STEPH. Ἀτιζῆης] Sic Persae huius nomen instauravi. Caussam dedi ad huius libri cap. 21. Aegypti satrapa, qui et hoc praelio cecidit, Arriano est Σαβάκης, unde Curtio L. III. 11. 10. et L. IV. 1. 28. idem nomen, nam scriptae eius schedae mire variant, a viris doctis restitutum est. WESS.

185. 89. Ἀῦσαι τὴν σεμνότητα τῆς προστασίας] Negligere tanti regis maiestatem, seu, ut Sallustius Jugurth. c. 33., contra decus regium facere. Paulo aliter Polyb. Excerpt. Leg. p. 1173. καὶ νομίσαντες ὑπὸ τοῦ Φιλοποίμενος ἅμα τὴν δύναμιν καὶ τὴν προστασίαν καταλέλῃσθαι τὴν Ῥωμαίων. Potentiam indicat, qualis eorum esse solet, qui multis clientelis nitantur, ut bene

magnus Casaubon. ad Polybii L. I. p. 131. ed. Gronov., quem vide, sicuti de Persico hoc more B. Brisson. de Pers. Regn. L. III. 37. WESS.

185. 4. Τοὺς περὶ ταῦτα ἀναπειρομένους etc.] Idem est ac περιπειρομένους apud Lucian. Zeux. c. 10. et supra L. XVI. 81. Opportune scriptor L. II. Maccab. c. XII. 22. ὥστε πολλάκις ὑπὸ τῶν ἰδίων βλάπτεσθαι καὶ ταῖς τῶν ξιφῶν ἀκμαῖς ἀναπείρεσθαι. Philo Iud. Leg. Special. p. 799. D. saepe de tauro cornupeta εἰν τινα ταῦρος ἀναπείρας ἀποκτείνῃ. WESS.

186. 21. Ἐκ τῆς βασιλικῆς σκηνῆς διεφοροῦντο] Cum ea lectione (γάζης) quae est in margine videntur facere cum alii loci, tum hi p. 596. οὐκ ὀλίγον δὲ κόσμον καὶ γάζαν βαρβαρικὴν, ἀργυρίου δὲ τάλαντα τρισχίλια. p. 620. initio, καὶ πολλὰ τῆς γάζης ἀκρατεστάταις ἡδοναῖς κατανάλωσεν. unde et verbum γαζοφυλακεῖν p. 601. ἅμα δὲ τῇ διαίξει τοῦ Δαρείου πολλῶν χρημάτων κεκυριενκώς. παρὰ μὲν γὰρ τῶν γαζοφυλακούντων παρέλαβεν ὀκτακισχιλίων τάλαντων ἀριθμὸν. Praeterea quum modo dixisset βασιλικὰς σκηνὰς numero multitudinis, cur subiiceret βασιλικὴν σκηνὴν numero unitatis? Haec faciunt ut margini adscriptam lectionem ei quae in contextum recepta est praeferendam censeam. STEPH. Ἐκ τῆς βασιλικῆς γάζης διεφοροῦντο] Idem et ego probo. Tum ob ea quae vir doctissimus produxit, tum quod regium tabernaculum milites intactum omiserunt, Curtio teste L. III. 11. 23. et Nostro c. 36. Video equidem Freinshemium monere, Diodorum parum caute hoc et insecuto capite regis tabernaculum a Macedonibus direptum prodidisse: Blancardum praeterea τῆς σκηνῆς contra Stephanum profiteri patrocinium ad Arrian. L. II. p. 110. Frustra uterque. Nam cum paullo ante scribit περὶ τὰς βασιλικὰς σκηνὰς Macedones colligenda praeda occupatos fuisse, non necessario indicatur, regium tentorium fuisse a militibus adparatu vacuefactum: plura propter illud erant alia, quae in praedam versa sunt; quorum e numero et illud, in quo mater, uxor liberique Darii, ut cap. 36. dicitur, tendebant. Illis ergo despoliatis haud pauca regiae gazae egesta direptaque sunt a militibus. WESS.

186. 26. Ἐφ' ἁρμάτων ὀχούμ. καταχρύσων] *Armataxas* Graecorum exemplo vocat Curtius L. III. 3. 23., ubi post diligentem B. Brissonii operam multa viri docti. WESS.

186. 35. Καὶ τὰς ἐσθῆτας περιδρήττουσαι] Philo Iud. Ioseph. p. 528. D. καὶ τὰς ἐσθῆτας περιδρήζαμενος. Plut. Anton. p. 951. F. Cleopatra περιδρήξατο τοὺς πέπλους ἐπ' αὐτῶ. Dio Cassius L. XLVIII. p. 433. E. καὶ τὰς ἐσθῆτας περιδρήγνυντο. Aliud est περιδρήξαι τὴν ἐσθῆτα, quod alteri eam violente deripere exprimit. S. Lucas A. A. XVI. 22. οἱ στρατηγοὶ περιδρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια. Plut. Poplic. p. 99. F. lictores περιδρήγνυντο τὰ ἱμάτια. Mox auctor ipse, οἱ δὲ τὰς ἐσθῆτας περιδρήγνυντες. Saepeque alii, a Berglero ad Alciphron. p. 130. excitati. Quod quidem discrimen, ipsa sermonis indole stabilitum,

Diodorus pluresque e recentioribus neglexerunt. En tibi Philon. Iud. Ioseph. p. 557. E. *ὡς ἰδόντας — ἀνομιῶσαι καὶ τὰς ἐσθῆτας διαρρήξαντες ἐκδακρύνειν.* Appian. L. I. Bel. Civil. p. 656. *ταῦτα εἰπὼν* (Merula) — *τὴν τε ἐσθῆτα κατέρρηξε.* et quos conduxit, discrepantem verborum usum optime expediens, vir praeclarus ad Xenophont. Ephes. Miscellan. Obs. Vol. V. T. III. p. 64. Porro sollemne in Persis etiam inter feminas fuisse, ut luctu miseris vestes lacerarent, docuerunt Stanaeleius ad Aeschyli Pers. v. 124. et 199. et Cellar. in Curtii L. III. 11. 25. WESS.

186. 42. *Ἦγον δ' αὐτὰς, οἱ μὲν etc.]* Ita interpungo. Alioqui pronomem redundaret, neglectum propterea Basileae atque in Reg. 2.; quod etsi Diodoro non praeter morem, praestat tamen istud. WESS.

186. 51. *Τὰ — μεγάλα μακρὰν ἀπίσθητο]* Vide ad L. III. 67. p. 237. At quae *μεγάλα* ea? contra quae statim ponuntur *τὰ πολέμια*. Scio omne *admirabile* et *memorandum* *μέγα* posse dici, et quae a viro amicissimo adscripta sunt Luciani Nigrin. c. 1., praeferebam tamen *μείλιχα* aut *μειλίχια*, si libri addicerent. Mox *στάθμια τῶν δοράτων* Lexica de capulis accipiunt. Melius Interpret. Vide Hesychium in *Συρωτῆρ.* WESS.

187. 66. *Καὶ ταῖς — γυναιξὶ προσπιπτούσαις etc.]* Exspectasses *καὶ τῶν — γυναικῶν προσπιπτούσων etc. οὐχ οἶον συνεπιλαβέσθαι τινός,* aut certe absentiam *τοῦ τινός.* Sed optimis talia excidunt. Vide haec Herodoti L. VI. 21. *καὶ δὴ καὶ ποιήσαντι Φορνίχῳ δρῶμα — καὶ διδάξαντι, εἰς δάκρυά τε ἔπεσε τὸ θέρπον.* Xenoph. Ages. p. 13. ed. Lond. *τοῖς δ' αὖ διὰ γῆρας καταλειπομένοις ἀλγματοῖς, προσέταξεν ἐπιμελεῖσθαι αὐτῶν.* Ioseph. Ant. L. XV. 2. 2. *Ὑρκανῶ δ' ἀναχθέντι, Φραάτης — ἐπ' αὐτὸν ἐπιεικέστερον προσηνέχθη.* Pausan. L. I. 27. p. 64. *οὔτε ἡ διδοῦσα ὁποῖόν τι δίδωσιν εἰδυῖα, οὔτε ταῖς γερούσαις ἐπισταμέναις.* Et Diodori L. XV. 75. *Φλιασίους δὲ πολεμινομένοις ἐπ' Ἀργείων, Χάρης ἐπ' Ἀθηναίων πεμψθεῖς etc. ἐβοήθησε τοῖς Φλιασίοις.* Quibus quidem in locis si casum patrium viri praestantes et bene patrio in sermone callentes collocassent, a Grammaticorum non dissensissent decretis. WESS.

187. 71. *Καταλαβόμενοι τὴν τοῦ Δαρείου σπηλιήν]* Vide mihi Curtium L. III. 11. 23. et Plut. Alex. p. 676. A. WESS.

187. 77. *Πλείους τῶν δέκα μυριάδων]* Hunc numerum praecoptavi ob Curtii, Plutarchi et Arriani consensum. Iustinus longe infra hanc multitudinem est L. IX. 9. variisque doctorum virorum coniecturis ad Curtium L. III. 11. 27. et Arrian. L. II. 11. p. 78. ansam praebet. WESS.

187. 83. *Μεταλαμβάνων ἄλλον ἐξ ἄλλου τῶν etc.]* Distinctius Arrianus dicto loco, et Aelian. Histor. An. L. VI. 48., quos et ad Curtii L. III. 11. 12. Freinshem. antestatur. WESS.

187. 87. Μετὰ τῆς ἐταιρικῆς ἵππου] Τῶν ἱππέων τῶν ἐταίρων ὀνομαζομένων σύστημα L. XVIII. 2. et L. XIX. 28. Apud Appian. Syriac. p. 173. Ἴππος, ἦν ἐκάλουν ἐταιρικὴν. Ad quem modum saepe alii. Equites erant, *sodalium* nomine insignes, robur equestris inter Macedonas militiae. Plura si velis, consule H. Vales. ad Excerpt. Polyb. p. 358. ed. Gronov. et Freinshem. in Curtiani Indicis voce *Amicitia*: nam Blancardum ut adeas, necesse non puto; debet enim pleraque omnia Freinshemio. WESS.

187. 2. Λεοννάτων] Recte veteres membranae. Consentiant Arrian. Αναβ. II. 12. Plut. Alex. p. 676. B., aliique: quin et auctor ipse L. XVI. 95. WESS.

188. 12. Παρῆλθε πρὸς τὰς γυναῖκας] Phrasin illustrat Davis. ad Max. Tyrii Dissert. XXI. p. 578., quem, si lubet, vide. Adisse vero captivas reginas et vidisse Alexandrum Plut. Alex. p. 676. C. et Curtius III. 12. agnoscunt. At apud Gellium N. A. L. VI. 8. Appion, *victi*, inquit, *hostis uxorem, facie incluta mulierem, vetuit in conspectum suum deduci, ut eam ne oculis suis quidem contingeret*. Et Plutarchus de Curiosit. p. 522. Α. οὐδὲ Ἀλέξανδρος εἰς ὄψιν ἦλθε τῆς Δαρείου γυναικὸς, εὐπρεπεστάτης εἶναι λεγομένης, ἀλλὰ πρὸς τὴν μητέρα φοιτῶν — οὐχ ὑπέμεινε τὴν νέαν καὶ καλὴν ἰδεῖν. Quae quidem non convenient, nisi si Darii uxoris, pro orientalium more,

Lutea demissos velarint flammea vultus.

Confer Gisb. Cuperi Observat. L. IV. 10. WESS.

188. 21. Καὶ γὰρ καὶ οὗτος Ἀλέξανδρός ἐστιν] In his decurtandis nimii sunt Reg. prim. et Basil. Satis fuerat, si posterius καὶ reseuissent. Infra cap. 114. εἶπεν ὁ βασιλεὺς, μηδὲν φροντίσης, ὃ μῆτερ, καὶ γὰρ οὗτος Ἀλέξανδρος. Curtius, expressis Latine Diodori verbis, *Sisygambis*, sic regiae matris nomen scribit, *advoluta est pedibus eius, ignorationem nunquam antea visi regis excusans: quam manu adlevans rex, non errasti, inquit, mater; nam et hic Alexander est* L. III. 12. 17. WESS.

188. 31. Τὴν μὲν γὰρ Θεραπείαν αὐτῇ πᾶσαν etc.] Plut. Alex. p. 676. C. Θεραπείας τε καὶ τιμῆς, ἣν εἶχον, οὐδ' ὀτιοῦν ἀφείλεν. Rhodomannus de servitiis recte accepit, quomodo ὄχλον Θεραπείας Philo Iud. L. I. Vit. Mos. p. 625. B. dixit. Ad Iac. Perizon. in Aelian. Var. Hist. L. II. 2. et infra L. XX. 11. WESS.

188. 41. Πολλῷ βελτίων ἐστὶ τοῦ πατρὸς] Adblandiri posset ἔσται, nisi Alexander ex pueri constantia, et quod sui conspectu nihil conterritus esset, videretur conficere, eum patri, qui fugam ingredi, quam cum adversario in arenam descendere maluerat, longe praestare. Mox τῆς περὶ αὐτὴν σεμνότητος rectius fortasse expresseris *honestatis eius*, uti βίου σεμνότητος in Aeliani L. II. Var. Hist. c. 2. et S. Paulli I. ad Timoth. II. 2. et III. 4. WESS.

188. 47. Εἰς ἀκατάσχετα προσπεσεῖν δάκρυα] Vid. eruditissimum virum ad Xenophont. Ephes. Miscellan. Observ. Vol. V.

T. III. p. 61. *Saepe Nostro ἀκατάσχετος ὄρη, ἀκατάσχετον πῦρ, ἀκατάσχετος ῥύμη, quorum impetus sisti vox potest. S. Iacobus Epist. c. III. 8. τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι ἀκατάσχετον κακόν. In quam sententiam, etsi diversa translatione, Philo Iud. de Somn. p. 1145. E. τὸ γὰρ στόμα διανοιζάντες καὶ ἐύσαντες ἀχαλίνωτον, καθάπερ ῥέυμα ἀκατάσχετον, φέρεσθαι. Et de Insid. Potiori a Deter. struct. p. 186. D. εἴ τι τοίνυν σοὶ λέγω τὸ πλῆθος, ὧν ἀχαλίνου γλώττης ῥέυμα ἀνεπίσχετον διέγθειρεν. Sed haec nunc non agimus. WESS.*

188. 55. *Αἱ μὲν γὰρ τῶν πόλεων πολιορκίαι etc.] Paria Cicero pro Marcello c. 2. Nam bellicas laudes solent quidam extenuare verbis, easque detrahere ducibus, communicare cum multis, ne propriae sint imperatorum. — maximam vero partem quasi suo iure fortuna sibi vindicat, et quidquid est prospere gestum, id omne paene ducit suum etc. Et Io. Chrysostomus Or. VI. ad Antiochen. T. II. p. 76. E. Conf. Ezech. Spanhem. ad Iulian. Caesares in notar. conprobationibus p. 96. Excellunt profecto inter illustria Alexandri facta admirabilis haec et elementia et continentia, meritoque laudibus efferuntur a Philippo tanquam vere regia: βασιλικὰ γὰρ ταῦτα in Luciani D. Mort. XIV. 4. WESS.*

189. 64. *Διὸ καὶ τοὺς πλείστους ὁρᾶν ἐστὶ τὴν ἐπιτυχίαν etc.] Induxi ingestum a sciolis νῦν, sententiae maiestatem vehementer inminuens. Adi not. in L. XIII. 30. WESS.*

189. 79. *Καὶ τὴν μὲν ἀληθινὴν ἐπιστ. ἀποκρουστέμενος] Non congruunt quae apud Curt. IV. 1. et Arrian. II. 14. WESS.*

189. 93. *Καὶ χωρὶς] Aeschines Or. de Legat. fals. p. 37. καὶ χωρὶς εἰς τοὺς περὶ τὸ βῆμα μισθοφόρους etc. Plura huius generis in superioribus adferre memini. WESS.*

189. 96. *Νικηράτου] Arrianus in Alexandri expeditione lib. II. c. 24. Ἐπικλητὸν nominat hunc Archontem, non vero Niceratum. PALM. In Dionysii Dinarcho p. 116. Νικίτης huius anni Archon appellatur: unde Νικίτου et hic et apud Arrianum refingit Io. Meursius de Archont. IV. 13., coniectura satis plausibili. WESS.*

189. 99. *Γρύλος Χαλκιδεὺς] Praestaret Γρύλλος. Eusebio Εὐρύκτας Χαλκιδεὺς, quod latere videtur in Reg. prim. Πρύαλος. WESS.*

190. 10. *Τῷ Ἡρακλεῖ τῷ Τυρῶ θῦσαι] De eo H. Vales. ad Dionis Excerpt. p. 110. et Iac. Gronov. ad Arrian. p. 89. WESS.*

190. 14. *Τεθαυρόηκότως ὑπέμενον τὴν πολιορκίαν] Sic scripserat, uti τεθαυρόηκότως παρατάξασθαι L. XI. 36. et τεθαυρόηκότως ἐδέχοντο τὴν ἐπιφορὰν huius lib. cap. 19. tum τεθαυρόηκότως τὴν τῶν Μακεδόνων ἔφοδον ὑπέμενον cap. 76. aliaque eiusdem formae ostendunt. WESS.*

190. 27. *Κατὰ γῆν σχεδὸν ἀπραγμάτευστον οὔσαν] Cuius obsidio tentari terra vix poterat. Sic Polybius L. IV. 75. διὰ τὸ τὴν τε χώραν τὴν περίξ αὐτοῦ στενὴν εἶναι καὶ δυσέμβολον, τὴν*

τε χωρίον *ΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΟΝ* καὶ δυσπρόσοδον. i. e. *opugnatio atque aditu difficile*. Apud Suidam in ea voce τὸ ἀπραγματεύτον quod commercio et negotiatione caret, indicat, ut bene Kusterus; longe vero aliud in Musonii fragmento apud Stobaeum Tit. XVIII. p. 167. τὸ εὐπόριστον τοῦ δυσπορίστου, καὶ τὸ ἀπραγματεύτον τοῦ μετὰ πραγμάτων — πρεπωδέστερον nimirum quod sine multo labore paratur. Synesius Or. de Regn. p. 4. Β. οὐ γὰρ ὡσπερ παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις μακαρισμός, οὕτως ἀπραγματεύτως διασώζεται. qui diversus vocabuli usus ex variante significatione τοῦ πραγματεύεσθαι pendet unice. De Tyro operibus et natura munita Arrian. L. II. 18. WESS.

190. 32. Τὴν παλαιὰν λεγομένην Τύρον] Vid. ad L. XIX. 59. WESS.

190. 44. Καὶ ναυμαχίαν ἐτοίμους κατεσκευάζον] Debetur hoc Rhodomanni coniecturae, in qua acquiesco ob Reg. librum. Mallem praeterea καὶ πρὸς τὴν ναυμ., ne et hac parte oratio haret, consentiente eodem. WESS.

190. 59. Ὡς — διέτεινε τὸ κατασκευαζόμενον] Planius videri posset διετίετο, nisi ipsemet auctor L. XI. 6. ὠχύρου τὸ τεῖχος, διατίεινον ἐπὶ σταδίου τετραράκοντα, L. I. 48. ἐπὶ τοσοῦτον — διέτεινε τοῖς χρόνοις ἢ δόξα τούτου τοῦ βασιλέως. Itaque retineo. WESS.

190. 63. Κῆτος ἄπιστον τὸ μέγεθος] Curtium si audis L. IV. 4. 3. haec inusitatae magnitudinis bellua serius se ad molem, quam Macedones iecerant, adplicuit. WESS.

191. 73. Ἀννάμενα διατροπὴν καὶ φόβον etc. παρασχέσθαι] Noster Excerpt. Ursin. Eclog. xxvii, διατροπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχε, quod quidem Suidas exscribens idem ait esse ἀστυχίαν, οἴκτον. Ego *perturbationem* animi ac *consternationem* cum Interprete praefero. Polybius L. III. 85. τηλικαύτην συνέβη γενέσθαι διατροπὴν, ὥστε etc. *tanta secuta est animorum consternatio*. et L. V. 60. καταπεληγμένους δὲ τὴν διατροπὴν αὐτῶν, ἐξέπεμψε etc. WESS.

191. 76. Αἱματοειδῆ τὴν πρόσραφιν εἶχον] Prodigii meminit Curtius IV. 2. 14. WESS.

191. 85. Προσέδησαν τὸ — ξόανον τῆ βύσει] Hoc malui, ex veteri codice sumtum. Vid. L. XIII. 108. Simili ex causa πέδας ἐστὶν ἔχων Ἐννάλιος, ne qua aufugeret, et Venus, cogno mento Morpho, ἔχουσα καὶ πέδας περὶ τοῖς ποσὶ, quamquam huius diversior ratio, apud Pausan. L. III. 15. Adiunge Curtium IV. 3.21. WESS.

191. 90. Ὄξυβελῶν τε καὶ καταπελτῶν] Eundem in modum disiunctim ὄξυβελεῖς καὶ καταπέλται L. XVIII. 70. Sed locis paene infinitis ὄξυβελεῖς καταπέλται. Nihil tamen novandum censeo, quod ὄξυβελεῖς tormenti genus, catapultis minus, recte indicent. Vid. huius lib. cap. 45. L. XX. 50. et 84. WESS. Cum Wesselingio errat Schneiderus in perversa ad Vitruv. II. p. 338. disputatione.

191. 2. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος — πληρώσας πάσας τὰς ναῦς]
 Serius contigit, si Curtio fides. Nam principio obsidionis Alexander classe plane defectus erat. Adi eum L. IV. 4. WESS.

192. 19. Ἀργέστης ἄνεμος μέγας ἐπεγένετο] Conf. L. I. 39.
 Nautae ventum eum, Syriae oram infestantem, μελαμβόρειον
 nigrum Koream vocitabant, teste Iosepho B. Iud. III. 9. 3. Erat
 ibi, ut aliis in locis, mire impetuosus, μελαμβόρειον πνεῦμα
 βίαιον καὶ φοικῶδες propterea Straboni L. IV. p. 276. B. cum
 nota Casauboni. WESS.

192. 35. Οἱ δὲ Τύριοι ἄλιεῖς, ἔχοντες τεχνίτας] Mirum
 cur Tyrios universos ἄλιεῖς adpellet. Erant sane eorum plerique
 rei nauticae studiosi, nec ἄλιεῖς tamen sive piscatores. Doctis-
 simus De La Barre, cuius sollerti operae excerpta Codd. Reg. de-
 beo, adscripsit, lego ἄλιεῖς multos, ἄλιεῖς ἔχοντες τεχνίτας.
 Optime, si Herodotus inter manus esset, deque eius dictione age-
 retur constituenda. In Diodoro nusquam reperitur id vocabuli,
 neque audeo ab Ionibus repetitum invito obtrudere. Scribo itaque
 Τύριοι ἄλιεῖς ἔχοντες καὶ τεχνίτας: ut innuatur, Tyrios et pesca-
 torum et artificum operam impendisse in machinas fabricandas.
 Atque hoc machinae, quas ad retundendam vim hostilem adhibi-
 tas deinceps describit, confirmant. WESS.

192. 39. Διὰ τινος μηχανῆς διανέοντες] Hoc quidem Va-
 rini Camertis Lexicon interpretatur per κυκλοῦντες. Sed haud du-
 bie verissima lectio est διανέοντες. quomodo etiam infra p. 586.
 usurpatur. Mutuatur autem vocem a poëtis, quibus δινεύειν pro
 διειῖν flectitur. RHOD. Διὰ τινος μηχανῆς διανέοντες] Ausus
 sum corruptae voci literam detrahere, fretus Rhodomanni consen-
 sione et sermonis, quo magnum inter διανέειν et δινεύειν discrimen,
 genio. Viam auctor monstrat c. 45. quando iisdem de rotis,
 καὶ διὰ τινων ὀργάνων τούτους διανέοντες. Novi Hesychianum
 Διανέει, τρέφει (leg. στρέφει) κυκλεῖ. quod a Grammatico ex-
 ceptum citra dubium est ex libro, quem huic simillimum vitium
 inquisnaverat. Henr. certe Stephano probari non potuit, qui, tam-
 etsi hic nihil adscripsit, in Thes. sui Indice p. 738., prolatis
 Diodori verbis, sibi ea displicere profitetur. WESS.

192. 42. Μαλακαῖς τισι καὶ συνενδιδούσαις κατασκευαῖς]
 Vid. mox c. 45. WESS.

192. 55. Τὴν — σύριγγα] Intercapedinem fistulae seu
 canalis instar, sic Rhodomanni nota, me non intercedente. Saepe
 σύριγγες angusti sunt et flexuosi meatus, sive cavernae minutae
 terrarum, quas Graece syringas adpellamus, verbis Ammiani
 Marcellin. L. XVII. 7. p. 183., unde σύριγγες Αἰγύπτου, quae
 Creticis labyrinthis comparantur, ab Aeliano de Animal. L. VI. 43.
 et L. XVI. 14. WESS.

192. 61. Μόλις ἀπετρέφαντο] Neque hoc sese commendat,
 neque ἀπεστρέφαντο Reg. pr., quantumvis recurrat L. XVIII. 47.:

haeret enim eodem in luto. Dederat auctor ἀπετρήσαντο, ut solet. Vid. not. in L. XV. 4. WESS.

193. 72. Τὰς ἐπιβάθρας ἐπιβαλλόντων] Conf. L. XIX. 51. WESS.

193. 76. Τριόδοντας παρηγγιστρομένους] Non alio sensu τὰ παρηγγιστρομένα βέλη πλείονα χρόνον ἐμμένοντα Plut. Sympos. L. II. p. 631. D., quibus hamati hi tridentes nihil cessisse, imo vero ob plures uncas videntur formidolosiores fuisse. WESS.

193. 85. Ἄλλοι δ' ἀλιεντικά δίχτυα etc.] Meminit retium hoc ex loco Iust. Lipsius Poliorcet. L. V. 3., quorum in obsidionibus usum Philo, quem ille inspexisse non videtur, Poliorcet. p. 95. sic declarat: χρήσιμα δ' ἐστὶ καὶ τὰ προκαταρτιζόμενα παχέα ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡΑ ἐκ τοῦ λίθου πρὸς τοὺς κατὰ τὰς κλίμακας διὰ τῶν διαβαθρῶν ἐπὶ τὰ τεῖχη ἀναβαίνοντας. ὅταν γὰρ ἐπιθῶν ἢ αὐτοῖς ῥαδίως συνδέοντος (leg. συνδέοντος) ὑποχείριοι γίνονται. quae quidem optime huic loco conveniunt. Habet idem Mechanicus p. 99. remedia contra τὰ ἐπιθρόπτοόμενα ΑΜΦΙΒΛΗΣΤΡΑ, quae vide. Sumtum autem repetitumque retium id genus videtur ex Pittaci, unius ex septem illis sapientibus, arte, qua Phrynonem occulto reti impedivit apud Strabon. XIII. p. 896. A. et Festum in Retiarius. WESS.

193. 95. Τοῖς θρασύτατα μαχομένοις] Quod Reg. pr. offert θρασυτάτως, illi remittimus. Grammatici glossa est, non recordati Graecorum consuetudinis, de qua Ezech. Spanhem. ad Plut. v. 46. Aristophanis. Porro commentum Tyrriorum clypeosque illos aeneos, multo igne tostos, quos repletos fervida arena e muris subito devolvebant, non praeteriit Curtius L. IV. 3. 26., cui Apollodorum Poliorcet. p. 17. adiunge. WESS.

193. 3. Πᾶσαν δεκτικὴν φωνὴν προῖέμενοι] Δεκτικὴν corruptum ex δεκτικὴν. RHOD. Πᾶσαν δεκτικὴν φωνὴν προῖέμενοι] Restitui Diodoro, quod eum reliquisse pulcre perspexit Rhodomannus. Quid enim δεκτικὴ φωνὴ erit? an recipi quae potest? Apage ineptias. Φωνὴ δεκτικὴ, qualis supplicum et orantium esse solet, ut λόγος δεκτικὸς apud Plutarchum. Clare Noster in Excerpt. Ursin. p. 332. de Cretensium legatis καὶ πᾶσαν δεκτικὴν προῖέμενοι φωνὴν, ἐξεθεράπευον τοὺς τὸ συνέδριον συνέχοντας. Sic enim legendum. WESS.

193. 9. Ταῖς μὲν δρεπανηφόροις κεραταῖς] Vid. ad L. XIII. 78. Κεραταῖαι antennarum in modum e muris promicabant, quarum λιθοφόροις praegrandes lapides in subiectos decutiebant: ἀπὸ τῶν κερατιῶν λίθους μεγίστους ἀφιέντες Philo Poliorcet. p. 91. Δρεπανηφόροις arietum et aliarum machinarum, quibus suspensi erant, funes lacerabant. Philostrato L. I. Icon. 19. p. 791. δρέπανα ἐπὶ δοράτων, Curtio asseses sunt validi, quibus uncas et falces illigaverant L. IV. 3. 24. Philo vero illi, quem dixi, usui ibid. p. 100. δρέπανα καὶ κεραταῖς admoveri suadet. Denique

πυρρόροις, ut mox indicatur, massas ingentes easque candentes in hostes devolvebant. Vid. eundem Philon. p. 95. Sed quid αἱ τῶν κριῶν ὀρμητηρίαί erunt? Interp. *arietum quibus concitabantur funes*, non dissentiente Lipsio Poliorcet. L. V. 8.; neque male illi, ita si scripserit auctor. Fecero tamen cum Casaubono ad Aeneam p. 1797. ed. Gronov. ὀρμηστηρίας corrigenti, et quae mechanici ἀρτήματα κριῶν vocitant, intelligenti. Ὀρμηστηρίας, sive *retinacula*, quibus asseres suspenduntur, Philo habet Poliorcet. p. 91., τῶν κριῶν ἀρτήματα Apollodorus Poliorcet. p. 23. et p. 26. etc. WESS.

194. 14. Τοῖς δὲ κόραξι καὶ ταῖς σιδηραῖς χερσὶν etc.] Iungit corvos ferreasque manus, sed navali in praelio, Appian. Bell. Civil. L. V. p. 1159., neque neglexit Curtius L. IV. 3. 24. Conf. Io. Brodaeum Miscell. L. II. 30. et Io. Scheffer. de Nav. Milit. L. II. 7. De Θωρακίοις quae dixi ad L. XIV. 51., non muto sententiam. WESS.

194. 16. Πάσας τὰς μηχανὰς ἐνεργεῖς ποιοῦντες] *Omnes oppugnantium machinas eludebant* Interp., quasi ἀνεργεῖς cum Reg. pr. legendum censuisset. Ego vero non laudo, nec vocem extra Glossas mihi, quod quidem meminero, non lectam scriptori inculco. Hoc vult, Tyrios propugnatorum manibus omnes omnino machinas efficacissime usurpasse: quod ipsum praecipit Philo Poliorcet. p. 98. ἐνεργῆ δέ σοι τὰ βέλη πάντα ἔστω, καὶ οἱ κριοὶ, καὶ τὰ τρύπανα, καὶ οἱ κόρακες etc. WESS.

194. 23. Ἐπιστήσας ἐπὶ τοὺς πετροβόλους καταπέλτας] *Vir doctus cum catapultas super ballistas statuisset*: quae equidem non intelligo. An catapultae ballistis fuerunt inpositae? Cras fortasse credam, hodie non placet. Tu verte, *cum catapultas contra ballistas* (Tyriorum) collocasset. Id erat ex usu rei militaris, ut ex Philone ibid. p. 100. Leon. Imp. Tactic. XV. 47. et huius lib. cap. 85. videbis, neque ignorant nostri mechanici, etsi alio nunc machinarum genere abutantur. WESS.

194. 29. Μαρμυρίνους τροχοὺς] Haud scio an sint περιβαλλόμενοι τροχοὶ, quarum usum Philo Poliorcet. p. 100. ad infringendam arietum aliorumque telorum vim commendat. Distinguit certe quidem τοὺς ἀραιμένους τροχοὺς, quas alibi p. 94. τοὺς τροχοὺς δρέπανα ἔχοντας adpellaverat, utque in hostem, ex aedivi loco moenia subeuntem, devolvi oporteat, edocuerat. WESS.

194. 34. Καὶ διπλᾶς διαφθέρας πεφρυγμένους καταρῶ-
πτοντες] Μαλακαὶ καὶ συνενδιδούσαι κατασκευαὶ huius lib. cap. 43. Alibi ἐκ βυρσῶν περιεφράμμενα, πλήρη ἑρίων, εἰς τὸ τὴν πληγὴν ἐνδιδόναι τῶν λιθοβόλων L. XX. 92. Mechanicis μάλαγματα, uti Philoni Poliore. p. 91. et 95. Quid vero διαφθέραι πεφρυγόμεναι; Fucō oblitā vertit Rhodomannus, nihil addens de fucō pigmentique eius, quod profecto magnum operae pretium fuerat, utilitate, curque eo infectae pelles ballistarum ictibus fran-

gendis fuerint habiliores. Iust. Lipsius Poliorcet. L. V. 9., haud dubie *fusco oblitus pelles* improbens, substituit *madefactas*, aesi *πεφρωμένας*, quod sibi dein in cogitationem venisse Io. Freinshemius, ratum habente Berneggero, ad Curtii L. IV. 2. 23. testatur, legendum censuisset. Post eos omnes venit N. Blancardus, obmovens interpreti Vitruvium L. X. 20., qui *percrudis coriis duplicibus consutis, farctis alga, aut paleis in aceto maceratis*, machinas obtegi contra ballistarum plagas et inpetus incendiorum monet et Arriani sui L. II. p. 142.: rectum proinde videri *πεφρωμένας διαφθέρας*, vertendumque *pelles alga farctas*. Addidissem Plautinum eugepae! si Freinshemii, productis Vitruvii verbis τὸ πεφρωμένας defendi et exponi posse indicantis, oblitus non fuisset. Vera tamen certaue res est. Utebantur ad lapidum ictus incendiorumque progressus inpediendos modo pellibus madefactis, *ὄρουσσωμένας καὶ διπλαῖς* Apollodoro Poliorcet. p. 15., subinde pellibus alga farctis, *πεφρωμένας* Diodoro, aut *φύκει διερω εἰς δίκτυα ἐμβάλλοντες* Philoni Poliorcet. p. 99., vel etiam *φορμούςς ἐμπιπλῶντες ἀχύρων ἢ φύκους* ibid. p. 100. Adde Leonem Imp. Tactic. XV. 48., eiusque declarantem verba Is. Casaubon. ad Aeneam p. 1794. ed. Gronov. WESS.

194. 50. *Τεθαυρόηκός τὴν βίαν — ἐπέστη*] Elegantiae speciem praefert, quod Reg. I. dat. Id tu adopta, si lubet: mihi non displicet vulgatum. De Admeti morte aliter Arrian. II. 23. *καὶ νομίσας αἰσχρὸν εἶναι*. Adi Curt. L. IV. 4. 2. WESS.

195. 60. *Ἀμύνταν τὸν Ἀνδρομένους*] *Andromenis fratrem* vir doctus, non sine errore, quem Freinshemius in Indice Curtiano operis, deceptis nota F., inputat, me non obloquente. Filius Andromenis erat. Vid. Curt. VII. 1. 10. et Arrian. III. 19. WESS.

195. 79. *Ἐνίους δ' αὐτῇ τῇ περιφερεία τῆς ἀσπίδος etc.*] Conf. Lipsium de Milit. Rom. L. III. 2. Alexandri temerariam hanc audaciam Arrian. III. 24. et Curtius L. IV. 4. 11., in plerisque Diodori non consentanei, attigerunt. WESS.

195. 90. *Πλείους τῶν ἑπταχιλιῶν*] Arrian. L. III. 24. *ἔς ὀκταχιλιῶς*. Curtius L. IV. 4. 16. *intra munimenta urbis sex millia armatorum trucidati sunt*, prave, opinor: praesertim cum scripti Codd. non conspirent. WESS.

195. 96. *Πλείω τῶν μυρίων καὶ τρισχιλίῶν*] Numerum captivorum vehementer auget Arrian. dict. loco, *μάλιστα ἐς τρισμυρίους* fuisse perhibens. Uter verum prodiderit, quis certo nunc decernet? WESS.

195. 99. *Μῆνας ἑπτὰ*] Vid. Plut. Alexandr. p. 679. et quae disputavimus ad L. XIII. 108. WESS.

195. 6. *Ὀνομαζόμενον Βαλλώννημον*] In reguli nomine insignis est discordia. Curtio in editis recentioribus *Abdolominus* sic-

uti et Iustino, Ἀλόνυμος Plutarcho. Scripti Curtiani *Abdalonimum* aut *Abdalonymum* praeferunt, quod verius arbitror, et hic quoque olim lectitatum. Adde enim primam voci literam, et *ΑΒΔΑΛΩΝΥΜΟΝ* in *ΑΒΑΑΑΛΩΝΥΜΟΝ* a librario socorde facile converti potuisse videbis. Phoenices scripsisse credibile est עבר ענים אל, i. e. *servam dei praedatoris* sive Martis: quae postremi vocabuli potestas durat in Arabum sermone, suntque eius vestigia in dei ڤلنن nomine 2. Reg. XVII. 31. Sed hoc in coniectura deputo. Succedit alia controversia, expeditu longe difficilior. Curtius et Iustinus *Abdalonymum* sufficiunt in Stratonis Sidoniorum regis locum. Dices, quod in mentem venit diligentissimo Simson. Chron. ad ann. 3673., occupatae dein Tyro eundem ab Alexandro inpositum, atque ea ratione in concordiam scriptores redire. At obstat rei series; Diodorus nihil de Sidone, prope Tyrum in horto repertum *Abdalonymum*, in Tyrionum forum deductum, regemque multitudini ab Alexandro datum ait. Qui vero illi Tyrii? quorum urbem rex evertit, incolasque sub corona vendidit omnes? Hoc amplius, Tyrii regem cum maxime habebant *Azelmicum*, cui Alexander urbe capta ignovit, teste Arriano Ἀναβ. II. 24. Mitto alia quae a viris doctissimis Freinshemio et Loecenio scriptori nostro, ut eum erroris manifestum ostenderent, sunt obiecta ad Curtii L. IV. 1. 16.; neque enim eius absolvi potest. WESS.

196. 13. *Ἐὐδοκῆσας τῷ ξένῳ*] Factum illi volens, seu bene cupiens. Supr. L. XIV. 61. ἐδίδασκε — *Καμπανὸς εὐδοκοῦντας Καρχηδονίοις*, et ibid. c. 110. οἱ μὲν οὖν *Λακεδαιμόνιοι τούτοις εὐδοκῆσαντες*. Sacri nostri scriptores praepositionem addunt. Auctor Epist. ad Hebr. X. 38. οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχὴ μου ἐν αὐτῷ. *Μοχ ἐπισταθμίαν ποιῆσθαι* non aliud est, ac *ἐπισταθμεύειν* Plut. Demet. p. 899. C. aut *σταθμὸν ποιῆσθαι* Herodoti L. VII. 119. *Σταθμοὶ* enim et *ἐπισταθμίαι mansiones* et *diversoria* in Excerpt. Vales. p. 374. et *σταθμοῦχος ὁ ξενόδοχος* apud Hesychium et Symmachum Exod. III. 22. Conf. adscripta ad Itiner. Hierosolym. p. 551. WESS.

196. 43. *Ἐπλευσεν εἰς Κρήτην*] Non dissimilia Curtius L. IV. 1. 40. addens insuper, *Cretenses has aut illas partes secuti, nunc Spartanorum, nunc Macedonum praesidiis occupabantur*; quae quidem verba demiror oblitum esse Modium, cum eiusdem haec L. IV. 8. 15. sic constituit: *Amphoterus deinde — ad liberandam Cretam missus; namque et Persarum et piratarum armis pleraque eius insulae obsidebantur*. Scripti libri *Parthorum, Sparthanorum armis*. Audiendus ergo Freinshemius in recentatis editionibus fuerat. WESS.

195. 45. *Ἀμόντας*] Antiochi F. apud Arrian. II. 13., qui illi VIII millia contribuit conductitorum militum. Diodoro accedit Curtius L. IV. 1. 27. WESS.

197. 60. Παραταξάμενοι τοῖς ἐγχωρίοις] Παραταξάμενος legendum opinor. Alioqui dandi casus in accusativum esset mutandus. RHOD. Παραταξάμενος τοῖς ἐγχωρίοις] Optime Rhodomannus, cuius opinionem stabilit Reg. liber. Gemina Curtius de Amynta, sed verbis doctorum hariolationibus et varia medicina notabilibus. Mihi, quid enim vetat coniecturam perdere? mihi, inquam, scripsisse ad hunc videtur modum: *Sed eos Amyntas praelio superatos in urbem compellit; castrisque positis, victores ad populandos agros, velut in medio positis divitiis hostium cunctis, agebat.* Hoc postulant melioris fidei Codd., in quibus *ad populandos agros velut in medio positis dis hostium cunctis agebat.* Hoc res ipsa. *In medio positae divitiae*, quae obviae erant et levi opera parabiles, ut *res in medio posita* apud Festum in *Sus Minervam*; et διώκειν τὰ σπάνια καὶ πολυτελεῖ πρὸ τῶν ἐν μέσῳ καὶ τῶν ἐπτελῶν in Musonii fragmento, quod Io. Stobaeus nobis servavit Serm. LXXXIII. p. 489. Explicandus et hinc est Trebellius Pollio in Trig. Tyrann. c. 31. *Studiose*, inquit, *in medio feminas posui ad ludibrium Gallieni.* Nam quod vir summus hinc conficit, alio olim loco Trebellium Zenobiae et Victorinae collocasse vitas, quae hodie omnibus in libris agmen xxx tyrannorum claudunt, id secus habet: tantum indicat, publicasse se Victorinae vitam et omnium oculis exposuisse ad Gallieni ludibrium. Aemulatur Io. Sarisbericensis L. II. de Nug. Curial. c. 5. *Age itaque quintus Iosephi Historiarum liber ponatur in medio, ex quo omnis eorum luctuosa tragoedia pernoscatur.* Simili quoque ex causa *in medio positos* Philosophos Seneca vocat, qui a turba remoti non sunt Epist. LXXIII. Alia N. Abramus ad Ciceron. pro Coel. c. 20., quem vide: ego ad institutum redeo. WESS.

197. 66. Παρ' ἐλπίδα σφαλεῖς] Παρ' ἐλπίδας Reg. I. non inepte. Vid. Cl. Ducker. in Thucyd. VIII. 81. WESS.

197. 75. Οἱ δὲ σύνεδροι — ἐρηρίσαντο πέμψαι πρόσβεις πεντεκαίδεκα] Praeclare et prorsus ad Diodori mentem Curtius IV. 5. 11. *iisdem fere diebus sollemne erat ludicrum Isthmiorum, quod conventu totius Graeciae celebratur. In eo concilio, ut sunt Graecorum temporaria ingenia, discernunt, ut xv (sic lege e Mss.) legarentur ad regem, qui ob res pro salute Graeciae ac libertate gestas, coronam auream donum victoriae ferrent.* Intelligitur ibi Isthmiorum id ludicrum, quod initiis annorum Olympicorum respondebat: concurrat enim cum Olymp. cxii. anno primo, firmatque adeo Henr. Dodwelli sententiam Dissert. de Cycl. VI. 2. p. 282. WESS.

197. 80. Καὶ δίμηνον προσεδρεύσας] Nimis tenuiter haec obsidione defungitur. Uberius Arrian. extremo lib. secundo et Curtius L. IV. 6. WESS.

197. 82. Ἀριστοφάνους] Sic et Arrian. L. III. 15. Conf. Io. Meurs. de Archont. IV. 13. WESS.

197. 91. *Περσῶν ἡσεβηκότων εἰς τὰ ἱερά*] Vid. L. I. 46. et XVI. 52. In more Persis fuisse, Deorum templa conpileare atque exurere, nota res est. WESS.

197. 94. *Κατὰ μέσῃν δὲ τὴν ὁδὸν etc.*] *Ad Mareotim paludem*: sic Curtius L. IV. 7. 9., longe a Diodoro recedens. Offerunt regi Cyrenenses equos et quadrigas, quibus praeter cetera excellebant. Pindaro *εὐίππος Κυράνα* et *εὐάρματος πόλις ἐν ἀργυρόεντι μαστῷ* propterea Pythion. Od. IV. WESS.

198. 12. *Διεξέπεσον τὴν ἄνδρον*] Alias praepositionem aut certe secundum casum adstruunt. Philostratus Heroic. X. 7. *διεξέπεσε τοῦ ὁμίλου γυμνῷ τῷ ξίφει*. Nostri structura robur habet ex Onosandro Strateg. c. 21. *ἀλλὰ διεκπεσόντας μέσους κατὰ νότον γίνεσθαι τῶν ἐναντίων*, neque enim aliud est ac *διὰ μέσων*. WESS.

198. 14. *Διότι κόρακες δεξιὸὶ κλάζοντες*] De corvis nihil dissentiant Aristobulus, Callisthenes, Plutarchus, Curtius, ad cuius L. IV. 7. 15. vide viros doctos. WESS.

198. 20. *Ἐπὶ πικρὰν καλουμένην λίμνην*] Obscurior eius et vix obvia mentio: nam *αἱ πικραὶ καλούμεναι λίμναι* Strabonis L. XVII. p. 1156., quas vir magnus cum hac palude contendit, longe lateque hinc aberant. WESS.

198. 31. *Καὶ τὸν μὲν ἀέρα τῇ χράσει etc.*] Fabulosa haec visa sunt doctissimo Io. Clerico Art. Critic. P. III. sect. 3. cap. 2., et his consimilia Curtii IV. 7. 17. Non enim interiore in Libya tantam temperiem coeli solique reperiri: cui suppetias ire videtur Athanasius Apol. ad Constant. p. 317. et Histor. Arian. p. 387., utrobique siccam eam regionem et Episcoporum exsiliis propterea suo tempore frequentatam describens. Quae quidem specie veri etsi destituta non sint, habent tamen Diodorus et Curtius quo se tucantur. Utamur exemplo tractus finitimi. Proxima Ammoniacae regioni Oasis erat magna, interiorem in Libyam vergens, arida et arenis fervens: et tamen suos sibi fontes habebat, quibus agri rigabantur, suos incolas, qui ad eos consederant, coeli non inmiti habitu allectos, ut Diodorus Tarsensis significat L. IV. contra Fatum in Photii Biblioth. Cod. CCXXIII. His adde, quae Iac. Perizonius erudite pro Diodoro et Curtio disputavit Curt. Vindic. p. 144. etc. WESS.

198. 35. *Δαναὸν τὸν Αἰγύπτιον*] Alia de templi oraculi-que origine reperies extremo libro tertio. Adde Herodot. II. 55. WESS.

198. 38. *Καὶ τὸ πρὸς τὴν μεσόγειον ἀνῆκον etc.*] Haec minus accurata ibid. Io. Clericus adfirmat. Rescripsit Iac. Perizonius: *Μεσόγειος a Diodoro non refertur hic ad Hammonis sedem, ut credidit Vir Cl., sed ad Nasamonum initia, quorum sedes incipiebat ad septentrionem fere Hammonis a Syrtibus, seque extendebat ad meridiem in interiora terrae, ut adeo revera etiam*

secundum Diodorum non tantum ad septemtrionem templi Hammonis consederint, sed et saltem ex parte aliqua ad occasum, dum a septemtrione occidentali per flexum quandam circa Hammonem se porrigebant satis longo tractu in meridiem, seu dum longius recedebant a littorali tractu ad mediterraneum. Sensus hunc et nexum Vir Cl. non perspexit: certe in versione minus accurate expressit. Vertenda enim erant postrema: ad septemtrionem, scil. templi, habitat Libyum gens, quae Nomadum more vivit, et gens, quae dicitur Nasamonum, quae ad mediterraneum Africae tractum pertingit. Curt. Vind. p. 153., quibus nihil addo: abunde enim inpeditoria quae videbantur, declarant. WESS.

198. 45. *Καὶ τὰ φυλακτήρια τῶν τόπων*] Expressit totum hunc locum Curtius L. IV. 7. 21. *Φυλακτήρια* munimenta sunt atque arces, e quibus templo robur et praesidium. Ita Aeschines de Leg. fals. p. 45. *φυλακτήρια* vocat eas urbes, quibus ad Thermopylas Graecia erat munitior, Iosephus Antiq. Iud. L. XV. 7. 8. *φυλακτήρια* arces prope Hierosolymitanum templum, et brevi post auctor ipse *φυλακτήρια τῶν δορυφορούντων*, munitioes, in quibus satellites excubabant, prorsus ut Philosophus Polit. L. VII. 12. et Liban. T. II. p. 133. WESS.

199. 56. *Προϊούσης δὲ τῆς ἡμέρας etc.*] Fontis miraculum sine numero scriptores tetigerunt. Conf. Interpret. ad Curtii L. IV. 7. 22. Quod hic vero *προϊούσης δὲ ἡμέρας* id Historiarum parenti Herodoto L. IV. 181. *ἀγορῆς δὲ πληθυσίας* i. e. *horis aliquot ante meridiem*, ut docetur a Des. Heraldo Advers. L. I. 10. WESS.

199. 61. *Μέχρι μέσων νυκτῶν*] Magister Thomas hoc Atticis suis, ut legitimum, inculcat, *μεσονύκτιον* poetis relinquens: cui nunc quidem nihil reponam. Nam Stephani *μεσονύκτιον* debili auctoritatis tibicine suffultum est. Vide inferius L. XX. 49. WESS.

199. 63. *Ἐκ σμαράγδων καὶ τινῶν ἄλλων*] *Smaragdo et gemmis coagmentatus* apud Curtium: quod cum ob oculos haberet N. Blancardus, non dubitavit *καὶ λίθων ἄλλων* et hic refingere ad Arrian. suum p. 162. Mihi nondum persuasit. Quae enim necessitas vocem scriptori ingerere, quam ipse intelligendam lectori reliquit? *Ἐκ σμαράγδων καὶ τινῶν ἄλλων ex smaragdīs et quibusdam aliis*, lapillis scilicet eiusdem dignitatis. Mox *ὑπὸ ἱερέων* ex Reg. 1. et Basil. citra dubium iustum est. WESS.

199. 70. *Παρθένων καὶ γυναικῶν — ἄδόντων etc.*] Curtius iterum, *sequuntur matronae virginesque patrio more inconditum quoddam carmen canentes*. Lege vero *ἄδουσῶν — καὶ — καθυμνουσῶν ᾠδῆν τὸν θεόν*. Probe quidem novi quae de generis enallage ex Atticorum usu ad Homer. p. 723. commentatus est Eustathius, sed nihil ea iuvant, neque haec Sophoclis Aiac. v.

170. — ἄτε πτηνῶν ἀγέλαι Μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες, quippe aliter expedienda, ut veteres Critici docuerunt. WESS.

199. 74. Ὁ μὲν προσητεύων ἀνήρ] Ὁ προσηύτης Plut. Alex. p. 680. D., quo de egregie Celeb. T. Hemsterhusius ad Luciani D. Mort. XIII. 1. p. 391. Μοχ ἔχε τὴν πρόσρησιν optime Ioseph. Scaliger et Is. Vossius in libri sui margine. WESS.

199. 79. Ἀλλ' εἴ μοι δίδως τὴν ἀπάσης etc.] Eadem Curtius IV. 7. 26., aliique plures. Unus Maximus Tyrius Dissert. XIII. 1. Alexandrum, postquam filii nomine ab Ammone esset adpellatus, sciscitatum ait de Nilo, quibusque e fontibus in Aegyptum deferatur, ὥσπερ αὐτῶ τῶν ἄλλων καλῶς ἐχόντων. Tu vide Davissii animadversionem p. 640. WESS.

199. 83. Ὁ μὲν ἀνεῖπε] Formulam respicit, quam responsa daturus adhibebat, τὰδε λέγει Ἀμμων Plato Alcibiad. II. p. 149. B., Arrian. Ἀναβ. VII. p. 305., quorum verba antestatus est Hemsterh. dicto loco. Mihi dubium non est, quin veteratores illi, ut multa ex Iudaeorum sacris, aemulati sint sollemnem sanctissimis vatibus dictionem יהיה מרבה, τὰδε λέγει ὁ κύριος. WESS.

200. 2. Καὶ ὄρυμοτομήσας] Illust. Spanhem. vide ad Ioseph. B. Iud. I. III. 5. 2. et Callimach. H. Del. v. 88. Strabo Geogr. XII. p. 249. A. ἔστι δὲ καὶ τετραπύλος ἐν πεδίῳ κείμενος, ἐξ ὄρυμοτομημένος πρὸς ὀρθὰς γωνίας. et L. XIV. p. 956. B. ἔστι δ' ἡ ὄρυμοτομία διάφορος etc. WESS.

200. 4. Καὶ τοῦτων πνεόντων μὲν etc.] Opportune Strabo XVII. p. 1142. C. ἡ δ' εὐκαιρία (urbis Alexandriae) πολύτροπος, ἀμφίγλωστον τε γὰρ ἔστι τὸ χωρίον δυσὶ πελάγεσι, τῷ μὲν ἀπὸ τῶν ἄρκτων, τῷ Αἰγυπτίῳ λεγομένῳ, τῷ δ' ἀπὸ μεσημβρίας, τῷ τῆς λίμνης τῆς Μαρείας, ἣ καὶ Μαρεῶτις λέγεται. Quam aëris in urbe et vicinia ἐνχρασίαν ex auris tenuioribus e mari, et crassioribus e vicina palude Marea in dies spirantibus natam, praedicat etiam Philo Iud. de Contempl. Vit. p. 892. E. WESS.

200. 12. Τὸν δὲ — ἀποτελῶν] Forte ἀποτελοῦσα in not. Correct. Rhodomannus, quod si probaveris, recipiendum itidem erit ἀνὰ μέσον γὰρ οὖσα. Ego nihil moveo: pendet utrumque ἐξ τοῦ περιβόλου, cui paullo ante suus erat locus. Fuisse vero formam ambitumque urbis χλαμυδοειδῆ, sive, ut Plinius ait L. V. 10., ad effigiem Macedonicae chlamydis, orbe gyrato lacinosam, dextra laevaue anguloso procursu, testantur etiam Strabo et Plutarchus. Sed quae figura chlamydis? Viri docti Thessalicas chlamydes quadratas, ceterorum Graecorum rotundas faciunt. Etymologus, Χλαμῆς δὲ τὸ περιφερὲς καὶ κυκλοειδές. At plane rotundas fuisse non iniuria dubites: tum quod terrae Geographi veteres χλαμυδοειδές σχῆμα tribuerunt, quam tamen utrinque angustas in partes contrahi adfirmabant, ut Strabo I. II. p. 179. C. tum etiam ex Alexandriae situ et forma, cuius τὸ ἀνὰ μέσον sive intima pars quodam modo, rotundabatur gyrato orbe, extremæ

vero in *angulosos procursus* desinebant, sive isthmus, septem octove stadiorum, uti apud Strabon. est L. XVII. p. 1143. B. Ut adeo Alexandriae forma non multum ab ovata specie deflexerit, quod egregie conmonstrat Illust. Cuperus in Homeri Apotheos. p. 158. chlamydis figuram Alexandrinaeque urbis repraesentans. Tetigit et hanc rem in nupera Aegypti descriptione Maillet. p. 122., sed Macedonicam chlamydem et muliebrem indusium lepido errore pro eadem veste arbitratus. WESS.

200. 14. *Καὶ πλάτει*] Scribe *κάλλει*. RHOD. Ego non mutuo. Fuit sine controversia latitudine spectabilis platea, plethrum aut paullo amplius equiparans. Vide Strabon. XVII. p. 1143. *Κάλλει*, quod Codd. quidam praeferunt, ex sequentibus adscitum videtur. Urbem ipsam secabant duae viae, ceteris et ampliores et celebriores, quarum in stadia quadraginta porrecta a porta Canopica pertinebat usque ad eam, unde aditus ex Africa venientibus: hanc mediam dividebat altera, a lacu Mareotico Solisque porta in portam usque Lunae et mare Aegyptium extensa, ut Achilles Tattius princip. L. V. de Amorib. Leucippes declarat. Ceterum de urbis viaeque longitudine Diodoro non adsentitur Strabo XVII. p. 1143., nec Iosephus B. Iud. II. 16. p. 190., eam xxx stadiis metientes. At Stephanus in *Ἀλεξάνδρεια* stadiis xxxiv.; quae in numeris discrepantia etsi falce critica finiri queat facile, citra tamen temeritatis culpam id administraretur, si haec in tempora Callixeni Rhodii *περὶ Ἀλεξανδρείας* commentarius, ab Athenaeo haud uno loco citatus, duraret. Porro de anno Alexandriae conditae longe a Diodoro abit Livius L. VIII. 24., nec sine erroris tamen culpa, docente praeter alios H. Dodwello de Cycl. Diss. X. 73. WESS.

200. 20. *Ἀλλὰ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν* etc.] Gemina his Strabo L. XVII. p. 1143. Regia, ambitu suo celebre illud Museum et regum Mausoleum, cui *Σῆμα*, sic enim bene Casaubonus in Strabone correxit, nomen, complexa, eam urbis partem occupabat, cui Bruchio nomen, docente ad Ammian. XXII. 16. p. 374. H. Valesio. WESS.

201. 25. *Ὅστε — πρώτην ἀριθμεῖσθαι*] Supra *πρώτην ἢ δευτέραν ἀριθμεῖσθαι* circumspectius dixit L. I. 50. ubi vide. WESS.

201. 31. *Καθ' ὃν γὰρ δὴ καιρὸν ἡμεῖς* etc.] Olymp. clxxx., regnante Ptolemaeo Auleta. Vid. L. I. 44. WESS.

201. 34. *Πλείους τῶν τριάκοντα μυριάδων*] Summa inmanis quae si servitia accedant, fidem paene superabit. Fac Alexandriae convenire posse, quod de Athenis prodidit Ctesicles apud Athen. L. VI. p. 272. C., censu, Demetrii Phalerei actate instituto, repertos esse cives *δισμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις, μετοίκους δὲ μυρίους, οἰκετῶν δὲ μυριάδας τεσσαράκοντα*, quantus servorum numerus exsurget? Nec aequabit tamen censa civium Romanorum

sub idem id tempus capita, ut ex Lipsii Elect. L. I. 27. et de Magnit. Rom. L. I. 7. videbis. Iunge et Excerpt. Legat. Ursini ex Diodoro XXXII. p. 329. Wess.

201. 36. Πλείω τῶν ἑξασιγλίων ταλάντων] At Strabo XVII. p. 1149. B. ex Ciceronis quadam oratione observat Ptolemaeum Auleten φόρον ταλάντων μυρίων καὶ δισηγλίων πεντακοσίων ex Aegypto in aerarium intulisse, longe a Diodoro dissentiens: quae quidem discordia dissipabitur, si Noster talenta Alexandrina intellexerit, quae XII millium erant drachmarum, atque adeo Atticis duplo maiora. Hanc concordiae viam muniverant Lipsius Admirand. L. II. 3. et S. Petitus Observat. L. I. 4., quam hic turpis erroris culpam excusare non potest. Dederant operae in Rhodomanni ἐκδόσει labantes πλείω τῶν φύλων ἑξασιγλίων ταλάντων. Rhodomannus recte quidem iusserat τὸ φύλων in utopiam relegari, sed Petitus, non consultis viri doctissimi correctionibus, cum molestum esset id vocabuli, scribe, inquit, τῶν ἐδύλων, et intellige *talenta Alexandrinorum popularia*. Haud vidi melius! Wess.

201. 37. Ἐπιστήσας τινὰς τῶν φύλων] Plures ergo fuerunt. Hinc magna illa fortasse rixa in aedificandae urbis praefecto inter veteres, de qua ad Curt. L. IV. 8. 3. Raderus. Cleomeni cum Iustino L. XIII. 4. Aristoteles extremo Oeconom. L. II., illi tempori proximus, urbis exstruendae et muniendae curam inponit. Wess.

201. 51. Ἐξέκειτο προσηλωμένα τῷ ζυγῷ ξύστρα etc.] Illustris est locus, et ab eorum nemine, qui de curribus falciferis aliquid commentati sunt, praeteritus, neque exhaustus tamen ita atque expeditus, ut nusquam adhaerescas. Vertuntur τὰ προσηλωμένα τῷ ζυγῷ ξύστρα *spicula iugo adfixa*, parum, ut ego quidem arbitror, commode. Ξυστὰ si legerentur, ferri possent illa *spicula*: at ξύστρα alius erant generis. Ξυστήρ medicis *cultellus* est *rasorius*, sicuti et ἡ ξύστρα, quanquam frequentius *strigilis*. Itaque τὰ ξύστρα instrumenta fuisse videntur transversum porrecta, quibus terram verrebant et radebant, sive, ut in Glossis, *radulae*. Haec iugo praefixa trium spithamarum amplitudine et adversos in hostes directa obvia quaecvis lacerabant. Livio L. XXXVII. 41. *cuspides circa temonem ab iugo, decem cubita exstantes velut cornua habebant, quibus quidquid obvium daretur, transfigerent*. Sequuntur eiusdem generis alia, πρὸς δὲ ταῖς κατακλίσει τῶν ἀξόνων ἐπ' ἐνθείας ἄλλα δύο etc., sed variantibus eruditissimorum virorum explicationibus mirifice turbata. Interpres *ad axium decubitus alia duo haerebant in directum*, satis quidem obscure: aliter Io. Schefferus de Re Vehic. L. II. 15. p. 193. *ubi in axibus (currus falcati) recumbunt alia duo spicula haerebant in rectum*: at Io. Clericus Art. Crit. Part. III. sect. 2. cap. 4. *in inflexionibus vero axium (hoc est, sub ipso curru, quo loco axes currum sustinent) alia duo spicula etc.* Neutrum placuit Iac. Pe-

rizonio, qui in Curt. Vind. p. 167., *inde ubi axes ex curru demittuntur in rotam, eminebant duo spicula in adversum.* Habes de versione: vide cetera. Schefferus et Clericus axi, qua parte currum sustinet, τὰ ξύστρα infigunt, ut eos, qui proni in terram ceciderant, aut curruum tumultu humi iacebant, scinderent et lancinarent. Perizonius: *fuisse haec spicula transversa, seu ex lateribus curruum eminentia in directum, ne quis putet ex axibus sub curru eminuisse iuxta temonem inter et ultra equos: nam dici similia prioribus, quae utrimque ex iugo in transversum eminebant, habebantque ἐπιστροφὴν τῆς ἀκμῆς πρὸς τὴν κατὰ πρόσωπον ἐπιγάνειαν, h. e. obversam in adversos hostes aciem, per totam scil. longitudinem eminentis spiculi, tanquam si gladius esset. Ita vero et haec longiora quidem et latiora fuisse, sed habuisse τὴν ΤΟΜΗΝ ὁμοίαν τοῖς πρότερον, h. e. scissuram seu aciem similem prioribus, quae transversa erant, et quorum pars hostibus obversa erat acuta.* Quid tanta in dissensione sequeris? Mihi, cum in partes sit eundem, posterior sententia gravibus premi inconmodis videtur. Si enim τὰ ξύστρα sive cuspides ad effigiem radulae porrectae ex lateribus curruum eminerint, quomodo ἐπ' εὐθείας in rectum protensae et ea quidem ratione, qua iugo praefixae, dici poterunt? tum utique transversae ex rotis earumque radiis promicuerunt. Iam si ex eo loco, ubi axes flectuntur in rotam perque rotae radios extensae adversos in hostes fuerint, insertae haud dubie fuerunt rotae modiolis; alioqui enim rotam sufflaminassent: haecine vero κατάκλισις τῶν ἄξόνων erit? Adde, nulli usui fuisse, si rotae modiolis per radios transversae adhaeserint: nam falces, quae extremis axibus coniunctae erant, quidquid obvium dabatur, transfigebant: cui proin bono illae ex rotae modiolis cuspides? Hinc igitur discedamus. Ad Schefferum et Clericum veniendum est. Uterque cuspides has, τὰ ξύστρα, adfigit, uti diximus, axi, qua infra currum in humum versus inclinatur: id patitur ἡ κατάκλισις τῶν ἄξόνων, partem axium indicans, quae in terram vergit: fert quoque res ipsa; sub curru erant τὰ ξύστρα, recta adversum in hostem conversa, sed latiora prioribus et longiora, ut quidquid incideret, lancinarent. Par dispositio curruum falciferorum Cyri, qui δρέπανα σιδήρεια ὡς διπήγεια πρὸς τοὺς ἄξονας ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν, καὶ ἄλλα ΚΑΤΩ ΥΠΟ ΤΩ ΑΞΟΝΙ εἰς γῆν βλέποντα habebant apud Xenoph. Cyropaed. L. VI. p. 121. Neque frustra: saepe enim, si curruum impetus vitari non posset, prolapsi in terram scutis sese involvebant et obtegebant, ὅπως συμβαίνοι φερομένοις ταῖς ἀμάξις ὑπερηδᾶν, ut de Alexandri militibus Polyaeen. L. IV. 3. 11. ait. Restant falces, unde curribus nomen, συνήροστο, auctor inquit, δὲ ταῖς τούτων ἀρχαῖς sive utrimque summis axibus. Namque axibus summis praefixas fuisse falces, et Cyri regis currus et res ipsa clamant. Curtius haec L. IV. 9. 5. aemulatus

est, etsi verba nunc aliud praeferant: *aliae deinde falces summis rotarum orbibus haerebant, aliae in terram dimissae, quidquid obvium concitatis equis fuisset, amputaturae.* Quae quidem orbibus illis inpeditissima sunt. Memini sollertia ceber. Iac. Perizonii rotam esse extusam, cuius *summis orbibus* falces haerent, difficili tamen structura et usu in curruum inpetu non magno. Quanto concinnius falces haerebunt *summis rotarum axibus*, quibus in Cyri Dariique apud Xenophont. et Diodor. curribus adfixae erant? Equidem cum Curtiani Codd. pro *orbibus* edant *opibus* aut *obibus*, adsentior Schefferi coniecturae, *axibus* refigentis. Ita Curtius consentiet Diodoro egregie: *dimissae in terram falces erunt τὰ πρὸς ταῖς κατακλίσει τῶν ἄξόνων ξύστρα.* *Falces summis rotarum axibus haerentes τὰ ἐν ταῖς τῶν ἄξόνων ἀρχαῖς δρέπανα.* Sed longum facio. WESS.

202. 58. *Ἐν τε ὄπλοις ἐπισήμοις etc. κοσμήσας*] Etsi saepe in his libris *κοσμεῖν τοὺς στρατιώτας ὠφελείαις, στόλος ἀνδρῶν ἀρεταῖς κεκοσμημένος*, et similia alia, nihil in vulgato demuto. Indulgent sibi multa huius generis scriptores, ut exempla a T. Hemsterhusio conducta ad Lucian. D. Mort. XXIII. 3. ostendunt. Auctor ipsemet *ἐν τῇ μάχῃ νικᾷν* L. XIV. 29. *ἐν παιδείᾳ καὶ συνέσει δεδοξασμένον* L. XVI. 81. *τοὺς ἐν ἀνδραγαθίαις θανμασθέντας* huius lib. cap. 40. etc. WESS.

202. 62. *Δεξιὸν μὲν ἔχων τὸν Τίγριν etc.*] Haec pugnant ex diametro cum iis, quae pagina sequenti narrat, ubi Alexander Darium petens Tigrim transvadare cogitur cum magna difficultate et periculo. Nam Alexandro, qui a partibus Syriae veniebat, si transeundus fuit Tigris, ut Darium peteret, necesse est cogitare, Darium non fuisse in Mesopotamia, sed in Assyria ultra Tigrim ad Orientem. Itaque credo mendosum esse hunc locum, et voces *ἀριστερὸν δὲ τὸν Εὐφράτην* fuisse glossamentum in margine ascriptum a quodam viro *ἀγεωγραφῆτῳ*, quae postea in textum male irrepserunt. Sic ergo lego: *δεξιὸν μὲν ἔχων τὸν Τίγριν προΐει διὰ χώρας, habens Tigrim a dextera.* PALM. Non laudo viri docti conatus, in ipsam Geographiam manifesto incurrentes. Si Darius in Assyria fuit, et propter flumen Tigrim progressus est, utique id sinistrum habuit. Scripsisset ergo *ἀριστερὸν μὲν ἔχων τὸν Τίγριν*, ea si auctori sententia sedisset. Sed Darius Babylone per Mesopotamiam Ninum versus pergit: quo itinere sinister illi Euphrates, Tigris dexter erat. Tramittit dein Tigrim, quem fluminis transitum, a Diodoro neglectum, ex rei gestae serie adsciscere oportet; ut prope Arbela castra metetur. Atque hoc Palmerio non animadversum fraudi fuit. Praeclare Curtius, *Darius Babylone copias movit. A parte dextra erat Tigris, nobilis fluvius; laevam tegebat Euphrates: agmen Mesopotamiae campos impleverat*, L. IV. 9. 6. *Μοx οὐκ ἐλάττωσ τῷ εἶξοσι* Steph., sed operarum peccato. Corrigendum tamen Rhodomannus movuit. WESS.

202. 71. Περὶ κώμην — Ἄρβηλα] Plerisque aliis *urbs* est Vid. Arrian. Ἀναβ. L. III. 8. et Curt. IV. 9. 9. Nostro consentaneum. WESS.

202. 86. Τάλαντα ἀργυρίου τρισχίλια] *Triginta millia talentum auri*, quae summa fidem veri longissime excedit, apud Curt. L. IV. 11. 7. cum Loccenii nota. WESS. Μύρια τάλαντα ponunt Plutarchus Alex. c. 29. Arrianus II. 25. 1., *triginta millia talentum auri* Curtius bis IV. 11. 6. et 12., *τετρακισμύρια τάλαντα* Diodorus Exc. Vatic. p. 77., *triginta millia talentum* Iustinus XI. 12. *decies centum millibus talentum* Valerius Maximus VI. 4. ext. 3., cui *decem millibus* restituebat Sanctoerucius *Examen critique des anciens historiens d' Alex.* p. 283. ed. sec.

202. 98. Καγὼ, εἰ Παρμενίων ἦν] Conf. Plut. Alex. p. 681. E., et quae Curtii L. IV. 11. 14. adscripsit Freinshemius. WESS.

203. 8. Εἰ μὲν τῶν πρωτείων ὀρέγεται] Optime Reg. 1. Πρωτέρων ineptum prorsus est. Πρωτεῖα φέρεσθαι et πρωτείων τυγχάνειν toties his et aliorum in libris recurrunt, ut otio abutentis sit, exempla conferre. WESS.

203. 16. Ἔτι δὲ τούτοις πραττομένοις etc.] Antequam superior Darii epistola Alexandro porrigeretur. Curtius in morte uxoris Darii et funere tragicos aequat L. IV. 10. 12. WESS.

203. 23. Ἐξαπέστειλε παραφιλάξοντα τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ] Ex hac et sequentium descriptione, dubites uter fluvius intelligendus sit, Tigris an Euphrates? Auctor quidem certe intra Mesopotamiam Alexandrum traduxisse videri posset, nisi Mazaeum ceteri omnes ablegassent ad Euphratis transitum occupandum. Ad Plut. de Alex. Fort. II. p. 339. A., Curtium IV. 9. 12. et Arrian. III. 7. WESS.

203. 33. Χώραν — ἄβατον] Γῆν — ἀνεπίβατον ora Steph. cum Reg. 1. non male. Vid. L. XIX. 94. WESS.

203. 45. Ἀντιμαχόμενος] Non inprobo; si tamen ἀντιμηχανώμενος potius arbitraris, ut elegans profecto est, suppetias ibit Appian. Bell. Civil. L. IV. p. 1052. et p. 1056. et auctor ipse infr. c. 57. WESS.

204. 56. Ἔτι δὲ τὴν περὶ τῶν ὄλων ἀγώνων κρίσιν] Aufer ἀγώνων vocem, quae absurdae glossae debetur et sententiam turbat. Κρίνεσθαι et διακρίνεσθαι περὶ τῶν ὄλων saepissime Diodoro est de summa re in certamen descendere, κρίσις περὶ τῶν ὄλων pugna huiuscemodi. Ita huius lib. c. 33. ἡ μὲν μάχη — ἀμφίδοξον εἶχε τὴν τῶν ὄλων κρίσιν. et L. XIX. 39. ὡς περὶ τῶν ὄλων κρίσεως ἐσομένης. WESS.

204. 67. Ἐτοιμάζεσθαι τὰ πρὸς τὴν μάχην] Confer Curtiana e L. IV. 13. 20. WESS.

204. 81. Ἔταξε τὴν ἰλην, ἧς εἶχε τὴν etc.] Non est de inhilo, quod in Reg. pr. τὴν βασιλικὴν ἰλην. Sic enim Arrian.

L. III. 11. ὧν προειτάκτο ἡ ἰλη ἢ βασιλική, ἧς Κλέτος — ἰλάρχης ἦν. Ipsemet auctor c. 60. ἰλην βασιλικήν vocat. Neque spernendum est τοὺς ἄλλους ἑταίρους, sic enim scribere voluit idem Reg. Namque ἑταῖροι in Macedonum equitatu, u. i. dictum alias, praecipui erant, regum quidam quasi socii et comites. WESS.

204. 87. Τῶν Ἀργυρασπίδων πεζῶν τάγμα] In ambiguo mens haesit, utrum Ἀργυρασπίδων ἄγμα amplecteretur, an in vulgato acquiesceret. Ἄγμα frequens quidem in Macedonum equitibus est, nec alienum tamen prorsus a peditum phalange. Habet Arrian. ὑπασπιστῶν ἄγμα, quod Nicanor Parmenionis hac in acie curavit L. III. 11. non aliud, atque hoc, de quo Diodorus. Maior difficultas in Ἀργυρασπίδων inest titulo, quo eos sub Indicae expeditionis tempus Alexander ab argenteis scutis adpellavit, teste Iustino L. XII. 7. Scio Curtium IV. 13. 27. in praelio ad Arbela *Argyraspidas* non praeteriisse; sed secutus is Diodorum videtur, προλήψει quadam *Argyraspidas* memorantem. Nam L. VIII. 5. 4. eorum originem et nominis suo tempori reddit. Vid. ibi Freinshemium. WESS.

204. 90. Τὴν Ἐλυμιῶτιν καλουμένην στρατιάν] Conf. Claris. C. A. Duker, ad Thucydid. L. II. 99. Regio Ἐλυμιώτις Arriano Ἀραβ. L. I. 7., Livio L. XLV. 30. *Elimiotis*, κατὰ τὰς Ἐλυμίας Plut. in Paulo Aemil. p. 259. D. Stephano Ἐλίμεια, πόλις Μακεδονίας. Nihil itaque mutare satius erit. WESS.

204. 95. Τῶν ὀνομαζομένων Στυμφαίων] In solo Theoprotico mons erat *Tymphe*, unde *Τυμφαῖοι* apud Stephanum: qua ex gente cum fuerit Polysperchon, propterea *Πολυσπέρχων* ὁ *Τυμφαῖος* Tzetzae in schol. ad Lycophron. Alexand. v. 802., Putares τῶν ὀνομαζομένων *Τυμφαίων* et hic praestare, nisi si viderentur *Τυμφαῖους* et *Στυμφαλους* variante dialecto dixisse. Dat certe *Τυμφαίαν* ex Palmerii, non improbante Gronovio, coniectura Arrianus L. I. 7., at in Indic. c. 18. Ἀττάλον τὸν Ἀρδρομένεω, *Στυμφαῖον*. Conf. ad Lib. XX. 28. WESS.

204. 96. Ταύτης στρατηγίαν ἐπλήρου etc.] Acidalius ἐξλήρου emendabat ad Curtii L. IV. 13. 28., sententia ut non absurda, sic vulgata nihil meliore. Nota vero mihi haec Curtii, cum Polysperchontis et Philippi Balaeri turmas exposuisset, *haec dextri cornu facies erat. In laevo Craterus Peloponnesium equites habebat, Achaeorumque etc.*, et statim animadvertes ea, quae hic succedunt, non esse integra. Craterus collocatur in dextro cornu, quem sinistri primam aciem curasse et Curtius et Arrian. L. III. 11. ostendunt. Quid? nullam laevi cornu mentionem Diodorus iniicit, ut nunc se verba habent, quod in diligenti atque accurata exercitus ordinatione quis ferat? Nolim culpae huius adfinem praestare scriptorem ipsum; at amanuenses absolvere non possum, qui sinistri cornu ante verba καὶ τῆς μετ' αὐτὴν κ. λ. commemorationem turpiter transiluerunt. WESS.

205. 3. Ἀνδρεία καὶ τῆ etc.] Legebatur καὶ δὲ τῆ, quorum medium Ill. Scáliger libro suo adscripserat esse delendum: cui vetustorum Codd. imperio assentior. Rhodomannus in not. Correct. ἀνδρεία δὲ καὶ τῆ malebat; neque ille male. WESS.

204. 7. Ἐπικάμπιον ἐποίησε τάξιν] Sic L. XIX. 27. 29. Polyb. V. 82. et L. VI. 28. Erat ἐπικάμπιος τάξις incurva, atque ad effigiem quandam forcicis, ut ex Aelian. Tact. c. 45. notum. Latini propterea *forficem* seu *forpicem* vocant apud Veget. de R. Milit L. III. 13., et Festum in *serra*. WESS.

205. 13. Καὶ ταῖς σαρίσσαις τὰς ἀσπίδας τύπτειν] Scribunt et uno sibilo σαρίσσαις. Auctor vetus in Biblioth. Coislin. p. 514. Σάρισα πηχῶν ἐστὶ ἰδ'. ἐχρῶντο δὲ αὐτῆ Μακεδόνες. cui de longitudine nihil admodum obloquitur Aelian. Tact. c. 14. Id autem, quod suis Alexander edicit, ad ciendum strepitum per erat efficax: unde et apud Romanos irarum et doloris indicium. *Nam cum hastis clypei feriuntur, irae documentum est et doloris*, ut Ammiani verbis dicam L. XV. 8. WESS.

205. 29. Καὶ γὰρ Μαζαῖος etc.] Paulo diversiore modo Curtius IV. 15. WESS.

205. 41. Τὰ μὲν διηκοντίσθη] Non proscribo διηκοντίσθη, tritum satis, etiam Synesio Or. de Regn. p. 28. D., neque pugnabo tamen, si cui ex Codd. συνηκοντίσθη, quo mox auctor cap. 63. utitur, arripiendum videatur. De strage, quam falciferi currus dederint, et miserando laceratorum exitu, Suidas ex incerto scriptore in Δρεπανοφόρα. WESS.

206. 50. Ἐπίων δὲ — ἀναδρήττόντων etc.] Conmodius ob praemissa putares τὰς πλευρὰς ἀναδρήττεσθαι, neque sane incongruum fuisset, si per sequentia stetisset. Ordina ergo acsi legeretur τῶν ἀρμάτων ἀναδρήττόντων: namque id ad explendam structuram adsciscendum est. WESS.

206. 64. Οἱ τε μηλοφόροι] Aurea mala, hastis praefixa, gerebant, atque inde illis nomen. Heraclides Cumaeus in Athen. L. XII. p. 514. B. ἦσαν δ' οὗτοι (Melophori) τῶν δορυφόρων, καὶ τῶ γένει πάντες Πέρσαι, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾶ ἔχοντες, χίλιοι τὸν ἀριθμὸν, ἀριστίδην ἐκλεγόμενοι ἐκ τῶν μυρίων Περσῶν τῶν ἀθανάτων καλουμένων. Quae Melophorum nomen, conditionemque et numerum cum uberrime declarent, mitto Aelian. Hist. Var. IX. 3. et Polyaen. IV. 3. 24. Vide tamen B. Brissonium de Pers. Regn. L. I. p. 270. WESS.

206. 66. Καὶ Κοσσαῖοι] Novi Cissiam regionem, in qua Susa, ex Herodoto L. V. 49., eiusque incolas Κισσίους aut Κισσίους in Strabon. XV. p. 1058. C. et Stephan. voc. Σοῦσα, nullos vero Κισσαίους. Bene Reg. pr., cuius Κοσσαῖοι a Curtio non praetereuntur L. IV. 12. 10., fusiore stilo a Diodoro descripti capite undecimo supra centesimum huius libri. WESS.

206. 76. Δισχιλλους δὲ Καδοσλους] Vid. Curt. L. IV. 15. 12. WESS.

206. 87. Σισύγγαμβρις] Hoc verius, ut supr. c. 37. significatum. WESS.

207. 6. Τοῦ δὲ παρεσιῶτος ἡνιόχου etc.] *Utique postquam auriga Darii, qui ante ipsum sedens equos regebat, hasta transfixus est: nec aut Persae, aut Macedones dubitavere, quin ipse rex esset occisus. Lugubri ergo ululatu et incondito clamore gemituque totam fero aciem adhuc aequo Marte pugnantium turbavere cognati Darii et armigeri. Sic Curtius L. IV. 15. 28. hac de re. WESS.*

207. 10. Καὶ τὸ συνεχὲς — σύνταγμα] Si ingrata ad aures accidat repetita iterum vox, quamquam in hoc scriptore nihil magis obvium, admitti poterit τὸ συνεστῶς eodem recidens. WESS.

207. 36. Οὔτοι μὲν ἐπαρήλθον ἄπρακτοι] Negant Curtius L. IV. 16. 3. et Arrian. L. III. 15. WESS.

207. 53. Πλείους τῶν ἑννέα μυριάδων] Magna in hoc numero discordia apud Arrian. d. l. et Curtium IV. 16. 26., ubi Cellarius ex Nostro *amplius noningenta millia*, non sine quadam inconsiderantia, nisi error sit operarum, quod malim opinari. WESS.

207. 59. Κοῖντος, ἔτι δὲ Μενίδας] Melius Κοῖνος, quam Κόννος, ut est in margine, si Arriani (L. III. 15.) sequimur exemplaria. Sed vicissim Μενίδας marginis lectio melior ea est quae est in contextu, si eadem sequimur. Ita enim apud eum legitur: καὶ τιτρώσκειται Ἡφαιστίων τε αὐτὸς καὶ Κοῖνος καὶ Μενίδας. STEPH. Κοῖνος, ἔτι δὲ Μενίδας] Dedi utrique, ut suo sibi nomine adpellarentur. Κοῖνον auctor supra vocavit, atque ita ceteri. Curtius extremo cap. 16. Lib. IV. *Hephaestionis brachium hasta ictum est. Perdicas, ac Coenus, et Menidas sagittis prope occisi.* Tetigit et haec nomina correxitque N. Blancardus ad Arriani sui L. III. p. 194. WESS.

208. 62. Ἀριστοφῶντος] Secundum Arrianum (L. III. 15.) non Ἀριστοφῶντος, sed Ἀριστοφάνους. STEPH. Errat Stephanus. Aristophanem superior annus, quo ad Arbela depugnatum fuit, Archontem habuit, idque eo loco Arrianus testatur: Aristophontem hic annus. Non negat idem Arrianus, quum Darium Aristophonte Archonte mortuum profitetur L. III. 22., nedum Dionysius, qui de Demosthenis oratione pro Corona Epist. ad Amm. p. 124. tempus praeclare signans, *εἰσελήλυθεν μετὰ τὸν πόλεμον ἐπὶ Ἀριστοφῶντος ἄρχοντος ὄγδοον μὲν ἐνιαυτὸν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην, ἕκτον δὲ μετὰ τὴν Φιλίππου τελευταίην, καὶ ὃν χρόνον Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἀρβήλοις ἐνίστα μάχην.* Sic enim optime luxata eius verba ordinavit Io. Meursius de Archont. L. IV. 13. Nam quod de praelio ad Arbela additur, factum propterea, quod paullo ante administratum id fuerit. Conf. Is. Casaubonum ad Theophrasti Charact. c. 8. WESS.

208. 63. Γάιος Δομίτιος] Lege Γνήσιος Δομίτιος, Sigon. RHOD. Γάιος Δομίτιος] Sine dubio Δομίτιος, quod et Cospus expressit, verum est. Praenomine utrum Caius an Cnaeus fuerit, non admodum certum ob discordiam scriptorum Livii L. VIII. 17. librorum. Conf. Pighium in Fast. ad ann. CDXXI. et Drakenborch. WESS.

208. 73. Μονωθήσεσθαι τοὺς Ἕλληνας etc.] Hoc mihi vulgato praestare visum semper est. Non moveor enallage generis, qua nihil in hoc aliisque Graecis frequentius, sed rei serie, quae hac ratione melius procedit multo. WESS.

208. 77. Μέμνων γὰρ ὁ καθεσταμένος etc.] Freinshem. in supplementis L. VI. Curtii hominem Menonem, incertum quo auctore, adpellat. Invenio quidem Menonem Thessalum, qui cum Graecis bello Lamiaco in Macedonas strenuam operam navaverit L. XVIII. 15., quem tamen eundem esse, discernere non sustineo. Apud Curtium L. IX. 3. 21. Memnon ex Thracia supplementum adducit Alexandro; qui noster esse poterit, si cum in gratiam cum Alexandro redisse constaret. WESS.

208. 90. Πελοποννησίων δ' οἱ πλείους etc.] Peloponnesiorum et ceterorum e Graecia concursum optime omnium describit Dinarchus, Demosthenem perstringens, tanquam reipublicae nullo tempore utilem, οἷα ἐπ' Ἀγίδος ἐγένετο, ὅτε Λακεδαιμόνιοι μὲν ἅπαντες ἐξεστράτευσαν, Ἀχαιοὶ δὲ καὶ Ἕλεῖοι τῶν πραγμάτων ἐκοινώνουν, ὑπῆρχον δὲ ξένοι μύριοι. Ἀλέξανδρος δὲ, ὡς οἱ λέγοντες, ἐν Ἰνδοῖς ἦν. ἢ δὲ Ἑλλὰς ἅπασα, διὰ τοὺς ἐν ἐκάστη τῶν πόλεων προδότας, ἀχθομένη τοῖς παροῦσι πράγμασι, ἡσμένει μεταβολὴν τινα τῶν κακῶν τῶν παρεστηκότων, Orat. in Demosth. p. 94. Scripsi vero ἐπ' Ἀγίδος in his Dinarchi verbis, quod alioqui sententia et absurda et rebus gestis foret contraria: nam ἐπ' Ἀγίδος, quod Stephanus expressit, nihili est, ut quisque videt. Conferre et ea operae fuerit pretium, quae Aeschines in Demosthenem iccit Orat. in Ctesiph. p. 77. WESS.

208. 10. Πλείους τῶν πεντακισχίλιων etc.] Totidem fere memorat Curtius L. VI. 1. 16., in caesis Macedonibus non consentiens: quae tamen discordia librariis magis debetur, quam quidem ipsi scriptori. Vide doctissimos eius interpretes. WESS.

209. 19. Ἀὐτὸς δὲ καθοπλισθεὶς etc.] Vid. eundem Curt. L. VI. 1. 14. et Pausan. L. I. 13. p. 32. et L. III. 10. p. 230. WESS.

209. 45. Ἀργυρίων δὲ τάλαντα τρισχίλια] Curtius hunc locum aemulatur, sed quatuor millia talentum, forsitan non sine amanuensium delicto, annumerans L. V. 1. 10. WESS.

209. 60. Στρατηγὸς τῆς τε Βαβυλωνίας etc.] Non absurdum est Βαβυλωνίας. Curtius ibid. §. 43. Praelores, qui regioni Pabyloniae et civitati praecessent, Menetem et Apollodorum re-

liquit. Sic editur: scripti magno numero ac *Ciliciae*, quod pro reiiculo non esse putandum, nota Freinshemii declarabit. WESS.

210. 65. *Τῶν μὲν ἰπέων ἐκάστῳ ἕξ μνᾶς ἐδώρησατο etc.]* Curtius iterum, *ex pecunia deinde Babyloniae Macedonibus equitibus sexcenti denarii tributis; peregrinus eques quingenos accepit. Ducenis pedestrium stipendium mensum est.* Non ille quidem male, quamquam suspicio non desit, pauca in illis desiderari. Cur enim negligitur peregrinorum peditum stipendium? cur mensium sine postrema voce in schedis vetustioribus? Posses, nisi audacius videretur, *duceni pedestrium, peregrinorum stipendium duum mensium.* Ego equidem nihil decerno, coniectura contentus. WESS.

210. 73. *Τραλλεῖς δὲ τρισχίλιοι]* Rectius *Τράλλεις.* Hesyechius *Τράλλεις, οὕτως ἐκαλοῦντο μισθοφόροι Θραῖκες τοῖς βασιλεῦσιν, οἱ τὰς φοινικὰς χρείας πληροῦντες.* Cui Thraciae gentibus Tralles annumeranti consentit Plut. Agesil. p. 604. D., non item Stephanus in *Τραλλία.* Sed vide L. Kuster. ad Iamblichum Vit. Pyth. p. 146., et praeter ceteros H. Valesium ad Dionis Excerpt. p. 90. WESS.

210. 80. *Εἰς τὴν Σιτακηνήν]* Hoc malui, tum ob geminatam illam literam L. XVIII. 6., tum quod *Σιτάκη*, uti apud Aelian. de Animal. L. XVI. 42. et Plinium L. VII. 27. scribitur, formet *Σιτακηνήν χώραν*, nunquam *Σιτακινήν.* Situm regionis signat Strabo L. XVII. p. 1079. B. et Curtius L. V. 1., sed in vocis scriptura mire pravius, sicuti Cellarius docuit. WESS.

210. 85. *Καὶ τὰς ἡγεμονίας ἀναβιβάσαι]* Ab humili ordine ad ampliorem gradum promovere, ut Curtius loqui amat, sive, ut mox Noster, *ἀπὸ τῆς μεγάλης ἡγεμονίας ἐπὶ μεγάλας ἐξουσίας ἀναβιβάσαι.* quo in genere non insolens id verbum. Demades Orat. fragm. p. 179. *καὶ πάντες μὲν οἱ τὴν Ἑλλάδα κατοικοῦντες Ἀλέξανδρον ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν ἀνεβίβαζον.* Philo Belopoeic. p. 97. *καὶ τὸν μὲν δοῦλον, ἐλεύθερον ἀναγῆναι, τὸν δὲ στρατιώτην ἀναβιβάξεν.* Contrarium hoc Synesii de Agesilao Or. de Regn. p. 20. C. *καὶ ἐγγὺς ἦλθεν ἀποβιβάσαι* (Persarum regem) *τῆς ἀρχῆς. τοῦ μὲν γὰρ φρονήματος ἀπεβίβασε.* WESS.

210. 88. *Περὶ τῶν ἀρίστων]* Ἀριστείων si praetuleris, succurret Cursius, haec Diodori imitatus L. V. 2. 3. WESS.

210. 3. *Ἀβουλίτου σατράπου παραδόντος]* Ἀβουλίτην Arrian. L. III. 16. et Curtius V. 2. 8., Nostrum Latine iterum exprimens, vocant, et verius, ut ego quidem suspicor. WESS.

211. 13. *Πλείω τῶν τετρακισμυρίων ταλάντων]* Totidem Plut. Alex. p. 686. C., sed pecuniae signatae. Curtius et Arrianus talentum quinquaginta millia. WESS.

211. 17. *Χαρακτιῆρα Δαρεϊκὸν ἔχοντα]* Darici aequabant Atticas argenteas drachmas xx, auctore Harpocrate in *Δαρεϊκὸς* et Schol. ad Aristoph. Ecclesiaz. v. 598., habebantque Darici principis insculptam imaginem, si non fallit B. Brissonius, χα-

ραχιῆρα Δαριεὶδὸν huc trahens, L. II. de Pers. Regno p. 610. Adde Io. Fr. Gronov. de Pec. Veter. L. III. 7. WESS.

211. 22. Ἀπολείποντας πολὺ τοῦ κατὰ τὸν θρόνον ὑποβάθρου] Ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῖς ποσὶν Pausaniae, qui Athenis θρανίον esse addit L. V. p. 402., Hebraeis עִבְרֵי הַסֵּה, ὑποπόδιον τῶν ποδῶν. In Asiae regum palatiis solia erant celsiora, quibus comode insidere non poterant absque ὑποβάθρου fulcimento. Agit de illis Brisson. de Reg. Pers. L. I. p. 103. Curtius veste Latina haec induens L. V. 2. 13., σεεῦος ἄτιμον γεγονὸς quod sequitur, mensam ad ludibrium recidentem vertit. Tu contende Paullinum σεεῦος εἰς ἀτιμίαν Ep. ad Rom. IX. 21. WESS.

211. 36. Τῆς πρὸς τὰς αἰχμαλώτιδας etc.] Interpres qua erga captivos utendum esset. Ergone αἰχμαλώτους legit? quod profecto commodius foret. Si tamen veritas, ut factum eiusdem consilio vides, qua erga captivas usus fuerat, sententia tolerabilis erit. WESS.

211. 40. Ἀλλ' οὐχ ὕβρις ἐστίν, εἶπε] Geminum Aristoph. Plut. v. 887. Ἄρ' οὐχ ὕβρις πολλὴ ταῦτ' ἐστι; sed diversum tamen: Atticum illud est, gravem indignationem continens, et Terentiano simile, quid est, si hoc non contumelia est? in Andr. I. 5. 2. Conf. T. Hemsterh. ad Luciani D. Mort. II. 2. WESS.

211. 49. Ἐπὶ τὸν Τίγριν] Pro Τίγριν Arrianus habet Πασιτίγριν. scribit enim L. III. 17. καὶ διαβὰς τὸν Πασιτίγριν ποταμὸν, ἐμβάλλει εἰς τὴν Οὐξίων γῆν. Habebimus autem infra L. XIX. 21. Πασιτίγριν itidem apud hunc scriptorem. STEPH. Quae sequuntur arguunt hunc locum falsi. Nam Tigris fluvius non transit per Uxiorum fines, et multo maius spatium terrarum oberrat, quam hoc loco transire dicitur. Nam mille sexcenta stadia tantum ab origine sua ad mare usque emittitur secundum hunc locum: at Tigris decuplicem eius spatii habet decursum. Sed ex Arriano patet quomodo legendum est. Is enim L. III. p. 128. sic ait de eodem negotio: ἄρας δὲ ἐκ Σούσιων καὶ διαβὰς τὸν Πασιτίγριν ποταμὸν, ἐμβάλλει εἰς τὴν Οὐξίων γῆν. Ergo et apud Diodorum hoc loco lego confidenter ἐπὶ τὸν Πασιτίγριν ποταμὸν. PALM. Curtius L. V. 3. 1. Rex quartis castris pervenit ad fluvium, Pasitigrim incolae vocant: oritur ex montibus Uxiorum, et per L stadia silvestribus ripis praeceps inter saxa devolvitur. Accipiunt deinde eum campi, quos clementiore alveo praeterit, iam navium patiens. DC stadia sunt mollioris soli, per quod leni tractu aquarum Persico mari se insinuat. Quae unde sint sumpta, cum videat quisque, non dubium est, quin Curtius hic Πασιτίγριν invenerit. Idem mihi ceteri scriptores, Strabo, Plutarchus, Arrianus, persuadent, hoc ex Uxiorum montibus devolvens flumen Pasitigrim appellantes, inque primis auctor ipsemet, ter quaterque L. XIX. Pasitigrim vero nomine nuncupans. Itaque describentium peccatum esse, non Diodori, bene decernit Cellarius ad Curtii excerptum locum. At infra

L. XIX. 17. unius diei itinere Susis cum amnem abesse ait, ad quem quartis castris Alexander Susis profectus pervenisse dicitur: quae quidem difficultas dissipabitur, si illic de expedito viatore, hic de itinere gravis et impedimentis onusti exercitus agi cogitaveris. Verum additur *ibid.*, καὶ φερόμενος μὲν ἀπὸ τῆς ὄρεινῆς ἐπὶ σταδίους ἑπτακοσίους εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἐξερεύγεται θάλασσαν. quod si cum illis, quae sub manu sunt, contenderis, insignis apparebit discordia. Totus fluvii, quam longus est, cursus septingentis ibi stadiis absolvitur: hic per mille stadia praeceps inter saxa lapsus sexcenta adhuc alia prius conficit, quam in mare evolvitur.

Cl. Salmasius, ut auctor secum ipse et cum Curtio consentiat, illa ἐπὶ σταδίους χιλίους in quinquaginta aut centum circiter commutanda arbitratur ad Solin. p. 494., opera expedita, sed et audaci. Namque in Curtio schedae quaedam veteres *per mille stadia*, prorsus, ut hic, praeferunt, Modio probante: possunt praeterea ἀπὸ τῆς ὄρεινῆς ἐπὶ σταδίους ἑπτακοσίους Lib. XIX. 17. stadia esse mollioris soli, per quod, ubi sese montibus explicuit, leni tractu in Persicum sinum decurrit. Itaque in dubio apud me est, utri se loco vitium insinuarit. Blancardus quidem hunc ipsum in mendo cubare atque ex L. XVII. 17. refingendum esse, nisi si ἀμύρ-τημα μνημονικὸν scriptoris sit, haud dubitat ad Arrian. L. III. p. 199. Vellem et Salmasii commemorasset, cui ea debet. WESS.

212. 59. Παντοδαπὰ πλάσματα] Non placent *condimenta* Interpretis; *figuras* praefero. Solebant ficus, pruna aliaque id genus, ubi siccaverant, in massam singula densare, variisque formis instruere: *παλάθας* vocant. Hieronymus in Oseae c. 1. *Est autem (παλάθη) massa pinguium caricarum, quas in morem laterum figurantes, ut diu illaesae permaneant, calcant atque conpingunt.* Unde Amyntas de aërio melle in eiusmodi massam stipato εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον ΠΛΑΤΤΟΝΤΕΣ apud Athen. L. X. p. 500. C. et Theophrastus de prunis Aegyptiis siccatis καὶ τὸν πυρῆνα ἐξαίρουῦντες κόπτουσι καὶ ποιοῦσι παλάθας Hist. plant. L. IV. 3. Quo ex genere *prunorum globus atque coctanorum* celebratur a Statio, et *Palathion Caryotarum*, ut optime Salmasius, a Martiale Epig. 24. Xenior., ubi *Scriverium* inspice. WESS.

212. 62. Ὑπὸ Μαδέτου] Hoc tantisper ex Cospo adsciscendum duxi, donec meliores schedae verum homini nomen reddant: scripti Codd. non longe abeunt. Curtio *Madates* est, e quo Freinsheim. *Μέτου* sive *Μαδέου* hoc nomen refingebat, L. V. 3. 4. WESS.

212. 71. Ἐφ' ὧν ἦν ἐνδεχόμενον] Fuisse opinor ἀφ' ὧν. Alibi ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, uti in Stobaei Serm. I. p. 14. Archytas, et supra L. I. 54. Diodorus. WESS.

212. 78. Καὶ ταχέως πασῶν — πόλεων] Voces ἐγγρατῆς ὑπῆρξεν, quae artissime his adhaerebant, imperio Codd. induxi: constat sine illis sententia. N. Blancardi eadem quidem ad Arrian. L. III. p. 200. mens, sed verborum seriem citra causam mutat. WESS.

212. 81. Ἐπὶ τὰς Σουσιάδας — πέτρας] Arrianus appellat Περσίδας πύλας, quas hic Σουσιάδας πέτρας, qui tamen statim post subiungit, δόξας τῇ βία κρατήσεν τῆς πύλης. STEPH. Polyæn. IV. 3. 27. et Curtius V. 3. 17. Σουσιάδας πύλας *Susidas Pylas* vocant: quare πύλας in Diodoro praeoptabat Freinshemius; cui non adstipulor: rupes abruptae, ὄρη στενὰ καὶ ὑψηλὰ Polyæno, has portas efficiebant, quas πέτρας propterea auctor adpellat, Strabo στενὰ δυσπάροδα L. XV. p. 1059. Ceterum a Polyæno Pylis his inponitur *Phrasaortes*, manifesto errore. *Phrasaortes* enim iam tum in amicis erat Alexandri, ut ex Arriano L. III. 18. conficias. WESS.

212. 90. Ἀμαξιαίους λίθους] Additam glossam librariis reddidi: quisque enim videt ἀμαξιαίους lapides ingentis fuisse molis. Demosthenes Or. in Callicl. p. 697. εἰ Καλλιζιλῆς μὲν εἰς τὸ χωρίον — ἀμαξιαίους λίθους προσκομίσας ἀποικοδομεῖ. WESS.

213. 5. Σταδίους τριακοσίους] Curtius extremo cap. 3. lib. V. retro evadere ex angustiis rex iubet. xxx stadia fuere, quas remensi sunt. Ἀπὸ τριάκοντα σταδίων χάρακα ἐβάλετο Polyæn. IV. 3. 27. rectius haud dubie. Proinde accedo Loccenio σταδίους τριάκοντα xxx stadia et hic reponenti ad Curtium. WESS.

213. 12. Προσέταξεν ἀπαγαγεῖν] Lege ἐπαγαγεῖν. RHOD. Curtius vertit, *captivos, quos nuper exceperat, vocari iubet*. Cui non male convenire ἐπαγαγεῖν, seu potius ἐπάγεσθαι, ex Kuhnii nota ad Pausan. L. I. 9. cognoscas. Id vero si receperis, etiam mox ἐπαγόμενος refigendum erit. Neutrum placet. Ἀπαγαγεῖν positum videtur loco ἀπαγαγεῖν πρὸς ἑαυτὸν, alioqui Reg. I. ἀναγαγεῖν non absurdum foret. Conf. Th. Bezam ad A. A. XII. 19. WESS.

213. 33. Τηριδάτων] *Tiridates*, et rectius, Curtio, a cuius scriptura non dissidet editus Basil. c. 81. Mox ἔσται retineri potest, etsi non minus cultum ἔσεσθαι Reg. pr. WESS.

213. 38. Καὶ τὸν Ἀράξην ποταμὸν ζεύξας] Alius hic Araxes atque Armeniae eiusdem nominis fluvius. Soli scriptores, qui res Alexandri memoriae prodiderunt, hunc memorarunt, e quibus Strabo L. XV. p. 1061. ceterique hauserunt. De eo diligenter Salmasius in Solin. p. 846. WESS.

213. 43. Ὑπὸ τῶν πρότερον βασιλέων] Noli mutare. Librariorum inventum est τῶν προτέρων, qui et Aelian. V. H. lib. III. 18. τῶν μὲν ἄλλων τῶν πρότερον ἐπιθυμιῶν πάυεται idem obtrudere sunt conati, neque ferre potuerunt in Aristoph. Equit. v. 1352., sicuti ex Suida in *Αἰσχύρομαι* constat. Τοὺς πρότερον στρατηγοὺς habes L. XIII. 77. De numero mutilatorum nihil Iustinus L. XI. 14., nihil Suidas in *Ἀλέξανδρος* dissentiunt. Curtius ad quatuor millia fere edit L. V. 5. 6. WESS.

214. 65. Καὶ περιόντας] Lego περιιόντας. STEPH. Blanditur vehementer Stephani coniectura: quia tamen vulgatum commodam, quam Interpretes expressit, sententiam dat, in eo, donec membranae prohibeant, acquiescam. WESS.

214. 73. *Τρισχίλις μὲν ἐκάστῳ δραχμᾶς ἐδώρησατο*] His gemina Curtius extremo cap. 5. libri quinti. WESS.

214. 94. *Αἱ μὲν θαλασσίαις πορφύραις*] Conf. not. in L. III. 68. Plut. Alex. p. 686. D. πορφύραν Ἑρμοιονικὴν vocat ab Hermione ad sinum Argolicum, quae πορφύρα Ἑρμοιονίτις Alciphroni L. III. p. 376. WESS.

214. 98. *Ἐνημερεύσαντες*] Magis placet *ἐνημεροῦσαντες*. RHOD. Credo *ἐνημεροῦσαντες* Rhodomannum scribere voluisse, quod de felici successu nec auctor spernit L. XII. 12. 14. et XIII. 16., nec Plut. Sympos. IX. 5. οὐ πᾶν γὰρ ἐνημέρησεν ἐν ταῖς ἐπιδείξεσιν inquiring. Quid si tamen *ἐνημερεύσαντες* retineatur? Deest, fateor, exemplum, quo fulciri possit: utuntur praeterea τῷ διημερεύειν simili significatione. Neque haec tamen efficiunt, ut verbum κακοῦ κόμματος sit censendum, cui analogia constat. *Ἐνημερεύειν ταῖς ἀρπαγαῖς totum diem rapinis absumere*, ut *διημερεύειν ἐν τῇ μάχῃ*, *διημερεύειν ἐν τῷ κινδύνῳ* aliaque de hoc genere. Utere tamen viri docti auxilio, si stet sententia. WESS.

215. 10. *τὴν αἰχμαλωσίαν etc.*] Rectius fortasse εἰς τὴν αἰχμ. STEPH. Non audeo districte improbare, memor Paullini in Epist. ad Ephes. c. IV. 8. ἀναβὰς εἰς ὕψος ἡχμαλώτευσεν αἰχμαλωσίαν, et scriptoris L. I. Hist. Maccab. IX. 72. καὶ ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν αἰχμαλωσίαν, ἣν ἡχμαλώτευσεν τὸ πρότερον ἐκ γῆς Ἰούδα. Utrobique αἰχμαλωσία captivos ipsos, ut hoc in loco, complectitur. WESS.

215. 19. *Δώδεκα μυριάδες ταλάντων*] Eandem expressit summam Curtius L. V. 6. 9., ubi docti commentatores videndi, sicuti et Strabo XV. p. 1062. D. WESS.

215. 34. *Ὅτ' τὸ μὲν πρὸ ἀναλήμματος πολυδ. κατεσκευάστο*] Diceres ἀναλώματι Reg. pr. non esse spernendum, et mera tamen verioris scripturae παραδιόρθωσις est. *Ἀνάλημα* vocant quod in altum educitur opus. Infra L. XX. 36. καὶ τῶν τόπων τοὺς — κοίλους ἀναλήμμασιν ἀξιολόγοις ἐξισώσας. Tum munimenta, quibus moenia altius exstruuntur et loricantur. Suidas ex incerto scriptore, sive Polybius is fuerit, seu Diodorus, κατανοήσας τὸ βάρος τῶν ἀναλημάτων, καὶ ὡς ἀδύνατόν ἐστι σαλευσαι τὰ τεῖχη, quod non male explicat ὕψωμα, στήριγμα. Berosus in fragmentis ἐν δὲ τοῖς βασιλείοις τούτοις ἀναλήματα λίθινα ὑψηλὰ ἀνοικοδομήσας καὶ τὴν ὕψιν etc. quae quidem ἀναλήματα λίθινα saxaeus pilas recte verteris cum Salmasio ad Solin. p. 520. Alexandrini Interpretes ἀνάλημα τῆς πόλεως Δαβὶδ 2. Chron. XXXII. 5., et Siracides cap. L. 2. ἀνάλημα ὑψηλὸν περιβόλου ἱεροῦ cum dederunt, non aliud spectaverunt. Haec de voce. Durant in haec tempora stupenda regiae Persepolitanæ ruderæ, non plane quidem huic Diodori descriptioni respondentia, quod in tanta rerum temporumque vicissitudine haud profecto mi-

randum est, talia tamen, ut facile agnoscas eo loci Persepolim fuisse, cui a XL columnis suo Persae recentiores sermone *Chilminaer* nomen indiderunt. Reliquias accuratissime descriptas et in tabulis cultissime expictas dedit Corn. de Bruin Itiner. Part. II. p. 209. et seq., quem vide, et Is. Vossium ad Melae L. III. 8. WESS.

215. 47. Ὄρος — βασιλικὸν] Opinor eundem esse montem ac τὸ δισσοδὸν ὄρος, in quo Darium Hystaspiden sepulcra exstrui mandasse, in Ctesiae Excerptis apud Photium Cod. LXXII. p. 113. perscriptum legitur. Durant haec in tempora magnifica sepulcrorum vestigia in monte, non procul a Persepoli in altum sese extollente, quae horum esse rudera pertendunt apud eundem illum Corn. de Bruin ibid. p. 229., sed distantia illam exsuperat, quam Diodorus signavit. WESS.

216. 62. Καὶ τοῦ μὲν πότου προβαίνοντος] Simile hoc Diogenis L. VIII. 64. καὶ προβαίνοντος τοῦ πότου, ὡς τὸ δεῖπνον οὐκ εἰσεφέρετο. et Philostrati de Soph. Vit. II. 11. p. 591. ἐς ἀλεξιτρονῶν ὁδὰς προβάνας ἀπὸ τοῦ πότου. quae quidem et plurium aliorum loca non fugerunt diligentiam viri praeclari ad Xenoph. Ephes. Vol. V. T. III. p. 62. Miscellan. Observat. Addo Gregor. Nazianzen. Or. III. p. 85. C. εἶτα τοῦ πότου προελθόντος εἰς τὴν συνήθη ψυχροποσίαν. WESS.

216. 65. Ὄνομα μὲν Θαῖς, Ἀττικὴ δὲ τὸ γένος] Fata feminae, utque deinceps enupserit Ptolemaeo Lagi filio, Clitarchus exsequitur apud Athen. L. XIII. p. 576. D., incendii arcis Persepolitanae haud oblitus, sicuti neque Plut. Alex. p. 687. B. Nam Curtius, a quo ipsa Persepolis incendio corrupta traditur, a vero aberrat. Superavit enim urbs, ut ex Nostri L. XIX. 21. 22. et 45. constat, et viri docti ad Curtium L. V. 7. 9. admonent. WESS.

216. 80. Καὶ γυναικῶν μουσουργῶν — παρελημμένων] Insignis de his feminis locus vetusti est scriptoris apud Suidam in Μουσουργοί, haud praeteritus ab H. Valesio ad Excerpt. Nic. Damasceni p. 64. Psaltriaae erant, musica et corpore, ut *Cora* Virgiliana, quaestum facientes. Παλλακίδες μουσουργοὶ τοῦ βασιλέως in Epist. Parmenionis ad Alexandrum apud Athen. L. XIII. p. 607. F., quem vide quoque L. XII. 2. p. 514. B. de iisdem WESS.

216. 97. τὰς ἐκ τῆς Βακτριανῆς καὶ τῶν ἄλλων σατραπειῶν δυνάμεις] Scribendum esse hic quoque τῶν ἄνω σατραπειῶν persuadet idem vitium inferius locis magis etiam manifestis illatum. V. annot. ad XVIII. 39.

216. 99. Καὶ μετὰ τρισμυρίων, Περσῶν etc.] Illustrat haec Curtius L. V. 8. 3. WESS.

216. 3. Συλληφθεῖς ἐδολοφονήθη] A Satibarzane et Barzaente. Conf. Arrian. L. III. 21. et Curt. L. V. 13. 17. WESS.

217. 7. Παρακληθεῖς — μετελθεῖν τὸν φόνον etc.] Alexandrum qui spirantem Darium invenisse tradunt, rari sunt. In-

perfecti ultionem suscepit, quod communis omnium regum esset causa, quam negligere sibi et indecorum et periculosum fore prospiciebat. *Regi enim tuenda maxime regum est salus, Ne sancta quisquam scepra violaret dolo*, ut prudenter Oedipus in Senecae Oedip. v. 241. Vide Iustin. L. XI. 15. et Plut. Alex. p. 690.

WESS.

217. 15. Ἐπὶ τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων συνέδριον etc.] *Sei concilium Graecorum (Antipater) quid fieri placeret, consuluit. A quo Lacedaemonii nihil aliud quam ut oratores mittere ad regem liceret precati, gratis veniam defectionis, praeter auctores, inpetraverunt*, sic ex perspicacissimi Io. Fr. Gronovii coniectura Curtius L. VI. 1. 20. verissime. Nam N. Heinsii correctio ad sensum conprobari non potest. Quinam enim illi *Aegeatae*, quos veniam defectionis, praeter auctores, inpetravisse arbitratur? Nulli profecto apud Aeschin. in Ctesiph. p. 77. et Dinarch. in Demosthen. p. 94., in quorum orationibus de Graecorum infelici hac coniuratione diligenter. WESS.

217. 25. Κηφισοφῶν] In Dionysii Dinarch. p. 116. Κηφισοφῶν, quod merito damnat diligentissimus Sylburgius. WESS.

217. 27. Μετὰ Ναβάρνου] Redintegra *Ναβαρζάνου*. RHO. Μετὰ *Ναβαρζάνου*] Pareo viro docto. *Nabarzanem* enim constanter ceteri omnes vocant. Qui vero Nabarzani adiungitur Barzaentes, Arriano L. III. 21. et 27. *Βαρσαέντης* est, Curtio *Barzaentes*. Vid. N. Blancard. ad Arrian. sui L. III. p. 209. et 221. WESS.

217. 34. Οὔσαν δυσείσβολον] Si qui *δυσείσβολον* potius censuerint illis patrocinium Philosophus non negabit Polit. VII. 5., nedum Polybius L. III. 49., Nosterve L. XIX. 35. Sed vide not. in Lib. XV. 63. WESS.

217. 50. Ἰππέων ἐκάστω τάλαντον] Curtium inspicere L. VI. 2. 17. qui quidem defectus videtur, sicuti certe loco suo mota sunt, quae ibid. sect. 10. produntur: spectant manifesto finem huius in Diodoro capituli. De pecunia ex praeda redacta et a custodibus direpta, Strabo L. XV. p. 1063. A. WESS.

218. 66. Πλησίον πόλεως — Ἐκατονταπύλου] Consule Casaubonum ad Athen. L. XII. 2. et Raderum ad Curt. VI. 2. 15., in eo tamen peccantem, quod Diodorum Hyrcaniae Hecatompylum assignasse putet. Nihil illi huiusmodi in mentem venit: tantum dicit Alexandrum in itinere cum Hyrcanos peteret, venisse Hecatompylum: nimirum priusquam in Hyrcaniam penetraret, ut Freinsheim. optime animadvertit. WESS.

218. 76. Περί τινα πέτραν μαστοειδῆ] *Πετρώδη μαστόν*, ut L. III. 45. p. 212. ubi not. vide. Ceterum Curtius, qui ingenium huius fluminis Diodori verbis uberius explanat, id *Zioberim*, non sine scribarum peccato, vocat L. VI. 4. 4. WESS.

218. 85. Ἦν Ὑρζανίαν τινὲς ὀνομάζουσι] *Κασπία κα-*

λεῖται θάλασσα, οἱ δ' Ὑγρανίαν προσαγορεύουσιν Strabo L. II. p. 182. C. *Mare Caspium dulcius ceteris, ingentis magnitudinis serpentes alit: pisces longe diversi ab aliis coloris: quidam Caspium, quidam Hyrcanum adpellant, ita Curtius L. VI. 4. 18., cui non admodum dissimilia Plut. Alex. p. 690. C. Nostrae superiorisque aetatis peregrinatores Caspii maris aquam ob incursum tot annum prope litora dulcem, ab illis remotam longius, amarā ac sale multo infectam reppererunt, serpentes autem nullos, quos et accolae ignorabant, referente Ad. Oleario Itiner. sui p. 339. WESS.*

218. 92. *Τῶν μὲν γὰρ ἀμπέλων φασὶν ἐκάστην etc.] Eadem Strabo L. XI. p. 776., de ficu tamen ἢ συκῆ μεδίμνους (φέρει) ἐξήκοντα, quem medimnorum numerum vitiosum ne putes, iteratum et L. II. p. 124. D. videbis. Indene vero haec discrepantia, quod Noster aridas ficus, ille quales ex arbore decerpuntur, innuat? quod quidem suspicari liceret, nisi differentia nimia esset. WESS.*

218. 99. *Ἀπὸ τῶν φύλλων ἀπολεῖβον μέλι] Iterum Strabo, ἐν δὲ τοῖς δένδροισι σμηνορογεῖται, καὶ τῶν φύλλων ἀποδρέει μέλι. Clarius ad Diodori mentem Curtius L. VI. 4. 22. frequens arbor faciem quercus habet, cuius folia multo melle tinguntur: sed nisi solis ortum incolae occupaverint, vel modico tepore succus exstinguitur. Quae postrema clarissimum in modum patefaciunt, mel illud a μακρὰ nihil admodum discrepasse: namque et ea vel modico solis tepore exstinguebatur, Mose Exod. XVI. 21. teste. Graeci ἀερόμελι vocant, quod quomodo ex arborum in oriente foliis soleret colligi et in massam condensari, ut aliorum posset deferri, docetur illustri Amyntae ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τῶν Ἀσίας σταθμῶν loco apud Athen. L. XI. p. 500. C. Αἶτ εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον ab indigenis fingi, monstratque adeo quae sint τοῦ ὄντος μελιτός παλάθαι τετραγῶνοι, quarum in coenae-Persarum regis adparatu commemorat Polyæn. Strat. IV. 3. 32. Refer et huc quae ab Is. Vossio disputata ad Melae Pomponii L. III. 7. fuerunt. WESS.*

218. 2. *Ὁ καλεῖται μὲν Ἀνθηρόδων] Sic recte. Hesychius, Ἀνθηρόδων; ἢ τετραθηρόδων, sive potius τετραθηρόδων. Idem, Τετραθηρόδων, ζῶον τῶν ἐντόμων καὶ κεντροφόρων, παραπλήσιον σφηκί. quorum insectorum ingenium atque habitum exponit Philosophus de Animal. Histor. L. IX. 43. diligenter. Meminisse et Aelian. L. XV. Hist. An. c. I. puto, cum de muscarum prope Thessalonicensem et Beroeam indole, εὐίκασις οὖν τὸ μὲν θράσος μνία: τὸ δὲ μέγεθος εἴποις ἂν ἈΝΘΗΛΙΟΝΑ, σφηκός δὲ τὴν χροῶν ὑπεμύξατο. βομβεῖ δὲ ὡς αἱ μελιτταί. Sic enim ἈΝΘΗΛΙΟΝΑ corrigo, etsi non ignorem Etymologi Ἀνθηρόδωνας, τὰς μελίσσας. Ab illis enim Aelianus suam ἀνθηρόδωνα distinguit apertissime. Sed quoquo modo sese illud habet, non dubito, quin Diodorus aemulatus hic*

sit Clitarchum, mollita tamen audaciore, qua usus is fuerat, figura. Ridet hominem Demetrius *περὶ Ἑρμ.* c. 130. quod de apibus seu potius crabronis genere cum sermo esset, locutus sit tanquam de bove fero vel apro Erymanthio: *καθάπερ ὁ Κλείταρχος περὶ τῆς ΤΕΝΟΡΗΔΟΝΟΣ λέγων, ζώου μελίσση ζοιότος, κατανέμεται μὲν γῆσι τὴν ὄρεινὴν εἰσπίπταται δὲ εἰς τὰς κοίλας ὄρεως.* Vides eadem paene verba, haud dubie ex eius libris τῶν *περὶ τὸν Ἀλέξανδρον*, ab Athenaeo auctoreque ipso L. II. 7. citatis, deprompta. Quod quidem Tzetzae si cognitum exploratumque fuisset, quanto ille nobis plura oggessisset Chiliad. VII. v. 51., Clitarchi insolentiosem dictionem perstringens? WESS.

219. 14. Ὅντες περὶ χιλίους καὶ πεντακοσίους] Conf. vir. doctos in Curtii L. VI. 5. 9. WESS.

219. 20. Εἰς τὴν χώραν τῶν — Μάρδων] Gens erat ληστρικὴ, cui Persarum reges annuam pensionem, ut ab excursionibus interquiescerent, dare adsueverant. Promiscue Ἀμαρδοὶ et Μάρδοὶ dicebantur, Strabone L. XI. p. 795. teste. WESS.

219. 21. Ὑπερεφρόνησαν] Περιεφρ. Reg. I. aeque comode. Conf. Kuster. in Aristoph. Nub. v. 225. WESS.

219. 25. Ἐπιμένων αὐτοῖς] Repara ἐπιβαίνων. RHOD. Etsi proxime a vulgato deflectat Rhodomanni ἐπιβαίνων, praeferram, si mei res esset arbitrii, ἐπιβαλῶν, ut huius lib. cap. 87. ἐκτινε πρὸ τῆς τούτου παρουσίας ἐπιβαλεῖν τῷ Πύρῳ. et cap. 88. ἐπιβαλῶν τοῖς πολεμίοις, πολὺν φόνον ἐποίη. saepeque alias. Blancardus, cum haec exscripsisset ad Arriani sui L. III. p. 218., *Interpres*, inquit, *pro ἐπιμένων legit ἐπιβαίνων. Sed satis fuit dixisse συνάψας μάχην, quae sunt in sequentibus.* Quid porro? Servandumne ergo ἐπιμένων, ut legitimum? Hoc docere debuerat. WESS. Possis etiam ἐπιπεσῶν. Sed ἐπιμένων dictum sicut p. 311. 43.

219. 32. Ὑπὸ Δημαράτου τοῦ Κορινθίου] Aliter Plut. Alex. p. 667. C., a Polynico Thessalo venalem Philippo propositum significans, quem vide et ceteros, quos de Bucephalo testes excitavit ad Curt. L. VI. 5. 19. ingenti numero Freinshemius. WESS.

220. 51. Ὅνομα μὲν Θάληστρις] Solens Clitarchum sequitur. Ego vero mallet, Thalestrim et Amazonas abesse hinc iussisset. Sunt enim illepidum Macedonum quorundam, omnia ad regis sui gloriam referentium, commentum, sicuti dudum viri prudentes, Strabo Geograph. L. XI. p. 771., Plutarchus Alex. p. 691. B. et Arrian. Ἀναβ. L. VII. 13. p. 291. agnoverunt. WESS.

220. 68. Καὶ συμπεριενεχθεῖς ἡμέρας τρεῖς καὶ ἴδμε] XIII dies in obsequium desiderii eius absumti sunt bene Curtius. Confer not. in L. III. 64. WESS.

220. 74. Εἶχε ὀμβροῦχος Ἀσιαγενεῖς] Asiaticos Interpres, idque verissime. Firmat usum Agatharchides de Agesilao ὄρων τοὺς Ἀσιαγενεῖς μὲν στολαῖς πολυτελῶς ἡσκιμένους

apud Athen. L. XII. p. 550. E. et L. Scipio *Asiagenes* apud Livium et Sidon. Apollinarem. Vide infr. ad Excerpt. Vales. p. 381. WESS.

220. 77. *Τό, τε Περσικὸν διάδημα περιέθετο*] Utitur his Begerus Thes. Brandenb. T. I. p. 230. similibusque Curtii, *itaque purpureum diadema distinctum albo, quale Darius habuerat, capiti circumdedit*, ut teneat, Alexandri Persicum diadema a Macedonico fuisse diversum, Macedonumque reges diu ante Alexandrum diademata habuisse capita. Prudentior multo Ezech. Spanhem., quem Diss. de Num. Praest. VIII. p. 466. vide. Mox τὴν Περσικὴν ζώνην fortasse reperientur qui στολὴν, quod gentis usu sit nobilitata, praecipiant. Ego vero veto, nam et Plutarchus τὴν Περσικὴν ζώνην καὶ διάλευκον χιτῶνα coniunxit. WESS.

220. 79. *Πλὴν τῶν ἀναξυρίδων καὶ τοῦ κἀνδρος*] Οὐδὲ ἀναξυρίδας, οὐδὲ τιάραν, οὐδὲ κἀνδρον ἔλαβεν Plut. Alex. p. 690. E. et de Alex. Fort. p. 330. A. Et tamen Philippus in Luciani Dial. Mort. XIV. 4. filio exprobrat, *κἀνδρον μετενέδυσ καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου*, asperius profecto, nisi si progressus ad has Persicae vestis partes deinceps sit. Ceterum glossae, quae Reg. sec. occupavit, non admodum dissimilis in his Dionis Chrysost. Or. Corinth. p. 467. B. *Ἕλληρ δ' ἀνὴρ παρῆχε τύπτειν τὸ σῶμα ὡς κἀνδρον, ὡς ἱμάτιον* sunt enim duo postrema supervacanea atque explicationis caussa a Grammatico intrusa. De *candy*, purpureo regum Persarum amiculo, nihil addo. Confer Ill. Spanhem. Diss. VIII. de Num. p. 455. Statim *περιπορφύρους*, ut in Plut. de Alex. Fort. p. 330. A., praetuli. Tu si secus censeas, in altero, cui patronus non deerit Pollux L. X. 42., acquiesce. WESS.

220. 82. *Τὰς παλλακίδας — τὸν ἀριθμὸν οὐσας etc.*] Adi Curtium III. 3. 24. et VI. 6. 8., et Brisson. de Reg. Pers. I. p. 162. WESS.

220. 96. *Ἀγροηκέναι μὲν τοὺς κατειλεγμένους ὑπ' αὐτοῦ etc.*] Obscura haec sunt. A quo enim delecti hi milites? Darione? Id vero falsum. Alexander Satibarzanem Ariis praeposuit, Macedonibus aliquot relictis, quorum opera satrapiam tueretur, quos ille perfide contrucidavit. Haec paene faciunt, ut scriptum fuisse putem *καταλειμμένους ὑπ' αὐτοῦ*, quorsum Vat. et Reg. pr. trahi possent. Sed nolo confidentia uti. Constat sententia ex Arriani L. III. 25. WESS.

221. 1. *Εἰς Χορτάκανα*] Arrianus εἰς Ἀρτακόανα πόλιν, *Artacacnam*, sed variante scriptura, Curtius, Ἀρτακάναν Strabo, quamquam schedae veteres Ἀρτακάκναν, L. XI. p. 785. Quae quidem discordia in barbaris vocibus haud solet esse insueta. Referunt ad *Chortacana* viri docti Plut. verba de Roxane *καλὴν καὶ ὠραίαν ἐν χορτάνου παρὰ πότον ὅγ' εἶσαν*, sic enim scripti Codd. ostentant in Alex. p. 691. E., at male, ut inferius declarabitur ad L. XVIII. 3. WESS.

221. 7. *Εἰς ὄρος τὸ καλούμενον * ἔχον etc.]* Montis nomen in omnium excerptis, quibus mihi utendi facultas, deficit, neque divinare possum, quo ille titulo fuerit. N. quidem Blancardus ad Arrian. L. III. p. 222. *Parorapanisi* nomen excidisse opinatur, coniectura admodum ambigua. WESS.

221. 12. *Εἰς τινὰ πέτραν]* De ea Curt. VI. 6. 23. WESS.

221. 16. *Καὶ διανύσας εἰς τὰ βασιλ. τῆς Δραγγυῆς]* Consentit una cum Strabone L. XV. p. 1054. D. Curtius L. VI. 6. 35. In Arriano *τῶν Ζαυγαγαίων βασιλεία* ex diversa vocabuli pronuntiatione L. III. 25. Conf. Iac. Gronov. *ibid.* cap. 28. p. 144. WESS.

221. 21. *Δίμνος]* Vide Plut. Alex. p. 692., Curt. L. VI. 7., ubi male et contra scriptos libros *Dymnus*. WESS.

221. 43. *Τὸν μὲν Φιλώταν παρέπεμψε]* *Transmittebat*, ut subinde apud Suetonium. Vid. not. in L. XIII. 52. WESS.

221. 46. *Ὁ δὲ τὸν — εἰς τὴν ὄπλοθήκην εἰσάγαγον]* *Metron erat ei nomen, super armamentarium posito*, quare et Cebalinum in armamentario abscondit, apud Curtium dict. loco sect. 23. WESS.

222. 56. *Τὴν κρίσιν ὑπὲρ τούτου — ἐπέτρεψε]* Hoc iustum esse, ex Curtio cognoscitur L. VI. 8. 24. et 9. 33. WESS.

222. 64. *Κατὰ τὸ τῶν Μακεδόνων ἔθος — ἐθανατώθη]* Putes agi de Macedonum lege, qua cautum erat, ut propinqui eorum, qui regi insidiati erant, cum ipsis necarentur, obiter indicata a Philone Iud. de Leg. Special. p. 802. D., plenius a Curtio VI. 11. 20. Sed non ita est: innuit eum morem, quo, dato signo, saxis obruebantur a Macedonibus apud Curt. *ibid.* sect. 39. WESS.

222. 69. *Διὰ τὴν πρὸς Ἀντίγονον οἰκειότητα etc.]* Nusquam de Alexandri Lyncestae et Antigoni necessitudine memoratur, contra ea saepe de Antipatri, cuius Alexander ille gener erat, apud Iustin. L. XII. 14. et Curt. VII. 1. 7. Quare *διὰ τὴν πρὸς Ἀντίπατρον οἰκειότητα* refingit Freinshemius ad eum Curtii locum, coniectura eleganti, sed dubia. Agitur hic de familiaritate, quae Alexandrum inter et Antigonom intercesserit, quaeque iustam regis iram morata fuerit: de Antipatri et Alexandri Lyncestae adfinitate nihil. Sequar tamen ubi Codd. addixerint. WESS.

222. 72. *Ἐπὶ δρομάδων καμήλων]* Conf. L. XIX. 37. WESS.

222. 84. *Καὶ προσηγόρευσεν ἀτάκτων τάγμα]* Fortasse quod seorsum cohortem hanc a ceteris tendere ignominiae causa rex iusserit, ut Curt. VII. 2. 37. prodidit, quodque *ἀτακτεῖν*, sicuti L. XVIII. 17. loquitur auctor, fuissent soliti. WESS.

222. 89. *Ἐπὶ τοὺς — Ἀρμασποὺς]* Sic Strabo XV. p. 1055. A. et Stephanus in *Ἐνεργείται*. Apud Curtium L. VII. 3. 1. in *Agriaspas*, quamquam quidam libri in *Armaspos*: unde *Arimaspos* non iniuria feceris. In Arriano III. 27. *ἐς Ἀργιάσπας* aut

Ἀριμάσπας, pro quo Ἀριμάσπας, utroque enim modo dicebantur, restituendos esse, non dubium est L. Holstenio ad Stephanum. WESS.

223. 4. Τῶν ὁμόρων τῶν — Κεδρωσίων] Ita gentem solet auctor et regionem Κεδρωσίαν adpellare. Vid. inf. cap. 104. et L. XVIII. 3., nec dissensit Alexander Polyhistor apud Stephan., quod is frustra mendum fuisse exemplaris suspicatur in Γεδρωσία. Ceteri fere Γεδρωσίαν et Γεδρωσίους vocant, uti Strabo, qui Drangis finitimos perhibet, L. XV. p. 1054. et Aelian. de Animal. L. XVII. 6. Iunge H. Vales. ad Ammian. L. XXIII. 6. p. 400. WESS.

223. 14. Ἐριγύιον καὶ Στασάνορα] Huius loco Erigyio Caranum et alios adiungunt Curt. VII. 3. 2. et Arrianus III. 28. WESS.

223. 20. Πρὸς ταῖς ἑκατὸν δέκα] Deest eius nomen, qui stadio hac Olympiade victor fuerat renuntiatus, quod ex Eusebii Chronico ita restitue, καθ' ἣν στάδιον ἔνικα Κλίτων ὁ Μακεδών. WESS.

223. 22. Παροπαμισάδας] Ut montem Παροπάνισον veterum plures scripserunt, ita accolat Παροπανισάδας, Ptolemaeus, Ammianus Marcellinus, Marcianus Heracleotes atque alii. Hinc illa in membranis discordia et mox cap. 83. Vide Theoph. Sigefer. Bayerum Hist. Regn. Bactr. p. 10., montis etiam nomen ex Indorum sermone explicantem. WESS.

223. 24. Χιονοβολεῖται δὲ πᾶσα etc.] Non dissimilia Strabo L. XV. p. 1055. et Plut. de Alex. Fort. p. 340. E., et Curtius inprimis L. VII. 3. Quin haec in tempora Indi quendam Paropamisi verticem suo sermone, Bayero dict. loco teste, *montem hominum perniciem* adpellant, quia nivibus oppletus, saepenumero iter facientes praecipiti earum mole opprimit. Male ergo Philostratus de Vit. Apoll. L. II. 18. nivem omnem a Paropamiso, sive, ut vocare maluit, Caucaso, longissime amolitur: nec melius instituit doctissimus Io. Clericus, in Curtio ob has nives taxando asperior, cuius criminationes si diligentissime retusas desideres, consule Iac. Perizonium ad Aelian. Var. Hist. L. XII. 37. et in Curt. Vind. p. 120. seqq. WESS.

223. 28. Ἐκ πλίνθων — ἐχούσας καμάραν] Mecum ita si interpunxeris, nulla innovatione opus erit. Curtius, Nostrum aemulatus, *tuguria*, inquit, *latere primo struunt, et quia fertilis est terra materiae, in nudo etiam montis dorso usque ad summum aedificiorum fastigium eodem laterculo utuntur. Ceterum structura latior ab imo, paullatim incremento operis in artius cogitur, ad ultimum in carinae maxime modum coit: ibi foramine relicto superne lumen accipiunt ad medium.* Quae cultissima tuguriorum descriptio nihil admodum discrepat ab aedificiis, in quae Samogethae Tartarique cum maxime sese abdunt, cum cura

delineatis a Matth. Michovio Sarmat. L. II. 2. et Corn. de Bruin Itin. Part. II. p. 90. WESS.

224. 53. Ἐλάβανον οἱ Μακεδόνες] Coniiciebant atque arbitrabantur, quemadmodum οὕτως ἔλαβον pro ἐνόησαν, explicantibus Criticis, in Thueydide L. III. 20. et supra L. XIII. 14. Quod succedit ἐπιστάμενοι, vereor ut viri docti versionem admittat. Semperne ergo foco adstabant? Cras fortasse mihi persuaderi patiar: nunc quidem certe ἐπιστάμενοι manero, ut Macedones, ex fumo, ut arbitrati fuerant, ubi Paropamisadae degant, cognoscentes spectet. Ceterum haec Curtiana contendere operae fuerit pretium L. VII. 3. 12. 15. *obscura coeli verius umbra, quam lux, nocti similis premit terram, vix ut quae prope sunt, conspici possint. Tum, sed tanta caligo erat, ut aedificia nulla alia res quam fumus ostenderet.* Quae ex male intellectis his Diodoreis quin sint progenita, vix quidquam addubito. Nihil hic de Cimberis tenebris. Id duntaxat significatur, ex continuo per nivem itinere oculorum aciem hebere coepisse, nec prospici adeo longius remota potuisse accurate. At Curtius verba σαφές δ' οὐδέν ἐξ διαστήματος ἦν ἰδεῖν etc. in eam accepit sententiam, quasi tenebras obscuramque coeli umbram describerent, errore manifesto. WESS.

224. 62. Ἦν ὠνόμασεν Ἀλεξάνδρειαν] Ea est, quam XVII huius nominis ἐν Σογδιανῇ παρὰ Παροπανισάδαις Stephanus, etsi non sine errore, indicato a L. Holstenio, collocat. Vid. Arrian. L. III. 28. et IV. 22. WESS.

224. 63. Κατὰ δὲ μέσον τὸν Καύκασόν ἐστι πέτρα] Caucasus hic merum ζόμπασμα assentatorum est Macedonum, spreum iure optimo a Strabone L. XI. p. 771. et L. XV. p. 1009. ceterisque, a Stanleio ad Argum. Promethei Aeschylei conductis. Fieri quidem potuit, ut voce Indorum *Khoo* vel *Khau*, montem indicante, quae Bayeri de Reg. Bactrian. p. 8. suspicio, in errorem induerentur, auxit tamen eum militum scriptorumque vanitas, ne qua parte Alexander Herculi, gentis suae principi, concederet. De antro, in quo Promethei peracta fabula, praeter Strabon. dict. loc. Lucianus Prometh. c. 4. cum T. Hemsterhusii nota. WESS.

224. 68. Καὶ ἄλλας πόλεις ἔκτισεν etc.] Non de nihilo videtur Reg. I. καὶ ἄλλην πόλιν — ἀπέχουσαν. Quis enim crediderit in tam brevi locorum intercapedine regem plures extruxisse urbes? Nec obest εἰς αὐτὰς, quod continuo consequitur, quippe et hanc et Alexandriam complectens. Curtius certe ad Alexandriam retulit L. VII. 3. 23. *condendae in radicibus montis urbi sedes electa. VII millibus servorum, et Macedonum praeterca militibus, quorum opera uti desisset, permissum in novam urbem considerare.* Sic ea lege, ut ex parte quadam vidit Freinsheimius, cui quidem Schefferus obloqui recusasset, si haec Diodori, unde sua Curtius, in numerato habuisset. *Servos* adpellat Curtius,

qui hic βάροβαροι, milites quorum opera uti desisset, τοὺς ἐκτὸς τάξιων συνακόλουθοῦντας. Nihil clarius. WESS.

224. 79. Ἄνδρα στρατηγικὸν] Saepenumero Diodorus στρατηγίαν, viris, usu militiae probatis, adtribuit: unde στρατηγία καὶ etc. ex membranis restitui posset, si quae necessitas illi fuisset inposita, ut eodem semper modo loqueretur. WESS.

225. 95. Ὀνομα Βαγωδάραν] Cobares, natione Medus in Curt. L. VII. 4. 8., quem vide. WESS.

225. 6. Οἱ δὲ πᾶσαν ὕβριν καὶ αἰκίαν etc.] Dissentiunt in supplicii, quod Besso irrogatum, genere Arrian. L. IV. 7. et Curtius L. VII. 5. 40. WESS.

225. 8. Διεσφενδόνησαν * * *] Hic vasta est lacuna, quae incipit statim a διεσφενδόνησαν. Massacorum autem hic reginam intelligi ut existimem, Index Graecus capitum posterior, huic libro praemissus, facit. Bessi equidem uxorem, ut Cospus Bononiensis ἐπεξηγεῖται, hoc titulo dignam ab auctore minime iudicatam esse, facile confirmaverim. Sedecim autem Indicis capita ostendunt, enormem hic multarum narrationum iacturam esse factam. Nam quae de transitu Alexandri per regionem siticulosam, Scythis, ac Sogdianorum itemque Bactrianorum defectione, de venatione in Basi-tis, de impietate in Bacchum, de Cliti et Callisthenis interitu, de bello cum Nautacis, de nuptiis cum Rhoxane, de Nysia et expugnatione urbis Massacorum κεφαλαϊοδῶς ibi annotantur, in exemplari nostro, praeter fragmentum de mercenariis Massacenis, omnia desiderantur. Ex Arrhiani tamen L. IV. et Curtii VII. et VIII. defectus hic suppleri poterit. RHOD. Hiatus, qui in hac pagina conspicitur, continebat unius anni gesta Hegemone Archonte, quae recenset Arrianus in Alexandri gestis L. IV. PALM. Haec, et quae mox conspicitur, lacuna ingens est, sed illa tamen paucorum verborum, ut ex rerum serie conficitur. Inquisivi per amicos diligenter in Italia, Gallia et Germania ecqua ex membranis expleri posset, at frustra. Quare carendum illis perpetuo fuerit, nisi aliunde integriores Codd., quam qui in meam venerunt notitiam, felici quodam casu eruantur. WESS.

225. 10. Ἡ μὲν βασίλισσα etc.] Cospus reginam hanc Bessi fecit uxorem, non animadverso, qui locum hunc a superioribus distraxit, hiatu. Intelligitur regina Cleophs, de qua Curtius L. VIII. 10. 34. et Iustinus L. XII. 7. Mox desiderantur Cleophsidis et Alexandri amores, natusque inde filius, quem Alexandrum adpellavit: tum quoque conditiones, quibus aere conducti a regina milites abeundi facultatem inpetraverant. WESS.

225. 15. Καὶ σταδίους ὄγδοήκοντα] Sic fide schedarum veterum restitui. Octingenta stadia nimia erant. Ex urbe enim egressi vicino in colle castra sunt metati, docente Arriano, sed perfidiam Alexandri dissimulante, L. IV. 27. p. 190. Melius Plut. Alex. p. 698. C. et Polyæn. Strat. L. IV. 3. 20. WESS.

226. 41. *Τοῖς πνεύμασιν*] Forte *πνεύμοσιν*, vel *σώμασιν*, quod praetulerim, RHOD. *Τοῖς πνεύμοσιν ἐνήρειδον*] Accipio libens, quod Venetus liber obtulit, alioqui *σώμασιν*, quod sede sua a πνεύμασιν saepe eversum ostendit Coteler T. II. Mon. Graec. p. 609., ex Rhodom. coniectura praestitisset. Poeta Aen. IX. 701. *et fixo ferrum in pulmone tepescit.* et X. 387. *atque ense tumido in pulmone recondit.* Quem quidem locum et haec Diodori cum exscripsisset N. Blancardus ad Arriani sui L. IV. p. 303. *servo tamen*, inquit, *cum libris τοῖς πνεύμασιν*, et interpretor locum, eorum praecordia et vitalia ferri acie transfigebant. Idem Maro,

— — — *abditaque intus*

Spiramenta animae lethali vulnere rumpit.

Vides absque mutatione parilem sensum exire. Video equidem et miror. Quis enim Graecorum τὰς ἀκμὰς τοῦ σιδήρου τοῖς πνεύμασιν ἐνερεΐδειν dixit? Fontem, unde areolas suas rigavit, si qua vestiges, reperies in Stephani Thes. T. III. p. 406. WESS.

226. 57. *Τοὺς ἰππεῖς συνέπεστησε*] Interpretis equitibus concessit non laudo. Vult Diodorus, praeter alios abducendae huius multitudini inpositos fuisse equites. Haec enim voci potestas. WESS.

226. 61. *Τὴν ἄορον καλουμένην*] Sic et huius lib. cap. 96.; si tamen ἄορον malueris, utere Luciano D. Mort. XIV. 6. et quae ibi viri docti. WESS.

226. 63. *Τὸν παλαιὸν Ἡρακλέα*] Mallem τὸ παλαιὸν adverbialiter, pro *antiquitus*. STEPH. Non equidem intercedo. Vide adscripta L. I. 92. p. 103. Praeclare vero Strabo L. XV. p. 1008. Ἄορον δέ τινα πέτραν, ἣς τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς ὑποθήει πλεθρῶν τῶν πηγῶν, Ἀλεξάνδρου κατὰ μίαν προσβολὴν ἐλόντος, σεμνόνοντες (assentatores Macedones) ἔρασαν τὸν Ἡρακλέα τρεῖς μὲν προσβαλεῖν τῇ πέτρῃ ταύτῃ, τρεῖς δ' ἀποκρουσθῆναι. Adiunge Curt. VIII. 11. et Philostrate. Vit. Apollon. L. II. 10., qui xv stadiorum altitudinem rupi tribuit et fabulas solito sibi more auget. WESS.

227. 93. *Συνεχῶς ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ etc.*] Eadem Curtius in petrae huius oppugnatione describenda copiosus, L. VIII. 11. 9., a quo Nostroque in plerisque abit Arrian. IV. 29. et seqq. WESS.

227. 9. *Τοῖς κenoῖς τοῦ πολέμου*] Posui κenoῖς τοῦ πολέμου, non καινοῖς, ut habet vulgata editio. Cicero ad Att. lib. V. 20. *Interim (scis enim quaedam πανικὰ dici, item τὰ κενὰ τοῦ πολέμου) rumore adventus nostri et Cassio, qui Antiochia tenebatur, animus accessit, et Parthis timor iniectus est.* Ipse item Diodorus infra (XX. 30.) ὡστ' ἀληθές εἶναι τὸ λεγόμενον, ὅτι πολλὰ τὰ κενὰ τοῦ πολέμου. Itidem Polybius οὕτως ἀληθές ἐστι τὸ περιγερόμενον, ὅτι πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου. Rursum Diodorus infra (XX. 68.) αἱ μὲν οὖν δυνάμεις ἀμφοτέρω τὸν εἰρημέρον τρόπον ἠτύχησαν, ἐξανατηθεῖσαι, κατὰ τὴν παρουσίαν, τοῖς κenoῖς τοῦ πολέμου. STEPH. Stephani sententiam vetusti libri affirmant. Differentia librariis accepta referenda est, qui et in Thu-

cydide L. III. 30. τὸ καινὸν τοῦ πολέμου, scholiastæ tum hoc, tum τὸ κενὸν, quod prorsus opportunum, explicante, et pulcre monet vir doctus Miscellan. Observ. Vol. III. p. 302., et in Suida πολλὰ καινὰ τοῦ πολέμου, fragmentoque Polybii, de quo H. Stephanus, dederunt. Rectum est in Nostri Ecloga 2. Lib. XXI., et Diogeniano Proverb. VII. 80. WESS.

227. 13. Ἀφρίκης τις Ἰνδός] *Erycem* adpellat Curtius VIII. 12. 2., in sequentibus Nostri verba Latine exprimens. WESS.

227. 27. Μῶφης] Permutatis duabus prioribus literis *Omphis* est Curtio, eadem de adscito Taxilæ nomine regioque insigni, Alexandri permissu, proferenti dict. loc. sect. 14.; adde Strabon. L. XV. p. 1022. WESS.

227. 38. Ἀπαρασκευώς] *Lego ἀπαρασκευοίς, non ἀπαρασκευώς.* STEPH.

228. 52. Ἀῦλον Ποστούμιον] Pro hoc Livius edit Πόπλιον Πλαύτιον, Fastique adstipulantur. RHOD. Videtur aliis ex Fastis *A. Postumius* transsumptus. Conf. Livium L. VIII. 22. et Pigh. Ann. ad ann. CDXXV. p. 337. WESS.

228. 54. Προσαναλαβὼν τὴν δύναμιν] Legi etiam potest προαναλαβὼν, sed mutata significatione. RHOD. Nihil mutatione opus esse, antea dixi. Auctor huius lib. cap. 110. ἐνταῦθα δὲ μείρας ἡμέρας ἑπτὰ καὶ προσαναλαβὼν τὴν δύναμιν. Sæpeque alias. WESS.

228. 56. Πεζοὺς μὲν πλείους τῶν πεντακισμυρίων etc.] In Pori exercitu describendo finiendoque peditum, curruum et elephantorum numero discordia est. Vid. Curt. VIII. 13. 7. et Arrian. L. V. 15. WESS.

228. 60. Ὅς ὠνομάζετο Ἐμβίσαρος] Mox cap. 90. eius in nomine mire variatur, sicuti et Strabonis, Curtii, Aeliani, aliorumque in libris. Conf. Rader. et Freinshem. in Curt. VIII. 13. 1. Ἀμβίσαρος Arriani L. V. 8. quamquam neque is sibi constat, sola pronuntiatione ab *Embisarō* discrepat. WESS.

228. 72. Ἡ μὲν οὖν ὅλη σύνταξις αὐτῶν etc.] Polyænus, ὥστ' ἦν τὸ σχῆμα τείχει μεγάλῳ παραπλήσιον· οἱ μὲν ἐλέφαντες εἰσιτότες πύργους· οἱ δὲ πεζοὶ μεσοπυργίοις L. IV. 3. 22. Quæ simili ex fonte, unde auctor aquatum iit, esse hausta adparet. Recte ergo *beluas offerentes moenium speciem* apud Curt. IX. 2. 15. his Diodoreis tuetur Cellarius. WESS.

228. 79. Γενομένης δὲ μάχης, τὸ μὲν πρῶτον etc.] Comma post μάχης reducendum esse locandumque post ἱππεῦσιν, bene monuit Rhodemannus, cui hæc in re nolle obsequi inconsultum est. WESS.

228. 84. Οἱ δὲ ταῖς προνομαίαις περιλαμβανόμενοι] Hoc retineo, tametsi προνομαῖς minime pravum. Philo Iud. de Mund. non Corrup. p. 991. A. καὶ τῇ προνομαίᾳ τὴν πλευρὰν τύπτοντες. Philostratus de Apollon. Vit. II. 12. καὶ αὐτὸ τὸ θηρίον χεῖ-

ρα τὴν προνομαιίαν ἡγεῖται. Unde Latinis elephanti proboscis manus saepenumero. Curtius L. VIII. 14. 27. *praecipue terribilis illa facies erat, quum MANU arma virosque corripent, et super se regentibus traderent.* De iisdem Lucian. Zeuxid. c. 10. καὶ συναναδρόπτοῦντες ἐς ἕψος ταῖς προνομαιίαις, quem vide quoque in Muse. Encom. c. 3. WESS.

229. 4. Τὸ γὰρ μῆκος ἦν πηχῶν πέντε] Abunde illustravit Freinshem. in Curt. L. VIII. 14. 13. WESS.

229. 18. Καὶ περικλασθεῖς περὶ τὸ θηρίον] Quis controversiam his movisset, nisi veteres membranae ansam praebent? *Θωράκιον*, quod ostentant, non plane incongruum est. Machina erat, belluae tergo inposita, unde in hostes abs bellatoribus spicula torquebantur. Ne temere dixisse videar, en Aeliani verba ex L. XIII. de Animal. cap. 9. ὁ δὲ στρατιώτης ἐλέφας ἐπὶ τοῦ καλουμένου ΘΩΡΑΚΙΟΥ, ἢ καὶ νῆ Δία τοῦ νότου γυμνοῦ καὶ ἐλευθέρου (ἡ ἔρει) πολεμιστὰς μὲν τρεῖς etc. et Auctoris Histor. Maccab., qui *Θώρακα* vocat, ἐν τῶν θηρίων τεθωρακισμένον *Θώρακα βασιλιζῶ* L. I. cap. 6. 43. Itaque id si reliquit auctor, indicabitur, Porum infracto et vulneribus lacero corpore ex ea machina in terram versum corruisse. Nihil tamen decerno, quod et vulgatum tueri se possit. Alia de Poro Curt. L. VIII. 14. 35. et Arrian. *Ἀναβ.* L. V. 18.; e quo et hoc discimus, superiore anno praelium hoc fuisse administratum, sed eius fine. Quae quidem caussa, cur Chremetis Archontis magistratui Diodorus suo more id contribuat. WESS.

229. 43. Τὴν μὲν πέραν τοῦ ποταμοῦ] De urbibus hisce distinctius cap. 95. WESS.

230. 54. Ὅντας ἐκκαυδεκαπήχαις] Ex Clitarcho sumpta sunt, quem testem XVI cubitorum serpentibus excitat Aelian. Hist. Anim. XVII. 2. Mox γένη πολλὰ καὶ τοῖς μεγέθεσι διαλλάττοντα exscriptor Reg. pr. voluisse videtur, sicuti *πιθήκιων γένη ποικίλα τὴν χροάν*, μεγέθει δὲ μέγιστα Clitarchus apud Aelian. in simiarum hac venatione. WESS.

230. 59. Τῶν δὲ κωνηγῶν οἱ μὲν μέλιτι τοὺς ὀφθαλμοὺς etc.] Demiror, cur melle oculos laverint, cum aqua ei rei et aptior multo et paratior esset? Strabo aquam praetulit L. XV. p. 1023. eadem in historia ἐν ὄψει θέντες τρυβλίον ὕδωρ ἔχον τοὺς ἑαυτῶν ὀφθαλμοὺς ἀλείφουσιν ἐξ αὐτοῦ. Unde ergo id mel? Paucis expediam. Error videtur aut ipsius scriptoris, aut amanuensium. Clitarchus, unde haec excerpta, *μέλιτι ἀλείφουσιν*, rubrica pingunt, scripserat, quod, in veteri exemplari corruptius exaratum, *mel* tandem progenuit. Accipe ipsa Clitarchi, sicuti ab Aeliano de Anim. L. XVII. 25. adumbrata sunt, verba: πρὸς τούτοις εἰ θεάσαιτό τινα (simia) ὑποδήματα τοῖς ποσὶ περιτιθέντα, μιμεῖται τὴν ὑπόδεισιν καὶ ὑπογράφοντα τὰ ὀφθαλμῶ *ΜΙΑΤΩΙ*, καὶ τοῦτο δρᾶσαι θέλει. Vides ovum ovo non esse

simillius. Iam ut rubricae minisque in pingendis oculis et superciliis usum veteri aeo valuisse, multis ostendam, in re cognita necesse non arbitror. WESS.

230. 65. Ἐπίσπαστρα καθάπτουσι] Aelian. eodem loc. εἶτα καὶ τοῦτοις ἔρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσι, καὶ τοιαῦτά ἐστι. Vertunt et laqueum subtilus validum addunt, mentem scriptoris assecuti, non verba. Lege mecum καὶ τοῦτοις ἔρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσι. Namque ἔρματα huic loco non conveniunt, aliud indicantia, ut vel eiusdem L. XIV. 24. cognoscitur. Quod vero continuo sequitur ὅταν βούλωνται τὰ ζῶα id neminem Graeci moris callentem morabitur. Conf. ad L. V. 8. WESS.

230. 71. Ἐμβίσασρον] Vid. supra cap. 87. WESS.

230. 76. Τὸ δὲ πάχος μόγις ὑπὸ τετάρων — περιλαμβ.] Ex Onesicrito μεγέθη δένδρων, ὥστε ΠΕΝΤΕ ἀνθρώποις δυσπερίληπτα εἶναι τὰ στελέχη Strabo L. XV. p. 1017. WESS.

230. 80. Οἱ μὲν γὰρ — ἔξομοιοῦσθαι] Ultimium longissime exterminandum. RHOD. Οἱ μὲν γὰρ — ἐπέφαινον, οἱ δὲ etc.] Recte vir eruditus, cuius opinioni veteres libri auctoritatem conciliant. Sumpsit et has ex Clitarcho serpentes Diodorus: sic enim ille βραχυτέρους μὲν εἶναι — ποικίλους γε μὴν τὴν χροῖαν ὁρᾶσθαι, ὡσπεροῦν φαρμάκοις καταγραφέντας. τοὺς μὲν γὰρ ΧΑΛΚΟΕΙΔΕΙΣ ΤΑΙΝΙΑΣ ἔχειν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐς τὴν οὐρὰν καθερπούσας apud Aelian. Hist. Anim. L. XVII. 2. Nam quas ille ταινίας, Noster pari sententia ῥάβδους vocat. De cristis serpentum draconumque viri praeclari S. Bochartus Hierozoic. P. II. Lib. III. 14. p. 432. et Ez. Spanhem. de Num. Praest. Dissert. IV. p. 221. WESS.

230. 83. Καὶ ῥύσις ἰδρωτός αἱματοειδοῦς κατεῖχε] Aristobulus de iisdem τοὺς δὲ πληγέντας αἱμοῦροεῖν ἐκ παντὸς πόρον μετὰ ἐπωδνίας ἐπειτα ἀποθνήσκουσιν, εἰ μὴ βοηθήσει τις εὐθύς in Strabon. L. XV. p. 1033. A. Quae mihi in memoriam redigunt Tullum, ab haemorrhoidae admorsum, et per eiusmodi mortis imaginem pereuntem, in Lucani L. IX. 809.

— — Omnia membra

Emisere simul rutilum pro sanguine virus.

Sanguis erant lacrymae: quaecumque foramina novit

Humor, ab his largus manat cruor: ora redundant,

Et patulae nares: sudor rubet: omnia plenis

Membra fluunt venis: totum est pro vulnere corpus.

Adde Dioscorid. Theriac. cap. 12. Porro δεινῶς ὑπὸ τῶν διγγμάτων ἀπαλλάττοντες prave mutantur in schedis quibusdam. Conf. ad Lib. III. 21. WESS.

230. 91. Ἄνεμιός ὢν — Πώρον] Regem hunc ἀνεμιὸν τοῦ ἐπὶ Ἀλεξάνδρον ἀλόγτος Strabo XV. p. 1024. A. Πῶρον τὸν ἕτερον τὸν κακὸν Arrian. adpellat Ἀναβ. V. 21., ubi N. Blancardus in carpendo Rhodomanno ob nepotem ex fratre multus est: indignum id esse Romanis auribus vertendumque fuisse aut

consobrinum aut *patruelem*. Bene quidem, si Interpreti constitutum fuisset, Ciceronis dictionem ubique aemulari. Tu de *nepotibus ex fratre* vide Casaubon. ad Spartian. Hadr. c. 2. WESS.

230. 93. *Τῶν Γανδαριδῶν ἔθνος*] In Plut. Alex. p. 699. E., prorsus ut Reg. sec. *Γανδαριτῶν*. Sed vide supra L. II. 37. WESS.

231. 97. *Εἰς τὸ τῶν Ἀδρηστῶν*] Hoc ex Reg. I. fidiore scriptura adsciscendum duxi: prope absunt *Ἀδραισταὶ* Arriani L. V. 22., et Orosii Adrestae sive Adraestae, ut vidit accuratissimus Franc. Fabricius. Statim *καλουμένων* ex Steph. correctione recipi poterit. WESS. Stephanus sic: *καλούμενον*] *Rectius καλουμένων*.

231. 1. *Εἰς τὴν τῶν Καθαίων χώραν*] Correxī *Καθαίων* vocabulum ex Arrian. L. V. 22. Stephano, e scriptis Codd. adiuto ab Holsten., et Orosio III. 19., ubi Fabricius id fieri oportere dudum admonuerat. Vitiosum gentis nomen erat in Polyaeo Strat. IV. 3. 30. Strabone quoque L. XV. p. 1024., cui utrique medicinam fecerunt viri eruditione praestantes. Satis itaque excusabor eorum patrocinio. Restat de regionis situ controversia, cui originem dedisse N. Trigautium Exped. Sinic. L. IV. 3., *Cathaiam* non aliam ac *Sinam* videri pertendentem, adfirmat And. Mullerus: traxisse enim in partes Mart. Martinium, Athan. Kircherum, Iac. Golium, pluresque alios; secus tamen rem habere: nunquam Alexandrum victricia arma in id regnum intulisse: neque in *Sinam* bene congruere, quae veteres medii aevi scriptores, M. Paulus Venetus, Haitonus, et hoc de genere alii prodiderunt: contra ea in Tartariam, cuius *Cambalu* metropolis, optime. Haec ille in Disquis. Histor. et Geograph. de Cathaia p. 80. et seqq. In quibus de Alexandro quae asseverat, haud dubie vera sunt: cetera non eiusdem valoris. Nam quae M. P. Venetus L. II. 25. de Region. Orient. et Haitonus de Tartar. c. 1., ea septemtrionalem Sinam, a Tartaris iam tum domitam, clarissime describunt: cuius praecipuam urbem *Cambalu*, sive *Chan-Balek*, Sinis esse *Pekin*, dubitare prohibent observata doctissimi Ioseph. Simon. Assemani Dissert. de Syris Nestorian. p. 513. Neque officere huic sententiae poterit Alexandri transitus *εἰς τὴν Καθαίων χώραν*, modo observetur, latius olim id nomen patuisse, complexum Asiae eam partem, quae ultra Imaum montem latissime in septemtrionem ipsamque Tartariam porrigitur, quod N. Trigautius non negat et Athan. Kircherus defendit Prodrum. Copt. c. 4. WESS. *Καθαρίαν* tuetur Heeren. Ideen I. 2. p. 401.

231. 2. *Τοῦτο δ' ἐκνώθη τὸ δόγμα* etc.] Conf. Strabon. L. XV. p. 1024. C. et quae infra leguntur L. XIX. 33. WESS.

231. 4. *Ὁ δ' οὖν βασιλεὺς τὴν μεγίστην* etc.] Hac de urbe et sequente uberius Curtius L. IX. 1. 14. et Polyaeo. Strat. IV. 3. 30. WESS.

231. 13. *Διόπερ ἐκ νηπίου παρ' αὐτοῖς τὰ βρέφη* etc.] Curtius sic Latine dedit: *genitos liberos non parentum arbitrio*

tollunt aluntque; sed eorum quibus spectandi infantium habitum cura mandata est. Si quos insignes aut aliqua membrorum parte inutiles notaverunt, necari iubent. quibus gemina Onesicritus apud Strabon. dict. loco, de nuptiis, non genere et nobilitate, sed electa corporum specie coniunctis, itidem consentiens. Qui quidem mos durasse illis diutissime videtur. Viri quando uxores ducere volunt, verba M. Paulli Veneti sunt de Cathaeis L. I. 62. de Region. Orient., quaerunt magis pulchras quam nobiles ac divites. Unde saepe fit, ut vir nobilis et magnus pauperem ducat uxorem, sed formosam, matri illius dotem assignans. WESS.

232. 34. Ὅς ἔφασαν ταῖς τίγρειν ἐπιμείχθαι] Hybridam hanc Indicorum canum originem exposuerunt Aristoteles Hist. Anim. I. VIII. 29., Aelian. de Animal. L. IV. 19. et L. VIII. 1. Gratius Cyneget. v. 165., quosque ibi Ian. Vlitius testimonium dicere iussit. WESS.

232. 45. Ὁ μὲν Σωπείδης τρεῖς — ἐπηγγέλματο] Apud Strabon. XV. p. 1025. B. et Aelian. Hist. An. VIII. 1. non τρεῖς sed τέτταρας. Mox ἡσυχῇ καὶ κατ' ὀλίγον fuisse olim videtur, copula a sequenti voce absorpta, quo mendii genere nihil tritius esse solet. Exempla si desideres, Io. B. Cotelier. T. II. Mon. Graec. p. 589. inspice. WESS.

232. 48. Ἀλλὰ τοὺς ὀδόντας ἐμπερικῶς] Libris suis viri spectatae eruditionis Ios. Scaliger et Is. Vossius ἐμβεβρονκῶς alleverant: quorum etsi firmare posset coniecturam καὶ ἔβρουχον τοὺς ὀδόντας in S. Lucae A. A. cap. VII. 54. et Lacaena mulier ὀδόντα Ὅξυν ἐπιβρούχουσα Epigrammatis Antholog. L. III. p. 293. inque alio Antipatri, nuper edito, ἀφροῖεν ἐπιβρούχουσα γένειον, nihil ego mutaverim. Vetat vulgatissimum πρίειν τοὺς ὀδόντας, praeter alios a Libanio T. II. p. 18. C. usurpatum, nec intellectum tamen a Morello, et hoc Nostri, quamquam paullo diversius, Excerpt. Vales. p. 253. ὁ Ζήνων τοῦ τε δυνάστου περιχανῶν τὸ οὖς ἐπέτρισε τοῖς ὀδοῦσι. Atque haec ad scriptoris defensionem abunde satis videntur. Addamus Epigramma, quod innuimus, post Lucubration. Hesychian. p. 336. vulgatum, quodque extricare se posse vir doctus negavit:

Ἀντά τοι τρέσαντι παρὰ χρέος ὤπασεν ἕδαν,
 Βαφαιμένα κοίλων ἐντὸς Ἄρη λαγόνων,
 Μάτηρ, ἃ σ' ἔτεκεν, Δαμάτριε· φᾶ δὲ σίδηρον
 Παιδὸς ἐοῦ φρόδαν μεστὸν ἔχουσα φόνου,
 Ἀφροῖεν κοναβηδὸν ἐπιβρούχουσα γένειον,
 Δερκομένα λοξαῖς, οἷα Λάκαινα, κόραις.
 Λεῖπε τὸν Ἐδρόταν. ἴθι τάρταρον, ἀνίκα δειλὸς
 Ἦσθα οὐ τελείεις οὔτ' ἐμὸς, οὔτε Λάκων.

Ita legendum. Mater Spartana filium Demetrium, quod metu fugam turpiter fuisset ingressus, interfecerat: gladiumque, filii san-

guine madidum manu tenens, et dentibus infrendens perempto insultaverat, quippe nec se, nec Eurota, neque Sparta digno, sed Tartaro. Haec mens cultissimi Epigrammatis. WESS.

232. 54. *Εἰς τὴν Φηγέως δυναστείαν ἐμβαλῶν*] In quibusdam Curtii libris *Phegelis* et dein quarto casu *Phegela*; quae res Ian. Rutgersium impulit, ut Var. Lect. lib. VI. 14. in Curtio legeret *Phegel*, *is erat gentis proximae rex*, atque hoc loco *Φηγέλος* a recto *Φηγέλ*: quod merito displicuit Freinshemio, coque magis, quoniam scripti Curtiani Codd. manifesto *Phegea* praeferunt. Non dissimilia ad Arriani sui L. V. p. 365. N. Blancardus commentatus est, sed Freinshemii prorsus oblitus. WESS.

232. 59. *Ἐπὶ τὸν Ὑπανν*] Hoc elegi ob L. II. 37., tametsi non ignorem in fluvii eius nomine variatum olim fuisse. Conf. Cl. Salmasium in Solin. p. 556. WESS.

232. 63. *Ὅτι δώδεκα μὲν ἡμερῶν ἔχει διόδον*] *Undecim dierum ultra flumen per varias solitudines iter esse* apud Curtium, qui haec Diodori verbo tenus expressit L. IX. 2. 2., forsitan non sine menda in dierum numero. De Gangis amplitudine vide etiam L. II. 37. WESS.

232. 68. *Κατοικεῖν τό, τε τῶν Πραισίων — ἔθνος*] Genitis nomen ex Reg. pr. sed parum adiuto, instauravi: potueram *Βραισίων* aut *Βρασίων*, quod Ab. Ortelio in opinionem venit; sed *Πραισίων ἔθνος* praetuli, tum quod Plut. Alex. p. 699. E. et Aelian. Hist. An. XIII. 8. XV. 7. XVI. 9. *Πραισίους* eos vocent, paeneque consentiant Iustin. XII. 8. et Orosius L. III. 19., ubi consentaneum habeo Fr. Fabricium, tum vero ob reliquorum Codd. *Ταπραισίων*, a quibus haec via quam proxime deflectitur. In Strabone, Plinio, Stephano *Πράσιοι* non magno discrimine: atque hos si malueris, optio enim est in ea scriptorum discordia, consule N. Blancardum ad Arrian. L. V. p. 365. et Harduinum in Plinii L. VI. 19. WESS.

232. 71. *Ἐλέφαντας τετρακισχιλίους*] Curtius elephantos trium millium numerum explere L. IX. 2. 4., ubi rex *Aggrammes* nuncupatur. Vide supra L. II. 37. WESS.

232. 77. *Ὡς ἂν κουρέως νιδὸν νομιζόμενον*] Rex Porus in Curtii diet. cap., qui regnaret, inquit, non modo ignobilem esse, sed etiam ultimae sortis: quippe patrem eius tonsorem, vix diurno quaestu propulsantem famem, propter habitum haud indecorum cordi fuisse reginae, etc. Quae quis non miretur a Poro eum in regem criminose congeri? a Poro, inquam, ad omnem fortunae contumeliam proiecto, tonsorisque itidem filio? Accipe Helladii Besantinoi in *Χρηστομαθείαις* apud Photium Biblioth. p. 1579. verba, *Πῶρος δ' ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν ΚΟΥΡΕΩΣ ἦν νιδός*: et haec Libanii T. II. 632. A. *ἀλλὰ Πῶρος οὐκ ἐκ ΚΟΥΡΕΩΣ μὲν ἦν, Ἰνδοῖς δ' ἐπέταξεν*. Sic ea legi debent ex certissima H. Valesii emendatione ad Excerpt. Diodor. p. 346. Haec enim si a

vero nihil dissentiant, utique excusare inpudentiam Porus haud poterit. Ego vero haud scio, an iniuria ita rex ille deprimatur, arguendique isti sint scriptores, qui Poro contributorum, quod Xandramae, Indo quoque et Indorum regi, proprium erat. Porum quidem certe, cui victo ob virtutem Alexander ignovit, regio genere fuisse prosematum, regesque habuisse cognatos, ex illis, quae in superioribus Diodorus, quaeque Plut. Arrianus et Curt. literis prodiderunt, constat abunde. WESS.

233. 84. Ἄλλὰ πρωτεύων etc.] Rectius πιστεύων. RHOH. Videtur Cospus πιστεύων suo in Codice reperisse, estque id huic loco multo aptius. WESS.

233. 97. Τὰς ὀπλὰς ὑποτετρίφθαι συνέβαινε] Ignotus erat solearum ferrearum, quibus ungulae equorum contra aspera et scruposa loca muniuntur, usus. Scio Is. Vossium ad Catull. p. 48. ex Xenophonte eas eruere atque hinc χαλκόποδας Homeri equos illuminare conatum esse, sed irrita opera, ut nuper vir eruditissimus in Lexico Rustico, Rei Rust. scriptoribus adposito, egregie declaravit. Refer huc potius ἵππους χολεύοντας ἐξ ΥΠΟΤΡΙΒΗΣ ex Arriani Mithridat. p. 371. WESS.

233. 7. Τὴν πολεμίαν χώραν] Induci non possum, ut hoc damnem. Παραποταμίαν tamen si qui maluerint, quod res ad Hypanim flumen sit gesta, fruuntur arbitrio suo. Mox περὶ τὴν προνομὴν ἠσχολεῖτο non spernerem, modo Codd. addicerent. Sic ipsemet auctor L. II. 40. WESS.

233. 12. Τοῖς δὲ παισὶν ἐπιφορὰς ταγματικὰς ἀπένειμε] Polucis III. 94. ἐπιφορὰ, τὸ τῷ μισθῷ προστιθέμενον, ὡς Θουκυλίδης, haec illustrant, et Thucydidis, quem innuit, locus L. VI. 31. Ἀποφορὰν, ne qui in cogitationem veniat ea vox, aliud indicare, Henr. Valesius in not. Maussaci ad Harpocrat. docebit. WESS.

234. 21. Δώδεκα θεῶν βωμοὺς etc.] Conf. Arrian. extremo libro V., deque aris his, monumento et termino Alexandriae expeditionis, copiosissime disputantes viros praestantissimos Cl. Salmasium in Solin. p. 556. Freinshem. ad Curt. IX. 3. 19. et H. Canegiterum Dissert. de Brittenburgo c. 9. p. 105. WESS.

234. 34. Ἀποφαίνοντα ῥώμας — ὑπερφρεῖς] Visum hoc est praestabilius ob meliorum librorum concordiam. Adde, quae apud Plutarchum Alex. p. 700., de vanissimo hoc regis instituto leguntur. WESS.

234. 37. Ἐπὶ τὸν Ἀκεσίην ποταμὸν] Recte id quidem et vere. Sed quae statim succedunt, argumento esse videntur, naves eodem in fluvio esse exstructas, regemque secundo isto amne Oceanum versus defluxisse: quod falsum et ceterorum testimoniis contrarium est. Moliti enim naves in Hydaspem Macedones sunt, eodemque fluvio ad mare Alexander descendit. Itaque aut addi intelligi debet, καὶ τοῦτον διαβάς, ἐπὶ τὸν Ὑδάσπην, eoque transmissa, ad Hydaspem, quae Freinsheimii coniectura ad Curt. IX.

3. 24., aut erravit auctor. Curtium certe in errorem induit, haec brevius exposita ita accipientem, quasi Acesini unice omnia congruerent. Vid. Freinshem. WESS.

234. 42. Πεζοὶ μὲν πλείους τῶν τρισμυρίων] Longe infra hunc numerum Curtius est L. IX. 3. 21., tametsi haec Diodori clare imitetur. WESS.

234. 47. Καὶ διακοσίων μὲν ἀφράκτων etc.] In diversa abit Arrianus Ἀναβ. L. VI. 2. at Curtius hinc sumpsit mille *navigia*, quibus Oceanum aditurus Alexander erat. WESS.

234. 49. Τὰς μὲν παρὰ τὸν ποταμὸν πισθείσας etc.] Vere, modo Hydaspem intelligas fluvium cum Strabone L. XV. p. 1023., aliter tamen Curtius, a Nostro in fraudem impulsus. De urbium nominibus quid multa? *Nicaeae* citra dubium est. In altero *Bucephalae* variatur, quod equum Bucephalum et Bucephalam promiscue dixerint. Vid. Davisium ad Maxim. Tyr. Dissert. XIV. p. 549. Hinc urbs *Bucephalus*, *Bucephala*, etiam *Βουκεφαλία* in Plut. de Alex. Fort. p. 328. F. pro *Βουκεφαλεία*, quo modo in Strabone ex Stephano vir summus refingit. *Τὰ Βουκέφαλα* Aelian. Hist. An. L. XVI. 3. His adde, quae Freinshemius conduxit ad extremum cap. 3. Curtiani libri noni. WESS.

234. 60. Τοὺς ὀνομαζομένους Σίβους] Iustum hoc gentis nomen videtur, nisi si *Σίβας* praetuleris. Ἴβους progenit praecedentis vocis sibilus, huic summa iniuria ablatus. Certe *Sibos* adpellat Orosius L. III. 19., *Σίβας* Strabo XV. p. 1008. et p. 1026. atque ex Dionysio Stephanus, vetus etiam epigramma, Herculis labores complexum, in Reinesii Inscript. Clas. IV. XII. p. 347. et Donii Clas. I. p. 34. Εἰμι τὸν Ἰνδὸν ἠλθε Ἰοτάμον καὶ ποῖν Ἡρακλείων τὰν ἐν Σίβαις οἰκίζει. Ita hiatus recte explebitur. *Heraclea* indicatur, quam in Indiae finibus Stephanus sitam fuisse prodidit, et ante eum Plinius L. VI. 16. Porro vitium, quod gentis nomen maculaverat, detergere aggressi sunt feliciter Fr. Fabricius ad Orosium loco dict., Salmas. in Solin. p. 700., Freinshem. not. ad Curt. IX. 4. 2. ut mirum omnino accidat, Th. Reinesium, perspicacissimi virum ingenii, *ΕΝ ΣΙΒΑΙΣ* antiqui marmoris tolerare noluisse. WESS.

235. 73. Καταλαβὼν — Ἀγαλασσεῖς ἠθροικότας etc.] A Curtio vertuntur, *XL peditum millia alia gens in ripa fluminum opposuerat, quam amne superato in fugam compulit, inclusosque moenibus oppugnat. puberes interfecti sunt: ceteri venierunt.* Unde conficio, voces εἰς τὰ σήλαια καὶ, quas fide membranarum induxi, ab eo lectas non esse: scripsisse praeterea, *Agalassenses — opposuerant, quos amne — compulit.* Quorum prius perspicue elicitur ex vocabulis *ALIA GENS*, posterioris vestigia durant illis in libris, e quibus *quo amne* profertur. Sed viderint cruditiores. WESS.

235. 83. *Αὐὰ δὲ τὴν ὄργην ἐμπρήσας τὴν πόλιν*] Ipsi desperata salute ignem subiecere tectis, si fides Curtio IX. 4. 6. WESS.

235. 97. *Τῆς δὲ ναυαρχίδος καταβρόακτη — περιπεσοῦσης*] *Ipsa rex in rapidissimos vortices incidit: quibus intorta navis, obliqua, et gubernaculi inpatiens agebatur. Iam vestem detraxerat corpori, proiectorum semet in flumen; amicumque ut exciperent eum, haud procul nabant: sic Nostrum secutus Curtius, καταβρόακτην eleganter circumscribens. Tu de vera vocis potestate consule Eustathium in Dionysii Perieges. v. 220. WESS.*

235. 9. *Τοῖς θεοῖς ἔθυσεν*] Alibi in simili loco dixit ἔθυσεν σωτήρια: sequente item pagina, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος διασωθεὶς ἐκ τοῦ τραύματος, καὶ θύσας τοῖς θεοῖς σωτήρια. Pro Συρακούσας autem, quod statim sequitur, videndum quod urbis vel potius regionis nomen reponi possit. STEPH.

235. 10. *Ὁμοίως Ἀχιλλεὶ διαγωνισάμενος*] Describitur cultissimis versibus a Poëta II. Φ, 305. et seq. id certamen. WESS.

235. 12. *Ἐπὶ Συρακούσας*] Mendosissime pro Ὀξυδράκας. RHOD. Vitium, quod in Cospo libro fuisse non videtur, diu est, cum ad Orosium L. III. 19. emacularet Fr. Fabricius. Erant Oxycdracae rei militaris usu praestantes, ut praeter Diodorum profiteatur Philostratus de Vit. Apollon. L. II. 33. WESS.

236. 25. *Τῶν τερατοσκόπων τις, Δημοφῶν ὄνομα*] Conmeminit hominis Curt. IX. 4. 28. et vatem vocat. Fuit non ex augurum, ut Interpres, sed haruspicum natione: nam et rex si quis, inquit, te (Demophon) *artē tuae intentum et extra spectantem sic interpellet* apud eundem Curtium, et constat ex Appiano Civil. Bell. L. II. p. 852., cor extis defuisse sacrificanti in Oxycdracis Alexandro, idque argumentum imminentis periculi fuisse creditum. Neque his obstat *διὰ τινῶν οἰωνῶν προδηλοῦσθαι*, quod statim consequitur: latissime enim porrigitur vocabuli eius usus, docentibus Criticis ad Aristoph. Av. v. 720. et Sophoclis Oed. Tyr. v. 52. WESS.

236. 28. *Διόπερ ἠξίου*] Lege ἠξίου. RHOD.

236. 40. *Ἀρπύσας κλίμακα etc.*] Conf. Arrian *Ἀναβ.* VI. 9., qui in Mallis urbem fuisse positam admonet. Vulgo tamen Historici in Oxycdracis eam locant, qua de re Freinshemius ad Curt. L. IX. 4. 26. et Hemsterhusius in Luciani D. Mort. XIV. 5. WESS.

236. 54. *Ἀνάξιον — τῆς ἰδίας ἐπραξίας*] *Εὐδοξίας* si qui velit ex Reg. primo, illi non admodum reluctabor: servari tamen et vulgatum potest. WESS.

236. 60. *Τούτῳ τῷ θυμῷ παραστάς*] Putes prima fronte *τούτῳ* referri oportere ad *τείχει*, ut rex animose ad murum corpore applicito Indos irruentes exceperit. *Προσῆρησε τῷ τείχει τὸ σῶμα*, et *ἔρυσθεις πρὸς τῷ τείχει* de Alexandro in temerariae huius pugnae descriptione Plut. Alex. p. 700. D., Arrian. L. VI. 9.

Nota quoque sunt de confidente et animosa pugna *Θυμῶ μάχεσθαι* et *Θυμῶ χωρεῖν* ex Xenophont. Agesil. p. 62. ed. Oxon. et Pausan. L. X. 21. p. 848. Ego aliter sentio, et vocem hanc, seu *τοιούτω* potius, cum sequentibus artissime, sicuti factum ab Interprete, connecto, ut ea sit sententia, tanta animi fiducia ac praesentia regem fuisse usum. *Παράστασις* et *παράστασις διανοίας* in Polyb. L. III. 81. et V. 9., *παράστασις τῆς ψυχῆς* in Excerpt. Valesian. p. 250., et frequens obvium *ψυχῆς παράστημα* firmiter hanc sententiam, inque primis id, quod de Tyriis huius lib. cap. 43. ipsemet auctor *ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν πρὸς τὸν κίνδυνον*. Repudiandum itaque est glossema, quod Reg. I. grammaticus inculcavit. WESS.

237. 65. *Τέλος δὲ τοξενθεῖς*] Sic scripsi deleto articulo, qui principio harum vocum sedem occupaverat. Supr. c. 25. *τέλος δὲ πρὸς αὐταῖς ταῖς πύλαις ἔπεσόν τινες*. et cap. 28. *τέλος δὲ Ἐφιάλτην — ἠνάγκασαν*. atque ita locis infinitis. De vulneribus, quibus Alexander adfectus fuit, videndus praeter Arrian. et Curtium est Plut. Alex. p. 700. et Fort. Alex. p. 344. D. cum Appiano Bell. Civil. L. II. p. 852. WESS.

237. 73. *Πενθέστης, εἰς τῶν ὑπασπιστῶν etc.*] Gloriam defensi servatque regis plerique omnes Peucestae vindicant: pauci erant, qui Ptolemaeum in praecipuam laudis eius partem vocabant, eum *Σωτήρα* propterea dictum professi, male tamen contraque ipsius Ptolemaei testimonium apud Arrian. L. VI. 11. p. 248. Plutarchus de Peucesta ceteris adsentitur in Alex. p. 700. D., at Orat. de Fort. eiusdem regis I. p. 327. B. et II. p. 344. D. Ptolemaeo salutem defensionemque Alexandri contribuit. WESS.

237. 82. *Οἱ κατὰ τὴν Βακτριανήν etc. κατοικισθέντες*] Longe haec uberius apud Curtium L. IX. 7. et Nostri L. XVIII. 7. WESS.

237. 96. *Κόρυατος*] *Κόρυατος* Aeliano Hist. Var. L. X. 22., ubi paullo diversius singulare hoc certamen describitur. *Horratus Macedo*, sed mendose, ut viri docti monuerunt, in Curtio IX. 7. 17. Visus autem est reperisse sibi duumviros hos in eleganti gemma L. Begerus Thes. Brandenb. T. I. p. 103., gravis armaturae militem et nudum alterum, sed clypeo instructum galeaque munitum repraesentante: quae quidem in Dioxippum non bene cum congruerent omnia, maluit fraudis Diodorum et Curtium reos agere, quam dubiae falsaeque opinioni nuntium remittere. Ego vero factum id nollem: cui enim bono? Ceterum certamen hoc non multum ab illis discrepat, in quae levibus ex offensis saepe nostra tempestate descenditur: concurritur, horae momento alter ambove animam mutuis vulneribus effundunt, quam pro salute patriae, viri si essent, et in hostem pugnantes, honestius et gloriosius insumerent. Sed ea rabies multos adeo incessit, ut sui, patriae, sanctissimaeque religionis, cuius se studiosos adfirmant, plane sint prodigi. WESS.

237. 99. Ἀθλητὴν ἄνδρα καὶ — ἑστεφανωμένον] Victor Olympiae fuerat renuntiatus et quadrigis propterea in patriam urbem invectus. Conf. Diogen. Laert. VI. 43. et Aelian. Hist. Var. XII. 58. WESS.

237. 10. Ἐχων πῖλον σῦμμετρον] Sic libri omnes. Curtius vero, *Dioxippus oleo nitens et coronatus, laeva puniceum amiculum, dextra validum nodosumque stipitem praeferebat*, nulla pilei, qui quoque homini uncto et coronato minime conveniebat, mentione, ut neque apud Aelian. L. X. 22. Var. H. Stipitis vero seu clavae commemoratio necessaria erat, sicuti, quae sequuntur, ostendunt clarissime. Vellem itaque scriptum legeretur ἔχων ῥόπαλον σῦμμετρον, quem ad modum reſingendum esse animadvertit Celeb. T. Hemsterhusius ad Lucian. Necyomant. cap. 8. Certe ita ni legeris, quid fiet verbis τὴν πρόσοψιν Ἡρακλεωτικὴν εἶχε, quid ceteris? Herculesne pileo conspicuus erat? Imo vero clava, qua sese omnes, qui Heroem istum aemulabantur, iactabant, uti Macedo Themison apud Athen. L. VII. p. 290. A. et ceteri, de quibus ad Lib. I. 24. Suspicio aut lacerum ῥοπάλου fuisse vocabulum, aut amanuensem eius loco Latinorum πῖλον substituisse, mendoque ansam praebuisse. WESS.

238. 24. Σάρισσαν προβεβλημένος ἐπεπορεύετο] Lucian. Dial. Mort. XXVII. 4. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχόν τινα κοντόν προβεβλημένος. Appian. Syr. p. 159. καὶ τὰς σαρίσσας ἐν τάξει πικνὰς προβάλλοντο. Item p. 175. ὁμοῦς δὲ τὰς σαρίσσας ἐκ τετραγώνου προβαλλόμενοι πικνὰς. atque eum in modum saepe. Vide supra L. V. 30. WESS.

238. 31. Ὑπέσυρε τὰ σκέλη] *Pedibus repente subductis arietavit in terram* bene Curtius. Luctatorum est ὑποσίρειν τὰ σκέλη, ut adversarios in terram deiiciant. Idem ὑφέλκειν τὸ πόδε Lucian. D. Deor. VII. 3., ὑποσπᾶν καὶ ὑποσκελίξειν de non Cred. Calumn. c. 10., ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον Demosthen. adv. Conon. p. 689., tum ἐλκύσαι τὸ σκέλος Io. Chrysostom. T. III. p. 164. E., cui venuste etiam ὑποσύρειν τὴν εὐνοίαν ibid. p. 197. D. meretrix dicitur, quae subdole benevolentiam sponsi in se a sperata avertit, et ὑποσύρειν τὸν ὄγκον arte quadam fastum alteri minuere T. IV. p. 753. E. Alioquin ὑποσυρόμενος ποῦς, cum lubrica et cedente in arena difficulter progreditur Lucian. de Gymnas. cap. 27. WESS.

238. 40. Ἀπῆει ταινιούμενος] Vide Is. Casaubonum in Neron. c. 25. Suetonii. Solebant hoc honore aut floribus ingestis athletas amici excipere. Thucydides L. IV. 121. de Brasida ἰδίᾳ δὲ ἔταινιουν τε καὶ προσήροχοντο ὡσπερ ἄθλητῆ. Appian. de Civil. Bel. II. p. 732. καὶ παρέπεμψαν αὐτὸν (Curionem) ἀνθοβολοῦντες ὡσπερ ἄθλητὴν μεγάλου καὶ δυναστεύου ἀγῶνος quem quidem honoris cultum bene de se meritis negare non solebant. Firmus, Caesareae Cappadocum praesul, Epist. XVII. p. 298. ται-

νίαις ἡμῶς ἀναδοῦμεν, ὡς εὐεργέτας. atque hoc movebat militum eos, quorum ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσεν abeuntem Te-
leutiam in Xenophontis Rer. Graec. L. V. primore. WESS.

239. 63. Νοῦν δὲ μικρὸν] *Subtili ingenio praeditum* In-
terpres, quod minime laudo. Ansam tamen praebuit N. Blancardo
ut ad Arrian. L. VI. p. 405. νοῦν μακρὸν potius legeret, quam
cum vulgatis μικρὸν. Caussam addit: *nam μακρὰ Hesychio ex-*
ponuntur μεγάλα, et Dioxiippi obtrectatores difficulter coniungi
posse rebantur ingenii magnitudinem et eximium roboris corpus.
Nimis profecto arcessitam et subtilem! Sensum habere communem,
egregium Dei donum est: contra permolestum omnibus accidit
μικρὸν εἶναι τὸν νοῦν, quod de Papia Hieropolitano Eusebius
Hist. Eccles. L. III. 39. Atque hoc illi spectabant, qui Dioxiippi
temerarium arguebant consilium. Verte ergo, *rem gravem et mo-*
lestam videri, magno corporis robore et mediocri ingenio esse
praeditum. Ita μεγάλῳ apte μικρὸς opponitur. WESS.

239. 66. Παρόντι μὲν οὐ χρησόμενος etc.] Evenit Dio-
xiippo, ut esset

Clarus postgenitis: quatenus, heu nefas,

Virtutem incolumem odimus,

Sublatam ex oculis quaerimus invidi.

ut cultissime Horatius L. III. Od. XXIV. 30. WESS.

239. 73. Εἰς τὴν χώραν τῶν — Σαμβαστῶν] Videtur esse
Ἀβαστανῶν ἔθνος Arriani L. VI. 15.; Curtius vocat *Sabracas*, in
ceteris Nostri vestigiis, ut fere solet, inhaerens L. IX. 8. 4. Nam
τὴν Σαβοῦτα Σινδοναλίαν Strabonis in XV. p. 1026., quam vir
magnus cum hac regione contendere posse censebat, aliorum referri
oportere optime perspexit Freinshemius ad Curtii diet. cap. sect. 13.
et postea Iac. Gronovius in Arrian. Ἀναβ. L. VI. 16. WESS.

239. 90. Ὀνομαζομένων δὲ Σόδρας καὶ Μασσαροῦς] *Massanos*
plerique praetereunt. *Sodrae* non alii videntur ac Σόγ-
δοι Arriani L. VI. 15., ubi et urbis ab Alexandro conditae mentio.
In Dionysii Perieg. v. 1142. Σκόδοι. WESS.

239. 96. Εἰς τὴν Πορτιζάνου δυναστείαν ἐμβαλὼν] Con-
iungit horum regum ditiones Strabo, virorum doctissimorum cura
instauratus, L. XV. p. 1026. τὴν τοῦ Μουρικανοῦ, καὶ τὴν Σά-
βου, τὰ Σινδόμυα, καὶ ἔτι τὴν Πορτιζάνου: ubi Ὀξυκαροῦ
cum Gronovio ut refingas, nulla caussa est. Namque etsi Portica-
num Arrianus Oxycenum vocet, Strabonis scriptura adfirmatur a
Diodoro et plerisque scriptis Curtii Codd. L. IX. 8. 12. WESS.

239. 4. Τὴν τε Σάβου βασιλείαν] Sic et Arrianus regem
adpellat. *Sabum* aut *Sabbam* alii, de quibus Raderus et Freins-
hem. ad Curtii diet. locum. WESS.

240. 14. Ἦν ὀνομάζουσιν Ἀρματήλια] Nihil muto, quam-
vis Ἀρματα schelae veteres haud paucae praeferant. Mox πόλις
Ἀρματηλίων servant omnes. Scripsi vero ἐὰν ἐπεξίωσιν ex Reg.

pr., oratione ipsa expostulante. Rex enim Alexander apud Curtium iubet *quingentos Agrianos moenia subire, et sensim recedentes elicere extra muros hostem, sequuturum profecto, si fugere eos crederet.* WESS.

240. 22. Μετ' ὀλίγον] Μετ' ὀλίγων. RHOD. Μετ' ὀλίγων] Correxī labem, negligentia librariorum saepe his libris illatam. Vid. L. XIII. 75. XIV. 98. WESS.

240. 33. Ἰδρῶτας ἐκπίπτειν συνέβαινε] Sic praestare Rhodomannus pulchre vidit. Putes etiam ἰχῶρα ἐκπίπτειν fuisse olim, quomodo in non dissimilis veneni compositione Iulius Africanus Cestor. p. 290. ταῦτα σύγκοπτε, ὡς ἰχῶρα γενέσθαι τὰ πάντα. Certe ita ni dederit, per ἰδρῶτας sanguinem sive serosum illum humorem intellexit, qui ex serpentium putrefactarum corpore excernitur. WESS.

240. 49. Ἰδιον γάρ τι] Ἰδιον δέ τι. RHOD.

240. 53. Οἰκείας τῆς φιλανθρωποῦ βοηθείας ἔττυχεν] Non dubito quin hic desideretur substantivum quod cum φιλανθρωποῦ iungatur. Id autem fuerit fortasse ψυχῆς, vel aliud huiusmodi. STEPH. Sic forte corrigendum, οἰκείας τῇ φιλανθρωπῶ διαθέσει vel γνώμῃ βοηθείας. Dativus enim magis convenire videtur propter τὴν ἐμφωνίαν, quam genitivus. RHOD. Haud quidem male viri docti. Lenior tamen medicina erit si aut τοῦ φιλανθρωποῦ aut τῶν φιλανθρωπῶν correxeris. Namque ita solet auctor τὰ φιλάνθρωπα et τὸ φιλάνθρωπον adpellare omne humanitatis studium atque officium: πάντων τῶν φιλανθρωπῶν τυγχάνειν L. XIII. 3. πολλὰ πράττειν φιλάνθρωπα L. XVIII. 67. Quin de ipso hoc Ptolemaeo, διεβεβόητο ἢ τοῦτου χρηστότης — καὶ φιλάνθρωπον L. XIX. 54. WESS.

240. 54. Καθ' ἣν ἔδοξεν ὄρῳν δρέκοντα βοτάνην etc.] Rem sic narrat Cicero II. Divinat. cap. 66. qui (Alexander) cum Ptolemaeus, familiaris eius, in praelio telo venenato ictus esset, eoque vulnere summo cum dolore moreretur; Alexander adsidens, somno est consopitus. Tum secundum quietem visus ei dicitur draco is, quem mater Olympias alebat, radiculam ore ferre, et simul dicere, quo illa loco nasceretur, (neque is longe aberat ab eo loco) eius autem esse vim tantam, ut Ptolemaeum facile sanaret etc. Neque aliter Strabo L. XV. p. 1052., addens prudentissime, εἰκός δέ τινα μηνύσαι τῶν εἰδότηων τὸ δὲ μυσθῶδες προσετέθη ζολακείας χάριν. Cui facile adsentior, non item illis, qui herbam istam Aristolochiam fuisse censent ex Cicerone L. I. Divin. c. 10., sed male intellecto. Tu confer P. Victorium L. VI. Lect. Var. c. 3., et quae nuper ad Ciceronem commentatus est Davisius. WESS.

241. 68. Καὶ μεγάλα μὲν καὶ πολλὰ ἐκπώματα etc.] Multo haec distinctius Arrian. Αναβ. VI. 19. Viso Oceano Alexander vestigia tandem relegere coepit, sed pacne invitus: namque

*Unus Pellaso iuveni non sufficit orbis,
Aestuat infelix angusto limite mundi*

Ut Gyraeo clausus scopulis parvaque Seripho.

sicuti de eo canit Iuvenalis Sat. X. 178. WESS.

241. 73. *Εἰς τὰ Ὑάλα*] Utra certior sit scriptura *Ταύλα* an Ὑάλα non audeo decernere. Nomen urbis plerique omnes silentio praetereunt. WESS.

241. 76. *Τῶν κατὰ πόλεμον ἡγούμενοι. πραττομένων δὲ* etc.] Sunt haec exscriptorum culpa confusa. Dederat auctor *τῶν κατὰ πόλεμον πραττομένων ἡγούμενοι τῶν δὲ γερόντων*, ut bene Rhodom. in Add. Valebat in his Indis, quod Spartaee legibus receptum erat, ut binos haberent reges, quorum ea in urbe alter ex Eurysthenidarum semper erat familia, e Proclidis alter. Regibus adpositi erant senatores, *γέροντες*, summi reipublicae moderatores et quidam quasi domini. Unde *ἐπιστατοῦντες ἅπανσι τοῖς πράγμασι* Isocrati Paneg. p. 389., quique eum in senatum allectus *τῶν πολλῶν δεσπότης* Demostheni Or. in Leptin. p. 300. Plura alia hoc de senatorum consessu N. Cragius de Laced. Republ. L. IV. 3., cuius observatis adiungi elegans potest locus ex Archyta apud Io. Stobaeum Tit. XLI. p. 269. WESS.

241. 79. *Τὸν δὲ λοιπὸν στόλον παραδοῦς Νεώρχω* etc.] Conferri debet Curtius IX. 10. 3. et Arrian. *Ἀναβ.* L. VI. 21. WESS.

241. 87. *Τοὺς μὲν γὰρ Ἀρβίτας*] Una duntaxat transposita litera genti suum nomen reddidi, nihil Is. Vossio ad libri sui marginem dissentiente. Ab Indiae fluvio Arbi accolae *Ἀρβίτες ἢ Ἀρβίται*, Stephano teste in *Ἀρβίς*, dicebantur: subinde etiam *Arbii, Arabitae, Ἀράβιες* Plinio, Curtio et Arriano, quemadmodum operose ostendit Cl. Salmasius in Solin. p. 829., cui omnia debet ad Arrian. suum L. VI. p. 418. N. Blancardus. WESS.

241. 90. *Ἐπὶ τὰ Νεωτερίδος ὄρια*] Lege *Νεωρίδος*. RHOD. *Ἐπὶ τὰ Ὠριτίδος ὄρια*] Sic correxi, cuius instituti causam aequis arbitris me probaturum confido. Primo citra controversiam mendi macula adpersum est vulgatum. Deinde gentem plerique omnes scriptorum *Ὠριτίας* sive *Ὠρίτας* nuncupant, nisi si qua simili vitio sint pravi. Hoc amplius, *Orilis* et dein *Oritarum* nomen, quod Cospus ex suis schedis expressit, a correctione mea parum aut nihil deflectit. Quin ipsemet auctor extremo cap. 105. eos *Oritas* clarissime adpellat, ut dubium esse nequeat, quin simili modo regionis nomen et hic scripserit. Habes rationum momenta, quibus *Νεωτερίδος* et infra *Νεωρετιῶν* titulum inmutaverim. Accipe nunc vitii originem, quam Freinshem. ad Curtii L. IX. 10. 6. hanc reperit. Scriptum fuisse *ΗΩΡΙΤΑΣ*, ut *H* esset *ἐπίσημον* et adspiratio duntaxat, non litera: librarios usum eiusmodi adspirationis non capientes, eam in proximae figurae literam *N* conmutasse, sic ex *ΗΩΡΙΤΑΙΣ* progenitos esse *ΝΩΡΙΤΑΣ*, et tandem *ΝΕΩΡΙΤΑΣ*. Acute ille quidem, sicuti et Berkelius,

gemina his et germana commentatus ad Stephan. in Ἀλεξάνδρεια, si tamen vere. Sed id mitto quaerere, quandoquidem de morbo et medicina constat. Mox cultius visum κατήντησεν εἰς τρία δὲ — διελόμενος, τοῦ μὲν πρώτου ex Reg. pr. WESS.

241. 94. Λεηλατεῖν προσέταξε Πτολεμαῖον] Probum foret Πτολεμαῖω schedarum veterum, si et Λεοννάτω praeferrent: quod cum non innovent, neque ego muto. WESS.

242. 5. Λιμένα μὲν εὐρῶν ἄκλυστον] Vide not. in L. III. 44., ubi his similia Dionis Chrysostomi ab inpetu H. Valesii liberavimus. Plutarchus accedat patronus T. II. p. 778. C. καὶ τοῖ Ἐπίκουρος τὰ γὰθὸν ἐν τῷ βαθυτάτῳ τῆς ἡσυχίας, ὡσπερ ἐν ΑΚΛΥΣΤΩΙ λιμένι καὶ κωφῷ, τιθέμενος, et incertus scriptor Peripli Ponti Euxini p. 146. ed. Gronov. ἀπὸ δὲ κριοῦ μετιώπου εἰς Ἐβούλον λιμένα — ἐνταῦθα λιμὴν ἄκλυστος. Non dissimili sententia ἄκλυστος καὶ ἡκιστα ἐπικίνδυνον ὕδωρ et ἄκλυστος καὶ γαληναίαν θάλατταν dixit Aelian. de Animal. L. XIII. 18. 19. Ceterum Alexandria haec πόλις Νεαρτῶν Stephano Byzantino pro Ὠριτῶν, recte corrigentibus Holstenio et Berkelio. WESS.

242. 17. Καταλείπουσι βορὰν τοῖς Θηρίοις] Praepositionem alias in terras exsulatum ire iussi. Ἐἴασαν τοῖς κνσί τε καὶ ὄροις βορὰν ipsa Lexica dabunt. Poëta principio II. A. αὐτοὺς δ' ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν Οἰωνοῖσί τε πᾶσι. Porro non multo diversum sepulturae genus Hyrcanis et Bactriis attribuit Eusebius Praep. Evangel. I. 4. p. 11. D. WESS.

242. 26. Σιτοῦνται δὲ τὰ ἐκβαλλόμενα etc.] Vide L. III. 15. et seqq. tum Strabon. L. XV. p. 1050. et gemina memoriae prodentem Arrian. Indicar. cap. 29, etc. WESS.

242. 36. Ἡ τε δύναμις τῶν Μακεδόνων ἠθύμησε] Macedoniae famem et incommoda, quae hoc itinere subierunt, copiosius exsequuntur Strabo XV. p. 1051., Arrian. Αναβ. L. VI. 23. seqq. et Curtius L. IX. 10. 12. WESS.

242. 42. Καὶ Ἀρίαν] Sic saepe infra: alias Ἀρελίαν vocare solet. Salmas. in Solin. p. 827. confer. WESS.

242. 45. Καὶ τὰ νωτοφορεῖν εἰωθότα τῶν φορτίων] Verborum series videbatur requirere τὰ — εἰωθότα τῶν ζώων, aut τῶν φοραδίων, quod posterius mihi in cogitationem venisse non diffiteor. Φοράδες et φοράδια equae sunt Basil. Magno Epistol. 303. et Gregorio Nazianzeno in Testamento. Itaque τὰ νωτοφορεῖν εἰωθότα τῶν φοραδίων equae erunt clitellariae. Ita vero si nolis, neque enim pro voce senioris Graeciae pugnare consultum arbitror, ellipsi subveniendum structurae est. Dixit alibi auctor τῶν ὑδάτων κομιοῦντας, alio loco κλέπτοντα τῶν βοῶν, τινὰ et τινὰς reticens. Quod et hic deerit, sive τῶν φορτίων sequentibus connectas, ut Basil. permittit, comma nullum interponens, sive praecedentibus. WESS.

243. 52. Τῶν Ὠριτῶν τινες ἐπιθέμενοι] Haec ipsa est

Diodori manus, quam ὄρειών substituto vocabulo turpiter foedaverant. Gentem, uti diximus, Ὠρίτας et Ὠρείτας, quorum prius verius, teste Eustathio in Dionys. v. 1096., adpellant. Ad eam domandam ab Alexandro relictus erat Leonnatus. Conf. Arrian. Indic. c. 23. et Curtium L. IX. 10. 19., qui tamen de praelii successu paullo aliter. WESS.

243. 60. Καὶ μέθῃ καὶ πότοις χρώμενος κατὰ τὴν etc.] Habet hinc Curtius dicto loco, nec praeterit Plut. Alex. p. 702., nedum Arrian. Αναβ. L. VI. 28., rem tamen ipsam in fabulam ob silentium Ptolemaei et Aristobuli deputans. WESS.

243. 65. Τῆς δ' εἰς τοὺς — διαβοηθείσης] Conferendus est Curtius principio libri decimi. WESS.

243. 75. Ἐν τινι παραθαλαττίῳ — Σαλμοῦντι] Urbis nomen, quam in Carmania fuisse ex Arriano conficias L. VI. 28., ab aliis negligitur. Fabulam Satyricam sub hoc tempus compositam et actam dabit Athenaeus L. XIII. p. 595. D. WESS.

243. 87. Παραδόξους νήσους τε ὀρᾶσθαι etc.] Mallem prius vocabulum aut hinc abesset longissime, quippe ex praecedentibus temere repetitum, aut certe in παραδόξως, quo modo paullo ante Reg. pr., conmutaretur. WESS.

243. 95. Τὸ μὲν πρῶτον ἀπελπίσαι τὸ ζῆν] Supra Gelon τοῦ ζῆν ἀπελπίσας L. XI. 38., quod et hic recipi posset, nisi τὴν σωτηρίαν ἀπελπίζειν Polybius II. 34. IV. 69. et ἀπελπίζειν τὰ πράγματα Noster L. XIX. 36. 49. τὴν ἐπιβολὴν ἀπελπίζειν aliaque eiusdem formae haberent plura. WESS.

243. 98. Πρὸς δε τούτοις, τῶν σαλπύγγων ἐνιεμένων] Non utor additamento Reg. 1., quod satis quidem cultum in Pausaniae L. IV. p. 298., hic invenustum. Σάλπιγγας ἐνιενίας, rarius utique obvias, stabilit Philo Belopocic. p. 98. καὶ θόρυβον πολὺν ποιεῖν, καὶ τὰς σάλπιγγας ἐνέεισθαι κατὰ τὰ ἰσχυρότατα τῆς πόλεως. Sic lego. Edebatur ἀνέεισθαι, quod incongruum. Porro de monstis his marinis Arrian. Indicor. c. 30. et Strabo L. XV. p. 1056. WESS.

244. 5. Τοῖς Σουσιανοῖς ὄροις] Lego τοῖς Σουσιανῆς ὄροις. Habemus autem nomen hoc Σουσιανῆ cum alibi, tum p. 597. initio, εἰς δὲ τὴν Σουσιανῆν κατανήσας. STEPH. Nolo admodum refragari viro doctissimo. Quum tamen Σουσιανῆν χώραν, Σουσιανῆν κόμην dixerint veteres, Stephano auctore, et τὴν Σουσιανῶν γῆν Arrian. Αναβ. L. VI. 28. p. 270., patrociniū ὄροις Σουσιανοῖς non omnino defit. WESS.

244. 9. Βεβιωκῶς γὰρ ἔτη τρία πρὸς τοῖς etc.] Conf. Strabon. L. XV. p. 1045. B. Arrian. L. VII. 3. et Palladium de Brachmanib. p. 20., de Calana non optime existimantem, tum Origen. Φιλοσόφ. cap. 24. p. 906. ed. Paris. WESS.

244. 23. Ἀζολουθήσας τοῖς ἰδίῳις δόγμασιν] Animam censabant immortalem et corporis exsolutam vinculis beatissimum

aevum agere Brachmanes. Cupide proin, ubi ad flammam sese applicuerant, et sine gemitu adurebantur. Docent Lucian. de Peregrini Morte c. 25. et Porphyrius de Abstin. L. IV. 18. Hinc et Zarmarus Imp. Augusti aetate ex eadem Gymnosophistarum secta Athenis sese exurit apud Dionem Cassium L. LIV. p. 603. WESS.

244. 26. *Οἱ μὲν μανίαν αὐτοῦ κατέγνωσαν* etc.] Neque illi iniuria. Haud sane virile est, sed stolidum, igni corpus absumentum tradere, ut morbi senectutisque inconmodis libereris. Sed Indis aliud visum. Cicero Calanum *barbarum et indoctum* vocat, mortis obitae constantiam non condemnans Disput. Tuscul. L. II. 21. WESS.

244. 30. *Εἰς Σοῦσαν*] Fortasse rectius *Σοῦσα* quam *Σοῦσαν*, ut statim post *εἰς τὰ Σοῦσα*. Nam et hic author in genitivo *Σούσων* non *Σούσης*, in dativo *Σούσοις* non *Σούση* solet dicere: et alii scriptores habent quidem et ipsi *Σοῦσαν* interdum, sed vix usquam cum omnium veterum exemplarium consensu. Ut apud Plut. de Alex. Fortuna (p. 326.) legitur, *ἐγὼ δ' εἰς Σοῦσαν νικῶν δι' Ἀρβήλων ἀναβέβηκα*. Ita, inquam, legitur in vulgatis editionibus: sed veteres codices habent *Σοῦσα*. Nolumus tamen in hoc nomine, sicut nec in multis aliis, ex duplici nostrorum exemplarium scriptura unam facere. STEPH. *Εἰς Σοῦσα*] Cum Reg. pr. *Σοῦσα* praeferat, caussa nulla fuit, cur sperneretur. De nuptiis Alexandri cum Statira, Darii filiarum maxima, Plut. Alex. p. 703. E., et Arrian. *Ἀναβ.* VII. 4., sed qui *τῶν Δαρσίου θυγατέρων τὴν πρεσβυτάτην Βαρσίνην* non sine errore, qui viros doctos fugere haud potuit, adpellat. WESS.

244. 36. *Νέοι μὲν παντελῶς ταῖς ἡλικίαις*] Alexander eos *ἐπιτόρους*, de qua voce supra L. I. 3., vocabat apud Arrian. L. VII. 4., quem adi. WESS.

245. 59. *Κατανάλωσεν*] Correcte *κατηνάλωσεν*. RHOD. *Κατηνάλωσεν*] Sequor Rhodomanni scriptique codicis indicium. Notissima alioqui est in hoc et simplici verbo formando discordia. Thomas Magist. *Ἀνάλωσα καὶ ἀνάλωκα Ἀττικοί. τὸ δὲ μετ' ἀξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα καὶ ἀνήλωκα, κοινόν*. Qui quidem de Atticis nimis confidenter decernit, cum utrumque in Sophocle, Demosthene, Aristide, Libanio ceterisque usu sit tritum: paret tamen discors licentia. *Καὶ πολλὰς πόλεις — παρανάλωσε* in Plut. in Coriol. p. 234. A., et *τὰ δὲ κατὰ πόλιν αἰσιτοδεῖαι κατανάλωσαν* in Dionysii Rom. A. L. IV. p. 361. et supra cap. 59. e libro, quem Steph. inspexerat, reperies. Porro Harpalum Alexandro in Indorum finibus commorante descivisse, amoribusque Pythionices et Glycerae implicatum haesisse, Diodoro consentit Athenaeus L. XIII. p. 595. E. WESS.

245. 63. *Ὄνομα Πυθονίστην*] Si meruit haec meretrix, ut verum eius nomen habeamus, fuit *Πυθονίστην*, et bis invenitur apud Athen. L. VIII. 5. et L. XIII. 7. PALM. Athenaeus scortum

Illud semper, iterat autem eius nomen saepius, *Πυθιονίκην* vocat, nec aliter Pausan. L. I. p. 90. At Plut. Phoc. p. 751. C. *Πυθονίκην*, ut Diodorus. WESS.

245. 66. *Καὶ τάφον — κατεσκεύασε πολυδάπανον*] Theopompus apud Athen. XIII. p. 595. B. ἀπὸ πλείοντων ταλάντων ἢ διακοσίων δύο μνήματα κατεσκεύασεν αὐτῆς alterum Athenis, Babylone alterum. In Atticum inpendit xxx talenta, certe ea expensa tulit in id opus Charicli, teste Plutareho dicto loco: ut adeo mirandum non sit, πάντων ὅποσα Ἑλλήσιν ἔστιν ἀρχαῖα, θείας μάλιστα ἄξιον id monumentum Pausaniae fuisse visum. WESS.

245. 67. Ὅνομα Γλυκέραν] Vide quae de insano Harpali amore et incredibile mulierculae huius luxu ex Theopompo et Clitarcho excerpit Athen. L. XIII. p. 586. C. WESS.

245. 82. Τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ δημογοροῦσι ῥήτορσι] Horum e numero Demosthenes, Metrocles, Demon, Callisthenes, Hyperides, notati propterea versibus Timoclis Comici apud Athen. L. VIII. p. 341. F. Sed latius serpsit ea contagio, Dinarcho Or. in Demosthen. p. 96. et 101. indice, inque primis orationum, quas in plures ille peroravit, titulis περὶ τῶν Ἀρπαλείων apud Dionys. in Dinarcho p. 116. WESS.

245. 84. Ὑπὸ Θίβρωνος] Non absurdum esse Θίβρωνος vidimus ad L. XIV. 36. Illum vero Lacedaemonium necis Harpali fuisse auctorem repetitur infra L. XVIII. 19., non dissentientibus Strabone L. XVII. p. 1194. C. et Arriano in Biblioth. Photii Cod. XCII. p. 218. Confer tamen Pausaniam L. II. 33. diversa referentem. WESS.

245. 87. Δημοσθένην καὶ ἄλλους] Adeundus est Plut. Demosthen. p. 857. E. et T. II. p. 846. C., itemque Pausanias loc. cit., Oratorem absolvere conatus, et Schol. Hermogenis περὶ Ἰδεῶν p. 395. ubi prave nunc γράφει ψήφισμα, ζητῆσαι τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου μεταβολήν, loco βουλήν. WESS.

245. 89. Ἐκέρουξεν ἐν Ὀλυμπίᾳ] Hinc hausit Curtius L. X. 2. 4. Res tamen ipsa contigit serius; neque enim cum maxime Olympia agebantur. Inspice L. XVIII. 8. et statim animadvertes, ἐκέρουξεν tantundem hic valere αὐ κηρύττειν ἐκέλευσε, quod minime fugit eruditissimum P. Fabrum Agonist. L. I. 23. p. 80. WESS.

246. 95. Βραχὺν λείποντα τῶν μυρίων ταλ. διέλυσε] De dissensu in talentorum numero inter scriptores viri docti abunde ad Curt. L. X. 2. 10. egerunt. WESS.

246. 10. Κόιντον Ποπίλιον] Pro Ποπίλιον scribe Πομβλίλιον, ut in Livio est et Capitolinis. RHOD. Verius omnino est Ποπιλιίου aut Πομβλιλιίου nomen. Credo etiam id dedisse, atque a librariis, saepe in Latinis offendere adsuetis, fuisse commutatum, uti et L. XVI. 92. Mox praepositionem εἰς uncinis circumdedi, quippe imprudenter ex sequentibus huc ingestam. WESS. De Publilio monuit etiam Pighius p. 338.

246. 11. *Εἰς τὸν*] Post *Ἀλέξανδρος* videtur supervacaneum esse *εἰς*, aut certe aliquid inter *εἰς* et *τὸν* deesse. STEPH.

246. 27. *Καὶ διαβὰς τὸν Τίγριν*] Et hoc rursus loco legendum *Πασιτίγριν*: nam licet sequatur *ἐν ταῖς Κάροις καλουμέναις κώμαις*, quod quis forte vellet interpretari de Carris Mesopotamiae, non tamen potest intelligi de illis Mesopotamiae Carris, quae non longe ab Euphrate: Alexander retro multum recessisset, quod non fecit, ut ex eius historia patet: tum ait postea diebus quatuor Sittam eum transgressum fuisse: at Sittacene est ad Tigridis orientem, oportuisset igitur eum rursus Tigrin pervadasse. Tum non potuisset quatuor dierum spatio totam fere Mesopotamiam, Tigrin, Assyriam, et Sittacenen transgredi cum exercitu, quod difficulter faceret cursor veredarius expeditus in equo, et *Καθῆῶν κώμαι* postea dicuntur fuisse in Babylonia, et ita credo legendum hoc loco. PALM. De *Pasitigri* fluvio iusta est Palmerii animadversio. Vid. huius libri cap. 67. Aliter sentio de vicis Caris, quos frustra eosdem esse decernit ac *Καρῶν κώμας* L. XIX. 12. Namque illi in Mesopotamia erant et Babyloniae finibus cis Tigrin, hi ultra id flumen et Pasitigrin. Melius quadraret ἢ *Καθῆῶν λεγομένη χώρα* in Adiabene apud Ioseph. Antiq. L. XX. 2. 3., ni iusta suspicio esset ex Chaldaeo קרדן *Kardon* id *Καθῆῶν* vocabulum esse depravatum. Fullerum vide Miscellan. L. I. 4. et Bochartum Phal. L. I. 3. WESS.

246. 29. *τὴν Σίταν διανύσας* etc.] Utrum rectius sit hoc, an Reg. libri *Σίτταν* non possum certo constituere. Putes Sittacenen indicari, et *Σάμβαρα* eam esse urbem, quam Plinius in Sittacene *Sabata* vocat L. VI. 27., quod et Harduino in opinionem venit. At obstare videtur ordo itineris, quod rex absolvit. Sittacene ab occasu est Susianae, Alexander in ortum pergat. Quae tamen tanti non sunt, cum longius porrigi potuerint Sittacenes fines, et rex in sinistram cursum flectere. Atque id si probaveris, *τὴν Σίτταν* converte in *Σιττακηγήν*. Ego enim non audeo. WESS.

246. 32. *Εἰς τοὺς Κέλινας*] Neque de his quidquam constitutum habeo, ut nec de Bocotis, qui a Xerxe in has oras fuerint deportati. Habet Ammian. Marcellinus L. XXIII. 6. in hac Mediae parte *Coronum* montem, longe amoenissimum, qui huccine referri possit, non recte scio. Praeterea Eretrienses in haec loca a Dario traductos memorant, morisque patrii et sermonis studiosos, Herodotus L. VI. 119. et Philostr. Vit. Apoll. L. I. 24., ubi sine ulla causa ab erudito interprete quaedam mutari, alias ostendi. WESS.

247. 39. *Προσμείνας ἡμέρας ἀνέξενξε*] Non habemus hic dierum numerum, quem tamen non dubito quin inter *ἡμέρας* et *ἀνέξενξε* posuerit. STEPH. Cospus vertit, *expectavit Alexander vespertinum crepusculum, tuncque ex eo loco discedens* etc., unde opineris, eius in libro fuisse *ἡμέρας τὴν δειλὴν* sive τὸ δειλινόν,

aut certe τέλος ἡμέρας coniunxisse, uti factum in Latinis Rhodomanni. Quod etsi specie quadam blandiatur, malo consideratis omnibus arbitrari quaedam hinc deesse. WESS.

247. 41. Τὴν ὀνομαζομένην Βαγιστάνην] Praestat Βαγιστάνην, uti monitum supra L. II. 13. WESS.

247. 46. Ἐκκαίδεκα μυριάδας ἵππων γεγ. πορβάδων] De Nisacis equis vide B. Brissonium de Regn. Pers. L. III. 29. et seqq. Fuisse eorum olim ad CL millia, Alexandrum vero haud multo plures quinquaginta millibus reperisse, prodit Arrian. L. VII. 13., a Nostro dissentiens. Longius abit Strabo, cum de campo Nisaeo ἐν ᾧ πέντε μυριάδας, inquit, ἵππων θηλείων νέμεσθαι φασιν ἐπὶ τῶν Περσῶν L. XI. p. 796. C. Scripseris tamen πεντεκαίδεκα μυριάδας, cum Arriano conveniet illi optime. WESS.

247. 50. Ταύτης δὲ φασὶ διακοσίων μὲν καὶ etc.] Contende Polybium L. X. 24., de Ecbatanis egregie disputantem, et quae adscriptimus Diodori L. II. 13. p. 127. WESS.

247. 55. Καὶ πότους συνεχεῖς τῶν φίλων ἐν οἷς etc.] Cultius hoc visum est et vulgato praestantius. Adi Arrian. L. VII. 14. et Plut. Alex. p. 704., Hephaestionis mortem ex nimio vini usu maturatam, et Ecbatanis quidem, itidem significantes. Errat ergo Polyaeus, obiisse eum Babylone, cum Alexander occupatus esset Cossacis oppugnandis, imprudenter prodens Strat. L. IV. 3. 31. WESS.

247. 66. Ἀπομίσθους ποιῆσαι τοὺς μισθοφόρους] Hi libro sequenti cap. 9. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν ἄμισθοι γενόμενοι ὑπὸ σατραπῶν μισθοφόροι. Probum tamen vulgatum: Ἀπόμισθοι, interprete Harpocrate in ea voce, sunt οἱ μισθὸν μὴ λαμβάνοντες. Xenophon Hist. Gr. L. VI. p. 457. de Mnasiippo καὶ περὶ τοὺς μισθοφόρους ἐκαινούργει, καὶ τοὺς μὲν τινὰς αὐτῶν ἀπομίσθους ἐπεποιήκει. atque ad eum quoque modum Aeneas Tact. c. 5. et Polyaeus L. V. 2. 11., quorum verba, quoniam antestatus est Valesius ad Harpocrat, non addo. WESS.

247. 71. Ἀπῆραν ἐπὶ Ταίναρον] Non moveo, quamquam si διῆραν malueris, auxilio ipsemet auctor esse possit L. XX. 38. διῆρεν εἰς τὴν Αἴγυπτον et Polyb. L. IV. 44. οἱ βουλόμενοι διαίρειν εἰς Βυζάντιον. Ioseph. Ant. XVII. 12. 1. διῆρεν ἐπὶ Μίλρον. Vulgatum aequè opportunum esse, nemo ignorat. WESS.

247. 76. Τὸ δὲ τελευταῖον Λεωσθένην etc.] Conf. L. XVIII. 9. et seqq. WESS.

248. 92. Οὐδέποτε δεσπότην ἔπηλυν προσεδέδεκτο] Persarum reges Cossacis dona dividebant, cum aestate Ecbatanis peracta in Babyloniam descendebant, apud Strab. L. XI. p. 795. D. Adiunge Polyaeus Strateg. IV. 3. 31. et Arrian. L. VII. 15. WESS.

248. 1. Καὶ διὰ τὸ — γέροντες] Potuisset omittere praepositionem, ut superiore capite ὁ δὲ βασιλεὺς χαλεπῶς ἐνέγκας το συμβάν. Quo in genere multa sibi solent indulgere. Clearchus

in Xenophontis *Ἀναβ.* L. I. p. 196. *μὴ θαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασι* atque ita apud eum scriptorem, Pausaniam et Iosephum saepenumero. *Ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀνάγκη ἐστὶ χαλεπῶς φέρειν* Isacus princ. Orat. de Cimon. Heredit. et Noster L. XIV. 61. etc. WESS.

248. 9. *Ἐπ' ἄρχοντος δ' Ἀθήνησι Σωσικλέους* etc.] In his audaciae specimen adparet, qua usi sunt in augenda Diodori Bibliotheca confidentiores librarii. Obtrudunt nobis Archontem Atticum, nusquam lectum, iterantque consulatum L. Cornelii Lentuli et Q. Publilii, quo superior annus suo iure insignis erat. Caussam habuerunt, quod alioqui Olymp. cxxiii. praeter morem tres duntaxat Archontes habitura esset. At nimium sedulos Criticos insignis hiatus fugit in capp. 83. et 84., ubi magnam partem ea deficiunt, quae Hegemone Archonte et Coss. L. Aemilio et C. Plautio Deciano administrata fuerunt. Quam quidem iacturam si aut veteres illi aut recentiores ad animum revocassent, nunquam profecto absurda haec invito ingessissent scriptori, neque operam perdidissent in Diodoro cum ceteris rerum Alexandri auctoribus conciliando. Opus enim falce hic est critica, ablegandaque omnia sunt, unde malum pedem intulerunt, deserta conciliationis via. Vide tamen Io. Meursium de Archont. L. IV. 14. et H. Dodwellum de Cycl. p. 730. Chremetem Diodori Archontem et Hegemonem Dionysii, huiusque Chremetem et Nostri Anticlem, tum Anticlem Dionysii in Dinarcho p. 116. et intrusum illum Sosiclem inter sese labore frustraneo contententes. WESS.

248. 17. *Οἱ Χαλδαῖοι καλούμενοι*] Conf. L. II. 29. etc. WESS.

248. 27. *Τὸν καθηρημένον — τοῦ Βήλου τάφοι*] Xerxes, ex infelici in Graecos expeditione redux, everterat, si Arriano fides L. VII. 17., id praeterea adstruenti, metuisse Chaldaeos ne Alexander id Beli monumentum instauraret. Vid. de eo supra L. II. 9. et de Babyloniis a Xerxe in ordinem redactis Plut. *Apophthegm.* p. 173. WESS.

248. 32. *Νεάρχῳ δ' ἐνὶ τῶν* etc.] Nihil caussae video, cur ab hac scriptura discedatur. Nearchum Chaldaeos super illa re convenisse, adscribere haud neglexit Plut. *Alex.* p. 703. WESS.

249. 43. *Οἱ περὶ τὸν Ἀνάξαρχον*] Dederat Interpres *philosophi Anaxagorae dogmata amplexi*, nulla versionis addita ratione. Factum imprudentius, quod equidem emendavi. Anaxarchus et qui cum eo erant philosophi, nisi tu solum malueris, intelliguntur. Namque cum Alexandro in Orientis regiones comitem sese addidisse, dubitare vetant Diogenes Laertius L. IX. 58. et Iustinus L. XII. 13., qui eadem omnia de Anaxarcho. WESS.

249. 48. *Καὶ τοῖς — λόγοις ὑγιασθεῖς*] Legitimum in his Appiani L. III. de Civil. Bel. p. 894. semper fuit, *ὧ δὴ μάλιστα ὑπαχθέντες ἔδοσαν μοι τὸν στρατόν.* Hic si *ὑπαχθεῖς* ex scriptis

admitteretur, corruptela foret spectabilis; sibi ergo servent, qui invenerunt. WESS.

249. 56. Ἀγησίον] Ἡγησίον Arrian. L. VII. 20. paullo melius. Stadio victor Eusebio est Μικίννας. WESS. Ἡγησίας vocatur archon etiam in inscriptione apud Boeckhium I. p. 137. Μικίννας autem sic scribitur etiam in Eusebii Armenia interpretatione.

249. 57. Γάϊον Πόπλιον] Restitue Ποιτήλιον καὶ Λευκ. Παπίριον. RHOD. Ποιτήλιον καὶ Λεύκιον Παπίριον adscripserat docta etiam manus Basil., qua utor, editioni. Conf. Livium L. VIII. 23. WESS. Monuit etiam Pighius p. 340.

249. 83. Εἶτ' Ἀμμωνιέῃσι] Sic hoc quidem loco. Ἀμμωνιοὶ constanter alibi, huius lib. cap. 50., Excerpt. Vales. p. 249., Pausan. L. III. 18. p. 254., quibus Herodotum et plures addere poteris. WESS.

250. 94. Καὶ γὰρ ἠγάπησεν αὐτὸν τῶν etc.] In Cospi Latinis, illum sane tanto adfectu dilexerat, ut eorum, quos amicitia iunctissimos fuisse fama praedicat, animi propensione nihil cesserit. Unde mihi suspicio movetur, praesertim cum aspere decurrat oratio, quaedam hinc deesse: auget eadem Basil. ἐκδοσις, una voce, nihil tamen iuvante, instructor. Putaram structuram satis fore factum, si πλεῖον aut μᾶλλον τῶν etc. expleretur; sed repudio consilium, et sanioribus a libris auxilium praestolor. WESS.

250. 99. Κρατερόν — φιλοβασιλέα] Conf. Plut. Alex. p. 691. F. WESS.

250. 15. Οἱ δ' οὖν] Emenda δ' δ' οὖν βασιλεύς. RHOD. Ὁ δ' οὖν] Recte Rhodomannus. Operarum tamen est peccatum in Stephani ἐκδόσει, quod Basilienses recte vitarant. WESS.

250. 21. Τοῦτο δὲ εἰώθεισαν οἱ Πέρσαι] Hoc verius est. Ignem Persarum religione Deum fuisse censitum, pervulgatum est. Solum excitabo Io. Chrysostomum Homil. IV. ad Antiochen. p. 54. A. Θεὸς παρὰ τοῖς Πέρσαις εἶναι νομιζέται τὸ πῦρ, καὶ τιμῶσιν αὐτὸ μετὰ πολλῆς τῆς θρασύτητος οἱ βάρβαροι. Alios dabit B. Brisson. de Reg. Pers. L. II. 14. At hic quidem ritus, quo ignem exstinguebant, non ita magnifice de eo Persas opinatos ostendit, ut verum eum Deum existimarent. Imo vero symbolum atque argumentum divinae maiestatis ignem esse iudicabant, eundemque summo in luctu, indicto praeterea per omnes regni provincias iustitio, ut ex Stobaci Serm. XLII. p. 294. constat, ex civium oculis sine flagitio removeri posse arbitrabantur. Habet hac de re memorabilia Th. Hyde de Rel. Persar. cap. 1. et 29., hoc de ritu addere oblitus. WESS.

250. 28. Στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας] Exemplum illustre est in Eumene Cardiano apud Plut. eius in vita p. 584. B., nec minus apud Lucian. de Calumn. non Cred. c. 17. WESS.

250. 32. Καὶ λεπτοργῶν] In Glossis, Λεπτοουργὸς faber tignarius. qui quidem usus locum fortasse habere poterit in Imp.

Leonis Tact. V. 7., hic latius porrigitur, eos artifices complexus, qui exquisito studio in rerum subtilium fabrica versantur. Ad λεπτουργεῖν et ἐκλεπτουργεῖν in Themistii Or. XXVI. p. 316. C. et Synesii de Regn. p. 30. A. Hinc περὶ τὴν ἀπόδειξιν λεπτουργεῖν de Eunomio, argutam quandam et sophisticam demonstrationem ingresso, Basilius M. L. I. adv. Eunom. p. 214. E. WESS.

251. 37. Εἰς τριάκοντα δόμους διελόμενος etc.] Si de pariete sermo esset, pati poteram, ut δόμοι laterum ordines ac conpages, quemadmodum L. I. 64., censerentur. At agitur de aëra ipsoque loco, qui, ut Romanorum rogi, in quasdam contignationes et domos a rege proditur descriptus, quo lustum hoc tanto spectabilius et capacius esset. Confer tamen Cel. Iac. Gronov. ad Herodot. L. I. p. 846. WESS.

251. 42. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐπωπιδῶν] Tigna erant ex utraque prorae parte prominentia, docente Schol. Thucyd. L. VII. 34. et Io. Scheffero Mil. Naval. L. II. 5. WESS.

251. 51. Δράκοντας ἀφορῶντας τοὺς ἀετούς] Ad structuram si necessariam putes praepositionem, adscisce eam ex Reg. pr. Est autem in his insigne caelaturae picturaeque Babylonicae, qua de Is. Vossius, multa tamen aliena admiscens, ad Catull. p. 196. et Spanhem. ad Aristoph. Ran. v. 868., specimen. WESS.

251. 71. Θύειν Ἡφαιστίῳ θεῷ προέδρω] Forte deest ὡς, tametsi paulo etiam post haec dictio non adiiciatur: sic Rhodomannus in not. suarum Auctario, me non sequente. Scio Plut. Alex. p. 704. et Arrian. Αναβ. Ἀλεξ. L. VII. 14. ὡς ἦρωι Hephaestioni sacra facta prodidisse, et ὡς θεῷ illi θύειν Ammonis responso fuisse vetitum. Sed abit ab istis Diodorus, et Alexandrum eo insaniae an impietatis venisse significat, ut Hephaestionem in Diis censi suo imperio voluerit impetraveritque. Lucianus de Calum. non Cred. c. 17. καὶ τέλος, ἔθρον ΠΑΡΕΔΡΩΙ, καὶ ΑΛΕΞΙΚΑΚΩΙ ΘΕΩΙ (τῷ Ἡφαιστίῳ.) Qui quidem lepidissimi scriptoris locus id insuper docet, pravum in his Diodoreis videri προέδρω θεῷ, longeque praestare παρεδρω. Sacra Alexandri populares et adulatores Hephaestioni faciebant novo Deo, maiorum depulsori et coelestium adessori. Πάρεδρος enim, qui aut suapte virtute aut decreto principis in Deorum consortium et collegium addebatur, ut docte Salmasius ad Spartiani Hadr. c. 14. p. 140. et Arnaldus de Diis Adessor. c. 9., quamquam hic ob Plutarchi et Arriani dissensum dubia obmovit ibid. cap. 27., quibus abstineri satius fuerat. Id bene, quod παρεδρω hic scribi oportere perspexit, et ante eum, quod illi tamen latuisse mihi persuadeo, N. Blancardus ad Arrian. suum L. VII. p. 473. WESS.

252. 84. Τῶν ἐγχωρίων τις δεδεμένος] Distinctius de hoc homine Plut. Alex. p. 705. E., in plerisque Diodoro consentaneus: non item Arrian. L. VII. 24. WESS.

252. 94. *Τοῖς μάρτεσι προσαναθέμενος*] Non aliud est ac τοῖς μάρτεσι προσαναθέμενος, ut brevi post, sive adhibitis in consilium sacrorum interpretibus. Geminum hoc S. Paulli Epist. ad Galat. cap. I. 16. οὐ προσαναθέμενην σαρκὶ καὶ αἵματι. ubi vide Clariss. Lamb. Bos. WESS.

252. 98. *Καὶ θεοῖς ἀποτροπαίοις θύσας*] Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 359., ubi de Iove et Apolline ἀποτροπαίοις plura. Ἐκάτην καὶ τοὺς ἀποτροπαίους coniungit Plut. Sympos. L. VII. p. 708. F. eosdem τοὺς τροπαίους vocitans in Conviv. VII Sap. p. 149. D., ut Iovem τροπαῖον Euripid. Heraclid. v. 937., et sacra, quibus arceri hostes putabantur, τροπαῖα τῶν ἐχθρῶν ibid. v. 403. Herculis ἀποτροπαίου aram habet Philostratus de Apollon. Vit. L. VIII. p. 340., cum nota Olearii. WESS.

252. 4. *Ταῖς ἐνρεσιλογίαις κατασοφίζομένους*] Hoc cur maluerim, ostendent adscripta L. I. 37. p. 45. WESS.

252. 7. *Τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην*] Forsan huic loco idem contigit, quod paullo ante, ut Βαβυλῶνα et Βαβυλωνίαν confunderent amanuenses. Multum quidem certe τὴν Βαβυλῶνα praestantiozem reperies, si propter urbem vastum hunc lacum fuisse recorderis. Mecum sentit Clariss. T. Hemsterhusius ad Lucian. Nocyom. c. 9. WESS.

252. 15. *Εἰς τῶν ἐρετῶν*] Nihil hinc demutandum. Confer Arrian. L. VII. 22., et cognosces eius ex sententia citius hoc contigisse. WESS.

253. 27. *Ἄφνω δὲ, ὥσπερ ὑπὸ τινος πληγῆς etc.*] Sic vulgo in Alexandri obitu paratragediabant. Seneca Epist. LXXXIII. p. 345. *Alexandrum — intemperantia bibendi et ille Herculeus et fatalis scyphus condidit.* Prudenter Plut. Alex. p. 706. C. καὶ καὶ (in Medii aedibus) πῶν ὄλην τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν, ἤρξατο πνέειται, οὔτε ΣΚΥΦΟΝ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ἐκπιῶν, οὔτε ἄφνω διαλγῆς γινόμενος τὸ μετὰφρονον, ὥσπερ λόγῃ πεπληγῶς· ἀλλὰ ταῦτά τινες ᾤοντο δεῖν γράφειν, ὥσπερ δράματος μεγάλου τραγικὸν ἐξόδιον καὶ περιπαθὲς πλάσαντες. Quae ille strinxit aperte in scriptores, qui Diodoreis similia memoriae prodiderant. Alexander nimia intemperantia et prorogata plures in dies crapula febrim sibi et mortem maturavit. Inspice Ephemerides, quas ibidem subiecit Plutarchus, atque Athenaeum L. X. p. 434., et nihil esse liquidius mecum profiteberis. WESS.

253. 35. *Περιελάμενος τὸν δακτύλιον, ἔδωκε Περιόλινα*] Vide L. XVIII. 2. Annuli traditione heredem indicari, viri docti ostendunt ad Spartiani Hadr. c. 3. et Curtium L. X. 4. WESS.

253. 37. *Τῷ κρατίστῳ*] Infra L. XVIII. 1. τῷ ὑρίστῳ, quod eodem redit. Alexander fortissimum, quique alios opprimere posset, innuebat. Quid Nic. Loënsis de vocibus his disputarit Miscell. L. V. 18., ut Iustini inconsiderantiam perstringeret, notum est in vulgus. WESS.

253. 39. Ὅτι μέγαν ἀγῶνα αὐτοῦ ἐπιτάριον συστήσονται etc.] Verissimum hoc morientis Alexandri effatum egregie illustravit P. Leopardus Emend. L. XVII. 13. Idem in animo erat Eunapii, cum de Iuliano sophista p. 122. μέγαν ἐπιτάριον ἀγῶνα τοῖς ἑαυτοῦ παραδέδωκεν ἑταίροις· innuens contentiones, quibus inter se committerentur eius discipuli et sectatores, ut mortui locum et dignitatem Athenis obtinerent, de quibus idem Eunapius in Proaeresio p. 132. Aliud spectabat Herodes extrema oratione ad Salomen sororem eiusque maritum Alexam apud Iosephum Antiq. Iud. L. XVII. 6. 5. τὰ αὐτὰ γὰρ δὴ φρονῆσαι δόξῃ τῇ αὐτοῦ μὴ ἀπειπαμένων μέγαν αὐτοῦ τὸν ἐπιτάριον γενήσεσθαι, καὶ ὅποῖος οὐδ' ἄλλοις βασιλέων. cogitabat enim rex crudelitate infamis nullas filiorum de regni successione rixas, sed calamitatem, et luctum, quem caede nobilissimorum genti Iudaicae sub mortis suae tempus indicere proposuerat. WESS.

253. 42. Καὶ μῆνας ἑπτὰ] Arrian. L. VII. 28. καὶ τοὺς ὀκτὼ μῆνας. Melius Noster, ut S. Petitus Eclog. Chronol. L. IV. 14. et ad Leg. Attic. L. III. Tit. 2. p. 331. edit. Lugdun. condocfecit. WESS.

253. 60. Διὰ τοῦ ἰδίου υἱοῦ, τεταγμένου etc.] Veneno necatum esse credidere plerique: filium Antipatri inter ministros, Iollam nomine, patris iussu dedisse, haec Curtius L. X. 10. 14., cui adiunge L. XIX. 11. nostri auctoris, qui quidem ἐπὶ τὸν χύαθον τεταγμένον scribere potuisset, non improbantibus Latinis. Petronius Sat. c. 30. Exclamavit unus e pueris, qui super hoc officium positus erat. ubi Burman. vide et N. Heinsium ad Curt. L. VI. 11. 3., sed alterum id amare solet. WESS. De poculo venenato Dionem Chrys. p. 597. 35. citat Reiskius.

253. 63. Κασσάνδρου τοῦ υἱοῦ etc.] Quae in Κασσάνδρου nomine enotata discrepantia est, passim recurrit. Numi CASSANDRENSIUM in Colon. Io. Vaillantii T. I. p. 104., et ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ Thes. Britan. Vol. II. p. 12. stant pro vulgato. WESS.

253. 68. Τὴν τε γὰρ Ὀλυμπιάδα — ὑταφρονήσαι] De caede illustrissimae feminae L. XIX. 51., et Thebis a Cassandro instauratis ibid. cap. 53. WESS.

253. 73. Ἐπὶ τῆς ἐσχάτης τοῦ βίου γραμμῆς ἐγκαρτερήσασα] Sic iterum Excerpt. Vales. p. 327. τῆς δὲ σωφροσύνης (σημεῖον) τὸ τὰς αἰσθήσεις μέτροι τῆς ἐσχάτης τοῦ βίου γραμμῆς ἀσινεῖς ἔχειν. Sumtum genus hoc ex stadio, in qua linea sive γραμμῇ saepe cursus erat meta. Scholiastes in Pindari extremam Od. IX. Pythion. ἔστησε γὰρ αὐτὴν πρὸς τῇ ἐσχάτῃ γραμμῇ τοῦ δρόμου, τοῦτο ἄκρον καὶ τέλος διατάξας — ἐχάρασσαν δὲ γραμμὴν τινα, ἣν ἀρχὴν καὶ τέλος εἶχον οἱ ἀγωνιζόμενοι. De morte Sisygambri confer Curt. X. 5. 19. WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

LIBRUM DUODEVIGESIMUM.

255. 6. *Καὶ ἀποστολὴ στρατηγοῦ Πύθωνος*] Sic praestat. Vid. Arrian. L. VII. 26. et Aelian. Var. Hist. XIV. 48. cum nota Kuhnii. WESS.

256. 34. *ἐν τῷ κατὰ Κυρήνην τόπῳ*] Scribendum *πολέμῳ*. V. XVIII. 19.

256. 38. *Ἠνάγκασεν ἑαυτοὺς τε κατασφάζει*] Bona haec sunt, nec prava, quae in Reg. I. Vide infra L. XVIII. 22. WESS.

256. 48. *Ὡς τῶν βασιλείων ἐπιμελητῆς*] Forte *βασιλέων*. RHOD. *Ὡς τῶν βασιλέων ἐπιμελητῆς*] Etsi ter recurrat in hoc indice, assentior viro doctissimo. Vid. ad L. XVIII. 23. WESS.

256. 75. *Μέχρι τῆς τελευτῆς διὰ τὰ etc.*] Post *τελευτῆς* interpunge, et pro *διὰ* scribe *καὶ*. RHOD.

256. 76. *Τὰ συμβάντα περὶ Κάσσανδρον*] Hoc dant scriptae schedae, e quibus et *Μουνυχίαν* restitui. WESS.

257. 10. *Προλέγοντα τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν μέλλοντα — θάνατον*] Iliad. X, 359. Conf. Barthium in Statii Theb. VII. 701., male tamen hinc et sine praegnante caussa, uti superius ad L. IV. 66. diximus, *Ὀμήρου* vocem expellentem. WESS.

257. 25. *ἢ μὲν γὰρ πρὸ ταύτης συντελεσθεῖσα βίβλος*] Inutile illud *συντελεσθεῖσα* non est in Diodori more positum, ut apparebit comparanti aliorum librorum initia. Quare deleo vocem ex superioribus illatam.

257. 31. *Ἐπ' ἄρχοντος — Κημισοδώρου*] Indubius hic Cephisodoro locus est, beneque munitus Dionysii in Dinarcho p. 116. et Epist. ad Amm. p. 121. patrocinio. Quid itaque fiet Arriani Indicis cap. 21., initium navigationis Nearchi cum magistratu Cephisodori et anno Alexandri regis XI. componentibus? Non expedio, nisi mihi des, pravam illic Archontis esse nomen. Annus Alexandri XI. respondet Chremetis in Attica urbe summae potestati, quo tempore Nearchum maritimum illud iter esse ingressum, vide ex L. XVII. 104. Porro *Φούριον* et *Δέκιμον* correxi, quorum

hoc vir doctus ex veteri libro adscripsit Basil. ἐκδόσει, in ditissima Leidensium Bibliotheca adservatae, illud Diodori mos et res ipsa postulabat. Vitium utrumque notavit Clariss. Arn. Drakenborch ad Livii L. VIII. 29. WESS.

258. 36. Ἀρρηίδαϊον τὸν Φιλίππου μὲν υἱὸν etc.] Γεγονότα μὲν ἐκ γυναικὸς ἀδόξου καὶ κοινῆς Φιλίννης, ἀτελῆ δὲ τῷ φρονεῖν ὄντα διὰ σώματος νόσον, οὐ φύσει προσπεσοῦσαν. Sic Plut. extrema Alex. vita. Philinna, Arrhidaei mater, saltatrix cum esset, regi Philippo sese probaverat apud Athen. L. XIII. p. 578. A. WESS.

258. 40. Τὸ τῶν ἱππέων τῶν ἑταίρων — σύστημα] In superiori editione legitur hic ἐτέρων, itidem et circa finem huius paginae. Sed legendum esse utrobique ἑταίρων, ut in contextu posui, cum ex aliis tum ex Arriano patet. STEPH.

258. 46. Πρὸς τοὺς πεζοὺς (ἐκ τῶν ἀξίωμα — ἐπιφανέστατος) φαλαγγίτας] Demiror hunc locum silentio transmisisse viros doctissimos H. Stephanum et Rhodomannum, neque animadvertisse, repetita hic plura ex superioribus esse vocabula, quae omnia conturbant. Ea profecto fecerunt, ut *Phalangites* ducibus maxime conspicuis insereretur, tametsi nullus fuerit. Dederat auctor ipsemet ὁ δὲ Μελέαγρος, ὡς ἦκε πρὸς τοὺς πεζοὺς φαλαγγίτας, *Meleager quamprimum ad pedestris phalangis milites venit*. Id clarissime adfirmant membranae, φαλαγγίτας edentes. Socors vero amanuensis cum scribendo devenisset ad τοὺς πεζοὺς, coniectis in easdem voces, paullo ante positas, oculis, iterare coepit ἐκ τῶν ἀξίωμα ἔχόντων ἀνδρῶν, ὧν ἦν ἐπιφανέστατος, insuperque φαλαγγίτας, ut ceteris apte cohaereret, mutavit. Quae quidem mendii origo apertissima cum sit, inportuna vocabula circumdare uncinis sustinui, in versione nihil demutans. Inspexisset Rhodomannus Latina Sebastiani Castellionis, haud dubie *Phalangiten* illum repudiasset. Sic enim ille: *Meleager vero, ubi venit ad pedites, legationis nullam fecit mentionem*, neglectis prudenter omnibus, quae orationis seriem foedabant. WESS.

258. 54. Οἱ χαριέστατοι τῶν ἀνδρῶν — ὁμοιοῦσαι] Multa hic praeternuntur, petenda ex Curtio L. X. 7. 8. et seq. itemque Arriano in Photii Biblioth. Cod. XCII. p. 215. WESS.

258. 73. Μελέαγρῳ δὲ Λυδίαν] Curtius X. 10. 2., Arrianus dicto loco et Dexippus apud Phot. Bibl. Cod. LXXXII. p. 199. Lydiam *Menandro* contributam tradunt, forte verius. Constat ex iisdem, *Meleagram* ante hanc provinciarum descriptionem interemptum esse. Porro *Cassander*, cui Caria cessit, *Asander* esse debet. Vid. cap. 39. WESS.

259. 84. Προσώρισεν Ὁξυάρτη τῷ Βακτριανῷ βασιλεῖ] Mihi si credis, ineptae Grammatici glossae postremum vocabulum adscribes. Bactrianorum rex Oxyartes non fuit, quin ne Bactrianam quidem provinciam sorte accepit, sed Philippus, ut mox suc-

cedit. Erat domo Bactrianus, *Bactrianorum* olim *praetor* apud Curt. IX. 8. 10., donatus deinde ab Alexandro satrapia Paropamisadarum. Arrian. L. VI. 15. ἐν τούτῳ δὲ Ὁξνάρτης ὁ ΒΑΚΤΡΙΟΣ, ὁ Ῥωξάνης — πατήρ, ἦξε παρ' Ἀλέξανδρον, καὶ προστίθησιν αὐτῷ ΠΑΡΟΠΑΜΙΣΑΔΩΝ σατραπείαν. Atque haec quidem satis expedita videntur. De Roxane, fidem ut liberem, praetereundus non est Plut. locus in Alex. p. 691. E. καὶ τὰ περὶ Ῥωξάνην ἔρωσι μὲν ἐπράχθη, καλὴν καὶ ὠραίαν ἐν τινι χρόνῳ παρὰ πότον ὀφθεῖσαν. Sic eum edunt. At loco verborum ἐν τινι χρόνῳ in vetustis est membranis ἐν χορτάνου, e quibus Daccrius se nihil elicere posse fassus est, nuperi vero editores Britanni urbem fecerunt *Χορτακάνα* ex Nostri L. XVII. 78. Utrumque vehementer miror. Curtium recordati si fuissent, optimam eam scripturam agnovissent. Auctor is est L. VIII. 4. 21. Alexandrum pervenisse in eam regionem, cui *Cohortanus* nobilis satrapes praecerat: eumque barbara opulentia convivium adornasse, in quo *Roxane* regis omniumque oculos converterit. Itaque ἐν *Χορτάνου* erit in aedibus *Cohortani*, firmabitque egregie satrapae eius nomen, quod Freinshemius, quia obscurius erat, configere sustinuit. Id praeter verum tamen, quod *Cohortani* filia Roxane in Curtianis illis, ut nunc sese dant, perhibetur. Ego vero Rubenio Elect. I. 29. cupide adstipulor, in Curtii illa descriptione hiatum defectumque notanti. WESS.

259. 88. *Στασάνορι — Σολίῳ*] *Σολιῳτῆ* librorum quorundam mera corruptela est. Auctor vitae Arati: εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Σόλοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι, Σόλιοι καλοῦνται, οἱ δὲ Κιλίκιοι, Σολεῖς. Ex Cypro Stasanorem fuisse Diodorus ipsemet huius libri cap. 39. adfirmat. Mox *Σογδιανῆν* scriptum primitus fuisse, notaverat ad codicis sui marginem Ill. Scaliger. WESS.

259. 89. *Καὶ Σαρδιανῆν*] Muta in *Σογδιανῆν*. RHOD.

259. 91. *Ἀτροπῆ δὲ Μηδίαν*] Iustinus hunc virum male *Acropatum* vocat: at etiam hic, ut opinor, male *Atrapes* dicitur. Verum nomen est apud Arrianum (L. IV. 18.) *Atropates*, et Persicum magis sonat. Caeterum ex hoc loco deprehenditur foedissimum apud Iustinum (L. XIII. 4.) ulcus, quod et olim Eutropio fraudem fecit. Sic autem habet Iustinus, ubi provinciarum praefectos post mortem Alexandri recenset: *Phrataphernes Armenios, Tlepolemus Persas, Peucestes Babylonios, Archos Pelasgos* etc. Paulo melius Eutropius, *Archon Pelasgos*. At nulli unquam fuerunt Pelasgi in Oriente. Ideo ex hoc Diodori loco et ex Arriano emendetur Iustinus et legatur: *Phrataphernes Armenios, Tlepolemus Carmanos, Persas Peucestes, Babylonios Archon Pellaeus*: haec sana sunt: nam apud Diodorum infra (L. XIX. 28.) et Arrianum (L. VI. 27.) Tlepolemus Carmaniae praefectus dicitur, et ibid. cap. 30. Peucestes Persarum, et libro de Indic. cap. 18. Archon Cliniae Pellaeus vocatur, ideo nihil certius nostra emen-

datione. PALM. Ἀτροπάτη legendum, diu est cum Bongarsius ad Iustin. XIII. 4. adscriberet. Cetera quae vir doctissimus, ut Iustinum iuaret, commentabatur, maximam partem occupata sunt a diligentissimo Freinshemio ad Curtii L. X. 10. p. 815., qui et Orosio, pro quo Eutropium memoriae peccato Palmerius posuit, simili medicina subueniendum esse docuit. WESS. Parti Mediae Atropatem praefectum esse tradit etiam Iustinus XIII. 4. descriptus ab Orosio III. 23., quae ab eo pars nomen accepit Atropatenae, ut ex Geographis constat. Reliqui scriptores Mediae unum Pythonem praefectum memorant.

259. 2. Ἐταξαν Ἀρρίδαϊον] Conf. huius libri cap. 26. Distinguendus autem hic *Arrhidæus* a rege est eiusdem nominis, etsi aliter censuerit Iustinus L. XIII. 4. Certa testataque res est Arriani indicio apud Photium Cod. XCII. p. 219. WESS.

259. 5. Ὀντων μυρίων] Vide quae inferius c. 12. produntur. WESS.

260. 37. Ἐν Ἀμφιπόλει δὲ τῆς Ταυροπόλου] Fuit ea in urbe Dianae templum, cuius vestigia, cum ipsa iam in ruinas abiisset, diu durarunt:

Λοιπά τοι Αἰθιοπίης Βραυρόνιδος ἕγνια νηοῦ

Μίμνει, καὶ ποταμοῦ ἀμφιμάχητον ὕδωρ,

Antipater inquit nobili in Epigrammate, quod viri eruditissimi L. Holstenius, R. Bentleius, Boivinius sua cura cum sint dignati, mirarer discerpi potuisse et negligentissime tractari in extrema parte nuperarum Hesychian. Lucubrat. p. 319., nisi eiusdem solertia plura ibidem specimina exstarent. WESS.

260. 38. Ἐν Κύρῳ δὲ etc.] Invitis libris omnibus hoc recepi. Quid enim Corsica ad Alexandrum? Eane in Macedonia? Detexeram id amanuensium peccatum ad Itin. Hierosol. p. 606., ignarus Celeb. Iac. Gronovium eandem huic loco medicinam ad Stephan. in Κύρῳ fecisse. Refer ergo huic solidam gratiam, nec audi tamen de *Cyrrho*, Syriae urbe, accipientem. Macedoniae Cyrrhus est, a Thucydide L. II. 100., non praeterita, unde Syriae illi civitati, ut multis aliis eiusdem regionis, e Macedonia cognomen venit. Appian. Syriae. p. 201. vide. WESS.

260. 52. Ἐπιβαλλόμενος οἰκείας διαβολῆς] Pro ἐπιβαλλόμενος lego ἐπιλαβόμενος. STEPH. et RHOD. III. Scaliger ἐπιλαβόμενος itidem correxerat ad sui libri oram, me non invito. Poterit fortasse salvum tamen esse, si οἰκείας διαβολὰς καὶ κατηγορίας legatur. Certe ἐπιβαλὼν οὖν αὐτῷ διαβολὰς ψευδεῖς καὶ κατηγορίας ἀδίκους dixit huius lib. cap. 23. WESS.

260. 65. Ἀπὸ τοίνυν τοῦ κατὰ Κιλικίαν Ταύρου etc.] Saepe monet Strabo L. XI. p. 751. A. 778. B. 791. B. et Mela L. I. 15. WESS.

260. 77. Οἱ μὲν εἰς τὸν κατὰ τὴν Ἰνδικὴν etc.] Sic scripsit, articulo ad τὸν ὠκεανὸν relato. WESS.

261. 83. Παρὰ τὸν Τάναϊν ποταμὸν] Iaxartem, quem rerum Alexandri scriptores *Tanaïm*, etsi falso, adpellare solent. Hesygium ita refinge: *Ἰαξάρης, ὁ Τάναϊς ποταμός· ἐστὶ δὲ τῆς Σκυθίας, ἐπιπίπτων εἰς Μαιωτίν λιμνὴν.* ubi de Maiotide palude quod ait, ex alia confusione natum est. Vide Strabon. L. XI. p. 777. WESS.

261. 86. Οὐσαν καθ' αὐτὴν] Bene istud. Agnovit Caspium mare suis litoribus includi, nec alii, quae plerorumque olim persuasio, misceri mari. Consentientem habet Herodotum, imprudenter hac in parte ab Historicorum et Geographorum vulgo neglectum, L. I. 203. Mox *ταύταις δὲ συνροῖζουσι* ex Reg. pr. instauravi, serie orationis id sibi expostulante. WESS.

261. 4. Γανδαριδῶν ἔθνος, ἐφ' οὗ etc.] De generis enalage mitto dicere. Rem ipsam exposuit superioris libri cap. 93. Mox Gangem fluvium indicari, in confesso est. WESS.

261. 18. Σιττακηγὴν καίθει συμβέβηκε] Cur Σιττακηγὴν scripserim, videbis ex not. ad L. XVII. 65. WESS.

261. 20. Ἄφ' οὗ ποιοῦμεθα τὴν ἀνάβασιν] Nihil admodum intererit, hoc retineas an δι' οὗ probes. Interpres ἀνάβασιν *descensum* explicuit, ac si *κατάβασιν* maluisset: quod equidem, si libri addicerent, non spernerem. WESS.

262. 32. Ὡς ἀντιπεπονθότος τοῦ — ἀέρος] Vide adscripta L. I. 40. WESS.

262. 50. Τοῦ δὲ πλήθους ἐλόμενος στρατηγὸν] Sic praestat: neque enim multitudo ea sibi ducem legit, sed delectae Pythonem imposuit Perdicas, ut ea, quae succedunt, docent clarissime. WESS.

262. 57. Ὁ δὲ Πύθων μεγαλείβουλος ὢν] In exemplari uno scriptum est *μεγαλείβουλος*, sic vero et in superioris temporis editione est excusum. Itidem vero statim post *ἐπιβουλήν* sed *μεγαλείβουλον* scimus appellari eum qui res magnas audeat aggredi: quae significatio huic loco aptissima est. At *μεγαλείβουλος* si diceretur, significaret eum qui magnas struit insidias: verum hanc vocem teretes aures unquam admisisse vix mihi persuadeo. Usus est autem antea Diodorus altera illa voce, sed cum *πῆ*. Vocavit enim Herculem *μεγαλείβουλον*. atque ibi mea sequutus sum exemplaria, quae tamen hic lubentius multo sequor, ubi *πῆ* habent, ut sit ex *ἐπιβολῇ* compositum nomen. At cum *πῆ* ex *ἐπιβουλή* compositum esse dicendum fuerit, et exponendam ὁ *μεγάλων ἐπιτελής*. Sed omnes quorum sunt *μεγάλοι ἐπιβολαί*, non sunt *ἐπιβουλοί*. STEPH. Optime Stephanus. Erat in Pythone τὸ νεότεροποιόν, quod et Alexander suspectum habuit apud Aelian. Hist. Var. L. XIV. 48. Id vero congruit τῷ *μεγαλείβουλο*. Vide ad L. I. 19. II. 7. V. 48. etc. WESS.

262. 61. Καὶ τῶν ἑνω σατραπειῶν δευαστεύειν] Hanc Diodori esse manum, non fugit Rhodemanni sollertiam. Superius

hoc ipso capite, οἱ δ' ἐν ταῖς ἄνω καλούμεναις σατραπείαις. Saepeque alias. Vid. ad cap. 39. huius libri. WESS.

262. 63. Διεκελεύσατο καταπολεμήσαντα etc.] In καταπολεμήσαντα adde in fine σ, ut accipiatur de missis cum Pithone Macedonibus, ut fine huius capituli explanatur. RHOD. Ne muta. Vetant καὶ τὰ λάφυρα διαδοῦναι τοῖς στρατιώταις, solum utique Pythonem spectantia. Python praeterea ὁ τοὺς ἀποστάντας Ἑλληνας καταπολεμήσας inferius cap. 36. WESS.

262. 77. Διεκηρύξατο πρὸς τοὺς ἠττημένους] Non damno compositum διακηρύξασθαι, alias etiam a Nostro usurpatum: si cui tamen simplex potius videatur, eo per me utatur. WESS.

263. 91. Ῥόδιοι μὲν ἐκβαλόντες τὴν Μακεδ. φρουρὰν] De praesidio hoc iam olim, superstite Alexandro, questi fuerant apud Curt. L. IV. 8. 12. Ceteroqui rex Rhodiorum urbi vehementer indulserat, uti ex L. XX. 82. constat. WESS.

263. 3. Νικάνορα τὸν Στάγειρίτην] Memorat hominem ex Hyperidis Orat. in Demosthenem Harpocration, estque idem, quo de Dinarchus in eundem Demosthen. p. 100., ubi et de accessu eius ad Olympiam et exsulibus in patrias urbes reducendis. WESS.

263. 5. Διὰ τοῦ νικήσαντος κήρυκος] Ex hoc loco discimus fuisse etiam Olympiae agonem praeconum, qui de vocis magnitudine et contentione contendebant. Vide Iosephi Scaligeri Epistolam cccclviii. PALM. Erant omnino Olympiae et praecorum agones, de quibus viri docti post Ill. Scaligeri, Casauboni ad Sueton. Neron. c. 24. et P. Fabri Agonist. L. II. 15. diligentem operam ad Lucian. de Morte Peregrin. c. 32. conduxerunt plura. WESS.

263. 12. Πλὴν τῶν ἐναγῶν] Superiore libro. cap. 109. πλὴν τῶν ἱεροσύλων καὶ φονέων praeter eos, qui civili sanguine adspersi erant, inquit Curtius, haec aemulatus, non illa L. XVII. 109. Addit Plutarchus Apophthegm. Lacon. p. 221. A. Thebanos exsulam, qui in patriam postliminio redirent, numero fuisse exclusos. WESS.

263. 26. Ὡς οὐκ Οἰνιάδων παῖδες etc.] Eadem de Alexandro Plut. Alex. p. 693. C. WESS.

263. 28. Τὴν Σάμον κατακεκληρονομηκότες] Meminerunt huius κληρονομίας Strabo L. XIV. p. 946. A., Diogen. Laert. L. X. et Zenobius Cent. II. 28. Vide ad huius libri cap. 18. WESS.

264. 41. Ὅντας μὲν δεκασιχιλίους] Putes ἑξασιχιλίους fuisse primitus, quoniam sex conductitorum millia ad Taenarum Laconicae ab Harpalo fuisse deducta L. XVII. 108. prodidit memoriae, Arriano apud Photium Biblioth. Cod. XCII. p. 217. non dissentiente. Sed alii hi sunt, ab auctore ipso superioris libri capite undecimo supra centesimum, et Pausania L. I. 25. p. 60. et L. VIII. 52. optime designati: quamquam Pausanias eorum numerum inmane quantum exaggerat; περὶ πέντε ποῦ μυριάδας sive ad quinquaginta ferme millia fuisse adfirmans. WESS.

264. 72. Τῶν μὲν κτηματικῶν συμβουλευόντων etc.] Di-
tiores, qui fundos arant, κτηματικοὶ etiam infr. cap. 21. Clarius Po-
lybius L. V. 93. εἰσφέρειν ὄντο δεῖν τοὺς κτηματικούς τὸ τρί-
τον μέρος τῆς γῆς εἰς τὴν τῶν προσλαμβανομένων οἰκητόρων
ἀναπλήρωσιν. et Arrian. Belli Civil. L. I. p. 609., quem non ex-
scribo. WESS.

264. 79. Τὰς τῶν δημοτικῶν ὁρμὰς σωματοποιοῦντες]
Interpres obscurius *in unum quasi corpus aggregatis*. Σωματο-
ποιεῖν τὰς ὁρμὰς est adaugere et inpetum corroborare, uti τὴν
τόλμαν σωματοποιεῖν apud Suidam. Polybius L. III. 90. τὰς τῶν
ἰδίων δυνάμεων ψυχὰς προητημένους τοῖς ὅλοις — — κατὰ βραχὺ
σωματοποιεῖν. Et Excerpt. p. 1441. ἐπειρᾶτο κατὰ πάντα τρόπον
σωματοποιεῖν τὴν αὐτοῦ βασιλείαν. Plura ad L. XI. 86. WESS.

265. 83. Τριήρεις μὲν τεσσαράκοντα etc.] Suspicio voces
τριήρεις et τετρήρεις locum commutasse. Athenienses sub hoc tem-
pus triremes trecentas in navalibus habebant, Demosthene περὶ
Συμμοχ. p. 105. et 108. auctore. Accedant ducentae quadriremes,
et putabimus Oratorem silentio eas premere voluisse, vires
opesque suae civitatis describentem? Mitto nunc, Athenis ex lege,
de qua idem Demosth. in Androtiana p. 385., senatum triremes
quotannis architectari solitum, fuisseque proin triremium semper
auctiorem numerum. Id addo, nullam aliam eos hac tempestate
classem habuisse ex Phocionis testimonio apud Plut. eius in vita
p. 752. A. Scripseris igitur τετρήρεις μὲν τεσσαράκοντα, τριή-
ρεις δὲ διακοσίας, plana res erit WESS.

265. 85. Τοὺς μέχρις ἐτῶν τεσσαράκοντα] Νόμος κελεύει
παρ' Ἀθηναίους ΜΕΧΡΙ ΤΕΤΤΑΡΑΚΟΝΤΑ ΕΤΩΝ ΣΤΡΑ-
ΤΕΥΕΣΘΑΙ Ulpianus ait ad Olynth. III. p. 21. Itaque quadra-
ginta annos natis militiae erat vacatio ex ea lege. Sed errat Scho-
liastes ille, uti ostensum nuper ad S. Petiti Comment. in Att. LL.
lib. VIII. Tit. 1. p. 656. Nam quod hic quadragenarii domi ma-
nent, id enimvero in patriae subsidium aliosque usus factum fuisse
putandum est. WESS.

265. 90. Τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν — πατρίδα κρίνων] Aemu-
labantur oratores isti Isocratem, qui Panegyri. p. 81. his prorsus
consentanea. WESS.

265. 11. Θεσσαλοὶ μὲν πάντες πλὴν Πελληναίων] Nulla
Pellene fuit in Thessalia. Lege Πελληναίων. Urbs enim Thessaliae
fuit *Pelinna*, memorata Plin. L. IV. 8. et Stephano, aliis dicta
Πελληναίων, ut Strab. IX. p. 668. T. Livio Lib. XXXVI. 10. Piu-
daro bis et eius Scholiastae Pyth. X. 7., et corrigendus in eadem voce
Arrianus L. I. 7. Error manavit ex eo, quod nomen Pellenes ur-
bis Achaiae magis celebre fuit, et hoc loco ut semper exscripto-
res notum pro ignoto posuerunt, quod evenit et apud Seylacem
et Aelianum lib. IV. ubi perperam Πελληναίων legitur. PALM. De
Achacis sermo si esset, uti in his Aeschin. Or. in Ctesiphont. p. 77.

καὶ Ἀχαιοὶ πάντες πλὴν Πελληναίων, nihil mutassem. At nulli in Thessalia, ut bene vir doctissimus, *Pellenaei*, sed ΠΕΛΙΝΝΑ et Πελιναῖοι, velut in numis Thes. Britann. T. II. p. 138. Iure ergo id urbis incolarumque nomen instauraverunt viri eruditi in Polyaeo L. IV. 2. 29. aliisque veterum. Conf. Cl. Salmasium ad Solin. p. 607. Mox cives Thebarum Phthiotidos indicari, quisque intelligit. WESS.

265. 14. Ἡλιεῖς δὲ, πλὴν Μαλέων] Lege Μηλιεῖς δὲ. PALM. Μηλιεῖς δὲ etc.] Ex Reg. pr., leviter tantum adiuto, suum Diodoro et genti reddidi, quod fieri oportere pulchre Palmerius perspexerat. Audi copiosius eum disserentem: *Non dubium est, (haec subiicit auctoris nostri verbis) lector, quin videas ex ordine recensione excidisse maiusculam M in voce ηλιεῖς. Nam ibi fuerunt Μηλιεῖς post Achaeos Phthiotas, nulli vero Ἡλιεῖς. Ait igitur Melienses omnes exceptis Maleis in foedere comprehensos fuisse. Urbs fuit in littore sinus Meliaci seu Maliaci Malea, quam Stephanus terminatione Attica vocat Μαλιεὺς, quam dictam dicit ἀπὸ Μάλου τοῦ Ἀμφικτύονος: eam urbem, a qua, ut credo, dictus fuit Maliacus sinus et tota regio, exceptit expresse a generali Meliensium consensu, ut Pelinnaeos Thessaliae ab universorum Thessalorum societate. Dico igitur Diodorum per Μηλιεῖς intellexisse etiam eos, quos Μαλιεῖς vocat Scylacis distinctio, quando Maleam excipit ab eorum universalitate. Haec ille praecclare ad Scylacem Exercit. p. 278. WESS. Fuisse praeter populum Maliensem etiam urbem nomine adfini, praeter Stephani testimonium, Μαλιεὺς πόλις ἐπωνυμὸς τῶν Μαλιεῶν, videtur innuere Diodorus L. XVIII. c. 11. Etenim cum populos Graecos enumerat, qui post Alexandri M. excessum contra Antipatrum Macedoniae praesidem coivere, inter eos refert etiam: Μηλιεῖς πλὴν Μαλεῶν, Melienses demptis Malensibus. Sed enim est, quod suspicer, hunc Diodori locum in mendo cubare, sanandumque legendo: Μηλιεῖς πλὴν Λαμιεῶν, cuius plures habeo causas. Iam enim in priore vocabulo peccavere codices, cum in iis aut Ηλιεῖς aut Μιληεῖς legeretur, quibus sana critice sufficit, quod oportuit, Μηλιεῖς. Deinde cum constet, Lamiam fuisse partem Maliensium, quin et horum caput, ut supra in huius numis dictum, pronus fuit error scribendo Μαλέων pro Λαμιέων. Denique si praetensa haec Malea ausa fuit aliud tentare, quam universo coetui Maliensi visum fuit, necesse est, fuisse illustriorem quandam eius gentis urbem, ac tum mirum, praeteritam a Strabone, Plinio aliisque, qui minutissima eius tractus oppida recensuere. Negligendos ergo iure puto nonnullos grammaticos sive rudes, sive incurios, sive a librariis pariter corruptos, qui urbis cognominis meminere, v. g. scholiasten ad Sophoclis Trachinias haec monentem v. 197.: Μηλιεῖς ἔθνος Θεσσαλικόν, Μηλια δὲ ἡ πόλις καλεῖται, Melienses gens Thessalica, Melia vero urbs vocatur, et similiter ad Philoctetae ver-*

sum 4., in quo forte pro *Μηλια* legendum item *Λαμια*. Etiam scholiasta ad Aristophanem Av. v. 186. *Μηλος πόλις Θεσσαλιας* citato Thucydide; sed non advertit grammaticus, Thucydidem indicato loco agere de Melo insula. Quod vero rei caput est, non obscure eruitur ex eodem Diodoro, Lamiam, quam in Maliensibus sitam comprobant numi et scriptores, in eo bello a Macedonibus stetitisse; nam mox infra idem narrat (L. XVIII. c. 12.), Antipatrum praelio victum Lamiam perfugisse, eiusque se moenibus clausisse, ex quo *Lamiaci* nomen huic bello obtigit. Quare recte dixerit Diodorus, cum Graecis se iunxisse Malienses *πλην Λαμιαίων, demptis Lamiensibus*. ECKHEL. Doctr. Num. Vet. P. I. V. II. p. 142.

265. 15. *Καὶ Κλυζαῖοι*] In margine adscriptum fuit *Αυζαῖοι* vel *Ἀλύζιοι* nihilo melius. Tu vero melius doctus lege *Ἀλυζιαῖοι* ex Thucydide L. VII. 31., ex Strabone, qui lib. X. p. 691. ter *Ἀλυζίαν* ponit, Plinio L. IV. 1. Stephano et aliis. Ea urbs in tabulis *Halysso* notatur. Corrigendus et ea in voce Scylax, qui habet *Ἀλυτία*. Sed pridem id mendum in Scylace vidit et correxit eruditus Vossius. PALM. *Καὶ Ἀλυζαῖοι*] Una litera gentis vocabulum instruxi ex Stephani *Ἀλυζαῖος*. Elementorum in *ΑΥΖΑΙΟΙ* similitudo prius eorum, ceu factum fuisse in Stephani *Αυζαία* egregie viri eruditi observarunt, obliteraverat. Stat et ab his partibus doctissimus Ios. Wasse ad Thucydid. V. 51. WESS.

265. 16. *Ἀθάμαντες — οἱ περὶ Ἀρπηταίων*] Iusto auctius est prius vocabulum. *Ἀθαμῆνες* adpellat ipse L. XIV. 82. et L. XVI. 29. passimque omnes. *Aryptaeum*, cui Molossi parebant, ignoro: nam de *Aryba* cogitare non licet, quippe plures ante annos defuncto. WESS.

265. 20. *Καὶ Θραζῶν ὀλίγοι*] Inserendum censeo *ὄζ.* RHOD.

266. 24. *Καὶ οἱ τὴν ἀκτὴν κατοικοῦντες*] *Ἐπιδαύριοι καὶ Τροϊζήριοι, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες*, uti Pausaniae dicuntur L. II. 1. p. 130. Conf. ad Nostri L. XII. 43. Dedissee vero Epidaurios et Troezenios huic expeditioni in Antipatrum nomina idem Pausan. L. I. 25. p. 60., ubi coniuratarum gentium seriem recenset, testis est. WESS.

266. 36. *Τοῖς Θηβαίοις ἀποκαταστήσουσι τὴν τε πατρίδα etc.*] Eadem adfert causam Pausanias L. I. 25. Partam de Boeotis victoriam tetigit Plut. Phocion. p. 752. B. WESS.

266. 54. *Ὅντας ὑπὲρ τρισμυρίους*] Ferri potest, si *ἑπὲρ τοὺς μύρους* legatur ex huius libri cap. 16. Alioqui decem erant millia, ut supra c. 4. et L. XVII. 109. significavit. WESS.

266. 55. *Πρὸς δὲ Φιλώταν — τὴν ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Φρυγίαν*] Atqui Philotae Cilicia obvenerat, Leonnato Phrygia, auctore ipso cap. 3., Iustino L. XIII. 4. et Arriano apud Photium Cod. XCII. p. 216. testibus. Ad haec Antipater auxilium rogavit

Leonnatum apud Iustin. ibid. cap. 6., et per legatum, ut id maturaret, expugnavit, quo de mox cap. 14. Haud ergo iniusta suspicio est, in Philotae nomine admissum aliquid esse. WESS.

256. 60. *Ἀπέλιπε στρατηγὸν Σίππαν*] Hominem hunc alibi legere non memini, manetque adeo apud me in obscuro, Sippasne an Sispas fuerit dictus. WESS.

267. 81. *Κατέφυγεν εἰς πόλιν Λαμίαν*] *Λαμίαν τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ* Pausanias vocat L. VI. 4., alibi in Attic. cap. 1. eandem contra montem Oetam collocans. Ad haec praelium ad hanc urbem modo τὸ περὶ Λαμίαν ἔργον, tum τὸν πρὸς Λάμω πόλεμον, quamquam hoc haud iniuria praestantissimo Sylburgio suspectum fuit, lib. VII. 6. adpellat. Aberat urbs ab amne Sperchio ad stadia ferme triginta apud Strabon. L. IX. p. 662. WESS.

267. 9. *Τὸ παράδοξον — ἐνκλήρημα*] Fortasse τὶ παράδοξον vera est lectio. STEPH.

267. 12. *Καὶ πληγείς εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ*] Praepositionem, si dictionis elegantiam corrumpere censeas, dele. Iustinus XIII. 5. *Interim in obsidione Antipatri Leosthenes, dux Atheniensium, telo e muris in transeuntem iacto occiditur*, levi discrimine. De Leosthenis sponsa, quae mortuo superstes esse noluit, Hieronymus L. I. adv. Iovinian. p. 47. WESS.

267. 17. *Τὸν ἐπιτάριον — προσέταξεν Ὑπερείδῃ*] Multi huius meminerunt laudationis, conducti a Io. Meursio Attic. Lect. L. IV. 4. Puto eius durare fragmentum insigne in Stobaei Serm. CXXIII. p. 618. Namque id ex Hyperidis *ἐπιταγήῳ* quodam esse decerptum, verba ipsa loquuntur. WESS.

267. 21. *Δημοσθένης ἐπεφύγει — — ὡς εἰληφῶς τῶν Ἀρπαλείων*] In Dionysii Dinarcho p. 116. τῶν Ἀρπαλείων ter quaterque, recte id inprobante Sylburgio. Melius *περὶ τῶν Ἀρπαλείων* Plut. T. II. p. 808. A. et Schol. Hermogen. p. 394. Abfuisse vero tum temporis Demosthenem non negavero, scito tamen populi illi reditus iam fuerat decretus, ceu Plutarch. Demosth. p. 858. E. et Iustin. L. XIII. 5. indicarunt. WESS.

267. 24. *Στρατηγὸς Ἀντίφιλος*] De illo Plut. Phoc. p. 752. C. WESS.

268. 46. *Ἐπανήλθεν — ἀμφίδοξον ἔχων τὴν νίκην*] Arrianus hoc praelio perisse refert in Photii Cod. XCII. p. 217. *Ἀνσίμαχος δὲ Σείθῃ τῷ Θρακί πολεμῶν ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς παραβόλιος, σὺν ὀλίγοις γὰρ καὶ εὐδοξιμῶν, ὁμοῦς ἀνῆρέθῃ*. Verum perperam, et Photii, male excerptis, peccato. Namque eum post illam pugnam in plures annos superstitem fuisse, ipsemet Arrianus in narrationis progressu disertim testatur. WESS.

268. 50. *Ἐκαταίου προεβευτοῦ*] Cardianorum, popularium suorum, tyrannus et Antipatri familiaris erat, docente Plut. Eumeu. p. 584. D., ubi de hac eius legatione. WESS.

268. 61. *Εἰς Μελίτιαν*] Rectum urbis nomen Reg. sec. ser-

vavit. Dicebatur *Μελιταία* et *Μελίτεια*. Illud dabit Strabo L. IX. p. 663., hoc Theopompus apud Stephan. in ea voce et Plut. in Sull. p. 465. A. WESS.

268. 77. *Τοῖς ὅπλοις ἡλαττοῦτο*] Socordia amanuensium elegantissimam dictionem corrumpit. Auctor dederat *τοῖς ὅλοις ἡλαττοῦτο*, *res eius prorsus erant infractae*. Sic enim adsolet: καὶ μάλιστα ἐν οἷς καιροῖς ἐδόκουν τοῖς *ΟΛΟΙΣ ΕΛΑΤΤΟΥΣΘΑΙ* Lib. XIII. 37. Polybius L. II. 53. οἱ δ' Ἀχαιοὶ, καίπερ οὐ μετρίως *ΗΛΑΤΤΩΜΕΝΟΙ* τοῖς *ΟΛΟΙΣ*, ὁμως etc. Non multum abeunt Demosthenis ἡττᾶσθαι τοῖς ὅλοις Philip. III. p. 72., συντριβῆσθαι τοῖς ὅλοις, σφάλλῃσθαι τοῖς ὅλοις, quae nunc praetereo. WESS.

268. 80. *Μένωνος ἱπαρχοῦντος*] Illustri inter Thessalos loco genitus filiam Phthiam Aeacidæ, Epirotarum regi, collocavit, e qua et Pyrrhum nepotem vidit, Plut. Pyrrh. p. 383. D. et Phoc. p. 753. A. WESS.

268. 94. *Τὴν διὰ τῶν ὅπλων προσχώρησιν ἀπέγνω*] Ex vetustis membranis locum instauravi. *Προσχώρησις* exercitus progressum recte exprimit, quem quidem eb Antipatro fuisse improbatum, non autem ἀποχώρησιν sive discessum, rei series planissimum facit. WESS. *Προσχώρησιν*, etiamsi *προχώρησιν* scribas, non dubium est quin posthabendum sit reliquorum librorum scripturae ἀποχώρησιν. Sed sive hoc sive illud optes, aperte mendosum est ὅπλων, et in ὁμαλῶν convertendum. *Τὰ ὁμαλὰ* sic dixit Polybius L. 30. 13. et alii.

269. 4. *Ὅτε γενέσθαι τὰς πάσας ἑκατὸν ἑβδομήκοντα*] Imo vero *διακοσίας καὶ ἑβδομήκοντα*. Principio belli armaverant CCXL, sicuti proditum est cap. 10. Ad quas si alias addiderint, iustum utique illud erit, quod dixi. WESS.

269. 6. *Τὴν ναυαρχίαν εἶχε Κλεῖτος*] Forsan is est, de quo huius libri cap. 72. WESS.

269. 14. *Οὗτος γὰρ οὐ προσέχων* etc.] Genus hominis copiose descriperat Diodorus L. XXXI., uti Photii excerpta Cod. CCXLIV. p. 1157. ostendunt. WESS.

269. 26. *Τοῦτον μὲν οὖν — ἀνεσταύρωσε*] Acie victum occubuisse ibid. Photius scribit, sed male. Lucian. Macrob. c. 13. cum Ariarathem vitam in annos LXXXII prorogasse ex Hieronymo dixisset, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδίκκων μάχῃ ζωορηθεὶς ἀνεσζολοπίσθη. Ad quem quoque modum Arrian. apud Phot. Cod. XCII. p. 217. Illud vero καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ ἅπαντας si districtius accipiatur, verum non erit. Elusit enim insidias filius Ariarathes, labentibusque annis, cum alibi occupati essent Macedones, Cappadociam recipavit. WESS.

269. 34. *Πεζοὺς μὲν — ἑξακισχιλίους*] Vid. ad cap. 12. superius. WESS.

270. 50. *Δι' ἃς αἰτίας πολλοὶ, τῶν στρατιωτικῶν etc.]*

Putes absolute positum, ac si vellet πολλῶν τῶν στρατιωτῶν. quo genere L. XV. 42. κνκλωθέντες οἱ Αἰγύπτιοι, πολλοὶ μὲν ἀπέθανον, οὐκ ὀλίγοι δ' ἐξωγήθησαν. quod est κνκλωθέντων τῶν Αἰγυπτίων etc. Vid. Davisium ad Maxim. Tyrium Diss. XXIV. p. 587. Sed magis placet, ut πολλοὶ deleatur, quippe imprudētius ex praecedentibus hic iteratum. Porro militum multos ordines deseruisse, et ἀπειθεῖα πρὸς τοὺς ἄρχοντας ἐπεικεῖς καὶ νέους ὄντας, quae verba Plut. Phoc. p. 753. A. rem Graecorum in peius ruere coepisse, constat. WESS.

270. 64. Γενομένης δὲ ἵππομαχίας etc.] Hac pugna, qua victi abierunt Graeci, gentis libertas exstincta est. Vid. Polyb. L. IX. 23. Decertata fuit ad Thessaliae Crannonem, propterea ἢ ἐν Κράννονι μάχῃ Plut. ibid. et Pausaniae L. X. 3., et tali quidem in loco, quem undique aspreta incingebant. Situm enim oppidum ἐν κοίλῳ καὶ μεσημβρινῷ χωρίῳ apud Galenum in L. I. Epidemic. p. 350. WESS.

270. 78. Πλείους τῶν πεντακοσίων] Vid. Pausaniam L. VIII. 10., quae enim de Atheniensibus interfectis ibi prodidit, ad hanc cladem potissimum pertinent. WESS.

271. 1. Μετὰ τῶν ἰδίων στρατηγῶν] Non moveretur huic loco controversia, nisi membranae intercederent. Μετὰ τῶν ἰδίων στρατιωτῶν sperni posset, at accedente voce ἐπύροdon non item. Elige itaque, utrum velis. Ego in vulgato acquiescam. WESS.

271. 9. Ἦν γὰρ τοῖς ἡλικίως παρὰ νόμων] Si Plut. Phoc. p. 753. audis, Demades septies iudicio fuerat damnatus, quod contra leges aliquid suaserat: ἡλώκει γὰρ ἐπὶ τὰς γραμὰς παρὰ νόμων. Sed ille et in quibusdam aliis a Nostro dissentit. Satis erat Athenis, si qui ter hoc iudicio caussa cecidissent. Antiphanes in Sappho apud Athen. L. X. p. 451. A.

Ἦως γὰρ γένοιτ' ἂν, ὃ πάτερ . . .

Ῥήτωρ ἄσωνος, ἦν μὴ ἄλλῳ τοῖς παρὰ νόμων;

Ter proin damnati, ut Demades, concionibus prohibebantur, infamiae insuper labe adpersi. Conf. S. Petiti Comment. LL. Attic. Lib. II. Tit. I. p. 184. WESS.

271. 19. Τὰς αὐτὰς ὑπόχρεσας πεποιθῆσθαι] Leosthenem pacem roganti Antipatro id responsi dedisse, Plut. Phoc. p. 753. C. itidem testatur. WESS.

271. 22. Ὁ δὲ φικανθρώπος αὐτοῖς προσερχθεῖς etc.] Non ea sententia Chlaeneae Aetoli apud Polyb. L. IX. 23. ita perorantis: Ἀντίπατρος — κόμισται μὲν ἐχρήσατο τοῖς ταλαιπώροις Ἀθηναίοις, ὁμοίως καὶ τοῖς ἄλλοις, εἰς τοῦτο δὲ ἔβροχος ἦλθε καὶ παρανομίας, ὡς φρυγδοθήρας καταστήσας, ἐξέπειμπε πρὸς τὰς πόλεις ἐπὶ τοῖς ἀντειρητότας, ἢ καθόλου λελυπητότας τὴν τὴν Μακεδόνων οἰκίαν etc. Et verum si amamus, non ea pax, sed pactio quaedam servitutis fuit. Quod ille vero dicit Antipatrum φρυγδοθήρας elegisse, qui profugos e latebris eruerent, infamem

istum Archiam, domo Thurinum, potissimum designat, de quo Plut. Demosthen. p. 859. WESS.

276. 26. *Καὶ προσέταξεν ἀπὸ τιμῆσεως εἶναι τὸ πολίτευμα*] Iterat hoc dictionis genus sine lib. XVIII. *καὶ τὸ πολίτευμα διοικεῖσθαι ἀπὸ τιμῆσεων.* At simili in forma reipublicae Strabo L. X. p. 686. A. *προέστησαν γὰρ αὐτῆς (Chalcidis) ἀπὸ τιμημάτων ἀριστοκρατικῶν ἀριστοκρατικῶς ἄρχοντες.* et recte; nam ex censu cum bonum publicum curatur, valet utique paucorum dominatus. Quare rogatus quid esset oligarchia Plato, regerit eleganter, *τὴν ἀπὸ τιμημάτων πολιτείαν, ἐν ἣ ὁί μὲν πλούσιοι ἄρχουσι, πένησι δὲ οὐ μέτεστιν ἀρχῆς* de Rep. L. X. p. 550. C., et Aristoteles diversas dominatus paucorum species expliciturus, quasdam ἀπὸ μακρῶν τιμημάτων, alias ἀπὸ μικρῶν τιμημάτων, cum pro maiore minoreve censu ad honores admittuntur cives, commemorat Polit. L. IV. 5. et 9. WESS.

271. 32. *Πλείους τῶν δισμυρίων καὶ δισχιλίων*] Plutarchus eos qui infra censum, ab Antipatro finitum, fuerant, *ἑπὲρ μυρίους καὶ δισχιλίους* numerat, exclusosque a reipublicae administratione in Thracia sedem atque agros accepisse refert in Phoc. p. 754. D., et longe quidem rectius: plerumque enim civium Atticorum numerus XX millia aequabat. *Σκοπεῖτε γὰρ, Demosthenes ait Orat. in Aristogiton. I. p. 489., εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι.* Quem catalogum unis millibus superabant paucis abhinc annis, cum Atheniensium censum ageret Demetrius Phalereus. Tum *εὐρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν δισμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις* testis est Ctesicles in Athen. L. VI. p. 272. C. Redierant nimirum XII illa civium millia auspiciis Alexandri Polysperchontis F., infr. cap. 66. additaque IX millibus, quibus reipublicae curam Antipater in manus tradiderat, rotundabant XXI millia, de quibus Ctesicles ille. Vere ergo expulsorum *πλείους* erant *μυρίων καὶ δισχιλίων*, quod et pulchre animadvertit Cl. Bonamicus in Comment. Academ. Inscript. T. XI. p. 265., Diodori verba eandem in formam refingens. WESS.

272. 38. *Φρούραρχον δὲ Μένυλλον* etc.] Modesto lenique ingenio Menyllus, amicus Phocionis, operam diligenter inpendit, ne praesidium gravari merito Athenienses possent, Plut. Phoc. p. 754. WESS.

272. 48. *Τὴν πρεσβυτάτην Φίλαν*] Vide Memnonem apud Photium Cod. CCXXIV. p. 709. et Nostri L. XIX. 59. Craterum vero in Asiam reditum non hoc fecisse tempore, videbis ex huius libri cap. 24. WESS.

272. 52. *Ὁ δὲ Περδικκας ἀποκαταστήσας τοῖς Σαμίοις* etc.] Athenienses Perdiccae opera Sami possessione deiectos, colonosque indidem expulsos fuisse, consentit Diogenes Laert. L. X. I. etsi alia ab Interprete dicere iussus. Hoc primum. Addit auctor postliminio in patriam Samios, qua annis XLIII caruerant, rediisse.

Exciderant ergo sub Olymp. ciii. annum tertium, quo Athenis Archon Cephisodorus fuit. Atqui Athenis in eam insulam coloni sunt missi Archonte Nicophemo. Scholiastes ineditus in Aeschin. Or. in Timarch. p. 8. εἰς Σάμον ἔπειψαν κληροῦχος Ἀθηναῖοι ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησι Νικοφῆμον. Qui quidem Nicophemus cum eo magistratu sit functus anno quarto Olymp. civ. obtinuerunt Samum Athenienses spatio annorum xxxviii. Sic iustum foret in Diodoro ἔτη τρισὶ δέοντα sive λείποντα τῶν τεσσαράκοντα. Id vero vetat Dionysius, ex Philocho in serius tempus Atheniensium hanc coloniam reiiciens. Adscribenda verba sunt ex eius Dinarch. p. 118. Οἱ μὲν γὰρ εἰς Σάμον ἀποσταλέντες κληροῦχοι κατὰ τοῦτον τὸν ἄρχοντα (Ἀριστόδημον) ἀπεστάλησαν, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει. Aristodemus in patria urbe praeturam administravit anno Olymp. cvii. primo. Ab eo ad Cephisodorum numerari possunt anni xxx. Finge sequente anno, quo Archon Philocles erat, rediisse Samios, quod rerum series vero facit adfine, et anno ante Aristodemum eisdem insula fuisse deturbatos, rectum erit ἔτη τρισὶ πλείω τῶν τριάκοντα. Atque hoc malo. Nam Scholiastae eius levior apud me auctoritas est, et de Dionysii in his errore suspicio nulla esse propter adiuncta de Dinarchi aetate potest. Mitto de Neocle addere, patre Epicuri, qui e colonorum Atticorum numero erat Strabone L. XIV. p. 946. et Diogene testibus, deque aetate Epicuri, et Aristodemi magistratum propius multo accedente quam quidem Nicophemi. WESS.

272. 58. Ἴνα δὲ μὴ μακρὰν etc.] Hoc placuit, quippe elegantius. De fuga Harpali traiectione in Cretam dixit L. XVII. 108. WESS.

272. 67. ὄντων ἑπτακισχιλίων] Superioris libri cap. 108. militum vi millia Harpalum coegisse dixerat, nec plura enumeravit Arrianus apud Phot. Cod. XCII. p. 217. Quare ἑξακισχιλίων refingendum cum N. Blancardo ad Arrian. Exped. L. VII. p. 467. WESS.

272. 76. Κυριεύσας δὲ τοῦ λιμένος] Cyrene erat ἐν μεσογείᾳ, ut Scylax, sive, quemadmodum Strabo, ἐν τραπέζοειδῆ πεδίῳ, seiuncta a portu suo Apolloniade intervallo stadiorum lxxx. Vide utrumque, hunc L. XVII. p. 1194., illum Peripl. p. 109. Mox καὶ πολιορκήσας ex Reg. 2. praeferrem: namque urbem primo inpetu a Thimbrone expugnatam fuisse, haud liquet. WESS.

272. 79. Τάλαντα πεντακόσια] Dedi scriptis libris, ut ita corrigeretur. Abunde quoque videntur talenta argenti quingenta. Tu si statim καταληφθέντα χορήματα malueris, nullus intercedam. WESS.

273. 2. ὄντας περὶ ὀγδοήκοντα] Neque hic refragari vestustis membranibus ausus sum. Et quis crediderit, rebus dubiis suspectoque Thimbrone, octingentos Cyrenaeorum portui sese cre-

dere voluisse? De Barcaeis et Hesperitis, Cyrenaeorum vicinis, nota omnia sunt. WESS.

273. 10. *Ἀπαντας τοὺς στρατιώτας ἐξήγαγεν*] Corrigen- dum esse *ἐξήγαγεν* non fugit doctissimum Rhodomannum, quem libens sequor. Spectant enim Thimbronem. WESS.

273. 21. *Τὴν ὀνομαζομένην Τεύχειρα*] Hoc reliquerat, uti meliores libri indicio sunt, auctor, non *Τάριχα*, quod quidem tolerari potuisse miror. Vide, quae de hac Cyrenaeorum colo- nia dixi ad Itiner. Anton. p. 67. et Hierocl. Synecdem. p. 733. WESS.

273. 30. *Καὶ φηγόντες εἰς τὰς ναῦς*] Quisque videt hoc iustius esse: posses, si quae necessitas urgeret, *καὶ καταφηγόντες*, ut praepositio copulam absorpserit, ut multis in locis. Quod succe- dit *ὑπὸ τῆς θαλάσσης καταποντίσθησαν*, non sollicito. Placet Diodoro L. XIX. 18. XX. 85. Io. Chrysostom. T. XII. Benedi- ctin. p. 324. A. *ὡσπερ μεγάλου πλοίου καταποντισθέντος*. Alio- qui haud absurdum fuerat ex aliorum Codd. vestigiis *κατεπόθη- σαν*, quod cum priore conmutatur in fragmentis Symmachi Psalm. LIV. 10. cum Montefalconii nota et Hebr. XI. 29. Auctor ipse in Excerpt. Peirescian. p. 337. *συνέβη τῶν νηῶν πολλὰς — ὑπὸ τῆς θαλάσσης καταποθῆναι*. WESS.

274. 39. *Ἐτι γὰρ ἀμισθῶτων γενομένων etc.*] Supra simili in genere *ἀμισθους* et *ἀπομισθους* posuit: perinde tamen erit, modo *ἔτι γὰρ τῶν ἀμισθῶτων* scripseris. Rectius enim articulus addetur. WESS.

274. 43. *Τῇ δὲ τούτων παρουσίᾳ — θαρσύνσαντες*] Sen- sus postulat *πρὸ δὲ τῆς τούτων παρουσίας*. RHOD. Transirem in partes Rhodomanni, ni manu exarati aliquid commodius offerrent libri. Scribe *τῇ δὲ τούτων ἀπουσίᾳ — θαρσύνσαντες καὶ τοῖς* et reliq. *horum absentia Cyrenaei et praeclaris successibus animo- siores facti*. Quae cohaerent egregie. Noli vero arbitrari vitiosum esse *τούτους δὲ οἱ — τὸν δὲ εἰς*, quod proxime perscriptum est, quoniam dicere fere solent *τούτους μὲν — δέ*. Nam et vulgatum istud obvium est. Confer Cl. Davisium ad Max. Tyrium Dissert. XXVIII. 7. p. 602. WESS.

274. 72. *Καὶ στρατηγὸν Ὀφέλλαν*] Non aliter eiusdem no- men scribitur L. XX. 41. inque Arrian. apud Photium Cod. XCII. p. 217. et Iustin. L. XXII. 7., certe vetustioribus in libris. *Ὀφέλ- τας* apud Plut. Demet. p. 894. E. quo etiam nomine infelix puer fuit, in cuius memoriam Nemaeci ludi instituti perhibentur apud Pausan. L. II. 15. et alius Damasichthonis pater, de quo idem L. IX. 5. Conf. P. Leopard. Emend. L. XVII. 10. WESS.

274. 81. *Πτολεμαῖω τῷ βασιλεῖ*] Manifesta haec *πρόλη- ψις*. Nondum hunc sibi titulum indiderat Ptolemaeus. Vid. L. XX. 54. Africae tamen hanc partem regionemque omnem Cyrenaicam

Ptolemaei imperio harum turbarum occasione fuisse subditam, testis etiam Strabo L. XVII. p. 1194. WESS.

275. 91. *Τὴν τε τῶν Λαρανδέων*] Ex vetustis schedis sic refinxī. Laranda format *Λαρανδέα*, nunquam *Λαρανδαῖον*, ut notum ex Stephano. Situm urbi sicuti et Isaurae in Lycaonia plerique adsignant, pro qua auctor Pisidiam habet, non magno discrimine: confines enim regiones. Confer quae adscripta sunt Itiner. Anton. p. 211. et ad Synecdem. Hierocl. p. 675. WESS.

275. 93. *Βάλακρον τὸν Νικάνορος*] Fortasse is est Balacrus, cui Philam, Antipatri filiam, collocatam primitus fuisse significat Antonius Diogenes apud Photium Cod. CLXVI. p. 364. WESS.

275. 9. *Δύναμιν οὐκ ἔχοντες ἀξιόχρεων*] Memini saepe in his libris *ἀξιόλογον* et *ἀξιόχρεων* ab amanuensibus permisceri: hic sequor omnium consensum. Sic iterum L. XIX. 89. *καὶ δύναμιν μὲν οὐκ ἔχων περὶ αὐτὸν ἀξιόχρεων*. WESS.

275. 16. *Τῆς δὲ φλογὸς ἄφνω πρὸς ὕψος αἰρομένης*] Dant haec sententiam commodam, nec peiorem scriptus Reg. pr., quique ab eo stant alii. Itaque optio tibi deferetur. Ceterum Trogus L. XIII. cladem hanc Larandensium et Isaurorum stilo persecutus erat diligenter: at Iustinus L. XIII. 6. eius dicta in compendium redigens, turbavit omnia, quaeque de Isauris erant bene prodita, imprudenter Cappadocibus transcripsit, pulere ad Orosium, a Iustino in fraudem inpulsum, docente doctissimo Fabricio L. III. 33. WESS.

275. 37. *Νικαία τε ἢ Ἀντιπάτρου θυγάτηρ*] Eadem post Perdiccae mortem in Lysimachi manum convenit, ut ex Strabone L. XII. p. 848. C. notum. Cleopatra vero ea ipsa est, de qua L. XVI. 92., primis nuptiis Alexandro Epirotarum regi collocata, ut bene Iustinus L. XIII. 5. Id prave, quod Perdiccam, dum duas eodem tempore uxores quaereret, neutram obtinuisse, addit. Duxit enim Nicaeam, quod praeter Diodorum fatetur Arrian. apud Phot. Cod. XCII. p. 220. WESS.

276. 45. *Καὶ τὴν τῶν βασιλέων προστασίαν*] Reposui ex Reg. pr. probatam auctori scripturam. Fuit Perdiccas *βασιλέων ἐπιμελητῆς*, quo in munere successores dein habuit plures, indicatos inferius c. 36. 39. 48. WESS.

276. 51. *Ἦγε τὴν Νικαίαν*] Damnat Thomas Magister *ἀγειν γυναικα*, atque *ἀγεσθαι* praefert, quod certe frequentiore Atticorum usu teritur. Lysias Or. I. 2. *ἐπειδὴ ἔδοξέ μοι γῆμαι καὶ γυναικα ἠγαγόμενῃ εἰς τὴν οἰκίαν*. Iosephus Belli Iud. L. I. 12. 2. *πρότερον μὲν γὰρ ἤκτο γυναικα τῶν ἐπιχωρίων*. atque ita plerique, alterum tamen non plane spernentes. WESS.

276. 59. *Φανερώς μὲν ἀπεφαίνετο — ἀπολογήσασθαι*] Confer Arrian. apud Phot. Cod. XCII. p. 218. WESS.

276. 72. *Οὐ κατεπλάγησαν ταῖς ψυχαῖς*] Iure ergo Chlaeneas apud Polybium L. IX. 24. *Αἰτωλοὶ γὰρ μόνοι*, inquit, *τῶν*

Ἑλλήνων ἀντωφθάλμησαν πρὸς Ἀντίπατρον ὑπὲρ τῆς τῶν ἀδί-
κως ἀκληροῦντων ἀσφαλείας. Respicit exsules ab Antipatro victo-
re Graeciae urbibus deiectos, οἷς φέξιμον οὐδὲν ἦν πλὴν ἐνὸς τοῦ
τῶν Αἰτωλῶν ἔθρους, supra dixerat. WESS.

276. 90. Στεγὰ κατασκευασάντων] Iterum extremo L.
XX. καὶ κατασκευάσας στεγὰ τοῖς στρατιώταις παραχειμάζειν.
Plenius Euripides Cyclop. v. 323. Ἐν τῇδε πέτρα στέγῃ ἔχω
σκηνώματα. WESS.

276. 92. Καὶ τροφῆς ἐνδεεῖς etc.] Exspectasses εἰς τοὺς
ἐσχάτους ἔρχεσθαι κινδύνους ob ea quae antecedunt. Sed va-
riavit orationem consulto, καὶ loco οἱ vel οἱ καὶ posito, quod fieri
posse certum exploratumque est. Vide Th. Bezam ad Act. Ap. VI.
6. et Duker. in Thucydidis L. VIII. 73. Xenophon. Hellen. L. I. p.
343. ἐπιστολὴν ἐπεδείκνυ μαρτύριον, καὶ ἐπεμψαν οἱ στρατηγοὶ
εἰς τὴν βουλὴν καὶ εἰς τὸν δῆμον. pro quo potuisset ἦν ἐπεμψαν
οἱ στρατηγοί. WESS.

277. 2. Περὶ τῆς ὄλης ἐπιβολῆς] Potius ἐπιβολῆς. RHOD.
Si de insidiis, Antigono structis, accipias, ferri poterit: tamen
alterum illud et ego malim. De Cleopatrae nuptiis et Nicaeae di-
vortio iam tum Perdiccam constitutum habuisse, cognoscet ex
Arriano apud Phot. p. 220. WESS.

277. 11. Τὴν τῆς Ἀσίας ἡγεμονίαν περιτιθέσθαι] Sic malui
ob praestantiorum librorum consensionem atque orationis nexum.
Quod post pauca succedit μεταστῆσαι παροικίους illustratum alias
est. Conf. not. in L. V. 20. WESS.

277. 35. Γάιος Αἴλιος] Pro Γάιος Αἴλιος Κόϊντος Αὐ-
λίος. Livius vero hunc Aemilium vocat. RHOD. Κόϊντος Αὐ-
λίος praestat. Vide Pighium in Annal. ad ann. cxxx. p. 345. et
quae viri docti notarunt ad Livii L. VIII. 37. Porro in vero no-
mine Praetoris, qui anno huic Athenis nomen dedit, discordia est.
Philoclem vocant Diodorus et Dionysius in Dinareho p. 116., at
Dioctem alii, de quibus Io. Meursius de Archont. L. IV. 14.
WESS.

277. 37. Συντετέλεκώς τὴν ἀρμάμαζαν] Fortasse haec
sumta sunt ex Ephippo, quem de Alexandri sepultura commenta-
tum esse, Athen. L. X. p. 434. A. docet, aut certe ex Hieronymo
Cardiano, qui quidem in describendo hoc curru unus omnium ex-
celluit. Id docent eiusdem Athenaei verba L. V. 10. Ἰερόνυμος ἐν
τῇ κατασκευῇ (θανμάζεται) τῆς ἈΡΜΑΜΑΞΗΣ, ἣ συνέβαινε
κατακομισθῆναι τὸ Ἀλεξάνδρου σῶμα. Nam quod Schefferus
opinatus ad Aelianum est Var. Hist. L. XII. 64. currus eius fa-
brum fuisse Hieronymum, id Athenaeus nusquam dixit. Sequere-
tur enim et Timaeum, cuius paullo ante meminit, auctorem rogi
fuisse, cui Dionysius inpositus conflagravit, quod tamen absurdum.
Timaeus in eius descriptione egregius fuerat, ut in curru huius
enarratione Hieronymus. WESS.

278. 45. Κατεσκευάσθη χουσοῦν σφουρίλατον] Defit, unde haec pendent, vocabulum, quod an γέρετρον fuerit an aliud, non finio. Rhodomannus in notar. Correct. γέρετρον suspicatus est, praecunte Aeliano Var. Hist. lib. XII. cap. ult. τὸ ἐπ' αὐτῆς (ἀρωμαμάξης) κατεσκεύασε γέρετρον μεγαλοκρηπῶς ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ καὶ ἐλέφαντι. WESS.

278. 47. Ἐπλήρωσεν ἀρωμάτων] Scribe ἐπλήρωσαν. RHOD.

278. 60. Ἐχων τραγέλαφων προτομὰς] Vid. ad L. II. 51. Erant inter ornamenta aulaeorum Persicorum et Medicorum frequentes tragelaphorum et aliorum animalium monstrosae figurae. Aristophanes Ran. v. 868. οὐδὲ τραγέλαφος, ἄπερ σὺ, Ἄν τοῖσι παραπετάσμαι τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν. ut mirum non sit et regium hoc solium illis fuisse condecoratum. WESS.

278. 62. Δι' ὧν κατακεκρέμαστο στέμμα] In augmentis praeteritorum pertrita haec variatio. S. Matthaeus Evang. c. VII. 25. τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ πέτραν. Ioseph. Ant. L. XX. 3. 2. τέθηρατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ. et Belli Iud. III. 7. 31. καὶ διπλῶ περιβόλῳ τετείχιστο. tum ibid. c. 10. 1. Praeterea L. IV. 11. 4. τεθύμωτο ἐπὶ τοῖς συναποστάντας. et post pauca ταῦτα μὲν — πέπρακτο. Heliodorus L. I. p. 41. καὶ γὰρ πεφοίνιχτο τὴν παρραίαν. iterum ibid. καὶ τὸ βλέμμα κεινήητο. Porro L. IV. p. 162. τέτατο δὲ ὁ δρόμος. et p. 164. καὶ δεδούλωτο τῷ πόθῳ. Etiam in compositis L. VIII. p. 386. ἡ πόλις ἐκτετάρακτο. quomodo L. X. p. 508. καὶ ὁ μὲν — ἤγετο οἱ προστέτακτο. Quae quidem ex illis abunde erunt: quis enim finis foret, si omnia de hoc genere coacervare vellem? Conf. ad L. II. 8. et quae vir doctus Miscellan. Observ. Vol. IV. p. 289. in unum conduxit. WESS.

278. 69. Ἐχων Ἴωνικὰ κιονόχρονα] Conf. Vitruvium L. III. 2. cum Philandri dissertatione. Νίκην τροπαιοφόρον Victoriam cum trophaeo, quae in veterum nummis gemisque haud rara, Suetonius vocat Galb. c. 10. WESS.

278. 74. Ἐχων ἄρμα τορνευτὸν] Currum torno elaboratum Interpres dederat, communi errore, quique facile aliud agentibus subrepat, cum Lexica paene omnia huc ducant. At res prodigiosa est currus torno factus, et longe sunt diversa τορνεύειν et τορνεύειν. hoc TORNARE, illud CAELARE. Vide, quae disputaverunt viri doctissimi Cl. Salmasius in Solin. p. 738. et R. Bentley in Horatii A. P. v. 441. Itaque currus caelo elaboratus praestat. WESS.

278. 78. Περσῶν Μηλοφόρων] Diximus de illis ad L. XVII. 59. WESS.

278. 81. Ἐχοντας — Ἰνδοὺς] Indos, per quos regebantur elephantum, apud Vegetium L. III. 24. sive οἱ κυβερνητῶντες τὰ θηρία Ἰνδοί, ut mox cap. 34. et L. XIX. 84. atque in Maccab. Hist. L. I. c. 6. 31. WESS.

279. 98. Τὰ μὲν πλάγια etc.] Interpres quarum modioli; motus fortasse radiis, quorum succedit mentio. Equidem quae Per-

sicarum rotarum fuerit forma, non temere dixerim, neque adeo ausim αἱ μὲν πλῆμναι substituere, quod alioqui opportunum foret.

WESS.

279. 2. Σιβήνην ὁδὰς κατεχοῦσας] Hanc scripturam omnes membranae ratam habent: citat tamen Stephan. Thes. T. III. p. 1147. σιβήνην, quod et ego mallet; sic iterum L. XX. 33. καὶ παρὰ τινος τῶν ὑπασπιστῶν ἀρπάσας σιβήνην. Hesychius, Σιβήνη, ὄπλον δόρατι παραπλήσιον. Glossae Σιβήνη, venabulum. quod ut in Σιγήνην mutaret Io. Vlitius ad Gratii Cyneget. v. 112., nihil necesse erat. Eaedem Ζηβήνη, venabulum, et Ζιβήνη, venabulum: quorum prius ex prava pronuntiatione originem accepit, sicuti et Hesychii Ζηβήνη (lege Ζηβήνη) ὀλοσίδηρος ἀκοντίς. Variatum enim fuit in prima vocis litera. Interpretes Alexandrini Esai. cap. II. 4. καὶ συγκόψουσι τὰς μαχαίρας αὐτῶν εἰς ἄροτρα καὶ τὰς ΖΙΒΥΝΑΣ αὐτῶν εἰς δρέπανα. i. e. Tertulliano vertente princip. L. IV. adv. Marcion. concident machaeras suas in aratra et SIBYNAS, quod genus venabulorum est, in falces. Quae doctissimi eius viri si Vlitius in numerato habuisset, non, puto, ursisset discrimen, quod inter σιβήνην et σιβήνην reperisse sibi visus est. Nam quae in prima, eadem in tertia litera scribendi discrepantia animadvertitur. Σιγήνην, σίγυρον, σίγυρον idem hastilis seu venabuli genus dixerunt. Conf. viros doctos ad Pollucem L. X. 144. WESS.

279. 13. Χλιδῶνας λιθοκολλήτους] Ne muta. Theodoretus et Procopius ad 2. Samuel. I. 10. χλιδῶν κόσμος ἐστὶ χρυσοῦς ἢ τοῖς βραχίοσι περιτιθέμενος, ἢ τοῖς καρποῖς τῶν χειρῶν. Hesychius paria, insuper addens καὶ περὶ τοῖς τραχήλοις. Cui hic locus adstipulatur. Χλιδῶνες ἀμφὶ βραχίοσιν sunt apud Athen. L. XII. p. 525. E. et in Siracide c. XXI. 21. atque Esai. cap. 3. 20. WESS.

279. 18. Καθ' ἃς αἰὲ γένοιτο] Hoc fide membranarum recepi: currum spectat unice, qui Babylone per Syriam Damascenam, etsi quidam progressum impedire conarentur, ab Arrhidæo Aegyptum versus deductus est, Arrian. apud Phot. p. 220. Habet Aelian. etiam, quae huc pertinent, L. XII. 64. sed fabulam adspergens de imagine Alexandri, quam vide. WESS.

279. 32. Κατεσθένασεν οὖν τέμερος etc.] Locus erat urbe media, regum sepulturae destinatus, quem Σῆμα vocabant, de quo Casaubon. in Sueton. August. c. 18. Vide vero quam in omnia alia abeat Pausan. L. I. 6. Dicit Macedonas Alexandri corpus Aegas in Macedoniam deportare constituisse, Ptolemaeum, postquam ab illis id inpetrasset, Memphim delatum ritu Macedonum contumulasse: inde vero labentibus annis Ptolemaei filium, Philadelphum, Alexandriam asportasse. Quae unde acceperit, ignoro.

WESS.

279. 37. Διὰ τὸ τῆς ψυχῆς εὐχάριστον] Opportune his

usus est doctissimus I. C. Schwarzus Dissert. de Soloecismis Discip. Iesu Antiquat. p. 67., ut Paullinum ex Epist. ad Coloss. III. 15. καὶ εὐχάριστοι γίνεσθε vertendum esse doceret, et *benefici estote*. Idem enim φιλόδοτος καὶ εὐχάριστος ex Pollucis decreto L. V. 140. Imp. Augustus apud Iosephum, non neglectus ab eodem Schwarzio, Ant. Iud. L. XVI. 6. 2. ἐπειδὴ τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων εὐχάριστον ἐρέθη — — πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ῥωμαίων. Nollem huc trahi γυνᾶκα εὐχάριστον ex Alexandrina Proverb. Salomon. c. XI. 16. versione: neque enim benefica sed venusta et gratiosa, ἡ ἡσῶ, describitur; unde suspiceris, εὐχάριστον olim fuisse, idque ob rariorem usum mutatum. Invenies Appiani L. II. Bell. Civil. p. 371. Curionem ἐς τὸν δῆμον εὐχαριτώτατον, et Aeliani de Animal. L. I. 59. οὐδὲν τῶν μελιτῶν εὐχαριτώτερον. quae usum eius vocis adfirmant. WESS.

280. 67. Καὶ συναναγκασθεὶς μάχην συνάψαι] Conf. Plut. Eumen. p. 585. F. et Arrianum apud Phot. p. 220. WESS.

280. 89. Καὶ μάλιστα τὴν ἱπικίην etc.] Factum prudens. Reliquas copias neque magnas neque firmas habebat Eumenes, quod inexercitatae et non multo ante erant contractae. Addidit aliud, non minus consultum. Intelligebat, si copiae suae cognoscent, adversus quos pergerent, non modo non ituras, sed simul cum nuntio dilapsuras. Quare dissimulato Crateri, quem Macedones mirifice aestimabant, adventu, deviis itineribus milites circumduxit, in quibus vera audire non possent, et prius in aciem eduxit praeliumque commisit, quam scirent, cum quibus arma conferrent, testibus Corn. Nep. Eumen. c. 3. et Plut. ibid. ac T. II. p. 506. D. WESS.

281. 96. Ἐὰν κρατήσωσι τὴν μάχην] Si τῇ μάχῃ potius censueris, utere verbis similibus L. XIX. 43. Ego in vulgato acquiesco. WESS.

281. 7. Τοὺς ἱππεῖς ἐλομένων etc.] Positum est loco διελόμενων, ut alias solet. Infra L. XIX. 40. Ἀντίγοιός μὲν οὖν τοὺς ἱππεῖς ἐπὶ τὰ κέρατα διελόμενος etc. WESS.

281. 12. Καὶ τὴν πυκνότητα τῶν ἀριππευόντων] Videtur rectius ἀριππευόντων. neque enim sui equites cum ignorabant, sed, qui citato cursu invadebant, hostes. De exitu, quem Craterus fecit, paullo diversa prodiderunt Corn. Nep. Eumen. c. 4. et Plut. Eumen. p. 587. A. WESS.

281. 15. Καὶ τῷ πλήθει — περιχομένων] Unius literae transpositione frequens in his libris vitium correxi. Vid. ad L. XIII. 51. XVI. 80. WESS.

281. 35. Ὁ μὲν Εὐμένης ἔφθασε — τὴν ἰγνὴν πατάξας] Hoc relinquendum duxi. Plut. Eum. p. 587. C. ὁ μὲν Εὐμένης τοῦ Νεοπολέμου προεξανισταμένου τὴν ἰγνύαν ὑπέκοψεν, αὐτὸς εἰς ὀρθὸν φθάσας καταστῆναι. WESS.

281. 41. Ἐν γόνασι βεβηκῶς] Vid. T. Hemsterhusium ad

Luciani D. Deor. XXV. 1. et H. Vales. in Eusebii L. X. H. Eccles. p. 192. WESS.

282. 60. Ὅσοι βούλονται etc.] Non ὅσοι sed ὅποι legendum suspicor. STEPH.

282. 61. Καὶ δόντων τὰς διὰ τῶν ὄρκων πίστεις] Corn. Nepos Eumen. c. 4. *Pedester exercitus, quod in ea loca erat deductus, ut invito Eumene elabi non posset, pacem ab eo petiit. Quam quum impetrasset, in fide non mansit, et se, simulac potuit, ad Antipatrum recepit.* Quibus non dissimilia Arrianus apud Photium p. 221. WESS.

282. 67. Ἐπεβάλετο μὲν κολάσαι τὴν ἀθεσίαν] Legi etiam potest τὴν ἀθείαν. RHOD. Nollem viro docto excidisset. Cui enim bono ea animadversio? Ἀθετεῖν τοὺς ὄρκους καὶ τὴν πίστιν saepe Polybius de spreta iurisiurandi religione, Lib. XI. 27. XV. 1., et ἀθεσίαν, cum de perfidia sermo est L. II. 32. III. 78.; quae eius loca Suidas in Ἀθεσία excscripsit: tum L. III. 49. διὰ τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀθεσίαν τῶν κατοικούντων τοὺς τόπους βαρβάρων. et cap. 70. τὴν τε τῶν Κελτῶν ἀθεσίαν οὐκ ἐμμενεῖν ἐν τῇ πίστει. Polybium solens Noster aemulatur etiam in Excerpt. Vales. p. 338. χροῖμενοι δὲ τῇ συνήθει τοῖς Κρησὶν ἀθεσίᾳ. et post pauca οἱ τῆς κατὰ τοὺς Σιφνίου ἀθεσίας μὴ μετασχόντες. Convenit Hebraeorum וַשׁ, ad quod Graece explicandum saepe adhibetur ab Aquila, docto interprete. Vid. Psalm. XXIV. 7. Daniel. IX. 24. WESS.

282. 77. Πυθόμενος τὴν κατὰ τὸν Εὐμένη νίκην] Putes agi de victoria, quam de Cratere et Neoptolemo retulit Eumenes. Sed res habet aliter. Nam eius partae nuntius tum demum venit, cum Perdiccas suorum manibus perierat, ipso teste Diodoro c. 37., nec Plutarcho Eumen. p. 587. dissentiente. Ea proinde est, qua diebus ante posteriorem hanc decem Neoptolemi conatus disiecerat. Paulo ante προῆγεν ἐπὶ Κιλικίαν non muto, tametsi ἐπὶ Κιλικίας longe tritius sit. Codd. obstant. WESS.

282. 84. Καὶ γὰρ φοινικὸς ἦν] Imperiosum et atrox Perdiccae ingenium notarunt Iustinus L. XIII. 8. et Arrianus in Biblioth. Phot. p. 221. WESS.

283. 4. Ὁ προσηγορεύετο Καμήλων τεῖχος] Saepe τεῖχος de arce atque castello. Vid. ad L. XIII. 69. Statim rectius erit ἡγουμένων μὲν, monente in not. Auctario Rhodomanno. WESS.

283. 9. Οὓς διανοεῖτο πέμπειν τοῖς περὶ τὸν Πτολεμαῖον] Mallem composito ἐπιπέμπειν locum dedisset, ut simili in re Herodianus L. III. 5. ἐπιπέμπει ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μανρουσίου τε ἀκοντιστάς etc. WESS.

283. 21. Καὶ τὰς ἐπάλξεις ἐρῶπιτον] Ἐρῶπιτον nonnemo, cui etsi patrocinari videatur frequens τῶν ἀνέρῶπιτον et ἀνέρῶπιτον confusio, non accedo. Vulgatum nihil habet, cur sperni debeat. Conf. Ioseph. in Belli Histor. L. III. 1. 9. WESS.

283. 45. Διημερευσάντων τοῖς κινδύνοις] Si praepositio-
nis absentia molesta sit, inspice L. XII. 61. WESS.

283. 48. Ἀπεναντίον] Ἀπέναντι Leid. Reg. I, ut in Matth.
Evang. XXI. 2. WESS.

283. 49. Πρὸς ἣ συμβαίνει σχίζεσθαι] Adi L. I. 33. WESS.

284. 59. Ἐκδεχόμενος τὴν etc.] Resarci ἐκδεχομένους τὴν
καταφορὰν τοῦ ποταμοῦ καὶ καταπραΰνοντας. RHOD. Optime
Rhodomannus, cui viam monstrasse, nisi satis ea esset expedita,
Castellionem diceres. Vertebat enim, *elephantos ad sinistram collo-*
cavit, qui fluminis impetum excipientes, fluctus mitigarent. WESS.
Eundem recte praeterire τοῦ ποταμοῦ γ. 58. minus etiam dubium est.

284. 72. Ἐγκεχωσμένην διώρυγα πάλιν ἐκφραθῆναι] Fossae id genus per Aegyptum, ut Nilotica aqua ex agricolarum
usu dispensaretur, plures erant. Erant et *Chomata*, sive aggeres
fluvii aquam coercentes, et in aggeribus *Diacopi*, de quibus in
leg. 10. D. de Extraordin. Criminib., et supr. L. I. 52. Recte vero
Noster incrementi eius quod Perdiccae exercitui adeo inconmo-
dum in fluvii traiectu accidit, originem et causam aliunde deri-
vat. WESS.

284. 89. Προσέταξεν εἰς τοῦπίσω πάλιν ἀπιέναι] Parti-
cula quaecumque videtur ante vel post προσέταξεν omissa fuisse: aut
paulo superius, secunda abhinc linea, ante vel post τῶν μὲν.
Nam etsi alii quoque loci similes, aut saltem propemodum similes,
reperiuntur apud hunc scriptorem, huiusmodi omissionem tamen
vix eius idiomati adscribere ausim. STEPH. Legeris καὶ τῶν μὲν
διαβεβηκότων, ut vir doctus suspicatus est, pulcre decurret ora-
tionis tenor. Id miror, nihil hic de strategemate addi, quo Per-
diccam Ptolemaeus egregie circumscripsit apud Polyaeu. L. IV.
18. et Frontinum L. IV. 7. 20. cum nota Cl. Oudendorpii. WESS.

284. 95. Οἱ πλεῖστοι δὲ παρενεχθέντες etc.] Fluvii inpetu
ablatis, ut capitis principio, δι' ὧν ἐξεδέχετο τοὺς παραφερομέ-
ρους. et L. XIV. 115. οἱ δὲ — διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ ρεύμα-
τος παρεφέροντο. Lucianus Hermot. c. 86. ὅτι με παραφερόμε-
νον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου καὶ τραχέος — — ἀνέσπασας
quod viri docti, proscripto τῷ περιφερόμενον, optimo iure prae-
optaverunt. Scribendum itidem erat meliorum Codd. consensu in
auctore Epist. ad Hebr. c. XIII. 9. διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις
μὴ παραφέρεσθε, i. e. ne patimini vos abripi, torrentis in mo-
dum. Quid enim tritius tali figura? Plutarchus T. II. p. 5. E. ὁ γε
μὴν πόλεμος χειμάρρου δίκην πάντα σύριον καὶ πάντα παραφέ-
ρων. Appian. Hannib. p. 549. οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ παραφέ-
ροντος — οὔτε στῆναι — οὔτε νεῖν ἐδύναντο. WESS.

285. 16. Ὁ τοὺς ἄπαντας Ἑλληνας καταπολεμήσας] Nonne
rectius τοὺς ἀποστάντας. RHOD. Ὁ τοὺς ἀποστάντας — καταπο-
λεμήσας.] Citra dubium hoc auctor reliquerat. Vitio ansam scriptu-
rae praebuit compendium, quod et ex ἀποστάντων supra c. 4. in Ba-

sil. edito fecerat *ἀπάντων*. Confer huius libri cap. 7., et invitis Codd. ita restitutum fuisse, non indignabere. WESS.

284. 21. *Κατέσφαξαν τὸν Περδίκκον*] Consentiant Strabo L. XVII. p. 1144., Pausanias L. I. 6. cum Kuhnii nota, et Arrian. apud Phot. p. 221. Non item Corn. Nepos in Eumene c. 5., qui quidem, cum Perdiccam a Seleuco et Antigono interfectum fuisse adfirmat, difficulter fidem prudentioribus faciet. WESS.

285. 28. *Διὰ τὴν τοῦ πλήθους εὐνοίαν, τούτου μὲν οὐκ etc.*] Edebatur *διὰ τὴν τοῦ πλήθους εὐνοίαν βιαζόμενος, τούτου et seqq.* Quorum *βιαζόμενος* membranarum imperio proscripti, quippe nulli rei, hoc certe loco. WESS.

285. 39. *Εὐθὺς ἤκόν τινες ἀπαγγέλλοντες*] Recte: duo enim dies abierant a nece Perdiccae, cum victoriae nuncius in Aegyptum perferretur, Plut. Eumen. p. 587. E. WESS.

285. 47. *Καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν πεντήχορτα*] Eadem Arrian. in Photii Cod. XCII. p. 221. Facta autem ea condemnatio ab exercitu, quod is vetusto Macedonum more de capitalibus rebus inquirebat, ceu notum ex Curtio est L. VI. 8. 25. WESS.

286. 67. *Ἀντιπερισπάσαι βουλόμενοι τὸν Ἀντίπατρον*] Legitimum est *ἀντιπερισπάσαι*. Polyb. L. II. 24. *ὡς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοιωτῶν χώραν ἀντιπερισπῶσι τοὺς ἐξεληλυθότας, ut facta in Boiorum regionem excursionem, eos qui exierant ad sua defendenda retraherent.* Plura ad L. XIV. 49. Statim *ἰππεῖς δὲ τετρακοσίους* legitimum esse, ostendunt sequentia. WESS.

286. 81. *Ἀκαρναῖνες ἀλλοτρίως ἔχοντες πρὸς Αἰτωλοὺς*] Perpetuae inter vicinas has gentes erant inimicitiae, quarum insigne indicium exhibent Polybii fragmenta apud Suidam in *Ἐναύειν et Ἐπαλγοῦντιες*. Namque ad Acarnanas illorumque in Aetolos expeditionem, etsi hac serius susceptam, ea pertinere Livius L. XXVI. 25. locuples testis est. WESS.

286. 86. *Μένωνα τὸν Φαρσάλιον*] Videtur is esse, de quo superius cap. 15. huius libri. WESS.

286. 99. *Εἰς Τριπαράδεισον τῆς ἄνω Συρίας*] Vocat *τὴν ἄνω Συρίαν* quae ultra Orontem fluvium in Ciliciam vergit L. XIX. 93. et XX. 48. Quare in *Τριπαράδεισον* haud male congruit situs urbis *Paradisi* non longe a Laodicea Scabiosa apud Ptolemaeum L. V. 15. p. 160., et Plinium L. V. 23. WESS.

286. 3. *Οἱ περὶ τὸν Πύθωνα etc.*] Non ille solum, ut voluit Interpres, sed et Arrhidaeus eius collega, indice Arriano apud Phot. p. 221., ubi de Eurydice et mota a militibus in Antipatrum seditione copiosius. WESS.

287. 19. *Δορύκτητον*] *Δορύκτητον* Reg. I. ut apud Lycophrum. v. 933. Polybium, Arrianum et alios. WESS.

287. 20. *Τῶν δ' ἄνω σατραπειῶν*] Bene sit amanuensi Reg. sec., qui veram Diodoro scripturam reddidit. Arrianus dicto loco,

τῶν δὲ ἈΝΩ σατραπειῶν, τὴν μὲν μέσην τῶν ποταμῶν γῆν καὶ τὴν Ἀρβηλίτιν Ἀμφιμάχῳ τῷ τοῦ βασιλέως ἀδελφῷ ἔνειμε. Adde huius lib. caput septimum, unde similem maculam deterimus. Porro Ἀρβηλίτιν refinxi ex altero Regio. Ἀρβηλα enim Ἀρβηλίτας et Ἀρβηλίτιν formant, nunquam Ἀρβελίτιν. Consentit Arrianus, uti vides. WESS.

287. 22. Ἀντιγόνῳ δὲ τὴν Σουσιανήν] Corrige ocius Ἀντιγένει. Antigono, ut statim succedit, aliud muneris et amplius quidem iniunctum fuit. Iterum Arrianus, Ἀντιγένει δὲ τῷ πρώτῳ μὲν ἐπιθεμένῳ Περδικκα, τῶν δὲ ἀργυρασπίδων Μακεδόνων ἡγουμένῳ, τῆς Σουσιανῆς ἀπάσης ἄρχειν. Quae quidem hominem ita signant, ut dubium non relinquatur de correctionis fide. Vid. modo infra c. 62. Geminum mendum Freinshemius, cui neque hoc latuit, sustulit ex Curtii L. VIII. 14. 15. WESS.

287. 38. Καὶ Ἀνζίαν Ἀντιγόνῳ] Supra cap. 3. Ἀντιγόνῳ δὲ Παμφυλίαν καὶ ἈΥΚΙΑΝ καὶ τὴν μεγάλην καλουμένην Φρυγίαν. Optime ergo veteres schedae, praesertim cum adstipuletur Arrianus, et Philoxeno Cilicia fuerit contributa. Simile peccatum corrumpit Dexippi verba apud Phot. Cod. LXXXII. p. 200. Ἀντίγορος δὲ Παμφύλιαν καὶ Κιλικίων μέγροι Φρυγίας. Atqui Cilices priore divisione, qua de Dexippus, imperio Philotae erant permissi. Sed scripserat καὶ Ἀνζίων ille. WESS.

287. 39. Καρίαν δὲ Κασσάνδρῳ] Arrianus Καρίαν δὲ Ἀσάνδρῳ ἔνειμε, Ἀνδία δὲ Κλείτῳ ἐδόθη. At in priore divisione Καρῶν Κασσανδρος apud eundem est praefectus, in Dexippo vero Photii p. 200. Καρῶν δὲ Ἀσανδρος. Dubium itaque Cassanderne an Asander Cariae fuerit inpositus, Freinshemius ad Curtii L. X. 10. p. 815, in Cassandri partes transiit, Nostro huius libri cap. 3. et Iustino L. XIII. 4. favente; quam tamen in Curtiano Indice sententiam repudiavit, Asandrum praeoptans. Et, me quidem arbitro, prudenter. Nam in priore divisione, non diffitente Iustino, Cassander Antipatri filius stipatoribus regis satellitibusque praefectus est. Qui potuit ergo eodem tempore Cariam administrare? Hac vero secunda provinciarum descriptione a patre adiunctus est Antigono, ut Chiliarchi munus fungens consilia viri specularetur. Proinde Ἀσάνδρῳ et hic et cap. 3. tum etiam in Arriano, Iustino, Orosio verius erit. Porro Ἀνδίαν δὲ Κλείτῳ reddidi, quod Lycia fuerit iuris Antigoni, Lydiamque praeter Arrianum Clito adsignet ipsemet auctor L. XVIII. 52. WESS.

288. 70. Ἐπαίησε προδότην γενέσθαι] Puto non ἐποίησε sed ἐπίσσε Diodorum scripsisse, STEPH. Non est necesse, ut mutetur. Verte, operam dedit, ut proditor fieret, et vide ipsum Stephan. Thes. T. III. p. 434. WESS.

288. 73. Ἐπιβαλὼν ὁ Ἀντίγορος etc.] Posset sine gravi iactura participium istud in exsilium abire, nec sede tamen, quam meliores schedae tuentur, everti. Indicatur, Antigonom, impres-

sione cum omni exercitu facta, loca ea occupasse. Simillimum est, si sola verba spectes, S. Marci Evang. XIV. 72. de Petro καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. Sed sententia longe longeque distat. Vult enim Petrum delicto, quod admiserat, ad animum revocato, in fletus fuisse solutum. Scio viros multo eruditissimos de iniecta in caput veste diligenter plura commentari, quae vereor ut illi loco pulcre conveniant. Vide hoc potius Imp. Antonini L. X. 30. τούτω γὰρ ἐπιβαλὼν, ταχέως ἐπιλήθη τῆς ὀργῆς, hoc ad animum si revocaveris, cito irarum oblivisceris. At ista huius non sunt loci.

WESS.

288. 81. Καὶ τοῦ Ἀπολλωνίδου etc. ποιήσαντος — διάστασιν] Puto hominem designari a Plut. Eumen. p. 588. D., in praelii eius descriptione diligentius versato. WESS.

288. 87. Διὰ δὲ τὴν ἀπόλειαν — οὐκ ἀθυμῆσαι] Exterito particulam negantem, vel scribito οὐκ ἐθυμῆσαι. RHOD. Διὰ δὲ τὴν ἀπόλειαν τῆς ἀποσκευῆς ἀθυμῆσαι] Prius consultius est ob scriptorum Codd. adsensionem. Plutarchus nihil hac de re. WESS.

288. 93. Ὁ προσηγορεύετο Νῶρα] Phrygiae castellum dicitur a Nepote c. 5. Melius Plutarcho χωρίον ἐν μεθορίῳ Λυκαονίας καὶ Καππαδοκίας. Ibi enim Sargarausene, in qua Nora, progressu temporis Neorassus adpellata apud Strab. XII. p. 812. A. WESS.

288. 6. Περὶ ἑξακοσίων] Plutarchus equites quingentos et gravis armaturae ducentos, e quibus aliqui concedente Eumene aliorsum abierint, annumerat: leve ergo id discrimen est. At auctor ipsemet huius lib. cap. 53. intra obsessam arcem quingentos duntaxat amicorum Eumenis fuisse ait, quae quidem faciunt, ne numeris istis strictissime inhaeream. WESS.

289. 22. Μείζονας ἤτι φιλανθρωπίας etc.] Uberior in his exponendis Plutarchus est, quem vitae Eumen. p. 589. C. consule. WESS.

289. 27. Ὄρησεν ἐπὶ τοὺς πορευομένους] Restitue ἐπιπορευομένους. RHOD.

289. 33. Ἰερώνυμος ὁ τὰς τῶν διαδόχων ἱστορ. γεγραφώς] De eodem Hieronymo Cardiano Eumenisque populari inferius cap. 50. et XIX. 41. Tum περὶ τῶν διαδόχων in not. ad L. I. 3. Scripsit et τὰς τῶν διαδόχων πράξεις Agatharchides Cnidius, de quo Iosephus Antiq. Iud. L. XII. 1. 1. WESS.

289. 34. Οὗτος δὲ πολλαῖς etc.] Scribe αὐτός. De Eumene enim sermo est, non de Hieronymo, cuius obiter hic mentio inseritur. RHOD.

289. 38. Κενὸν ἔχοντας τὸ τῆς βασιλείας πρόσχημα] Conf. III. Spanhem. ad Iuliani Caesar. in notar. Conprobation. p. 33. et ad Aristophan. Ran. v. 944. Solet auctor πρόσχημα βασιλείας nomen dignitatemque regiam adpellare: nam in Excerpt. Vales. p. 313. ὁ Ἀντίοχος ἀνὴρ ἐράνη πραγματικὸς καὶ τοῦ ΠΡΟΣΧΗ-

ΜΑΤΟΣ τῆς βασιλείας ἄξιος pro quo Polybius, quem aemulatus est, in Excerpt. p. 1446. Ἀντίοχος — ἦν καὶ πρακτικὸς καὶ τοῦ τῆς βασιλείας **ΟΝΟΜΑΤΟΣ** ἄξιος. Tum Excerpt. Ursin. XXII. p. 322. Προυσίας ἀνάξιος τοῦ τῆς βασιλείας προσχήματος. Quo quidem usu Philippus, Alexandri pater, ἀρχηγὸς τοῦ προσχήματος τῆς οἰκίας in Polybii L. V. 10., ὄνομα καὶ πρόσχημα τῆς Ἐπαμινώνδου στρατηγίας in Plut. Pelopid. p. 295. F., et τὸ πρόσχημα τῆς Ἀμφικτυονίας in eiusdem T. II. p. 794. B. E quibus, cetera quae ad manum sunt omitto, liquido adparet, κενὸν τῆς βασιλείας πρόσχημα eos habere, qui nomine tenus reges sunt, aliis imperii auctoritate instructis. Iosephus Ant. Iud. L. XIV. 12. 2. de Hyrcano, rege quidem Iudaeorum, sed cuius maiestatem occupaverant Phasaelus et Herodes, **ΠΡΟΣΧΗΜΑ** μὲν εἶναι λέγοντες τῆς βασιλείας Ὑρκανὸν, τούτους δὲ τὴν πᾶσαν ἐξουσίαν ἔχειν. Recte ergo atque eleganter de eodem Arrhidaeo et Antigono, quo de Diodorus, apud Plut. T. II. p. 791. Ἄλλ' ὁ μὲν ἅπασαν ὀλίγου δεῖν κατεκτήσατο τὴν Ἀσίαν· ὁ δὲ, ὡς περ ἐπὶ σκηπῆς δορυφόρημα, κωφὸν ἦν ὄνομα βασιλείας, καὶ πρόσωπον ὑπὸ τῶν αἰεὶ κρατούντων παροινούμενον. WESS.

289. 51. Τρεῖς δοκίδας ἐωρήσας] Pro ἐωρήσας legatur αἰωρήσας vel μετεωρήσας. RHOD. Τρεῖς δοκίδας αἰωρήσας] Sequor Rhodomanni et sermonis iudicium. Vitium peperit depravatio pronuntiatio, quae et in Porphyrio L. IV. Abst. A. c. 8. dederat ὅτι μήτε περιπάτοις ἢ ἐώραις χρώμενοι loco αἰώραις. Et ἐωρονμένοις ac ἐωρεῖτο pro αἰωρονμένοις, ἤωρεῖτο in Iosepho Ant. XVIII. 6. 5. cum nota Spanhemii. De re ipsa, etsi in paucis discrepantes, Corn. Nepos Eumen. c. 5. et Plut. in eiusdem Vit. p. 590. A. videndi sunt. WESS.

290. 62. Καὶ διὰ τῆς ὁμοίας συμπεριφορᾶς etc.] Dixi de voce ad L. III. 63. Hic convivium comitate coniunctum exprimit, veluti in Excerpt. Vales. p. 409. διαίτη μὲν γὰρ ἐχρηῖτο λιτῆ, λούτρων δὲ καὶ συμπεριφορᾶς τροφὴν ἐχούσης ἀπείχετο. Polyb. L. V. 37. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἐξῆς συμπεριφορὰν ἐγένετό τις αὐτοῖς ὀλοσχερῆς εὐνοία. Adde eiusdem libri c. 26. WESS.

290. 75. Λαομέδοντα μὲν τὸν σατράπην ἐζώγησε] Abductus est Laomedon in Aegyptum, unde brevi post elapsus ad Alcetam sese in Cariam contulit, referente Appiano Syr. p. 194. Syria tum omnis et Phoenice in ditionem Ptolemaei una cum Iudaeis, de quibus Ioseph. Ant. XII. 1. 1. et L. I. in Apion. c. 22., venit, deditque deinceps materiam bellis, quibus Lagidae et Seleucidae invicem sese attriverunt. Vide Polybium L. V. 67. et Ioseph. Scaligerum ad Euseb. Chron. ann. MDCXCV. WESS.

290. 82. Κόιντον Ποπίλιον etc.] Annales Capitolini Ποπίλιον edunt, ubi collega ipsi additur Λεύκιος Παπίριος. Praeteriti autem sunt a Diodoro biennii praecedentis consules iuxta atque Archontes. Quod non obscure defectum in auctore insignem

alicui arguit. RHOD. Consulium nomina recte a viro doctissimo instaurari Livius testabitur L. IX. 7. Deesse quoque bina consulium paria et duos Atticae civitatis Archontes huic libro, res est exploratissima ipsius Diodori testimonio, VII se annorum gestas res hoc libro fuisse complexum notantis cap. 1. Id in ambiguo, deficientne ante Apollodorum, an post eius magistratum cap. 58. huius libri. Posterius in mentem venit Palmerio, ut ibi videbis, prius praeter Rhodomannum hunc in modum adstruxit H. Dodwellus: *Vel hinc intelligimus, supremum superioris libri Archontem (quicumque demum is fuerit) ad annum Olymp. cxv. 3. spectare, pro mente Diodori. Et locum adeo illum esse Archippi, ni desint in fine libri XVIII. duo Archontes; non autem illum, quem fingit Meursius, Olymp. cxv. 1. praeeunte Rhodomanno. Nul- lum sane Archippo adiungit Diodorus Olympionicen, aut numerum Olympiadis, quod tamen illi sollemne est in annis Olympiadum primis. Nexum praeterea, pro mente Diodori, docent adiuncti Archippo et Demogeni Archontibus Romani Coss., qui se invicem proxime excipiunt in Fastis Romanis. Similis est nexus Coss., quos cum Archonte Apollodoro committit Diodorus. Proinde magistratum tenuit Apollodorus Olymp. cxv. 2. pro hypothesis eiusdem Diodori. Tum demum desunt in Fastis Diodori duo consulium paria. Hoc enim spatium est inter (praeturam) Philoclis et Apollodori. Hic itaque statuenda est Diodori lacuna, ut desint apud illum Archontes Olymp. cxv. 1. et cxiv. 4. Et recte adeo Olymp. cxiv. 3. tenebit Archon Philocles pro hypothesis Diodori. Sic ergo Archontes, si ad annos Olympiadum accommodentur, non incommode se, ut opinor, habebunt, saltem pro sententia Diodori.*

Olymp.	Archontes.	Olymp.	Archontes.
cxiv. 3.	Philocles.	cxv. 2.	Apollodorus.
cxiv. 4.		cxv. 3.	Archippus.
cxv. 1.		cxv. 4.	Demogenes.

Idem colligimus e Dionysii Halicarnassei Dinarcho (p. 116.) Ibi hanc habemus Archontum seriem, Philocles, Archippus, Neaechmus, Apollodorus, Archippus, Demogenes. Hinc apparet, omissos in Diodoro Archontes illis ipsis, quos diximus, locis inserendos. Sic veris Olympiadum annis assignabuntur res a Diodoro sub his Archontibus narratae. Nec aliter constabit, quod ait Diodorus, decennio patriae praefuisse, cum eiiceretur, Demetrium Phalereum. Fugam Demetrii Phalerei Olymp. cxviii. narrat ipse Diodorus. Itaque necesse est, ut Olymp. cxv. 3. fuerit, ad minimum, quo ad urbem Atheniensem venerit, Demetriumque Phalereum praefecerit Cassander. Illius autem anni Archontem Olymp. cxvi. 1. tribuunt Rhodomannus et Meursius, quod facere tamen ne quidem potuit Diodorus. Hactenus ille ad Dissert. V. de Cyclis p. 805. Quae, si Rhodomanni repre-

hensionem excludas, probari possunt. Lacunae vero ubi sit dandus locus, nondum constitutum est. Non poterit quidem esse sub finem superioris capituli: cohaerent artissime res Eumenis, neque ultra anni spatium prorogata obsidio fuit, quam Noris fortissime toleravit, ut ex Nepote in Eumen. c. 5. et Nostro cap. 53. abunde liquet. Malim arbitrari ante cap. 39. plura deesse. Certe eodem anno omnia, quae sub Philoclis magistratu dicuntur administrata, gesta fuisse, nemo temere opinabitur. Deficiunt autem plurima, atque in primis res Siculae, quas hoc se libro diligenter tractasse profitetur Diodorus L. XIX. 3. Praeterea molitiones Antipatri in Eumenem, expeditioque Attali in Rhodios, aliaque, de quibus obiter Arrianus in Photii Biblioth. p. 225. Dolenda proinde illa iactura, cui opem Codd., quos quidem noverim, prae fracte negant. WESS.

290. 93. *Εἰς τὴν — Κρητῶν πόλιν*] Ptolemaeo L. V. 5. *Κρητόπολις* in Palat. et Coislin. libris et versione Ulmensi ann. MCCCCLXXXVI. Vulgo *Κρησσόπολις*. Cum Nostro facit Polybius, *τὴν καλουμένην Κρητῶν πόλιν* in Milyade locans L. V. 72. WESS.

290. 1. *Τοῖς τὴν ἀκρόρειαν προκατέχουσι*] Aequè commodum hic atque opportunum *προκαταλαβοῦσι*. Elige ergo. Nam alterutrum ex glossa in orationem inmigrasse, citra dubium est. Praelii huius memoriam servavit, in omnibus tamen minime Nostro consentaneus, Polyæn. L. IV. 6. 7. WESS.

291. 25. *Καὶ τῶν ἐπείων — περιχουμένων*] Detersi maculam, qua participium hoc adpersum saepe est his in libris. Confer superius cap. 30. WESS.

291. 34. *Καὶ τῶν παίδων*] *Liberos* dedit Interpres, haud scio an prave. De liberis Alcetae altum certe quidem silentium est apud Polyænum et in illis, quae statim consequuntur. Quid enim factum illis, cum pater interficeretur? Ego *servitia* mallet. WESS.

291. 36. *Ὄνομα Τερμησσὸν*] Una litera auctius esse iussi urbis nomen. Scio *Τερμισσὸν* Dionysii Perieg. v. 859. Sed alterum scriptorum usu, numorum et lapidum auctoritate munitius videri, docebit Holstenii sollertia ad Stephani *Τερμισσός*. Oportet autem cito ex ruinis surrexerit Termessus, si Alexander eam everterit ex Strabonis fide L. XIV. p. 982. C. WESS.

292. 48. *Καὶ μεστὴν ὄχυρῶν φρουρίων*] Vide Strabonem L. XII. p. 855. A. WESS.

292. 72. *Προσαγόμενον τοὺς ἐκ τῆς πόλεως*] Erunt fortasse, quibus *προαγαγόμενον* huic loco aptius videbitur. Mihi alia mens. *Προσάγεσθαι* alliciendi quadam potestate in Diodori hac Bibliotheca saepe recurrit. WESS.

292. 92. *Τὸν μὲν πόλεμον ἀπεστρέψαντο*] Verum erit *ἀπετρίψαντο*, de quo ad L. XV. 4. abunde. Reddamus id ipsum Polybio L. X. 13. *οἱ μὲν οὖν ἔνδον περιχαρεῖς ἦσαν ὡς ἀποτετραμμένοι τὸν κίνδυνον*. Sic enim scripserat, non *ἀποτετραμμένοι*.

Idem L. III. 102. ὁμοῦ δὲ χειμαζόμενος ἔμενε, τοὺς πλησιάζον-
τας ἀποτριβόμενος. WESS.

293. 2. Δόντες δ' ἑαυτοὺς εἰς ληστείας etc.] Conf. not. in
L. V. 59. Demosthen. pro Coron. p. 170. καὶ ἔδωκα ἑμαντὸν
ἐμῖν ἀπλῶς εἰς τοὺς περιεστηκότας τῇ πόλει κινδύνους. Polyb.
III. 19. καὶ παραβόλως διδοὺς αὐτὸν εἰς τοὺς κινδύνους. Noster
L. XVI. 5. μετὰ δὲ ταῦτα δοὺς ἑαυτὸν εἰς βίον εἰρημικόν. et L.
XVII. 108. de Harpalo δοὺς δ' ἑαυτὸν εἰς τρυφὴν etc. WESS.

293. 18. Πολυσπέρχοντα] Πολυπέρχοντα Basil. Vat. Ve-
net. semper. Conf. Xylandr. in Plut. Pyrrh. p. 387. WESS.

293. 25. Ἐξέπεμψαν πρεσβευτὴν πρὸς Ἀντίπατρον] Le-
gationem hanc suscipere recusaverat Phocion, sic decursum est ad
Demaden, Plut. Phoc. p. 755. WESS.

293. 34. Παρακαλῶν τὸν Περδίκκων etc.] Scripserat Per-
diccae σώζειν τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ σαπροῦ καὶ παλαιοῦ στήμονος
ἠρηγμένους, ut *Graccos servare ex putri et vetere filo penden-
tes vellet*, contumeliose seni et amico Antipatro insultans, teste
Arriano apud Phot. p. 217., nec dissentiente Plut. in extrema vita
Demosthenis; nam in Phocion. dicto loco literis ad Antigonom id
perscriptum fuisse affirmat, secum ipse discordans. WESS.

293. 41. Παρέδωκε τοῖς ἐπὶ τὰς τιμωρίας τεταγμένοις] Imo vero Cassander, si Plutarchus et Arrianus non fallunt. Quae
tamen levis discordia. Caedes peracta est Antipatro vivo et pro-
bante. WESS.

293. 45. Ἐσχάτως ἤδη διακείμενος] De Agathocle Eclog.
XII. lib. XXI. p. 865. μετὰ δὲ ταῦτα τὸν βασιλέα διακείμενον
ἐσχάτως ἤδη κατέθηκεν ἐπὶ τῆς πυρᾶς Ὀξύθεμις. Agatharchides
de Rubr. Mar. p. 11. τὸν δὲ Ἡρακιστον — εἰς Ἀἴμνον ἐνεχθῆ-
ναι, διακείμενον ἐσχάτως. Nempe ἐσχάτα νοσήματα Hippocrates
in Aphorismis vocabat τὰ μέγιστα, μεθ' ἃ οὐκ ἐστὶν ἄλλα, Galeno
interprete Comment. p. 223. Hinc populari sermone ἐσχάτως δια-
κεῖσθαι et ἐσχάτως ἔχειν ferebantur, qui morbi violentia in extre-
mis erant. S. Marcus Evang. cap. V. 23. ὅτι τὸ θανάτριόν μου
ἐσχάτως ἔχει Diodorus Excerpt. Vales. p. 242. πυθόμενος τὸν
Φερεκύδην — ἐν Ἀήλω νοσεῖν καὶ τελέως ἐσχάτως ἔχειν. Cultiores
tamen hoc genus improbant, quoniam ἢ τοῦ ἐσχάτως χρῆσις ἐπὶ τοῦ
ἄκρου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐνομίζετο, quae Phrynichi verba. WESS.

293. 51. Ἡ δὲ τοῦ χιλιάρχου τάξις καὶ προσαγωγή etc.]
Arbitror καὶ προσαγωγή scriptum ab auctore fuisse, ut honoris gra-
dum, quo Chiliarchus conspicuus erat, indicaret. Plut. de Anim.
Tranq. p. 466. C. διὰ ταῦτα ΠΡΟΑΓΩΓΑΣ ἐν αὐλαῖς διώκουσι,
propterea ut honoribus in principum aulis admoveantur, student.
Confer inferius cap. 62. Tu si aliud censeas, προσαγωγήν accipe de
admissionis officio et vide Cl. Lamb. Bos Observ. Crit. c. 35. Erant
Chiliarchi partes τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζειν τῷ βασιλεῖ apud Aelian.
Var. Hist. L. I. 21., cumque adeo primum conveniebant, quibus

rege compellato erat opus. Conon *primum ex more Persarum ad Chiliarchum, QUI SECUNDUM GRADUM IMPERII TENEBAT, Tithrausten accessit*, inquit Corn. Nepos in Conon. c. 3. Putes de eodem munere Arrianum loqui in Phot. Biblioth. p. 216. *Περδίξαν δὲ χιλιαρχεῖν χιλιαρχίας, ἧς ἦρχεν Ἡφραιστίων τὸ δὲ ἦν ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΟΛΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ*. At secus est. Hephraestio praefectus erat alae equitum, quos *ἐταίρους* Macedones vocabant, quae dein praefectura Perdiccae fuit mandata, Nostro indice huius lib. cap. 3. WESS.

294. 66. *Περὶ τῆς τῶν ὅλων ἡγεμονίας*] Qui *Μακεδόνων ἡγεμονίαν* substituerunt Critici, non videntur animadvertisse, Cassandri patrem fuisse *ἐπιμελητὴν τῶν βασιλείων*, curamque imperii universi administrasse; quam eandem cum Cassander adfectarit, cur vulgatum mutaremus? WESS.

294. 83. *Τὴν βασιλικὴν ἔχουσαν προστασίαν*] *Interpres regia fungens administratione*; cui favere videtur Graecorum mos, *ἐπιμέλειαν καὶ προστασίαν* iungentium. Philo Iud. de Rer. Div. Hered. p. 500. *ὧν γεωργία τὴν προστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν ἔλαχε*. Iterum de Ioseph. p. 561. E. *καὶ τῆς Αἰγύπτου πάσης τὴν ἐπιμέλειαν καὶ προστασίαν παρελάμβανεν*. Mitto cetera: delectatur enim hoc genere scriptor is. Hoc ego tamen loco regiae dignitatis speciem et pompam, qua inter Macedones conspicua iterum foret Cleopatra, indicari puto. Namque regni regumque tutelam si intendisset, *τῶν βασιλείων προστασίαν* praestitisset, uti cap. 23. huius libri. Opportune Polybius de uxore Mandonii L. X. 18. *καὶ γὰρ ἦν ἡ γυνὴ πρεσβυτέρα καὶ τινα προστασίαν ἀξιοματικὴν ἐπιφαίνουσα*. *Erat enim mulier magno natu et speciem dignitatis cuiusdam et maiestatis prae se ferebat*, bene Casaubonus. Tum Excerpt. Legat. p. 1093. Philippus *ἀνέβαινεν εἰς ἄστυ μετὰ μεγάλης προστασίας, i. e. magna cum pompa*. Vide ad L. XVII. 34. WESS.

294. 89. *Ἰδιοπραγεῖν ἐπιβαλλομένων*] Hoc legitimum. Singuli rebus suis provinciarum praefecti studebant, prolatandisque ditionis finibus. Supra c. 39. de Antigono, *ὅπως μὴ δύνηται διαλαθεῖν ἰδιοπραγῶν*. Et cap. 42. *πάντας* (Macedonum duces) *ἰδιοπραγεῖν βουλομένους*. WESS.

294. 98. *Περιβαλλόμενος δὲ ταῖς ἐλπίσι τὴν τῶν ὅλων ἡγεμονίαν*] Habet auctor L. XIX. 52. *περιελάμβανε* (Cassander) *ταῖς ἐλπίσι τὴν Μακεδόνων βασιλείαν*. Nihil tamen moveo. *Δύναμιν περιβάλλεσθαι* et *ἀρχὰς περιβάλλεσθαι* Isocrates, Plutarchus, atque alii, illos cum dixerint, qui copiis imperioque erant instructi, cur ad haec adhaerescamus? Succurrit ipse Diodor. L. XX. 41. *περιεβάλετο* (Ophellas) *ταῖς ἐλπίσι μείζονα δυναστείαν*. Plutarchus Eumen. p. 590. C. *ἀλλὰ τῇ γνώμῃ τὴν ὅλην περιβαλλόμενος ἡγεμονίαν*. WESS.

294. 6. Ἐτοίμας ποιήσασθαι — ἡλιζεν] *No molestum sit ποιήσασθαι, ecce tibi Herodianum L. I. 12. ἡλιψε προσάξασθαι τὸν τε δῆμον καὶ τὸ στρατόπεδον. Cuius generis nunc plura non addo. Factum alias est. Mox καὶ τὰς ἄλλας articulo addito Rhodomannus in not. Auctario corrigit. WESS.*

295. 26. Πρὸς δὲ τῶν ἑαυτοῦ φίλων καθεστάναι] *Ex usu et re amicorum suorum, ut in Luciano proς ἐμοῦ λέγεις D. Deorum XX. passimque apud alios. Vir doctissimus diversus abiit. WESS.*

295. 31. Τὰς — πόλεις φρουραῖς περιλαμβάνειν] *In hoc acquiesco. Διαπαράλαμβάνειν, quod schedae veteres porrigunt, duplicem scripturam, ut saepe, coniungit, quarum διαλαμβάνειν φρουραῖς sive φυλακαῖς his in libris multifariam iteratur, altera παραλαμβάνειν vitiosa est atque ex περιλαμβάνειν progenita. WESS.*

295. 40. Ἀναλαβῶν] *Corrigebat Rhodomannus καταλαβῶν, quod ad sententiam bene congruit. Forte tamen ἀπολαβῶν verius erit, quoniam auctor τοὺς ἐπὶ τῆς χώρας ἀπειλημιμένους hos ab Arrhidæo interceptos statim adpellat. Suidas ex Iosepho διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς πολεμίους — καὶ πάντα κτείνουσα. WESS.*

296. 62. Διὰ τὸ χερρόνησον αὐτὴν εἶναι] *Paria Stephanus in Κύζικος, cui Strabonem non obmovisset L. Holstenius, affirmantem L. XII. p. 861. insulam esse, quae duobus pontibus continenti adhaereat, si fata urbis recordatus esset, quaeque a Criticis Apollonio Rhod. I. 936. et Casaubono adscripta Straboni fuerunt. Quod vero addit Geographus duplici portu propter eos pontes fuisse instructam, partemque urbis monti, cui Ἄρκτων ὄρος nomen erat, accubuisse, verissimum veterum testimoniis reperitur. Docent Critici iidem, portuum uni Πανόρμον titulum fuisse, alteri vero Χυτοῦ, ad Apollon. I. 954. et 987., praeterea montem a nutricibus Iovis in ursas εἰς ἄρκτους transformatis esse dictum v. 937. Video equidem in scholiis istis Ἄρκτων ὄρος, sed causa adiuncta Ἄρκτων desiderat, ipseque Poëta v. 1150. Unde mirum accidit Ἄρκτων ὄρος in Strabone damnari. WESS.*

296. 73. Ἀπετρέψαντο] *Ἀπετρέψαντο Leid. Reg. 1. Tu vide ad L. XV. 4. adscripta. WESS.*

296. 78. Ἐτυχε μὲν ἐν Κελαιναῖς διατρέβων] *Quondam Phrygiae caput urbs Celaenae, posita loco amoenissimo, nec longe a finibus Lydiae, Cariae, Cappadociae, Pamphyliac. Vide Dionem Chrysost. Or. XXXV. p. 432. et Strabon. L. XII. p. 866. B. WESS.*

296. 89. Ὅτι φανερός ἐστιν ἀποστατήσων] *Librarii distracta voce ἀποστάτης ὦν provulgarunt, quos sequi nihil necesse fuerit, cum ἀποστατεῖν locuplete veterum patrociniis munitum sit. WESS.*

296. 6. Ἐκβαλεῖν τὸν ἐν αὐτῇ σατράπην Κλεῖτον] *Confer libri huius cap. 39. WESS.*

297. 18. *Πρὸς τὰς τῶν ξένων μισθοφορὰς*] Recipi potest *μισθοφορίας* ob Codd. plerorumque concordiam. Supra quidem L. XVII. 73. *κατετάχθησαν εἰς τὰς τάξεις ἐπὶ ταῖς αὐταῖς μισθοφοραῖς*. At huius libri cap. 50. *δυναμένης τῆς Ἀσίας χορηγεῖν — τοῖς ξένοις τὰς μισθοφορίας*. Memini etiam discrimen, quod inter utramque vocem Grammatici constituunt, nec puto tamen in Luciano de Merc. Cond. cap. 3. et 6. *μισθοφορὰν* iure a doctissimo M. Solano mutari. WESS.

297. 21. *Μετὰ δὲ ταῦτα συμπολιορκήσας, ἐπήει etc.*] Malem *συμπολιορκήσων ἐπήει*, aut, nimium si id videatur, *συμπολιορκῆσαι* sive *συμπολιορκήσασθαι*, ut quibusdam in schedis: Durum certe est vulgatum. WESS.

297. 36. *Καὶ αὐτοὺς κατὰ τὴν μάχην ἀνεῖλε*] Vide superius cap. 30. et seqq. WESS.

297. 41. *Καὶ περιληφθεῖς — διπλοῖς τεύχεσιν*] Male mutant membranae veteres. Conf. cap. 41. WESS.

297. 47. *Λαβὼν διὰ τῶν ὄρκων τὰς πίστεις*] Multo plenius haec Plut. Eumen. p. 590. D., ipsam iurisiurandi formulam, qua se Eumenes obligavit, adscribens. Mox *μετὰ δέ τινα χρόνον post intervallum sat longum* vir doctus verterat, quod mutavi. Constat ex Plutarcho, Antigonum statim a visa iurisiurandi ea formula artius iussisse Eumenem, qui sibi iam, Noris relictis, consuluerat, obsideri. Paullo tamen aliter Corn. Nepos in Eum. c. 5. WESS.

297. 56. *Χωρὶς τῶν — φίλων πεντακοσίων*] *Ad sexcentos, περὶ ἑξακοσίους*, una cum Eumene Noris inclusos fuisse dixit cap. 41. Porro equites prope mille ad Eumenem sese adiunxisse, postquam castello se expediverat, reperies apud Plut. dicto loco. WESS.

298. 72. *Τῶν μὲν φίλων — ἐξέπεμψεν*] Quid ad pleniorum verborum structuram desideretur, in aperto est. Diogenes simili ellipsi L. II. 133. *πλείω συνάγων συμπόσια, ἐν οἷς καὶ ποιητῶν καὶ μουσικῶν*. Alioqui insolitum non est, ut *ἐκπέμπειν* absolute ponatur. Supra L. XVII. 113. *αἱ τε τῶν Ἑλλήνων πόλεις ἐξέπεμψαν, καὶ Μακεδόνες, miserunt et Graecorum civitates legatos et Macedones*. Probant et Latini id dicendi compendium. Livius L. VIII. 25. *Novi dein Coss. iussu populi quum misissent, qui indicerent Samnitibus bellum*. Plura Gronov. ibid. cap. 22. Graevius in Justin. V. 3. Cortius ad Sallust. Catil. 32. WESS.

298. 89. *Καὶ μεγάλους περισπασμοὺς ἔχειν*] Confer not. in L. XII. 38. et Raphelium ad S. Lucae Evang. cap. X. 32. *περισπασμοῦ* vocem e Polybio illustrantem. WESS.

298. 1. *Διὰ τὸ τὰς μὲν — φρουραῖς φυλάττεσθαι*] Si Pausaniae fides, Antipater Graeciae libertati, finito Lamiaco bello, non insidiabatur, sed Demades proditorumque alii auctores fuere *ἔς τε Ἀθήνας καὶ πόλεων τῶν ἄλλων τὰς πολλὰς Μακεδόνων εἰσαχθῆναι φρουράς* L. VII. 10. Atque hae sunt *πατριζαὶ* illae Cassandri *φρουραὶ*. Sed consule huius libri cap. 18. WESS.

298. 17. Καὶ θαυδέειν παρακαλέσαντες] Suspicion e glossa esse παρακαλέσαντες, idque sede sua evertisse τὸ παρακαλέσαντες. Congruum certe et opportunum. Isocrates Evag. p. 300. καὶ γὰρ ἐκείνοι παρακαλέονται τῶν δοσιμένων, οὐ τοῖς ἀπολελημμένοις etc. Saep̄e etiam Noster, cuius Lib. XVIII. 29. vide. WESS.

299. 29. Ἀλεξάνδρον μεταλλάξαντες ἔξ ἀνθρώπων] De Heroibus ac divinae sortis, quo e genere Alexander consebatur, hominibus, cum in terris esse desinunt, hoc paene perpetuum. Pausanias L. V. 19. λέγεται — ὡς χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη παρ' ἀνθρώπων καὶ ἡξιομένος εἶναι οἰνοικός θεός. Isocrates Archid. p. 176. ἐπειδὴ Κάστορ καὶ Πολυδεύκης ἔξ ἀνθρώπων ἤγαγίσθησαν. Plura adscripta sunt L. I. 20., quae inspice. WESS.

299. 53. Μηδὲ Μεγαλοπολιτῶν τοὺς μετὰ Πολυαιέτου etc.] Nihil mihi certi de his sese offert. Credo ex horum prodictione natam urbis Megalopolis obsidionem, quam, Alexandro in ultimo oriente, sive ἔξω τῆς ἄρξτου καὶ οἰκουμένης, agente, consiliis Antipatri susceptam significat Aeschines in Ctesiph. p. 77. WESS.

299. 54. Μηδ' Ἀμφισσεῖς] Videntur sedibus suis deturbati a Philippo, quod sacrum Apollini agrum ararent, et Amphictyonibus. Inspice Demosthen. Or. pro Coron. p. 165. et Aeschinē p. 70. WESS.

299. 55. Μηδὲ Τριζκαίους] Ob quod delictum Triccaei exsulaverint, non constat. Pharcadoniorum vicini, et montibus undique incincti erant. Illud Strabo L. IX. p. 669., hoc docet apud Galenum L. I. Antidot. p. 429. Antimachus, Aesculapii, qui Triccaei colebatur, opem implorans:

Τλήχοις ὃς τήνδε μύκασ τεκτῆρασ Παίων,
 Ἐἴτε σε Τριζκαῖοι δαῖμον ἔχουσι λόφοι,
 Ἥ Ρόδος, ἢ Βούρινα, καὶ ἀγγιᾶλη Ἐπίδαυρος.

Quo loco, quod obiter admoneo, egregie stabilitur fontis Burinae, quod in vetustioribus schedis invenerunt scholiastae, nomen in Theocriti Idyl. VII. 6. Triccam, ut ad eam redeam, serior aetas *Tricala* vocavit, teste Eustathio Iliad. B. p. 330. WESS.

Ibid. Μηδὲ Φαρζαδῶν] In Stephano Φαρζιδῶν sive potius Φαρζηδῶν, quam Φαρζαδόνα Theopompus, eodem auctore, nuncupaverat. Straboni nunc quidem Φαρζαδῶν, propius ad verum Mss. Φορζάδων, optime ad Stephanum notante Iac. Gronovio. Tradiderant obsessi Pharcadonii civitatem suam Philippo, quam praesidiariis firmare cum vellet, mutata fide, in eos irruerunt maximo suo malo. Docet Polyæn. L. IV. 2. 18. Φίλιππος ἐπολιόρκει ΦΑΛΚΙΔΙΟΝΑ πόλιν Θεσσαλονίκης. ΦΑΛΚΙΔΙΟΝΙΟΙ παρέδωκαν τήν πόλιν. ὡς δ' εἰσῆλθον οἱ Φίλιππειοι μισθοφόροι etc. Sic edunt. Tu scribe ΦΑΡΚΗΔΙΟΝΑ πόλιν Θεσσαλονίκης. II. 17

σαλλίας et ΦΑΡΚΗΛΙΟΝΙΟΙ. Fortasse ob eam perfidiam patriae urbis possessione deiectioni sunt. WESS.

299. 63. Ὀροπὸν δὲ Ὀροπιόους ἔχειν] De Oropo Athenienses inter et Boeotos perpetuae intercesserant controversiae. Vid. I. XIV. 17. et XV. 76. Quas etsi discutere, urbe Oropiis relicta, reges Macedonum sunt conati, tollere tamen non potuerunt. Ad Pausaniam L. VII. 11. WESS.

Ibid. Σάμιον δὲ δίδομεν Ἀθηναίοις, ἐπειδὴ καὶ Φίλιππος etc.] Philippum Atheniensibus Sami possessionem controversam non fecisse, testes filii sunt literae, insolentia plenae, apud Plut. Alex. p. 681. A. Rescindunt ergo reges, quae Perdiccas in Samiorum commodum nuper admodum constituerat huius lib. c. 18. WESS.

300. 82. Διὰ τὴν πρὸς Κάσσανδρον ἔχθραν] Ab Antipatro dissenserat Olympias, eiusque odio in Epirum concesserat, uti proditum fuit cap. 49. atque a Pausania L. I. 11. Patris vestigia cum Cassander premeret, utique et eius metu eadem in regione nobilissima femina moram perseverare potuit. De Alexandri filio, ex Roxane suscepto itidemque Alexandro dicto Freinshem. ad Curtii L. X. 6. 2. et Bosius in Nepot. Eum. cap. 6. agunt diligenter. WESS.

300. 4. Ταῦτα — κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτόν. Ἐπ' ἀρχοντος etc.] Maximus hiatus debet notari inter ἐνιαυτόν et Ἐπ' ἀρχοντος. Desunt enim duorum annorum gesta, ut patet ex Olympiadum numero. Supra p. 622. (lib. XVII. 113.) numeravit Olympiadem centesimam decimam quartam, Agesia Archonte. Infra p. 679. (lib. XIX. 17.) numerat Olympiadem cxvi., Democlide Archonte. Nullibi Olympiadem cxv. invenire est: nam fuit in hoc hiatus *Neuechmus* Archon et *Apollodorus* iterum Archon. Ansam errori praebuit nomen Apollodori Archontis repetitum, qui supinum vel properantem exscriptorem fefellit. Nam cum Apollodorus fuerit Archon quarto anno Olympiadis cxiv. rursus vel idem vel alius Apollodorus fuerit Archon biennio post, scilicet secundo anno Olympiadis cxv. Secundum hunc Apollodorum pro primo sumpsit, et a secundo scribere continuavit, cum deberet a primo continuo filo historiam exscribere. Desunt igitur ea quae gesta sunt *Νευίχμου Ἀρχοντος* Olymp. cxv. et *Ἀπολλοδώρου Ἀρχοντος τοῦ δευτέρου* vel *τὸ δεύτερον*, anno secundo dictae Olympiadis cxv. PALM. Deesse huic libro plura, citra dubium est. At hiatus iste alibi commodius invenitur. Vid. not. ad cap. 44. WESS.

300. 7. Κόιντον Αἴλιον] Cassiodorus *Ἄλιον*, Livius *Αἰμίλιον* edit. RHOD. Q. *Aulium* meliores Livii Codd. adpellant L. IX. 15. Inspice Sigon. et Pighium ad ann. CDXXXIV. WESS.

300. 15. Καὶ θησαυροφύλακας, ὅπως αὐτῶ etc.] Praeerant thesauris, qui *Quindis* in Cilicia asservabantur, de quibus infra cap. 62. WESS.

301. 25. *Καὶ δυνάμενον διορθώσασθαι τὴν ἐρημίαν etc.]* In dubio sum, hocceine retineam, an Reg. pr. sequar. Nihil quidem certe est, cur eius scriptura damnetur, modo τὰς τῆς βασιλικῆς οἰκίας ἀποστασίας eorum intelligas, qui spreta regia familia sibi ipsi consulebant, principatum affectantes. Quae vero statim consequuntur ἢ ἐπανέρχεσθαι, bene deficiunt in Basil. et Reg. sec. Glossae enim debentur. Corn. Nep. Eumen. cap. 6. *Ad hunc Olympias, mater quae fuerat Alexandri, quum literas et nuntios misisset in Asiam, consultum, utrum repetitum Macedonia veniret — et eas res occuparet: huic ille primum suasit, ne se moveret, et exspectaret, quoad Alexandri filius regnum adipisceretur.* WESS.

301. 47. *Τοὺς περὶ Μένανδρον]* Verum id ducis esse nomen Plut. Eum. p. 588. E. ostendit. WESS.

301. 51. *Τοὺς μετ' Εὐμένους προσάγοντας]* Corrige προάγοντας. RHOD.

301. 56. *Καὶ Τεύταμος]* Semper a Nostro et Plutarcho ad eum modum adpellatur. In Polyaei Strat. L. IV. 8. 2. *Τευταμάτης* sive *Τευτάμης*, prave, ut arbitror. WESS.

301. 62. *Οἱ τε Ἀργυράσπιδες — ὁμοίως ἀπήντησαν]* Inepti fuerunt, qui οἱ τε γὰρ scripserunt. Itaque schedarum imperio vocem eam extrivi. WESS.

302. 74. *Τὴν ἐπ' ἀμφ. τ. μ. τῆς τύχης παλίρροϊαν]* Polybius pari elegantia τὴν τῆς τύχης παλινομίην vocat L. XV. 7., Nosterque τῶν πραγμάτων παλίρροϊαν Excerpt. Vales. p. 269. Solet enim rerum humanarum vicissitudo saepe reciprocantis aestum maris aequiparare. WESS.

302. 78. *Ὡσπερ ὑπὸ θεῶν τινος οὐακίζόμενος]* Recte. Sedet ad universi orbis clayum summus rerum arbiter, dispensatque admirabili vicissitudine humanae vitae rationes. Cultissime ex Platonis et Iudaeorum disciplina Philo Iud. de Conf. Ling. p. 334. B. οὐδὲ ὁ κόσμος ἅπας ἀφέτω καὶ ἀπελευθερωζούση κινήσει κέχρηται, ἀλλ' ἐπιβέβηκεν ὁ κυβερνήτης θεὸς τῶν ὅλων, οἰκονομῶν καὶ ΠΗΛΑΛΙΟΥΧΩΝ σωτηρίως τὰ σύμπαντα. Et de Rer. Div. Hered. p. 523. ΠΗΛΑΛΙΟΥΧΕΙ γὰρ τὸ κοινὸν τοῦ κόσμου σκάφος, ᾧ τὰ πάντα ἐμπλεῖ, καὶ τὸ πτηνὸν ἄρμα, τὸν σύμπαντα οὐρανὸν, ἠμοχεῖ. Sumsit hinc colorem idem Philo, quando Macronem Caio dixisse fingit, παραπεμφθεὶς γοῖν ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπὶ πρόμηναν ἀνωτάτω καὶ τοὺς ΟΙΛΚΑΣ ἐγχειρισθεὶς, ΠΗΛΑΛΙΟΥΧΕΙ τὸ κοινὸν ἀνθρώπων σκάφος σωτηρίως Leg. ad Cai. p. 999. B. Habet hoc de genere haud pauca alia, quae, etsi elegantia mire se commendent, non exscribo. Vide de Migr. Abrah. p. 389. C. tum de Praem. et Poen. p. 918. A. WESS.

302. 3. *Οὐκ ἔφησε λήψεσθαι]* Consentit Plutarchus, quem vide in Eumenis vita p. 591. A. WESS.

302. 12. *Ἀπεραινετο δὲ αὐτὸν etc.*] Hoc praestat, non γὰρ, quippe inconmodum huic loco. Sustuli quoque vocem αὐτῶ, quae sedem occupaverat post *συνεργήσεν*, scriptis et orationis serie postulantibus. WESS.

302. 20. *Ἐνεργῶς*] *Ἐνεργῶς* Leid. frequenti confusione etiam in Novi Test. libris. Vid. S. Paulli Epist. ad Philem. v. 6. et ad Hebr. IV. 12. versionemque Vulgatam. WESS.

302. 23. *Ἐπιθύνειν αὐτὸν ἡμέραν πάντας*] Nimis generaliter interpres expressit *sacrificent*. Auctor ipse explicat cap. seq. *ἐπέθνον ἐκ κίβωτιον χρυσοῦ — τὸν τε λιβανωτὸν καὶ τῶν ἄλλων εὐωδῶν τὰ πολυτελέστατα*. *Verte thus illi adolebant*, et vide not. in L. XII. 11. WESS.

303. 30. *Κατασκευασθείσης μεγαλοπρεποῦς σκηνῆς etc.*] Mirarer speretam fuisse Basil. *ἐξδόσεως* scripturam, nisi contemptius eam a Stephano et Rhodomanno habitam abunde liqueret. Ego suam in sedem restitui *σκηνῆς* vocem: neque enim sine flagitio abesse hinc tabernaculum poterat, in quo solium una cum diademate fuit collocatum veteri more, de quo Casaubon. ad Suetonii Caesar. c. 76. Commentum Eumenis ita exponit Corn. Nepos Eum. c. 7. *In principii nomine Alexandri statuit tabernaculum, in eoque sellam auream cum sceptro ac diademate iussit poni, eoque omnes quotidie convenire, ut ibi de summis rebus consilia caperentur*. Uberius Polyaeus L. IV. 8. 2. *καὶ συνεβούλευσαν ἐκ τῶν βασιλικῶν χρημάτων ΣΚΙΗΝΗΝ κατασκευάσαι βασιλικήν, καὶ θρόνον χρυσοῦν βασιλικῶς κεκοσμημένον. ἐπὶ δὲ τούτου χρυσοῦν στέφανον ἔχοντα διάδημα βασιλικόν· καὶ παρὰ τὸν θρόνον ὄπλα, καὶ μέσον σκηπτρον, καὶ πρὸ τοῦ θρόνου τράπεζαν χρυσοῦν. ἐπὶ δὲ ταύτης ἐσχαρίδα καὶ λιβανωτίδα χρυσοῦν. καὶ λιβανωτὸν καὶ θυμιάματα εὐώδη etc.* Haec enim satis adfirmant viri prudentis consilium et vocem, quam revocavi, neque opus est aut Plut. Eum. p. 591. A. aut Nostrum L. XIX. 15. auxilio ad hanc rem arcessere. WESS.

303. 58. *Ἐθελοντὶ κατήντων*] Non improbat auctor L. XVI. 42 et L. XVIII. 53. *Ἐθελοντί*. Nec minus tamen cultum, quod ex Reg. pr. produxi. Sophocles Aiac. v. 24. *Καγὼ Ἐθελοντῆς τῶδ' ἐπεύγην κακῶ*. Adiunge Demosthen. pro Coron. p. 146. Thucyd. L. I. 60. Aristidem T. I. p. 337. etc. atque utere alterutro, ut lubet. WESS.

303. 65. *Εἰς Ζεφύριον τῆς Κιλικίας*] Utrum intelligatur Zephyrium ad Calycadnum, an prope Anchialem, non decerno. De utroque Strabo L. XIV. p. 986. C. et p. 988. Mox *καθ' οὗ* — *θάνατον κατέγνωσαν* plenum est, sicuti etiam L. XIX. 51. Alioqui praetermitti solet praepositio. Conf. viri doctissimi animadversiones in Aelian. Vol. III Observ. Miscellan. p. 241. WESS.

303. 69. *Ἐπὶ τῶν ἐν Κύνδοις φρουρῶν τεταγμένους*] Nihil hinc demutandum. Scholion est indocti hominis, quod Reg. 1.

ostentat. Variant tamen castelli nomen, modo *Κοῦνδα*, uti Plut. Eum. p. 590. F. et infra L. XX. 109., modo *Κείνδα*, ut cum Strabone L. XIV. 989. Noster hic et L. XIX. 56., scribentes. Sed id leve. De situ castelli maior discordia. Suidas et Io. Malala extremo Chronographiae L. X. urbem *Anazarbam* olim *Κῦνδαν* fuisse, Abr. Ortelio non dissentiente, adfirmant. At Strabo ἐπέκειται δὲ τὰ Κῦνδα τῆς Ἀγγιάλης ἔρημου, manifesto *Quinda* ab Anazarbo longius disiungens: cui equidem adsentiri malim, cum Suidae et Malalae de Anazarbo narrationes fidem vix inveniant. Valesium vide ad Amm. Marcellin. L. XIV. 8. WESS.

304. 77. *Δυσηρέσται τότε τὰ*] Ultimam hoc muta in *τήν*. RHOD. Ego vero veto. Quorsum enim referetur, ita si mutabitur? Solent, fateor, hac dictione plerumque aliter uti, atque *Ἐπίλογος* *Δυσηρέσται τοῖς περὶ* etc. scribere. Confer L. V. 9. Polyb. II. 41. Strabon. L. XIV. p. 993., Lucian. Necyomant. c. 4. Neque improbare tamen vulgatum ausim. Rectius ex Basil., quae ad manus erat, revocasset *προαγωγὴν*, unice huic loco congruam vocem. Describitur ea dignatio honorisque gradus. Ita ἡ παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγὴ honorem exprimit, ad quem Alexander provexerat *Peucestam* L. XIX. 14. 46. Polybius L. VI. 6. *τεθραμμένοι ἐν ταῖς τῶν πατέρων ἔξουσίαις καὶ ΠΡΟΑΓΩΓΑΙΣ*. Et Excerpt. p. 1437. *ὄντων δὲ τῶν πλείστον ἐπιφανῶν διὰ τὰς τῶν πατέρων προαγωγάς*. Sic enim oportuit. Namque et ibi vitiosissimum *προαγωγάς*. Iosephus Antiq. L. XV. 1. 1. ἐν ΠΡΟΑΓΩΓῃ τούτου ἐποιεῖτο, eos ad honores admovebat. Et L. XVIII. 6. 1. *Βερνίκης τῆς μητρὸς τιμωμένης παρ' αὐτῆς καὶ ΠΡΟΑΓΩΓῶν ἡξιοκχίας τὸν υἱὸν, quae Berenicem matrem in honore habuerit, filiamque dignitate auxerit*. Quod postremum cur viri clarissimi Cocceius et Hudsonus in *προαγαγεῖν* converterint, reddideritque ipsi, quem vocant, contextui, contra scriptos omnes libros doctissimus Havercampus, exputare non possum. Appianus Bel. Civil. L. III. p. 935. *καὶ περὶ τῆς τῶν σαργέων ἀθρόας ΠΡΟΑΓΩΓΗΣ ἐπέστελλεν*. Haecenus de ea voce. Mox si *κατεσκευάσθαι* in scriptis esset, non damnarem. WESS.

304. 87. *Καὶ λάλων, οἷς ἦν* etc.] Quae sunt inter *λάλων* et *δωρεάς* parentheseos nota egent. STEPH.

304. 2. *Ἐξεῖνον μὲν γὰρ εἰς πλεῖον ἰσχύσαντα*] Legebatur *μέγαν ὄντω εἰς πλεῖον* etc. quorum duo priora induxi, Rhodomanno et vetustis libris obsecutus. Critici enim scholio, quo sequentia illustraverat, accepta sunt referenda. Mox *παρελῆσθαι* praestabit, indice H. Stephano, qui, *Repono*, inquit, *futurum παρελῆσθαι, ut p. 788. (Lib. XX. 107.) legitur ἀφελῆσθαι*. WESS.

304. 16. *Συλλαβεῖν τὸν Εὐμένη ταχέως καὶ ἀποκτεῖναι*] Si dividentem particulam ἢ ex Reg. pr. interseras, sententia nascetur haud absurda, *ut Eumenem comprehendant aut interficiant*.

Fieri quidem certe potest, ut Antigonus id imperaverit: neque tamen adfirmo. WESS.

304. 22. *Αναγκαῖον γὰρ ἦν αὐτοῖς ἢ — ἀποκλίναντας*] Non plane reiiiculum est αὐτοῖς, neque invenustum, quod nunc legitur, modo ad sequentia referatur. Maneat ergo sua in sede. WESS.

305. 45. *Νικάνωρ ὁ τὴν Μουνυχίαν κατέχων*] Suffectus erat a Cassandro, nondum vulgata patris morte, in Menylli locum, teste Plut. Phoc. p. 755. F. Munychia natura et operibus erat munita, Piraeumque paene incingebat apud Strabon. L. IX. p. 606. A. Qui quidem opportunissimus eius situs Macedones commovit, ut eam praesidio occuparent. Ferunt Epimenidem, emunctae naris senem, considerata loci eius natura, dixisse *ἐκτραγεῖν Ἀθηναίους τοῖς αὐτῶν ὁδοῦσιν, εἰ προήδεισαν, ὅσα τὴν πόλιν ἀνιάσει τὸ χωρίον, suis Athenienses dentibus locum peresuros, si praeviderent, quantum is incommodi urbi sit allaturus*, hasque Macedonum munitiones tot seculis ante divino ingenio prospexisse Plut. Solon. p. 84. E. Diogen. Laert. L. I. 114. Recte ille, quamquam de divinatione viri quod multi asseverant, nihil admodum est. Egregius Munychiae situs haec Epimenidi verba expressit: animadvertibat hostes, quicumque tandem forent, Munychiam si insiderent, civitatem Atticam premere et conneatu posse intercludere, locumque adeo urbi detrimento futurum: quod et cum maxime suo malo experta fuit. WESS.

305. 63. *Κατὰ τὸ διάγραμμα* etc.] Vide supra c. 56. de eo. WESS.

305. 69. *Κατελάβετο τὰ τεῖχη τοῦ Πειραιέως*] Culpa occupati Piraei in Phocionem collata est: qui cum a Dercyllo moneretur, Nicanorem insidiari Piraeo, idemque postularet, ut provideret, ne conneatibus civitas privaretur, audiente populo, negaverat esse periculum, seque eius rei obsidem fore pollicitus erat apud Plut. Phoc. p. 756. D. et Corn. Nepot. cap. 2. De Piraei claustris Io. Meurs. Piraei c. 3. agit. WESS.

306. 74. *Φωλίωνα τὸν Φώζον*] Confer Aelian. V. Histor. L. II. 16, et L. XII. 43., ubi Phocum *δοιδυκοποιὸν* sive cochlearia fabricare solitum fuisse significat, dissentiente tamen Plut. Phoc. p. 743. C. WESS.

306. 3. *Τῶν γὰρ — φίλων τινὲς ὑπῆρχον καὶ οἱ* etc.] Non placet *ὑπῆρχον*, quod quidem si in exilium iret, revocandum nunquam censerem. Suspensa enim oratio ex *ὑπῆρτησαν* bene procedit. WESS.

306. 13. *Φανερός ἦν ἀδικεῖν μέλλων τοὺς Ἀθηναίους*] Consentit Plutarchus, quem in Phoc. vita p. 756. E. vide. WESS.

306. 21. *Κατέφυγον πρὸς Ἀλέξανδρον* etc.] Rem diversiore modo gestam describunt Plut. ibid. p. 757. A. et Corn. Nepos Phoc. cap. 3. WESS.

307. 39. Φιλανθρωπὸς καὶ κεχαρισμένος ἔδωκεν ἀποκρίσεις] Praestare sic visum est. Spem fecit legatis Polysperchon pristinae libertatis et Piraei recipiendi. Phocion vero ab Agnonide accusatus, quod Piraeum Nicanori prodidisset, ex consilii sententia in custodiam coniectus Athenasque deductus est, ut ibi de eo legibus fieret iudicium, Corn. Nepos dicto loco. Mox ἐν φυλακῇ δεσμίους si malueris, quod vincetus et custodia septus a Clito Athenas, ut Plutarchus prodidit, sit deportatus, non admodum pugnabo. WESS.

307. 52. Ἦρξατο ποιῆσθαι τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ λόγον] Articulum, quem ipsemet auctor probaverat, eidem reddidi. Quam vero tumultuarie Athenienses Phocionis hoc iudicio sint defuncti et contra reipublicae suae morem, Iocuples testis Plut. Phoc. p. 757. est. WESS.

307. 67. Τὴν τοῦ σώματος κίνησιν — ἐναγώνιον] Motum trepidabundum tueri fortasse Interpres poterit his Io. Chrysostomi T. I. p. 412. A. τῶν ἐν μέσῳ πελάγει σαλευόντων οὐχ ἤττον ἔστιν ἐναγώνιος, non minus illis sollicitus est, qui medio in mari iactantur. At Diodorus ἐναγώνιον vocare solet, quidquid acre, vehemens atque exercitationi aptum videtur. Ita ἐναγώνιον ἐρέγγειαν, ἐναγώνιον γυμνασίαν, ἐναγώνιον σῶμα suis locis dixit. Verte potius vehementem corporis motum. WESS.

307. 71. Τῶν δ' ἄλλων φείδεσθαι] Nicoclem, Thudippum, Hegemonem, Pythoclem, salutis et libertatis patriae studiosissimos, innuebat, de quorum iniusta nece Plut. Phoc. p. 758. WESS.

307. 78. Ἦγοντο τὴν ἐπὶ θανάτῳ] Instauravi elegantissimam dictionem, optimo cuique probatam. Herodotus L. I. 109. ὡς οἱ παρεδόθη τὸ παιδίον κεκοσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ. Iosephus Antiq. L. XV. 7. 4. Μαριάμμη μὲν οὖν οὕτως ἤγειτο τὴν ἐπὶ θανάτῳ etc. WESS.

308. 84. Πολλοὺς ἤγεν εἰς ἐπίστασιν — καὶ φόβον. ἀσάτου etc.] Erade punctum, quod est post φόβον et δὲ post ἀσάτου. RHOD. Nisi quid desit post τῆς τέχνης οὔσης, quod parum abest, quin valde suspicer, sequendus erit Rhodomannus. Poterat autem sine crimine abesse διανοίας vocabulum, Basil. ἐκδόσει neglectum, ut in his Polybianis L. X. 37. εἰς ἐπίστασιν ἤγαγε τὸν Πόπλιον τὸ γιγνόμενον, i. e. res ea Publii animum advertibat. Et ἀπαντῶν σὺν ἐπιστάσει apud Appian. L. IV. Belli Civil. p. 1062. Nec damno tamen. WESS.

308. 93. Ἐγγίγησαν ἄταφοι πάντες ἐκ τῶν τῆς Ἀττικῶν] De Phocione Dio Chrysostomus Or. LXXIII. p. 634. οὐκ ἤρξατο αὐτοῖς (Atheniensibus) ἀποκτεῖναι μόνον, ἀλλ' οὐδὲ νεκρὸν εἶασαν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀλλ' ὑπὲρ τοὺς ὄρους ἐξέβαλον. Consentiant Plutarchus et Nepos extrema Phocionis vita. Quae quidem proditoribus, cuiusmodi crimine Phocion et amici conciderunt, Athenis perpetua erat poena. Vide S. Petiti Comment. L. I.

Attic. L. VIII. Tit. IV. p. 672. quaeque ibi a me adscripta leguntur. WESS.

308. 97. *Παρ' Ἀρτιγόνοῦ λαβῶν ναῦς μακρὰς etc.*] Vide superius cap. 54. WESS.

308. 19. *Οἱ ἐτύχχανον μὲν τὰ Κασσ. φρονοῦντες*] Fuisse puto ἐτύχχανον γὰρ τὰ Κασσάνδρου φρονοῦντες. Huc certe ducunt schedae veteres, quarum *διετύχχανον* non probo. WESS.

308. 25. *Τοὺς δὲ Σαλαμίνιους etc. συνέκλεισε*] Ex Plut. Phoc. p. 756. D. conficias, Salaminios ante Cassandri in Atticam a Iventum, Nicanori, eius amico, factum vehementer voluisse. Mutato proinde animo ad Polysperchontis partes sese adiunxerant. Habet quae huc pertinere putes, Polyacn. L. IV. 11. 2., sed serius ea contigerunt. WESS.

308. 32. *Τὴν ἐπιδησομένην τοῖς πολιορκοῦσι*] Ill. Scaliger libri sui margini adseripserat *τὴν ἐπιγενησομένην* quod cur vulgato praeciponi debeat, nondum perspicio. WESS.

309. 41. *Τὴν ἐκ τῆς αὐτονομίας παρῴησιαν ἀπέλαβον*] Fiduciam libertatemque, quae illis esse solet, qui suis legibus utuntur. *Τὴν ἐν τοῖς κοινοῖς παρῴησιαν* parili modo dixit L. III. 53. WESS.

309. 54. *Εὐθὺς οὖν τοὺς μὲν etc.*] *Οὗς μὲν* lege pro *τοὺς μὲν*. vel muta sequens *οὗς δὲ* in *τοὺς δέ*. Rhod. Non opus est. Infra cap. 72. *καὶ τὰς μὲν — ὧν δέ*. Et L. XIX. 64. *καὶ τῶν ἄλλων τοὺς μὲν πεσεῖν μαχομένους, οὗς δὲ ζωορηθῆναι*. Plura alias dedi. Mox *πρὸς τὰς ὑπηρεσίας τοῖς ἔργοις* posuit loco *πρὸς τὸ ὑπηρετεῖν τοῖς ἔργοις*, substantivo casum sui verbi regente, ut saepe. Noster L. XVI. 21. *ἐπὶ δὲ τὴν βοήθειαν τοῖς Βυζαντιοῖς τραπεζομέτων* quod est *ἐπὶ δὲ τοὺς βοηθοῦντας etc.* WESS.

309. 67. *Καὶ τὴν τοῦ σώματος ὀσμὴν*] Non configo *τὴν ὀσμὴν* nec tamen contentui foret, si *τὴν τοῦ σώματος ὀσμὴν* legeretur. Statim de iisdem hœluis cap. 71. *ἀχρόστους ἐποίησε τὰς τοῦ σώματος ὀσμῆς. et αἱ δ' ἑλέφαντες τῇ ὀσμῇ προσπίπτοντες etc.* Confer tamen Africanum Cestor. cap. 24. p. 298. WESS.

309. 78. *Καὶ τὰς στηργίας ἐμπρήσας*] Basileae vulgaverunt *τὰς τε ρηπὰς*, qua voce plerique Lexicographorum Graeci sermonis copias locupletarunt. *Ρηπαί*, inquit, *tigella*, *substructionibus fultorisque accommodata, ut sublicae Caesari*: ad loci huius sententiam non male illi quidem, quamquam vox ipsa nihili est, in lingua prorsus, quae post haec locum teneatur. Paulo melius scripti libri, nec sine lae tamen. Verum est, quod Ill. Scaliger orae sui libri allevit, *στήριγγας*. Hesychius, *Στήριγγες, ἐρείσματα*. Ita vero vocant *sublicas* sive columellas, quarum fultura muros turresque, actis cuniculis, tantisper sustinebant, donec tigillis incensis in ruinam praecipites abirent. *Στήριγματα, ἐρείσματα, οὐκλήματα* et *ὑποστελόματα* aliis dicuntur. Polybius L. V. 4.

ἐμβαλὼν πῦρ τοῖς ἑρείμασι, ὁμοῦ πᾶν τὸ διεστύλωμένον κατέβαλε τείχος. Et cap. 100. moenia ὑπὸρῶξαν καὶ διεστύλωσάν. τῶν δὲ ἑρεισμάτων οὐ δυναμένων ὑποφέρειν τὸ βάρος etc. Insuper fodiendi modum declarat Apollodorus Polioreet. p. 17. inter quae alia τὸ τείχος στύλωμασιν ἑριδέσθω, ait, πυκνοῖς μᾶλλον καὶ λεπτοῖς. Tum καὶ οὕτω κατακαέντων τῶν ὑποστύλωμάτων, καταπεσεῖται ὅλον τὸ τείχος etc. Adde Fl. Vegetium L. IV. 24. WESS.

310. 6. Δάμιδος ἡγουμένον etc.] Notum est Damidis in Alexandrum, ut deus haberetur, imperantem dictum, συγχωροῦμεν Ἀλεξάνδρῳ, ἂν θεῷ, θεὸς καλεῖσθαι, ex Plut. Apophthegm. Lacon. p. 219. E., sed alius is ac domo Spartanus fuit. WESS.

310. 12. Θύρας γὰρ μεγάλας πλείονας ἴλοις et seqq.] Non erit absurdum attentius consideranti Reg. pr. πλείστοις, nec tale tamen, ut vulgatum sede evertere possit. Statim haec tabulata θύρας κατακεκρωμένας vocat, alii σανίδας κεντροῦτας, quod acutissimis clavis essent confixa. Vid. Is. Casaubon. ad Aeneam p. 1806. ed. Gronov. et Iust. Lipsium Polioreet. L. V. 3. Nonnunquam et tribuli spargebantur, ut ingruentium beluarum pedes et plantas transfoderent. Τρίβολοι χαλκεύονται σιδηροῖ, ὄξεις, ἔδραῖοι, παχῆς, οἱ κατὰ τὴν πόρειαν τῶν θηρίων τῶν πελαζομένων ῥιπτοῦνται Africanus Cestor. cap. 24. p. 298. WESS.

310. 34. Τὴν διὰ τῶν φύλων ἐπιστροφὴν ἐποιοῦντο] De verborum structura mitto dicere: frequens illa scriptori est nostro. Vid. ad L. V. 8. Evenit elephantis, quod sparsis per opportunos aditus tribulis, cum irruunt, assolet. Διπλοῦν δὲ ἐκ τούτου πλεονέκτημα, ἢ γὰρ ἀλγῆσας (elephas) ἀναιρεῖ τοὺς ἑαυτοῦ, παραμυθούμενος ἀνίατον τὴν ἀλγηδόνα, ἢ ἴστασθαι μὴ δυνηθεῖς πασσοῦδι πίπτει, ibid. Africanus scribit. WESS.

311. 49. Προσλαβέσθαι δὲ καὶ Ἀρρίδαϊον] Confer huius libri cap. 52. et Κιανῶν πόλιν ne muta. Tyana enim longius ab Arrhidaei praefectura aberant, Cappadociae contributa. Cuius, quam Prusiadem deinde adpellarunt, Phrygiae, quae Arrhidaeo parebat, erat contermina. Vid. ad Hieroclis Synedem. p. 692. WESS.

311. 60. Ἐνίκα ὁ Κλεῖτος] Meminit victoriae Polyaeus L. IV. 6. 8. Clitus autem ea animi fuit insolentia, ut, paucis inimicorum navibus depressis, Neptunus dici ac tridentem gestare sustinuerit, referente Plut. Or. II. de Fort. Alexand. p. 338. A. Neque enim alius is esse videtur. WESS.

311. 63. Ἐλάττους Leid. Cett. ἐλάττω. Vid. ad L. I. 92. WESS.

311. 72. Ταύταις μὲν διεβίβαζεν εἰς τὸ πέρον] Hoc adsciscere ex Reg. pr. et Leid. placuit, orationis serie postulante. Cetera, quae ab iisdem mutantur, librariorum inconsiderantiae debentur. In rei vero gestae ordine nihil admodum dissentit Polyaeus ibid. WESS.

311. 81. Ἐν τοσοῦτῳ δὲ Ἀντίγονος] Hunc in modum L. IV. 55. ἔν τοσοῦτῳ δὲ τὸν μὲν Ἰάσονα — δόξαι. Et L. XIV. 83. saepeque alias. Quid subintelligatur, operose disquirere in re expedita supervacaneum erit. Mox πεζῶν potius censui ob τῶν ὑπασπιστῶν τοὺς ἀλκιμωτάτους Polyaei et sermonis indolem. WESS.

311. 89. Καὶ τὰς μὲν τοῖς ἐμβόλοις τύπτοντες ἀνέροῦπτον] Quod felici coniectura adsecutus erat Ill. Scaliger, id auctoribus schedis correxi: namque nihili est vulgatum ἀνέροῦπτον, et amanuensium lapsu, qui et ex ἀναρόρητῶν L. XVII. 58. in Reg. I. progenuerat ἀναρόρηπτόντων, natum. Diodorus L. XIV. 72. αἱ δὲ πλείοσιν ἐμβολαῖς ἀναρόρηπτοῦσαι τὰς συγγεγομφωμένας σανίδας simili in re. WESS.

312. 8. Κατελλημένην ἀδίκως ὑπὸ Πτολεμαίου] Vide, quae scripta sunt huius libri cap. 43. WESS.

312. 15. Καὶ κατὰ τὴν Βαβυλωνίαν ἐπιθειμένον etc.] Tametsi non inconmodam dent sententiam, quae in Reg. pr. leguntur, cur tamen vulgato praeferantur, caussa non est gravis. Periculum vero, in quod Eumenes circa Babylonium agrum sollertia Seleuci incurrit, uberius, sed ad Tigrim amnem, describitur sequentis libri cap. 13. WESS.

Ibid. Σελεύκῳ] Λευκοῦ Vat. simile vitium apud Hesychium in Λεπταλέον. Confer Suidam Voc. Ὅρογεῶνας. WESS.

312. 25. Ἰππεῖς δὲ χιλίους καὶ τριακοσίους] In dubio animus est, hoccine mordicus retineat, an dissidentium Codd. sequatur auctoritatem. Tacent scriptorum alii, omniaque integra decernenti relinquunt. WESS.

312. 41. Ὡς δὲ ἀνεθεωρήθη τὸ συμφέρον] Sic L. XII. 15. ἀναθεωρούμενος δὲ καὶ μετ' ἀκριβείας ἐξεταζόμενος. Et L. II. 5. S. Lucas de Paullo A. A. XVII. 23. διερχόμενος καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα. pro quo Clemens Alexandrinus Stromat. I. p. 372. καὶ ἱστορῶν τὰ σεβάσματα, sed glossam pro vero amplexus. Hinc ἀναθεώρησις pro diligente rei consideratione apud Suidam, sive Diodorum potius, cuius verba, quod monere neglexi, Grammaticus exscripsit e L. XIII. 35. WESS.

313. 50. Ἀπὸ τιμήσεων ἄχρι μινῶν δέξα] Vide superius cap. 18. Antipater, cum post Lamiacum bellum Atticam rem publicam ordinaret, omnibus, quorum census drachmarum duo millia excederet, ad honores aditum patefecerat, aliis, qui infra eum censum erant, exclusis. Filius, quod multis ea res gravis esset, mutavit, illis etiam rei publicae administratione permissa, quorum bona x minas sive drachmas mille aequabant. Vid. Cl. Bonamici Dissert. T. XI. Comment. Acad. Inscript. p. 256. WESS.

313. 53. Οὗτος δὲ παραλαβὼν τὴν ἐπιμέλειαν etc.] Videtur Demetrius statim atque Athenis a Cassandro fuit inpositus, civium censum egisse, quo liqueret quinam honoribus fungi possent. Meminit eius Ctesicles apud Athen. L. VI. p. 272. C., ubi

nunc prave τῆ δεκάτῃ πρὸς ταῖς ἑκατὸν Ὀλυμπιάδι pro τῆ πεν-
 τεκαίδεκάτῃ. Scio virum magnum cxvi Olympiadem maluisse.
 Sed rei series vix patitur, ut ultra finem Olymp. cxv. recens
 iste populi proferatur. Accessit ad rempublicam Atticam Demetrius
 anno tertio Olymp. cxv. Opus statim fuit tali censu, ut Cassandri
 constitutio valeret. Sed hoc leve est. Ab isto vero anno Demetrius
 per decenni spatium Athenas Atticas summa cura et prudentia ad-
 ministravit, magnaque in laude apud cives fuit versatus, ut prae-
 ter Diodorum L. XX. 46. testificatur Diogenes Laert. L. V. 75.
 Videtur quidem Plut. Demetr. p. 893. C. Phalerei Demetrii poten-
 tiam annis xv. circumscribere, qui a bello Lamiaco et clade prope
 Crannonem defluerint ad restitutam Atheniensibus a Demetrio Po-
 liorcete ἀντονομίαν. Sed non sunt districte accipienda, quae ibi
 produntur. Toto eo spatio vixit Athenis paucorum dominatus,
 valuit etiam gratia et auctoritate Demetrius; verum ita, ut primo
 quinquennio eius potentiae collegas haberet Phocionem pluresque
 alios. Quibus civium quodam furore sublatis, solus deinceps repu-
 blicae curam in decem annos gessit. Habet III. Scaliger ad Euseb.
 ann. MDCCIX. quae hinc in viam reduci poterunt. WESS.

313. 57. Τοῖς ἀπὸ τῆς νίκης ἀκροστολίοις] *Rostris ex vi-*
ctoria relatis Interpres, non satis ex vero. Ἀκροστόλια in summa
 navium prora erant, quibus titulus, sive index, qui nomen navis
 continebat, inscriptus erat. Supra rostra erat στόλος, cuius sum-
 ma pars ἀκροστόλιον. Vide Cl. Salmasium in Solin. p. 403. et Io.
 Scheffer. de Milit. Nav. L. II. 6. p. 157. Id vero in more habebant,
 ut victis navibus τὰ ἀκροστόλια detraherent, iisque suas in
 victoriae argumentum ornarent. Exempla, si velis, reperies L. XX.
 53. et cap. 88. Porro quae Nicanoris mortem spectant, et frau-
 dem, qua a Cassandro circumventus periit, ea copiosius descripsit
 Polyæn. L. IV. 11. 1. WESS.

313. 66. Τῆς Ἀντιπάτρον συμμαχίας] Legi debet τῆς
 Κασσάνδρου, ut bene vidit Rhodomannus. Nam Antipater inter
 vivos agere dudum desierat. WESS.

313. 73. Τὴν βίβλον αὐτοῦ περιγράψομεν] Sustuli labem,
 qua hoc verbum adperserunt librarii saepissime. Vid. not. in L.
 I. 41. p. 51. WESS.

A N N O T A T I O N E S

LIBRUM UNDEVIGESIMUM.

314. 6. Ὀλυμπιάδος μετὰ τοῦ παιδὸς κάθοδος] Ὀλυμπιάδος κάθοδος Reg. 1. Vide L. XIX. 11. WESS.
314. 13. Καὶ Πολέμων] Sic quoque L. XIX. 14. ubi vide. WESS.
314. 20. Ἐν Παρατάκοις] Rectius ἐν Παραιτάκοις aut Παραιτάκαις. Vid. lib. seq. cap. 34. WESS.
315. 42. Παλλήνης] Optime Leid. Sic Thraciae peninsula, in qua Cassandra, dicebatur. Confer L. XIX. 52. WESS.
315. 75. Στρατηγὸν καὶ Λακεδαίμονος] Scribe ἐκ Λακεδ. ob L. XIX. 70. WESS.
315. 77. Καὶ ἐιρηνικῶς ἔρχων] Omnia alia ibid. cap. 71. de Acrotato produntur. Oportuerat ergo τυραννικῶς, ut bene Rhodomannus. WESS.
315. 81. Κολλατίνων ἀπόστασις] Καλλαντιανῶν. RHOD. Verum est Καλλατιανῶν. Vid. ibid. cap. 73. WESS.
316. 13. Ἴτι δὲ Κεντοριπίνων] Hoc solum legitimum, docente Phil. Clüverio Sicil. Ant. L. II. 6. WESS.
317. 13. Καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔχειν ἀνερωματίστους] Orationis series hoc verum praestat, non item Grammaticorum explicationes. Hesychium audi, Ἀνερωμάτιστος, ἀβέβαιος, ἀθεμελιώτος. Ἀτέρμονες, ἄριστοι. Quae ipso sermonis usu, quin iugulentur, non dubium est. Scribe Ἀτέρμονες, ἀόριστοι et bene quidem istud habebit congruetque Scholiastae Euripidis Hecub. v. 925. Prius expediri non potest, nisi quadam imprudentia pro ἀνερωματίστω positum agnoscas. Illi enim glossae adscriptae conveniunt, ut ἀνερωμάτιστα καὶ ἀκνβέρονητα πλοῖα Philon. Iud. de Insid. Potior. a Deter. structis p. 181. D. et ἀνερωμάτιστα καὶ ἀνίδοντα ἦθη eiusdem de Fortitud. p. 742. C. ostendunt. Suidam simili scholio deceptum in ordinem coegit L. Kusterus. WESS.
317. 15. Τὸν λεγόμενον — ἔξοστρατισμὸν] Vid. L. XI. 87. et Seherum ad Polluc. L. VIII. 19. WESS.

317. 23. *Εἰς δὲ τυράννου*] In Diogen. Laertii L. I. 50. *εἰς δὲ μονόρχου* legitur, levi differentia, quamquam Nostri scriptura paullo significantior. WESS.

317. 26. *Μάλιστα δὲ — περὶ τὴν Σικελίαν*] Siciliam hac ex causa *nutricem tyrannorum* vocat Isidorus Origin. L. XIV. 6. *Tulit enim illa quondam insula multos et crudeles tyrannos*, quae Ciceronis verba L. V. Verr. c. 56., nec temere ullus terrae tractus reperitur, qui atrocissimorum tyrannorum numero Siciliam superet. WESS.

318. 60. *Ἔτη συνάγεται ὀκτακόσια ἐξήκοντα ἕξ*] Haec vitio esse foedata, Bongarsius pertendit ad Iustini L. XXII. 5. Causam id statuendi reperisse sibi visus est in sequenti auctoris L. XX. 2., ubi a Troia capta ad Agathoclis in Africam expeditionem numerantur anni DCCCLXXXIII.; quam quidem expeditionem cum tyrannus ingressus sit anno deminationis VII., legendum esse *ἑπτάκοντα ἕξ*. Addit, nisi superior numerus (libri videlicet XX. 2.) emendandus videatur, ut legamus *ἑπτακοσίων* pro *ὀκτακοσίων*. *Et hoc verius*. Male utrumque. In mendo sunt verba lib. seq. cap. 2. scriptumque ab auctore fuit, sicuti, cum eo devenerimus, dicetur uberius, *τρισὶ πλείω τῶν ὀκτακοσίων ἔβδομήκοντα*. Quod cum non animadverteretur, virum doctissimum in fraudem induit. Nam, quae hoc loco perscribuntur, ipsa labis suspicione libera sunt. A Troia capta ad Heraclidarum in Peloponnesum reditum anni abierunt LXXX. Inde ad primam Olympiadem CCCXXVIII, ceu proditum a Diodoro est L. I. 5. Adde in cumulum solidas Olympiades CXIV, praetereaue tres annos, et ratio constabit. WESS.

318. 66. *Μάνιον Φούλβιον*] Reducito ex annalibus Capitolinis *Μάρονον Φόσλιον*. RHOD. M. *Fulvium* collegam addidit L. *Plautio* ex Cassiodoro in Fastis Cuspinianus, apertissime Diodori scripturae favente. Sed aliter Cassiodori meliores libri. Itaque non repugno. Confer Livium L. IX. 20. et Pighium ad ann. CCCCXXXV. WESS.

318. 72. *Ἐν Θέρμοις τῆς Σικελίας*] Urbis originem vide L. XIII. 79. WESS.

318. 79. *Ἐξέπεσε χρησμός*] Frequens de oraculorum responsis esse solet. Vid. not. in L. IV. 42. Lucianus Alexand. c. 24. *καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμός*. WESS.

319. 5. *Πένης δ' ὄν, ἐδίδαξε τὸν Ἀγαθοκλέα* etc.] Patrem Agathoclis, ipsumque tyrannum prima iuventute figulinam exercuisse, inter scriptores convenit Polybium L. XII. 6. Plut. Apophtheg. p. 176. E., et de sui Laud. p. 544., Iustin. L. XXII. 1., Athen. L. XI. p. 466. A. atque alios. De aetate, quam agens Syracusas commigravit una cum patre, controversa res. Noster septennem eo descendisse significat: at Polybius ferme XVIII annos natum: quod vero est similis. Decessit Agathocles anno Olymp. CXXII. 4., aetatis LXXII., postquam annos XXVIII principatum ad-

ministrasset, uti docetur L. XXII. Eclog. XII. Natus ergo est circa initium Olymp. CV. Iam Timoleon sub principium Olymp. CX Siculis Graecisque ad Syracusanae civitatis ius aditum dedit, quo tempore annis XVIII paullo maior erat Agathocles. Proinde *ἑπταέτους δ' ὄντος αὐτοῦ* de aetate, qua a patre agnitus est, accipi dumtaxat debet. WESS.

319. 7. *Ἐπὶ τῷ Κρημισσῶ*] Plutarchus in Timol. (p. 248. D.) confirmat eam quae in textu est lectionem. STEPH. *Κρημισσῶ*] *Κρήμησον ποταμὸν* vocat Plutarchus, *Κρημισσὸν* rectius Lycophron v. 961. et eius commentator Tzetzes, pluresque alii. Vid. Ph. Cluver. Sicil. Antiq. L. II. p. 267. et Holsten. ad Steph. in *Κρήμισα*. WESS.

319. 18. *Δάμας γάρ τις τῶν ἐνδύζων*] Meminit hominis Iustinus L. XXII. 1., sed *Damasconem*, cuius uxorem adulterio cognitam post viri mortem in matrimonium receperit Agathocles, vocitans. WESS.

319. 26. *Ἐν ταῖς ἔξοπλασίαις φέρειν*] *Φορεῖν* Reg. I. Mallem *ἔξοπλισίαις*, ut saepe ante, dedisset. WESS.

320. 41. *Περὶ ὧν τὰ κατὰ μέρος etc.*] Rerum Sicularum libro superiore proximo ne minima quidem fit mentio. Ideo parenthesis haec tota alicui removenda videatur. Atqui haec ipsa non minimam nobis suspicionem movet, vel antecessisse hunc librum alium, quo res Sicularum fuerit complexus; vel easdem commode alicubi fuisse intertextas, maxime cum his exiguo intervallo eadem *ἀνάμνησις* repetatur. Et haec forte causa est, quod biennii etiam magistratus desiderantur. RHOD. Tractaverat res Siculas superiore libro, et ea quidem parte, quam omnibus in libris defectam ostendimus L. XVIII. 44. WESS.

320. 50. *Οἱ μὲν περὶ Σωσίστρατον ἐδυνάστευσαν τῆς πατρ.*] Nihil refert *Σώστρατον* legas an *Σωσίστρατον* hoc plenum, illud contractum est. Quid? Polyaeus *Σωσίστρατον* itidem adpellat, et qua via, expulso Agathocle, dominatum Syracusis occupavit, docet L. V. 37. WESS.

320. 58. *Καὶ παραβόλοις ἐγγειῶν πράξειςιν*] Hoc melius. Supra L. XV. 31. *καὶ παραβόλοις πράξεσι χρώμενος*. Et L. XX. 3. *ἔπειτέλεσατο πράξιν παραβολωτάτην*. WESS.

320. 67. *Κεκοινωνηκότιον τῆς τῶν ἔξακ.*] Explevi orationem, articulis destitutam, ut leniore tractu pergeret. WESS.

320. 88. *Παρήγγειλε καὶ τοῖς σαλπικταῖς*] Locus, si quae necessitas urgeret, *σαλπικταῖς* esse posset, uti apud Lucian. Ver. Hist. L. I. 17. Sed ea quidem nulla est. Vide not. in L. III. 37. WESS.

321. 95. *Τοῦ μὲν ἔτι διώκειν ἀπέστησαν*] Putarem τοῦ μὲν *ἐπιδιώκειν* fuisse olim, idque vulgato esse elegantius, nisi auctor hoc dicendi genus alias probaret. Vid. mox cap. 9. WESS.

321. 4. Ἀκιστορίδου τοῦ Κορινθίου] Fortasse in continuis illis turbis cum Syracusani ex metropoli sua, ut olim Timoleontem, accessiverant. WESS.

321. 16. Ἀνοδία τοῦ ἑτέρου μέρους τὴν etc.] Τοῦ ἑτέρου μέρους reiectanea. RHOD. Ἀνοδία τὴν ὁδοιορίαν ἐποιήσατο] Si legeris distracta voce cum Regio pr. ἄνω διὰ τοῦ ἑτέρου μέρους ferri utcumque voces istae possent. Sustuli tamen Codd. imperio. Ἀνοδία χροῖσασθαι Philoni dicuntur, qui per asperum ac difficile iter progrediuntur lib. de Temulent. p. 247. B. et L. I. Vit. Mos. p. 628. Straboni διὰ ὁρῶν, καὶ ἀνοδιῶν καὶ κυκλοπορείας L. XI. p. 795. C. et L. XVI. p. 1127. A. WESS.

321. 26. Παραθρεῖς εἰς τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν] Egregie his usus est Io. Fr. Gronovius Obs. L. IV. 4., ut in Iustino L. XXII. 2. legi oportere teneret: *Tum Hamilcari (Agathocles) expositis ignibus Cereris tactisque, in obsequia Poenorum iurat.* Sic enim olim mos ferebat, ut in templis atque ad aras καὶ ἱερῶν iurarent. Vide virum doctissimum ad Appian. Hispan. p. 431. WESS.

321. 36. Μετὰ τὴν ὀλιγαρχίαν ὑφηγημένον τῆς πόλεως] Lege κατά. Neque enim sexcenti isti, restituto populari imperio, Syracusis praeerant. Fuerant, cum paucorum dominatus valeret, praecipua potestate instructi, qua, reipublicae mutata forma, exciderant. Nihil clarius. WESS.

322. 47. Τοὺς τε ἐκ Μοργαντίνης] Vid. L. XI. 78. et XIV. 78. Videntur autem Morgantini tanto cupidius ad Agathoclem sese adiunxisse, quod cum sibi praetorem et ducem antea inposuerant ipsi apud Iustin. L. XXII. 2. Mox doctissimus Interpres καὶ τοὺς αὐτῷ πρότερον συμπορευθέντας πρὸς Καρχηδόνιους vertit, cum illis, qui adversus Carthaginenses operam ei prius navaverant: haud scio an male. Ex Iustino quidem certe constat, Agathoclem ad Carthaginenses, cum patria exsul aberat, sese adplicuisse. WESS.

322. 62. Εἰς τὸ Τιμολεόντιον] Nepos Cornel. Timol. cap. ult. *Timoleonteum*, et Plut. extrema vita Timol. Τιμολεόντειον vocant: cum Nostro facit Polyaeus, estque discrimen perleve et in veterum scriptis frequens. Sylburgium vide ad Pausan. L. II. p. 171. WESS.

322. 63. Τοὺς περὶ Πείσαρχον καὶ Δεκλέα etc.] Inmanem hanc perfidiam et crudelitatem attigit etiam Polyaeus L. V. 3. 8., sed Πείσαρχον καὶ Διοκλέα praecipuos ex illis sexcentis, et verius, me iudice, adpellans. In reliquis non usque quaque consentit, ut nec Iustinus L. XX. 11. 2. WESS.

322. 79. Οἱ μὲν γὰρ χαριέστατοι τῶν πολιτῶν] Nam gratiosissimi civium Interpres. Tu vide not. in L. XI. 88. WESS.

322. 99. Τὰς ἰδίας εὐπορίας ἐπανορθώσασθαι] Imo ἀπορίας ἐπανορθώσασθαι. STEPH. Adstipulor Stephano. Statim ἀν-

λείους θύρας vocat, quae ipso aedium in vestibulo erant. Philo-
Iud. de Congres. Quaer. Erud. Causs. p. 425. ὅσπερ γὰρ ἐν μὲν
οἰκίαις ΑΥΛΕΙΟΙ πρόκεινται κλισιάδιον, ἐν δὲ πόλεσι τὰ προό-
στειν, δι' ὧν εἰσὶν βαδίζειν ἔρεστιν. Harpocration. Αὐλεῖος, ἢ
ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας. Ubi Valesium vide, et ad
Euseb. L. IV. Vit. Constant. c. 7. atque ad Evagrium H. Eccles.
L. IV. 1. WESS.

323. 22. Πρὸς τοὺς Ἀκραγαντίνους] Consule c. 70. in-
ferius. WESS.

323. 32. Καὶ συνήθη τοῖς συγγραφεῦσι τραγωδίαν] Δει-
ροπάθειαν, ut Suidas explicat, sive tragicam et cum indignatione
coniunctam descriptionem. Vide Severianum Or. VI. de Mundi Creat.
T. VI. p. 499. B. operum Io. Chrysostomi. WESS.

323. 39. Ἐπραττον καθ' αὐτοὺς] Ultimas voces in Latinis
neglexerat Interpres. Solos seorsimque agentes expriment, ut alias
dictum est. Conf. Cl. Lamb. Bos Animadv. c. 4. WESS.

323. 45. Δεινοκράτην μὲν ἀφῆκε] Fuit Dinocrates exsulum
deinde dux, multumque negotii tyranno facessivit, quamquam et
ipse praevanicor ac tyrannidis cupidus. Vide infra c. 104. et L.
XX. 80. Ad eum referunt numum Syracusanum, ΔΕΙΝΟ. in-
scriptum, L. Begerus Thes. Brand. T. I. p. 298. et Sig. Haver-
campus in Parutae Num. p. 1050., coniectura non admodum
certa. WESS.

323. 55. Τὸ μὲν γλαμύδιον ἑαυτοῦ περιέσπασε] Non mul-
tum dissimile Gelonis, sed viri melioris, institutum descripsit
auctor L. XI. 26. WESS.

324. 70. Οὗτος μὲν ἐχειροτονήθη] Ferri utcunque vulga-
tum potest: praecoptarem tamen, mei si res esset arbitrii, οὗτος
μὲν. WESS.

324. 75. Τὴν ἔχθραν εἰς κενὸν — ἐνδείκνυσθαι] Frustra
nulloque profectu. S. Paullus Epist. ad Philipp. II. 16. οὐκ εἰς
κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα. Heliodorus L. X. p. 502.
τῶν σκελῶν δὲ ἄπρακτα σκαιρόντων καὶ εἰς κενὸν ἀερονομούν-
των. quod posterius luctatorum et pugilum est, cum verberant
ictibus auras, aut, ut Seneca loquitur Quaest. Nat. L. VII. 23.,
quum manus exercent et in ventum iactant brachia. WESS.

324. 82. Καὶ πολλοὺς μὲν εὐεργετῶν etc.] Firmat Poly-
bius, Agathoclem referens constabilita tyrannide πάντων ἡμερώ-
τατον δοκεῖν γεγονέναι καὶ πραότατον Excerpt. p. 1383. WESS.

324. 87. Ἀπερ εἰώθασιν ποιεῖν σχεδὸν ἅπαντες οἱ τύραν-
νοι] Bene Claudianus de IV. Cos. Honor. v. 290.

— — — sors ista tyrannis

Convenit: invideant claris, fortesque trucidant,

Muniti gladiis vivant, septique venenis.

Ancipites habeant arces. —

Confer Io. Stobaeum Tit. XLVII. WESS.

324. 95. Ῥωμαῖοι — διεπολέμουν πρὸς Σαμνίτας] De Samnitici belli duratione non admodum discordat Livius L. VIII. 23. Ferri etiam Σαμνίτας ex Reg. sec. poterat, quoniam plerumque ita gentem adpellant ἀπὸ τῶν Σαμνίων Graeci, docente ad Strabon. L. V. p. 383. viro magno, nisi Eustath. in Dionysii Perieges. v. 375. Σαμνίτας Diodorum praeferre monuisset, et hi id libri loquerentur. WESS.

324. 2. Καὶ προσαγ. Κανουσίους] Non moveor auctoritate earum schedarum, quae Κανουσίους praeoptant. Vulgatum tuentur Graecorum plerique et Latini. Vid. Ph. Cluver. Ital. Ant. L. IV. p. 1221. De re ipsa sic Livius L. IX. 20. et ex Apulia Theanenses Canusinique, populationibus fessi, obsidibus L. Plautio consuli datis, in deditionem venerunt. Tum post pauca: Et duae Romae additae tribus, Ufentina ac Falerina. Unde apertum cuius erit, iure rescriptam esse τὴν Ὀφεντίναν, quo modo et Sigonius citat ad eum Livii locum, legitimamque esse Φαλερίναν, ut ibidem Sigonius ex suo codice. WESS.

324. 6. Πρὸς μὲν Βρεττίους διελύσαντο] Vide obiter de eo bello loquentem cap. 4. huius libri, et de Menedemo L. XXI. Eclog. IV. ubi Crotoniatarum tyrannum fuisse factum indicatur. WESS.

325. 30. Προσλαβόμενος Αἰακίδην τὸν Ἡπειρώτην] Pyrrhi regis patrem, quem Αἶαξον Dexippus et Syncellus perperam adpellant, apud Pausan. L. I. 11. p. 27. et Iustin. L. XIV. 5. WESS.

325. 33. Ἐν Ἐύτοις τῆς Μακεδονίας] De mendo cogitare noli. Meminit urbis in Dasseratarum finibus positae Ptolemaeus L. III. 13. p. 93. WESS.

325. 50. Παρανομήσασα τοὺς etc.] Malim εἰς τοὺς. STEPH.

325. 54. Ἐξ ἔτη καὶ μῆνας τέτταρας] Iustinus ibid. sex annis post Alexandrum potitum fuisse regno ait. Septem vero illi contribuunt Porphyrius et Dexippus, inchoatum, ut solent, pro absoluto numerantes. Porro inpotentis vetulae post reditum ex exsilio atrocem vindictam et nefariam in cognatos crudelitatem non praeteriit Pausanias L. I. 25. et L. VIII. 7. Nimirum

— — — *Regnabit sanguine multo,*

Ad regnum quisquis venit ab exsilio,

vere dixit incertus auctor apud Sueton. Tiber. c. 59. WESS.

326. 65. Τὸν μὲν ἄνδρα περιέστειλεν] Interpretis obvelavit generalius est. Moritura regina morientis mariti corpus composuit, vestibisque involvit, ut fato functos solent. Iosephus Antiq. L. XIX. 4. 1. καὶ γὰρ τὸν νεκρὸν περιέπλεξε τοῦ Γαίου, καὶ ἀναθέμενος ἐπὶ κλίνης καὶ ΠΕΡΙΣΤΕΙΛΑΣ ἐκ τῶν ἐνδεχομένων etc. Auctor ipse Excerpt. Vales. p. 282. ἀναλέξας δὲ τὰ τοῦ σώματος ὅστ᾽ αὐτὸν καὶ γιγανθρόπως ΠΕΡΙΣΤΕΙΛΑΣ ἀπέστειλε. Haec de verbo. Fuit Eurydice, primitus Adeia dicta, magni animi femina, Philippi neptis, filia Amyntae et Cynnes sive Cynanes,

armorum non inperita, uti docent Arrian. in Photii Biblioth. p. 220. et Polyæn. L. VIII. 60. Confer doctissimos viros Ioach. Kuhnium et Iac. Perizon. ad Aeliani Var. Histor. L. XIII. 36. WESS.

326. 72. *Κατέστρεψε δὲ τὸν Ἰόλλου τάφον*] Aiunt hoc demum tempore quorundam indicio fuisse cognitum, venenatam portionem Alexandro praebuisse Iollam, proptereaque in mortui iuvenis reliquias Olympiadem saevuisse: *ἐκτὼ δὲ ἔτει* (a morte Alexandri) *φασὶν μὴνύσεως γενομένης τὴν Ὀλυμπιάδα πολλοὺς μὲν ἀνελεῖν, ἐκρίψαι δὲ τὰ λείψανα τοῦ Ἰόλα τεθνηκότος, ὡς τούτου τὸ φάρμακον ἐγγέαιτος* Plut. in extrema Alexandri vita. WESS.

326. 86. *Ἐν ταῖς ὀνομαζομέναις Καρῶν κόμμασι*] Diceres propter Carrhas fuisse, mora Abrahami et Crassi clade nobilitatas, nisi illae L. XIX. 91. extra Babyloniam, uti erant, locarentur. WESS.

326. 91. *Καθ' ὃν καιρὸν ἢ δευτέρα etc.*] Vide L. XVIII. 39. WESS.

326. 99. *Πρὸς Ἀρτιγέννην*] Sic Basileae vulgarunt, et melius: namque cum ad modum vocabulum id Diodorus terminare adsuevit; neque praeter morem ille, de quo Demetrius *περὶ Ἐρμην.* sect. CLXXVII. WESS.

327. 15. *Ἔτι γὰρ — περὶ γῆν ἤν]* Repono *περιῆν.* STEPH. Libens viro doctissimo subscribo. Alioqui ex schedis *ἦσαν δὲ τὰ σκάφη ταῦτα τῶν παρ' Ἀλεξάνδρου* rectius fuerit. WESS.

327. 27. *Ἐκινδύνευσεν — τὸ στρατόπεδον ὑπὸ τῆς πλήμης etc.*] Nihil hinc demuto. Quae Codd. aliqui offerunt, modo leviter adiuves, sententiam dant minime malam, nec meliorem tamen. Liqueat autem Eumenem insidiis his ad Tigrin flumen fuisse circumventum: proinde secum ipse dissentit auctor, propter Euphratem eas instructas memorans superioris libri cap. 73. WESS.

327. 50. *Διὰ τὴν τοῦ σίτου σπάνιν*] Id miror vehementer. In Susiana frumenti uberrimus erat proventus, sacpeque terra centesimam frugem, non nunquam et ducentesimam reddebat. *Πολύσιτος δ' ἄγαν* (Susiane) *ὥστε ἑκατοντάχουν δι' ὀμαλοῦ καὶ κριθῆν καὶ πυρὸν ἐκτρέφειν ἔστι δ' ὅτε καὶ διακοσιοντάχουν* Strabo ait L. XV. p. 1063. C. WESS.

327. 65. *Γένει Παρθναῖος. ὃς Φιλώταν etc.*] Haec sunt morbosa valde. Python genere Macedo domoque Eordensis fuit, a Parthorum genere alienissimus. Testem huic rei fero Arrianum *Ἀναβ.* L. VI. 28. Deinde Philotas cui regioni praefuerit, tacetur absurde; quam tamen Parthiam fuisse ex sequentibus conficias. Atqui eam provinciam sorte obtinuerat Philippus, quod praeter Arrianum in Photii Biblioth. p. 223. indicavit Diodorus L. XVIII. 39. Ecquid ergo dubii superesse potest, dedisse auctorem *στρατηγὸς — σατραπειῶν ἀπασῶν γεγόμενος, Φίλιππον μὲν τὸν Παρθναίας προῦπάρχοντα στρατηγὸν ἀπέκτεινε.* Scripti certe libri ex magna parte hoc verum praestant. WESS.

328. 71. *Καὶ μεγάλας ἐπιβολαῖς περιβαλλομένου*] Si μέγαλον ταῖς ἐπιβολαῖς ex Reg. pr. malueris, nihil reluctabor. Vulgatum non placet. Quae vero consequuntur, proba sunt. Vide Aelian. Hist. Var. L. XIV. 48. WESS.

328. 78. *Συνηθροικίτων εἰς τὸ αὐτό*] Ne move. Interpretes Alexandrini Nehem. IV. 8. *συνήχθησαν ἅπαντες ἐπὶ τὸ αὐτό*. S. Lucas A. A. II. 1. *ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό* ubi diligentissimi Raphaelii ex Polybio notas inspice. WESS.

328. 84. *Σατραπείαν δ' εἶχεν ἔτη πλείονα τῆς Περσίδος*] Revoceavi ex Basil. et scriptis veriore scripturam. Peucestae enim non maior tantum Persidis pars, sed universa parebat, ut L. XVIII. 39. traditum fuit: cuius quidem praefecturam cum ab Alexandro acceperit apud Arrian. Exp. Alex. L. VI. 28., iustum utique est *ἔτη πλείονα*. WESS.

328. 95. *Πολέμων δ' ὁ Μακεδῶν*] Imo vero *Τληπόλεμος*. Hoc nomine Carmaniae praefectum omnes describunt. Vid. L. XVIII. 39. et XIX. 28. Arrian. Exp. L. VI. 27. etc. WESS.

328. 97. *Καὶ Σιβύρτιος*] Optime scripti Codd. Vitium, quod praefecti huius nomen saepe foedavit, non fugit viros eruditos Ian. Gebhardum ad Nepot. Eumen. c. 13. et N. Blancardum in Arrian. L. VI. p. 429. WESS.

328. 6. *Ἐξ δὲ τῆς Ἰνδικῆς Εὐδαμος* etc.] *Εὐδημος* huius libri cap. 44. et Arrian. L. VI. 27. Sed hoc leve. Constat ex eodem Arriano Eudamum in Indis ab Alexandro fuisse relictum, et Poro tanquam custodem adpositum. WESS.

328. 11. *Πεζοὶ μὲν πλείους τῶν μυρίων* et reliq.] Haec bona si fuerint, error est in superioribus numeris. Sede ad calculos, et peditum ampliorem numerum, equitum paullo minorem reperies. Equidem sine membranarum suffragio nihil tentare sustineo. Vide tamen inferius cap. 27. WESS.

329. 30. *Ἰστατο γὰρ — σκηνή]* Vide not. in L. XVIII. 61. WESS.

329. 34. *Συνῆγε καθ' ἡμέραν συνέδριον*] Adscripserat Ill. Scaliger libri sui orae *συνήγετο* aut *συνῆλθε*, quorum alterutrum et ego mallet, vulgato quippe praestantius. Non recte enim dixeris Eumenem in singulos dies eum consessum coëgisse. Id praesidis erat, quam dignitatem praefectorum ceteri homini meo negabant. WESS.

329. 39. *Οἱ βασιλεῖς συνετετάχεισαν διδόναι*] In hoc acquiesco. *Συνέστησαν* Reg. 1. glossa est, alibique locorum sedem occupare commodiorem potest. Conf. And. Dounaeum Praelect. in Demosthen. Or. de Pac. p. 14. WESS.

329. 59. *Ἀτταλος καὶ Πολέμων* etc.] Horum cladem et captivitatem L. XVIII. 45. persecutus fuit. WESS.

329. 65. *Ἐπεισάν τινες τῶν τηρ. αὐτοὺς λῦσαι*] Perperam omittitur pronomen in Reg. schedis: neque enim absentiam

eius ferre potest verbum *λῦσαι*, quo de crudite Sam. Clarke ad Iliad. *A*, 20. WESS.

330. 93. *Πρὸς τὴν Ἀντιγόου γυναῖκα Στρατονίειν*] Meminit feminae in Demetrii, cuius mater erat, vita p. 889. D. Plutarchus. *Μοχ καὶ δεύτερος διὰ ταύτης ἐμπηδύσας cum uno comite optinae* Interpres: sic enim moris est. Aeschines Or. de Leg. fals. p. 52. *δέκατος δὲ αὐτὸς πρεσβεύσας, legatus cum novem sociis profectus. Τέταρτος ἐξίει* de Abrahamo cum filio et duobus vernis ad sacrificii locum pergente Philo Iud. de Abrah. p. 374. A. *Ἀσπυρογίδαυ δὲ τρίτον αὐτὸν ἀνὶ ἐκείνου πέμπαντες* Plut. Socrat. Daemon. p. 576. A. *Ἀλλ' ὕγδοον Νῶε, δικαιοσύνης κήρυκα, ἐφύλαξε* i. e. *Noam cum septem aliis* in altera S. Petri Epist. cap. II. 5. Neque enim audiendi illi sunt, qui *ὕγδοον κήρυκα* connectunt inprudenter. WESS.

330. 4. *Ἐπ' ἀρχοντος — Δημοκλείδου*] Non aliter Dionysius in Dinarch. p. 116. At stadii victorem Eusebius Demosthenem Laconem non sine erroris suspitione vocat. De Coss. anni huius Livius. L. IX. 20. WESS.

330. 18. *Ὄρησαν ἐπὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν*] Verius multo legeretur *τὸν Πασιτίγριν*. Neque dubito, quin auctor ita scripserit, stulti vero librarii primam vocabuli partem amputarint. *Μοχ ἤ τῆς ὀρεινῆς* egregie Basil. ἔκδοσις. WESS.

330. 19. *Ἡ τῆς ὀρεινῆς ἔχεται*] Fortasse ἤ. RHOD.

330. 24. *Φερόμενος — ἐπὶ σταδίους ἑπτακοσίους*] Non repeto, quae de hoc loco alias disputata fuerunt. Vide ad L. XVII. 67. WESS.

331. 28. *Τοῦτον δὲ τὸν ποταμὸν προβαλόμενοι*] Absurdum est *προλαβόμενοι* veterum quorundam librorum. Auctor suum tuctur L. XVII. 18. *προβαλλόμενοι τὸ ρεῖθρον τοῦ προειρημένου ποταμοῦ*. Tum huius lib. cap. 25. *προβεβλημένοι γὰρ ἀμφοτέροι ποταμὸν τινα*. Alibi *προβλήματι ρεῖθρου*, aut *προβολαῖς ποταμῶν* χρώμενοι simili in re. WESS.

331. 36. *Ἐπὶ τῷ μὴ τετελεῖναι τῆς στρατείας*] Repone *στρατηγίας*, et post *συνεχώρησεν* interpunge. RHOD.

331. 47. *Καὶ σκοπὰς ἐχούσης ὑψηλὰς*] Etsi *σκοπή* et *σκοπιὰ* saepe in scriptis permisceantur, pari tamen paene sunt potestate, neque opus est, ubi nullus membranarum dissensus, ut sibi concedant. Vide accuratissimum T. Hemsterhusium in Luciani D. Marin. I. I. Ceterum mos ille, qua in speculis collocati clamore alter alteri, secundus tertio, atque ita *κατὰ διαδοχὴν* significabant, si quid accidisset, per erat in Perside antiquus. Xerxes enim Graecis bellum illaturus *λέγεται διαστῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούσων μέχρις Ἀθηναίων, ὡς δύνασθαι διὰ φωνῆς δηλοῦσθαι τὰ γινόμενα ἐπ' αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι τοῖς Πέρσαις, διαδεχομένων τῶν διεστώτων τὰς παρ' ἀλλήλων φωνὰς*. Haec Cleomedes Κεκλ. Θεωρ. L. II. p. 169., insuper addens, *διὰ δύο περὶ τῆς Ἑλλάδος*

εἰς *Πέρσας* clamorem eum, gestarum rerum indicem, pervenisse. Alium nunciandi modum, et accenso quidem et sublato igne, describit Diodorus huius libri cap. 57. WESS.

331. 69. *Πρὸς τὸν Κοραΐτην ποταμὸν*] Non praeteriit hoc Susianes flumen Strabo L. XV. p. 1660., haud longo intervallo a Pasitigri provolvi significans. Bene sit ergo illis Codd. exscriptoribus, qui suum isti fluvio nomen hoc tandem loco servarunt. Iam quod consequitur *ἐπέσχε τῆς πορείας*, cur damnetur, nihil est. Indicat progrediendi impetum aliquantisper Antigonom stitisse, ut mox cap. 24. *διώπερ ἡμέρας τινας ἐπέσχε τῆς πορείας*. et c. 26. *τῆς μὲν πορείας ἐπέσχον, τὴν δὲ στρατιὰν διέλευσον*. WESS.

331. 70. *Ἐπέσχε τῆς πορείας καὶ*] Haec glossematis speciem habent, ideoque a nobis sunt praeterita. RHOD.

331. 73. *Σταδίους*] *Σταθμὸς* Bas. Reg. 2. Ven. male: nimium enim est intervallum. WESS.

332. 81. *Διαβὰς τὸ ζεῦγμα τοῦ Τίγριδος*] Praestat *Πασιτίγριδος*. Illum intelligi res ipsa suadet; et Plutarchi Eumen. p. 591. D. locuples testimonium. Vidit id ipsam eruditissimus Cellarius Geogr. Vet. L. III. 19. p. 791. WESS.

332. 91. *Ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν ἐπιβάτων*] Iustum hoc est. *Ἐπιβάται*, quos librariorum socordia progenuit, οὐδὲν πρὸς τὸν *Διόνυσον*, hoc quidem certe loco. WESS.

332. 2. *Ἐπὶ πόλεως Βαδάκης*] Nusquam hanc urbem reperire memini, neque adeo deecernere tutum est, ultra verior sit scriptura. De *Eulaco* secus, quod flumen, urbem Susa atque arcem alluens, neque Straboni, Plinio, Arriano ac Ptolemaeo praeteritum, Danielis vaticinia *ἡγῆσ* cap. VIII. 2. vocitant. Sitne vero idem ac *Choaspes* Herodoti L. I. 188., doctorum virorum certamen est, de quo si quid explorati nosse velis, ad Salmasium in Solin. p. 494. adire consultum erit. WESS.

332. 12. *Ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ κολῶνος*] Contrahe in unam vocem *ἐπικόλωνος*. RHOD. *Ἡ μὲν γὰρ ἐπικόλωνος*] Erat, cum ἡ μὲν γὰρ ὑπὸ τὸν *Κορωνὸν* ab auctore venisse suspicarer, iterque indicari, quod praeter radices Coroni montis, de quo Ptolemaeus L. VI. 1. p. 170. et Ammianus L. XXIII. 6., in intimam Mediam pertinebat: quam blandientem coniecturam nunc quidem tueri recuso. Aptum est, quod Rhodomannus, probante Reg. pr. amplexus est, eiusdemque commatis, cuius *ἐπίσημος*. Sit proinde inter singularia scriptoris Nostri. WESS.

332. 14. *Ἡ δὲ διὰ τῶν Κοσσαίων ἐθνῶν*] Reddidi genti suum nomen, scriptis addicentibus. Vid. L. XVII. 111. Mox οὐ ῥῆδιον — *παρελθεῖν στρατοπέδῳ* aeque opportunum foret. WESS.

333. 37. *Ἐπειδὴ ποῦ ἦχον ἐπὶ τὰς δυσχωρίας*] Noli discrepantium Codd. auctoritatem sequi. Quae enim illi adstruunt, aliena sunt, atque ex praecedentibus temere repetita. WESS.

333. 52. Καὶ τοῖς ἄλλοις κινδυνεύσας] Ferri haec possunt. Neque absonum tamen censendum est καὶ τοῖς ὅλοις κινδυνεύσας ex vetustis membranis. Quod elegans est profecto, Antigonusque in periculum amittendae summae rei venisse exprimit. Ita κίνδυνος et κινδυνεύειν περὶ τῶν ὅλων supra L. XIII. 7. atque apud Appianum Mithridat. p. 326., tum πίπτειν τοῖς ὅλοις, σφάλλεσθαι τοῖς ὅλοις, ἠττάσθαι τοῖς ὅλοις, συντριβεσθαι τοῖς ὅλοις, ab optimo quoque usu frequenti teruntur. WESS.

333. 66. Τῆς δὲ χώρας ταύτης ἀεὶ τετραπόδων γεμούσης] Inter alias Mediae ubertates et comoda Strabo et hanc ponit, quod solum eius equis alendis maxime fuerit habile, ἰππόβοτος δὲ ἐστὶ διαφερόντως L. XI. p. 796. C. Nimiram prata illic erant virentia, foetusque equarum nobilium, de quibus Ammianus L. XXIII. 6. ut merito Μηδῖαν τὴν ἐδιπποτάτην vocaverit Max. Tyrius Dissert. XXVII. p. 323. ed. Londin. Longe aliter cum Perside olim comparatum erat, in qua χαλεπὸν ἦν τρέφειν ἵππον καὶ ἰππεύειν ἐν ὄρεινῃ τῇ χώρᾳ, καὶ ἰδεῖν ἵππον πᾶν σπάνιον, Xenophonte teste Κυροπαίδ. L. I. p. 7. Mitto alia a diligentissimo B. Brissonio conducta de Pers. Regno L. III. 29. WESS.

333. 79. Διέστησαν πρὸς ἀλλήλους] Sine gravi caussa hinc discedunt librorum aliqui. Superius cap. 16. τούτων δὲ πρὸς ἀλλήλους διίσταμένων. Saepeque alias. WESS.

334. 92. Ἔως τῆς καλουμένης κλίμακος κοίλῃ] Climax colli cuiusdam nomen fuisse videtur, quod difficilem et scalarum in modum adscensum, κλιμακωτὴν πρόσβασιν, praeberet. Talis in Ciliciae finibus Climax atque in Syria, alibique terrarum apud Strabonem et Ptolemaeum memoratur. WESS.

334. 98. Καὶ φύσεις ὑδάτων] III. Scaliger βλύσεις ὑδάτων ad libri sui oram malebat, Rhodomannus in notar. Correct. φύσεις ὑδάτων. quod et ego praefero. Dixit φύσεις ὑδάτων superioribus in libris semel iterumque Diodorus: confunduntur etiam φύσεις et φύσεις a librariorum natione, uti L. IV. 56. p. 300. Iam nihil certius, Persidem plurium rivorum et fluminum lapsu rigari. Vid. Strabon. L. XV. p. 1060. WESS.

334. 1. Ἦν δὲ καὶ λείας παντοδαπῆς πλήθος] Praedam multiplicem vertit Interpres, quem non sequor. Omne genus pecudes intellige, quas Peucestes vi non abegit, sed ab indigenis sibi mitti postulavit. Hesychius, Λείη, ἡ τῶν θρημμάτων ἀγέλη. Hesiodus Theogon. v. 444.

Ἔσθλη δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἐρμῇ ληΐδ' ἀέξειν,
Βουκολίας τ' ἀγέλας τε —

ubi scholia: Ληΐδα δὲ τὴν τῶν τετραπόδων κτησιν φασί. λήϊα γὰρ τὰ τετράποδα λέγονται. Sed quid alios advoco? Diodorus de Nabataeis L. XIX. 97. αὐτοὶ δὲ διελόμενοι τὴν λείαν, ἄλλοι κατ' ἄλλους τόπους ἀπήλαννον εἰς τὴν ἔρημον. Quo loco quid tandem liquidius? Dicit Nabataeos pecudes suas fuisse dispertitos, easque

in diversa solitudinis loca, ne in Demetrii potestatem venirent, abegisse. De praeda ibi nihil. WESS.

334. 8. Ὡς δὲ ποθ' ἦγον εἰς Περσέπολιν τὸ βασίλειον] Confer not. in L. XVII. 72. WESS.

334. 21. Καὶ τῶν ἑταίρων οἱ μὲν Ἀλέξ. στρατεύσαντες] Probum hoc et elegans; contra ea vulgatum generalius. Nota est in Macedonum militia cohors equitum, qui ἑταῖροι ex Philippi regis instituto dicebantur. Eos, ut saepe alibi his in libris, auctor innuit. Vide H. Vales. ad Polyb. Excerpt. p. 358. ed. Gron. De vitii origine quid multa? Nihil tritius confusione τῶν ἑταίρων καὶ ἑτέρων in membranis. Inspice sollertissimi Io. Millii notas in S. Iacobi Epist. c. IV. 12. et L. Kusteri ad Suidam voc. Τοὺς ἑταίρους τραγῶδ. WESS.

334. 25. Τοῦ δ' ἐπὶ πᾶσιν ὄντος δυοῖν etc.] Legebatur ὄντος ἐντὸς δυοῖν σταδίων. Ego scriptis obsecutus una cum Rhodomanno ἐντὸς, quippe superfluum et ex priore natum vocabulo, induxi. Mox ἀλκίαις optime Stephanus, addicentibus Reg. pr. Ven. et Vat. schedis. Adde Cosmam Indicopleusten Topograph. L. V. p. 197., qui de ἀλκίαις voce non male, et lege in citatis ibi Hyperidis verbis εἰστιῶντο, ut apud Pollucem L. IV. 122. WESS.

335. 31. Κεκαλυμμένας ἀλκίαις etc.] Invenio in scriptis exemplaribus ἀρχαίαις, item ἀρχαίαις in editione typographica superioris temporis ἀρχαίαις. Ego ex ἀρχαίαις feci ἀλκίαις, parva mutatione magnum (ni fallor) loco huic adiumentum asserens. Ut autem hic κεκαλυμμένας ἀλκίαις habes, sic apud Plutarchum in Artoxerxe (p. 1026. B.) ἐξάλυψεν ἀλκία. Sed et copulata ἀλκία ac περιστροφάματα reperiuntur et apud alios scriptores: aut certe ἀλκία καὶ περιστροφάματα. STEPH.

335. 35. Ὡστε μηδένα μὲν παρενοχλεῖσθαι τῶν ἐστιῶντων] Sic malui ex scriptis Codd. Commodius enim. Meminerunt, sed obiter, splendidi huius convivii Plut. Eumen. p. 591. et Polyaeus Strateg. L. IV. 8. 3. WESS.

335. 53. Ἔστι δὲ προσάγων] Rectius προάγων. RHOD.

335. 54. Ἡ δ' ἐπιστολὴ Συρίαις γεγραμμένη γράμμασιν] Polyaeus, quem haec Diodori aemulatum suspiceris, eadem dicto loco. Σύρια γράμματα non alia fuisse videntur ac Herodoti L. IV. 87. Σύρια, de quibus supra ad L. II. 13. p. 127. WESS.

335. 67. Παρήγαγεν εἰς ζοίσιν Σιβύριον] Iustauravi praefecti huius nomen, saepe amanuensium culpa pravum. Vid. superior cap. 14. WESS.

336. 83. Λαβῶν etc. τοὺς πρότερον ὑλόπτορας ὄντας et seqq.] Commentum, cuius et Plut. Eum. p. 591. D. commemorat, prudens et usus in re militari magni. Romanos vide, quorum milites donativi partem dimidiam apud signa deponebant, ut minus de deserendo cogitarent, sed fortius dimicarent, et more hu-

mani ingenii illorum maximam curam agerent, in quibus fortunam suam verti norant, Vegetius de Re Mil. L. II. 20. WESS.

336. 95. Πρὸς εὐνοίαν προεκάλεσατο] Non dubium est, quin hoc praestet. Προκληθεῖς εἰς μέθην, προεκάλεσθαι εἰς ἔλεον et προκληθεῖς πρὸς συμμαχίαν, quae suis locis recurrunt, προκαλούμενος εἰς φιλίας Dion. Chrysost. Or. XXXI. p. 322. C. id iubent. WESS.

336. 6. Ἐπηκολούθει τοῖς οὐραγοῦσιν] Vicinia vocum ΘΗΡΑΓΟΥΣΙΝ et ΟΥΡΑΓΟΥΣΙΝ haec verba misere foedaverat. Eumenes inter beluas et earum ductores, ut tumultu liber attenuatum valetudine corpus reficeret, versari instituit? Nihil absurdius. Quin ipse elephantorum barritus hominem enecasset. Multo iustius est, quod amplexus sum. Audi Plut. Eumen. p. 591. F. ἐτύγγαυεν ὁ Εὐμένης ἐκ νόσου τινὸς ἐπισφαλοῦς ἐν φορείῳ κομίζομενος ἔξω τοῦ στρατεύματος ἐν ἤσυχίᾳ διὰ τὰς ἀγρονπνίας, Eumenes ex ancipiti morbo extra agmen quiete in lectica ob vigiliis ferebatur. Ecquid apertius? WESS.

336. 26. Τοὺς δὲ στρατεύεσθαι etc. διανέμειν] Quae praecedunt, διανεμεῖν sibi iungi postulant. WESS.

336. 30. Καὶ λόγον εἶπε τῶν παραδεδομένων καὶ παλαιῶν] Laudo Interpretis fabulam, quam saepe λόγος innuit, Io. Alb. Fabricio Bibl. Graec. L. II. 9. 6. docente. Vulgatum vero cur innovaverim, ut patefaciam, opus non est. Amplectentur ultro, quibus hae deliciae sapiunt. Ceterum veterem hanc fabellam descripsit Aphthonius Fab. 7., interque Aesopicas ex Palatino Codice p. 268. Is. Nic. Neveletus, sed paullo diversam, publicavit. WESS.

337. 48. Παρήγγειλε — ἀναζευγνύειν] Posses ex Reg. pr. ἀναζεύξειν. Nec necesse tamen. In mandatis et minis saepe alterum potius est. Callimachus H. in Dian. v. 251.

— — ἀλαπαξέμεν ἠπέλλησε

Ἀγδαμὺς ἔβριστῆς. — —

ubi Stephanus ἀλαπαξέμεν citra caussam. Vide quae statim sequuntur. WESS.

337. 50. Ἀληθῶς ὑπέβαλε — — εἰς τὴν Γαβηνήν] Γαβηνήν legendum. Ita enim Strabo nominat L. XVI. (p. 1080. B.) ubi Elymaeorum provinciam facit Gabianam. Persiae igitur particula est. Pro ὑπέβαλε legatur ὑπέλαβε. RHOD. Ἀληθῶς ὑπέλαβε — εἰς τὴν Γαβηνήν] Adsentior viro doctissimo, atque utrumque mutuo. Prorsus enim ineptum hoc quidem loco ὑπέβαλε erat. Γαβηνήν hanc provinciam et Polyaeus vocat Strateg. L. IV. 6. 13. Ὀλην τὴν Γαβηνῶν Plut. Eum. p. 592. C. pro Γαβηνῶν. WESS.

337. 65. Τῆς μὲν πορείας ἀπέσχετο] Hoc equidem non damno: solet tamen auctor τῆς πορείας ἐπέσχε magis adamare, veluti post pauca τῆς μὲν πορείας ἐπέσχον, τὴν δὲ στρατιὰν διέτασσαν etc. WESS.

337. 82. Ἦλανθεν ἀπὸ ῥυτῆρος] Dionysius Rom. Ant. L.

XI. p. 720. Ὀδωργίνος δὲ — ἀπὸ ὀντιῆρος ἐλαύγων τὸν ἵππον, ἀφικνεῖται. Sophocles Oed. Colou. v. 893.

— — — πᾶντ' ἀναγκάσει λεῶν

Ἄνιππον, ἵππότην τε θυμῶτων ἄπο

Σπυρδαῖον ἀπαὶ ὀντιῆρος. — —

Quod genus, equos effusis habenis incitatos exprimens, saepe fellit interpretes, ut in Observat. libris ostendi. WESS.

338. 92. Ὅτι τὰς ἐλπίδας ἐν αὐτοῖς ἀντέχουσι τῆς νίκης] Sic libri omnes. Haud paullo ea in dietione simplex est verbum familiaris. Appian. L. IV. Belli Civil. p. 1057. καὶ ἐν μόναις ταῖς χερσὶ τὴν ἐλπίδα ἔχουσι. tum ibid. p. 1060. οὐκ ἐν τῷ μύθεσθαι τὰς ἐλπίδας ἔχουσι. Quin ipse Diodorus L. XX. 7. ἐν μόνῳ τῷ νικᾶν ἔξουσι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας. WESS.

338. 2. Ἰππεῖς δ' ὀκτακισχιλίους] Μυρίους καὶ τριακοσίους in aciei descriptione cap. 29. enumerat. Aut haec ergo boni coloris non sunt, aut ibi numeros mendae maculaverunt. WESS.

338. 8. Ἐχοντα τὸ περὶ αὐτὸν ἄγγμα τῶν ἱππέων] Interpres ἄγγμα turmam et agmen vertit. Mallem Livii et Curtii exemplo Graecam vocem retinisset: nam Latina illa non satisfaciunt. Notat in Macedonum militia plerumque selectorum equitum alam, sed numeri non semper eiusdem, ut hoc ex Diodori loco et pluribus aliorum, ab Hugone de Equest. Milit. L. III. 5. et Freinsheimio Curtiani Indicis voc. *Agema* in unum conductis, liquet abunde. WESS.

338. 12. Τῆς ὑπερωρείας] Scribe ὑπωρείας. Mox ὦν ἠγεῖ mutilatum ex ἠγεῖτο. RHOD.

338. 17. Ἐξ Ἀραχωτῶν ἱππεῖς ἑξακοσίους] Nihil interest hoc serves, an Ἀραχωσίας ex cap. 14. recipias. Id mirum Silyrtio hic equites DC contribui, cum illic centum duntaxat et sedecim adduxisse feratur. Similem aliorum in ducum equitibus discordiam, si animum intendas, reperies: unde non iniusta suspicio de numerorum notis, ut saepe, corruptis. WESS.

338. 23. Ἐλέφαντας μὲν ἐν ἐπικαμπίῳ] Τάξει videlicet, de qua L. XVII. 57. Scripsi paullo ante ex Reg. pr. τούτοις ἴσοι, quoniam ita Diodorus adsuevit: caeteroqui insolitum non esse prorsus, ut patrio casui ἴσος iungatur, norunt eruditi. WESS.

338. 26. Ὀχνηρωσάμενος τὸ λαῖον κέρας] Defendi nullo potest modo δεξιὸν κέρας, quod editos omnes occupavit. Versatur in sinistri cornu describenda acie, qua brevi post absoluta orationem ad dextrum tandem cornu convertit. Optime ergo τὸ λαῖον Reg. sec. WESS.

Ibid. Συνῆψεν αὐτῶν] Lege αὐτῶ. RHOD.

339. 35. Ἀφηγουμένου τούτων — Ἀντιγένους καὶ Τεντάμου] Detracta una litera his pristina rediit sanitas. Supra c. 24. προῆγε μετὰ τῆς δυνάμεως, ἀφηγουμένου Πενκέστου καὶ Ἀντιγένους. WESS.

339. 39. τὰ τούτων διαστήματα τοῖς ψιλοῖς τὴν τάξιν ἀνεπλήρωσεν] P. 348. 29. πληρώσας τὰ διαστήματα τοῖς ψιλοῖς τάγμασιν. 349. 86. τὰ διαστήματα τοῖς ψιλοῖς διέλαβε τάγμασι. Quod hic quoque praestabit.

339. 46. Τὸ Εὐμένους ἄγημα, τοὺς ἴσους etc.] Totidem alae Eumenis, quam *agema* vocant, equites tribuit Plutarchus in eius vita p. 586. E. WESS.

339. 56. Πέζοι μὲν τρισμῦριοι πεντακισχίλιοι] Nunquam tot pedites ex illis, quae supra prodidit, conficies. Equitum quidem ratio constat, sed additae in summam non sunt alae duae, ad quinquagenos profundae. Praeterea elephantos cxxv annumeravit. Scribendum ergo ἐλέφαντες δὲ ἑκατὸν εἴκοσι καὶ πέντε, modo superiora a mendis sint libera. WESS.

339. 67. Ὡ μάλιστα ἐπίστευέν] Ἐπίστευον corrigit Rhodomannus, qui audiendus erit, nisi si ad Eumenem referatur. WESS.

339. 68. Καὶ Ἀρμενίας ἀριπποτοξότας] Video, quid obmoturi sint, qui ἀριπποτοξότας probabunt. Sed hinc non discedo. Vid. not. in L. I. 8. p. 122. At unde ἐκ Παρθυαίας ἀριπποτοξόται membranarum quarundam venisse putabimus? Equae hoc nomine per vastum orientis tractum regio natiove? Nulla, nulla inquam. Sola amanuensium inconsiderantia vitiosum id propagavit. Scriptum erat ΕΚ ΠΑΡΘΥΑΙΑΣ, e quo ipsi, oblitteratis fortasse vetustate et situ duarum literarum transversis virgulis mirificum extuderunt ΠΑΡΟΥΑΙΑΣ vocabulum. Ego vero haud scio an réctissimum ἐκ Παρθυαίας sit? Notissimi sunt Parthorum equites et sagittarii. Ovidius Trist. L. II. 225.

Nunc petit Armenius pacem: nunc porrigit arcus
Parthus eques. — —

Clarius Appianus de Cassio L. III. Belli Civ. p. 1001. καὶ ἀντὶ τινες καὶ ΠΑΡΘΥΑΙΩΝ ΙΠΠΟΤΟΞΟΤΑΙ συνεμάχουν. Iterum p. 1003. καὶ τοὺς ΠΑΡΘΥΑΙΩΝ ΙΠΠΟΤΟΞΟΤΑΣ ἀπέπεμπε τιμῆσας. Mitto addere Parthos sagittis atque arcu multo nobiliores esse Armeniis. Vide tamen et Aelian. Tactic. cap. 45. WESS.

339. 74. Τοὺς δ' ἀπὸ Φρυγίας] Ἐχόμενα δὲ τούτοις ἀπὸ Φρυγίας in marg. Steph. Reg. 1. Lege ἐχομένους δὲ τούτων et bonum erit. WESS. Qui non meminerat Polybii XII. 17. 7. τάξαι τοὺς μισθοφόρους ἐχομένους τούτοις, nec Diodori III. 24. aut Platonis Gorgia p. 494. eodem modo loquentium frustra ex parte ab editoribus sollicitatorum.

339. 76. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς τε ἀνθίππους ὀνομαζομένους] Nisi erro atque huius opinionis frustra sum, dederat auctor τοὺς τε ΑΜΦΙΠΠΟΥΣ; quod peccato, illius, de quo proxime, non dissimili in ΑΝΘΙΠΠΟΥΣ boni isti viri commutaverunt. Qui enim quaeso ἀνθίπποι; Equites contrarii, Interpretes ait. Atqui omnes, qui hosti obiiciuntur, equites contrarii. Ἀριππιοι desul-

tores sunt, veteri militia nobilitati. Aelianus Tactic. c. 37. *τάτ-
ταιται δὲ τοιοῦτον σχῆμα μάλιστα πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἴστρον
βαρβάρους, οὓς καὶ ἈΜΦΙΠΠΟΥΣ ἔλεγον, ὡς ἐθισμένους
μεταβαίνειν ἀπὸ ἄλλων ἵππων εἰς ἄλλους.* ubi plura Sixtus Ar-
cerius. Nescio autem an mox deleri debeat copula. Ita quidem
certe iidem describerentur a Diodoro atque Aeliano Thraces, qui
cap. 27. *Θοῤῃκες ἐκ τῶν ἄνω κατοικιῶν, i. e. in Istrum et Scy-
thiam usque porrecti.* WESS.

340. 90. *Παρὰ δὲ τῶν συμμάχων πεντακόσιοι*] Interpres
aliud agens, *et a sociis missi totidem.* Ego correxi culpam, a N.
Blancardo ad Arrian. sui L. III. p. 183. *levi brachio perstrictam.*
WESS.

340. 98. *Συναγωνιζομένων — Ταραντίνων ἑκατὸν*] Me-
minit eorundem paullo ante, estque Tarentinorum equitum non
obscurum inter auxilia nomen. Livius XXXV. 28. *Dein Creten-
ses auxiliares, et, quos Tarentinos vocabant, equites, binos se-
cum trahentes equos, ad prima signa misit.* Ceterum paullo
ante τὸ τάγμα δὲ τοῦτο adfectum mihi videtur. Scripseris *πρότα-
γμα δὲ τούτων, ante vero horum ordinem, sive horum ante-
signani* etc. Ita plane cap. 27. *πρόταγμα δὲ τούτων ἴλας δύο ξυ-
στοσόρων.* tum c. 28. *καὶ τούτων πρόταγμα, τῶν Εὐμένους
πυλίδων ἴλας δύο* etc. WESS.

340. 6. *Τὸ μὲν γὰρ δεξιὸν κέρας — προεβάλετο* etc.] Ve-
reor ut scriptoris mentem assecutus sit Interpres. *Προβαλέσθαι*
est *obiicere, ὑποστειλάσθαι subducere.* Statuit Antigonus dextro
cornu, cui fidebat maxime, hostem adgredi, sinistrum paullo lon-
gius retrahere, ut hoc cedendo dimicaret, illo hostem propius urgeret.
WESS. *Verterat Rhodom. dextrum cornu in longum protenderat.*

340. 28. *Ἐξαγαγὼν ἐπὶ κέρας τὴν ὀλίγην τάξιν*] Quae
tandem τάξις ὀλίγη ista? *Expeditive equites,* quos sinistro ex
cornu arecessivit Eumenes? Atqui non eos tantum, sed suos omnes
in hostem duxit. Fuit fortasse τὴν ὀλίγην τ. ξιν, qua in cornu ex-
porrecta in hostilem aciem ingruere coepit. *Ἐξάγειν ἐπὶ κέρας* et
ἀγειν ἐπὶ κέρας in Graecorum acie id exprimunt. Aelian. Tact. c.
29. *ὀρθία δὲ (φάλαγξ) ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύεται, πολλαπλά-
σιον ἔχουσα τὸ βάθος τοῦ μήκους.* Clarius paullo Max. Tyrius
Diss. XII. p. 131. ed. Lond. *νήχονται ἐπὶ μιᾷς τεταγμέναι (cer-
vae) ἀλλήλαις ἐπόμεναι, ὥσπερ στρατόπεδον ἐπὶ κέρας βαδίζον.*
Sic enim optime correxit Io. Davisius, sed cui latuisse videtur no-
ta Arcerii in Aeliani eum locum. Adde L. Kusterum ad Suidae
Ἐπιζαίρωσ παραπλέοντας. WESS.

341. 38. *Ταῖς μὲν ἡλικίαις ἤδη προβεβήκεισαν*] Augmenti
defectus morari neminem debet. Deesse saepe ostensum alias fuit.
Προβεβηκότας ταῖς ἡλικίαις dixit et L. XII. 18. XIII. 89. *τοὺς
προεληλυθότας ἤδη ταῖς ἡλικίαις* Xenophon Hellen. L. VI. p. 453.
Aliter S. Lucas Evang. cap. I. 18. *καὶ ἡ γυνή μου προβεβηκυῖα ἐν*

ταῖς ἡμέραις αὐτῆς. Quod Hebraeorum morem sonat clarissime. Dixeris eorum sermone כִּימִי בָּאָה נִקְרָה יְהוָהוּ, et verba convenient optime. WESS.

341. 43. Τό, τε εὐώνυμον κέρας — πεφηνότας] Nihil frequentius hac esse enallage, saepe monitum est. S. Lucas Evang. c. XIX. 37. ἤρξαντο ἅπαν τὸ πλῆθος — χαίροντες αἰνεῖν τὸν Θεόν. WESS.

341. 66. Περὶ λύχνων ἀφάς] Iterum cap. 43. κατανησάντων δὲ καὶ τῶν περὶ τὸν Εὐμένη περὶ λύχνων ἀφάς. Suidas, Ἀφὰς λύχνων Ἡρόδοτος λέγει cuius locum L. Kusterus indicavit. Interpres bene *primae facis tempus erat*. Censorinum audi de Nat. Die cap. 23. *Post id sequitur tempus, quod dicimus LUMINIBUS ACCENSIS, antiqui PRIMA FACE dicebant*. WESS.

341. 72. Ὡς ἂν τέτταρσι πλέθροις] Fuisse videtur ὡς ἂν ἔν τέτταρσι etc. WESS. Infra p. 348. 21. μετὰ δ' ἡμέρας ὀλίγας ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις ἀντιστρατοπεδευουσῶν τῶν δυνάμεων ἐξέταξαν ἀμφότεροι τὸ στρατόπεδον uno ex libro scripsit Wesselingius, quum abesset praepositio. Polybii I. 39. 12. πολλάκις δ' ἐν τῇ Σελινονντία παραταπτόμενοι τοῖς πολεμίοις ἐν ἑξ καὶ πέντε σταδίοις repositum est pro librorum scriptura ἐξ καὶ πέντε σταδίους. XIV. 8. 3. προθέμενος τοὺς ἰππέας ἐν ἑπτὰ σταδίοις παρενέβαλλε. Hic quoque praepositio deest libris. Sed additae plura ibi exempla citavit Schweighaeuserus.

341. 73. Τῶν ἰππέων ὁ φρουραγμός] Putes ἵππων praestare, nec praestat tamen. Vid. L. XIX. 49. WESS. in Add.

341. 86. Οὔτε γὰρ τοῖς στρατιώταις δυνατόν ἦν etc.] Namque illa phalanx Alexandri magni, quae Asiam peragravit, deviceratque Persas, inveterata cum gloria tum etiam licentia, non parere se ducibus, sed imperare postulabat, sic eleganter de Macedonibus his Corn. Nepos Eumen. c. 8. WESS.

341. 94. Προτιμότερον ἐν ταῖς μάχαις εἶναι τὸ τῶν etc.] Si qui προτερεῖν, a Diodoro saepissime usurpatum, maluerint, illis equidem non pugnabo. Fuisse vero certissimum reportatae victoriae inter Graecos argumentum, ius et potestatem habere in eorum corpora, quos acies confecerat, res est testata. Erat imperatori αἰτησις τῶν νεκρῶν ἀσχήμων καὶ περιέχουσα ἥτις ὁμολόγησιν, Noster propterea ait L. XVII. 68. De Archidamo Iustinus L. VI. 6. *qui cum caedi suos iam et victos videret, per praecorem corpora interfectorum ad sepulturam poscit*. Hoc est enim signum apud Graecos victoriae traditae. Quorum quidem et Plut. in Nicia p. 527. A. verba antestatus etiam fuit Io. Kirchman. in Append. de Funer. c. 4. WESS.

342. 8. Καὶ παρακατασχὼν τὸν — χίρωνα etc.] Caussam habebat, ne hostes nosse, quot suorum superiore proelio ceciderant, possent. Polyaeus Lib. IV. 6. 10. Ἀντίγονος πλείονας ὄν-

τας τοὺς οἰκείους νεκροὺς λαθεῖν βοιλόμενος, ἐπὶ τοσοῦτον κατέσχε τὸν χίρουκα (ab Eumene missum) ἐφ' ὅσον αὐτῶν πάντων τὰ σώματα ἔκανσεν. WESS.

342. 17. *Λήγνυσε γὰρ ἕως Γαμάργων τῆς Μηδίας*] Inferius c. 37. ἐν Γαδαμάλοις, sive Γαδάσλοις, variant enim libri, τῆς Μηδίας. Idem Mediae tractus est, quidquid ad Polyaeum L. IV. 6. 11., ubi ἐν Γαδαμάροις τῆς Μηδίας, obloquatur Maasvicius. Regionis verum nomen nondum reperi. WESS.

342. 33. *ἽΟντος δὲ παλαιῶ νόμου παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς*] Apud Cathaios supra L. XVII. 91. Consentit egregie Strabo L. XV. p. 1024. B., sed paucis defungens et longe ab elegantissima hac Diodori ἐκφράσει remotus. WESS.

343. 56. *Καὶ τῶν ἄλλων νομίμων εἶργεσθαι*] Explicat Plato L. IX. de LL. p. 871. *πρῶτον μὲν τῶν νομίμων εἶργεσθαι, μήτε ἰερά, μήτε ἀγορὰν, μήτε λιμένας, μήτε ἄλλον κοινὸν ξέλλογον μηδένα μιαίνων.* Sed latius adhuc porrigitur, copiosissime docente Des. Heraldio Animadv. in ius Att. et Rom. L. VII. 23. WESS.

343. 62. *Ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀλλήλας ἀμιλλᾶσθαι*] Non praeteriit hanc in Indis feminarum, ut una cum maritis conflagrarent, contentionem Plutarchus T. II. p. 499. C. Venuste Propertius L. III. Eleg. XI. 15.

Felix Eois lex funeris una maritis,

Quos Aurora suis rubra colorat equis.

Namque ubi mortifero iacta est fax ultima lecto,

Uxorum positis stat pia turba comis:

Et certamen habent leti, quae viva sequatur

Coniugium, pudor est, non licuisse mori.

Gaudent victrices et flammae pectora praebent,

Inponuntque suis ora perusta viris.

Sic bene vulgatum *Ardent victrices* mutavit H. Stephanus Schediasm. L. V. 10. probante Io. Broukhusio, quem, et Passeratii Commentarium, vide. WESS.

343. 81. *Ἡ δὲ ἐπὶ τῇ νίκη περιχαρὴς ἀπήει* etc.] Valerius Maxim. L. II. 6. 14. ext. postquam de contententibus Indorum uxoribus dixisset, opportune, *Victrix*, addit, *gaudio exsultans, deductaque a necessariis laetum praeferebantibus vultum, coniugis se flammis superiacit, et cum eo tanquam felicissima crematur: superatae cum tristitia et moerore in vita remanent.* Sed hausit ille ex Ciceronis fontibus Tuscul. Disput. L. V. 27., ubi Camerarius et Davisius plures excitaverunt. Id addo, variis ad hanc diem Indiae in locis veterem morem durare, beatasque eas praedicari feminas atque in coelum ferri, quae in mariti rogam ustulandae insiliunt. Testes, qui rem oculis usurparunt, plurimi sunt. Unum adi Ludov. Romanum Navigat. L. VI. 9., culte funerandi hunc ritum persequentem. WESS.

344. 91. Χρυσῶν ἀστερισμῶν — λίθοις διαληγμένους] Ordo verborum διαληγμένων postulat. Addita enim stellulis illa lapillorum lumina erant, ut auro mutuum praestarent lenocinium. Quin equidem haud scio an ἀστερίσκων scripserit auctor? Ἀστερισμὸς certe et καταστερισμὸς, quo titulo Eratosthenis insignis libellus est, aliud indicat. WESS.

344. 1. Τὴν πρῶν τρεῖς περιῆλθεν] Sollemnis tali in decursione numerus ternarius. Homerus Iliad. Ψ, 13.

Οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτροχῆς ἤλασαν ἵππους
Μυρόμενοι. —

Virgilius Aen. XI. 188.

*Ter circum accensos cincti fulgentibus armis
Decurrere rogos: ter moestum funeris ignem
Lustravere in equis. —*

Plura si cordi fuerint, Kirchmannum de Funer. L. III. 3. et quos ad Statium advocavit Theb. VI. 214. Gasp. Barthius, consule. WESS.

344. 7. Ἐκ τῶν Παρατακίων εἰς τὴν Γαβινην] Cur Γαβινην receperim, dictum superius fuit. De praelio in Paraetacis Corn. Nepos Eum. c. 8. *Hic in Paraetacis cum Antigono conflixit, non acie instructa, sed in itinere: eumque male acceptum in Mediam hiematum coegit redire.* Sic enim optime viri doctissimi Ob. Gifanius et D. Lambinus pravum *hic in par aetatis* constituerunt ex hoc Diodori loco. Id vero parum congruet, quod de *acie non instructa* addit Nepos, si pressius urgeas. Instruxit enim eam Eumenes accuratissime, sicuti cap. 27. et 28. liquido tradunt. Salva res erit, si Eumenem castris non factis et acie ante ea in campo, ubi commodum erat, structa, sed in itinere conflixisse putes. Lambinum vide de Paraetacis plura adspargentem. WESS.

344. 21. Τὰ περὶ τὸ ἀδελφοῦ καὶ τὸν Ἰόλλου τάφον et reliq.] Ita lege, ut et habet unus codex, non Ἰόλλου τὰ ἀδελφοῦ, ex pagina 676. (L. XIX. 11.) STEPH. Verba sunt, ἀνεῖλε μὲν τὸν Νικάνορα τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κασσάνδρου, κατέστρεψε δὲ τὸν Ἰόλλου τάφον. Bonum ergo factum, quod ex optimae fidei membranis H. Stephanus admisit. WESS.

344. 33. Ἀκούων δὲ — προσκαθῆσθαι Πολυσπέρχοντα] Malo προσκαθῆσθαι. Aliud προσκαθῆσθαι, in obsidionibus tritum, et cum priore permisceri a librariis solitum. Adi Sylburgium ad Pausan. L. IV. 21. Mox Κάλλαν non sollicito, tametsi Κάλαν in Macedonibus multi probent. Auctor a more suo non deflectit. WESS.

345. 42. Ἀριστόνου μὲν ἀπέδειξε στρατηγὸν] Domo Pel- laeus et Pisaei F. Aristonus erat, inter septem olim corporis Alexandri custodes, et propterea in summa dignatione et gratia, ut ab Arriano L. VI. 28. et infra cap. 50. indicatur. WESS.

345. 46. Πρὸς δὲ τούτοις Ἀηιδάμειάν τε τὴν Αἰακίδου] Iustinus de Olympiade L. XIV. 6. *Itaque audito Cassandri ad-*

ventu, cum nuru Roxane et nepote Hercule in Pydnam urbem concedit. Proficiscenti DEIDAMIA, Aeacidæ regis filia, et Thesalonice privigna, et ipsa clara Philippi patris nomine, multaque aliae principum matronae, speciosus magis quam utilis grex, comites fuere. Quae, si nepotem Herculem excipias, eum enim Alexandrum adpellare debuerat, hinc sumpta putes. De Deidamia Aeacidæ bene ad eum locum Berneggerus. WESS.

345. 65. Τὴν μὲν πόλιν περιεχαράκωσεν] Vide not. in L. XIII. 49. WESS.

345. 72. Στρατηγὸν ἐξέπεμψεν Ἀταρρόριαν] Habet de Atarrhia quaedam Freinshem. ad Curtii L. V. 2. 5., nec certae tamen fidei. WESS.

345. 88. Ὅπερ οὐδέποτε γενέσθαι συνέβη] Oblitus eorum videtur, quae de Aleeta, Aeacidæ huius avo, prodidit L. XV. 13. Ceterum Aeacidæ calamitatem attingunt Plut. principio vitae Pyrrhi et Pausan. L. I. 11. p. 27. WESS.

346. 94. Ἐπιμελήτην ἄμα καὶ στρατηγὸν Ἀγκίσκον] Confer huius libri cap. 88., et perspicies, Lyciscum Aeacidæ in Epiro successorem Aleetam bello vehementi paene oppressisse. WESS.

346. 7. Ἐν Γαδαμάλοις] Adi ad not. c. 32. huius libri. WESS.

346. 10. Ἐτίγγανον — τὴν χειμασίαν — ὥστ' ἐνίους etc.] Nihil hinc demuto. Plut. Eum. p. 592. C. hiberna tanto spatio fuisse dissepta refert, ut, qui in primis erant, mille ferme stadia a postremis abessent. Quae nulla aut levis est discrepantia. WESS.

346. 23. Παρασκευάσασθαι δέξ' ἡμερῶν ἄπυρα σιτία] Perperam in his membranae aliquid innovant. Polyæn. L. IV. 6. 11. προσέταξε δὴ ῥάψασθαι μυρίους ἀσχοῦς, καὶ πληῖσαι τοῦτους ὕδατος, καὶ σιτία δέκα ἡμερῶν πέμψαντας (imo πέψαντας cum Casaubono) ἔχειν. Latina Nepotis Eum. c. 8. ferme eadem sunt: Ad hanc rem conficiendam imperavit (Antigonus) quam plurimos utres atque etiam culleos comparari: post haec pabulum; praeterea cibaria cocta decem dierum. Uterque probe, in coctis tamen cibariis, ut puto, discrepantes. Erat eorum usus in expedito itinere, cum festinato opus erat, non infrequens. Noster L. XIX. 96. καὶ τούτοις μὲν παρήγγειλε φέρειν ἄπυρα σιτία πλεόνων ἡμερῶν. Plut. de Athen. Glor. p. 349. A. οἱ μὲν στρατηγοὶ πολλάκις παραγγείλαντες ἄπυρα σιτία κομίζεν. At eadem fuisse ac cocta, non dixerim, tametsi non sim ignarus decreti, quod Nepotis verbis adposuit Ian. Gebhardus. Vocant Graeci τροφήν ἄπυρον, quidquid, ut edatur, ignis opera non habet opus. Suidas in Ἄπυρα σίτα bene, Ἄπυρος τροφή, ἢ δι' ὀπίωρας καὶ λαχάνων. Quo victu sese Sertorius oblectabat, δίαιταν ἄπυρον probans apud Plut. Sertor. p. 574. B., et M. Cato, ἀρίστῳ ἄπύρῳ, eodem auctore, contentus. Quin et Scipio exercitus ad Numantiam corruptiorem disciplinam corrigens, militibus iniunxit ἀρι-

στῆν ὀρθοὺς ἄπυρον ὄψον, δειπνοῦντας δὲ προσφέρεσθαι καὶ
 ζοῆας ὀπτὸν ἢ ἐφθὸν in Polyaeui L. VIII. 16. 2. Qui quidem
 victus cum nihil praeferat insoliti, mira mihi semper accidit M.
 Meibomii confidentia, Diogenem Laertium nullo iure sollicitantis.
 Scripsit ille Pythagoreos parabili cibo fuisse usos, ἄπυρα προσ-
 φερομένους L. VIII. 13., et Zenonem ἀπύρω τροφῇ χρῶμενον
 L. VII. 26. Homo meus τροφὴν ἄπυρον de cibariis non coctis ne-
 minem usurpasse ait: non certe Hippocratē, nec quemquam artis
 Apollineae mystam: legendum esse ὄσπρια priore loco et poste-
 riore ὄσπριων τροφῇ. Cogitasset producta exempla, saltem Sui-
 dam in consilium misisset, ἄπυρον τροφὴν ex Diogene citantem,
 et meritam temeritatis notam vitasset. Iam cum ἄπυρα omnia *fri-*
gida sint, et ὡὰ ἐκ πυρὸς ἄπυρα οὐα non cocta apud Aretacum
 Morb. Acut. L. I. 10., non iniuria conficias ἄπυρα σιτία cibos
 eos indicare, quos citra ignis operam sumebant. Mecum sentit H.
 Stephanus ad Plut. Sertor. p. 574., quem vide et Cl. Salmasium
 ad Capitol. in Gordian. c. 21., nimium eo quidem loco, ut alias
 dicetur. WESS.

346. 36. Ἐξαρον πῦρ μεθ' ἡμέραν τε καὶ νύκτωρ] Polyae-
 nus de iisdem L. IV. 6. 11. ὀλίγοι δ' αὐτῶν παγετώδους νυκτὸς
 γενομένης πῦρ ἀνέκασαν etc. WESS.

346. 40. Δρομάδας καμῆλους· διατείνει γὰρ etc.] Plut.
 Eum. p. 592. D. ἵππαστρίας καμῆλους vocat, de quarum in
 cursu celeritate supra auctor L. II. 54. et copiosissime S. Bochar-
 tus Hierozoic. P. I. lib. II. 4. Ego vero celare hic suspicionem non
 possum, quae Basilii M. Homil. in Divit. legenti suborta fuit.
 Describit praesulum doctissimus luxum et opes ditiorum interque
 alia p. 53. Tom. II. ἀγέλαι, inquit, καμῆλων, τῶν μὲν ἀχθοφό-
 ρων, τῶν δὲ νομάδων. Puto fuisse δρομάδων, quarum opportu-
 nior illic utique mentio erit. WESS.

347. 49. Μένειν ἐπὶ τῶν ὄρων] Legebatur ἐπὶ τῶν ὄρων,
 quod Rhodomannus corrigi iussit: qui si Basil. ἐκδοσιν inspexis-
 set, pro vero id potuisset putare. WESS.

347. 61. Καὶ πρὸς τὴν ἀποθεώρησιν πανταχόθεν εὐφυῆ]
 Solum hoc iustum et probum est. Quae addebantur, ex amanuen-
 sium progenita sunt nimia diligentia. Plut. Eum. p. 592. E. καὶ
 τόπον ἐξ ἀπόπτου καταφανῆ τοῖς ὀδεύουσιν τὴν ἔρημον (Eume-
 nes) περιβαλλόμενος, καὶ διαμετρήσας, ἐκέλευε πρὸ πολλὰ
 καίειν ἐν διαστήμασιν, ὥσπερ οἱ στρατοπεδεύοντες. Adiunge
 etiam Nepotem Eum. c. 9. WESS.

348. 99. Λογχοφόρους μὲν Μήδους] Male postremam vo-
 cem schedae quaedam omittunt. Vid. supr. c. 29. et Plut. Eum.
 p. 594. D. WESS.

348. 3. Τῶν πολεμίων παρελιῖσθαι] Sustuli hinc et, quor-
 sum oportebat, amandavi praepositionem κατὰ, inportunam ad-
 modum et nulli hic quidem rei. Rectam quoque est παρελιῖσθαι,

quo de H. Stephanus ad L. XVIII. 62. Utriusque opinionis auctores habeo membranas Reg. pr. WESS.

348. 10. *Ἐν μέσῳ μὲν ἀπειληφότες τὰ σκευοφόρα*] Non erat profecto, ut de his quidquam mutaretur. Usitatissima res tali in agmine erat. Solo utar Polyaeo L. III. 10. 7. *ἔταξε* (Timotheus) *τὸ στρατόπεδον εἰς ἑτερόμηνες πλινθίων, τὰ μὲν σκευοφόρα καὶ τὴν ἵππον εἰς τὸ μέσον λαβῶν.* De πλινθίῳ Aelianus *Tactic. cap. 41.* WESS.

348. 28. *Παρ' ὄλην τὴν δύναμιν τοὺς δ' ἐλέφ.*] *Παρ' ὄλην τὴν δύναμιν* (hic erado punctum) *τοὺς ἐλέφαντας πληρώσους pro πληρώσαντες.* RHOD. *Παρ' ὄλην τὴν δύναμιν τοὺς ἐλέφ. etc.*] Nemo dubitare potest, quin ita scripserit, ut constituta a Rhodomanno verba sunt, Diodorus. Cur ergo id recipere abnuerem? *Παρέταξε* non mutavi, etsi verius multo sit *προέταξε*. Sic cap. 28. *παρὰ-δὲ τὴν ὄλην τοῦ κέρατος τάξιν ΠΡΟΕΤΑΞΕΝ ἐλέφαντας τεσσαράκοντα.* WESS.

348. 80. *Συγῆν δ' αὐτοῖς καὶ Μιθριδάτης*] Consentit egregie Polybius, de huius Mithridatis nepote L. V. 43. scribens, ὁ δὲ *Μιθριδάτης* εὐχέτο μὲν ἀπόγονος εἶναι τῶν ἐπὶ *Περσῶν* ἐνός, τῶν ἐπανελομένων τὴν *Μάγον*. In Appiani Mithridat. p. 303. noster *ἀνὴρ* est τοῦ βασιλείου γένους *Περσικοῦ*, additurque floruisse Antigoni familiaritate, venisse in manifestum vitae discrimen ex quodam somnio, quod Antigonus per quietem viderat, id tamen fuga vitasse, atque in Pontum delatum sibi regnum ibidem firmasse. Ab istis Lucianus Macrob. c. 13., ubi ex condito instauratoque eo regno *ΚΤΙΣΤΗΣ* adpellatur, nihil dissentit. Quae omnia veterum testimoniis satis cum sint munita, non debuerat doctissimus Iac. Palmerius Exercit. p. 212. Mithridatem hunc Mithridati facere filium, Ariobarzanique nepotem, nedum Plut. Demet. p. 890. C. verba *Μιθριδάτης ὁ Ἀριοβαρζάνου παῖς* mutare ac scribere *Μιθριδάτης ὁ Μιθριδάτου τοῦ Ἀριοβαρζάνου*. Praeferrunt quidem speciem aliquam, quae de aetate Mithridatis Ariobarzani F. obmoventur. Plutarchus aequalem perhibet Demetrio Antigoni, et *νεανίσκον adolescentem*. Atqui Mithridates Ariobarzani, si considerentur, quae ad L. XVI. 90. adscripta sunt, contendunturque cum L. XX. 112. hoc tempore sexagenario maior erat. Male proin *νεανίσκος*. Qui quidem Plutarchi dissensus virgula dignus erat, in ceteris movendum nihil. Quia vero Mithridates hoc praelio cum Eumene contra Antigonum stetit, fuga ea in Pontum, de qua Appianus, Plutarchus et Lucianus, hac pugna prior censi potest. WESS.

349. 1. *Προστάξας πλησίον παραγ. ἀναβοῆσαι*] Edebatur ante *προστάξας* τῶν ἐναντίων πλησίον. Ego vero binas voces, quae medium occupant spatium, imprudenter ex superioribus repetitas, Codd. iussu exterminavi. WESS.

349. 4. Ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὧ κακαὶ κεφαλαὶ] Verbum imperativi modi, quod cum ἐπὶ τοὺς πατέρας iungatur, aut librorum incuria praetermisit, (credo) aut subaudiendum auctor reliquit. STEPH. Deest ὀρμαινετε, aut, modo rectum sit in Plutarcho, ἁμαρτάνετε. Proclamasse enim Argyraspides ait in Eumen. p. 593. D. ἐπὶ τοὺς πατέρας ἁμαρτάνετε, ὧ κακαὶ κεφαλαί. Sed forsā verbum ipsi reticuerunt, ut solent irati aut metu deiecti. Notum est Pompeii, cum profligato exercitu ad castra eius occupanda Caesariani pergerent, οὐκοῦν καὶ ἐπὶ τὴν παρεμβολήν; *etiam in castra?* apud Plut. Pomp. p. 657. E. Certius est scribi post pauca ὕψεσθε oportere. WESS.

349. 6. Οὓς μετ' ὀλίγον ὄψονται] Ὅψεσθε. RHOD.

349. 12. Τοσαύτη περὶ αὐτοὺς ἦν εὐχειρία] Posset blandiri παρ' αὐτοῖς, nisi auctor vulgatum pro suo putasset. En tibi ex L. II. 46. διαβεβοημένης κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην τῆς περὶ αὐτὰς ἀρετῆς. Et infra c. 54. μεγάλη — ἐμπειρία περὶ τοὺς εἶναι δοκεῖ. Mitto τὴν περὶ τὸ αἷμα ῥύσιν L. XIV. 115. aliaque plura. De Argyraspidum provecta aetate consentientem videbis Plut. Eum. p. 593. D. WESS.

349. 20. Δι' ὧν παρεστήσατο etc.] Expectasses δι' οὗ. Vulgatum si dedit auctor, in animo eius σύσσημα fuerunt. Παρεστήσατο invitis libris innovare nolo, nec satis tamen placet. WESS.

349. 28. Ὡστε μηδένα δύνασθαι συνορᾶν] Cultius hoc visum est. Polyaeus eadem in re L. IV. 6. 13. αἴρεται νεφελώδης κόνις ἐπισκοτοῦσα καὶ φιλίσι καὶ πολεμίσι. ubi necesse non erat, ut φιλίσι καὶ πολεμίσι corrigeretur. Polybius L. IX. 31. ὃ κατὰ μὲν τὸ παρὸν ἴσως πρώτοις ἐπισκοτήσῃ Μακεδόσι. Aristides T. II. p. 218. καὶ ὃ παροξυσμὸς ἐλεσκότησε τῇ πρὸς τὴν πόλιν δυσμενείᾳ. quod in τὴν — δυσμένειαν doctissimus Sam. Iebb citra caussam convertit. Sed ad rem. Pulverem, qui prospectum hoc praelio turbavit, Plut. Eum. p. 593. E. silentio non pressit. WESS.

350. 32. Ἦλιπξε γὰρ — λήσεσθαι — ἀκοντὶ κρατῆσαι] Si in membranis κρατῆσαι reperiretur, non foret pro reiiculo: nec tale tamen vulgatum, cui vis sit admovenda. Conf. L. XIV. 14. et cap. 91. p. 712. WESS.

350. 53. Πολλοὶ παρ' ἀμφοτέρων ἔπιπτον] Longe verius est παρ' ἀμφοτέροις, quod saepe in his libris amanuenses mutatum iverunt. WESS.

350. 77. Ἀλλὰ καὶ τὴν τῶν πολεμίων προσλ.] Adscripserat praestantissimus Rhodomannus τὴν τῶν πολεμίον pro πολεμίων. Erat in Stephanica ἐκδόσει culpa exscribentium τῶν πολεμίον. Id correxit. Paulo post ἡναγκάσθη εἶξαι rei series postulabat. Sermo enim est de Eumene. Mutavit auctor, ut ducem exercitusque meliorem partem tempori cessisse doceret. Ceterum ad quinque hostium millia ab Eumenianis, quod proxime dixit Diodorus, fuisse caesa, agnoscunt Iustinus L. XIV. 3. et Polyaeus L. IV. 6. 13. WESS.

351. 89. Καὶ τῶν περὶ τὸν Πευκέστην κατηγοροῦν etc.] Non iniuria quidem illi: pugnaverant enim Peucestes admodum segniter, sive, ut Plutarchus ait, παντάπασιν ἐκλελυμένως καὶ ἀγεννῶς in Eum. p. 593. D. WESS.

351. 14. Καταθήμενος εἰς σειρὸν] Lege σορόν. RHOD. Haud absurda Rhodomanni coniectura est, illorum Codd. qui σωρόν praeferunt, auctoritate paene munita. Habet et vulgata, quo se tueatur. Σειρούς et σιρούς vocant ὀρύγματα sive fossas, servandis frugibus aptas. Scholiastes Demosthen. Orat. de Cherson. p. 60. Σιρὸς ὁ λάκκος τοὺς θησανρούς καὶ τὰ ὀρύγματα, ἐν οἷς κατετίθεντο τὰ σπέρματα, ΣΙΡΟΥΣ ἐκάλουν οἱ Θραῖκες καὶ οἱ Αἰβυες. Philo de Telor. Construct. p. 86. τὰς δὲ κριθὰς δεῖ καὶ τοὺς πυρούς ὡς βέλτιστα καθάραντας, καὶ ΣΕΙΡΟΥΣ ὡς βαθυτάτους ὑπαιθρίους ὀρύξαντας etc. Mitto Varronem, Columellam, et ceteros, quos testimonium reddere iusserunt Raderus et Freinshem. ad Curtii L. VII. 4. 24. praeterea H. Vales. in Harpocrat. p. 51. Transiit hinc vocabuli potestas ad alias speluncas, etiam eas, quibus rustici lupis atque id genus feris insidias moliebantur, uti apud Longum Pastor. L. I. p. 13. et p. 15. Fingeam Antigenem Antigoni imperio in fossam fuisse deiectum, vivumque iniectis lignis ustulatum, ecquid insoliti erit? Simile exemplum si tibi postules, inspicere Acta Martyrum Sincer. p. 418. Th. Ruinarti. Quae quidem vulgato ut patrocinantur, cedam tamen ubi membranae edixerint. WESS.

351. 15. Εὐδημον δὲ τὸν ἐξ Ἰνδῶν etc.] Semper alias Εὐδαμον adpellat. Vid. ad huius libri c. 14. Mox Κέβαλον legitimum videtur. Macedones enim pro Κεφάλῳ dicebant Κέβαλον, soliti Φ in Β convertere, Βίλιππον καὶ Βαλακρὸν καὶ Βερονίζην λέγοντες, quae Plutarchi verba Quaest. Graec. p. 292. D. WESS.

351. 23. Περὶ Νῶρα τῆς Φρυγίας] De castelli situ confer L. XVIII. 41. WESS.

351. 26. Ἀνέλλε τὸν ἄνδρα] In egregii viri morte describenda diligentius et operosius versati sunt Plut. Eum. p. 594. et Corn. Nepos in eiusdem vita c. 12. WESS.

351. 33. Ὑπ' Ἀντιγόνοῦ ἐτύγγανε φιλανθρωπίας] Fecerunt haec benevolentiae Antigoni in Hieronymum argumenta, ut eius in laudibus, alioqui aspere Alexandri successores traducere solitus, plurimus esset. Docet Pausanias L. I. 9. p. 23. WESS.

352. 39. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν — Ράγας, ἢ ταύτην etc.] Eadem Duris Samius in Strabon. L. I. p. 103. C. Δοῦρις δὲ τὰς ΡΑΓΑΔΑΣ, τὰς κατὰ Μηδίαν, ὠνομάσθαι φησὶν ὑπὸ σεισμῶν ΡΑΓΕΙΣΗΣ τῆς περὶ τὰς Κασπίας πύλας γῆς, ὥστε ἀνατραπῆναι πόλεις συχνὰς, καὶ κώμας, καὶ ποταμοὺς ποικίλας μεταβολὰς δέξασθαι. ubi τὰς ΡΑΓΑΣ mavelim. Sic enim ceteri vocitant. Audi eundem Strabon. ex Posidonio L. XI. p. 783. Β. τοῦνομα δὲ ταῖς ΡΑΓΑΙΣ ἀπὸ τῶν γενομένων σεισμῶν γενέσθαι

μασιν, ἰφ' ὧν πόλεις τε συχναὶ καὶ κῶμαι διασχίλαι, ὅς γησι Ποσειδώνιος, ἀνευρέθησαν. Atque haec speciose illi quidem: conveniebat opinioni soli eius ingenium et vocabulum ΠΑΓΑΣ, quod suo e sermone repetebant. Ego vero vehementer fallor, aut regioni a vicina urbe id cognominis venit. Rhaga Mediae oppidum erat haud ignobile, eo titulo iam ante Alexandri expeditiones ex Arriano *Ἀναβ.* L. III. 20. insigne, *Ῥάγα τῆς Μηδίας* in Tobiae Histor. cap. IV. 1. Credemusne Medos Graecorum adeo studiosos fuisse, ut eorum voce regionis suae urbem nuncupare voluerint? Apage ineptias. Habent Asiae dialecti *ἄγ*, *ἄγγ* aliaque verba, unde si coniecturis fidendum esset, urbis eius cognomen extundi posset facillime. Sed nolo in re ambigua operam perdere. WESS.

352. 58. *Μησαῖαι γὰρ ἔπιπτον*] Opportunum hic est S. Ioannis illud Apocalyps. c. XVI. 19. *καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς τάλαντιαῖα καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους.* WESS.

352. 61. *Θεατροειδοῦς δ' οὔσης τῆς Ῥόδου*] Iterum de Rhodo L. XX. 84. *οὔσης δὲ τῆς πόλεως θεατροειδοῦς.* Eandem theatri formam praeferebat urbs Hierosolymitana, Iosepho teste *Antiq.* L. XV. 11. 5., quae tamen an ad elegantiam Rhodi proxime accesserit, merito dubites. Vide mihi Aristidem in Rhodiaca p. 342. et Strabonem L. XIV. p. 964. WESS.

352. 65. *Τῶν δ' ἐν τοῖς τέλγεσιν ὀβελίσκων συμφορ.*] Sunt hoc loco ex Interpretis opinione *ὀβελίσκοι* fistulae, tubi sive *formae*, sicuti Aquaeductuum scriptoribus nuncupari solent: quo quidem usu vocabulum id reperire nusquam memini, vereor etiam, ut quisquam alius. Quid? nulla necessitas urget, ut a constanti vocis significatione discedas. Fac in cloacarum exitu, ubi moenia permeabant, destituta fuisse verua (*ὀβελίσκους*) brevi spatio, ut aquarum colluvies effluere posset, disiuncta, et planus erit Diodori locus. Namque in aquagiis et cloacis in hanc usque diem cum idem observetur, opportunumque sit ad insidias vitandas atque hostem aditu intra urbem prohibendum, cur Rhodios rem utilem et commodam adeo insuper habuisse censebimus? Sententia est, veruum cratem in cloacis sub ipsis moenibus defixam, limo et quisquiliis ita fuisse obstructam, ut aquae transitum negaret. WESS.

352. 67. *Πᾶς μὲν ὁ περὶ τὸ Δεῖγμα — τόπος*] Athenis *δεῖγμα* forum erat, quod inibi τὰ δείγματα τῶν πωλουμένων mercatere sibi ostenderent. Vid. Harpocrat. in *Δεῖγμα* et scholia in Aristoph. *Eq.* v. 975. Meminit praeter alios Aelian. *Epist.* 18. *καὶ περιβλέπει τὸ Δεῖγμα καὶ πολὺς ἔστι, νῆ Δία, τόπος ἐπὶ τόποις λογιζόμενος.* ubi Interpres, ut solet, aberrat turpiter. Rhodi *Δεῖγμα* itidem forum rerum promercalium fuisse videtur, multis ornatum statuīs. *Ἔστησαν ἀνδριάντας ἐν τῷ τῶν Ῥοδίων Δείγματι* invenies in Polybii L. V. 88. Porro Bacchi templum, quod eadem in urbe erat, memorant multi apud Io. Meursium Rhod.

L. I. 11., qui quidem recte fecisset, si Aesculapii hoc fano sua collectanea adauxisset. WESS.

353. 2. Ὅπως — κοινολογησόμενος — ποιήσεται] Reddo auctori vetustis e membranis suam scripturam. Quod edebatur, consilium Antigoni prorsus evertibat. Prae se enim ferebat, Peucestam in Perside relictum iri, sese vero ad mare quam primum descensurum. Confer Polyae. L. IV. 6. 14. WESS.

353. 8. Παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγῆς — τεταχότα] Supra c. 15. διὰ τὴν παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγήν, de eodem Peucesta, et de Aristonoo mox c. 51. διὰ τὴν παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγήν. Quod et hic praestabilius. Habent, quae adfirmare hoc possunt, viri doctissimi Solanus et Hemsterhusius ad Luciani Halc. c. 2. Mox ἐν πεπολιτεμένον, ut c. 48., non absurdum foret. Vide tamen L. XIII. 27. et c. 32. WESS.

353. 15. Καὶ μεγάλας ὑπογραφόντων ἐλπίδας] Adscripsit not. Correct. Rhodomannus, ὑπογραφόντων suspectum est pro ὑποδεικνύντων aut ὑποφαινόντων. Prudentius Is. Casaubonus instituit, usum verbi ὑπογράφειν hoc Diodori loco stabiliens in Strabon. L. I. p. 67. Exemplis agemus, quae suspicionem omnem auolientur. Polybius L. V. 36. ἠναγκάζοντο πάντας ἐκκαλεῖν — καὶ πᾶσιν ΥΠΟΓΡΑΦΕΙΝ ἐλπίδας. et post pauca, ὑπογράφων αὐτῶν μεγάλας ἐλπίδας. Tum L. X. 32. καὶ πᾶσι τοῖς αὐτοῦ μεγάλας εἰς τὸ μέλλον ἐλπίδας ΥΠΟΓΡΑΨΑΣ. Accedat citatum a Suida testimonium. Ὑπογράφεται δείκνυται. Οἷς πᾶσιν ἡ σὺγγλητος ἀγαθὰς ἐλπίδας ὑπογράφουσα etc., quae vide in Excerpt. Ursini, quod L. Kusterum fugit, ex Diodoro Eclog. 10. Denique hoc Gregorii Nazianzeni Or. III. p. 93. C. οὕτω καχεῖνω τὰ μὲν ἤδη παρηγομεῖτο, τὰ δὲ ΥΠΕΙΡΑΦΕΙΟ ταῖς ἐλλείσει, καὶ ταῖς καθ' ἡμῶν ἀπειλαῖς. Quibus omnibus in locis ὑπογράφειν ἐλπίδας idem est ac *spem ostentare*. WESS.

353. 23. Ἐχοντα πεζοῦς — πεντακοσίους] Non spernerem καὶ ἱππεῖς πεντακοσίους ex Reg. 2., si quid aliunde praesidii accederet. Statim ἀναλαβὸν recipi potest, retineri etiam vulgatum: quod enim illud iteretur, id quidem insolens non est. WESS.

354. 31. Καὶ μετεσχηκότες τῆς ἐπιβουλῆς] Pro ἐπιβολῆς. RHOD.

354. 48. Ὑποστάντες ἀνηρέθησαν] Nisi intelligas τὴν ἐπιφορὰν τῶν πολεμίων ὑποστάντες aut τὸν κίνδυνον ὑποστάντες, ut alibi loquitur, scribendum erit ἀποστάντες. Sed vide c. 18. p. 332. WESS.

354. 55. Καρμανίαν εἶπεν ἔχειν Τληπόλεμον] Non aliter scripsit auctor. Conf. not. in c. 14. huius libri. WESS.

354. 58. Καὶ πολλοὺς ἔχοντας συναγωνιστὰς] Hoc satis erat. Quae addebantur, schedarum auctoritate librariis renisi. WESS.

354. 66. Καὶ Σιβύριον] Vid. L. XIX. 14. WESS.

354. 70. Τῷ μὲν λόγῳ πρὸς τὰς ἐν τῷ πολέμῳ χρείας] Plut. extrema Eumenis vita, Antigonus ὡς ἀσεβεῖς καὶ θηριώδεις τοὺς ἀργυροσπίδας παρέδωκεν Ἰβυρτίῳ (Σιβυρτίῳ) τῷ διοικοῦντι τὴν Ἀραχωσίαν, πάντα τρόπον ἐκτρίψαι καὶ καταφθεῖραι κελεύσας. Quibus non dissimilia Polyaeus L. IV. 6. 15. WESS.

354. 78. Τοῖς δ' ὑπακούουσι ἰδιώταις etc.] Raro proditoribus scelera bene procedunt: contra iis etiam, quos anteponunt, invisunt, ut vere apud Tacitum Ann. I. 58. Segestes. Vide Ian. Gebhardum in Nepotis Eumen. c. 13., qui hoc de genere plura. WESS.

355. 97. Τὴν τε χρυσὴν ἀναδενδράδα] Saepe Persicis rebus scriptores vetusti χρυσᾶς πλατάνους καὶ χρυσὴν ἄμπελον inserunt, docente Brissonio de Pers. Regn. L. I. 77. Mireris ergo ad haec Io. Chrysostomi Hom. VII. in Epist. ad Coloss. p. 377. B. λέγεται τις παρ' αὐτοῖς βασιλεὺς τοσοῦτον ἐνυβρίσαι τῇ τροφῇ, ὥστε πλάτανον ποιῆσαι χρυσὴν καὶ οὐρανὸν ἄνωθεν, καὶ οὕτω καθίσει nuper adscripsisse virum doctissimum, quis sit ille rex qui sibi platanum fecit auream, ut sub umbra eius sederet, nescio, nec usquam me legere memini. Adeo saepe infida memoria est, depositumque abnegat. Tu vide Herodotum L. VII. 27. WESS.

355. 19. Χοίνικας πέντε τοῦ μηνὸς] Vix satis illi homini sano ad victum erant unam in hebdomadem, siquidem χοίνιξ ἡμερήσιος τροφή, docente Diogene Laertio L. VIII. 18. cum nota Menagii. WESS.

355. 22. Καὶ τοὺς ἵππεῖς κατακόψαι] Lege ἵππους. RHOD. Καὶ τοὺς ἵππους κατακόψαι] Nihil certius Rhodomanni coniectura, cui ego, etsi libri omnes vetuissent, locum dedissem. Equitem pro equo posuisse Virgilium Georg. III. 116., et ante eum Ennium notum ex A. Gellio est Noct. Attic. L. XVIII. 5., sed ὑποζύγια καὶ ἵππεῖς κατακόψαι πρὸς διατροφήν iumenta et equites ad victum concidere, quis tandem? Franci victricibus Hungarorum armis intra Pragae moenia compulsi, rem istam magno suo malo cum maxime experiuntur. WESS.

355. 24. Ἐτι προσανεχούσης ταῖς ἔξωθεν ἐλπίσιν] Sibi servant, quod librarii heic intruserunt. In vulgato acquiescendum est. Polybius L. V. 72. οἳτοι μὲν εὐθαρσῶς ὑπέμενον τὴν πολιορκίαν, προσανέχοντες ταῖς ἐλπίσι τῆς βοηθείας. Et Excerpt. p. 1405. Ἐτι μίαν ἐλπίδα καταδοκοῦντες — καὶ ταύτη προσανέχοντες. Iosephus de Bello L. IV. 2. 1. καὶ ταῖς ἀπὸ τῶν καρπῶν ἐλπίσιν αἰὲ προσανέχοντες. Notat in bona spe esse, eaque niti. Mox ἔξω τάξεως auctoris est, qui et τοὺς ἔξω τάξεως cap. 22. atque alias dixit. WESS.

355. 36. Καὶ τὴν θυρωδίαν ἀνυπομόνητον] Postremam vocem auctor praefert. Vid. L. III. 29. et c. 34. WESS.

356. 58. Ἐπεχείρησε πεντήρη ναῦν κατασπῆν] Polyaeus πεντηχοιτήρη a Polysperchonte clam submissam Olympiadi, ut

eam conscenderet, refert, sed rem a Cassandro fuisse cognitam L. IV. 2. 3. WESS.

356. 63. Ολομένον δὲ δεῖν τοῦ Κασσάνδρου τὰ κατ' αὐτὴν etc.] Suspecta non fuisse, quae edebantur, miror vehementer: consistere certe invicem sibi pugnancia, non queunt. Si enim se suaque omnia victori Olympias permisit, non utique corporis sui salutem pacta est: tanto minus, cum ipsa aliter, ut vulgata ferebant, censeret. Sequamur potius scriptos libros et vertamus, cumque Cassander arbitraretur, debere eam omnia sua sibi permittere, difficulter persuasit, ut etc. Ἐπιτρέπειν τὰ περὶ αὐτῶν sive τὰ κατ' αὐτὸν frequens scriptori nostro est, neque dissimile admodum Polybiano δοῦναι ἐπιτροπὴν περὶ αὐτῶν, de quo alias. WESS.

356. 77. Φυγόντα — εἰς Βέδυν διαστρατοπεδ. ἔξεπολιόρησε] Urbem *Bedyn* legere non memini. Βέδος — πόλις est in Hesychio, sed literarum series et Etymologus Βεῦδος, quod Phrygiae oppidum, requirunt. Parum etiam placet διαστρατοπεδεύσας sive διαπεριστρατοπεδεύσας. Cui enim bono illa conpositio? Ab illis disseptam praepositionem διὰ si praecedenti vocabulo, ut oportere arbitror, adstruxeris, nascetur Βεδύνδια, prout Basil. voluit. At aequè id obscurum. Quis enim ΒΕΔΥΝΑΙΑ sive ΒΕΔΥΝΑΙΑ, unde alterum id progigni potuit, memoravit? Erat cum de *Bendilio*, quo de Livius XXXVIII. 41., cogitarem, quod etsi a Bisaltis longius fuerit disiunctum, constat Thracibus, e quo genere et Bisaltiae, Dianam Βένδιν fuisse dictam, suaque sibi *Bendida* per vastum regionis eius tractum habuisse. Verum nihil discernere tutius est. WESS.

356. 80. Τὸν Εὐμένη ζῶντα ἡγοούμενος] Retineri hoc potest. Dubites tamen haec glossa sit, an eorum librorum, in quibus τὸν Εὐμένους θάνατον οὐ πυνθόμενος sive ἀγνοῶν, id namque Reg. sec. voluisse videtur. Verum res eodem redit. WESS.

357. 89. Διὰ τὴν παρ' Ἀλεξάνδρου προαγωγὴν] Vide not. in cap. 35. huius libri. WESS.

357. 13. Οἷτοι μὲν οὖν παρεισπεσόντες etc.] Libet addere Iustini verba L. XIV. 6., haec mire adfirmantia: sed *Olympias ubi obstinatos venire ad se armatos vidit, veste regali, duabus ancillis innixa ultro obviam procedit. Qua visa, percussores attoniti fortuna maiestatis prioris, et tot in ea memoriae occurrentibus regum suorum nominibus, substiterunt; donec a Cassandro missi sunt, qui eam confoderent, non refugientem gladium nec vulnera, aut muliebriter vociferantem. Sic ille. Pausaniae L. IX. 7. dissensum viri docti dudum notarunt.* WESS.

357. 23. Ἀδελφὴ δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ στρατεύσαντος etc.] Si per membranas stetisset, servari potuerant exterminatae voces. Regnum enim Epiri a Philippo adiutus capessivit Epiroensis Alexander, sicuti scriptum est L. XVI. 73. De expeditione eius in Ita-

liam et infelici eventu Livius L. VIII. 24. Porro πλεῖστα καὶ μέγιστα in Alexandri magni gestis rebus optimum fuisset, nisi aliud caedenti schedae dedissent. WESS.

357. 32. Ἀλεξάνδρου δὲ ἀδελφὴν δημοπάτριον] Iustinum, qui patrem Thessalonicae dedit *Aridaeum* L. XIV. 6. errare notissimum est. Philippus consueverat cum Nicesipoli Pheraea, e qua filiam tulit Thessalonicen. Vid. Athenaeum L. XIII. p. 557. C. et Pausan. L. IX. 7. WESS.

357. 34. Ἐπὶ τῆς Πελλήνης] Lege citra haesitationem *Παλλήνης*. Haec enim Thraciae urbs est, cum Pellene sit urbs Achaiae. Consule Stephanum. RHOD. Ἐπὶ τῆς Παλλήνης] Non aliter scribendum hoc loco censuerunt viri clarissimi Is. Casaubonus in Strab. L. VII. p. 510. et Dukerus ad Thucyd. L. IV. 120. Estque res certissima ex Strabonis loco, Pausan. L. V. 23. et Livio L. XLIV. 11. Adde Philargyrium in Virgilio Georg. L. IV. 391., ibique pro *Corone* lege *Toronem* ob Apollodor. L. II. 5. p. 113. et Stephan. in *Τορόνη*. WESS.

358. 57. Ἐτι δὲ Κύνναν — ἔθαψεν ἐν Αἰγαῖς] Ex Diyllo Atheniensi haec sumta videntur, qui apud Athenaeum L. IV. 14. p. 155. Κάσσανδρος ἐκ Βοιωτίας ἐπανιὼν καὶ Θάψας τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν (Eurydicen et Philippum) ἐν Αἰγαῖς καὶ μετ' αὐτῶν τὴν Κύνναν τὴν Εὐρυδίκης μητέρα, καὶ τοῖς ἄλλοις τιμήσας οἷς προσήκει, καὶ μονομαχίας ἀγῶνα ἔθηκε. Perit Cynna, ingentis animi mulier, Philippi et Audatae Illyriae F., mox a fratris Alexandri morte summo Alcetae scelere, ut praeter Diodorum testantur Polyaeus L. VIII. 60. et Arrianus in Biblioth. Photii p. 220. Plura, quae vitam eius illuminant, viri doctissimi ad Aelianum Var. Hist. L. XIII. 36., non praeterito Interpretis, qui hic verterat *Cinnam*, quem *Alcetas sustulerat*, peccato. WESS.

358. 63. Πολιορκούμενος ἐν Νάξιῳ τῆς Πελοποννήσου] Nullam equidem Naxio, Perrhaebiae oppido, quod meminerim, alibi non lecto, controversiam movissem, nisi si Reg. 1. viam ad verum monstrasset. Refinge eius ἐν Ἀζώρῳ in ἐν Ἀζώρῳ, et urbem habebis, quam Strabo Ἀζωρον τῆς Τριπολίτιδος vocat L. VII. p. 504. Distinctius Livius L. XLII. 53. Deinde saltu angusto superatis montibus — descendit ad (Tripolim vocant) AZORUM, Pythium et Dolichen incolentes. Tum L. XLIV. 11. In Perrhaebiam inde ducit, et inter AZORUM et Dolichen stativa habuit. Atque hoc ego tantisper legitimum putabo, donec Naxio bonae fidei patronus aliunde suborietur. WESS.

359. 89. Τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν] Praepositionem stigmatē inussit Steph., nec est in Reg. 2. Ven. Basil. Habet ipse Diodorus L. I. 10. WESS.

359. 92. Ὅν τινες μὲν Σπαρτιὸν προσηγόρευσαν] Vide Schol. in Euripid. Phoeniss. v. 802. et Tzetzen ad Lycoph. v. 1204. WESS.

359. 96. Ἐγγελεῖς καταπολεμήσαντες] Abit Diodorus, ut pulere animadvertit Is. Casaubonus ad L. I. p. 78. Strabonis, a ceteris scriptoribus, qui Cadmum cum Harmonia ad Encheleas in Illyridem ultro abiisse, eorumque ducem ex oraculo constitutum produnt. Sic Apollodor. L. III. 5. 4. et Pausanias L. IX. 5. WESS.

359. 4. Καὶ καταφρονήσαντος τῶν πραγμάτων] Haud scio, an προστάξαντων, ut Thebis imperantes Polydorus contemserit, olim fuerit. Id quidem certe constat, etiam hic Diodoro cum ceteris male convenire. Ferunt illi Polydorum regnum reliquisse filio Labdaco, hunc Laiō, quem Zethus et Amphion eius possessione deiecerint: Amphione vero fatis functo, illud ipsum tandem recuperasse Laium. Confer Apollodorum et Pausaniam dictis locis. Scio, quae de Zetho et Amphione commentatus sit Eustathius in Homer. p. 933. et 1682. Sed neque ea congruunt. WESS.

359. 8. Ἀπὸ Βοιωτοῦ τοῦ Μελανίππης etc.] Vid. ad L. IV. 67., ubi de Boeoti genere paullo aliter. WESS.

359. 12. Εἰς Ἀλαζομερίαν καὶ τὸ Τιλφώσιον ὄρος] Strabo L. IX. p. 634. B. ὥστε καὶ Θηβαῖοι κατὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων στρατείαν ἐκλιπόντες τὴν πόλιν, ἐκεῖσε (Alalcomeniam) λέγονται καταφεύγειν, καὶ εἰς τὸ ὑπερκεῖμενον ὄρος ἐρμυρὸν τὸ Τιλφώσιον. Ceterum montem Τιλφωσσαῖον auctor vocat L. IV. p. 310., ubi adscripta vide. WESS.

359. 16. Οἱ καταλειφθέντες ἐξέπεσον — ἐπὶ Πελασγῶν] Iterum Strabo L. IX. p. 616. ὡς δ' αὐτως ἐπὶ Θραζῶν καὶ Πελασγῶν ἐκπεσόντες (Thebani) ἐν Θετταλία συνεστήσαντο τὴν ἀρχὴν, μετὰ Ἀρναίων ἐπὶ πολὺν χρόνον. Tum p. 630. κατέλαβοντο δ' αὐτὴν (Coroneam) ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἀρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκὰ, Nostro probe consentiens. Thucydides quidem, quod Casaubonus monere haud neglexit, exsilio moram multo breviorē illis tribuit, anno LX post Troiae ἄλωσιν Βοεotos rediisse adfirmans L. I. 12. At Nostrum idem Strabo adiuvat, dum eos patrium in solum postliminio inmigrasse sub tempus coloniae Aeolicae, ὃν ἐστελλον εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ τοῦ Ὁρέστου παῖδες ibid. p. 616. A., prodidit: namque Aeolica migratio centum circiter et triginta annis, quod intervallum quatuor generationes aequare potest, bello Troiano fuit posterior, Herodoto Vit. Homeri cap. ult. teste. WESS.

359. 19. Κατὰ τὸν γεν. ἐπὶ τῶν χοράων χρησιμὸν] De corvis vide quae annotat Erasmus in proverbio *Ad corvos*. RHOD. Boeotis Arnen Thessalicam incolentibus oraculum cecinerat, ἐκπεσεῖσθαι λευκῶν χοράων φανέντων, sive fore, ut conspectis corvis albis inde exciderent. Id puerili quodam lusu factum cum esset, relicta Arne in Bœotiam redierunt. Sic Zenobius Cent. III. 87., quem Schol. Aristoph. Nub. v. 133. exscripsit, Zenodotum vocans. Adfert alia idem Scholiastes, quae vide et loco παρὰ τὸν Παλαια-

τικὸν κόλπον lege τὸν Παγασητικὸν, de quo Scylax et Geographorum alii. WESS.

359. 28. Εἰκοστῷ δ' ἔτει ὕστερον — ἀνέστησε τὴν πόλιν] Ratio constat. Urbem, quam Alexander anno secundo Olymp. cxi everterat, Cassander sub initium Olymp. cxvi instauravit. Recte ergo vir magnus Athenaeum notavit Animadvers. L. I. 16. WESS.

359. 33. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ τὸ πολὺ etc. ἀνέστησαν] Pausaniam, e quo haec lucem accipiunt, inspicere L. IX. 7. WESS.

360. 49. Καὶ τὴν Ἑρμιονίδα — παρέλαβε] Urbem Argolidis credo vicinamque intelligit regionem, quam τὴν Ἑρμιονίδα Thucydides L. II. 56. et Pausan. L. II. 34. p. 192. adpellant. Alioqui urbs *Hermione* aut *Hermion* dici solet. Est in Orphei Argonaut. v. 1134. χθαμαλή τε καὶ εὐβοτος Ἑρμιονία, cui cum Hermione, quae de descensu ad inferos praedicantur, sunt communia, ea tamen alia est. Interpres longe illic a vero aberravit. WESS.

360. 51. Ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν Γερανίας] Credo legendum ἐπὶ τῆς κατὰ τὸν Ἴσθμὸν Γερανίας. Nullibi enim legitur Ἴσθμὸς Γερανίας. PALM. Aut id iustum est, quod vir eruditissimus addendum censuit, aut περὶ Γερανίας. Vid. Pausan. L. I. 40. qui Γερανίαν hunc montem itidem vocat. Porro μὴ συγκαταβαίνοντος, vel συγκαταβάοντος, quod Leid. in suo libro invenit, videtur praestare. Iustior certe caussa erat eorum militum ad Isthmum relinquendorum, quod Alexander sui copiam non faceret; qui si ad certamen descendisset, pares illi ob exiguum numerum haud fuissent. WESS.

360. 56. Ναύτιος Σπόριος etc.] Nomina consulum sic in ordinem ex Fastis redige atque emenda, Σπόριος Ναύτιος καὶ Μάρκος Ποπίλλιος. Et paullo ante pro Γερανίας Γερανείας, qui mons est inter Megara et Corinthum. RHOD. Σπόριος Ναύτιος καὶ Μάρκος Ποπίλλιος] Instauravi *Popillii* nomen, saepe librorum socordia defectum. Cetera scriptis debentur libris. Vid. Livium L. IX. 21. Porro κατέστησαν ex κατεστάθησαν natum videtur: ceteroqui ὑπάτους Σπόριον Ναύτιον etc. verius foret. WESS.

360. 66. Τοῦ δ' Ἀντιγόνοι λόγους ἀπαιτοῦντος etc.] Seleucus praefectum quendam, Antigono ignaro, mulctaverat. Haec irarum principia. Ὑβρίσαντος δέ τινα τῶν ἡγεμόνων τοῦ Σελεύκου, καὶ οὐ κοινώσαντος Ἀντιγόνῳ παρόντι, χαλεπήνας ὁ Ἀντιγονος ἤγει λογιμοὺς κτημάτων τε καὶ χρημάτων Appianus Syr. p. 195. ait. WESS.

360. 80. Εὐμένες καὶ φιλόνοστροπον] Noli quidquam mutare. Conf. L. XVII. 103. et Suidam in Δημίτριος. WESS.

360. 86. Προσελθόντων αὐτῷ τῶν Χαλδαίων] De horum disciplina diligentissime egit L. II. 30. etc. WESS.

361. 1. Δοξοῦσι δὲ καὶ Ἀλεξάνδρῳ etc.] Nota res est ex L. XVII. 112. WESS.

361. 16. Ἀρετῆς ὑπομεμενηκέναι πρόστιμον] III. Scaliger libro suo alleverat ἀρετῆς θάνατον ὑπομεμ. quo auctario haud scio an Diodorus se iactare possit. WESS. in Add.

361. 32. Καταστήσας σατράπην Πύθωνα] Pythonem Agenoris F., cui Indiae loca, Paropamisadis contermina, fuerant contributa L. XVIII. 39. et infra e. 69. WESS.

361. 35. Ὡς δ' εἰς Μάλλον παρεγένετο] Nemo dubitat, quin auctor ita scripserit. Vid. huius libri cap. 79. et not. in Hieroclis Synecdem. p. 704. WESS.

361. 37. Παρέλαβε δὲ καὶ τὰ ἐν Κύνδοις χρήματα] De castello hoc et veriore eius scriptura ad L. XVIII. 62., Innuvit autem Strabo L. XIV. p. 989. Eumenem inde gazam abstulisse, quod, si strictissime, et de universa quidem, accipiatur, vero parum conveniet. Mox ut συνάγεσθαι bene procedat, subintellige ex sequentibus συνέβαινε. WESS.

362. 46. Ἡξίουν Καππαδοκίαν etc.] Non dissentit Appianus Syr. p. 195. καὶ ὁμοῦ προεβέβησαντες (Ptolemaeus, Lysimachus, Cassander et Seleucus) τὸν Ἀντίγονον ἠξίουν τὴν ἐπίκτητον αὐτῷ γενομένην γῆν τε καὶ χρήματα πρὸς τε σφᾶς νεύμασθαι καὶ πρὸς ἑτέρους Μακεδόνας, οἳ τῶν σατραπειῶν ἐκπεπτώκεσαν. Nedum Iustinus L. XV. 1. WESS.

362. 66. Πτολεμαῖον δὲ τὸν ἀδελφιδοῦν — ἀπέστειλεν] Constitutus a patruo praefectus Hellesponti Ptolemaeus non multo post Dionysii, Heraclaeae Ponticae tyranni, filiam sibi matrimonio iunxit, Memnone in Photii Biblioth. p. 710. referente. De Amiso, quam librarii Ἀμισσὸν et Ἀμισσὸν saepe scribunt, Atheniensium colonia, eiusque fati conferendus praeter Strabon. XII. p. 823. Appianus est Mithrid. p. 380. WESS.

362. 73. Ἀριστόδημον τὸν Μιλήσιον etc.] Erat ex Antigoni intimis Aristodemus, sed adulandi artibus infamis, Plut. Demet. p. 892. et p. 896. WESS.

362. 77. Αὐτὸς — τὴν Ἀσίαν — διέλαβε πρῶτος] Persarum institutum erat, in speculis tota Asia collocare, qui sublatis in altum facibus alter alteri, secundus tertio atque ita κατὰ διαδοχὴν ostenderent, quid factum esset. Quem morem auctor de Mundo, neque enim Aristoteles est, cap. 5. p. 195. ed. Vulcan. ita describit: τὴν δὲ σύμπασαν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας — διειλήφεσαν — ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ, καὶ ἀγγελιαφόροι, καὶ φύλακες φρονκτωριῶν τε ἐποπτῆρες. τοσοῦτος δ' ἦν ὁ κόσμος καὶ μάλιστα τῶν φρονκτωριῶν, κατὰ διαδοχὰς πρῶσεων ἄλλήλοις ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούτων καὶ Ἐκβατάνων, ὥστε τὸν βασιλεῖα γινώσκειν αὐθήμερον πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουροῦμενα. Clarius adhuc Aeschylus Agamem. v. 290.

Φρονκτὸς δὲ φρονκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πρὸς
Ἐπεμπεν. —

Reliqua non addo, quippe longiora. Vide ibi Stanleium et ad Pers.

v. 247. et praeter ceteros Balth. Stolbergium Dissert. de Angariis. c. 3. WESS.

362. 84. Στρατοπεδεύσας δὲ ἐν Τύρῳ] *Ad Tyrum Interpreter.* Sic Artemidorus Oneirocr. L. IV. 26. de Aristandro, ἔτυχεν ἐν Τύρῳ τε ὄν καὶ πολεμοῦντι Τυρίους τῷ βασιλεῖ συνόν, erat *ad Tyrum et regi Tyrios oppugnanti praesens.* Forte hic Palae-tyrus intelligitur, de qua cap. seq. WESS.

363. 91. Πυρῶν μὲν μεδίμων μυριάδας etc.] Nolo hoc proscribere, neque tamen absurdum μεδίμους erit, quod Leid. suis in schedis reperit, modo per adpositionem quandam dictum censeatur. Lysias Or. XXXI. 7. ἔστειλε πεντήκοντα μυριάδας στρατιάν. S. Auctor Ep. ad Hebr. c. XII. 22. ἀλλὰ προσεληλύθατε — καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρει. Optime enim ita connectuntur ista, ut eos *ad myriadas angelorum conventum accessisse* innuatur. Namque ex Origene quod adfertur καὶ μυριάδων ἀγγέλων πανηγύρει, id Spencero debetur. Manu exarati Codices a vulgata scriptura non abeunt. Vide ipsum Origen. L. VII. Cont. Celsum p. 714. et L. IV. περὶ Ἄρχ. p. 183. ed. Paris. WESS.

363. 99. Πλῆρες δ' ἐστὶ ξύλων κεδρίων, καὶ πευκῶν etc.] Celeberrimus virtute et doctrina S. Bochartus citat legitque καὶ πευκίνων Phal. L. I. 4., quod in contextum, quem vocant, recepisse, si libri scripti fuissent auctores: ut enim plane Interpretis et Codd. quorundam exemplo praetereatur, caussa non erat. Libanus cedris, piceis cupressisque laetissime vestitus erat. Cyrillus Comment. in Esai. L. V. Tom. IV. p. 848. ὄρος ἐστὶ τῆς Φοινίκης ὁ Λίβανος, κέδροις τε καὶ κηπαρίσσοις καὶ ΠΕΥΚΗΙ κατόχομον. unde ξύλα κέδρινα καὶ πεύκινα Salomonis usui ex Libano caeduntur 1. Reg. V. 8. Adde H. Relandum, virum diligentissimum, sed Diodori oblitum, Palaestin. L. I. 48. WESS.

363. 2. Ναυπηγεῖα] *Ναυπήγια* Reg. 1. Leid. ut apud Aristoph. in Avib. v. 1157. WESS.

363. 22. Ὅτι Νικοκρέων μὲν καὶ τῶν ἄλλων etc.] Idem Nicocreon est, atque is de cuius superbo et crudeli ingenio Diogenes Laert. L. II. 129. et IX. 59. WESS.

363. 24. Καὶ Λαπίθιος ἔτι δὲ Μάριος καὶ Κερυνίτης] Legendum est *Λαπήθιος*, ab urbe *Λαπήθω*, cui praeerat. *Λαπήθω* enim plerique omnes vocant, etiam Ptolemaeus L. V. 14., modo sequamur schedas Coislinianas. Porro rectum est *Μαριεύς*, quod saepe in his Diodori libris amanuenses depravarunt. Cypri oppidum erat *Μάριον*, inde *Μαριεύς* apud Stephanum. Hanc utramque mendam Celeb. Iac. Gronovius ad Peripl. Scylacis p. 98. sustulit. Restat *Κερυνίτης*, cuius urbem Diodorus modo *Κερυννίαν*, modo *Κερανίαν*, librariorum tamen peccato, adpellat. Verum est *Κερυνία* sive *Κερύνεια*, ut apud Scylacem. Scio virum magnum in Strabon. L. XIV. p. 1001. *Κερυνίαν* praecoptasse ex Ptolemaeo. Sed eius non constat scriptura. In vetere Interprete et Mss. Coislin.

Κερυνία, quod a *Κερυνία* distat parum, neque multum deflectit, prout nostra aetate nuncupari adsolet, *Cerines*. Confer not. in Hieroclis Synecdem. p. 707. WESS.

363. 28. *Εἰς τὴν τ' Ἰόππην* etc.] *Εἰς redundare videtur*, scribit in not. Correct. doctissimus Rhodomannus, a quo dissentire hoc quidem loco n. lo. Posset saluum tamen esse, modo pronomen ante *ἀπειθούσας* collocaretur. WESS.

363. 34. *Εἰς τὴν πρὸς Παλαίτιρον στρατοπεδείαν*] Bel-
lissime mihi restitutus in integrum hic locus videtur. Castra Anti-
gionús ἐν τῇ Τύρῳ fuerat metatus, ut Tyrum, in insula positam,
oppugnaret, uti super. cap. vidimus. In continente contra eam Ty-
rum erat *Παλαίτιρος*, sive *παλαιὰ Τύρος*, sicuti L. XVII. 40.
dicitur. Strabo L. XVI. p. 1099. *μετὰ δὲ τὴν Τύρον ἢ Παλαί-
τιρος ἐν τριάκοντα σταδίοις*. Curtius L. IV. 2. 4. *Esse templum
Herculis extra urbem (Tyrum) in eam sedem, quam PALAETYRON
ipsi vocant*. Iusta ergo ἢ πρὸς ΠΑΛΑΙΤΥΡΩΙ στρατοπεδεία.
Ceterum de certamine super Palaetyro virorum multo doctissimo-
rum Iac. Perizonii Orig. Babyl. c. 6. et H. Relandi Palaest. L. III.
p. 1070. aliud monebo nihil, nisi adeundum Camp. esse Vitrin-
gam ad Esai. c. XXIII. p. 665., eumque rem ita, me quidem iu-
dice, expeditisse, ut dubium superesse nullum videatur. WESS.

364. 36. *Ὁ πιστευθεὶς ὑπ' Εὐμένους τῶν ὄστων τῶν Κρα-
τεροῦ*] Putes ad pleniorum verborum structuram τὴν ἐπιμέλειαν
aut ταφὴν τῶν ὄστων requiri. Plerumque enim ita loqui adsue-
verant. Supra L. XVII. 80. *Παρμενίον πεπιστευμένον τοὺς βα-
σιλέως Θησαυρούς*. Et L. XX. 19. *Πτολεμαῖος ὁ στρατηγὸς
Ἀντιγόνου δυνάμεις πεπιστευμένος*. S. Paullus Epist. ad Rom.
cap. III. 2. *ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ*. At secus res
habet hoc loco. Plenum erit ὁ πιστευθεὶς περὶ τῶν ὄστων, quam
praepositionem modo addit, modo negligit Diodorus. Exemplo
sint, *οὗτος δὲ πιστευθεὶς περὶ τῶν ὄλων* L. XIV. 12. Et ibid.
c. 66. *παρὰ δὲ τοῖς πολίταις πιστευθεὶς ἀπαξ στρατηγίας*. Tum
huius libri cap. 87. *ἐπειδὴ Πτολεμαῖον ἐώρα — καὶ τῶν κατὰ
τὴν Ἑλλάδα πραγμάτων πιστευόμενον ἀπάντων*. WESS.

364. 51. *Καὶ τὰ πράγματα λαμβάνοντα* etc.] Praestan-
tissimae feminae infelicem exitum, de quo Plut. Demetr. p. 911.
B., innuere videtur. Mater fuit Antigoni Gonatae, ut ex eiusdem
Plut. p. 906. E. constat. Male ergo nunc in Stephano *Φίλα, πό-
λις Μακεδονίας, κτίσμα Δημητρίου τοῦ Ἀντιγόνου παιδός, τοῦ
Γονατᾶ καλουμένου, ὃς ἀπὸ μητρὸς Φίλας ἐπὶ τοῦ Πηλείου
ἔκτισε πόλιν Φίλαν*, editur. Scripserat ipse, debuerat certe, *κτί-
σμα Ἀντιγόνου τοῦ Δημητρίου παιδός*. Atque hoc quidem diu
est, cum corrigerem: quia tamen id ipsum ad Plut. Demetrium p.
7. ed. Londin. animadvertit doctissimus M. Solanus, eidem in
solidum contribuo. WESS.

364. 65. Τοῦ Κασσάνδρου στρατηγοῦ] Fortasse Ἀσάνδρου. Vide mox c. 62. WESS.

364. 69. Καὶ Ζιβύτην τὸν βασιλέα — καταλαβὼν] Hic Bithyniae rex seu dynasta Plutarcho in Quaestionibus Graecis (T. II. p. 302.) dicitur Ζειποίτης, Pausaniae Ζυποίτης in Eliacis (L. V. 12.) At Memnoni (cap. 21. p. 721. Biblioth. Photii) Ζιποίτης, cui magis credo: fuit enim Heraeleota Bithyniae vicinus. Haec dubia parit iotacismus inferioris Hellenismi. Inde errorum amplissima messis. PALM. Καὶ Ζιβοίτην etc.] Hoc praetuli, quippe verius. Ζιποίτιον, πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Ζιποίτου βασιλέως, Stephanus inquit, et Tzetzes Chil. III. 950.

Ὁ τοῦ Ζειποίτου μὲν υἱὸς ἐκεῖνος Νικομήδης

Ὁ κτίσας Νικομήδειαν. — —

Livius habet Ziboetam, huius fortasse filium, L. XXXVIII. 16. cum Gronovii nota. Fuit Ziboetes Astacenis et Chalcedoniis, sicuti Plut. T. II. p. 402. clarissime docet, gravis adversarius. Astaceni ab eiusdem filio Nicomede videntur tandem oppressi, certe Astacus, condita prope eam Nicomedia, paullatim incolis vacuefacta est. Iam quod Tzetzes, et ante eum Memnon, Nicomediae conditorem perhibent Nicomedem Ziboetae F., ea in re consentientem non habent Stephanum, qui Νικομήδεια, πόλις Βιθυνίας Νικομήδους τοῦ Ζήλα παιδὸς, si tamen ita scripserit. Alibi idem, ἐστὶ καὶ Ζήλα — πόλις Καππαδοκίας, ἣν ἐκτίσεν ὁ Νικομήδους υἱὸς Ζήλας. Et melius. Nam Zeilas, Nicomedis F., et in regno successor est apud Memnon. c. 23. Unde priore loco τοῦ Ζήλα πατρὸς praestaret utique. Verum illud nunc non agimus. WESS.

364. 77. Ὡς δέ ποθ' — Σέλευκος ἔτυχε μὲν πολιορκῶν Ἐρυθρὰς] Mutavi distinctionem auctoritate Reg. primi Seleucus obsidebat Erythras, cuius urbis obsidionem, Ptolemaeo adveniente, solvit, aliorum classe properans. Erythrae in Ionia erant, loco aspero positae, Herodoto Vit. Homer. c. 18. indice. Oppidi incolas Ἐρυθραίους multi memorant, etiam Plutarchus Quaest. Graec. p. 298. B., quos nollem a viro consultissimo Histor. Foed. Part. I. p. 139. loco motos. WESS.

364. 89. Ἐτι δέ ὡς Ὀλυνθίους — κατόκισεν εἰς τὴν δμάνυμον ἐαυτῷ etc.] Cassandream Antigonus innuit, in quam praeter alios Olynthii con migrarunt. Confer huius libri cap. 52., et me nihil iniuria innovasse agnosces. WESS.

365. 1. Ἐλευθέρους, ἀφρορήτους, αὐτονόμους etc.] Liberos, immunes, suis legibus esse Graecos, ut Livius loquitur L. XXVIII. 32., sive αὐτονόμους καὶ ἀφρορολογήτους, quomodo L. XVII. 24. Noster. Adi Ezech. Spanhemii Orb. Rom. Exercit. II. 9. WESS.

365. 32. Τὸν τῆς Καρίας σατράπην Κάσσανδρον] Scribe Ἀσάνδρον, et mox iterum βοηθήσοντας τοῖς περὶ τὸν Ἀσάνδρον. Asander enim Cariae fuit satrapes, uti ad Lib. XVIII. 39.

evicimus. Quin equidem haud scio an et huius libri c. 57. et c. 60. in rebus Amisi, a Cassandro et Cassandri duce Asclepiodoro obessae, idem *Asander* intelligi debeat. Cassander quidem certe in Macedonia rerum suarum satagebat, neque in Cappadociam exercitum traducere poterat conmode, quod in facili erat *Asandro*, Cariae praefecto. Vitium, quo ducis nomen adpersum hic est, recurret in sequentibus haud semel. WESS.

366. 40. *Τῶν δὲ πάντων στρατηγὸν Μενέλαον τὸν ἀδελφὸν*] Vide L. XX. 48. WESS.

366. 53. *Κερυννίαν μὲν καὶ Λάπηθον ἐξεπολιόρησαν*] Diodorus *Κερυννίαν καὶ Λάπηθον* dederat, et mox τὸν βασιλέα τῶν Μαριέων. Respice not. in cap. 59. et c. 79. WESS.

366. 61. *Καὶ Ῥόδου*] Expungendas has esse voces in Ad-dend. admonet Rhodomannus, cui refragari quidem nolim, quamquam caussa, quae adiungitur, parum est praegnans. Seorsum ait de Rhodiis memorari: quod verissimum, sed de Hellesponto itidem memoratur seorsum. In membranis paullo plus praesidii. Tolle ergo, si lubet. Porro *Themisonis*, Cypriorum regis, cui Aristoteles τὸν προτρεπτικὸν scripserit, meminit Teles in Stobaei Serm. XCIV. p. 516., quem eundem esse, non temere dixero. WESS.

366. 65. *Σὺν ταῖς ἐν Τύρῳ καταλειφθείσαις*] Nihil hoc ad rem. Lege *καταληφθείσαις*, et eas intellige, quas capta Tyro suam in potestatem redegit. WESS.

366. 70. *Ἄφρακτοι δὲ τριάκοντα*] Interpres *cxxx aperta*, quasi *ἐκατὸν καὶ τριάκοντα* scribendum censuisset: quo quidem modo proxime acceditur ad navium numerum, quem finivit antea Diodorus, fit tamen iusto is auctior. Ut fatear ingenue, desiderari puto *triremium* numerum: nam nullas prorsus in tanta classe fuisse, cui tandem credibile fiet? WESS.

367. 96. *Οὐχ ὑπακούοντων δ' αὐτῶν*] Sequi debuerat *οὐχ ὑπακούοντος δ' αὐτοῦ*. quod et necessarium erit, nisi Polysperchontem et eius filium Alexandrum animo scribentis obversatos autumes. WESS.

367. 10. *Ἀπαντας ἀνεῖλον παρὰ τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων νόμιμα*] Vide L. XIII. 23. Humanissimus Graecorum mos erat et Deorum, ut ferebant, responsis constabilitus, supplicibus parcere. Dodonaeo Iovi adscribitur in Pausan. L. VII. 25.

Μηδ' ἰκέτας ἀδικεῖν. ἰκέται δ' ἱεροί τε καὶ ἄγνοί.
Quin *ἀλιτηρίους* et consceleratos adpellabant τοὺς ἁμαρτάνοντας εἰς τοὺς ἰκέτας in Schol. Aristophan. Equit. v. 443. Plura Sam. Petitus Leg. Attic. L. I. Tit. 1. p. 85. edit. Nov. et Stanleius in Aeschyli Eumen. v. 232. WESS.

367. 16. *Ἐπιμελητὴν τῆς πόλεως ἀπέλιπεν*] Cuius tandem? An *Stymphaliorum*, de quo paullo superius, oppidi? Fors est, ut *πόλις* regionem ipsam explicet, quod a sermonis usu non dissentire, ex Strabone L. VIII. p. 546. constat. WESS.

367. 17. *Καὶ θεὸς τὸν τῶν Νεμείων ἀγῶνα*] Illustrissimus et nunquam sine laude memorandus Iosephus Scaliger in suis ad Eusebium notis p. 85. hoc loco Diodorum graviter reprehendit et hanc narrationem accusat falsi, eo quod Nemeus agoni trietericus erat, et numquam cadebat in secundum Olympiadis annum, sed semper tertium. At ignoscant mihi tanti viri manes, si Diodorum hoc loco tueri confido: non est enim in culpa forte Diodorus. Fuerunt enim Nemea duplicia, aestiva scilicet et hiberna, ut ex Pausania liquet in Corinthiacis (cap. 15.) ubi sic ait de Argivis: *καὶ δὴ καὶ δρόμον προτιθέουσιν ἀγῶνα, ἀνδράσιν ὀπλισμένοις Νεμείων πανηγύρεϊ τῶν χειμερινῶν.* Et in Eliacorum II. (cap. 16.) post lacunam haec verba sequuntur: *ἐκλείφθη ἔτι ἐκ Νεμείων τε καὶ Ἰσθμίων ἀπὸ τὸν βασιλεὺς Ἀδριανοῦ ἐς Νεμείων ἀγῶνα τῶν χειμερινῶν ἀπέδωκεν Ἀργείοις.* Aestiva Nemea mensis Panemi die XII. celebrabantur, ut ait antiqua hypothesis Nemeorum Pindari. Panemus autem Attico Hecatombaeoni respondebat, ut ipse Scaliger asserit in suis de mensibus laterculis, et erant illa celebria Nemea trieterica et periodica. Hiberna vero fuisse annua iure putamus, sicut Athenis Panathenaica magna penteterica erant, et quinto quoque anno celebrabantur: minora vero quotannis. Hoc igitur loco Diodori Cassander post aestatem et autumnum in sua expeditione consumptum, dum in Macedoniam ad hiberna exercitum suum reducebat, Nemeorum agona hibernum curavit, non vero trietericum. PALM. Studium Diodori defendendi laudare possum, non item defensionem. Falsa res est, singulis annis Nemeos libernos fuisse celebratos. Nemei enim ludi trieterici erant, binaque qualibet Olympiade redibant. Id nos Critici veteres ad Pindarum docent Argum. Nem. III. et V. praeterque ceteros omnes Imp. Iulianus Ep. XXXV. p. 408. C. *Διτὰ δέ ἐστι,* inquit, *Νέμεια παρὰ τοῖς Ἀργείοις, καθάπερ Ἰσθμια παρὰ Κορινθίοις.* Addit his Imperator, suo tempore duos alios ab Argivis ludos edi, *ὥστε εἶναι τέσσαρας πάντα ἐνιαυτοῖς τέσσαρσι, ut quatuor omnino ludi annis quaternis sint.* Quae quidem sola validissime infringunt doctissimi Palmerii sententiam. Bina quaternis annis si Nemea celebrabantur certamina, Nemea hiberna non fuerunt annua. Aliam, qua Diodoro succurreretur, viam munire Sam. Petitus coepit Comment. L. L. Attic. Lib. I. Tit. I. p. 135. Pertendit Nemea anno quarto Olympiadis fuisse edita, et quoniam tertio quoque anno instaurabantur, secundo eadem anno acta. Idem in mentem venerat Setho Calvisio, probante in Prolegom. ad Pindari Nemeonic. Erasmo Schmidio. Atque hoc firmari si posset, commodissimum foret. Annus enim est Olymp. CXVI. secundus, quo Nemeum hunc agonem Cassander dedit. At obstant Nemeorum a viris illis doctissimis producta exempla, quae si cum cura examinentur, partim in Olympiadis annum primum, partim in eiusdem Olymp. tertium incurrent. Ipso examine abstineo, quod diligentissime eo perfuncti

sunt D. Petavius ad Iuliani Epist. XXXV. p. 117. et H. Dodwellus Dissert. VII. de Cyclis p. 300. Dices, si Nemei ludi perpetuo primis et tertiis Olympiadum annis respondeant, quid Diodoro fiet? Paucis ut absolvam, illud ipsum, quod viri excellenti eruditione Scaliger, Petavius, Dodwellus de eo praedicaverunt. Retulit in annum secundum Olymp. cxvi. partem rerum Cassandri, quae sequente tertio erant administratae, quoniam pleraeque ante Archontem Nicodorum evenerant: quod illi non esse insolens, alias ostendimus. WESS.

367. 24. *Πρόπελλον*] Pro *Πρόπέλαον*. RHOD. Vid. infra c. 68. WESS.

368. 37. *Ἀφροδισιάδα*] *Ἀφροδισίαν* Leid. male. Vide Stephanum in *Ἀφροδισιάς*. WESS.]

368. 42. *Ἀμφοτέρους κατεστρατήγησε*] Durum est *ἤκουσε*, deinde *κατεστρατήγησε* sine copula, ac videtur fuisse dicendum *ἀμφοτέρους οὖν κατεστρατήγησε*, vel ponenda aliqua alia particula ante *ἀμφοτέρους*. aut certe pro *ἤκουσε* debuisse praecedere *καὶ ἀκούσας*. Nisi hunc locum sicut et alios huiusmodi Diodori idiomati adscribamus. STEPH.

368. 51. *Τῶν ἀπὸ τοῦ στόλου παραβοηθεῖν*] Servari istud potest. Blanditur tamen vehementer *τῶν ἀπὸ Ῥόδου νεῶν παραβοηθεῖν* ex scriptis membranæ. Ipse auctor id asserit, cum in praecedentibus *παραπλεῖταις ἀπὸ Ῥόδου ναυσὶν* de eadem hac classe. WESS.

368. 65. *Ἐπὶ τὸ καλούμενον Ἐχορῆμα*] Erat in Palaestinae Aegyptique finibus. Ptolemaeo L. IV. 5. *Ἐχορῆμα Σιρβωνίδος λίμνης*, Plinio L. V. 13. *emersus Sirbonis lacus*. Ostium, quo in mare lacus iste erumpebat, fuisse videtur olim, quod dein ingestae oppleverunt arenae. *Τὸ δ' Ἐχορῆμα συγκέχλωσται* ait Strabo L. XVI. p. 1102., quem vide L. I. p. 114. cum nota Casauboni. WESS.

368. 69. *Τὰ πραχθέντα τῶν Ἑλλήνων*] Mirum si *πραχθέντα τῶν Ἑλλήνων* dixit, pro *πραχθέντα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων*. STEPH.

368. 76. *Διαφεύσατο τοὺς πιστεύσαντας ταῖς ἐπαγγελίαις*] Nisi *πιστεύσαντας ταῖς ἐπαγγελίαις* artissime iunxeris, praestabilius, cultius certe, *τῆς ἐπαγγελίας* erit, uti scriptis in libris, et Plut. in Demetrio p. 903. B. Habet de Messeniorum obsidione, ab Agathocle suscepta, Polyaeus quaedam L. V. 15., nec huius tamen temporis. WESS.

369. 90. *Πολλοὶ συνδεδραμήκεισαν*] Sic schedae omnes, a quibus dissentendi caussa non est. Indulgent in his sibi Graeci plurima. *Παρακεχωρήκεισαν* L. XV. 62. *προβεβήκεισαν* L. XIX. 30. *καταβεβήκει* mox cap. 69. *ἀναπεπόμκεισαν* Eclog. XXXII. p. 330. Ursini generis sunt eiusdem. Porro praepositionem *κατὰ*, quae ante *οὐδὲν* sedem invaserat, Codd. iussu eliminavi. WESS.

369. 99. *Εἰς Ἀβάκαινον*] Hoc verissimum. Vid. ad L. XIV. 78. WESS.

369. 3. *Φερέντην πόλιν τῆς Ἀπουλίας — εἶλον*] Opportune Acro in Horat. L. III. Od. IV. 16. *Ferentum oppidum est Apuliae, Venusinae civitati vicinum, in valle situm.* Cuius Grammatici verba insuper haud habuit de oppido disputans ad Livii L. IX. 16. Car. Sigonius, quem de *Nuceria Alfaterna* ibid. cap. 41. consulit. WESS.

369. 10. *Κοῖντος Πόπλιος τὸ δεύτερον*] *Κοῖντος Πουβλίλιος τέταρτον.* At Diodorus pro hoc nomine ubique scripsisse *Ποπίλιος* videtur. RHOD. Belle Rhodomannus. Fuit Publilius hoc anno quartum consul, uti Tabulae Capitolinae ostendunt. Vid. Pighium ad ann. CDXXXVIII. hos consules Livio L. IX. 22. reddentem, ibidemque Sigonium, qui suo e Diodori libro *Ποπλίλιος*, quod restitui, citat. WESS.

369. 17. *Κατέλαβεν — πολιορκοῦντας τὴν Κυλλήνην*] Navale Eleorum erat, ab Elide stadiis cxx disiunctum. Pausan. L. VI. 26. p. 518. *Κυλλήνη δὲ σταδίου μὲν εἴκοσιν Ἡλίδος καὶ ἑκατὸν ἀφέστηκε — καὶ ὄρομον παρεχομένη ναυσὶν ἐπιτήδειον, ἐπίνοιον δὲ ὄνσα Ἠλείων.* WESS.

369. 24. *Καὶ τοῖς Αἰγεῦσι — ἀποκαταστῆσαι*] Mallem *Αἰγιεῦσι*, ut apud Pausan. L. VII. 24. et Plut. Caton. Mai. p. 343. A. Huc quoque ducit *Αἰγιαίων*, quod mox e Mss. sequetur, vocabulum ex *Αἰγιέων* progenitum. Ausus sum id quidem refingere: nam *Αἰγισαίων* illud omnes ineptias superabat. Hoc non moveo, quod Achaeae *Αἰγεῖς* et Polybius scribat L. II. 41. p. 179. WESS.

370. 52. *Ἡ δὲ γυνὴ Κρατησίπολις*] Commeminit feminae, de clandestinis eius et Demetrii amoribus quaedam adspersens, Plut. in Demetr. p. 892. E. Vid. infra L. XX. 38. WESS.

370. 56. *Καὶ πολλοὺς τῶν ἀπόρων ὑπολαμβάνουσα*] Sic plane Excerpt. Peirescian. p. 360. *καὶ τοὺς ἀπόρους τῶν στρατιωτῶν ὑπελάμβανεν.* Nam *ἀνελάμβανεν*, quod H. Valesius substituit, eidem remittimus. Egregie Diotogenes ex Pythagorae sectatoribus apud Io. Stobaeum Tit. XLVI. p. 330. *δεῖ γὰρ ἐς τοῦτο πεπᾶσθαι τὰ χοήματα, ὥστε φίλους εὐεργετεῖν, καὶ διομένως ΥΠΟΛΑΜΒΑΝΕΝ, καὶ ἐχθρῶς δὲ μετὰ δίκης ἀμύνασθαι, is divitiarum fructus esse debet, ut amicis bene faciamus, egenos sublevemus, et inimicos iure ulciscamur.* Quod verissime dictum neglectiorem verbi usum abunde illustrat. WESS.

370. 73. *Περὶ τὸν καλούμενον Καμπύλον ποταμὸν*] Legere alibi id flumen non memini. Nomen a flexuosissimis orbibus, quibus Maeandri in modumolvebatur, videtur inpetrasse. *Καμπύλα* τόσσα Homeri et *καμπύλοι ὀδόντες* Lycophronis huc ducunt. WESS.

370. 81. *Εἰς Στρατόν πόλιν συνώκησαν*] Ex hoc loco credo accepit Ortelius suam *Stratopolim*, quam posuit in suo Le-

xico. Sed legendum est *Στρατόν πόλιν*. nam *Στρατός* urbs erat Acarnaniae caput ac veluti metropolis, ex Thucydide, Xenophonte, Polybio, Strabone, et aliis. PALM. Eadem Palmerius Graec. Veter. L. III. 5., et recte, ut ex scriptis Codd. adparet. WESS.

370. 83. *Ἄλλοι συνῆλθον ἐπὶ Σαυρίαν, Δεριεῖς δὲ etc.*] Urbis *Sauriae*, quod quidem sciam, nusquam alia mentio est. Palmerius Graec. Antiq. L. III. 8. eandem reperisse se negat, sicut et *Derienses*, quos tamen, si *Θυριεῖς* refinxeris, tuebitur Stephanus in *Θυρέα*, ubi *ἔστι καὶ Ἀκαρνανίας Θύριον διὰ τοῦ ἰ. τὸ ἔθνικόν Θυριεύς*. Vide ibi Iac. Gronovium, cui egregium hoc commentum debetur. De *Agrinio* apud Polyb. L. V. 7. WESS.

371. 91. *Καὶ διαβάς τὸν Ἐβρον ποταμὸν*] Foedum profecto mendum: Hebrum Thraciae fluvium in Illyriam transfert hic locus. Ita non scripserat proculdubio Diodorus. Lege confidenter *Δρινον*, qui necessario transvadandus erat Cassandro, ut in regiones Glaucae subiectas penetraret ex Apolloniatum regione, unde proficiscebatur. PALM. Quaeramus amplius de isthoc Illyridis Hebro: nisi quis *Apsum* haud procul Epidamno, quem tramittere ex Apolloniatum finibus profectus Cassander debuit, esse putet. *Dri-nus* Palmerii longius abest, nec spernendus tamen. WESS.

371. 25. *Εἰς Κῶν*] *Εἰς Κῶ* L. XIII. 69. At vide not. in L. XVII. 27. WESS.

371. 28. *Κάσσανδρος δὲ*] Verius *Ἀσανδρος* ob L. XVIII. 39. et XIX. 62. Quem vero *Prepelaum* adpellat, is *Πρόμειλλος* est huius libri cap. 64. scribentium peccato, quo et *Πρόμειλλος* et *Πρόμειλλος* confundi solent. WESS.

371. 34. *Περὶ Κάπριμα τῆς Καρίας*] Feliciores *Caprima* ista eruent: mihi ignota sunt. *Υλάριμα* Cariae notiora sunt, nec eadem propterea. Vid. ad Hieroclis Synecdem. p. 688. WESS.

372. 50. *Ἐνεδρεῖν τοὺς περὶ Πτολεμαῖον*] Tametsi praecesserit cap. 68. *ἀπέστειλαν ἐνεδρεῖσαι τοῖς πολεμίοις*, non sequor libros, in quibus *τοῖς* inest. Vulgatum enim illi nihil concedit. S. Lucas Evang. c. XI. 54. *ἐνεδρεῖοντες αὐτόν*. Iosephus de bello L. II. 21. 3. *ἐνεδρεῖοντες Πτολεμαῖον τὸν Ἀγρίππα*. Appianus Civil. Belli L. III. p. 881. *καὶ τοὺς ὀλίγους ὃ Δολαβέλλας ἐνεδρεῖσας*. Haec sufficiunt: nam ut ex Diodoro, cui saepe placet, loca stipem necesse non est. WESS.

372. 63. *Γεγονὸς ἔτη δύο πρὸς τοῖς εἴκοσιν*] Eadem Plut. Demet. p. 891. A. et Appian. Syriac. p. 196. WESS.

372. 80. *Συσκευαζόμενον τὰς πόλεις*] Sic de eodem Agathocle L. XIX. 102. *διανοοῦμενος καὶ ταύτην τὴν πόλιν συσκευαζέσθαι*. Et iterum cap. 106. Adde Demosthenem Or. de Cherson. p. 54. et quae ibi Critici veteres. WESS.

373. 98. *Μετὰ τὴν πρὸς Ἀντίπατρον μάχην etc.*] Vide L. XVII. 63. Videntur Spartani *τοὺς τρέσαντας*, ita vocare so-

lebant omnes, qui ex praelio re male gesta aufugerant, ignominiae nota, quam leges irrogabant, liberasse, invito tamen Acrotato. Prudentius simili in re versatus est Agesilaus, referente eius in vita Plutarcho, et maculae id genus describente p. 612. E. WESS.

373. 2. Πληγὰς τε ἐνεφόρησαν] Veneto Codici laus instaurati debetur loci. Xiphilinus, ut alios mittam, in Nerone Ἰούλιος οὐκ τις Μουντανός — προσέπεσέ τε αὐτῷ καὶ πληγὰς πολλὰς ΕΝΕΦΟΡΗΣΕΝ. WESS.

373. 15. Καὶ τὸ τῆς οἰκίας σχῆμα προσέπεσθαι etc.] Mirum, ni initium ultimi verbi ansam librariis dederit omittendi τοῦ προσενόουν, quod alii bene servarunt, in hoc vitiosi, quia προσέπεσθαι neglexerunt. Scribe προσέπεσθαι προσενόουν, et hians oratio bene progredietur. WESS.

373. 30. Ἀνήλωσε] Ἀνάλωσε Leid. satis Attice. Vid. Thom. Magistrum in Ἀνάλωσα. WESS.

Ibid. Τὰ μὲν πολιτευόμενος] Interpres, quasi κακῶς πολιτευόμενος esset, Latina adornavit. Ego vero longe praeferrem ex scripto Peiresciano πολυτελευόμενος seu πολυτελούμενος, si de vocis usu res certa foret. Contra enim se ponerentur διανοσφιζόμενος et πολυτελούμενος elegantissime, et altero magnificus apparatus, altero péculatus, quo utroque reditus dilapidarit Acrotatus, indicaretur. At verbum istud ostendi mihi cupio. Putes eruditissimum Valesium id ubi ubi reperisse: nam Excerpt. p. 124. τὰ μὲν πολυτελευόμενος, non ut vulgo, inquit, πολιτευόμενος, egregia emendatio. Simus itaque hoc Catone contenti. WESS. Πολυτελέσασθαι sic dixit Diogenes L. X. 11. p. 609.

373. 42. Διῆρον εἰς τὴν Λακωνικὴν] Reliqua viri fata exsequitur Pausanias L. III. 6. et VIII. 27. p. 656. WESS.

374. 51. Καθάπερ προὔπηρχον] Foedere, quod cum Timoleonte sociaverant, omnes Graeci nominis in Sicilia urbes Poeni liberatas reliquerant. Vid. L. XVI. 83. Quare aut priora tempora respiciunt haec, aut urbes eas contra pacta suae iterum ditioni adiecerunt. WESS.

374. 70. Πλειστικὴν μὲν φρουρὰν ἔχουσαν etc.] Ph. Cluverius Ital. Antiq. L. II. 15. p. 772. Πλειστινὴν corrigebat ob Livium: sed nondum certo constat *Plestinam* Marsorum et *Plistiam* Samnitium eandem fuisse: adde *Plistiam* in manu exaratis Livii libris *Plisticam* scribi, quod non esse de nihilo pulcre monuit Celeb. Io. Fr. Gronov. ad L. IX. 21. WESS. Πλειστινὴν probarunt suo etiam adsensu Scaliger et Is. Vossius. IDEM in Add.

374. 74. Ῥωμαίων Σατικόλαν πολιορκούντων] Interpres dum *Satriculam* oppugnant *Romani*: quod idem ille Cluverius Ital. Ant. L. IV. p. 1184. improbat: *Saticolam* enim urbem istam cum Graecis tum Latinis dici; quod verum. Livium adi dicto loco et Stephanum Byzantinum voc. Σατίκολα. WESS.

374. 90. *Κοῖντον Αἴλιον Ἰππαρχον*] *Αἴλιον* pro *Αἴλιον* scribendum Tabulae Capitolinae monent, tametsi *Aemilium* edti Livius. RHOD. *Κοῖντον Αἴλιον*] Accedo Rhodomanno. Ὀλιον, quod quibusdam in libris, Car. Sigonius probavit, dictum arbitratus, quomodo *Claudium* et *Clodium*, *plaustrum* ac *plostrum* efferunt ad Livii L. IX. 22. At *Αἴλιον* saepe Noster, nunquam Ὀλιον aut Ὀλιον scribit. WESS.

374. 92. *Περὶ τὰς καλουμένας Λαυστόλας*] Livius ita L. IX. 23. *obviam itum hosti, atque ad LAUTULAS ancipiti proelio dimicatum est. Tum, invenio apud quosdam, adversam eam pugnam Romanis fuisse, atque in ea cecidisse Q. Aulium magistrum equitum.* Unde conficitur, quod et in mentem Ph. Cluverio venit It. Ant. L. III. p. 1012. *Λαυστόλας* melius esse. Certe Latinae originis si oppidi hoc vocabulum sit, quod mihi nondum liquet, *Lautulae* praestabunt. Vid. Cl. Arn. Drakenborchium ad Livii L. VII. 39. *Μοχ ἐπέστη τῷ πλήθει* praeferebam. WESS.

374. 95. *Μόνος ἐπέστη τῷ τε πλήθει*] Vel τότε legendum, vel τῷ. Nam verbum *ἐπέστη* etiam dativum regit. RHOD.

375. 2. *Ἀποικίαν ἐξέπεμψαν εἰς Λουκερίαν πόλιν*] Mutuo sibi auxilio fuerunt schedae veteres: quod unis deerat, alterae expleverunt. Quin H. Stephanus in Codd. suorum aliquo id reperisse videtur: namque inter operarum peccatum vulgatum refert. Sed Livium audi L. IX. 26. *Eoque ira processit, ut Romae quoque, quum de colonis mittendis Luceriam consulere tur senatus, multi delendam urbem censerent.* — *Vicit tamen sententia ut mitterentur coloni.* Sic ille, verum Coss. M. Poitelio et C. Sulpicio, eaque parte Nostro minime consentaneus. *Λουκερίαν* Diodoro reddiderunt Is. Casaubonus in Strabon. L. VI. p. 435. et Ph. Cluverius Ital. L. IV. p. 1215. et Ill. Scaliger ad libri sui oram. WESS.

375. 7. *Ἀλλὰ καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα etc.*] Claudicabit oratio, nisi *ἀλλὰ κατὰ τοὺς* sive cum H. Stephano *καὶ κατὰ τοὺς* rescripseris. Vitium frequens et ex scribendi compendio natum. Vid. Coteler. Monum. T. II. p. 589. In Leontio Act. 4. de sectis p. 462. non multum dissimile reperies: *τοὺς χρόνους γὰρ ἐκείνους, βασιλεὺς εἷς ἦν ἐν Ῥώμῃ, καὶ εἷς ἐν Βυζαντίῳ* editur vulgo. Quanto melius in scripto Vossiano: *δύο γὰρ ἐγίνοντο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους βασιλεῖς, εἷς ἐν Ῥώμῃ* et reliq. Sed sunt hoc de genere plura isto bonae frugis in libello, de quibus alias. WESS.

375. 12. *Μέροχος Πόπλιος*] *Ποιτήλιος* pro *Πόπλιος*. RHOD. Vid. Livium cum nota Sigonii, et Fastos Pighii ad ann. CDXXXIX. WESS.

375. 14. *Καλλαντιανοὶ κατοικοῦντες ἐν τοῖς ἀριστεροῖς etc.*] Non muto, quantumvis L. XIV. 37. de Salmlydesso auctor, *οὔτιος δ' ἐστὶ μὲν ἐπ' ἀριστερῶ τοῦ Πόντου.* Eodem enim redit et diserte Strabo L. XII. p. 816. A. *καλεῖται δὲ τὰ ΑΡΙΣΤΕΡΑ τοῦ Πόντου Θρακικά.* Ceterum *Καλλαντιανοὶ* semper appellandi

erant urbis *Callatidis* sive *Callatiae* incolae, ut dixi ad Anton. Itiner. p. 227. Confer. L. XX. 113. WESS.

375. 43. Ἀπέσταλκεν — ἐπὶ βοήθειαν τοῖς Καλλαντιανοῖς] Quod in pr. Reg. erat βοηθήσων τοῖς Καλλ., commodius fortasse videbitur, nec est tamen. Sive enim ἀπέσταλκε τοῖς Καλλαντιανοῖς, seu βοήθειαν τοῖς Καλλ. artissime iunxeris, verborum ordo nihil habebit insolens. Regunt saepenumero utroque in sermone verbi sui casum substantiva, estque geminum huic L. XVI. 21. καὶ τῶν συμμάχων — ἐπὶ τὴν βοήθειαν τοῖς Βυζαντιοῖς τροπομένων. Alia si desideres, ecce tibi Dionysium Ant. Rem. L. I. p. 8. καὶ πολιτείας μεταδόσει τοῖς μετὰ τοῦ γενναίου ἐν πολέμῳ κρατηθεῖσι. Arrian. Ἀναβ. Ἀλεξ. L. I. c. 11. p. 25. μῆνιν Προῖάμον παραιτούμενον τῷ Νεοπτολέμῳ γένει. Plautum Amphit. I. 1. 12. *Opulento homini hoc servitus dura est.* Et Mercat. II. 11. 37. *Filius quam advexit matri ancillam suae.* Sallustium Catil. c. 32. *Quod neque insidiae consuli procedebant.* Haec sufficient. Adde tamen Cel. Iac. Perizon. ad Sanctii Minerv. L. IV. 4. 11. WESS.

376. 47. Περὶ τὸ καλούμενον ἱερὸν κατεστρατοπέδευσεν] Fanum erat ad ipsum Ponti os in continente Asia, ab Europa stadiis ferme XII disiunctum. Docet praeter alios Polybius L. IV. 39. et Noster L. XX. 112. Vide quae de eo copiose satis scripta nuper sunt ad S. Petiti Comment. L. L. Attic. L. V. Tit. 4. p. 503. WESS.

376. 52. Παραγενόμενος δὲ ἐπὶ τὴν — ὑπερβολὴν] Saepè de itinere per ipsos montium vertices ὑπερβολὰς τοῦ ὄρους Strabo, veluti L. IV. p. 313. B. ὥστε τὰς δι' αὐτῶν ὑπερβολὰς τοῦ ὄρους πρότερον οὕσας ὀλίγας — νυνὶ πολλαχόθεν εἶναι καὶ ἀσφαλῆς. Adde ibid. p. 315. B. et L. VII. p. 449. A. WESS.

376. 65. Ἐξέπεμψε Τελεσφόρον] Haud scio an idem sit Telesphorus, quem provinciarum olim praefectum Lysimachus, quod Arsinoen suam, crebrius vomentem, hoc ambigui soni versu

Κακῶν κατάρχεις τήνδε Μοῦσαν εἰσάγων

perstrinxerat acute, caveae inclusum circumferri excruciatumque interfici iussit, Athenaeo L. XIV. 1. p. 616. et Plutarcho de Exsil. p. 606. B. testibus. Nam quod Antigono cum maxime militat, id nihil officit. Deseruit eius dein partes, aliis sese adiuncturus infra cap. 87. WESS.

376. 92. Πάλιν ἐπελθὼν ὁ Φίλιππος — ἐν οἷς ἦν καὶ Αἰακίδης] Cassandri frater Philippus erat, qui praelio ad Oeniadas cum Aeacide congressus eundem superavit vulneratumque interfecit. Operae erit Pausaniam audire, γενομένης δὲ Φιλίππου τε ἀδελφοῦ Κασσάνδρου καὶ Αἰακίδου μάχης πρὸς Οἰνιάδας, Αἰακίδην μὲν τραπέντα κατέλαβε μετ' οὐ πολὺ τὸ χρεῶν lib. I. 11. p. 27. WESS.

377. 2. Κάσσανδρος ὁ τῆς Ἀσίας κυριεύων] Lege τῆς Καρίας, ut supra p. 704. (cap. 62.) τὸν τῆς Καρίας σατράπην Κάσσανδρον. PALM. Bene Palmerius. Addidisset Ἀσσανδρος Cariae huic praefecto fuisse nomen, suus huic loco color redisset. Vid. not. in L. XVIII. 39. WESS.

377. 10. Καὶ Σέλευχον] Non videtur de nihilo eorum Codd. scriptura, in quibus καὶ Κάσσανδρον. Fortasse lectum olim utrumque fuit, ut amicitiam cum Ptolemaeo, Seleuco et Cassandro, quam prius coluerat, missis legatis instauraverit. Vid. libri huius cap. 68. WESS.

377. 22. Πλὴν τῆς ἄκρας] Vide L. XX. 27. et Strabonem L. XIV. p. 963. WESS.

377. 25. Ἐπὶ τὴν Ἰασσον πόλιν ἐκπεμφθεὶς etc.] Plerique Ἰασσον, cuius cives in numis IACCEIΣ, adpellant, nec tamen omnes, sicuti ad Hieroclis Synecdem. p. 689. ostensum fuit. At id leve. Quae sequuntur ἡναγκάσθη προσθέσθαι τοῖς περὶ Ἀντίγονον, Interpres ad Ptolemaeum retulit, tanquam is cum Antigono se coniungere sit coactus: qui quidem Antigoni cum dux fuerit et fratris filius atque ab eodem ad Iassium occupandam missus, in aperto utique est, id parum procedere. Lege ἡνάγκασε ταύτην προσθέσθαι etc. urbem eam partibus Antigoni se adiungere coegit, et clara omnia erunt. WESS.

377. 47. Ἐπέπλευσαν — καταφρονοῦσι τοῖς πολεμίοις] Erunt fortasse, qui καταφρονοῦντες τῶν πολεμίων maluerint ex Reg. pr.; ego aliud censeo, et a vulgato non deflecto, quippe gestae rei satis congruo. WESS.

378. 57. Ἀντεστρατοπεδέσαντο — περὶ Κίνναν πόλιν] Urbis *Cinnae* nulla apud Livium in anni huius historia, nulla apud alios, quod rescire quitum est, mentio recurrit. Id Philippum Cluverium impulit, ut de Luceria cogitaret Ital. Antiq. L. IV. p. 1212., cui, nisi aliud Codd. scripti imperaverint, accedere non possum. Nam et nihil fere commune habent KINNA et ΛΟΥΚΕΡΙΑ, et praefert Italicum quid *Cinna*, ex nobili Corneliorum familia haud ignotum. Livium quod attinet, eius dissensus morari neminem debet, in gestis huius anni rebus diversos annales secuti. Ipsum adi L. IX. 24. et seqq. Fors ergo *Cinna* obscurum in Samnitium finibus oppidum fuit. WESS.

378. 68. Γάιον Μάινον] Γάιον Μαίνιον et Μάρχον Φόσλιον Ἰπαρχον. RHOD. Γάιον Μαίνιον] Ita scripsi ex Sigonii, Μαίνιον citantis ad Livii L. IX. 26., codice: cetera, etsi a Rhodomanno bene correctae sint, non audeo mutare. Liquet autem hinc et ex Tabulis Capitolinis, Dictatorem C. Maenium rei in Campanos gerendae, non quaestionis in eos exercendae causa fuisse dictum. Livius alios secutus annales dissentit. WESS.

378. 77. Αὐτοῦς ἀνεῖλον] Itaque sive timore eius, seu

conscientia, Calavios, Ovium Noviumque, (ea capita coniurationis fuerant) priusquam nominarentur apud dictatorem, mors haud dubie ab ipsis conscita iudicio subtrahit; hactenus Livius dicto loco. WESS.

378. 82. Γάιος Ίούνιος] Supple δεύτερον ex Livio (L. IX. 28.) Licet has vices rarissime annotet Diodorus, brevitati suae gratificans. RHOD.

378. 85. Παρμενίων Μιτυληναῖος] Eusebio Παρμενίδης Μιτυληναῖος, quod eodem redit. WESS.

378. 86. Στρατηγὸν Πολέμωνα] Quis fuit ille Polemo, de quo Diodorus solus meminit? Nullus profecto. Lege ex historia Πτολεμαῖον, ut infra hac eadem pagina et infra p. 742. (L. XX. 19.) PALM. Nullus dubito, quin verum assecutus sit vir eruditissimus. Ptolemaei, ducis Antigoni et eiusdem ex fratre nati, in his rebus frequentissima recurrit mentio, Polemonis, nisi sicubi illum loci possessione everterit, ut hoc et seq. capite, nulla. Supra vide cap. 57. WESS.

379. 98. Καὶ τὰς ἕξ Ὁρσοῦ ναῦς] Legendum esse Ὁρσοῦ, (licet Ὁρον non solum sit in excusis quibusdam codicibus, sed et in scriptis) ex initio huius paginae ac sequentis apparet. STEPH.

379. 99. Καὶ τειχίσας τὸν Σαγαρέα] Τὸν Σαγαρέα; quae Stephano urbs est Boeotiae. RHOD. In margine adscriptum est Σαλμονέα, utrobique male. Lege Σαγαρέα. Est enim ὁ Σαγαρευς urbs Boeotiae, de qua Dicaearchus, Strabo, Livius, Stephanus et alii. PALM. Καὶ τειχίσας τὸν Σαγαρέα] Instauravi urbis nomen, eoque fidentius, quod virorum doctorum coniecturae et discordes Codd. scripturae huc ducerent. In Ptolemaeo L. III. 15. neglecta una litera Σαγαρευς, quod librariorum peccatum, sicuti et hoc ipsum corrigendum monuit Abr. Ortelius. WESS.

379. 12. Ἡ τῆ βασιλεία βοηθῶν, ὑπὲρ τῶν οἰκείων etc.] Prima fronte videtur restitui posse hic locus addito duntaxat verbo coniunctivi modi ante vel post ἀγωνίσασθαι. Sed erit Ἀντίγονος nominativus participii βοηθῶν, quum potius debeat esse Κάσσανδρος, meo quidem iudicio: quare lectionem margini adscriptam huic praefero, orationem ἀνακόλουθον esse dicens, et quum praecessisset, ἢ μένοντος Κασσάνδρου περὶ τὴν Ἐββοίαν, sequi debuisse ἢ τῆ βασιλεία βοηθοῦντος. Sed in priore loco post μένοντος Κασσάνδρου subiungitur αὐτὸς καταλάβη, videlicet ὁ Ἀντίγονος. at in posteriore, quum et participium et coniunctivus ad eandem personam ferantur, dicere non potuit ἢ τῆ βασιλεία βοηθοῦντος ἀποβάλη. ideo dixit ἢ τῆ βασιλεία βοηθῶν ἀποβάλη. STEPH. Hic enormis ἀσυνταξία est: cui scholion marginis quidem mederi, sed nimis violenta castratione, conatur. Quid? si βοηθοῦντα scribas, et post Κάσσανδρον restituas ἀναγκάση; RHOD. Recto quidem decurret tenore Diodori oratio, si monitori Rhodomanno suffragaris eiusque laudaveris medicinam: at ea violen-

tior est atque omni schedarum veterum patrocínio caret. Res' se-
cius in H. Stephani habet expositione, cui et Codd. auctoritas pon-
dus addit, et Graecorum saepe ex usu ordinem verborum varian-
tium consuetudo. Illam ergo amplector, cetera lectori integra re-
linquens. WESS.

379. 15. Πλείσταρχον μὲν ἀπέλιπεν ἐπὶ τῆς — φρουρᾶς]
Cassandri frater *Plistarchus* fuit, de quo Pausanias L. I. 15. et
Plut. Demetr. p. 903. plura. WESS.

379. 31. Διέδωκε — κατὰ πόλιν εἰς τὴν χειμασίαν] Vid.
ad L. XV. 38. Novi probe illust. Scaligeri decretum in Act. Liter.
Schurzfleischii p. 27., quod sermonis usu non firmari animadverto.
Ecce tibi Polybium Excerpt. p. 1421. σὺν δὲ τούτοις καὶ πλείους
ἑτέρους ἐξηριθμηταὶ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ ὀνομάζων. ubi κατὰ πό-
λιν, citra controversiam est *ex singulis oppidis*. Adde Ioseph. L.
II. B. I. cap. 10. 3. πάντων γὰρ τῶν ὑποτεταγμένων ἔθνῶν
ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ συγκαθιδροκόντων τοῖς ἄλλοις θεοῖς καὶ τὰς
Καίσαρος εἰκόνας. Et Basilium M. de Spiritu Sancto c. 7. κατὰ
τε χώραν καὶ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ ταύτη κέχρηται τῇ φωνῇ. Sed
desino: quae alias conduxit, abunde sunt. WESS.

379. 43. Ἐπίκαιρος γὰρ ἢ πόλις ἐστὶ etc.] Ad Graeciae
principatum retinendum Chalcide nihil poterat esse opportunius.
Philippus, Persei pater, propterea eam inter τὰς πέδας τῆς Ἑλλά-
δος sive *Graeciae compedes* non inmerito numerabat apud Po-
lyb. L. XVII. 11., Livium L. XXXII. 37. Plut. Flamin. p. 374.
D. Μοχ Πολέμων rectius Πτολεμαῖος erit. WESS.

380. 62. Καὶ τῶν Ὀπουντίων τὰ Κασσάνδρου φρονούν-
των] In his nihil est quod offendat. Si qui tamen cum Reg. I.
sentire malint, fruantur arbitrio suo. WESS.

380. 85. Καὶ τὸν τῆς Κερανίας δυνάστην] Margini adscri-
ptam lectionem comprobare videtur locus quidam p. 705., in quo
nomen idem legitur, sed cum *νν*. Ibi autem cum *Κερυννία* copu-
latur non *Λαπίθια* sed *Λάπιθος*. Pro quo secundum Stephanum
Λάπηθος scribendum fuerit per *η*. Nam illi *Λάπηθος* urbs est
Cypri, *Λαπίθη* Thessaliae. Apud Strabonem (L. XIV. p. 1001.)
scriptum est *Λάπαθος*. STEPH.

380. 86. Τὸν τοῦ Μαλιέως] Si hoc non est parentis Sta-
sioeci proprium, ut τὸν τῶν Μαριέων, scilicet βασιλέα, legam,
certa ratione adducor. Est enim *Μάριον* (pro quo alibi *Μάριος*
perperam in historia nostra legitur) urbs Cypri, cuius gentile *Μα-
ριεύς*, ut Stephanus docet. Ideo haud scio an non supra p. 705.
A. legendum sit *Μαριέων* pro *Μανέων*, *Mariensium* non *Ma-
nensium*: quorum idem Stasioecus rex ibi nominatur. RUOD. Non
repeto, quae de *Lapetho* et *Mario*, Cypri oppidis, scripta superius
sunt ad huius lib. c. 62. WESS.

381. 93. Ποσίδειον καὶ ποταμοὺς Καρῶν] Non memini

Ποταμὸς Καρῶν alibi legere. Flumen Syriae *Καρῶν* est in Stephani *Καρῶν*, a quo id Mesopotamiae oppidum nomen indeptum fuisse ait. Sed id ab ora Syriae superioris maritima, de qua heic loci, aberat longius. *Posideum* non obscura Syriae urbs erat prope Orontis ostium ex Ptolemaeo L. V. 15. atque aliis. Ipse auctor eius commemorat Excerpt. Peirescian. p. 378., ubi prave nunc *Πισίδιον*. WESS.

381. 12. *Σταθμὸς εἴκοσι καὶ τέσσαρας*] Quidam *mansiones* reddunt, de quibus lege Herodotum (L. V. 53.) ubi singulis CL stadia tribuit, quae quinque milliaria Teutonica, demto quadrante cum duobus stadiis efficiunt. Stathmi igitur XXIV constituunt CXII milliaria cum dimidio, si XXXII stadia pro uno milliari acceperis. RHOD. Herodotus non dicit *σταθμὸν* aequare CL stadia, sed diurno itinere totidem stadia posse absolvi: nec longe tamen ab isto intervallo afuisse videtur. Graeci saepe itinera *σταθμοῖς*, ut Latini *castris* metiuntur. Noster quidem certe L. XIV. 29. *σταθμὸν* de diurno itinere accepit. Nam quod apud Xenophont. *Ἀναβ.* L. IV. p. 265. de Graecis *ἐντεῦθεν ἐπορεύθησαν διὰ Χαλύβων ΣΤΑΘΜΟΥΣ ἑπτὰ* legitur, id ipse expressit *διήλθον ἐν ἡμέραις ἑπτὰ*. Unde manifestum est, citatissimo itinere usum fuisse Antigonum, qui VI diebus *σταθμὸς* sive *mansiones* XXIV percucurrerit. Mallem autem in praecedentibus *ἕξ ἡμέραις*, etsi non nesciam, quid vulgato patrocinetur. WESS.

381. 28. *Περὶ τὴν παλαιὰν Γάζαν τῆς Συρίας*] Mirum est Gazam hic semel iterumque *παλαιὰν* adpellari, et *Παλαιὰν Γάζαν* in Dexippi fragmento apud Syncellum Chronograph. p. 266. Fuitne duplex olim *Gaza*, uti *Tyrus* et *Palaetyrus*? Ita puto. Vide ordinem rei gestae. Ptolemaeus castra metatur ad Palaegazam: eandem in urbem suas copias coegit Demetrius. Pugnatur. Victus abit Demetrius, retroceditque cum equitibus ordines servantibus Gazam usque: mox ubi sub solis occasum Gazam praeteriisset, equitum aliqui in urbem se, res suas ablaturi, recipiunt, et ab insequente Ptolemaeo una cum urbe capiuntur. Haec cap. 84. Quae quidem, nisi plane erro, ita comparata videntur, ut *Palaegaza* et *Gaza* diversae sint censendae, nec longo tamen intervallo disseptae. Putares *Παλαιὰν* eam esse, quam Alexander expugnatam evertit, quoniam de illa Strabo L. XVI. p. 1102. A. *κατεσπασμένη δ' ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ μένουσα ἔρημος, eversa ab Alexandro Gaza est, manetque deserta*. Verum obstat situs, qui nobilissimae Gazae, quam Alexander occupavit, idem mansit: habent praeterea ultima Strabonis verba plurimum difficultatis; neque enim verum est, quod et viri docti dudum viderunt, Gazam post Alexandri tempora desertam durasse. Diodorum, quem illi neglexerunt, advocabo. Refert huius lib. cap. 59. Antigonum *Ioppen* et *Gazam*, quod dicto audientes non erant, pugnando cepisse. tum eandem Gazam a Ptolemaeo fuisse subactam cap. 84.

eundemque principem Ioppen, Samariam et *Gazam*, adventante maximis cum copiis Antigono, destruxisse, infra c. 93. Haec, alia ut mittam, Strabonis ista καὶ μένουσα ἔρημος sollicitant vehementer, paeneque efficiunt, ut cum Palmerio adsititia autumem, praesertim quoniam Xylander vertendo eadem praeteriit. Utcunque id ceciderit, persevero ea in opinione, duplicem fuisse *Gazam*, proboque illa Hieronymi de Loc. Sacr. vehementer, *antiquae civitatis (Gazae) locum vix fundamentorum praebere vestigia: hanc autem, quae nunc cernitur in alio loco, pro illa, quae corruit, aedificatam*. Adi nunc ad S. Lucae A. A. cap. VIII. 26., ubi de Gaza αὐτὴ ἐστὶν ἔρημος, et hanc *Palaegazam*, missis eruditorum fluctuationibus omnibus, intellige. Habet de duplici Gaza Palmerius etiam Exercit. p. 85. nonnulla, quae, ut alias fortasse ostendam, consistere non possunt. Vid. et not. in Antonini Itiner. p. 151. WESS.

381. 36. Καίπερ νέος ὢν παντελῶς] Annis xxii non maior. Confer supr. c. 69. WESS.

382. 50. Τοῦ τε πατρὸς ἤδη γεγηρακότος] Suidam haec, et quae consequuntur, excrispsisse in Δημήτριος, L. Kustero minime latuit. WESS.

382. 53. Ἐτι δὲ κεκοσμημένος ὄπλοις βασιλικοῖς] Mera παραδιόρθωσις est Reg. I. scriptura: vulgatam Suidas quoque tuctur. Erat Demetrius ἰδέα καὶ κάλλει προσώπου θαυμαστός καὶ περιττός, omnemque fictorum et pictorum artem frustrabatur, Plut. Demet. p. 889. D. teste. Astris propterea et soli, astrorum pulcherrimo, comparatur in Ithyphallico carmine apud Athen. L. VI. 15., sicuti probe monuit magnus Animadversor. Conf. infra L. XX. 93. WESS.

382. 77. Καὶ πλαγιοφύλακας τὰς ἴσας] Scio φύλακας et φυλάκους veteres subinde probasse, decretumque Eustathii in Homer. p. 1365. illa de re, nec hic tamen recipio. Superius cap. 28. πλαγίας φυλαπτούσας ἔξω τοῦ κέρατος ἴλας nuncupavit. WESS.

383. 10. Ἐτάξαν δὲ ἐπὶ τοῦ κέρατος τοῦ τῶν etc.] Scribe ἐπὶ τοῦ κέρατος τούτου τῶν ἰππ., ut post pauca προέταξαν τοῦ κέρατος τούτου καὶ τὰ ψιλικά. WESS.

383. 13. Κομίζοντας χάρακα σεσιδηρωμένον] Sollemne ad beluarum equitumque impressionem impediendam inventum erat κατασπεῖραι τριβόλους σιδηροῦς ἢ σανίδας εὐβάλλειν κεντροτάς, uti Plut. in Aprophtegm. p. 200. B. loquitur. Relege quae dicta ad L. XVIII. 71. fuerunt. WESS.

383. 34. Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐπιστροφὴν] Nihil moveor illorum Codd. imperio, haec qui mutant. Tritum est in Graecorum militia ἐπιστροφῆς vocabulum apud Aelianum Tact. c. 31., dicunturque ἐπιστροφὴν ποιῆσθαι, qui in hostem iterum sese convertunt. WESS.

383. 51. *Τινὰ μὲν αὐτῶν περιεπείροντο*] De verborum structura dictum supra L. V. 8. fuit. WESS.

384. 60. *Ἀπρακτον ἐποίει τὴν βίαν αὐτῶν*] Si ἡ τοῦ χάρακος πῆξις praecederet, nihil hic quidem salebrosi foret. Nunc verba considerata, ac si dictum τοῦ Ἰπτολεμαίου — προεωραμένου fuisset, quod praeter morem Diodoro atque aliis haud accidere, notum est. Vide hoc L. XIX. 96. *τῶν δὲ περὶ Ἀθήναιον κατηγόρει, φάσκων — ὑπ' αὐτοῦ* etc. WESS.

384. 88. *Διελθὼν σταδίους ἑβδομήκοντα καὶ διακοσίους*] Usus his est Cel. H. Relandus Palaestin. L. II. 14. ut quantum Gaza ab urbe Azoto afuerit, demonstraret: non male quidem ille, quamquam revera intervallum indicatur, quo Palaegaza et Azotus disseptae erant. WESS.

384. 96. *Ἐπεσον μὲν πλείους τῶν πεντακοσίων*] Haec sana praestare nolo. Caesarum numerus pro cladis eius magnitudine et multitudine captivorum minor est. Puto fuisse πλείους τῶν πεντακισχιλίων, quem numerum Plutarchus edit in Demet. p. 891. Α. *ἔσφαλλη περὶ πόλιν Γάζαν ἠττηθεὶς* (Demetrius) *ὀκτακισχιλίων ἀλόντων καὶ πεντακισχιλίων ἀποθανόντων*. Ut ut erat, in tempore pugnatae huius pugnae egregie Diodoro convenit cum Castore Chronographo apud Ioseph. L. I. C. Apion. c. 22. p. 455. WESS.

385. 7. *Καὶ συνθέμενος πάλιν πρὸς αὐτὸν*] Ordo sermonis πρὸς αὐτοὺς expostulabat. At Diodorus ad unum transit Seleucum, quem Babyloniae possessione everterat contra datam fidem Antigonus. Ceterum Iustinus Demetrio privatum omne instrumentum ac familiam a Ptolemaeo fuisse redditam, adiecto hoc verborum honore scribit. *Non se propter praedam, sed propter dignitatem inisse bellum; indignatum quod Antigonus devictis diversae factionis ducibus, solus communis victoriae praemia corripuisset* L. XV. 1. WESS.

385. 11. *Προσέταξεν ἐπὶ τὰς ναυαρχίας διελεῖν*] Non audeo citra Codd. auctoritatem τὰς ναυαρχίας configere: ingenue tamen ut fatear, τὰς νομαρχίας scripsisse autor videtur. Omnis Aegyptus, uti notissimum, in Nomos sive νομαρχίας erat descripta: per quas praefecturas commodius capti, ut custodirentur, distribui potuerunt, quam per navium, quod vulgata requirunt, praefecturas. Sed ea coniectura est. WESS.

385. 14. *Ἐπήει τῶν κατὰ Φοινίκην πόλεων* etc.] Cultius si autumaveris ex Reg. I. *ἐπήει τὴν κατὰ Φοινίκην, τῶν πόλεων* et reliq., me adstipulatore uti poteris. Vulgatum tamen sedem tueri passus sum, quod et id patronos nancisci posset. WESS.

385. 23. *Σιδῶνα μὲν προσηγάγετο*] Ineptus essem, de Sidone si commentari instituerem: incidit tamen, quod ἀπροσδιόνυσον non videbitur. Appellatur urbs in Iosuae cap. XI. 8. *רַבְרָב, Σιδὼν ἡ μεγάλη*, qui titulus urbis amplitudinem et celebritatem describens interpretum quorundam animum advertit:

quaerunt nodos, ubi nulli sunt. Audiamus Rabanum Maurum L. II. in Ios. p. 728. Tom. IX. Ampl. Collect. ed. Martene, *vocat autem — etiam eos, qui circa Sidonem magnam sunt. Ego quidem cum in locis Sidonis aliquoties demoratus sim, nunquam conperi, duas esse Sidonas, unam magnam, aliam parvam, quantum ad terrenum pertinet locum. Tum rem ut expediat, allegoriis et mysticis disputationibus absurdissime abutitur, quas tangere nolo. Vide vero quid Rabani ex verbis conficiat doctissimus libri editor ibid. p. 668. Inter alia praeclara, inquit, quae plurima huic operi inspersit, disces (Lector) commorationem eius nonnullam in Orientis partibus, cuius nec Rudolfus, nec Trithemius meminere. Sic enim habet in illa verba capitis XI. 8., usque ad Sidonem magnam. Ego quidem cum in locis Sidonis etc. Atque haec Rabani peregrinatio referenda videtur in iuveniles eius annos, cum necdum esset Fuldae magister, fortasse nec monachus, nedum abbas Fuldensis, aut archiepiscopus Moguntinus. Equando ergo, liceat mihi rogare? Operae utique pretium fuisset conmonstrare, Ludovici Pii, Lotharii et Caroli Calvi aetate Syriam et Palaestinam Christianorum ex Europa peregrinationibus adeo fuisse frequentatas, ut Rabanus Sidone aliquoties commorari sine incommodo quiverit. Sed quid circuitione utor et virum doctum ad incitas urgeo? Nunquam de se Rabanus, etsi suo in libro, professus est ea. Codicem enim ex sanctorum patrum dictis, in historiam Iesu Nave sensu allegorico prolatis, uti ipse ad Fridericum, nostrae urbis olim praesulem, perscripsit, studiose collegit, et ea quidem religione, ut una cum pulvisculo, quod dici solet, ex Origenis in Iosiam Homiliis a Rufino Latina veste indutis, abraserit omnia. Contende utrumque opus, et nihil olim ex tripode verius pronuntiatum reperies. Quin ipsa illa, quae scribenti ansam praebuerunt, verba Homil. Rufini XIV. in Ios. p. 430. ed. Paris. leguntur omnia. Id vero Theologo latuisse et Benedictino e S. Mauri societate mirarer profecto, ni vastam considerarem monumentorum, undique labore incredibili conductorum, molem, quae singulis attentioem animi curam negavit. Redeo ad Diodorum. WESS.*

385. 29. Ἐλοιδορήσε φορτικῶς] Sententiam non male expressit Interpres *gravissimis conviciis incessit*, etsi odiosum quiddam atque insolens designet vocabulum istud. Non me quidem fugit M. Ant. Mureti in Aristotel. Ethic. L. I. 5. asperior contra Lambinum disputatio, at *ridiculum et sordidum* ut ubique τῶ φορτικῶ probissime congrueret, nunquam efficere potuit. WESS.

386. 53. Τὰς μὲν ναῦς — ἀπέδωκε] Non proscribo ἀπέδωκε, nec caussam video, cur ἀπέδοτο aliarum schedarum damnari debeat. Potuit Telesphorus accepto pretio naves hostibus vendere, potuit easdem Antigoni praefectis reddere. Tacent monumenta, arbitriumque eligenti relinquunt. WESS.

386. 73. *Παρέλαβε τὴν Κυλλήνην*] Supra vide huius lib. c. 66. WESS.

386. 78. *Ὑπὸ Ἀρυβίλου τοῦ πατρὸς*] Hunc alii scriptores *Αρυββαν* nuncupant. Magnus fuit avunculus Alexandri Magni: Alcetas frater est Aeacidae. Vide R. Reineccium in Molossici regni descriptione. RHOD. Lege *Ἀρύμβου*, vel *Ἀρόύβου*, nam utroque modo legitur apud auctores. PALM. Praestat *Ἀρούμβου*. Vide not. in L. XVI. 72. Erat Alcetas ingenio truci et iracundo, fueratque propterea a patre regia domo expulsus. Pausaniae hoc debemus L. I. 11. p. 27. *Ἡπειρωῶται δὲ Ἀλκίταν ἐπὶ βασιλείᾳ κατεδέξαντο, Ἀρούμβου μὲν παῖδα καὶ ἀδελφὸν Αἰακίδου πρεσβύτερον, ἀκρατῆ δὲ ἄλλως θυμοῦ, καὶ δι' αὐτὸ ἐξελασθέντα ὑπὸ τοῦ πατρὸς*. WESS.

386. 84. *Περὶ Κασσωπίαν πόλιν*] Duplicem Cassiopen, sive Cassopen maritimam et mediterraneam Ptolemaeus habet L. III. 14., quarum hanc huius esse loci I. Palmerius arbitratur Graec. Veter. L. II. 4. p. 266., me non invito. Altera illa mediterraneae videtur navale et portus fuisse. Reliquas Cassopiae urbes annumerat Demosthen. Or. de Halon. p. 52., neque multum refert *Κασσωπίαν* scribas an *Κασσωπίαν*. Conf. Itiner. Anton. p. 521. WESS.

386. 93. *Κατέφυγεν εἰς Εὐρουμενὰς, πόλιν Ἡπειρωτικὴν*] *Eurymenas* Thessaliae urbem in Magnetum finibus Scylax Peripl. p. 60. Stephanus ex Hecataeo et Livius L. XXXIX. 25. memoraverunt. Diodorus Epiroticam ait, quam rem admiratione dignam profitetur Cl. Iac. Gronovius ad Stephanum. Mihi eadem non videtur, additoque *πόλεως Ἡπειρωτικῆς* titulo a Thessalica clarissime discerni. WESS.

387. 13. *Ὅτι τὴν φρουρὰν ἐκβαλόντες*] Vid. huius libri c. 78. WESS.

387. 28. *Αὐτόν τε κατέσφαξαν καὶ δύο τῶν υἱῶν*] In regnum redux sibi subiectos furibunde adflixerat. *Καὶ τότε ἦζων* (Alcetas) *ἐξεμαίνετο εὐθὺς ἐς τοὺς Ἡπειρώτας· ἐς ὃ νύκτωρ αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας ἐπαναστάντες ἔκτειναν* Pausanias inquit L. I. 11. p. 27. WESS.

387. 33. *Ὁὐ πλείους τῶν ὀκτακοσίων etc.*] Paullo aliter Appianus de Syr. Bell. p. 196. *καὶ πεζοὺς ἐς τοῦτο* (ad Babylonem recuperandam, Ptolemaeus) *ἔδωκεν αὐτῷ χιλίους καὶ τριακοσίους ἰππέας*. WESS.

387. 57. *Ἐν μὲν γὰρ Βραγχίδαις αὐτοῦ χρηστηριαζόμενον*] Aliud responsum, Seleuco de futura felicitate ab Apolline Didymeo redditum idem Appian. ibid. p. 198. servavit. Forte utrumque regem movit Seleucum, ut Milesiis *ἐς Βραγχίδας* remitteret Apollinis aeneam statuam, quam olim Xerxes Ecbatana deportari iusserat, apud Pausan. L. I. 16. p. 39. WESS.

388. 62. Διότι πάντα γίνεται τὰ καλὰ — — διὰ πόνων] Eadem Democriti sententia, suadentis τοὺς πόνους διώκειν, δι' ὧν τὰ μεγάλα καὶ λαμπρὰ γίνονται τοῖς ἀνθρώποις in Plut. adv. Colot. p. 1126. A. et Xerxis, qui ad Artabanum μεγάλα πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταρῆσθαι apud Herodot. L. VII. 50. et cuius tandem non, modo ne vecors fuerit? Praeclare Philo Iud. de Sacrif. Abel. et Cain. [p. 134. B. Ἀρχὴν γὰρ, εἰ δεῖ τ' ἀληθῆς εἰπεῖν, παντὸς ἀγαθοῦ καὶ ἀρετῆς πάσης ὁ θεὸς ἀνέδειξεν ἀνθρώποις πόνον, οὗ χωρὶς τῶν παλῶν παρὰ τῷ θνητῷ γένει συμιστάμενον οὐδὲν εὐρήσεις. WESS.

388. 69. Τῶν ἐν Κάραις — Μακεδόνων] Geminatam mallem caninam literam. *Carrhae* enim intelliguntur, Crassi post dein clade nobilitatae, et superstitioso cultu sub Christianorum imperio infames. Conf. not. in Hierocl. Synecl. p. 714. WESS.

388. 93. Σέλεικος — ἀνεκτήσατο τὴν Βαβυλωνίαν] Haec sunt initia nobilissimae per Orientem aerae Seleucidarum, quam cum recepta Babylonia et anno primo Olymp. cxvii. inchoandam esse, clarissimum in modum patefecerunt viri eruditi. Praeter ceteros inspicie H. Norisii Epoch. Syromaced. Dissert. II. 1. p. 70. WESS.

388. 9. Καταπεφρονηκότων καὶ etc.] Lego καταπεφρονηκότως, qua voce utitur alibi, ut sint copulata duo adverbia καταπεφρονηκότως καὶ ῥαθύμως. STEP. Si cuius animo allubescat pro vulgato certare, fruatur arbitrio suo. Mihi H. Stephanus verum assecutus videtur. Mox c. 93. de Cille ipsemet Diodorus, στρατοπεδεύειν καταπεφρονηκότως, et de Athenaei militibus c. 95. καὶ ῥαθύμως ἔχοντες τὰ περὶ τὰς φυλακὰς, tum interiectis paucis, τῶν δὲ περὶ τὸν Ἀθηναίων στρατοπεδευσάντων ΚΑΤΑΠΕΦΡΟΝΗΚΟΤΩΣ. WESS.

389. 18. Τὰ δὲ προσκόπτοντες τοῖς — πραττομένοις] Hoc retinendum censeo, tametsi προσταττομένοις non male convenire huic loco videatur. Infra simili in re L. XX. 4. ὄρων — δυσχεραίνοντας τοῖς πραττομένοις. Scripturae compendium ut πράττεσθαι et προστάττεσθαι ab amanuensibus confunderentur, effecit. Vid. L. I. 2. et III. 53. etc. WESS.

389. 20. Ἐφυγε μετὰ τῶν φίλων διὰ τῆς ἐρήμου] Eundem tamen pugnando Seleucus occidit deinceps. Appian. Syr. p. 197. Νικάτορα, ita hominem adpellat perpetuo, κτείνας αὐτὸς ἐν τῇ μάχῃ, τὸν ὑπ' Ἀντιγόνου Μηδείας σατραπεύειν ἀπολελειμμένον. Conf. ibid. p. 200. WESS.

389. 37. Περὶ Μυούντα] Syriae hanc urbem, neque enim Ioniae Myuntis ratio ulla esse potest, alibi reperire non memini. Plutarchus expeditionem Cillae, et quomodo a Demetrio sit circumventus, memorare non neglexit in Demetrio p. 891. C., sed nihil de Myunte, in cuius scriptione cum schedae conspirant veteres, a suspicionibus abstineo. WESS.

389. 43. Τὴν ἤτιαν ἀναμαχῆσασθαι διελήφθη] Si posterius displiceat verbum, quoniam de Demetrio sermo est, διελήφει adsumi potest. Ἀναμαχῆσασθαι necessarium videbatur, de quo plura ad L. XVI. 19. WESS.

389. 50. Ἐν Κελαϊναῖς τῆς Φρυγίας] Saepe Antigonus amoena ista in urbe, si otium esset, morari solebat. Inspice Plut. Demet. p. 891. D. WESS.

390. 68. Ἀκην μὲν τῆς Φοινίκης Συρίας] Lege Φοινικοσυρίας. RHOD. Non opus esse, ut in his quidquam mutetur, videbis ex H. Relandi Palaest. L. I. 9. Acen, quae Ptolemais deinde fuit, supra L. XV. 41. illustravimus. WESS.

390. 71. Ὅσα δυνατὸν ἦν ἄγειν καὶ φέρειν] Vide C. Sigonium Emendat. L. I. 4. et I. Fr. Gronovium Obs. L. III. 22. Per vulgatum est in praeda, quae aut abigitur aut aufertur. Herodotus L. I. 88. ἀλλὰ φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά. Ioseph. Ant. L. II. 10. 1. ἐμβαλόντες εἰς τὴν χώραν, ἔφερον καὶ ἤγον τὰ τῶν Αἰγυπτίων. Aliud longe indicat in his Pselli de Daemon. Oper. p. 21., cum de daemone, qui se incredibili insolentia iactarit τῶν ἐπιγείων ἀπάντων δημιουργόν ἄγειν τε καὶ φέρειν τὸ ἐγκόσμιον πᾶν, i. e. *terrestrium omnium creatorem, quique res in mundo omnes regat atque administret*. Quo etiam modo Plut. T. II. p. 486. E. ὁ ἀδελφὸς ἄγει καὶ φέρει πάντα, καὶ θαυμάζεται, *frater administrat et omnia curat, estque in admiratione*. Interpres Pselli aliud sectatus est. Ceterum ἄγειν ἢ φέρειν si conmodius autumaveris, succurret Plut. Demet. p. 891. F. ἐκ δὲ τῆς χώρας ὅσα φέρειν ἢ ἄγειν ἠδύνατο etc. Nec res tamen magni momenti. WESS.

390. 74. Ἐπὶ τὴν χώραν τῶν — Ναβαταίων] Imperito amanuensi debetur νομάδων vocabulum. Vid. Plut. Demet. p. 891. E. in tempore susceptae huius expeditionis Nostro egregie consentaneum. WESS.

390. 88. Μῆτε σῖτον σπεῖρειν, μῆτε φρυτεύειν etc.] Rechabitarum idem olim mos, idem institutum. Ipsimet profitentur apud Ieremiam vatem c. XXXV. 7. imperatum sibi a maioribus fuisse, לא תשתו יין אתם ובניכם עד עולם וכית לא חבנו וזרע לא תזרעו וכרם לא תטעו ולא יהיה לכם בי באהלים חשבו כל ימיכם. *Vinum ne bibite in perpetuum, nec vos, nec liberi vestri: domum ne struite, frumentum ne serite, neque vitem plantate, neque sit vobis illa, sed in tentoriis habitate semper*. Qui quidem Rechabitae cum ex Kineis genus deducant, Kinei vero Iethronis, soceri Mosis, eadem olim, quae Nabataei, loca incolentis, sint posteri, adparet ab antiquissima aetate hanc vitae disciplinam in Arabia convaluisse, eamque a Rechabitarum maioribus in terram Palaestinam fuisse inportatam. Mansit Saracenis, indidem ortis, eademque Arabiae loca incolentibus, in sera tempora idem ferme vitae usus: *nec eorum quisquam*, verba Ammiani sunt e L.

XIV. 4., aliquando stivam apprehendit, vel arborem colit, aut arva subigendo quaeritat victum. tum post pauca, victus universis caro ferina est, lactisque abundans copia, qua sustentantur, et herbae multiplices — et plerosque nos vidimus FRUMENTI usum et VINI penitus ignorantes. Cetera mitto, id quod dixi, comprobantia. Uberius enim rem declaravi. Observ. L. II. 2., ubi, si tanti putes, vide. WESS.

390. 92. Διαλαμβάνοντες τοὺς ταῦτα κτιομένους etc.] Forte inter caussas instituti et ea fuit, quam Diodorus memorat, quamquam vitae genus, quod amplexi erant, et soli, in quo agebant, ingenium, hos mores paene requirebat. Habitabant loca οὔτε σῆτον, οὔτε οἶνον, ut ipsi infra c. 97. aiunt, ferentia: praeterea pastores erant, incertis sedibus semper vagi. Quare nec frugibus, neque vitium atque arborum culturae studere ex conmodo poterant. WESS.

390. 2. Διαδεχόμενοι παρὰ τῶν κομιζόντων etc.] Confer superius L. III. 42. WESS.

391. 10. Ὁρύγματα μεγάλα ποιῶσιν] Eisdem cisternas attigit L. II. 48. WESS.

391. 19. Ποτίζουσι δὲ καὶ τὴν λείαν] His in notar. suarum. Correct. adscripserat Rhodomannus, pro λείαν posse etiam legi ἀγέλην, sed eodem vocabulo tamen iterum Diodorum uti, quod verum est, et λείαν non esse mutandum clamat. Vide ad huius libri c. 21. WESS.

391. 23. Τὸ πέπερι ἀπὸ τῶν δένδρων καὶ μέλι πολὺ etc.] Puto copulam sedem suam migrasse scriptumque olim fuisse πέπερι καὶ ἀπὸ τῶν δένδρων μέλι etc. Nam cui bono πέπερι ἀπὸ τῶν δένδρων scriberetur? neque enim aliunde haberi posse, veteres autumaverunt unquam. Ad mellis eius ingenium indicandum prorsus opportunum erat, ἀπὸ τῶν δένδρων colligi. In Arabia enim variisque aliis Asiae locis mel quoddam in arborum folia depluit et concretum colligitur. Polyaeus ἔον μέλι, Amyntas ἀερόμελι, quod in poculis dilutum bibatur, vocat, sicuti superius L. XVII. 75. declaravimus. Ad hoc Aelianus Hist. Anim. L. V. 42. ἐν Βιηδία δὲ ἀποστάζειν τῶν δένδρων ἀκούω μέλι. Aristoteles Admirand. non longe a principio, φασὶ δὲ καὶ ἐν Αὐδία ἀπὸ τῶν δένδρων τὸ μέλι γίνεσθαι πολὺ. Isidorus Origin. L. XX. 2. Siquidem huc usque in India et Arabia colligatum (mel) reperitur, ramis inhaerens in similitudinem salis. Quae quidem omnia ad firmandam coniecturam videntur abunde esse. Iam cum Ioannis Baptistae, in Iudaeae desertis, ipsaque adeo Nabataeae vicinia, agentis τροφή fuerint ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον, S. Matthaeo referente Evang. c. III. 4., non absurda eorum suspicio est, qui hoc de melle cogitaverunt. Vetus scriptor in Ἀκρίδων apud Suidam, ἦσθι δὲ ἀκρίδας ὁ Πρόδρομος καὶ μέλι ἄγριον, ὅπερ, ἀπὸ τῶν δένδρων συναρόμενον, ΜΑΝΝΑ τοῖς πολλοῖς προσαγορεύεται.

Et eius sententiam qui amplexus est, Cl. Salmasius Dissert. extrema de Manna, tum H. Relandus, hoc ipso Diodori loco usus, Palaest. L. I. 57. Non me fugit, quid obmoveri possit, oppositumque illi sententiae sit a Cl. Altmanno in Dissert. quae Tempe Helvetica T. I. p. 61. exornat. Sed revera mel istud magis conmonstrat tenuem S. Ioannis victum, quam mel, quod ab apibus in arborum truncis et scopulorum rimis deponitur. Et quis illud *ἄγριον* esse dixit? Novi ex Plinii L. XI. Hist. Nat. c. 16. *genus mellis, minime probatum, silvestre*, quod tamen aliud erat, convehi post primos autumnus imbres, cum erice sola floret in silvis, ad alvearia solitum. Verum desino, arbitriumque suum cuique relinquo. WESS.

391. 30. *Ἐπιτολίον δ' αὐτοῖς οὐσης πανηγύρεως*] Ea esse videtur, de qua Diodorus L. III. 43. WESS.

391. 33. *Ἀπολιπόντες ἐπὶ τινος πέτρας*] Ita si scripsit, celsius quoddam saxum agri Nabataei intellexit: ego vero dubito. Erat ea in regione urbs Petra, totius Nabataeae metropolis, e Nostri L. III. 42. et Strabonis L. XVI. p. 1112. nemini non cognita. In illam conduxisse videntur bona, quae moveri poterant, etiam senes, uxores, liberorumque capita, praesertim loco opportuno et scopulis incincto positam, tametsi, uti statim sequitur, muris non circumdatam. Omnia quidem certe, quae succedunt, urbem postulant. Fors ergo *ἐπὶ τῆς Πέτρας* fuit olim. WESS.

392. 72. *Ταῖς γὰρ εὐτυχίαις εἶωθεν ὡς ἐπίπαν etc.*] Non abludit Isidori Pelusiotae L. II. Ep. 296. *εἰώθασιν γὰρ ἄνθρωποι, οἷς ἀδόκητος μάλιστα εὐημερία ἐπιπίπτει, εἰς ὕβριν χωρεῖν*. Verumque adeo est et usu comprobatum, fortius saepe adversas res et prudentius tolerari, quam secundas. *Δοκεῖ δέ μοι, ὦ Κύρη, χαλεπώτερον εἶναι εὐρεῖν ἄνδρα τὰγαθὰ καλῶς φέροντα ἢ τὰ κακά: τὰ μὲν γὰρ ὕβριν τοῖς πολλοῖς, τὰ δὲ σωφροσύνην τοῖς πᾶσιν ἐμποιεῖ* Gobryas elegantissime inquit in Xenophontis Cyropaed. L. VIII. p. 175. WESS.

392. 82. *Ἐπιστολὴν γράψαντες Συρίοις γράμμασι*] Literas Assyrias *Σύρια γράμματα* adpellare amat. Vid. L. II. 13. et XIX. 23. Hinc vero discimus, Nabataeos Arabes iisdem olim literis fuisse usos, quibus Assyrii et Hebraei: neque diffiteri Arabes possunt, novitia sua esse elementa, ultro agnoscentes ipsi vetustiorum sua in gente olim usum fuisse, quae ex normae Hebraicae progressu *אבגד הוזה* *Abgad Hevez* fictis vocabulis adpellabantur. Ordo, nomina, figurae ab Hebraeis non discrepabant. Conf. Ed. Pocockium Specim. Histor. Arab. p. 155. et praeter ceteros Alb. Schultens in elegantissima Dialect. Clavi c. 2. p. 321. WESS.

392. 89. *Βουλόμενος ὑπαγαγέσθαι — εἰς ῥαθυμίαν*] Illustravit hoc genus And. Dounaeus ad Demosthen. Orat. de Pace p. 98. WESS.

393. 8. Φέρειν ἄπυρα σῖτα] *Supra ἄπυρα σιτία.* Sed eodem redit. Conf. Suidam in Ἄπυρα, Eustathium in Homer. p. 1704. quaeque adscripta sunt huius libri c. 37. WESS.

393. 19. Οὔσης μιᾶς ἀναβ. χειροποιήτων] *Vide L. II. 48. Αἰλίαν* Interpres de *praeda* iterum accipit. Tu pecudum greges intellige. WESS.

393. 29. Βασιλεῦ Δημήτριε] *Aut errant Nabataei, aut Demetrio blandiuntur; nondum enim regis titulo Antigonus Demetriusque insignes erant. Ceterum persimilis, quod eoumodum huic loco adseripserat Camusatus, oratio Sandanis est ad Croesum regem apud Herodotum L. I. 71.* WESS.

393. 33. Εἰς τὴν χρεῖαν] *In Stephanica ἐκδύσει operarum errore εἰς τῆς χρεῖαν erat: quod vitium bene Rhodomannus correxit.* WESS.

393. 45. Ἄλλα — δούλους ἕξεις ἀθύμους] *Videri potest parum hic necessarium vocabulum δούλους, neglectum quoque a Reg. 2. et Basil., quibus tu si adstipuleris, feram equidem, nec proscribam tamen. Constat eo praesente haud male sententia.* WESS.

393. 58. Κατὰ μέσην τὴν σατραπείαν τῆς Ἰδουμαίας] *Lacum Asphaltiten L. II. 48. in Nabataeorum regione locat: unde non inmerito suspectae sunt, praetereunturque quibusdam in libris τῆς Ἰδουμαίας voces. Servandae si sint, dicendum erit, Idumaeae provinciam suo ambitu lacum istum fuisse complexam: quam in rem opportuna erunt haec Hieronymi ex Comment. in Obad. c. 1. Omnis australis regio Idumaeorum de Eleutheropoli usque Petram et Ailam (haec est enim possessio Esau) in speculis habitatiunculas habet. Nam ab Eleutheropoli Palaestinae ad Petram Nabataeorum porrecta si fuit Idumaea, lacus utique κατὰ μέσην τὴν σατραπείαν τῆς Ἰδουμαίας fuit.* WESS.

394. 63. Τῶν καθ' ἕδατος εἰωθότων ζώων] *Infinitivum deesse, qui cum εἰωθότων iungatur, perspicuum est: eum autem ex p. 92. (L. II. 48.) addere possumus, ubi eadem habentur, legiturque εἰωθότων ζώων εἶναι.* STEPH.

394. 75. Ὅσμη — — πνεύματος μοχθηροῦ] *Defit L. II. 48. μοχθηροῦ vocabulum, quam omittendi eius causam habuisse videntur librarii. Ego retineri posse puto: addenda tamen praepositio est, quam neglectam bene in Addend. advertit Rhodomannus, scribendumque μετὰ πνεύματος, ut L. II. 48. Cetera, quae lacum spectant, dicto loco illustravimus.* WESS.

394. 96. Ἐπικάθηνται οὐ πλείω τριῶν] *Πλείους pro πλείω. nam id et constructio et sensus exigit. RHOD. Paene praefero ἐπικάθηνται τρεῖς ex Reg. 1. Solet tamen Diodorus illud πλείω novo quodam modo usurpare adverbii potestate instructum. Vid. ad L. I. 92. et XIII. 94.* WESS.

394. 5. Οὐ καταδύεται, — ἀλλὰ ἐπινήχεται τοῖς etc.] *Vespasianus ἐκέλευσέ τινας, νεῖν οὐκ ἐπισταμένους, δεθέντας*

ὀπίσω τὰς χεῖρας, ῥιφῆναι κατὰ τοῦ βυθοῦ, καὶ συνέβη πάντας ἐπινῆξασθαι in Ioseph. L. IV. B. Iud. c. 8. 4. Mitto Galenum aliosque plures, ab H. Relando Palaest. L. I. 38. diligenter in unum conductos. WESS.

395. 15. Μὴ μυγνυμένης γὰρ ταύτης τοῖς λοιποῖς ἀρώμασιν etc.] Confer not. in L. I. 91. et quae Io. Nardius observavit de bitumine, in ventre cadaverum Aegyptiorum Florentiae animadverso, ad Lucretii L. VI. p. 637. WESS.

395. 27. Ἐπιμελητὴν ἔταξεν Ἱερώνυμον] Non Ἱερώνυμον sed Ἀντίγονον habet vulgata editio: pro quo Ἱερώνυμον ex nostris exemplaribus recte repositum esse cum ex aliis tum ex Pausania (L. I. 9. p. 23.) constat. STEPH.

395. 32. Εἰς ἑξακισχιλίους ἐπιπλεύσαντες οἱ etc.] Ἀντὶ ἐπιπλεύσαντες post distinctionem pone καὶ, et abiice οἱ subiunctum. RHOD. Εἰς ἑξακισχιλίους ἐπέπλευσαν ἐν ταῖς — καὶ σχεδὸν etc.] Ita locum, male antea decurrentem, ex vetustis libris instauravi. Rhodomanni proba fuisset medicina, si per schedas stetisset. Idem vir doctus paullo ante in Addend. legendum putavit καὶ τὸ τέλος εἶλε, quo sine iactura carebimus. WESS.

395. 41. Καὶ τῶν — εὐτυχημάτων] Ferri hoc potest: nec pravum tamen, modo ad Nicanorem referatur, ἀτυχημάτων. Vide modo libri huius c. 91. WESS.

395. 57. Τοὺς μὲν αὐτῶν ἐκλιπόντας τὸν Εὐφράτην] Salebrosa ea sunt. *Vix fieri potest*, ait Rhodomannus in not. Addend., *ut hic locus non sit mendosus. Quid enim est ἐκλιπόντας τὸν Εὐφράτην est? Melius conveniret διαβάντας.* A quo non dissentio. Edixit Patrocles, ut qui militum Babylone erant, pars Euphratem transirent, seque in vicina Arabiae deserta reciperent, ceteri trans Tigrin in Susianen profecti saluti consulerent. WESS.

395. 58. Πρὸς Εὐτελεῖ καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλατταν] Prioribus exterminatis Περσίδα θάλατταν scribatur. Quid enim mare rubrum cum Susiana propinquitatis habet? Nisi κατάχρησιν συνεκδοχικὴν esse iudices, de qua supra etiam monui. RHOD. Neutrum viri docti iustum est. Nusquam ego quidem Eutelem istum reperire memini, nec propterea tamen in exilium ablegandus est: namque illum amanuenses ex se tanquam araneos finxisse, quis crediderit? Multo minus θάλασσα ἐρυθρὰ in Περσίδα convertenda est. Quid enim veterum in scriptis vulgatius eo Persici sinus titulo? Audi ipsum Diodorum huius libri c. 17. de Pasitigrice fluvio, καὶ φερόμενος μὲν ἀπὸ τῆς ὀρεινῆς — εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἔξερεύγεται θάλασσαν: nam Persicum ibi sinum indicari, quisque videt. Plura ad Rhodomannum in ordinem cogendum adposita sunt L. II. 11. WESS.

396. 67. Ὡν τὴν ἐτίραν ἐλὼν] Operae erit pretium Plut. Demet. p. 891. inspicere. WESS.

396. 73. Ἐν ᾧ — τὴν ἔφοδον αὐτῶ ποιήσασθαι] P. ac-
ferent ἄφοδον fortasse aliqui, quibus adsentiri nihil est neces-
e. Interpres scriptoris mentem belle expressit, *expeditionem*. WESS.

396. 83. Κατεστρατοπέδευσαν ταῖς τῶν Ῥωμαίων παρεμ-
βολαῖς] Quam diversum hoc a *πολεμίων!* et quam ridiculum!
RHOD. Ph. Cluverius Ital. Antiq. L. III. p. 1037. haec Diodori
exscribens *κατεστρατοπέδευσαν ταῖς τῶν πολεμίων παρεμβολαῖς*
habet, haud dubie ex Rhodomanni coniectura, quam neque ego,
nisi tu *Σαμνιτῶν* malueris, improbavero, modo *πρὸς ταῖς* etc.
legatur. WESS. *Σαμνιτῶν* in Add. proposuerat Rhodom.

396. 88. Τὴν τε Φρετομανῶν πόλιν εἶλε] Nulla hoc
nomine gens in Italia. Quare in *Φρετομανῶν* voce corrigenda
operam non abutuntur viri docti: e quibus quidem P. Faber Seme-
strium L. II. 7. p. 76. τῶν Σορανῶν Livio favente legit. Is enim
L. IX. 24. *Iam Sora, inquit, capta erat, — et quos reliquos*
fortuna — fecerat, in deditionem accipiunt. Ex his ducentos
viginti quinque — vinctos Romam deducunt. — Omnes — vir-
gis in foro caesi ac securi percussi, summo gaudio plebis. Ob-
stat tamen Fabro haud parum, quod Soranorum ea caedes ante
hos duos annos in Livii annalibus peracta sit, et magnum *Σορα-*
νῶν inter et *Φρετομανῶν* vocabula discrimen intercedat. Aliud
vide Ill. Scaligeri ad libri sui marginem et Ph. Cluverii It. Antiq. L.
III. p. 1037., legentium *Φρεγελλανῶν*. quod sese commendat me-
lius: namque *Fregellas* hoc anno a Dictatore fuisse receptas ibid.
Livius c. 28. testis est: discrepantia praeterea exigua est inter
Φρετομανῶν sive *ΦΡΕΤΕΜΛΑΝΩΝ* et *ΦΡΕΓΕΛΛΑΝΩΝ*
voces. Ad hoc suo ex codice *τὴν τε Φρεγελλανῶν πόλιν* citavit
C. Sigonius in diet. Livii locum. Quo minus tamen plana omnia
sint, idem in caussa Livius est. Nihil de *Fregellanis* ille, Romam
deductis et securi percussis. Hoc amplius ad *Fregellas* a Dictatore
C. Poetelio rem gestam refert, de Fabio tacens, sicuti et scriptores
Capitolini. Ergone alios scriptores hac in re duces habuit Diodo-
rus? Quod cum saepe alias fecerit, dictu non absurdum est. WESS.

396. 92. Παβδίσας ἐπελέκησε] P. Faber et Lexica vulgata
ἐπελέκισε ex hoc Diodori loco proferunt, quo modo Excerpt. Va-
lesii p. 409. *καὶ ῥαβδίσας ἐπελέκισε*. tum Eclog. I. Lib. XXXVI.
p. 906. *τοὺς μὲν ἀπειθοῦντας — ῥαβδίσας ἐπελέκισε*. At contra
scripti libri veniunt, quorum auctoritas exigua erit, si valeat Eu-
stathii decretum, *πελεκῶ περὶ ἔύλων λέγεται, πελεκίζω δὲ ἐπὶ*
προβάτων καὶ ἀνθρώπων in Homer. p. 1531. Suidas non dissi-
milia prodit voc. *πελεκῶ*, quibus adstipulari non vereor. WESS.
Formam *ἐπελέκησεν* Cassio Dioni exemit Maius p. 535., afferens
tum *πελεκισμός* Diodori Exc. Vatic. p. 95. tum *ἐπελέκισε* hoc ipso
ex loco, quasi omnibus libris confirmatum sit.

396. 94. Κέλιαν καὶ τὴν Νωλανῶν ἀκρόπολιν ἔξεπολιόρ-
χησε] Urbis *Celiae*, non longo intervallo *Venusia* disiunctae, me-

minit Ptolemaeus L. III. 1. p. 74., sed ea et a Nola multum aberat, et a Livio non memoratur, *qui captas decus Nolae, scribente, ad Consulem trahunt, adiiciunt Atinam et Calatiam ab eodem captas.* Haec moverunt Ph. Cluverium Ital. Ant. L. III. p. 1037., ut *Καλατίαν* praecoptaret. Ego dubito. WESS.

396. 99. *Εἰς τὴν νῆσον τὴν Ποντίαν καλουμένην*] Concordat Livius L. IX. 28. WESS.

396. 1. *Τῆς εἰρήνης ἔρτι γεγενημένης*] Credo ἔρτι damnatum ab amanuensibus esse, quod Athenis aliud notaret. Criticos audi ad Aristophan. Nub. v. 1148. *διαφέρει τὸ ἔρτι τοῦ ἀρτίως παρ' Ἀττικοῖς. ἔρτι μὲν γὰρ, ἀντὶ τοῦ νῦν, ἀρτίως δὲ, πρὸ ὀλίγου.* Quorum sententiae cum Atticae eloquentiae princeps non paruerit Demosthen. inītio Orat. de Leg. Fals., cur tandem in Diodoro non feratur? De pace Agathoclem inter et Messenios coalita supra c. 75. WESS.

396. 12. *Οἱ δὲ Μεσσηγιοὶ etc.*] Fortasse evenit hac tempestate, quod de Messeniorum nobili cive Megacle a Polyaeo proditum est L. V. 15. Paulo ante Rhodoman, *προβούλεσθαι τὴν φιλίαν* in not. Addend. corrigit, quem minime sequor. WESS.

397. 31. *Μετεμέλοντο μὲν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις*] Alibi *μετεμέλοντο τοῖς πεπραγμένοις.* Sed praepositionem, ut libitum est, addit et negligit. Conf. L. XV. 9. et huius lib. c. 75. WESS.

397. 48. *Ἐπὶ τὴν Κερτοριπίνων πόλιν*] Rectius *Κερτοριπίνων*, etiam post pauca, fuerit, uti L. XIII. 83. et XIV. 78. WESS.

397. 61. *Τὴν μὲν ἐξ Ἀθηνῶν*] Videtur deesse accusativus qui cum *τὴν* iungatur. STEPH. Praecessit *φορητοῖς πλοίοις*, sequi proin debuerat *τὸ μὲν ἐξ Ἀθηνῶν.* At Diodori animo obversabatur vox *ναυσί.* Memini geminum huic locum in superioribus tractavisse. WESS.

398. 66. *Περὶ τὴν Βρεττίαν*] Si *περὶ τὴν Βρεττιανήν* discordantes librarii dedissent, nihil, ut ex Polybio L. I. 56. notum, commisissent absurdi: nunc eorum amplexi sunt sectam, quibus *Βρεττίαν* et *Βρεττανίαν* confundere mos turpis fuit. Vide Is. Casaubon. in Athen. L. V. 11. et infra Eclog. viii. Lib. XXVI. WESS.

398. 87. *Τὸν Ἐκνομον καλούμενον λόφον*] Cognominis causam declarat cap. 107. huius libri. WESS.

399. 15. *Προσέταξε — τὴν μὲν Ρωξάνην etc. κατασφάξαι*] Non dissentit Iustinus L. XV. 2. Si tamen Pausaniae credis, Roxanen Alexandrumque eius filium Cassander *ἀπέκτεινεν ὑπὸ φαρμάκων* L. IX. 7. WESS.

399. 30. *Ἐπὶ Πολλίτιον, Μαβρουκίνων οὔσαν πόλιν*] Non recordatus horum Diodori fuit diligentissimus Cellarius, cum post *Teate* et *Aternum*, Marrucinarum descriptas urbes, subderet, *an plura oppida habuerint Marrucini, nullo indicio vel a geographis vel historicis est proditum: nec mirum silentium illorum,*

quia, eodem Strabone testante, hae gentes κομηθὸν ζῶσιν, in vicis habitabant magis quam in oppidis Geograph. Vet. L. II. 9. p. 763. Nusquam etiā Pollitium a Ph. Cluverio in Marrucinis attingitur, alioqui accuratissimo Diodori excerptore. Vicit utriusque diligentiam L. Camarra de Teate Antiq. L. I. 4. WESS.

399. 32. Καὶ κατώκισαν τὴν προσάγορ. Ἰντέραμναν] Et, Interamna et Casinum ut deducerentur coloniæ, senatus consultum factum est. Sed triumviros creavere ac misere colonorum quatuor millia insequentes consules M. Valerius, P. Decius. Sic viri docti in Livio L. IX. 28. corrigunt rectissime. Demiror tamen neminem stabiliendae coniecturae Diodori haec, quibus nihil ad eam rem opportunius, advocasse. WESS.

399. 39. Τριήρεις μὲν κατήρτισαν] Solet plerumque ea in re κατήρτισαν auctor usurpare: parum tamen refert. Polybius L. I. 29. καὶ τὰς αἰχμαλώτους ναῦς καταρτίσαντες. et Excerpt. Leg. LXVII. p. 1234. καὶ παραντίκα καταρτίσαντες τριήρεις etc. WESS.

399. 45. Καὶ ζευγίππας διακοσίους] Rhedarios Interpres, obscure. Ego dubito utri indicentur, desultoresne, binos trahentes equos, ἀμφίπποι, de quibus nos alias et Excerpta in Coislin. Biblioth. p. 508., an bigae, e quibus antiquissimo tempore pugnebatur, sive ζεύγη πολεμιστήρια in Diodori L. I. 54. Posterius, tametsi ζευγίππας alibi legere non memini, similis vero videtur. Conf. L. V. 21. et 45. Mox Βαλλιάρας, nisi oblitum eorum fuisse velis, quae commentatus est L. V. 17., reliquisse censendus est. Plures tamen scriptorum liquidam in hac voce non geminant, insulasque Βαλιαρίδας, uti statim Diodorus, nuncupare adsolent. WESS.

399. 56. Εἰώθεισι] Εἰώθεισαν Reg. 1. Leid. non male si εἰώθεισαν facias. WESS. Immo v. p. 412. 96.

399. 58. Μέλασι ῥάκιοις κατακαλύπτειν τὰ τεῖχη] De nihilo non est Venet. et Basil. scriptura. Solebant Phoenices, quorum Poeni propago, in luctu et post gravia delicta σακκίοις sive ciliciis sese involvere. Menander in Porphyrii de A. A. lib. IV. 15. de Syris:

— Εἶτα σακκίον ἔλαβον, εἰς θ' ὁδὸν

Ἐκάθεισαν αὐτοὶ ἐπὶ κόπρον. —

Plut. de Superst. p. 168. D. ἔξω κάθειται σακκίον ἔχων, ἢ περιεζωσμένος ῥάκισι ῥυπαροῖς. Cuius utriusque verba non fugerunt Ill. Hug. Grotium ad S. Matth. c. XI. 21. Iudaeorum similem lugendi ritum explicantem. Addo ex Iosepho Ant. XIX. 8. 2. ἡ πληθὺς δὲ αὐτίκα — ἐπὶ σάκκου καθεσθεῖσαι et de Bello Iud. L. II. 12. 5. οἱ ἄρχοντες — σάκκου ἀμπεχόμενοι καὶ τέφραν τῶν κεφαλῶν καταχέοντες. Atque haec pro σακκίοις. Mos ipse in publico luctu singularis est, et ab aliis, nisi fallor, neglectus

Non multum tamen dissimile, certe eiusdem originis, quod infra L. XX. 9. proditur. WESS.

400. 67. *Καὶ δόξας ἀγαθὸς εἶναι*] Vid. Iustin. XXII. 3. WESS.

400. 92. *Ἡ καὶ νῆ Δία χορημάτων etc.*] Nihil hinc demutto: rarior est in his Diodori libris asseverandi formula *νῆ Δία*, quae forte librariis eam prorsus omittendi fuit occasio. Alii cum servant, satis huic loco opportunam, cur exterminabimus? Statim *καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀνέλαβεν* brevius extulit. loco *ἀνέλαβεν εἰς αὐτόν*, ucl. XX. 4. WESS.

400. 6. *Τὸν Ἐπιτομον λόφον*] Meminerunt eiusdem Polybius et Plutarchus, docente Ph. Cluverio, et castellum *Daedalium*, quo de Antonini Itiner. p. 94., ab hoc Phalaridis non distinguente, Sicil. Antiq. L. I. p. 214. Mihi posterius longe incertissimum semper visum fuit. WESS.

400. 9. *Τὸν διαβεβημένον πρὸς τὰς τιμωρίας*] Eleganter Silius Italicus L. XIV. 211. de Phalaridis tauro:

*Ductor Grosphus erat, cuius caelata gerebat,
Taurum parma truxem, poenae monumenta vetustae,
Ille, ubi torreret subiectis corpora flammis,
Mutabat gemitus mugitibus: actaque veras
Credere erat stabulis armenta effundere voces.
Haud impune quidem: nam dirae conditor artis
Ipsa suo moriens inmugit flebile tauro.*

Adde, quae adscripta sunt L. XIII. 90. Diodori. WESS.

400. 15. *Ἦν ποταμὸς; ὃν ἀμφότεροι etc.*] Himera est, uti ex cap. 109. et L. XX. 3. videbis. WESS.

401. 45. *Ὡς ἔτυχε*] Confer L. II. 30. et not. in L. I. 8. WESS.

401. 61. *Οἱ γὰρ ἄνδρες οὗτοι μυαίους λίθους etc.*] Latius de his perscripsit auctor L. V. 17. et 18. Iunge illa etiam, quae conduxit Had. Iunius Animadv. L. I. 2. WESS. Suidas in *Μυαῖος* haec habet: *οἱ τῶν Βαλγαρίδων νήσων σφενδοιῆται μυαίους λίθους ἔβαλον*, quae ex his et proxime praegressis a Grammatico fuisse concinnata, manifesto liquet. Scribe tamen in eius excerpto *Βαλγαρίδων*, ut Diodorus adsuevit. IDEM in Add.

401. 74. *Ἡ μὲν μάχη ταχὺ παλίντροπος ἐγένετο*] Habet de hoc vocabulo Eustathius aliqua in Homer. p. 1047., sed longius arcessita. Tu, si videtur, recurrere ad L. XVII. 27. WESS.

401. 86. *Καὶ ταῦθ' ἄλικοῦ τοῦ ρέματος ὄντος*] Himerae, in Libyco mare evolventis, aquae salsae erant. Vitruvius L. VIII. 3. *In Sicilia flumen est Himera, quod a fonte cum est progressum, dividitur in duas partes: quae pars profluit contra Etruriam, quod per terrae dulcem succum percurrit, est infinita dulcedine; altera pars, quae per terram currit,*

unde sal foditur, salsum habet saporem. Sic lege ex scripto Franequerano. Vero quidem parum congruit, Himeram fluvium, qui in Tuscum mare pergit, et eiusdem nominis alium, in Liby- cum mare egredientem, uno fonte scaturire, quod veterum sibi plerique persuaserunt, docente Ph. Cluverio Sic. Antiq. L. I. p. 211., constat tamen hoc salsi saporis esse flumen, et ab indi- genis propterea *Salsi* hunc usque in diem nuncupari. WESS.

402. 20. [Ο δ' Ἀγαθοκλήης ἀπολιπὼν etc.] Pro ἀπαγαγόν. ΡΗΟΝ. [Ο δ' Ἀγαθοκλήης ἀπαγαγόν τὴν et reliq.] Optime vir doctus. Optassem equidem, ut hoc saltem in loco Stephanus, et, qui eius ἐκδόσει presse inhaesit; Rhodomannus, aliquam Basil. editionis rationem habuissent. Vitassent quidem certe turpissi- mam maculam, quae haec Diodori inquinavit. WESS.

403. 19. [Ἐπιπέδον τῆς Ἰωνίας] est pro Ἰωνικόν. ΡΗΟΝ. [Vid. ad l. XX. 21. Wess.]

404. 20. [Ἐπιπέδον τῆς Ἰωνίας] est pro Ἰωνικόν. ΡΗΟΝ. [Vid. ad l. XX. 21. Wess.]

405. 21. [Ἐπιπέδον τῆς Ἰωνίας] est pro Ἰωνικόν. ΡΗΟΝ. [Vid. ad l. XX. 21. Wess.]

406. 22. [Ἐπιπέδον τῆς Ἰωνίας] est pro Ἰωνικόν. ΡΗΟΝ. [Vid. ad l. XX. 21. Wess.]

407. 23. [Ἐπιπέδον τῆς Ἰωνίας] est pro Ἰωνικόν. ΡΗΟΝ. [Vid. ad l. XX. 21. Wess.]

408. 24. [Ἐπιπέδον τῆς Ἰωνίας] est pro Ἰωνικόν. ΡΗΟΝ. [Vid. ad l. XX. 21. Wess.]

409. 25. [Ἐπιπέδον τῆς Ἰωνίας] est pro Ἰωνικόν. ΡΗΟΝ. [Vid. ad l. XX. 21. Wess.]

410. 26. [Ἐπιπέδον τῆς Ἰωνίας] est pro Ἰωνικόν. ΡΗΟΝ. [Vid. ad l. XX. 21. Wess.]

411. 27. [Ἐπιπέδον τῆς Ἰωνίας] est pro Ἰωνικόν. ΡΗΟΝ. [Vid. ad l. XX. 21. Wess.]

412. 28. [Ἐπιπέδον τῆς Ἰωνίας] est pro Ἰωνικόν. ΡΗΟΝ. [Vid. ad l. XX. 21. Wess.]

413. 29. [Ἐπιπέδον τῆς Ἰωνίας] est pro Ἰωνικόν. ΡΗΟΝ. [Vid. ad l. XX. 21. Wess.]

A N N O T A T I O N E S

IN

LIBRUM VIGESIMUM.

403. 12. Πτολεμαῖος δὲ Νικοκρέοντα] Νικοκλέα nativum est pro Νικοκρέοντα. RHOD. Vid. ad L. XX. 21. WESS.

403. 35. Ὡς Καρχηδόνοι Βομίλκων et seq.] Bene Basil. Bomilear enim est. Μοχ κατέλευσαν, lapidibus cooperuerunt, verius erit. Conf. L. XX. 45. WESS.

404. 40. Ἐν τῇ Τυρρόνηιά Κάπριον ἐξεπολιόρησαν] Καίριον habent scripti quidam codices dict. loc., ubi de castello inquirere consultum erit. WESS.

404. 83. Ῥωμαῖοι τὸ μὲν ἔθνος τῶν Ἀσκληῶν κατεπολ.] Vitium habet haec scriptura, ab Interprete bene animadversum. Vide L. XX. 102. WESS. Vertit Rhodomannus *Aequorum*.

406. 9. Πρὸς τὴν τῶν πράξεων ἐπίγνωσιν] Aut aliquid post ἐπίγνωσιν sive ante τῶν φιλοτίμως desideratur, aut nobis reliquit author repetenda ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba illa, τὸ συνεχές διασπῶσιν. ut sit, ἀλλὰ καὶ τὸ συνεχές διασπῶσι τῶν φιλοτίμως ἐχόντων etc. Sed hoc posterius credere durum est. STEPH. Rhodomannus ab H. Steph. iudicio nihil dissentit: et qui posset, cum res per se loquatur? Diodorus ipse quid reliquerit, non temere affirmavero; neque male tamen defectum verbis ex principio L. XV. μεσολαβοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν expleveris. WESS.

406. 11. Ἐτι δὲ ἐγκώμια καὶ ψόγους καὶ τᾶλλα etc.] His et superioribus auctor argumenta, in quibus declamandis Rhetores studium ponebant, designat. Τρία τὰ ἀνωτάτω εἶδη, Scholiastes in Hermogenis Rhetor. p. 12. ait, τῆς ῥητορικῆς, συμβουλευτικὸν, δικανικὸν, πανηγυρικὸν. Ad prius pertinent λόγοι πρεσβευτικοί, ad secundum δημηγορίαι, ultimum complectitur, sicuti idem docet, τὰ ἐγκώμια καὶ τὸν ψόγον. Haec caussa, cur in Aphthonii et Libanii Progymnasmatibus hoc genus declamationes non desiderentur. Confer L. Cresollii Theatr. Rhetor. L. III. 6. WESS.

406. 26. Τὸ γὰρ τῆς ἱστορίας γένος ἀπλοῦν etc.] Pro-

fecta haec sunt ex Polybii imitatione. Vide librum eius I. 5. et quae notavit Is. Casaubonus p. 108. ed. Gronov. WESS.

407. 34. Ἐκβάλλομεν ἐκ τῆς ἱστορικῆς πραγματείας] Quod Diodorus reliquerat, id veterum auxilio schedarum tandem recepit. Ipsemet alibi hoc genus probavit et Dionysius T. II. p. 129. δεύτερόν ἐστι, inquit, τῆς ἱστορικῆς πραγματείας ἔργον. Liqueat autem clarissimum in modum, concionum in historia usum non districte auctorem damnasse, neque adeo recte reprehendi, quasi in leges suas peccarit ipse, orationes historiae inserendo. Bodino eam criminationem tribuit G. Io. Vossius Art. Histor. c. 20., Nostrum egregie defendens, quamquam Bodinum Methodi Hist. c. 4. si inspexeris, inter crimina, quorum reus peragitur Diodorus, istud non reperies. WESS.

407. 44. Πολλὰ ἀναγκαίως παραλειφθήσεται] Omnino legendum est παραληφθήσεται non παραλειφθήσεται, et paulo post non dubito quin κεκραμένην habuerit ipsum ἀντογραφον. STEPH. Πολλὰ ἀναγκαίως παραληφθήσεται] Coniecturam viri doctissimi Basil. ἐκδοσις et schedae Reg. I. verissimam praestant. Redeat ergo suam in sedem. Κεκραμένην citra Codd. auctoritatem refingere non sustinui, tametsi unice probum, scriptoriquae placens L. V. 69. WESS.

407. 60. Ἔτη συνάγεται — τῶν ὀκτακοσίων ὀγδοήκοντα] In mendo est vox ultima. Ab urbe Troia eiusque excidio abierunt ad annum Olymp. cxv. tertium 1000CLXVI anni. Sic auctor ipse L. XIX. 1. Adde in summam annos vii., quorum res gestas eo se libro perscripturum professus est, habebis Olymp. cxvii. annum alterum, in quo cum maxime versatur, sive a capta Troia 1000CLXXIII. Dederat proinde τῶν ὀκτακοσίων ἑβδομήκοντα. Nihil apertius. WESS.

407. 68. Γάϊον Ἰούλιον] C. Iunius erat, ut bene Interpres. Vid. Livium L. IX. 30. Vitium peperit librariorum socordia. Auctor enim ipsemet suis utrumque nominibus in priore consulatu L. XIX. 19. designavit. WESS.

407. 78. Μηδ' ἂν ἐγχειρήσειν — ἀντιπαθῆναι] Ineptum hoc quidem loco ἐγχειρίσειν erat. Quod ex membranis revocavi ipso sermonis genio sese commendat. Vide hoc saltem de Nino rege στρατεύειν ἐπὶ Βακτριανούς ἐνεχείρησεν L. II. 5. et Alexandri monachi de Crucis Invent. ipso in principio, τοῦτο τὸ ἐπίταγμα — δεξιόμενος ἐγχειρήσειν ἐδειλιστα. Sic enim scripsit, quod Gretserum neglexisse miror. WESS.

408. 87. Βαρυνομένους τοῖς προστάγμασιν] Polybium de durissimo, quod Poeni in Afros inhibebant, imperio vide L. I. 72. WESS.

408. 88. Τὸ δὲ μέγιστον, διαρπάσειν etc.] Agathocles oratione ad expeditionis socios apud Iustinum L. XXII. 5. latius omnia haec exsequitur. WESS.

408. 2. Χωρὶς τῆς πανοπλίας ὑπηρεσιον καὶ γαλινὸν] Non

puto aberrasse a scriptoris mente Interpretem [qui vertit *stragulum equestre*.] Solet, fateor, ὑπηρέσιον nautarum esse et remigum. Scholiastes ad Thucydid. L. II. 94. Ὑπηρέσιόν ἐστι τὸ κῶας, ὃ ἐπικάθηται οἱ ἐρέσοντες, διὰ τὸ μὴ συντριβεσθαι αὐτῶν τὰς πηγὰς. Unde suave istud Isocratis de Atheniensibus, ad remum admotis, οἱ μὲν ἄρχαι τῶν Ἑλλήνων ἀξιοῦντες, ΥΠΗΡΕΣΙΟΝ ἔχοντες ἐκβαίνουσιν, Or. de Pac. p. 248. At in equitibus, cum ὑπηρέσιον fraeno adiungitur, quid aliud erit, ac vestis, sessuro substernenda? Porro ὅπως — ἔχει dictum videtur, ut ὅπως — γνισθῆναι in Luciani Parasit. c. 32. et ὅπως — πράττειν in scripto Claromont. supra L. XIV. 19. WESS.

408. 30. Διεκελεύετο οὖν σώζειν ἑαυτοὺς μετὰ τῶν ἰδίων κτήσεων etc.] Fraudem, qua civium copiosiores circumvenit tyrannus, aliter paullo Polyænus Strateg. L. V. III. 5. enarrat, praeter alia, καὶ δὴ προέγραψεν, αἰεὶς, ἐπιτρέπων τοῖς βουλομένοις σώζειν ἑαυτοὺς, ἐξιέναι τῶν νεῶν μετὰ τῶν ἰδίων κτημάτων. Quae quidem verba non multum ab istis Diodori abluunt, sententia plurimum, etsi prave. Censebimusne in navibus, quibus in Africam tramissurus erat Agathocles, τὰ ἴδια κτήματα habuisse hos homines omnia? Fuerat profecto commodius et rei gestae congruentius ἐξιέναι τῆς πόλεως. Urbe enim Syracusana ut una cum facultatibus sese ditiores subducerent, tyrannus animo agitabat, quo eas universas possessoribus pessumdati intervertere posset. At Polyænus secutus aliud est. WESS.

408. 34. Τούτους μὲν — ἀνέιλε] Mille et sexcentos: tot enim discessisse Iustinus L. XXII. 4. prodidit, qui mox de servis ad pileum vocatis et militiae adscriptis, omnes inde servos, militaris aetatis, libertate donatos, sacramento adegit, eosque et maiorem partem ferme militum navibus imponit. Quae Nostri verbis cum optime respondeant, nihil utique erat, cur Schefferus nodum ibi in scirpo quaereret. WESS.

409. 40. Ἐντροπῇ] Ἐνπροπῇ Basil. frequenti confusione, Vid. T. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Mar. X. p. 316. WESS.

409. 68. Τηλιζαύτην ἐκλειψιν ἡλίου συνέβη γενέσθαι] Passus id deliquium sol fuit Syracusis mensis Sextilis die xv. feria vi. hora viii., ut viri docti, Calvisius, Petavius atque alii ostenderunt. Docet insuper Iustinus ibid. c. 6. Agathoclem eius rei causam militibus exposuisse, atque illis esse adversum, ad quos eatur, prodigium, studiose docuisse. Iunge Frontinum Strateg. L. I. 12. 9. in eò errantem, quod lunae hanc deminationem putarit. WESS.

410. 98. Ἠρόμιναν ἀναζουράμενοι] Interpres [qui retro inhibita ruppè] antiquum obtinet. Vid. ad L. XI. 18. WESS.

410. 1. Πρὸς τὰς καλὸνμένας Λατομίας] Vicinae urbi lapicidinae nomen fecerant. Strabo L. XVII. p. 1191. A. post urbem Tunetem descriptam καὶ λατομίαί τινές, καὶ ἐπ' αὐτῶν

πόλις διωόνμος, ubi Diodori minime oblitus est Is. Casaubonus. WESS.

410. 10. Ταῖς κατεχούσαις Σικελίαν Θεαῖς Δήμητρι καὶ Κόρη etc.] Vid. L. V. 3. In Cereris et Proserpinae tutela Siciliam veteres deputabant, unde eandem ἔχειν et κατέχειν sollemni paene phrasi dicebantur, ut in Sophoclis Oed. Colon. v. 39. Eumenides, αἱ γὰρ ἔμφοβοι Θεαί σφ' ἔχουσι. et v. 54. Χῶρος μὲν ἱερὸς πᾶς ὄδ' ἔστ', ἔχει δέ τιν Σεμνὸς Ποσειδῶν. Plura diligentissimus Ez. Spanhem. ad Callim. H. Pallad. v. 53. WESS.

410. 13. Λαμπαδέουσιν ἀπάσας τὰς ναῦς] Ceres raptam filiam quaesitum itura, accensis ex Aetnae crateribus facibus, λαμπάδας ἐκ τῶν κατ' Αἴτνην κρατήρων ἀναψαμένη, dixit alibi Diodorus, varias orbis partes oberrare coepit. In eius rei memoriam τὸν μετὰ τῶν λαμπάδων δρόμον, uti Liban. T. I. p. 353. B. loquitur, Deae isti celebrasse videntur. Huc quidem certe tyrannus respicit λαμπαδέουσιν suam classem. Λαμπαδέεσθαι enim eorum erat, qui cum lampade discurrebant, eamque aliis per manus tradebant. Vetus scriptor apud Suidam, Ἀριστόγονος οὖν, Διονύσου μύστις, ΛΑΜΠΑΔΕΥΕΣΘΑΙ μέλλων. Sumsit hinc colorem Philo Iud. de Div. Her. p. 486. D. cum mira suavitate de accendendo virtutis studio precatur, ἱκέτης οὖν γίνομαι, ἵνα — ἀναφλέγηται σωτήριον φέγγος, ὃ ΛΑΜΠΑΔΕΥΟΜΕΝΟΝ ἐπαλλήλοις διαδοχαῖς, ἰσόχρονον γενήσεται κόσμῳ. Harpocratonem vide in Λαμπάς. WESS.

410. 27. Τὸ δὲ στρατόπεδον ἐπηλάλαξε] Quod in Iosuae libri c. VI. 20. Alexandrini interpretes dederant ἠλάλαξε πᾶς ὁ λαὸς ἅμ' ἀλαλαγμῷ μεγάλῳ καὶ ἰσχυρῷ, verterant olim ante Hieronymum aliqui ululatu magno ulularunt, alii iubilarunt iubilo magno. Neutrum probat Rufinus Homil. VIII. in eum Iosuae lib. p. 422. Et quamvis, inquit, iste sermo inproprie translatus esse videatur: ἀλαλαγμὸς enim in Graeco scriptum est, quod neque iubilum, neque ululatum proprie significat; sed illam magis ostendit vocem, qua belli tempore exercitus clamorem consonum tollens, unanimiter sese cohortari ad praelium solet. Recte profecto, neque ab hoc loco aliene. Rabanus Maurus eadem omnia habet suo in Commentario p. 695. Tom. IX. collect. amplissimae, firmatque adeo opinionem, quam ad superiorem librum prodere memini. WESS.

410. 40. Ὑπὸ τῆς Ἀγ. γοητείας καὶ ἀνοίας παραλογ.] Post γοητείας aufer καὶ ἀνοίας, scioli alicuius infartum. RHOD. Mallem et ego καὶ ἀνοίας librorum veterum auctoritate amotum. Sin tamen, leniore medicina reponendum καὶ ἀπονοίας erit, uti a Celeb. T. Hemsterhusio ad Luciani Iud. Vocal. c. I. factum animadverto. WESS.

411. 49. Ἐπὶ τὴν ὀνομαζομένην Μεγάλην πόλιν] Soli debetur Diodoro urbis huius accuratior notitia. Habet quidem Io.

Garnerius in Diss. II. de Synodis ob Pelagium vivo Augustino celebratis post Mar. Mercatoris Oper. pagina 179., habet, inquam, *Romanum Megalopolitanum* in Proconsulari Africae provincia Episcopum, adscribitque ignotum sibi esse, qua parte eius provinciae *Megalopolis* ista sedem habuerit. Didicisset hinc, modo verba meminisset, oppidi situm: quamquam, ut sedulo agam, de *Megalopolitano* illo Praesule res nondum est expedita. Adpellatur, quod H. Norisius et Th. Ruinartus ad Not. Afric. p. 112. ed. Ven. admonere haud praeterierunt, fidelioribus in Codicibus *Meglapolitanus*, sive *plebis Meglapolitanae*, quemadmodum in Carthagin. Collat. c. 133. p. 271., eique patronus accedit *Coronius Meglapolitanus*, quem Notitia Eccles. Africae ex Proconsulari provincia una cum aliis in exilium missum fuisse refert Hunerici regis iussu. Neque id tamen scriptiois discrimen tanti videtur, ut alii eum urbi imponendum arbitrer. *Meglapolis* dicendi compendio ex *Megalopoli* nasci facile potuit. Ad hoc eadem erat in provincia, in qua haec Diodori; quin, si Notitiae ordo iustus est, prope Clupeam, a qua citra omne dubium haec *Μεγάλη πόλις* brevi spatio fuit dissepta. WESS.

411. 61. *Ἐπὶ θάτερα δὲ μέρη τὸ πεδίον ἐνέμοντο βοῶν*] Discordia amanuensium ansam praebuit, hoc ut eligerem. Si qui aliud maluerit, utatur suo iudicio. Ego vero hanc regionis Punicae amoenitatem, villas sumtuosissimis praetoriis distinctas, pascua armentis et pecudum gregibus laetissima, iucundamque istam rivorum a fontibus deductionem attentius considerans, imaginem, tenuem tamen, agri Batavici videre videor, et eius inprimis, quem aquis lene sonantibus Vechta radit. Offerunt sese ultro plura alia meditati, quae missa faciam. Id maximopere velim, ut hi libertatis et honestioris mercaturae fructus sine labe possessoribus diutius perennent, quam Carthaginensibus! WESS.

411. 78. *Καὶ πρὸς τὸν Λευκὸν Τύνητα*] Hanc etiam urbem qui praeter Diodorum attigerit, recordor neminem. Non equidem ignoro Ab. Ortelii iudicium, *Album* hunc *Tunetem* et *Tunetem* pro eadem urbe putantis. At multa obstant. Oppidum *Tunes* Carthagine distabat spatio xv M. P., ut Livius L. XXX. 9. sive ὡς ἑκατὸν εἴκοσι σταδίους, sicuti Polybius ait L. XIV. 10. *Album* ab eadem urbe *Tunes* longius aberat. Adde, hanc urbem ab Agathocle solo fuisse aequatam: *Tunetem* deinceps illius in potestatem venisse et praesidium satis accepisse validum. Sic auctor ipsemet c. 17. Errat ergo vir sollertissimus. WESS.

412. 90. *Ἀπ' αὐτῶν*] *Ἐπ' αὐτῶν* Reg. 2. Vid. not. in L. IV. 46. WESS.

412. 92. *Εἰς τὴν χώραν προσάγουσαν*] *Προάγουσαν*. RHOD. *Εἰς τὴν χώραν προσάγουσαν*] Extrivi literam, quae loci sententiam interturbabat. Factum etiam alias, sed Codd. imperio. Vid. L. XVIII. 59. WESS.

412. 95. *Διὸ καὶ ταῖς πρῶραις δέδρῳις κατεπέτασαν*] Navalibus in praeliis, aut sicubi ad loca infesta classem admovebant, fieri id moris erat. Quare Metellus insulis Gymnesiis proprius sese et naves adiuncturus, *ΔΕΡΡΕΙΣ ἔτεινεν ὑπὲρ τῶν καταστρωμάτων, σκέπην πρὸς τὰς σφενδόνας* in Strabon. L. III. p. 256. Poenorum haec alia consuetudo. Segestria ista, prorae oppransa, nigricantis fuisse coloris videntur, uti in luctu atque inferiis usus ferebat. Hinc navis inferias Achilli solutura *ἐκ Θετταλίας μέλανα ἰστία ἠρμένῃ ἐς Τροίαν ἔπλει* apud Philostrat. Heroic. c. 19. p. 741. Conf. not. in L. IV. 61. WESS.

412. 15. *Προκατεπεπτώκει ταῖς ψυχαῖς*] Verius censeo προκατεπεπτώκει ex Reg. 1. Praeterquam enim quod ignara rei bellicae multitudo erat, animo quoque conciderat. Qua in re καταπίπτειν et ἀναπίπτειν sedem quandam habent. Pausanias L. X. 20. *τοῖς δέ γε Ἕλλησι κατεπεπτώκει μὲν ἐς ἅπαν τὰ φρονήματα.* Synesius L. II. Provid. p. 117. B. *οὔτοι μὲν — τοὺς καταπεπτωκότας ταῖς γνώμαις* etc. Polybius Excerpt. p. 1430. *ἠττηθέντες δὲ κατὰ τὸν κίνδυνον οὕτως ἀνέπεσον ταῖς ψυχαῖς.* Philo L. I. vit. Mos. p. 630. E. *τά τε σώματα παρεῖντο, καὶ τὰς ψυχὰς ἀναπεπτώκεσαν.* Alia tibi, si desideres, dabit vir doctus Miscellan. Observ. Vol. X. p. 206. WESS.

412. 29. *Ἄννιωνα καὶ Βορμίλχαν*] *Βομίλχαν*, expuncto ρ., ut etiam in sequentibus. RHOD. *Καὶ Βομίλχαν*] Ex Basil. ἐκδόσει ducis nomen instauravi. *Bomilear* dicitur Iustino, neque id nomen aliter in Livii libris scribitur, apud Appian. Pun. p. 22. *Βορμίλχαρ.* Ceterum διὰ τὴν ἰδίαν τούτοις ἀπιστίαν ex more venit, quo nominibus saepe verbi sui, uti dictum supra fuit, casus adstruitur. Aliud spectavit Cl. Iac. Gronovius ad Stephan. Byzant. in Ἄβαι, quem vide. WESS.

412. 36. *Ἡ πρὸς τὰς τιμωρίας πικρία τῶν Καρχηδονίων*] Certissima est Diodori animadversio. Exempla atrocitatis istius quasi per saturam suppeditabunt Valer. Maxim. L. II. 7. ext. 1., Polybius L. I. 11. 24., Livius Epit. 50., Iustinus XIX. 2. XXI. 4. 6., Polyaeus L. V. 11., Appian. Pun. p. 67. etc. WESS.

413. 57. *Εἰς τὸν ἱερὸν λόγον*] Carthaginensium nobilissimi et ditissimi ad duo ferme millia et quingentos sacram eam cohortem explebant. Vid. L. XVI. 80. WESS.

413. 64. *Ἐδωκεν Ἀρχαγάθῳ τῷ νιῶ*] *Archagathum* plerumque Diodorus et Iustin. L. XXII. 5. vocitant. At Polybio Excerpti Leg. I. p. 1087. *Ἀγάθαρχος* est, probante H. Valesio ad Nostri Excerpt. p. 257. Vid. infra c. 56. WESS.

413. 75. *Τὰ τῶν ἀσπίδων ἔλυτρα ῥάβδοις διέτεινε*] Pari modo τοῦλυτρον τοῦ δόρατος Aristophanes Acharn. v. 1119., qua de voce copiosius viri eruditissimi Is. Casaub. in Athen. I. 7. et Th. Gatak. ad Antonini Imp. L. IX. 3. p. 266. Solebant milites contra imbres, pulverem, aliasque iniurias scutis tegumenta induere, τὰ σχύ-

τινα τῶν ὀπλων σκεπάσματα in Plutarchi Lucull. p. 510. A. Quem quidem morem abunde cum declaraverit Iust. Lipsius Annal. Mil. Rom. L. III. 2., verbum non addam. WESS.

413. 87. Ἐκάστων οἰωνιζομένων, διὰ τὸ δοκεῖν etc.] Noctua praetervolans victoriae omen Graecis ad Salamina in Persas pugnaturis fuerat. Hinc γλαῦξ ἔπιτατο de felici rerum successu elegans proverbium. Hesychius, Γλαῦξ ἔπιτατο. πρὸ τῆς μάχης ἐν Σαλαμῖνι γλαῦξά φασι διαπτῆναι τὴν νίκην προσημαίνουσαν. quibus gemina Zenob. Cent. II. 98. et Append. Vat. I. 48. Indidem noctuae volatus victoriae auspiciū censebatur, γλαῦκος πτήσις εἰς νίκης σύμβολον ἐλογίζετο non Athenis tantum, sed tota Graecia in Schol. ad Equit. Comici v. 1091. Quin ipse poeta Vesp. v. 1081.

Γλαῦξ γὰρ ἡμῶν πρὶν μάχεσθαι τὸν στρατὸν διέπιτατο, vulgi eam persuasionem respiciens. WESS.

414. 93. παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν affert Suidas v. παραστάται.

414. 11. Ἀνετράπησαν ταῖς ψυχαῖς] Sic L. XI. 31. ἀνατραπέντες ταῖς ψυχαῖς πρὸς φυγὴν ὤρμησαν. WESS.

414. 23. Δοὺς τοῖς — ἄσημον ἐκκλιμα] Putes Basil. voluisse ἐκκλιμα, quod pravum. Id auctor vult, Bomilearem sensim aciem hostilem vitasse cessimque ivisse. Vocabulum ipsum Lexicographorum copias augere potest. WESS.

414. 43. Οὐ πλείους χιλίων] Sed praelio commisso, duo de Siculis, tria millia de Poenis cum ipso duce cecidere, ita Iustinus L. XXII. 6., haud parum cum Diōdoro dissidens. Iustinum exscripsit, sed male intellectum Orosius. Censuit bonus vir duos tantum ex Agathoclis exercitu periisse; quod iste noluit, sed duo millia de Siculis, tria de Poenis occubuisse. Vide Oros. L. IV. 6. WESS.

414. 46. Ἐν αἷς ἐκομιζέτο ζεύγη χειροπέδων] Par olim insolentia Spartanorum, qui πέδας φερόμενοι ἐπὶ Τεγεήτας ἐστρατεύοντο. Contigit iisdem quod Poenis: victi pedicas gestare debuerunt ipsimet, quibus Tegeatas innectere constituerant apud Herodotum L. I. 66. Cuiusmodi iustae talionis exempla in mundo habeo plura, quae nunc praeternitentur. WESS.

414. 50. Εἰς συνεργασίαν ἐμβαλεῖν] Probe Interpres in ergastula Ecce iterum Diodorus Excerpt. Peiresc. p. 369. καὶ τούτων τοὺς μὲν πέδασι δεσμεύων εἰς τὰς συνεργασίας ἐνέβαλλε. Vocis, in copiosis Graeci sermonis Thesauris praeteritae, compositio rem eam belle declarat. WESS.

414. 69. Ἡρακλέα τὸν παρὰ τοῖς ἀποίκους] Auctoris a mente non aberravit Rhodomannus [qui vertit *coloniae suae patronum*]. Id subvereor, ut recte expressa sint verba. Hercules ὁ παρὰ τοῖς ἀποίκους is esse debet, qui apud maioris patriae colonos est. Atqui omnia, quae succedunt, Herculem Tyrium expostulant, quem Poeni etiam missis pretiosissimis donariis impense placare connituntur. Ergone παρὰ τοῖς ἀποικι-

σταῖς fuit olim? Non dico, etsi, modo libri id darent, pro malo haud putarem. Hoc mihi quidem satis constat, Herculem τὸν παρὰ τοῖς ἀπολίοις coloniarum esse, quem sibi infestum Carthaginienses ob infrequentiore religionis cultum arbitrati, Tyrum mittunt, qui placent et venerentur, quoniam inde ipsi, Gaditani, ceterique coloni domo profecti acceperant. Hercules censebatur idem, quamquam praecipua religionis sedes Tyri erat. Quotannis autem τὰς πατολοὺς ἀπαρχὰς selectissima navi, quam ἱεραγωγὸν vocant Graeci, Tyrum religiosissime mittebant. Vide Polyb. Exc. Leg. CXIII. p. 1310. WESS.

415. 79. Τοὺς ἐκ τῶν ἱερῶν χρυσοῦς ναοὺς τοῖς ἀφιδρόμασι] Io. Dougltaeus Analect. Sacr. Pars. II. 61. aurea cum simulacris delubra vertit, aediculas esse portatiles, quae Deorum simulacra suo ambitu complectebantur, opinatus; quod quidem auctor si voluisset, ναοὺς αὐτοῖς ἀφιδρόμασι scriptum fuisset. Vid. Davisium ad Max. Tyrium Dissert. VII. p. 520. ed. noviss. Nam ut nunc verba habent, aediculae signis, quae Tyri erant, transmissae fuerunt. Id bene, quod his Diodori usus sit vir doctus ad ναοὺς ἀργυροῦς Ἀρτέμιδος illustrandos, e quibus fabricandis victum Demetrius Ephesi tolerabat in S. Lucae A. A. cap. XIX. 24. Fuerunt enim eiusdem haud dubie generis. Hae parvae aedes ad formam templi Ephesii superstitiosis Dianae sacris parabantur, istae in delubris olim Carthagine dedicatae Tyrum amandabantur Herculi consecrandae. Pertinet huc ἀργυροῦν ναοῦ ἐργεπιστάτης Cratinus ex Artemidori Onirocrit. L. IV. 33. WESS.

415. 82. Ἡτιῶντο δὲ καὶ τὸν Κρόνον etc.] Eusebius haec exscripsit Praep. Evang. L. IV. 16. p. 161. A. Saturnum Carthagine victimis humanis fuisse cultum, res est testatissima. Vid. L. Vivem ad Augustini L. VII. de Civ. D. cap. 19. et H. Grotium in Deuteron. c. XVIII. 10. WESS.

415. 92. Διακοσίους μὲν τῶν ἐπιφανειστάτων παιδῶν etc.] Pescennius Festus in libris historiarum per saturam refert, Carthaginienses Saturno humanas hostias solitos immolare, et quum victi essent ab Agathocle, rege Sicularum, iratum sibi Deum putavisse; itaque, ut diligentius piaculum solverent, DUCENTOS nobiliūm FILIOS immolasse, haec adposite Lactantius Instit. L. I. 21. Adiunge Eusebium Or. de Laud. Constant. c. 13. p. 646. ἡγεσὶ (Diodorus) τῷ Κρόνῳ διακοσίους τῶν ἐπιφανειστάτων παιδῶν δημοσίᾳ θῦσαι τοὺς Αἰβνας οὐκ ἐλάττους δὲ ἐπιδοῦναι τῇ θυσίᾳ τριακοσίους ἑτέρους. et eum a Diodori mente quadamtenus aberrasse perspicies. Noster CCC istos sese ultro mactandos obtulisse, Eusebius liberos totidem numero immolandos dedisse illos trecentos significat. WESS.

416. 96. Ἀρδραῖς Κρόνον χαλκοῦς, ἐπιτετακὸς τὰς χεῖρας] Locus illustris et ab eorum nemine, qui nefandum Molechi cultum exposuerant, neglectus. Quin et simulacrum hinc effinxerunt.

runt, sed mirificum manibusque expansis et ita in sublime elatis, ut illis infantem imponere nullus potuerit. Inspice Kircheri Oed. Aegypt. Synt. IV. 15. p. 334. et, qui paullo melius expressit, Io. Braunii Sel. Sacr. L. IV. 8. p. 476. Fefellerunt multos ὕπτιαι statuæ χειρες, quae eorum saepe sunt, qui stipem rogant. Pauperibus propterea ἢ δεξιὰ διὰ πάσης ἡμέρας ΥΠΤΙΑ τέταται, προκαλουμένη τὸν δώσοντα in Libanii T. II. p. 940. B. Porrigebat ergo Saturnus iste aheneus cavas manus, sive, ut bene Isaacides in Ierem. c. VII. 32. de Molecho תרקיב וניסותו פשוטו דידין, manus eius porrectae et sensim erant elevatae. Iam quod idem subiungit Iudaeus, locum prope Hierosolyma Tophet a tympanorum pulsatione esse appellatum, quoniam הכהנים הכהן קרבן להם שמעו את הילולתו והיו מקריבים את הילולתו כתיבם להם שמעו את הילולתו והיו מקריבים את הילולתו, ne ad patris aures eiulatus filii accideret, illi geminum plane et germanum Carthagine fiebat. Testis Plutarchus de Superst. p. 171. C., cuius etsi plusecula temperare non possum quin adscribam: παρσιστήκει δὲ ἡ μήτηρ ἄτεγκτος καὶ ἀστενακτος. εἰ δὲ στενάξειεν ἢ δακρύσειεν, ἔδει τῆς τιμῆς στέρεσθαι, τὸ δὲ παιδίον οὐδὲν ἤττον ἐδίετο. Κρότου δὲ κατεπίπλωτο πάντα πρὸ τοῦ ἀγάλματος ἐπαυλούντων καὶ τυμπανίζόντων, ἕνεκα τοῦ μὴ γενέσθαι τὴν βόησιν τῶν θορήων ἐξάκουστον. Adstabat mater sine fletu et gemitu: quem si ederet aut fleret, honore excidebat, et infans nihilo minus immolabatur. Strepitu vero ante simulacrum opplebantur omnia fistularum et tympanorum, ne exaudiri clamor eiulatusque possent.

Tantum religio potuit suadere malorum,

Quae peperit saepe scelerosa atque impia facta!

Bene ex Lucretiana aemulatione Lactantius L. I. 21. Institut. WESS.

416. 1. Παρ' αὐτοῖς] Παρ' αὐτῷ. RHOD.

416. 8. Αἰὰ τοῦτον τοῦ νομίμου τετηρημένος] Sic melius: legis nulla mentio praecessit. Plato Minoe p. 315. B. Καρχηδόνιοι δὲ θύουσιν (homines) ὡς ὄσιον ὃν καὶ ΝΟΜΙΜΟΝ αὐτοῖς. Porro in Euripidis altero versu libri eius nunc quidem γάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας praeferunt. Confer not. Brodaeii et Barnes. ad Iphig. Tauric. v. 625. WESS.

416. 25. Οἱ προσεστηχότες — διετήρησαν] Simile ferme id S. Lucae de Maria, Christi matre, Evang. c. II. 51. καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ διετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα. WESS.

416. 35. Οἱ μὲν γὰρ περὶ τὴν τυραννίδα] Credo loci sententiam optime assecutum esse Rhodomannum. Οἱ περὶ τὴν τυραννίδα et οἱ ἰδιῶται contra se ponuntur, ut ἄρχοντες καὶ ἰδιῶται in Platon. Polit. p. 259. Suntque adeo οἱ περὶ τὴν τυραννίδα tyrannidis studiosi et patroni, sicuti οἱ περὶ τὴν γένεσιν apud Aristotelem Hist. Anim. L. III. 3. p. 59. Physiologi, bene post Budaeum monente H. Stephano Thes. T. III. p. 248., et αἱ περὶ

Λακεδαιμονίους πόλεις, quae Spartanorum partes amplectuntur, superius L. XIII. 52. WESS. Vertit Rhodom. qui tyrannidi favebant.

417. 51. *Συνήδρευσάντων τῶν ἡγεμόνων, οἱ μάλιστα etc.] Ita legendo cohaeret optime oratio, *συνήδρευσαν τῶν ἡγεμόνων οἱ μάλιστα ἀξίωμα δοκοῦντες ἔχειν. καὶ ῥηθέντων πολλῶν λόγων, vel ῥηθέντων δὲ πολλῶν λόγων. STEP. Συνήδρευσαν τῶν ἡγεμ. οἱ μάλιστα etc.] Mihi persanatus ab H. Stephano locus hic videtur. Itaque non sum veritus eius ex iudicio verba refugere; quam rem si qui temerariam putaverint, revocent, uti lubet, veterem scripturam. WESS.**

417. 54. *Τῆς τὰδελεγού τολμῆς καὶ πράξεως ἐναντίαν ἔχων διάθεσιν] Τόλμης ἐναντίαν Reg. 2. Ven. Basil. Cett. καὶ πράξεως interponunt, quo carere possumus. WESS. Cui operae non obtemperarunt. Et recte. II. 34. *τόλμη τε καὶ πράξει πολὺ διαφέρουσιν.* Eodem modo saepius loquitur Polybius.*

417. 69. *Αἱ δὲ φυλακίδες τῶν Καρχηδορίων] Vid. infra c. 94. WESS.*

417. 90. *Ἡ κατὰ τὸ σὺνηθες ἐφοδία — κατενόησε] Mera glossa est, quam Reg. 2. praefert. Ἐφοδία, Hesychii verba sunt opportuna, τὸ ἐπιέναι τὰς φυλακὰς τὸν ὕρχοντα. Saepe inde ἐφοδεῦσαι et ἐφοδείαν sive ἐφοδίαν de circitoribus, qui vigiliis circumeunt, rei militaris scriptores Polybius L. VI. 33., Polyacn. L. VII. 14. usurpant. Cuius circuitationis morem describit Philo de Tel. Construend. p. 93. *ἐκκοιτίας τε καὶ ἐφοδίας προσηκούσας ποιητέον, αἱ χρῆσονται ξυλίνοις λαμπτήρσι, ἵνα — μὴ καταφανεῖς ποιῶσι τοὺς ἐφοδεύοντας etc. WESS.**

418. 6. *Πρώτην μὲν ἐλὼν Νέαν πόλιν] Interpres Novam urbem. Mallem Neapolin retinisset: namque ita Graecis Latinisque dici adsolet oppidum hoc maritimum. Vid. Itiner. Anton. p. 493. et de Adrumeto ibid. p. 52. WESS.*

418. 9. *Ἐλύμαν δὲ τὸν βασιλέα τῶν Αἰβύων] Tametsi certum non habeam in tanta Codd. discordia istud reguli nomen, placuit tamen. Quin si Phoenicum ortus fuerit stirpe, haud iniuria autumaveris, ab usu rerum et scientia ita dictum videri, ut Ἐλύμας ὁ μάγος, οὕτω γὰρ μεθερμηρεύεται τὸ ὄνομα in S. Lucae Act. Ap. c. XIII. 6. *ὄλην sapientem Arabum sermone et τὸν τὰ περίεργα δεινὸν sive magum indicat. Sed hoc verum praestare nolim. WESS.**

418. 20. *ὑπὸ τῆς τῶν Ἀδρυμητινῶν etc.] Lectionem marginis amplector, ut probatiorem. RHOD. Mihi quoque Codd. eorum scriptura sese probat, quam suam etiam in sedem revocavi. Rhodomanni si procederet opinio, ἀπὸ τῆς — χάρας scribi satius fuerat. At χάρας vocabulum tot schedae cum iugulent, articulum τῆς, tanquam nulli hic rei, aliorum proficisci iussi. WESS.*

418. 32. *Θάψον εἶλε κατὰ κράτος] Thapsus non longe Adrumeto aberat, oppidum maritimum et Caesaris victoria nobile.*

Vide Strabon. L. XVII. p. 1191. et Hirtium de Bel. Afr. c. 79. WESS.

419. 57. Καὶ γὰρ Ἐλύμαν] Sic scripsi. Conf. c. 17. Ἐλύμαν et ἀρεῖλον, quod vetustis in membranis, non laudo. Series ipsa de Agathoele omnia haec dici, clarissime manifestat. WESS.

419. 63. Βοηθήσας Ἀυτολέοντι τῷ τῶν Παιόνων βασιλεῖ] Tzetzes Chil. VI. 472. ex Diodoro Ἀυδολέοντα vocat, nactus librum, Reg. 2. similem. Vulgatam scripturam Ariston ὁ Ἀυτολέοντος, a Lysimacho in Paconum regnum, non sine fraude tamen, reductus, constabit apud Polyæn. L. IV. 12. 3. Quae vero Tzetzes subiungit de Xermodigesto, qui Autoleontis thesauros in fluvii Sargentii alveo absconditos Lysimacho indicarit, ea haud scio an deprompta magnam partem sint ex Decebali simili instituto, de quo Xiphilinus in Traiano. Quaeram alias diligentius. WESS. In numis ΑΥΔΩΛΕΟΝΤΟΣ conspicitur, unde Ἀυδολέοντι ex Tzetze et Reg. 2., sive Ἀυδωλέοντι, verius arbitreris. Numos reguli, eiusdemque originem et gestas res diligentissime explicuit Nobilissimus Bimardus ea Diatribe, quae Dissertationum Academ. Corton. Part. II. exornat p. 160. etc. IDEM in Addend.

419. 65. Τοὺς δὲ Ἀυταριάτας — κατώρισε] Tacet de raris, quarum multitudine Autariatae divexati patrio solo excessebant. Vide not. in L. III. 30. et Athen. L. VIII. p. 333. A.; nam operarum illic errore Athen. p. 383. videbis. WESS.

419. 67. Περὰ τὸ καλούμενον Ὀρβηλὸν ὄρος] Longe ineptissimum Ὀρβίτιον erat ὄρος, nusquam terrarum lectum; quo magis miror in eo probando obdurare doctissimos potuisse viros, H. Steph. et L. Rhodomannum. Quanto melius OPBHAION ὄρος, ex librariorum quadam inconsiderantia in OPBHAION conversum? Magno is mons tractu inter Moesiam et Macedoniam porrigebatur, decentibus Strabon. L. VII. p. 502. Antipatro in Epigram. Anthol. L. VI. p. 569. et Ptolem. L. III. 9. Bene ergo Iustinus L. XV. 2. Cassander veritus ne Macedoniam occuparent (Autariatae) facta pactione in societatem eos recipit, agrosque iis ultimos Macedoniae adsignat. Vidit hanc loci maculam et dextre abluit Celeb. Barbeyracius Hist. Pact. et Foeder. Part. I. p. 254. Accipe aliud genus. De Philippo Polyæn. ἐνέβαλεν εἰς τὴν Ἀρβηλίων χώραν ἣ δὲ ἐστὶ παραγωγῆς καὶ δασεῖα, Strateg. L. IV. 2. 16. Quaerunt viri docti, qui tandem Arbelii illi? Nihil Casaubonus decernit, Maasvicius Ἀργιλίους corrigit. At βάρβαροι post pauca illi ipsi dicuntur; qui quidem titulus Argiliis non convenit, Graecis et Andriorum colonis. Tu mecum τὴν Ὀρβηλίων χώραν refinge, et difficultas evanescet omnis. A monte accolae Ὀρβήλιοι et regio Ὀρβηλία, quomodo Ptolemacus L. III. 13. p. 93., dicebantur. Barbari erant, quippe Thracum originis, silvasque et saltus incolebant. WESS.

419. 73. Τῆς ἐφ' Ἑλλησπόντῳ στρατηείας etc.] Haec erat Ptolemaei istius praefectura, sicuti ex Memnone in Photii Biblioth. p. 709. alias ostendi. WESS.

419. 82. Καὶ στρατηγὸν Λεωνίδην] Meminit eius Suidas in *Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνοῦ*. Statim διεπέμπειο δὲ καὶ πρὸς τὰς ἑλὰς etc. citra dubium scripsit Diodorus, quod Rhodomannum minime fugit. WESS.

420. 96. Τὸν ἐκ Βασιλῆς Ἡρακλέα] Freinshemium ad L. X. 6. 11. Curtii consule. WESS.

420. 17. Νικοκλέα τὸν βασιλέα τῶν Παφίων] Auctor Indicis huius libri *Νικοκρόντα* vocavit, neque alius profecto est ac *Nicocreon*, quem Paphiorum regem Ptolemaeus Cypro ducem superioris libri c. 89. inposuisse traditur. Sed is et *Nicocles* et *Nicocreon* vero nomine dicebatur. Istud hic iteratur saepius estque in Polyaei L. VIII. 48. et Athen. L. VIII. 11. p. 352. hoc dabit idem Athen. ibid. p. 349. F. Quin' *Ἀρισταγόρων* Origeni est L. VII. C. Cels. p. 733., sed forsitan memoriae parum fidae peccato. Vide magnum Animadversorem ad Athen. L. VIII. 9. et, quem is suo merito laudavit, P. Leopard. L. I. Emend. c. 10. WESS.

420. 22. Ὅρῳντες ἀθρόους γεγονότας etc.] Tolerari haec possunt. Haud scio tamen, an meliora sint habenda, quae Reg. pr. liberaliter offert: talia certe, quae ab incito amanuensi non exspectes. WESS.

420. 29. Ἐαυτὸν ἀπέκτεινεν] Polyaeus dict. *ἑαυτὸν ἀνεχρόμασεν*, genus mortis clarius exponens. Addit de Axiothea eiusque et cognatarum tragico exitu plura, quae ibi legi malim. Id tamen monere absurdum non fuerit, apud Athenaeum L. VIII. p. 349. F. Nicocreontis uxorem *Βιοθέας* nomine insignem esse, idque ab eruditissimo P. Leopardo defendi quodam Ovidiano in Ibin versu. Mihi alia mens. Ovidii is vers. 517. aliorum spectat, Brotaeque exitum describit, docente Salvagnio. Nicocreontis uxor omnibus aliis Axiothea est. Lege ergo in Machonis apud Athen. fragmento *Ἡ Νικοκρόντος εἰσιοῦσα Ἀξιοθέα Γυνὴ μετὰ παιδίσκης* etc. Reguli nomen, ut correxit Leopardus, firmant Eclogae Hoeschelianaе, quas magnus animadversor vidit, reginae vero, scriptores, quos memoravi. Vitii, ne id negligam, origo praecedenti *εἰσιοῦσα* debetur, quod primam literam voci ablatam sibi vindicavit, nobisque *Βιοθέαν* pro *Ἀξιοθέα* reliquit. WESS.

421. 52. Βεβασιλευκότος ἔτη τριάκοντα ὀκτώ] Non aliter L. XVI. 52. At enim Parysades regni habenas capessiverat anno Olymp. CVII. quarto: itaque ante annum, cuius gestae res hoc recensentur loco, fatis concessit. WESS.

421. 57. Διαβὰς τὸν Θάψικ ποταμὸν] Nec hoc fluvii nomen, neque *Θάψικ*, prout in quibusdam dicitur membranis,

iustum videtur. Mutemus literarum ordinem, refingamusque *Ψύθιν*, quod flumen, in Maeotidem sese evolvens, ex Palat. et Coisl. schedis dabit Ptolemaeus L. V. 9. p. 149. Mecum sentit consultissimus Barbeyracius Hist. Foed. Part. I. p. 256. WESS.

421. 62. *Καθάπερ ἐστὶ Σὺθαίς νόμιμον*] Credo et morem innui, quo rex mediam aciem curabat, quoque castra plaustris circumdabantur. Describit posteriorem diligenter Paullus Piasecius, Polonis suis in hunc diem *Tabor* id genus adpellari admonens, Chronic. Rer. Gest. p. 333. et seqq. WESS.

421. 85. *Λειψθέντες ἐν τῇ μάχῃ*] Absentiam praepositionis desiderare noli. Iosephus Belli Iud. L. I. 6. 2. ἀλλ' ἐν τῇ πρώτῃ συμβολῇ λειψθεῖς εἰς Ἱεροσόλυμα συναλείνεται. Adde Raphaelii ex Polybio observat. in S. Iacobi Epist. c. I. 4. Porro regiam ad flumen Thapsin seu Psathin potius, eruditissimus Barbeyracius suspicatur in urbe fuisse, quae Ptolemaeo, eidem fluvio accubans, *Auchis* est. Mihi non liquet. WESS.

421. 99. *Διαστύλωτο δ' οἴκοις*] Interpres ad alterum regiae aditum haec retulit: ego ad ipsam regiam. At quid *διαστύλωτο οἴκοις* erit? an *columnatis aedificiis interseptus*, ut ille? Non arbitror. *Διαστύλωθῆναι* ea perhibentur, quae columnis aut trabibus suffulciuntur, ut in Polybii L. V. 4. et c. 100. Id de regia, in locis palustribus condita, verum esse posse, dubitat nemo. Quo vero modo *οἴκοις, domibus*? Praesertim super aquis habitacula cum fuerint. Non equidem intelligo, ut nec Reg. pr. scriba, cui propterea consultius visum est, vocem eam negligere. Longe melius officium suum functus est Reg. sec., cuius *ἐν κίβοι* si distrahas scribasque *διαστύλωτο δ' ἐν κίβοι*, *columnis egregie erat suffulta*, habebis illud ipsum, quod auctor reliquit. WESS.

422. 37. *Εἰς Γάργαζαν πόλιν*] Nusquam legere hanc urbem memini. Abr. Ortelius sitne *Gerusa* Ptolemaei rogat? Non dixerō. In ecelebritate quadam *Panticapaeum* est, urbs magna et Bosporanorum metropolis et regia, Eustathio ad Dionysii Perieg. v. 314. teste. WESS.

422. 59. *Εἰς τοὺς καλουμένους Κήπους*] De Demosthenis avo materno, in Bosporum profecto, Aeschines Or. in Ctesiphont. p. 78. *ἀρξεῖ λαμβάνει δωρεὰν παρὰ τῶν τυράννων τοὺς ὀνομασμένους ΚΗΠΟΥΣ*. Quem locum cum citet Harpoeration in *Κῆπος*, merito H. Valesius refinxit *πόλις δὲ ἐστὶ κατὰ Βόσπορον καλουμένη ΚΗΠΟΙ*. Urbs erat haud exigua, ab hortis amoenis adpellata, Milesiorumque colonia; Plinio propterea *Cepi Milesiorum* L. VI. 6. et Scymno Chio;

Κῆπος δ' ἀποικισθεῖσα διὰ Μιλησίων.

ubi *Κῆποι* praestare putes, nisi in Tabula Peutingerorum inter Hermionassam et Stratocliam oppidum *Cepos* collocatum reperitur. WESS.

422. 61. Βουλόμενος ἀσφαλῶς θέσθαι τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν] Vide Cel. T. Hemsterhusium ad Luciani Nocyom. c. 21. et Th. Gattakerum in Imp. Anton. L. VI. 2. Elegans est in rebus prudenter beneque constituendis ἀσφαλῶς et εὖ θέσθαι. Philostratus Vit. Apoll. L. VII. 36. Ἄλλ' ἔστιν τὰ σαντοῦ εὖ θέσθαι διδασκόμενον δ' αὐτὸν etc. et L. VIII. 7. p. 351. ἔλεγον ἐς τοὺς Ἀχαιοὺς... εὖ τίθεσθαι τὰ αὐτῶν τοιαῦτα ἐν ἀρχῇ δόξαντας. Paulo diversius hoc poetae apud Plut. T. II. p. 467.

— — ἀλλ' ὁ τυγχάνων.

Τὰ πράγματα ὀρθῶς ἂν τιθῆ, πράξει καλῶς.

Id enim vult, felici cum fore statu, qui rebus praesentibus prudenter utatur. Quod ipsum personatus Themistocles Epist. IX. Habronycho praecipit, σὺ δὲ οὖν, Ἀβρόνυχε, τὰ παρόντα εὖ τίθεσο, καὶ τῶν μελλόντων ἐκ τοῦ μηχίστου εὐλαβοῦ. WESS.

423. 81. Καλλαντιανῶν δὲ πολιορκουμένων etc.] Lege Καλλατιανῶν. de quorum obsidione, a Lysimacho instituta, dixit obiter L. XIX. 83., sed haec serius contigit. Psoam invenient alii. WESS.

423. 89. Ἡσιόχους καὶ Ταύρους, ἔτι δ' Ἀχαιοὺς etc.] Iungit eisdem Appian. Mithrid. p. 365. Infames autem eos, et praecipue Tauros, scelerum atrocitate ac rapinis, quibus navigantibus incommodabant, fuisse, auctor indicavit L. III. 43. WESS.

423. 1. Ἐκ γὰρ τῆς Σκυθικῆς ἐπανιῶν] Nullam equidem huic loco status controversiam movissem, nisi Basil. et Vat. ansam dedissent. Ἰνδικῆς, modo paullum adiuvetur, unaque litera auctius procedat, verum dabit. Σινδι regibus Bosporanis parebant, quorum regio Σινδική. Lege itaque ἐκ γὰρ τῆς Σινδικῆς. Vitium peperit praecedens articulus, cuius ultima litera primam huius vocabuli absorpsit, neque in Diodoro tantum, sed multis aliorum in verbis. Is. Casaubonum ad Strab. L. XI. p. 757. vide et Is. Vossium ad Scylacem p. 74. et Holsten. in Stephan. Byzant. voc. Σινδοί. WESS.

424. 16. Οὔτε δοῦλον οὔτε ἐλεύθερον — εἴα τοῦτ' ἔχειν ὄνομα] Frequens olim nomen Μῦς. Plures in unum conduxit Aegid. Menagius ad Diogenem L. X. 3., eo insignes. Addatur in cumulum CANINIA P. L. MUS ex Thes. Gruteri p. DCCCCLXVI. 9. WESS.

424. 28. Τὴν ὀχουμένην ἐπὶ τοῦ τεθρίππου σκηρὴν] Bosporanorum et Seytharum has aedes Seneca Herc. Fur. v. 534. multivagas domos, ipsas gentes patriis sedibus hospitas, vocat eleganter. WESS. Illustrat haec Hemsterhusius ad Plut. Aristoph. p. 369. egregie: illum ergo adi et Ioseph. Barbarum Itiner. p. 436., similes currus Tartarorum describentem. IDEM in Add.

424. 32. Ἐμβαλόντες εἰς τὴν Ἰταλίαν] Εἰς τὴν Σαυνίαν ego pro Ἰταλίαν. Et pro Ἰτάλιον Τάλιον placet. RHOD. Ἐμβαλόντες εἰς τὴν Ἀπολίαν] Ego vero hoc amplectar, Reg. 2. fidem

secutus, donec certius auxilium suborietur aliunde. *Τόλιον* non admitto. Cur enim? Aequè mendo fortasse contaminatum est ac *Ίτάλιον*. Mihi quidem certe nec *Italia* nec *Talium* lectum unquam est. Ad Livium si adeas L. IX. 31., incertior, quam fuisti, abibis. Tacet enim, belli a Romanis dextre administrati non oblitus. WESS.

424. 42. *Καταράκταν — καὶ Κεραυνίαν ἐκπολιορκήσαντες*] De his urbibus idem iudicium esto, quod de *Italia*. Maximore me quidem demerebitur, qui ex Apulia aut Samnio eas eruerit. WESS.

424. 48. *Ὁ τῆς Αἰγύπτου δυναστεύων*] Hoc malui. neque enim Aegypti hoc tempore rex erat Ptolemaeus. Scio βασιλεύειν latius posse accipi, praestat tamen, quod revocavi ex errore. Auctor ipse c. 19. οἱ περὶ Πτολεμαῖον τὸν Αἰγύπτου δυνάστην etc. WESS.

425. 60. *Τούτον μὲν κατέλιπε etc.*] Vid. supra c. 19. WESS.

425. 74. *Περὶ τὴν καλουμένην Στυμφαλίαν*] *Stymphalia* fuit in Peloponneso; at locus, de quo nunc agitur hoc loco, non fuit in Peloponneso, ut ex sequentibus patet paulo post, ubi ait de eodem Polysperchonte, de quo hic agitur; ἐπεχείρησε μὲν διὰ τῆς Βοιωτίας προάγειν εἰς Πελοπόννησον. Ergo, si mihi credis, leges *Στυμφαλίαν*. nam ea, quae supra dixit, κατήγαγεν ἐπὶ τὴν πατρῴαν βασιλείαν Ἡρακλέα, docent eam non fuisse in Peloponneso: non enim fuit Peloponnesus πατρῴα βασιλεία Herculis Alexandri filii, sed Macedonia, inter quam et Aetoliam, ubi copias paraverat, iacet regiuncula *Stymphaea* dicta. PALM. Parum abest, quin redundantem literam exteram. Citra omnem enim controversiam *Στυμφαλίαν* aut *Τυμφαλίαν* auctor scripsit. Locus necis, qua infelicissimus iuvenis perfide oppressus est, regionisque tractus, quem castris Polysperchon occupaverat, id sibi expostulant. Vide not. in L. XVII. 57. WESS.

425. 84. *Τὰς προγεγενημένας καὶ κατὰ Μακεδονίαν δωρεάς*] Expungatur καὶ. RHOD.

425. 91. *Ὁ δὲ Πολυσπέρχων ἀνελὼν τὸν νεανίσκον*] Vendidit iuvenem Polysperchon centum talentis Cassandro, vocatumque ad coenam et insidias suspicantem, sed blanditiis circumventum, convivarum manibus strangulavit. Sic Plutarchus T. II. p. 530. C. Scelus patratum est in Epiri urbe Trampya. Lycophronem audire Alexand. v. 800. operae erit pretium:

Ὁ, τ' αἰπὸν ναίων Τραμπύας ἐδέθλιον,
Ἐν ἧ ποτ' ἀνδρὶς Ἡρακλῆ φθίσει δράκων
Τυμφαῖος ἐν Φοίναισιν, Αἰθίξων πρόμος.

Qui quidem draconem *Tymphaeum* adpellat Polysperchontem, Aethicumque ducem, quod Epirotis, quos inter Aethices, Tymphaeis vicini, docente Stephano in *Αἰθιξία*, imperabat. Eu Tzetzae scholion, tenebras poetae ad hunc modum optime dispel-

lentis: Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης καὶ Βαρσίνης (sic iure Pot-
terus) τῆς Περσίδος υἱὸς ἐγένετο καλούμενος Ἡρακλῆς, ὃν ἀνείλε
καλέσας εἰς δεῖπνον Πολυσπέρχων ὁ Τυμφαῖος, Αἰθίων βασι-
λεὺς, χαρίζομενος Κασσάνδρῳ. Τυμφαῖοι, Ἡπειρωτικὸν ἔθνος,
καὶ Αἰθίκες ὁμοίως. Hactenus ille; cuius et poetae verba Στυμ-
φαίαν sive Τυμφαίαν in superioribus verissimam esse, liquido
commonstrant: neque latuit id Palmerio, illis stabiliendae coniectu-
rae dexterrime uso, Vet. Graec. L. II. 9. p. 343. Porro Hercu-
lem Alexandri veneno sublato prodit Pausanias L. IX. 7. In
Iustino diligentiam requiras: Trogum suum, ut Prologus clamat,
male expressit L. XV. 2. WESS.

425. 3. Ἀφ' ἐαυτοῦ Λυσιμαχίαν καλέσας] Cardiam Lysi-
machus evertit et in proximo loco sui nominis hanc urbem con-
didit. Conf. Pausan. L. I. 9. p. 24. et inferius Excerpt. Peires-
cian. p. 298. WESS.

425. 6. Ὁ Ἀρέτας υἱὸς] Arabicum nomen in Graeciam
transfert haec lectio. Lege Ἀρεὺς. Sic enim ab omnibus expres-
sum est nomen filii Cleomenis Spartani. PALM. Ὁ Ἀρεὺς υἱὸς] Non
temere dixerim, Aretae nomen, quod pluribus Arabum regulis in-
positum novimus, Arabicum esse. Aretam quidem certe Spartanum
L. XIV. 70. Diodorus memoravit. Vel sic tamen ex vestigiis
Reg. pr. Ἀρεὺς relinxi, tum quod ab aliis omnibus ita nuncupe-
tur, tum quoniam viri eruditione praestantes Ioseph. Scaliger Ca-
non. Isagog. L. III. p. 332. et D. Petavius Doct. Temp. L. X. 53.
hoc maluerunt. Scribi praeterea debuerat ὁ Ἀρεὺς υἱὸς Ἄρεος
Acrotati filius Areus fuit, Cleomenis nepos. Ego vero non mutavi,
incertum arbitratus auctorisne peccatum sit an librariorum. Vide
Pausan. L. III. 6. et de Cleomene ad Nostri L. XV. 60. WESS.

426. 12. Τὴν μὲν οὖν σιτοπομπείαν διεκώλυε] Conf. not.
in L. XIII. 88. WESS.

426. 22. Προστάξαντες καταλαβέσθαι τὸν Εὐρύηλον]
Excusabo audaciam, si ea est, qua Εὐρύηλον in Εὐρύηλον con-
verti. Euryclum nemo novit Syracusis; Euryelum, et variante
dialecto Euryalum, plures. Stephanus: Εὐρύηλος· οὕτως ἢ ἀκρό-
πολις τῶν Ἐπιπολιῶν· πολίχμιον δὲ τοῦτο Συρακονοσῶν ἀπόκημι-
ον. Livium addo, qui L. XXV. 25. Marcellus — ad Euryalum
eigna referrī iussit. Tumulus est in extrema parte urbis versus
a mari, viaeque imminens, ferenti in agros mediterraneosque
insulae, perconmode situs ad conneatus excipiendos. et tanto
quidem cupidius, quod Nostri si ad illius conparentur verba, res
dubio careat. WESS.

426. 53. Τὰ δὲ διὰ τὴν τῶν πολεμίων ἐπιγάνειαν etc.]
Conspirantes scripti libri mihi persuaserunt haec a Diodoro venisse
omnia. Redeant ergo postliminio suam in sedem. WESS.

427. 72. Τῆς στρατείας τὴν κρατίστην] Praestat στρα-

τιῶς. De Agathoelis ad Himeram amnem clade copiosius extremo lib. XIX. Diodorus. WESS.

427. 73. Οἱ δὲ τειχῆρεις ἀποληφθέντες] Scribe ἀπολειφθέντες. RHOD.

427. 81. Ὅτι πολλὰ τὰ κενὰ τοῦ πολέμου] Vide L. XVII. 86. Paulo ante προσλαβόμενος ἀπάτην καὶ φόβον si qui ex Reg. pr. ductibus effingere velint, illis liberum esto. WESS.

427. 88. Ὅς ἔφησεν αὐτὸν εἰς τὴν ὑστεραίαν etc.] Tangit historiam, nec ubique tamen consentiens, Cicero L. I. de Divinat. c. 24. *Apud Agathoclem scriptum in historia est, Hamilcarem Carthaginiensem, cum oppugnaret Syracusas, visum esse audire vocem, se postridie coenaturum Syracusis: cum autem is dies illuxisset, magnam seditionem in castris eius inter Poenos et Siculos milites esse factam: quod cum sensissent Syracusani, inprovise eos in castra irrupisse, Hamilcaremque ab his vivum esse sublatum. Ita res somnium conprobavit.* Sequitur Cicero, ut saepe, V. Maximus L. I. 7. 8. Confer Victorium Var. Lect. L. XX. 12. WESS.

428. 17. Ἐλόμενοι στρατηγὸν Ξενόδοικον] Correxi ducis nomen ex Ven. favente auctore. Bene Rhodom. in not. Addend. Ξενόδοικον qui infra etiam Ξενόδοκος scribitur p. 791. (c. 57.) et deinceps. WESS.

428. 32. Θεμένοις τὰ ὄπλα παραδοῦναι σφᾶς αὐτοῦς] Sic hoc libro c. 46. καὶ τοὺς μὲν φρουροὺς ἠνάγκασαν θέσθαι τὰ ὄπλα. Caesar Octavianus apud Appian. Belli Civil. L. V. p. 1110. προῦκάθητο ἐπὶ βήματος καὶ προσέταξε μὲν ἅπασιν θέσθαι τὰ ὄπλα. Quae quidem si in numerato habuisset doctissimus Hudsonus, cautius rem instituisset ad Thucyd. L. II. 2. Athenis θέσθαι ὄπλα saepe erat περιθέσθαι, nec semper tamen, ut Critici veteres monuerunt ad Aeschin. Or. in Timocrat. p. 5. et Thucyd. L. VIII. 93. Adde P. Leopardum Emendat. L. XI. 20. Atticum istum morem sequutus Libanius T. II. p. 43. μᾶλλον μὲν οὖν ἢ καὶ πρόσθεν, inquit, ἠγάπησεν ὑπὲρ πατρίδος, ὥσπερ ὄπλα, τοὺς λόγους θέμενον, magis quam quidem antea dilexit eum, qui pro patria orationes, tanquam arma sumserat. Interpres aliud spectavit, non animadvertens a scriptore suo Demosthenis in Midian. p. 360. et Lycurgi in Leocrat. p. 153. elegantias imitatione quadam exprimi. WESS. Vertit Rhodom. *positis armis.*

428. 36. Ἐπόρθουν τὴν τε Λεοντίνην] Si discordes librarii Νεγτίνην scripsissent, traxissent fortasse in partes lectorum aliquos: nunc nihil est, cur vulgatum repudietur. Consule Ph. Cluverium Sic. Antiq. L. II. p. 360., de *Echella* ibid. disputantem. WESS.

428. 65. Πλησίον τῆς παρεμβολῆς τῶν πολεμίων] Media vocabula τῆς παρεμβολῆς ad sententiam necessaria admodum non sunt. Omittuntur etiam in vetustis quibusdam membranis, quas

sequi si qui voluerit, duces habebit. Simile C. Claudii factum a Livio proditur, *Claudius consul — caput Asdrubalis, quod servatum cum cura attulerat, proiici ante hostium stationes — iussit* L. XXVII. 51. WESS.

429. 70. Τὸν τοῦ βασιλέως θάνατον] Lege, quae de regibus Carthaginensium disputata fuerunt ad L. XIII. 43. WESS.

429. 75. Ἐύασε τὴν εὐροίαν μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς etc.] Ineptae amanuensis explicationi acceptam refer εὐνοίας vocem. Εὐροίαν tuebatur Polybius L. II. 44. ἐγένετό τις εὐροία πραγμάτων. et L. III. 10. λέγω δὲ τὴν εὐροίαν τῶν κατ' Ἰβηρίαν πραγμάτων Καρχηδονίοις. et c. 15. μὴ λανθάνειν Ῥωμαίους τὴν γενομένην εὐροίαν Καρχηδονίοις τῶν κατ' Ἰβηρίαν πραγμάτων. Tum L. V. 14. τοῖς θεοῖς ἔδυνε εὐχαριστήρια τῆς γεγενημένης αὐτῷ περὶ τὴν ἐπιβολὴν εὐροίας. Quibus omnibus in locis felicem rei successum eo vocabulo designari, quis est quin perspiciat? Synesius, sed diversiore figura, in Dion. p. 36. D. philosophos flumine quodam orationis usos τοὺς σὺν εὐροίᾳ ἐρημνεύοντας, et p. 40. B. Aristophanis e Nubibus versus στοργγύλως καὶ σὺν εὐροίᾳ prolatos habet. Adde not. in L. II. 45. WESS.

430. 87. Ἐδόκει γὰρ ἔχειν λάθρα τοῦ πατρὸς τὴν Ἀλκίαν] Scelus hoc Archagathi iterum tangitur L. XX. 69. WESS.

430. 90. Ἀοπάσας σιβύνην] De teli huius vero nomine quaesivimus L. XVIII. 27. WESS.

430. 96. Πολλοὶ — τῶν ἐφ' ἡγεμονίας τεταγμένων] Tametsi praecesserit τις τῶν ἐφ' ἡγεμονία τεταγμένων, noli eos amplecti libros, qui haec mutatum iverunt. Vide potius adscripta L. XIII. 14. WESS.

430. 19. Διόπερ ἀποθέμενος τὴν πορφύραν] Tyrannica ea vestis, quam Hiero, ne cives offenderet, posuit, induit autem Hieronymus, avi modestiam spernens. Livius L. XXIV. 5. *nam qui (Syracusani) per tot annos Hieronem, filiumque eius Gelonem, nec vestis habitu, nec alio ullo insigni differentes a ceteris civibus vidissent, conspexere PURPURAM ac diadema ac satellites armatos.* WESS.

430. 27. Δεῖλλα συνεσχημένον] Ita legi debere monet Rhodomannus, et iure. Operarum in Steph. editione peccatum est συνεχημένον. WESS.

430. 34. Καὶ τοῖς ὄχλοις εὐχαριστῶν] Ex sermonis Attici cultiore usu proscibitur a Grammaticis τὸ εὐχαριστεῖν. Id voluit Phrynichus, quando Eclog. p. 8. Εὐχαριστεῖν, inquit, οὐδεὶς τῶν δοξίμων εἶπεν, ἀλλὰ χάριν εἶδέναι, eiusque vestigiis inhaerens Thomas Magister. Alioqui falsum est, neminem id vocabuli usurpasse. Arrianum et Epistol. Phalaridis auctorem obviam optime Grammaticorum nationi ire iussit clarissimus Io. Alberti, neque Diodorum neglexerunt eruditi Lipsienses T. IX. Supplement. Actor. suorum p. 15. et 372. Exscribam locorum aliqua, ut quaerendi molestiam

compendifacias. De Syracusanis L. XVI. 11. καὶ περὶ μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν εὐχαριστούντων τοῖς θεοῖς. tum de iisdem ibid. c. 20. ὁ μὲν δῆμος εὐχαριστῶν στρατηγὸν ἐχειροτόνησεν αὐτοκράτορα τὸν Δίωνα. Quae quidem indicio esse possunt, nihil sanctissimos N. T. scriptores novasse, cum verbi istius usum non repudiarent. WESS.

430. 57. Ἐπὶ πόλιν Σούτριον, ἄποικον Ῥωμαίων] Inspice Livium L. IX. 35. WESS.

431. 76. Περὶ τὴν καλουμένην Περυσίαν δευτέρα — χρονίσεως] De praelii loco in annalibus dissensus erat. *Eam tam claram pugnam trans Ciminiam silvam ad Perusiam pugnatam, quidam auctores sunt. — Sed, ubicunque pugnatum est, res Romana superior fuit: itaque Perusia, et Cortona, et Arretio, — legati, pacem foedusque ab Romanis petentes, inducias in triginta annos impetraverunt; sic Livius L. IX. 37., cuius e verbis Κορτωνιάτας scribi debere putares, nisi in Stephano esset Κρότων, πόλις Τυθόρηνας μητρόπολις, οἱ πολῖται Κορτωνιάται.* Sed Stephani istud ex vitioso scriptoris veteris exemplari haustum videtur, neque officere aptum est, quominus Κορτωνιάτας recipiamus. WESS.

430. 81. Πόλιν δὲ — Καστόλαν ἐκπολιορκήσεως] Nulla hoc nomine, quod quidem sciamus, in Italia urbs. Φαισόλαν *Faesulam* corrigit plausibili coniectura Ph. Cluverius Ital. Ant. L. II. p. 509. et 572. WESS. Clarissimus Gorius Inscript. Antiq. Etrur. Part. II. p. 83. refinxit *Καρσούλαν* sive *Καρσούλας*; coniectura eleganti. Vide de urbe Ph. Cluverii Ital. Antiq. p. 638. 683. IDEM in Add.

431. 86. Λέζιον Κλαύδιον] Γάϊον Πλαύτιον. Sic in Tab. Capitolinis reperitur. RHOD. Bene Rhodomannus, ante quem Pighius in Fast. ad ann. CDXII. p. 362. idem docuerat. WESS.

431. 90. Ἀπὸ σταδίων ὀγδοήζοντα] Frontinus, qui ante hos duos annos in consulatu M. Valerii et P. Decii Muris Appiam deductam prodit, et verius, *concepitur Appia in agro Lucullano, via Praenestina, inter milliarium VII. et VIII. diverticulo sinistrorsus passuum DCCXXX.*, non multum, hac quidem parte, a Diodori rationibus deflectens, L. I. de Aq. ductib. sect. 5., cum Io. Poleni nota. WESS.

431. 94. Τὸ πλεῖον μέρος λίθοις στερεοῖς κατέστρωσεν] Lege Procopium L. I. Belli Goth. c. 14., ubi λίθον μυλίτην καὶ φύσει σκληρὸν lapides molares et natura praeduros ab Appio adhibitos ait, et quae commentatus est Lipsius de Magn. Rom. L. III. 10. WESS.

431. 98. Ἡ κοῖλους ἀναλήμμασιν — ἐξισώσεως] Putes interpretem ἀναλώμασι, quomodo Reg. pr., legendum autumasse; id certe quidem vertendo expressit. At bene habet vulgatum. Ἀναλήμματα sunt ὑψώματα, seu moles, quibus cava locorum con-

planantur altiusque educuntur. Strabo *κοιλάδων ἐγγώσεις* vocat L. V. p. 360. Tu vide not. in L. XVII. 71. WESS.

431. 3. Ἀλλὰ πολλοὺς καὶ τῶν — ἐνίους ἀνέμιξε] *Hiat oratio.* Forte fuit *πολλοὺς τῶν δυσγενῶν*, aut, si nimium id putetur, *τοὺς πολλοὺς.* Inquinavit enim Senatam Appius lectis humilibus, et libertinorum filiis. Conf. Livium L. IX. 30. Mox sequor Reg. 1. In vulgato nimis inconcinnum erat iteratum *ἐξουσίας* vocabulum. Censor Appius, *urbanis humilibus per omnes tribus divisus forum et campum*, verba Livii sunt ibid. c. 46. ex correctione Gronovii L. IV. Vet. Pee. c. 9., *corrupit*: huc respicit auctor, neque latius porrigi debet, quod ille de censu prodidit. WESS.

431. 8. Ὅρων τεθρησαυρισμένον κατ' αὐτοῦ — τὸν φθόρον] Satis hoc quidem cultum. Philo in Flacc. p. 990. C., sed diversiore forma, *διὰ τινὰς ὑπερβολὰς ἀνηκέστων κακῶν, ἃ κατ' ἐμοῦ ΘΗΣΑΥΡΙΖΟΜΕΝΟΣ* (ὁ δαίμων) *χαριῖται τοῖς δολοφονηθεῖσι.* Pari elegantia *μέγας κακῶν θησαυρὸς*, quod Plautum non sprevisse notissimum est, Euripid. Ion. v. 923., *κακῶν ταμείων καὶ θησαυρίσμα* Democritus in Plut. T. II. p. 500., et *ὄργης τινος ὑπόβλου θησαυρὸς* ibid. p. 517. Ecquis ergo Paullinum istud *ΘΗΣΑΥΡΙΖΕΙΣ* *σεαντῶ ὄργην* ob iucundissimam figuram non amplexabitur? Vide optimi viri Epist. ad Rom. c. II. 5. et clarissimi Io. Alberti notam. WESS.

431. 16. Καὶ γὰρ οἱ μὲν ὑπατοὶ etc.] Si qui εἶθ' οἱ μὲν voluerit, optio est. Ego non moveo. Statim *συνῆγον τὴν σύγκλητον* unice verum est. Livius de Coss. C. Iunio Bubulco et Q. Aemilio Barbula: *initio anni questi apud populum, deformatum ordinem prava lectione senatus, — negaverunt, eam lectionem se — observaturos: et senatum extemplo citaverunt eo ordine, qui ante censores Ap. Claudium et C. Plautium fuerat* L. IX. 30. WESS.

432. 21. Καὶ τὴν τῶν συγγενῶν προαγωγὴν] Verius arbitror *δυσγενῶν* ex Reg. pr. Favet enim plebes humilibus istis et libertinorum filiis, quos Appius Claudius allegerat. Mox fidenter *Γναίων Φλαύιον* scripsi, quo illum praenomine omnes designant, patre libertino progenitum perhibentes. Quod vero additur *πατρὸς ὦν δεδουλευκότος*, id verum non praestabit Suetonius, qui his temporibus *libertinos dictos, non ipsos, qui manumitterentur, sed ingenuos, ex his procreatos*, auctor est in Claud. c. 24. Sed C. Sigonium L. I. Ant. Iur. Civ. Rom. c. 6. lege. Porro peccat Diodorus Cn. Flavii aedilitatem hunc in annum coniiciens, qua fungi demum post hos sex annos apud Livium L. IX. 45. coepit. Verum et alia hic stipavit, quae partim citius aut serius administrata sunt. WESS.

432. 27. Προσεποιήθη τυφλὸς εἶναι] Vera hunc loqui crederem, nisi annales docerent post Censuram Appium consulatum petiisse, urbanisque artibus opes auxisse in Livii L. IX. 42.

et X. 22. Causam caecitatis aliam, sed ex superstitione repetitam, dabit idem Livius L. IX. 29. et Valerius Maxim. L. I. 1. 17. WESS.

432. 29. Ἐπ' ἄρχοντος — Χαρίνου] Seneca de Epicuro Ep. 18. hoc certe in his epistolis ait, quas scripsit Charino magistratu ad Polyænium. Quem locum signaverat manus recentior ad oram Reg. pr. In Dionysii T. II. p. 116. Καίριμος est. Porro victor, qui stadii coronam abstulit, apud Eusebium Ἀνδρομένης Κορίνθιος audit. WESS.

432. 37. Παρέλαβε παρὰ Κρατησιπόλεως] Artes, quibus magni animi femina Corinthum, invitis praesidiariis, Ptolemaeo tradidit, Polyænus L. VIII. 58. exsequitur. WESS.

432. 40. Τὸ δилоγεῖν — παρήσομεν] Sic L. XVI. 46. τὸ δилоγεῖν περὶ αὐτῶν παρήσομεν. et ante Nostrum Xenophon de Re Equestr. p. 745. εἰ δέ τις δилоγεῖν ἡμῶς οἰεται, ὅτι περὶ τῶν αὐτῶν λέγομεν νῦν τε καὶ πρόσθεν, οὐ δилоγία ταῦτά ἐστιν. Ceterum Ptolemaei studium libertatis Graecorum restituendae tangit Suidas in Δημήτριος ὁ Ἀντιγόνοῦ. WESS.

432. 55. Θυγάτηρ δὲ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου] Lege de eius et Alexandri Epirotarum regis nuptiis supra L. XVI. 92. WESS.

433. 71. Κλεοπάτρα — περιμάχητος γενομένη] Vid. not. in L. III. 10. et XII. 66. Potuisset et in procis nobilissimae feminae Perdiccam numerare, de quo Arrian. in Photii Biblioth. p. 220., insuper docens Sardibus eam post fratris mortem vitam plerumque egisse, et contra Antipatri criminationes animo se plus quam muliebri defendisse, alia tamen occasione, p. 225. WESS.

433. 85. Τοὺς καλομένους Ζοῦφοντας] Sic omnes libri. Equidem Zuphonas hos in Numidia reperire non memini: invenient fortasse alii. WESS.

433. 17. Βαρεῖς ἐπιχειμένους] Βαρέως legendum. RHOD. Infra c. 65. οἱ δὲ βάρβαροι βαρέως ἐπιχειμένοι, recte haud dubie: nec propterea tamen id heic inculcandum fuerat: vulgatum enim aequè probum. Vide haec ex Diodoro deprompta: καὶ βαρεῖς ἐπιχειμένοι τοῖς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας Ἑλλησι L. XIII. 110. οἱ μὲν περὶ τὸν Ἐπαμινώνδαν βαρεῖς ἐγχεμένοι etc. L. XV. 56. et οἱ μὲν Μακεδόνες — βαρεῖς ἐπέκειτο τοῖς πολεμίοις L. XVII. 12., tum Ἄντων — ἐπέκειτο βαρὺς τοῖς Ἑλλησι L. XX. 12. Quae omnia mutanda esse, ne Rhodomannus quidem, modo post fata liceret, profiteretur. WESS.

434. 40. Μακρὰν ἑαυτοὺς ἔξετόπισαν] Conf. L. III. 17. et 69. Aristoteles, sed paullo aliter, L. V. Politic. c. 11. ἀλλὰ τοῖς γ' ἐκιοπίζουσι τυράννοις ἀπὸ τῆς οἰκίας καὶ συμμέρει τοῦτο μάλλον. WESS.

434. 45. Εἰς τὸ φρούριον] Quale illud atque ubi locorum? Forsfuit εἰς τι φρούριον. WESS.

434. 56. Πρὸς Ὀσέλλαν εἰς Κυρήνην] Lege supra L. XVIII. 21. de hoc principe et Iustin. L. XXII. 7. WESS.

434. 75. Γεγαμηκῶς Εὐθυδίχην τὴν Μιλτιάδου θυγατέρα] Meminit feminae, quae post Ophellae mortem in Demetrii nuptias transiit, sed alio nomine Plut. Demet. p. 894. Ε. ἡγάγετο ζηρέουσαν ΕΥΡΥΔΙΚΗΝ, ἣ Μιλτιάδου μὲν ἦν ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ, συνοικίσασα δὲ Ὀφέλλα, τῷ Κυρήνης ἄρξαντι. Uter verum servaverit, nolo discernere, quamquam familiarius est *Eurydices* in Graecia nomen. WESS.

435. 93. Ἠνιόχους δὲ καὶ παραβάτας] Recipi potuerat *παραβάτας*, nisi poeticum esset. Vide supra L. V. 29. et L. XII. 70. Strabo in simili re L. XV. p. 1035. Β. δύο δ' εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἄρματι παραβάται πρὸς ἡνιόχῳ. Sic melius enim manu scripti eius libri. WESS.

435. 1. Περὶ Ἀντομόλας] Legendum *Ἀντόμαλα*. Strabo L. XVII. p. 1193. Β. εἶθ' οἱ Φιλαίνων βομοί. καὶ μετὰ τοὺτους Ἀντόμαλα φρούριον. et Apollodorus apud Stephan. *Ἀντομάλακα* nam ita locum alii adpellitant; Cl. Salmasium vide in Solin. p. 271. WESS.

435. 9. Τῶν γὰρ γινομένων αὐτῇ παιδίων etc.] Paria scholiastae de Lamia ad Aristoph. Pac. v. 757. ἣ δὲ ἀποθνησκόντων αὐτῆς τῶν παιδίων βαρυνθυμοῦσα, τὰ τῶν ἄλλων παιδία διὰ φθόρον ἐποκλήπτουσα ἀνήρει διὰ τοῦτο καὶ τὰς τίθας ἐκφοβούσας τὰ βρέφη καλεῖν ἐπ' αὐτοῖς τὴν Λαμίαν. Adde Strabonem L. I. p. 36. cum Casauboni nota. Solebant Graecorum antiquissimi historici cupide Lamias suis libris intexere, *Λαμίας* τινὰς ἰστοροῦντες ἐν ἕλαις καὶ ράπαις ἐκ γῆς ἀνιμένας, sicut Dionysius ait T. II. p. 139. Equidem non dubito, quin ex hoc fonte hauserit τὸν ΛΙΒΥΚΟΝ ΜΥΘΟΝ Dio Chrysostom. p. 83. et Fabulam *ΛΑΜΙΑΝ* Euripides. WESS.

435. 21. Ὡς εἰς μάρσιπον ἐμβόλοι] Non absurdum est εἰς ἄρσιχον, quod idem atque ἄρριχον sic vocant cophinum sive vas ex vimine textum, docentibus Grammaticis. Inspice Schol. in Comici Aves v. 1306. et Etymolog. in Ἄρριχος. Porro non iniusta suspicio est paullo ante scriptum fuisse τοὺς κατὰ τὴν χώραν ὑπολαμβάνειν. WESS.

435. 23. Εἰς τὸ προειρημένον μέτρον μεταφέροντες] Μέθυ προ μέτρον. RHOD.

435. 27. Τίς τοῦνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς] Non iniuria docti viri suspicantur, versus hos ex Euripidis Lamia, cuius Prologum Lactantius citat Instit. L. I. 6. sumtos esse: priorem, turpiter heic claudicantem, Ios. Barnesius exhibet,

Τίς τοῦνομα πᾶσι τοῦπονείδιστον βροτοῖς,
ad sententiam bene, sed citra auctoritatem omnem. Illust. Scaliger et Is. Vossius margini sui libri adscripsérant

Τίς τοῦνομ' αἰσχρὸν καὶ πονείδιστον βροτοῖς.
versuque et sententiae bene consuluerant. Quid poeta dederit, in incerto manet. WESS.

436. 31. Ἀλλὰ καὶ τῆς ξηραῦς τροφῆς ἀπολιπούσης] Ad illustrandum hunc locum et historiae pleniorē cognitionem facit locus Theophrasti de loto arbore (Hist. Plant. L. IV. 4.) πολὺ δὲ τὸ δένδρον καὶ πολύκαρπον. τὸ μὲν οὖν Ὀφέλλου στρατόπεδον, ἡνίκα ἐβάδιζεν εἰς Καρχηδόνα, καὶ τούτῳ φασὶ πλείους ἡμέρας ἀπολιπόντων τῶν ἐπιτηδείων κεχοῖσθαι. Id est, arbor est ibi frequens et multi fructus; exercitum itaque Ophellae, cum Carthaginem iret, per plures dies eo fructu usum fuisse aiunt deficiente comœatu. PALM.

436. 35. Πολλῇ τῇ συμφορᾷ περιέπιπτον] Πολλοὶ προπολλῇ. RHOD. Ego vero intercedo. Πολλῇ τῇ συμφορᾷ est insigni ac difficili calamitate. Quo usu πολλῇ τῇ εὐσεβείᾳ διαφέρειν singulari pietate excellere L. III. 10., ὥστε καίπερ πολλῆς οὔσης τῆς ἐπὶ θάλατταν ἀγωγῆς τῶν τηλικούτων φορτίων, hoc est, difficilis et laboriosae, ut bene vir magnus, apud Strabon. L. XII. p. 865. B. et καὶ γίνεται πολὺς ἐνταῦθα ἀγὼν, mox acre illic ortum certamen est, in Appiani Mithrid. p. 313. WESS.

436. 37. Ὁμοίαν ἔχοντες τὴν χροάν τῇ — χόρα] Cerastas intelligit, quas serpentes δεινοῦς εἶναι τὸ δῆγμα Callias prodiderat L. X. Rer. Agathocl., hanc, puto, Ophellae expeditionem executus, in Aelian. de Animal. L. XVI. 28. Posses et Hammodytas arbitrari. Lucanus L. IX. 715.

Concolor exustis, atque indiscretus harenis

Hammodytes: spinaque vagi torquente cerastae.

aut eam pestem, quae isti poetae *tabificus seps*. Aelian. Hist. An. L. XVI. 40. τὴν χροάν ἐκτρέπει (seps) τὴν ἑαυτοῦ, καὶ εἶπε τοῖς τόποις, καθ' οὓς ἔρχεται. At prius vero propius. Vide Diodorum L. III. 50. WESS.

436. 41. Πλείον ἢ δύο μῆνας κακοπαθήσαντες] Tantundem temporis Cato itinere suo, cum Cyrenis ad haec loca pergeret, absolvit. Lucanus L. IX. 940.

Bis positis Phoebe flammis, bis luce recepta

Vidit harenivagum, surgens fugiensque, Catonem.

Quamquam Strabo et Plutarchus citius has solitudines emensum, ut Micyllus probe monuit, referunt. Mox διαχωρίσαντες ex membranis auctori restitui. WESS.

436. 43. Διαχωρήσαντες] Lege διαχωρίσαντες. RHOD.

436. 67. Καὶ προχειρότερον ἑαυτὸν πιστεύσας] Aut deest vocabulum, aut αὐτῷ scribendum. Voluit fortasse προχειρότερον ἑαυτὸν πιστεύσας τῷ τυράννῳ. Negligit autem eam fraudem, qua Agathocles Ophellam, regulum impudicum, circumscripsisse perhibetur in Polyaei Strateg. L. V. 3. 4. WESS.

436. 74. Δεισιδαίμονες γὰρ οἱ μέλλοντες ἐγχειρεῖν etc.] Egregie. Illustre exemplum, quo solo defungar, pete ex prudentissimi scriptoris Annal. XV. 51. etc. WESS.

437. 81. Οὐκ ἐτόλμα δὲ ἀποκαλύψασθαι πρὸς τὴν τυραννίδα] Concisum est et cultum, quod Reg. I. offert, nec praestabilius tamen. Ἀποκαλύψασθαι πρὸς τὴν τυραννίδα Diodoreum est de tyrannide, quam quis palam invadit. WESS.

437. 86. Οὐτε — ἔγνω τὴν ἐπιθεσιν τῆς τυραννίδος] Scabiem, quae per omnes editos serpserat iteratis ἐν τῇ πόλει vocibus, adhibita ex Reg. pr. medicina sustuli. Scripsissem ex eodem εἴτε γὰρ Ἀγαθοκλῆς — ῥαδίως ἂν ἐκράτησε τῆς Καρχηδόνος. ἐπεὶ ἔλειτο ἂν — εἴτε πάλιν οἱ — ῥαδίως ἂν αὐτὸν ἐχειρώσαντο etc. suavius enim et nitidius. Sed nolui nimius videri. WESS.

437. 10. Τὸ μεσολαβεῖν τὴν διήγησιν] Relege adscripta ad L. XI. 2. WESS.

437. 17. Ἐν τῇ καλουμένῃ Νέα πόλει] Arbitrarium est uno duobusque vocabulis oppidi id nomen efferre: non item ἔξω τῆς — οὔσης retinere. Series postulat οὔση. Neapolis ista prope veterem Carthaginem erat, illi paene adhaerescens. Itaque alia atque ea est, qua de supra c. 17. et Thucydides L. VII. 50. Erunt fortasse, qui *Magalia* putabunt, quae Poeni voce *novam villam*, teste Isidoro L. XV. Orig. c. 12., describunt: at ea partem Carthaginis faciebant, *Byrsam* ambitu suo complexa. Confer Servium in Aeneid. I. 372. et S. Bochartum de Phoenic. Colon. L. I. 24. p. 470. Ego suburbium Carthaginis Neapolim hanc fuisse opinor. WESS.

437. 20. Μισθοφόρους δὲ χιλίους] Hic quippiam ad integrandam sententiam deest, ut παρακελευσάμενος, vel ἀναλαβὼν, vel συναγαγὼν. RHOD. Μισθοφόρους δὲ τετρακισχιλίους] Hoc malui. Mille conductitii et civium quingenti, quos edd. annumerabant, nimis erant pauci ad tantae amplitudinis urbem, in qua, postrema obsidione, septingenta ferme hominum millia reperiabantur, Strabone L. XVII. p. 1189. auctore. Deesse vero ad plenior sententiam participium aliquod, optime Rhodomannus perspexit. WESS. In ed. Hanov. expressum παρακαλεσάμενος.

438. 38. Ἀπὸ τῶν οἰκιῶν] Ita scriptum ab auctore fuit, ut bene Reg. pr. Ὑπὸ nihili hoc quidem loco erat. WESS.

438. 46. Αὐτὸν δὲ τὸν Βομίλκων ἀκισάμενοι δεινῶς] In crucem Bomilearem sustulerunt. Iustinus L. XXII. 7. ob quam noxam in medio foro a Poenis patibulo (Bomilear) suffixus est: ut idem locus monumentum suppliciorum eius esset, qui ante fuerat ornamentum honorum. WESS.

438. 54. Πρὸς τὰς — Πιθηκούσας] Sic melius. Appian. L. V. Bell. Civil. p. 1130. ἐς νῆσον ὀρμίσθη τὰς Πιθηκούσας, ἣ νῦν ἐστὶν Ἀνατολία. Firmat scripturam origo vocis: Πιθηκούσσα facit Πιθηκούσας. P. Cluverius L. IV. Ital. Ant. c. 4. Πιθηκούσας scribens ad originationem attendisse animum non videtur. WESS.

438. 61. Τὸ καλούμενον Κάπριον] Veriusne sit Κάπριον an Καίριον non finivero. Putares in posteriore latere *Caere*, nisi id oppidum diu antea praefectura fuisset. Livius in gestis anni huius rebus L. IX. 41. *Tarquinienses metu subegerat frumentum exercitui praebere, et inducias in quadraginta annos petere. Volsiniensium castella aliquot vi cepit. Addit deinde, tantum terrorem sui fecisse consulem, ut nomen omne Etruscum foedus peteret: ac de eo quidem nihil inpetratum: induciae annuae datae.* Unde conficias *Caprium* sive *Caerium* ex Volsiniensium fuisse castellis. Adde Cluver. Ital. L. II. p. 557. WESS.

438. 67. Ἀναξικράτης] Hoc Archonte Athenis, exacto Demetrio Phalereo, libertatem fuisse restitutam agnoscunt Dionysius T. II. p. 116. et Plut. in Rhet. Vit. p. 850. Statim κατεστάθησαν primitus fuit et Οὐολούμιος, quod fide membranarum refinxit. Inspice Livium L. IX. 42. WESS.

439. 78. Καὶ κήρυγμα ποιησαμένον] Multo haec plenius et distinctius Plut. Demet. p. 892. Invectus classe sua in Piraeum, cum silentium et audientiam inpetrasset Demetrius, per praecone pronuntiavit, ὅτι πέμψειεν αὐτὸν ὁ πατὴρ ἀγαθῇ τύχῃ Ἀθηναίους ἐλευθερώσοντα, καὶ τὴν φρουρὰν ἐκβαλοῦντα, καὶ τοὺς νόμους αὐτοῖς καὶ τὴν πάτριον ἀποδώσοντα πολιτείαν. *Sese, quod felix faustumque sit, a patre missum esse, ut Atheniensibus libertatem restitueret, praesidium eiiceret, ac leges illis et patriam reipublicae formam redderet.* Habet, quae horum referri debent, Polyaeen. Strateg. L. IV. 7. 6. WESS.

439. 96. Ἐτυχε παραπομπῆς] Parum refert hoc an παραφυλακῆς recipias. Opus erat Demetrio comitatu, cuius praesidio tueri se ab infesta Atheniensium multitudine poterat: hoc enim moderationis et reipublicae cum cura administratae pretium abstulit, ut vulgi mobilis odia in se derivaret, absens indicta causa damnaretur, statuae everterentur, eraderenturque psephismata, uti notum ex Philochoro apud Dionysium in Dinarch. p. 113. Bene Plut. Demet. p. 892. D. εἰς Θήβας αὐτὸν, ὥσπερ ἠβούλετο, μετὰ ἀσφαλείας (Demetrius Poliorcetes) συνεξέπεμψεν. Thebis, quod omnibus cognitissimum, auctorque prodit, deinceps in Aegyptum se recepit, sed Cassandro fati functo, Antigoni metu, Hermippo teste in Diogenis L. V. 78. At Antigonus, Demetrii Poliorcetae pater, ante Cassandrum praelio ad Ipsum pugnans occubuit; quare aut errasse Hermippus, aut Antigonus iste, quae Usserii coniectura, idem censendus est, ac Antipater Cassandri F., quem Eusebius et Dexippus Antigonum vocitant. Ut ut est, Hieronymi in explicandis Demetrii Phalerei rebus, legationeque ad Poliorceten Demetrium obita, errores erudite expedit III. Scalliger ad Chron. Eusebii ann. MDCCIX. WESS.

439. 8. Οὔσης τῆς Μουνυχίας ὄχυρᾶς] Vid. not. in L. XVIII. 64. WESS.

439. 22. Ὁ μὲν Δημήτριος κατασκάψας τὴν Μουνυχίαν] Negligit gestae rei ordinem Diodorus. Demetrius, occupato Piraeo praesidiisque ad Munychiam relictis, Megara contendit: qua urbe in ditionem potestatemque redacta, Munychiam, summa vi oppugnatam, occupavit. Sic Philochorus apud Dionysium T. II. p. 113. et Plut. Demet. p. 893. B. Munychiae vero inpositum a Cassandro praefectum Dionysium habet etiam Suidas in Δημήτριος. WESS.

439. 25. Γράψαντος ψήφισμα Στρατοκλέους] Lege Plut. Demet. p. 893., honores Demetrio patrique eius Antigono ab Atheniensibus, in turpissimam adulationem versis, decretos diligenter exponentem, sed Stratocli, homini impudentissimo, aliud multoque insolentius psephisma contribuentem. WESS.

440. 31. Καὶ συντελεῖν αὐτοῖς κατ' ἐνιαυτὸν etc.] Festum Dionysiorum diem mutato nomine *Demetria* appellarunt. Τῶν ἑορτῶν τὰ Διονύσια μετωνόμασαν Δημήτρια, Plutarchus ait. Confer Io. Meursii Graec. Fer. L. II. in Δημήτρια. WESS.

440. 33. Ἐνηφανόντων αὐτοὺς εἰς — πέπλον κατ' ἐνιαυτὸν] Nisi librariorum nimia diligentia repetitas ex superioribus putes voces κατ' ἐνιαυτὸν, in errore Diodorus erit. Peplus non erat annuus, sed quinto quoque anno, cum Panathenaea magna celebrarentur, ab Atheniensibus spectabatur: testis praeter alios Plautus Mercat. I. 1. 66. Scio probe Grammatici verba ad Aristophan. Equit. γ. 563. ἐπεσκευάζετο οὖν ὁ πέπλος καθ' ἕκαστον ENLAYTON, καὶ ἐπομπεύετο ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Sed ille ab errore, quem Io. Meursius Panathen. c. 17. perstrinxit, tueri se non potest. Verius ex eadem natione alius ibid. adscripsit, διὰ τετραετηρίδος Minervae navim, ex qua peplus pendebat, instrui. Porro Diodori inconsiderantiam, si tamen eius est, tetigit Is. Casaubonus ad Capitolini Antoninum Philosophum c. 21. De pepli vero textura post diligentem Meursii operam plura addere supervacaneum existimo. WESS.

440. 35. Μετ' ἔτη πεντεκαίδεκα — ἐχομίσατο] Vide, quae dicta fuerunt ad extremum L. XVIII. p. 318. WESS.

440. 43. Ἐδωκεν — πεντεκαίδεκα μυριάδας] Eadem Plutarchus, sed a Demetrio patris nomine promissa Atheniensibus referens, de legatione nihil, p. 893. B. Porro Imbrum post pauca πόλιν vocat eo ex more, quo insulas, una eiusdem nominis urbe insignes, Graeci πόλεις passim adpellant, de quo ad Itiner. Anton. p. 523. abunde. WESS.

440. 63. Ναῦς δὲ ταχυναντούσας μὲν τριήρεις etc.] Rhodomannus in not. suarum Addend. correxit ταχυναντούσας καὶ τριήρεις: quo carere possumus. In navium Demetrii numero veteres dissentiunt, uti ex Polyaeo L. IV. 7. 8. cum Maasvicii nota apertum est. WESS.

440. 65. Καὶ πορῆα τῶν παντοδαπῶν ἱκανὰ etc.] Sunt πο-

ροῖα, Salmasium audis Observ. ad Ius Att. et Rom. p. 736., *vectoria et actuaria navigia, non solum militibus vehendis, sed etiam quibuslibet idonea, unde et vectoria appellata Caesari: haud male. Στρατιωτικὰ πορεῖα auctor infra c. 50. et 74. habet, et c. 83. ἰδιωτικὰ πορεῖα τῶν ταῖς ἀγοραῖς χρομένων. Longe alius fuerunt generis πορεῖα ὑπότροχα, quorum ope naves ex uno in alium portum per siccum trahebantur apud Polyb. fine L. VIII. WESS.*

440. 70. *Εἴλε — Οὐρανίαν καὶ Καρπασίαν*] De *Carpasia* Cypri res est explorata. *Uraniae* patronum alias paravi Nonnum Dionys. L. XIII. 452., quem pari causa excitatum video ab eruditissimo Bocharto de Phoen. Colon. L. III. 3. p. 353. Sed dubito cum maxime, parumque absum a mendii suspicione. *Ἡραυρία*, quod Steph. e manu exaratis Codd. eruit, ducit ad *Κερυνίαν*, quam urbem, *Carpasiae* vicinam, amanuenses his in libris mendosissime scripserunt, *Κερυνίαν*, *Ἡραυρίαν* aliisque modis adpellantes. Ceterum Menelaus, qui Ptolemaei in insula res curabat, eiusdem frater erat, Nostro L. XIX. 62. una cum Plut. Demet. p. 895. teste. WESS.

441. 91. *Ἦν ὠνόμασεν Ἀντιγονίαν*] Lacus erat in agro Antiocheno, e quo fluvius *Archeutas*, sive *Ἀρχευθος* potius, ut in Strabon. L. XVI. p. 1090. D., progrediebatur; quem inter et lacum sita erat *Antigonia*, nisi fallit Io. Malala Chronograph. p. 254.; et stadiis quidem ab Antiochena urbe quadraginta, adfirmante disertissimis verbis Libanio in Antioch. p. 348. C. In eam vero nominis sui urbem Antigonus plures Athenis colonos deduxit, sicuti iidem perhibent. WESS.

441. 98. *Σελεύκου καθελόντος αὐτὴν*] Seleucus *Antigoniā* evertit post praelium ad Ipsum, quo Antigonus cecidit, Libanio et Malala ibid. testantibus. At quae haec verborum stribiligo *μεταγαγόντος* (sic melius scriptae schedae) *ἐπὶ τὴν κτισθεῖσαν μὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἀπ' ἐκείνου δὲ κληθεῖσαν Σελεύκειαν*; quis ita loquitur, qui ab eodem principe urbem conditam et cognominatam profitetur? Cur non *ἐπὶ τὴν κτισθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ καὶ κληθεῖσαν Σελεύκειαν*. Adde, ceteros scriptorum auctores esse, eversa *Antigonia* incolas *Antiochiam* a Seleuco fuisse traductos. Audi Strabonem L. XVI. p. 1089. partem *Antiochenae* urbis primam ὁ *Νικάτωρ* συνώκισε, *μεταγαγὼν ἐκ τῆς Ἀντιγονίας τοὺς οἰκήτορας, ἦν πλησίον ἐτείχισεν Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου μικροῦ πρότερον.* et Libanium Antioch. p. 349. C. *Ἀντιγονίαν δὲ αὐτὴν ἠγάμισεν — τὸ δὲ πλήρωμα δεῦρο (Antiochiam) μετέστησεν. ἐν οἷς ἦσαν καὶ Ἀθηναῖοι.* Qui quidem satis erunt locupletes. Accedat in cumulum Io. Malala p. 256. ὁ δὲ *Σέλευκος*, μετὰ τὸ καταστρέφαι τὴν *Ἀντιγονίαν*, ἐποίησε μετοικῆσαι τοὺς *Ἀθηναίους* εἰς ἣν ἔκτισε πόλιν *Ἀντιόχειαν* τὴν μεγάλην. Ecquid apertius exspectari potest? Ergone Diodorus in alia omnia ivit? Nolo equidem di-

strictè id negare: nec fero tamen insulsum istum sermonem. Mei res si foret arbitrii, scribi debuisse ἐπὶ τὴν κτισθεῖσαν μὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἀπὸ πατρὸς δὲ κληθεῖσαν Ἀντιόχειαν adfirmarem. Constat enim Seleucum patri Antiocho istum honorem habuisse, ut Syriae haec metropolis eius superbiret nomine. Τοῦνομα ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀντιόχου Libanius ait: nam quod Malala p. 255. Chronograph. καλέσας αὐτὴν Ἀντιόχειαν εἰς ὄνομα τοῦ ἰδίου αὐτοῦ υἱοῦ, τοῦ λεγομένου Ἀντιόχου Σωτήρος, id meliorum auctoritate abunde repulsum est. WESS.

441. 22. Τὴν ὀνομαζομένην Ἐλέπολιν] Amplior et veterum scriptorum testimoniis celebratior ea Helepolis est, qua Demetrius Rhodum oppugnavit c. 92. huius libri. Vocem explicat Hesychius, Ἐλεπόλεις μηχανήματα, οἱ κριοὶ ἢ οἰαδήποτε, δι' ὧν αἱ πόλεις καταρροῦνται. haud absurde: nihil certe necesse fuerat, ut οἰαδήποτε exemplo Clarissimi W. Trilleri Emend. Hesych. p. 15. in ἢ ἴα δήποτε aut οἰστὰ δήποτε converterentur. Vocant enim ἔλεπολιν omne id, cuius ope urbes capiuntur, seu homo sit seu machinae genus. Inspice Euripid. Iphig. Aul. v. 1476. et 1511. Ioseph. Bell. L. II. 19. 9. cum nota Ez. Spanhemii. WESS.

442. 47. Περὶ τὸ μεσονύκτιον] Supra L. XVIII. 31. ἢ μὲν ὥρα κατελάμβανε μεσονύκτιος. quod aequè ac μεσονύκτιον Phrynichus cum Thoma Magistro ποιητικὸν esse pertendit, non satis ex vero: περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον dixit Lucianus, uti monuit Clar. Io. Alberti ad S. Lucae c. XI. 5., dixerunt alii. Mox τοὺς προσηρόρους adpellare videtur τοὺς προφύρους οἰστοὺς, quibus Tyrios fuisse usos Arrianus ait L. II. p. 96.; ipse infra τὰ προφύρα et βέλη προφύρα c. 89. 98. et προφύρους vocat. WESS.

442. 61. Ἐκατὸν καὶ τεσσαράκοντα] Totidem naves Ptolemaeo dat Polyaeus L. IV. 7. 7. At Plut. Demetr. p. 895. D. centum et quinquaginta, forsitan librariorum nimia diligentia: nam neque hic, neque in Polyaeo mendii ulla suspicio suboriri poterit: quod uterque adiunctis LX Menelai ducentarum numerum rotundet. Verum leve istud et in numeris paene sollemne. Quod succedit, τούτων δ' ἦν ἢ μέγιστη, πεντήρης, ἢ δ' ἐλαχίστη, τετρήρης, quarum maxima quinquere-mis, minima quadrire-mis, id indicare videtur, unam duntaxat quinquere-mem in ea Ptolemaei classe fuisse, ceteras omnes quadrire-mes. Atqui in sequentibus plures maximarum navium, τῶν μεγίστων σκαφῶν, in hostes Ptolemaeus ducit, iisdemque adversarios in fugam vertit. Adde, sub Demetrii signis plures maximae molis fuisse naves, hepteres hexeresque, neque consultum fuisse illis molibus quinquere-mem et quadrire-mes obiiicere. Vidit haec omnia, animadvertendaque censuit doctissimus Marc. Meibomius de Tiresm. Fabr. p. 608. ed. Graev., propterea corrigens ἢ μέγιστη, πεντεκαίδεκάρης quindecim ordinum navis; quae si probetur, eandem

in Ptolemaei classe sex, septem, octoque ordinum naves, imo et ampliores, putari poterunt. Id equidem ego vellem maximopere, ut *πεντεκαιδεκίρης* aut scriptis e libris aut veterum auctoritate munitior esset. Nihil certe iuvat ἢ *Πτολεμαίου ναῦς πεντεκαιδεκίρης* in Pollucis L. I. 83. cum ea Philadelphi aut Philopatoris, ut viri docti bene observarunt, fuerit. Quid? Plutarchus liquido tradit, hoc genus navium ante Demetrium, oppressis Cassandri filiis toti Macedoniae imperantem, a nemine visum unquam fuisse. Accipe verba ex eius Demet. p. 910. Β. οὐδείς γὰρ οἶδεν ἀνθρώπων οὔτε ΠΕΝΤΕΚΑΙΔΕΚΗΡΗ ναῦν πρότερον, οὔτε ἐκκαιδεκίρη. Nihil apertius, modo Nostri verba, planissime idem confirmantia ex c. 93. addideris. Demetrius postremis vitae Ptolemaei Lagi annis has naves molitus est: non habuit ergo hoc ad Cyprium praelio Ptolemaeus eiusmodi navim. At manet difficultas: quae me iudice dissipabitur, si *τοῦτων δ' ἦσαν αἱ μέγιστα, πεντήρεις* etc. legatur, ut mox in classis Demetrii descriptione, *τοῦτων δ' ἦσαν αἱ μέγιστα μὲν ἐπτήρεις* et reliq. Neque nocebit τῶν μεγίστων σκαυῶν insecuta mentio, cum quinqueres et quadricemes revera e maximis fuerint navibus: nedum hepteres et hexeres Demetrii, quibuscum congressus Ptolemaeus est; quae quidem maiores et propterea minus agiles atque hostium insultui magis obnoxiae, ut Aegyptiae illae in Antonii classe apud Dionem L. L. p. 502. WESS.

413. 78. *Καὶ τῶν τρισπιθάμων* etc.] De hac machina inferius c. 86. WESS.

443. 92. *Ἐχοντος τοῦ λιμένος στενὸν τὸν ἔκπλου*] Confer Plut. Demet. p. 895. D., paria docentem. WESS.

443. 2. *Ἐπὶ δὲ τούτοις ἔταξεν*] Hoc retineo. Si quid sani inest voci *ἐπίπλους*, adiectiva erit, navesque extremo in agmine procedentes notabit; quem in modum *τὰς πρόπλους praecursorias* vocat Appian. Mithrid. p. 344. WESS. Quae notavi ad *ἐπίπλους* libri Veneti, firmabunt haec Polybii L. I. 50. *Ἀτάρβας — ἔχων πέντε ναῦς ἐπίπλους ὑπέστησε τὴν ἑαυτοῦ ναῦν ἀντίπρωρον τοῖς πολεμίοις.* IDEM in Add.

443. 8 *Μαρσύας, ὃ τὰς Μακεδονικὰς πράξεις* etc.] Duo fuerunt Marsyae, rerum Macedonicarum scriptores, alter domo Pellaeus, Periandri F., alter Philippensis, Critophemi F., quem τὸν νεώτερον Harpocraton, sicuti istum τὸν πρεσβύτερον adpellat in *Μύριανον* et *Λιτή*. Uter ergo Noster est? G. Io. Vossius de Histor. Graec. L. I. 10. temporum rationem ostendere putat, τὸν νεώτερον sive iuniozem intelligi a Diodoro Siculo hoc in loco. Quae mihi res haud leve dubium habere semper visa est. Suidas, cui accuratiorem notitiam utriusque Marsyae debemus, de iunioris aetate tacet: de Pellaeo Marsya ait, educatum una cum Alexandro et fratrem fuisse Antigoni, qui deinde regnarit. Haec bene conveniunt in Diodori Marsyam. Aetas congruit, neque An-

tionis alius est, quam Demetrii pater. Miror vero nec ab Vossio neque a Kustero animadversum fuisse vitium, nisi tu errorem malis, in Suidae verbis, *Μαρσύας, Περιάνδρον, Πελλαῖος, ιστορικὸς — καὶ ἀδελφὸς Ἀντιγόνου, τοῦ μετὰ ταῦτα βασιλεύσαντος· σὺντροφὸς δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως.* Antigonus, uti memoravimus, is ipse est, de cuius *filiisque* rebus Diodorus disserit. Atqui is patre natus est Philippo, teste Arriano L. I. Exp. Alex. extremo, pluribusque aliis. Proinde culpa non vacat *Περιάνδρον* in Suida nomen. Habet de *Marsya* quaedam H. Valesius ad Harpocrat. in *Λιτή*, quae hinc in ordinem cogi poterunt. WESS.

443. 10. *Ἀρχικυβερνήτης ὢν τοῦ σύμπαντος στόλου*] Vide Jac. Gronov. ad Arriani L. VI. 2. p. 237, et Scheffer. Milit. Nav. IV. 5. WESS.

444. 22. *Καθάπερ ἦν ἔθος, διὰ τῶν κελουστῶν*] De *por-tisculi* sive *celeustae* officio quaedam Ill. Scaliger ad Varron. Coniect. p. 188., plura Io. Schefferus Milit. Nav. L. IV. 7., sed neuter notabilem hunc morem attigit. WESS.

444. 28. *Ἦρε τὸ — σύσσημον, ἀσπίδα κεχροσωμένην*] Vid. L. XIII. 46. Lacedaemonii praelio ad Aegos flumen *σημεῖον μετέωρον αἰῶνσι χαλκίην ἀσπίδα* in Polyaei L. I. 45. 2. WESS.

444. 39. *Οἱ μὲν — συγκαθῆκαν*] Cl. Rhodomannus in notar. suarum Addend. videri omissum ait *τὰ δόρατα*, quam in versione coniecturam secutus est: non refragabor, nisi si in genua eos sese demisisse velis. WESS. In *συγκαθῆκαν* subauditur *ἑαυτοὺς, simul omnes nitebantur, incumbebant adversus hostes.* V. ad Polybii p. 279. 20. dicta. REISK.

444. 59. *Ὅμως δὲ ποικίλαι*] Vide num *ὁμοῖως*, an vero, quod malim, *ὄλως*, huc magis quadret. RHOD. Habes similem particulae eius usum L. I. 73. p. 85. in vulgatis certe libris: quam pari modo inmutatum ivit Rhodomannus. Ego vero *ὁμοῖως* refinxī fide meliorum membranarum. *Ὅμοῖως* hic praefero. WESS.

445. 88. *Κατέδυσεν*] *Κατέλυσεν* Basil. Vide ad L. XIV. 49. WESS.

445. 96. *Καὶ Βουρίχῳ*] Locum *Burichus* tenuit inter Demetrii adulatores, teste Athenaeo L. VI. 14. cum magni viri animadversione. WESS.

445. 4. *Ναύαρχον ἐπιστήσας Μερότιον*] In Polyaeo L. IV. 7. 7. Menelaus ipsemet ex Salaminis portu erumpit, ut fratri sociisque auxilio sit, seque Ptolemaeo fugam ingresso comitem addit, non sine errore. Melius Plutarchus, parta victoria Demetrium Salaminem properasse, et Menelaum ad urbem exercituaque et classem dedendam compulisse in Demet. p. 895. F. tradidit. WESS.

445. 14. *Ἐλίγθυσαν τεσσαράκοντα*] Imo vero septuaginta, si fides Plutarcho dict. loc., sed ille et aliis in rebus a Nostro dissentit. WESS.

445. 27. Τοὺς δηλώσοντας περὶ τῶν κατορθωθέντων] Nihil refert, hoc malueris an κατορθωμάτων. Missus ad Antigonum est Aristodemus Milesius: qui qua insolentia et fastu senem, de praelii eventu anxium, torserit, docetur ab eodem Plut. p. 896. WESS.

445. 34. Αὐτὸς ὁμοίως ἀνέλαβε τὸ διάδημα] Exercitus in Aegypto Ptolemaeum regem, ne propter nuperam cladem victoribus minor videretur, salutavit. Appianus Syr. p. 197. ἀνείπε δὲ καὶ Πτολεμαῖον ὁ οἰκεῖος στρατὸς βασιλέα, ὡς μὴ διὰ τὴν ἤσσαν μειονεκτοίη τῶν νικησάντων. Eadem Plutarchus in Demet. p. 896. WESS.

446. 43. Ποθόμενος τοὺς — δυνάστας ἀνηρημένους] Claudicat oratio, quippe manca. Adstruxit Rhodomannus τὸ διάδημα in notar. Correct., me non invito. Quod vero Diodorus continuo subiungit, καὶ διάδημα μὲν οὐκ ἔχειεν ἔχειν, id videtur cenveli posse veteri numo, qui in Parutae Tab. CLII. Agathoclis diadematum repraesentat caput: nec iuvat tamen; siquidem aut a tyranni adulatoribus aut post eius mortem percussus est: firmant suspicionem crines, quibus istud caput egregie vestitum est, caruit autem, dum in vivis esset, Agathocles. Vid. Illust. Ez. Spanhem. Dissert. VIII. de Num. Praest. p. 546. et Sig. Havercampum ad Parut. p. 1047. WESS.

446. 51. Διὰ τὸ μὴ λίαν αὐτὸν εὐχαίτην εἶναι] Si cui blandiatur Reg. pr. scriptura, non equidem invidebo: mihi vulgata placet. Agathoclem myrtea corona capitis calvitium obtegere fuisse solitum Aelianus non reticuit Var. Hist. XI. 4. WESS.

446. 57. Διδούς ἄφειν τῶν ἐγκλημάτων] Sic supra c. 45. et Iosephus Bel. Iud. L. I. 24. 4. διδούς τῶν προσημαρτημένων ἄφειν. Philo Vit. Mos. L. III. p. 675. C. ἵνα θύση περὶ ἀφέσεως ἁμαρτημάτων, quod genus et βαπτισθῆναι εἰς ἄφειν τῶν ἁμαρτιῶν frequens est in sacris N. T. libris. Idem Philo Leg. Cai. p. 1032. αἰτήσασθαι φόρον ἄφειν. Par usus vocis παρέσεως, eum de delictis, tributis, reliquisque, quae condonantur, sermo est. Vide, neque enim id agere consilium est, Epistol. Phalarid. 80. et 92. Philon. de Insid. Potiori Struct. p. 181. A., et quae erudite disputavit vir praestantissimus, mihi quoque longo usu cognitissimus, H. Venema Dissert. Sacr. L. I. 4. p. 72. WESS.

446. 70. Προκειμένων αὐτοῖς σκοπῶν πολιτικῶν] Non dissimile crudelitatis exemplum ad urbem Rhegium in Phytone Dionysius edidit tyrannus apud Philostrat. VII. Vit. Apoll. c. 2. Tu Nostri L. XIV. 112. lege, et mecum animadvertite πύργον Ἀγαθοκλέους turrim Agathoclis triginta ab Utica stadiis huius obsidionis tempore videri excitatam, qua de Appian. Punic. p. 13. WESS.

447. 2. Ἐπὶ τὴν Ἰππου καλουμένην ἄκρην] Interpres equi arcem verterat, quod hic et inferius mutavi. Satis adparet

urbem Uticae vicinam fuisse, meritoque a Polybio τοὺς Ἰπυακρίτας καὶ τοὺς Ἰπυακρίτας L. I. 70. 73. coniungi. Clarius situm signat Scylax Peripl. p. 119. ἀπὸ Ἰτύκης εἰς Ἴππου ἄκραν... Ἴππου πόλις, καὶ λιμνὴ ἐπ' αὐτῇ ἐστὶ. Liqueet enim ultra Uticam in occidentem versus plagam hanc *Hippuacram* sedem habuisse. Errat ergo Appianus Punic. p. 111., aut aliam intelligit, cum de Pisonē: ἀπὸ δὲ ταύτης εἰς Ἰπυακρίτα μετῆλθεν, ἢ μεγάλη τε ἦν, καὶ τείχεσι, ἀκροπόλει, καὶ λιμένι καὶ νεωροῖσι ὑπ' Ἀγαθοκλέους τοῦ Σικελιωτῶν τεράννου κατεσκευάστο καλῶς· μέση δ' οὔσα Καρχηδόνος καὶ Ἰτύκης etc. At aliam indicasse, plura dissuadent: namque inter Carthaginem et Uticam nemo magnam adeo urbem collocavit; ad hoc clarissime Zonaras Pisonem urbem *Hipponem*, quam ultra Uticam fuisse omnes norunt, obsedissem tum temporis ex Dione perscribit. Proinde eandem urbem, idem etiam nomen, modo Ἰπυακρίτας legeretur, habemus, ab Agathoele, postquam in ditionem redacta fuerat, egregie auctam et munitis instructam. Accedat Polybius L. I. 82., Hippacritas una cum Uticensibus acriter conatibus Agathoelis sese obiecissem, plane uti Diodorus, referens. Iam eo Africae in tractu, quem memoravimus, celebri cum nomine *Hippo Diarrhytus* fuerit, merito mihi semper decrevissem Cel. S. Bochartus visus est L. I. 29. de Phoen. Colon. p. 474., *Hipponem* et *Hippuacram*, de qua hic agitur, eandem esse urbem. Novi in alia omnia ivisse Abr. Berl. Mium ad Stephan. in Ἰππουάκρα, qui si attendisset ad lacum, quem Ptolemaeus et Plinius, ut docte Bochartus monuit, Hipponi Diarrhyto adiungunt; praeterea Zonaram, Annal. L. IX. 29. p. 464. ed. Paris. Hippacritas et Hipponem non distinguere, rectius ea opera supersedissem: nam in Ptolemaeo duplicem Ἰππου ἄκραν, tum in Numidia, tum ad Syrtim maiorem, quod reperit, id nihil eius caussam iuvare, in sequentibus monebitur. WESS.

447. 11. Λιβυφοίνικες δὲ etc.] Vide L. XVII. 113. Quod sequitur de nominis eius caussa, idem usu venit Καρομεριταῖς in Aegypto, ut pulchre significavit Iac. Gronovius ad Stephan. in Καριζόν. Ptolemaeo sunt Λιβυκοὶ Φοίνικες. WESS.

447. 25. Ἀρχάγαθον τὸν υἱὸν] Firmant schedarum aliquae et Basil. ἔκδοσις H. Valesii suspicionem, de qua huius libri c. 11. WESS.

447. 27. Ξερόδοχος, ὁ τῶν Ἀκραγαντίνων etc.] Praestat Ξερόδικος, uti c. 31. WESS.

448. 38. Εἰς τὸν Ἀρχάγαρτα] Sequor scriptos libros et Graecorum morem, etsi non ignorem, quid pro vulgato adferri possit in medium. WESS.

448. 52. Ἐπεβύλετο — εἰς τὸν Κεντόριπα παρσις.] Iustum hoc si putes, Κεντόριπα primo casu urbs erit: atqui id nomen habet. Τὰ Κεντόριπα Strabo L. VI. p. 417., περὶ Κεντόριπα Polyb. I. 9. alique. Scribe εἰς τὰ Κεντόριπα, quod viri doctissimi

Ph. Cluverius Sic. Antiq. L. II. 6. p. 309. et Jos. Wasse ad Thucyd. L. VII. 32. amplexi optime fuerunt. WESS.

448. 79. *Συνεχῶς ἀκονιτὶ περιπεποιημένος τὴν νίκην*] Ad hanc victoriam pertinere numum opinantur, *ΔΕΙΝΟ*. cum victoriae signo inscriptum, Begerus Thes. Brand. T. I. p. 297. et Sig. Havercampus ad Sicil. Parutae p. 1050. WESS.

449. 87. *Οὗτος γὰρ Τώκος — χειρωσάμενος*] *Tuccam* esse arbitror, et Numidiae quidem: nam plures eo nomine Africa habebat, de quibus ad Anton. Itiner. p. 48. Numidiae videri, oppido vicini Numidae persuadent. Lege de ea Dion. Cassium L. XLVIII. p. 421. et Ptolemaeum L. IV. 3. Haud vero scio, an adiungere debeam, nominis istius originem erutam esse a diligenti viro Iac. Hasaeo ex תיכין, *Tuccim*, quas *simias* putat, atque ex Africae ora in Palaestinam Salomonis aetate allatas ob 1. Reg. X. 22. et 2. Chron. IX. 21. Res enim admodum est incerta, et multis originationum ambagibus implicata. Adi, si hoc genere caperis, Bibl. Bremensis Class. II. Fasc. III. p. 471. etc. WESS.

449. 90. *Τὴν ὀνομαζομένην Φελλίνην*] Putes a *suberis* copia hanc urbem, et *Asphodelodes* a lacto *asphodeli* proventu Graecos adpellasse: mihi, quod quidem meminerim, nec *Phellino* urbs, neque *Asphodelodes* usquam sese obtulerunt: nam *Belliniensis* Africae Episcopus, qui concilio Cabarsussitano subscripsit, ad *Phellinem* referri non posse videtur. WESS.

449. 93. *Τρίτην δ' εἶλε Μεσχέλαν*] *Meschelam* sive *Maschalam* nondum reperi, nisi *Maxulam* velis, quod tamen urbis eius situs non permittit. Conf. not. ad Anton. Itiner. p. 58. Est in Stephano *Μέγασα πόλις Αιβύνης*, quam nostram esse, non dixerō. Id mihi satis liquet, frustra eam Appiano Punic. p. 114., ubi de Pisone *ἐπολιόρκει τὰ μεσόγαια*, inculcari a viro eruditissimo: revera enim tum temporis Calpurnius Piso in subigendis mediterraneis Carthaginensium oppidis operam ponebat, ut ex seq. Appian. pag. cognosces. At id nunc non agitur. Hoc non negligendum, Diodorum L. III. nihil de hac urbe, nihil de Graecis, Troia reversis, perscripsisse, atque adeo ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ vitio laborare. WESS. *Τρίτη* ex *τρίτην* repetitum pro *ἐβδόμῃ*, ut videtur.

449. 97. *Ἐξῆς δὲ τὴν ὄρου. Ἄκρον Ἴππου* etc.] Si *Hippuacra*, quam supra investigavimus, sit *Hippo Diarrhytus*, nihil commodius et locorum descriptioni convenientius censi poterit, quam ab *Hippone Regio* nihil hanc discrepare. S. Bochartus, vir summus, ea fuit sententia de Colon. Phoenic. L. I. 24., nec illam tamen Abr. Berkelio persuadere potuit. Observat enim ad Stephanum in *Ἰππωνάκρῃ*, Africam habuisse duos *Hippones* totidemque *Hippuacras*, testeque utitur Ptolemaeo, a quo L. IV. 3. *Hippuacra* non longe ab *Hippone Regio*, et aliud eiusdem nominis promontorium prope Philaenorum aram collocatur. Atque hoc quidem bene habet. Vellem tamen animadvertisset, *Hippuacrae* sive *Hippi* promonto-

rio, quod a Philaenorum ara prope aberat, hic locum esse non posse. Est illud enim longo spatiorum intervallo ab illo disseptum tractu, in quo Eumachus rem gessit, hoc est, a Numidia: in qua, Ptolemaeo auctore, cum fuerit *Hippuacra* sive promontorium Hippipi, habueritque urbem *Hipponem*, manet utique vero adfinis Borcharti opinio, et tanto quidem magis, quoniam superior *Hippuacra*, quam Agathocles occupavit, haud longe ab Utica disiuncta fuit, sicuti nec *Hippo Diarrhytus*. Adde non absurdum videri, utramque urbem a suo *Hippi* promontorio, unde unde adpellato, quoniam in eo sedem tenebat, nomen esse indeptam. Quae vero sequitur *Acris*, eam incassum quaesivi. WESS.

449. 6. *Εἰς τὴν καλουμένην Μιλτήνην*] Fuit in hoc Numidiae tractu oppidum nobile *Mileum*, quo de ad Optat. Milevitani L. I. 1. nuperus editor, quod aliud tamen esse videtur. WESS.

449. 19. *Μεθερμηνηνομένης Πιθηκούσσης*] Scylax p. 119. Peripli urbem maritimam *Πιθηκούσσης* memorat, quam tametsi Is. Vossius ab hac non discernit, aliam puto: haec mediterranea fuit longeque a mari disiuncta, sicuti series rerum ab Eumacho gestarum patefacit. Scylacis Pithecussae non longe ab ea silva fuisse videntur, quam ex Posidonio descripsit Strabo L. XVII. p. 1183. A. Vide vero in quas se fraudes induant, qui aut aliorum fide veterum loca citant, aut scriptores negligenter pervolvunt. Usus his Diodori verbis Iac. Hasaeus, ut clariora adparerent, addidit: *Tres istas urbes non proprie civitates fuisse, sed loca habitationum coniecere fas est, quas simii incolebant. Eas autem esse specus, non est quod dubitemus, cum a simiis integrae civitates condi nec soleant nec possint.* Quid censes? Lege cetera in Bibl. Bremens. Clas. II. Fasc. III. p. 594. et mirare. WESS.

449. 23. *Καθάπερ παρ' Αἰγυπτίοις οἱ ζώνες*] Confer L. I. 87. In *ταμείοις* et *ταμείοις* permiscendis librarii sibi multa permittere solent, docente Cel. Dukero ad Thucyd. L. I. 69. WESS.

450. 32. *Πιθήζον αἷμα ποτίσειαν*] Pro *αἷμα ποτίσειαν*, quid si *αἷμα ἀποτίσειαν* legatur? STEPH. Credo Stephanum verum coniectando esse adsecutum. Quorsum enim istud, *simias sanguinem biberunt?* qua de re nihil in praecedentibus. Aliud est, quod me moratur. Non video, quo modo hic congruere queant verba *ἐπὶ τῶν ἀνατεινομένων*, in *magnifico sese efferentes*. Agitur de fraude capitali, iactantiaeque nullus hic locus est. Scribe *ἐπὶ τῶν ἀνατεῖ ζεινομένων*, in *eos qui in pruno occiduntur*, quemadmodum Reg. sec. Adde iam, *ὅτι πιθήζον αἷμα ἀποτίσειαν* eos *simiae sanguinem luere*, et dicti causam agnosces. Videtur, ne id praeteream, Iunius vitium perspexisse, qui de hoc proverbio ex Nostro: *unde etiam apud eos dicatur de iis, qui iam occisi et o medio sublatis sint, ὅτι πιθήζον αἷμα ποτίσειαν*. i. e.

simias sanguinem eos profudisse. Forte ἀποκτεινομένων voluit.
WESS.

450. 57. Καὶ μακρὰν ἀποσπᾶσθαι τῆς Καρχηδόνος] *Longius ab urbe Carthagine digredi.* Polyænus L. VI. 16. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπᾶσθησαν ἄχρι πελάγους διώκοντες. quæ scriptoris verba, plurimumque aliorum, non fugerunt accuratissimam T. Hemsterhusii diligentiam ad Luciani D. Deor. XX. 5., quorsum, si de verbi usu edoceri velis, recurre, et ad Miscellan. Observ. Vol. X. p. 210. WESS.

450. 62. Ἀλλ' εἰς περιουσίας etc.] *Lege ἐκ περιουσίας.* RHOD. Idem malo et ego. Vide Gataker. ad Anton. L. VI. p. 196. Alii ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ἀναλύσκειν simili in re, ut Stobæus Serm. XV. p. 152., quod tamen sicuti et ἐκ περιουσίας ad alia transfertur. Ἐκ περιουσίας κατηγορεῖν ex Demosthene explicat Harpocration. Ἐκ περιουσίας πονηροὶ, sive, ut postea adpellantur, ἐξ εὐπορίας πονηροὶ in Oratoris eius Or. I. in Steph. p. 630. Τοὺς ἐναντιοθέντας ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος εἶλον Philo L. I. Vit. Mos. p. 642. E. Sed desino. WESS. Ἐκ περιουσίας recipiendum esse et Ursinus monuit. IDEM in Add.

450. 84. Ἐρήδρευε τῇ πόλει] *Lege τινὶ πόλει,* et statim in eodem versu ἐφελκόμενον pro ἐφελκόμενος. RHOD. De participio ἐφελκόμενον nullum dubium est. At τινὶ πόλει non patiantur sequentia. Arbitrari malim deesse hic urbis eius nomen, quam Poenus insederat. WESS.

451. 1. Ἐμβαλόντων οὖν — εἰς ἀσυντάκτους] Ab hac scriptura ut discederem, glossa librarii Veneti permoveri non potui. Proba est me iudice. WESS.

451. 24. Καὶ τῶν ἀπὸ τῆς χώρας ἐσβολῶν ἀπέκλεισε] *Interpres vertit ac si ἐπὶ τῆς χώρας esset,* quod haud sane absurdum. Id agebant Poeni, angustiis locorum occupatis, ne Græci in regionem, Carthagini vicinam, excurrere possent. Qua quidem sententia illud ἀπὸ sive ἐπὶ non admodum est necessarium. Herodotus L. II. 75. ἐσβολὴ ἔξ οὐρέων στενῶν ἐς πεδίον μέγα. tum post pauca τὰς δ' ἴβις — ἀπαντώσας ἐς τὴν ἐσβολὴν ταύτης τῆς χώρας. Sed praestat ἐπὶ hoc quidem loco. WESS.

451. 26. Ἐστρατοπέδευσεν Ἀτάρβας] *Idem vir doctus in Latinis Atarbas retinuit.* Ego *Adherbalem* esse iussi, secutus Polybii Romanorumque morem. Vide Polyb. L. I. 46. WESS.

452. 48. Καθάπερ ἦν συντεθειμένος] *Non muto.* Ferri tamen poterit *συντεθειμένος* Reg. I., si qui id maluerint. WESS.

452. 62. Τοῦ δόλωνος ἀρθέντος] *Sic bene:* nam quæ in schedis quibusdam mutantur, Grammatico debentur. *Dolon* ex minimis erat velis, ad proram, uti Isidorus Orig. L. XIX. 3. ait, adhaerescens. Idem ex Procopio L. I. Vandal. c. 17., citato a Suida, liquet. Polybius Excerpt. p. 1409. ἐκ δὲ τοῦ κινδύνου μῆς νηὸς ἐπαρμένης τὸν δόλωνα διὰ τὸ τετριωμένην αὐτὴν θαλαττοῦσθαι.

Adde Schefferum, in hoc velo nimis parcum, L. II. Milit. Naval. c. 5. p. 140. WESS.

452. 76. Πειρῶσθαι προκαλέσασθαι τὸν ἄνδρα] Parum abest, quin πειρῶσθαι καὶ προκαλεῖσθαι ex veteri libro recipiam, quippe cultum et opportunum. Quoniam tamen ceteri omnes pro vulgato stant, id de possessione non deieci. WESS.

452. 85. Ἐν ἀνέσει καὶ σκιατροφίᾳ] Verum est σκιατροφία, quod amanuensium socordia saepe in σκιατροφίαν abiit. Vide Sylburgium ad Ctenardi Grammat. p. 502. et viros doctos in Pollicis L. IV. 147. et L. VI. 185. WESS.

453. 91. Ἰππεῖς δὲ πλείω] Pro πλείους, ut saepe in hoc scriptore. WESS.

453. 3. Θηρώμενος τὴν — εὔνοιαν] Sic ἔπαινον ἢ τιμὴν Θηρώμενοι Philo Iud. de Cherub. p. 128. D. Θηρώμενοι δόξαν Musonius in Stob. Serm. XXIX. p. 202. et Θηρώμενος ἔλεον Iosephus Ant. XIV. 9. 4. Quin Θηράσαι τὴν ἀρετὴν, οὐδὲ δίχα τούτων ἀθήρατον οἶσαν, in Clemente Alexand. Strom. L. I. p. 336., tum Θήρα τῆς νυκτὸς ζητουμένης ιδιότητος Iamblichi de Myster. p. 7. et Θήρα τοῦ μέλλοντος ibid. p. 79. Qua etiam translatione τὴν ἀλήθειαν ἰγγηλατεῖν Philo Iud. Vit. Contempl. p. 893. Quorsum autem haec? ut dictionis elegantiam exponerem, et cultissime Ciceronem scripsisse, non pudet igitur *Physicum, id est, speculatorem venatoremque naturae* etc. L. I. Nat. Dcor. c. 30. Errant, qui otiosam et frigidam eam Physici interpretationem putaverunt, Davisio strenue renitente. WESS.

453. 10. Καθάπερ τινὰ τῶν ἡθολόγων etc.] Erant ἡθολόγοι morum quidam et affectuum imitatores et effectores ad risum movendum apud Ciceron. L. II. Orat. c. 59. Eosdem, certe ex eadem factione, Manetho

Πωρολόγους, χλεύης θ' ἡγήτορας, ὑβρογέλωτας,

Ἐν τ' ἀρετάλογίῃ μυθεύματα ποικίλ' ἔχοντας

vocat Apotelesm. L. IV. 446. Conf. Budaeum Annot. Prior. in Pandect. p. 254. et Salmas. in Vopisci Aurel. c. 42. Porro III. Scaliger εικάζειν, quod paullo superius legitur, mutavit in κακάζειν, quem cur sequar, caussa non est. WESS.

453. 17. Τὰ κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος] Vid. not. in L. I. 55. et L. II. 58. et enumerationem τῶν κυριωτάτων μερῶν τοῦ σώματος apud Proclum in Paraphr. Tetrabibl. Ptolem. L. III. 17. p. 209. et eiusdem libri veterem scholiastem p. 138. Hic iugulum faucesque indicari, unusquisque videt: metu enim tonsorum filias suas Dionysius tondere docuerat: quarum ipsarum, postquam adultae aetati adpropinquabant, manibus ferrum non ausus committere, instituit, ut candentium iuglandium putaminibus barbam sibi et capillum adurerent ex Ciceroe Tuscul. Disp. V. 20. scribit Valer. Max. L. IX. 13. ext. 4. Adeo meticulosi sunt tyranni! WESS.

453. 21. *Λαβὼν ῥυτὸν*] Hoc Suidas in genere poculi, Hesychius in specie phialae genus facit. RHOΘ. Praestaret μέγα, nisi ῥυτὸν χωροῦντα δύο χοῶς Diphilus dixisset apud Eustathium in Hom. p. 1286. qui tamen id poeticum esse et animadvertendum indicat. Figuram eius poculi describit Ulpianus ad Demosth. Midian. p. 363. ῥυτὰ, inquit, ἐπιμήκη ποτήρια κερατοειδῆ. ἄνω μὲν ἐκρονόμενα, εἰς ὄξυ δὲ λήγοντα. nec dissentit Athen. L. XI. p. 497. Lege Salmasium in Solin. p. 663. WESS.

453. 29. *Κεραμεῦ καὶ καμινεῦ* etc.] Meminit dicti responsive Agathoclis Plut. Apophthegm. p. 156. E. Mox ἐντραπελία scurrilem in iocando urbanitatem exprimit. Aristoteles Eth. Magn. L. I. 31. optime: ἐντραπελία δ' ἐστὶ μεσότης βοιωλοχίας καὶ ἀγροικίας. ἐστὶ δὲ περὶ τὰ σκώμματα. — ἐστὶ δὲ ὁ ἐντράπελος διπτῶς πῶς γενόμενος. καὶ γὰρ ὁ δυνάμενος σκῶψαι, καὶ ὁς ὑπομείνη σκωπτόμενος, ἐντράπελος· καὶ ἡ ἐντραπελία τοιαύτη. Iunge Des. Heraldii Animadv. in Martial. L. I. 42., plura si velis. WESS.

453. 36. *Τὸν ἀριθμὸν πενταχοσίους*] Tyranni hoc scelus copiosius persequitur Polyæn. L. V. 3. 3. WESS.

454. 71. *Τοὺς — παρήλλαττον οὐδὲν ἐνοχλοῦντας*] Rei series scriptum olim fuisse οὐδὲν ἐνοχλοῦντες persuadet: secutus et id Interpres est. WESS.

454. 75. *Ἀνηρέθησαν Ἀγαθοκλέους*] Rectius, meo quidem iudicio, τῶν Ἀγαθοκλέους. STEPH.

454. 81. *Καὶ πολλοῦ πρὸς τοὺς ἱεροκαντ. ἄνδρας κατέχοντος*] Non repeto, quae de inmani hac Carthaginensium religione in superioribus animadversa sunt. Hic mecum observa τὴν ἱερὰν σκιρῆν πλησίον οὖσαν τοῦ βωμοῦ, sive sacrum in castris tabernaculum prope eam aram, in qua capti illi Graeci diis adolebantur. Monuit olim Servius ad Aen. L. VI. 68. solitos fuisse Carthaginenses brevia deorum simulacra in lecticis portare, fortasse ut circum agros et castra circumferri possent, cuiusmodi deorum baiulos variis Matheseos suae locis Firmicus Maternus memorat. Hinc vero discimus, Poenos exemplo Phoenicum suorum, qui τὰν ζυγοφορούμενον honori Dei Agrotae, sive *Schaddai*, uti explicat Bochartus, circumgestabant apud Euseb. Praep. Evangel. L. I. p. 35., suis in castris tabernaculum habuisse, in quo sacra Saturno sive *Molecho* facerent, quorsumque respiciat vates Amosus c. V. 26. כסר מלכרס נא חסרשנ, id est, interprete S. Stephano A. A. cap. VII. 43., καὶ ἀνελάβετε τὴν ΣΚΗΝΗΝ τοῦ ΜΟΛΟΧ. Ut enim Phoenices et Poeni, ita Israëlitae isti degeneres tabernaculum, sive φορητὸν τὰν, Molechi circumgestabant, eiusque numini victimis humanis litabant. Rem ipsam viderunt viri egregii, sed Diodori, qui mirifice caussam eam potuerat iuvare, obliti, Camp. Vitringa Obs. Sacr. L. II. 1. et Io. Spencerus Leg. Hebr. L. III. 3. p. 805. nam de aediculis sive

ναῖσσοις quae ad Amosum nisi commentantur, a veterum quidem more non abhorrent, sed ibi ἀπροσδιόνυσα sunt. WESS.

454. 90. Τῶν γὰρ σκηνῶν ἐκ καλάμου — συγχειμένων] *Hibernacula Carthaginiensium, congesta temere ex agris materia exaedificata, lignea ferme tota erant. Numidae praecipue arundine textis floreaque pars maxima tectis — habitabant, sic de Poenorum Numidarumque castris Livius L. XXX. 3. WESS.*

455. 34. Μετὰ τὸν ἐμπυρισμὸν τῆς παρεμβολῆς] Basil. ἐμπυρισμὸν voluisse videtur, quod minime malum. Culpa librariorum est, has voces permiscantium: in Polybio certe L. IX. 34. τὰς πρὸς τοὺς ἐμπυρισμοὺς παρασκευὰς mutarunt Cod. Augustani scribae, iusseruntque esse πρὸς τοὺς ἐμπυρισμοὺς. Contra ea ἀρχαίων ἐμπυρισμὸν, ut olim scripserat Hyperides apud Pollucem L. IX. 156., pro imperio in ἐμπυρισμὸν converterunt, sicuti etiam in Athenaeo de machin. p. 4. WESS.

456. 58. Τοῖς κροῖς τοῦ πολέμου] Abunde proverbii usus illustratus est L. XVII. 86. WESS.

456. 72. Καὶ συνεβίβασε — Ἡρακλείδην. τὸν γὰρ Ἀρχαγάθον etc.] Heraclidae, Agathoclis F., meminit Polyaeus L. V. 3. 4. Eum autem, Archagatho praeterito, a patre fugae comitem fuisse adscitum, negat Iustinus L. XXII. 8., in aliis praeterea Diodoro non consentiens. WESS.

456. 85. Τὴν ῥαδιουργίαν ἐξέθηξαν] Non fraudem tantum, sed perfidiam et scelus, quo exercitum hostium furori tradebat. Supra L. IV. 11. ἐχρήσαντο καὶ τότε τῇ συνήθει ῥαδιουργίᾳ καὶ τόλμῃ de conductitiis militibus, in seditiones et facinora proiectis. et L. XIX. 33. ἐπιπολαζούσης δὲ τῆς ῥαδιουργίας, qua Indorum uxores in maritis veneno necandis grassabantur. Recte proin ad hominem ex fraudibus et flagitiis quasi consutum S. Paulus in A. A. cap. XIII. 10. ὃ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥαδιουργίας. Polybium, longum ne faciam, praetereo L. XIII. 2. XVII. 30. et Excerpt p. 1402. Μοχ ἐμπεσοῦσης δὲ πτοίας sine dubio verum est. Ipse auctor c. 68. ἐνέπεσε φόβος εἰς τὸ στρατόπεδον. WESS.

456. 96. Ἐκπεσοῦσης δὲ etc.] Ἐμπεσοῦσης scribatur. Rhod. Ἐμπεσοῦσης non neglexit Ill. Scaliger sui libri margini adscribere. WESS. in Add.

457. 12. Κουρίζεσθαι τοὺς ἀεὶ διδομένους μισθοὺς] Sic pulere Reg. 1. Οἱ ἀεὶ διδομένοι μισθοὶ stipendia sunt, quae serie quadam militibus darentur: namque in continua successione et temporis et loci cultissimum istud est adverbium. Superius c. 45. καθ' ὅς τε γυγάνοιεν ἀεὶ γερόμενοι, id est, ad aedes, quas progredientes subibant. Et L. XVI. 76. αὐταὶ δὲ ταῖς οἰζοδομαῖς ἀεὶ κατὰ τὴν — ἀνάβασιν ἀλλήλων ὑπερέχουσι et statim ταῖς ἀεὶ κατωτάταις οἰκίαις — ἐχρῶντο. Quem in modum, ut erudite Is. Casaubonus ad Athen. L. VI. 6. ostendit, οἱ ἀεὶ βασιλεύοντες,

οἱ ἀεὶ ὑπατοὶ, qui alius post alium regnum consulatumque administrant. WESS.

457. 17. Ἀντίχον ταῖς παρ' Ἀγαθοκλ. ἐλίσιον] Sustuli glossam, qua cultam dictionem librarii deformaverant. Vid. not. in L. II. 26. WESS.

457. 21. Ἦν — — ἐξηγρίωσαν χώραν ἐξηνάκαζον — ἐξημεροῦν] Explicat auctor ipsemet huius lib. c. 81. καὶ τὴν χώραν ἐξηγρίωσαν, ἀφανίσαντες πᾶν τὸ δυνάμενον ἐνεγκεῖν ἡμέρον καρπὸν, et vastitatem agris induxerunt, exstirpatis omnibus, quae mitiorem fructum ferre possent. Et L. XVI. 83. αἱ δὲ χῶραι διὰ τὴν ἀργίαν ἐξηγρίωντο, καὶ καρπῶν ἡμέρων ἀφοροὶ καθειστήκεισαν. Hinc silvescens atque incultu obsitus ager τόπος δεινῶς ἐξηγριωμένος Aeschini Or. in Timarch. p. 14. Omnia alia ἐξημεροῦν, de quo ad L. I. 15., complectitur. WESS.

457. 27. Οἷον τῆς θείας προνοίας] Interpres ad supplicium retulit, quod divina providentia Agathoclis filiis inposuit: eum, si placet, sequere. Mihi locus videtur defectus et mancus. Suadet ipsa oratio, quae verba haec excipit, parum, ut nunc habet, conveniens atque cohaerescens. Quid desit, quantumque, ob schedarum silentium non temere affirmavero. Μοχ μοῖραν, quippe Grammatici commentum, alioisum relegavi. WESS.

457. 39. Ὡς — τῶν ὑστερον α. γεγενημένων τὸ θεῖον ἐπιστῆσαι] Nisi τὸ θεῖον divinam vindictam, quam praesentem deinde expertus est Agathocles, indicet, sana haec praestare non ausim: mallem quidem certe τοῖς ὑστερον αὐτῷ γεγενημένοις τὸ θεῖον ἐπιστῆσαι, divinum numen intento illas in res fuisse animo, quae illi deinceps contigerunt. Quomodo τῷ ἐπιστῆσαι utuntur Plut. T. II. p. 111. D., Liban. T. I. p. 933. D. atque alii. WESS.

457. 52. Εἰς τὴν τῶν Ἐγεσταίων πόλιν] Ita correxi, ut in urbis hoc nomine sibi constaret. Vid. L. IV. 23. WESS.

457. 60. Παρὰ τὸν Σάμανδρον ποταμὸν] Memoravit Segestanorum id flumen Strabo L. XIII. p. 905. C. Scripsi autem τοὺς μὲν γὰρ ἀπορωτέρους ex Reg. pr. quod sequentia eam vocis scripturam desiderarent. WESS.

458. 64. Ἐνίους δ' ἀστραγάλους etc.] Lectionem marginis interpretatus sum. RHOD. Ἐνίων δ' ἀστραγάλους ἐπέτεμε] Nolui his locum negare, ut Latina Graecis responderent: quamquam mihi non probantur universa. Quid enim καὶ προστιθέμενος βιαίτερον hoc verborum ordine? Video sententiam Interpretis, quam Graeca ferre posse dubito. Quid? vulgata si distinguas, ἐνίους δ', ἀστραγάλους προστιθεὶς βιαίτερον, δεινῶς ἀλγηδόσι περιέβαλλεν, vertasque, quosdam, admotis vehementius talis, gravissimis cruciatibus divexabat, absurdae erunt? Praesertim si ἀσιγάλοισι inter tormenti fuerint genera, quod apud Stephanum Thes. T. V. p. 558. significatur. Certe flagella olim crudelio-

res talis sive ossiculis armabant, ut ictus infligerentur atrociores et penetrantiores, *μάστιγες ἀστραγαλωταὶ* Plut. Adv. Colot. p. 1127. atque aliis. Sed viderint peritiores. WESS.

458. 75. *Πιέζων συνέτριβε*] Pro *συνέτριβε* assumendum indicavi ex margine *συνέτριβε*. RHOD. *Πιέζων συνέτριβε*] Adstipulator viro doctissimo. *Κόρυνοι* aut fasciae videntur fuisse ex ferro, de quibus Gorraeus ex Galeno, aut calcei quidam, ut in Hesychio et Polluce L. VII. 90. Utraque ad hoc tormenti genus accommodari potuisse, non dubium est. Statim ὑπὸ τοῦ βάρους ex Scaligeri margine melius erit. WESS.

458. 86. *Ἄλλὰ Δικαιοπόλιν μετονομάσας*] Agathoele mortuo pristinum nomen recuperavit. Vid. Ph. Cluverii Sic. Antiq. L. II. p. 266. WESS.

458. 94. *Ποικιλώτατον — τῶν προγεγονότων*] Superlativus est pro comparativo. Euripides *Androm.* v. 6.

*Νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνή
Ἐμοῦ πέφυκεν. —*

Nec raro alii. WESS.

458. 98. *Ἐσχατογήρους*] Sic plerique omnes, neque ego mutabo. *Ξεροσῶν — ἐσχατόγηρος ὢν* superius L. XV. 76. De Aristodemo Strabo οὗ διηκούσαμεν ἐσχατογήρω, *νέοι πανιέλως ἐν τῇ Νέσῃ* L. XIV. p. 962. WESS.

458. 3. *Καὶ καθόλου πᾶς ὁ μέλλων* etc.] Omissum a librariis suspicor verbum pass. indic. modi, praet. imperf. numeri singular. quod erat ante *καθόλου*, vel post *ἀπολειφθεῖσι*. Quod verbum si quis desiderari nollet, ex *πᾶς ὁ μέλλων* necesse haberet facere *πάντα τὸν μέλλοντα*. STEPH. Ego retineo. Oratio *σολοισοφανής* est, inque optimis scriptorum reperitur. Scholiastes ad Pindari *Pythion.* Od. VII. 6. τὸ δὲ *ΝΑΙΩΝ* ἀντὶ τοῦ *ναίοντα* ὡς καὶ Ὀμηρος, (Il. B, 350.) *Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμερέα Κρονοῖνα· εἶτα ὑποβαίνων, Ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἀντὶ τοῦ Ἀστράπτοντά ηἰσιν.* De qua syntaxi plura Eustathius ad eum poetae versum p. 236. WESS.

458. 8. *Καὶ θοῆρος ἐγένετο συμφορητὸς*] Etsi plane absurdum non est *ἀσφόρητος*, haud melius tamen vulgato. Conploratio a miseris undique orta innuitur, quomodo conferta et constipata multitudo *συμφορητὸς ὄχλος* Dionysio T. II. p. 185. Lege, quae disputavit Davisius ad Max. Tyr. Dissert. XVII. p. 563. edit. noviss. WESS.

459. 22. *Ἦρχε Κόρυβος*] Verum nomen fuit *Κόρυμβος*, et sic scribitur apud alios, et nomen Graecis usurpatum est. PALM. *Ἦρχε Κόρυμβος*] Vitium, quod Coroebi nomen deturpaverat, animadvertit Sylburgius ad Dionysii *Dinarch.* p. 116. Fuit iste Coroebus non adeo Archon, quam *ἱερεὺς τῶν Σωτήρων*, i. e. Antigoni et Demetrii Deorum *Σωτήρων* sacerdos. Namque Athenienses, libertate recepta in adulationem versi, *Σωτήρας ἀρέ-*

γραψαν Θεοὺς (Antigonum et Demetrium) καὶ τὸν ἐπώνυμον καὶ πᾶτριον ὕρχοντα καταπαύσαντες, *ΙΕΡΕΑ ΣΩΤΗΡΩΝ* ἐχειρότόνον καθ' ἕναστον ἐνιαυτὸν, Plut. Demet. p. 898. D. Quo quidem honore primus defunctus est Coroebus, postremus Diphilus. Vide ibid. p. 911. D. WESS.

459. 28. *Εἰς τὴν Ἀντιγονίαν*] Confer huius libri c. 48. WESS.

459. 38. *Ἀπιδεῖν τὴν τῆς Πλειάδος δύσιν*] Haud dubie quod sub Vergiliarum occasum coelum inhorrescere et mare saevire soleret: tum enim ἄνεμοι χειμέριοι ὡς τὰ πολλὰ, καὶ φύχη ἤδη καὶ πάχη, Geminus ait Elem. Astron. c. 16. WESS.

459. 49. *Περὶ τὰ καλούμενα Βάραθρα*] Lege, quae scripsit L. I. 30. et not. ad Hierocl. Synecd. p. 727. WESS.

459. 55. *Καὶ πνεύματος ἐπιγενομένου Βορείου*] Aquilonem istum, Palaestinae hanc oram infestantem, nautae μελαμβόρειον, Iosepho Belli L. III. 9. 3. teste, adpellabant. WESS.

459. 58. *Ἐπὶ πόλιν Ῥαφίαν*] Non est consilium ea repetere, quae de Raphia et Casio ad Itiner. Antonini p. 151. olim scripsimus. WESS.

460. 68. *Κλύδωνος ῥηγγυμένου, τραχ. ἐκινδ.*] Distinguendum post τραχύτερον. RHOD.

460. 72. *Ἐκλελοίπει τὸ εἰς πότον — ὕδωρ*] De augmenti defectu nihil nunc dicam: factum alias. *Εἰς ποτὸν* rectius erit, si valeat Grammaticorum canon: ποτὸς ὀξυνόμενον σημαίνει τὴν πόσιν παροξυνόμενον σημαίνει τὸ συμπόσιον. Noster, nisi librariis adscribere malis, in eo observando parum religiosus est. Quod succedit statim εἰς — σπάνιν κατεκλείσθησαν id alibi est συνεκλείσθησαν, veluti συνεκλείσθησαν εἰς φόβους et συνεκλείσθησαν εἰς ἀμηχανίαν. Tu vide diligentissimum Raphelium in S. Paulli Epist. ad Galat. c. III. 23. WESS.

460. 87. *Προκατεληφῶς τοὺς ἐνκαιροτάτους τόπους*] Pelsium inprimis, uti seq. cap. docetur et a Pausania Attic. c. 6. p. 16. WESS.

460. 89. *Ἐν τοῖς κοντωτοῖς*] Alibi plenius πλοίοις κοντωτοῖς L. XIX. 12. 18. WESS.

460. 96. *Εἰς τὸ μεταβολῆς ἐπιθυμεῖν*] Nihil hic subesse ulceris suspicari videntur viri docti: ego vero persuaderi mihi non aliter sinam, quin locus sit mancus et imperfectus. Cur enim non dixit δι' αἰτίας τινὰς μεταβολῆς ἐπιθυμοῦντας; et unde εἰς τὸ — ἐπιθυμεῖν aptum suspensumque est? Adde, ut plena sit oratio, δι' αἰτίας τινὰς εἰς τὸ μεταβολῆς ἐπιθυμεῖν φερομένους, aut simile aliud. WESS.

460. 4. *Ἐπὶ τὸ καλούμενον Ψευδόστομον*] Plura Nili falsa, ut Plinius L. V. 10. vocat, ora erant. Hoc illud fuisse videtur, quod Διόλκος Ψευδόστομον, non multum ab ostio Phatnitico, Ptolemaeo L. IV. p. 116. dicitur. WESS.

460. 9. Προκαταλαμβανούσης νεκτὸς] Περικαταλαμβάν. Reg. I. satis bene. Vid. infra c. 99. WESS.

461. 12. Τὸ καλοῦμενον Φαργητικὸν] Non Φαργητικὸν, sed Φαριμικὸν fuit antea vocatum, videlicet p. 20. (L. I. 33.) quamquam extat ibi et alia lectio Φαριμνικὸν. Apud Strabonem (lib. XVII. p. 1153.) legitur Φαριμικὸν. Fortasse altera illa lectio non Φαριμνικὸν, sed Φαριμνικὸν esse debuit, ex quo depravatum hic Φαργητικὸν. STEPH. Optime Stephanus. Ex ΦΑΡΓΗΤΙΚΟΝ a negligente scriba facile effingi ΦΑΡΓΗΤΙΚΟΝ potuisse videt quisque. Itaque H. Valesius bene id Diodoro reddidit ad Ann. Marcellin. L. XXII. 16. Conf. not. in L. I. 33. WESS.

461. 22. Ἀζούων ἔλεσι καὶ λίμναις ὠχυρωσθῆναι φησιν ὧς] In his illustrandis operam posui ad Hieroclis Synecd. p. 726., ubi vide. WESS.

461. 27. Ἐπὶ τὴν γῆν ἔξεβράσθη] Scriptura Basil. vitiosa est. Lege adscripta L. XIV. 68. Paulo ante καὶ τῶν στρατιωτ. πορείων ἅμα converti debere in ἄλλα aut certe τινὰ, monuit doctissimus Rhodomannus. Prius praefero, siquidem ΑΑΑΑ in ΑΒΒΑ transformatum et alias fuit. WESS.

461. 31. Φυλακαῖς ἰσχυραῖς καὶ πολλαῖς] Assumentum est καὶ πολλαῖς. RHOD.

461. 57. Αὐτὸς δὲ τὸ δεύτερον etc.] Contra Perdiccae, Aegyptum invadentis, consilia et conatus qui se Ptolemaeus sit tutatus, copiose Diodorus L. XVIII. 33. et seq. tradidit. WESS.

461. 63. Οἱ υἱοὶ Ζάθρας καὶ Κλέαρχος] Vitio infectum est prioris nomen: verum est Ὁξάθρας sive Ὁξάθρας, quod ab avo materno reportasse videtur. Vid. Memnon apud Phot. Cod. Biblioth. CCXIV. p. 712. et Simson. Chron. ad Ann. 3699., praetereaque Schefferum in Justin. L. XVI. 5., sed in errorem, cuius scriptorem suum peregit, sese ultro induentem: namque Iustini Satyrus non est hic Zathras, sed Clearchi I. frater, qui, dum adolesceret Timotheus, Clearchi F., tyrannidem Heraeae retinuit et tuitus est, ut bene Iustinus et Memnon apud Phot. p. 705. Ceterum idem Memnon Dionysio principatus annos xxx duntaxat largitur, Noster melius. Conf. L. XVI. 89. WESS.

462. 67. Διὰ τὰς γεγενημένας — ἀτυχίας] Postulant haec conspirantes schedae: [quamquam, verum si amamus, nihil admodum interest. WESS.

462. 87. Καὶ μηδέ ποθ' ἑαυτὸν — ἀπελπίσας] Putes conmode abesse potuisse pronomen, nec id exterminandum tamen. Vult auctor, nunquam antea sibi fortunisque suis desperasse Agathoclem extremis in rebus. Ita σοτηρίαν ἀπελπίζειν, τὸ Ζῆν ἀπελπίζειν, eiusque generis alia suis vidimus locis; quin mox ἀπελπίσαντος — τὰ κατὰ τὴν δυναστείαν. S. Lucas Evang. c. VI. 35. καὶ δαρεῖζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες. i. e., ut recte viri docti, nihil desperantes. et Galenus L. VI. Composit. Medic. se-

cund. Gener. p. 396. καὶ αὐτῇ ἐπιμένειν μὴ ἀπελπίζοντες. WESS.

462. 1. Καλὸν ἐντάφιον ἢ τυραννίς] Conf. not. in L. XI. 11. et XIV. 8. Heliodorus Aeth. L. I. p. 14. καὶ καλὸν ἐντάφιον τὴν σωφροσύνην ἀπενεγκαιμένη. WESS.

462. 2. Καὶ ὁ κηδεστὴς Μεγακλῆς] Aut alios hic duces habuit, aut secum ipse dissentit: supra enim L. XIV. 8. Polyxeno Dionysii adfina dictum istud contribuitur. Sed vide ibid. notata. Hoc mihi liquido constat, prave Megaclem hunc Dionysii *socerum* ab Interprete perhiberi. Habuit enim Dionysius uxores tres, primam omnium Hermocratis filiam, tum Locrensem Dorida, Xeneti F., et Aristomachem, Hipparini F., nullum Megaclem *socerum*. Forsan ergo Megacles est Dionis frater atque adfinitate Dionysio coniunctus: at tum errorem Diodori eiusque, quem hoc loco auctorem sequitur, manifestum habebimus. Nam quo tempore tyranno animum Megacles isto dicto addidisse proditur, nondum illi nubiles erant filiae et soror Polyxeno enupserat. WESS.

462. 11. Οὐδὲ τὰς ἀνθρωπίνας ἐλπίδας ἐξελέγξας τῇ πείρᾳ] Adleverat margini ex Ism. Bullialdi schedis Fr. Dionys. Camusatus, „vertit Rhodomannus *neque spes humanas refellens*. Sed male. „Potius, *sibi vindicans aut asserens*. Vel, *ad refellendam malam fortunam spes humanas, quas experientia rerum ipsi largiri poterat, non opponens*.“ Sic Bullialdus. Mihi, pace viro- rum praestantissimorum dixerim, neutrum satis arridet. Genus loquendi consideremus. Hoc Polybianum est Excerpt. Legat. p. 1132. παρακαλῶν τοὺς Ῥωμαίους, μήτε τὴν τύχην λίαν ΕΞΕΛΕΓΧΕΙΝ, ἀνθρώπους ὑπάρχοντας: ubi ἐξελέγχειν τὴν τύχην quid aliud erit, ac fortunae successum tentare? Id rei et verborum series expostulat. Eidem et hoc debemus Excerpt. p. 1419. de Gazaeis, qui, Syriae rebus post captam Tyrum paene desperatis, Alexandro tamen ausi erant resistere, *μόνοι τῶν κατὰ Συρίαν ὑπέστησαν καὶ πάσας ΕΞΕΛΕΓΞΑΝΤΕΣ* (malim ἐξίλεγξαν τὰς) *ΕΛΠΙΔΑΣ*, soli e Syris sese opposuerant, et omnia, quae sperari poterant, experiri decreverant. Tum p. 1447. τοιγαροῦν εἰκότως οὗτοι καὶ δικαιολογίαν καὶ κρίσιν ὑπέμενον, καὶ πάσας *ΕΞΗΛΕΓΧΟΝ* τὰς *ΕΛΠΙΔΑΣ*. Contende nunc Diodori verba οὐδὲ τὰς ἀνθρωπίνας ἐλπίδας ἐξελέγξας τῇ πείρᾳ et verte, *neque experiundo ea, quae homines in spe habere possunt, periclitans*. Id vero nimis arcessitum, etsi non est, si autumaveris, accipe ἐλπίδας de exspectatione rei malae, ut apud Thucyd. L. VII. 61. et Appian. Syr. p. 145. atque alios, et Latine exprime, *neque experientia redarguens mala, quae mortalibus evenire possunt*. Alterutrum certe probum erit. WESS.

463. 43. Πρὸς δὲ τοὺς Καρχηδονίους — συνέθετο τὴν εἰρήνην] Meminit, sed obiter, Iustinus extremo Lib. XXII. Adde Nostri L. XXI. Eclog. 12. WESS.

463. 51. Σώραν καὶ Ἀτίαν] Livius L. IX. 43. *In Samnio quoquo — novi motus exorti. Calatis et Sora, praesidiaque, quae in iis Romana erant, expugnata.* Scribe ergo καὶ Καλατίαν et vide Ph. Cluver. Ital. Antiq. L. IV. p. 1180. Detruncatum priore parte urbis nomen est ex vicinia copulae καὶ, quae saepe, vocabulo, cuius initium ΚΑ, sequente, aut perit ipsa, aut eam syllabam absorbet. Atque id in ignara librariorum natione ferendum utenque est. Quid de viris doctis dicemus, qui Graeca, a se primum edita, torquere, connectere distrahereque pro arbitrio solent? En tibi M. Ant. Boldetti Observat. in S. Martyr. Coemeter. L. II. 5. p. 382., ubi hoc vulgatum versumque epigramma:

ΕΥΨΥΧΙ ΚΕΚΟΥΝΑΛΟΥ
ΔΙΚΑΘΑΝΑΤΟΣ ΡΗΓΙΤΑΝΑ.

Eupsycho Secundae bis immortalis Rhegitana. Et p. 390.

ΔΙΠΕΓΕΝΕΤΟ ΑΦΡΟΔΙΣ ΖΗΤΑΕ ΕΤΗ ΙΙΙ ΜΗΝΑΣ Θ
ΗΜΕΡΑΣ Κ. ΜΗ ΛΥΠΟΥ ΤΕΚΝΟΝ ΟΥ ΔΙΚΑΘ
ΝΑΤΟΣ.

Decessit Aphrodisis, qui vixit annos III, menses novem, dies XX. Ne contristare, fili, non oblivioni traderis natus. Ecquid vidisti melius? Utroque in lapide erat ΟΥΔΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ, qua tristi formula fato functos saepe prosequabantur, ut in Gruteri Thes. p. DCCCXXXIII. II. MEXX. 4. Praeterea ΕΥΨΥΧΙ feminae nomen haud est, sed εὐψύχει i. e. esto bono animo Secunda, quem ad modum ΕΥΨΥΧΙ ΤΕΚΝΟΝ ΟΥΔΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ in Thes. p. DEXCI. 6. Quo de genere plura mihi in mundo sunt, quae nunc praeterrmittentur. WESS.

463. 51. Ἰλησίον Σιλβίων] Est Σιλοῦϊον in Apulis Peuce-
tius apud Strabon. L. VI. p. 431., ex quo *Silvini* in Plinii L. III.
II. cum nota Harduini. Porro Diodorus alios hic annales ac Li-
vius, qui de Samnio, igne ferroque vastato, tacet, videtur se-
cutus. WESS.

464. 69. Τοῖς μὲν Αἰγινήταις] Legatur Ἀναγνίταις. Rhod.
Nihil a Rhodomanno dissentit Ph. Cluverius Ital. Antiq. L. III.
p. 982. Vide Livium L. IX. 43. WESS.

464. 74. Ἦρχεν Εὐξένιππος] Hoc placuit ob Dionysium in
Dinarcho p. 116. Scio Io. Meursium de Archont. L. IV. 16. ea
fuisse sententia, huic Archonti, sive sacerdoti potius θεῶν σωτή-
ρον, nomen Euxenippi, Xenippi et Xeniae fuisse. At Xenippi
titulus hinc sumtus est: Xenias, quem eundem putavit, alius est,
et hoc multis annis prior. Inspice verba Plut. in Hyperide p. 850.
B. et erroris cubilia habebis. WESS.

464. 92. Καὶ τὴν — διαθήκην ἐκεῖ θέσθαι] Confer H.
Vales. ad Ann. Marcellin. lib. XXIII. 6. et Freinskem. in Curtii
L. X. 5. 5. WESS.

464. 8. Τοὺς πλέοντας — ἐκ τῆς Ῥόδου κατάγειν] Fre-
mens est de mercatorum navibus eua intervertuntur atque in

alium, quam destinarant, et hostibus quidem amicum, portum devchuntur. Demosthen. Or. in Polyclem p. 667. καὶ Χαλκιδούριον καὶ Κιζιηνῶν κατατόντων τὰ πλοῖα, ἕνεκα τῆς ἰδίας χορίας τοῦ αἴτου. Sed audi Harpocrationem, optime hoc genus declarantem, κατάγειν τὰ πλοῖα λέγεται ἀντὶ τοῦ ληΐζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ εἶναι τοὺς πλείοντας ὅπου βούλονται πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χορία τοῖς ληστεύουσι κατάγειν ubi Valesium si consulueris et A. Dounacum Praelect. in Demosth. Or. de Pac. p. 184., cumulatissime tibi satis esse factum dices. WESS.

465. 26. Τὸν ἐν Ἐλωρύμοις λιμένα] Lege Ἀωρύμοις ex Thucydide, Strabone, Appiano, Stephano etc. PALM. Τὸν ἐν Ἀωρύμοις λιμένα] Librarii admodum infesti huic fuerunt oppido: mutarant eius nomen in Ἀώρημα alias, hic Ἐλώρημα pari audacia esse iusserunt. Represserunt tamen eos praeter Palmerium uterque ad libri sui marginem, Ios. Scaliger et Is. Vossius. Erant Ἀώρημα Ἰσθμῶν τι ἀσπίδιον ἐν τῇ περσῖα, sive in opposita Asiae continenti, ut Appianus Bell. Civil. L. IV. p. 1010. ait. WESS.

465. 29. Ὑπηρετικὰ δὲ πλείω] Sic scripsit, serie orationis commonstrante. Navium id genus alibi illustravimus. WESS.

465. 44. Καὶ τὰς ἱππηγούς] Confer L. XI. 3. et Celeb. Dukerum in Thucyd. L. VI. 43., tum Philochorum apud Dionysium T. II. p. 122. et Philostratum Heroic. c. XIX. 20. ubi ποιῶνται καὶ τῶν ἱππηγῶν τρόπον rectius legeris. WESS.

465. 51. Οὔσης τῆς πόλεως θεατροειδοῦς] Vid. ad L. XIX. 45. WESS.

466. 77. Ὡς τῆς πόλεως προσπολεμούσης ὑπὲρ αὐτῶν] Si longissime hinc exularet τὸ ὑπὲρ, praeferrem προσπολεμούσης, uti apud Plat. Pericl. p. 158. F. Appian. Excerpt. Ursini XXIII. p. 361. et supra L. XIV. 98. Nunc commodius explebitur oratio intellectis πρὸς τὸν Ἀντίγονον vocabulis. WESS.

466. 87. Ἀγοράσαντας παρὰ τῶν δεσποτῶν ἐλευθεροῦν etc.] Ex hoc genere volones erant, quorum operam post Cannensem cladem Roma non detrectavit, apud Livium L. XXIV. 11. et Festum, fuerant etiam illi, de quibus Sueton. Aug. c. 25. et Velleius L. II. 111. WESS.

466. 89. Τὰ μὲν σώματα δημοσίᾳ θάπτεσθαι] Eo Rhodii scite Atheniensium morem, de quo ad L. XI. 33., imitati sunt. Quin indidem sumtum esse τοὺς νίους (eorum, qui pugnando pro patria perierant) στεφανῶσαι τοῖς Διονυσίοις πανοπλία, clarissime videlicet, si Aeschinem Orat. in Ctesiphont. p. 75. et quae S. Petrus Cona. LL. Attic. L. VIII. Tit. 3. conduxit, cum his contuleris. WESS.

466. 92. Δημοσίᾳ προικλῆσθαι] Sic L. XVI. 56. ἀλλ' ἵνα προικλῆσας ἀμφοτέρως συνοικλῆ. Verbum rarius et in Lexicis vix obvia. Notavit conpluscula doctissimus Hoeschelius ad Photii Biblioth. p. 95. WESS.

466. 1. "Ἀπας δ' ἦν ἐνεργὸς etc.] Rhodi iarchitecturae, machinarum bellicarum et armorum artificium egregie exercebatur, Strabone L. XIV. p. 965. et Philone de Tel. Confic. p. 51. auctoribus. Quae quidem res quin illis opportuna hoc maximo fuerit tempore, non dubium est. Imo parum abest quin existimem, hanc eam fuisse tempestatem, qua Rhodiorum feminae crines suos ultro detonderi sunt passae, ut funes inde ad machinarum usum necti torquerique possent, teste Aristide Orat. Rhod. 9. 355. et Frontino Strateg. I. 7. 4. WESS.

466. 12. Καὶ τῶν αἰχμαλώτων τὰ δυνάμενα etc.] Verba consideranda sunt ac si τῶν αἰχμαλώτων σωμάτων forent: sic saepe de captivis. WESS.

466. 20. Ἐπὶ — φορτηγῶν διαβεβηκότων] Quum διαβεβηκότα ea fere dicantur, quae divaricata sunt, ut extremo lib. I. ostensum, suspicabar olim ἴδια βεβηκότων, i. e. quae seorsum progredierentur, fuisse: augebat suspicionem confusio utriusque in Mss. vocabuli. Sic quod in altera S. Paulli ad Corinth. est c. V. 10. ἵνα κομίσῃται ἕναστος τὰ διὰ τοῦ σώματος, haud pauci legebant τὰ ἴδια τοῦ σώματος. Origeni praeter alios περὶ Ἀρχ. L. III. p. 133. id reddendum est. Edunt sane τὰ διὰ τοῦ σώματος, sed Rufinus propria corporis vertit, secutus τὰ ἴδια, quomodo Origenes ipse Homil. XIX. in Ierem. p. 266. Hoc obiter. Nunc ἴδια βεβηκότων non probo, arbitratus vulgatum non aliud indicare ac ἴσων βεβηκότων, quod statim succedit. De turribus, navibus inponendis, Athenaeus de Machin. p. 9. WESS.

467. 27. Ἐπὶ τετραπόδων ξύλων etc.] Super ligna quadrupedia Interpres, quae inter natandum quem usum praebere potuerint, non bene capio: mallet quidem certe ἐπὶ τετραπέδων ξύλων super ligna quadrata, ut inferius c. 95. WESS. Vid. Lebeck, ad Phrynichum p. 546.

467. 33. Ἐνέθετο — τρισπιθάμων — τοὺς πορρόσιω βάλλοντας] Sic huius libri c. 50. καὶ τῶν τρισπιθάμων ὄξυβεβηκῶν τοὺς ἱκανοὺς ταῖς πρώραις ἐπέστησε. Hic recte additur τοὺς πορρόσιω βάλλοντας. Nam genus hoc machinae ad tria usque stadia et amplius in hostes tela vibrabat, id certe, cuius architectus Agesistratus perhibetur. Ὁ γὰρ τρισπίθαμος αὐτοῦ καταπέλτης ἐβάλλε τρία στάδια καὶ ἡμιστάδιον Athenaeo teste de Machin. p. 3., cui Philon. de Tel. Fabric. p. 99. iunge. WESS.

467. 42. Τρεῖς δ' ἐπὶ φορτηγῶν πλοίων etc.] Lege de hoc defensionis genere multa praecipientem Philonem de Tel. Construct. p. 95. WESS.

467. 48. Ὀρμῶσι] Ὀρμοῦσι. RHOD.

467. 49. Βελοστάσεις — τοῖς — μέλλονσι καταπέλταις] Καταπέλταις, non accusandi casu. RHOD. Adstipulor Rhodomanno, qui βελοστάσεις telorum receptacula non male vertit. In Maecab. quidem lib. I. 6. 20. et 51. a veteri Interprete ballistae

esse iubentur, neque Cangius in Glossario dissentit; fuisse enim βελοστιάσεις iaculorum quandam congeriem, uno ballistae ictu in hostes coniectam. At loca, quibus id firmare adnititur, non probant: nam Philonis Belopoeic. p. 81. verba tabulatum describunt, machinis telisque recipiendis aptum: et haec, quae praeteriit, clarissime p. 82. τοῖς μεγίστοις καὶ πλείστοις βέλεσι αἱ βελοστιάσεις κατασκευάζονται. Imo ibid. p. 97. μηχανημάτων στάσεις vocat. De structura ὅπως — εἰργεσθαι, quae in praecedentibus est, dictum fait alias. WESS.

467. 56. Τὸ ζῶμα τοῦ μεγάλου λιμένος] Io. Meursium vide de maiore minoreque Rhodiensium portu L. I. Rhod. c. 13. et de πέτροις adscripta L. I. 32. WESS.

467. 61. Παρεκόμεσαν τὰς μηχανὰς] Solet Diodorus a singulari ad plurale non raro transire: alioqui παρεκόμεσε hic potius foret. WESS.

468. 90. Τοῖς ταλαντιαίοις πετροβόλοις συνέτριψε] Erant ballistae istae omnium vehementissimae. Philo Tel. Struct. p. 85. οὔτε ταλαντιαῖος πετροβόλος, ὅς ἐστι σφοδρότατος, ἢ οὐκ ἀγίξεται. Latine recte dixeris ballistas talentarias ex Sisennae L. IV. Hist. apud Non. Marcellum c. XVIII. 22. Ceterum Rhodiorum μεσοπέγγια, quae interturria nova dictione Rhodom. vertit, firmissimo opere fuisse exaedificata ibid. p. 84. Philo significat. WESS.

468. 98. Πολλῶν καὶ μεγάλων πετρῶν κατὰ τὸ συνεχές etc.] Rhodii ingentis magnitudinis lapides iuxta aggerem maioris portus demerserant, ut accessum hostibus difficiliorem facerent. Athenaeus Machin. p. 3. de Apollonio, τηλικαῦτα ἤγαγε φορτία λίθων ἐπὶ τὸ ζῶμα τὸ περὶ τὸν λιμένα τὸν ἐν ΡΟΔΩΙ, ὥστε καὶ ἀπορῆσαι πολλάκις τοὺς ὄρωντας αὐτὰ, πῶς ποτε εἰς τὰς γῆρας ἀνελάμβανε, καὶ τίνι τρόπῳ ἐξείλετο αὐτὰ. Quae saxa Philo Belop. p. 99. προσβλήτας κατὰ τὸ τεῖχος adpellat, alii προβόλους. Gregorius Nazianz. Or. III. p. 106. διὰ προβόλων τε καὶ ἐσάλων εἰς ὄρμον ἐπέιγεσθαι. Eleganter vero de matrimonio Io. Chrysostom. Or. de Virginit. p. 274. D. λιμὴν γὰρ ἐστὶ τῆς σωφροσύνης — ἀντὶ γὰρ προβόλων προστίσας τὴν ἔννομον μίξιν etc. Quae quidem loca, obiter ut id addatur, in Musaeo v. 31.

— — γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα

Πύργον ἐπὶ προβόλων παρὰ γείτονι ναῖε θαλάσση legi posse significant. Nam πύργον ἀπὸ προγόνων, uti nunc est, difficiles habet explicatus, ut elegantissimi ingenii iuvenis Io. Schraderus Animad. in Musaeum c. 4. agnoscit ultro, neque locum tueri potest. Turrim vero, quam Hero inhabitabat, saxis huiusmodi fuisse inpositam, Musaeus profitetur ipsemet planissime, cum v. 336. de Leandri cadavere:

— — παρὰ κρηπίδα δὲ πύργου

Θρηπτόμενον σπυλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀχοίτην.

Sed in viam. Mox interpretes σκαφῶν οὐκ ὀλίγων ἐποχειλάτων

cum scaphas non paucas appulissent, non satis considerate neque ex sermonis usu. Praestitisset cum in brevibus fuissent impractae. Vide ad L. I. 31. WESS.

468. 20. Καὶ τὰ ἀχροστόλια τοῖς θεοῖς ἀνέθηκαν] Confer L. XVIII. 75. et *rostra viri docti non probabis. WESS.*

469. 34. Κατέβρισαν τὰ προγόρα] Si dissidentes schedae τοῖς προγόροις dedissent, laudem fuissent meritae. Philo Belopœic. p. 100. πρὸς δὲ τοὺς προγόρους καὶ τοὺς τριβόλους, τοὺς καιομένους, καὶ τὰς λαμπάδας etc. et ib. p. 104. εἶθ' ὅταν ἐγρίσωσι τοῖς προγόροις καὶ τοῖς ἡμιμένοις τριβόλοις. Sic enim loco προγόροις scribendum. Adde Nostrum huius libri c. 97. Porro *Prytanes* ordinarii Rhodiorum erant magistratus, summa rerum administrandarum potestate instructi. Clare Appianus Bell. Civil. I. IV. p. 1006. ἤπερ ἐστὶν ἀρχὴ παρ' αὐτοῖς μάλιστα αὐτοκράτωρ. Atque hac illi regiminis auctoritate utebantur in sex menses, unde Stratoecles τὴν δευτέραν ἐκμηνον προταρεύει in Polybii Leg. Exc. LXVII. p. 1232. Cetera ex Io. Meursii Rhod. I. I. 19. et Ezech. Spanhemii Diatrib. de Prytanib. p. 696. ed. Graev. pete. WESS.

469. 49. Θρασύτερον — προέπιπτον εἰς τὸν κίνδυνον] Nihil innovo, etsi εἰς δάκρυα, εἰς γέλωτα προσπίπτειν in usu versentur. Habet trahitque aliquid ex temeritate προπίπτειν, de quo ad L. XV. 65. WESS.

469. 52. Ὁ μὲν ναύαρχος — καὶ ὁ τριήραρχος] Si Excectus classis universae fuit praefectus, quis locus triremium praefecto esse poterit? Malim triemis, qua Excectus vehebatur, praefectum. Ναύαρχος classis est imperator; quare Arrian. de Onesicrito, qui navis gubernator se scriptione sua classi inposuerat, ναύαρχον ἐαυτὸν γράψας, κυβερνήτην ὄντα Lib. VI. 2. Discrimen ita Philo Iud. Creat. Princip. p. 728. A. exsequitur, ναύαρχος δ' ἐπιβατικοῦ καὶ πληρωμάτων (πρωῶτος) καὶ πάλιν φορτίδων καὶ ὀγκάδων ναύκληρος, κυβερνήτης δὲ πλωτήρων. Et Plut. T. II. p. 807. B. quem non exscribo. Addam potius, Manethonem I. IV. 397. πρωτάρχας νεῶν rariore titulo naucleros vocare, atque a gubernatoribus distinguere. Versus hi sunt:

Ναυσιβάτας φαίνει καὶ ἐν ὕδασι ἴστορας ἄνδρας,
Ἔσσεισθαι σκαφέων κυβερνητῆρος αὐπνοῦς,
Πρωτάρχας τε νεῶν, οἳ πολλάκι ναυθροῖαισι
Χείματος ὀρνυμένον βίοτον λείψουσι δι' ἄλμης
Νηχόμενοι. —

In quorum priore ἤκτορας ἄνδρας mutavi, ipso scriptore praecunte. Sic L. I. 324.

Ναυσιβάτας δείκνυσι καὶ ὕδατος ἴστορας ἄνδρας
Πρωτάρχας σκαφέων, οἳ πολλάκι ναυθροῖαισι
Χείματος ὀρνυμένου βίοτον λείψουσι δι' ἄλμης
Νηχόμενοι. —

Scripti in eorum altero *πρωτάρχας*, ex quo *πλωτάρχας* effectum fuerat, et in tertio *βίοτον λείψουσι* nam *βίοτον σώζουσι*, uti schedae dabant, versus non patiebatur modulus. Ipsemet Manetho omnia ista vera praestat. WESS.

469. 64. *Πύλην ἀνοίξαντες*] Haec Diodori manus. Quae hinc discrepant, exscriptoribus debentur. WESS.

470. 88. *Περὶ τὸ καλούμενον Γόργιον*] Neque *Γόργιον* neque *Γοργόνιον* in Sicilia memoratur usquam. Contra ea mons *Τόργιον*. Hesychius: *Τόργιον*, ὄρος ἐν Σικελίᾳ, ὅπου νεοττεύουσιν οἱ γῦπες, ἀφ' οὗ καὶ αὐτοὶ (in Lycophron. Alex. v. 80.) *τόργιοι*. Observarunt illud viri egregii Ab. Ortelius in Thesouro et Ph. Cluverius Sic. Antiq. L. II. p. 394., idque hic olim fuisse opinantur, coniectura plausible. Locum eadem in insula *Ἀμβικας* dictum neuter reperire potuit, neque ego. WESS.

470. 16. *Αἰὶ γὰρ ὁ τύραννος — πίστεως — καὶ ὄρκιων κατεφρόνει*] Hinc detestabilis tyranni vox, cum iurisiurandi religionem solita sibi perfidia fregisset, ad amicos, *δειπνήσαντες ἐξεμέσωμεν τοὺς ὄρκους* apud Polyæn. Strateg. L. V. 3. 1. WESS.

471. 31. *Εἰς τὴν τῶν πολεμίων παράθεσιν*] Quid? si *παράδοσιν*. RHOD.

471. 32. *Ῥωμαῖοι μὲν Παλιήους καταπολεμήσαντες*] Illust. Scaliger *Πελίγρους* ad libri sui marginem correxit, nec aliter Ph. Cluverius Ital. Ant. L. II. 14. Vide huius libri c. 102. WESS.

471. 35. *Τὴν Φαλερῆτιν πορθούντων*] Livius L. IX. 44. eodem, inquit, anno in campum *Stellatam* agri *Campani Samnitium* incursiones factae. Unde *Φαλερῆτιν*, i. e. agrum *Falerminum*, hic rectius puto. Campo enim *Stellati* paene coniunctus erat *Falernus*. WESS.

471. 37. *Σημείας μὲν οὖν ἀνεῖλον* etc.] *Σημαίας* alii scribunt, ut Ioseph. Belli L. II. 9. 2. Livius ibid. signa militaria sex et viginti capta fuisse refert, praeterea *Samnitium* imperatorem *Statium Gellium* et urbem, quae capta fuit, *Bovianum* adpellans: reddere quidem ex Diodoro conatus illi est *Bolam* doctissimus Sigonius, sed invitis viris clarissimis Iac. Perizon. Animadv. Hist. c. 4. et Arn. Drakenborchio, quos vide. Ut ut est, absolvi Livius incogitantiae non potest, in tempore *Boviani* occupati plane sibi contrarius. Vid. eiusdem lib. c. 31. *Bolam* Diodorus extr. lib. XII. *Βόλας* nuncupavit. WESS.

471. 46. *Σώραν, Ἀρπίναν καὶ Σερεννίαν*] De *Sora* et *Arpino*, sic enim praestat, non est dubium. Postrema urbs viros eruditos diversa in studia scindit. Livius ita dict. loco: *Eodem anno Sora, Arpinum, Censennia* recepta ab *Samnitibus*. Ubi *Censennia* non alia ac *Σερεννία* est. At eam *Censenniam*, sive *Consentiam*, ut aliis in libris, *Clareanus* et Ph. Cluver. Ital. Antiq. L. III. p. 1044. *Aeserniam* faciunt, Alb. Rubenius, non obloquente *Gronovio*, viro longe doctissimo, *Cersenniam*. Mihi po-

tior, quandoquidem optio defertur, Rubenii coniectura videtur. De urbe dicam nihil. Vid. Anton. Itiner. p. 309. WESS. Rhodom., *„Legendum videtur Κωνσεντίαν cum Livio.“*

471. 58. *Τὴν καλονμένην Ἐλέπολιν*] Opus fuit Epimachi Atheniensis, describiturque ab Athen. Machin. p. 7., sed in numeris corrupto, atque ex Vitruvio L. X. 22. instaurando, Plut. Demet. p. 898. B., Amm. Marcellino L. XXIII. 5. Quos omnes hac machinae descriptione post se Noster reliquit, forsitan ea in re secutus Dioclidem Abderitam, quem in Helepolis partibus mensura usuque delineandis excelluisse Athenaeus Deipnos. L. VI. 9. prodidit. WESS.

471. 59. *Ἐσχαρίου γὰρ ὄντος τετραγώνου*] Plut. ἤς ἔδρα μὲν ἦν τετράγωνος. Itaque bene Interpres *basis*. Firmant eius versionem haec Athenaei Machin. p. 5. ubi de Hegetoris testudine eiusque basi: *γίγνεται τὸ μὲν μῆκος τοῦ ἔσχαρίου πηχῶν δύο καὶ τεσσαράκοκτα — τὰ δὲ σκέλη τὰ ἐπὶ τοῦ ἔσχαρίου πηγνύμενα τέσσαρα συντίθεται* et Apollodor. Poliorcet. p. 28. *τὸ κάτω ἔσχαριον* in turris descriptione, quamquam ibi *focum*, *qui inferius est*, inepte vertunt. Vitruvius L. X. 21. *Basis conpingatur, quae Graecis ἔσχαρον dicitur*. Aliam ἔσχαριον significationem, et utriusque causam pete. ex Animadvers. Casaubon. ad Athen. L. V. 9. WESS.

471. 72. *Βραχὺ λείποντες — πηχῶν*] Hic *κίονες* inserendum. RHOD.

472. 84. *Ἦσαν μὲν γὰρ ἐκ βυρσῶν περιεζάμμενα*] Dixi aliqua ad L. XVII. 45. Nihil olim in defendendis turribus et moenibus usitatius erat: unde *βυρσοῦν τοὺς πύργους ἀργαῖς βύρσαις* apud Athen. Machin. p. 4. Coria oppandebantur cruda et laxa, *βύρσαι νεόδωροι βοῶν* Iosepho Bel. Iud. L. III. 1. 10., *δέξῃς ὀρευσσωμένοι διπλαῖ καὶ χαλάσματα ἔχουσαι, ἵνα ἐκλύηται τὰ περιπόμενα βέλη* Apollodoro Poliore. p. 15., quem vide et p. 32. et lege *καὶ μὴ παραπτόμεναι (δέξῃς) τῶν σανίδων, ἵνα ἔχωσι τόπον συνελθεῖν καὶ ἐκλύσαι τὸ βέλος*. Defuit vulgo negandi vocula contra mechanici mentem. Adhibebantur etiam sacci alga et acere oppleti, quin et panni vestesque crassiores, *προβολαὶ ἱματίων καὶ ὀθόνηι κεκλασμένοι* in Appiani Mithrid. p. 370., *centones* in fragmento Sisennae apud Nonium Marcellum c. 1. 177., *κέντρονες* Bitoni de Machin. p. 109. *ἔστεγάσθω τὸ μὲν πρῶτον ἐλὴ ξυλίνῃ, εἶτα ἐπάνω κέντροσιν ὡς ὅτι μάλιστα*. Addiderunt ibi ἦτοι ἱματισμοῖς, quod, quia glossam sapit, praetermisi. Lege Fontanin. Antiq. Hort. L. II. 5. WESS.

472. 95. *Χελώνας τὴν μὲν χροστρίδας*] Vid. L. II. 27. et de testudine *χροσγῆσθω* Athen. de Machin. p. 3. WESS.

472. 10. *Ἐμύχανος γὰρ ὄν*] Sic iterum huius libri c. 104. *Poliorcetae* Demetrii cognomen explicat parili modo Amm. Marcellin. L. XXIII. 5. WESS.

473. 26. Καὶ τὸ σύνολον, ἐξήλουν τὴν μυθολογουμένην etc.] Eadem omnia de Demetrio Plut. eius in vita p. 889. F. Lege Casaub. in Athen. L. VI. p. 280. WESS.

473. 48. Τὰς καλουμένας — φυλακίδας] Naves speculatoriae fuisse videntur, quae excubarent, Rhodi oram legerent, piratasque arcerent, quales προφυλακίδας Thucyd. L. I. 117. vocat, et supra superius Carthaginensium vidimus, et τὰς περὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου φυλακίδας extr. hoc libro. Carpathus, de qua sequitur, iuris erat Rhodiorum seriore etiam aetate, uti ex Dionis Chrysost. Rhod. p. 325. C. constat: redigit autem illa mihi in memoriam verba Suetonii et Columellae, quae adscribam. Columellae haec sunt L. VIII. R. R. c. 16. *Sola ex pretiosis piscibus muraena, quamvis Tarsensis Carpathiique pelagi, quod est ultimum, vernacula, quovis hospes freto peregrinum mare sustinet.* Sic legunt vulgo. At Mss. *quamvis Tartesiaci*, quod unice verum et recipi debuerat vel ob Aristophanis Ran. v. 478. *μυραίναν Ταρτησίαν.* Sequuntur Suetonii Vitell. c. 13. *Muraenarum lactes a Carpathio usque, fretoque Hispanico per navarchos ac triremes petitarum commiscuit.* Ita verba Budaeus constituit, quem sine caussa ab Interpretibus fuisse desertum, Columella, me quidem iudice, planissime ostendit: namque eius Tartesiacum et Carpathium pelagus Suetonii Carpathium Hispanicumque fretum, muraenis abundans, stabilit firmissime. Sed ad alia properandum. WESS.

473. 55. Τριῶν ἀφηγούμενος τριημιολκίων] Pro τριηρημιολκίων. De trieremiolia, ut de caeteris navium generibus, consulatur Bayfius de Re Navali (p. 581. ed. Gronov. Thes. Ant. Graec. T. XI.) qui illas auctoritate Appiani infra magnitudinem iustarum triremium ponit. RHOD. Vox nihili τριημιολκίων. Legendum τριηρημιολκίων, quae vox apud Polybium ter aut quater occurrit. Bayfius legebat τριηρημιολκίων. Sed, ut puto, male. Dicere autem, quid sit τριηρημιόλιος ναῦς aliquis poterit ex coniectura et nominis notatione, sed deerit auctoritas. Puto igitur sic dictam navem, quae tertia parte excedit navem ordinariae magnitudinis, ut ἡμιόλιος esse videtur ea, quae media sui parte excedit. Id tamen nolim adeo affirmare, quin aliam interpretationem admittere paratus sim, si meliori ratione firmetur: et forte τριηρημιόλια posset esse, quae tribus quartis partibus excederet, et sic foret maior hemiolia. PALM. Τριῶν ἀφηγούμενος τριημιολκίων] Sic extrita litera abundante cum Reg. 2. malui, etsi veritatem eius scripturae praestare nolim. In Polybio quidem L. XVI. 1. 2. τριηρημιόλια aliquoties memorantur, sed doctissimus Interpretes trieremiolias habet in Latinis, nec Bayfius loc. in Rhodom. nota indicato aliter profert ex Ms. quem Venetiis acceperat. Clarissime vero τριηρημιολκίας memorat Athenaeus L. V. p. 203. et quadriremi minores fuisse indicat. Iam quae τριηρημιολκίων, si ita Diodorus scripserit, fuerit amplitudo, in dubio est. Laz. Bayfius ex Appiani prooemio infra iustarum triremium

magnitudinem eas ponit: ubi ἡμιόλια a triremibus distinguuntur, τριηρημιολίων nulla mentio. A Bayfio non longe deflexit Ill. Scaliger ad Euseb. Chron. an. MCCXXX. *Quae citra magnitudinem, inquit, τριήρους, ea dicebatur τριήρης ἡμιόλια. Nam τὸ ἡμιόλιον continet assem cum semisse. Ideo τριηρημιόλια erat magnitudine τῆς διήρους, et praeterea paullo amplior.* Neque multum a Scalligero Cl. Salmasius Observat. ad Ius Attic. et Rom. p. 707. quum, Hesychius, ait, τριηρημιόλια, ναῦς μακρὰ ἄνευ καταστρώματος. *Ut plurimum vulgares triremes fuere constratae, hoc est, cum καταστρώματι. Sed falsum est, eam esse τριηρημιόλιας significationem. Nam τριηρημιόλια nihil aliud fuit, quam ἡμιόλια triremis, id est, τριακόντορος τριήρης, nempe terno remorum ordine instructa, ac triplici ἐρεσία incitata. Si simplex τριακόντορος sive ἡμιόλια tricenos habuit remiges in uno ordine, triplex in ordinibus ternis nonaginta habuerit oportet. Tum, trieres sunt longae naves cum ternis remorum ordinibus, τριηρημιόλια vero sunt hemioliae, quae ternos similiter ut τριήρεις nactae sunt remorum ordines, et triplici ἐλασία impelluntur, sed multum longitudine et magnitudine cedunt legitimis τριήρεσι.* Atque haec quidem ipsis maximorum virorum verbis exponere malui, ut haberent lectores quos sequerentur: mihi, ne dicam dolo, de navibus hemioliis et trieremioliis res nondum videtur ad liquidum deducta. WESS.

473. 64. Τὸν — ἀπέστειλεν εἰς Αἴγυπτον] Lege Plut. Demetr. p. 898. D., humanitatis generosique animi officia in Rhodiis hic desiderantem. WESS.

474. 80. Καλῶς πρὸς τὸ δόξαν καὶ τὸ συμφέρον βουλ.] Mallem πρὸς τὴν δόξαν. Cessit hoc laudi Rhodiis, quod monumenta hostium non everterint, cuius magni animi bello a Mithridate pressi simile dederunt argumentum: *statuam enim eius, quae erat apud ipsos in celeberrimo urbis loco, ne tum quidem in ipsis urbis periculis attigerunt,* sicuti refert Cicero L. II. Verr. c. 65. Nec hi tamen perpetui Rhodiorum mores: Dionis Chrysostomi aetate in statu decernendis videbantur egregie liberales, summo tamen reipublicae dedecore et eorum iniuria, quos bene de se meritos hoc olim honore erant prosecuti. Eradebant vetera nomina et titulos, inscriptis aliis; statuae erant caedem, sed histriionum in morem personas mutabant: quas eorum sordes egregie Dio perstrinxit in Rhodiaca p. 312. D. et seqq. WESS.

474. 93. Δημητρίον — διὰ τῶν μεταλλέων etc.] Verior haec est lectio, illique persimilis, quam sagacissimus Marklandus restituit Max. Tyrio Dissert. VI. p. 662. edit. nuper. Si qui pro vulgata stare maluerint, uti poterunt Polybio L. XVI. 1. ἡλιζον — προσκαρτερήσειν τῇ τῶν ΜΕΤΑΛΛΩΝ κατασκευῇ. Et Philone Belopoeic. p. 99. καὶ καπνιστέον τοὺς ἐν τοῖς ΜΕΤΑΛΛΟΙΣ ὄντας. Utrobique, nisi voces ex μεταλλειῶν et

μεταλλείαις sint deformatæ, τὰ μέταλλα cuniculos indicant. WESS.

474. 95. Οἱ ταῖς ὑπονομαῖς χρῶμενοι] Is. Vossius ὑπονομαίαις maluit, neque absurde. Hesychius tamen, Ὑπονομαὶ — ὄχαιοί. WESS.

475. 21. Καὶ τοῦ πρὸς τὸ τεῖχος τόπον παντὸς ἀνακαταρσθέντος etc.] Demiror nullam hic fieri mentionem eius commenti, quo architectum Diognetum Demetrii Helepolin et accessu ad muros prohibuisse, et, ut nec progredi nec regredi postea potuerit, effecisse memorat Vitruvius L. X. 10. In Plut. Aphthegm. p. 183. Demetrius sociata cum Rhodiis pace Helepolin iisdem reliquisse perhibetur: quæ res Vitruvii narrationi veri quamdam speciem conciliare potest. WESS.

475. 31. Προσωθουμένην μὲν ἐκκίνητως] Non probo προσωθουμένην schedarum quarundam, quantumvis c. 91. οἱ δ' ἐκ τῶν ὀπισθεν μερῶν παριστάμενοι προσώθουν legatur: id enim hinc refingendum arbitror. WESS.

475. 56. Τριάκοντα μυριάδες ἀρταβῶν] Herodotus L. I. 192. definit; Artaba mensura Persica est, capacior quam medimnus Atticas tribus choenicibus Atticis. Medicam tamen Artabam Suidas et Epiphanius (Ponder. c. 24.) medimno Attico æqualem faciunt, eo quod LXXII sextarios contineat. Cum Lipsiensi igitur scaphula (*Scheffel*) congruit. RHOD. Medicam Artabam capere medimnum Atticum, testis etiam Polyænus L. IV. 3. 32. At hic Aegyptia, ubi mensuræ id genus agnoscit Schol. in Aristophan. Acharn. v. 108., intelligitur: ea vero complectebatur tres modios et tertiam modii partem. Rhemnius Fannius de mensur. v. 88.

*Est etiam terris, quas advena Nilus inundat,
Artaba, cui superat modii pars tertia post tres.*

Namque decem modiiis explebitur Artaba triplex.

Quibus consentanea Hieronymus in Daniel. c. XI. 5. et Esaiam c. V. 10. commentatur. WESS.

476. 74. Τοῖς δ' ἄλλοις βέλεσι πυρφόροις etc.] Inscere καὶ ante πυρφόροις. RHOD. Ut καὶ inseratur, pati possum; quamquam ex animi mei sententia si loquendum sit, potior mihi et cultior videtur ea scriptura, quam ex Vatic. aliisque membranis excerptam dedi. WESS.

476. 11. Καὶ τάφρω βαθεῖα περιέλαβον] Sic bene. Vide not. in L. XI. 30. WESS.

476. 16. Πρὸς τὴν περσικὴν τῆς Ἀσίας] Vertitur ad ulteriorem Asiae continentem. Retineri potuerat ad Peræam Asiae exemplo Livii L. XXXII. 33. Rhodii Peræam (regio est continentis adversus insulam, vetustæ eorum ditionis) repetebant. et c. 35. Rhodiis regionem, quam Peræam vocant, reddere. Alii ἢ περσικὴ τῶν Ροδίων, ut Straboni L. XIV. p. 962. D. et

ibid. p. 990. A. Appiano Excerpt. Ursini XXI. p. 358., Polybio Leg. LXVII. WESS.

477. 34. *Καὶ τὸν στρατηγὸν αὐτῶν Ἀμεινίαν etc.] Amniam suam in sedem immigrare iussi; nam Ἀνανίας ab Hebraeo aliquid trahit. WESS.*

477. 49. *Διόπερ οἱ πρέσβεις ἀπῆλθον ἕπρακτοι] Plutarcho si fides, Atheniensium legati amicitiam Rhodios inter et Demetrium certis legibus instauraverunt in Demetr. p. 899. A. Scio Dacerium vitium in Plutarchi verbis reperisse et Aetolos substituisse ex Nostro; cui accedere non possum. Quae sequuntur in Plut. Athenienses valide tuentur: constat etiam hinc, eorum aliquas in conciliandae pacis studio partes fuisse: ad hoc, Plutarchus ibid. paucis hac in re defungitur, unis Atheniensibus contribuens, quod Aetolis debebatur praecipue. WESS.*

477. 84. *Ἀλκιμος μὲν — πολλοῖς περιπεσόντες etc.] Erat Alcimus domo Epirota, ἀνὴρ πολεμικώτατος καὶ ῥωμαλειώτατος, ut Plut. Demet. p. 898. D. ait, ceciditque ad ipsum Rhodiensium theatrum strenue pugnans. WESS.*

478. 90. *Καὶ ὁ πρόταρις Δαμοτέλης] Vide superius c. 89. WESS.*

478. 4. *Οἱ Ῥόδιοι συνέθεντο] Τὴν εἰρήνην, quae in Reg. pr. his praefiguntur, adfirmare possunt haec Diodori ex c. 102. Ῥωμαῖοι μὲν καὶ Σαμιῖται — πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην συνέθεντο. Possunt tamen peraeque intelligi; quare ea non addidi. Pacis leges memorat et Plut. Demet. p. 899. A., sed Nostro hac quidem parte inferior. WESS.*

478. 14. *Καὶ τῶν δούλων — ἐλευθερίας — ἤξιωσαν] Confer huius libri c. 85. WESS.*

478. 16. *Εἰκόνας Πτολεμαίου, Κασσάνδρου etc.] Delendum censeo Πτολεμαίου. Nam de honore eius diviniore separatim paulo post dicitur. RHOD. Εἰκόνας Κασσάνδρου καὶ Ἀνσιμάχου] Induxi Πτολεμαίου nomen, a Mss. non immerito damnatum: puto καὶ supervacaneum quoque esse ante τῶν δευτερευόντων: hi enim ambo reges sunt, qui Rhodiis multa ad urbis salutem contulerunt, etsi Ptolemaeo concedentes. Lege c. 97. WESS.*

478. 24. *Οἰκοδ. παρ' ἐκάστην στοῶν πλευρὰν σταδιαίαν] Transpone sequens πλευρὰν ante στοῶν. RHOD. Οἰκοδ. παρ' ἐκάστην στοῶν πλευρὰν σταδιαίαν] Haec sunt turbata: legendum παρ' ἐκάστην πλευρὰν στοῶν σταδιαίαν. hoc manifestum est. PALM.*

478. 25. *Ὁ προσηγόρευσε Πτολεμαῖον] Habet hinc Io. Meursius Rhodi suae L. I. 12. lucum Ptolemaeum. Ego vero adiungo Rhodios hoc tempore Ptolemaeum ΣΩΤΗΡΑ, teste Pausania Attic. c. 8., nuncupasse, eoque titulo in numis insignem circumferri, praeterea tanquam Deo Pacana composuisse et sollemnibus diebus recitasse. καὶ ὁ εἰς Πτολεμαῖον δὲ τὸν πρῶτον Αἰγύπτιον βασιλεύσαντα παιᾶν ἐστι, ὃν ἄδουσι Ῥόδιοι. ἔχει γὰρ*

τὸ Ἰὴ Παιὼν ἐπίφθεγμα, quae Athenaei verba sunt L. XV. p. 696. F. WESS.

478. 33. Οἱ γὰρ περὶ Κάσσανδρον etc.] Athenienses Cassander terra marique premebat; quae eos caussa permovit, ut Rhodios inter et Demetrium pacem instaurare conarentur, auctore Plut. Demet. p. 899. A. WESS.

479. 43. Ἐξτον ἔτος] Ponti regnum Eumelus administravit annis V et totidem mensibus, uti memoravit huius libri c. 25. WESS.

479. 57. Δοῦναι τὰ κατὰ τὸ πρυτανεῖον] *Pecuniam in Prytaneo repositam* vir doctissimus: mihi signa fuisse videntur Aeoli et Vulcani, quos ambo Liparaci in honore habebant, illum ut *πίστην* supra L. IV. 67., hunc urbis insulaeque suae patronum et tutelam, numis etiam civitatis inscriptum Thes. Brandenb. T. I. p. 363. Addi vero ex hoc loco in Prytaneorum et Prytanum catalogum, quem viri longe doctissimi Is. Casaubonus ad Athen. L. XV. 19. et Ez. Spanhemius Diatrib. de Prytanib. p. 699. ed. Graev. instituerunt, Prytaneum poterit Liparae. WESS.

479. 62. Ὁ μὲν Αἰόλος περὶ τοὺς etc.] *Αἰόλος* ut supervacuum et a sciolo infartum reiiciatur. RHOD. Ὁ μὲν περὶ τοὺς τόπους — λεγόμενος etc.] Ego exterminavi. Aeolum intelligi, quisque videt.

— — *Hic vasto rex Aeolus antro
Luctantes ventos tempestatesque sonoras
Imperio premit et vinclis et carcere firmat,*

Ροῦτα Aen. I. 56., cui auctor ipsemet adiungatur L. V. 7. WESS.

479. 66. Ἐπὶ θερμοῖς τοῖς ἀνθραξι κατακάψας ζῶντα] Vide Lib. XXI. Eclog. 12. Spirans Agathocles rogo fuit inpositus, et paene vivus Vulcani, ignis praesidis, flamma absumentus. WESS.

479. 68. Τῶν περὶ τὴν Αἴτνην σωζόντων — ἀποσχέσθαι] Amphinomum et Anapiam designat, quibus, Aetna Catanam vicinamque omnia flammis vastante, ignes transitum praebuerunt, ut patrem matremque ex incendio eriperent. Claudianus Carm. XXXV. 31., Diodori exemplo, Vulcano acceptum refert:

*Haud equidem inmerito tantas virtute repressas
Enceladi fauces obriguisset reor:*

*Ipse redundantem frenavit Mulciber Aetnam,
Laederet exempli ne monumenta pii.*

Plura de piis istis fratribus Corn. Severus Actn. v. 624. cum Io. Clerici nota. WESS.

479. 77. Ἐτη εἴκοσι δύο καὶ μῆνας ἔξ] Plus temporis gestum cum Samnitibus bellum abstulit, si inchoatum fuerit, uti Livius L. VII. 29. prodidit, M. Valerio Corvo III. et A. Cornelio Coss. Sed magna de belli eius duratione lis scriptores vetustos distrahit. Lege Pighium in Fast. ad ann. CDX., Sigoniu n ad Livii L. XXIII. 5. et viros doctos ad Florum I. 16. WESS.

479. 79. *Εἰς τὴν τῶν Αἰκλῶν χώραν*] Haec est illa nostrorum exemplarium inconstantia, de qua supra (L. XIV. 102.) querebar: antea *Αἰκοί* et *Αἰκαροί*, hic *Αἰκλοι* et *Αἰκαλοί*. Itidem hic *Μαορζιοί* vel *Μαορούσιοι*, antea (L. XIX. 115.) *Μαδδούσιοι* vel *Μαδδουζῖοι*. STEPH. *Αἰκῶν* scribe pro *Αἰκλῶν*. RHOD.

Ibid. *Ἐχειρώσατο τεσσαράκοντα πόλεις*] C. Sigonius citat ad Livium L. IX. 45. *ἐχειρώσατο μὲν πόλεις* quod si ex scripto codice sumsit, verissimum erit. Sic Livius *ibid.* *unum et quadraginta oppida intra dies quinquaginta oppugnando ceperunt* — — *De Aequis triumphatum: exemploque eorum clades fuit, ut Marrucini, Marsi, Peligni, Frentani mitterent Romam pacis petendae amicitiaeque.* E quibus optimi scriptoris *Παλληροί* Biodori *Πελληροί* esse debent, ut pulcre Rhodomannus, *Illust. Scaliger* ad libri sui oram, et post utrumque Ph. Cluverius *Ital. Antiq.* L. II. 14. p. 755., qui quoque *Αἰκλῶν* in *Αἰκικλῶν* convertit eodem libro p. 774. De Marrucinis diximus L. XIX. 115. WESS.

480. 94. *Πρότερον συντρέψαι — ἢ ἐπ' αὐτὸν etc.*] Hyperbaton est. *Prius Prepelaum, Cassandri ducem, obterere, quam in Cassandrum pergeret, et tum imperii sedem aggredi.* Vir doctus in Latinis id neglexit: corrigit in *Addend.* suis *ἢ ἐπ'*, quod non placet. WESS. Non melius Rhod. *ibid.* v. 24. 25. *bis τὰ πρὸς.*

480. 1. *Παρεσιέπεσεν ἐντὸς τοῦ τείχους*] Occupata, qua Pellenen iter erat, porta. *Τὰς ἐπὶ Πελλήνην πόλιν πύλας* vocat in Sicyonis captae historia Polyaeus L. IV. 7. 3., etsi prave *Παλλήνην* libri editi nunc praefereunt. WESS.

480. 10. *Συνεπιλαβόμενος τῆς οἰκοδομίας*] Pravum erat *συνεπιβαλόμενος*, quod, etsi Reg. 2. non addixisset, mutare sustinuissem. Nunc confidentior sum. Auctor ipse L. XIX. 63. *ἐνταῦθα δὲ (Cassander) συνεπιλαβόμενος τοῖς Θηβαίοις τῆς τῶν τεχνῶν οἰκοδομίας.* atque ad eum modum saepe. Rhodomanno librariorum id non latuerat delictum. WESS.

480. 12. *Δημητριάδα — τὴν πόλιν ὠνόμασαν*] Consentiant Strabo L. VIII. p. 587., Plut. Demet. p. 900. B. Pausanias L. II. 7., et numi, nisi in eorum explicatione erretur, quod puto. Vid. not. ad *Itiner. Anton.* p. 328. Quae sequuntur, honores declarant planissime, qui urbium conditoribus, *τοῖς κτίσταις*, in Graecia deferri solebant, de quibus Ill. Spanhemius de *Us. et Praest. Numis. Diss.* IX. p. 562. et nos antea. WESS.

480. 33. *Εἰς τὸ καλούμενον Σισύφειον*] Sisypho, antiquissimo Corinthiorum regi, consecratum videtur fuisse seu templum sive monumentum. Corinthum a Demetrio per fraudem interceptam fuisse, civibus portam aperientibus Polyaeus L. IV. 7. 8. itidem docet. WESS.

481. 48. *Βούταν μὲν κατὰ κράτος εἴλε*] Lege *Βοίραν*. Nam licet Buram eam terrae motu et maris inundatione periisse supra dixerit, tamen e Polybio (L. II. 41.) patet, eam urbem in-

stauratam fuisse, aut saltem eius nomen revixisse: nam inter Aethiopiae urbes eam enumerat, et Buram ab iis, qui terrae motus tempore aberant, restauratam ait Pausanias in Aethiopicis (cap. 25. p. 590.) PALM. Adstipulor Palmério. Lege adscripta L. XV. 48. Sed quae illa Σκίρος erit? Nota sane insula Scyrus est, quae quidem longius aberat, quam Burae atque Aethiopiae oppidis ut coniungi possit commode. Forsan Σκίρος est, quam Ἀρκαδίας κατοικίαν Stephanus Byzant. fuisse perhibet. WESS.

481. 50. Μετὰ δὲ ταῦτ' ἐπερχόμενος τῆς Ἀχαιίας etc.] Nihil his inest, sperni eum merito debeant: neque absurda ea sunt, quae ex Basil. scriptisque libris excerpta dedi. Utra vero auctor ipsemet reliquerit, decernere non audeo: Tu, Lector, elige. WESS.

481. 64. Οἱ σύνεγγυς τὰ φρούρια κατέχοντες] Mallem οἱ τὰ σύνεγγυς φρούρια, mutata articuli sede. WESS.

481. 76. Καὶ στρατηγὸν Κλεώνυμον] Lege Strabon. L. XI. p. 429. et Livium L. X. 2. WESS.

482. 97. Ἀποθέμενος τὴν Λακωνικὴν ἐσθῆτα διετέλει προυφῶν] Quod domi vitae genus Spartani asperum et durum sectabantur, id saepe foris, excussis legum frenis, non sine patriae quodam dedecore negligebant. Quid Pausanias in se admiserit, ex Nepote Cornelio ignorat nemo. De Acrotato et quae Agrigenti designarit, Diodorus L. XIX. 71. Nec melior Cleonymus. Est profecto a teneris adsuescere multum, debile tamen, si virtutis amor desit. WESS.

482. 17. Τὴν μὲν πόλιν ἐλὼν ἐξηνδροποδίσαστο] Quam tandem urbem, Diodore? Doleo nomen eius fuisse a te neglectum. Livius dicto loc. *Vicos* (Patavinorum tres maritimos) *expugnant, inflammant tecta, hominum pecudumque praedas agunt, et dulcedine praedandi longius usque a navibus procedunt.* Qui quidem in hac Cleonymi excursionem describenda multo accuratior est. WESS.

482. 19. Τὸ κελούμενον Τριόπιον ἐκπολιορκήσας] *Triopium* in Italia legere non memini, ne dum in Patavinorum, ubi haec gesta fuisse ex Livio vidimus, finibus: nam TRIUMPHILINOS, *venalem, cum agris suis populum,* in Plinii Hist. Nat. L. III. 20. hinc aliquid trahere non audeo adfirmare. WESS.

482. 31. Μάρκος Αἰμίλιος] *Aemilium* consulem rectius *Marcum* nominat Diodorus, quam *Caium* Livius, et *Lucium* Cassiodorus; et eum eo Capitolini Annales consentiunt. RHOD. Videndi viri eruditi sunt ad Livii L. X. 1. WESS.

482. 37. Ἀποκριναιμένου δ' ἐκείνου] Addere *δεινότατον* ex Reg. pr. poterit, qui eius accessione orationem intendi autumaverit: mihi Grammatici commentum videtur. WESS.

483. 54. Καὶ πᾶσαν ἀρχὴν ἀκοινώνητον ποιεῖ] Lucani L. 93. *Nulla fides regni sociis, omnisque potestas Inputiens consortis erit,* τὴν ἀκοινώνητον ἀρχὴν exprimit egregie. WESS.

483. 62. *Καὶ προλαμβάνειν τὸ χρήσιμον*] Male προσλαμβάνειν Basil., librarii peccato, cuiusmodi ex Aleiphron. L. II. Ep. 2. sustulit Berglerus. Posset huc referri ex Philostrati Epist. 71., nisi flagitiosius esset. Verte ex Sallustio, *quae bello usui erant, ante capere*, si commodius id censes. WESS.

483. 80. *Καὶ Σύνναδα πόλιν*] *Σύνναδα* alii, *ΣΥΝΝΑ-ΑΕΩΝ* numi, de quibus H. Valesius ad Socrat. Hist. Eccl. L. VII. 3. et L. Holstenius ad Stephan. *Σύνναδα*. Prope urbem *Δοκιμία* pagus erat, nobilis Synnadii lapidis metallis, cui a Docimo hoc, Antigoni praefecto, nomen venisse suspicari licet. Confer Strabon. L. XII. p. 865. WESS.

483. 90. *Τῶν Ῥοδίων — ἡμῶν ἀπέστειλεν*] Lege de his obsidibus huius libri c. 100. WESS.

484. 99. *Φοίνικα καὶ Δόκιμον πείσας*] Mallem abesset Docimi nomen: is enim, ut supra scripsit, damnata fide in Lysimachi partes transierat. Alius si sit, quod mihi non liquet, praestaret *τῶν — στρατηγῶν* ex Reg. 1. WESS.

484. 6. *Ἐν Ἀντιγονίᾳ*] Situm urbis signavit c. 48. superior. *Τεχνίτας* scenae esse artifices, *τοὺς περὶ τὸν Διώνυσον τεχνίτας* Aelian. de Animal. L. XI. 19., notum exploratumque est. Vid. ad L. IV. 5. p. 251. WESS.

484. 15. *Ἐκ τῶν Κοκύνδων*] De veriore castelli nomine inspicere not. in L. XVIII. 62. WESS.

484. 42. *Καὶ ποταμὸν παραρρέοντα*] In *ΔΟΡΥΛΑΕΩΝ* numo, vulgato Thes. Britann. T. II. p. 257. fluvius hic urnae innititur, nomen reticetur, quem alterutrum eorum annum esse credo, quos Io. Cinnamus memoravit, *ῶν ὁ μὲν ΒΑΘΥΣ* πρὸς τῶν ἐγχορίων, *ΘΥΑΡΙΣ* δὲ ἕτερος ὀνομάζεται, inquit L. V. 1. Lege quae adscripta a me olim sunt Hieroclis Synecd. p. 678. WESS.

485. 63. *Καὶ τῆς χώρας οὐσης βαθυγείου*] Phrygiae ager prope Dorylaeum uber erat, planus coenosusque. Io. Cinnamus L. VI. 14. *καὶ πεδία παρ' αὐτὴν τελεῖται λειότητός τε ἐπὶ πλεῖστον ἴκοντα καὶ ἀμίχανόν τι προβαίνοντα κάλλος. οὕτω μὲν τοι λιπαρὰ καὶ οὕτως εὖγεω, ὡς τὴν τε πόαν δαιριλῆ μάλιστα ἐκδιόχαι.* Qui agri habitus ut ad iter coelo pluvio parum opportunus erat, ita pascuis accommodatissimus: hinc acres de eius possessione olim inter Turcas et Graecos contentiones, de quibus Cinnamus et Nicetas Choniat. Annal. Manuel. L. VI. in principio. Adde Annae Comnenae Alexiad. L. XV. p. 469. ed. Paris. WESS.

485. 73. *Ἐπεμψέ τις τῶν φίλων*] Hoc Diodori est: nam c. 112. *ἴκον πρὸς τὸν Δημήτριον οἱ πεμφθέντες ὑπ' Ἀντιγόνου* scribit ipse. Laudem ergo Reg. 1. aufert. WESS.

485. 80. *Ἐν τῷ καλονμένῳ Σαλμιονίας πεδίῳ*] Haud scio an pravam sit censendum *Σαλμιονίας* vocabulum? Ego quidem neminem novi, qui hoc in Bithyniae Paphlagoniaeque confinio ur-

bem *Salmoniam* memorarit. *Σαλωνείαν πόλιν Βιθυνίας* Stephanus habet, propter quam ager erat uber et boum pascuis optimus, *χώρη ἀρίστη βουβοίοις*, inquit Strabo L. XII. p. 848. Vide, scriptumne ἐν — *Σαλωνίας πεδίῳ* fuerit? Quod una litera auctius procedere potuit facile. WESS.

485. 84. *Δαρείον τοῦ βασιλέως ἀδελφιδῆν*] Quin pro *ἀδελφῆν* legendum sit *ἀδελφιδῆν* nemini dubium esse debet: siquidem Oxyarten illius patrem, fratrem Darii fuisse constat. Sed *Ἀμιστριν* non *Ἀμηστριν* vocant cum alii, tum Strabo (L. XI. p. 820.) At *Ἀμηστρίς* dicta fuit Xerxis uxor, ut ex Herodoto (L. VII. 114.) et Ctesia notum est. Plutarchus de superst. (p. 171. D.) *Ἀμηστρίς δὲ ἡ Ξέρξου γυνὴ δώδεκα κατώρξεν ἀνθρώπους ζῶντας ἐπὲρ αὐτῆς τῷ ἄδῃ.* In illis autem Ctesiae fragmentis quae a me fuerunt edita (p. 8. meae editionis) scribitur *Ἀμιστρίς* cum et utrobique: ubi et filia dicitur Onophae, et inter eius liberos annumeratur Artaxerxes. Quin etiam una ex Artaxerxis filibus *Ἀμιστρίς* a Plutarcho (Artaxerx. p. 1025.) vocatur. Iam vero et hunc Darii fratrem (quem *᾽Οξύαρτην* vocat Diodorus) *᾽Οξάρτην* ab aliis nuncupatum invenimus. Plutarchus ibidem, *Δαρείον γὰρ καὶ Παρσάτιδος παῖδες ἔγένοντο τέσσαρες, πρῶτον μὲν Ἀρτοξέρξης, μετ' ἐκείνον δὲ Κῦρος· νεώτεροι δὲ τοῦτων ᾽Οστιάνης καὶ ᾽Οξάρτης.* A Memnone itidem *᾽Οξάρτης* hic appellatur, et eius filia *Ἀμιστρίς*, item *Ἀμίστη* uno in loco, et ab eodem idem quod et a Diodoro hic adnotatur, eam videlicet ab Alexandro prius datam fuisse Cratero uxorem. Extat autem hic locus in illis fragmentis ex Memnonis historiis, quae ex eudi una cum excerptis ex Ctesia et Agatharchide. Ibi lege p. 80. STEPH. Solus Basil. *ἀδελφῆν*, ex compendio, ut puto, scribendi, quo saepe hae voces, docente Iac. Perizonio Animadv. Histor. cap. 10. p. 436. confusae permixtaeque a librariis sunt. Bonum ergo factum, quod Stephanus in *ἀδελφιδῆν* defendendam inpendit. Mallet etiam suum illi patrem asseruisset, quem imprudens ex Plutarcho Darii Nothi F. perhibet. Fratrem enim Darii, ultimi Persarum regis, Oxyarte progenitam esse Amestrin, Memnon et Arrianus *Ἀναβ.* L. VII. 4. testantur. Verum tamen illud, Oxyarten istum ab aliis *᾽Οξάρτην* scribi. Ipsemet Diodorus eorum numerum auget L. XVII. 34. 77. Iam Amestrin quod spectat, eam ex dialecti differentia alii *Ἀμιστριν*, *Ἀμηστριν* alii vocant: nam *Ἀμιστρίς* soni quadam vicinia ex *Ἀμηστρίς* originem accepit, retingique in Ctesia debet, ut factum nuper a Clarissimo Davasio in Dissert. xxvi. Max. Tyrii p. 597. Plura de nobilissima femina non addo: otium enim conanti fecit Ill. Ezech. Spanhemii Diss. de Num. Praest. VIII. p. 495. sollertissima diligentia. WESS.

485. 90. *Ἀπεχούσης δὲ χρόνον ἰκανὸν τῆς — ἡμέρας*] Venerat Athenas Demetrius mense Munychione. Parva mysteria, *τὰ πρὸς ᾽Αγραν*, ita apud Plut. legendum esse optime vidit Peti-

tus, tradita erant mense Anthesterione; maiora restabant, peragenda Boëdromione mense. Postulanti Demetrio, ut et minoribus et maioribus initiaretur eodem tempore, dictante plebis scitum Stratoele, datum fuit, ut mensis Munychion esset diecreturque Anthesterion, atque eo ipsi parva mysteria edocto ac lustrato, ut moris erat, darentur: tum deinde, ut idem Munychion parili fictione fieret Boëdromion, quo Demetrius in maioribus ἐπόπιτης esset, eaque oculis usurparet, quae sacrorum absconditorum ritus concedebant. Sic Plut. Demet. p. 900. E., e quo viri docti S. Petitus LL. Attic. Lib. I. Tit. I. p. 100. ed. nov. et Ism. Bullialdus ad Theonis Smyrn. Mathematic. p. 218. praeter alia rectissime conficiunt, parva magnaue mysteria eodem vertente anno fuisse tradita. Eos adi et Is. Casauben. in Athen. L. VI. p. 280. WESS.

486. 5. Πρώνας μὲν καὶ Πτελεὸν προσηγάγετο] *Pteleum* Thessaliae nemo peritior ignorat: at *Pronas* quis ostendet? Sunt πρώνες saepissime τόποι ὑψηλοὶ, quo de genere plures per Thessaliam reperiebantur; verum hic oppidum designatur. Stephanus Πρώνα, πόλιν Θεσσαλιζήν, οὐδέτερος λεγομένην agnoscit, sed dubiae fidei, uti Holstenius bene admonuit. Ego parum absum, quin suspicer, fuisse olim μετὰ δὲ ΤΑΥΤΑ ΑΝΤΡΩΝΑ μὲν καὶ Πτελεὸν, unde dein Πρώνας imprudentiores scribae extuderint. Ἄντρονα *Antronem* quidem certe vicinum fuisse *Pteleo* oppidum Livius docet L. XLII. extr., et Strabo L. IX. p. 665. Quam tamen coniecturam, si qui *Pronas* in hac Thessaliae ora eruerint, una litura citissime auferam. WESS.

486. 6. Δῖον καὶ Ὀρχομενὸν etc.] Credo Δῖον indicari, cuius Poëta meminit H. B, 538. iuxta Cenacum Euboeae promontorium. Vide Geographum L. X. p. 684. et Eustathium p. 280. Habuit et Thessalia *Dium*, quod paullo tamen longius aberat. WESS.

486. 25. Καραδοξῶν τὴν — τῶν ὄλων χοίσι] Praefero *καραδοξοῦντες*, ut cultius. Quis enim est, quin simile quid sequatur? Gregorius Nyssenus Ep. II. p. 25. ed. Caraccioli, ἦν δὲ ἰδεῖν ἐτέρωθεν ἄλλην ἰχθύων ἀγέλην, βοτρυδὸν περὶ τρύγας ἄρτου πεπικνωμένους καὶ ἄλλον ἐπὶ ἄλλου παρωθομένους. Auctor L. III. Esdr. c. IV. 6. ἐὰν εἴπη — ποιῆσαι πόλεμον ἕτερος πρὸς ἕτερον, ποιοῦσι. Valer. Flaccus L. VII. 511.

— — *Tamen perstant defixus uterque,
Et nunc ora levant audaci laeta iuventa.*

De quo genere plura ad Sallust. Catil. c. 6. Rivius et Cortius. WESS.

486. 39. Ἀρσιβῶς — εἰδὼς οὐ προσδεξόμενον αὐτὸν] Vid. Cl. Barbeyracii Hist. Foeder. Part. I. p. 262. Pacta ista non valuerunt, ut probe prospexerat Demetrius: quae quoque Cassandro caussa fuit, ut Thessaliae urbes suo iterum subderet imperio, sicuti cap. seq. proditur. WESS.

487. 47. Μετὰ δὲ ταῦθ'] Sio ex Reg, pr. malui. S. Ioan. Evang. c. III, 22, μετὰ δὲ ταῦτα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, ad quem modum saepissime Diodorus, WESS,

487. 59. Πρὸς τῷ Χαλκηδονίων ἕρῳ] De fano hoc Iovis Urii ad ipsum Ponti os in Asia sito, ἕρῳ τῷ πρὸς στόματι τοῦ Πόντου in Zosimi I. I, 34., dictum supra fuit. Adde Marcianum Heracleot. Peripl. p. 68, et 99, ed. Hudson, WESS,

487. 65. Μιθριδάτης ὑπήκοος ὢν Ἀντιγόνῳ etc.] Haec, si Plutarchum audias, non medicrem turbam faciunt; is enim in vita Demetrii (p. 890.) Mithridatis huius (qui hic Mithridatis filius dicitur) Ariobarzanem fuisse patrem, non Mithridatem ait. Sed forte Plutarchus deceptus est in patris nomine, qui fuit avus, et in eo proclivis error fuit, eo quod duo Mithridates alii habuerunt etiam patres nomine Ariobarzanes. Sed aliam ecce turbam facit ipse Diodorus, qui apud Photium seriem deducit regum Cappadociae, ubi ne verbum quidem huius Mithridatis fecit, et eodem tempore Ariarathes et Ariannas multos recenset. Ariarathes enim, ut ait, regnabat temporibus Alexandri magni, ab Eumene vel Perdicca victus et necatus; eius filius Ariarathes ad Armenium Ardoatem fugit, et postea contractis ab eo auxiliis, Amyntam pepulit, et occidit Macedonem, qui praefecturam eius regionis obtinuerat, et sic suam ditionem recuperavit, et regnum filio suo adhuc vivens transmisit Ariarathi. Ideo vereor, ne hoc loco Καππαδοκίας vox irrepserit, aut eam posuerit Diodorus pro quadam eius parte, regio nomine et non contemnenda Cappadociae parte in potestate regum manente. De Arrhine vero, cuius dominatum habuit hic Mithridates, magnum est apud alios auctores silentium, tum Graecos tum Latinos. In margine adscriptum est Μαρίνης. Sed est obscurum per obscurius. Si quis credat ex eo debere Μυρίνης scribi, fruatur sua coniectura; sed Myrine mihi videtur nimis longe distare a Cio. PALM. De Mithridate hoc Κτίστην, seu regni Pontici instauratore, abunde disputavimus L, XVI, 90. et L, XIX, 40, satisque Palmerio, viro doctissimo, uti arbitramur, fecimus. Nam de Cappadocia quod hic adfertur, quasi in hunc ea locum irrepserit, id nemini persuadebitur, modo meminerit Appiani in Mithridat, p. 303., planissime Mithridatem hunc praeter Pontum Cappadociae imperasse referentis. Verius longe regni eius pars, Ponto adfinis, intelligitur, WESS.

487. 67. Ἀρῆας ἀντὶς καὶ Ἀρῳίνης] Μυρίνης corrigit Io. Vailant. Hist. Reg. Pont. p. 31. estque ex Μαρίνης Reg. I. facilis is transitus. At situs in Aeolide, Mysiae Cio longius remotus, obstat, multa etiam magis, si Myrina Lemni intelligatur, uti ibid. p. 35. perscriptum est. Sed imprudenti id excidisse puto. Verior erit scriptura καὶ Καρίνης, quae Mysiae urbs fuit apud Herodotum L. VII. 42., e quo quidem Καρίνην Stephanus citat, ipsemet alibi, uti Berkelius monuit, in Βερραπία semel iterum

Καρίην servans. Stat a meis partibus Cl. Jac. Gronovius ad priorem Stephani locum, quamquam ad Herodotum ob schedas Medic. alia. WESS.

487. 69. *Πολλοὺς προσεκτήσατο*] *Πολλά*. RHOD.

487. 82. *Καὶ Γαλατίας*] Non est dubium, quin reponi debeat confidenter *Καλατίας*. PALM. Optime Palmerius *Καλατίας* sive *Καλλατίας* potius. Vide ad Anton. Itiner. pag. 228. WESS.

488. 15. *Παρά Αυσιμάζου*] Restitue *Αυσιμάζω*. Sed *ἀνανταπόδοτος* hic est oratio et hiulea. Participio enim (*αὐτομολήσαντες*) nihil verbi respondet, nec indicatur quid transfugae illi egerint. Reficiatur ergo *ἦλθον* vel simile aliud. RHOD. *Παρά Αυσιμάζω*] Ex veteri libro id restituo. Cetera quae vir doctus notavit, non plane aliena sunt. Poterit tamen et salva esse oratio, si nominativi illi absoluti sint, sicuti in S. Lucae A. A. cap. VII. 40. *ὁ γὰρ Μωσῆς οὕτως — οὐκ οἶδαμεν τι γέγονεν αὐτῷ*. Id enim genus cum Diodorus atque optimus quisque, ut supra vidimus, sibi elabi patiantur, utique et hic locum potest habere. WESS.

488. 31. *Τὸν γενόμενον — πόλεμον περὶ τῶν ὄλων*] Elegans est schedarum Reg. pr. *γενομένην κρίσιν — περὶ τῶν ὄλων*, et Diodoro saepe probatum, quemadmodum exempla, Lib. XVII. 56. adstructa, docebunt. Tu *πόλεμον* si praecoptaveris, pugnam ad Ipsum intellige, uti *κίνδυνον περὶ τῶν ὄλων* Appian. Mithrid. p. 326. WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

EXCERPTA LIB. XXI. — XXVI.

489. 1. Conf. p. 559. 33. REISK.

489. 7. *Διὸ καὶ μητρόπολις οὔσα*] Lege Eclog. I. lib. XXV. et adscripta quae sunt L. I. 2., tum Teletem in Stob. Serm. XCII. p. 510. WESS. Mox v. 10. ὁ γὰρ Ἀ. Rhod. in Add.

489. 11. *Πολεμήσας οἱ Πτολεμαίω* etc.] Articulus in commatis locum mendose irrepsit. Nisi quis ἦτοι τὸ διασαφητικὸν hic fuisse arbitretur. Lege porro Σελ. Βαβυλωνίων. RHOD.

489. 21. *Πλοὶ καὶ πεζί*] *Πλοίοις καὶ πεζοῖς*. RHOD. *Πολιορκουμένη πλοίοις καὶ πεζοῖς*] Recepi hanc correctionem Rhodomanni an Hoeschelii; neque enim cuius ea ceteraeque sint, satis adparet. Leguntur in margine edit. Augustanae, quae Hoeschelio debetur, anni CIIDCCIII. Suas esse ait Rhodomannus, sibi certe tribuit, cui et eas auferre nolo. Recepi autem tanto promptius, quod amanuensis compendio scripturae videantur deberi, quamquam *πεζί* ex *πεζῆ* facilius nasci potuit. Simile peccatum dat Eclog. II. lib. XXII. WESS.

490. 26. *Πολλὰ κενὰ τοῦ πολέμου*] Conf. L. XVII. 86. WESS. Redeunt haec in Exc. Vat. p. 48. 1. — 3. ed. Lips.

490. 31. *Καὶ πόθῳ μὲν τοὺς Τέγγνας* etc.] Ita corrige: *καὶ πνθόμενος τοὺς τε Αἴγνας καὶ τοὺς Τυθόηνοὺς ἀπινητέναι αὐτῷ μισθωτοὺς, τοὺς τὸν νῆδον αὐτοῦ Ἀρχάγαθον κατὰ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ διαχειρίζοντες* etc. RHOD. *Καὶ πνθόμενος τοὺς τε Αἴγνας* etc.] Nimius est vir doctus. Quod restitui, clarissime edant Excerpta Peiresciana p. 257., sed plenius *ταραχιδῶς ἀπητητέναι*. WESS.

490. 36. *Πόλιν ὀνομαζομένην Ἠθάς*] Videndum an sit *Clampetia*. Ethas in Bruttiiis non invenio. WESS.

490. 39. *Εἰς Συρακόσας*] Infra sic etiam singulari numero scriptum offertur: quod ab authore factum an sit, affirmare non possum. Vetus et genuina appellatio est in plurali ac in penultima cum *ον*, *διφθόγγως*. RHOD. *Εἰς Συρακούσας*] Quum Dio-

dorus semper ante *Συραζούσας* scripserit, auctorque Eclogarum sibi non constet, cur hanc inconstantiam feremus? Nemo indignabitur, credo, qui *Συραζόσας* et *Συραζούσους* auctoris consuetudini redditos viderit. WESS.

490. 42. *Διανοούμενος ἐπὶ Κρότωνος*] *Lege διανοούμενος δ' ἐπὶ Κρότωνα στρατεύειν πρὸς.* RHOD.

490. 44. *Πέμπας αἰκλίσσορον μὴ θορυβεῖσθαι αὐτὰς ψευδῶς, θέλων αὐτὴν πολιορκῆσαι Λάνασσαν τὴν θυγατέρα λέγων.* *Lege ἐπέμψεν ἀγγελιαφόρον μὴ θ. αὐτὸν ψευδῶς. θέλων γὰρ αὐτὸν (δ' αὐτὴν idem in marg.) πολιορκῆσαι Λ. τὴν θ. λέγει.* RHOD. F. *μὴ θορυβεῖσθαι αὐτὸν· ψευδῶς.* haec est epierisis historici. *Falso*, seu ea vero in re mentiebatur. *θέλων δ' αὐτὴν.* REISK.

490. 45. *Μὴ θορυβεῖσθαι αὐτὸν, ψευδῶς θέλων etc.*] Recte haec videntur instaurata, *ψευδῶς* tamen et praecedentibus adhaerescere poterit. Lanassa, Agathoclis F., quam Appiani Excerpt. VII. Ursini *Λάνειαν* vocat prave, Pyrrho dotalem attulit Coreyraeorum urbem, a patre nuper in ditionem redactam, deinde maritum deserens in Demetrii amplexus transiit, Plut. in Pyrrho p. 387. F. et p. 388. D. tradente. WESS.

490. 55. *Ὁμόθροος Βαρβάρους καὶ Ἰάπυγας etc.*] *Lege ὁμόθροος Βαρβάρους, Ἰάπυγας τε καὶ Πενκετίους.* Strabo L. VI. (p. 390 etc.) RHOD.

490. 58. *Ἀπολείπων εἰς Κρότωνα εἰς Συράκουσαν ἐπλευσεν*] Rhodomannus *ἐν Κρότωνι*, quo nihil admodum opus erit: optimus quisque *εἰς* ponit, ubi *ἐν* commodius videbatur. Conf. not. in L. III. 44. *Συράκουσα* recurrit iterum extrema Eclog. 11. L. XXII. et 14. etiam L. XIII. 75. Itaque non moveo ob causas, alio loco allatas. WESS.

490. 60. *Ὅτι Διάλλος, Ἀθηναῖος συγγραφεὺς*] *Lege Διῦλλος* et quae notata sunt L. XVI. 14. De Psaone Plataeensi Ionsius Hist. Philos. L. I. 2. et H. Vales. Emend. L. III. 14. WESS.

490. 65. *Ἀνηρόθησαν — δέκα μυριάδες*] Duris augendo veri fidem superieccisse videtur. Tu Livium consule L. X. 29. 30. WESS.

490. 69. *Προσκαλεσάμενος Δημήτριον βασιλέα*] Rhodomanni edit. his adstruebat *Ἀντιπάτρου* vocem, quam praepositione augendam *κατ' Ἀντιπάτρου* vel *τὸν Ἀντίπατρον* idem vir doctissimus in not. Correct. censuit: ego suam illi sedem ex Hoeschelii libro reddidi. De Antipatro, Cassandri F., Thessalonicae matris interfectore, fratreque eius Alexandro, utriusque etiam caede, copiosius Plut. Pyrrh. p. 389. Demetr. p. 906. et Justin. XVI. 1. et seqq. WESS.

490. 78. *Οὗτος*] *Οὗτος δὲ* et 84. *ὁ δὲ λαβῶν.* RHOD.

491. 90. V. Exc. Vat. p. 48. 7. ibique Mai.

491. 97. *Δέκα μόνους ἄνδρας ἀτελῶν*] In Excerptis Peirese. pag. 258. *πλὴν γὰρ ἀνδρῶν δέκα καὶ τεττάρων — ἀπέλωσε τῶν ἐγκλημάτων ἅπαντας*, forsán melius. WESS.

491. 2. Στολὴν] Καὶ στολὴν. RHOD.

491. 3. Ὁξύθειν τῶν φίλων ἕνα] Sic bene Rhodomannus. Auctor ipse Eclog. seq. Ὁξύθειμις, ὃ περιφθεις ὑπὸ Δημητρίου. Meminit eius adulatoris Athenaeus L. XIV. 1. p. 614., nec agnovit tamen interpret. WESS.

491. 10. Εἶργειν — τῶν — σιτοπομπῶν] Εἶργειν — ἀπὸ τῆς ἐκ — σιτοπομπίας. RHOD. Non audeo virum doctum sequi. Lege not. in L. XIII. 88. Paulo ante παρασκευὴν idem refingit, quod praestaret, nisi illud Graeciae inferioris videretur. WESS.

491. 13. Εἶχε δὲ ναῦς etc.] Ἐχων δὲ ναῦς· vel, si εἶχε retinetur, in antapodosi lege ὁμως δέ. Tum pro Αἰγυπταῖος scribe Αἰγισταῖος, quod infra scriptum Αἰγεταῖος videtur comprobare. RHOD.

491. 16. Μαίνων ἦν Αἰγισταῖος τὸ γένος] Mallem Μένων. Rectum Αἰγισταῖος, sive Ἐγισταῖος, uti solet Diodorus, est. Vid. L. XX. 61. de Segestanorum excidio. WESS.

492. 28. Πολὺν τοῦ κατὰ λόγον ὑπεραίρων] Πολὺ τοῦ καταλόγου (vel τὸν κατάλογον) — στρατοπεδεύοντος δ' αὐτοῦ. RHOD. τοῖς τοῦ καταλόγου. IDEM in marginibus Hoeschelianaе suaeque editionis. — Locus est defectus, quem Excerpt. Peiresc. p. 258. hunc in modum explent: πολὺν τοῦ κατὰ λόγον ὑπεραίρων τῆς ἰδίας ἡλικίας, i. e. longe, quam aetas ferret, fortitudine et audacia praestantior. WESS.

492. 31. Γράψας ἐπιστολὴν etc.] Γράψας δ' ἐπιστ. — τούτῳ παραδιδόναι τὰς — δι' ἃς αἰτίας etc. RHOD. Eclogarum auctor ad sermonis cultum parum attendit. Itaque nescio, an supervacaneae sint istae correctiones. Certe δὲ ἂ ὃ μὲν satius fuerat. Statim post Μαίνωνα γοῦν vel γὰρ τὸν Αἰγιστ. idem vir doctus. WESS.

492. 45. Ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ἐπιγνόντες] Hic deesse videtur ἐκβρασθέντος, vel ἔξερεχθέντος. RHOD.

492. 49. Ὁ μὲν φαρμάκῳ σηπτικῷ χοίσις] Sic debuit. Σηπτικῷ nihili est. Φάρμακα σηπτικά et σηπτικά Graeci vocant, quae illita molliorem carnem prorsus exedunt. Vid. Celsum L. VII. 21. et H. Steph. Thesaur. T. III. p. 776. WESS.

492. 61. Καὶ κατέκασεν — ἔμπνονν ἔτι etc.] Huc spectant, quae L. XX, 102. leguntur. WESS.

492. 69. Βιώσας δὲ δύο πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα ἔτη] Aut hic in numeris error est, aut apud Lucianum Macrob. c. 10. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος ἐτῶν ἑνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ Τιμαῖος ἰστοροῦσιν. Citat enim uterque Timaeum. Mihi Diodori sententia videtur melior. Vid. L. XIX. 1. et de Timaeo, quem Tauromenitam rectius alibi vocat, et Callia, rerum Agathoclis scriptoribus Excerpt. Peiresc. p. 261. WESS.

492. 75. *Τὰς ἀνατιθείσας — κατέσπασαν*] Fuit ἀνατεθείσας. Syracusani non statuas tantum Agathoclis everterunt, sed eiusdem cognatos et familiares, Sosistrato impulsore, ex urbe eiecerunt in Polyæni L. V. 37. WESS.

493. 78. *Πεφρυγῶς*] *Πεφρυγῶς* vel *πεφρυγῶς*. RHOD.

493. 83. *Καὶ δυναστείας ἀντέχεσθαι*] Rhodomannus ἀντέχεται. Mallem equidem ἀντέχεσθαι, quod vides. WESS.

493. 88. *Πολὺν*] Rhod. et Hoesch. καὶ πολὺν, quos sequor. WESS.

493. 92. *Ἀτιμαζομένων ἐν ταῖς ἀρχαιροσίαις*] Optime correctum est ab eodem docto viro. Malum vero illud Syracusis haud semel obtigit, ut a mercenariis militibus, civitate donatis, seditione ob non delatos sibi magistratus opplerentur. Conf. L. XI. 73. et Is. Casaubon, ad Polyb. L. I, p. 126. ed. Gron. WESS.

493. 6. *Ἐξάλεσαν δὲ ταύτην Μαιερτίνην*] Hinc sumsit Hieronymus, quod se alibi legisse negat Casaubon, in Polyb. I, p. 125., cum Messanam dictam olim fuisse *Mamertiam* in Chron. Euseb. et L. I, advers. Iovian, prodidit. Falsa tamen res est, eodem Casaub. et Ph. Cluverio Sicil. Antiq. L. I. p. 87. profitente. Incolae dicti sunt Mamertini, urbs nunquam. Martem Italiae quidem populi Mamertum sive Mamertem nuncupabant; unde Campani isti Mamertini. Lege Festum in *Mamers* et *Mamertini*, praeterea que Tzetzen ad Lycophron. v. 938., ubi haec Diodori advocat. WESS. Paulo mutatis verbis haec eadem leguntur p. 561, 53. REISK.

493. 10. *Κοινωνεῖν, ἀσχερὸν γὰρ ἔστι etc.*] Huc pars sententiae de officio eius, qui ex Aeacidarum prosapia natus sit, librarii oscitantia traiecta fuerat, quae Eclog. xx. tandem ponitur, RHOD.

493. 17. *Ἄγνοῆσαι κατὰ τὸν βίον*] *Τὰ κατὰ*. RHOD. Recte deest *τὰ*, neque addi debuerat. *ἀγνοεῖν* idem est atque *ἀμαρτάνειν*. REISK.

493. 24. *Τοὺς ἰδίους οἴκους λαμπροὺς κατασκευάζειν etc.*] His similia scribit Libanius Prosphonet, Iulian. p. 182. Ego vero affirmare non audeo, partem eius esse orationis, qua Appius Senatum, in Pyrrhi amicitiam pronum, compellavit. WESS.

493. 28. *Πῶς ἀνθρώποις περὶ αὐτῶν*] *Τοῖς περὶ*. RHOD.

494. 38. *Ἐπὶ — τῶν φίλων ἀρπαγὴν*] Quid si ἀρμογήν? RHOD. Locum inepte ab excerptorum scriptore demutatam integriorem praestant Exc. Vat. p. 49, 19.

494. 40. Vid. Exc. Vat. p. 50, 1.

494. 49. *Τὸ μὲν ὄνομα φέρειν Πύρρον τοῦ Ἀχιλλέως*] Acute et contumeliose in regem Pyrrhum, qui factis Achillem magis quam generis origine referre studebat, teste Plutarcho in eius vita p. 387. A. WESS.

494. 69. Δέκιος ὁ Ῥωμαῖος] Verius Ῥωμαίων. Decius Iubellius domo Campanus fuit, non Romanus. WESS.

494. 77. Συνήρογησαν δὲ καὶ Μαμερτινοὶ μετὰ τῶν etc.] Distingue post Μαμερτινοὶ, et subiunge οἱ μετὰ τῶν λειψθέντων (vel ληφθέντων) — στρατηγὸν αὐτὸν ἐποίησαν. Suppetias illis tulerant in occupando Rhegio, et ducem sibi postea istum fecerunt cum opibus, quas habebat reliquas, vel in occupatione Rhegii acceperat. Hunc puto sensum esse fragmenti, quem confirmat diserta Polybii hac de re narratio L. I. 7., qui ad enodationem huius loci adeatur. RHOD. Συνήρογησαν — Μαμερτινοὶ, (οἱ) μετὰ τῶν etc.] Adsentitur viro doctissimo Is. Casaubonus ad Polyb. I. p. 122., a quibus, cum verborum series, uti nunc est, eam postulet sententiam, dissentire nolo. Longe tamen alii scriptorum inde deflectunt. Nam Decium Mamertinorum ducem fuisse creatum, quis est, qui tradiderit? Immo Messanam abiisse negat Appianus, sed Rhegii mansisse, medicum Messana accessivisse, dein Rhegio a Romanis capto, in eorum manus venisse meritumque supplicium voluntaria antevertisse nece Excerpt. Peiresc. p. 454. WESS.

495. 81. Καυθάρησιν ὑπήλειψε] Lege καθαρίσιν. RHOD. Καθαρίσιν ὑπήλειψε] Sic plane in Excerpt. Peiresc. p. 265. In Appiano καὶ χρίσας τοῖς κατακαλοῦσι καὶ δαπανῶσι, quod eodem redit. Cantharides corrodeute atque exedente vi sunt instructae, uti notum ex Dioscoride Alexiph. c. 1., Scribonio Largo c. 57., Plinio L. XXIX., 6. Paulo ante οὗτος ad plenior sententiam addidi. WESS. Nempe ante τὴν ἔβριν. sed nihil eo opus in hoc scriptore.

495. 85. Φιντίας εἰς Ἀκρόγαντα] Rhodomannus ἐν Ἀκρόγαντι, quem sequi non audeo. Solet compendiariae huius auctor illum praepositionis usum adamare. Verius Τενδορῶν refinxit, quomodo Ecloga 8. At περὶ τὸν Ὑβλαιον quid erit? an λόγον intellexit? Est profecto illa loci descriptio ambigua. WESS.

495. 92. Καὶ λειψθεῖς πολλοὺς — ἀπέβαλε] Ληψθεῖς mutavi. Vid. L. XI. 68. WESS.

495. 96. Ἔστι δὲ αὐτῇ παραθαλάσσιος] Situm urbis et haec et Eclog. 1. lib. XXIV. bene signant, copiosius descriptum a Ph. Cluver. Sicil. Antiq. L. I. pag. 213. et Rich. Bentleio de Epist. Phalarid. Dissert. p. 94. WESS.

Ibid. Καθαρισῶν] Καθαρισῶν γὰρ. RHOD. K. δὲ idem in Add.

495. 1. Ὅθεν μαιφόνου γεγονότος etc.] Nimis haec sunt abrupta. Vide an ὅτι voluerit. Pertinent ad Phintiam, pleniusque in Excerpt. Peiresc. p. 265. traduntur. WESS.

495. 4. Ὅτι ὑπὸ Γαλατῶν Πτολεμαῖος etc.] Ptolemaeus Ceraunus, nequam et confidentis ingenii princeps. Lege Iustin. L. XXIV. 5. Plut. Pyrrho p. 397. et Pausan. Phocic. c. 19. p. 843. WESS.

495. 6. Ὅτι ἡ Καδμεία νίκη etc.] Aristides T. II. p. 219. κεκομμένοι γὰρ καὶ τεταλαιπωρηκότες, αἰσθάνονται τόξα δὴ τὴν ΚΑΔΜΕΙΑΝ ΝΙΚΗΝ νενικηκότες, πρὸς ἡμᾶς ἀπεραίους καὶ καρτεροὺς ἐὰν ἀγωνίζονται. Confer. not. in L. XI. 12. WESS. V. Exc. Vatic. p. 51. 7.

495. 13. Ἐν ἄγριον κνηγοῦντος] Sic praestat, nisi κνηγοῦντα loco secundi casus, ut saepe, positum velis. Lege notas Gronovii ad Arrian. L. V. p. 222. et Hemsterhusii in Luciani Halcyon. c. 8. Ad id vero Phintiae somnium venandique studium non sine ratione numi ex Parutae Tab. CLIV., inscripti spumante apro et ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΦΙΝΤΙΑ, a L. Begero Spicileg. Antiq. Fascic. I. p. 5. referuntur. Id in Excerptore culpandum, quod ἔν in paucorum verborum ambitu diverso genere ornet. WESS.

495. 17. Ὑπὸ Θουλώνος] Adpellatur Θοίνων in Dionysii Excerpt. Peirese. p. 540. et Plut. in Pyrrho p. 398., unde Θοίνωνος verius erit et Θοίνων. Ad Hicetam referendi Syracusani numi ΕΠΙΙΚΕΤΑ in Parutae Tab. CLIV. WESS.

495. 19. Καὶ Σωσίστρατος] Infra Σωσίστρατος, quod hinc et ex Plutarchi dicto loco corrigit Rhodomannus. Sed idem nomen est, propterea Σωσίστρατος in Dionysio cit. loc. et Polytaeno L. V. 37., artes, quibus Syracusis potitus fuit, exponente. WESS.

495. 23. Ἐξριων — διακωλύειν Πύρρον etc.] Πύρρον refingit Rhodom., quod verum erit, aut τῆς — διαβάσεως certe. WESS.

495. 28. Καρχηδόνοι συμμαχίαν ποιήσαντες] Foederis huius non oblitus est Livius Epit. lib. XIII. quod Polybius L. III. 25. ex ipsis tabulis exhibet. WESS.

496. 35. Τῆς Νήσου κρηιεύοντος] Thynion, seu Thoenon potius, insulam Ortygiam, quam NASON Syracusani vocabant, armatis insederat militibus, reliqua urbs Sosistrato parebat. Τὴν ἐν Συρακούσαις νῆσον Thoenoni tribuit Dionysius Excerpt. Vales. p. 541. auctorque ipse Ecloga sequente. WESS.

496. 43. Πέζι] Πέζων. RHOD.

496. 49. Ἐξ ἧς ἐγέννησεν Ἀλέξανδρον] Lege Plut. in Pyrrho p. 387. Nam Iustinus Helenum ex Agathoclis filia susceptum referens L. XXIII. 3. errorem excusare non potest. WESS.

496. 55. Καὶ διάρας Σικελίαν] Rhodomannus, Forte, inquit, διαβάς εἰς Σικελίαν. Ego vero διάρας non damno, εἰς recipio: cogitandum tamen, fueritne καὶ διάρας, τῆς Σικελίας κατ. εἰς τὴν Ταυρομένιον sive Ταυρομενίαν, ut Rhodom. malebat, quomodo Diodorus plerumque. WESS. In margine Hoeschelianae Rhodomannus ἴσ. εἰς Σικ. vel διαβάς.

496. 57. Ταυρομενίας] Est ineptum eclogarii commentum, ut Μαμερτίνην p. 493. 7. Ἐρυνκίνης 498. 38. Ἐντελλῖνα

503. 83. et fortasse *Κεντοριπίνων*, ut apud Ciceronem Verr. IV. 23., p. 499. 5., si quidem ibi *Ἀγυραίων* in *Ἀγυρίων* potius quam *Ἀγυρναίων* convertendum est.

496. 67. *Καὶ παραλαβὸν etc.*] Lege *παρέλαβε* — *τὴν δ' ἕλλην παρὰ Συρακονσίων — Σωστράτου*. Nam ita Plutarchus hunc vocat, cui et *Θυρίων* est *Θοίνων* (in Pyrrho p. 398.) RHOD.

496. 79. *Ὁ δὲ σύμπαρ στόλος σὺν ταῖς etc.*] In numeri notis vitium esse reor. Pyrrhus a Sosistrato et Thoenone accepit *ναῦς χαλκεμβόλους ὁμοῦ τι διακοσίας rostratas ferme naues ducentas*, teste Dionysio Excerpt. Peiresc. p. 540. Praeterea in Siciliam transmiserat ex Italia peditum xxx. millia, equitum duo et quingentos, nam Appiani Excerpt. Ursin. VII. equitum octo millia veri fidem videntur excedere, navibus ducentis apud Plut. Pyrrh. pag. 397. Quid si *πλείους τριακοσίων* fuerit? WESS.

497. 91. *Μετὰ πεντεκαίδεκα μυριάδων*] Sic bene Rhodomannus. In Pausaniae L. X. 19. in catalogum peditum duo milia adduntur, equites vicies mille fuisse perhibentur et quadringenti, sed specie tenus, reapse plures, sicuti ibidem docetur. WESS. Conf. Exc. Vat. p. 51. 19., ubi praestat *καταλαβὸν* pro *μεταλαβὸν*.

497. 95. *Ἀποβαλὸν, ὡς μὴ ἰσχύσας*] Sic corrigatur *ἀπέβαλεν*, ὥστε μὴ ἰσχύσαι ὕστερον. RHOD.

497. 4. *Βασιλέα — Κιχώριον*] Pausanias *Ἀκιχώριον* semper adpellat L. X. p. 844. et p. 856., ubi de Brenni morte non dissimilia. Iustinum adde L. XXIV. 8., cui de veneno quod ex Pausania adscripsit Vossius, nihil est. WESS.

497. 9. *Τοῖς λοιποῖς*] *Ἄμα τοῖς λοιποῖς*. RHOD.

497. 14. *Διὰ δὲ τοῦ Δαρδάνου διερχόμενοι*] Lege *τῶν Δαρδάνων*, et vide Plinium Lib. IV. cap. 10. RHOD. *Διὰ δὲ τῶν Δαρδάνων διερχόμενοι*] Optime Rhodomannus. Per Dardanorum fines, quos in Graeciam maturantes transierant, Plutarcho teste, redire constituerunt. Id vero tolerabile, quod ab auctore subiungitur, *καὶ οἶδεις ὑπελείφθη ἀπελθεῖν οἶκον*. Non item Iustini L. XXIV. 8. *Quo pacto evenit, ut nemo ex tanto exercitu — vel ad memoriam tantae cladis superesset*. Superfuerunt enim plures, pars in Asiam, alii in Aegyptum deportati. Confer Callimachum II. Del. v. 145., quaeque ibi veteres Critici et Illust. Spanhemius. WESS.

497. 18. *Ἐπὶ τὴν Ἀκράγαντα*] Diodorus, si paucos a librariis depravatos seposueris locos, *τὸν Ἀκράγαντα* vocat: aliud Eclogarum excerptori placuit. Vid. Eclog. 2. lib. XXIII. Statim *λέγοντες* in scite iteratur. WESS.

497. 30. *Βελῶν πλῆθος ἐστράτευσεν etc.*] Deest forte *μεθ' ὧν ἐστράτευσεν*. Mox numerus elephantorum deficit. RHOD. Paulo ante *ἐπικράτειαν* legebatur. WESS. qui dedit *ἐπικρατείας*.

497. 35. *Ἀζῶνας παρέλαβεν*] Eo cognomine urbem arcemve

in Sicilia non reperies. Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. II. p. 390. *Μάξαρον*, quod Selinuntiorum castellum erat L. XXIII. Eclog. 9. substituit, haud scio an prave. *Ἀλιηναῖοι καὶ Ἀργεταῖοι* ab eodem *Ἀλικυαῖοι* et *Ἀργεσταῖοι* esse iubentur: quorum hoc pari peccato deturpatum Eclog. 12. lib. XXI. animadvertimus, illud recurret L. XXIII. Eclog. 3. WESS.

498. 36. *Εἶτα Ἀλιηναῖοι*] Pro *Ἀλιηναῖοι* lege *Ἀλικυαῖοι* auctoritate Plinii et Stephani. RHOD.

498. 43. *Καὶ τὴν Ἡρακλέους τόξιν ἀμιλλώμενος*] Haec egregie a Plut. in Pyrrho p. 398. A. illustrantur. WESS.

498. 47. *Κατὰ κράτος εἶλε*] Legebatur *κατακράτος*, quod vitiose atque ac si adverbium esset compositum, scribi, recte monuit Rhodomannus: sed in scriptis libris et vetuste cuspis *κατακράτος* frequentatur. In Basil. Diodori *ἐκδόσει* paene perpetuum est. *Κατακράτος*, *κατατάχος*, *κατιδίαν*, *τηνταχίστην* et similia semper Reg. pr. Lege quae de hoc genere diligentissime commentatus in Celeb. Dukeri Praefat., Thucydidi praefixa, Ioseph. Wasse. WESS.

498. 49. *Ἐπῆρε πρὸς τὴν Αἰγίνων*] Praestat *ἀπῆρε*. Pravum etiam est *Αἰγίνων* vocabulum, quod post Rhodom. in not. Correct. operam Ph. Cluverius Sicil. Ant. L. II. p. 390., *Ἰετινῶν* esse iussit. Quae statim succedunt, utrique favent. WESS.

498. 53. *Τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν*] Rhodomannum secutus sum. Posses levioere opera ac mutatione *κατὰ τὴν τῶν Σικελῶν* legere. WESS. Non *κατὰ τὴν* sed *κατὰ* Rhod.

498. 55. *Καὶ τῶν Ἐρκετῶν*] Infra Lib. XXIII. Eclog. XII. *Ἐρκετὴν φροῦριον* nominat. RHOD. Polybius Lib. I. 56. *ἐπὶ τῆς Εἰρκετης λεγόμενον τόπον*, cui propter mare inter Erycem et Panormum sedem attribuit. Consule Ph. Cluverii Sicil. Antiq. L. II. p. 277. WESS.

498. 58. *Μετὰ τὴν ἄλωσιν — Μοτύης*] Inspice not. in L. XIII. 54. WESS.

498. 65. *Μηχανὰς — πλῆθος ἄπιστον*] Debetur compendii auctori. Diodorus *μηχανῶν* etc. *πλῆθος* scripsisset. WESS.

498. 71. *Συνθέσθαι*] *Ἐτοιμοὶ συνθέσθαι*. RHOD.

498. 75. *Ἀποκαλοῦντες μηδενὶ τρόπῳ συγχωρεῖν*] Deesse *ἔλεγον* arbitratur Rhodomannus, quicum, tametsi id verbum saepe reticeatur, dissentire nolo. WESS. *Ἀποκαλοῦντες* hic idem est atque *ἀπαγορεύοντες*. REISK.

498. 78. *Εὐθύς*] *Εὐθύς οἶν*. RHOD.

498. 84. *Ἡθροίτο*] *Ἡθροίετο*. RHOD. in marg.

498. 86. *Καὶ βελῶν — ἀγομένων*] *Ἀχθομένων*, quod olim erat, ita vir doctus refinxit, arbitratus et *ἐκχεομένων* posse legi. Ego *ἀφιεμένων* praeferrem. WESS.

498. 87. *Πολλῶν*] *Καὶ πολλῶν μὲν — ἐπεβ. δὲ καὶ*. RHOD.

499. 90. *Τῶν*] *Χωρὶς* vel *πλὴν τῶν*. RHOD.

499. 99. Πολλὰ μὲν φρούρια αὐτοῖ etc.] Hic lacuna est, non nisi ex auctore aut accuratioribus manuscriptis explenda. Si tamen divinare liceat, haec interim post φρούρια intexe τοῖς στρατιώταις διακατεῖχον, vel ἡσφάλισαν. RHOD. Hiatus manifestus. Quid desit, nemo facile dixerit, quamquam historia obscura non est. Lege Is. Casauboni Commentar. in Polyb. p. 134. WESS.

499. 5. Ἐπὶ τὸ Ἀμύσελον] Ad amnem *Cyamosorum* ait Polybius L. I. 9., unde refingendum esse Diodorum suspicatur Casaubonus dicto loco, cui ego quidem adsentiri non possum. Hic de castello, illic de amne sermo est, rebus utique diversis. *Ame-selum* alibi, fateor, non est obvium: at multa sunt Siciliae oppida et castella, quae uni Diodoro debentur. Mox *Κεντροπίων* et Ἀγροναίων restitui nomina, a librario depravata. WESS.

499. 19. Ἐμβαλὼν δὲ εἰς Μεσσίην] *Εἰς Μεσσηρίαν* legit Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. II. p. 303. Sed *Μεσσίη* hoc loco non est urbs, sed regio, χώρα, non πόλις, de quo iam olim monuit auctor Ἐθνικῶν, sicuti optime animadvertit Is. Casaubonus in Polyb. p. 136., qui et mox παρὰ τὸν Λοίταρον ex Polybio suo L. I. 9. Λογγανὸν refingit, Cluverio non dissentiente. WESS.

499. 21. Ἰππεῖς δὲ αφ] Lege α φ'. eodemque versu Ἰππεῖς δὲ μ'. Hic maior numerus extritus est. RHOD. Ἰππεῖς δὲ χίλους πεντακοσίους] Ἐξδοσις Hoescheliana correctionem Rhodomanni exhibet. Mox Ἰππεῖς δὲ μ' citra dubium vitiosum est. Is. Casaubonus ad Polyb. p. 136. numeri notam μ' progenitam censet ex α, sive γ', i. e. χίλους, mille, probabili coniectura. WESS.

499. 24. Θύσαι] Καὶ θύσας. RHOD.

499. 27. Περιχαρῆς ἦν] Ὁ δὲ περιχαρῆς ἦν καὶ εὐθύς vel εὐθύς δ'. RHOD.

499. 38. Καὶ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ τόπου πλεονεκτοῦντος] Fuisse puto καὶ διὰ τὴν — πλεονεκτοῦντων, continuata enallage, quam exorsus erat. WESS.

500. 40. Ἐπὶ καὶ τὸν λόγον etc.] Aut οἱ δὲ τὸν cum Rhodomanno lege, aut, quod mihi magis arridet, ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ τὸν etc. Sic certe proxime a vulgato receditur. WESS.

500. 44. Ἐπιχειμένων τῶν Συρακοσίων δυνάμει] Ἐπιχειμένων δὲ τῶν Συρακοσίων πάσῃ τῇ δυνάμει. RHOD.

500. 50. Νυκτερεύσαντος αὐτοῦ] Praestat νυκτερεύσαν ex Rhodomanni coniectura. In Hamilcare, Syracusas oppugnante, simile exemplum descripsit L. XX. 30. Diodorus. WESS.

500. 51. Εἰς τὴν — παρεμβολὴν] Ἐν τῇ — παρεμβολῇ. Rhodom. in marg. Hoeschelianaes suaeque.

500. 64. Ἐν τῇ Λιπάρας νήσοις] Ἐν τῇ Λιπάρας (vel Λιπάρῃ) νήσῳ. RHOD.

500. 71. Εἰσέγαγεν — στρατιώτας μ'] Nimis exiguum

hoc praesidium: ideo maior etiam hic numerus videtur omissus. RHOD. Idem peccatum, de quo paullo ante. Aberrans librarius μ' posuit pro χ' , i. e. *quadraginta pro mille*. WESS.

500. 80. Πολεμῆσαι Μεσσήνην] Noli mutare. Mox auctor L. XXIII. Eclog. 2. ἐποίησαντο — συμμαχίαν Ῥωμαίων πολεμῆσαι, et plurimis aliis in locis. Vide L. IV. 61. WESS. πρὸς vel ἐπὶ enim addi voluerat Rhodomannus.

500. 86. Ἡγεμονίας] Romanorum. V. Schweigh. ad Polyb. vol. V. p. 171.

500. 87. Ἄννων ὁ Ἄννιβον] Prospera Hanno sub adventum in insulam fortuna usus est, deinde offendit, a Mamer-
tinis arce, quam tenebat, expulsus: quem casum, ut erant Poeni in duces si quid male cesserat, crudeles, crucis supplicio luit, Polybio L. I. 11. referente. WESS.

501. 98. Ἐπὶ τοῦ λόφου — Χαλκιδικοῦ] Sic melius. Polybius περὶ τὸ Χαλκιδικὸν ὄρος, nullo discrimine. Nam Diodorus montes Siciliae, etiam celsissimos, λόφους vocare adsuevit. Iminebat mons Chalcidicus Messanae oppido a parte meridionali. WESS.

501. 1. Εἰς τὰς καλουμένας Ἐὐνεῖς] In notarum suarum Addend. Ἐὐνὰς Rhodomannus refingebat, quem sequi noli. Polybium potius dicto loco audi, περὶ Πελοποννήσου στρατοπεδεύσαντες, τῷ δὲ πεζῷ — περὶ τὰς Σήρεις καλουμένας. Vides vocabuli productionem bene habere, nec liquidum tamen, ultra scriptura, Senes an Eunes, praestet. WESS.

501. 8. Τῆς πολιορκίας προσεπηγγέλλετο] Ista sic in ordinem redigenda sunt et supplenda: πολιορκίας. διμνηροῶν δὲ προσεπηγγέλλετο, πρὸς Ἱέρωνα πολέμῳ (vel πολεμῶν) μὴ ἐπιβήσεσθαι. RHOD. Vereor ut locum bene vir doctus perciperit. Appius Claudius legatos misit ad Hieronem et Carthaginenses, qui utrosque monerent, Messanam obsidione solverent: iisdem Consul mandavit, ut Hieronem privatim convenirent, eique confirmarent, nihil a se hostile contra ipsum cogitari. Quare de oratione Appii, quae Latinis inseruntur, non conveniunt. Locus negligentia aut excerptoris aut amanuensis mutilus est: sententiam optime vestigavit Casaubonus ad Polyb. p. 146. WESS.

501. 20. Πρῶτον ἀσπίδας τετραγώνους εἶχον] Credo in Diodoro fuisse θυρεοὺς, scuta, quae ferme quadrata. Ἀσπίς rotunda erat. Compendiariae auctor inprudens haec permiscuit vocabula, forsitan etiam plura. Nam de Tyrrenis clypeos esse sumtos, exploratum non est. Romuli aetate Argolicos clypeos Romani gerebant, quibus rex iste scuta Sabina mutavit et substituit teste Plut. Rom. p. 30. Post dein clypeis iterum fuerunt usi usque in Veiens bellum, quo scuta pro clypeis fecerunt apud Livium L. VIII. 8. Praeterea, uti Iulius Caesar ait in Sallust. Catil. c. 51., arma atque tela militaria ab Samnitibus sumse-

runt; ab Etruscis vero pugnae statariae, *σταδιαίας μάχης*, ordinem, si fides Athen. L. VI. p. 273. F. Fieri potest, ut Excerptor Diodori disputationem de Romanorum armis et quid illi in re militari ex usu suo mutaverint, male perceperit. Tu Lipsium adi Milit. Rom. L. III. 2. WESS. Recte coniecisse Wesselingium de *Θυροῖς*, non recte de Etruscis, ostendunt Exc. Vat. p. 54. 13. ed. Lips.

501. 26. *Ἐφυγεν εἰς Συρακούσας*] Sic Diodorus. Alii Hieronem cum Romanis pugnassee, sed infeliciter, prodiderunt, uti Polyb. L. I. 11. Lege magni viri Comment. p. 146. in eum scriptorem. WESS.

501. 30. *Τῶν ὑπάτων ἀμφοτέρων etc.*] Duo Manii Otacilius et Valerius. Adi Polyb. I. 16. WESS.

501. 34. *Ἦχον πρόσβεις — παρ' Ἀλαισίνων*] Quod olim erat *παρὰ Λαισίνων* correxi. Qui enim illi in Sicilia *Laesini*? *Ἀλεσῖνοι* sive *Ἀλαισῖνοι* notissimi sunt. Vitium optime vidit et sustulit Ph. Cluver. Sicil. Antiq. L. II. p. 288. WESS.

501. 35. *Πεσοῦσης καὶ ἐν ταῖς*] *Ἐμπεσοῦσης καὶ ταῖς*. RHOD.

501. 36. *Ἐπιδόσειν — Ῥωμαίοις ἦσαν etc.*] Hic deficit *ἐπήγγειλαν* vel *ὑπέσχοντο*. RHOD.

502. 44. *Λαβόντες δραχμῶν ἑ' μυριάδας*] Sociata pax est *ἐφ' ᾧ τὰ μὲν αἰχμάλωτα χωρὶς λύτρων ἀποδοῦναι τὸν βασιλέα Ῥωμαίοις, ἀργυρίου δὲ προσθεῖναι τάλαντα τοῦτοις ἑκατόν, ut rex captivos omnes sine pretio Romanis redderet, insuperque argenti talenta centum adūceret* apud Polyb. L. I. 16. At Diodori drachmarum centum et quinquaginta millia longe infra eam summam sunt, talentaque duntaxat viginti quinque rotundant, quae nec Romanorum cupiditati neque opibus regis Hieronis bene convenire videntur. Corrigit numerorum notas vir magnus ad Polyb. p. 162.; scripsisse Diodorum *δραχμῶν ν' μυριάδας* hoc est quingenta millia drachmarum, sive *μυριάδας ξ'*, i. e. sexcenta millia, quae centum aequant talenta; cui quidem hac in re nolo obniti, aliud censeo de verbo *ἔων*, quod mox ad integrandam sententiam ante *χυριεύειν* adstruit. Melius est Rhodomanni additamentum. WESS.

502. 45. *Ἀποδόντι χυριεύειν*] Deesse existimo *συνεχώρησαν*, et postea legendum *Συρακουσίων καὶ — ὑπ' αὐτοῖς*. RHOD. Qui ad marginem Hoeschelianaе suaeque ed. *Συρακούσης — αὐτῆς*.

502. 46. *Ἀκρῶν — Ἀλώρων, Νεαιτίων etc.*] Casaubon. dict. ad Polyb. loco refingit *Ἀκρέων* sive *Ἀκραιών*, qui Plinio *Acrenses*, *Ἐλωριτῶν* et *Νεκτίων* ob Ptolemaei *Νέκτον*. In alia omnia abt Ph. Cluverius Sicil. Antiq. L. II. p. 353. et p. 357., *Ἀκρῶν*, *Λεοντίων* retinens, tum vero *Μεγάρων*, *Ἐλώρων*, *Νεήτων*, *Ταυρομενίων*. oppida enim recenseri, non oppidanos: quae quidem caussa praegnans non videtur. Id certum est, *Αἰ-*

λώρων primam syllabam ex corrupta pronuntiatione sicuti et alteram vocis *Νεαιτίνων* videri natam: huius urbis incolae *Νηγίτινοι* aut *Νητίνοι*, ut optime Cluverius, oppidumque *Νέητον* et *Νήτον*, dicebantur: illius verum nomen *Ἐλωρος* erat, et civium *Ἐλωρίων*, quod forte voluit Excerptor, sive *Ἐλωριτῶν* potius, idque ambo habuerunt a vicino fluvio, notabili ob pisces cicures et hominum ex manibus edentes. Docent Stephanus, Athenaeus, Plinius et Aelianus, sed mire nunc pravus: καὶ ἐν χλωρῶν δὲ Σικελίας ὄπερ ἦν πάλαι Συρακουσίων ἡρούριον. Sic vulgo L. XII. de Animal. c. 30. Tu ἐν Ἐλώρῳ refinge; nam Gili *Πελώρῳ* istic ne flocci quidem est. WESS. *Νεαιτίνων* reponit Rhodom.

502. 49. *Εἰς τὴν Ξιφωνίαν*] Urbs et promontorium erat non longe a Megaride. Lege Ph. Cluver. Sicil. Ant. L. I. p. 136. WESS.

502. 52. *Καὶ Μάκελλαν*] Situm urbis vestigat idem Cluver. S. A. lib. II. p. 375., quem non longe a Messana Dio in Excerpt. Peiresc. p. 637. seiunctum fuisse indicat. Veriverbium *Μακέλλης* illustrare memini ad Itiner. Anton. p. 490. De Adranone S. Bochartus Colon. Phoenic. L. I. 29. WESS.

502. 57. *Καὶ Ἀλιγναῖοι ἐποίησαν*] *Ἀλικυαῖοι* bene Rhodomannus. Quae succedunt continuo, ea flagitiosissime sunt corrupta, neque instaurari possunt, nisi meliores schedae unde unde eruantur. Fecit fateor desperatis medicinam Ph. Cluverius, sed talem, quae modum excedit. Ita legit, *Ἀγίθαλλον δὲ, ὅνπερ νῦν καλοῦσι τὸν Ἀσκελον*, ex postrema Eclog. I. lib. XXIV. Praeterea *Τυνδάριοι* iubentur esse *Δρεπάνιοι*. Mihi non liquet. Vide Sicil. Antiq. L. II. p. 390. WESS.

502. 64. *Ἐγραψε δράματα ἑπτὰ καὶ ἐννεήκοντα*] De fabularum numero nihil dissentit Auctor *περὶ Κωμωδίας*. Annos aetatis xcv. Philemoni Suidas, xcvi. Lucianus Macrob. c. 25. contribuunt: utri verius in incerto est. Id mihi liquet annis xc., cum decederet, fuisse maiorem. Fabulas Philemon docere coepit ante Olymp. cxiii., uti Auctor ille *περὶ Κωμωδίας* refert. Mortem cum vita commutavit anno primi Punicī belli iii., sive Olymp. cxxix. 3., namque eum ad annum, quae hic referuntur, pertinent omnia. Fac iam xxv. aetatis attigisse, cum primam scriberet Comoediam, illud, quod adfirmavi, manifestum apprehendetur. WESS.

502. 68. *Δέκα μυριάδες ὑπῆρχον*] Verterat vir doctus, Romanorum, qui Agrigentum obsederunt — centum millia erant, inconsiderate. Cui persuaderi poterit Romanorum in ea expeditione fuisse centum millia? Existimamus nos quidem cum duobus consulibus binos consulares exercitus adfuisse, eosque iustos ac plenos: sed in quatuor legionibus, etiamsi auxilia numeres, plures non fuerunt milites illis utique temporibus quam xxxviii millia, idque ad summum. At hoc Diodorus non dicit: verum

istud potius, Illi, qui Agrigentum cum Romanis obsidebant — centum millia hominum erant. — Haec Casaubon. ad Polyb. p. 170. verissime. Sustuli ergo ex Latinis istam maculam. WESS.

502. 71. *Μετὰ τὴν πολιορκίαν*] Lege κατὰ τήν. namque Hanno antequam Agrigentum Romanis dederetur, in Siciliam transmisit. Inspice Polyb. L. I. 18. Μοx εἰς Σικελίαν recipi potest, quamquam Eclogarum auctor discrimen inter εἰς atque ἐν rarius attendit. WESS. εἰς Σικελίαν reponi iusserat Rhodom.

502. 74. *Φιλῖνος δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος etc.*] Lege de Philino prudens Polybii iudicium L. I. 15. WESS.

502. 80. *Πεζοὺς μὲν γ'*] Hic depravatus est numerus. Quis enim crediderit Hannonem duobus praeliis L. Poenorum millia amisisse, cum maiorem peditatum non adduxisset? Postea legendum videtur ζωγρίας vel διὰ ζωγρίας. Et statim ἐλέφαντας δὲ συνέβη θανεῖν. RHOD. Vir magnus ad Polyb. p. 188. sic corrigit, στρατιώτας, πεζοὺς μὲν μυρίους — ζωγρεῖα δὲ δ'. ἐλέφαντῶν φουσι θανεῖν, peditum amisit centis. — qui vivi in potestatem venerant, fuere etc. haud male quidem, quanquam de peditum numero in dubio adhuc sum. Quis enim alius tot amissos esse prodidit? Ad hoc ζωγρίας tolerabile videtur, de quo Rhodom. in notar. suarum Correction. Ζωγρίας tamen etiam masculino genere usurpare animadvertitur Diodorus. Ζωγρίας sane ζῶντα interpretatur Favorinus. Ideo neque hic neque alibi sexus et casus mutatione vel additione opus erit. Vide Hoeschelium ad Phot. Biblioth. p. 27. et inferius L. XXV. Eclog. 2. WESS. In margine Hoeschelianaec suaeque ed. συνέβη μὲν θανεῖν Rhod., interpunctionem, quam recte post θανεῖν ponit Hoescheliana, transferens ut videtur post τριάζοντα. Vtrumque mirabiliter recepit Wesselingius.

503. 83. *Καὶ ἡ Ἐντελλίνα*] Imo vero Ἐντελλα, cuius cives Ἐντελλῖνοι. Vaftrum Hannonis consilium, quo de statim, explicat Casaubonus de strategemate, quo Gallos mercenarios, qui non manebant in fide, simul et Romanos ultus est, ad Polyb. p. 189. WESS. V. ad p. 496. 57.

503. 86. *Ἐξ δὲ μῆνας*] Ex Polybio L. I. 19. septem mensium spatium obsidione Agrigenti absumtum esse, conmode conficitur. WESS.

503. 87. *Δούλους δὲ ἄκραντες*] Casaubonus δούλους δὲ ἄκραντες adfert, idque mutat in δρόσαντες ad Polyb. p. 191., cui non obloquitur Zonaras, Agrigentinos omnes in servilem conditionem redactos referens Annal. L. VIII. p. 290., neque etiam Orosius L. IV. 7. Id certius, quod ἰππεῖς μ φ', χιλίους καὶ πεντακοσίους esse pertendit, μ' pro α' vel γ', i. e. CIO, ut supra semel atque iterum, posito. WESS.

503. 89. *Ἰππεῖς δὲ μ φ'.*] Forte φ μ'. RHOD.

503. 92. *Μύστρατον δὲ πολιορκήσαντες*] Verum oppidi nomen *Μητίστρατον*, quod hic et inferius restituendum. Vide Ph. Cluverium Sicil. Antiq. L. II. p. 383. WESS.

503. 97. *Καὶ ἀπέκτεινεν ἑξασιχιλίους*] In Hoesch. edit. *ἑννεασιχιλίους*. Ad Himeraeorum Thermas proelium est commissum, quo *σχεδὸν εἰς τετρασιχιλίους* Romanorum Hamilcar occidit: sic certe Polyb. L. I. 24. Mox *Μάζαρον* sive *Μάζαρον* multo erit rectius. WESS.

503. 3. *Μετόκησε τοὺς Ἐρυκίνους*] Rhod. *Ἐρυκηνούς*. At melius istud. Drepanum Erycinorum fuerat portus, quem civibus eo transductis Eryceque eversa urbe oppidum Hamilcar constituit sub annum belli Punici I. sextum aut septimum. Errat enim Ph. Cluverius, in annum eius belli primum referens Sicil. Antiq. L. II. p. 236. Nam quae antecedunt sequunturque haec in Ecloga, maximam partem a Coss. A. Atilio et C. Sulpicio administrata fuisse ex Polyb. I. 44. videbis. Adde Zonaram Annal. L. VIII. p. 292. ed. Venet. WESS.

503. 14. *Ἐπὶ Σιτάναν ἑλθὼν*] Ibidem Polybius *ἐπὶ πόλιν Ἰππάναν*, qui omnia haec utriusque consulum contribuit, et verius. WESS.

503. 17. *Ἐἴλε καὶ*] *Ἐἴλε δὲ καὶ*. RHOD.

503. 19. *Ἐτι δὲ ποταμὸς Ἄλυκος etc.*] Lacera haec sunt Excerptoris aut describentium socordia. Desunt post fluvii nomen haud pauca, quibus indicabatur Halycum extremum finem esse Carthaginiensium in Sicilia ditionis, quod Ph. Cluverius Sicil. A. lib. I. p. 220. pulchre vidit. Scribe ergo *ἔτι δὲ Ἄλυκος . . . καὶ ἄλλαις ἔσχατος*. WESS. Pro *ἄλλαις* Rhod. *ἄλλων*.

503. 21. *ὅτι — ὑπερέχουσιν*] Reguli verba ad legatos Carthaginiensium Exc. Vat. p. 56. 25.

504. 27. *Ἐπὶ τὴν φυσικὴν ἐνλόβειαν*] *Ad cautelam naturalem* interpres. Ego pietatem, quae hominibus a natura est ingenerata, malim. Ita fieri solet, ut, qui prosperis rebus frequentissimi religionis fuere cultores, adversa ubi contigerint aut senectus premere coeperit morbosior, religiosissimi videantur, ne dicam superstitiosissimi. Lege de Tullo rege, nam prudens alia praetereo, Livium L. I. 31. Vide tamen, praestetne *καὶ πολλὰς ἐν ταῖς etc.* in superioribus? WESS. Reperiuntur haec etiam in Exc. Vat. p. 56. seq., quae docent *τοῦ θεοῦ* male reponere Rhod.

504. 29. *Ὅτι ῥᾶθόν ἐστι τινὰ ἐχθροῦς γενέσθαι*] *Ἐπὶ τοὺς ἐχθρούς*. Locus autem iste mancus est. Post *ἄγαν* δὲ restitue *τὴν ἀπὸ τῶν*. RHOD. *Ὅτι ῥᾶθόν ἐστι τινὰ (ἑπὶ τοῖς) ἐχθροῖς — χροῖσιν περὶ τοῦ*] Sunt haec misere luxata, sanitatem tamen receptura, si ea inter se aptentur, quae coniuncta vides. Reliqua sic ordino: *Τῇ μὲν τῶν — κατηγορία διορθοῦσθαι συμβαίνει — καταγερομένους ἄγνοιαν· τῇ δὲ ἐπὶ — ἐγγρημῆ προσηρῆσθαι κ. λ.* Et ne putes, audacius hic me grassatum, adi Excerpt.

Peiresc. p. 266., ubi ea omnia. Praemiserat Diodorus salubrem hanc admonitionem, praeposueratque narrationi, qua victoris Atilii insolentiam insecutamque calamitatem exsequebatur. Redeant ergo addicentibus istis schedis suam in sedem. WESS.

504. 39. Ἐν Λιβύῃ διαβάντων] Εἰς Λιβύην διαβάντων. RHOD.

504. 49. Ἀντὶ τῆς προὔπαροχούσης αὐτῷ δόξης etc.] De Regulo haec dicta fuisse ex iisdem Excerptis cognosces: quae αὐτῷ cum habeant, cur non restituerem? Mox συγκεχωρημένον in iisdem est. WESS. αὐτῷ — προαφ. — συγγ. etiam Rhod.

504. 54. Προαφηρημένος ἑαυτοῦ] Ἐαυτῷ Rhod. in margine Hoescheliana et suae ed., quod tacite admisit Wesselingius, quamvis sciret προαφηρημένος δὲ αὐτοῦ (lege ἑαυτοῦ) esse p. 564. 86.

504. 57. Τοὺς γὰρ πᾶσι κρατοῦντας etc.] Xanthippus, qui rerum successu ferociores contudit Romanos. In Excerpt. p. 267. melius τοῖς ὄλοις ἠλάττωσε. WESS. Mox προσδοκῶντας Rhod.

504. 63. Πάντα — βύσιμα καὶ δυνατὰ] Sic correxit Rhodom., qui et ἄγειν sibi suspectum profitetur, in διεξάγειν forte mutandum. Mallem ego, in exsilium ut abiret. Paullo superius δοξοίντων εἶναι περιεγένετο recte Excerpta. De ipsa re operae pretium feceris, si Polybium L. I. 35. inspexeris. WESS.

504. 69. Κατισχύοντος] Placet κατιθύοντος. Legendum hac etiam est πρὸς τὸ συμφέρον. RHOD. Sequi non audeo. Sunt laciniosa haec folia, nec sententiam praestant integram. Forte senatum spectant Romanum, audita suorum in Africa clade, minime fractum suisque consiliis difficillima quaevis exsuperantem. WESS.

505. 71. Φίλιστος ἱστορικὸς ἦν] Philistum historias scripsisse, nemo dubitat: at hoc tempore, quod Latina indicant, quis credet? Mortem hominis descriptam vide L. XVI. 16. Videtur Diodorus Philistum ad testimonium advocasse; alioqui praestaret Φιλῖνος, quem domo Agrigentinum gestas bello Punico I. res scriptione sua exsecutum esse, superius Eclog. VIII. prodidit. WESS. Verterat Rhodom. *Philistus tunc historiam scripsit.*

505. 74. Ναῦς εἴκοσι καὶ τέσσαρας παραλαβόντες] Imo CXIV., si Polybio fides. Ναῦς ἔλαβον ἀντάνδρους ἑκατὸν δεκατέσσαρας. τοὺς δ' ἐν Λιβύῃ διαμείναντας νεανίσκους ἀναλαμβάνοντες ἐκ τῆς Ἀσπίδος ἔπλεον αὐθις τῆς Σικελίας, sic scribit L. I. 36., his multo distinctius, sicuti et de naufragio amissisque navibus cap. seq. Mox ἐξ αὐτῆς Καμαρίνας hiulecum videtur et barbarum. Fortasse voluit Excerptor ἐξ αὐτῆς πρὸς Καμαρίνας, illico ad Camarinam aut quid simile. Certe μακρὰς ναῦς scripsit, non μικρὰς, ut ex Polybio apertissimum. WESS. De numero navium, qui iam ne apud Polybium quidem sibi respondet, v. Schweigh. ad I. 36.

505. 87. *Εἰς τὸ Ὀλύμπιον*] Egit de amplissimo hoc Iovis fano, nunquam tamen peracto, L. XIII. 82. WESS.

505. 90. *Εἰς τὸ Κεφαλόδην ἐλθόντες*] Hoc alibi Diodorus nominat *Κεφαλοίδιον*. atque ita legendum esse monet articulus. RHOD.

505. 95. *Ἐξβιβάσαντες*] Vid. ad lib. XIII. 4. WESS.

505. 1. *Καὶ τῆς ἐκτὸς πόλεως κυριεύσαντες*] Hanc *Νέαν πόλιν* Polybius, partem alteram *Παλαιάν* L. I. 38. at Zonaras *Annual*. L. VIII. p. 296. veterem urbem *τὴν ἄκραν*, illam *τὴν κάτω τοῦ Πανόρμου πόλιν* vocat. WESS.

505. 5. *Μυρία δὲ σώματα* etc.] In not. Corr. adscripsit Rhodomannus: *haud scio, an hic non legi debeat post punctum μυρία δὲ σώματα, decem millia. Requiritur enim copula δέ.* Cui adsentior ob orationis seriem. Id itaque restituo. WESS. Nempe exciderat *καὶ* in Rhod. editione.

505. 9. *Ἰεῖνοι δὲ ἐκβαλόντες*] Monuit ibid. vir doctissimus superius non *Ἰεῖνους* sed *Αἰγίους* fuisse adpellatos. Tu vide ad *Eclog.* XIV. lib. XXII. notata. WESS.

505. 11. *Καὶ Ἡννατταῖνοι καὶ Τυνδαρίδαι*] Possunt levi opera *Τυνδαρίδαι* fieri *Τυνδαῖται* ex Rhodomanni decreto. Sed qui genus, unde domo *Ἡννατταῖνοι* fuerint, id vero dictu perdifficile. Ph. Cluverio Sicil. suae L. II. p. 393. abunde visum fuit de vocis corruptela admonuisse; mihi, si verum fateri licet, *ΗΜΙΧΑΡΙΝΟΙ*, qui *Hemicharenses* in Plinio, fuisse videntur. Lege quae de urbis eius veriore nomine disputata sunt *Miscellan.* *Observ.* Vol. V. tom. III. p. 104. WESS.

505. 13. *Ἀπῆλθον ἐν Μεσσίγη*] *Ἀπῆλθον εἰς Μεσσήνην*. RHOD. Qui in margine Hoescheliana suaeque ed. *ἐπῆλθον εἰς Μεσσήνην* et mox 17. *εἰς Ῥώμην* scribi iusserat.

505. 15. *Μὴ ἐασάντων αὐτοὺς ὀρμῆσαι*] Rectius legeris *ὀρμίσαι*, ut ambiguitas vitetur. RHOD.

505. 18. *Ἀπόλεσαν ναῦς — ἑκατὸν πεντήκοντα*] Adi Polybium, qui de hac expeditione et naufragio diligentius lib. I. 39. WESS.

506. 27. *Καὶ φθάσαντες. ὁ μὲν*] Vitiosa haec sunt et mutila, quae sic utcumque restituuntur. Post *φθάσαντες* insere *ἦλθον*. Et porro *ὁ μὲν οὖν* vel *δι*. RHOD. qui in marg. posuerat *οἱ καὶ φθάσαντες ἦγον. ὁ μὲν οὖν*.

506. 30. *Μόνως*] *Μόνοι*. RHOD.

506. 35. *Καὶ Ἐρζτιν φρούριον*] Vide *Eclog.* I. XXII. 14. WESS.

506. 36. *Οὐκ ἴσχυσαν*] *Ἐλεῖν οὐκ ἴσχυσαν*. RHOD. V. p. 497. 95.

506. 39. *Διὰ τῆς Σελιουντίας — εἰς τὸ Πάνορμον*] Oportuerat *εἰς τὸν Πάνορμον*. Sequentis libri *Eclog.* I. *εἰς τὴν Πάνορμον*, et paullo superius hac *Ecloga*, excusatius est. Flumen,

Panormo vicinum, Vibius Sequester *Orethum*, loca aspera, quae superanda erant, ut ex Selinuntiorum finibus in agrum Panormitanum transitus pateret, Polybius L. I. 40. τὰ στενὰ vocat, descripta a Ph. Cluverio Sicil. Ant. L. II. p. 278. WESS.

506. 43. Πάλιν δὲ καὶ τῶν ἐμπόρων etc.] Copulativa hic superflua est: et recurrit anantapodoton Diodoro non alienum; nisi cui libeat post πληροῦμενοι aliquid inserere verbi, ut ἐθροῦβονν aut simile, et δὲ inter ἐπιπεσόντος et Καικίλιον. Analogicus contextus hic foret: ἐπιπεσὼν δὲ Καικίλιος ὁ ὕπατος αὐτοῖς, κατὰ κράτος αὐτοὺς ἐνίκησε, καὶ τῶν ἐλεφάντων. RHOD. Verborum, quae defectu laborant, et corrupta sunt, sententiam non male expressit Rhodomannus. In capterum elephantorum numero ingens est dissidium, his cxx., aliis plures paucioresve annumerantibus, uti diligenter ostendit Pighius in Fastis ad. ann. dmi. p. 49. Nec dubito tamen, quin numeri nota hic sit vitiosa; longe enim infra summam est, quam plerique scriptorum signarunt. Sed vide Polyb. L. I. 40. et Florum L. II. 2. WESS.

506. 54. Ναυσὶ — — διαχοσίαις καὶ τεσσαράκοντα] Polybius non ultra ducentas annumerat, bellique hunc fuisse annum XIV. ait L. I. 41. WESS.

506. 56. Εἰς τὴν Πάνορμον] Εἰς τὸ Πάνορμον καὶ ἔ. (ἔ. δὲ in Add.) — ἦν πολ., et paullo ante τῶν δὲ Σελινουντίων πόλιν. RHOD.

506. 59. Καὶ χωστρίδας καὶ χελῶνας] Mallem abesset media copula: notae in re militari χωστρίδες sunt χελῶναι. Vid. ad lib. II. 27. Mox iterum tamen χελῶναι et χωστρίδες distinguuntur. WESS.

506. 62. Ἐνδεκα μυριάδες] Si de solis accipias Romanis, numerus inmanis erit. Credo in summam additos Siculos, qui operas Romanis praestabant. Obsessos praeter civium copiam Polyb. L. I. 42. εἰς μυρίους sive ad x millia fuisse prodit. Itaque numeri index in sequentibus haud dubie est vitiosus. WESS. Nempe ineptum Rhodomannianae errorem ab se repetitum, πεζοὶ ζ̄ pro πεζοὶ ζ̄, intuebatur Wesselingius.

506. 65. Καὶ ἀνεθάρσθησαν μετὰ τοῦ Ἀτάρβου] Turpis ἀγγίχαις, ab Interprete non animadversa, haec foedavit. Scribi debuerat, ἦλθεν — βοήθεια . . . καὶ οἴτος μετὰ τοῦ Ἀτάρβου, καὶ ἀνεθάρσθησαν. Venit enim una cum classe, quae recentem militem et annonam circumsessis adferebat, Adherbal, uti ex Polybio L. I. 44. et clarissime ex Zonara Ann. L. VIII. p. 298. conficiter. WESS.

507. 83. Πάντα δὲ πολεμικὰ ὄργανα] Polybium recte feceris si inspexeris et Zonaram, hunc Annal. L. VIII. p. 299. illum L. I. 48. WESS.

507. 90. Σπανίαν] Σπάνιν Rhod. Vulgatum est in Hesychio. WESS.

507. 91. Κρεωβοροῦντες γὰρ μόνον etc.] Κρεωβοροῦν-

τις γὰρ μόνοι ἦσαν. Sic lectio genuina habere se videtur, tametsi quid sibi velit non satis appareat. RHOD. *Κρετωβοροῦντες γὰρ μόνον* etc.] Passus sum hoc sedem suam recipere. Sed locus, ut plures in his Eclogis, mutilus est. Narraverat, credo, Diodorus, Romanos ad Lilybaeum morbo fameque fuisse inmanem in modum divexatos: addiderat his causas ex corrupto victu, quas Excerptor magnam partem praeteriit. Pestilentiae et annonae defectus non oblitus est Zonaras. WESS.

507. 1. *Ἀνεθάρσισεν αὐτοῖς*] Legendum esse *ἀνεθάρσινεν*, non fugit Rhodomanni secundas in Correct. not. curas. WESS.

507. 2. *Τῶν δὲ Ῥωμαίων τὸν ὑπατον διαδέξαμένωρ*] Hoc genus *διαδέχεσθαι τὸν ὑπατον*, *consuli successorem dare*, recentiori Graecorum dialecto debetur: veteres, quod quidem meminere, ignorarunt. Frequens est in Paschali, uti vocatur, Chronico. Exempli causa de Iustiniano p. 268. ed. Venet. *καὶ εὐθέως διεδέξατο τὸν Ἐπαρχον τῶν Ἰσραηλιτῶν Ἰωάννην καὶ ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ Ἐπαρχον τὸν Πατριζιον Φωκῶν. Statim Praetorii Praefectum Ioannem praefectura exiit, sublecto in eius locum Phoca Patricio.* Plura si velis, consule diligentissimum Du Cange Appendic. ad Glossar. Graec. infim. p. 55. WESS.

507. 4. *Καὶ παραλαβὼν*] *Ὅς παραλαβὼν.* — *καὶ πάλιν ἡ θάλασσα πάντα κατεσχόρησε.* RHOD. Claudii Pulchri insolentiam atque inconsiderantiam vide in Excerpt. ex Diodoro Peirese. p. 271., utereque, si libitum fuerit, additamentis Rhodomanni: mihi non admodum videntur necessaria. WESS.

507. 7. *Τὰς ἀρίστας ναῦς ἐξήρτισε*] Scripsit auctor *ἐξήρτισε*, ut adsolet. *Ἐν τοσοῦτῳ δὲ Ἀντίγονος ἐξαστύσας τὰς μαζρὰς ναῦς* L. XVIII. 72. saepeque alias. WESS. in Add.

507. 8. *Πολεμήσων αὐτοῖς*] Praepone participio *κατὰ* vel muta *αὐτοῖς* in *αὐτοῖς*. RHOD.

507. 9. *Ἀπολέσας ναῦς ἑκατὸν ἑπτακαίδεκα*] Si Polybium audis, amissis navibus xciii cum reliquis xxx fugam ingressus est Claudius L. I. 51.; a Polybio parum dissentit P. Orosius, quem vide L. IV. 10., ut paene putem in numeris Diodori inesse errorem. WESS.

507. 10. *Κρατεῶν*] *Κραταιῶν* vel *καρτερῶν.* RHOD.

507. 13. *Ἐν τηλικούτῳ κινδύνῳ ὄντας Καρχηδονίους* etc.] Nisi ad absolutos accusativos Excerptor recurrat, haec difficulter excusabit Grammaticis. De x quoque navibus, quibus Poeni Romanorum ccx, sive, ut apud Polybium, cxxiii, exsuperaverint, iusta dubitandi causa est. WESS.

507. 19. *Ἐκ τῆς Δρεπάνης*] Cur non *ἐκ τῶν Δρεπάνων*, uti antea? Vide Ph. Cluver. Sic. A. lib. II. p. 236. WESS.

508. 24. *Τῶν νεῶν τῶν ὁμοουσῶν*] Rhodom. in notar. Correct. *τῶν νεῶν* redundare ait. Fortasse compendiariae auctor *τῶν δὲ νεῶν. τῶν ὁμοουσῶν* voluit. Lege Polybium L. I. 53. WESS.

508. 30. *Εἰς τὴν Φιντιάδα*] Confer lib. XXII. Eclog. 2. Oppidum erat portu defectum, *πολισμάτιον ἀλίμενον, σάλους δ' ἔχον καὶ προβολὰς*, scribit Polybius. Mox *ναῦς μεγάλας* et *μακρὰς* distinctim ponit, has longas sive militares, illas onerarias easque maiores intelligens: alioqui *μικρὰς* refingere in facili foret. Inspice Io. Schefferi Milit. Nav. L. II. 2. WESS.

508. 35. *ἰζ'] ξ' — καὶ φορηγοῖς*. RHOD.

508. 48. *Πρὸς τὴν γῆν τῆς Καμαρίνας*] *Πρὸς τῇ γῆ τῆς Καμαρίνας*. RHOD. Nescio an haec redeant Exc. Vat. p. 59. 8.

508. 51. *Κάμψαντες τὸν Πάχυνον*] Eadem Polyb. L. I. 54., cui adiunge P. Orosium L. IV. 10. WESS.

508. 57. *Ἦλθε τὸ Λιλυβαῖον*] In Addend. Rhodom. *πρὸς τὸ Λιλυβαῖον*. non male. Poterit tamen Excerptor se tueri Stephani auctoritate, qui a Lilybaeo adiectivum habet *Λιλυβαῖος*. WESS. In annot. Rhod. *ἀμφὶ τὸ* vel *κατὰ τό*.

508. 63. *Ἐξυρίενσε τοῦ χωρίου*] Carthalo non Aegithalli tantum potitus est, sed Iunium Consulem, Zonara referente, una cum praesidio, quod in oppido erat, cepit. WESS.

508. 70. *Εἰς δὲ τὸν Λόγγωνα Κατάνης* etc.] Non caret mendis hic locus, nec quomodo corrigendus et supplendus sit, apparet. Interim lego *ἐν δὲ τῇ χώρᾳ Κατάνης*. In membro etiam mox sequente defectus est post *Βάρονας ὁ Καρχηδόσιος*. RHOD. Nihil hunc locum mendosi tinnire, haud equidem dixerim. At nimia est medicina, quam vir doctissimus adhibet. Opinor voluisse Excerptorem, prope oppidum agri Catanensis *Longonem* castellum esse, cui nomen *Italio*. Id si admittas, utique mala non erunt, quae hic produntur. Ecce enim urbem tibi *Longonem* sive *Longonam* ex Stephano: *Λογγώνη, πόλις Σικελίας*. Scio diligentissimum veteris Siciliae descriptorem L. II. p. 394. Stephani illam *Longonem* inter urbes incerti situs retulisse, sed melius L. Holstenius et ante eum Casaubonus ad Polybium L. I. p. 136. WESS.

509. 73. Conf. Exc. Vat. p. 59. 11.

509. 81. *Παρέλαβε τὴν πόλιν*] Adi Polybium L. I. 58. et partem duntaxat Erycis intelligendam esse cognosces. WESS.

509. 83. V. Exc. Vat. p. 60. 3.

509. 86. *Λιγατῖνος δὲ ὁ ὑπάτος*] Pro *Λιγατῖνος* forte scribendum *Καλατῖνος*, tametsi hic Dictator fuit, non Consul. RHOD. Verum est *Λυτάτιος*. Lutatius enim Catulus classe trecentarum navium, ut planissime Orosius L. IV. 10., in Siciliam transvectus portum ad Drepana occupavit Polybio teste L. I. 59., sive, quod idem, *τὸ Ἐρυκίνων ἐμπόριον*. Namque Erycini portu et emporio semper usi sunt, ubi postea Drepana fuerunt condita. Confer not. in L. XV. 73. WESS.

509. 92. *Πρὸς τὸν Ἐρυκα ἐρχόμενος*] Hic Anantapodoton est iterum et haud dubie defectus. RHOD. Recte et ex vero

Rhodomannus. Hanno cum valida classe missus erat Carthagine, ut popularibus, ad Erycem haerentibus, subsidio esset, delatusque ad insulam Hieram, priusquam hostes cognoscerent, ad Erycem adpellere magnopere contendebat. Consul Lutatius, cognito Hannonis consilio, ad insulas Aegates hostibus occurrit, sui que potestatem fecit. Sic plenius Polybius L. I. 60. WESS. Diodorus, ut apparet etiam ex Vat. Exc. p. ed. Lips. 61. IV., non Polybium in his sequitur, sed ut videtur Philinum. Quare neque hic de lacuna cogitandum nec post ὀγδοήκοντα de supplemento: Romani enim naves octoginta perdidisse dicuntur sic ut triginta funditus, quinquaginta ex parte pessundatae sint.

509. 96. Ῥωμαῖοι δὲ ὀγδοήκοντα (ἐλάβον)] Addidi id verbum, ne oratio claudicare pergeret. Polybius Poenorum demersas fuisse naves quinquaginta, captas a Romanis αὐτάνδρους, sive una cum classiariis et vectoribus, septuaginta, praeterea captivorum ferme millia decem, lib. I. 61. prodidit. Quae vero statim succedunt, τριάκοντα μὲν εἰς τέλος, πενήκοντα δὲ εἰς ἐπιμερισμὸν, ea non intelligo. Videtur Diodorus, modo haec eius sint, de manubiis aliquid addidisse, sed quod poeta ait,

— — Brevis esse laboro,

Obscurus fio — —

id Excerptori hic, uti saepe antea, usu venit. WESS.

509. 6. Ἔτη] Δὲ ἔτη. RHOD.

509. 11. Ἐπὶ ταῖς — Κυρίαῖς Δόξαις ἀπεφίηματο] Aurea Philosophi verba Diogenes servavit L. X. 144. ὁ δίκαιος, ἀταρακτώτατος· ὁ δὲ ἄδικος, πλείστης ταραχῆς γέμων. ubi accuratissimum Menagium, minime Diodori oblitum, inspice. WESS.

509. 22. Αἴβνες, Φοίνικες] Ἄν Λιβυφοίνικες scripsit? Φοίνικες certe, sive Poeni, non bene his accensentur, neque habet Polyb. L. I. 67., quem Diodorus exscripsit. WESS.

509. 23. Οἱ καὶ εὐτασίαν τότε] Defectus hic est. Τότε autem novam sententiam exorditur. Legi interim potest οἱ καὶ ἀποστασίαν ἐποιοῦντο. RHOD.

510. 25. Τότε συνιδεῖν ἐστὶν ἐπ' αὐτῆς τῆς πείρας] Haec Diodorus ex Polybio excerpserit, τότε γὰρ ἦν, scribente L. I. 84. ὡς ἔοικε συνιδεῖν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας, πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἐμπειρία μεθοδικὴ καὶ στρατηγικὴ δύναμις ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγον στρατιωτικῆς. Id bene, quod στρατηγικὴν σύνεσιν servaverit Excerptor; ea enim verior scriptura et ipsi Polybio restituenda, quemadmodum ad Lib. XV. 69. ostendimus. WESS. Conf. Exc. Vat. p. 62. 5.

510. 28. Οὕτω τῶν κατὰ τὰς ἁμαρτίας etc.] Οὕτω τῶν κατὰ τὰς ἡγεμονίας ὄντων. RHOD. Si vir doctissimus Polybii recordatus fuisset, manum haud dubie ab ἁμαρτίας voce abstinisset. Sic ille, οὕτω καὶ κατὰ ταύτας τὰς ἁμαρτίας μεγάλην ἔχει διαφορὰν ἢ μετριότης, καὶ τὸ μηδὲν ἀνήκεστον ἐπιτηδεύειν

ἐκουσίως, et multo melius, lib. I. 88. Egerat Diodorus, ducem suum secutus, de Uticensium et Hippaeritarum continuando in defectione studio, quod spes ipsis veniae apud Poenos esset nulla, addideratque egregiam illam narrationi sententiam. Lege Excerpt. Peiresc. p. 277. WESS. Conf. Exc. Vat. p. 63. 6.

510. 34. Καὶ τῶν σφραγίστων ἀνδρῶν τιμὰς ὑπερβαλλούσας] Hic iterum magnus est hiatus. Non enim causa rebellionis tantum decurtatur, sed eventus etiam belli cum aliis circumstantiis praeteritur. RHOD. Τιμὰς ὑπερβαλλούσας (ἀπῆτον)] Addidi claudicanti orationi vocem postremam ex Polybio L. I. 68., qui conductitorum horum militum insolentiam et enormia postulata, secutique belli causas egregie persequitur, sicuti et Appian. Excerpt. Ursini xviii. p. 356. WESS.

510. 36. Ὑπὸ Ἀμίλκα τοῦ Βάρκα] Haud possum expurare cur uncinis circumdiderint τοῦ Ἀμίλκα nomen viri docti? nulla quidem certe causa aderat; Amilcar enim est cognomine Barca, Hannibalis pater. Mutatur praeterea ἐκρατένατο a Rhodomanno in ἐστρατεύσατο, quod, qui volet, adsciscat: ego Excerptoris sermoni tribuo. Ceterum quod praecessit, καὶ ἐπολέμησαν ἔτη τέσσαρα καὶ μῆνας τέσσαρας, eo firmari egregie potest Livianum istud e lib. XXI. 2. *his anxius curis (Amilcar ita se Africo bello — per quinque annos — gessit, cui infensior Sigonius ob Polyb. L. I. 88., fortasse hinc adiuvandum, fuit.* WESS.

510. 44. Πολεμίστας δὲ Ἰβηρας καὶ Ταρτησίους] Rhodomannus πρὸς Ἰβηρας. At solet Excerptorum auctor, exemplo meliorum, praepositionem in hoc genere negligere. Scribe vero Ταρτησίους aut Ταρτησίους, uti oportet, et vide de Amilcaris Hispanica expeditione Appian. Iber. p. 428. WESS. In annot. Rhod. κατυπολεμίστας δὲ Ἰ.

510. 49. Εἰς τὰς ἰδίας στρατιάς vel ἰδίους στρατιώτας. RHOD.

510. 51. Καὶ φρυγῶν] Hic muta φρυγῶν in ἐφρυγεν, et πρὶν in πρό· tum statim πάλιν ἐφρυγε καὶ τὸ πλεῖστον — διὰ ζωγρίας ἐλήφθη. RHOD.

510. 53. Καὶ ζωγρίας ἐλήφθη] Sic post pauca ζωγρίας δὲ ἔλαβε δισχίλιους. Quae quidem faciunt, ut nihil mutandum censeam. Ipse vir doctissimus additamentum, quod hic adstruxerat, secundis curis repudiavit ad Eclog. 8. L. XXIII., et merito. Alexandrini Interpretes Deuteron. II. 33. οὐ κατελίπομεν ζωγρίαν. et clarius Maccab. L. II. cap. xii. 35. καὶ βουλόμενος τὸν κατάρατον λαβεῖν ζωγρίαν. Ctesias Persic. c. 9. p. 637. ed. Gronov. ζωγρίαν δὲ λαβὼν τὸν Ἀμυρταῖον. Quibus in locis si praepositionem deesse velis, nescio an iniqua sis postulaturus. WESS.

510. 57. Τῇ πειθῶ προσηγάγετο] Putes hinc lucem accendi πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγῳ in priore S. Paulli ad Corinth. c. II. 4. At contra accidit. Scripserat τῇ πειθοῖ, ut alibi Diodorus adsuevit. Vidit et hoc Rhodomannus. WESS.

510. 65. *Καλέσας αὐτὴν — Ἄρκον Ἀρκίην*] *Interpres Candidam Arcem. Cogitaveram de Promontorio albo; at istud in Africa ad fretum Herculeum contra Mellariam vicum Hispaniae apud Plinium L. III. H. Nat. principio. Itaque alii Poenorum hanc in Hispania coloniam indicent. De Helice, nisi Illicis sit Plinii, aut, uti a Mela scribitur, Illice, quod suspicari licebit, idem iudicium esto. WESS.*

511. 71. *Φιλίαν*] *Φιλίας. RHOD.*

511. 76. *ὑπὸ τοῦ ῥέματος διεσφάρα*] *Non ita Polybius L. II. 1., nec Appianus Iber. p. 428. Tu vise Clarissimi Ar. Drakenborchii notas ad Silium Italicum L. I. 143. Statim ἐπὶ τοῦ ἕππου Rhodom. mavult. WESS.*

511. 80. *Ἀμιλκας μὲν οὖν, καίπερ πολλοῖς etc.*] *Haec subiuncta fuisse videntur elogio, quo mortuum Amilcarem Diodorus prosecutus erat. Partem eius servant Excerpt. Peiresc. p. 278. WESS. Mox 89. ἐκπολεμήσας corrigit Rhod.*

511. 93. *Ἔσχε θυγατέρα βασιλέως Ἰβήρων*] *Lege βασιλέως Ἰβήρων. ἐπὶ πάντων δ' Ἰβήρων. RHOD. Non muto. Usus patitur Ἰβήρων et Ἰβηρικόν, ut ex Stephano notum. WESS.*

511. 96. *Ἦν προσηγόρευσε Νέαν Καρχηδόνα*] *De Nova Carthagine, quod de matre eius Sallustius, tacere praestat, quam pauca dicere. Adi S. Bochartum de Phoenic. Colon. L. I. 35. et P. Marcam Marc. Hisp. L. II. 5. Alteram urbem ab Asdrubale conditam, ubi reperero, indicabo. WESS.*

511. 99. *ὑπὸ δὲ οἰκέτου ἐπιβουλευθεῖς ἐσφάρα*] *Adsentitur Appian. Iber. p. 430., Polybius L. II. 36., Livius L. XXI. 2., neque opus est alios addere. WESS.*

511. 5. *Ἀνεῖλον — ἕνα Ῥωμαίων ἕπατον*] *C. Atilium, quo de Polybius L. II. 28., sicuti de priore adverso Romanis praelio ibid. cap. 25. WESS.*

511. 6. *Ῥωμαῖοι δὲ καὶ αὐτοὶ ἔχοντες*] *Lege εἶχον. RHOD.*

Ibid. Πεζῶν μυριάδας ὁ, ἰπέων δὲ ἑπτακισμυρίους] *Hic enorme in utroque numero mendum est, pro ὁ forte ἐ et pro ἑπτακισμυρίους ἑπτακισχιλίους scribendum. Imperfecta etiam constructio est, nec sequentia carent vitio. Lego tamen, ἐν δύο δὲ πολέμοις (pro δύο μάχαις) ἠττημένων, enallage numerorum auctori frequentissima. RHOD. Manum vir doctissimus a numeris mutandis cohibuisset, si in mentem venissent, quae Plinius habet L. III. 20., aut ista saltem Polybii L. II. 24. τὸ δὲ σύμπαν πλῆθος τῶν δυναμένων ὄπλα βαστάζειν, αὐτῶν τε Ῥωμαίων καὶ τῶν συμμάχων, πεζῶν μὲν ὑπὲρ τὰς ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ ΜΥΡΙΑΔΑΣ, ἰπέων δὲ εἰς ΕΠΤΑ ΜΥΡΙΑΔΑΣ. Inde enim haec sumta. Quae succedunt, a Rhodomanno recte in ordinem rediguntur, relinquenda tamen barbari Excerptoris genio. WESS.*

511. 10. *Ὡστε καὶ τὸν — θείσαι τὸν τράχηλον*] *Con-*

pendiariae auctor antiquum obtinet, paucaque hinc et inde decerpens orationem luxat. Diodorus descripserat pugnam, qua Gallorum ad XL millia perierant, captaque ferme decem fuerant una cum regulo Concolitano: addiderat regum alterius Anerocesti, ex praelio elapsi, voluntariam necem. Itaque iustum est *θερίσαι*, neque malum censebitur *ὑπ' αὐτοῦ*, sive *ὑφ' αὐτοῦ*, modo intelligatur consul Aemilius, cuius ductu atque auspiciis gesta ea sunt. Lege Polyb. L. II. 30. 31. WESS.

512. 18. *Ῥωμαίοις σῆτον ἀπέστειλε*] Saepe Hiero eiusmodi liberalitate Romanorum horrea replese legitur apud Livium L. XXII. 37., Eutropium L. III. 1., alios. WESS.

512. 23. *Ζακανθαίων δὲ ἡ πόλις πολιορκουμένη etc.]* Corrigebat Rhodomannus *Ζακανθαίων δὲ τῆς πόλεως πολιορκουμένης*. tum *συνήγαγον εἰς τὰ ἱερὰ τὸν χρυσόν*. Neutrum equidem probō. Priora, ut pleraque in his Eclogis, sunt defecta. In posterioribus τὰ ἱερὰ sunt donaria vasaque sacra. Audiatur Appian. Iber. p. 435. *τὸν μὲν χρυσόν καὶ ἄργυρον, ὅσος ἦν δημόσιός τε καὶ ἰδιωτικὸς — εἰς τὴν ἀγορὰν συνήνεγκαν καὶ μολύβδω καὶ χαλκῷ συνεχρόνευσαν, ὡς ἀχρεῖον Ἀννίβα γενέσθαι*. Quae mire sunt Diodoro consentanea, sicuti etiam, quae de erumpentibus ex urbe Saguntinis et in hostes strenue pugnantis adduntur: alii enim aliter. Conf. Livium L. XXI. 14. Mox *ἀργύρεα σκεύη* idem Rhodomannus. WESS. Tum *χωνεύσαντες δὲ Rhod.*

512. 31. *Ἐαυτὰς δι' ἀγχόνης ἀπέπνιξαν*] Rhodom. verterat *vapore fornacum semetipsas suffocarunt*, arbitratus, credo, scribendum esse *χώνης* aut *χωνείας*: dein secundis curis *pro vapore fornacum*, inquit, *verte laqueo*. *δι' ἀγχόνης enim cum doctissimo Hoeschelio est legendum*. Et bene. Verum hinc dubium id augetur, de quo ad Eclogarum initium commemoravi. *Δι' ἀγχόνης* adpositum est margini edit. Hoeschelii, sicuti ceterae omnes emendationes, quarum partem probavi, alias repudiavi. Et omnes tamen sibi tribuit vir eruditissimus. Ut ut est, *δι' ἀγχόνης* recipiendum censui. WESS. *Ἄγχοντες* pro *διὰ χώνης* Rhod. in suae ed. margine.

512. 42. *Θνητῇ δὲ φύσει, καὶ ὅλως ἐπιτετευγμένη etc.]* Illustrat egregium hunc locum Francisc. Iunius in Catalogo Architect. etc. p. 21. et p. 141. etc. Mox *ἐπὶ τῇ τῶν — κατασκευῇ* Rhodomannus optime. WESS.

512. 49. *Προσαγαγόντες εἰς ἀκροτάτην*] *Προσαγαγόντες εἰς ἀκροτάτον*. Tum *τὰς ἀγροίας ἐλέγχων*. RHOD. *Προσάγοντες* scriptum in ed. Hoeschelii, et *προάγοντες* in annotationibus Rhodomanni. Recte tamen Wesselingius, quamvis per errorem, aoristum ponit.

513. 59. *Ἔστι γὰρ τινα τῶν ἀνθρώπων φιλόφθονα etc.]* Ornat hanc nationem, nondum intermortuam, ex virtutibus suis

Diodorus, nec minus Basilius Magnus Homil. XI. p. 25. Tom. II., quem adisse non poenitebit. WESS.

513. 69. *Εὐδοξίαν ἐπιφέρεισθαι*] *Ἀποφέρεισθαι*. Quae statim annectuntur, sic emendo: *εἰσὶ γὰρ τινες, οἶμαι, φύσεις — καὶ καθάπερ* etc. RHOD.

513. 75. *Οὔτε βουλόμεναι δοῦν, οὔτε δυνάμεναι*] Et qui possent tandem invidentiae hac macula infecti? *Ὅσοι γὰρ τὰ καλῶς ῥηθέντα ἢ πραχθέντα διὰ φθόρον οὐκ ἐπαινοῦσι, πῶς οὔτοι ἂν τοῖς ἔργοις ὠφελήσειαν*; ut probe olim et praeclare Anaximenes. WESS.

513. 77. *Διὸ τοὺς ἐφρονοῦντας* etc.] Nescio an mutatione accusativi in dativum restituendus hic locus sit isto pacto, *τοῖς μὲν* etc. *κατωρθώσιν ἀρετὴν*. vel post *ἐφρονοῦντας* collocetur praepositio *ἐπὶ*, vel *ἐς*, vel *πρός*. Tu, lector, iudica, et melius *εὐστόχει*. RHOD. *Διὸ (ζῆρι) τοὺς εὖ φρονοῦντας* etc.] Hoc recepi, et *τοῖς κατωρθώσιν*, quamquam praestare nolim, ita venisse ab auctore. WESS.

513. 83. *Χειμαλειπτήσας*] Pro *χειμαλειπτήσας* repono *σωμαλειπτήσας*. Etiam hic Apodosis comparationis resecta est. RHOD. *Χειραλειπτήσας*] Verius esse *χειραλειπτήσας*, quorsum *χειμαλειπτήσας* Hoeschelianum manifesto ducit, didici ex Suida, qui in *Χειραλειπτήσας*. *Φάβιος Δικτάτωρ, καθάπερ ἀγαθὸς ἀθλητῆς πολὺν χειραλειπτήσας χρόνον, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα κατήντα. ἀντὶ τοῦ, ἀσκήσας τὴν χεῖρα*. Itaque id instaure, et quae de Hannibale adscripsi, tanquam non dicta habeto. Fabium enim spectant clarissimo Suidae indicio. WESS. in Add.

513. 85. *Καὶ δύναμιν πεπονημένος*] Sic pro *πεπονημένων* refingo. Pertinent ad Hannibalem, qui multis ante se certaminibus praeparaverat, quam Romanos adgrederetur. Vir doctus in not. suarum Correctionibus *περιπεπονημένων* scribendum monuerat, quasi *δύναμιν ποιῆσθαι* a sermonis genio abluderet, quod secus esse ad L. XI. 39. exemplis firmavi. WESS.

513. 87. *Σώσιλος δὲ ὁ Ἰλιος*] Rhodom. *ὁ Ἰλιεύς*. Vulgatum defendet Stephanus Byzant. in *Ἰλιον*. Sosilum ob aniles fabulas et leves rumusculos historiae insertos graviter taxat Polybius L. III. 20. Vide Vossium *Histor. Graec. L. I. 17.* male haec exscribentem atque ea ex caussa notatum a Bosio ad Nepot. Hannib. c. 13. Menodoti vero, domo Perinthii, qui res Graecas commentariis suis est complexus, apud alios plerosque obscurissima est fama. Vossius plures eo nomine recenset, de Perinthio nihil. Habet hominem Io. Ionsius Lib. IV. de *Script. H. Phil. sect. 37.*, sed aliam in patriam transcriptum. *Menodotus Corinthius*, inquit, *libris XIV. τὰ Ἑλληνικὰ complexus est, ut auctor est Diodorus Sic. Ecl. L. XXVI.*; quem quidem errorem Rhodomanni Latinis debet, in quibus et domo *Corinthius* et scriptor librorum XIV

perhibebatur. Mihi suspicio est, neque enim asseverari potest, Menodotum ab eo non esse diversum, quem Diogenes Laërtius L. II. 104. et lib. IX. 115. testem adpellavit. WESS.

513. 90. *Κατὰ δὲ Ῥωμαίους ἢ λεγεῶν etc.]* Vide distinctius in describendis legionibus militumque, qui in singulis, numero versatum Polyb. L. II. 24. et III. 107. et Appianum Hannib. p. 550. WESS.

513. 93. *Τῆ τῶν φθασάντων — συνεπιτίθεσθαι] Τῶν πταισάντων — συνεπιτίθενται. τὴν γὰρ ψυχὴν etc.* Etiam hic cento imperfectum habet sensum. RHOD.

513. 98. *Ἀργυρίου ἕξ τάλαντα]* Legebatur ἀργυρίου τάλαντα, quod viri docti Hoeschel. et Rhodom. prudenter mutaverunt in ἀργυρίου ἑ τάλαντα. Est tamen, qui numeri notam suspectam facit, Polybius L. IV. 88., plura talenta ab Hierone in Rhodios benignissime collata referens. Ceterum si Diodorus terrae tremorem, quo colossus Rhodius et Rhodus ipsa corruit, Hannibale in Italia bellum gerente accidisse censuit, ut rerum series videtur innuere, in errore fuit. Citius enim terra movit subversusque colossus est, uti dona Seleuci Callinici et Antigoni Dosonis, de quibus Polybius, expostulant. Lege Simson. Chron. ad ann. 377. Forte Diodorus, Hieronis mortem, quam hoc contigisse tempore Excerpt. Peirese. p. 281. indicant, referens, eius in elogio, istius in Rhodios liberalitatis meminerat. WESS.

513. 2. *Ἡ νῦν καλουμένη Φιλιππόπολις etc.]* Habet ex Polybio L. V. 100. *Μακεδόνας δ' εἰσοκίσας (Philippus) Φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ Θηβῶν κατονόμασεν.* quo loco cum Palmerius *Φιλίππου τὴν πόλιν* corrigit, viri sollertiam laudo; nec sequor tamen. Haec Excerpta Polybianae scripturae patrocinantur, neque nocet admodum Stephanus. Nam ceteri isti scriptores, quos testimonium dicere iussit, Philippos Thraciae manifesto errore in Thessaliam transportarunt. WESS.

514. 4. *Καὶ μύρων παντοίων καὶ παντοίας etc.]* Ante haec inserte *χορῆσις*, tum *καὶ μύρων παντοίων πολυτέλεια*. Tres autem voces *καὶ παντοίας τροφῆς* supposititiae videntur. RHOD. *Καὶ μαλακῆς ἐννῆς καὶ μύρων etc.]* Nihil addi debet neque auferri; tantum *παντοίας τροφῆς* scribe, et sana omnia praestabit auctor ipse in Excerpt. Vales. p. 278. Descripserat his Campanas delicias, quibus acer ille et paene invictus Hannibalis exercitus plane infractus est. Itaque *τὴν μὲν μαλακὴν καὶ — ὑπομονὴν* nihil hoc quidem loco est. Succurrebat Rhodomannus, *τὴν μὴ μαλακὴν* substituendo. Quanto rectius ipsemet auctor in Excerptis illis *τὴν μὲν ἀλκὴν καὶ etc.* WESS.

514. 11. *Καὶ τὰς πόλεις τῆς Ῥώμης Βρεττανίας etc.]* Pro *Βρεττανίας* restituendum *Βρεττίας*. RHOD. *Καὶ τὰς — τῆς*

‘Ρώμης (καὶ) Βρεττίας etc.] Hoc secutus sum, tametsi non ignorem Cl. Salmasium verbis istis usum fuisse ad Solin. p. 227., ut Athenaeum Βρεττανίαν, *Bruttium* adpellasse teneret. Puto indoctorum amanuensium haec esse delicta, adstipulorque et Casaubono in Athen. L. V. 11. et Holstenio ad Steph. Σάμνιον, paria arbitratis. Mox ἕως Κροτωνῆς Graecorum recentiorum est: neque cum vero bene congruit, omnes Italiae urbes, Roma atque Neapoli exceptis, in victoris Hannibalis ius et ditionem concessisse. Atque haec sufficiant. Laetabimur, si citra offensas graviores ex lacunosis istis incilibus et salebris emersisse videamur.

WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

EXCERPTA PHOTII LIB. XXXI.—XL.

515. 15. Καὶ τὸ τελευταῖον — τὸ κύκνειον ἄσαντες] Habet hoc Diodorus ex Polybii historiis, unde pleraque haec verbo tenus descripta sunt. Vid. Excerpt. Legat. p. 1280. ed. Gron. WESS. Conf. infra p. 624. 94. et Exc. Vat. p. 91. 30.

515. 18. Διόπερ ἰδεῖν ἐστὶ παρὰ Ῥωμαίοις etc.] Haec superioribus non satis apta connexaque sunt. Puto fuisse a Diodoro adscripta post memoratam contentionem, quae Romae inter Praetorem Iuventium Thalnam et M. Antonium Pomponiumque tribunos plebis fuit, utrum Rhodiis bellum esset inferendum an delictum condonandum. Refer huc Eclog. Ursini ex Diodoro XIX. et quae apud Livium L. XLV. 21. WESS.

515. 26. Καὶ τὰς ἀλλ. ἐπιβολὰς λυμ. βλάπτειν etc.] Ita correxit Rhodom., addicentibus scriptis libris. WESS. Etiam ἀλλήλων correxerat Rhod., quod neglexit Wesselingius.

516. 36. Ὁ χορὴ παθεῖν] Glossema in margine omnino putidum est, παθεῖν τὸν κατὰ πόλιν etc. RHOD.

516. 38. Εἰς τὸν ἐν Ἀλβαῖς κάραρον] De carcere Albano Strabo L. V. p. 368. cum not. Casauboni, et viri docti ad Velleium L. I. 11. Videtur autem Diodorus consulto Latinum retinuisse vocabulum, sicuti et Plut. in P. Aemil. p. 274. F. Mox ἐννεακλίνου iustum est. WESS.

516. 53. Συμπαθεῖς γὰρ οὗτοι γενόμενοι διὰ τὸ etc.] Auxi orationem paucis verbis ex scripto Amstelodamensi et eo libro, quem H. Steph. in Italia versaverat. Opportuna sunt scriptorisque dictioni concinunt egregie. WESS.

516. 58. Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω γλυκὺ — ὡς τὸ ζῆν] Experiuntur id plerique omnes. Eleganter et vere auctor Elegiae de Spe:

Credula res: quam nulla potest fortuna fugare,

Spes stat in extremis officiosa malis.

Spes vetat aeternis mortis requiescere portis,

Et curas ferro rumpere sollicitas.

Lege Synesium de Insomn. p. 146. B. WESS. Conf. Exc. Vat. p. 92. 10.

516. 61. *Εἰ μὴ Μάρκος Αἰμίλιος προκαθ. τοῦ βουλευτηρίου*] In Latinis *curiae praesidens*. Ego *principem senatus malle*. M. enim Aemilius Lepidus ab tertiis iam censoribus princeps fuerat lectus, teste Livio L. XLIII. 15. Scio Plutarchum in Aemil. p. 274. mutatum Persae carcerem Paulo Aemilio contribuere, quae res nihil habet difficultatis. Potuit auctore Paulo Aemilio ad Senatum M. Aemilius referre, ut in libera custodia rex haberetur. At istud *περὶ αὐτὸν ἀξίωμα* non satis placet. Invenit H. Valesius in Excerpt. Porphyrogenetae *τηρῶν τὸ τῆς βουλῆς ἀξίωμα* unde rectius fuerat *περὶ αὐτὴν*, quod Rhodom. expressit. Cultius praeterea arbitror, quod idem Vales. ex schedis productum laudavit, *τὸν ἕξ ἀνθρώπων φόβον*. WESS.

516. 70. *Διετῆ γὰρ χρόνον φιλοψυχῆσας* etc.] Quadrien- nio postquam captus fuerat, Perses Albae in libera custodia de- cessit, si Velleio veritas constat L. I. 11. Accedit Porphyrius parum discrepans in Excerpt. Scaligeri, *εἰς Ἀλβην μετατεθεὶς καὶ τηρούμενος μετὰ πέντε ἔτη τελευτᾷ*. Fors itaque peccatum in annis istis duobus est. Periisse vero Persen insomniis, Mi- thridates Epist. ad Arsacem inter Sallustii Fragm. L. IV. Histor. et Plut. Aemil. p. 275. indicant. Ceterum paullo ante *κεναῖς ἐλ- πίσι προσανέχων* a scriptore venisse censui. Nam errantes libra- rios in istis saepe labi, quis est, quem fugiat? WESS.

517. 73. *Οὐ λέγουσιν — εἰ αὐτὸς ὡς τῆς Καππαδοκίας* etc.] Videtur Diodorus occasione legationis, qua Ariarathes ami- citiam cum Romanis renovavit apud Livium Epit. lib. XLVI. et Polyb. Legat. cix. p. 1302. de regum Cappadocum origine istam *παρέκβασι* instituisse. At quid sibi volunt haec Syncelli Chro- nograph. p. 219. *Καππαδόκων βασιλεῖς ἑπτὰ χρόνους ἑκατὸν καὶ ἐξήκοντα διαρκέσαντες, κατὰ τούτους ἠρξάντο τοὺς χρό- νους, ὡς Δίδωρος γράφει. Cappadocum reges septem annis CLX regnando perseverantes hac aetate, ut Diodorus scribit, prima regni fundamenta posuerunt?* Equidem, verum ut fatear, non omnia laudo. Illic quae describuntur, conveniunt pleraque in tempus belli Punici primi, aut illi certe proximum. Atqui inde prima regni Cappadocum initia exorsum esse Diodorum, res est falsissima. Ad hoc septem ait Syncellus Cappadocum fuisse re- ges: hic recensentur plures. Adde eos, qui Ariarathen, de quo auctor Ecloga hac extrema, continua serie usque ad Ariarathen Ariarathae et Laudices F., quem Mithridates per summum scelus occidit, exceperunt, et plures in catalogum addendi erunt. Vide tamen an hoc Syncellus spectaverit. Indicat Diodorus hac Ecloga Ariarathen, filium Ariarathae, quem vita et regno Ma- cedones everterunt, Cappadociam armis recuperatam filio Ariam- nae reliquisse. Puto eundem superioribus libris perhibuisse, ab

isto Ariaratho, aut, si mavis Arimne, nova regni Cappadocum instaurati primordia coepta esse, continuatamque eius administrationem in annos CLX. usque ad ultimum Ariarathen. Congruent tempora, modo ultimi Ariarathae mors, neque esse quod impediatur videtur, in principium Olymp. CLXX. referatur. Eam vero Syncelli verborum sententiam si qui reiiciant, sponte melioribus cedam. WESS.

517. 78. Ἀδελφὴν ἐπάρξαι γνησίαν Ἀτιόσαν] Retinendum Ἀτιόσαν, alterum in marginem relegandum. RHOD.

517. 81. Παῖδα Γάλλον] Hocine iuveni nomen fuerit an Γάμος, non dixero. ΓΛΑΜΟΝ et ΓΑΛΛΟΝ una duntaxat litera, ad scripturae errorem prognerandum prona, distinguit. Mox εἰς Κύρον bene schedae. Porro Anapham, quem auctor unum e septem Persiae principibus perhibet ex Cappadocum sententia, Ctesias Persic. c. 14. Onopham adpellat. Scribe praeterea ἢ φασὶ δι' ἀνδρείαν συγχωρηθῆναι, ut oratio sibi constet. WESS.

517. 95. Καὶ Ὀλοφέρνης] Infra eodem nomine alius est, qui tamen in Excerpt. Peiresc. p. 335. Ὀροφέρνης, etiam apud Athen. L. X. 11. p. 440. et Iustinum L. XXXV. 1., sed Legat. cxxvi. Polybii Ὀλοφέρνης et Appian. Syr. p. 189. WESS.

517. 12. Περδίκτος τε ἐν τῇ μάχῃ] Captus Ariarathes est et victoris arbitrio in crucem sublatus, ut ipsemet Diodorus L. XVIII. 16., et Arrianus cum Luciano, quos ibid. excitavi testes, prodiderunt. Accedat in eumulum Appianus Mithridat. p. 302. Ἀριαράθην Καππαδοκίας ἡγούμενον — εἶλε (Perdiccas) καὶ ἐκρέμασε. Forsan ergo hoc Photio debetur. WESS.

518. 19. Παρὰ τοῦ βασιλέως — Ἀρδοάτου] Hominem ignorant Armeniorum annales a Mose Chorenensi in ordinem digesti: quod quidem minime mirum. Parum enim antiquissimas patriae suae res habuit exploratas. Praetereunt etiam, si bene memini, alii. Post pauca Μακεδόνας scriptum olim fuisse, pulchre animadvertit Rhodomannus. Rei series et scripti Codd. idem sibi postulant. WESS.

518. 26. Τὴν τούτου θυγατέρα Στρατονίαν συνώκισε] Puella id nominis ab avia Stratonice, feminarum nobilissima, quam Smyrnaei Θεὰν Στρατονίαν in Oxoniensi marmore vocant, inpetrasse videtur. De nuptiis eius et Ariarathae, quantum quidem recorder, tacent alii. WESS.

518. 35. Ὀνομαζομένην Ἀντιοχίδα] Eadem Appianus Syriac. p. 145. Hac affinitate Antiochus Ariarathen sibi adiunxit in belli adversus Romanos consortionem. Confer Livium L. XXXVII. 39. et XXXVIII. 39. WESS.

518. 50. Καὶ ἐπὶ τοσοῦτον — προέβη τὰ — εὐνοίας] Ab hac patris filiique laudabili contentione ΕΥΣΕΒΟΥΣ titulum, quo Ariarathen numi ornant, repetunt viri docti, Nonius ad

Goltzii Numism. p. 305. et Seguinus Select Numism. p. 61., sed dubia admodum coniectura, ut bene vidit Illust. Ez. Spanhemius de Usu et Praestant. Num. Diss. VIII. p. 469. WESS.

518. 59. Ἐμβιωτέρον ὑπῆρχεν] Pro ἐμβιωτέρον scribe ἐμβιωτήριον, quo vocabulo vix quidquam elegantius est. RHOD. Ἐμβιωτήριον ὑπῆρχεν] Placet viri doctissimi iudicium, etsi simile exemplum non sit ad manus. Ἐμβιοῦν illorum est, qui iucunde et libenter alicubi vitam agunt. Libanius T. II. p. 268. Β. ἦν μὲν οὖν γνώμη τῷ νεανίσῳ ταῖς Ἀθήναις ἐμβιωναί τε καὶ ἐντελευτῆσαι. quo modo Eusebius ἐμβιωναί καὶ ἐγγηράσκειν coniungit Praep. Evangel. L. V. 33. p. 229. D. Ipsam rem, de qua agitur, firmare Epistolae poterunt Carneadis ad hunc Ariarathen, quarum Diogenes L. IX. 65. meminit. WESS.

518. 64. Τῶν γὰρ Ῥωμαίων οἱ ταῖς εὐγενείαις etc.] Haec partem fecerunt descriptionis iustorum, quae magnifica Aemilio Paulo fuerant persoluta: id Photius planissime indicat. Addiderat auctor Pauli meritissimas laudes, quarum reliquias Excerpta dabunt Peirese. p. 325. Cetera, quae hic produntur, a Polybio copiosius et cultius traduntur L. VI. 51. Mox Rhodom. γινώσκειν ἐφ' ὅσον ἕκαστοι pro ἕκαστος ex margine adsciscit. WESS.

519. 81. Ὡς Μέμμιος ἔξαπέλεκτος] Quae librarii mutant, omnes ineptias post se relinquunt. Ἐξαπέλεκτος praetor est, uti in Excerpt. Peirese. p. 346., ἔξαπέλεκτος ἀρχὴ praetura apud Polybium L. III. 40. Caussam, cur Graeci ita vocarint, ignorat nemo. De Memmio praetore alii certiora docebunt. Mihi Mummus esse videtur, de quo Appianus Iberic. p. 483. WESS.

519. 83. Καὶ λαβόντες ἐκπαράσκεινον] Muta ἐκπαράσκεινον in ἀπαράσκεινον. Nam lectio marginis prorsus aliena est. RHOD.

519. 86. Οἱ μὲν Ἀρουακοὶ] Lusitanos verterat Interpres, aliud agens. Arevaci sunt sive Arevacae, Ἀραιουάκαι, Ἀρεουάκαι Ptolemaeo et Straboni. Scribe ergo Ἀρεουακοί. WESS.

519. 91. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπὸ μὲν τῆς μάχης etc.] De pugna Alexandri cum Demetrio legatur Iosephus Antiq. Iudaic. L. XIII. 418. RHOD.

519. 93. Εἰς τὰς καλουμένας Ἀβας] Quaerendae sunt Abae istae Arabiae; nam, quod suspicabar olim, εἰς τὰς καλουμένας Σάβας, id, etsi haud male et hic et in sequentibus videatur posse convenire, nemini obtrudo. Vid. supra L. III. 47. Porro Arabum regulus Diocles, ad quem Alexander Balas fugit, forte Malchus est Iosephi A. I. lib. XIII. 5. 1., aut Elmalchuel scriptoris libri Maccabaeor. I. cap. XI. 39., ubi Grotium vide. Namquo ad eum Alexander iste filium Antiochum alendum et servandum miserat. WESS.

519. 6. Ἐνθα — Ἀπόλλωνος Σαρπηδονίου ἱερὸν εἶναι] Seleuciae erat. Zosimus L. I. 57. ἐν Σελευκείᾳ κατὰ Κιλικίαν

Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἕδρον, καλουμένου Σαρπηδονίου, καὶ ἐν τούτῳ χρηστήριον. et quidem propter ipsum mare in litore, sicuti egregie docetur a Basilio Seleuciensi praesule lib. II. de Mirac. S. Theclae p. 136. et in eiusdem vita p. 122. ed. Pantini. WESS.

519. 8. Ἐνεγκόντα θεὸν διμορφον] Hermaphroditum intellige, alioqui θεὸν haud foret absurdum. WESS.

520. 18. Προικίσας συγκατόπισε] Notetur verbum in Lexicis hactenus desideratum προικίζειν, id est, dotare. Laërtius προικα ἐπιδιδόναι. Philo (p. 787.) προικιζέτω τὴν παῖδα ὁ θεοσεύς ἄλλῳ, ζημιούμενος χρήμασιν. Eriphanus p. 456., μὴ προικισμένοι ἐπὶ τοῦ λόγου. atque inde ὁ προικισμὸς ibidem. Horum prototypum est ἡ προίξ, dos: hinc θεράπαινοι προικίδια apud Philonem lib. περὶ εὐγενείας (p. 909.) Ἀπροικον γῆμαι, ἀπάγειν, λαβεῖν Lucianus, Athenaeus, Laërtius. HOESCHEL.

520. 21. Ἐπειτα τῷ πυρετῷ μεγάλων etc.] Restitue ἔπειτα καὶ πυρετῶν μεγάλων. Aut inter τῷ et πυρετῶν inserte πάθει vel οἰδήματι. Non equidem minori admiratione dignum est, quod annales Teutonici (Historicae relationis titulo) hoc anno, quo ista vertimus, 1513, de mercenario quodam milite, Daniele Burcamero, memoriae produnt et confirmant. Is enim tamen androgynus erat, ducta ante septennium uxore, hactenus ἄπαις eb impotentiam cum illa vixerat. Superiori autem anno in Belgio ex venerea cum Hispano quodam coitione praegnans factus, mense Maio foemellam peperit, quae in sacro Christi lavaero Elisabethae nomen accepit. Mammam tamen alteram, in quo latere virilia sunt, inutilem ad lac infantī praebendum habere ibidem memoratur. Hoc pro demonstratione nobis fuerit, non καθόλου verum esse, quod de ἀγονία seu sterilitate Hermaphroditorum vulgo perhibetur. RHOD. Si πυρετῶν legeretur sublato articulo, sana possent haec videri. Statim περὶ τὸ ἦτρον fuisse videtur: nam τὸ ἐπὶ τοῦ δεξιᾶν, ὑπογάστριον καὶ ΗΤΡΟΝ, Rufus Ephesius ait. Ceterum de mutatione sexus narrantur aliquot exempla cum a Medicis, tum a Plinio historiarum lib. VII. 4., a Ioanne Ioviano Pontano L. X. de Reb. Coelestib. c. 5., quae Hoeschelii ad hunc locum verba. Alia si velis, adi Phlegontem Trallianum de Reb. Mirab. c. 6. etc. Mercurialem Lect. Var. L. VI. 20., Vivem et Coqueum ad Augustini L. III. Civit. D. cap. 31. et quae sua aetate Romae contigisse memorat Burnetus in Epistol., ex itinere scriptis p. 170. WESS.

520. 37. Ἀγωγὴν οἴκουρον καὶ ὑπαίδηρον διαφυλάττειν] Feminam ὑπαίδηρον S. Paullus ad Rom. VII. 2. Polyb. Excerpt. p. 1390., Artemidorus Oneirocrit. L. I. 80., et οἴκουρον idem Paulus ad Tit. c. II., Philo de Exsecr. p. 932., Dio Cassius L. LVI. p. 657. Artemidorus L. II. 33., Euripides Hecub. v. 1276., alique memorant, quod indicasse satis erit: neque enim nunc vacat, singula excutere. WESS.

520. 39. Ἐρωτηρόδιτον εἶναι] Ἀρξένόθην Nazianzenus, ἀνδρόγυνον Lucianus, γύνανδρον Philo. HOESCHEL.

520. 42. Ταῖς ἀρξενικαῖς συμπεριφοραῖς καθωμιλησθαι] Vide not. in L. III. 63. p. 233. WESS.

520. 59. Τὴν ἀλήθειαν διασαφῆσαι etc.] Diodori textum ita in ordinem redigendum esse puto: τὴν ἀλήθειαν διασαφῆσαι, καὶ θυμῷ τετολημκότι τὴν καθυποκρινομένην ἐσθῆτα λύσαντες δεῖξαι πᾶσι τὸ τῆς φύσεως ἄρξεν. RHOD. Illust. Scaliger malebat τὴν καθυποκρινομένην τὸ τῆς φύσεως ἄρξεν ἐσθῆτα λύσαντες quod commodius. WESS.

521. 71. Δι' ὧν ἐξωδεύοντο] Δι' ἧς, nisi enallagen statuas, potius foret. WESS.

521. 79. Φανέντος τοῦ βασιλέως] Vide scriptumne fuerit σαγέντος ob ea, quae de regis Alexandri eade Eclogae principio prodita sunt? Mihi id quid significantius et grandius accideret, nisi tu, Lector, aliud censeas. WESS.

521. 92. Αὕτη τὸν ἐπὶ τῆς φύσεως ἀποδεδειγμένον etc.] Legisse Interpretem ἀπὸ τῆς φύσεως ex eius Latinis arbitraris. Ἐπὶ si retineatur, tum φύσις eam partem, ut saepe, notabit, qua feminae censentur. Vide Artemidorum L. V. 63. Μοχ παρ' αὐτὸν — καλούμενον κτένα, τόπον etc. ex Stephani schedis, secutus Scaligeri et Rhodomanni iudicium, probavi. WESS.

521. 93. Παρ' αὐτὸν δὲ τὸν καλούμενον τόπον συριγγωθέντος etc.] Hic intertexendum κτένα et τόπον in τόπου verendum. RHOD.

522. 21. Καὶ τὰ τοῖς ἄρξεσιν ἄορατα ἰδοῦσα] De Dianae apud Epidaurios sacris Pausanias L. II. 27. Contra vero Tiresiae, si fabulis fides, accidit, qui imprudens lavantem cum vidisset Minervam, in feminam perhibetur mutatus a Io. Malala Chronograph. p. 47. Tu vide Ill. Spanhemium in Callimachi H. Pallad. v. 82. p. 605. WESS.

522. 33. Κατ' ἀρχὰς γοῦν τοῦ Μαρσικοῦ πολέμου etc.] Prodigia, quae sub Marsici belli initium Romam terruerunt, describuntur plura ab Sisenna in Cicero. L. I. Divin. c. 44. et P. Orosio L. V. 18., androgynum tamen praetereuntibus. WESS.

522. 38. Ζῶντα προστάξαι καῦσαι] Plerumque in mare deportabantur haruspicum praecepto. Lege Schefferi notam ad Iul. Obsequentem c. 81. Nec combustorum tamen desunt exempla. Memorabile est, modo verum, apud Phlegontem Rer. Mirabil. c. 2. WESS.

522. 46. Καὶ παρ' ἐνιαυτὸν ἀλλήλας ὀχεύειν] Sic Aelian. de Animal. L. I. 25. Oppianus Cyneget. L. III. 289. pluresque alii, a Leone Allatio in unum conducti ad Eustathii Hexaëmer. p. 183. WESS.

522. 49. Προσώρισται τὸ ψευδογραφοῦν etc.] Videntur haec manca atque una alterave defecta voce. Recte vero fabulam de

gemino hyaenarum sexu explodit, plane consentiens Aristoteli Hist. Animal. L. VI. 32., ubi ἡ δὲ θήλεια υἴαινα ἔχει μὲν τι ὁμοιον τῷ τοῦ ἀρσένου λεγομένῳ αἰδοίῳ nisi cum Clariss. Cor. Pauw ad Horapollin. p. 386. legeris, oratio non constabit. Philosopho adstipulatur Eustathius Hexaëm. p. 39. WESS.

522. 59. Ὑψος μὲν εἶναι πηγῶν τεσσαράκοντα] Lege Appianum de Bell. Punic. p. 95., haec accuratius exsequentem. Statim Rhodomannus καίτοι τοιούτων ὄντων praefert. WESS.

523. 64. Ὅτι Μασανύσσης etc.] Masinissa. Scripti omnes et H. Steph. editio Μανασσῆς, quod ut suspectum reieci in marginem. Illud reperies apud Plut. in vita Catonis Maioris (p. 352. A.) et alibi; pro quo in Polybii excerptis Ecloga cxviii. Μεσσαυάνσσης legitur. Apud Lucianum in Macrob. (cap. 17.) Μασσημισσᾶς. HOESCHEL.

523. 65. Ἐνερίχοντα μὲν ἐβίω ἔτη] Lege, quae de Masinissae aetate disputavi Observat. L. I. 29. De liberis, quos moriens reliquit, inter veteres non convenit. Nempe gentis more ex concubinis plures tulerat, legitimos pauciores. Hinc discordia. Vide Eutropium L. IV. 11., Valer. Maxim. L. V. 2. 4. Extern. Appianum Punic. p. 106. Zonaram Annal. L. IX. p. 351. WESS.

523. 73. Ἐπὶ δὲ τὸν ἵππον ἐπιβαίνων συνεχῶς etc.] Hoc vulgato praetuli. Aemulatur Polybium Excerpt. p. 1472. καὶ τὴν ἐπὶ τῶν ἵππων κακοπάθειαν ἡμέραν καὶ νύκτα συνεχῶς διακαρτερῶν, οὐδὲν ἔπασχεν etc. WESS.

523. 77. Υἱὸν εἶχε τετραετῆ] Idem ex Polybio narrare Plutarchum libro εἰ προεσβυτέρῳ πολιτευτέον p. 791. adscripserat Hoeschelius. Tu vide Polybii Excerpt. p. 1472. WESS.

523. 79. Ὡς ἐκάστῳ τῶν υἱῶν ἀπολιπεῖν etc.] Nihil huius apud Polybium. Is auctor est, Masinissam, cum Numidia ante suam aetatem frugibus ferendis parum felix censeretur, reapse ostendisse nullum esse fructum, quem ferre recusset: πρῶτος καὶ μόνος ὑπέδειξε, διότι δύναται πάντας ἐκφέρειν τοὺς ἡμέρους καρποὺς, οὐδ' ὁποίας ἦττον, ἐκάστῳ τῶν καρπῶν ἐν διαστάσει μυριοπλήθεις ἀγροὺς κατασκευάσας παιμῶρους. Postrema, quae vides, his originem, nisi fallor, dederunt. Legisse enim videtur ἐκάστῳ τῶν παιδῶν ἐν διαστ. μυριοπλέθρους etc., quam recte non dixero. L. Kusterus ad Suidam in Μασανύσσης in Polybianis illis frustra diligentiam exercuit. WESS.

523. 84. Καὶ κατααυγόντα — ἀνελών] Copiosius hac de caede Zonaras Annal. L. IX. p. 351. Prusias iste cognomento Κυνηγός, victo Perse Macedonum rege, turpissime Romanis blanditus est, eorum sese libertum professus. Vide Ursini ex Diodoro Ecl. xxii. WESS.

523. 90. Ὑστερον δὲ Οὐριότιθον κερήσαντες] Hoc elegi, quamquam Οὐριότιθον verius est. Hominis genus vitaeque institutum pari paene modo describit Dio Cassius in Excerpt. Pei-

rese. p. 614. Statim Rhodomannus *ὁρῶν βίῳ συνήθησιν σίνεργον εἶχεν* in not. Correction., quod et paullo audacius et minime necessarium. WESS.

524. 6. *Καὶ κατ' ἀξίαν — ἐξῆρε τοῖς δώροις*] Videbantur haec posse tolerari. At unde *ἐξαιρέτοις δώροις* natum dicemus? An errore calami? Imo vero secus habet. Ostendunt, quid auctor dederit ipse, videlicet *κατ' ἀξίαν τιμῶν τοὺς ἀνδραγαθήσαντας ἐξαιρέτοις δώροις*. Inspice Excerpt. Peiresc. p. 346., et falsum me negabis. WESS.

524. 10. *Ὀυτίλιον αὐτῷ καταπολ. στρατῷ*] Pro *Vitellio* Flori Epitome (Epit. Livii lib. LI.) edit *M. Vitellium*. *Ὀυτίλιον* ergo scribendum. RHOD. *Ὀυτίλιον* Appianus Iber. p. 490. et Orosius L. V. 4. itidem adpellant, sed hic fuga cum paucis elapsus addit, quod Diodorus, Livius, Appianus infitiantur. Vide viros clarissimos Duker. et Drakenborch. ad Livii Epit. LI. Dotissimus Freinshem. ad Flori L. II. 17. alibi animum habuit occupatum, cum *Claudium Unimanum*, quem Viriathus simili clade oppressit, a Diodoro Vitellium nuncupari memorat. WESS. Scripturae *Ὀυτίλλιος* Suetonii de hoc Vitellio silentium Vitell. c. 1. opponit Beckerus Commentat. de Viriatho p. 112. Atque ille quoque Vitellius qui Gracchi caput abscidit infra p. 604. 59. uni Diodoro sic dicitur, reliquis Septimuleius.

524. 14. *Ἐῖτα ἀναλαβὼν*] Defit *ἑαυτόν*. De Fabio Seruiliano eiusque gestis qua prosperis qua adversis in Hispania rebus et foedere cum Viriatho, aequis conditionibus sociato, Appian. Iberj p. 497. WESS.

524. 16. *Ἀλλ' ὄγε Σκηπίων*] Restitue ex Flori L. II. 17. *Κηπίων*, vel *Καιπίων*. Adhibe etiam C. Sigonii Commentarios de Fast. Rom. U. C. ann. 1563. *Ταύταμον* Appianus Tantalum vocat. RHOD. *Ἀλλ' ὄγε Καιπίων*] Sic scripsi, Fastis postulantibus. Librariis saepe usu venit, ut, spreto *Caepionis* nomine, notius *Scipionis* adsumerent. Exempla dabit Celeb. lac. Perizonius Animad. Histor. c. X. p. 426. WESS.

524. 25. *Ὡς Ἀντίοχος ὁ βασιλεὺς etc.*] Antiochus Pius, sive Sidetes, est, de quo Hierosolyma obsidente Iosephus Ant. L. XIII. 8. 2. WESS.

524. 36. *Τοὺς γὰρ ἀλφουὺς ἢ λέπρας ἔχοντας et seq.*] *Fabulam de Iudaeis propter lepram, sive tabem, quae corpora foedaret, Aegypto pulsus ut veram commemorat quoque* Cornel. Tacitus lib. Histor. V. 3. quae Hoeschelii verba. Commemorant eandem, uti notum, gentis odio plures. Quin ipsum Mosem vitiligine infectum et propterea *Ἀλφα* dictum, *διότι ἀλφοῖς το σῶμα κατὰστιχτος ἦν*, ait Helladius apud Phot. Biblioth. Cod. CCLXXIX. Cuius calumniae originem optime vestigasse mihi videtur Camp. Vitrunga Observat. Sacr. Dissert. III. lib. I. cap. 1.

Namque quae Io. Nicolai in Disquisit. de Mose Alpha c. 2. et seqq. conduxit, accessita nimis sunt. WESS.

525. 48. *Ὁ ῥόμιμον εἰσεῖναι μόνον τὸν ἱερέα*] Pontificem seu ἀρχιερέα intelligi, nemo ignorat. Tralatitium enim id est, et saepe obvium. Quem ἱερέα vocaverat, is brevi post ἀρχιερέως apud Porphyrium de Abstin. L. I. 25. Romanorum Pontifex magnus Graecis modo ἱερέως, modo ἀρχιερέως audit, docente Spanhemio Dissert. XII. de Praest. Num. p. 423. Sed quid aliena conquiro? Iudaeorum summus antistes ἱερέως in S. Matth. Evang. c. VIII. 4., Lucae A. A. c. V. 24., Epist. ad Hebr. X. 11. dicitur. WESS.

525. 50. *Ἄγαλμα ἀνδρός — καθήμενον ἐπ' ὄνον*] Antiochi Epiphani's aetate de asino, asinique capite in sanctissimo templi penetrali reperto, spargi plura sunt coepta, quae Iudaeorum osores, sibi tamen parum constantes, cupide arripuerunt, merito notati a Iosepho L. II. C. Apionem c. 7. et seqq. Diodorus, ut Eclog. L. XL. indicat, Iudaeos Mosemque huius stultitiae absolvit. WESS.

525. 55. *Αὐτὸς δὲ συστήσας τὴν μισανθροπίαν*] Non dubito, quin legendum sit *μισήσας*. quod facillimo errore in *συστήσας* a librario inerudito vel negligente mutari potuit. Et hanc sententiam ipse contextus evincit. RHOD. Sic iam Steph.

525. 59. *Προσέταξε τῷ — ζωμῷ — καταρῶσαι*] Non multum ab istis abluunt haec Iosephi de Antiocho Epiphane, *ὡς μὲν κατέθυσεν ἐπὶ τὸν βωμὸν, τὸν νεῶν δὲ τῷ ζωμῷ τούτων περιέρῳαι, συγγέας τὰ Ἰουδαίων νόμιμα* Antiq. L. XIII. 8. 2. Sed plura Antiochus ille designavit, edictoque proposito, aris pro foribus positis cunctos thus adolere, hederaque coronatos Baccho pompam instituere iussit: si qui recusent, eos post ludibria et tormenta neci dandos omnes: *βωμοὺς πρὸ τῶν θυρῶν τιθέντας ἅπαντας ἐπιθύσειν, καὶ κισσοῖς ἐστεφανομένους πομπεύειν τῷ Διονύσῳ. τοὺς δὲ μὴ βουλομένους ὑποτάσσεσθαι, τοὺτους μετὰ ἐμπαγμὸν καὶ ἔτασμὸν βασάνων ἀνααιρεῖσθαι* Hippolytus de Antichristo cap. 49., cuius ego in verbis *μετὰ ἐπαγγισμὸν*, quod nihili erat vocabulum, mutavi, et *ἐπιθύειν* de thure, quod arae inponitur, accipiendum censui: ea enim verbo potestas, sicuti supra L. XII. 10. et L. XVIII. 6. indicatum est. Idem paullo ante aras ubique positas ait, *ἵνα μηδεὶς δύνηται τῶν ἁγίων μήτε ἀγοράσαι, μήτε πωλῆσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον ἐπιθύσῃ. τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ χάραγμα, τὸ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς* (Apocalyps. XIII. 16.) *διδόμενον*. Verte ibi nisi prius innolet cum viris doctis, et multum de vi et elegantia verborum deteretur. WESS.

525. 64. *Ἀναγκάσας προσενέγκασθαι*] *Ἀναγκάσασθαι lectio est codicis A. Schotti, in quo coaluerunt, ut apparet, duae dictiones in unam pro ἀναγκάσας, vel ut H. Steph. cod. sec. ἀναγκάσαι προσενέγκασθαι. Caeteroquin ἀναμασᾶσθαι notae significationis verbum, idem quod Clem. Alex. ἀναμαρτυρᾶσθαι.*

Haec Hoeschelius. Ego vero paene puto, verba τῶν τε κρεῖων ἀναγκάσας etc. veterem sedem migrasse, positaque olim fuisse post καταθῆναι. Ibi certe per forent accommodata. WESS.

525. 71. Φόρους τε — πραξάμενος] *Synesius Epist. LXXXIX.* Ζηνῆς ὁ πράξας πέρονσι τοὺς διπλοῦς φόρους, *id est, εἰσπράξας vel εἰσπραξάμενος.* Iterum Hoeschelius. Quod additur de muris Hierosolymorum deiectis, id Iosephus ex parte quadam largitur, non oblitus addere, fuisse Antiocho suasores ἐξελεῖν τὸ ἔθνος διὰ τὴν πρὸς ἄλλους αὐτῶν τῆς διαίτης ἀμιξίαν, plae ut Diodorus, Ant. Iud. L. XIII. 8. 3. WESS.

525. 73. Ἐπὶ ἕ' ἔτεσι τῶν Σικελῶν εὐροούντων] *Non potest probari, quod Diodorus scribebat lib. XXXIV. a Carthagine capta ad primum bellum servile esse annos LX μετὰ τὴν Καρχηδονίων κατάλυσιν, καὶ ἐξῆς.* Nam LX anni post captam Carthaginem perveniunt ad numerum MDCCCXXXV. A capta vero Carthagine ad primum bellum servile sunt tantum anni XIX. *Non dubium, quin error sit in nota numeraria.* Ita Ill. Scaliger ad Eusebii Chron. ann. MDCCCXX., cui de errore adstipulari nondum possum. Namque XIX annos ab eversa Carthagine ad initium servilis belli abiisse, ut credam, annales non patiuntur. Deleta Carthago est anno U. C. 10CVII., flagrabatque iam isto bello Sicilia Coss. Ser. Fulvio Flacco et Q. Calpurnio Pisone, ut scribit P. Orosius L. V. 9. Qui cum honorem illum sint auspicati anno 10CXVIII., res est manifesta. Praeterea ad Siciliae pacatiorem statum nihil admodum proderat Carthaginis excidium: multum vero fracta Poenorum bello II. potentia; a cuius belli fine, sive U. C. anno 10LIII., si sexaginta annos, quibus res Siculae prosperimae fuerunt, numeres, ad U. C. annum 10CXIII., primaque servilis belli initia devenies. Probi ergo numeri sunt. Porro Servilis belli historiam literis consignavit Caccilius Calactinus ex Sicilia, teste Athenaeo L. VI. p. 272. F. Egit de eodem Posidonius, quem Diodorus cum alibi ducem sibi adsciverit, ut supra ostendi, neque hac in parte neglexisse videtur. Inspice Athenaeum L. XII. p. 542. B. et Excerpt. Peiresc. p. 366., et nihil verius esse conperies. WESS.

525. 78. Ἐκ τῶν σωματοτροφείων etc.] Putes ergastula indicari. Vide Excerpt. Peiresc. p. 365., ubi de his copiosius; indidem καὶ μεστὰ φόνων ἦν ἅπαντα post pauca scribi debere, verbaque οἱ ἐδέσποζον ληστῶν a Photio venisse, cognosces. WESS.

526. 92. Καὶ χριταὶ τοῖς — στρατηγοῖς γινόμενοι] Sic scripsit, uti in iisdem Excerpt. p. 366. Iudicia ex lege Semproniana tum penes Equites erant: hinc illae lacrymae. WESS.

526. 1. Θεῶν ἐπιτάγμασι καθ' ὑπνον] Nihil muto. Frequens formula in literatis lapidibus ΕΞΕΠΙΤΑΓΜΑΤΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΡΟΣΤΑΓΜΑ, ΚΑΤΑ ΚΕΛΕΥΣΙΝ, EX PRAECEPTO, EX IMPERIO, de omnibus, qui per quietem moniti aliquid susci-

piunt. Vide Thes. Gruteri p. xxi. 1., xxxviii. 10. Reinesium Clas. I. 113 et 196. Donium Clas. III. 45. etc. Aristides T. I. p. 512. εὐθὺς ἔξαρχῆς προεῖπεν ὁ θεὸς ἀπογράφειν τὰ ὀνειράτα, καὶ τοῦτ' ἦν τῶν ΕΠΙΤΑΓΜΑΤΩΝ πρῶτον. et p. 514. ἀνυπόδητόν τε γὰρ προελθεῖν ΕΠΕΤΑΞΕ, καὶ ἐβόων δὴ ἐν τῷ ὀνειράτι — τετέλεσται τὸ ΠΡΟΣΤΑΓΜΑ. quo ille modo sacris in orationibus, quas vocat, sacpissime. WESS.

526. 12. Καὶ γλῶσα διὰ τοῦ στόματος ἠφίει] Florus egregie ad hunc locum L. III. 19. *Syrus quidam nomine Eunus — fanatico furore simulato, dum Syriacae deae comas iactat, ad libertatem et arma servos, quasi numinum imperio, concitavit; idque ut divinitus fieri probaret, in ore abdita nuce, quam sulphure et igne stipaverat, leniter inspirans, flammam inter verba fundebat.* Pari inpostura Barcochabam Iudaeam stipulam in ore succensam anhelitu ventilasse, ut flammam evomere putaretur, ex Hieronymo ad Flor. monere eruditissimus Freinshemius haud neglexit. WESS.

526. 34. Καὶ τὴν ἀνταπόδοσιν — οὐ χωρὶς σπουδῆς etc.] Pepercit illis novus e servo rex, qui ante ob vaticinia in conviviis ipsum laudaverant et partes e coena comiter distribuerant, ut Excerpt. Peiresc. p. 369. docent. WESS.

527. 37. Δαμόφιλος τις ἦν Ἐρραῖος etc.] Praecipuam hominis huius uxorisque crudelitas servili bello occasionem praebuit. Vide Posidonium in Athen. L. XII. p. 542. et Excerpt. Peiresc. p. 366. WESS.

527. 40. Μεγαλλίς] In Peiresc. Excerpt. p. 369. Μεταλλίς, pari errore ac unguentum *μεγάλλειον* et *μετάλλειον* subinde veterum in scriptis adpellatur. Lege Is. Casaubon. ad Athen. L. XV. 12. WESS.

527. 53. Μηδ' αὐτῶν τῶν ὑπομαζίων φειδόμενοι] Basilii M. Homil. de Fam. p. 65. B. παιδίον ἐπιμάζιον οὐκ ἦν ἐν ταῖς τῆς τεκούσης ἀγκάλαις· quod tamen ad oram scripti libri ὑπομάζιον est, ut saepe apud Ioan. Chrysostomum T. II. p. 549. D. et T. III. p. 114. E. etc. Ἐπιμασιδίου παιδῆς dabit Apollodorus Bibl. L. III. 5. 2., quos alii, etsi prave, ἐπιμασιδίου vocant. WESS.

527. 66. Μόνης δὲ τῆς θυγατρὸς — φεισόμενοι] Quanto puellam studio ab omni noxa defenderint, vide in Excerpt. Vales. p. 369. WESS.

527. 70. V. Exc. Vat. p. 112. 25.

527. 79. Πλάνον τε ἀπεζάλουν] Sycophantam, uti explicat A. Gellius Noct. Attic. L. XVI. 7. S. Paullus i. ad Timoth. c. IV. 1. προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις, *adtententes spiritibus seductoribus*, bene vertit Novatianus de Trinitat. c. 29. Nam πλάνης, quod scripti quidam libri habent, et Io. Chrysestom. T. I. p. 272., quamquam non constanter, et Gelasius Cyzicen. Hist.

Nicen. p. 13. melioris scripturae παράγραμμα esse, docte monuit Novatiani editor Iakson. WESS.

527. 86. Οἷονεί τινα καλὸν οἶωνὸν ἐχούσης] Saepe olim ex imperaturi nomine de eventu coniciebant. In Britannia, Honorio principe, Constantinum ex infima militia, *propter solam spem nominis*, sine merito virtutis Imperatorem electum refert Orosius L. VII. 42. Indidem venit nominum mutatio sub principatus initia atque in consecratione, de qua plura Ill. Spanhem. ad Iuliani Caesar. conprobat. notar. p. 14. WESS.

528. 89. Ἐξαγορημένους τῶν Ἐνναίων] Sic pro Ἐννέων correxi. Idem viderat Rhodomannus. De Enna, a fugitivis occupata divexataque Cicero L. IV. Verr. c. 50. WESS.

528. 96. Τὴν τε συμβιοῦσαν αὐτῷ] Interpres uxorem, ego *contubernalem* ex Latinorum more praeferrem. Ceteroqui σύμβιος de uxore maritoque haud infrequens. Vide Thes. Gruteri p. DCCLXVII. 2. DCCLXXX. 6. WESS.

528. 9. Κλέων τις Κλίξι] Plura de latrone hoc Excerpt. Vales. p. 370., quae adi. et Livii Epit. LVI. WESS.

528. 20. Λευκίῳ Ὑγραίῳ] Hunc et praetorum alios, servili hoc bello in Sicilia prostratos, habet Florus L. III. 19. WESS.

528. 28. Καὶ κατὰ τὴν Ἀττικὴν] Altero in Sicilia servili bello servos in Attica turbas dedisse Posidonius auctor apud Athenaeum est L. VI. p. 272. Nostro adsentitur Orosius his verbis, *in metallis quoque Atheniensium idem tumultus servilis ab Heraclito praetore discussus est. Apud Delon etiam servi novo motu intumescentes, oppidanis praevenientibus, oppressi sunt*, lib. V. 9. WESS.

528. 36. Ἔως Ῥουτίλιος ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς etc.] Pro Ῥουτίλιος scribatur Ῥουπίλιος. Ita enim ex auctoritate veterum, Ciceronis, Val. Maximi, Flori etc. vertendum mihi fuit. RHOD. Ἔως Ῥουπίλιος ὁ Ῥωμαίων etc.] Viro egregio suum nomen reddidi, ut praeter Rhodomannum decreverat Ill. Scaliger ad Euseb. Chron. ann. MDCCCLXXXIX. Fuerunt librarii et Graeci et Latini *Rupilio* saepe infesti, Rutiliumque esse iusserunt. Vide viros eruditos ad Valer. Maxim. L. II. 7. 3. et Livium Epit. LIX. Modo scribi debuerat *κατεκόπησαν*, quomodo ibid. legit vir excellentissimus, et in Addend. corrigi Rhodom. WESS.

529. 51. Ὑπὸ τῶν τραυμάτων δείξας νεκρὸν] *Multis vulneribus confectum interfecisset*. Interpres paullo aliter. Quod sequor, sermonis usus admittit. Libanius Epist. 109. καὶ μέμφομαί γε τὸν παρόντα χρόνον, ὅτι με μὴ δείκνυσι ἕτερον Δαίδαλον, *quod alterum me Daedalum non efficiat*. WESS.

529. 66. Κατέστρεψε τὸν βίον ἐν τῇ Μοργαντίνῃ] Pediculari morbo confectum Eunum fuisse non negat Plutarchus, de loco dissentit, λέγεται τὸν ἄρξαντα τοῦ δουλικοῦ πολέμου περὶ Σικελίαν δραπέτην, Εὐνον ὄνομα, μετὰ τὴν ἄλωσιν εἰς ΡΩ-

ΜΗΝ ἀγόμενον ὑπὸ φθειριάσεως ἀποθανεῖν in Vita Sullae p. 475. A. Ceterum quod modo praecessit ἅμα τετάρων, de eo Hoeschelius ita: *notetur τὸ ἅμα cum genitivo, quod cum alibi etiam in hoc (Photii) opere occurrat, ne dubita, quin et supra p. 1977. vers. 11. a fine ἅμα Ἰωσεδέξ τοῦ ἀρχιερέως auctor (Photius) scripserit. Tum καταφυγῶν — εἰς τινὰς κοιλάδας Rhodomaninus malebat.* WESS.

529. 69. Παντὸς αὐτὴν ἠλευθέρωσε λησθηρίου] Fugitivis partim in ordinem redactis, partim oppressis, Rupilius de decem legatorum sententia Siculis decretum statuit, quam illi *legem Rupilianam* vocabant, deque universa insula optime fuit meritus. Lege Ciceron. L. II. Verr. c. 13. et L. III. 40. WESS.

529. 73. Ὅτι ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους ἐν Ῥώμῃ etc.] Photius, diversas res stipans et compendio referens orationem hanc paullo inconcinniore reddidit. Proelium, quo Iugurtha et Bocchus superati fuerunt, Sallustius Iugurth. c. 101., et captum Iugurtham cap. 113. commemoravit diligenter. WESS.

529. 87. Σχεδὸν ἑξακισμυρίων] Auget numerum Valerius Antias, octoginta millia Romanorum sociorumque ea tempestate trucidata, quadraginta vero calonum et lixarum, referens in Orosii L. V. 16., nec dissentit Livius Epit. LXVII. WESS.

530. 98. Τίτος Μενούτιος] Infra nominatur Οὐέτιος, quod dein bis repetitur. Lectori quidem hic arbitrium permitto. Mihi vero Minutii nomen retinere placuit, quod et margo annotatum habet. RHOD. Mihi non liquet. Fuerunt hac tempestate Minutii, fuerunt Vettii. Quis in tanta librorum discordia, aliis tacentibus, temere alterutrum damnabit? Finge tamen scriptum fuisse *τις ἦν Τίτος μὲν Οὐέτιος, ἱππεὺς Ῥωμαίων etc.* et potior Οὐέτιος, uti post dein adpellatur, erit. Viderint alii. WESS.

530. 8. Πάλιν ἔταξε τριάκοντα ἡμερῶν προθεσίαν] Lege Salmasii Foen. Trapezit. p. 481. Eleganter Basilius Magnus Homil. in Psalm. XIV de obaerato, οὐ νύκτες ἐκείνω ἀνάπανσιν γέρονσιν, οὐχ ἡμέρα φαιδρὰ, οὐχ ἥλιος τερονός, ἀλλὰ δυσχεραίνει τὸν βίον, μισεῖ τὰς ἡμέρας πρὸς τὴν ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΝ ἐπειγομένης, φοβεῖται τοὺς μῆνας ὡς τόκων πατέρας. et ibid. p. 110. E. ὅτ' ἂν ἡ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ προσάγη, μεριμνᾷ τι ψεύσεται; ποίαν πλασάμενος πρόφασιν τὸν δανειστὴν διακρούσεται; Noster Minutius, sive Vettius, aliter his se angustiis expedit. WESS.

530. 10. Ὁ δὲ οὐδὲν πλέον εἶχεν] Sic scriptum fuit. Caltum est, neque uno usurpatur modo. Pausanias Attic. cap. 10. p. 25. εἶναι δὲ οὐδὲν ἔτι οἱ πλέον, nihil ultra potuisse efficere, ut bene viri docti. Andocides de Myster. p. 2. ἡνίκ' οὐδὲν ἦν πλέον τοῖς πεπονημένοι, cum nihil interfectis prodesset. Διὰ τοῦτο συνέλεγεσθε, ἵνα τοῖς μὲν ἀναισχυνητοῦσι μηδὲν πλέον ἦ

Isaens de Astyph. Herod. p. 78. *Τί ἔσται πλέον τῶ γε ἀποδανόντι;* Antiphon de Caed. Herod. p. 140. *Εἶτα, ἔφη, τί πλέον αὐτοῖς* Plutarch. Symp. L. VII. 4. Habet et hoc de genere aliqua L. Kuster. in Comici Plut. v. 531. WESS.

530. 16. *Ἀνέστησε πρὸς ἀποστασίαν οἰκέτας*] Mallet *ἀνέσεισε*, quod viri docti ex scriptis Codd. eruerunt. Ipsemet auctor hac Ecloga *συγχοῦς ἀνέσειον τῶν οἰκετῶν*, et καὶ ἀνασεῖειν πρὸς ἀπόστασιν τοὺς οἰκέτας. Alia invenies L. XIII. 91. WESS.

530. 27. *Ἐνεβάλλετο χάρακα*] Quod Ill. Scaliger adscripsit *ἐβάλλετο χάρακα*, magis in usu versatur. Confer Alexandrinos Interpretes Ezech. c. XXI. 22. Libanium T. II. p. 129. D. WESS.

530. 30. *Τῶν κατὰ πόλιν στρατηγῶν ἀπέδειξεν ἕνα*] Praetores, in quorum tum numero L. Lucullus, intellige. Supra Eclog. 2. lib. XXXI. *τῶν κατὰ πόλιν στρατηγῶν εἰς ἐνέβαλεν αὐτὸν* (Persen regem) *εἰς τὸν ἐν Ἀλβαις χάρακαρον*. Interpres (vertens *qui tum domi erant*) aliud spectavit. WESS.

531. 38. *Συμβουλῆς γενομένης*] Pro *συμβουλῆς* quis non *συμβολῆς* scribat, nisi Graecarum literarum prorsus ignarus? RHOD.

531. 49. *Ὡσπερ προοιμαζόμενα ταύτην*] Nihil muto. Scio illud Philosophi Polit. L. VII. 1. *ἀλλὰ γὰρ ταῦτα μὲν — ἔστω πεφρομισμένα τῶ λόγῳ*, ex usu veteris Graeciae positum. Nostro convenit Iosephi istud L. II. Belli c. 2. 2. *τὸν δὲ — — προοιμαύσθαι τὴν βασιλείαν τρισχιλίων πολιτῶν γόνῳ*. Solent Graeci recentiores, ut docte monuit Cel. Hemsterh. ad Luciani Somn. c. 3., in transferendo hoc et *προοιμίον* vocabulo luxuriare. Vide sodes *προοίμιον τῆς ἀλώσεως* Ioseph. B. I. lib. II. 17. 10., *φροίμιον τοῦ δεστυχοῦς* L. XVIII. Antiq. 6. 9., *βασιλείας προοίμιον* Libanii Basil. p. 110. B., *προοίμιον συμβολῆς* Or. VII. p. 237. C., *τοὺς λόγους ὃ Ἀπόλλων προοίμιον λοιμοῦ ποιεῖται* Philostrati Heroic. X. 4. p. 710., *ἐν προοιμίῳ τῆς Χριστοῦ παρουσίας* Io. Chrysostom. T. XI. p. 762. E.; quae quidem ferri et probari utcunque ob suavitatem possunt, non item alia, ad Hieroclis Synecdem. p. 674. obiter indicata. WESS.

531. 53. *Ἐκ τῶν πέραν θαλαττῶν ἔθνῶν etc.*] *Πέραν θαλάττης* Ioseph. Scaliger una cum Rhodomanno, a quibus dissentire non possum. WESS.

531. 56. *ὑπὸ τῶν δημοσίων*] Pro *δημοσίων* lego cum H. Stephano ex Glossario Latino-Graeco *δημοσιωνῶν*, hoc est *τελωνῶν*. RHOD. Adstipulor viris doctissimis. Vulgo quidem Lexicographi *δημοσιώνην vilem* interpretantur, a Suida decepti. Verba, quae Grammaticus exscripsit, publicanum designant, sicuti *δημοσιώνιον* Plut. T. II. p. 820. C. publica, quae redimuntur. Glossae melius, *Δημοσιώνης, Publicanus*. Haec de voce. Mi-

sera vero provincialium conditio, qui a publicanis nullo suo merito ex libertate in servitutum abrepti in ergastulis deprimebantur: cui violentiae uti Senatus obviam ire conatus hoc est tempore, ita opus saepe fuit, ut ergastula possessorum, in quibus sine discrimine liberi servique supprimebantur, repurgarentur. Quid Augustus, Tiberius, Hadrianus in adflictorum commodum constituerint, Sueton. August. c. 32., Tib. c. 8., Spartian. Hadr. c. 18., docent. Iunge Scribon. Largum Composit. CCXXXI., eiusque verba illustrantem Gronov. ad Senec. de Ira L. III. 9. WESS.

531. 66. Οἱ δ' ἐν ἀξιώματι] Praepositionem ex edd. margine adiunxi. Intelligit Siculos, domi nobiles, τοὺς ἐν ἀξιώματι κειμένους in Excerpt. Peiresc. p. 293. Poteris etiam ἐν ἀξιώμασι, si elegantius arbitreris, adsciscere. Theodoretus certe H. Eccl. L. II. 17. et L. III. 22. τοὺς ἐν τέλει καὶ ἀξιώμασι, *decuriones* et *honoratos*, ut bene Valesius, vocat. Porro rei, de qua agitur, Dio Cassius commemorat Excerpt. Peiresc. p. 633., P. Licinium Nervam compendium ex isto iudicio quaesivisse docens: neque enim ἄδωρον sive satis munitum adversus pecuniam fuisse: concursu tamen et servorum et dominorum, et ne quid turbarum ab alterutra factione daretur, desistere coactum. WESS.

531. 74. Εἰς τὸ τῶν Παλικῶν τέμενος] Vide supra L. XI. 89., et cognosces servorum ibi fuisse quoddam quasi asylum. WESS.

531. 77. Κατὰ τὴν Ἀγκυλίων χώραν] H. Steph. Ἀγκυρίων coniiciebat: quae quidem coniectura non spernenda foret, si Stephani Byzantini Ἀγκύριον, πόλις Ἰταλίας, ad Siciliam, ut Berkellius censuit, et ante eum Cluverius, pertineret. In Italia quidem certe *Ancyrium* istud nemo reperit. Putes huc facere Ἀγκύρας, unde Ἀγκυραῖοι, lib. XIV. 48., nisi et id dubiae esset fidei. Ph. Cluverius Ἀγκυλίων χώραν tuetur Sicil. Ant. L. II. p. 389., neque ego confingere audeo. Mox ἀδελφῶν δυεῖν si hic, et post pauca, tolerare nolis, δυοῖν esse poterit; nec constant tamen sive scriptorum seu librariorum culpa eius in usu sibi perpetuo veteres, quod exemplis alias firmavimus. WESS. Rhod. „δυοῖν. Nam δυεῖν foemininum.“

532. 90. Ἐπὶ τὴν προδοσίαν ὄρᾳ] Lucem huic dictioni adspargunt a Cl. Iensio notata ad Luciani D. Mort. XI. 3. WESS.

532. 6. Πόπλιον Κλόνιον] Habent vetusti lapides CLONIOS, alioqui rarius obvios: si qui Cluvium intelligere malit, illi Stephani versio, in qua P. Clonius, auxilio veniet. De C. Titinio, cui cognomen GADAEO, quique operam in opprimendis fugitivis Licinio Nervae haud futilem navavit, deque cognominis eius caussa, nihil novi. WESS.

532. 13. Μετὰ τῶν ἐνότων στρατιωτῶν] Praestaret συνόντων. WESS.

Ibid. Διαβὰς τὸν Ἀλβαν ποταμὸν] Videtur esse *Alla-*

va Itiner. Anton. p. 88. ob viciniam Heraclaeae, sicuti ibi admonui. *Caprianum* montem soli debemus Diodoro. Confer Ph. Cluver. Sic. Ant. L. I. p. 222. WESS.

532. 27. *Καὶ ταῖς δυσχεραῖαις ἐπλεονέκτου*] Sic bene. Polybius L. X. 26. *καὶ πυνθανόμενος τῶν ἐγγυσιῶν τὴν τε δυσχεραῖαν τῶν τόπων.* Quod in aliis erat libris, Grammatici scholio acceptum referendum est. Mox scripsi ex Amstel. *ἐτρώπη.* Vulgatum mendosum esse, non fugerat Rhodomannus. WESS.

532. 32. *Καὶ πάντες τῶν δούλων*] Pro πάντες τῶν δούλων οἱ πλείους legendum existimo. Insolens enim foret ista constructio, et nescio quem solocicismum redolens. Rhod. *Πάντας ἀνθρώπων* bonae fidei Codd. nobis obtulerunt principio Lib. primi, quos ut ibi probare non potui, ita nec πάντες τῶν δούλων placent. Forsan Excerptori debentur: nam a Diodoro venisse ut credam, nondum adducor. WESS. Xenophon Reip. Ath. III. 3. *πᾶσι διαπραῖσαι ἢ πόλις τῶν δεομένων οὐχ ἰκανή.* Dionysius vol. II. p. 1208. 8. R. *πάντας ἐπερβαλέσθαι πλοῦτῳ βασιλέων.* vol. IV. 2034. 7. *ἀπάξει Ῥωμαίων ἅπαντας ἐκ τῆς πόλεως.* Quos locos comparavit Schaeferus Thes. Steph. c. 7223. C.

533. 39. *Τῆς ἱεροσκοπίας ἔμπειρον*] Hoccine ab auctore venerit, an οἰωνοσκοπίας, decernere non audeo. Fieri potest, ut utriusque artis, si tamen hoc digna nomine est, usum et peritiam habuerit Salvius: ceteroqui *θυτικῆς* pars quaedam, *ἱεροσκοπία*, et augurii οἰωνοσκοπία. Vide Aeschyl. Prometh. v. 486., Galenum in Hippocrat. de Rat. Vict. p. 41. et Cyrillum Contr. Julian. L. VI. p. 198. At istud tanti non est. Quod continuo succedit, *καὶ γυναικαῖς θείαις ἀλομανοῦντα*, disquisitionem meretur. Ill. Scaliger adscripsit Photio, „*Γυναικαῖς θείαις ἀλοῦντα*, *modus tibia facientem in spectaculis thymelicarum mulierum.* Nam profecto ἀλομανοῦντα tam ridiculum, quam quae Latine reddere conatus est H. Stephanus. Quis sanus dixerit ἀλομανῶ θείαις; quis hoc intelligit? Hominem de faece vulgi notat, hariolum et tibicinem, non tragoedorum, aut comoedorum, sed thymelicarum saltatricum.“ Hactenus vir summus, vocem, ut adparet, corrigens. Stephanus verterat, *et in mulierum corona cantu tiliarum ad insaniam usque perstrepere solitus erat*, quod merito improbatur. In usu enim ἀλομανεῖν si unquam fuerit, non aliud atque insanum tiliarum amorem indicare aptum fuit; quae quidem significatio hic parum videtur conveniens. Prohemus ergo Scaligeri ἀλοῦντα, aut quoniam vocabulo nimium detrahitur, ἔλομανοῦντα. Norunt omnes, eius praecipuam esse sedem in agro, qui silvescit et sarmentis luxuriat, ex Strabone L. XIV. p. 1003. atque aliunde: transferri vero cultissime ad homines, qui animi vitio luxuriant, a Synesio de Insom. p. 148. B.; cuius et Plutarchi verba Lexicorum conditores non ignorarunt. Erit itaque ἔλομανεῖν θείαις γυναικαῖς eiusmodi muliercularum

in spectaculis luxuriose se gerere atque insolenter, quod ab ingenio Salvii istius non abhorret. Viderint tamen peritiores, quorum arbitrio haec stabunt cadentque. WESS.

533. 41. Πόλεις ἀργίας καὶ τρυφῆς νομιζῶν] Deficit ad pleniorē structuram quidpiam. Forte αἰτίας aut simile aliud. WESS.

533. 63. Εὐθύς ἐπὶ προτερήματος ἦσαν.] Legebatur ὑπὸ προτερήματος, quod Ill. Scaliger verissime correxit. Sic L. III. 70. τὸν μὲν Κρόνον ἐπὶ τοῦ προτερήματος ὑπάρξαι. et L. XV. 35. γενόμενος δ' ἐπὶ τοῦ προτερήματος. tum L. XVI. 5. καὶ ταῖς τελευταίαις μάχαις ἐπὶ τοῦ προτερήματος γενόμενος. Bene ergo mutavimus. WESS.

533. 77. Τὴν Μοργαντίαν] Cur non Μοργαντίην, ut in superioribus? Vide Ph. Cluver. Sic. Ant. L. II. p. 335. WESS.

Ibid. Κήρυγμα δοῦς τοῖς ἐν αὐτῇ δούλοις etc.] Ante κήρυγμα refice κατὰ, vel muta κήρυγμα in dativum κηρύγματι. Et ibidem inter αὐτοῖς et ταύτην restitue τήν. RHOD. Non vetabo, si qui κηρύγματι praeoptaverit: cetera auctario nullo indigent. WESS.

534. 84. Καὶ Λιλυβαϊτῶν χώραν] Syllaba penultima diaeresi distrahitur, auctorisne iudicio an exscriptorum, incertum. Numi in Parutae Tab. xciv. ΛΙΛΥΒΑΙΤΑΝ et ΛΙΛΥΒΑΙΤΑΝ. Stephanus Λιλυβαίτης, unde Latinorum LILYBAETANI. Vide Ph. Cluver. Sic. A. lib. II. p. 234. Quod sequitur continuo ἐνόσει πρὸς ἀπόστασιν illustrat N. Abramus ad Ciceron. pro Milon. c. 25. et nos supra L. XI. 86. WESS.

534. 88. Οὗτος οἰκονόμος ὢν δυοῖν ἀδελφοῖν] Dispensator erat, ut ille in S. Lucae Evang. c. XII. 42. et XVI. 1. Confer L. Pignor. de Serv. p. 330. Quia vero Athenio bellum, ab aliis inchoatum, incredibili pertinacia continuavit, hinc fax et signifer secundi servilis in Sicilia belli perhiberi solet a Floro L. III. 19. aliisque. Tangunt ὀλιγήμερον hunc βασιλέα Appian. Mithrid. p. 355. et Dio Cassius Excerpt. Peiresc. p. 637. WESS. Mox 92. ἔπειτα δὲ Rhod.

534. 10. Παρασκευαζομένου δὲ αὐτοῦ τὴν etc.] Ex Amstelod. refinxi, Diodori secutus consuetudinem. WESS.

534. 16. Τοῖς περὶ Ἀθηνίωνα, ὁδοιποροῦντας] Legebatur τοῖς — ὁδοιποροῦντας. Quod dedi, ab H. Stephano venit, et multo elegantius est. WESS.

534. 20. Εἶχε — Σικελίαν πᾶσα σύγχυσις] Hoc malum non erit, si πᾶσα de summa confusione accipiatur. Confer Doctissim. I. Fr. Reitzium ad Luciani Amor. c. 19., et de proverbio κακῶν Ἰλιάς Diogenian. Cent. IV. 42. cum Schotti nota. Quae vero his succedunt, ipsemet auctor clarius exponit in Exc. Peiresc. p. 389. WESS.

534. 27. Καὶ δοῦλα τῆς παρανόμου χειροκρασίας] In Excerpt. dicto loco χειροκρατίας, quod praestat. Polybius L. VI.

7. p. 637. μεθίσταται δ' εἰς βίαν καὶ χειροκρατίαν ἢ δημοκρατία. et interpositis quibusdam, τότε δὲ χειροκρατίαν ἀποτελεῖ. WESS.

534. 33. Καὶ θύσας τοῖς Παλικοῖς ἴρωσι] Citra haesitationem ita correxi. *Palici* Dii sive heroes in Sicilia nobilissimi et servorum tutela. Italici nulli. Ipsi hi servi, ut supra memoravit Diodorus, in Palicorum luco de rebellione consilia in medium contulerant, in quo nunc victoriae monumenta suspendunt. Error ex literarum progenitus est similitudine, quae in τοῖς ΠΑΛΙΚΟΙ et ΠΛΑΙΚΟΙ, foedavitque Strabonis etiam exemplaria L. VI. p. 421., hinc atque istinc maculam eluente Casaubono. WESS.

535. 34. Μίαν τῶν ἀλοργῶν περιπορηγῶν σιολῆν] Si *toga praetexta*, uti videtur, cur μία τῶν ἀλοργῶν περιπορηγῶν; Solet certe Diodorus τήβενναν περιπόρηγον L. V. 40. et mox in Salvii, iam regis, ornatu describendo tum περιβόλαιον περιπόρηγον hac Ecloga, ubi de Minutio, togam eam vocare, nusquam, quod quidem meminerim, ἄλοργὸν περιπόρηγον. Neque sane necesse erat, cum praetexta tantum, non ex purpura tota esset. Vide Oct. Ferrar. R Vest. L. II. 3., et perpende, utrum excerptori alterum istud adiectivum debeatur? WESS.

535. 36. Τρύφων μὲν ὑπὸ τῶν ἀποστ. προσηγορεύετο] Exemplo fortasse Diodoti, qui Syriae occupato regno, TRYPHON adpellatus est. Lege III. Spanhemii Diss. VII. de Num. Praest. p. 443. WESS.

535. 54. Καὶ ἐπὶ μᾶλλον ὠχύρον] Placebat olim καὶ ἔτι μᾶλλον, quo et S. Paullus utitur in sua ad Philipp cap. I. 9., nunc nihil muto, Photio istud relinquens, qui L. XXXVII. Ecl. I. ἐπιζωοῦντων δ' ἐπὶ μᾶλλον τῶν Ῥωμαίων. Arcem urbemque Τρίκαλα Rhodomannus scribere et nominare ex Stephano περὶ πόλεων malebat, sed frustra: Diodori scripturam tuetur Cicero L. V. Verr. c. 4., fugitivos eum locum tenuisse addens, et Ptolemaei Τρίοκλα. In numo Parutae T. cxxxiii. ΤΡΙΑΚΑΛΑ. Adi sis Phil. Cluver. Sic. Ant. L. II. 12. et L. Holsten. ad Steph. in Τρίκαλα. WESS.

535. 60. Ἦν καὶ περιβόλω πόλεως etc.] Verborum ordo non bene decurrere videtur. Puto sic meliorem fore, ἢ καὶ περιβόλω — βασιλείοις ἐχρήστο, πάση — πεπληρωμένη. Post pauca καὶ ἐπιζωοῦσιν ἐπετίθενε βασιλείαν vocabulorum traiectione obscurantur. Structura postulabat ἐπιζωοῦσι βασιλείαν, ἐπετίθενε. WESS.

535. 73. Α. Διζίνιον Δούζουλλον] Mutavi priorem syllabam, ut sibi auctor in Luculli nomine constaret. De Cleptio nihil dicam, nisi eundem mihi videri, quem in historia belli Marsici L. XXXVII. Eclog. I. *Clepitium* semel iterumque vocat auctor. WESS.

535. 79. Ἑπτακισχιλίους καὶ μυρίους] Numeri superiores

sani si sint, in his menda erit. Scribe ἑξακισχιλίουσ καὶ μυρίουσ.
WESS.

536. 87. Πλησίον Σικυθαιίας] De vocis scriptura nihil potest constitui. Ph. Cluverius Siciliae urbem fuisse censet, cuius rudera durent, *Aeristiae* nomine nota. Mihi non liquet. Eum vide Sicil. Ant. lib. II. 12. p. 375. WESS.

536. 93. Ἐχων — ἰππεῖσ ἐπιλέκτων] Aut legendum τῶν ἐπιλέκτων, aut recipiendum, quod in aliis Codd. reperiebatur, ἐπικρατῶν. WESS. τῶν ἐπιλ. Rhod. voluerat.

536. 6. Τεταπείνωτο τὸ οἰκετικὸν] Memini alias exemplorum cumulo defectum, quo iusto brevius τεταπείνωτο videtur, confirmare. Vide saltem L. II. 8. WESS.

536. 20. Ὑστερον γυγῆ κατεδικάσθη] Negat Plutarchus initio Luculli sui. Servilius Augur repetundarum L. Lucullum accusaverat et damnaverat. Luculli filii L. et M., paternas inimicitias magna gloria persecuti, eodem crimine Servilium, ex Sicilia reducem, postulaverunt: caussa acta est magna contentione, Servilius tamen evasit. Meminit inimicitiarum istarum Cicero L. II. Academ. c. 1. et Or. de Provinc. Cons. c. 9. WESS.

536. 27. Καὶ Γάιος Ἀκύλλιος] Restitue ex Historia Romana Μάρκος praenomen. RHOD. Imo vero Μάνιος; hoc enim praenomine fuit. Adi, si dubitas, Casaubon. in Athen. L. V. 14. et Pighium Fast. ad ann. DCLII. WESS.

536. 32. Καὶ τοῦτον ἀνεῖλεν] Florus inter comprehendentium et de praeda rixantium manus laceratum esse Athenionem refert L. III. 19. WESS. Mox 42. Rhod. τελ. ἐκ τῶν τ. Σ. ἄ. ἐαντον ἐπί.

537. 51. Ἐτη σχεδόν πον τέτταρα] Recte: belli initium factum est a fugitivis, cum in Cimbrici belli adparatu esset Marius, sicuti supra auctor memoravit, hoc est sub annum DCL. ab U. C. Rediit, eo ad finem perducto, Romam ad ovationem M. Aquilius anno DCLIV., ut ex Livii Epit. LXIX. pulcre Pighius confecit. WESS.

537. 53. Ὅτι Βαττάκης] Plutarch. in Mario p. 415., ubi Βαταβάκης dicitur, Romam venisse ait, ut deae nomine nuntiaret, νίκην καὶ μέγα κράτος πολέμου Ῥωμαίοις ὑπάρχειν. tacet de templo profanato. Mox Πεσινοῦντος aut Πεσινοῦντος alii scribere malunt. Vide Casaubon. in Straben. L. XII. p. 851. WESS. Ὅτι Βαττάκης] Videtur hoc sacerdoti Magnae Matris sollemne fuisse nomen, longeque melius scriptum atque in Plutarchi Mario p. 415. quod ut opiner, insigne facit fragmentum Polybii in Suidae Γάλλος. Sic enim praeter alia: παραγίνονται Γάλλοι παρὰ Ἀττιδος καὶ ΒΑΤΤΑΚΟΥ, τῶν ἐκ Πεσινοῦντος ἱερέων τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν, ἔχοντες προστηθῖδια (sic enim πρὸς τῇ ἰδέῃ optime correxisse censetur H. Valesius) καὶ τύπους, φάσχοιτες, προσαγγέλλειν τὴν Θεὸν νίκην καὶ κράτος. Quae quidem et Battacae et vestitus, Romae invisitati, caussa opportuna

admodum sunt. De corona, qua redimitus incedebat sacerdos, testimonium perhibent et haec Dionis Chrysostomi Orat. XXXV. p. 432. C. ταῦτα γὰρ ἐστὶ τὰ ποιῶντα καὶ τούτους εἰδαίμονας, ΣΤΕΦΑΝΟΣ καὶ ΠΟΡΦΥΡΑ, καὶ παιδάρια κομῶντα λιβαρωτὸν γέροντα. namque haec Archigallos potissimum designare, iure optimo mihi suspicatus videtur Is. Vossius ad Catullum p. 164. IDEM in Add.

537. 58. Καὶ δεῖν αὐτοὺς δημοσίᾳ καθαριστὸς etc.] Mallem καὶ δεῖν αὐτῇ, i. e. deum matri. Certe post pauca scripsit, quod optime animadvertit Ios. Scaliger et post eum Rhodomanus, ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐθῶν, non ἐθῶν, uti edebatur. Dubites praeterea, an ἐπιχωρημένην vitiosum et loco ἐπιξεχωρημένην sit positum. At in his, quod Casaubon. ad Athen. L. II. 15. docuit, scriptores librarii que multa sibi indulgent. WESS.

537. 61. Χρυσοὶν τε γὰρ στέφανον εἶχεν] Fuerant olim Magnae Matris sacerdotes δυνάσται τιῆς, dynastae sive reguli, teste Strabone: ex quo veteri splendore durasse videtur aurea ista corona. Alioqui non ignotae ex Tertulliano sunt *coronae aureae sacerdotum provincialium*. Consule M. Velseri Comment. ad Convers. S. Aefrae p. 461. et H. Vales. in Ammiani L. XXIX. 5. WESS.

537. 75. Παραχοῤῥημα μὲν λάβρω πυρετῷ συνεσχέθη] Legebatur λαύρω ex corruptiore Graecorum quorundam pronuntiatione, quae et ἀνέρα λαυραγόρην peperit in Apollinaris Psalm. CXXXIX. 25., pro λαβραγόρην, et ἕως λαῦρον ἐπαγίζων in Epigramm. Paulli Silentiarii Florileg. L. VII. p. 596., similiaque alia. Conf. Barnes. ad Iliad. ψ, 497. et de usu vocabuli Rittershusium in Oppiani Cyneget. L. II. 139. Ceterum de feбри, quae A. Pompeium invaserit, non dissentit Plutarchus, sed illum ἐν τῷς ἐβδόμης ἡμέρας ἀποθανεῖν, non tertio, ut Diodori excerptor. WESS.

538. 88. Ὑπὲρ τοὺς ἑξακισχιλίους τῶν ἐχθρῶν — ἀνελῶν] Ut haec usque quaque vera sint, vereor. Appiano si credimus, olim τήνδε τὴν τιμὴν ἐπὶ πᾶσι τοῖς μεγίστοις, seu quodvis ob illustre factum imperatoris nomen exercituum duces a militibus delatum admittebant Bell. Civil. lib. II. p. 747. Sed ista generalia videntur. Nam hostium caesorum in deferendo titulo habitam fuisse rationem, Dio Cassius L. XXXVII. p. 53. agnoscit. Antonium enim Imperatorem militari acclamatione salutatum ait, καίτοι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πεπονεμένων ἐλάττονος παρὰ τὸ νενομισμένον ὄντος, quantumvis interfectorum numerus constituto esset minor. Iam lege cautum cum fuerit, ne quis triumpharet, nisi qui quinque millia hostium una acie cecidisset, sicuti scribit Valerius Max. L. II. 8. 1., satis profecto fuerat, si ὑπὲρ τοὺς πεντακισχιλίους legeretur. At vero quod mox de imperatoris nomine additur, ὅ ἐστι βασιλεία, quis ferat, atque a Diodoro profectum esse opinabitur? Optime Scipio sibi maximum nomen im-

peratoris esse dixit Hispanis regem ingenti consensu se salutantibus, quo se sui milites adpellassent: regium nomen alibi magnum, Romae intolerabile esse apud Livium L. XXVII. 19. Sic omnes libera republica, qua imperatores erant, Graecorum sermone στρατηγοὶ αὐτοκράτορες. Sub Caesaribus mutata res est. Imperatores reapse erant βασιλεῖς, atque hinc Excerptoris istud additamentum. WESS.

538. 98. Ἐκ γὰρ τῆς διαφθορᾶς ταύτης etc.] Sic scripsi ex Amsteled. et Steph., omni oratione postulante. Ex morum corruptela, quae invecta in urbem Asiatica luxuria cives incessit, larga seges seditionum pullulavit. Credo Diodorum caussas Marsici belli a prima origine arcessivisse, quas Photius, ut pleraque, in compendium redigit. Tu vide Appian. Civil. Bell. L. I. p. 633., Florum L. III. 18. et Excerpta e Diodoro Peirese. p. 389. WESS.

538. 6. Ὀλυμπιάς δ' ἤχθη (δευτέρα) πρὸς ταῖς etc.] Defectu haec, ut olim legebantur, verba laborare, bene Rhodomannus vidit. Mendum, inquit, et defectus est. Nam pro ἐβδομήζοντα, ἐβδομηζοστή β', vel δευτέρα, est legendum. Copiosius III. Scaliger: quum dicat hos consules creatos Olympiade CLXX., ergo accidit anno U. C. DCLV. Atqui Fasti praeferunt annum DCLXII. Septem annis discrepatur. Deest aliquid, puta Ὀλυμπιάς δ' ἤχθη, ἢ β' πρὸς ταῖς ἑκατὸν ἐβδομήζοντα. Ita ille, quem sequi libet, quod consuetudo auctoris ea ratione servetur. Vide solum istud ex L. XX. 37. παρὰ δὲ τοῖς Ἡλείοις Ὀλυμπιάς ἤχθη ὀγδοή πρὸς ταῖς ἑκατὸν δέκα. Scribo praeterea Λευκίου Μαργίου Φιλίππου. WESS.

538. 12. Ῥωμαίοις ἔξενίχησε βεβιωθῆναι τὸ κράτος] Romanis usu venit, ut imperium firmaretur. Interpres aliud in animo habuit. Stat a me Pausanias L. I. 3. ὀψὲ δὲ ποτε αὐτοῦς καλεῖσθαι Γαλάτας ἔξενίχησε, sero demum contigit, ut Galatae nuncuparentur. Tum L. VII. 1. p. 523. τοὺς ἀνθρώποις ἐνταῦθα ἔξενίχησεν Ἀχαιοὺς κληθῆναι. Et L. VIII. 22. p. 341. ἔξενίχησεν — Στυμφαλίδας ἐπὶ ἡμῶν ὀνομάζεσθαι. Iure itaque doctissimus Sylburg. eiusdem Pausaniae verba mutat L. VII. 26. p. 592., quae vide. WESS.

539. 32. Γάιος Ἀπώνιος Μότυλος] Appian. Bell. Civ. L. I. p. 635. Γάιος Πάπιος, P. Oros. L. V. 18. Papius Mutilus, unde Vossius ad Velleium L. II. 16. et hic Γάιος Πάπιος Μότυλος sive Μότιλος haud iniuria refingit. Idem Appianus in proscriptorum a Triumviris historia L. IV. p. 972. Στάτιος δὲ ὁ Σαρνίτης, πολλὰ Σαρνίταις ἐν τῷ συμμαχικῷ πολέμῳ κατειργασμένος — ὀγδοηζοντούτης ὦν ἤδη, καὶ διὰ πλοῦτον προγεγραμμένος etc. Tu mecum lege Πάπιος δὲ ὁ Σαρνίτης. Nam in eum unice ista Appiani congruunt. De Papii gente post Clarissimi Heineccii diligentiam Comment. ad L. Pap. L. I. 4. nihil addo. WESS.

539. 36. Ἀπὸ τῶν Κερκώλων] Ubi terrarum iste locus? Ab. Ortelius circa Galliam Togatam fuisse coniecit. Mihi non liquet. WESS.

539. 45. Τὴν κοινὴν πόλιν Ἰταλίαν ὀνομάσαντες] Noli putare. Ἰταλικὴν cognomen Corfinii esse voluerunt, neque Diodorus scripsit aliter, sicuti dudum Is. Casaubonus docuit. Strabo planissime L. V. p. 369. Κορφίνιον τὴν τῶν Πελιγνῶν μητρόπολιν, κοινὴν ἅπασι τοῖς Ἰταλιώταις ἀποδείξαντες πόλιν — μετονομασθεῖσαν Ἰταλικήν. cui paria Velleius L. II. 16. WESS.

539. 53. Γάϊου Κοσκονίου σταλέντος εἰς Ἰαπυγίαν] Melius Stephani exemplar. *Coscini* an Romae fuerint, dubito. Adsentitur Appian. Belli Civil. L. I. p. 644. καὶ Γάϊος Κοσκώνιος, ἕτερος Ῥωμαίων στρατηγὸς — Σαλαπίαν τε ἐνέπρησε καὶ Κάννας παρέλαβε. Nec Livius Epitom. LXXV. dissentit. Id itaque restitui. WESS.

539. 56. Τὴν κοινὴν — πόλιν τὸ Κορφίνιον] Incertum esse Ph. Cluverius Ital. Ant. L. II. p. 758. censebat, utrum τὴν κοινὴν Diodorus scripsisset. Mihi ob ea, quae dicta antea sunt, et schedas Amstelod. et Stephani, res extra omnem dubitationem videtur posita. WESS.

539. 69. Μαιμέρκου στρατηγοῦντος αἰτῶν] Mamercus Aemilius est, a quo legato Samnites sunt caesi in Epitom. Livii LXXVI. De Metelli gestis rebus locupletius Appian. Civil. Bell. L. I. p. 644. Mox στρατιώτας πολλοὺς ἐνέχουσαν corrigebat Ill. Scaliger. Tu Suidam adi in Ἀρέχει, si ἀνέχουσαν probes. Ego simplex adscivi ex Stephani schedis. WESS.

540. 79. Οὕτω γὰρ — συναφθέντων etc.] Deest αὐτῶν aut simile. Coniungi et suas et Mithridatis optabant copias ad Romanos premendos. Statim ἄξειν τὰς δυνάμεις nemo verum esse dubitat. Flagrasse etiam Asiam cum maxime Mithridatico bello constat abunde: at ista Italicorum et Mithridatis consilia apud alios vix reperias. WESS. ἄξειν reponi iusserat Rhod.

540. 87. Καὶ Κλεπίτιον] Κλέπτιον H. Stephanus, quod et sibi placere testatus est Rhodomannus. Favet quidem utrique *Cleptius*, dux e Lucania praetori Lucullo bello additus servili. Nec certum tamen. Mihi quidem hominem nosse datum non est. WESS.

540. 94. Γάϊός τε γὰρ Ἰούλιος καὶ Γάϊος Μάριος etc.] Haec Photius, brevitatem amplexus, obscuriora reddidit. Puto narrasse Diodorum acerrimam contentionem, quae civitatem ex consulatus petitione C. Iulii Caesaris Strabonis in partes scidit. Aedilitius C. Iulius erat, omisssaque praetura consulatum petebat. Contra venit Sulpicius Tribunus plebis, C. Marii familiaris et quidam quasi satelles. Operae erit Asconium, cui huius discordiae notitiam debemus, ad Ciceronis Scaurianam audire. *Caius* (Iulius) *aedilitius occisus est, sed tantum in civitate potuit, ut*

caussa belli civilis contentio eius cum Sulpicio tribuno fuerit: nam et sperabat et id agebat Caesar, ut omissa praetura Consul fieret: cui cum primis temporibus iure Sulpicius resisteret, postea nimia contentione ad ferrum et ad arma processit. Quae quidem contentio nisi hic designetur, aliam Marium inter et C. Iulium nullam novi: nam belli Mithridatici gloriam C. Iulium Mario invidisse aut dubiam reddere fuisse conatum, quis est qui docuerit? WESS.

540. 4. Μάρκος Ἀπόνιος] Rectius Λαμπώνιος in praecedentibus, et in Appiani L. I. Civ. Bell. p. 677. Qui sequitur Πομπήιος a viris doctissimis Rhodomanno et Freinshem. ad Flor. L. III. 18. iubetur esse Πομπαιδῖος, plausibili in speciem coniectura: namque is et Πομπαιῖος in Excerpt. Peiresc. p. 398. et Pompeius in Jul. Obseq. Prodig. c. 116. pari scribitur errore. Est tamen quod validissime eam infringat. Perierat dudum Pompaedius Silo, in praelio a Metello victus et caesus, sicuti Livius Epit. LXXVI. et Appian. Civil. lib. I. p. 644. memoriae prodiderunt. Vide itaque, lateatne in Pompeii hoc vocabulo Πόντιος, sive Pontius Telesius, acerrimus Romanorum osor? Confer Velleium L. II. 27. et Appian. ibid. p. 677. WESS.

540. 7. Ἀσία μὲν πόλιν ὀχυρὰν — πόλιορξήσαντες] Tuetur urbis nomen Ph. Cluver. Ital. Ant. L. IV. p. 1320. istis Stephani: Τισία, ὡς Ἀσία, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἔθνηζόν, Τισιάτης, ὡς Ἀσιάτης. Putat Ἀσίαν urbem esse Italiae, quam opinionem et Th. Pinedo probavit, mihi nondum. Si quid enim video, id solum Stephan. voluit, tono inter se voces istas convenire atque eiusdem generis ἔθνηζόν fomare, quod et in Ἀσία docuerat. Et quis est, a quo Ἀσία urbs Italiae memoretur? Diodorum dices? At eius scriptura dubia est, scriptis Ἰσίας praeferebantibus: quo quidem nomine cum Itali urbem non habeant, Τισίας ex Stephano et Appiano Hannib. p. 583., ubi in Bruttis itidem collocatur, scriptum mallet. Porro integrum versum, quem Rothomag. ἐκδοσις Photii et Eclogae Rhodomanni praetermiserant, suum in locum immigrare iussi. WESS.

540. 14. Γάιος Νορβάρος] C. Urbanum iuxta cum iis novi, qui ignorant, valdeque vereor, ne Γάιος Νορβάρος sit, celebris in Marianis partibus vir. WESS.

541. 31. Ἐπαφρόδιόν τε ὀνομάσας ἑαυτὸν] Felicem sese appellavit, in literis tamen ad Graecos ἐπαφρόδιτον, quod eodem paene redit, docente Plut. in Sulla p. 473. et Appiano Civil. Bell. L. I. p. 685., quibus iunge Cl. Salmas. in Solin. p. 39. Reddam ὡς ἐν παρόδῳ id vocabuli Manethoni, virum habitu et corporis colore venustum describenti L. V. 267.

Σχῆμασιν ἐδδαροῆ, καὶ χρώμασιν ἐπαφρόδιτον. Sic enim fuit. Namque ἀπροσγίδητον, quod nunc legitur, quis tandem intelliget? WESS.

541. 38. *Τὴν ἐνὸς οὐκέτου — χεῖρα — παρακαλέσαι*] Ita Diodorus. Alii sua manu, alii concurrentem mutuis ictibus cum minore fratre Telesino occubuisse prodiderunt. Lege Velleium L. II. 27., Plut. Sulla p. 472. E, Appian. B. Civil. L. I. p. 681 etc. WESS.

541. 46. *Μετὰ μέντοι τὴν τούτων ἀπαλλαγὴν etc.*] Haud scio an Photii liberalitati sequens, civiles turbas usque ad Augustum continens, compendium debeat: Diodori quidem certe omnia non sunt. Perduxit historiarum seriem ad Olympiad. CLXXX., attigitque res in Gallia a Iulio Caesare gestas, sicuti scripsit L. I. 5. Qua eadem Olymp. CLXXX. Aegyptum adierat, ut praesens omnia exploraret et rerum gestarum commentarios, quos regia servabat bibliotheca, inspiceret, ibid. c. 44. Unde, me quidem arbitro, conficitur, aetatem eius, nisi qui provec-tissimam, etsi nullo fundamento, effecerit, ultima Augusti non at-tigisse. Fieri quidem potest, ut, occasione belli civilis Sullani, *παρέκτασιν* quandam de bellis eius generis insecuto tempore ad-ministratis fuerit exorsus, nec certa tamen res, quoniam aliis in libris digressiones vitavit prolixiores. WESS.

541. 57. *Χειριζομένων Λεπίδου etc.*] Everti possessione *χειμαζομένου*, quod legebatur, vocabulum. Putabimusne vero, *ἵππατον ἀρχὴν* Diodorum adpellasse simpliciter Triumviralem istam potentiam? Semper eius in libris Consulatus *ἵππατος ἀρχή* est, quo longe ampliorem sibi III. viros vindicasse nemo ignorat. WESS.

542. 67. *Τὴν ἰδίαν τάξιν καὶ δυναστείαν ἀποβεβλ.*] Ne-que haec, ad vivum si resecentur, vera erunt. Pristinam sane vigoris auctoritatem sive *δυναστείαν*, mutata reipublicae forma, Consulatus amisit. At *τάξιν* non item. Callidus quidem princeps suffectis consulibus, quo pluribus ad amplissimum magistratum aditus foret, locum veluit esse, nec ordinario tamen Consulatu veterem ordinem et honorem negavit. Adi sis Tacitum Annal. I. 2. Porro Photius his plura adstruxerat de Illustrium dignitate, patriciis, tribunis plebis, dictatore, eiusque generis aliis, par-tim Diodori aetate longe recentioribus, partim minus accurate descriptis. *Quae ridiculum esse, a Diodoro unquam fuisse pro-dita putare*, bene Scaliger censuit. Illic itaque, ubi erant, ea reliqui. WESS.

542. 69. *Οἱ περὶ τὸν Κίνναν*] His in eadem Photii Biblio-theca praescriptum erat, *ἐκ τοῦ μῆ'*, ex L. XLVIII., quod pravum esse res ipsa clamat. Diodori enim Bibliotheca quadraginta libro-rum ambitu absolvebatur. Rectius relata a Rhodomanno sunt ob argumenti similitudinem in librum XXXVIII. WESS.

542. 76. *Διοικοῦσι τὰ κ. τὴν ἡγεμονίαν*] Legatur *διοι-κῶσι*. RHOD.

542. 91. *Συγκλείσας ἑαυτὸν εἰς οἶκον νεόχριστον*] *Ἐν*

οὐκ ἴματι νεοχρίστῳ τε καὶ ὕγρῳ Appian. Bell. Civil. lib. I. p. 663. et Vell. Patere. L. II. 22. Simile, sed invito, fati genus Ioviano Imp. obtigisse Ammian. L. XXV. 10. cum nota Valesii prodidit. Photius certe, ut Imperatoris eum casum illustraret, hoc de *Catulo* praecipue excerptum iudicavit, sicuti praefatio, quae in Bibliotheca eius, indicat. WESS.

542. 96. *Ἡμεῖς δὲ μέλλοντες ἀναγράφειν τὸν πρὸς Ἰουδαίους etc.*] Haec praeposuisse videtur historiae eius belli, quo Pompeius Hierosolyma obsedit et occupavit, Aristobulo in catenis Romam ad triumphum abducto. Vide Ioseph. Ant. L. XIV. 4. Versatur autem in his describendis non ita criminose, ut plerique alii scriptorum. Nihil certe de lepra, ob quam ex Aegypto fuerint exacti; nihil de effigie animalis, quo monstrante errorem sitimque depulerint; nihil ferme earum contumeliarum, quas cupidissime genti isti imposuerunt. Neque omnia tamen prudentioribus excusabit. WESS.

542. 3. *Διηλλαγμένοις ἔθεισι χρωμένων περὶ etc.*] Haud imprudenter his usus est contra patronos Memphiticorum sacrorum, Marshamum et Spencerum, vir doctissimus Iac. Triglandius Dissert. de Orig. Rituum Mosaicor. p. 138. WESS.

542. 15. *Παντελῶς δ' ἔρημον οὖσαν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους*] Id sacrae literae falsi arguunt; abit etiam a vero, quod de Mose, Hierosolyma et templum condente, additur, quamquam ea in re Tacitum pluresque alios consentaneos habet. WESS.

543. 25. *Διὰ τὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τελειώτατον etc.*] Veram caussam ex totidem familiarum capitibus ignoravit, secundariam et minus idoneam, ab ipsis Iudaeis non spretam, arripuit. Philo Iud. de Profug. p. 477. *τέλειος δ' ἀριθμὸς ὁ δώδεκα· μάρτυς δ' ὁ ζωδιακὸς ἐν οὐρανῷ κύκλος. — Μωσῆς δ' οὐκ ἐν ὀλίγοις ἐμνεί τὸν ἀριθμὸν ΔΩΔΕΚΑ ΦΥΛΑΣ τοῦ ἔθνους ἀναγράφων.* WESS.

543. 29. *Ἀλλὰ τὸν περιέχοντα τὴν γῆν οὐρανὸν μόνον εἶναι θεὸν*] Gemina Strabo de Mose L. XVI. p. 1104. *εἶη γὰρ ἐν τοῦτο μόνον θεὸς τὸ περιέχον ἡμᾶς ἅπαντας καὶ γῆν καὶ θάλατταν, ὃ καλοῦμεν οὐρανὸν καὶ κόσμον, καὶ τὴν τῶν ὄντων φύσιν.* Iudaei Deum ἀνθρωπόμορφον negantes sola eum mente intelligebant, propterea, uti veteres Christiani in atheis fuerunt censiti, quod nullas aras haberent, templa nulla, nulla nota simulacra, illi totum hoc, quo continemur, cuiusque nos partes et membra sumus, et unum et Deum esse putaverunt. Egrege profecto! Et tamen I. Tolandus Orig. Iudaic. c. 15., ut cornicum oculos configeret, hic sibi reperisse visus est, quo religioni illuderet. WESS.

543. 39. *Καὶ τὴν τῶν νόμων καὶ τῶν ἔθειν φυλακὴν etc.*] Satis ex vero istud. Ioseph. L. II. C. Apion. c. 21. *τούτοις (sacerdotibus) δ' ἦν καὶ τοῦ νόμου καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων*

ἀκριβῆς ἐπιμέλεια· καὶ γὰρ ἐπόπται πάντων καὶ δικασταὶ τῶν ἀμφισβητούμενων, καὶ κολασταὶ τῶν κατεγνωσμένων οἱ *ΙΕΡΕΙΣ* ἐτάχθησαν. Id turpem Diodori ignorantiam rerum Iudaicarum prodit, quod de regibus additur: qua in re cum oratio sit defecta, duo vocabula *φασὶ γεγενῆσθαι*, ut Rhodom. voluerat, adstruxi. Confer Io. Seldenum L. I. Success. Pontif. Hebr. c. 13. WESS.

543. 43. *Τῷ δοκοῦντι τῶν ἱερέων φρονήσει καὶ ἀρετῇ προέχειν*] Errat. Summo sacerdoti non virtutis et prudentiae eminentia sed nascendi sorte pontificatus deferebatur. Illud haud pravum tamen, modo adorationem excipias, quod de Magni Pontificis inter suos dignitate adnectitur. Habebatur ἡγεμὼν τῆς ἰδίας σωτηρίας αὐτῶν in Ioseph. de Bel. L. IV. 5. 2. et quasi mediae inter Deum et hominem conditionis, ἐν μεθορίῳ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ut hoc sequestre homines cum Deo in gratiam redirent, eiusdemque ministerio Deus cum hominibus suam benivolentiam et mandata communicaret, ἵνα διὰ μέσον τινὸς ἀνθρώποι μὲν ἰλάσκονται θεόν· θεὸς δὲ τὰς χάριτας ἀνθρώποις ὑποδιακόνῳ τινὶ χρώμενος ὀρέγῃ καὶ χορηγῇ, Philo Iud. de Monarch. L. II. p. 828. B. WESS. Mox 47. φασιν Rhod.

544. 52. *ΜΩΣΗΣ ΑΚΟΥΣΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ*] Mosem verum Pentateuchi auctorem inde a priscis seculis dictum atque habitum fuisse, ex his Diodori cogit Cl. Pet. Zornius Proleg. in Heecat. Abder. Fragm. p. 37., quem vide. WESS.

544. 60. *Τοῖς δὲ ἱερεῦσι μελίζοντας*] Ex aliarum gentium more Iudaeos spectasse videtur. Istic, ut nunc passim per Europam, optimae agrorum possessiones sacerdotum erant. At in Iudaea τοῖς ἱερεῦσιν οὐκ ἀπένευμε χώρας ἀποτομῆν ὁ νόμος, Philo Iud. ait princ. de Sacerdot. Honor., nec deerant tamen sua illis commoda, quae ibid. recensentur. Vir doctus in Prolegom. Hecataei Abderitae optima haec esse pertendit. *Μελίζοντας κλήρους* urbes Leviticas et Sacerdotaies indicare. At non ego credulus illi. WESS.

544. 62. *Οὐκ ἐξῆν — τοὺς ἰδίους κλήρους πωλεῖν*] Lege Levit. XXV. 23., et quae copiose disputavit Io. Seldenus de Success. ad Leg. Hebr. c. 24. WESS.

544. 70. *Πολὸν τὸ παρηλλαγμένον ἔχειν ἐποίησε νόμιμα*] Corpora condere, quam cremare malebant Iudaei: qua quidem re a plerisque aliis discreparunt. Leges de nuptiis multo illic, quam apud alios, honestiores. Vide Ioseph. L. II. C. Apion, cap. 24. et Philon. Leg. Special. p. 778. etc. WESS.

544. 73. *Ἐπὶ τετάρτης τῶν Περσῶν ἡγεμονίας*] Hoccine vult, quarto Persarum rege Iudaeos patriis institutis peregrina mutasse: an cum quarti Persae imperium Asiae post Assyrios, Babylonios et Medos obtinerent? Elige utrum velis, neque certum reperies. Xerxi quidem regi Iudaeorum aliquos stipendia meruisse ex Chœrilo poeta docet Iosephus C. Apion. L. I. 22.,

qui si de sacris suis quid deteri sunt passi, pauci erant ad totam gentem, moris aviti constantissimam pariter et tenacissimam. Sub Persarum imperio a satrapis regibusque divexatos fuisse Iudaeos, quis negat districte? *Καὶ προσηλαζιζόμενοι ὑπὸ τῶν Περσικῶν βασιλείων καὶ σατραπῶν* verba Hecataei Abderitae sunt in Iosephi L. I. C. Apion. p. 456. Hisce vero contumeliis et vexationibus quid effectum est? Mutaruntne Iudaei maiorum disciplinam? Negat ibidem Hecataeus iste idque optime. Non diffiteor, superstitiosos quosdam ritus Persarum Macedonumque aetate in mores venisse Iudaeos; neque in summam tamen sacra, legibus finita, inversa sunt. Atque his possem defungi, nisi Photius addidisset, subiunxisse Diodorum superioribus, *περὶ μὲν τῶν Ἰουδαίων Ἐκαταῖος ὁ Μιλήσιος ταῦτα ἱστόρηκεν*, de Iudaeis ista narravit Hecataeus Milesius. Inde conclusione quadam Cl. Pet. Zornius confecit in Prolegom. Hecat. Abderit. hanc de Iudaeis Eclogam non esse Diodori, sed Hecataei Milesii, omnesque in errore versari, qui Diodoro tribuant, aspero satis decreto. Ecquid enim illi commiserunt, qui ex Diodoro produxerunt, quae eius in libris legebantur? At Diodorus dicit, *Hecataeus ταῦτα ἱστόρηκεν* de Iudaeis? Quid tum postea? Excerpsit Diodorus libros Ctesiae, Thucydidis, Xenophontis, Anaximenis, Theopompi, Athanis, Clitarchi, Timaei, Calliae, Diylli, Sosili, Polybii, Posidonii et plurium aliorum: illine in posterum nominandi erunt, neglecto Diodoro? Mitto, nusquam a Constantinopolitano praesule tradi, verborum habitum et colorem Hecataei esse Milesii. Quaeramus potius, quis Hecataeus ille Milesius? Vir doctus diversum censet ab Hecataeo isto, domo Milesio, qui Cyri Cambysisque aetate floruit: nolo refragari, quamquam causa, quae adfertur ex Persarum quarto principatu et Macedonum imperio, de quo utroque in Ecloga, parum est solida; verbis pugnatur Diodori, ex quo ista Excerpta, non Hecataei. Sed sit alius. Demiror vehementer neminem neque Iudaeum neque Christianum hominis in tam illustri causa meminisse. Hecataeum Abderitam cupide utraque ex secta in partes vocant, neque illi iniuria. De Milesio altum tacent. Quae mihi res paene extorquet, ut Abderitam Hecataeum a Diodoro advocatum opiner, notum rerum Iudaeorum scriptorem, erroremque deberi Photio. Tu vide G. Io. Vossium Hist. Graec. L. IV. 3. et Spencerum ad Origen. L. I. C. Cels. cap. 15. p. 334. ed. nov. WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

EXCERPTA DE VIRTUTIBUS ET VITIIS.

545. 10. Ἐπιφανεῖς βοηθοὶ τοῖς παρὰ λόγον etc.] Confer quae dicta sunt ad L. IV. 43. WESS.

545. 14. Ὅτι Ἐπωπιὲς βασιλεὺς Σικυῶνος] His multum contraria narrat Pausanias in Corinthiacis (lib. II. 6.) Nam Epopaea templum magnificum Palladi, item et Apollini et Dianae aedificari curasse ait. Sed quid mutabilius hominis mente? PALM. Agnoscit regem Epopaea catalogus regum Sicyoniorum Eusebianus, nec praeteritur a Criticis ad Apollon. Rhod. L. IV. 1090. Forsan etiam ab eo Sicyone Ceres Ἐπωπις adpellata fuit. Hesychius, Ἐπωπις, Δημήτηρ παρὰ Σικυωνίοις. Quod tamen districte adfirmare nolim, cum et alia tituli, sive Ἐπωπις seu Ἐπωπις fuerit, caussa dari possit. Lege Tzetzen ad Lycophron. v. 1176. WESS.

545. 17. Τὸν Σίσυφον πανουργία — διενεργεῖν] Principi poëtae κέρδιτος ἀνδρῶν Sisyphus, de cuius versutia et strophis senior aetas plurima prodidit, petenda ex Schol. ad Sophoclis Aiac. v. 190. et Aristophan. Acharn. v. 390. WESS.

546. 24. Ἐβρόντα, καὶ οὔτε θυσίας — ἐτέλει] Vidit in inferis Aeneas,

Crudeles dantem Salmonea poenas,

Dum flammās Iovis et sonitus imitatur Olympi.

Aeneid. VI. 585.; quam tamen hominis vanitatem dicam an impietatem Homerum ignorasse ex Odys. A, 235. haud prava conclusione confecit Eustath. in Odys. p. 1681. WESS.

546. 27. Ἦτις διὰ τὴν λευκότητα etc.] Vide A. Behotii Apophor. L. III. 14. Notae sunt blanditiae Polyphemi ad Galatteam, λευκοτέρα πακτιάς ποτιδεῖν Idyl. Theocrit. XI. 20., hac parte similem Salmonei filiae, quae et candida Tyro in Propertii L. II. 21. 51. De ea auctor abunde L. IV. 68. WESS.

546. 31. Τιμηθῆναι] F. τιμηθεῖς. VALES.

546 32. *Θητεύειν παρὰ τὸν Ἀδμήτην*] *Malle* παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ. *Homerus Odys. A, 488.*

*Βουλοίμην ἔ πάροουρος ἐὼν θητεύεμεν ἄλλῳ
Ἄνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ —*

Atque ita *Diodorus ipse L. IV. 71.*, ubi vide. *WESS.*

546. 45. *Ἐφ' ᾧ θανμασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων*] *His fere concinunt, quae Aur. Victor Orig. Rom. c. 9. ex Alexandro Ephesio excerpfit. Alii aliter. Vide Dionys. A. Rom. L. I. p. 37. WESS.*

546. 56. *Ὅτι Ῥωμύλος Σιλοῦϊος*] Ita eum et *Livius* appellat. Sed *Ovidius* in *4. Fast. (v. 50.)* et *Eusebius*, aliique *Remulum Silvium* vocant. *Dionysius Halicarnasseus lib. I. (p. 57.) Ἀλλάδην*, magno discrimine. Apud *Zonaram Ἀμούλιος* scribitur. *Aremulus* in *Orosii lib. I. (cap. 20.) VALES.*

546. 62. *Κατὰ τὴν Κέρμην — ὄνομα Μάλακος*] *Aristodemus* est, *Aristocratis F.*, qui *Μάλακος* est dictus, εἶδ' ὅτι *Θηλυδρίας ἐγένετο παῖς ὦν, καὶ τὰ γυναιξὶν ἀρομότιοντα ἔπασχεν, εἶδ' ὅτι πρῶτος ἦν φύσει καὶ μαλακὸς εἰς ὄργην*, uti *Dionysius* ait *Rom. Ant. L. VII. p. 418.*, hominis. Cumis *Italicis gravissimi*, res fuse describens. Adde *Plut. de Virt. Mulier. p. 261. E. WESS.*

547. 70. *Ἐπη τάδε*] Extant hi versus apud *Herodotum lib. I. (c. 65.)* ac *Themistium. (Orat. XIX. p. 225.) VALES. V. Exc. Vatic. p. 1. 1.*

547. 74. *Ἐπὶ ἔτη πλείω τῶν ὅν.*] *Lacedaemonios* per continuos 400. annos *Graeciae principes* fuisse ait *Diodorus Siculus*, quamdiu *Lycurgi legibus* sunt usi. Ita igitur computare oportet ab temporibus *Lycurgi* ad cladem usque *Leuctricam*, quae contigit anno 2. *Olymp. cii.* Floruit autem *Lycurgus* sub primam *Olympiadem*, cum in constituendo *Olympico certamine Iphitum Eleum* consilio atque opera sua adiuvisse dicatur ab *Aristotele*, *Phlegonte*, et *Pausania* in *Heliacis (L. V. 4. et Plutarcho (princ. Vit. Lycurg.)* Ita paulo plus aut minus *quadringenti anni* conficiuntur. Sed cum *Eratosthenes* et *Apollodorus* *Lycurgum* multis annis ante primam *Olympiadem* vixisse scribant, certumque sit *Diodorum Siculum* *Apollodori* supputationem ubique secutum esse, ut ipsemet in prooemio operis sui profitetur, alia computandi ratio ineunda esse videtur. Igitur cum constet *Athenienses* pulsus *Lacedaemoniis principatum Graeciae* obtinuisse anno 4. *Olymp. LXXV.*, ut initio *lib. XI. docet Diodorus Siculus*; inde si retro numeraveris ad primam usque *Olympiadem*, anni fiunt trecenti. A prima autem *Olympiade* ad *Lycurgum*, intervallum annorum centum debet esse, ut *quadringenti anni* compleantur. Ex quo conficitur *Lycurgum* centum annis *Olympiadem primam* antecessisse. quae fuit sententia *Apollodori*, ut patet ex iis, quae *Porphyrius* libro I. *philosophicae historiae* ex eo producit in ex-

cerptis Eusebianis Iosephi Scaligeri p. 216. In qua opinione est etiam Tatianus in Apologetico (cap. 63.) et Eratosthenes apud Clementem Alexandrinum lib. I. Strom. (p. 389.) Ex quo etiam conficitur falli Eusebium, qui in Chronico scribit, numera 1218. anno 15. Alcamenis: *Lycurgi leges a Lacedaemoniis hac aetate susceptae iuxta sententiam Apollodori.* Atqui ex Plutarcho ac Porphyrio ostendimus Apollodorum in alia sententia fuisse, prorsusque cum Eratosthene consensisse. Igitur ex sententia Apollodori *ἐπιτροπεία* Lycurgi convenit numero Eusebiano 1133. anno 33. regis Spartanorum Archelai, quo anno etiam Eusebius Lycurgum floruisse recte posuit, siquidem Charilaus, cuius tutelam gessit Lycurgus, una cum Archelao regnum tenuit, teste Plutarcho (in Lycurg. p. 42.) ac Pausania in Laconicis (c. 2. p. 208.) VALES. Elegantia atque erudita sunt, quae a Valesio disputantur, nec talia tamen, quae persuadere possint, Diodori eam esse manum. Solet ille annis quingentis Lacedaemonis decus et potentiam circumscribere, a quo suo more cur hic desciscere voluerit, nulla caussa affertur. Verum praeterea est, a constituta ab Lycurgo republica usque ad Leuctricam cladem, quae civitatis opes infregit, annos quingentos abiisse. Itaque opinatus semper sum, *πλείω τῶν φ'*, sive *πεντακοσίων*, hic primitus fuisse, neque me eius iudicii poenitet. Lege, quae super ista re disputata sunt ad princip. L. XV. WESS.

547. 78. *Ὅτι τῶν Ἠλείων*] Idem de Eleis scribit Polybius lib. 4. (cap. 73. p. 468. ed. Gron.) eis consensu totius Graeciae immunitatem et sacrosanctum quoddam religionis ius ob ludicrum Olympiorum concessum fuisse. quod ius diu quidem Elei cum retinuissent, postea Olymp. ciii. anno 4. cum Arcadibus, qui Lacionem et Pisatidem regionem occupaverant, bellare coacti, pristinum genus vitae commutarunt, neque ut deinceps veterem suam immunitatem et quietem a Graecis reciperent, curam ullam habuerunt. Vide et Strabonem lib. VIII. (p. 514. ed. Amst.) VALES. Conferenda cum his Exc. Vatic. p. 5. I.

547. 83. *Καὶ οὐτε τῆς ἐπὶ Ξέρξῃ στρατείας*] Legebatur in scripto libro *ἐπὶ τῆς Ξέρξι*, unde Salmasius ad oram sui libri, quem mecum communicavit vir doctissimus Io. Godof. Richter, *ἐπὶ τῆς Ξέρξου στρατείας* levi mutatione efflinxit, satis bene. Res ipsa dubia est. Nam Pausanias L. V. 4. p. 383. Eleos in partem istius belli venisse asseverat: *Ἠλείοις*, inquit, *μέτεστι καὶ ἔργων κατὰ Μίδων ἐς τὴν Ἑλλάδα ἔφοδον.* WESS. Etiam Valesius dederat *τῆς ἐπὶ Ξέρξῃ.*

547. 89. *Υστερον δὲ πολλαῖς γενεαῖς etc.]* Vide L. XIV. 17. et XV. 77. WESS.

Ibid. Πολλαῖς γενεαῖς] *Συνέβη* addidi ex coniect. VALES.

547. 5. *Πολυχάρη Μεσσήνιον*] Hic narrabat Diodorus initium belli Messenici, quod coeptum est nona Olympiade: cui

causam dederunt Euaephnus Spartanus, et Polychares Messenius, quorum Polychares quidem IV. Olympiade stadio victor fuerat, ut refertur in catalogo Olympionicarum, quem ex bibliotheca regia edidit Scaliger. Historiam hanc Polycharis legere est apud Pausaniam in Messeniaceis (cap. 4. p. 289.), ubi bellum Messenicum accurate describit, quod per XX annos tractum tandem expugnatione Ithomae finem accepit anno I. Olymp. XIV. Et hoc quidem Messenicum bellum primum fuit. Postea vero bellum Messenicum secundum 39. post annis est excitatum anno 4. XXIII. Olymp., ut ait Pausanias (L. IV. 15.), magistratu Athenis Plesia. Quamquam Iustinus post octoginta annos id bellum repetitum esse scribit lib. III. 5. Cui accedit Eusebius in Chronico, qui Olymp. XXXV. anno 3. *Messana*, ait, a *Lacedaemoniorum societate discedit*. Eamque sententiam prope est ut veriorem putem. Nam Tyrtaeus, qui eo bello a Lacedaemoniis iussu oraculi est accitus, tertia aetate post primum Messenicum bellum rebellasse Messenios innuit his versibus:

*Ἀμφ' αὐτὴν δ' ἐμάχοντ' ἐννεακαίδεκα ἔτη
Νωλεμέως αἰεὶ ταλασίφρονα θυμὸν ἔχοντες
Αἰχμηταὶ πατέρων ἡμετέρων πατέρες.*

Tres autem aetates seu *γενεαὶ* octoginta plus minus annos conficiunt. Accedit, quod Tyrtaeus Olymp. XXXV. floruisse dicitur a Suida in *Τυρταῖος*. Eusebius Olymp. XXXVI. floruisse scribit. Floruit autem Tyrtaeus bello Messenico secundo, ut satis constat.

VALES.

548. 6. *Συνθέσθαι μεθὼν ζωντοῖαν*] Mediam vocem non intelligo, nisi prava quod sit. Esse novi, qui μεθ' ὧν loco μετὰ τινων malit, sed neque id satis placet. WESS.

548. 12. *Ὑπὸ ληστῶν γεγονέναι βιαίων*] Doctissimus Kuhnius ad Pausan. L. IV. p. 289. *γεγονέναι βιαίων*, scilicet ἀπόλειαν, praeoptavit. Simulasse enim hominem per vim amissos esse boves. WESS.

548. 37. *Πολυχάρη τυχόντα τῶν ἴσων* etc.] Defecta haec videntur et non satis recte Latine reddita. Kuhnius legit *Πολυχάρη μὴ τυχόντα* etc. vertitque: *Polycharem vero, cum aequo iure rem suam recuperare non posset, adolescentem interfecisse, et Sparta civibus, quos capere potuisset, manum iniicisse*. Addidit dein, „aliter reddit ultima verba Valesius, sed invita, „ut aiunt, Minerva. *Τυχεῖν τῶν ἴσων*, paullo ante dixerat ipse „Diodorus *τυχεῖν τῶν δικαίων*, *ius suum recuperare*. Ideoque „non significat *par pari referre*. Restrangit Pausanias ad homines per ἀνδροληψίαν captos: πάντα τινὰ ὄν λάβοι Λακεδαιμονίων ἐτόλμα φονεύειν inquit. Ergo nimis generaliter H. Valesius, *praedam ex Spartano agro egit*.“ Hactenus Kuhnius, cui adsentiri non recuso. Posset fortasse ὀνσιάζειν τὴν πόλιν et homines et bona civium complecti, uti ῥήσια καταγγέλλειν τοῖς

Ῥοδίοις, suis ius concedere res Rhodiorum occupandi apud Polyb. L. IV. 54. et aliis locis, a Valesio ad Harpocrat. in Σύλας conductis. Sed vide Aeschyl. Supplic. v. 430. et Euripid. Ion. v. 523. WESS. *τυχόντα τῶν ἴσων* bene habet, *eadem fortuna fruebatur* Polychares eo, quod hostis sui Euaephni filium in potestate sua nanciscebatur, quemadmodum ipse suum hosti commiserat. *ῥυσιάζειν τὴν πόλιν* significat facere Messeniis facultatem opes et viros Spartaë, ubi ubi reperirent locorum, modis inimicitiarum omnibus excipiendi. REISK.

548. 38. *Τὸν τε νεανίσκον ἀνελεῖν etc.*] Suidas haec Lexici sui vocabulo Ῥύσια addens, *ῥυσιάζειν* explicat *ἐρέχουρα λαμβάνειν*. WESS. in Add.

548. 40. *Ὅτι Ἀρχίας*] Hanc historiam narrat fuse Plutarchus ἐν ἐρωτικαῖς διηγήσεσι (p. 772. E.) et Scholiastes Apollonii lib. IV. Argonaut. p. 219. et Maximus Tyrius Dissert. VIII. Sed Maximus Tyrius Actaeonem *Aeschyli* filium vocat, quem Plutarchus et Scholiastes Apollonii filium *Melissi* memorant, quibuscum consentit et Alexander Aetolus in Apolline his versibus:

*Πρωθήβης ἕαρος θαλερώτερος οὐδὲ Μελίσσου,
Πειρήνης ναίοντ' ἀλφεισίβοιον ἕδωρ
Θελήσει μέγαν υἱὸν, ἀπ' οὗ μέγα χάσμα Κορίνθω
Ἔσται, καὶ βριαροῖς ἄλγεα Βακχιάδαις.*

Extant hi versus apud Parthenium in Eroticis, cap. 14. sed depravati. Caeterum haec historia eo est notabilior, quod ab ea pendet origo celeberrimarum urbium. Namque ob hoc scelus Archias cum reliquis Bacchiadis pulsus Corintho, Syracusas condidit; Chersicrates autem Corecyram, ut ex Timaeo scribit Scholiastes Apollonii (v. 1216.) et Strabo lib. VI. (p. 414.) et Plutarchus cap. xi. Quaest. Graec. Quamvis autem annus, quo conditae sunt Syracusae, in his Excerptis non notatur, ex eo tamen quod post Messeniaeum bellum id refertur, apparet post ix. Olympiadem id contigisse. Itaque assentior Eusebio, qui anno ult. xi. Olymp. Syracusas ab Archia conditas prodit. Sed quod idem Eusebius Corecyram a Corinthiis conditam ponit Olymp. xviii., pugnancia loquitur. Eodem quippe tempore condita est Corecyra quo Syracusae, annis sexcentis post excidium Troianum, ut ait Timaeus apud Scholiastem Apollonii, p. 220. Sunt et qui asserant Syracusas eodem tempore conditas quo Crotonem, ut est apud Strabonem et Graecos paroemiographos in *πλουθυγία*. Condita autem est a Myseello Croton xvii. Olymp. anno 3., ut scribit Dionysius (lib. II. Rom. Ant. p. 121.) VALES. Vide et Davisium ad Max. Tyr. p. 580., ibidem Alexandri Aetoli versus ita refingentem:

— — *Οὐδὲ Μελίσσω
Πειρήνης τοίονδ' ἀλφεισίβοιον ἕδωρ
Θαλήσει μέγαν υἱὸν — —*

Et melius, me quidem arbitro. WESS.

549. 47. Ἐπὶ τοσοῦτον ἀνοίας προσέπεσεν] Valesius forte inquit τοῦτο μανίας quem minime sequor. Si quid mutandum, ἐπὶ τοσοῦτον ἀπονοίας praeferrem, ut apud Demost. in Aristocr. I. p. 486. At neque id necessarium. Vid. Pausan. L. IX. 36. p. 782., ubi ὑπὸ ἀνοίας καὶ τολμῆς. WESS.

549. 65. Ἐφ' οἷς πᾶσιν ἐπιφανῆναι τὸ δαιμόνιον] Solet auctor ἐπισημῆναι, cum manifesta irac suae argumenta numen exhibet, plerumque semper ponere. Conf. ad L. V. 3. et L. XI. 45. Nec is tamen sum, qui vulgato dicam inpingam. WESS.

549. 67. Οἱ δὲ Γεωμόροι] Geomori dicebantur optimates Syracusanorum, qui rempublicam administrabant. Erant autem, ut videtur, posterii Graecorum, qui cum Archia Corinthio Syracusas occupaverant, unde et nomen habuisse videntur. Sunt enim Γεωμόροι coloni, et ita sumit Dionysius Halicarnass. libro X. (p. 665.) Hi postea a servis et clientibus et Syracusana plebe expulsi sunt paulo ante LXXII. Olymp. ut docet Dionysius Halicarn. lib. VI. (p. 388.) in Oratione illa Appii Claudii, ἕως ἐκβάλωσιν ἡμᾶς τελευτῶντες ἐκ τῆς πόλεως· ὡς ἐν πολλαῖς ἄλλαις καὶ τὰ τελευταῖα ἐν Συρακούσαις, ἐν αἷς οἱ Γεωμόροι πρὸς τῶν πελατῶν ἐξηλάθησαν. Exinde Democrazia, seu verius, ὀχλοκρατία apud Syracusanos obtinuit, Callicyriis (sic enim vocabantur Geomorum clientes ac servi) remp. tenentibus, donec Gelo Geomorum exules in patriam reduxit. Quibus a populo Syracus. receptis, Syracusani principatum Geloni detulerunt, Olymp. LXXII. anno 2., ut narrat Herodotus lib. VII. 155. Geomorum nomen corruptum est in Marmoribus Arundellianis, quae nuper ab I. Seldeno viro doctissimo sunt edita. Ἀφ' οὗ Σαπφὸς ἐκ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἐπλευσε φυγοῦσα. . . . ἄρχοντος Ἀθήνησι μὲν Κριτίου προτέρου, ἐν Συρακούσαις δὲ τῶν ὀμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχήν. lege meo periculo, ἐν Συρακούσαις δὲ Γεωμόρων. Plura Suidas in Καλλικύριοι ex Timaeo et Aristotele. Hesychius Καλλικυρίους vocat τοὺς ἐπισημῶντας γεωμόροις. VALES. Parium marmor eodem modo explendum et corrigendum censuerunt viri eruditissimi Marshamus et Palmerius. Vid. Humfrid. Prideaux Oxon. Marm. p. 201. De Γεωμόροις sive γεμόροις, quos pleraeque veteres Graecorum civitates habuerunt, rusticis quasi tribubus adscriptos, Spanhem. ad Callim. H. Iov. v. 74. et Plut. Quaest. Graec. p. 303. WESS.

549. 71. Καὶ νῦν ὀνομάζεται Ἐμβρονταῖον] Bidental Latine diceret. Corn. Fronto de Voc. Differ. p. 2195.: Bidental, locus fulmine tactus et expiatus ove: bidentes enim oves appellantur. Vid. Ill. Scaligerum ad Festum in Bidental. WESS.

549. 74. Λέγουσι — ἀκουστικὴν γενόμενον Πυθαγόρου] At eos ratio temporum redarguit. Si enim Philosophus Olymp. LXI., ut inferius p. 241. horum Excerptor. Diodorus scribit, inclarescere coepit, non potuit utique Numae esse praeceptor

Alia de hoc genere opposuerunt iisdem Dionysius Ant. Rom. L. II. p. 120. et Livius L. I. 18. WESS.

549. 79. *Ἵτι Διήδοξος ὁ Μήδων βασιλεὺς*] Confer Herodotum L. I. 96. et seqq. WESS.

549. 82. *Ἵτι οἱ Συβαρίται*] Suidas haec, et quae de Mindyride sequuntur, exscripsit in voc. *Συβαριτικάς*. Legit autem *γάστριες ἦσαν*, pari sententia: neque enim *γάστρις* alius ac *γαστρίδουλος*. Iunguntur *λίχνος καὶ γάστρις* a Iuliano Or. V. p. 176., cui Aelian. V. Hist. L. I. 28. cum Perizonii nota adiunge. Porro *διότι συνέβαινε αὐτοῖς, τοὺς μὲν* etc. idem habet, neque id male. WESS.

549. 84. *Ἵωνας καὶ Τυρρόηρούς*] Ex Timaco sumpsit haec Diodorus: cuius Timaei verba refert Athenaeus lib. XII. p. 519. ubi ait Sybaritas gestasse vestes ex Milesia lana confectas, unde et amicitia inter illas civitates nata est. *Ἠγάπων γὰρ τῶν μὲν ἕξ Ἵταλίας Τυρρόηρούς, τῶν δ' ἕξωθεν τοὺς Ἵωνας διότι τρυγῆ προσεῖχον*. De societate et amicitia Milesiorum cum Sybaritis testis est etiam Herodotus lib. VI. initio, ubi capta Sybari tantum Milesiorum publicum fuisse luctum commemorat, ut universi puberes caput raserint. VALES.

550. 88. *Ἵτι Μινδυρίδης*] De Smindyridis hoc iuxta loquitur Herodotus lib. VI. c. 127. et Athenaeus L. VI. p. 273. et Aelianus lib. XII. Variarum Hist. et lib. IX. cap. 24. Caeterum hoc exemplum Sybaritici luxus hic affertur a Diodoro per occasionem: neque enim existimandum est Smindyridis ac Clisthenis Sicyonii aetatem his temporibus convenire. Nam Clisthenes Solonis aetate vixit, ut ex Herodoto constat aliisque. *Μινδυρίδην* porro an *Σμινδυρίδην* scribas parum interest. Sic enim et *Micythus* ab Herodoto ac Diodoro Siculo vocatur qui ab aliis *Σμίχθος*. Pausanias lib. Heliacorum primo, c. 26. VALES.

550. 92. *Ἀναχθῆναί τινα ἐκ Συβάρεως*] Salmasius margini alleverat *τὴν ἐκ Συβ.*, subintelligens, ut moris est, *ὁδόν*. At Suidas *ἀναχθ. λέγεται ἐκ Συβ. νηῖ, πεντήκοντα τοὺς ἐρέτας ἔχων, τοὺς ἰδίους* etc. E quo si *ἔχων* recipiatur una cum Salmasii coniectura, ad sententiam nihil admodum desiderabitur. Nam *πεντήκοντα* Suidae pravum est. Plures administratos servosque secum adduxit Mindyrides, et mille quidem, si Athenaeus non fallit L. VI. p. 273. B. Scribendum *νηῖ πενήκοντόρω*, quod probe Cel. Iac. Perizonius ad Aelian. Hist. Var. L. IX. 24. perspexit. WESS.

550. 1. *ώπως κατακλιθῆ πρὸς αὐτὸν, εἰπεῖν*] In Suida distinguunt, *ὅπως κατακλιθῆ, πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν*. Ego non sequor. WESS.

550. 3. *Ἵτι Ἴππομένης*] Hic ex Codridarum genere decennialis Archon Athenis fuit, cuius initium ex Olymp. XIV. consurgit, teste Eusebio. Ex Pausania autem in Messenicis Olymp. XIII. praesesse coepit, ut recte Scaliger observavit. Sed si in his

Diodori fragmentis ordo historiae servatur, quod equidem persuasum habeo, necesse est, ut alia Diodori computatio fuerit. Nam post Numam ac Deiocem de Hippomene dicere aggreditur. Orsus autem est Numa anno 3. Olymp. xvi. Deioces Olymp. xviii. ex Eusebio. Quamquam de Deioce res controversa est, sed Diodori rationes non posteriorem hac Eusebii epocha fuisse convincunt; imo anteriorem potius. Igitur Hippomenis exitus competet aliquanto post annum 3. Olymp. xvi. ex Diodoro, et nisi fallor Olymp. xvii. Ex quo etiam consequitur anno 3. Olymp. xxiv. primum Athenis annuos magistratus creari coepisse. VALES.

550. 6. Μεθ' Ἴππον] De hac Hippomenis crudelitate loquitur Aeschines in Orat. contra Timarchum p. 26. et Heraclides in Rep. Atheniensium, et Suidas in Παρ' Ἴππον, aliique multi. Sed Dio Chrysostomus Orat. 32. p. 385. D. ad Alexandr. dissentire a ceteris videtur. Ait enim Hippomenis filiam equi cuiusdam amore captam una cum equo a patre inclusam esse: Ἀθήνησι δέ φασι τοῦτο τὸ ζῶον ἀγαπηθῆναι, καὶ ἔτι ἐστὶν ἐν τῇ πόλει τόπος καλούμενος Ἴππου καὶ κόρης. ὁ γὰρ πατὴρ συγκάθειρξε τὴν παῖδα τῷ Ἴππῳ. καὶ φασὶν οὕτω διαφθαρῆναι τὴν κόρην. VALES.

Ibid. Εἰς οἰκίσχον — συγκλείσας] Adscripserat Salmasius versioni Valesianae οἰκίσχον non esse *stabulum*: quod prescius si examinaveris, verum videbitur. Caveam οἰκίσχον vocant, uti illustrissimo Demosthen. Or. pro Coron. p. 153. loco constat. At caveam si substituas, equo non bene conveniet. Fortasse artius stabulum seu aedicula angustior fuit. Nicol. Damascenus Excerpt. Peirese. p. 446. de eodem Hippomene, ὑπ' ὀργῆς καθεῖρξε εἰς οἰκίμα, δῆσας σὺν Ἴππῳ, καὶ τροσὴν οὐδετέρῳ εἰσέπεμψεν. Et Scholiastes Aeschin. Or. in Timarch. p. 26., nondum editus, τὴν δὲ θυγατέρα καθεῖρξε ἐν οἰκίματι μεθ' Ἴππου. ὁ δὲ λιμώτων κατέφαγε τὴν ἀνθρώπων, καὶ ὕστερον καὶ αὐτὸς ὑπὸ λιμοῦ ἀπώλετο. Addit idem ex Callimacho Hippomenem ex Codridis fuisse, filiae vero nomen Λειμωνίς. Ad Salmasium redeo. Culpat etiam τὸ σῶμα τῆς παραβληθείσης *infelicem puellam* verti. Verius utique fuerat, *obiectae corpus*. Sed non semper Valesius verbum verbo reddit, sententia sui scriptoris contentus. WESS.

550. 10. Ὅτι Ἀρκεσίλαος] Hic est Arcesilaus Batti Eudaeomonis filius cognomento γαλέπῳς, teste Plutarcho in libro de fortibus mulierum gestis p. 260. E.: quartus Cyrenaeorum rex, qui primus regni formam in tyrannidem convertit, tandemque a Laarcho occisus est, uti narrat Plutarchus et Polyaeus lib. VII. 41., seu Aliarcho fratre, ut ait Herodotus lib. IV. 160. quo loco etiam de Démonacte Mantinensi loquitur, qui sub Batto claudo arbiter iussu oraculi evocatus est. Ex quo colligitur Diodorum hoc loco occasione capta ex Cyrenarum conditu, omnia Battiadarum historiam simul pertexuisse. Neque enim Arcesilaus IV. Battusque

eius successor ante Tarquinium Priscum vixerunt. Fuerant autem ex Battiadis octo Cyrenarum reges perpetua serie generis, Batti et Arcesilai alternis dicti; mansitque eorum regnum per annos cc., ut docet Scholiastes Pindari in Oden I. (Od. iv., in principio) Pythion. quod et oraculo praedictum fuerat, ut refert Herodotus lib. IV. 163. ἐπὶ μὲν δ' Βάττους καὶ Ἀρκεσίλειος δ' ὅστις ἀνδρῶν γενεὰς διδοῖ ὑμῖν Λοξίης βασιλεύειν Κυρήνης. πλέον μὲν τοῦτου οὐδὲ πειρᾶσθαι παραινέει. Primus fuit Battus cognomine οἰκιστῆς, qui XL regnavit annos. 2) Arcesilaus Batti filius, cui annos XVI. tribuit Herodotus. 3) Battus Arcesilai filius, cognomine Eudaemon. 4) Arcesilaus Eudaemonis filius, χαλεπὸς cognominatus. 5) Battus Arcesilai filius, cognomento χολός. 6) Arcesilaus Batti filius. 7) Battus Arcesilai filius cognomento καλός teste Heraclide in republica Cyrenensium. 8) Arcesilaus, qui Pythiis victoriam reportavit: ob quam victoriam Epinicion ei cecinit Pindarus, in quo octavum ex Battiadis eum fuisse dicit, παισὶ τούτοις ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας. quo a Cyrenaeis occiso Battus eius filius regnum occupare est molitus, sed a Cyrenaeis repulsus Hesperidas se contulit ibique decessit. Finitum est regnum Battiadarum anno 1. Olymp. 87. VALES.

550. 21. Δημόναξ Μαρτινέος] Vide Herodot. L. IV. 161. Catalogus regum Battiadarum, ab H. Vales. digestus, longe superat diligentiam Erasmi Schmidii in Prolegom. ad Od. iv. Pythionic. Habet et ille Battos quatuor et totidem Arcesilaos, sed tertium Battum, sive quintum regem, *Εὐδαίμονα* censet, non bene intellectis Herodoti verbis ex cap. 159., quae si hoc modo distinxeris, ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττειο τοῦ εὐδαίμονος χαλεουμένου, Ἑλλήνας etc. tertium regem, uti debent, indicabunt. Praeterea Arcesilaum, Batti Claudii et Pheretimae F., regum postremum fuisse ait, eumque, quem Pindarus Od. IV. celebraverit: quod miror vehementer. Arcesilaus iste ultimis Cambysis annis aut certe principio Darii Hystaspidae occisus est, diuque adeo ante Pythiadem xxxi., qua victor fuit ultimus Arcesilaus renunciatus. Ex Herodoto L. IV. 165. res est clarissima. WESS.

551. 30. Τῶν κατὰ τὴν βασιλείαν συνδιόζει etc.] Ex Polybio Excerpt. p. 1368. videntur sumta, ut Vales. ibi animadverit. WESS.

551. 33. Ἐπὶ σοφία . . . . ἦν δὲ πατρὸς Ἐξηκεστίδου] Hoc loco inter σοφία et ἦν δὲ plura desunt, et notari debet hiatus: duo capita procul dubio in unum coierunt. PALM. Ἦν δὲ καὶ (Σόλων) πατρὸς μὲν etc.] Nihil deerit, si meum hoc institutum probetur. Καὶ in scripto Codice Salmasius reperit. Σόλων, quod ad marginem legebatur, summ in locum restitui: nam de Solone agi, Execestidae F., quisque animadvertit. Lege observata Cl. Hemsterhus. ad Luciani D. Mort. XX. 5. WESS.

551. 51. Διὰ τὴν ἐν παιδείᾳ προζοπήν] Quod Interpres

dedit ob singularem prudentiam, verum id quidem est, sed generalius. Eruditionis profectum Diodorus intelligit, ut de Pythagora Excerpt. horum p. 241., προκεκοφώς ἤδη ἐν παιδείᾳ neque in disciplinis tantum, sed quavis re. Οἱ πλούτοις προκεκοφότες infra p. 362. Excerpt. Et L. XIV. 98. οὐ βουλόμενος — Ἐυαγόραν προκόπτειν ἐπὶ πλείον· cui, verba si spectes, gemellum est S. Paulli Epist. ad Timoth. II. cap. III. 9. Hinc ἀπρόσοποι et res et homines, quibus successus minime commodus et felix Maneth. L. II. 444. et L. III. 23. 375. et Iul. Firmic. Marten. L. II. Mathemat. p. 35. ed. prim. *Vespertini in diurna genitura inefficaces, aprocopos reddunt, et qui nihil agere possint.* Sic enim scriptum fuisse Manetho apertissime ostendit, non *aprocopes.* WESS.

551. 52. Τὴν ἔλην ἀγωγὴν τῆς π. ἐχ. Ἰωνικῆν] Testatur id Thucydides libro I. sub initium, et Aristophanes ἐν Θεσμοφρο. (v. 170.) de puellabus Atheniensium, ἐμτροφόρουν τε καὶ διεζίνουν Ἰωνιζῶς. Sed de veterum Atheniensium luxu vide, quae narrat Aelianus lib. IV. variae hist. cap. 22. et Athenaeus lib. XII. initio. VALES. Iones olim ob animi corporisque mollitiem male audisse confirmari potest Hermogenis Scholiastae verbis p. 393.: ἀβρότεροι ἔξ ἀρχαίου οἱ Ἰῶνες, ὡς Βακχυλίδης ὁ Ἀνρικός φησι,

Τῶν ἀβροβίων Ἰώνων ἄναξ.

καὶ Θεουκιδίδης ἐν πρώτῃ. Confer etiam Scholia in Aristophan. Thesmoph. v. 170. WESS.

551. 59. Ἐν κόμῃ Χηρᾶς] Rectius Χηραῖς legeretur, ut apud Maximum Tyrium Serm. XV. Sunt autem Χηραὶ vicus in Oetaïca regione, ut docet Pausanias in Phocicis cap. 24., ubi de septem sapientibus disserit: τὸν δὲ ἑβδομον Πλάτων ὁ Ἀρίστωτος ἀντὶ Περιάνδρου τοῦ Κενπέλου Μύσωνα καταλέγει τὸν Χηρέα· κόμαι δὲ ἐν τῇ Οἰτῇ τῷ ὄρει ὄκοῦντο αἱ Χηραι. Platonis locus, quem intelligit Pausanias, est in Protagora, p. 343. A. Diogenes Laërtii filius scribit alios Oetaïcae, alios Laconicae id oppidum tribuere. Sed Diodorus Siculus Maliensium id oppidum fuisse testis est. Erant autem Malienses ad Octam montem positi. Quare quomodo Laconicae tribui possit non video, nisi forte quia Lacedaemonii Oetaïcam regionem colonis occuparunt, ut docet Thucydides; sed hoc multis post annis accidit. Porro de Mysone Chenaeo loquitur et Musonius apud Stobaeum cap. 222. ὥστε Μύσωνα τὸν Χημαῖον χωριστικῶς οἰκοῦντα ὁ Θεὸς ἀρεῖλε σοφόν. Lege Χηραῖον. VALES. Ἐν κόμῃ Χηρᾶς] Tetigit et hunc locum Aeg. Menag. ad Laërtii L. I. 106., Χήρα sive Χίρα, corrigens, aut potius Χήραις ex Pausan. L. X. 24. At Palmerius: „ex hoc loco solvitur dubitatio Diogenis Laërtii, qui de hoc Mysone ait in eius vitae initio, τὸ γένος Χηναῖς ἀπὸ κόμης τινὸς „Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς. Nam si fuit quidam pagus Laconicus

„nomine Χηναί, non fuit patria Mysonis, qui a Diodoro Μαλιέως dicitur. At Oeta mons fuit Μαλιέων seu Μηλιέων, eos a meridie terminans.“ Haec ille. WESS.

552. 69. *Ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις αὐτῶν etc.*] Si Philosophorum orationes respicit, sicuti videtur, melius *ἐν ταῖς ἀπαγγελίαις* erit, quemadmodum L. I. 1. et L. IV. 83., ubi in Codd. utriusque vocabuli manifesta est confusio. Confer Io. Davis. ad Ciceron. Finib. L. II. 31. WESS.

552. 82. *Ὅτι Πιττακὸς βαθὺς ἦν*] Vide Casaubon. in Sueton. Vitell. c. 13. et H. Vales. ad Polyb. Excerpt. p. 1441. Posses ex Philone Iud. Leg. Cai. p. 997. φρονήσει βαθεία χρώμενος planius exprimere, aut Aeschyli voce βυσσόφρων Choëphor. v. 650. In Appiano Bell. L. III. p. 896. οἷς τι λογιμοῦ βαθέος ἦν. Apud Lucian. Salt. c. 81. βαθὺς τὴν παιδείαν. Et Eunapius Excerpt. Hoeschel. p. 12. μετὰ βαθείας σπουδῆς καὶ φροντίδος. Imp. Antoninus L. III. 2. p. 65. ὥστε εἴ τις ἔχοι πάθος καὶ ἐννοίαν βαθυτέραν· quae omnia *incredibilem* quandam *ingenii altitudinem*, ut Sallustius vocat Iugurth. c. 95., indicant. De Pittaci fortitudine abstinentiaque confer Menag. ad Diogen. L. I. 75. WESS.

552. 99. *Ὅτι σαγηνεῖς Μεσσήνιοι etc.*] Puellas Messenias, a Biante redemptas, non praeteriit Diogenes L. I. 82., neque tripodem ibid. sect. 32., quem tamen a Messeniis piscatoribus e mari extractum negat, sed ab arbitris Messeniis Bianti attributum fuisse. WESS.

552. 6. *Ἄλλ' εἰς τὴν τῶν ἀδικουμένων — βοήθειαν*] Lege Diogenem L. I. 84. WESS.

553. 25. *Διὸ καὶ κατὰ λόγους etc.*] Valesius *κατὰ λόγους* in scripto reperisse videtur: id certe vertendo expressit, estque melius. Crudelem Astyagis indolem non reticuit Herodot. L. I. 123. WESS.

553. 31. *Διόπερ αὐτὸν — προσηγόρευσαν πατέρα*] Eadem Herodot. L. III. 89. WESS.

553. 35. *Ἄτιν καλούμενον πλήξας ἀπέκτεινε*] Meminit obiter Dio Chrysost. Or. LXIV. p. 592. B. et Schol. a Morellio editus, plenius Herodot. I. 34. 43. Errorem Max. Tyrii in hoc Croesi filio indicarunt viri doctissimi D. Heinsius et Io. Davisius Dissert. XL. 6. p. 639. edit. Londin. WESS.

553. 50. *Εὐρύβατον τὸν Ἐφέσιον*] Fortasse ex Ephoro sumtum est, e quo Eurybati hanc fraudem repetunt Harpocration in voc. Ulpian. in Demost. de Cor. p. 137., etsi nunc prave *Ἐγγορος* in Parisina, qua utor, editione et Eustath. ad Hom. p. 1864. Valuisse vero inter Graccos, ut *Eurybatus* pro versipelli et fraudulentulo poneretur, praeter Demosthenem clamat Aeschin. Or. in Ctesiph. 73. et Append. Vatic. I. 94. Sunt tamen, qui Eurybatum Oechaliensem verbo *εὐρύβατεύεσθαι* suis furtis et versutiis

originem dedisse velint, ut Alciphron L. III. Ep. 20., cum Bergleri nota. WESS.

553. 67. Ἀθήρησι Θηρικλέους] Olymp. LXI. magistratum Athenis fuisse Thericlem ait Diodorus. Existimo autem anno 4. supradictae Olymp. id adscribendum esse, quo anno scribit Dionysius Halicarn. lib. IV. p. 244. Archontem Athenis fuisse Herculem, ἄρχοντος Ἀθήρησιν Ἡρακλέους. Sed Θηρικλέους ex Diodoro legere oportet; neque enim Athenienses Deorum nomina vindicabant. VALES. Meursius Archont. L. I. 11. Dionysii locum quoque tractavit, Ἡρακλείδου ex Scaligeri Collectaneis refingens, nullo iure. WESS.

Ibid. Κατὰ τὴν ζα'. Ὀλυμπιάδα] Recte hoc anno floruisse dicitur Pythagoras. Etenim regnante Tarquinio Superbo in Italiam venit, ut ait Gellius lib. XVII. 21. Regnare porro coepit Tarquinius anno 4. supradictae Olymp. Quare emendandus est Dionysius Halic. qui lib. II. p. 121. ait, Πυθαγόρας δὲ μετὰ τὴν πεντηχοστήν Ὀλυμπιάδα διέτριψεν ἐν Ἰταλίᾳ. Legendum enim ἑξήχοστήν. quod firmat etiam Diogenes Laërtius, qui Olymp. 60. Pythagoram floruisse scribit. VALES. Conf. viros longe doctissimos R. Benteium Dissert. de Phalar. Epist. p. 60. et H. Dodwellum Exercitat. de Aetat. Pythag. sect. 19., parum quidem in Pythagorae constituenda aetate concordēs, in eo tamen consentientes, Dionysii locum medela non egere: quam certe series verborum eius plane respuit. WESS. Add. Mazoch. ad tab. Heracl. p. 52. s.

554. 71. Οἱ δὲ φασιν ὅτι Τυρρῶνός] Aristoxenus ei rei praecipuus auctor fuit, ut Diogenes L. VIII. 1. et in notis Menagius docent. At is πατρώθεν Pythagoram Tyrrenum perhibebat, quod pater ex Hetruria esset oriundus: alii in ipsa illa regione natum educatumque asseverabant, quemadmodum in Plut. Sympos. L. VIII. 7. p. 727. Lege Dodwelli Exercitat. segm. 12. WESS.

554. 74. Ἐπιστροφομένης] MS. ἐπιστροφούσης. VALES.

554. 89. Κατισχύσαντος δὲ τοῦ Φερεκύδου etc.] Oratio non recte procedit. Verum est, quod orae libri sui Salmasius apposuit, κατισχύσεως δὲ τὸν Φερεκύδη — τῆς νόσου. De morbo Pherecydis, et Pythagorae in praeceptorem cura, Menag. in Diogen. L. I. 118. WESS.

554. 98. Ἡραγμαίων] Fors fuit προσταγμαίων. WESS.

554. 1. Ὅτι Κλινίας Ταρρατῖνος] Eandem historiam Iamblichus Vit. Pyth. sect. 127. et 239. praetereundam non censuit. WESS.

554. 12. Φιντίας τις] Eandem historiam narrat Cicero lib. III. de Officiis, c. 10. et Valerius Max. lib. IV. 7. et Iamblichus lib. I. de vita Pythagorae, sect. 60. p. 54. At Polyaenus lib. V. c. 2. 22., ubi rem omnem fuse narrat, Euephanum et Eueritum eos appellat, non vero Damonem et Phintiam, quod certe mirum

est; sed et Hyginus fab. cclvii. in his nominibus multum variat; Moerum enim et Selinuntium nominat. VALES. Vide et Io. Davisium, de amicorum hoc pari disputantem, ad Ciceron. Tusc. Disp. L. V. 22. WESS.

555. 29. Ἀπαγομένου πρὸς τὴν ἀνάγκην] Lege not. in L. III. 13. et infra ad haec Excerpta p. 250. WESS.

555. 37. Τὰ κατὰ τὴν προτέραν ἡμέραν etc.] Huc pertinere possunt ex Aur. Carmin. v. 40. et seq. Cicero Cat. Maior. c. 11. *Pythagoreorumque more exercendae memoriae gratia, quid quoquo die dixerim, audierim, egerim, commemoro vesperi.* Adde Iamblichum Vit. Pyth. sect. 166. WESS.

555. 43. Ἐμπειρίαν τε τοῦ δύνασθαι] Hic locus sic supplendus videtur, *ἐμπειρίαν συμβάλλειν οἰόμενοι τὸ δύνασθαι* etc. ac tum sic vertendus erit: *Et ad omnium rerum peritiam conducere existimarent, res quamplurimas posse memoria complecti.* VALES.

555. 53. Τοῖς ὄρκοις πάντως ἐμμένειν] Notum est Pythagoreorum ΣΕΒΟΥ ΟΡΚΟΝ, de quo praeclara Hierocles ad Aur. Carm. p. 30., cui recte iunxeris Iambl. V. Pyth. segm. 144. WESS.

555. 56. Κατὰ μὲν τὸ θέρους μὴ πλησιάζειν etc.] Praecepti meminit Diogen. L. VIII. 9. ibique Menag. WESS.

555. 66. Ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ἀγνεύουσαν] Quod poeta dicit,

Non bove mactato coelestia numina gaudent,

Sed, quae praestanda est et sine teste, fide:

id Pythagoras suis praecepit: Divinum enim numen non adeo victimas earumque copiam, quam mores adeuntium spectare. *Μᾶλλον τὸ δαιμόνιον πρὸς τὸ τῶν θνόντων ἡθος, ἢ πρὸς τὸ τῶν θνομένων πληθος βλέπει.* Inspice Iamblich. V. Pyth. sect. 122. WESS.

555. 69. Ἴσα θεοῖς — ἐτιμᾶτο] Vid. Io. Pearson. in Symbol. Apost. p. 123. et Raphael. S. Paulli Epist. ad Philipp. II. 7. Noster L. I. 89. *ἐνομοθετήθη τιμᾶν ἴσα θεοῖς.* Hippocrates Iureiur. *ἡγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με — ἴσα γενέτησι.* Orpian. Halieut. L. II. 326. *Ἴσα γ' ἀριστῆϊ προμάχῳ στρατοῦ.* Pausan. L. II. 2. *ἢ Πηθία χοῦ — τὸ δένδρον ἐκεῖνο ἴσα τῶ θεῶ σέβειν.* Alciphron. L. III. Ep. 43. *ἴσα τοῖς ἀνδροφόροις.* ad cuius L. I. Ep. 13. Steph. Bergler. plura. Quae quamvis vocabuli, adverbii potestate positi, vim abunde illustrent, accedat in cumulum Basilius Magn. Hom. in Famem et Siccit. T. II. p. 68. *οὐς πρὸ βραχέως ἴσα θεῶ διὰ τὴν ἡδονὴν προσεκύουον.* WESS.

556. 79. Διδάσκαλος Ἐπαμινώνδου] Epaminondam praecceptore ex secta Pythagoreorum fuisse usum et Lyside quidem, in confesso est. Audieritne vero Lysis Pythagoram ipsum an eius discipulos, magnum certamen est inter R. Bentleium Diss. de

Epist. Phalar. p. 77. et H. Dodwellum, Exercitat. de Aetat. Pyth. sect. 24., quos, si his delectaris, adi. WESS.

556. 83. Ἐναύσματα λαβῶν] In exemplari scriptum erat ἐνάσματα, quod emendavimus. Sunt autem ἐναύσματα, proprie scintillae, ἀπὸ τοῦ ἐναύειν, quod est accendere. Qua voce utitur in legatione ad Caium Philo de Petronio, p. 1027. C. ἀλλ' εἶχέ τινα ὡς εἴκειν ἐναύσματα τῆς Ἰουδαϊκῆς φιλοσοφίας. VALES. Optime Valesius. Sunt ἐναύσματα proprie cremia scintillaeque, quae ventilata ignem excitant. Hinc vero elegantissimae translationes. Philo Iud. Exsecrat. p. 938. de nobilibus, ἔχοντες ἐναύσματα τῆς εὐγενείας, ἀφ' ὧν ἀναρρόπισθέντων ἐξέλαμψεν ἡ πρὸ μικροῦ σβεσθεῖσα εὐκλεια. Clemens Alex. Protrept. p. 64. εἰ γὰρ καὶ τὰ μάλιστα ἐναύσματά τινα τοῦ λόγου τοῦ θείου λαβόντες Ἕλληνες etc. Polyb. L. IX. 22. βραχὺ τι τῆς Ἑλλάδος ἐναύσμα καταλιπέσθαι περὶ τὴν Θηβαίων πόλιν, i. e. exiguas Gracciae reliquias superfuturas, e quibus recidiva exsurgere possit. Max. Tyr. Dissert. XI. p. 125. ed. Londin. δεῖ γε μὲν σπανίου τούτου καὶ ὀλίγου ἐναύσματος τῷ βίῳ. WESS.

556. 4. Ἐγένετο] F. ἐγγίνεταί. VALES.

556. 7. Παρακεκινηκὸς τοῖς λογισμοῖς] Salmasius malebat *mentis commotioris sive emotae*. Ita Eunapius apud Suidam, οὐχ οὕτω παρακεκινηκότες καὶ διεσθαρμένοι τὴν γνώμην, ex Platonis imitatione. Auctor infra p. 270. horum Excerpt. de P. Claudio ὧν δὲ γύσει παράθερμος καὶ τῇ διανοίᾳ παρακεκινηκὸς. Vid. G. Budaei Comment. L. G. p. 631., et de Cambysis insania Herodot. L. III. 34. WESS.

556. 13. Ἐν τῇ θήκῃ — τεταριχενμένον] Eadem Herodotus L. III. 16., sed copiosius. Τεταριχενμένον, pro quo *odoribus differtum* vir doctissimus, plus indicat, ut ex Nostri L. I. 91. notum. WESS.

557. 22. Ἐπ' Ἀμμωνίους] Confer Clarissim. Tib. Hemsterhusium ad Luciani D. Mort. XIII. 1. WESS.

557. 26. Φεύγοντες τὴν Ὀροῖτον — δυναστείαν] Immo Ὀροῖτον, de quo Herodot. L. III. 125. WESS.

557. 32. Ὅτι Θέιταλος] Hic e Pisistrati filiis minimus natu erat, ut ait Heraclides in Repub. Athen. qui mortuo patre tyrannidem recusavit, teste Diodoro. Hoc enim est ἀπέπατο τὴν τυραννίδα. quamquam sensus etiam huiusmodi esse potest, Thessalum, cum aliquandiu tyrannidem cum fratribus exercuisset, tandem tyrannide se abdicasse. Utrum verius sit distincte affirmare non possumus, quippe omnis Pisistratidarum historia densis tenebris obducta est, maxime ob iacturam librorum Diodori. Initium tyrannidis Pisistrati fuit anno 4. Olymp. LIV., ut est in Marmoribus Arundellianis. Ἀφ' οὗ Πεισίστρατος Ἀθήνησιν ἐτυράννευσεν ἔτη σὺς. Ἀρχοντος . . . . ιξ . . . . ου. Supplenda est marmoris lacuna sic, Ἀρχοντος Ἀθήνησι Κωμίου, ex Plu-

tarcho in Solonis vita, qui Pisistratum regnare coepisse dicit Comia Athenis magistratu. Regnavit autem Pisistratus annos 33. ut docet Aristoteles L. V. Polit. c. 12. et Heraclides in Rep. Athen. et Iustinus lib. II. 8. Decessit igitur anno 4. Olymp. LXII. Regnatum deinde est ab Hipparcho atque Hippia annos 18., ut testatur Aristoteles. Proinde Olymp. LXVII. anno 2. pulsati sunt ab Atheniensibus et Lacedaemoniis Pisistratidae, cum annos unum et quinquaginta tyrannidem tenuissent, ut recte Aristophanes Grammaticus scribit. Quamquam Eratosthenes 50. tantum annos eis tribuit; Herodotus vero 36. ut notat Scholiastes Aristophanis in Vespis, vers. 500. Sed Herodotus eos duntaxat annos completitur, quibus Pisistratus principatum tenuit. quippe Pisistratus bis ab Atheniensibus pulsus est, atque ex annis 33. qui ab initio eius tyrannidis ad obitum usque intersunt, annos duntaxat 17. imperavit, ut ait Aristoteles, tametsi Herodotus 18. ei tribuere videtur. Porro nostra haec annorum supputatio auctoritate Thucydidis nititur. Is lib. VI. c. 59. Hippiam scribit tyrannide eiectum, ad Darium fugisse, et vicesimo tandem anno cum Persis in Atticam irrupisse, et in Marathonica pugna cecidisse. Ea pugna contigit Olymp. LXXII. anno 2, ut est in Marmore Smyrnaeo, qui annus est vicesimus ab eo, in quo Hippiae fugam collocavimus. Accedit quod idem Thucydides lib. VIII. c. 68. ab eiectis tyrannis ad quadringentorum dominationem annos numerat centum. Atqui Olymp. XCII. anno 1. constituti sunt quadringenti, ut satis constat, a quo ad annum 2. Olymp. LXVII. anni centum interiecti sunt, si utrumque terminum incluseris, quod mirifice sententiam nostram confirmat. VALES. Vide viros doctissimos Iac. Periz. ad Aeliani Var. Hist. L. VIII. 2. et C. A. Duker. in Thucydid. L. VI. 54. WESS.

557. 48. Κατὰ τοῦ τυράννου (Ζήνων) κατεστήσατο] Zenonis nomen ex margine, ut oratio recte procederet, huc transluli. Tyrannum Nearchum cum Diodoro plures vocant, alii Demylum. Lege H. Vales. not. ad Ammian. Marcellin. L. XIV. 9. et Aegid. Menag. in Diogen. Laert. L. IX. 26. WESS. Confer Exc. Vat. p. 36. 28.

557. 55. Πεύδων ἀπολυθῆναι ποτε τῆς ἀνάγκης] Tormenta intellige, ut modo, et L. III. 13. Plutarchus de eodem Zenone Philosopho lib. de Garrulit. p. 505. D. ἵνα μηδὲ ἄκορτος αὐτοῦ πρόηται τι τῶν ἀπορρήτων ἐκβιαζόμενον τὸ σῶμα ταῖς ἀνάγκαις διαφραγῶν etc. WESS.

557. 57. Κατὰ τὴν ἐπιτονωτάτην ἐπίστασιν τῆς βασάνου] Valesius ἐπίστασιν correxit, me non invito: quod si tamen ἐπίστασις τῆς κακίας auctam quandam malitiae incursionem 2. Maccab. VI. 3. indicet, isque locus bene habeat, de mendo dubia res esse poterit. WESS.

558. 70. Ἴνα δὴ τὸς ὀδόντας] Paulo aliter Diogenes

L.IX. 29. Addit Laërtii filius Zenonem linguam, dentibus suis demorsam, in os tyranni exspuisse, consentiens Philoni Iud. Quod Om. Prob. Lib. p. 881. D. et Plutarcho loc. indicato. WESS.

558. 76. *Λεύκιον Ταρκύνιον ἀνεψιὸν τοῦ βασιλέως*] Erat Tarquinius Collatinus, Tarquinii Superbi cognatus, quod ex generis serie manifestum est. Tarquinius enim Priscus fratrem habuit Aruntem. Aruntis filius fuit Egerius. Egerii Tarquinius Collatinus. At Tarquinius Priscus nepotem habuit Tarquinium Superbum, ut L. Piso, et Dionysius Halicarn. lib. IV. p. 211. produnt. In qua etiam sententia videtur fuisse Diodorus. Nam si Tarquinium Superbum Prisci filium fecisset, ut Livius aliique censent, tum Collatinus non Superbi, sed Sexti potius cognatus dici debuisset. VALES. Conf. Exc. Vat. p. 38. 12.

558. 80. *Ἐγεροθεῖς ἐκ τοῦ κοιτῶνος*] Adscriperat Salmasius, *κοιτῶνα* non esse cubile, quod verum. Cubiculum indicat, ut vel Glossarum *κοιτωνίτης cubicularius*, de quo Galenus Praecognit. p. 455., testabitur. Sed sive Sextum ex cubiculo sive cubili surgentem scelus adgressum dixeris, eodem recidet. WESS.

558. 2. *Τοὺς Συρακουσίους νερικηκῶς*] Ad amnem Elorum, de qua pugna Herodot. L. VII. 154. et Timaeus in Schol. ad Pindari Nemeonic. Oden IX. prope finem. WESS.

558. 5. *Ἐκ πολλοῦ κατεσκευασμένον χορσίου*] Videtur Iovis huius Olympii, namque Olympium eum a cognomine templo Syracusani vocabant: videtur inquam sollemnis fuisse ea vestis Iovis. Quid Gelo, victis Poenis, illi addiderit, quidque molitus Dionysius tyrannus sit, notum satis est. Lege P. Victorii Var. Lect. L. XXI. 10. WESS.

559. 21. *Ἴνα λάβῃ τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς εἰς ταφήν*] Sic plerique. Corn. Nepos aliter in Cim. cap. 1., ubi Bosium vide et S. Petit. LL. Att. lib. IV. Tit. 9. p. 464. ed. nov. WESS.

559. 33. *Ὅτι Ἀντίγονος ὁ βασιλεὺς*] Vide Eclogam primam ex libro XXI. Diodori. VALES.

559. 39. *Ὅτι Ἀγαθοκλῆς*] Vide Eclog. 3. L. XXI. p. 490. WESS.

559. 40. *Τὸν υἱὸν Ἀγάθαρχον*] Hic locus legitur in Excerptis libri XXI. Diodori Siculi, quae primum a Davide Hoeschelio sunt edita, sed corruptissimus, qui hinc emendari facile potest. Ibidem Archagathus semper dicitur Agathoclis filius, et apud Iustinum lib. XXII. 9.; sed Agatharchus magis placet. Propius enim accedit ad patris Agathoclis nomen; atque ita eum Polybius appellat in Excerptis legationum cap. 1., ubi ab avo Hipocratis atque Epicydidis occisum esse scribit. VALES.

559. 43. *Τὸν τοῦ βασιλέως υἱὸν Ἀγαθοκλέα etc.*] Agathoclem, Lysimachi F., in Dromichaetae potestatem venisse Pausanias non negat L. I. 9. p. 23., haerens tamen ob scriptorum discordiam, qui Lysimachum ipsum captum fuisse prodiderant.

Verum utrumque est. Prior Agathocles captivus abductus et dimissus est, tum pater, accepti beneficii inmemor. WESS.

559. 57. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Λυσιμάχου] Lysimachus transfugae fraude in loca difficilia, ubi et aquae et annonae inopia, coniectus fuit. Pressus siti et fame se dedidit, utque primum bibit, φεῦ, inquit, τῆς ἐμῆς κακίας, ὃς δι' ἡδονὴν οὕτω βραχεῖαν ἐστέρημαι βασιλείας τηλικαύτης teste Plut. de Ser. Num. Vind. p. 555. E. et Sanit. Tuend. p. 129. E. Adde Polyae., cuius errorem viri docti bene perstrinxerunt, L. VII. 25. WESS.

559. 67. Χάριν ἔξεν ὄφειλ. τοῖς Θραξὶ παρὰ τοῦ σωθέντος] Videt quisque, quid Dromichaetes velit. Sed oratio labare videtur. Χάριν ἔχεν de gratia, quae inquit, non prorsus insolens esse, constat. At tum τοὺς Θραξίας oportuerat. Χάριν ἦξεν si legatur, bene fortassis verborum series decurret. At neutrum si placeat, ἔξεν pertinebit ad Dromichaeten, qui gratiam Thracibus debitam, a Lysimacho sit initurus. Tu vide, Lector. WESS.

560. 84. Ἐπιχειμένης αὐτῆς τῆς τραπέζης] Legendum est ἵποχειμένης. Intelligit enim ligneis quadris suppositam fuisse mensam nudam. Sic vim Graecae vocis αὐτῆς vertendam esse existimavi. Latini enim nudum vocant, quod ornatu caret. Ita Iuvenalis Sat. XI. (vers. 96.)

Sed nudo latere et parvis frons aerea lectis.

ubi vetus Scholiastes, *Nudo latere*, inquit, *id est, non ornata sponda.* Martialis in Apophoretis, Epigr. cXLVIII.

Nudo stramina ne toro paterent,

Iunctae nos tibi venimus sorores. VALES.

Ἐπιχειμένης αὐτῆς] Salmasius in scripto libro αὐτοῖς invenit, et probavit. Voluit, credo, hoc indicari: quadris ligneis et vilibus cibos fuisse inpositos, mensam vero Thraeces ipsos, genibus incumbentem, sustinuisse, ut apud Xenophont. Exp. Cyr. L. VII. p. 316. Quod si amplecteris, emendatione Valesii nihil opus erit. WESS.

560. 88. Μέγιστον τῶν κεράτων] Thraeces cornibus bibere solitos docet lib. VII. (p. 316.) Expeditionis Cyri Xenophon et Athenaeus. VALES.

560. 91. Τὸ Μακεδονικὸν εἰπόντος] Caetera desiderantur gravi sane iactura, quae fortasse sarciri potest ex Strabonis lib. VII. (p. 463. A.) ubi de Dromichaete Getarum rege haec habet: ἐκεῖνος τοίνυν λαβὼν ζωγρεῖα Λυσιμάχου ἐπιστρατεύσαντα αὐτῷ, δείξας τὴν πενίαν τὴν τε αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔθνους, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν αὐτάρχειαν, ἐκέλευσε τοῖς τοιούτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. ταῦτα δ' εἰπὼν ξενίσας καὶ συνθέμενος φίλιαν ἀπέλυσεν αὐτόν. Ex quibus magna lux affertur huic Diodori loco. VALES. Dimissus est Lysimachus, postquam pace inita Dromichaetae Thraciae partem trans Istrum et filiam uxorem concessisset. Συνέθετο πρὸς Δρομικαίτην εἰρήνην, τῆς τε ἀρχῆς τῆς αὐτοῦ τὰ πέραν Ἰστρου παρεῖς τῷ Ἰετῇ, καὶ θυγατέρα συνοι-

λίσεας Pausan. L. I. p. 23. WESS. Reliq vide in Excerpt. Vatic. p. 49.

560. 96. Πλὴν γὰρ ἀνδρῶν δέκα καὶ τεττάρων] Confer Eclog. 10. Lib. XXI. p. 491. et Plut. Demet. p. 908., qui XIII duntaxat occisos ait, nescio an male. Id mihi quidem certe liquet, verum esse non posse, quod ibidem additur, Thebas ea tempestate οὐπω δέκατον ἔτος fuisse habitatas. Instauratae enim sunt a Cassandro anno 2. Olymp. CXVI., altera vice a Demetrio occupatae Olymp. CXXII. anno secundo, quod intervallum XX annis amplius est. WESS.

560. 99. Ὅτι Ἀγάθαρχος] Cave putes eundem esse, de quo paullo ante. Filius Agatharchi, nepos Agathoclis est, ut Ecloga 12. L. XXI. p. 492. docetur. WESS.

560. 1. Παντελῶς νέως] Verum est νέος, uti p. 562. 5. de Ptolemaeo Cerauno τὴν μὲν ἡλικίαν νέος ὦν παντελῶς. WESS. in Add.

560. 2. Ὅτι οὗτος ἱστορικὸς (Τίμαιος) τὰς etc.] Ex margine Timaei nomen in orationem inserui, secutus Suidam, qui in voce Τίμαιος omnia haec exscripsit. WESS.

561. 20. Καίτοιγε τίς οὐκ οἶδεν] Conferri meretur Polybius, quem in Timaei hac reprehensione Diodorus auctorem habet, lib. XII. 6. WESS.

561. 25. Πολλὴν τῆς Ἰταλίας τε καὶ Λιβύης τοῖς etc.] Addiderat Valesius post Λιβύης vocem μοῖραν, quam exterminavi. Ferri eius facile potest absentia, modo subintelligatur. Auctor ipsemet L. I. 4. ἐπήλθομεν πολλὴν τῆς τε Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Et L. V. 32. καὶ πολλὴν μὲν τῆς Εὐρώπης, οὐκ ὀλίγην δὲ καὶ τῆς Ἀσίας φορολογήσαντες. Haec nunc abunde sunt. Plura alias dedi. WESS.

561. 29. Αἰλία — διενηνοχέναι τοὺς ἅπαντας etc.] Vide quae de hoc genere adscripta sunt L. II. 5. WESS.

561. 30. Διὰ γοῦν] MS. διὰ γάρ. VALES.

561. 38. Ἀναληφθεῖς γὰρ ὑπὸ Ἀγαθοκλέους] Interpretoribus ab Agathocle auctus, quod ad sui libri oram non iniuria Cl. Salmasius notavit. Id enim solum vult, Calliam ab Agathocle susceptum inque gratia fuisse, uti Ctesias ἀναληφθεῖς ὑπὸ τοῦ βασιλέως ab Artaxerxe ob rei medicae peritiam in gratiam receptus L. II. 32. Ceterum omnia haec de Callia Suidas in Collectanea sua addidit voc. Καλλίας. WESS.

561. 40. Προφῆτιν τῆς ἀληθείας] Confer L. I. 2. Mox Suidas οὐ διαλέλοιπεν, quod peraeque placet. WESS.

561. 44. Πολὸν τοὺς ἄλλους ὑπερβεβλημέναι] In Suida ὑπερβεβλημέναι, pari sententia. Mos est librariis perpetuus haec verba confundere. Vide ad L. I. 58. et L. XV. 88. WESS.

561. 50. Τῷ γραφεῖ] Rectius apud Suidam legitur τῷ γραφεῖ. Porro hic Callias duobus et XX libris res Agathoclis

Siculi perscripserunt, ut ait Diodorus lib. XXI. Laudatur a Scholiaste Apollonii lib. III. Argon. initio, *Καλλίας ἐν δεκάτῳ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα.* et a Festo Pompeio in v. Roma, et ab Athenaeo lib. XII. 11. *Καλλίας ἐν ὀγδόῃ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα.* denique a Macrobio in lib. V. Saturn. cap. 19. VALES. De Callia bene Valesius. Si tamen plura velis, G. Io. Vossium Hist. Graec. L. I. 11. noli negligere. Reddit eiusdem nomen Scymno Chio v. 125. vir magnus, nescio an male. WESS.

561. 53. *Ὅτι οἱ μισθοφόροι*] Mamertinos, nequam homines, esse, ex Eclog. 13. L. XXI. videbis. WESS.

561. 60. *Φυλαττομένου εἰς Πέλλαν*] Non oblitus est Plutarchus de Lysimacho memorare, Seleuco, ut Demetrium occideret, per legatos ingentem pecuniam offerente, at Demetrium non Pellae, sed in Chersoneso Syriae asservatum adfirmat Vit. Demet. p. 914.; nec pugnat tamen contrariusve Diodoro est: eadem enim urbs Chersonesus Syriae, Pella et Apamea. Stephanus de Apamea Syriae, *ἐκλήθη καὶ Χερσόνησος ἀπὸ τῆς περιοχῆς τῶν ὑδάτων, καὶ Πέλλα ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ.* quibus gemina, uti viri docti noverunt, Eustathius ad Dionysium v. 918. WESS.

562. 73. *Ὡς ἂν γεγαμηκότος αὐτοῦ Στρατονίκην* etc.] Id quidem verum. Sed Seleucum serio cogitasse de Demetrio in Macedoniae regnum restituendo merito dubites. Vide potius Plut. Demet. p. 914. et seqq. WESS.

562. 76. *Ὅτι εἰς τὸ Ῥήγιον ἀπέστᾶλη*] Vide Eclog. 2. lib. XXII. p. 494. WESS.

562. 88. *Ἐξαργυρισάμενος τὰς τῶν — κτήσεις*] Conf. virum longe doctissimum ad Xenophont. Ephes. in Miscellan. Observat. Vol. V. p. 54. Tritum verbum est de rebus, quae argento permutantur. Parthen. Erotic. cap. 8. *ὁ Ξάνθος ἐξαργυρίσατο μέρος τῶν ὑπαργμάτων καὶ κατασκευασάμενος χρυσοῦς χιλίους.* In Polybio Excerpt. p. 1466. extorquendae pecuniae vim exprimit, *ἐπειδὴ δὲ πάντας ἐξαργυρίσαντο κατὰ τὸ δυνατόν, postquam omnes pro virili spoliarent pecunia.* Et Ioseph. Ant. Iud. L. XIV. 14. 6. *ἀποχρώντως ἤργυρισαντο τὸν Ἀντίγονον.* quibus gemina L. I. Belli Iud. cap. 15. 2. WESS.

562. 1. *Ἀπάντων (ἐτοίμων) ὄντων πρὸς ἀπόστασιν*] Secunda vox Valesio debetur, quae si abesset, sententia eadem foret. *Εἶναι πρὸς τι* vel *πρὸς τινι* dicuntur, qui illi rei student. *Πρὸς Θρήνοις ἦν* Heliodorus L. X. p. 509., *πρὸς ἄλλοις μείζουσιν ὧν κατέλυσε τὸν βίον* Strabo L. X. p. 699 etc. WESS.

562. 4. *Ὅτι Πτολεμαῖος ὁ* etc.] Hic est Ptolemaeus Ceraunus, Ptolemaei Lagi filius, qui occiso Seleuco rex Macedoniae ab exercitu declaratus est Lysimachiae, cumque biennium magna cum crudelitate regnasset, tandem a Gallis acie superatus ac foede truncatus est Olympiade cxxiv. anno 4. non autem 2. ut perpe-

ram ponit Eusebius, qui obitum Cerauni biennio ante Seleuci mortem collocat, cum tamen Ceraunus Seleucum occiderit, eoque occiso biennium in Macedonia regnaverit, ut docet Memnon. c. 14. et Appianus et Dexippus. Certe Diodorus hanc Cerauni cladem post occupatum a Decio Rhegium collocat. Haec autem Decii perfidia accidit anno 3. dictae Olympiadis, cum Pyrrhus a Tarentinis missa legatione accitus in Italiam fuisset. VALES.

562. 10. 'Οτι Ἀπολλόδωρος] Quo astu hic Cassandreae tyrannidem occupavit fuse narrat Polyaeus lib. VI. 7. Strategematum. VALES.

563. 14. Καὶ τὸ αἷμα κερύσας οἴνω] De barbaro hoc ritu multa H. Grotius in Matth. c. XXVI. 27. Puer, quem tyrannus mactavit, cuiusque viscera coniuratis apposuit, *Callimeles* erat: comederunt cupide carnem pueri, sanguinemque, nigro vino mixtum, biberunt, ut τῇ κοινωνίᾳ τοῦ μιάσματος τὸ πιστὸν τῆς ἐπιθέσεως confirmaretur, ut scribit Polyaeus. Bene ergo οἱ καταθρόνους ἀνθρώπους ἐπὶ τυραννίσι καὶ συνωμοσίαις, ὡς Ἀπολλόδωρος de crudelissimo hoc homine Plut. Ser. Num. Vind. p. 556. D., et Aelian. de An. L. V. 15. Ἀπολλόδωρος ὁ τῶν Κασανδρέων λευστήρ i. e. φθορεὺς parricida: nam interpretis latro vim vocis non exhaurit. Legendus est N. Heinsius ad Ovid. L. II. Pont. IX. 43., ubi plura. WESS.

563. 31. 'Οτι τὰς Αἰγέας διαρπάσας] Historiam hanc narrat Plutarchus in Pyrrho (p. 400. D.) τῶν δὲ Αἰγαίων κρατήσας ὁ Πύρρος: quae interpretes sic reddidit, *Aegaeos ubi habuit in potestate*, cum *Aegeas* vertere debuisset, quod est oppidum Macedoniae. Ptolemaeo *Αἰγαία*, Plinio et Solino *Aegae*, cui oppido a se condito Caranus ex re nomen dedit. Oraculo enim iussus ibi urbem condere, ubi capras residentes vidisset, quas αἶγας Graeci vocant, ita urbem hanc nominavit, ut docet Solinus et Iustinus lib. VII. 1. Ad illud oraculum alludit Dio Chrysostomus Orat. IV. (p. 70. C.) de Regno, in qua Diogenes Alexandrum Macedonem sic affatur: ὡσπερ ὁ πρόγονός σου Ἀρχέλαος ὅς ἤλθεν εἰς Μακεδονίαν αἶγας ἐλαύνων. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐγέλασε, καὶ ἔφη, τὰ περὶ τὸν χορησὸν, ὃ Διόγενες, λέγεις. Cum Dione consentit Hyginus fab. 219. et Archelao Temeni filio id adseribit. *Inde, inquit, profugit ex responso Apollinis in Macedoniam capra duce, oppidumque ex nomine caprae Aegaeas constituit.* VALES.

563. 33. Οἱ δὲ πνθόμενοι τινῶν etc.] Adstruxerat Vales. praepositionem scripseratque παρὰ τινῶν, quam ego, ut Salmasius voluerat, delevi. Sine ea oratio bene constat. Dubito etiam an male corripiatur Plutarchi interpretes: certe quae statim adduntur τὰ τε ἄλλα χαλεπῶς ἐχρήσατο τοῖς ἀνθρώποις cives Aegarumque incolas requirunt. Mitto addere, *Αἰγαίους* urbis eius habitatores dici, oppidum *Αἶγας* aut *Αἰγέας*. WESS.

563. 34. Τοὺς βασιλικοὺς τάφους] Aegis erant Mausolea regum Macedoniae ex instituto Perdiccae, qui primus Macedonum rex fuit, ut docent Plinius ac Solinus, et Iustinus in lib. VII. 1. VALES. Planissime Diodorus L. XIX. 52. ἔτι δὲ Κόνραν — ἔθαψεν ἐν Αἰγαῖς, καθάπερ ἔθος ἦν τοῖς βασιλεῦσι. WESS.

563. 37. Διείλοντο] MS. διέλιαντο. VALES.

563. 43. Τῇ μὲν γὰρ τῶν ἡμερῶν κατηγορίᾳ etc.] Vide Eclog. 12. lib. XXIII. p. 504. WESS.

564. 75. Σὺν τοῖς ἐν ταῖς ναυμαχίαις ἀπολλυμένοις] Legebatur in veteri Codice ἀπολυμένοις, e quo Vales. ἀπολομένοις, Salmasius ἀπολλυμένοις, quod et ego amplexus sum, extudit. WESS.

564. 81. Τῆς γὰρ προὔπαρχούσης αὐτῶ etc.] Eclog. 13. L. XXIII. ἀντὶ μὲν τῆς προὔπ. — πολλαπλασίας τὴν — ἠλλάξατο. Quod de annis xv, quibus bellum fuerit continuatum, praecessit, annales adfirmant. Fuisse tamen videtur καὶ ἐκ τοσαύτων νηῶν συνεστηκότας: nam quod vulgo legitur, pravum est. WESS.

564. 96. Ἐκαστος γὰρ ἐθαύμαζε etc.] Sic schedae manuscriptae. Valesius ἕκαστος γούν. maluit, Salmasio haud iniuria inprobante. Locus distinguendus ita est, ἐπιφανείας — διαδοθείσης, (ἕκαστος γὰρ ἐθαύμαζε τὴν τάνδρὸς ἀρετὴν, εἰκότως) παράδοξον ἐφαίνεται πᾶσιν etc. Nam alterum γὰρ, quod post παράδοξον sedem occupaverat, delendum est, ex prior inprudenter iteratum. WESS.

564. 2. Ἐν πόλει μικρᾷ συμπεφευγότας] Cuiusmodi esse ex Polybio L. I. 34. videbis. WESS.

564. 5. Continuantur haec Exc. Hoesch. p. 504. 63.

564. 7. Ὅτι Ἀμίλλας] Vide Suidam in Ἀμίλλας. Mox Salmasius καὶ Καρχηδόνιος: tum, ut scripto erat in libro, Καρχηδονίων οὐ μόνον ὄντες τῶν προτέρων. Neutrum sequor. WESS.

565. 20. Ὡν δὲ φύσει παράθερμος] Suidas in Παράθερμος haec habet: Ὡν δὲ φύσει παράθερμος καὶ παρακεκνηκῶς πολλὰ διώκει μανίᾳ προσεμφερῶς. τοσοῦτον δ' ἀφροσύνη διενεγκῶν τῶν ἄλλων, τῶ μὴδ' ἐκ τῆς πείρας δύνασθαι διδαχθῆναι, τοῦ πρώτως ἐπιβάλλομενον σφαλῆναι. Quae hinc esse excerpta atque adeo instauranda quisque videt. WESS. in Add.

565. 24. Τὰ τε χῶσματα — κατεσκεύαζε] Diodorus χῶματα scribere solet. De Clodii insolentia et vanitate vide Eclog. I. L. XXIV. p. 507., atque ibi τὰς ἀρίστους ναῦς ἐξήρητισε διακοσίας refinge: nam ἐξήρητησε, quod nescio quomodo relictum istic sit, aliud est et pravum. WESS.

565. 30. Τοὺς δὲ συμμάχους ῥαβδίῳις ἐμαστίγον] Ex hoc loco videtur confici, Consuli aut Praetori ius haud fuisse in socios nominis Latini, praeter virgarum admonitionem. Tamen

Polybius lib. VI. c. 35. potestatem in socios Praefectis sociorum nominis Latini competisse ait, quemadmodum Tribunis in milites Romanos. Quo loco, *μιστιγῶν* tantum Polybius, non etiam *ξυλοκοπιῶν* dixisse consulto mihi videtur, eo quod fustuarii poena in socios non exercebatur. Ceterum Consuli ac Praetori ius vitae ac necis in Praefectos sociorum fuisse satis constat ex Papirii Cursoris exemplo in Praenestinum Praetorem, apud Livium lib. IX. c. 16. quod tamen postea lege Livia sublatum videtur, qua vetitum est ne in militem nominis Latini virgis animadvertere liceret, ut ait Plutarchus in Gracchis p. 838. E. Hinc explicandus est locus Sallustii in Iugurthino c. 69. *Turpilius verberatus poenas capite solvit. nam is civis e Latio erat.* VALES. Ostendit hic locus in cives aliter atque in socios fuisse animadversum, non item leniorem sociorum fuisse poenam: ex Polyb. VI. 35. id confici quoque non potest: nam cum de tribuno *κίριος δὲ ἐστὶ*, inquit, *καὶ ζήμιων ὁ χιλίαρχος, καὶ ἐνεχυριάζων καὶ μιστιγῶν. τοὺς δὲ συμμάχους οἱ πραιίεκτοι*, aequat tantum tribuni et praefecti in suos auctoritatem et dignitatem; alioqui, quia *ξυλοκοπιῶν* non dicit, sequeretur ne fustuarii quidem poena legionarios potuisse plecti. Livia illa lex si valuisset, de qua re dubito, abstulisset virgas et fustes sociorum tergis. Turpillio certe nil profuit, *qui verberatus poenas capite solvit*, quia *civis e Latio* erat: gravius utique punitus quam cives Romani, etsi similis culpae rei. Fuisse vero in milites, qui cives non erant, in pari delicto gravius animadversum, quam in cives Romanos, Scipio ad Numantiam ostendit; *quem enim militem extra ordinem apprehendit, si Romanus esset, vitibus, si extraneus fustibus cecidit*, ut est in Epitoma Livii LVII., ubi omnino Cl. Dukerus est conferendus. WESS.

565. 43. [*Ὅτι ὁ Ἄννων μεγαλεπίβολος ὢν etc.*] Vide superius ad L. I. 19. II. 7. V. 48. *Μοχ πολλὰ καταπράξεσθαι* iustum putares, nisi scriptoribus ipsis aliud visum esset. WESS.

565. 50. [*τὴν Ἐκατόμυλον*] Urbs est in Africa, quam Hanno magnus in Carthaginis ditionem redegerat, ut narrat Polybius lib. I. cap. 73. *προσθησάμενοι τὸν Ἄννονα στρατηγὸν διὰ τὸ δοκεῖν τοῦτον καὶ πρότερον αὐτοῖς τὰ κατὰ τὴν Ἐκατοντάμυλον τῆς Αἰβύης καταστρέψασθαι.* Condita est ab Hercule, ut narrat Diodorus libro IV. 18. VALES. Polybii *Ἐκατοντάμυλον* firmare possunt

Γείτονες ἀγχιθυροὶ Ῥώμης ἑκατονταπόλιο in Epigrammate Herodis Attici. Nec desunt tamen praesidia Diodori *Ἐκατομύλω*. Promiscue *Ἐκατοντάμυλον* et *Ἐκατόμυλον* dixerunt, ut Cl. Salmasius exemplis ad eam Inscriptionem p. 21. patefecit. WESS.

566. 58. [*Πάντων ὄντων σαπιλῶν*] Valesius *πάντων τῶν*

δαμιλῶν maluit. Tu distingue haec a superioribus, nec mutatione opus erit. Vid. et L.V. 13. WESS.

566. 60. *Ἡ μήτηρ τῶν νεανίσκων*] Matrem Atiliorum intelligit, viduam Atilii Reguli, eius qui a Carthaginiensibus captus et crudeliter occisus fuerat. Quod cum accepissent Romani, nobilissimos e captivis Carthaginiensium Atilii liberis excrucianos et necandos vicissim tradiderunt, ut scribit Zonaras p. 62. (p. 297. ed. Venet.) Quare videndum sintne ii Bostar et Hamilcar, de quibus Diodorus hic loquitur. VALES.

566. 61. *Καὶ νομίσασα δι' ἀμέλειαν* etc.] Ex hoc loco concluditur, M. Atilium morbo mortuum esse, non vero sub carnificum tormentis, ut clamat Silius Italicus, poëtica calamitatem hanc deflens, sequutus T. Livium, si vera est Epitome L. XVIII. At maiorem fidem meretur Diodorus in hoc negotio, quippe Siculus, qui Carthagini vicinæ negotia potuit melius cognoscere. Sed de eo infra amplius dicemus in notis ad Appianum. PALM. Non videntur vero affinia eruditissimo Palmerio, quae Romani scriptores de palpebris Atilio resectis nequeque viri crudelissima memoriae prodiderunt. Caussas fuse dedit Exercitat. p. 152. Iluc autem evadunt: Polybium, qui belli Punici I. historiam copiose narravit, Atilii captivitatem diligenter attigisse, de atroci vero hoc supplicio ne verbum quidem fecisse, nec quidquam etiam de itu eius Romam versus redituque: probabile esse, consulto haec omnia reticuisse Polybium, ne cogeretur fidem historicam fallere narrando fabulam, quae Romae probabatur, vel Romanorum odium incurreret, si contrarium recepto apud eos rumori traderet. Ad hoc Diodorum diserte perhibere, Atilii viduam ea fuisse opinione, Poenorum negligentia maritum suum periisse, de inmani isto supplicio nec eam nec filios quidquam produxisse. Itaque ex hoc Diodori loco et Polybii silentio confici posse, totam de M. Atilii supplicio tragoediam ad pulpita amandari debere et a veritate historica longe aberrare. Quae quidem prudenter a viro praeclaræ eruditionis esse disputata, nemo diffitebitur. Haec certe Diodori atrocissimam istam Atilii necem redarguunt aperte. Id probare non possum, quod Poenum, cui hic *Βοδόστωρ* nomen, Valesius et Palmerius eundem esse censeant ac Bostarem: Diodori Bodostor Romae insignita viduae Atilii crudelitate decessit, Bostar Carthaginiensis finito bello Punico I. in Sardinia interfectus est apud Polybium L. I. 79. Haud quoque scio an male mutetur *ἐποίησε τοὺς γιῶνς* in *ἐπεισε* a duumviris istis. Memini in superioribus similem Diodori locum tractare et contra vim tueri: suum tamen cuique arbitrium relinquo. WESS. *Βοδόστωρ* hic *Οὐδοόστωρ* scriptus redit Exc. Vat. p. 60. 2. ed. Lips.

566. 99. *Ὁν τηλικούτων ἐπειράθησαν ἀτυχημάτων* etc.] Confer Eclog. 1. Lib. XXV. p. 509. WESS.

567. 8. *Τὴν τῶν νεκρῶν ἀναίρεσιν ἀποούμενοι*] Gisgonis

et Carthaginensium ad septingentos, quos inmani crudelitate mutilatos et excarnificatos coniurati contrucidarunt apud Polybium L. I. 80. WESS.

567. 9. *Οἱ δὲ περὶ τὸν Σπόνδιον*] Spondium Campanum Polybius hunc vocat libro primo (cap. 69.) qui de huius Libyci belli historia consulendus est. VALES.

567. 17. *Εἰς τὴν Καρχηδόνα*] Polybius L. I. 81. *εἰς Καρχηδονίους*: in codice Augustano *εἰς Καρχηδόνα*, quod verum esse, haec Diodori adfirmant, bene Io. Henr. Boeclero Lect. Polybian. p. 25. monente. WESS.

567. 27. *Ἰππακρῖνοι*] Hos *Ἰππακρίτας* Polybius libro primo (c. 70. 73.) semper appellat. Urbs ipsa Hippagreta ab Appiano dicitur in Libycis p. 111. quam moenibus, arce et portu Agathocles olim instruxit, media inter Carthaginem atque Uticam. Eius incolas ibidem *Ἰππακρετίους* nominat. Sigismundus Gelenius, Appiani interpres, *Hipponem Zaritum* vertit, quod plane confirmat Zonaras p. 115. (352.) ubi *Ἰππῶνα* eandem urbem vocat, quam Appianus *Hippagretam*. Quod si ita est, fallitur certe Appianus qui id oppidum inter Uticam et Carthaginem medium esse dicit, cum ipsa potius Utica media inter Hipponem sit atque Carthaginem. Suspiciatus sum aliquando *Ἰππακρίτας* ab *Ἰππον ἄκρα* dictos esse cuius meminit Ptolemaeus in Africae descriptione, idque plane confirmat Stephanus Grammaticus, *Ἰππούακρα πόλις Αἰβύτης ὁ πολίτης Ἰππακρίτης*. Fuerunt autem duae huius nominis urbes in Africa, teste Diodoro lib. XX. 54. VALES. Vide quae disputavi ad L. XX. 54. et 57. WESS.

567. 32. *Ἀμίλκας καὶ ὁ Βάρκας*] *Lege ὁ καὶ Βάρκας*. VALES. *Ἀμίλκας καὶ ὁ Βάρκας*] Ex sequentibus patet de uno solo viro hoc loco mentionem fieri: utitur enim semper numero singulari *παρασχόμενος* et *πολιτευόμενος*, et sic semper. Ideo corrigendus est hic locus, quod facillime fiet legendo *ὅτι Ἀμίλκας ὁ καὶ Βάρκας*. Nam binominis fuit Hamilcar ille: testis Aemilius Probus sive Cornelius Nepos in eius vita, quae sic incipit: *Hamilcar Annibalis filius cognomine Barca*. Et Polyb. lib. I. c. 56. *οἱ δὲ Καρχηδόνιοι μετὰ ταῦτα στρατηγὸν καταστήσαντες αὐτῶν Ἀμίλκην τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον*. et passim apud auctores et ipse Diodorus infra Excerpt. horum p. 282. *Ἦν γὰρ εἰς Ἀμίλκα τοῦ Βάρκα μὲν ἐπικαλούμενον*. PALM. *Ἀμίλκας ὁ καὶ Βάρκας*] Certissima virorum praestantissimorum est coniectura, neque adeo veritus sum ex eorum opinione locum instaurare. Lege, si operae putaveris, not. ad Eclog. I. Lib. XXV. p. 510. et p. 564. WESS.

568. 52. *Κεχορηγημένος δὲ ὑπὸ τῆς φύσεως ἀγχινοία*] Annibalem egregio a natura ingenio fuisse instructum, idque cum multo usu et virorum eruditorum praeceptis haud parum adauxisse

atque exornasse Dio Cassius agnoscit in Excerpt. Vales. p. 593. Adde et Clarissimi T. Hemsterh. ad Lucian. D. Mort. XII. 3. notas. WESS.

568. 61. Δωρίμαχος] De hoc Dorimachi scelere vid. Polybium in lib. IV. 67. (p. 460. ed. Gron.) VALES. In Polybio Δωρίμαχος, quod ego verius arbitror, tametsi Codex Augustanus Diodori scripturae consentiat. WESS.

568. 66. Τρυφῆς γὰρ συνεχοῦς καὶ μαλακῆς etc.] Eadem haec de Annibalis exercitu, Campanis deliciis vehementer infracto, Eclog. 8. lib. XXV. p. 514. WESS.

568. 73. Μᾶλλον] Ἦ addidit Vales. ante μᾶλλον. Salmas. post id vocabulum posuit: cui adsentior. WESS.

568. 79. Ἀδελφούς μὲν ἀδελφοῖς et seq.] Valer. Maxim. L. IX. 2. 2. Ext. Quos vero in castra perduxerat (Annibal), paria fere fratrum et propinquorum iungens, ferro decernere cogebat: neque ante sanguine explebatur, quam ad unum victorem omnes redegisset. A quo non dissentit Zonaras Annal. L. IX. p. 316. ed. Venet. At Polybium si adieris, videbis prudentissimum scriptorem Excerpt. p. 1386. in ambiguo esse, utrum Annibalis indoli avara et crudelia, quae a Romanis aggerantur, facinora tribuat an amicis, qui circa eum fuerunt. WESS.

568. 84. Πυρὸς γὰρ αὐτοῖς προσαγομένου] In schedis πρὸς Valesius invenit, Salmasius πυρός. Credo compendio vocem fuisse scriptam, atque inde venisse istam discordiam. Similis scriptura, in alio tamen genere, haec sacri Oratoris verba inter Io. Chrysostomi Opera T. XII. p. 420. B. obscuravit: Μαῦλος γοῦν εὔρε πρὸς τὰ αἰρετικὰ ζιζάνια, ἀρχὴν μὲν λαβόντα, οὐδέποτε δὲ παρῴησιαν δεξόμενα. Dederat auctor πρῶτος, nec aliud librarii voluerunt suo πρὸς, quod fraudi editoribus fuit. WESS.

568. 90. Γέλωνος καὶ Ἰέρωνος] Gelo Hieronis Syracusanorum regis filius fuit, sed cum ante patrem mortuus esset, regnum ad Hieronymum Hieronis nepotem Gelonisque filium pervenit. quare in his Excerptis male Gelo rex appellatur. Habuit porro hic Gelo in matrimonio Nereïdem Pyrrhi Aeacidæ filiam, ut docet Polybius c. 1. Legationum et Pausanias in lib. Eliac. II. 12. et Iustinus lib. XXVIII. 3., qui post obitum Pyrrhi has nuptias celebratas esse manifeste docet. Itaque errat Pausanias, qui vivente adhuc Pyrrho id factum innuit his verbis: οὗτος ὁ Ἰέρων ξενίαν πρὸς Πύρρον τὸν Αἰακίδου, καὶ ὁμοῦ τῇ ξενίᾳ καὶ ἐπιγαμίαν ἐποιήσατο Γέλωνι τῷ παιδὶ Νηρηΐδα ἀγαγόμενος τὴν Πύρρον. Decessit e vita Pyrrhus Olymp. cxxvi. Hieronymus vero Gelone ac Nereïde genitus, Hieroni successit Olymp. cxi. admodum puer, ut docet Polybius ac Diodorus. Quod si vivo adhuc Pyrrho Nereïcis Geloni nupsit, fieri non potest, ut ex iis ortus Hieronymus sexaginta post annos puer ad regnum accesserit, xv annos natus. Ea enim aetate avo successit, ut docet Livius lib. XXIV. 4. Verum itaque est quod dixi, Nereïdem diu post Pyrrhi obitum Ge-

Ioni nupsisse. Sed nec in eo tantum ibi fallitur Pausanias, qui Hieronem Hieroclis filium a Dinomene occisum esse scribit, cum tamen ex Polybio ac Livio et Luciano in Longaevis satis constet Hieronem ex morbo decessisse. Sed fortasse in Pausaniae codicibus lacuna est, et Hieronymi nomen desideratur, qui a Dinomene est occisus. Certe Dinomenem inter coniuratos nominat Livius lib. XXIV. 7. VALES.

568. 95. Ἐξετρόπη πρὸς τρυφήν — καὶ τρυφ. ὀμότητα] Inhumanam crudelitatem Livius aliique Hieronymo adscribunt, Polybio non usque quaque adsentiente, cuius de puero hoc rege prudens iudicium lege Excerpt. p. 1368. Pausaniae errorem non reliquit intactum doctissimus Kuhnus. WESS.

569. 97. Γυναικῶν ὑβρεις] Intemperantiae Hieronymi hoc vel maximum indicium sit, quod publicum quoddam prostibulum, cui nomen erat Pitho, uxorem duxerit ac reginam declaraverit, ut scribit Eumachus Neapolitanus lib. II. rerum gestarum Hannibalis (apud Athen. XIII. p. 577.) VALES.

569. 3. Μετὰ τὴν Ἱερωνύμου τελευτήν] Vide T. Livium lib. XXIV. 25. ubi haec fuse et elegantissime narrantur. VALES.

569. 8. Τοῦ Σεμπρονίου] Idem narrat T. Livius lib. XXV. 17. qui tamen quosdam de Gracchi sepultura dissentire scribit. VALES.

569. 16. Καὶ φιλανθρωπῶς περιστέλλας] Credo Valesium scriptoris sententiam optime expressisse cineres in urna conditos. Annibal certe Sempronium ἔθαψεν καὶ τὰ ὅσα Ῥωμαίοις ἐπέμψεν in Appian. Annibal. p. 577. Namque ἔθαψεν nihil illic aliud indicat quam ignium sepulturam, ut alias ostensum fuit. Idem Marcelli ossa urnae indita et recondita ad filium remisit, teste Plut. Marcel. p. 316. et Appiano Annibal. p. 589., humanitatis haud oblitus. WESS.

569. 22. Καταλύσαντες τὸν Αἰβυζὸν πόλεμον] Id bellum esse, quod primo Punico defuncti in mercenarios et Afros sumere Carthaginienses coacti sunt, ex Polybio L. I. 70. nemo ignorat. De Micatanis Numidis nil legere memini praecipuum. WESS.

569. 28. Ὅτι οὐκ εἶασε τὴν τοῦ ἀνδρός — ἀνεπισήμαντον] Aemulatur apertissime in his omnibus Polybium L. XI. 2., quem contulisse non pigebit. WESS.

570. 46. Πέλοπα τὸν Λυζούργου] Lycurgus mortuo Cleomene rex ab Ephoris per ambitum constitutus fuerat Olymp. CXL. ut docet Polybius lib. IV. 35. Huius filius Pelops a Diodoro hic nominatur. Cuius etiam meminisse mihi videtur Livius lib. XXXIV. sub finem in Oratione Titi Quintii ad Nabim. *Amicitia et societas nobis nulla tecum, sed cum Pelope rege Lacedaemoniorum iusto ac legitimo facta est. Cuius ius tyranni quoque qui postea per vim tenuerunt Lacedaemone imperium usurpant, sicut tu quoque hoc Macedonico bello fecisti.* VALES. Pe-

lopem, Lycurgi F., Spartanorum regem fuisse, laud certo constat. Machanidas certe, qui sublato Lycurgo Spartanos tyrannide pressit, regem Lacedaemone tolerasse non videtur: si tamen, regis umbra fuit puer Pelops; quem cum Nabis principio tyrannidis interfecerit, merito viri eruditi ad Livii XXXIV. 32. dubitant de Pelope isto Livii et Valesii coniectura. Nabis amicos et tyrannidis satellites describit Polyb. L. XIII. 4. WESS.

570. 61. *Πρὸς αὐτοὺς τὰδικήματα — ἤξεν*] Obscurius Interpres: verebantur Rhodii, ne Cretensium piratarum scelera et rapinae suis quoque civibus detrimento forent. Itaque ut saepe alias bellum in raptos istos susceperant. Vide p. 290. Excerptor. horum. WESS.

570. 64. *Πλημῆμιος*] Paulum ab hac narratione variat Titus Livius lib. XXIX. 8. VALES.

570. 72. *Ἐγκαλοῦντες τὸ πλημμέλημα*] *Τῷ Πλημηνίῳ*, quod H. Valesius ex vulgato extudit, si non verum, elegans certe est. Alioqui *ἐγκαλοῦντες αὐτῷ τὸ πλημμέλημα* praestitisset. WESS.

570. 77. *Ἐκ τῆς Ἰταλίας*] *Σικελίας* legendum esse arbitror, quod et in interpretando sum secutus, idque confirmat Dionysius Halic. lib. XX. et Livius lib. XXIX. 18. in oratione illa Locrensium: *Fanum est apud nos Proserpinae, de cuius sanctitate credo aliquam famam ad vos pervenisse Pyrrhi bello: qui cum ex Sicilia rediens Locros classe praeterveheretur etc.* VALES. Mihi dubium non est, quin verissima sit H. Valesii haec emendatio. Egregie firmatur a Dionysio Excerpt. Peirese. p. 542. et Zonara Ann. lib. VIII. p. 285. WESS.

571. 3. *Τὸν Πλημῆμιον ἔδησεν εἰς ἄλυσιν*] Variatum in annalibus fuisse de Pleminii poena testis Livius est L. XXIX. 21.; cui adiungi potest Appianus Annib. p. 593. WESS.

571. 12. *Τοὺς ἔχοντάς τι τῶν Φέρσεως χορημάτων*] Ineptum est *Φέρσεως*: verum *Φερσεφάττης*, quod Valesius substituit, aut *Φερσεφόνης*, uti apud Appianum scribitur. WESS. *Φέρσις* nomen mulieris est in columna apud Böckhium Inser. I. p. 40. Quod an pro *Φερσεφόνη* sic dici potuerit videndum est.

571. 22. *Ἐν ἐλευθερίᾳ φυλακῇ*] Liberalem custodiam sive *ἄδεσμον* intelligit, de qua Lipsius ad Taciti Ann. L. VI. 3. WESS.

571. 25. *Ὅτι Σοφόνβα*] Sic in exemplari scriptum fuit, quod mutare nolui. A Dione et Zonara *Σοφωρίς* dicitur. Eam prius Masinissae nuptam fuisse ait Diodorus, quod confirmat etiam Appianus in Libyco (p. 10.). certe desponsam primo a patre Masinissae fuisse testis est Zonaras, eumque nihilominus Syphaci contra fidem Masinissae datam copulata fuisset, eam ob causam a Poenis Masinissam defecisse. VALES. *Ὅτι Σοφόνισβα*] Sic editum reperio: itaque invito Valesio nobilissimae feminae suum

nomen rediit, quod mutare nolui. De Appiano quod Valesius scribit, ab eo Sophonisbam Masinissae nupsisse prodi, id secus est: desponsam illi fuisse refert. WESS. De Σοφόνβα v. Schweigh. ad Appian. vol. III. p. 406.

571. 34. Καὶ παρεκελεύσατο φυλάττειν] Furiam pestemque vocabat, quae omnibus delinimentis animum suum averterit atque alienarit: perditoque sibi atque afflicto hoc in miseriis solatii esse, quod in omnium inimicissimi sibi domum ac penates eandem furiam ac pestem transisse videat, in Livii L. XXX. 13. At apud Appianum Bell. Punic. p. 24. ad Scipionem Syphax, σοὶ δὲ παραινώ — φύλαττε Σοφονίσβαν, μὴ Μασσανάσῃν ἐς ἃ βούλεται μεταγάγη etc., quae ad hunc mire sunt apposita locum. WESS.

571. 40. Φάρμακον — τῇ γυναικὶ (διδούς) πιεῖν etc.] Deesse bene vidit Salmasius vocem, quam uncis circumdedi: sine ea oratio non constat. Ceterum praesenti Sophonisbae id poculum a Masinissa fuisse praebitum negat Livius L. XXX. 15. Aliter tamen Appian. Punicor. p. 25. WESS.

571. 42. Πρὸς τοὺς ἐπταικότας] Numidas intelligo, qui in Syphacis exercitu fuerant, quos Scipio in gratiam Masinissae benigne tractavit, et Senatus tandem Masinissae remisit. Livius lib. XXX. 17. VALES.

572. 51. Εἴ τινα βούλοιντο λαμβάνειν etc.] Non praeteriit Appianus extremo Annibal. libro hanc ingrati ducis atrocissimam crudelitatem, neque reticuit, dissentiens tamen, Livius L. XXX. 20. WESS.

572. 65. Τὸν ναύαρχον παρεκελεύσαντο] Asdrubalem, qui classi praecerat, sicut Polybius, haec fusius referens L. XV. 2., et ex eo Livius L. XXX. 25., prodiderunt. WESS.

572. 70. Conf. Exc. Vatic. p. 71. 2.

572. 79. Δικαίναρχον τὸν Αἰτωλὸν] Hic ad huiusmodi latrocinium a Philippo missus in statione quam navibus suis subducendis elegerat duas aras posuit, alteram impietatis, iniquitatis alteram. Tandem una cum Scopā Aetolo Alexandriae tortus occisusque est, ut refert Polybius lib. XVII. in fine. VALES.

572. 86. Ἐρακλείδην τινὰ Ταραντῖνον εἶχε] Hominem si penitus cognoscere velis, Polybium adi L. XIII. 2.; is eum ex virtutibus suis ornavit egregie. WESS.

572. 91. Πρώτους τοῦ συνεδρίου] Erant apud Macedones quidam Senatores, quos συνέδρους vocabant, ut ex Polybio docet Livius lib. XLV. 32. Senatores, quos synhedros vocant, legendos esse, quorum consilia resp. administraretur. Polybius legat. 115. ὅς κατασφάξας ἐν τῷ Φακῷ τοὺς συνέδρους, ἔφυγεν ἐκ τῆς Μακεδονίας. VALES.

573. 4. Ἀντίλοχος δὲ τὸ κατὰ τὴν Ἐλυμαίδα etc.] Vide post pauca p. 298. horum Excerptor. Habet autem Diodorus hanc

rerum Philippi et Antiochi inter sese comparationem ex Polybii acmulatione; cuius L. XV. 20. lege. WESS.

573. 5. *Συλᾶν ἐπιλαβόμενος*] Ordo et sententia verborum postulant sibi *ἐπιβαλλόμενος*. Ita L. XVIII. 50. *τῶν ἐν ἔξουσίαις ὄντων ἰδιοπραγεῖν ἐπιβαλλομένων*. et c. 64. p. 305. *καὶ διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς ἐπιβαλλομένους πολιορκεῖν τὴν φρουράν*. ut insuper adiungam haec a librariis confundi saepe, non opus videtur. Conf. L. XVIII. 4. p. 260. WESS, in Add.

573. 14. *Ὡσπερ ἀπὸ παραγραφῆς*] Idem videtur esse ac si diceret *ὥσπερ ἐκ παραθέσεως*. nam Diodorus Antiochi Magni ac Philippi facinora inter se conferebat, quibus aequalem a Diis redditam esse mercedem dicit. VALES.

573. 24. *Τὸ τε Νικηφόριον*] Lucus erat prope Pergamum, *τὸ Νικηφόριον ἄλσος* in Strabonis L. XIII. p. 926., ab Eumene consitus, multisque Deorum fanis refertus, et Nicephorio inprimis, sive Iovis *Νικηφόρον* templo, ut recte opinatur Ampl. Cuperus ad Lactant. Mort. Persec. c. 44. p. 234. Meminit eius saepe Polybius L. XVII. 2. 6. et seq. Livius etiam L. XXXII. 33. Statim *παρώρησε* scriptum a Diodoro fuisse arbitror. WESS.

573. 31. *Κατέστρατοπέδενσεν ἐπὶ τὸ Κυνόσαργες*] *Castra ad Cynosarges (templum Herculis, gymnasiumque et lucus erat circumiectus) Philippus posuit. Sed Cynosarges, et Lyceum et quidquid sancti amoenive circa urbem erat, incensum est: dirutaque non tecta solum, sed etiam sepulcra: sic Livius ex fonte Polybiano, unde et Noster hausit, L. XXXI. 24. Mox εἰς Ἀθήνας*, quod in membranis erat, mutari non debuerat. WESS.

573. 43. *Παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν*] Livium vide L. XXXII. 5. WESS.

573. 55. *Ἀριστομένη τὸν ἐπίτροπον*] Narrat Plutarchus in dialogo quomodo discernendus ab adulatore sit amicus (p. 71. C.), Aristomenem tutorem Ptolemaei, cum regem obdormiscentem in conspectu nescio cuius legati excitasset, calumniatoribus ansam dedisse. Qui regi assentantes aiebant, si post tot et tanta quae sustineret negocia, post tot vigilias, quas reip. causa ferret, interdum in somnum delaberetur, haudquaquam coram tot exterarum gentium hominibus obiurgandum regem esse. Quibus verbis incitatus Ptolemaeus venenatam potionem ad Aristomenem misit, eamque haurire illico iussit. Huius Aristomenis meminit Polybius lib. XVII. in fine. VALES.

574. 56. *Καὶ πάντα καλῶς διοικηκότα*] Non dissentit Polybius, cum de Aristomene hoc Acarnane, *γενόμενος κύριος τῶν ὅλων πραγμάτων, κάλλιστα καὶ σεμνότετα δοκεῖ προστῆναι τοῦ τε βασιλέως καὶ τῆς βασιλείας* L. XV. 29. WESS.

574. 66. *Τὸ Δήλιον*] In interpretatione Latina quaedam addidi ad maiorem lucem ex Livii lib. XXXV. sub finem. VALES.

Ἐπι τὸ Δήλιον ἱερὸν ἦν] Vid. superius L. XII. 69. Meminit fani et proelii ad illud commissi Appian. Syr p. 151. τοῖς περὶ Δήλιον Ῥωμαίοις ἐπιπεσῶν, ἱερὸν δ' ἐστὶ τὸ χωρίον Ἀπόλλωνος et seq. Sic lege: nam περὶ Δήλον, ut nunc editur, manifesto pravum est. Vid. L. Holsten. ad Stephani Δήλιον, ubi similes librorum lapsus corriguntur. WESS.

574. 69. Φλαμίνιος] Praestat Φλαμινῖνος. Vid. infra Leg. 3. WESS.

574. 73. Ἐν Δημητριάδι] Error haud dubie seu Diodori seu potius compilatoris. Neque enim Demetriade, sed Chalce hae nuptiae per hiemem ab Antiocho celebratae sunt, ut docent Polybius lib. XX. et Livius. VALES. Veram praestat Valesii sententiam Appianus, ἐς Χαλκίδα (Antiochus) παρῆλθεν, ἔνθα κόρης εὐπρεποῦς ἔρωτι ἀλοῦς, ὑπὲρ ἔτη πενήκοντα γεγονῶς, καὶ τὸ σόνδε πόλεμον διαφέρων, ἔθνε γάμους καὶ πανηγύρεις ἤγε Syr. p. 156., quae hinc aut ex Polybii apud Athen. L. X. p. 439. F. fragmento sumpta putes. WESS.

574. 91. Ἐπὶ τῆν — συμμαχίαν] Lego ἐπὶ τῇ συμμαχίᾳ. VALES.

574. 99. Διὰ τὴν ἦταν ταπεινωθεῖς] Cladem indicat, qua ad Myonesum regia classis adfecta est: ea territus Antiochus praesidium ab Lysimachia deduci pravo consilio iussit. Confer Livium L. XXXVII. 31. et Appian. Syr. p. 168. WESS.

575. 11. Ὅτι Μάρκος Φολοίϊος] Verius erit Μάρκος Φούριος, de quo Livius ita: In Gallia M. Furius praetor insonitibus Caenomanis, in pacē speciem belli quaerens, ademerat arma. Id Caenomanī conquesti Romae apud senatum, reiectique ad consulem Aemilium — magno certamine cum praetore habito, tenuerunt caussam: arma reddita Caenomanis: decedere provincia praetor iussus lib. XXXIX. 3. WESS.

575. 19. Τὸ ἱερὸν τὸ τοῦ Βήλου] Nihil dissentit Strabo L. XVI. p. 1080. A., neque Iustinus L. XXXII. 2. Namque eius Iuppiter Elymaeus non alius est ac Belus. WESS.

575. 25. Ὅτι ὁ Φιλοποίμην etc.] Videtur Diodorus exemplo Polybii adfirmasse, eodem anno tres claros imperatores decessisse, Philopoemenem, Annibalem et Scipionem, singulisque meritam laudem atque elogium persolvisse. Vide Livium L. XXXIX. 50. 52., et Polyb. Excerpt. p. 1437. ed. Gron. WESS.

575. 35. Τὰς ἰσοθέους τιμὰς ἠλλάξατο] Optime aberrantis librarii delictum emendavit Valesius. Ἰσοθέους τιμὰς omnium frequentissime Diodorus memorat, sicuti ad principium L. IV. ostenditur. Sepultus ab universo Achaico est consilio Philopoemen, adeo omnibus humanis congestis honoribus, ut ne divinis quidem abstineretur, bene Livius L. XXXIX. 58., ἰσοθέους has τιμὰς explicans. WESS.

575. 37. Χωρὶς δὲ (τῶν) κοινῇ τοῖς Ἀχαιοῖς etc.] Lege-

batur antea χωρὶς δὲ κοινῇ τοῖς Ἀχαιοῖς καταψηφισθῆ τῶν εἰς τιμὴν τὰνδρῶς, ἢ πατρὶς etc., quae partim prava, partim erant hiulea. Καταψηφισθέντων bene refinxit Valesius. Addendum esse pronomem Salmasius vidit sicuti et στήλην, eradens tamen εἰς τιμὴν. Ego vero servo, locumque, uti vides, instauro. Fuisse vero Philopoemeni statuum publice cum titulo positam, docebit Pausanias L. VIII. 52. et Plut. extrema Philopoemen. vita. WESS.

575. 56. Ἑπτακαίδεκα ἔτη σχεδὸν etc.] Ex Polybio Excerpt. p. 1438., quem et in omni hoc elogio auctorem habuisse videtur. WESS.

576. 73. Ἀνελπίστως] Forte ἀνελπίστῳ τύχῃ. WESS.

576. 81. Λεώκριτος] Huius Leocriti mentio fit in cap. 55. Legationum Polybii. VALES.

576. 82. Τοὺς ἐν τῷ Πίῳ] Legendum existimo τῷ Τίῳ. Est autem Tius urbs Paphlagoniae, quae et Teium dicitur a Polybio cap. 59. Legat. Strabone lib. XII. (p. 818.) et Constantino in lib. I. περὶ Θεμάτων. Porphyrio in Horatium L. I. Od. XVII. Teium, inquit, urbem in Paphlagonia esse, Salustius indicat, cum de situ Pontico loquitur. Unde apud Ovidium Teia Musa. Quae ultima verba expungenda sunt. Apud Stephanum Τίειον scribitur. In Scylace Caryandeno Τίθιον cerrupte. Ceterum Τίον in Diodoro legi debere, patet ex cap. 59. Legat. Polybii. VALES. Τοὺς ἐν τῷ Τίῳ] Cum ex Polybio certissima sit et dubio omni libera Valesii correctio, vitium amanuensium propagari nolui. De urbe eiusque situ plura Stukius ad Peripl. Ponti Euxini p. 130. et L. Holsten. in Steph. Τίος. WESS.

576. 95. Καθ' ὅς οὐκ ἔξῃν] Deest ἀπέστη τῆς ἐπιβολῆς, aut quid simile. Leges foederis, quod Antiochum inter et Romanos coaluit, habet Polybius Leg. xxxv., et ex eo Livius L. XXXVIII. 38., expeditionem trans Taurum consecutione quadam vetantes. WESS.

576. 99. Ἀλλ' οἱ μὲν ἐκ Ῥώμης etc.] Livium consule L. XL. 55. et seqq. WESS.

577. 11. Τιβέριος Γράκχος] Hic Praetor anno urbis 573. citeriorem Hispaniam obtinuerat. Biennio post confecta provincia triumphavit sequenti anno, qui est ab urbe condita 576. Consul fuit collega C. Claudio Pulchro. VALES. De T. Gracchi in Celtiberia gestis rebus Livius L. XL. 33., Florus L. II. 17. Aprianus Hispan. p. 470. atque alii. WESS.

577. 17. Ὁ καὶ πάτρων] Patronum gentis Macedonum intelligi existimavi. Nam ut ait Cicero de Officiis (Lib. I. 11.) Tantopere apud Rom. iustitia culta est, ut ii, qui civitates aut nationes devictas bello in fidem receperant, eorum patroni essent more maiorum. Idem scribit Dionys. Halic. lib. II. p. 84. VALES. Ὁ καὶ πάτρων] Nihil melius succurrit, tametsi πάτρων simpliciter ac sine adiecta voce positum, satis sit insolens. Alioqui ci-

tra omnem usum Graecis id vocabulum non est. Vide modo hoc Corcyraeorum epigramma apud Sponium Itiner. T. I. p. 372.

Α ΠΟΛΙΣ ΜΑΡΚΟΝ ΚΑΛΗ . . .
ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΝ ΒΥΒΛΙΟΝ ΤΟΝ
ΠΑΤΡΩΝΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ
ΕΡΜΑΙ ΗΡΑΚΛΗΙ.

Positum est Corcyraeorum patrono M. Calpurnio Bibulo, quem ΚΑΛΗ . . . exscriptoris errore vocat: fuit enim ΚΑΛΠΙΟΥΡΝΙΟΝ. WESS.

577. 26. Ἐκ τῶν βασιλείων ὑπάγων] In schedis reperit Valesius ὑπάτων, depravatum ex eo, quod restituumus, Salmasio pulcre animadvertente. Itaque ὑπελθῶν, cui locum vir doctissimus dederat, exterminavimus. WESS.

577. 30. Εἰ τυχόν] Placet hoc Valesio. Dixit Polybius μετὰ δημοτῶν ἀνθρώπων συγκαταβαίνων ὁμίλει ᾧ τύχοι. quod fuisse puto οἱ τύχοι. Idem et hic praeferrem. Auctor ipse p. 321. Exc. horum, προσιῶν τοῖς εὐνοχοιμένοις οἱ τύχοι, i. e. ubicunque sese occasio dabat. WESS.

577. 32. Ἀφ' ἡμέρας — γενομένους] Quod Latini dicunt convivia de die ducere, id Graeci efferre solent ἀφ' ἡμέρας. a quibus mutuati esse videntur Latini. Sic Polybius lib. VIII. 22. Γάτῳ τῷ Λιβίῳ γενομένῳ μετὰ τῶν συνήθων ἀφ' ἡμέρας. et paulo post bis eadem locutione utitur. Haec Latini tempestiva convivia appellant, quae scilicet ante horam nonam inchoabantur, ut recte Lipsius ad librum XIV. 2. Taciti adnotavit. Quare errat is qui aliter contra Lipsii sententiam interpretatur de die, ut idem sit quod meridie. Igitur si quis ab hora 7. convivium inierit, is de die potare non dicetur? quo quid est absurdius? Sane illud convivium C. Livii, quod Polybius de die coeptum fuisse dicit, post meridiem inchoatum esse non dubito. Scribit enim Polybius, circa solis occasum maxime convivium inferbuisse, τὴν ἄκμαιοτάτην ἔχοντος διάθεσιν. unde probabile est, hora octava fuisse inchoatum. Quid si ante meridiem, ut Saturnalibus fieri solebat, initum fuerit convivium? nonne et tempestivum id dicetur, ac de die? Caesar de bello Hispaniensi (cap. 33.) ipse de tempore coenavit, vinum et nardum sibi infudit. VALES.

577. 33. Μετὰ κερατίου καὶ συμφωνίας] Interpres cum poculo et symphonia. Mallem ego, Salmasium secutus, cum tibia et symphonia. Κέρας et κεράτιον hanc potestatem non respuere, lege in Cl. T. Hemsterhusii nota ad Lucian. D. Dialog. XII. 1. Μετὰ κεραιμίου, quod apud Athen., vide quomodo expediat magnus Animadversor L. V. 4. et de tempestivis conviviis istis Salmas., quem Valesius designat, ad Vopisci Florian. c. 6. WESS.

577. 42. Ἐκάθιζεν ἐπὶ δίφρον ἐλεφ.] Haec ex Polybio lib. XXVI. transcripta pene ad verbum sunt. Sed et Livius lib. XLI. c. 20. eadem ex Polybio ut solet, transtulerat: — more,

sella eburnea posita ius dicebat, disceptabatque controversias minimarum rerum. Et mox: Itaque nescire quid sibi vellet, quibusdam videri: quidam ludere eum simpliciter, quidam haud dubie insanire aiebant. Ceterum quaedam in hoc Diodori loco emendatius leguntur, quam apud Polybium, ut ἀλύων ὄπου τύχοι et συγκαταφύπτειν εἰ τυχόν, et μετὰ κερατίου, pro quibus in Polybio legitur αὐτῶν et συγκαταβαίνων ᾧ τύχοι et μετὰ κεραμίου. Porro εἰ τυχόν sic dictum videtur ut in Tertulliano, si forte. VALES.

577. 51. Ἀτταλος ἔπεπλάκη] Idem narrat T. Livius lib. XLII. 16. ubi Attalum cum regina Stratonice duntaxat de nuptiis locutum esse ait, nihil amplius. Plutarchus in dialogo περὶ γιλαδελφίας p. 489. E. Attalum despondisse sibi fratris uxorem, et cum ea rem habuisse dicit. VALES.

577. 52. Οὐ μὴν Εὐμένης γε προσεποιήθη] Vide Suidam in προσεποιήθη. WESS.

578. 58. Ἦν δὲ καὶ νῆπτης] Mutua haec sumpsit ex Polybio Excerpt. p. 1441., qui et alibi rariore, et in Lexicis neglecta, voce usus est L. X. 3. WESS.

578. 61. Ὅτι τὸ Χαλέστρον] Herodotus L. VII. 123. Χαλέστρην, alii Χαλάστραν vocant. Plut. Alex. p. 692. ἐκ Χαλαίστρας, prave. A vicino laeu Χαλαστραῖον νίτρον dicebatur: Moeris, Χαλαστραῖα, λίμνη πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ· ἐν ἣ τὸ Χαλαστραῖον νίτρον, οὗ μέμνηται Πλάτων. Philosophi locus est L. IV. Rep. p. 430. A., cui addi possunt Plut. T. II. p. 134. et Alciphron. L. III. Ep. 61. WESS.

578. 70. Χάροψ υἱὸς τοῦ τήν etc.] Quae consequuntur, υἱωνὸς postulant. Charopus hic patrem habuit Machatam, avum Charopum. Vide Polybium Excerpt. p. 1442. Porro post voces τῆς Ἠκείρου desideratur ad perfectam structuram γένηται, aut quid simile. WESS.

578. 84. Τῶν Ἀβδηριτῶν πόλιν] Abderam expugnavit Hortensius Praetor, ac diripuit Aulo Hostilio et A. Attilio Coss. ut narrat Livius lib. XLIII. 4. qua in expugnatione videtur adfuisse Eumenes. VALES.

578. 1. Κραυγῆς γὰρ μόνον ἦν χροία] Haec Polybianum quid sonant. habent enim admirabilem ἐνάργειαν meo quidem iudicio. Sane Polybius lib. IV. p. 402. eadem locutione utitur, καίπερ διὰ τόπων ποιούμενοι τὰς πορείας εὐεπιθέτων καὶ στενῶν καὶ μόνον σαλπικτοῦ δεομένων. Intelligit autem Diodorus transitum Q. Marcii Consulis in Macedoniam per saltum arduum et asperum, de quo consulendus est Livius lib. XLIV. initio. VALES. In Polybio est μονοτονὸν σαλπικτοῦ δεομένων· quod eodem redit, tametsi Cl. Iacob. Gronovius aliud sectetur. Non minus elegans est hoc Aristidis T. I. p. 29. ὅψ' ὧν καὶ οἴκοι καὶ πόλεις ἀνάστατοι

γίνονται πρὶν σάλπιγγος ἀκοῦσαι, φαίη τις ἄν. ex alio tamen ritu sumtum. WESS.

579. 8. Νίκωνα τὸν Θησαυροφύλακα] Niciam eum vocat Appianus apud Suidam in Περσεύς, et Livius lib. XLIV. 10. Male Casaubonus eum locum, qui est apud Suidam in Περσεύς, adscripsit Polybio, cum sit Appiani, ut dixi, extatque p. 561. huius editionis (Excerpt. Vales.). VALES.

579. 9. Ἐν τῷ Φάκῳ] Pellam dicit Livius loco supra indicato. Sane Pellae regiam gazam fuisse docet idem Livius in fine lib. XLIV. Phaci oppidi in Macedonia meminit Polybius Legat. 115. VALES. Vide et Cl. Drakenborch. in Livii L. XLIV., 10. Fuit sane gaza regia Pellae servata, sed nihil impedit, si et eius partem Phaci fuisse putemus: neque enim uno semper in loco asservabatur. Iugurthae plerique thesauri erant Thalae, nec omnes tamen, ut ex Sallustio Iugurth. c. 75. et Strabone L. XVII. p. 1188. notum. Id vero male, quod Pellam prorsus silentio Diodorus praeterierit. At enim Phacus idemne sit ac Phacium Thessaliae, quod in L. Holsten. opinionem venit, mihi nondum liquet. WESS.

579. 14. Νομιζῶν ῥήλιον τοῖς ὅλοις κρατεῖν Ῥωμαίοις] Adscriperat Salmasius Ῥωμαίους: quod qui volet, recipiat. Mihi nescio quid scabri hic locus habere videtur, vereorque ut sit satis integer. Livius L. XLIV. 10. Andronicum navalia tempus trahendo servasse ait, id quod accidit, poenitentiae regiae locum relinquentem: de studio Romanis gratificandi nihil. WESS.

579. 16. Τοὺς χρυσοῦς ἀνδριάντας] Livius haec initio lib. XLIV. sic refert: *Ipse ab Dio auratis statuīs omnibus raptim, ne praeda hosti essent, in classem congestis, ocyus demigrare Pydnam iussit.* VALES.

579. 23. Καταλαβόντες τὴν τῶν Ἀπολλωνιατῶν etc.] Attigit hanc Cydoniatarum perfidiam et crudelitatem Polybius Exc. p. 1445., Cretenses eos, ut erant, adpellans. WESS.

579. 27. Ὁ Ἀντίοχος δυνάμενος] Haec ad primam Antiochi Epiphaniis in Aegyptum irruptionem spectant, quae hac de causa contigit. Ptolemaeus Philometor rex Aegypti, cum Coele-syriam maioribus suis semper paruisse intelligeret, eam ab Antiocho Epiphane per legatos repetiit suasu Eulacii nutricii, ac Lenaei ducis qui tum, rege admodum puero, post mortem Cleopatrae cuncta administrabant. Quae cum ab Antiocho minime redderetur, ingentem belli apparatus Ptolemaeus facere instituit, quo eam recuperaret, ut narrat Diodorus Legat. 18. et apud Suidam in Ἀμυσιβητεῖν. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος εἰδὼς τοὺς ἑαυτοῦ προγόνους ἐσχληρότας τὴν Κοίλην Συρίαν, παρασκευὰς ἐποιεῖτο μεγάλας ἀμυσιβητῶν ταύτης: ἤλπιδε γὰρ τὴν ἀδίκῳ πολέμῳ πρότερον ἀνεμείνην τότε δικαίως τοῖς αὐτοῖς νόμοις ἀνακτήσασθαι. Antiochus, cum Ptolemaeum videret sese ad bellam accingere, Me-

leagram legatum Romam misit, qui Senatui referret bellum sibi praeter fas a Ptolemaeo inferri, ut est in legatione 71. Polybii et 72. Interim ipse celeriter contractis copiis, cum duces Ptolemaei segniter agerent et in Syriam irrumpere cunctarentur, ultro iis obviam processit, commissoque proelio inter montem Casium ac Pelusium eos profligavit. Cumque Aegyptiorum copias interne-
 cione delere posset, equo circumvectus occidi eos vetuit, vivos tantummodo capi iussit. Itaque ob hanc humanitatem mox Pelusio, ac brevi universa Aegypto est potitus, ut narrat hic Diodorus. Cui consentit Hieronymus in cap. XI. Danielis, ex Porphyrio et Callinico Sutorio haec referens: *Et cum post mortem Cleopatrae Eulaeus eunuchus nutricius Philometoris et Lenaeus Aegyptum regerent, et repeterent Syriam, quam Antiochus fraude occupaverat, ortum est inter avunculum et puerum Ptolemaeum proelium. Cumque inter Pelusium et montem Casium proelium commisissent, victi sunt duces Ptolemaei.* Haec pugna contigit Marcio Philippo II. et Servilio Caepione Coss. Olymp. CLII. anno 3. ut patet ex serie ipsa narrationis Diodori nostri et maxime ex cap. 8. legationum Polybii. Bellum ipsum coepisse videtur bienio ante, consulatu Licinii Crassi et Cassii Longini, ut docet Livius libro XLII. 29. VALES.

579. 37. *Ἀχοντὶ παραχωρῆσαι βασιλείας*] Philometor audita suorum clade, ac deditione Pelusii aliarumque urbium, metu percussus ac fortasse etiam Alexandrini populi seditione impetitus, fugit Alexandria. Cumque in manus Antiochi venisset, Antiochus puero pepercit et amicitiam cum eo firmavit, curamque illius suscipere se simulavit, quemadmodum indicat Hieronymus, cuius haec verba sunt illis quae supra attuli convexa: *Porro Antiochus parcens puero et amicitias simulans, ascendit Memphim, et ibi ex more Aegypti regnum accipiens, puerique rebus se providere dicens, cum modico populo omnem Aegyptum subiugavit sibi.* Igitur cum Antiochus Epiphanes puero diadema ademisset, atque ipse Aegypti regnum accepisset, Alexandrini Ptolemaeum iuniorem, qui Euergetes et Physcon dictus est, fratrem Philometoris, regem renunciarunt, ac strenue Antiocho restiterunt. Sed Antiochus victis navali proelio ad Pelusium Alexandrinis, et ponte per Nilum facto transgressus cum copiis, Alexandriam obsidere instituit, simulans se Ptolemaeo maiori regnum recuperare. Hanc historiam (caetera enim satis iam ex T. Livio nota sunt) ita concinnavi, partim ex coniectura, partim ex auctoritate optimorum auctorum, in qua qui ante nos scripsere, mirum est quantopere hallucinentur; nec recentiores tantum, sed et Zonaras tomo II. p. 110. (348. ed. Venetae.) VALES.

580. 46. *Εἰς τὸν σπάδωνα*] Eulaeum intelligo, qui auctor huiusce belli fuit, ut ex Hieronymo supra notavi. Quod confirmat Polybius c. 82. Legationum: *Τὴν μὲν γὰρ αἰτίαν τῶν*

συμβεβηκότων πάντες ἀνέφερον ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Εὐλαῖον.
VALES.

Ibid. Καὶ τὴν ἐκείνου συστροφίαν] Credo συστροφίαν fuisse olim, indicarique familiarem usum, qui spadonem inter et regem intercesserat; ποιητοῦ συστροφία πρὸς ἡμῶς Strabo L. VIII. p. 520. A. in eam ferme sententiam. Eleganter incertus auctor Epigrammatis Anth. L. III. 17. — τίς παρὰ πόντῳ Πίσις; ὃς οὐδ' ἰδίης φείσατο συστροφίης. WESS.

580. 50. Καὶ τοῦ προσχήματος τῆς βασιλείας ἄξιος] Salmasius πρόσχημα non esse maiestatem regiam, quam Valesius vertendo expressit, sed nomen regium ad libri sui oram alleverat. Favet Polybius Exc. p. 1446., unde haec a Diodoro exscripta sunt. Vide quae diximus ad L. XVIII. 42. De Pelusio eadem Polybius. Videtur Antiochus priore illa expeditione Aegyptiaca ad Pelusium Ptolemaeum Philometora maiore calliditate et astutia circumscripsisse quam quidem regem animi egregii decebat: atque hoc praeter Iosephum innuit Hieronymus, sicuti Vales. ad istum prudentissimi scriptoris locum admonuit. WESS.

580. 53. Ἐπιλέκτους Γαλάτας] Quos hic Diodorus Γαλάτας, Gallos, vocat, Plutarchus in Aemilio p. 259. D. Bastarnas nominat, eos rursus Γαλάτας vocat infra p. 318. Exc. et Titus Livius L. XL. in fine Bastarnas vocat, et eorum ducem Clondicum, quos L. XLIV. Gallos semper vocat sub eodem duce Clondico militantes; unde nobis Gallis licet vindicare gentem illam bellicosissimam contra eos, qui Gallorum gloriae hostes eam gentem a Gallorum nomine abiudicare contra tot antiquorum testimonia non erubescunt. PALM. Ph. Cluverium perstringere Palmerius voluit, Bastarnas Germanis vindicantem L. III. Ger. Antiq. c. 43. At is suis se munitionibus ita obsepsit, ut haec nihil illi noceant. Texit eandem controversiam H. Vales. ad Appiani Exc. Peiresc. p. 562., sed minore cupiditate. Mox Μαιδικὴν, Maedicam, ut bene vir eruditus, praestat. A Μαιδὸς venit Μαιδική apud Stephan. cum Holsten. nota. Adde Cl. Fr. Oudendorpium in I. Obsequent. Prodig. c. 118. WESS.

580. 72. Τῶν χρημάτων εἰς ἐξήκοντα τάλαντα etc.] Livius L. XLIV. 45. *quinquaginta talenta iis posita sunt in ripa diripienda.* Neque Plutarchus aliter. Forsan itaque in numeri nota vitium est, quod certe occupavit verba ζητεῖν τὰ διὰ τῶν ὑπ' Ἀλεξάνδρου καταληφθέντων κατασκευασθέντα. Fuit cum scriptum fuisse putarem καταλειφθέντων, ut vasa sint ex relictis ab Alexandro adornata. Plut. Aemil. p. 267. E. τῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου χρυσωμάτων ἔνια a rege repetita refert. Ergone scripsit τῶν καταληφθέντων τὰ ὑπ' Ἀλεξάνδρου κατασκευασθέντα; WESS.

580. 85. Τοὺς τε Κελτοὺς ἀποτρεψάμενος] Lege ἀποτριψάμενος. Infra iterum de Perse p. 318. Exc. ἐκεῖνος — Γα-

λατῶν παραγενομένων — ἀπετρέφατο τὴν τηλικαίτην συμμαχίαν. et sic saepe. WESS.

581. 96. *Εὐρεθέντος εἰς τὴν παρεμβολὴν*] Post verbum *εὐρεθέντος* in Ms. punctum notatur, quo appareat aliquid deesse, quod ita supplendum esse existimo, *εὐρεθ. καὶ κομισθέντος εἰς τὴν παρ.* VALES. Non intercedo. Livium L. XLIV. 44. et Plut. Aemil. p. 266. F. vide. WESS.

581. 98. *ἔχων οὐ πρὸς υἷον*] Hunc locum sic legendum esse existimavi, *ἔχων οὐ πατρὸς μόνον, ἀλλὰ καθάπερ ἐρωμένον τινα διάθεσιν πρὸς τὸ μειράκιον.* Originem mendii esse eam arbitratus sum, quod in Ms. *πρὸς fere pro πατρὸς* scribebatur, ex quo hic *πρὸς υἷον* nobis imperiti antiquarii concinnarunt. Simile mendium cum aliis prope infinitis haesit apud Libanium in oratione *πρὸς τοὺς νέους περὶ τοῦ λόγου* (T. II. p. 569.) *Νέος χρήματα παρὰ τοῦ προσλαμβάνων ὡς τῷ σοφιστῇ κομιῶν* cum legendum sit, *παρὰ τοῦ πατρὸς λαμβάνων ὡς τῷ σοφιστῇ κομιῶν*, ut in Ms. legitur. VALES.

Ibid. *Ἐρωμένου*] In Ms. erat *ἐρωμένην*, ex quo *ἐρώμενην* quis legendum esse forte existimet, quod tamen minus probō. Magis placeret *ἐρωμανῆ*. sed omnino praeridet illud quod edi curavimus. Respondet enim ei voci *τοῦ πατρός.* *Ἐρώμενον* autem tam de amatore quam de amasio dici constat vel ex Suida. VALES.

581. 11. *Ὅστε μὴ μόνον συγχωρῆσαι etc.*] Exscripsit haec Syncellus Chronograph. p. 213., sed parum mutata. WESS.

581. 29. *Εἰς ἐλευθέραν — φυλακὴν*] In Ms. *ἐλευθέριαν* legitur, sed *ι* erasum est. Ego malim *ἐλευθέριον φυλακὴν*. Sic Philostrat. lib. 7. cap. XI. *ἐλευθέριον δεσμοτήριον* vocat liberalem custodiam et cap. 17. VALES. Supra Exc. horum p. 289. *τηρῶν αὐτὸν ἐν ἐλευθερία φυλακῇ.* At Syncellus Chronograph. p. 213. *εἰς ἐλευθέραν ἀπέθετο φυλακὴν* hinc sumsit, neque male, ut alias dixi. WESS.

581. 32. *Εἰς δουλείαν — ἂν ἔχοντες*] Lege *ἀγαρόντες*. Vulgatum tueri se non potest. WESS.

581. 42. *Ὡν πρότερον ἐτέλουν τοῖς ἰδίοις βασιλεῦσιν*] Eadem haec Syncellus loco indicato. Addit alia, itidem hinc sumpta, de Macedonia ex Paulli et decem legatorum sententia in quatuor regiones divisa, deque magnifico Paulli triumpho, quae suum locum inter Diodori fragmenta occupabunt. WESS.

582. 52. *Καταστέφας*] Sic correximus, cum in exemplari *καταστρέφας* legeretur nullo sensu. Notum est victimas iufulis coronari solitas esse, id *καταστέφειν* Graeci dicebant. Aeschines contra Ctesiphontem, *χρυσόζερων ἀποκαλῶν καὶ καταστέφθαι λέγων.* Notanda autem haec consuetudo est Gallograecorum, qui captivos Diis immolare soliti erant, ut docuerat etiam Sopater Paphius in comoedia, quam *Γαλάτας* inscripsit. Athe-

nacus lib. IV. (cap. 16. p. 160.) Ἐγὼ δὲ κατὰ τοὺς τοῦ Παφίου Σιωνίτρον Γαλάτας παρ' οἷς ἔθος ἐστὶν ἡνίκ' ἂν προτέρημά τι ἐν τοῖς πολέμοις λάβωσι θύειν τοῖς θεοῖς τοὺς αἰχμαλώτους. quam consuetudinem a Gallis Gallograeci acceperere. Nam ut ait Caesar lib. VI. c. 16. *Natio est omnium Gallorum admodum dedita religionibus, atque ob eam causam, qui sunt affecti gravioribus morbis, quique in praeliis periculisque versantur, aut pro victimis homines immolant, aut se immolatueros vovent.* Adde Diodorum lib. V. 31. VALES. Simile mendum erasimus ex L. II. 55. Infra de Diegylide, pari inhumanitate iuvenes immolante, Exc. p. 357. ἀμφοτέρους καταστέψας ἱερείου τρόπον. WESS.

582. 74. Ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸ τῶν Γαλατῶν etc.] Lege tamen Polybii Legat. xcviij. WESS.

582. 83. Ἐπεκρύπτοντο τὴν διαίρεσιν] Mallem αἴρεσιν aut προαίρεσιν. Post pauca Valesius scribi iubet καὶ πάντα τὰ τῶν βασιλείων, Salmasius τοῦ βασιλείου, quod propius a vulgato recedens praetuli. Spectant autem omnia haec ludos, quos Antiochus aemulatione Aemilianorum in Macedonia, post debellatum Persen, ludorum Antiochiae edidit apud Athen. L. V. 4. ex Polybio. WESS.

583. 95. Παρὰ τὴν πομπὴν] Ita emendavi, cum σιωπὴν esset in Ms. Auctorem emendationis habui Polybium, ex cuius lib. 31. haec transcripta sunt. VALES.

583. 7. Ποτὲ δὲ νίπτων τὸ ποτήριον] In Polybio illud νίπτων deest, pendentque omnia ex praecedenti participio. Itaque νίπτων parum hic accommodatum est, in ῥίπτων, ut Salmasius voluit, convertendum. WESS.

583. 8. Πότον] MS. τόπον, nota confusione. Conf. Salmas. ad Achillem Tat. p. 93. et Bryanum ad Plut. Themistocl. p. 93. WESS.

583. 11. Τῆς συμφωνίας προκαλουμένης] Symphonia nihil aliud est quam concertus chori. Chorus enim constabat e septem symphoniacis: quando autem chorus canebat, choricis tibiis Choraulus artifex concinebat, ut ait Diomedes: quae συναυλία Graece dicitur. Itaque parum inter συμφωνίαν et συναυλίαν interest. Unde Semus Delius apud Athenaeum (Lib. XIV. 2. p. 618.) συναυλίαν sic definit: ἀγροουμένης δὲ παρὰ πολλοῖς τῆς συναυλίας λεκτίον. ἦν τις ἀγῶν συμφωνίας ἀέλοῦ καὶ ὀρθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδοῦντος. Mimis porro chorus praecinebat, ut ex Hieronymi Chronico patet, ubi de Pylade Pantomimo. Hyginus in Poëtico Astronomico de Delphine, *Quod Liber suspicatus iubet comites suos symphonia canere.* Acron quoque, *Ambubaiiae, inquit, dicuntur mulieres tibicines lingua Syrorum. Etenim lingua eorum tibia, sive symphonia ambubaiia dicitur.* VALES.

583. 27. Ὅτι τούτων συνελθόντων] Legendum est συντε-

λεσθέντων, ex Polybio cap. 101. Legationum, ex quo fere superiora omnia ad verbum transcripsit Diodorus. Hinc igitur patet caput illud 101. Legationum Polybii ad librum 31. historiarum eius pertinere, in quo libro retulerat Polybius eos agones, quos Antiochus Epiphanes Daphnae celebravit, ut patet ex fragmentis eius libri apud Athenaeum, quae perperam Casaubonus inter reliquias lib. 26. retulit. VALES.

583. 31. Ἐκ τῆς — γενομένης προσδοπῆς] Sic scripsi. Intelligitur Popillii legatio et natum inde, ne Aegyptus occuparetur, impedimentum, ob quae Romanis clanculum succensebat Antiochus. Ei autem rei aptum esse προσδοπῆς vocabulum, ut in Polybii L. VI. 4. 5., non προδοπῆς, nemo ignorat. WESS.

583. 35. Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως ἐκπεσόντος] Postquam Antiochus Epiphanes tentatis, ut supra dixi, moenibus Alexandriae, frustratus spe sua, in Syriam recessit, Ptolemaeus Philometor, quem Memphi reliquerat, perspectis consiliis Antiochi, qui amicitiam secum simulabat, sed revera sibi ipsi regnum Aegypti comparare in animo habebat, missis ad iuniorem fratrem et Cleopatram sororem legationibus id perfecit ut in regnum restitueretur, fraterque minor secum simul regnaret, L. Aemilio Paulo 2. Cos. anno 4. Olymp. CLII., ut docet T. Livius lib. 45. Itaque in publicis actibus scribi coepit anno 12. Philometoris, Euergetis autem primo, mansitque haec fratrum concordia ad annum Philometoris septimum decimum, quo fratres dissidere coeperunt, ut scribit Porphyrius in fragmento luculentissimo, quod Ios. Scaliger inter Eusebiana excerpta edidit p. 22. Igitur Philometor bello victus, regnoque expulsus, Romam pedes petendi auxilii gratia proficisci intendit modico comitatu, demtoque capitis insigni, ac squallore obsitus. Cui cum Demetrius obviam venisset, equumque regalibus ornatum phaleris et diadema obtulisset, cuncta Ptolemaeus est aspernatus et Romam cum venisset, in hospitium Alexandrini pictoris se contulit. Quod ubi Senatui nunciatum est, Senatus accersito iuvene diligenter factum excusavit, quod nec Quaestorem more maiorum ei obviam misisset, nec publico hospitio excepisset, idque non sua negligentia, sed illius clandestino adventu esse factum, hortatusque est ut positis sordibus adeundi ipsius diem peteret, ut narrat Valerius Max. libro V. cap. 1. VALES. Si quis dubitet de hoc Ptolemaeo, quisnam fuerit, discat eum fuisse Physeona, qui et Caergetes vocabatur, quod Polybius docet. PALM. Valer. Maximus pugnat et obviam venit sententiae Valesii, prima fronte favens Palmerio. Sic enim: *Rex Ptolemaeus a maiore fratre regno spoliatus — Romam venerat. Ea Ptolemaeum Euergetem, non Philometora, designant: qui quidem Euergetes Romam venit, necdum in Syriam profecto Demetrio: sed neque eo squallore obsitus, nec auxilii petendi causa, verum eo fine, ut institutam cum fratre regni divisionem faceret.*

infectam, referente Polybio Legat. cxiii. Itaque in Valerio aut a minore fratre fuit, aut error est. Alterutrum a vero non deflectere Livius Epit. xlvj. et Porphyrius, quos Valeſius auctores habuit, confirmant, et Palmerium redarguunt. WESS.

584. 36. Ὁ Δημήτριος] Is Demetrius Seleuci filius obſes tunc Romae erat: qui cum Ptolemaeum ignobili comitatu Romam appropinquare didiciſſet, id facinus edidit. Quippe expulſus eſt Philometor anno regni 17. ex Porphyrio, id eſt, Olymp. cliv. anno 1. Sempronio Graccho et Iuventio Thalna Coſſ. ut etiam indicat Epitome lib. 46. Titi Livii. Demetrius vero Roma profugit anno 3. ſupradictae Olymp. ſeu 151. Graecorum, ut eſt in lib. 1. Macchab. c. vii. 1. VALES. Conf. Exc. Vatic. p. 96. 1.

584. 54. Τιμόθεος] Eſtne idem Timotheus qui p. 588. 62. nominatur? REISK.

584. 62. Ὁ Φιλοπάτωρ] Hic Ariarathes filius erat Antiochidis, Antiochi Magni filiae, quae cum liberis careret, duos ſibi clam ſuppoſuit, Ariarathem et Orophernem, ſed aliquanto poſt eum praeter ſpem filias duas ac filium nomine Mithridatem peperisset, de ſuppoſitiſſis maritum admonuit, et priorem quidem cum medioeri ſumptu Romam miſit, alterum in Ioniam, ne legitimo puero controverſiam de regno moverent. Hic Mithridates poſtea Ariarathes dictus eſt, cognomento Philopator, ob ſingularem pietatem, qua patrem dilexit, ut teſtatur Diodorus lib. 31. ex quo patet hoc fragmentum ad librum 31. pertinere. Regnum iniit Olymp. cliv. anno 2. Scipione Naſica et Figulo Coſſ. non ut Caſaubonus in Polybiana chronologia ponit, Olymp. ſupradictae anno 3. Namque ante Demetrii ex urbe fugam regnare coepit, ut conſtat ex Polybio et Livio lib. 46. Atqui Demetrius anno 3. dictae Olymp. Roma clam profugit, ut ſupra dixi. Perit autem hic Ariarathes in bello, quod Romani cum Ariſtonico geſſerunt, ut docet Iuſtinus libro 38. 2. VALES.

584. 64. Μεγαλοπρεπῶς ἔθαπεν] Non patrem tantum, ſed et matrem et ſororem, Antiochiae in Syria non ſine ſeclere et vi defunctas. Lege Polyb. Leg. cxii. WESS.

584. 70. Ἀρταξίας] Huius Artaxiae meminit Plutarchus in Antonii vita. Victus captuſque fuerat ab Antiocho Epiphane, ut docet Appianus in Syriacis (p. 188.) Hieronymus in caput xi. Danielis ex Porphyrio, *Pugnans, ait, contra Aegyptios, Libyas, Aethiopasque pertransiens audit ſibi ab Aquilone et ab Oriente praelia concitari, unde et regrediens capit Aradios reſiſtentes, et omnem in littore Phoenices vaſtat provinciam, conſeſtimque pergit ad Artaxiam regem Armeniae.* Fuerat hic prius Antiochi magni Satrapa in Armenia: quo a Romanis victo, cum ad Rom. partes tranſiſſet, Rex a populo Romano appellatus eſt, teſte Strabone lib. xi. (p. 800.) et celeberrimum Armeniorum fundavit imperium. VALES. Ἀρταξίας] Meminit eius Plut. in Lu-

cullo p. 513. Fortasse Mithrobuzanes iste filius Thariadae fuit, qui Sophenen eo tempore occupavit, quo Artaxias Armeniam, uti Strabo refert L. XI. p. 800. WESS.

585. 88. *Τοιαύτην συνέβη γενέσθαι πάσης etc.*] Conf. Plut. in Aemilio p. 276. Quid vero illa sibi volunt verba, *καὶ τῶν τῆν ε. τ. Ῥ. τιμὴν σχεδὸν, τιμὴν;* quorsum, inquam, ista pertinent? Ego, ne longum faciam, et corrupta esse et defectu laborare censeo. Vide an placere possit: *καὶ τῶν εἰς τὴν Ῥώμην τιμὴν (ἐχουσῶν) σχεδὸν (πάντες παρεγένοντο) μετὰ προθυμίας κ. λ.* Sic dicet, ex vicinis urbi oppidis atque ex municipiis ferme omnes spectatum exsequias confluisse Romam. Municipia vocantur *αἱ εἰς τὴν Ῥώμην*, sive *ἐν τῇ Ῥώμῃ, τιμὴν ἔχουσαι πόλεις*, haud sane absurde. Aliter si qui opinentur, pati possum: nam Diodori verba me coniciendo assecutum esse, non temere adfirmavero. WESS.

585. 98. *Οἷος ἐν τῷ ζῆν ὑπάρχειν*] Apud Polybium, ex quo haec desumpta sunt, alius est verborum sensus. Plus enim dicit Polybius, ut ex utriusque loci interpretatione clarum est. VALES.

585. 6. *Τοὺς δοθέντας εἰς εἰσοδείαν*] P. Scipionem et Q. Fabium, de quibus Polybius p. 1427., unde haec descripta. Iunge Plut. Aemil. p. 257. WESS.

585. 34. *Καὶ τηλικούτο βάρους οἰκίας*] Mox iterum *καὶ τοῦ βάρους τῆς οἰκίας οἶκ ἀξιόχρεως διάδοχος.* Respice not. in L. IV. 61. WESS.

585. 37. *Κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν ἢ ἑτῶν*] Annum intelligit, quo L. Aemilius Paulus Scipionis pater est mortuus. Atqui eo anno Scipio xxv. aetatis annum agebat. Decessit enim Aemilius L. Anicio et Cornelio Cethego Cess. anno urbis 593., ut patet ex titulo Adelphorum Terentii. Igitur cum ex ipso Diodoro ac Livio lib. XLV. anno urbis 585., quo L. Aemilius Perseum debellavit, Scipio annum aetatis 17. ingressus sit, sequitur eum anno urbis 593. quintum ac vicesimum attigisse. Videtur autem deceptus esse Diodorus ex illis Polybii verbis, quae in fragmentis libri 31. a nobis editis leguntur: *οὐ γὰρ εἶχε πλέον ἑτῶν ὀκτωκαίδεκα τότε.* Nam quia Polybius haec post obitum L. Aemilii narraverat, putavit Diodorus τότε illud significare post obitum parentis: in quo longe falsus est. Nam Polybius eo loci *ἀνασεφαιαίωσιν* quandam totius adolescentiae Scipionis proponit, eaque narrat quae ante Aemilii obitum contigerunt, ut satis patet. VALES.

586. 51. *Πρὸς τὰς ἀναίδην ἡδονὰς*] Est, qui ἀνείδην mallet: a quo dissentio. Hoc loco bene habet, non item Exe. horum p. 393. Conferendus Polybius est Excerpt. p. 1457., unde haec omnia deprompta. WESS. Conf. Schweigh. ad Polyb. vol. VI. p. 646.

586. 65. *Τὴν ἐπ' ἐδοξίλα*] In Polyb. Exc. p. 1458. editur ἐπ' αὐτοξίλα ex Valesii correctione, qui tamen Diodori scripturam merito meliorem pronuntiavit. WESS.

586. 67. *ᾠρησεν ἐπὶ τὴν μεγαλοφυλίαν*] In Polybio ᾠρησεν ἐπὶ τὸ περὶ τὰ χροήματα μεγαλοφυλία καὶ καθαρότητι διενεγκεῖν τῶν ἄλλων. Praeferrem propterea ἐπὶ τὸ μεγαλοφυλία καὶ τῆ κ. λ., ut aptius omnia cohaerescant. WESS.

586. 76. *Αἰμιλία γάρ τοι μέγαν Σκ.*] Deest γυνή, quam vocem Latini eleganter omittere solent, cum dicunt Aemilium Africanum et similia, ut apud Ciceronem occurrit et Suetonium aliosque. VALES.

586. 77. *Ἀδελφιδῆ τοῦ Περσέα καταπολεμήσαντος*] Scriptum fuit ἀδελφῆ. Nam Aemilia Scipionis patrem Paullum habuit, qui ad Cannas periit, sicuti et Aemilius, a quo Perses debellatus. Clara res ex Plut. in Aemil. p. 256. A. WESS.

586. 82. *Παπειρία*] Haec Papiria erat Papirii Massonis filia, viri consularis, ut ait Plutarchus in L. Aemilio (p. 257.) In MS. nostro perperam scriptum erat Πασειρία. VALES.

586. 87. *Μεγάλην ἐσχίκει περιζοπὴν*] Optime Valesius. Solet Polybius ea voce omnem ornatum atque apparatus describere. Sic Diogenes et Timotheus, legati Olophernis, pro regis sui opibus cultissime instructi, κατὰ τὴν ἄλλην περιζοπὴν εὐτυχοῦντες Legat. cxxvi. Contra Philopoemen λιτὸς κατὰ τὴν περιζοπὴν Excerpt. p. 1389. Et haec ipsa Papiria ibid. p. 1459., ἐν τῇ τῆς Αἰμιλίας περιζοπῆ καὶ χορηγία ἐκπορευομένη. Adde Suidam in Περιζοπῆ. WESS.

586. 91. *Φέρον ἐδώρησατο τῇ μητρὶ*] Ultra donavit. quod genus tanta eruditione explicuit Cel. T. Hemsterhusius ad Luciani D. Mort. VI. 3., ut nihil supra. Habe unum atque alterum exemplum. Σοὶ φέρον ἐγχειρίζω τὴν τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν Tiberius ad Caium apud Ioseph. Antiq. L. XVIII. 6. 9. καὶ γῆν καὶ θάλατταν φέρον εἰς τὰς ἐκείνου χεῖρας ἐνέθηκε ὁ θεὸς Io. Chrysostomus T. III. p. 303. E. τὸ βασίλειον ἱεράτευμα — τῷ κοινῷ παλαιναίῳ φέρον παρέδωκας Gregor. Nazianzen. Or. III. p. 63. E. WESS.

587. 3. *Ἐν τρισὶν ἔτεσι κατὰ μέρος ἀποδιδόναι τὰς φέρας*] Hunc et similem Polybii locum de dote, annua, bima trima die persolvenda tractavit atque illustravit Cel. Ger. Noodt L. III. de Foen. et Us. c. 6. WESS.

587. 12. *Ἐποίησεν ἴσον ἑαυτῷ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν etc.*] Erit fortasse, qui τὴν περὶ τὸν ἀδελφὸν maluerit. Polybius multo clarius οὕτως ἴσον ὑπάρχειν αὐτῷ κατὰ τὴν οὐσίαν τὸν Φάβιον Exc. p. 1461. WESS.

587. 38. *Πάντας ὑπερέβαλε*] Haec Excerptoris negligentia iusto videntur breviora. Polybius rem fusius declarat Exc. p. 1463. Scipio veterem patriae suae morem probavit, quo vera

illa Romuli proles assiduis venatibus, nec minus agrestibus operibus exercitata, firmissimis praevaluit corporibus, ac militiam belli, cum res postulavit, facile sustinuit, ut Columella loquitur. Conf. Ian. Vlitium ad Nemesian. Cyneget. v. 298. WESS.

588. 51. *Διὰ τῆς μητρὸς Φιλώτας*] Rectius apud Polybium Exc. p. 1465. *Φιλότιδος*. Id prave et ex Nostro corrigendum, quod ibi adiungitur, *πάνν γὰρ εὐγνὲς ἐγένετο κατὰ τοῦτο τὸ πρόσωπον*. *Dederat καὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον*. WESS.

588. 57. *Ὀροφέρνης*] Hic est Orofernes, quem sibi Antiochis regina supposuerat, ut supra ex Diodoro dixi: quod et Zonaras commemorat (p. 348. ed. Venet.) qui Demetrii Syriae regis opibus Ariarathem regno expulit. Erat Demetrius infensus Ariarathi ob fastiditam ab Ariarathe sororis nuptias et amicitiam ac societatem suam. Itaque causam Orofernis libentissime amplexus, bellum intulit Ariarathi, cui Eumenes auxilium ferebat. Victus tandem Ariarathes Romam confugit, Sex. Iulio Caesare et Aurelio Oreste Coss. Olymp. CIV. anno 3., ut docet Polybius cap. 126. Legationum. Vide Diodorum Legat. 24. et Iustinum (lib. XXXV. 1.). VALES. Apud Photium et alios *Ὀλοφέρνης* legitur et liber Iudith nos docet, fuisse id nomen Orientalibus usurpatum. Fuit ille *Ὀλοφέρνης* supposititius, ab Antiochide Ariarathi uxore, antequam peperisset, suppositus. Sed postea cum peperisset filium Mithridatem, qui et Ariarathes dictus est, amandatus est in Ioniam. Vide Photium in Diodori Excerptis ex Lib. XXXI. Ex eo enim magna fit lux his Diodori fragmentis. PALM.

588. 62. *Τιμόθεον*] *Θεότιμος* dicitur apud Polybium Excerpt. Vatic. p. 441., *Τιμοtheus* XXXII. 20. 4.

588. 64. *Καὶ τὰ λοιπὰ τετρακόσια δώσειν etc.*] Demetrius Orophernem in Cappadociae regnum, deiecto Ariarathe, restituerat *ἐπὶ χιλίοις τάλαντοις*, ut Appian. Syr. p. 189. refert. Hinc promissi ratio apparet. De Oropherne Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. Lib. II. 41. WESS.

588. 69. *Τετρακόσια τάλαντα παρέθετο Προηνεῦσι*] Unde tanta de Priensibus fidei opinio tam longe a Cappadocia sitis? Nimirum post natum Mithridatem, qui et Ariarathes, in Ioniam amandatus fuerat, uti in nota praecedenti diximus, et Prienae forte habitaverat, unde ea Priensium in cum nutricium suum benevolentia et eius in eos fides. At Prienses ob id depositum bellum passi sunt ab Ariarathe, Cappadociae rege, et Attalo, ut docet Polybius in fragmentis p. 1470. PALM.

588. 76. *Ἄρια μὲν διὰ τὴν χρηστότητα*] Haec fere iisdem verbis leguntur in Excerptis Georgii Syncelli, quae Scaliger pro Eusebianis edidit p. 54. VALES. Inspice ipsum Syncellum Chronograph. p. 226. ed. Venet. et Polybium Leg. cxiii., unde his Excerptis haud exigua lux adfulget. WESS.

588. 92. *Ὅτι Προσσίας*] Plures fuerunt Prusiae, sed iste,

de quo hic sermo, fuit ille, qui *Κυνηγὸς venator et Μονόδου*s unidens vocatus est. Vide Suidam in *Ἀπολλωνιάς*. PALM.

588. 94. *Τὸ καλούμενον Νικηφόριον διέφθαιρε*] Respice not. ad p. 573. Excerpt. huius editionis. Appianus de Prusia *Κυνηγῶ*, Attalum bello lacessente, Mithrid. p. 298. *καὶ χωρίον τι Νικηφόριον ἐξελὼν κατέσκαπτε, καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ νεῶς ἐνεπίμπρη*. Quod vero Palmerius Prusiam hunc *Μονόδοντα* fuisse scribit, id secus est. Filio Prusiae *Κυνηγοῦ*, nomine eodem quo pater, pro superiori dentium ordine unum os continens enatum erat, propter quod *Μονόδου*s dictus est, teste Festo in *Monodos* et Livio in primis Epit. lib. L. Habet de hoc Prusia H. Vales. ad Polyb. Exc. p. 1471. plurima, quae legisse non poenitebit. WESS.

588. 97. *Δοκοῦν ἔργον εἶναι Φυρομάχου*] In Polyb. Exc. 1468., quem Diodorus solito more aemulatur, ὑπὸ *Φυλομάχου* κατεσκευασμένον. Rectius Noster. *Phyromachus* statuarium memorat elegans in Priapum Epigramma Anthol. L. IV. 12. p. 478., estque apud Plinium L. XXXIV. 8. *Phyromachus*, sive *Pyromachus*, Attali regis aequalis, uti monuit Valesius. Mox αὐτοῖς ἀνδράσιν sine articulo cultius videtur. Lege Davis. ad Max. Tyr. Dissert. VII. p. 520. WESS.

589. 11. *Χρώμενοι — συνήθει τοῖς Κρησὶν ἀθεσία*] Haud praeter verum de Cretensibus Leonides Anthol. L. III. p. 369.

Αἰεὶ ληίσται, καὶ ἀλιφθόροι, οὐδὲ δίκαιοι

Κρηῖτες. τίς Κρητῶν οἶδε δικαιοσύνην;

Confer adscripta L. XVIII. 32., et Polybium, sollemnem istam Cretensium perfidiam notantem, Exc. p. 1445. Gesta vero haec eo sunt bello, quod inter Cretenses et Rhodios ob exercitiam piraticam flagrabat apud eundem Polyb. Legat. cxxxix. et Trogum, qui L. XXXV. id fusius descriperat, docente Epitoma. WESS.

589. 25. Conf. Exc. Vat. p. 100. 16.

589. 33. *Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἐκήδευσε*] Plura L. XVI. 87. et Polybius, quem ob oculos Diodorus habuit, lib. V. 10. WESS.

589. 43. *Πόλιν μυριάδρον τῆν Ὀλυνθον*] Vid. ad L. XI. 49. Mox mallet *Θήβας μὲν ἀναρπάσας*. Ita certe solent frequentius, quod Aeschinis, Dinarchi, aliorumque testimoniis constabilire superius L. XIII. 56. meminī. WESS.

590. 64. *Οἳ τε βασιλεῖς καὶ αἱ πόλεις*] Idem testatur Cicero in lib. 2. de Officiis (cap. 8.) his gravissimis verbis: *Verumtamen quamdiu imperium pop. Rom. beneficiis tenebatur, non iniuriis, bella aut pro sociis aut de imperia gerebantur. Exitus erant bellorum aut mites aut necessarii. Regum, popularum, nationum portus erat et refugium Senatus*. Et paulo post:

Itaque illud patrocinium orbis terrae verius quam imperium poterat nominari. VALES.

590. 69. *Καὶ τοὺς — ἐριζοτόμησαν*] Lege not. in L. XVI. 82. WESS.

590. 71. *Καὶ ἐν Κελτιβηρία τὴν Νομαντίαν*] De urbis Numantinae in Celtiberia situ Io. Mariana L. III. incunte, et B. Aldrete L. I. Antiq. Hispanic. cap. 6. et seq. disputarunt egregie. WESS.

590. 73. *Ὅτι σφόδρα οἱ Ῥωμαῖοι φιλοτιμοῦνται*] Vestigiis Polybii, cuius fragmentum dabit Suidas in *Ἀναιρεθεῖς* et *Ἐμβαινε*, inhaeret diligenter. Confer et Legat. 1. Diodori. WESS.

590. 79. *Οὗτος — τὰς δοθείσας — ἐτήρει*] Rem eandem refert Appian. Punic. p. 101. WESS.

590. 86. *Τριῶν Ῥωμαίων πεσόντων*] Satisne iusta haec sint, adfirmare nolo. Ex Appiano quidem certe Punic. p. 104. confici posse videtur, plures gregariorum et tribunorum insepultos fuisse relictos. WESS.

591. 7. *Εἰς τὸ τὴν ὑπατον ἀρχὴν ἀντὶ περιθεῖναι*] Consule Livii Epit. lib. L. et Appian. Punic. p. 113. WESS. Conf. Exc. Vatic. p. 101. 17.

591. 14. *Τὴν τε ὄψιν ὧν εἶδεχθῆς*] Multo plenius Prussiae huius deformitatem cum animi tum corporis depingit Polybius Excerpt. p. 1471. WESS.

591. 26. *Καὶ ὁ περιβόητος ταῦρος ἐξ Ἀκρόγαντος*] Nihil dissentit Cicero L. IV. Verr. c. 33., sicuti supra L. XIII. 90. indicatum fuit. WESS.

591. 30. *Κατὰ τοὺς τῆς παλαιῆς ἡλικίας*] Haec vox *παλαιῆς* non Diodori, sed compilatoris videtur esse. Nam Diodorum ita scripsisse pro certo habeo, *κατὰ δὲ τοὺς τῆς ἡμετέρας ἡλικίας καιροῦς*. VALES. Conf. Exc. Vatic. p. 108. 6.

Ibid. Διεληλυθῶτων σχεδὸν ἐτῶν ἑκατὸν] C. Iulius Caesar Corinthum instauravit, missis eo colonis libertini generis anno urbis conditae 710., cum ipse Consul quintum esset collega M. Antonio, ut scribit Dio lib. 43. (p. 270.), Appianus in Libycis (p. 140.), Strabo lib. 8. (p. 585.) et Pausanias in Corinthiacis (cap. 1.). Hinc in nummis *Colonia Iulia Corinthus* dicitur. Coloni autem dicti sunt Corinthienses, ut scribit Pompeius Festus. VALES.

591. 34. *Ὡστε — πάλιν αὐτὴν ἀναστῆσαι*] Confer L. Holstenium ad Stephani *Κόρινθος*. Est in hanc urbem libertinae conditionis colonis a Caesare attributam, Crinagorae Epigramma:

Οἶον ἄνθ' οἶων οἰκήτορας ὃ ἔλεινῃ
 Ἐῦροιο, φεῦ μεγάλης Ἑλλάδος ἀμμορίης.
 Ἀδτικά καὶ γὰρ ἦς χθαμαλωτέρῃ, εἶθε Κόρινθε
 Κεῖσαι, καὶ Λιβυκῆς ψάμμου ξερομυτέρῃ.
 Ἦ τοίοις διὰ πᾶσα παλμπρήτοισι δοθεῖσα
 Ὀλίβειν ἀρχαίων ὕστερα Βακχιαδῶν.

Acre quidem illud, sed sua venere haud carens, et quantum quidem recorder, nondum editum! WESS.

591. 43. Καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τῆς etc.] Bene Interpretes cognomen retulit. Vid. ad lib.V. 21. Quae statim sequuntur post ἄξιός ἐστιν, ea recte Valesius in Latinis neglexit: sunt enim ex praecedentibus imprudenter a librariis repetita. WESS.

591. 51. Καὶ δίκαιος ἦν ἐν ταῖς διανομαῖς] De Viriatho idem testatur et Tullius L. II. c. 11. de Officiis his verbis: *Quin etiam leges latronum esse dicuntur. Itaque propter aequabilem praedae partitionem et Bargulus Illyrius latro, de quo est apud Theopompum, magnus opes habuit, et multo maiores Viriathus Lusitanus.* Quo loco, ut obiter moneam, legendum est *Bardylis Illyrius latro*: sic enim vocitatus est. Hunc ex carbonario regem evasisse scribit Helladius Besantinous in *Χρηστομαθείας* apud Photium (Bibl. Cod. cclxxix. p. 1579.) Libanius in Oratione quae πρὸς τὴν βουλὴν vulgo inscribitur, sub finem, ubi disserit orator de fortunae in rebus humanis potestate. Sed quia locus corruptissimus est, hic eum prout legi debet, apponere non inutile forsitan fuerit. καὶ τί ἂν Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον λέγοιμι τὸν Ἀταρνεία; ἀλλὰ Πῶρος ἐκ κουρέως μὲν ἦν, Ἰνδοῖς δ' ἐπέταξεν; εἶπω τὸν ἀνδραγαέα Βάρδυλιν, ὃν προσεκύνονν Ἰλλυριοί; Ac in Codice quidem Augustano, in quo haec oratio κατὰ Σεβήρου inscribitur rectius, diserte scriptum est, ἐκ κουρέως. caetera nos certissima coniectura emendavimus. Caeterum huius Bardylis Illyriorum reguli meminit Diodorus L. XVI. 4. et Plutarchus in Pyrrho (p. 387.) ac Frontinus L. II. Strateg. cap. 5. his verbis: *Harrybas, rex Molossorum, bello petitus a Bardylie Illyrio.* Sic enim legendum est. VALES. in Add.

592. 53. Τιμῶν — ἐξαιρέτοις δώροις] Vid. L. XXXII. Eclog. 5. p. 524. WESS.

592. 58. Ὁ Πλαύτιος] Hic est C. Plautius Praetor, qui adversus Viriathum male rem gessit, de quo vide Sigonium in Fastis ad annum urbis 607. VALES.

592. 61. Ἐπὶ τῷ τεταπεινωθέναι τὴν ἀρχὴν] Id est lege maiestatis postulatus est: ea enim lege tenebatur, quisquis male gesta Rep. maiestatem pop. Rom. minuisset, ut ait Tacitus lib. I. (Annal. I. 72.) VALES. C. Plautius bellum imprudenter negligenterque in Hispania administravit, passusque est populi Romani decus atque imperium inminui, ut ex Appiani Iber. p. 491. et Orosio L. V. 4. videbis. WESS.

592. 63. Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς] Hic est Alexander cognomine Bala, quem adversus Demetrium Ptolemaeus et Attalus subornaverant, tanquam Antiocho Epiphane genitum, anno Graecorum 160., ut est in lib. I. Machab. (cap. x. 1.) Olympiade clvii., quo etiam anno subditicius hic Alexander una cum Laodice sponsa Epiphanis filia Romam venit, ut Senatus auctoritate in pater-

num regnum restitueretur, idque tandem obtinuit cum Heraclides, qui eum Romam adduxerat, plerosque Senatores muneribus corrupisset, ut docet Polybius cap. 140. Legationum. VALES.

592. 67. *Τεταπεινωμένης τῆς κατ' Αἴγυπτον*] Existimavi legendum esse *κατὰ Συρίαν*, idque in versione secutus sum. Sustineri tamen potest altera lectio, quippe morte Philometoris valde maiestas regni Alexandrini erat imminuta, cum Ptolemaeus Physcon regnum teneret imbellis atque ignavus. Erant autem assidui hostes Syrorum reges Aegyptii iam inde a Ptolemaeo Philadelpho: quare eo metu levatus esse videbatur Demetrius Nicator, Demetrii Soteris filius. VALES.

592. 74. *Ὁ τῆς βασιλείας προεστηκώς*] Lasthenem Cretensem intelligo, quem *πατέρα* et *συγγενῆ* vocat ipse Demetrius apud Iosephum lib. 13. cap. 8. Antiq. Is Lasthenes Demetrium in recuperando regno multum adiuverat. VALES.

592. 81. *Χρωμένον — τῆ συνηθείᾳ*] Malim hunc locum interpretari de Antiochensium levitate ac studio rerum novarum quam de dicacitate. Idque firmant postrema Diodori verba, quae in hoc capite leguntur. Herodianus lib. II. *φύσει δὲ κοῦφον τὸ Σύρων ἔθνος, ἐς καινοτομίαν τε πῶν καθεστηκότων ἐπιτήδειον.* VALES.

592. 82. *Ξενικὴν δύναμιν ἀξιόλογον*] Ex Creta aliisque insulis, Iudaeos praeterea, qui seditione ista Antiochena ignem tectis subdiderunt, Iosepho referente L. XIII. 4. 5. WESS.

592. 86. *Μεγάλης δὲ παραχῆς*] De hac seditione Antiochensi vide omnino lib. I. Machab. cap. XI. et Iosephum lib. Ant. XIII. cap. 9. VALES.

592. 96. *Καὶ γὰρ ἐκεῖνος etc.*] Demetrii Soteris superbiam crudelitatisque studia non praeteriit Iosephus Ant. XIII. 2. WESS.

593. 1. *Τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς ἐτέρας οἰκίας*] Ex stirpe scilicet Antiochi Epiphanis, ex qua oriundus erat Alexander Balas, cuius stirpis reges clementiores habebantur. Certe Alexandro Balae hanc laudem tribuit Athenaeus lib. V. (p. 211. D.) *Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος προσσηνὴς ἦν ἐν πᾶσι καὶ φιλόλογος ἐν ταῖς ὀμιλίαις.* Altera autem stirps Seleuci Philopatoris male ob superbiam ac saevitiam audiebat. VALES.

593. 7. *Οἱ Ἀράδιοι ταῖς ψυχαῖς etc.*] Hoc fragmentum connec̄i debet cum cap. 29. Legationum Diodori. Nam post haec quae illic leguntur ultima verba, sequebantur sine dubio *ἐπιβοωμένων δὲ etc.* ut edidimus. VALES. Adsentior Valesio, in cuius tamen nota quiddam deesse videtur. Leguntur Legat. cap. 29. eadem ferme verba, quae initium huius faciunt articuli, et apud Suidam in *Ἀνηρημένοι*, suntque illic peropportuna. Illic ab Excerptore videntur posita, ut liqueret, de quibus ageretur. Itaque quae apud Ursinum sunt postrema *προσέταξαν εἰς τὴν φυλακὴν αὐτοῖς*

ἀπαγαγεῖν proxime locum occuparunt ante ἐπιβοωμένων δὲ τῶν ἀτυχοῦντων. Atque hoc voluit vir doctissimus. WESS.

593. 14. Τῶν Μαραθηῶν] Marathus urbs est Phoeniciae, cuius meminit Polybius lib. V. c. 59. Strabo ac Ptolemaeus. In Itinerario Burdegal. Mutatio Maraccas dicitur 16. millibus distans ab Antarado. Huius incolae Μαραθεῖς an Μαραθηνοὶ dicendi sint obscurum est. Cicero in Bruto (cap. 26.) Menelaum

θ

Marathenum memorat. In Ms. semper Μαρα scriptum erat. Ego Μαραθεῖς praetulerim, ut distinguantur ab incolis Marathi, oppidi in Acarnania, qui Μαραθηνοὶ dicuntur teste Stephano Byzantio. Tamen in cap. 29. Legationum Diodori Ursinus edidit Μαραθηνοὶ. VALES. Aradios inter et Marathenos, ut inter vicinos assolet, perpetuae ferme controversiae intercesserunt: testis Polybius L. V. 59. Quod vero Valesius haeret in incolarum nomine, Μαραθεῖς, an Μαραθηνοὶ fuerint, et Μαραθεῖας amplectitur, id merito improbat ad Stephani Μάραθος L. Holstenius. Μαραθηνός Syrorum consuetudine profertur, atque hic et Leg. 29. reperitur. Quin ne id quidem vero adfuit, Mutationem Maraccas Itiner. Hierosolymitani esse Marathum. Vide quae illi Itiner. p. 582. a me olim adposita sunt. WESS.

593. 27. Θαλαττοργός τις] Piscatorem rectius intelliges, et τὸν αἰλῶνα ἐργαζόμενος, qui in angusto freto piscari adsueverat. Quod genus illustrare exemplisque firmare memini Observat. L. I. 15. WESS.

593. 34. Ἀπέστησαν τῆς διὰ — κακουργίας] Vi enim aperta Marathenos aggressi sunt, atque urbe capta et eversa agros eorum sorte diviserunt, ut ait Strabo lib. XVI. (p. 1093.) Μάραθος πόλις ἀρχαία Φοινίκων κατεσπασμένη· τὴν δὲ χώραν Ἀράδιοι κατεκληρούχησαν. VALES.

594. 45. Ὅμως ἐβασίλευσεν ἔτη πεντεκαίδεκα] Haec ita accipienda sunt, non quasi dicat Diodorus Physconem 15. dumtaxat annos regnasse: id enim esset falsissimum, cum 29. annis imperaverit: sed quasi dicat Aegyptios eius crudelitatem et acerbum imperium passos esse ad annum quintum decimum, quod verum est. Hoc enim anno ab Alexandrinis expulsus, incensa regia clam Cyprum profugit anno urbis 623., ut ex Livii Epitome 59. iamdudum notaveram in indice regum Aegypti, quod hic Diodori locus unice confirmat. Et ita plane Orosius ponit ex Livio, Appio Claudio et M. Perpenna Coss. Porro hunc auctoris nostri locum citat Georgius Syncellus in Excerptis Eusebianis Iosephi Scaligeri p. 54. Διόδωρος δὲ γησιν ὅτι ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος ἐβασίλευσε μετὰ τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν· πολλὰς τε παρανομίας διεπράξατο, τὴν τε ἰδίαν ἀδελφὴν Κλεοπάτραν γήμας, καὶ πολλοὺς περιβαλὼν ψευδέσι συκοφαντίαις ὡς ἐπιβουλεύοντας

αὐτῶν· καὶ τοὺς μὲν ἀναιρῶν, τοὺς δὲ φρυγαδεύσας, καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀφαιρούμενος. VALES.

594. 53. Πολλὰς ξηφάσεις ἀπέλιπεν] Quae sequuntur, his parum apta connexaque sunt. Desunt nonnulla, quae sine librorum veterum op̄e instaurari non possunt. WESS.

594. 63. Καὶ αὐτὸς ἀπὸ χειρῶν βραχέα etc.] Vim dictionis Latina non expriment. Id vult, Viriathum postquam eibum manibus prehensum modice gustasset, sponsam adduci iussisse. Noti sunt ἀποχειρόβιοι, sed significatione diversiore. WESS.

594. 71. Καὶ κατὰ τὰς ὁμολογίας etc.] Scripsit κατὰ τὰς ὁμιλίας. WESS.

594. 83. Κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους] Respice L. V. 66. etc. Credo Trogum L. XXXV. hanc contentionem Cnossiorum memorasse, scribique in Epitoma debere, *Seditio Cnossiorum adversus Cretenses*. Tempus convenit, nec longe abit vetus scriptura. WESS.

594. 88. Διὰ τὴν πρὸς τοὺς ἀρχομένους ὁμότητα] Magnas reperit tenebras ea nominum similitudo in Aegyptiorum regum historia: sed ex iis moribus et cum fratre meliore comparatione manifestum fit, Diodorum hoc loco de Ptolemaeo Physcone et Cacergeta dicto loqui. Plerique auctorum Ptolemaeorum cognomina addere insuper habuerunt. Sic et in Seleucidarum serie, ubi alternis Seleuci et Antiochi recensentur, saepe sine cognomine, magna dubiorum silva nascitur. PALM.

595. 93. Τοῦ μὲν ἐπιεικείας] Ptolemaei Philometoris elementiam praedicavit Polybius Excerpt. p. 1486., quem adi, si libet. WESS.

595. 97. Κατὰ τὴν Μέμφιν ἐνθρονιζομένου] Memphis regia erat Aegyptiorum, alterum post Alexandriam Aegypti caput: quin et antequam Alexandria conderetur, regum sedes fuerat. Hinc igitur ortus ille mos videtur, ut Aegypti reges etiam post celebrata ἀνακλήτηρια, Memphi quoque in palatio solenniter inaugurarentur; quod etiam docet Hieronymus in cap. XI. Danielis: *Porro Antiochus parcens puero et amicitias simulans ascendit Memphim, et ibi ex more Aegypti regnum accipiens etc.* Sed omnem ritum unice declarat Germanicus in Aratum, ubi de Capricorno, Typhon, ait, *fulmine interficitur ab Apolline in templo Aegypti Memphi, ubi mos fuit solio regio decorari reges, qui regnabant. Ibi enim sacris initiabantur primum ut dicitur, reges satis religiose tunicati, et tauro quem Apim appellant iugum portare fas fuit, et per vicum unum duci, ut periti existimabant labore humanae necessitatis, ne crudelius his qui sub eis sunt abutantur. Deducitur autem a sacerdote Isidis in locum qui nominatur ἄδυτος, et sacramento adigitur neque diem, neque mensem intercalandum etc.* Similis inauguratio regum Persarum fiebat Pasargadis, quam τελετὴν vocat Plutarchus in Artaxerxe

(p. 1012.) VALES. Ἐνθρονίζομένον] Videtur ex sacrorum initiatione, quod Schol. Germanici confirmat, sumtum. Opportune Dio Chrysostomus Orat. XII. p. 203. Α. καθάπερ εἰώθασιν ἐν τῷ καλουμένῳ ΘΡΟΝΙΣΜΩΙ καθίσαντες τοὺς μινουμένους οἱ τελοῦντες κύκλῳ περιχορεύειν. Inde et lux Hesychio in Θρόνωσις. WESS.

595. 6. Διὰ τὴν παλλακὴν Εἰρήνην] Tritum in Aegypto feminarum nomen. Huc refer elegantissimum Epigramma Anth. L. II. 5. 5.

Εἰρήνη πάντεσσιν, ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθὼν,

Πῶς δύναται πᾶσιν, ἦν μόνος ἔνδον ἔχει.

Scriptum est in Dioscurum, Alexandrinorum praesulem, qui sacra orsurus εἰρήνη πᾶσιν pro Ecclesiae eius more dicere solebat, domi vero amicam habebat Irenem nomine, sienti ex Actis Synodi Chalcedonensis docuit vir eruditissimus M. V. La Croze Hist. Christ. Aeth. et Armen. L. IV. p. 361. Ceterum Irenes pellicis Ptolemaei Physconis meminit Iosephus L. II. C. Apion. c. 5. p. 473. Errant ergo, qui crudelitatem, in Iudaeos exercitam, de qua ibi Ioseph., Ptolemaco Philometori tribuunt, scriptoremque Iudaeum erroris accusant. WESS.

595. 7. Διήγγυλις] Hunc Attalus Philadelphus praelio victum cepit, ut docet Strabo lib. XIII. (p. 926.) Appianus in Mithridatico (p. 301.) eum Prusiae generum fuisse scribit et Διήγγυλιν Θοῤῃκα vocat Προουσίον κηδεστήν. Corruptum est huius reguli nomen apud Valerium Max. lib. 9. cap. 2. Numulisinthis, inquit, Diogiridis filia, Thraciae regis. Legendum esse puto Diegylidis. Erat autem rex, ut opinor, Caenorum Thracum, quod elieuisse mihi videor ex Prologo 36. Trogi Pompeii, in quo sic legitur: *Ut rex Asiae Attalus Caenos Thracas subegit.* VALES. De Caenis Thracibus verissime Valesius. Firmatur coniectura Strabonis testimonio, cum L. XIII. p. 926. de Attalo, *ἐχειρώσατο δὲ καὶ Διήγγυλιν τῶν Καινῶν βασιλέα, στρατεύσας εἰς τὴν Θοῤῃκην.* Nam pro ἐκείνων, quod vulgo legitur, ita scribendum esse optime Palmerius animadvertit et Abbas Longuerue ad Trogi Epit. xxxvi. WESS.

595. 11. Πολλοὺς — καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς] Vide quae contra Suidam de hoc loquendi genere disputavi in Diatribe de Iud. Archont. c. 2. WESS.

595. 27. Ἄνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἑκατέρων etc.] Primum videtur ἑκατέρων, parum certe huic aptum loco et conveniens. Suspicio nonnulla deesse, quae meliores libri restituent. WESS.

596. 39. Τὸν μὲν Ἰούλον κατάγοντα] Posses de infelici hoc iuvene ex Apollonio Rhodio Argon. I. 972. adponere:

Ἴσόν που κἀκαίνῳ ἐπισταχύνεσκον Ἰούλοι.

Cultum profecto in iuvene, cuius genas prima lanugo vestire et

quasi pingere orditur, ὑπογραφὴν λαμβάνειν ταύτης τῆς ἀκμῆς. Alioqui ὑπογραφὴ et ὑπογράφειν sive ὑπογράφεσθαι τὴν ὄψιν de fuco et cerussa paene perpetua. Vide Philon. Iud. L. II. Allegor. p. 72., Ioseph. Bel. Iud. L. IV. 9. 10., Themistium Or. XXII. p. 282., et quos Cl. L. Bos conduxit ad Luciani Bis Accus. c. 31. WESS.

596. 66. Ἀνεπτυγμένας τὰ σώματα] Legendum esse arbitror ἀνεστιγμένας, id est notis compunctas, quae mulieres nobilissimae a Thracibus habentur. Nam quo mulier quaecipiam in Thracia nobilior est ac clariori familia prognata, eo pluribus magisque versicoloribus se notis compungit, ut scribit Dio Chrysost. Orat. XIV. (p. 233. D.) de servitute, et ante illum Herodotus initio lib. V. Καὶ τὸ μὲν ἐστιγθαι εὐγενὲς κέκριται· τὸ δ' ἄστικτον ἀγενές. His notis inustas fuisse a viris Thracum mulieres ob caedem Orphei canit Phanocles Lesbius versibus cultissimis apud Stobaeum sermone 185.

Ποινὰς δ' Ὀρφεῖ κταμένῳ στίζουσι γυναικῶς
Εἰσέτι νῦν, κείνης εἶνεκεν ἀμπλάκιος.

Sed aliam causam affert Athenacus lib. XII. (cap. 2. p. 524.) Has Thressarum notas sic describit Val. Flaccus lib. 2. 150.

Picta manus ustoque placet, sed barbara mento.

Et mox v. 160.

— *Nostrosque toros virgata tenebit*

Et plaustro derepta nurus. —

VALES. De Thracum feminis, ob Orphei caedem notis compungi solitis, paria Phanocleis versibus Plutarchus prodidit Ser. Num. Vind. p. 557. D. Hue vero ista pertinere, atque ἐστιγμένας τὰ σώματα Diodorum reliquisse, est cur dubitem: quorsum enim πρὸς ὕβριν, quae illis arte cohaerent, referas? Nisi erro, scriptum fuit ἀνεπτυγμένας τὰ σώματα πρὸς ὕβριν corpore ad omnem iniuriam ac libidinem explicito. Mox ante παντοίας copulae defectus est. WESS.

596. 69. Αἰ ταῖς μὲν πράξεσιν ὁμότητος etc.] Erit, credo, consequentibus aptior oratio, si αἰ τοῖς μὲν πράξεσιν — προέκειντο legatur. WESS.

596. 73. Ὅτι τοῦ Πομπηίου] Hic est Q. Pompeius, qui Consul fuit anno urbis 612. et provinciam Celtiberiam sortitus male cum Numantinis pugnavit. VALES.

596. 76. Ἡ δὲ τούτους — δεξάμενοι] Numeri et generis enallage tueri hanc poterit stucturam: mallet tamen, si res mei foret arbitrii, οἱ δὲ τούτους ἀσμένως etc. Ceterum urbem Hispaniae *Lagni* legere alibi non memini. Habet Appianus Iber. p. 507. de Maliensibus aliqua, qui, praesidio Numantinorum per insidias interfecto, sese Pompeio tradiderint, nec eadem tamen videntur. WESS.

597. 97. Ὅτι ὁ Ἀρσάκης] Mithridates Arsaces est, in-

signis virtutis vir, qui regni sui fines longissime in ultimam Indiam protulit, referente Iustino L. XLI. 6. etc. et Orosio L. V. 4. Confer Io. Vaillant. Hist. Arsacid. p. 44. et praeter ceteros Th. Sig. Bayerum Hist. Bactrian. p. 91. WESS.

597. 9. Τοῦ Οὐριάθου] Sic semper id nomen scribitur tum in Diodori, tum in Appiani Excerptis. Neque aliter apud Silium Italicum lib. III. (vers. 354.)

Hos Viriathus agit, Lusitanumque remotis

Extractum lustris, primo Viriathus in aevo

Nomen Romanis factum mox nobile damnis.

VALES. Lege quae notavit Cl. Drakenborch ad Siliii L. X. 220. de Viriathini nominis scriptura. WESS.

597. 20. Καὶ τοὺς ἀπόρους τ. σιρ. ὑπελάμβανε] Sic bene scriptus codex. Ἀνελάμβανε, quod Valesius in eius locum suffecit, nulla parte melius est. Vide hoc Strabonis ex L. XIV. p. 965. de Rhodiis, καὶ οἱ εὐποροὶ τοὺς ἐνδεεῖς ὑπολαμβάνουσιν ἔθει τινὶ πατρίῳ, ditiores maiorum instituto tenuioribus subvenire solent. Et Diodorum ipsum L. XIX. 67. p. 370., quaeque ex Diotogene adscripta sunt ibi. WESS.

597. 24. Ἐνδεκα γὰρ ἔτη] Haud satis inter auctores constat quot annos Viriathinum bellum durarit. Appianus in Iberico (p. 504.) annis octo tractum id bellum asserit. Iustinus libro ultimo annis decem: sic enim de Hispanis scribit: *In tanta saeculorum serie nullus illis dux magnus praeter Viriathum fuit, qui annis X. Romanos varia victoria fatigavit. Adeo feris propiora quam hominibus ingenia gerunt.* Diodorus noster annis XI. dicit. Eutropius lib. IV. 7. quatuordecim. Sed ego Iustini aut Diodori veriolem esse sententiam puto ob eam rationem quam adfert Sigonius in Fastis ad annum 607. VALES.

597. 32. Φύσκων ἐκαλεῖτο] Sic ob saginam corporis vocatus est Ptolemaeus, quasi προγάστωρ. Est enim φύσκη κοιλία, ut docet Hesychius. Vide Iustinum lib. XXXVIII. 8. VALES. Luxum et saginam hominis egregie describit Posidonius apud Athen. L. XII. p. 549. Qui quidem Posidonius et Hieracem Antiochenum attigit, Ptolemaei huius assentatorem et rerum gendarum administrum in Athen. L. VI. p. 252., eundem fortasse, de quo statim Diodorus. WESS.

598. 45. Ὁ Αἰμίλιος ὁ ὑπάτος] Hic M. Aemilius Lepidus cognomento Porcina ob nimiam corporis saginam ac molem, Consul fuit anno urbis 616. VALES.

598. 48. Ἀχρηστος ἦν ἐν ταῖς — ἐνεργείαις] Belli Numantini occasione haec scripta videntur. Aemilius post Mancini ignominiosam cladem ad id bellum missus rem publicam et ob corporis saginam, et animi torporem male gessit apud Appian. Iber. p. 513., alioqui in optimis oratoribus habitus, Cicerone teste in Bruto c. 25. WESS.

598. 59. Τῶν — ἐκκαρπούμενων] Etsi damnare hoc ne-
tquam sustineo, haud tamen scio an ἐκκαρπούμενων fuerit?
Id certe ad hanc rem opportunum, ut ex Demosthene in Timo-
crat. p. 441. et Schol. Thucydid. L. V. 28., quos et H. Stephanus
testes excitavit, notum. Quod succedit ἐξήλωσαν πρώτον τρυ-
φήν, εἰθ' ὑπερηφανίαν etc. convenit his Menandri,

Ἐπερήφανόν που γίνετ' ἡ λίαν τρυφή.
Ὁ τε πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον
Εἰς ἕτερον ἦθος, οὐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.

Vide Io. Stobaei Florileg. cap. xci. p. 508. WESS.

598. 71. Συναπονοησαμένον ἐκείνω] Ita correxi, cum
in exemplari ἐκείνω legeretur absque sensu. Confirmat autem
hanc emendationem Strabo, qui lib. XIV. (p. 957. A.) scribit Ari-
stonicum, qui se Eumenis filium ferebat, Leucas occupasse, de-
inde ab Ephesiis superatum navali pugna, in mediterranea recess-
sisse, ac servis ad libertatem vocatis, armatisque egenorum ho-
minum catervis magnum exercitum comparasse. Eos autem ser-
vos Heliopolitas appellabat, ut ait ibidem Strabo. VALES.

598. 75. Καὶ τοὺς — δεσμεύειν, τοὺς — καταπονεῖν]
Aut deficit verbum, aut ἐδέσμευον et καταπόνουον scribendum.
De servorum stigmatibus nihil addo. Collegit plurima Io. Rhodius
ad Composit. ccxxxi. p. 309. Scribonii Largi. WESS.

599. 83. Τοὺς νομεῖς ἤγαγον] Confer Eclog. 2. L.
XXXIV. p. 525. WESS.

599. 19. Φοβεροὶ ταῖς ἀρχαῖς] Idem testatur Cicero in
Frumentaria (L. III. Verr. 41.) Antea cum equester ordo iudi-
caret, improbi et rapaces magistratus in provinciis inserviebant
publicanis, ornabant eos quicumque in operis erant etc. VALES.
Lege Eclog. 2. L. XXXIV. p. 526. WESS.

599. 21. Οἱ περὶ τὰς γεωργίας ἀσχολ.] Italicos intelligo,
seu cives Rom. qui arationes in Sicilia possidebant, aut testamen-
to sibi relictas, aut alio quopiam iure. Hi aratores dicebantur.
Cicero in Frumentaria (cap. 10.) Hunc principem Verres ad for-
tunas aratorum vexandas diripiendasque esse voluit. Huius
audaciae, nequitiae, crudelitati fidelissimos socios optimosque
cives, scitote hoc Praetore traditos atque addictos fuisse. Et
paulo post, Q. Septicium equitem Rom. ex aratorum numero fuisse
testatur, itemque Q. Lollium ex equestri ordine, et Anncium
Broecchum Senatorem populi Romani. VALES.

599. 24. Τῇ δὲ βαρύτητι τῶν ἔργων κατέξαινον etc.] Hoc
velle videtur, servos, dominorum atr i imperio miserabiles, ope-
rum gravi mole fuisse magis atque magis attritos. qua quidem in
re καταξάινειν haud est absurdum. Euripides Troas. v. 755.

Μάτην δ' ἐμύχθουν καὶ κατέξάνθην πόνοις.

Lycophron Alexandr. v. 300.

— — Καὶ σποραῖς ὠγνουμένους
 Αἰ σαὶ καταξανοῦσιν ὄμβρομοι χεῖρις.

Neque inconcinnum de femina, amoris igniculis misere perdita, illud Parthenii Erotic. c. 17. μὴ περιορᾶν αὐτὴν περαιτέρω καταξανομένην, nedum istud Euripidis de Hecuba, lacrymarum continuo fluxu ob alias super alias calamitates debilitata, Troas. v. 508.

— — ὡς πεσοῦσ' ἀποφθαρέω

Δακρυόεις καταξανθεῖσα —

Culte ergo et ex veterum more Falconilla ad matrem παραινῶσαι — μὴ δακρύνειν ἐσόνητα, μηδὲ τὴν ἐαυτῆς καταξαίνειν τοῖς ὀδυρμοῖς ψιχὴν apud Basilium Seleuc. L. I. Vit. S. Theclae p. 78^{ed.} Pant., et in Antipatri Epigrammate

— — σὺ δὲ ξαίνουσα παρειαῖς

Δάκρυον, ἐξεῖπες φεὺ ἀνιαρὸν ἔπος.

Anthol. L. III. p. 340. WESS.

599. 26. Ὅτι Δαυόφιλος] Haec ex Posidonii libro 8. histor. Diodorus transcripsit, ut videre est ex Posidonii verbis, quae refert Athenaeus libro XII. (cap. 11. p. 542.) Τρουγῆς οὖν δοῦλος ἦν καὶ κακουργίας, διὰ μὲν τῆς χώρας τετρακύκλους ἀλήνας περιεγόμενος καὶ ἵππους καὶ θεράποντας ὠραίους, καὶ παραδρομὴν ἀνάγωγον ζολάκιον τε καὶ παίδων στρατιωτικῶν. Porro id servile bellum coeptum est annis sexaginta post debellatam a maiore Africano Carthaginem, ut ait Diodorus lib. 34. id est, anno urbis circiter 613. VALES.

600. 35. Κολάκιον ἀναγωγὸν παραδρομὴν] Petulantem et dissolutum horum adulatorum discursum innuit, ut apud Strabon. L. XVII. p. 1148. C. et Plut. T. II. p. 520. B. Mox ἀναγωγὸς καὶ ἀναπαιδευτότροπος iunguntur, uti apud Philon. Iud. ἀναγωγὸς καὶ ἀπαιδευτός de Temul. p. 241. WESS.

600. 44. Τὸ μὲν πρῶτον κόρον ἐγέννησεν] In oculis atque animo habuisse videtur Solonis celebre dictum,

Τίττει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅτ' ἂν κακῷ ὄλβος ἔπηται· quod et ab aliis imitatione quadam fuisse expressum, docet Clemens Alex. Stromat. L. VI. p. 740., sed verbis non omni ex parte integris. Conf. Duker. in Thucydidem L. III. 39. et Menagium ad Diogen. L. I. 59. WESS.

600. 57. Μεταλλίς] Malui eam lectionem sequi quae in Excerptis libri 34. Diodori legitur, Μεγαλλίς. VALES. Μεγαλλίς] Sic correxi, non invito Valesio. Vide Eclog. 2. lib. XXXIV. p. 527. WESS.

600. 63. Ἀπαντήσεσθαι] Post haec verba collocare oportet ea, quae leguntur in iisdem Excerptis p. 527. 43. Συνέθεντο πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ ἀποστάσεως καὶ φόβου τῶν κυρίων. VALES.

600. 68. Καὶ τοῖς δεδεμένοις — ἐπαρκοῦσα] Erunt fortasse, qui τοῖς δεδεμένοις maluerint ex Luciani Timon. c. 5. eum Hemsterhusii nota. Ego vero veto; caussa enim nulla est. Ver-

lum teritur in omni ope, quae miseris et egenis praestatur. Euripidis Bellerophon, se ipse allocutus,

Ἴσοθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβῆς, ὅτ' ἦσοθ', ἀεὶ
Ξένοις τ' ἐπήροικαις — —

apud Aelian. Hist. Anim. L. V. 34. Charondas in Stobaei Serm. XLII. p. 290. ἐπαιείσθωσαν — ὅσοι ἂν ὄντες εὐποροὶ τοῖς ἐνδεεστέροις ἐπαρξῶσιν. Mitto Euripid. Heraclid. v. 324., Plut. Solon. p. 88., Suidam v. Ἄλλως. Accedat ex Aeliano de Animal. L. XVII. 45. paullo quidem diversum, sed ut nunc est, pravum, οἱ τοίνυν νομίεις ἀπαρκεῖν ταῖς ἐαντιῶν ἀγέλαις βουλόμενοι. Dederat ipsemet ἐπαρκεῖν. WESS.

600. 76. [Ἐρμείας] Operae pretium erit respicere Eclog. 2. Lib. XXXIV. p. 527. WESS.

601. 82. Καὶ κατὰ τὰς τῆς τραπέζης] Lege τὰς ἐκ τῆς τραπέζης. quae praepositio superiori linea loco prorsus alieno irrepit. Videsis Excerpta libri 34. Diodori. Mox corrige, καὶ τὸ τὴν κατὰ τῶν εἰτελ. VALES.

601. 84. Καὶ τὸ τὴν κατὰ τῶν etc.] Librariorum negligentia transpositis vocabulis suum sibi locum restitui. De re ipsa paullo plenius dicta Eclog. p. 526. WESS.

601. 91. Οὐ διέλιπεν ὁδοιοκῶν] Eustathius in Odys. p. 1445. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς ὁδοῦ οὐ μόνον ΟΔΟΙΟΚΕΙΝ τὸ ὁδοσκοπεῖν, ἀλλὰ καὶ ὁδοῦροι κατὰ τοὺς παλαιούς οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες. quibus gemina Hesychius v. Ὀδοιοκεῖ et Festus in Hodidocos. Vide vero de Cleone superius Ecl. 2. Lib. XXXIV. p. 528. WESS.

601. 98. Ἄτταλος ὁ βασιλεὺς] Attalus cognomine Philometor, ultimus rex Pergami, regnum iniit anno urbis 616. Aemilio Porcina et Hostilio Mancino Coss. Decessit Q. Mucio et Calpurnio Pisone Coss. anno urbis 620., cum quinquennio imperasset, ut scribit Strabo (lib. XIII. p. 926.) De huius crudelitate eadem refert Iustinus (lib. XXXVI. 4.) Fuit autem imprimis horrorem curae ac plantarum cognitioni deditus, ut praeter Iustinum docet Plutarchus in Demetrio (p. 897. E.) adeoque etiam de plantis libros scripsit, ut testis est Varro in Prooemio librorum de re rustica. VALES. Attalum de re rustica commentatum fuisse post Varronem indicarunt Columella L. I. 1. 8. et Plinius L. XVIII. 3., quorum verba bene refluxit Harduinus in Indice Auctorum, Plinio praefixo, et Cuperus ad Varron. R. R. I. 1. 8. WESS.

602. 32. Οἱ δραπέται] Fugitivos in Sicilia intelligo, quorum rex Eunus se Antiochum, milites Syros vocavit, teste Diodoro. VALES.

602. 36. Δεισιδαιμονοῦσα] Intelligi puto id quod narrat Cicero IV. 49. in Verrem: Tiberio Graccho occiso, cum magnorum periculorum metus ex ostentis portenderetur, P. Mucio, L. Calpurnio Coss. aditum est ad libros Sibyllinos, in quibus inven-

tum est, Cererem antiquissimam placari oportero. Tum ex collegio Decemvirali sacerdotes Ennam profecti sunt. Idem ait Valerius lib. I. initio. VALES.

602. 37. Περὶ τοὺς Σιβύλλης χορημοὺς] An carminum et oraculorum conquirendorum caussa eodem profecti sunt? Videntur istud praescripta verba velle, de qua tamen re nihil definitio. Ceterum, legatorum, Ennam missorum, ad antiquissimam Cererem placandam, meminit quoque Lactantius Instit. L. II. 4. WESS.

602. 39. Τοῦ Αἰτναίου Διῶ] Colebatur in Aetna monte. Unde ad Iovem ὦ Κρόνον πάτερ, ὅς Αἴτναν ἔχεις Pindarus Olymp. Od. IV. 10., et Ζεὺς Αἰτναῖος Od. VI. extrema et Nemeonic. Od. I. 7. WESS.

602. 58. Ὁ τοῦ Διηγύλιος υἱὸς Ζιβέλμος] Mox Ζισέλμος, haud scio an operarum peccato. Ut ut est, propius hinc deflectit vetus scriptura in Valer. Maximo L. IX. 2. 4. ext. Zisenis Diogiridis filii, Thraciae regis, etsi minus admirabilem crudelitatem gentis ipsius feritas, narrandam tamen rabies saevitiae facit: cui neque vivos homines medios secare, neque parentes liberorum vesci corporibus nefas fuit. Refinge Ziselmi Diegyldis filii, et habebis eundem tyrannum. Vitium, quod patris foedavit nomen, supra sustulit Valesius. Ziselmiium vero indicari, optime suspicatus est doctissimus Abr. Torrenius. WESS.

603. 81. Μενεφίτην] Idem narrat Valerius Max. lib. IX. cap. 2., Iustinus lib. XXXVIII. 8. et Livius lib. LIX. VALES. Causam nominis exposuit supra p. 595. horum Excerpt. Recte proin viri docti Menephitem in Valerio ex vetustis editionibus Memphitem esse iusserunt. WESS.

603. 92. Πλεῖστα ἐν ταῖς ἐπισταθμίαις] Ex hoc loco explicanda sunt haec Iustini verba lib. XXXVIII. 10. ubi de hac ipsa Antiochi Sidetae in Parthos expeditione loquitur: Nam cum gravari se copiarum praebitione et iniuriis militum civitates viderent etc. Per copiarum praebitionem intelligit annonam et pabula, quae duces Antiochi Sidetae ab hospitibus exiiebant. VALES.

603. 94. Τὸν Ἀντίοχον ἐγκαταλιπὼν] Iustinus ibid. Ad postremum cum virtute hostes vincerent, metu suorum desertus occiditur. Porro hunc Antiochum bis adversus Parthos profectum esse scribit Plutarchus in Apophthegm. p. 184. VALES. Τὸν Ἀντίοχον ἐγκαταλιπὼν] Sumta haec videntur ex Posidonio, qui Antiochi hanc expeditionem eiusque infelicem successum copiose descripserat. Lege quae ex eo excerptis Athen. L. X. p. 439. et L. XII. p. 540. WESS.

603. 1. Παρὰ Πτολεμαίου τοῦ πρεσβυτέρου] Putes haec pertinere ad dissensiones et turbas, quae Physcone mortuo inter eius filios sunt subnatae apud Pausan. L. I. 9. Πρεσβυτέρου vocabulum huc videtur ducere, quod Physconi, cum solus imperaret, parum congruit. At ordo gestarum rerum si his in fragmentis sit

observatus, ut merito putamus, Physcon esse debet. Id postulant, quae de Alexandro Zabina sequuntur, planissime. Ergone senior προεβύτερος respectu filii Ptolemaei Soteris dicitur? WESS.

603. 9. Εὐήμερος ὁ τῶν Πάρθων βασ.] Magnum hoc loco mendum esse semper suspicatus sum, quippe eo tempore regnabat apud Parthos Phraates, cum quo Antiochus Sidetes bellum gessit. Phraati successit Artabanus, ac deinde Mithridates. Quinam igitur est ille Euemerus, qui adeo in Babylonios saeviit? longe fallor, nisi Diodorus ita scripsit, Ὁ Ἰμερος ὁ τῶν Περσῶν βασιλέως σατραπῆς. Namque Phraates cum adversus Scythas proficisceretur, ad tutelam regni Himerum reliquerat, qui oblitus vicarii officii, tyrannica crudelitate Babylonios, multasque alias civitates importune vexavit, ut ait Iustinus lib. XLII. 1. Cuius rei in prologo 42. Trogi Pompeii non obscura fit mentio: *Ut Praefectus Parthis a Phraate Himerus Mesenis bellum intulit, et in Babylonios ac Seleucenses saeviit.* Sic enim ex Ms. legendus hic est locus. Pro *Apraetaeus*, emendavi, *a Phraate Himerus*. Sed et Posidonius apud Athenaeum lib. XI. (cap. 3. p. 466.) huius tyranni meminit: *Ποσειδώνιος δὲ ἐν τῇ 15' τῶν ἱστοριῶν Ἀσιμαζὸν γρησι τὸν Βαβυλωνίον καλέσαντα εἰς δεῖπνον Ἰμερον τὸν τυραννήσαντα οὐ μόνον Βαβυλωνίων ἀλλὰ καὶ Σελευκίων.* VALES. Omnia egregia sunt quae de Himerō Valesius. Voluit tamen, credo, ὁ τῶν Πάρθων βασιλέως σατραπῆς. Trogi Epit. XLII. pari modo emendavit Abbas Longuerue. WESS.

603. 18. Ἀλέξανδρος ὁ Ζαβινῶς] Hunc Ptolemaeus Physcon adversus Demetrium Nicatorem subornaverat, partim rogatus a Syris, quos improbitatis Demetrii taedebat, ut ait Iosephus; partim ob privatas simultates infensus Demetrio, quod Pelusium oppugnare et Aegyptum occupare tentasset, ut scribit Iustinus lib. XXXIX. 1. et Georgius Syncellius in fragmentis Eusebianis p. 227. quo loco Alexander iste a Syris Ζαβινῶς appellatus esse dicitur, quod emptus e-catasta esse videretur. In Prologo Trogi Pompeii 39. *Zabbineus* nominatur. Apud Iosephum L. XIII. 9. 3. Ζαβινῶς, quomodo fere in nummis scribi testis est Goltzius in Thesauro: *ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΖΕΒΕΝΝΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.* VALES. De Goltzii isto numo non iniuria dubitant doctissimi viri Io. Vaillant et Ez. Spanhem., quorum neuter eiusmodi inscriptionem reperire potuit. Vide hunc Dissert. VII. de Num. Praest. p. 409. Ζαβινῶς sive Ζεβινῶς iustum est, ex Chaldaeorum Syrorumque כַּבְּנִי, quo *emium* illi designant, efformatum. WESS.

603. 26. Σέξιτον] Existimavi hunc esse C. Sextium Calvinum, qui Consul Salyos apud Aquas Sextias vicit anno urbis 629. idque et temporum ratio et nomen Consulis, quod ei tribuit Diodorus, plane confirmant. VALES.

604. 32. Ὑπὸ τῶν πολιτῶν — κινούνοϋς] Arbitror ἀπὸ τῶν fuisse. Vide ad L. IV. 46. WESS.

604. 48. Τὸ τοῦ Διὸς ἱερὸν] Idem narrat Iustinus lib. XXXIX. 2. Contigit haec Alexandri Zabinae clades atque obitus Cassio Calvino et C. Sextio Longino Coss. Olymp. 164. anno 3. VALES.

604. 56. Ἐπὶ τὸ Πισίδιον] Instaurandum oppidi nomen scribendumque Πισίδειον cum L. Holstenio ad Πισίδειον Stephani. Confer ad L. XIX. 79. p. 381. WESS.

604. 59. Αἰνῖος Οὐτιέλλιος] L. Septimuleium caeteri hunc vocant, Valerius Max. lib. VI. c. 4., Plutarchus in Gracchis (p. 842. E.) Plinius lib. XXXIII. 4. VALES.

605. 80. Ἀξίωμα μείζον ἔχοντας] Multo haec plenius et accuratius Sallust. Bel. Iugurth. c. 25. etc. WESS.

605. 92. Καὶ τοὺς Ἀσιαγενεῖς] L. Scipio, maioris Africani frater, in nummis ASIAG. dicitur, ut videre est apud Ful. Ursinum et Abrah. Gorlaeum. Est autem Ἀσιαγενής Graece idem quod Asiaticus. Sic Athenaeus lib. XII. cap. 12. p. 550. Ἀγησῆλος ὄρων τοὺς Ἀσιαγενεῖς στολαῖς πολυτελεῶς ἡσχημένους. VALES. Lege etiam Io. Fr. Gronov. Obs. L. IV. 25. Spanhem. Diss. X. de Praest. Num. p. 64., viros doctos ad Livii L. XXXIX. 44., et quae supra ad Diodori L. XVII. 77. dicta fuerunt. WESS.

Ibid. Καὶ τοὺς Ἰσπανοὺς] Cognomen in gente Cornelia fuit Hispanus, quod penultima longa pronuntiari debet. Deductum est enim ab Hispania, ut eximius hic Diodori locus ostendit, eadem forma, qua Messala cognomen a capta Messana inditum est Valerio. Sed Graeci Ἰσπανοὺς dicere solent, non Ἰσπάλους. Sic certe Appianus in Libyco p. 75. Γραῖος Κορνήλιος ὁ Ἰσπανὸς ἐπίκλησιν· quod recte Gelenius *Hispalum* vertit. Tamen in Senecae Controversiis, Cornelius Hispalus semper scribitur. VALES. In Senecae Controversiis *Cornelius Hispanus* scribitur, atque ita haud dubie voluit Valesius. Firmat autem egregie et stabilit Diodorus verba Appiani, quae vires eruditissima ad Livii L. XLI. 14. prava videbantur. WESS.

605. 97. Ἀμω μὲν γὰρ προεζάθησαν τοῦ συνεδρίου] Scipionem, qui vir optimus fuit habitus, eiusque filium, Principes Senatus fuisse, quod hic affirmatur res, est dubia. Favet quidem Diodore ea in parte Valer. Max. L. VII. 5. 2., sed errans et plures Nasicas turpiter, ut docti viri ostenderunt, confundens. Quid? ne locus quidem est, qui Scipioni Nasicae, viro optimo, inter Senatus principes possit adsignari: namque eius aetate conspicui ea fuerunt dignitate Q. Fabius Maximus, Scipio Africanus, L. Valerius Flaccus, M. Aemilius Lepidus. Adde ne Censorium quidem Scipionem hunc Nasicam fuisse, cuiusmodi tamen tradito a maioribus more legi solebant. De filio, cui cognomen *Corculo*, negari non debet. Is et censura perfunctus, et mortuo Aemilio Lepido princeps in Senatu lectus est, sicuti pulcre ex Valerio Max. collegerunt Pighius, Onuph. Panvinius atque alii. WESS.

605. 11. *Τῶν δὲ γυναικῶν Οὐαλερία*] De Valeria alii ta-
cent: Claudiam memorant religionis experimento pudicissimam
matronarum tum fuisse iudicatam Livius L. XXIX. 14., Plinius
L. VII. 35. et quos ibi testes produxit Harduinus et ad Silium
XVII. 33. Drakenborch. Rem universam cum narrasset Appianus
Annibal. p. 594. subiungit, ὠδε μὲν ἡ θεὸς ἐς Πόμην δι' ἀν-
δρῶν καὶ γυναικῶν ἀρίστων ἀφικνεῖτο. Tu lege, ut secum con-
sentiat scriptor, δι' ἀνδρὸς καὶ γυναικός. WESS.

605. 15. *Κάτων, ὁ ἐπικλ. Δημοσθένης*] Catonem ob ve-
hementiam in dicendo, vulgo Romanum Demosthenem vocabant,
ut ait Plutarchus in eius vita p. 338. et Appianus in Iberico p.
465., atque ex eo Suidas in *Κάτων*. VALES.

605. 19. *Ὁ δὲ Νασικᾶς ἀεὶ τοῦναντίον ἀπεφάνετο*] Ea-
dem de Scipione Nasica, viro optimo, in Livii Epitoma lib. XLIX.,
sed non sine erroris macula, si credimus Ch. Ad. Ruperto ad Pom-
pon. 1. 2. §. 37. D. de Orig. Iur., doctissimoque viro in illam Livii
Epitomam. Rupertus sententiam *de non delenda Carthagine* Sci-
pioni Nasicae, quem ob prudentiam Coreulum dixerunt, ex tem-
porum ratione tribuendam censet. Is quidem certe Scipio et au-
toritate et rerum gestarum gloria in republica florebat maxime,
nuperque, ut theatrum, quod Censores locaverant, destrueretur,
obtinuerat, Livio superiore Epitoma et Velleio Paterculo L. I. 15.
testificantibus. Ad hoc Scipio Nasica, vir optimus iudicatus,
Consul processerat anno 156XII. ab urbe condita, eratque adeo sub
initium belli Punici III. octogenario maior. Quae omnia, ut ut
speciosa, haud scio an iniuria ponantur contra conspirantem scri-
ptorum veterum consensionem. Fuerit enim ea aetate, ut annos
LXXX. superaverit, quid ad rem illud? Floruerunt eodem tempore
Cato, Masinissa atque alii, qui diutissime senes fuerant. Adde,
Livio et Diodoro clarissime adsentiri Augustinum L. I. C. D. cap.
30., forsan Varronem secutum. Pauca fidei causa exscribam:
*At ille Scipio pontifex maximus vester, ille iudicio totius sena-
tus vir optimus, istam vobis metuens calamitatem, volebat aemu-
lam tunc imperii Romani Carthaginem dirui, et decernenti, ut
dirueretur, contradicebat Catoni.* Sunt haec notabilia maxime.
Scipionem Nasicam, virum optimum, Pontificem maximum fuisse
docent, nobisque aliud argumentum suppeditant. Eo enim honore
fungi non potuit, nisi mortuo Aemilio Lepido, Pontifice et prin-
cipe Senatus. Proinde P. Scipio, quem paucis ante diebus Pon-
tificem maximum Cato factum ait Coss. T. Quinctio Flamini et
Acilio Balbo, sive anno 156XIII., apud Ciceron. de Senect. c. 14.,
P. est Nasica, vir optimus declaratus, ut bene animadvertit Pan-
vinus. Vixit ergo usque ad initia belli Punici postremi. Quod
vel Pomponius docere Rupertum potuerat: namque Scipionem,
quem Senatus optimum appellavit, Iureconsultis annumerat: at

ea eruditione floruit P. Scipio in provecta aetate, de quo apud Ciceronem Cato. WESS.

606. 35. Ἀπερ ἅπαντα συνέβη τῇ Ρώμῃ] *Nec eum sententia fefellit: re ipsa probatum est, quam verum (P. Scipio) diceret. Deleta quippe Carthagine, magno scilicet terrore Romanae rei publicae depulso et extincto, tanta de rebus prosperis orta mala continuo subsequuta sunt, ut erupta diruptaque concordia, prius saevis cruentisque seditioibus, deinde mox, malarum connexione caussarum, bellis etiam civilibus tantae strages ederentur, et cetera, quae ad hunc Diodori locum adpositissima ab Augustino de Civit. D. lib. I. 30. scripta fuerunt.* WESS.

606. 41. Ὁ τοῦτου δὲ υἱὸς] Hic vero non assentior Diodoro, qui Scipionem Nasicam, eum, qui privatus Tib. Gracchum interfecit, filium ait esse Scipionis Nasicae, eius qui vir optimus a Senatu iudicatus est. Fuit enim revera illius nepos, filius P. Scipionis Nasicae, eius qui Corculum cognominatus est, ut docet Velleius Paterculus lib. II. cap. 3. et Cicero in Bruto cap. 20. nisi forte adoptatus a Scipione Nasica avo fuit. VALES.

606. 53. Ὁ δὲ ὄχλος — ἠσάχασεν ἐντραπεῖς etc.] Id verum esse potest de tempore, quod Gracchi caedem proxime excepit. Alioqui invidia facinoris eius flagrans Scipio, ut populi odium declinaret, sub titulo liberae legationis Pergamum concessit, et quod vitae superfuit, superfuit autem parum, ibidem peregit, testibus Cicerone Or. pro Flacco c. 41., Plut. in Gracch. p. 834. et Val. Max. L. V. 3. 2. WESS.

606. 56. Κατὰ τὸν ὑποζείμενον ἐνιαυτὸν] P. Scipio Nasica Consul in magistratu mortuus est anno urbis 642. Hunc imprimis disertum fuisse et cunctos sale facetiisque superasse ait Cicero in Bruto cap. 34. VALES.

606. 62. Ἀντίοχος ὁ Κυζ.] Antiochi Sidetae filius Cyzicenus ideo dictus, quod Cyzici apud Craterum hospitem educatus erat. Regnum iniit Olymp. CLXVII. anno primo. VALES.

606. 65. Μίμοις καὶ προδείκταις] Magis probo lectionem Suidae, qui hunc locum proferens legit προδείκταις. est enim deductum ἀπὸ τοῦ δεικνύειν. Sunt autem προδεῖκται, proprie histriones ac mimi, qui ridicula ac iocularia quaedam in scena fundebant, quae δεικτήρια dicebantur. Varro, ὄνος λίρας: Neque orthopsalticum attulit psalterium, quibus sonant in Graecia dicteria. Hinc δεικτηριῶδες vocantur mimae a Polybio in lib. XIV. apud Athenaeum (lib. XIII. p. 576.) Μύρτιον δὲ μία τῶν ἀποδεδειγμένων καὶ κοινῶν δεικτηριῶδων. Ab eadem origine dictos quoque censeo a Lacedaemoniis δεικλιστὰς, seu δικηλίτας, quos Hesychius exponit μιμολόγους. VALES. Quid significet vox προδείκταις, non adeo obvium est affirmare posse. Hunc locum citavit procul dubio Suidas in iisdem verbis, nisi quod habet προδείκταις, ut puto, melius: at eius vocis interpretationem non ap-

posuit. Eam vocem habet ex Suida H. Stephanus, et per δεικη-
 λιστής seu δεικηλικτὰς vertit, nempe *histrion*, qui personas in
 theatro ostendit populo, tamquam a nomine δείκηνον, quod est *si-
 mulachrum* vel *imago*. Sed cum de eo nullam habeat auctoritatem,
 non verebor, aliam afferre interpretationem non minus, ut puto,
 verisimilem. Προδείκτης a προδεικνίω videtur manifeste deduci,
 quod verbum *praemonstrare* et *praesignificare* significat. Sic
 apud Herodotum lib. VIII. 37. προδέκτωρ est, qui res futuras,
 antequam eveniant, praedicat et praenunciat, ut supra ad eum au-
 ctorem notavimus p. 31. Exercit. Ita προδείκτης nihil aliud est,
 quam is, qui res futuras praenunciat, quod praestare gloriantur
 Astrologi, Metoposcopi, Chiromantiam professi et alias artes tam
 vanas, quam a principibus plerisque creditas, divini, necroman-
 tes, et tales viri non male hoc loco θαυματοποιοῖς coniunguntur.
 PALM.

606. 67. Καὶ νευροπατεῖν] Legendum est sine dubio νευ-
 ροσπαστεῖν, quod sequentia plane confirmant. Nam illud νευρο-
 πατεῖν Graecum non est. Νευροβατεῖν potius diceretur: unde
Neurobates apud Vopiscum in Carino cap. 19. sed hoc quidem
 loco minime convenit. Est autem νευροσπαστεῖν ope fidiculae
 movere ac trahere lignea quaevis simulacra, quod fit arte mecha-
 nica. Vide Turnebum lib. 2. Advers. cap. 18. Hac in arte excel-
 luisse dicitur Pothinus quidam Atheniensis teste Eustathio Iliad.
 δ', p. 457. ubi addit: Τέχνη δὲ πάντως οὐ σπουδαία ἢ νευρο-
 σπαστική, ἀλλὰ τῶν κατ' εἶδος παιδιᾶς. VALES. Καὶ νευρο-
 σπαστεῖν] Recte Valesius. Omnes olim, qui αὐτομάτων et νευ-
 ροσπάστων ludicra mobilitate multitudinem oblectabant, θαυμα-
 τουργοὶ et θαυμαποιοί, quorum Diodorus proxime meminit,
 dicebantur. Hero Automat. p. 244. ἐκάλουν δὲ οἱ παλαιοὶ τοὺς
 τὰ τοιαῦτα δημιουργοῦντας ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥΣ, διὰ τὸ ἐκ-
 πληκτον τῆς θεωρίας. Imagunculae, fidiculis quodammodo ani-
 matae, σιγίλλάρια νευροσπαστοῦμενα Imp. Antonino, ὄργανα νευ-
 ρόσπαστα, quamquam latius haec porrigi possunt, Synesio L. I.
 Provid. p. 98. B., de quibus complura Is. Casaubonus ad Persii Sat.
 V. 128., B. Vulcanius in Apuleium de Mundo p. 215. et T. Ga-
 takerus ad Antonin. Imp. L. VII. 3. WESS.

607. 68. Ζῶα πεντάπηχα] Intelligo bestiarum simulachra
 deaurata, quae in pompa traduci mos erat, ut patet ex descriptione
 pompae illius Ptolemaei Philadelphi apud Athenaeum lib. V. cap.
 8. p. 202. VALES.

607. 81. Καὶ Μικίψαν] Huius iunioris Micipsae filium
 arbitror fuisse Hiempsalem, cuius meminit Plutarchus in Mario
 p. 429., Appianus lib. I. Civilium p. 668. et Cicero in 2. contra
 Rullum cap. 4. VALES. Mirum est, Sallustium, in liberis Mi-
 cipsae describendis occupatum, de hoc Micipsa prorsus tacuisse
 Belli Jugurth. c. 5. Quod vero Valesius suspicatur, Hiempsa-

lem, cuius in Marii rebus et Pompeii mentio est, iunioris huius Micipsae filium fuisse, falsum erit, sicuti et Manutii ad Ciceronis Agrar. I. 4. iudicium, quo Hiempsali pater Harbas datur, si vera et iusta sit inscriptio, quam Reinesius Clas. III. 76. et Sponius Miscellan. p. 145. vulgarunt. Ea enim Hiempsalem, Iubae, a Caesare triumphati, patrem, perhibet Gulussae filium, Masinissae nepotem. WESS.

607. 87. Ὅτι Κορτωνιατός τις] Puto esse *Congentiatum*, sive *Congonetiaccum*, dissident enim in nominis eius scriptura amanuenses, Bituiti, Arvernorum regis, filium, quem comprehensum Romamque deductum fuisse Livii Epit. LXI. innuit. Urbem *Iontoram*, si tamen rectum id nomen, nondum reperi. WESS.

607. 95. Ὑπὸ τῶν στρατηγῶν παρεθεωρεῖτο] Optime H. Valesius *παρετηρεῖτο* mutavit. Mox auctor ἐν ταῖς εἰς δόξαν προαγωγαῖς παρεθεωρεῖτο. et S. Lucas A. A. cap. VI. I. ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν, i. e. *despicerentur*, ut Beza: nam alii nimis hic acutum vident. Porro ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ praestaret. WESS.

607. 99. Τὰς ὑποδ. ἀρχ. μόγισ εἰληφώς] Cicero pro Plancio cap. 21. *C. Marius duabus aedilitatis acceptis repulsis septies Cos. est factus.* VALES.

607. 5. Τὴν μὲν ἐκ τούτων ἀτιμίαν προσεποιεῖτο] Haec sana si fuerint, ignominiam acceptae cladis Mario fuisse adpersam indicabunt. Haud tamen scio, an τὴν ἐκ τούτων τιμὴν reliquerit Diodorus, quippe post pauca diserte prodens, Mario duce semper victoriam Romanos retulisse. Erit ergo, *honorem ex proeliis istis sibi Marium acquisivisse.* Si vero dubites de verbi isto usu, adi Appian. L. II. B. Civil. p. 846. et I. V. p. 1184. Iam quod praecessit οὗτος δὲ δοξῶν γεγονέναι δημοσιότης, id prima Marii aetas non respuit. Iuvenalis Sat. VIII. 245.:

*Arpinas alius Volscorum in monte solebat
Poscere mercedes alieno lassus aratro:
Nodosam post haec frangebat vertice vitem,
Si lentus pigra muniret castra dolabra.*

Adde Plut. in Mario p. 407. WESS.

608. 23. Οὐ μόνον τὸ πλῆθος τῶν οἰκετῶν] Hoc fragmentum ex lib. 36. Diodori est, ubi iisdem fere verbis legitur p. 912. ed. Rhodom. Coeptum autem est hoc secundum in Sicilia servile bellum anno urbis 648. ut ex lib. 36. Diodori patet. VALES.

608. 46. Καὶ δοῦλα τῆς παρανόμου χειροκρατίας] Recurre ad Eclog. I. L. XXXVI. p. 534. WESS.

608. 55. Ταμίαις — εἰς τὴν ἐξ Ὀστίας] Inter provincias quaestorias erat procuratio frumentaria: eaque provincia Ostiensis dicebatur, quod ex Ostiensi portu frumentum in urbem subveheretur. Cicero pro Sextio cap. 17.: *Nec mihi res erat cum Sa-*

turnino, qui quod a se quaestore Ostiensi per ignominiam ad principem et Senatus et civitatis M. Scaurum rem frumentariam translata sciebat, dolorem suum magna contentione animi persequabatur. Idem in Orat. de haruspicum resp. cap. 20.: Saturninum, quod in annonae caritate quaestorem a sua frumentaria procuratione Senatus amovit, eique rei M. Scaurum praefecit, scimus dolore factum esse popularem. VALES. De provincia Ostiensi egregie Pighius in Fast. a. CDXXCVIII., et post eum Graevius ad Or. Ciceron. pro Murena c. 8. 1. quos vide. WESS.

609. 68. Καὶ μετὰ δακρύων προσπίπτων etc.] Eadem Appianus L. I. B. Civil. p. 628. et Aur. Victor de Vir. Illust. c. 63. WESS.

609. 92. Καὶ στρωμνῆς ἀνθινῆς etc.] Luxum istum explicuit Io. Meursius de Rom. Lux. c. 9. Ego solo Philone Iud. utar, qui Ἰταλικῆς πολυτελείας καὶ τροφῆς argumenta enarrans, peregre τριζιλινά τε, inquit, καὶ περίκλινα χελώνης ἢ ἐλέφαντος κατεσκευασμένα, καὶ τιμαλφεστέρας ὕλης, ὧν τὰ πλεῖστα λιθοκόλλητα, στρωμναὶ ἀλουργεῖς ἐνφρασμένου χρυσοῦ καὶ ἀνθοβαφεῖς ἕτεροι παντοίων χρωμάτων, πρὸς τὸ τῆς ὀψιως ἐπαγωγὸν de Vit. Contemplat. p. 896. D., quibus non dissimilia idem commentatus est apud Euseb. Praep. Evang. L. VIII. 14. p. 389. WESS.

609. 2. Διαφανεῖς δὲ etc.] Vid. Stanislaum Kobierzykium de Rom. Lux. L. I. 9. et interpretes ad Petron. c. 55. Philo Iud. Vit. Contempl. p. 896. χιτῶνας τε ἀραχνοῦφεῖς καὶ ἐκλεύκους vocat, Seneca vero sericas vestes, si vestes vocandae sunt, in quibus nihil est, quo defendi aut corpus, aut denique pudor possit: quibus sumtis, mulier parum liquido nudam se non esse iurabit de Benef. L. VII. 9. Modo ἀνέδην ἀνηλίσκοντο olin fuisse, equidem non dubito. WESS.

609. 7. Τῶν δὲ Ποντικῶν ταρίχων τὸ κεράμιον etc.] Haec debentur Catoni, apud Polybium L. XXXI. indignanti, ὅτι τινὲς τὰς ξενικὰς τροφὰς εἰσέγαγον εἰς τὴν Ῥώμην, ΤΡΙΑΚΟΣΙΩΝ μὲν ΔΡΑΧΜΩΝ ΚΕΡΑΜΙΟΝ ΤΑΡΙΧΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ ὠνησάμενοι, καὶ μειράκια δὲ εὐμορφα ὑπερβαλλούσης ἀγρῶν τιμῆς in extremo L. VII. Athenaei. Indidem sumta etiam videntur, quae de coquis succedunt: Cato enim veterum disciplinam et mores collaudans, equos carius quam coquos emi solitos dictitabat apud Gellium L. XI. 2. At eo tempore, de quo Diodorus, μάγειροι γεωργῶν περισπορδαστότεροι ἦσαν, quae Musonii verba in Stobaei Serm. XVIII. p. 167., sive pluris pretii coquum quam villicum habebant, quod de se negat Marius in Sallust. Iug. c. 85. Confer P. Burman. ad Petron. c. 38. WESS. Conf. Exc. Vat. p. 97. 6.

609. 9. Οἱ δὲ ταῖς εὐμορφίαις ἐκ παρόμοιοι etc.] P...

fuisse ταῖς εὐμορφίαις ἐκπρεπεῖς, idque vocabulum operarum negligentia truncatum. WESS.

609. 10. Πολλαπλασίων ταλάντων] MS. πολλῶν. VALES. Haud male. WESS.

610. 20. Ἐπιλεξάμενος τὸν ἀρ. τῶν φ. σ. Κόϊντον Ῥουλίον] Redarguit et hic locus eos, qui Rutilium Scaevolae in Asia quaestorem perhibuerunt. Vide quae disputavit Cel. Iac. Perizonius Animad. Histor. c. 2. p. 58. WESS.

610. 23. Ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας] Increbuerat scilicet haec consuetudo ut Magistratus Romani, qui in provinciam proficiscebantur, aut qui iurisdictionis causa obibant provinciam, publica hospitia et iumenta ac caetera eiusmodi a perviis civitatibus exigent: quae prava consuetudo coeperat a L. Posthumio Albino sub initia Persici belli, ut docet Livius lib. 42. initio. Huic malo emendando lata postea est lex Iulia, quae vetabat ne praeter 4. lectos et tectum ac foenum Magistratus eiusve comites a provincialibus acciperent quidquam, teste Cicerone in libro V. ad Atticum Ep. 10. et 16. VALES. Rarum abstinentiae exemplum. Solebant in provincias cum imperio tendentes potestate plerumque in summum provincialium detrimentum abuti, opusque adeo multiplice et frequenti legum fuit fraeno. Lege notas doctissimorum virorum ad Sueton. Aug. c. 36. WESS.

610. 26. Ἐκ τῶν προγεγονότων ἀκκληρωμάτων] Imo vero ἐκ τῶν προγεγ. ἀκκληρημάτων. Id iustum et Diodori est. Infra Excerpt. horum p. 405. αἴτιος ἐγένετο τῷ τε νῆϊ καὶ τῇ πατρίδι τῶν ἐσχάτων ἀκκληρημάτων. et Legat. xxxiv. καὶ μετὰ δακρυῶν καδικέτετε, βοηθῆσαι τοῖς ἀκκληρήμασι. Alia invenies ad L. III. 12. Non ignoro ex Suida productum ἀκλήρωμα pro calamitate atque infortunio fuisse, nec id tamen iuvabit. Pravum est, sicuti dudum docuerunt H. Stephanus Thes. T. II. p. 244. et Th. Gatakerus ad Imp. Antonini L. X. 33. Adde literarum seriem et veteres schedas, a L. Kustero inspectas, in Ἀκκληρήμασι, συμφοραῖς, δυστυχίαις acquiescere. WESS. Idem existimandum de ἐκκλήρωμα in Bekkeri Anecd. p. 77. 25.

610. 31. Ὅτι Λεύκιος ὁ Σζαιουόλας] Peccarunt amanuenses. Auctor uti superiora docent, scripserat ὅτι Κόϊντος Σζαιουόλας. Habet de Q. Scaevola, quae legi merentur, Rupertus ad Pompon. l. 2. §. 41. D. Or. Iur. WESS.

610. 41. Συμπεφωνηκότα πρὸς τοὺς κυρίους] Usitatum id fuit apud Romanos, ut servus de libertate sua cum domino pacisceretur. Tacitus lib. 14. c. 42. Annalium: *Negata libertate, cui pretium pepigerat.* Dio Chrysostomus Orat. 14. p. 232. A. de servitute: Οἱ δὲ τινες τὴν αὐτῶν τιμὴν καταβεβλήκασι τοῖς δεσπόταις· καὶ οὐδέηπου δοῦλοι εἰσιν αὐτῶν οὗτοι. Praetermittere hic non possum locum Dionysii Halic. sane illustrem ex libro

4. p. 227. Ἐτύγγανον δὲ τῆς ἑλευθερίας οἱ μὲν πλεῖστοι προῖκα διὰ καλοκἀγαθίαν· καὶ κράτιστος ἀπαλλαγῆς τῶν δεσποτιῶν τρόπος οὗτος ἦν. ὀλίγοι δὲ τινες λῆτρα κατατιθέντες ἐξ ὀσίων καὶ δικαίων ἐργασιῶν συναχθέντα etc. quae vix mihi temperavi quin adscriberem. Adde, quae notavit I. Lipsius ad dictum locum Taciti. VALES.

610. 42. Φθάσας τὴν ἀπολύτρωσιν] Id est, antequam integrum redemptionis pretium numerasset. Ἀύτρα quippe eam pecuniam vocat Dionysius loco proxime allato. VALES.

610. 51. Συμμάχων] MS. συμμαχοῦντων. VALES. Neque admodum absurde. WESS.

610. 52. Ὅτι Λεύκιος Ἀσύλλιος] Existimavi legendum esse Ἀσήλλιος, quod est cognomen Romanum apud Appianum lib. I. Civilium (p. 645.) Ἀσήλλιος Praetor urbanus a foeneratoribus occisus esse dicitur: qui a Valerio Max. lib. IX. cap. 7. *Avulus Sempronius Asellio* vocatur, in Prologo autem lib. 74. T. *Livii Asellus*, minus recte. Nam et apud Nonium Marcellum (cap. 7. 107.) Sempronius Asellio laudatur in lib. 4. Hist. et apud Gellium lib. 2. cap. 13. et 13. 3. Noctium Attic. qui ait Asellionem hunc sub Africano Tribunum mil. ad Numantiam fuisse. VALES. Est qui Ἀκύλλιος mallet, Manium Aquillium intelligens, qui Siciliam pacavit, bello Servili confecto. Sed ille patre quae storio editus non est, neque ea iustitiae et abstinentiae gloria floruit, nec omnes corporis sui sensus usque ad vitae exitum integros conservavit. Asellius, quem Valesius adsciscit, a Graeco parum abest. Id mirum tamen, nusquam eum a Cicerone in Verrinis, neque ab aliis, quod quidem rescire quivi, commendari, quamquam praeter ceteros Siciliae praetores meruerat. Itaque haereo. De Sempronio Asellione Valesio melius G. I. Vossius Hist. Lat. L. I. 8. WESS.

611. 58. Γάϊος, ἐπικαλούμενος δὲ Λόγγος] Et hic in obscuro est. Laudat Antonius familiarem suum *Longum*, virum optimum et ab historia, prudentia iuris publici et antiquitatis scientia instructissimum in Ciceronis L. I. Orat. c. 60., qui noster esset, si veteres libri, in quorum aliis *Longinus*, consentirent. WESS.

611. 65. Τῆς ἐσχάτης τοῦ βίου γραμμῆς] Vide extremum L. XVII., ubi idem. Statim διέφερε, quod in Latinis Valesius secutus est, scripserat auctor. WESS.

611. 79. Στρατηγῶν εἰωθ. δίδοναι προστάτας] Hic locus ut puto, singularis est, de tutoribus, quos Praetores aut Proconsules in provinciis dare soliti erant. Postea vero lata est ab Augusto lex Iulia et Titia anno urbis 722., Augusto III. et M. Titio Coss. qua iubentur Praesides provinciarum mulieribus pupillive non habentibus tutores dare, ut ait Ulpianus in Regulis. VALES. Sane quam notabilis hic est locus, et forsitan ad unam Sici-

liam restringendus, uti censet Cl. Anton. Schultingius ad Ulpian. tit. xi. de Tutel. §. 18. WESS.

611. 86. *Εἰς ἐπαρόρθωσιν τῶν βιωτικῶν*] Putes τῶν διωτικῶν voluisse Diodorum ob postremam horum Excerpt. partem, ubi contra se ἰδιωτικὰ et δημόσια ponuntur. At vetat S. Paulius, cum priore ad Corinthios c. VI. 3. οὐκ οἶδατε, ὅτι ἀγγέλους κρινοῦμεν; μήτιγε βιωτικά; βιωτικὰ μὲν ὄν κριτήρια εἶν ἔχητε etc. Intelligit Apostolus controversias privatas de rebus omnibus, quae in hac vita incidere solent, quamquam aliud vulgo interpretes sectantur. Firmat quod dixi Polybius Excerpt. p. 1401. WESS.

611. 92. *Θαυμαστῶς ἀγαπώμενος*] Legendum esse putavi ἀγαπιωμένου et ad patrem Livii Drusi id retuli, de quo haec C. Carbo olim cum maximo plausu dixit: *O Marce Druse, patrem appello. Tu dicere solebas, sacram esse Remp. quicumque eam violavissent, ab omnibus esse ei poenas persolutas.* Hic Drusus collega in tribunatu fuerat C. Gracchi. Consul fuit anno urbis 641. VALES.

611. 97. *Προστάτης τῆς συγκλήτου*] Deest ἀξιοχρεως, aut quid simile. Cicero pro Milone cap. 7.: *Domi suae nobilissimus vir Senatus propugnator, atque illis quidem temporibus pene patronus, Tribunus pl. M. Drusus occisus est.* Sed et ante hunc M. Livium Drusum pater eius M. Drusus C. filius Senatus partes contra C. Gracchum in tribunatu defenderat, eumque fregerat, ut ait Cicero in Bruto cap. 28.; quam ob causam Senatus patronus dictus fuit, ut scribit Suetonius in Tiberio cap. 3. et Plutarchus atque Appianus. Quintus etiam Caepio Senatus patronus est dictus, ut scribit Valerius lib. 6. cap. ult. VALES. Ad ditamentum istud Valesii non admodum est necessarium: neque enim qui fuerit, sed qualem futurum putabant, indicatur. Legendus est Seneca Brev. Vit. c. 6. WESS.

612. 99. *Ἠγούμενος Πομπαιῶς*] Ex Πομπαιῆδος corruptum esse, vidit Valesius. Confer Fr. Oudendorp. ad Obsequent. Prodig. c. 116. WESS.

612. 18. *Σερουιλίῳ τῷ στρατηγῷ*] Proconsulem verti ex Prologo lib. 72. Titi Livii et Appiano lib. I. Civilium (p. 633.) Velleius lib. 2. (cap. 15.) et Orosius (L. V. 18.) et historia Miscella Servium Praetorem eum appellant. VALES. Servilium esse, bene Diodorus et Valesius, eum secutus, adfirmant. Scio, quid Iac. Gronov. ad Livii Epit. 72. censuerit, quidque illi rescripserit C. A. Dukerus in Flori L. III. 18., quem adi sis et Fabricium ad Oros. L. V. 18. WESS.

612. 27. *Ἀγαμέμνων*] Huius meminit Orosius his verbis (L. V. 18.) *Marsi autem Agamemnonem piratam praeoptave-*

rant. Eum ipsum intelligit Appianus lib. I. (p. 634.) ubi Servilii Procos. caedem commemorat. VALES.

612. 34. *Οἱ Πιννήται*] Urbs Vestinorum est Pinna, Ptolemaeo memorata in lib. 3. (p. 73.) cuius cives Pinnenses dicuntur a Plinio (lib. 3. 12.) VALES. Conf. Exc. Vat. p. 132. 15.

612. 35. *Ἀμετάπιστον — πρὸς Ῥωμαίους συμμαχίαν*] Legendum esse arbitror *ἀμετάσπειστον*. Nam illud *ἀμετάπιστον* meo quidem iudicio Graecum non est. VALES. Non dissentio. Frequens est confusio vocabulorum eiusmodi. *Ἀπιστος* et *ὑπειστος* in hoc etiam censu sunt. Vide Valesium ad Euseb. Laud. Constant. cap. 16. et Davisium in Max. Tyr. Diss. XXXII. p. 616. WESS.

612. 46. *Τῆς τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίας*] Lego τοὺς τῶν Ῥωμ. ἡγεμόνας. Praelium illud intelligit, quo Manius Aquillius et Q. Oppius cum L. Cassio et Nicomede rege Bithyniae a Mithridate victi sunt. De quo vide Appianum in Mithridatico (p. 315.) VALES.

612. 47. *Καὶ πολλοὺς ζωορήσας*] Confer Appian. Mithridat. p. 313. captivos Bithynos, Gallograecos, Cappadoces et Asianorum alios a Mithridate summa comitate et habitos et dimissos referentem. WESS.

613. 53. *Καὶ θεὸν καὶ σωτῆρα προσαγορευόντων*] Turpe istud adulationis genus alias nos attigimus et Th. Gataker. Miscellan. L. I. 3. p. 187. Opportune Cicero pro Flacco c. 25. *Mithridatem Deum, illum Patrem, illum Conservatorem Asiae, illum Evium, Dionysum, Bacchum, Liberum nominabant.* Adde Posidonium, quem auctorem huius rei Diodorus habuit, in Athen. V. 12. WESS.

613. 61. *Καὶ τὸν Ἀκύλλιον*] Lego Ἀκύλλιον. quippe Manius Aquilius a Mitylenaeis vinctus ac Mithridati est traditus, ut scribit Paterculus lib. II. (cap. 18.) VALES.

613. 67. *Ὁ δὲ καίπερ νέος ὢν*] Haec non iam de Manio Aquilie intelligenda sunt, quem constat vivum in Mithridatis manus venisse. Ex Valerio Max. lib. IX. Appiano in Mithridatico p. 316. et Posidonio, cuius haec verba sunt, *Μάνιος δὲ Ἀκύλλιος ὁ ὑπατευκῶς ὁ τὸν ἀπὸ Σικελίας καταγαγὼν θρόμβον συνδέτην ἔχων ἀλύσει μαζοῦ Βαστάριον πεντάπηχυν πεζὸς ἐπὶ ἰππέως ἔλκεται* apud Athenaeum lib. V. (12. p. 213.) Ex quo satis patet haec Diodori verba ad alium quempiam pertinere, qui cum a Mitylenaeis vincendus esset, semetipse occidit. Sed eius nomen incuria exscriptorum omissum est. VALES. Non intactum reliquit de Aquilii exitu disputans hunc locum ad Ciceron. Disput. Tuscul. L. V. 5. Io. Davisius. Optime Valesius. Haec enim ad Manium Aquillium referri non possunt, quem *legatum populi Romani consularem vinculis ac verberibus atque omni supplicio ex-*

cruciatum Mithridates *necavit*, uti Cicero dixit pro L. Manil. c. 5. Adstrue his, proveciore aetate Aquilium fuisse, vinculisque a Mitylenaeis, ut planissime Diodorus, constrictum, ut regi in manus posset tradi: hunc vero in ipso aetatis flore irruentes in se et repulisse, et finem vitae, quem res solum dabat, consecutum esse. Desunt ergo plura excerptoris aut amanuensium negligentia. WESS.

613. 77. *Ναυμαχίαν*] Praelium illud navale intelligit, quo Rhodii adversus Mithridatem decertarunt, de quo consule Appianum (Mithrid. p. 319.) VALES.

613. 99. *Τὴν δεδομένην ἐπαρχίαν παραιτούμενος*] Legendum est *παραιρούμενος*, ut L. XVIII. 25. et apud Suidam in *Παραιροῦνται*. Vulgatum aliud est. WESS.

614. 7. *Εἰς τὴν Νομαδίαν δοῦλος*] Nimium hoc, neque vero satis congruum. Adi Plut. potius in Mario p. 429. et Vell. Patere. L. II. 19. Mox legi quoque potest *ἔρημος ἐφοδίων*. WESS.

Ibid. *Ἐρημος σφῶν*] Forte *φίλων*. VALES.

614. 15. *Μετέστησεν ἐαυτὸν ἐκ τοῦ ζῆν ἐκουσίως*] Morbo oppressum e vita migrasse Marius Velleius Patere. L. II. 23. et ex Posidonio refert Plut. in Mario p. 432., nec deerant tamen, qui voluntaria morte decessisse proderent, sicuti hinc et ex Victore de Viris Illust. c. 67. constat. WESS.

614. 20. *Ἐν τῇ διώρυγι*] In eo cuniculo, per quem ex urbe Praenestina evadere captabat: docent id uberius Strabo L. V. p. 365. et Appian. Civil. L. I. p. 681. WESS.

614. 22. *Εἰς τὸν πάλαι προκείμενον*] Sociale scilicet bellum, quod bello civili Sullano veluti renovatum est. VALES.

614. 24. *Σκευόλαν*] *Σχαιονόλαν* adpellare et scribere eum perpetuo solet, idque adeo et hic malim. WESS.

614. 31. *Δέκα μυριάδων*] Idem scribit Iulius Obsequens (de Prodig. cap. 118.) *L. Scipione C. Norbano Coss. centena millia hominum consumpta Italico civilique bello relata sunt*. Eutropius (lib. V. 6.) et ex eo auctor historiae Miscellae: *Hoc, inquit, sine conclusa sunt duo bella funestissima, sociale Italicum, et civile Sullanum, quae per annos X. tracta sunt. Consumpserunt autem ultra centum quinquaginta millia hominum, viros Consulres XXXIII. Praetorios VII. Aedilicios LX. Senatores CC. absque innumeris Italiae totius populis*. VALES.

614. 35. *Τὸ δῆπερ αὐτὸν ὑπάτεῦσαι*] Malim *μήπερ αὐτὸν*, ut ad Merulam referatur. Vide Appianum lib. I. Civilium, et Patereculum lib. II. (cap. 21.) VALES.

614. 45. *Ἐπέβαλε τὰς χεῖρας τρισὶν ἑροῖς*] Eadem Dio Cassius Exc. Peirese. p. 647., sed qui Plut. in Sulla p. 459., ut pulchre H. Valesius perspexit, verbo tenus exscripsit, et Appianus Mithridat. p. 346. de Sullano hoc sacrilegio. WESS.

615. 58. *Χώραν ἀντὶ τούτων καθιέρωσε*] Partem dimidiam agri Thebani, τὸ ἥμισυ τῆς Θηβαίων γῆς Appianus et Pausanias L. IX. 7. WESS.

615. 80. *Ἀλλὰ τὰ διὰ τῶν ὄπλων κτηθέντα*] Pravum erat τὸ διὰ τῶν ὄπλων etc., nec ferri poterat. Byzantii vero haec actitata putes ob ea quae Dio Cassius Excerpt. Peiresc. p. 650. WESS.

615. 86. *Τὸν Ἑλλήσποντον*] An Diodori hoc sit nescio. Appianum si inspexeris Mithrid. p. 344., tramisso Bosporo Fimbriam in continentem Asiam exscendisse adparebit. WESS.

615. 94. *Καὶ Νικομήδειαν*] Nicomediam fuga se receperat Flaccus, quo capto et interfecto urbem militibus diripiendam permisisse Fimbrias videtur. Lege P. Orosium L. VI. 2. WESS.

615. 96. *Κύζικον παρελθὼν*] Deesse putes εἰς, sed vide Davisium ad Diss. XXI. Max. Tyrrii p. 578. edit. novae. WESS.

615. 4. *Ὅτι Γράϊος Πομπήϊος etc.*] Hoc Pompeii elogium primis eius gestis rebus, occasione comparati in Piceno exercitus, quo Sullae partibus contra Carbonem ceterosque Marianos vehementius studeret, praepositum fuisse arbitror. Rem firmabit Plut. Pomp. p. 621. et Dio Excerpt. p. 653. WESS.

616. 14. *Τὴν μεθ' ἡμέραν ἐπιμέλειαν*] Forte scribendum est, τῇ μεθ' ἡμέραν ἐπιμελείᾳ, aut potius, τῇ τῶν καθ' ἡμέραν. VALES.

616. 26. *Ἡ σύγκλητος ἐξέπεμψεν Ἰούνιον*] Hac de re Plut. copiosius in Pomp. p. 622. A. WESS.

616. 31. *Παραπέμψοντας μετ' ἀσφαλείας*] Potest hoc retineri, quamquam absurdum non est μετὰ φιλίας, quod in schedis. De Scipione, quem inviolatum dimisit Sulla, Velleius Pater. L. II. 25. et Appian. Civil. L. I. p. 672. WESS.

616. 46. *Τὴν γε χάριν*] Ms. *Τοί γε χάριν.* VALES.

Ibid. *Καὶ πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἀδύτοις etc.*] Mucius Scaevola pontifex maximus in vestibulo aedis Vestae occisus est, docente Epitom. Livii LXXXVI. Itaque ab ara Vestae et immortali igne haud longe, cum caderet, astitit. Sunt tamen, qui dissentiunt. Velleius L. II. 26. in curia Hostilia, Appian. Civil. lib. I. p. 675. *μυζρόν πρὸ τοῦ βουλευτηρίου* Scaevolam contrucidatum prodiderunt. WESS. Conf. Exc. Vat. p. 139. 3.

616. 53. *Εἰς δὲ τῶν συνελθόντων etc.*] Hic videtur esse qui Lollius ab Orosio lib. V. 21. dicitur et in historia Miscella: *Quam proscriptionis tabulam cum Lollius, quippe securus, nihilque sibi conscius legeret, ubi suum repente nomen offendit, dum se trepidus adaperto capite e foro subtrahit, interfectus est.* VALES.

616. 62. *Περιέσεσθαι τὴν σωτηρίαν*] Legendum esse arbitror *πορίσεσθαι.* VALES. *Περιέσεσθαι τὴν σωτηρίαν*] Ultimae VGL. II.

duae voces si hinc exsularent, proba videri oratio posset; illis salvis, medicina, quam Valesius fecit, opus est. Placet Diodoro *ποριζέσθαι σωτηρίαν*. Respice not. in lib. XVI. 45. WESS.

617. 68. *Καὶ χορηματίζων περὶ τῶν δημοσίων*] Conferendus est Plut. Pomp. p. 623. et seq. WESS.

617. 71. *Ἐξήκονσι καὶ δυνὲν ἔτων* etc.] Congruunt anni. Natus est C. Atilio et Q. Servilio Coss., sive anno DCXLVII. ab Urbe condita, ut Velleius L. II. 53. indicat. Carbonem in tertio consulatu in Sicilia oppressit, et catenis vinctum, docente Valer. Max. L. VI. 2. 8., trucidavit anno DCLXXI. Dissident alii qui veteres in Pompeii aetate. Lege Pighium Fast. ann. DCLXXIII. p. 274. WESS.

A N N O T A T I O N E S

IN

EXCERPTA LEGATIONUM.

618. 15. Ἀρχαϊκῶ τιμ προαχθεὶς ἕθαι] Ita videtur legendum, cum in exemplari scriptum sit ἀρχικῶ. Videtur autem sententia sumpta ex fragmento Polybii, quod extat apud Suidam (voc. Ἐμβαίνειν.) Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, inquit, ἕθος εἶχον μὴ ἕρχοντες φαίνεσθαι χειρῶν ἀδίκων, ἀλλ' αἰεὶ δοκεῖν ἀμυνόμενοι, καὶ κατ' ἀνάγκην ἐμβαίνειν εἰς τοὺς πολέμους. Verbum ἐπίστασθαι, quod est apud Diodorum, mihi quidem suspectum est. URSIN.

618. 17. Δικαίους ἐπίστασθαι πολέμους] Prærum haud dubie est ἐπίστασθαι. Scripsit auctor ἐπίστασθαι. Sic Excerpt. Peiresc. p. 573. nostrae edit. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι καὶ τότε καὶ μετὰ ταῦτα δικαίους ἐπιστάμενοι πολέμους. Iterum p. 590. σφόδρα οἱ Ῥωμαῖοι φιλοτιμοῦνται δικαίους ἐπίστασθαι πολέμους. Haec sufficiunt. WESS.

618. 22. Εἰς ἡμέραν τριακοστὴν π. κατήγγειλαν· ὃν οἱ etc.] Et hic quoque locus non videtur carere mendo. Sententia tamen vel ex Livio patet, qui hanc historiam narrat in libro primo (cap. 22.) *Tantisper, inquit, Romani et res repetiverant priores, et neganti Albano bellum in trigesimum diem indixerant. Haec renuntiant Tullio. Tum legatis Tullus dicendi potestatem, quid petentes venerint, facit etc.* URSIN.

618. 23. Ὁν οἱ μὲν τῶν Ἀλβανῶν] Video non defore patronos pronomini: ego tamen sublatum malle. WESS.

619. 34. Αἰβυεὶς καὶ Κυρηναῖοι] Haec illustrantur verbis Herodoti L. III. 13. WESS.

619. 41. Οἱ παρὰ Νάβιδος καὶ Φλαμνίνου etc.] De hac re ita scribit Livius L. XXXIV. (cap. 43.) *Legati Nabidis tyranni Romam venerunt: his extra urbem in aede Apollinis senatus datus est. Pax, quae cum T. Quinctio convenisset, ut rata esset, petierunt, impetraveruntque etc.* Sumpsit autem tam Livius, quam Diodorus ex Polybio. URSIN.

619. 53. *Ἐἰσὶν ἑλεύθεροι*] *᾽Ὡσιν ἑλεύθεροι* in exemplari scriptum erat. URSIN. Polyb. Leg. ix. p. 1110. *ἑλεύθεροι, ἀφρούρητοι, ἀφορολόγητοι, νόμοις χρώμενοι τοῖς ἰδίοις*, et plenius profecto, sicuti et Appian. Leg. xxiv. p. 362. Mox pro ἐν ἡμέραις τριάκοντα intra duos menses apud Livium L. XXXIV. 50. WESS.

619. 61. *᾽Ὅτι πάλιν ἡ σύγκλητος* etc.] Hoc fragmentum ex Polybii (Leg.) xix. paene ad verbum descriptum est, et a Livio in L. XXXIV. 57. translatum. URSIN.

619. 62. *Ταύταις γελανθρώπως προσεφώνει*] Vide Matth. Evang. XI. 16. et Lucae A. A. XXII. 2. WESS.

619. 67. *Καὶ Δημήτριον τὸν υἱὸν*] Videtur deesse ἐκ τῆς ὁμηρείας, quod ex Polybio (p. 1120.) suppleri potest. URSIN.

619. 74. *Τινὰ μὲν — πολυπραγμονεῖν*] Ita legendum, non πολυπραγμονήσειν, ut est in exemplari. URSIN. *Τινὰ μὲν τῶν κατὰ* etc.] Malletm τὰ μὲν. Ceterum τοὺς δὲ πρὸς αὐτὸν προσβέοντας κ. λ. in Lexicon suum transtulit Suidas voc. *Ἐπιτακτικῶς*. Ut errent, qui ea Polybio tribuerunt. WESS.

619. 83. *Ὁ δὲ Φλομυρῖνος ἔφη* etc.] Livius L. XXXIV. 58. *Ad ea Quinctius: quoniam vobis distincte agere libet, et genera iungendarum amicitiarum enumerare: ego quoque duas conditiones ponam, extra quas nullam esse regi nuntietis amicitiae cum populo Romano iungendae. Unam, si nos nihil, quod ad urbes Asiae attinet, curare velit, ut et ipse omni Europa abstineat. Alteram, si se ille Asiae finibus non contineat et in Europam transcendat, ut et Romanis ius sit Asiae civitatum amicitias et tueri quas habeat, et novas complecti.* URSIN.

620. 89. *Τῶν δὲ προσβεβητῶν ἀποκριναμένων*] Livius ibidem: *Nos vero, inquit Menippus, nec volumus, nec possumus pacisci quicquam, quo regnum Antiochi minuat.* URSIN.

620. 95. *Ἐπισημαμένων δὲ τῶν ἐκ τῆς* etc.] Habet hinc Suidas in *Ἐπισημαίνεσθαι*, quod interpreti eius cum lateret, fraudi fuit. WESS.

620. 96. *Οἱ παρὰ τοῦ βασιλέως ἠξίουν* etc.] Livius ibidem: *Tum Menippus deprecari et Quinctium et patres institit, ne festinarent decernere, quo decreto turbaturi orbem terrarum essent. Tempus et sibi sumerent, et regi ad cogitandum darent, etc.* Sumpsisse haec Livium de Polybio, apparet ex Diodori verbis, quae ex Polybio descripta sunt. URSIN.

620. 4. *᾽Ὅτι τοῖς Αἰτωλοῖς*] Hoc quoque fragmentum ex Polybii historiis (Legat. 16.) depromptum est et vi. quod sequitur. Videndus Livius lib. XXXVII. 1. URSIN.

620. 7. *Οἱ δὲ διὰ τὴν ἀποτομίαν τῆς ἀποκρίσεως*] Suidas exscripsit, parum tamen, ut solet saepe, inmutans, in *Ἀποτομία*. WESS.

620. 19. *Λιδούς δὲ Λάμψακον etc.*] Copiosius haec a Polybio leg. 23. et Appiano Syr. 169. perscripta sunt. WESS.

620. 23. *Παρακαλοῦσαι περὶ τῆς ἐλευθερίας*] In exemplari deest adverbium. URSIN.

620. 28. *Ὅτι ὁ Ἀντίοχος Ποπλίῳ Σχιπίωνι*] Haec quoque ex Polybio (p. 1133.) sumpta sunt, ut constat ex fragmentis, quae extant. URSIN.

620. 30. *Ὅν ἦν εἰληφώς*] In exemplari corrupte scriptum erat, ὃ νῦν εἰληφώς. Desunt autem haec in Polybio, unde tamen hausisse Livium verisimile est, quae scribit in libro XXXVII. 34. *Etiam quod filius eius captus in potestate regis erat: is ubi, et quando, et quo casu captus sit, sicut plerumque alia, parum inter auctores constat: alii principio belli a Chalcide Oreum petentem, circumventum ab regis navibus tradunt.* URSIN. Perit sane Polybiani operis ea pars, quae historiam capti Scipionis filii exsequabatur. Principio tamen belli interceptum fuisse significavit p. 1133. Confer viros doctos ad Livii L. XXXVII. 34. WESS.

620. 34. *Ἀρτὶ δὲ ταύτης τῆς ἐνεργείας*] Livius ibidem: *Pro tanto in me munere etc. quod in praesentia dare possim, fidele consilium est. Abi, nuntia meis verbis, bello absistat etc.* URSIN.

621. 42. *Ὅτι ἐν τῇ Ῥώμῃ πρὸς τῆς etc.*] Ad huius fragmenti intelligentiam videnda sunt, quae notavimus ex Livio in Polybii fragmentis (Legat. XIII.), unde haec Diodori deprompta sunt. URSIN.

621. 45. *Ἀντῶν δὲ τὰ τοῖς Αἰτωλοῖς καλῶς πρὸς τοὺς Ῥωμαίους παραθέντα διεξιόντων, ἀνασιὰς τις τοῦ συνεδρίου*] In exemplari mendose erat, *αὐτὰ δὲ καλῶς τὰ τοῖς Αἰτωλοῖς καλῶς πρὸς τοὺς Ῥωμαίους etc.* et ad oram libri emendatum est, *ἀνασιὰς τις τῶν ἐκ τοῦ συνεδρίου etc.* URSIN.

621. 50. *Ἡ σύγκλητος ὑπολαβοῦσα τοὺς Αἰτωλοὺς etc.*] Suidam in *Ἀντέχειν* haec descripsisse, vidit doctissimus Pearsonius et Kusterus, quamquam per errorem Hoesehelii *Exccerpta* citans. Inspice hac de re Livium L. XXXVII. 49. WESS.

621. 56. *Ὅτι ὁ Ἀντίοχος κ. λ.*] Videndus Polybius in fragmento XXXV. et quae ibi notata sunt ex Livii libro XXXVIII. 38. URSIN.

621. 57. *Ἀξιῶν αὐτῷ συγγνώμην*] *Ἀὐτὸν* in exemplari mendose legebatur. URSIN.

621. 64. *Παραχωρήσει δὲ τῶν τε ἐλεφάντων*] Haec in Polybio (p. 1168.) non satis emendate habentur. Nos autem ex Livio emendavimus, apud quem est: *elephantos tradito omnes, neque alios parato. Tradito et naves longas etc.* URSIN.

621. 67. *Ὡν ἦν ἡ διατίμησις ταλάντων etc.*] Conferendus Polybius Leg. 24. et Livius L. XXXVII. 45., praeterea Appianus Syr. p. 180., in quo scribendum *καὶ χρήματα ἐς τὴν τοῦδε τοῦ*

πολέμου δαπάνην δι' αὐτοῦ γενομένου μύρια καὶ πεντακισχίλια Εὐβοϊκά. Vulgo perperam desunt xv. illa millia. WESS.

621. 76. [Ὅτι μετὰ τὴν κατὰ τὸν etc.] Videndus Livius lib. XXXVIII. 38., in quo Polybiana quaedam translata sunt, ad quae pertinent haec Diodori. URSIN.

621. 78. [Τῶν μὲν περὶ τῆς ἐλευθερίας] In exemplari παρὰ scriptum est mendose, et Ῥώμη pro Ῥώμην: et mox ἀποστέλλειν pro ἀποστελεῖν, ut nos emendavimus. URSIN.

621. 81. [Ἄεκα προεσβευτὰς ἀποστελεῖν] Ἀποστέλλειν invenit et Suidas, qui in Ὑπογράφεται haec Diodori excerpit. Poterat etiam retineri. Μοχ ἅπαντα ἄξοντας, aut πράξοντας, aut τάξοντας, quod Cl. Wetstenio in mentem venit, scriptum fuisse opinor. Ἐξοντας certe non potest placere. Porro cultum est ὑπογράφειν ἐλπίδας, quod cum ad L. XIX. 46. plurium auctoritate muniverim, nihil nunc quidem addo. WESS.

621. 84. [Μετὰ τῶν περὶ Σκιπίωνα καὶ τὸν Αἰμίλιον] De Scipione non multum pugnabo, quamquam Romam is rediisse videtur, antequam decem legati ad res Asiae disceptandas componendasque iter ingressi fuerunt. Vid. Livium L. XXXVII. 58. At quis Aemilius iste? Fuit quidem inter decem eos legatos L. Aemilius Paullus, sicut Livius ibid. cap. 55. docet, Scire tamen vehementer velim, cur eius praeter ceteros mentio fiat? praesertim quum Cn. Manlius ex legatorum sententia ea, quae hic Diodorus, constituerit ac declaraverit. Ad Livium L. XXXVIII. 38. WESS.

622. 86. [Τὴν μὲν ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου] Livius ibidem: Cum inter cetera, quae accipienda ab Antiocho erant, elephantos quoque accepisset, donoque Eumeni omnes dedisset. URSIN.

622. 90. [Ἀντιόχῳ φόρον φερούσας] Ita legendum ex Livio, apud quem scriptum est: quae stipendiariae regi Antiocho fuerant etc. URSIN.

622. 95. [Ὅτι Γνάϊος Μάλλιος — περὶ διαλύσεως] Ita videtur legendum, cum in exemplari συλλύσεως scriptum sit. Videndus Polybius in fragmentis (p. 1163.), unde haec sumpsit Diodorus, et quae in sequenti fragmento habentur. URSIN.

622. 97. [Περὶ συλλύσεως] Revocavi veterem scripturam, a Diadere nunquam sprotam. Ecce enim L. XII. 20. οὕτω τὴν ἐχθραν ἀναλαμβάνειν, ὡς ἦξοντα πάλιν εἰς ΣΥΛΛΥΣΙΝ καὶ φιλίαν. Iterum c. 25. διεπρεσβεύσαντο πρὸς ἀμφοτέρους περὶ ΣΥΛΛΥΣΕΩΣ. Tum cap. 26. Ἀκραγαντίνων — ΣΥΛΛΕ- ΑΥΜΕΝΩΝ πρὸς τοὺς Συρακουσίους. Saepeque alias. Ursinus ipsemet ad Legat. xiv. animadvertit, non esse necessariam emendationem. Porro ultima huius Eclogae Suidas in Lexicon suum addidit voc. Καταντήσωσι. WESS.

622. 11. [Ὅτι κατὰ τὴν Πελοπόννησον] Pertinent haec ad Polybii fragmentum XII., ad cuius intelligentiam multa ex Livio notavimus, quae huc referri possunt. URSIN.

622. 13. Οὔτοι δ' ἔφησαν τὴν σύγκλητον etc.] Apud Polybium (p. 1080.) male scriptum erat, ὅτι δυσαρεστοῦνται μὲν καὶ τῇ τῶν τειχῶν συντελέσει, cum καθαιρέσει scribendum sit: habet enim Livius (Lib. XXXIX. 33.) *Moenia diruta* etc. URSIN. Leguntur et haec apud Suidam in *Δυσαρεστούμενος*. Deiectos autem hos muros memorat et Pausanias L. VII. 8. p. 542. ubi vide praestantissimum Kuhnium. WESS.

622. 18. Διωρεὰν τάλαντων εἴκοσιν] Polybius habet ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τάλαντα, ut apud Diodorum videatur ῥ' deesse. URSIN.

622. 19. Ἐξ ὧν ἤετο δεῖν ὁ βασιλεὺς ὀψωνιάζεσθαι etc.] Polybius alia forma p. 1181. τὸ γὰρ ὀψωνιάζεσθαι τὴν βουλὴν ὑπ' Εὐμένους καθ' ἕναστον ἔτος etc. Sed et recte Noster. Nam Lib. XVI. 22. ἐξ ὧν δυνατὸν ἦν πᾶσαν τὴν δύναμιν ὀψωνιάζεσθαι. Ad Excerptor. Peirese. p. 598. de Hierace, Ptolemaei Phisconis copiarum duce, ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ὀψωνιάσας τὴν δύναμιν. Quae verbi usum et stipendiis erogandis potestatem satis manifestant. WESS.

622. 21. Ἀποχομίσαντες] Placeret ἀποδοκιμάσαντες. URSIN.

622. 29. Ὅτι κατανησιάντων εἰς Ῥώμην etc.] Haec quoque ex Polybio (Legat. LVI.) sumpsit Diodorus, ut constat ex fragmentis, quae a Livio quoque translata fuisse indicavimus in scholiis. URSIN.

623. 32. Καὶ ξένια καὶ τᾶλλα φιλόπορα] Ita emendavimus, cum male scriptum esset in exemplari φιλοποροῦσα. Quaelia autem fuerint ξένια, quae legatis praebebantur, constat cum ex Livio, tum ex Polybio, pluribus locis. URSIN.

623. 36. Εἰς τὴν βασιλίδαν] Id quidem rarius; quod si venerit ab ipso Diodoro, haud dubie χώραν lectori intelligendam reliquit. Πόλιν βασιλίδαν, τὰν βασιλίδαν posse simili modo poni, nemo ignorat. Vide tamen Ez. Spanhem. in Iuliani Or. I. p. 30. WESS. in Add.

623. 43. Συλλύοντας τὸν πρὸς Φαρνάκην πόλεμον] De hac re videndus in fragmentis Polybius (p. 1211.) Placeret autem διαλύοντας pro συλλύοντας, et supra διαλύσεως a nobis emendatum est in fragmento XI. pro συλλύσεως, non male, ut existimamus: quamvis et ibi συλλύσεως et hic συλλύοντες ferri possit. URSIN.

623. 47. Ὅτι τῆς παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς χρεωκοπίας etc.] Diodorum haec a Polybio accepisse, intelligere possumus ex Liviana versione, quae habetur in libro XLII. (cap. 13.) *Confudit*, inquit Livius, *et miscuit omnia in Thessalia Perrhaebiaque spe novarum tabularum* etc. URSIN. Auxit his Suidas Collectanea sua in *Χρεωκοπιῖται*. Aetoli ob bella continua et in privata vita luxum ingens aes alienum habebant: hinc superioribus annis ad mutandam reipublicae formam et ad tabulas novas proclivi fuerant ani-

mo, sicuti ex Polybio Excerpt. p. 1401. novimus. Erant inde non Aetoli modo paullo ante Persicum bellum in seditionibus propter ingentem vim aeris alieni, sed Thessali etiam: et contagione, velut tabes, in Perrhaebiam quoque pervaserat id malum. Livium vide L. XLII. 5. WESS.

623. 50. Γεγονέναι τὴν σύγκρισιν] In exemplari corrupte legebatur τὴν σύγκρισιν. Nostram emendationem confirmat Livius illis verbis, *confudit et miscuit* etc. URSIN.

623. 51. Καὶ ἀπελογίσαστο τοῖς — πρεσβευταῖς] Ne cui suspectum hoc videatur, ecce tibi Polybiana ex L. II. 54. ἀπολογισάμενος δὲ περὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν καὶ χρηματίσας περὶ τῶν μελλόντων. Et Legat. xv. ἤχον παρ' αὐτοῦ πρέσβεις ἀπολογιζόμενοι τὴν εὐνοίαν καὶ προθυμίαν. Quorum locorum priore si qui ἀπολογισάμενος praeferat, posteriore non certe poterit. WESS.

623. 52. Περὶ δὲ τῆς Ἀβρουπόλεως — ἐκ τῆς βασιλ.] Ita emendavimus, cum in exemplari sit καὶ τῆς βασιλείας, pro ἐκ τῆς βασιλείας. Ad oram autem libri vox Ἀβρουπόλεως mutata est in Ἀβρουπόλιδος. Sed parum refert, utro modo legas. De Abrupoli, rege Thraeciae, facit mentionem Livius libro XLII. (cap. 13.) cum inquit: *Abrupolim socium atque amicum vestrum regno expulit*. Quae verba ex Polybio transtulit Livius, ut apparet ex Diodori loco et ex Appiani Macedonico (Ecloga Legat. xxv. p. 364.) URSIN. Περὶ δὲ τῆς Ἀβρουπόλιδος etc.] Lege de eodem Ursini not. ad Appiani Leg. Exc. p. 121. et viros doctos in Pausan. L. VII. 10. p. 547. WESS

623. 59. Ὅτι τοῦ Ἀρπάλου etc.] De Harpalo, Persei regis legato, meminit Livius L. XLII. 14. et Appianus in Macedonico (Legat. xxv. Excerpt. p. 365.) URSIN.

623. 60. Ἡ σύγκλητος τὸν Εὐμένην ἐλεφαντίνῳ etc.] Haec de Polybio sumpta esse, satis constat vel ex Livii versione, quae est in libro XLII. (cap. 14.) *Eumeni vero conspiratio adversus eum, favorem apud Romanos fecit: ita omnes ei honores habiti, donaque quam amplissima data, cum sella curuli atque eburneo scipione*. URSIN.

623. 66. Ὅτι ἡ σύγκλητος ἀθήμερον ἐψηφίσαστο etc.] Eadem de bello Persico scribit Appianus in Macedonico (p. 368. Exc. Legat.) et iisdem paene verbis, ut satis appareat utrumque a Polybio accepisse. URSIN.

623. 68. Προσέταξε δὲ τοῖς ὑπάτοις — ἀπαγορεύειν] Haec ita Livius libro XLII. (cap. 48.) *Denuntiatum extemplo moenibus urbis Romae, Italia intra xxx. diem excederent*. In Diodori exemplari manuscripto ἀπαγορεύουσιν pro ἀπαγορεύειν, mendose, ut apparet, scriptum erat. URSIN.

623. 69. Διαβρόχην ἀπαγορεύειν] Censui fuisse ἀναγορεύειν hoc olim loco. Alioqui deerunt illa, quae consules in concione vetuisse perhibentur. Inspice Polyb. Leg. LXVIII. WESS.

624. 76. Ὅτι ὁ Πτολεμαῖος etc.] Videndus hac de re Appianus in Syriaco (p. 212.) et Livius L. XLII. (cap. 29.) in quo scriptum est: *Antiochus imminabat quidem Aegypti regno, et pueritiam regis, et inertiam tutorum spernens: et ambigendo de Coelesyria causam belli se habiturum existimabat etc. Ptolemaeus propter aetatem alieni etiamtum arbitrii erat: tutores et bellum adversus Antiochum parabant, quo vindicarent Coelesyriam etc.* URSIN.

624. 78. Ἀμφισβητῶν ταύτης] Haec et superiora Suidas habet in Ἀμφισβητεῖν, perperam inter Polybii fragmenta a viris doctis relata. De re ipsa ne quid dicam, fecit H. Valesii diligentia, cuius notam vide p. 579. huius editionis. WESS.

624. 89. Καὶ περὶ τῆς — πειραθῆναι] Ita legendum. In exemplari enim abundat διὰ ante verbum πειραθῆναι neque διαπειραθῆναι necessarium est ut legatur. Locus autem sumptus est ex Polybio, quem imitatur etiam Livius, in fragmento LXXII. URSIN. Ego διαπειραθῆναι restitui suum in locum. Etsi enim plane necessarium non est, improbari haud debuit verbum, ab optimis scriptorum usurpatum. Imperaverat rex, omnia tentarent, quo bellum Persicum poneretur: quod et pro virili sua studuisent, ni M. Aemilius alia omnia eos docuisset, indicante Polybio Excerpt. p. 1239. WESS.

621. 94. Ὅτι εἰς τὴν Ῥώμην — ἀπολογησόμενοι] Ita legendum, cum in exemplari corrupte sit ἀπολογησομένους. Livius L. XLV. (cap. 20.) *Inter multa Asiae Graeciaeque legationes, Rhodiorum maxime legati civitatem converterunt etc. Purgatum civitatis crimina dicentes venisse etc.* Sumpsit autem haec Livius ex Polybii fragmento LXXXIV., unde et Diodorus accepit. URSIN.

624. 1. Ὡς δὲ καὶ τῶν στρατηγῶν τις] Haec ad verbum fere, et quae sequuntur, ex Polybio descripta sunt, ut ex eius fragmentis (p. 1279.) apparet. Livius ibidem: *M. Iuventius Thalna, cuius inter cives et peregrinos iurisdictio erat, populum adversus Rhodios incitabat: rogationemque promulgaverat, ut Rhodiis bellum indiceretur etc.* URSIN.

624. 3. Ὡστε πένθιμον ἀναλαβεῖν ἐσθῆτα] Livius ibid. *Extemplo veste sordida sumpta domos principum cum precibus ac lacrymis circumibant, orantes etc.* Παραλιπεῖν pro παρακαλεῖν corrupte erat in exemplari. URSIN. Recte Ursinus. Fontem adeamus: ὥστε καὶ φαιὰ βαλεῖν (lege λαβεῖν, ut Ursinus coniecerat) ἰμάτια, καὶ κατὰ τὰς παρακλήσεις (mallem ἐντεῦξεις, ut hic, scriptum esset) μηκέτι παρακαλεῖν, μηδ' ἀξιοῦν τοὺς φίλους, ἀλλὰ δεῖσθαι μετὰ δακρύων μηδὲν ἀνήκεστον etc. Sic Polybius p. 1280. WESS.

624. 8. Καὶ τὸν παρακαλοῦντα πρὸς τὸν πόλεμον etc.] Haec ex Polybio Diodorus, sed nimis concise: habet enim Po-

lybius in fragmento xciii. καὶ τὸν στρατηγὸν τὸν παρακαλοῦν-
τα πρὸς τὸν πόλεμον κατασπάσαντος ἀπὸ τῶν ἐμβόλων, ἐποιεῖ-
το τοὺς λόγους, πρῶτον μὲν Φιλόφρων, μετὰ δὲ τοῦτον Ἀστυ-
μήδης. URSIN.

624. 17. Ὅτι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους et reliq.] Ita le-
gendum ex Polybio, a quo haec sumpta sunt. URSIN.

624. 18. Συγχαρησόμενοι τοῖς γεγονόσι] Innuvit Ursinus,
se nescio quid correxisse. Mallem liquidius indicasset. In Poly-
bio Leg. xcvi. p. 1289. est ἐπὶ τοῖς γεγονόσι. WESS.

625. 26. Ὅτι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους κ. λ.] Haec ex
Polybii fragmento xciii. sumpsit Diodorus. URSIN.

625. 28. Ὑπόπτως γὰρ εἶχον οἱ Ῥωμαῖοι etc.] Haec aliter
Polybius: τῶν γὰρ πλείστων, inquit, Ῥωμαίων ἀπηλλωτριωμέ-
νων τῆς τοῦ βασιλείως Εὐμένους εὐνοίας, καὶ πεπεισμένων ἀν-
τὸν πλάγιον ἐν τῷ πολέμῳ γεγονέναι, λαλοῦντα τῷ Περσεῖ etc.
URSIN.

625. 32. Καὶ μάλιστα τῶν ἀπεσταλμένων παρὰ Προυσίου
etc.] Haec in exemplari mendose legebantur, quae a nobis emen-
data, videant docti, an Livianis illis in lib. XLV. (cap. 19.) lucem
aliquam afferre possint. Altera, inquit Livius, querimonia Gal-
lici tumultus, Advertaeque gladiis regnum in dubium adductum
esse etc. URSIN. Id satis constat et hinc et ex Polybio, paullo
ante hanc legationem magnam Eumenem cladem bello Gallico ac-
cepisse. Atque haec sola lux Livianis istis adfulget: nam *Adver-
tae* nomen in mendo manet, varie a viris doctis, ut eorum con-
mentarii docent, sollicitatum. WESS.

625. 38. Προχειρισμένη δὲ Γάϊον ἔξαπέστειλε] Polybius
habet τοὺς δὲ περὶ τὸν Πόπλιον Λικίνιον ἐπεμψεν. URSIN. P.
Licinium, legationis eius principem, memoravit et Livius L. XLV.
34. Itaque aut error his inest, aut e legatis istis alium Diodorus
indicavit. Ceterum verba illa πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων,
οὐ μόνον κ. λ. partem faciunt Lexici Suidae in Ἀπειρίψαντο,
quod L. Kusterō latuit. WESS.

625. 44. Ἀνάξιος γεγονὼς τοῦ τῆς βασιλείας προσχῆ-
ματος] Vide ad Exc. Peirese, p. 580. et de hoc ipso Prusia Po-
lybius Legat. xcvi. ubi οὐδαμῶς γέγονεν ἄξιος τοῦ τῆς βασι-
λείας προσχῆματος. Suidas, forte ex eodem Polybio, νοθρότε-
ρος ὑπάρχων τοῦ τῆς βασιλείας προσχῆματος in voce Νοθροία.
Adde Cl. Dukerum in Livii L. XLV. 44. Fuit revera Prusias hic
abiectissimi et humillimi animi, neque dignus, cui regnum commit-
teretur. Lege Appianum Mithrid. p. 297. WESS.

625. 51. Καὶ πῖλον ἔχων λευκὸν] Locus notabilis ob pi-
lei colorem, quem raso capite libertate donati sumebant, merito-
que suo non praeteritus a Theoph. Raynaudo Tractat. de Pileo
sect. 10. p. 1275. edit. Graevii. Quae vero de Prusia ex Polybio
refert Diodorus, eadem Nicomedi Plutarchus attribuit Or. II. de

Fort. Alex. p. 336. E. Ὁ δὲ Νικομήδης, τὴν κεφαλὴν ξυρόμενος καὶ πῖλον ἐπιθέμενος, ἀπελεύθερον ἑαυτὸν Ῥωμαίων ἀνηγόρευσεν. Fortasse quod paterno exemplo eundem habitum atque ornatum adscivisset: aderat enim parenti, Romanos turpiter adulantem, ut ex Livii L. XLV. 44. notum. WESS.

625. 52. Καὶ κάλτιον] In Polybio Leg. xcvi. καὶ καλίλους, pro quibus Ursinus καὶ καλίγας sicuti et hic malebat. Id quidem opus in Polybio non est, quamquam κάλτιον tolerari non potest. Καλίχιον aut κάλτιον praestat. Solent Graeci Romanorum *calceum* varie scribere. Κάλτιον invenies in Plut. L. Paulo p. 257, C, καλτίχιον in eiusdem lib. de Tranq. An. p. 465. A. WESS.

625. 60. Χαίρετε θεοὶ σωτήρες] Livium vide L. XLV. 44. et Dionem Cassium Leg. xxii. WESS.

626. 72. Ὅτι ἦγον πρεσβευταὶ εἰς Ῥώμην etc.] Haec ex Polybii fragmento cxvii. ad verbum paene descripsit Diodorus. URSIN.

Ibid. Παρὰ τε τοῦ νέου Πτολεμαίου] Inter Ptolemaeos Philometorem et Physconem male conveniebat: gesta variante, ut solet, fortuna fuerant bella, quibus tandem positus Physconi Cyrene attributa est. Petiit deinde sibi Cyprum, et a Romanis, qui Philometorem, Aegypti regem, nimis convalescere nolebant, impetravit: hinc nova dissidia, quorum occasione hae legationes in urbem venerunt. Adeundus est Polyb., Leg. cxv. cxvi. cxvii. WESS.

626. 76. Ἐν ἡμέραις πέντε ταῖς πάσαις etc.] Polybius habet, ἐν πένθ' ἡμέραις ἀποτρέχειν ἐκ τῆς Ῥώμης. Omnino melius ita: nam Macedonum legatis, Roma extemplo, *Italia intra trigesimum diem excederent*, ut inquit Livius (lib. XLII. 48.) *denuntiatum* est. URSIN.

626. 78. Καὶ τὴν συμμαχίαν ἀνελεῖν] Polybius habebat αἰρεῖν, ex quo nos ἀναιρεῖν fecimus. URSIN.

626. 85. Πρέσβεις παρεγένοντο παρὰ Ἀριαράθου] Videntus Polybius in fragmento cxxi., unde haec sumpsit Diodorus. URSIN. Confer cum his Eclog. 3. lib. XXXI. p. 518. et Exc. Peiresc. p. 584, Epitom. Livii XLVI. WESS.

626. 87. Τὴν ἔννοιαν] Praestat τὴν εὔνοιαν ex Polybio Leg. cix, et cxxi. WESS.

626. 88. Ἐτι — ἀπόδησιν τοῦ γάμον καὶ φιλίας etc.] Demetrius Soter, ut regnum adfirmate muniret, Ariarathae conditionem sororis obtulerat: nuptias istas Senatus Romanus improbat, eiusque imperio rex. *Itaque Ariarathi Demetrius propter fastiditas sororis nuptias infestus fratrem eius Orofernem — supplicem recepit, datumque sibi honestum belli titulum gratulatus, restituere eum in regnum statuit*, scribit Iustinus L. XXXV. 1., cui adiunge Exc. Peiresc. p. 588. huius ed. WESS.

626. 92. Καὶ τὰ μέγιστα τῶν παρ' αὐτοῖς νομιζομένων

etc.] Ea expressit Polybius (Leg. CXXI.) cum inquit, *τόν τε σκή-
πωνά καὶ τὸν ἐλεφάντινον δίφρον.* URSIN.

626. 97. *Ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον etc.]* Haec a Poly-
bio sumpsit Diodorus ex fragmento CXXII. URSIN.

626. 99. *Καὶ τοὺς αἰτίους τοῦ κατὰ τὸν Ὀκταοῦϊον γό-
τον]* Ita legendum, cum mendose sit in exemplari *τὰς αἰτίας.*
Polybius habet, *ἅμα δὲ καὶ τὸν προσενέγκαντα τῷ Γνάτῳ τὰς
χεῖρας ἄγοντες. Μοχ' Ἰσοκράτην καὶ Λεπτίνην.* Polybius modo
Socratem, modo Isocratem nominat, parum constanti scriptura.
Sed ex Diodori loco apparet *Ἰσοκράτην* legendum esse, non *Σω-
κράτην*: quod nomen irrepsit, ut opinor, culpa librarii. URSIN.

626. 4. *Ἰσοκράτη καὶ Λεπτίνην]* Cn. Octavium Laodiceae
Leptines interfecerat, quam caedem Isocrates homo Grammaticus
et mire garrulus iure factam fuisse defenderat: eam caussam utri-
usque dedendi docet Polybius Leg. CXX. et CXXII. Appianus Syr.
p. 188. WESS.

626. 9. *Ὅτι οἱ Κελτίβηρες μετὰ τὴν νίκην etc.]* Videntur
Polybius in fragmento CXXI. unde sumpsit Diodorus. URSIN. Vi-
ctoriam eam designat, quam Celtiberi de M. Fulvio Nobiliore re-
portaverant, descriptam ab Appiano Iber. p. 472. Miserunt dein
ad M. Claudium Marcellum, pactique inducias facultatem Romam
oratores mittendi impetrarunt. Vide Polybium Leg. CXXI. WESS.

627. 19. *Ὅτι τῶν Ῥωμαίων στρατευσάντων etc.]* Haec
quoque ab eodem Polybio accepit Diodorus ex fragmento CXLII,
URSIN.

627. 27. *Ἱερὰ, τάφους]* Ita emendavimus, cum *ἱεροῦς
τάφους* esset in exemplari. Post pauca *διὰ τούτων τῶν φιλαν-
θρωπιῶν* in exemplari δὲ pro *διὰ* male legebatur. URSIN.

627. 29. *Διὰ τούτων τῶν φιλανθρωπιῶν]* Suspicio τῶν
φιλανθρώπων venisse a scriptore: solet quidem certe omnia hu-
manitatis officia *τὰ φιλόφρονα* vocare L. XIII. 3. XVII. 103.
XVIII. 67. atque alibi. Ipse Ursinus Leg. XIV. *φιλανθρωπία*
recte in *φιλόφρονα* convertit. WESS.

627. 33. *Ἐξέπεμψαν μετὰ πολλῆς οἰμωγῆς]* Inspiciendus
est Appianus Punic. p. 70., graphice eiulatum et conplorationem
istam describens. Quod mox succedit de bello cum Asdrubale
idem uberius declarat p. 74. Nempe Asdrubali, belli adversus
Masinissam gesti praecipuo auctori, mortis poenam irrogarant
Carthaginienses. Hinc ille arma in patriam sumserat. WESS.

627. 45. *Ὁ δὲ πρεσβύτερος τοῦ ὑπάτων Μανίλιος]* In
exemplari mendose erat *Μαμίλιος*. Fuit autem M. Manilius Con-
sul cum L. Marcio, anno DCIV. Paulo ante *οὐ τὸν καταλειπό-
μενον* habet liber manuscriptus, sed corrupte. URSIN.

627. 51. *Διατροπὴ μεγάλη τὸ συνέδριον ἐπέσχε]* Vide ad
L. XVII. 41. et Suidam in *Διατροπῇ*, ubi haec, quod diligen-
tissimum Pearsonium minime fugit, exseribuntur. WESS.

627. 52. *Μόγισ δὲ τῶν — ἀναψυξαμένων*] Citat hunc locum Suidas in voce *Βλάντων*, sed pro *μόγισ* habet *μόλις* et ad oram libri pro *ἀναλεξαμένων* emendatum est *ἀναψυξαμένων*. Sed non video cur necesse fuerit ita emendare. Est enim *ἀναλεξαμένων*, cum se collegissent. Reliqua emendatiora sunt apud Suidam, quam in nostro exemplari. URSIN. Suidas non eo tantum loco, quem Ursinus indicavit, sed et in *Ἀναλεξάμενος* haec habet verba, constanter *ἀναλεξαμένων* scribens. Equidem ut hoc non damno, ita vulgatum spernere non sustineo, cultum aequae. Notum Poëtae istud *ἀνέψυχον φίλον ἦτορ*, de quo Eustath. in il. K. p. 824. et aliud Euripidis Helen. v. 1100. *δύ' οἰκτρὸν φῶτ' ἀνάψυξον πόρων*. Tum *καιροὶ ἀναψύξεως* ex S. Lucae A. A. cap. III. 20. vim *τοῦ ἀναψύχεσθαι* et *ἀναψύχειν* in animo colligendo et reficiendo declarantia. Est tamen in Suidae et codicum concordia maius patrocinium *τῶ ἀναλεξαμένων*, quod et L. Kustero potius visum. Porro orationem, qua Romanos post inclementem istam de Carthagine evertenda sententiam compellavit *Blanno* sive *Blano*, Appianus Punic. p. 77. tribuit *Hannoni*, cui cognomen *Gillae*, quam recte nescio. WESS.

627. 55. *Διελέχθη παραστατικῶς*] Sic correxi pro *περιστατικῶς*, motus et Diodori iudicio, qui L. XVIII. 22. *τὸ δεινὸν ἐπομένοντες παραστατικῶς*, et L. XX. 11. *παραστατικώτερον τὸν κίνδυνον ὑπέμειναν*, et vocis usu, in animi fiducia trito, et Suidae auctoritate, ita citantis in *Παραστάται*. Habet ibidem, quae ex L. XX. 11. produxi verba, quorum neutra animadvertit postremus Suidae editor. WESS.

628. 61. *Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ἀμετάθετοι — ὄντες*] Hoc fragmentum ex Polybio deprompsit Diodorus. Statim pro *ὀπότ' οὖν* opinor legendum *ὄπου τ' οὖν*. URSIN.

628. 66. *Ἐφυγον ὅποσοῦν ἕκαστος ἐδύνατο*] Ita edidit Ursinus, at in notis *ὀπότ' οὖν*. unde ambiguum est, quid in scripto fuerit exemplari. Si *ὀποσοῦν*, quidni *ὀπως οὖν* refingas? Convenit paene Aeschyli Supplic. v. 843. *σοῦσθε, σοῦσθ' ἐπὶ βῆριν ὀπως ποδῶν*, pro quo Aelianus frequentissime *ἢ ποδῶν εἶχον*. Vide de Animal. L. III. 21. VI. 41. X. 48. XIII. 14. WESS.

628. 69. *Τὰς δὲ ἐαυτῶν κεφαλὰς τύπτοντες*] Suidas, quod a L. Kustero non animadversum, haec in Lexicon suum addidit voc. *Ἐπιβοώμενοι*. Rem ipsam copiosius et elegantius exsequitur Appianus in Punic. p. 91. WESS.

628. 76. *Ὅτι οἱ τὴν Ἀραδὸν οἰκοῦντες*] Ex eodem Polybio hoc quoque fragmentum sumpsisse Diodorum, nemo dubitabit, qui in legendis Polybianis historiis paulo diligentius versatus fuerit. Mox de Ammonio videndus est Livius Epit. Libri 50. URSIN.

628. 80. *Ὁ δὲ Ἰσιδώρον αὐτοῖς ἀπέστειλε*] Mendosa erant

haec in manuscripto, qui Ἰδῆδωρον habet. Paulo post pro ἐλέω συγγενεῖ opinor scribendum ἐλέω συγγενείας. URSIN.

628. 85. Ἐν προτιμήσει — φερομένους] Non longe ab hoc genere abit istud Iosephi de Antiquit. L. XVI. 7. 6. Σαλώμη δὲ καὶ χεῖρον ἢ πάλαι φερομένη παρὰ τὰδελφῶ. Qui quidem Iosephus L. XIII. 4. 6. Ammonium, de quo Diodorus, regni sub Alexandro Bala praecipuum curatorem et regi parem, non praeteriit. WESS.

628. 89. Παρὰ τούτοις] Mallem παρ' αὐτοῖς. WESS.

628. 90. Ἰκετηρίαν κομιζοντας etc.] Exscripsit haec Suidas in Ἀφιδρούματα. et mox οἱ δὲ Ἀράδιοι ταῖς ψυχαῖς etc. in Ἀνηρητημένοι. atque hoc ex Iac. Gronovio animadvertit Kusterus, non idem prius. Ceterum cum hoc fragmento arte illud connecti oportere, quod Excerpt. Peirese. p. 593. vulgatum est, ibidem monuimus. WESS.

629. 9. Καὶ Τερμήσιοι] Appianus in Iiberico (p. 535.) habet Τερμίσιοι, Livius in Epitoma lib. LIV. Termestini. URSIN. Καὶ Τερμίσιοι] Conferri cum his debent, quae viri eruditi ad Livii istam Epitomam de Termestinis disputarunt, et Mariana Hist. Hispan. L. III. 6. Statim σάγους ἑνεακισχιλίων sive nonaginta saga, civitati utrique imperata ait; quod tributum genus in Hispania aliisque gentibus haud insolens erat. Vide Appianum modo Iberie. p. 481. et Strabon. L. IV. p. 301. WESS.

629. 19. Καὶ παράστασις ψυχῆς etc.] Retulit et haec Suidas in Lexicon suum voc. Παράστασις. In Diodoro παράστημα ψυχῆς et παράστασις ψυχῆς haud rara sunt. Vid. not. in L. XVII. 99. WESS.

629. 21. Εἰ γενναίων τρόπον γυμνάσουσιν] Ita emendavimus, cum γυμνάσουσιν corrupte esset in exemplari. Statim pro πατέρες μὲν νιόης, liber manuscriptus mendose habet νιούς. URSIN.

629. 31. Ὅτι Τρύφων ἐξ ἰδιώτου βασιλεὺς γεγονώς] Hanc de Tryphone historiam sumpsit Diodorus ex Polybio, unde Appianus accepit in Syriaco (p. 213.) Extat Tryphonis aereum apud me numisma cum hac inscriptione, ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΡΥΦΩΝΟC. Livius in Epitoma Libri LV. Alexandri filius, rex Syriae, decem annos admodum habens, a Diodoto, qui Trypho cognominabatur, tutore suo per fraudem occisus est: corruptis quidem medicis, qui, eum calculi dolore consumi apud populum mentiti, dum secant illum, occiderunt. URSIN. Vulgarunt numum Vaillant. Reg. Syr. p. 295. Haymiius Thes. Britan. T. I. p. 75., inscriptum ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ, et, qui consuli meretur, Spanhemius Diss. VII. de usu Num. p. 443. Porro duobus locis haec citat Suidas et in voce Ἄγουσαν et Ἀσπιτέλης. WESS.

629. 37. Αἰὰ τὸ εὐοίωνιστον εἶναι] Livius L. XXII. cap. 37. de Hieronis regis aurea Victoria, Romanis dono data, ita

scribit: *Aurum et a civitatibus quibusdam allatum, gratia rei accepta, non accepisse populum Romanum. Victoriã, omenque accipere, sedemque ei se Divae dare, dicare Capitolium, templum Iovis optimi maximi. In ea arce urbis Romae sacram, volentem, propitiamque, firmam ac stabilem fore populo Romano.* URSIN.

629. 46. *Καὶ δωρεὰ — οὐ προσδεχομένη]* Fuisse arbitror δωρεὰς aut δῶρα — οὐ προσδεχομένην. Prudentissime vero Senatus.

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοῦκ ὀνήσιμα
Ajax Sophocleus ait. WESS.

629. 51. [*Ὅτι ἦγον εἰς Ἀλεξάνδρειαν etc.*] Citat hoc fragmentum Suidas in voce *Γάζα*. De Ptolemaeo autem Evergete cognominato, videndus Livius in Epitoma libri LIX. URSIN.

Ibid. Οἱ περὶ τὸν Σχιπίωνα τὸν Ἀφρικανὸν] Legati fuerunt Scipio Africanus, Sp. Mummius et Metellus, teste Iustino L. XXXVIII. 8., inter comites vero Scipionis Posidonius, sicuti ipse scribit apud Athen. L. XII. p. 549., philosophus quoque Panaetius, de quo Plut. Apophtheg. p. 201. A. WESS.

630. 64. *Τῆς πόλεως τὴν θείσιν καὶ τὸ βάρος]* Citantur haec verba a Suida in voce *Βάρος* sub nomine Polybii, e quo totum fragmentum accepisse Diodorum existimamus: alibi etiam usus est Polybius eadem voce, cum scribit (*ibid.* apud Suidam) *ἐπισημνηνόμενος δὲ τοῦ Σικυῶνος τὴν ὀχρρότητα καὶ τὸ βάρος τῆς τῶν Ἀργείων πόλεως, ἦλθεν εἰς Ἐπίδανρον.* ut de hac lectione nullo modo videatur dubitandum, quamvis *βάρος* sit in exemplari pro *βάρος*. URSIN. Vide not in L. IV. 61. De Sybari Scymnus Chius v. *πόλις μεγάλη, βαρεῖα, πλουσία, καλή.* Citavit et Suidas horum partem in *Ἰδιον*, ubi L. Kusterus, ad Excerpta Hoeschelii lectorem amandans, imprudens peccat. Quae vero sequuntur de Nilo idem habet voce *Εὐκαιρία*. WESS.

630. 67. *Τό τε πλῆθος τῶν καθ' Αἴγυπτον πόλεων]* Legge, quae scripta sunt L. I. 31. WESS.

630. 77. *Τὴν ἀναγωγὴν ἐποιήσαντο]* Habet haec Suidas in *Ἀναγωγῇ*. Legatorum et Scipionis inprimis continentiam celebrant Valer. Max. L. IV. 3. 13. Plut. Apophthegm. p. 201. A. et Athen. L. VI. p. 273. WESS.

630. 6. *Ἀπάντων τεύξεσθαι τῶν φιλανθρωπιῶν]* Recurre ad Legat. XXVII. et Sallust. Bel. Iugurth. c. 104. WESS.

630. 9. [*Ὑπακούσας ὁ Βόρχος, καὶ μεταπεμφόμενος etc.*] Corrupte legebantur haec in exemplari, nos autem emendavimus ex Sallustio et ex Livii Epitoma LXVI., in qua scriptum est: *Iugurtha pulsus a C. Mario ex Numidia, auxilio Bocchi Maurorum regis adiutus est, et caesis proelio Bocchi quoque copiis, nolente Boccho bellum infeliciter susceptum diutius sustinere,*

vinctus ab eo et traditus Mario est: in qua re praecipua opera L. Cornelii Sullae, Quaestoris Marii, fuit. URSIN.

631. 27. Τοῦ δὲ ἀγῶνος ὄντος δημοσίου καὶ μεγάλου] Sumsit hinc Suidas, quod L. Kusterus non animadvertit, in Ἄσουλων Ἱερῶν. Res ipsa gesta videtur sub annum U. C. 13CLII. Auctor enim Diodorus est, ereptum multitudinis concursu Saturninum in annum sequentem plebis tribunum iterum fuisse creatum. WESS.

631. 29. Πρὸς τὴν ὑπὲρ τῶν προ.] Suidas in Ἄσουλων Ἱερῶν exscribens non novit voces πρὸς τὴν, quas et ego necessarias haud opinor. WESS. in Add.

631. 40. Βοηθῆσαι τοῖς ἀκλήρημασι] Ita legendum ex Suida in voce Ἀκλήρημα. et supra: ἐπὶ τὸν κοινὸν τῶν ἀκλήροῦντων ἔλεον, ut nos emendavimus. URSIN. Suidas loco, quem Ursin. indicavit, his non utitur, solum ἀκλήρημα confirmans. Forte ἀκλήρωμα fuit, de quo supra nos ad Exc. Peiresc. p. 610. Bene tamen Ursinus, qui emendationem Suidae testimonio, haec ipsa producentis in Ἐπιφνόμενος, stabilire potuerat. Corrigamus eundem voce Συνέπεσε, ubi nunc est τοῖς μὲν πρὸς τὰ γόνυα πιπτόντων editum. Scripserat πίπτων ex Diodoro, uti vides. WESS.

Ibid. Καταστασιάζεσθαι γὰρ ἑαυτὸν ἐπεφαίνετο] Ita restituumus, cum esset in exemplari hic locus corruptus. URSIN. Καταστασιάζεσθαι γὰρ ἑαυτὸν ἀπεφαίνετο] Vellem indicasset vir doctus exemplaris sui scripturam: apparuisset, credo, ἐπεφαίνετο non esse boni commatis. Quod ego revocavi, sermonis indoles probat et Suidas, haec in Lexici sui vocem Καταστασιάζεσθαι transscribens. WESS.

631. 52. Ὅτι Μάρκος Ἀντώνιος] In exemplari mendose erat Λεύκιος Ἀντώνιος. M. autem Antonium, Triumviri patrem, primum contra Cretenses rem gessisse, constat cum ex Appiani fragmentis (Legat. xxx.), tum ex aliis scriptoribus. Et Livius in Epitoma lib. xcvii. ita de eo scribit: *M. Antonius praetor bellum adversus Cretenses parum prospere gestum, morte sua finivit.* URSIN.

Ibid. Συνθέμενος πρὸς Κοῦρας εἰρήνην] De bello constat. Pax dubia est. Certe ea si coiit, precaria fuit, et ab Antonio impetrata, ut ex difficultatibus, in quas se inmerserat, expedire se posset. Gessit enim id bellum infelicissime. Vid. Ciceron. L. III. Verr. c. 91. Ascon. ad Divinat. c. 17. et L. II. Verr. c. 3., Florum L. III. 7., et Appian. Legat. xxx. aliosque. WESS.

632. 62. Καὶ πᾶσαν δεητικὴν προῖόμενοι φωνήν] Correxi δεητικὴν φωνήν, quippe nihili, ut ego quidem arbitror. Vide ad Lib. XVII. 44. Δεητικὰ πιτάκια pro supplicibus libellis dabit; Codinus de Origin. Constantinop. p. 16. ed. Venet. cum nota Lambecii. WESS.

632. 65. Ἐμφρόνως ἀπολογησάμενοι] Ita restituimus, cum ὁμολογησάμενοι esset in exemplari. **URSIN.**

632. 66. Πρὸς τὴν ἡγεμονίαν] Ita legendum. Usus est autem eadem voce in fragmento xxxi. in quo scriptum est πρὸς εὐνοίαν τὴν ἡγεμονίαν ἐπηύξησαν. **URSIN.**

632. 73. Λέντουλος ὁ ἐπικαλούμενος Σπινθήρ] P. Cornelius Lentulus Spinther est, qui paucis post annis M. Ciceronis consulis omnium consiliorum particeps, periculorumque in re publica socius fuit, de quo in Oratione post Redit. ad Quirit. c. 7. **WESS.**

632. 77. Πάντα τὰ πλοῖα ἕως τετρασκάλου] Ita emendavimus, cum in exemplari corrupte esset τετρασκάλου. Videndus de hac re Appianus in fragmentis (Leg. xxx.) et Dio, qui habet (Leg. xxxviii.) τὰς τε ναῦς τὰς μείζονας etc. **URSIN.** Recte Ursinus, cuius emendationem certissimam praestat Suidas, his ipsis usus in Τετρασκάλου. L. Kusterum id fugit, non item Barbeyracium Hist. Foeder. P. I. p. 434. **WESS.**

632. 87. Ἀλέσειον τὰ πλήθη] Confer cum his, quae adscripta sunt L. XIII. 91. p. 615., et Suidam in Ἀλέσειον, ubi haec repetita sunt, ut praeclare H. Valesius monuit in Praefat. Excerpt. Peiresc., et post eum L. Kusterus. **WESS.**

A N N O T A T I O N E S

IN

F R A G M E N T A.

633. 10. *Διὰ δὲ τὰς — ἀθανάτου τετυχηκότας τιμῆς*] Sic melius in Montacutii codice. Vulgo deerat ἀθανάτου vocabulum. Indicantur divini honores, qui Herculi, Baccho, Aristaeo ob merita sunt delati. Horatius L. II. Ep. I. 5.

*Romulus, et Liber pater, et cum Castore Pollux,
Post ingentia facta Deorum in templa recepti.*

Auctor ipse L. III. 6. καὶ μετὰ τὴν τελευταίην τυχεῖν ἀθανάτου τιμῆς παρ' ἀνθρώποις. et de Aenea L. VII. apud Syncellum p. 155. καὶ τιμῶν ἔτυχε ἀθανάτων. Adde Appianum Bel. Civil. L. III. p. 891. et Ciceronem L. II. de Nat. Deor. c. 24. WESS.

633. 27. *Καὶ προσενεχθῆναι νήσοις πελαγίαις*] Vigerus edidit in Eusebio suo *πλαγίαις*, obliquas vertens, imprudenter. Quod sequor, legitur in hoc fragmento, uti publicatum est ab Hieron. Columna ad Ennium. *Νῆσοι πελάγαι*, quae alto sunt in mari longe a continenti, uti ostensum ad L. IV. 77. fuit. Mox ὦν μίαν ὑπόσχεν, quod margini adscriptum erat, non omnino pravum est. WESS.

633. 35. *Ἐν ταῖς πρὸ ταύτης βίβλοις*] Vide, an fuerit ἐν τῇ — βίβλῳ. Leguntur enim L. V. 41. et seq., haec vero ex L. VI. fuisse excerpta, Eusebius testatur. Porro *ἱερὸν Διὸς Τριφυλίου* verum est, non *Τριφυλαίου*. Lege not. in cap. 42. libri quinti. WESS. *Ταῖς πρὸ ταύτης βίβλοις* noli mutare. Oblitus erat Wesselingius quorum legerat l. V. c. 35. *εἴρηται μὲν οὖν ἡμῖν καὶ ἐν ταῖς πρὸ ταύτης βίβλοις ἐν ταῖς περὶ Ἡρακλέους πράξεις*, quae respiciunt l. IV. c. 19., et l. XX. c. 37. *προδηλωκότιες ἐν ταῖς πρὸ ταύτης βίβλοις*, quae referuntur ad XIX. 67.

634. 47. *Πᾶνα καὶ Κρόνον*] De Pane veterum Theologiam mire variasse constat. Hic *Τιᾶνα* praestat. Audi Euhemerum ex Ennii versione apud Lactantium Institut. Divin. L. I. 14. *Exin Saturnus uxorem ducit Opem. Titan, qui maior natus erat, postulat, ut ipse regnaret. Ibi Vestu mater eorum, et so-*

rores, Ceres atque Opis, suadent Saturno, ut de regno concedat fratri. Habes hic Urani uxorem et liberos, de Pane nihil.

WESS.

634. 52. *Κουρήτας μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης]* Respice not. in L. III. 61. WESS.

634. 58. *Πρὸς τὸν τότε δυνάστην Κάσσιον]* Κάσιον rectius scripseris. Vid. Wolfium ad Theophilum L. I. ad Autolyc. p. 44. Narraverat Euhemerus Iovis artes, quibus divinitatis famam sibi conciliarat: terras enim circumiens, reges principesque populorum hospitio sibi et amicitia copulaverat: et a quoque digressus, iusserat sibi fanum hospitis sui nomine creari. Sic Iovi Atabyrio, Labrandaeo, Casio et eiusmodi aliis titulis templa fuisse constituta, apud Lactantium Instit. L. I. 22. Huc pertinent Diodori verba. Quod vero H. Columna et viri docti ad Lactantium *Casium* prope Aegyptum intelligunt, id Diodori verba non permittunt. *Casius*, non longe ab Antiochia, Casio Iovi sacer, de quo H. Valesius ad Ammian. L. XXII. 14. et Salmasius in Solin. p. 436. indicatur. WESS.

634. 76. *Ὅτι ἄνθρωποι γέγονασιν οἱ θεοὶ]* Formata haec videntur ex superiore fragmento similibusve aliis Diodori locis. Vide L. I. 13. Scribe vero, ut oratio constet et sententia, *ὡς νομίζοντες δι' εὐεργεσίαν ἀθανάτους, θεοὺς προσηγόρευον.* et in fine *ἄγνοια πλανηθέντες.* WESS.

634. 86. *Τιτᾶνας εἶναι πρότερον]* Non longe hinc abit Ptolemaeus Hephaestion L. V. p. 324. ed. Gal. *ΓΙΓΑΝΤΕΣ ἦσαν, καὶ μόνοι ΓΙΓΑΝΤΩΝ συνεμάχουν τοῖς θεοῖς κατὰ τῶν ἀδελφῶν.* Genus utriusque exsequitur G. Barthius ad Statii Theb. VI. 466. WESS.

634. 90. *Καὶ εἶναι τούτους τοὺς τῷ Πηλεΐ δοθέντας]* Euripidis Rhes. v. 187.

Δίδωσι δ' αὐτοὺς πωλοδαμνήσας ἄναξ

Πηλεΐ Ποσειδῶν, ὡς λέγουσι, πόντιος.

ubi Ios. Barnes, huius loci haud est oblitus. WESS.

635. 99. Hoc munere — honoratum] De bello Iovem inter et Titanas nonnulla Diodorus L. III. 61. 62.; nihil de corona. Itaque Tertulliani verba ad hunc librum pertinere censui. WESS.

635. 6. *Ἐτη φμθ'.*] In annorum hoc numero consentit Cedrenus Compend. p. 66. At Eusebius ex Chronographo Castore defecisse Argivorum regnum ait, postquam stetisset annis DCLIV., non magno in rebus adeo antiquis discrimine. Id vero absurdum, quod Cedrenus una cum Io. Malala adfirmat, ab Argivis regnum transiisse ad Sicyonios. Atqui Mycenae translatum est, ubi Perseus, Sthenelus, pluresque alii imperarunt. Vide Scaligerum Isagog. Can. L. II. p. 159. WESS.

635. 15. *Πλὴν Ἀρκάδων]* Eadem Herodotus L. II. 171. Causa repeti debet ex prudenti Cypseli Arcadum regis consilio,

quo Cresphontem, Aristomachi filium, affinitate sibi coniunxit apud Pausan. L. VIII. 5. — WESS.

635. 19. *Διεπέμψαντο πρὸς τὸν Ἀλήτην*] Hippotae filium, Phylantis nepotem, Antiochi pronepotem, Herculis abnepotem. Qua vero ratione Corintho sit potitus, inter veteres controversitur. Vide Pausan. L. II. 4. Conon. Narrat. xxvi. et scholia in Pindari Olympion. Od. XIII. Id certum ab eo Corinthios Ἀλητιάδας Callimacho, παῖδας Ἀλάτα Pindaro fuisse dictos. Lege viros doctos ad Velleium Paterc. L. I. 3. WESS.

635. 24. *Ἦτις τῆς καθόδου — ὕστερεῖ ἔτεσι υμῖ.*] Suspecti numeri sunt, quod regum Prytanumque anni non respondeant. Quin Syncellus, cui hoc fragmentum debemus, laterculo Corinthiorum regum et annuorum magistratuum distincte subiecit *ἄμοῦ υῖ.* quos propterea ccccxvii. annos Iac. Goar et hic restituendos adfirmat. Ego vero cum non sequor. Nam tametsi regum Prytanumque catalogus tot annos non consummet, servari tamen debent, tum ob codicum consensum, tum maxime quod tot anni requirantur ad explendum temporis intervallum inter Heraclidarum reditum et Cypseli initia. D. Petavius aliud commentus est L. IX. Doct. Temp. cap. 33., additque in numerum tyrannidis Cypseli annum ultimum, ut anni υμῖ. retineri possint. At id quidem, uti I. Goar probe monuit, verba Diodori non permittunt, neque necessarium est. WESS.

635. 27. *Μετὰ δὲ τούτους Προῦμνις*] Legebatur Προῦμνις et Βάκχης. Utrumque correxi fretus auctoritate Pausaniae L. II. 4. Ἀλήτης — καὶ οἱ ἀπόγονοι βασιλεύουσιν ἐς μὲν ΒΑΚΧΙΝ τὸν ΗΠΟΥΜΝΙΑΟΣ ἐπὶ γενεᾶς πέντε. et Eusebii in Chronico. WESS.

635. 30. Ἀλλὰ Βακχίδας προσαγορεύεσθαι] Sic et infra οἱ δ' ἀπὸ Ἡρακλέους Βακχίδαί. Apud alios Βακχιάδαι. Utrumque bonum et probum est. Vid. Sylburgium ad Dionysium Halic. L. III. p. 184. et in Pausan. L. V. 17. p. 419. Porro Aristomedes pater Telestae apud Pausan. L. II. 4. Aristodemus est, sicuti etiam in Eusebiano Chronico. WESS.

635. 44. *Ἐπὶ ἔτη ἐρνεήχοντα*] Totidem annos in laterculo regum Corinthi Prytanibus Bacchiadis tribuit Syncellus, nec illi tamen abunde censentur ad explendam annorum ccccxlvii., quam inter reditum Heraclidarum et Cypseli initia supra posuit, summam. Quam ob causam illust. Scaliger Isagogic. L. III. p. 334., nihil admodum dissentiente Petavio Doct. Temp. L. IX. 33., Diodorum prochronismo annorum ferme xxx. aberrasse censuit. Aliud in mentem Marshamo venit, xc. Prytanum annos mordicus retinenti, sed regem unum apud Diodorum desiderari, qui ante Bacchiā regnaverit annos circiter xxx. arbitrato in Canone suo p. 564. A quo, si in partes eundem sit, non magnopere dissentio. Prytanum annos, ut eos in Diodoro invenit Syncellus, servo:

Aletae, primi Corinthiorum ex Heraclidis regis, initia paullo serius colloco, et xxx. ferme annis post Heraclidarum in Peloponnesum reditum. Qua in re consentaneum habeo veterem Grammaticum Didymum: *Δίδυμος δέ φησι τὸν Ἀλήτην*, scribunt Critici ad Olymp. Od. XIII. Pindari, *μὴ οὐκιστὴν τῆς Κορίνθου γεγονέναι, ἀλλὰ βασιλέα, ἔπει ΤΡΙΑΚΟΣΤΩ μετὰ τὴν τῶν Δωριέων ἄφιξιν*. Qui quidem huic rei graves auctores habuisse videtur. Convenit certe bene, quod de Hippota ob Carni caedem exsulante et natalibus Aletae proditum a Conone est Narrat. xxvi. Neque dissentire videtur Diodorus, clarissime, ut ego quidem puto, significans, post Heraclidarum reditum, divisa iam et occupata Peloponneso, arcessitum fuisse Aleten ad Corinthi possessionem adeundam. Atque ita illos xxx. annos eruimus, qui doctissimis viris tantum molestiae creaverunt, videmusque Eusebium et Chronographorum plures in errore versari, cum Corinthum eodem tempore ab Alete occupatam docent, quo Heraclidae in Peloponnesum reverterunt. Id ut quaeram, restat, rectene Diodorus de Prytane Corinthio *ὅς τοῦ βασιλέως εἶχε τάξιν* scripserit? Dubitare Illustris videtur Scaliger: *si ut vult Diodorus, inquit, loco regis fuisset, id est ἀννπεύθυνος, non dubium est, quin ipse pede semel in possessionem misso, stationem illam nunquam deserturus fuerit*. Nescio an iniuria. Prytanes vicem regum fungebantur. Id enim est *ἔχειν* aut *ἐκπληροῦσαι τάξιν τινός*. Hieroeles apud Stobaeum Serm. LXXXIII. p. 590. *γένοιτο γὰρ ἔν ποτε καὶ γυναικί — τὴν τοῦ οὐκοδεσπότου τάξιν ἐκπληροῦσαι*. Philo Iud. in Flacc. p. 979. *καὶ πέμπω, καθάπερ αἰτεῖσθε, ἢ πρεσβευτοῦ τάξιν ἐκπλήσω*. Reges ipsi ἀννπεύθυνοι, ut vix ulli legitimis in regnis apud veteres, fuisse non videntur. Et si fuerint, recte tamen Prytanis τοῦ βασιλέως τάξιν habuisse dicetur, eius munera belli pacisque tempore obiens, prorsus ut Romae Consules τοῦ βασιλέως τάξιν εἶχον, etsi minime forent ἀννπεύθυνοι. *Omnia iura (regum), omnia insignia primi consules tenuere* dicit Livius L. II. 1. Sed desino. Vide tamen et Ezech. Spanhemium de Vesta et Prytanib. p. 700. ed. Graev. WESS.

Ibid. Κνψέλλον] *Κνψελος* ab omnibus scribitur et rectius. Vide Pausan. l. V. 17. et de tyrannidis eius filiique Periandri universo tempore Philosophum Politic. l. V. 12. WESS.

636. 52. *Τὸν Ὀρχομενὸν τὸν Μινύειον*] Sic praestat. In Parisina editione *τὸν Μιννὸν* scribebatur, Wolfius *τὸν Μινναῖον*. Tu vide, quae adscripta sunt l. IV. 18. p. 265. WESS.

636. 54. *Ἐπὶ Μουνύχου βασιλέως*] Regem Atheniensium *Munychum*, Panteuelis filium, ex eodem Hellanico memorat Harpocration, eumque secutus Suidas, in *Μουνυχία*. Alii Demophontem illi patrem dant, de quibus I. Meursius de Regib. Athen. l. III. 8. WESS.

636. 66. *Ἐκ τῆς Αἰνείου θνηγατρὸς γεννηθέντα*] Tangit

huius opinionis auctores Dionysius Halicarnassensis Ant. Rom. L. I. p. 59. et Festus in Roma. WESS.

636. 72. Ἐτεσι πλείω τῶν ὕ. καὶ λ'.] Id verum esse, ex illis cognosces, quae auctor ex Apollodoro de temporis intervallo inter Troianum bellum et primam Olympiadem docuit L. I. 5. Quod vero initia urbis Romae ad annum II. Olympiadis VII. refert, istud Polybio, eius opinionis principi, debet. Vide Dionysium L. I. Rom. A. p. 60. et H. Dodwellum Dissert. X. de Cyclis p. 558. WESS.

636. 78. Τοῦ τότε μὲν Ἀλβᾶ καλουμένου] Non dubito, quin Syncellus bona fide Diodorum exscripserit: constat certe sibi, quando p. 147. de rege Albanorum Tiberino, sive ut ipse scribit, Tiberio, ἀφ' οὗ ποταμὸς Τίβερις προσηγορεύθη, ὁ πρὶν ΑΛΒΑΣ καλούμενος. Miranda ergo Abr. Berkelii confidentia est, ad Stephani verba, ἔστι καὶ ποταμὸς ΑΛΒΑΣ, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις, scribentis: nemo aut Graecorum aut Latinorum hunc amnem hoc nomine insignivit: quare cum Cluverio legendum existimo, ἔστι καὶ ποταμὸς Ἀλβούλας etc. Quis enim hoc probet? Conspirant, uti Berkelius fatetur, in nominis eius scriptura libri omnes. Eustathius ad Dionysii Perieges. v. 350. idem habet, certe in manu exaratis libris. Accedunt Diodorus et Syncellus. Scio plerosque omnes Latinos ALBULAM malle, quod tamen diminutivum, ALBAM non plane absurdum esse, utique indicat. Id vero unde Diodorus acceperit, Albam Longam a Tiberi, cui tum Albae nomen, fuisse cognominatam, nescio; praesertim cum urbs illi fluvio non accubaret, stadiis ferme CXX. teste Dionysio R. Ant. L. I. p. 65., ab eo disiuncta. WESS.

636. 80. Φόβιος, ὁ τὰς etc.] Q. Fabium Pictorem esse, nemo ignorat. Mox edebatur φησὶ γὰρ Αἰνείαν, absurdissime. Helenus ad Aeneam Aeneid. III. 389.

*Cum tibi sollicito secreti ad fluminis undam
Litoreis ingens inventa sub ilicibus sus,
Triginta caputum foetus enixa, iacebit,
Alba, solo recubans, albi circum ubera nati:
Is locus urbis erit. — —*

Praeferrem quoque post pauca καθηγήσεσθαι. WESS.

636. 83. Μέλλοντος αὐτοῦ θύειν etc.] In Syncello μέλλοντες. quod mutavi. Videntur praeterea post λευκὴν ad sententiam plenior nonnulla desiderari. Alioqui scribendum ὕν — λευκὴν ἐκφυγεῖν ἐκ τῶν χειρῶν etc. WESS.

637. 88. Οἰκῆσαι τὸν τόπον] Οἰκίσαι scriptum fuit, quod solito sibi more librarii mutarunt. Vid. ad L. XV. 66., et de ipsa hac re, parum tamen dissentientem, Aur. Victorem Orig. Gent. Rom. c. 11. WESS.

637. 99. Τοῦ Ἀριστοδαμίδα] Apud Syncellum Ἀριστοδαμίδαδου. Scaliger, quem sequimur, rectius in fragmentis Eu-

bio additis. Satyrus in Theophilo L. II. ad Autol. p. 96. Ἀριστοριδίαν vocat, neque ille bene. Ex Ἀριστοδήμῳ sive Ἀριστοδήμῳ nascitur Ἀριστοδαμίδας. Porro Κάρανος Φειδώρος Phidonis est frater, de qua ellipsi ad L. IV. 68. commentari memini. WESS.

Ibid. Τοῦ Μέρροπος] Hunc Satyrus ignorat, eius loco *Acoum* ponens, cui pater fuerit *Thestius*, avus *Maron*, proavus *Cisus*. E quibus *Thestium* et *Cisum*, sive *Κεῖσον* et *Θέστιον*, rectius scribit, ut ex Pausania L. II. 19. 26. notum est: perperam vero *Syncellus* negligit *Maronem*. Caranus enim ἐνδέκατος ἦν ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἑβδομος ἀπὸ τοῦ Τημέρον, sicuti ipse ait p. 158. et p. 209., et *Syncello* longe antiquior marmoris *Parii* auctor, de *Phidone* locutus. Atqui nec undecimus ab *Hercule*, neque septimus a *Temeno* esse poterit, nisi si in seriem maiorum eius *Maronem* istum addideris. Novi *Velleii Paterculi* verba ex L. I. 6. *Caranus* — sextus decimus ab *Hercule*. Sed ea non moror, quippe prava et hinc instauranda. WESS.

637. 2. Τοῦ Κλεοδάτους] Scribe *Κλεοδαίου*, et vide adscripta L. IV. 31. De sequenti maiorum *Carani* serie nihil habeo, quod admoneam, nisi in *Veneta Syncelli* editione, ut plurima alia, longe corruptissimam esse. WESS.

637: 11. Μετὰ ταῦθ' ὁ μὲν βασιλεὺς etc.] Illustre hoc *Diodori* fragmentum publicarat *H. Stephanus*, praescripto indice, ἀνωρύμου τινὸς περὶ δύο ἀνδρῶν ἀριστευσάντων ἐν πολέμῳ καὶ ἀγωνιζομένων περὶ πρωτείων, quasi declamatio quaedam esset *Rhetoris* incerti. Nihil certe *Stephanus* de eius auctore, aut unde id habuerit, addere dignatus est. Gloria detecti scriptoris, e cuius libris decerptum fuit, debetur *Isaaco Vossio*, de quo sic pater eius in *Addendis Libro II. Hist. Graecor.* p. 519. „Item fragmentum de *Cleonnide* et *Aristomene*, quod una cum nonnullis *Polemonis* et *Himerii* (p. 20.) edidit *Henricus Stephanus*. Sed nesciebat, esse *Diodori*: cui tribuitur in *Florentino Codice Bibliothecae Mediceae*, unde in peregrinatione sua exscripsit filius meus *Isaacus*, ignarus tum, iam *Stephani* praelo prodisse.“ Latuit deinde post id *Vossii* indicium in obscuro, donec ante hos ferme xxx. annos vir eruditissimus *L. Boivinius* id cura sua dignum censeret et *Commentariis Academiae regiae Inscriptionum T. III.* p. 106. utroque sermone descriptum insereret: cuius ut praedicanda est opera, ita nullus negligere debeo, in *Vaticanae Bibliothecae Codice MCCCLIV.*, sed minoris formae, idem fragmentum *Diodoro* tribui praeposito titulo περὶ δύο ἀνδρῶν ἀριστευσάντων & λ., uti apud *Stephanum*, idque mihi indicatum esse a *Celeb. Assesmano*. WESS. Conf. *Mai. praef. ad Exc. Vat.* p. IV. ed. Lips.

637. 15. Ὁ γὰρ Κλέωνις ὑπερουσπίσας τὸν βασιλέα] Regem istum, *Cleonninque* et totam fragmenti huius scenam, dexterime patefecit *Cl. L. Boivinius*. Bellum gerebatur *Messeniacum I.*

Imperabat Messeniis rex Euphaes. Committitur pugna, qua Euphaes audacius atque ardentius, quam regem decebat, in cohortem Theopompi, regis Spartani, invecus, vulnera multa et letalia accipit. Incrudescit certamen, Messeniis pro rege suo fortissime consistentibus, Spartanis eundem iam iam capturis. Tum Cleonnis Euphai patriaeque egregiam operam navavit, irruentesque hostes et repellens et conficiens, nec minorem Aristomenes, ipsum etiam Cleonin, multis vulneribus fractum, e praelio auferens. Praelii meminit Pausanias L. IV. 10., Cleonin ibidem et saepe alias memorans, de Aristomene tamen c. 6. p. 294. dissentiens. WESS.

638. 44. Ὅποτερος ἐν ἀριθμῷ τῶν ἀναιρ. προτερεῖ] Dixit Diodorus προτερεῖν ἐν ταῖς ἐκκρησίαις ἐν τοῖς διωγμοῖς L. III. 49., quod probare non potui. Haec videntur auxilium illis ferre apta esse et accomodata: nec muto tamen sententiam. Ibi repetita praepositio ingratiissima accidit, quae hic abundantia quadam sermonis tueri sese poterit. WESS.

638. 67. Παραλαβὼν ἐν μέρει τὸν λόγον Ἀριστομένης] In Messeniacis Aristomenis illustre nomen est, dubium tamen utrius belli tempore vixerit, prioris an posterioris? Diodorus L. XV. 66. posteriore bello Messeniis praefuisse indicat, nec defuisse tamen, qui τὸν Ἀριστομένη γεγενῆσθαι φασὶ κατὰ τὸν εἰκοσαετῆ πόλεμον, i. e. bello priore Messeniaco. In his certe nomen profitebatur Myron Prienensis, rerum eo bello gestarum scriptor. Is Aristomenem historiae suae, teste Pausania L. IV. 6., inseruit, factaque eius descripsit. Non id quidem Pausaniae placeat, falsum arbitrato Myronem, sed caussis parum probantibus, ut bene doctissimus L. Boivinius. Duo fuerunt Aristomenes, uterque in Messeniorum contra Spartanos bellis illustrissimus, alter posteriore, priore alter bello. Hic una cum Cleonide regem Euphaem protexit, atque etiam de virtutis praemio contendit. Quin Theopompum deinde Spartanorum regem occidit, eodem Myrone auctore. Negat id iterum et Myroni obloquitur Pausanias, poetamque advocat Tyrtaeum, qui tamen nihil de Theopompi morte: Messenes duntaxat agrum ab eo occupatum canit, ut optime vir eruditissimus monuit, de belli prioris fine tacens. Myroni vero adsentitur Clemens Alex. Protrept. p. 36., nec longe abit Plutarchus, si eidem L. Boivinio fides, in Romulo p. 33. D., iactantiam Messeniorum perstringens, qua de Aristomene magnifice gloriabantur, ὡς τρεῖς ἑκατομῶνια θύσαιεν ἀπὸ Λακεδαιμονίων, i. e., ut volent, trecentas eum victimas ex Lacedaemoniis inmolasse: prodidit autem Clemens Aristomenem trecentos Spartanorum, inque his Theopompum, Iovi Ithomatae mactasse. Verum istud conclusionis genus mihi quidem satis iustum non videtur. Adsumitur enim pro vero, centum victimas humanas ἑκατομῶνια esse; quam ego rem veteram auctoritate munitam vellem. Quis enim id do-

cuit? Non certe Plut. eo loco, neque in VII. Sap. Conv. p. 159. E., neque Sympos. L. IV. 1., nedum Fulgentius de Serm. Antiq. in *Nesfrendes*, aut Pausanias L. IV. 19. Imo vero clarissime ostendunt, *ἐκατομφόνια* illos Messeniorum Iovi Ithomatae celebrasse, *ὄπόσοι πολέμιους ἄνδρας κατεργάσαιντο ἑκατόν, qui in pugna hostes centum confecerunt.* Non ergo hostes ipsi mactabantur, cum *ἐκατομφόνια* ederentur. Adde in Plut. Symposio *δειπνῆσαι ἑκατομφόνια* legi: quod de humanis victimis absurdissimum, non item aliis, quae ob caesos hostes iugulabantur. Mitto nunc, tria illa *ἐκατομφόνια*, de quibus Plutarchus, diligenter a Pausania describi atque Aristomenis, qui Messeniaco II. bello gestis inclaruit rebus, gloriae contribui L. IV. 19. p. 326. Istud itaque decus, modo veri fidem non superiecerint Messenii, Aristomeni II. relinquamus. Noster priore bello egregiam laudem, optimum istum virtutis fructum, abstulit, obscuratus deinde, ut fieri solet, Rhiani Benaei versibus, in quibus sicuti in Homeri Iliade Achilles, Aristomenes II. *τὰ πάντα* erat, teste Pausania ib. c. 6. WESS.

639. 94. *Καὶ τοῦ σώματος ἐποιοῦμένη πρόνοιαν*] Contendit cum his Cl. Christoph. Wollius verba S. Paulli ex Ep. ad Roman. c. XIII. 14. *καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιῆσθε εἰς ἐπιθυμίας* Dissert. de Verb. Med. p. 194. neque male profecto. At quae continuo ibi adduntur de libris Diodori, qua deperditis, qua superstitionibus ex tanta strage, ea aliud agenti excidisse, incredibile fit. WESS.

639. 95. *Ἐν αὐτῷ θυμομαχεῖν*] Mallet *ἐν αὐτῷ τῷ θυμου.* Vide L. XVII. 34. Scribe etiam mox *παροραθεῖς τόθ' ὑφ' ἡμῶν* ex nexu sermonis. WESS.

639. 17. *Τῷ γένει Μηθυμναῖος*] Clementi Alexandrino Stromat. L. I. p. 365. et Apostolio Cent. XII. 70. *Ἀντισσαῖος* est eadem ex Lesbo. Variatum tamen eius in patria fuisse, ex Suida in *Τέρπανδρος* constat. Par discordia de eius, qua vixerit, aetate, apud Clementem ibid. p. 397., cui Plutarchum de Music. p. 1132. adiunge. WESS.

639. 21. *Αὐτοὺς πάλιν συνήρμοσε*] Instauratae huius concordiae meminerunt paroemiarum collectores Zenobius V. 9. et Suidas in *Μετὰ Λέσβιον ᾠδόν.* Eius vero caussa Terpandri lyram, septem chordis instructam, nomos aliaque eiusdem impense deinceps probasse Spartanos, copiose docetur a viro doctissimo ad Oxon. Marm. p. 198. WESS.

640. 31. *Ἐπὶ καὶ τεσσαράκοντα ἔτεσιν*] Confer Io. Meursium in Solon. c. 13. Draco Atheniensibus leges scripsit sub Olymp. xxxix. teste Suida in *Δράκων* pluribusque aliis. Solon, cum Draconis leges ob asperrimas delictorum poenas displicerent, alias rogavit circa annum III. Olymp. xlvi., apud Diogenem Laert. L. I. 62. Quod spatium cum anni isti XLVII. exsuperent, mendosi videri possent, nisi nobis in ambiguo nunc esset, deperdita

Bibliothecae Diodori ea parte, quomodo scriptum fuerit, ante Solonem annis XLVII. fuisse Draconem: potest enim id vario modo verum perhiberi. WESS.

640. 38. *Ὀὐρανοῦ ῥάχιν*] Non insolens ῥάχιν est de montis dorso in Polybio L. V. 69. atque aliis. An vero *summum Peninum*, cui a S. Bernhardo nunc nomen est, an *summam Alpem* Itinerarii Antonini intellexerit Diodorus, ad finiendum prorsus est difficile. Vide, si tanti est, Ios. Simlerum Conmentar. de Alpibus p. 87. et p. 96. WESS.

640. 45. *Ἐν Πεσινούντι τῆς Φρυγίας*] Confundit Palladium, quod ad Ilium e coelo delapsum fingunt apud Apollodorum Biblioth. L. III. 11. 2., et Magnae Matris ἄγαλμα διοπετές, cui Pesinunte Romam delato sacra stato tempore fiebant, referente Herodiano et Ammiano Marcellino L. XXII. 9. Id Pesinunte ex coelo decidisse, urbiq; nomen fecisse perhibebant. Vide Nostri L. III. 59. et L. XXXVI. Eclog. 2. p. 537. WESS.

640. 51. *Τὴν Νεάπολιν ὑφ' Ἡρακλέους — κτισθῆναι*] Miror Diodorum nihil huius indicasse L. IV. 22., ubi Herculis prope Puteolos et Misenum praeclarum opus descripsit. Ph. Cluverio res quoque credibilis non est L. IV. Ital. Ant. p. 1147., ut nec Iul. Caes. Capacio Hist. Neapol. L. I. 3. WESS.

640. 58. *Σικελῶν καὶ Σικανῶν*] Respicit, puto L. V. 6. Habes etiam coniunctos *Σικελοὺς καὶ Σικανοὺς* L. XIII. 59. Quem quidem locum si in animo Eustathius habuit, scripsit *παρά τε Σικελῶν*, ut Diodorus. WESS.

640. 74. *Ὁ Σικελὸς Διόδωρος γράφει*] Memoria hic Tzetzen destituisse videtur. Pausanias est, qui de Polydamante haec omnia memoriae prodidit L. VI. 5. atque ex eo Suidas in *Πελοδύμας*. WESS. Immo v. Mai. ad Exc. Vat. p. 22. ed. Lips.

641. 82. *Ἀντιφῶντα Φίλον*] Scribi debere *Σωφίλον*, viri docti dudum docuerunt, sicuti et Antiphontem artem rhetoricam magis excultam reliquisse, primumque ob defensum alterius negotium mercedem accepisse. Vide praeter ceteros Io. Alb. Fabricium Biblioth. Graec. L. II. 26. WESS.

641. 89. *Τοῦ Ἀὐδολέοντος Παιόνων βασιλέως*] Non obscurum in Lysimachi gestis rebus Autoleontis, Paconum regis, nomen est. Fieri ergo potuit, ut Xermodigestus iste Lysimacho regis et amici sui thesauros prodiderit. Vid. L. XX. 19. WESS.

641. 94. *Τοὺς Σαργεντίου ποταμοῦ etc.*] Vereor, ut hic fida Tzetzae fuerit memoria. Constat Decebalum, Dacorum regem, Sargetiam flumen aliorsum abduxisse, abditisque captivorum opera et in fundum demersis thesauris suis, idem in priorem alveum derivasse, omnesque eos interfecisse, quorum opera ad eam rem fuerat usus. Dio et Xiphilinus, quos illustrat R. Fabricius Syntagm. de Columna Trai. c. 8. p. 235., testes sunt; sed quid eos advoco? Tzetzes ipse Chil. II. v. 61. de Decebalis:

Πρὸς Ἀργεντίαν ποταμὸν τοὺς Θησαυροὺς συγκρούπτων.
 ubi si Σαργεντίαν, ut oportet, scripseris, idem habebis flumen.
 Ergone quod Traiani aetate conmentus est Decebalus, tempore
 Lysimachi factum etiam ab Autoleonte dicemus? Praeterea Auto-
 leontem in intima Dacia regni sui sedem habuisse? Utrumque ve-
 rissimum erit, si memoria Tzetzen non destituit, de qua ego re
 dubito. WESS.

641. 3. Ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου] Ptolemaeum
 Ceraunum intellige, cuius fratrem fuisse Meleagrum, testis locu-
 ples est Porphyrius in Scaligeri Excerptis. Firmat Georgius no-
 ster, Ptolemaeum istum τὸν Λάγου passim adpellans. Vid. p. 215.
 WESS.

641. 8. Ἐτη τρία κατὰ τὸν Διόδωρον] Haec vero prorsus
 consentire dubites. Vide regum horum successionem. Ptolemaeus
 Ceraunus, cum per integrum annum et quinque menses Macedo-
 niam administrasset, a Gallis occisus est: successit Meleager,
 quem, quod regno indignus esset, post duos menses eiusdem pos-
 sessione Macedones deiecerunt. Tum Antipater lectus, cui post
 XLV. dies, nam in Syncello p. 215. pessime legitur μετὰ πέντε
 ἡμέρας, regnum eripit Sosthenes, illi dein in duos annos praepo-
 situs. Haec Porphyrius in Excerptis Scaligeri, non multum Syn-
 cello dissentiente. Dices mensium rationem a Diodoro non fuisse
 habitam: quod verum esse posset, ni de Alexandro, Cassandri,
 ut puto, filio, et Pyrrho itidem memorasset; quorum regni spatium
 si in summam, uti oportet, accedat, tribus annis amplius exsur-
 get. Ergone ἔτη τέσσαρα scriptum fuit? Sic putarem, nisi Eu-
 sebius Ptolemaei Cerauni regnum mensibus IX. circumscripsisset.
 WESS.

641. 14. Κρατὶ Μακεδόνων ἔτη ιβ'] Totidem annos An-
 tigonis Dasonis regno dedit Porphyrius, sed melior Diodori sen-
 tentia, et temporum ordini congruentior, docente doctissimo Ru-
 perto ad Besoldum p. 250. WESS.

641. 20. Κατὰ τοῦτους ἤρξαντο τοὺς χρόνους] Atqui Cap-
 padocum regnum Punico I. bello, huc enim pleraque pertinent, quae
 ibi Georgius monachus, multis annis prius est. Nec absurda ta-
 men haec videbuntur, modo considerare velis, quae ad Eclog. 3.
 L. XXXI. p. 517. notata sunt. WESS.

641. 25. Ἀσδροῦβαλ βασιλεὺς] Lege adscripta L. XIII.
 43. Dedi autem his locum inter Diodori fragmenta, tametsi in
 fine *Dionysius Siculus* memoretur. Iusta enim suspicio videtur
 doctissimi Xylandri, loco Διονύσιος ὁ Σικελιώτης fuisse olim
 Διόδωρος ὁ Σικελιώτης. Nullus certe post tyrannos Dionysios
 scriptor Dionysius Siculus, in quem haec conveniant, huc usque
 erui ex latebris potuit. Vide Ionsium Hist. Phil. L. III. 8. et lo.

Alb. Fabricium B. Gr. L. III. 22. 20. Tu tamen, si aliud opineris, tanquam hic exscriptum non foret, considerare poteris. WESS.

642. 39. Δόρου σημείον ἔρριπτεν] De hasta, belli praenuncia, nihil attinet in re nota dicere. Servium vide Aeneid. IX. 53. et Lindenbrog. ad Ammiani L. XIX. 2. WESS.

642. 47. Εἴτε κατὰ τὸν Δίωνα] Sic et alii. At distinctius Livius L. XXV. 23. et seq., Polybium, sicuti et Diodorus, secutus. WESS.

642. 50. Ἦν κεκρωῶς] Adi sis Plut. in Marcello p. 308. et T. Gataker. ad Antoninum Imp. L. V. 1. WESS.

643. 69. Αἰμίλιος γὰρ Μάρκος etc.] Non defuturos prospicio, qui grandem mihi dicam scribent ob haec istum in locum translata: valuit enim opinio, *Dexippi* ea omnia esse, non Diodori: qua in haeresi et ipse fui. Nunc in alia omnia eo, et cuncta ex Diodoro esse decerpta sive a *Dexippo*, sive ab ipso Syncello, pertendo. Caussam desideras? Recurre ad Excerpt. Peiresc. p. 581. huius edit., et fragmenti huius primam partem inde esse abrasam perspicue animadvertes. Verba pleraque eadem ibi sunt, structura subinde mutata est. Iam cum illud caput, quod Macedoniae in quatuor regiones descriptionem exhibet, a Livio L. XLV. 29. transsumtum et versum sit e Polybio, hunc vero ducem in his rebus Diodorus habuerit, cur illi non redderem, quod verbis, ex ipso citra dubium depromtis, artissime aptum et nexum est? Hoc amplius, servavit nobis Suidas nonnulla Diodori in *Κλίμακες*, quae ad pompam Aemilii triumphalem et eius fercula pertinent: ea vero et in his conspici, suo dicetur loco. Caussam habes, gravem, ut ego censeo. Tu si aliter sentis, fructu isthoc arbitrio. WESS.

643. 74. Καί τοι μεγάλων μεγάλους etc.] Abest *μεγάλων* in Excerptis Scaligeri et optime quidem. In Diodoro erat *καὶ κινδύνους μεγάλους ὑπομεμενηζότες*. Mox mallet *καὶ τοσοῦτον ἐπ' αὐτοῖς*, Philippus videlicet et Antiochus, satis humane a Romanis habitus. WESS.

643. 81. Συγχωρησάντων] Ad Syncelli marginem *συνεχώρησαν* corrigitur, quod nisi *συχχωρησαι* malueris, recipi potest. Statim *ἐαυτοῦς* Scaligeri exemplo uncinis inclusi: abundat enim. WESS.

643. 86. Τὸν βασιλέα Γαιτιῶνα] *Γέντιον*, ut apud Polybium et Livium. Post pauca *ἐγγενῶς οὖν δυνατοῖς* ferri non potest. Goarus *καὶ δυνατῶς* emendat. In Diodoro erat *ἐγγενῶς καὶ ταχέως*. WESS. Gentium eadem terminatione *Τερθίωνα* dicunt libri Athenaei X. p. 440. a, quamquam altera ipse utitur alibi.

643. 94. Πόλεως Μακεδόντων πρώτης] In Thessalia erat,

praecipua tamen Macedonum urbs ob munitiones et opportunum situm. Philippus, Persei pater, propterea inter πέδας Ἑλληνικὰς Graeciae compedes non postremam censebat apud Polybium L. XVII. 11. De Amphilochis, Actolorum sociis, Livius L. XXXVIII. 8. 10. WESS.

643. 1. Τὴν δὲ χώραν ὅλην διεῖλον etc.] Hanc Macedoniae in quatuor regiones divisionem ex Dexippo, ut putabat, depromptam, *Notitiae Bibliothecae Vinariensis* p. 70. notis illuminatam, inseruit doctissimus Schurzfleischius: quas omnes huc transferre aequum erit. WESS.

643. 2. Τὰ μετὰξὺ Νέστον] Νέσος Ptolemaeo L. III. cap. 11., Νέστος Thucydidi et Stephano, Νεστός Scymno Chio v. 673., Scylaci p. 27. Περίπλ., aliisque, Νεσσός excerptis Strabon. Lib. VII., nisi tamen Mss. lectio, qui Νεστός habent, verior est, nec non Aristoteli L. VI. Hist. An. cap. 31., et Μεστός denique Zonarae atque numis, fluvius hic vocatur. Neque enim Μεστικὸν urbem Constantino Imp. περὶ Θεμάτων p. 83. nominatam, in Νεστικὸν cum F. Morello actutum mutaverim. SCHURZFL. Erudita sunt, quae vir doctissimus de Nesto. Nollem tamen Μεστικὸν Constantini, sive Hieroclis potius, urbem fecisset. Vide not. in Hieroclis Syncedem. p. 640. WESS.

643. 4. Καὶ Στυμῶνος] Ita Syncellus, qui totum hunc locum p. 268. (ed. Paris.) Χρονογρ. attulit. Scaliger recte legit Στυμιόνος. Στυμιῶνος itidem haud emendate legitur in Scylace p. 27. et 29. Περίπλου Tom. I. Geograph. Minor. Hudsonii. In excerptis Strabonis L. VII. p. 331. ed. Casaub. Στυμιμόνος male editum est. Nec satis recte in Chronico Alex. p. 80. fluvius idem Στύριμων vocatur. In Notitia Ecclesiastica p. 21. Στυριμόνος tamen nuncupatus est, et Ἡράκλεια Στύριμονο memoratur Constantino Porphyrogennetae L. II. Θεμ. p. 83. SCHURZFL.

Ibid. Καὶ τὰ — τοῦ Νέστον Ἐρύμην] Ita locum mutilum (in excerptis Scaligeri) e Syncelli schedis suppleo. Vocem ΕΡΥΜΗΝ redundare ait Goarus: ego potius corruptam maxime agnosco, cuius loco e Livio περατικὰ μέρη, vel simile quid, rescribere malim. Περατικὰ μέρη τοῦ Νέστον sunt *transmarinae Nesti partes*, territorium videlicet Bistonum et Ciconum ad Rhodopen usque montem, in quantum Perseus tenuerat. Vide de vocis περατικὸς usu Car. Dufresn. Glossar. Graecobarb. p. 1148. Salmasius in suis sibi coniecturis non constat. Nec tamen expostulare cum eo iure possis, si Dexippi mentem non assequitur, quum locus in Scaligeri edd. non sit integer. Ille pro ΕΡΥΜΗΝ legit ΟΙΣΥΜΗΝ, quam in ora inter Strymonem et Nessum ponit Plinius et Ptolemaeus. Vide Stephanum et Harpocrationem: adde hic Maussacum, ibi Th. de Pinedo. Suidas ΟΙΣΥΜΗ, πόλις τῆς

Θράκης. Admitti haec coniectura nequit, quia trans Nessum regiones innuuntur, non urbs aliqua, quae cis Nessum sita fuit. Haec ratio alteram quoque eius suspicionem, quum ait, veram lectionem esse *ΕΛΥΜΗΝ*, labefactat. Etsi enim vel maxime *Ἐλύμη* illa sit aliorum *Ἐλίμεια*, vel *Ἐλύμεια*, vel Ptolemaei etiam *Ἐλυμα*, notum tamen esse debet e Livio L. XLV. cap. 30. eam ad quartam Macedoniae regionem, non ad primam, pertinuisse, neque procul ab Epiro, longissime vero a Nesso, abfuisse. SCHURZFL. Miror virorum doctissimorum in re minime difficili fluctuationes. Scriptum fuit, ut alias ostendere memini, καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὴν τοῦ Νέστον ἐρύματα. Quod firmatur a Livio L. XLV. 29., *accessurum huic parti trans Nessum, ad orientem versum, qua Perseus tenuisset vicus, CASTELLA, OPPIDA.* WESS.

Ibid. Καὶ τὰ πρὸς Ἀβδηραν] Ita Syncelli editio. Scaliger *Ἀβδηρα*, quod magis Graecum. Verte, *territorium circa Abderum* etc. Ipsae enim tres urbes illae excludebantur, nec Macedoniae annumerabantur: sed et liberae erant et *αὐτόνομοι*. Abdera, libera civitas, Liv. lib. XLIII. cap. 4. et Plinio L. IV. N. H. cap. 11. Maronea, quae Macedoniae a Constantino Porphyrogen. de Them. II. Them. 2. ascribitur, atque Aenos etiam, eidem Livio lib. XXXIX. cap. 27. liberae vocantur. SCHURZFL. Non dubito, quin in Diodoro fuerit *πλὴν τὰ πρὸς Ἀβδηρα* etc. Clarissime Livius dict. loc. *accessurum huic parti—castella, oppida, praeter Aenum et Maroneam et Abdera.* WESS.

643. 9. Ὁ καλούμενος Ἀξιός] Sic Homerus, Excerpta Strab. L. VII., Scylax p. 26., Suidas, Stephanus in *ΑΜΦΑΞΙΟΝ*, Plut. in Demetrio p. 809., Nicephorus Gregoras lib. VIII. *Ῥωμ. Ἱστορ.*, aliique. Cedrenus p. 705. *Συρόψ. Ἱστορ.* Ἀξιὸν vocat. Strabo L. VII. p. 327., Ptolemaeus L. III. 13., paucique alii Ἀξιὸν scribunt. SCHURZFL.

Ibid. Καὶ οἱ παρακαίμενοι αὐτῷ τόποι] Videtur, ut e sequenti commate patebit et Livii testimonio probari potest, vox *ΠΑΙΟΝΙΑΣ* esse addenda. SCHURZFL.

643. 11. Κατὰ τὸν ἄρκτον] Ita ed. Syncelli. Scaliger rectius legit *κατὰ δὲ ἄρκτον*. SCHURZFL.

644. 12. Τὸ λεγόμενον Βέρνον ὄρος] Montem *Boram* Livius vocat. Ego non dubito, *Βέρμιον ὄρος*, prout Salmasius voluit, legendum esse, quamvis *Βέρμιον ὄρος* et *Boram* distinguat in tabula Macedoniae Geographica Chr. Cellarius. *Βερμίον ὄρους* meminit Ptolemaeus L. III. cap. 13. Excerpta Strabonis L. VII. *ὅτι ἡ Βέρροια πόλις ἐν ταῖς ὑπωρεῖαις κείται τοῦ Βερμίον ὄρους*. Io. Douiatius ad Livium p. 709. *Orbelum* esse Livii *Boram* opinatur. Male omnino. Quia enim Orbelus in limite Thracico cum Haemo connectitur, et Moesiam a Macedonia dirimit, ut Ph. Brie-

tius notat, et patet e Strabon. lib. VII. epitoma, Ptolem. L. III. cap. 9. et Io. Tzetza Chiliad. XI. v. 905., ad primam potius regionem, non sane ad tertiam, est referendus. SCHURZFL.

Ibid. Καί τινων τόπων τῆς Παιονίας] Male vertit Goarus, *Pannoniae loca*. Distinguendi enim omnino sunt, licet multi eos confundant, Pacones et Pannonones, quod docuit Dio lib. XLIX. p. 413. SCHURZFL.

644. 17. Τοῦ μὲν πρώτου] Regio haec Macedoniae prima ἢ πρώτη Μακεδονία in numis vocatur. Plutareho in Pyrrho p. 388. ἢ ἄνω Μακεδονία audit. Stephanus in *ΑΜΦΙΘΟΛΙΣ* Μακεδονίαν κατὰ Θράκην nuncupavit. SCHURZFL.

Ibid. Ἀμφίπολις] Liberum oppidum Plinio L. IV. cap. 10. SCHURZFL.

644. 18. Τοῦ δευτέρου] Haec pars in numis δευτέρα Μακεδονία appellatur. Vid. Ez. Spanh. Orbis Romanus Exerc. II. cap. 9. p. 289. Ἀλία etiam, quia ad mare Aegaeum plane vergebat integra, aliquando nominata est. Stephanus, *ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ*, πόλις Μακεδονίας, ἣτις ἄρα ἐκαλεῖτο Ἀλία. Non enim Ἀλία, ut volunt Stephani interpretes, Thessalonica unquam dicta, sed ἡ δευτέρα Μακεδονία. ὅπερ δὴ ἔδει δεῖξαι. SCHURZFL. Quod se probasse vir eruditissimus indicat, eius ego demonstrationis vestigium non reperio: nam mari Aegaeo quod Macedonia adlueretur, id satis non est, ut Ἀλία dicatur; utique et Thessalonice mari accubabat, ut optime ostenditur a Io. Cameniata de Excid. Thessalon. c. 3. Adde ordinem verborum in Stephano et Etymologo, ubi paria, non pati, ut relativum pronomen Macedoniam spectet. Sed hoc obiter. WESS.

Ibid. Θεσσαλονίκη] Liberae conditionis Plinio L. IV. cap. 10. H. N. SCHURZFL.

644. 19. Τοῦ τετάρτου Πελαγονία] Scribendum est ΠΕΛΑΓΟΝΙΑ per o breve. Vide Scymnum Chium v. 402. et 710. Stephanus Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας. Excerpta Strabonis L. VII. οἱ γὰρ Παῖονες ΠΗΛΑΓΟΝΕΣ ἐκαλοῦντο. Potius scribendum est ΠΗΛΑΓΟΝΕΣ. Iterum Stephanus, εἶοιζε δὲ γράσασθαι τὸ μὲν τῆς χώρας ὄνομα μετὰ τοῦ ἐθνικοῦ κατὰ δευτέρον συλλαβὴν διὰ τοῦ α, τὸ δὲ τοῦ ἥρωος μόνον διὰ τοῦ ε. Strabo ipse tamen L. VII. p. 326. ΠΕΛΑΓΟΝΙΑΝ scribit. Pacones, teste Tzetza, Bulgari medio aevo vocabantur. Sed Pelagones tamen videntur tum fuisse diversi a Paconibus populi. Vide Nicephor. Gregor. L. IX. Ἱστορ. Ρωμ. cap. 34. Corruptissime ea regio Marciano Capellae vocatur *Paphlagonia*. Sed et Pelagoniae civitatis quisnam praeter Livium, Dexippum et Constantinum Imp. p. 87. L. II: περὶ Θεμάτων meminerit, non memini. SCHURZFL. Meminerunt urbis Pelagoniae Nicetas Choniates in Manuele Comneno L. II. p. 47. et L. III. principio, tum An-

na Comnena Alexiad. L. V. p. 110. atque alii de hoc genere, Alia autem Pelagonia non est atque Heraclaea Pelagoniae, ut ostensum fuit ad Itiner. Anton. p. 319. WESS.

644. 23. Καὶ ποτούς — τῷ πλήθει συντάξας] Congiariū populo sanxit, vertit Goarus. E Dexippi mente recte. Congiariū enim populo, militi Donativum dabatur. Sed Livium vide. Suidas in ΑΙΜΙΛΙΟΣ, τοῖς δὲ πρὸς αὐτὸν ἀφικομένους τῶν Εὐρωπαϊῶν πρέσβεις εἰστία πολυτελῶς, τῇ λαμπρότητι τοῦ συμποσίου φιλοτιμούμενος. SCHURZFL. Nihil hic de congiario. Spectacula et convivia indicantur, quae M. Aemilius in Macedonia summa magnificentia civitatum legatis et multitudini praebuit. Lege Livium L. XLV. 32. cum nota Io. Fr. Gronovii. WESS.

644. 27. Καὶ πρῶτος μὲν Ἀνίκιος] Si voluit, ut videtur, Anicium et Cn. Octavium ante M. Aemilium triumphasse suo quemque die, in errore est. Aliud ex Capitolino marmore apud Pighium Fast. ad ann. 13LXXXVI. p. 386. et Livio L. XLV. 42. 43. constat. Quin ne ea quidem satis iusta sunt, quae de M. Aemilio senatus imperio triumphante paullo ante prodita sunt. WESS.

644. 28. Ὁ δὲ σοφώτατος Αἰμίλιος] Suidae enim est ἀνὴρ σώφρων καὶ φέρειν εὐπραγίας εἰδῶς καὶ ἱκανός, id est strenuus. Hinc Cicero cum L. II. de N. D. segm. 165. inter viros deo charos retulit. SCHURZFL.

644. 31. Καὶ τραχέας] Salmasius, Θρακίας, ait, forte legendum. Sed vulgatam tamen se alibi astructurum promittit. Scaliger etiam Θρακίας suspicatur in notis. Ego eorum coniecturas firmo e Plutarcho, qui die secundo, quem cum primo vel Plutarchus vel Dexippus confundit, Θράκια γέγραφα producta esse asserit (in Aemilio p. 272. E.) SCHURZFL.

644. 34. Προηγούντο — σαλπικταί] Hoc Plutarchus tertio die factum esse prodit. SCHURZFL.

644. 36. Κάμακες] Vid. Dufresn. Gloss. Graecobarb. p. 559. SCHURZFL.

644. 36. Κάμακες ὀκτακόσσιαι] Suidas ex Diodoro in Κλίμακες citat: Ἐξῆς δ' ἐκομίζοντο κλίμακες ὀκτακόσσιαι, παντευχίας πολυτελεῖς ἔχουσαι. quae quidem ego ad hunc Aemilii triumphum pertinere nullus dubito. Excerptor verba decurtavit: namque eius καθωπλισμένα id exprimunt, quod Diodori παντευχίας πολυτελεῖς ἔχουσαι. Perticae erant, e quibus arma pretiosa suspensa erant. Id in Suida non laudo, quod κλίμακες vitiose excerpterit. Ait κλίμακες, ξύλα ὀρθά. Atqui κλίμακες scalae sunt, κάμακες, sicuti alibi ipse explicat, ξύλα ὀρθά. Hoc ergo illi reddamus. Paullo superius καὶ ἕτεροι λογχῶν καὶ σαρισσῶν etc. γέμουσαι sermonis genius desiderabat. WESS.

644. 38. Ἀργύρου δὲ τάλαντα δισχίλια, διακόσια] Ἀσήμονον puta. Scaliger legit τάλαντα δισχίλια διακόσια, ἐκπωμά-

των πληθος, ἀγαλμάτων καὶ ἑξῆς. Goarus in versione locum invertit, et poculorum quidem D, statuas vero et tabulas curruum vehentium CC tantum meminit. SCHURZFL.

644. 40. Ἀμάξαι πεντακόσiai] Plutarchus dici primo adscripsit, et ἀμάξαι πεντήκοντα καὶ διακοσίας numeravit. SCHURZFL.

644. 43. Ἐν φορήμασι διακοσίοις εἴκοσι] Plutarchus vasa LXXVII tantummodo numerat. Numerus talentorum decesse videtur. SCHURZFL. Si legas διακόσια εἴκοσι, habebis talenta. Numeri notis fuere scripti, ut in Scaligeri Excerptis, σκ'; hinc discrepantia. WESS.

644. 44. Φιάλη — διάλιθος] Plutarchus διὰ λίθων. Veteres tamen Codices et ibi διάλιθον habent, quod sane, quia minus obvium, non statim mutandum erat. Ad formam τοῦ διάχρυσος fit διάλιθος. Videndus de hoc vocabulo C. Dufresn. Gloss. Graecobarb. § 297. Ego tamen, etsi in aliis etiam vocabulis id fecerit, hanc vocem Graecobarbaram esse nollem virum doctum minus recte statuuisse. SCHURZFL. Bene vir doctissimus. Haud ita tamen rarum est διάλιθος, ut censuisse videtur. Θρόνον διάλιθον et κλίνην διάλιθον dabit Iosephus L. I. Belli Iud. c. 25. 6. et ibid. cap. ult. §. 9., στέφανον διάλιθον Io. Chrysostom. T. III. p. 162. D., ut alios praeteream. Ego quoque in animum inducere non possum, omnia pro Graecobarbaris putasse Dufresnium, quae in Lexicon suum addidit. Nunquam profecto ea viro sollertissimo sententia sedit. Mox edebatur φαλάροις διάλιθος, quod mutavi. WESS.

644. 50. Περιπεπετασμένον πορφύραν] Mallem πορφύρα. Addit Schurzfleischius, vir Cl., locum Flori L. II. 12. de Perseo, de uxore eiusdem triumphata ex Constantino Imp. L. II. περὶ Θεμ. p. 87., quos adi sis. WESS.

645. 55. Καὶ ἐπὶ πᾶσιν Αἰμίλιος] Vide Propert. L. IV. Eleg. ult. vers. 39., et Virgil. L. I. 288. Aen. Locum enim Virgilii de Aemilio capiendum esse, docuit A. Turnebus lib. X. cap. 11. Advers. Adde his Diodorum Siculum L. XXXI., ex eoque Photium Cod. CCXLIV. p. 1056. SCHURZFL.

645. 61. Ὅτι ἰε' ἔτη ὁ νεώτερος Πτολεμαῖος] Ptolemaeus cognomento Physcon, cuius XV post fratris excessum anni, quomodo numerari debeant, docuit praestantissimus H. Valesius supra p. 594. WESS.

645. 90. Ἐχομίζοντο κλίμακες] Bona fide Suidas descripsisse videtur, quod in Diodori Excerptis invenerat. At pravum istic erat κλίμακες, ex ΚΑΒΛΑΚΕΣ calami lapsu progenitum. Vide supra p. 645. 36. WESS.

646. 2. Ἐξ ἀνεφέλου τοῦ ἀέρος] Suidas auctor est Livium et Diodorum de prodigiis istis memorasse, quae calamitates

civilis belli portenderunt. Putares ergo, ex alterutro sumtam esse tubam istam, coelo sereno horrendum adeo insonantem: secus tamen habet. Exscripsit Plutarchum in Sulla p. 456., quod L. Kusterum fugisse mirarer, nisi abunde mihi constaret, hominum memoriam non semper in reddendis, quae lecta olim fuerunt, fidelem esse. Id praeterire non debeo, Suidam auxilio Plutarcho occurrere. In eo nunc editur: εἶναι μὲν γὰρ αὐτῷ ὀκτιὼ τὰ σύμπαντα γένη διαφέροντα τοῖς βίοις. ubi αὐτῷ quid designet, nescire se fatetur Mos. Solanus, malle tamen aut αὐτοῖς, ut ad vates referatur, aut ἐν τῷ αἰῶνι. Neutro opus est, Suidas εἶναι μὲν γὰρ ἀνθρώπων ὀκτιὼ γένη in Plutarcho sua aetate reperit. Itaque αὐτῷ ex scribendi compendio natales suos accepit. WESS.

Ne quid periret eorum quae cuicumque usui futura in editione Amstelodamensi exstarent, colligendas in hunc locum curavimus quas Indici annotationes aspersione Wesselingius, quippe quas nec nostris Indicibus neque ipsius Annotationibus inserendas duxissemus.

- Ἀβασίλευτος. οὐδὲν ἔθνος ἀβασίλευτον Artemidor. Onirocr. I. 9.
 ἀδιόλυτος. ἀδιόλλακτος ἔχθρα et ἔχθρὸς Pausan. IX. p. 794.
 Appian. IV. Belli Civil. p. 1062.
 ἀδιαπτώτως. Vide Polyb. IV. 60. et Io. Chrysostom. T. II. p. 30.
 ἀέμνηστον ἔργον. V. Lycurg. in Leocrat. p. 163. et Plut. Tom. II. p. 2.
 ἀθετεῖν. Vid. Vales. in Euseb. H. E. lib. VII. 8.
 ἀνακάμπειν. Synesius O. de Reg. p. 29. B. καὶ μοι πάλιν ἀνακάμπει ὁ λόγος.
 ἀναφροσύματα πύρος. Conf. Platon. Phaedon. p. 113. B. et Aristotel. II. Meteorol. 8.
 ἀντίσταθμος. Vid. Sophocl. Elect. v. 572.
 ἀνυπόσιτος. Add. Lesbon. p. 170. Lucian. Iov. Tragoed. c. 40.
 ἄξιοι λόγον ἄνδρες vol. I. p. 5. Adde Aristotel. Rhetor. II. 24.
 ὅτι οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες οἱ χρημάτων, ἀλλὰ λόγου εἰσὶν ἄξιοι.
 ἀπαράλλακτος. Ita τῆς δόξης τοῦ πατρὸς ἀπαράλλακτος εἰκῶν in fidei formula Arianorum apud Athanas. de Synod. p. 736. vide Gothofred. ad Philostorg. II. 16.
 ἀπαρτᾶν. τοσοῦτον ἀπηρητημένοι τοῖς χρόνοις Dionys. T. II. p. 177.
 ἀποξενουῖσθαι. Conf. Sophocl. Elect. v. 777.
 ὀπότευγμα. Cicero IX. Fam. 21. Alciph. I. 31.

- αὐτουργός.* Sic *αὐτουργία ἀνθρώπων* Teles in Stob. Serm. XCI. p. 509. *αὐτουργοὶ κνηγεσιῶν* Xenophon. Venat. c. 20.
διάθεσις. *λοιμικὴ διάθεσις* Polyb. II. 20.
διάλυσις τοῦ σώματος. Vid. Basil. Mag. T. II. p. 148. D.
δυσχέρεια. *τόπων δυσχέρεια* Polyb. X. 26.
ἐγκαθέτως. Vide Ioseph. II. Bell. Iud. 2. 5. Synesium p. 110. 185. A.
ἐκ. *ἐπιβουλαὶ ἐκ βασιλέων* Teles in Stob. p. 509.
ἐναυλίξειν. *στειπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ* Sophocles Philoct. v. 32.
ἐνοικοδομεῖν. Theodoretus Hist. Relig. c. 17. p. 847. *καὶ τὰς θύρας ἐνοικοδομήσαντες.* Sic legendum videtur.
ἐπανδρος. *ἔργα ἐπανδρότερα* Hierocles in Stob. Serm. LXXXIII. p. 491. *ἐργασία καλὴ καὶ ἐπανδρος* Gruteri Thes. p. DIII.
ἐπιμελής. *οἷς ἐστὶν ἐπιμελές* I. 96. Vid. Herodot. II. 150.
ἐπισείειν. *τοῖς τείχεσιν ἐπισείωσι* I. 618. Vid. Ioseph. II. Bell. Iud. c. 17. 3.
εὐθετεῖν. Adde Dioscoridem L. V. 136. 137.
ἥρωικοὶ χρόνοι. Tempora Heroica Cicero L. III. N. D. 21.
καινοτομεῖν. Vide Aristotelem Polit. II. 5.
καρποφόρος. Vid. Porphyg. de Styge in Stob. Eclog. Phys. p. 129.
κατασκήπτω. *κατὰ κατασκήψαντα* Philo Iud. Legat. ad Caj. p. 1018.
κατοικίδιος βίος. Vid. Philon. Iud. de Fortitud. p. 739.
λοιπός. *τὸ λοιπὸν* Sophocles Electr. 459. Philoct. v. 454. 460.
μαρμαρίζουσα πέτρα. Vid. Platon. in Critia p. 116. A.
μάχαιρα Κελτική. Confer Philon. de Tel. Febr. p. 71.
μεσοπορέω. Vide Appian. II. Belli Civil. p. 790.
μέσος. Adde Alciphron. L. II. Ep. 3. p. 235. cum Bergleri adnotat.
μιτρηφόρος. Vid. Sophocles Oed. Tyr. v. 219.
ναυστολεῖν. Vid. Sophocles Philoct. v. 254. 552.
νίκη Καδμεία. Vide Aristid. Tom. II. p. 219.
νῦν. *οἱ νῦν ἄνθρωποι.* Vid. Strabon. I. p. 67. A. Plut. Tom. II. p. 478. C.
οἰνοῦσθαι. Sophocles Trach. v. 271.
ὁμοίως τοῖς ἰχθυοφάγοις I. 187. Isocrat. Panath. p. 368. *νόμοι οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις* Agatharch. Rub. Mar. p. 44. *ὁμοίως τοῖς Ὑοκανοῖς.*
ὄργισμός. Vid. Plutarch. T. II. p. 417. A. et p. 758.
πάνδημος. Sophocles Elect. v. 985.
παραβάλλεσθαι. *τὴν ζωὴν παραβάλλονται* Musonius apud Stobaeum Serm. p. 202.
παράγγελμα. *ἀφ' ἐνὸς παραγγέλματος.* Sic ἀφ' ἐνὸς κελεύματος et κελεύματος. Vid. Ti. Hemsterhusium in Aristoph. Plut. p. 431.
παρευημερεῖν. Vid. Teletem in Stobaei Serm. XXXVIII. p. 232.

- πάτρων.* Vid. Thes. Inscript. Murator. p. DCLXVII. 9.
περιπίπτειν ζημίαις. Vide Basilium M. T. III. p. 143. C.
πέτρος. Vid. Sophocl. Philoct. v. 272.
πηρώω. Vide Aelianum de Animal. X. 17.
πληρώματα. τὰ πληρώματα saepe Polybius I. 47. Demosth. Midian. p. 362.
πλωτός. Hinc imprecationis formula *μήτε γῆ βατή μήτε θάλασσα πλωτή* in Vettii Valentis Floridor. Lib. IV. et in lapidibus Thes. Murator. p. MLXIII. 4. MCCXCVIII. 5.
πνίγος. Vid. Philon. Iud. Leg. Cai. p. 1009. E.
πολύς. ἀπό πολλοῦ in Teletis fragm. ap. Stob. Serm. XXXVIII. p. 234.
πορισμός βίου. Vid. S. Paulli Ep. I. ad Timoth. c. VI. 5. et Plut. T. II. 136. C.
πρᾶξις et τάξις confusa II. 148. sicuti et in Aristide T. II. p. 221. Edit. Ieb.
προαίρεσις βίου. Vide St. Bergler. ad Alciphron. L. I. Ep. 38. p. 178.
προβαίνειν. Vid. Sophocl. Philoct. v. 284.
πρόπυλον. Sophocl. Elect. v. 1376.
πρὸς βίαν Sophocl. Philoct. v. 89. 102. et Aiac. v. 1345.
προσέχω. Vid. Sophocl. Philoct. v. 246. et 253.
προσηγωνεῖν. ταύταις προσεφώνει II. 619. et sic S. Lucas A. A. XXII. 2.
πυθόχορηστος. λόγιον πυθόχορηστον Plutarch. Tom. I. p. 12. D. *σκευή εκατόν τριήρεσι* I. 702. Vid. Demosth. Adv. Eueg. et Mnesib. p. 640. et S. Lucas Act. A. XXVII. 19.
στατὸν ἕδωρ. Vid. Sophocl. Philoct. v. 716.
στερεὰ τροφῆς qui victus lacti opponitur I. 116. et Auct. Epist. ad Hebr. c. V. 14.
στερέμιον. Porphyrius in Eclog. Physic. Stobaei p. 129.
στοχάζεσθαι. Vid. Porphyrium A. A. Lib. II. 4.
συμπλέεσθαι. Vide Iunci fragm. in Stob. Serm. CXV. p. 593.
συναγωγή. Conf. Polybium III. 100.
ταλαιπωρεῖν. τῷ πολέμῳ Demosth. de Leg. Fals. p. 230.
τάχος. ἐν τάχει II. 108. Vid. Criticos in Sophocl. Aiac. v. 816.
τεχνίτης. οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τ. I. 251. Vid. Thes. Muratorii p. DXLV. 3. DLIX. 3.
τίλλειν τοὺς στάχας I. 347. Vid. S. Matth. cap. XII. 1.
ὑπεραίρειν. Conf. Pausaniam p. 552. 564. 571. etc.
ὑπερβάλλεσθαι. Vid. Herodot. I. 61.
ὑπερβολὴ κατὰ τὸν Αἴμον II. 376. Lege Seldenum ad Marm. Oxon. p. 21.
ὑπερφέρειν. Plut. Is. et Os. p. 360. D.
ὑπὴν. Conf. Palmerium ad Vesp. v. 474. Aristoph.

INDEX SCRIPTORUM.

- A**ccius apud Nonium 280. 75.
 Aeliani Epist. II. 352. 67.
 Aelianus Hist. Anim. 7. 75.
     97. 14. 126. 31. 128. 18.
     131. 53. 166. 5. 171. 12.
     191. 56. 194. 16. 196.
     90., 3., 5. 201. 9. 581. 4.
     II. 13. 51. 40. 62. 230.
     59. 436. 37. 502. 46.
     563. 14. 600. 68.
 Aelianus Var. Hist. 123. 26.
     143. 58. 337. 85. 536. 9.
     676. 32. 677. 5. II. 6. 49.
     14. 13. 16. 4. 167. 78.
     170. 24. 265. 11.
 Aeneas Tactico II. 30. 4.
 Aeschines 482. 77. 585. 24.
 Aeschylus 314. 63. Agame-
     mnonis fabulae didascalica
     463. 9.
 Africanus 114. 49.
 Agatharchides Photii 51. 13.
     183. 89., 7. 184. 49. 185.
     9. 186. 31. 187. 97. 188.
     42. 189. 3., 7. 191. 79.
     195. 37. 197. 24. 200.
     61. 201. 8. 209. 73. 210.
     16. 211. 39. 212. 4.
     213. 27. 441. 92. 585.
     24.
 Agathias 135. 38.
 Alexander Aetolus apud Par-
     thenium v. Parthenius.
 Alexander Monachus II. 407.
     78.
 Ammianus Marcellinus 22. 21.
     127. 90. 265. 41.
- Anonymi de Nilo fragmentum
     46. 99. Ephori est 48. 69.
 Anthologia Gr. 617. 48. 629.
     5. II. 13. 95. 232. 48.
     260. 37. 595. 6.
 Antigonus Carystius 151. 95.
 Antimachus Colophonius 630.
     16.
 Apollodori Bibliotheca 138. 46.
     258. 52. 259. 85. 260.
     28. 274. 26. 276. 25.
     280. 2. 281. 28. 282. 39.
     283. 20. 293. 69. 296.
     10. 304. 39. 309. 73.
     312. 83., 99. 313. 23.
     377. 41. 420. 2.
 Apollodor. Poliorc. II. 472. 84.
 Apollinaris Psalm. II. 537. 75.
 Apollonius Rhodius 316. 63.
 Apostolius 298. 95.
 Appianus 141. 6. 170. 91.
     187. 82. 378. 47. 552.
     92. 555. 73. 566. 58.
     611. 44. 623. 17. 693. 71.
     II. 13. 51. 15. 62. 447.
     2. 449. 93. 490. 45. 496.
     79. 539. 32. 567. 27.
     569. 16. 574. 66. 605.
     92. 621. 67. 627. 52.
 Appuleius 97. 25.
 Aratus Phaenom. 323. 56.
 Aristides 24. 70. 46. 99. 373.
     85. 448. 11. 451. 58.
     481. 28. 499. 5. 507. 83.
     623. 17. 671. 23. 700.
     46. 707. 66. 718. 49. II.
     349. 28.

- Aristophanes 189. 92. 504.
 47. Acharnensium didasca-
 lia 517. 34.
 Aristoteles 19. 9. 138. 32.
 395. 74. 455. 23. 485.
 19. 535. 37. 556. 75.
 II. 14. 13. 39. 36. 42. 37.
 522. 49.
 Pseudo-Aristoteles Admir. 343.
 77. 346. 88. 358. 12.,
 22.
 Pseudo-Aristoteles De mundo
 209. 46. 214. 62. II. 362.
 77.
 Arrianus II. 174. 11. 189.
 96. 244. 30. 257. 31.
 265. 11.
 Athenagoras 110. 30.
 Athenaeus 139. 19. 140. 45.
 215. 4. 277. 81. 332. 27.
 523. 94. 608. 95. II. 86.
 45. 93. 82. 122. 43. 277.
 37. 313. 53. 420. 29.
 491. 3.
 Athenaeus de machinis II. 455.
 34. 471. 58.
 Barnabae Ep. 295. 47.
 Basilius 53. 74. 109. 66.
 520. 45. II. 346. 40.
 Bekkeri Anecdota II. 610. 26.
 Bibliotheca Coisliniana 386. 85.
 II. 26. 12. v. Phrynichus.
 Bito de Machinis II. 472. 84.
 Callimachus II. 337. 48.
 Cassiodorus II. 318. 66.
 Chionis Epist. 648. 45.
 Choricus 391. 3.
 Chronicon Alex. II. 643. 4.
 Cicero 323. 43. 410. 56. II.
 453. 3. 591. 51. 611. 58.
 Clemens Alex. 98. 52. 252.
 54. II. 147. 65. 312. 41.
 Columella II. 473. 48. 601.
 98.
 Cononis Narrat. 311. 51. 523.
 87.
 Constantinus *περὶ Θεμάτων* II.
 643. 2.
 Cornelius Nepos 600. 15. II.
 89. 70. 344. 7.
 Cosmas Indopleustes II. 334.
 25.
 Ctesias 458. 97. II. 485. 84.
 Curtius 125. 95. 630. 30.
 II. 195. 90., 6. 196. 43.
 197. 75. 201. 51. 209.
 45., 60. 211. 49. 217.
 15., 50. 221. 21. 222. 89.
 224. 53., 68. 232. 54.,
 63. 235. 73. 237. 96.
 259. 84.
 Demosthenes 307. 88. 413.
 74. 439. 8. 506. 31. 508.
 97. 516. 83. II. 33. 50.
 100. 55. 109. 84. 146.
 97. 147. 65.
 Dinarchus II. 98. 52. 208. 90.
 Dio Cassius II. 614. 45.
 Dio Chrysost. 195. 46. 212.
 81. 246. 7. 687. 53. II.
 124. 31. 220. 79. 242. 5.
 Diogenes L. II. 62. 17. 86.
 28. 149. 25. 272. 52.
 346. 23. 551. 59.
 Dionysius Hal. 47. 68. 117.
 72. 170. 91. 243. 65.
 369. 3. 379. 32. 397. 29.
 II. 93. 97. 97. 29. 112.
 28. 208. 62. 217. 25.
 267. 21. 432. 29. 553.
 67.
 Dioscorides 161. 33.
 Ephori de Nilo fragm. 48. 69.
 Eratosthenes Cat. 254. 52.
 Etymologic. M. 95. 29. 252.
 54. 349. 27. 579. 41.
 592. 58. II. 13. 81.
 Eunapius 27. 78.
 Eupolis fr. 505. 56.
 Euripides 46. 99. 161. 46.
 239. 80. II. 103. 67. Me-
 deae argumentum 502. 19.

- Eusebii Chronicon 136. 47.
 249. 52. 668. 96. II. 75.
 67. 141. 40. 330. 4. 547.
 74. 562. 4.
 Eusebii Praep. Euang. 365. 6.
 Eustathius ad Dionysium 125.
 95. 336. 76. 484. 63.
 II. 636. 78.
 Eustathius ad Homerum 369.
 9. 582. 57.
 Eustathius de Ismen. 642. 68.
 Favorinus 274. 35.
 Festus 369. 3.
 Florus 340. 57.
 Frontinus II. 409. 68. 151. 59.
 Galenus 92. 1. 102. 26. 160.
 7. v. Heliodorus.
 Gemistus Pletho II. 107. 86.
 Geoponica 49. 50. Nicolai edi-
 tio ibidem.
 Glossaria vet. 211. 45.
 Goltzii numus 109. 99.
 Gregorius Nazianz. 223. 42.
 Gregorius Nyssenus 289. 6.
 Heliodorus 51. 13. 185. 12.
 Heliodorus Galeni II. 165. 51.
 Hermias II. 31. 44.
 Hero 36. 29.
 Herodotus 54. 11. 65. 44.
 77. 8. 115. 14. 119. 83.
 122. 79. 128. 34. 129.
 45. 170. 91. 217. 7. 238.
 32. 338. 50. 380. 55.
 627. 78. 652. 47. II.
 550. 21.
 Hesychius 13. 79. 40. 79.
 43. 63. 58. 79. 189. 3.
 208. 19. 217. 7. 225. 56.
 242. 25. 252. 58. 288.
 58. 294. 39. 333. 45.
 335. 31. 356. 28. 670.
 78. 671. 18. II. 192. 39.
 218. 2. 261. 83. 279. 2.
 312. 15. 317. 13. 356.
 77. 441. 22. 595. 97.
 S. Hieronymus II. 116. 44.
 439. 96.
 Himerius 129. 59. Photii 481.
 28.
 Homerus 331. 52. II. 99. 18.
 Homeri hymni 19. 1. 235. 18.
 Hyginus 96. 91. 257. 83.
 313. 23. 371. 84.
 Hyperides II. 334. 25.
 Iamblichus 27. 78. 483. 34.
 492. 13.
 Inscriptio Chishulli 645. 75.
 Inscriptiones Donianae 276.
 28. 278. 9. 281. 60. II.
 234. 60.
 Inscriptiones. Thes. Grut. 711.
 71.
 Inscriptio Sponii II. 577. 17.
 Inscriptio Syracusana 323. 43.
 Ioannes Chrysostomus 585. 24.
 620. 93. II. 94. 40. 568.
 84.
 Ioannes Stobaeus v. Stobaeus.
 Iosephus 51. 13. 99. 13. 120.
 14. 133. 34. 160. 91.
 201. 28. 228. 79. 246. 7.
 516. 91. II. 40. 82. 108.
 25. 304. 77. 595. 6.
 Irenaeus 444. 45.
 Isaeus 45. 51. 287. 95.
 Isocrates 187. 95. 302. 34.
 482. 67. 668. 89. 716. 8.
 II. 43. 18.
 Iulianus 576. 57.
 Iulius Firmicus Maternus II.
 551. 51.
 Iustinus 262. 11. 457. 27.
 466. 56. 703. 79. II. 153.
 50. 161. 56. 58. 174. 18.
 259. 91. 275. 16. 37.
 287. 39. 321. 26. 345.
 46. 357. 32. 408. 34.
 425. 91. 461. 63. 496.
 49. 603. 92.
 Leo Tacticus II. 250. 38.
 Leontius II. 375. 7.

- Libanius 54.25. 83.43. 516.
     67. 524. 45. 578. 93.
     664. 11. 695. 1. II. 84.
     61. 88. 22. 107. 1. 108.
     30. 111.68. 147.65. 232.
     48., 77. 428. 32. 581.98.
 Livius 500. 70. 546. 8. 570.
     67. 596. 38. 601. 86.
     731. 80. II. 374.70. 399.
     32. 471. 37., 46. 510.36.
     610. 52. 625. 32.
 Lucanus 46. 6. 75. 16.
 Lucianus 105. 32. 185. 12.
     291. 67. 294. 39. 319.
     96. 449. 45. 593. 4. II.
     115. 94. 284. 95. 297.
     18. 492. 69.
 Lycophron 189. 92. II. 425.
     91.
 Lyeurgus 420. 2. 481. 29.
 Lysias 289. 6. 642.28. 679.
     81. II. 69. 74. 93. 97.
 Malalas II. 441. 98.
 Manetho 389. 29. 393. 3. II.
     469. 52. 541. 31.
 Marcianus Capella II. 644. 19.
 Marmor Arundelianum II. 549.
     67. 557. 32.
 Matris 28. 34.
 Maximus Tyrius II. 143. 48.
     340. 28. 553. 35.
 Menander II. 301. 47.
 Moeris 124. 74.
 Moses Chorenensis II. 518. 19.
 Musaeus II. 468. 98.
 Nicander 670. 78.
 Nicolaus Dam. 259. 76. 374.
     2.
 Nonius v. Accius.
 Nonni Dionysiaca 217. 89.
     229. 29. 372.41. II. 440.
     70.
 Origenes II. 363. 91. 420.
     17. 466. 20.
 Orosius 701.78. II. 287.39.
     289. 91. 414. 43.
 Orphica 15. 33. 27. 95., 4.
     165. 91. II. 360. 49.
 Palaephatus 222. 25. 295.
     74. 305. 76.
 Parthenius 371. 95. 415. 49.
     Alexander Aetolus apud eum
     II. 548. 40.
 Pausanias 259. 97. 268. 75.
     272. 40. 281. 60. 289.6.
     305. 76. 313. 29. 322.
     10. 376. 83. 389. 26.
     405. 92. 451. 71. 457.
     38. 482.73. 527.5. 590.
     55. 595. 81. II. 13. 95.
     43. 83. 55. 92. 58. 56.
     82. 47. 109. 67. 128. 98.
     267. 81. 538. 12. 568.
     90. 638. 67.
 Pherecydes 16. 78.
 Philargyrius in Virgilium II.
     357. 34.
 Philo Iud. 10. 66. 45. 66. 47.
     68. 102. 14. 152. 77.
     298. 67. 559. 35. 641.
     98. 693. 76. II. 116. 13.
     138. 3. 143. 48. 175. 68.
 Philo Mechan. II. 193. 85.
     243. 98. 469. 34.
 Philostratus 14. 7. 122. 93.
     123. 8., 46. 283. 43. 331.
     52. 508. 97. 668. 70. II.
     7. 3. 40. 74. 124. 31.
     147. 65. 246. 32.
 Philostrati Heroica II. 465. 44.
 Photii Bibliotheca 210. 84.
     716. 8. II. 5. 73., 76. 268.
     46. 287. 38., 39. v. Aga-
     tharchides, Himerius.
 Phrynichus Bibl. Coisl. 107.
     25. 109. 66.
 Phrynichus Eclog. 130. 16.
 Pindarus 282. 89. 374. 11.
     421. 68. Argum. Nem. 453.
     42.
 Plinius H. N. 75. 16. 124.
     51. 151. 95. 153. 20.

155. 89. 164. 52. 165.
 85. 205. 85. 213. 39.
 347. 60. 496. 4. 601. 98.
 Plutarchus 10. 63. 14. 21.,
 27. 25. 37. 51. 13. 65.
 67. 93. 64. 95. 21., 53.
 99. 86. 233. 11. 246. 7.
 266. 7. 268. 77. 365. 2.
 405. 92. 410. 56. 415.
 49. 417. 54. 427. 7. 451.
 66. 481. 28. 516. 51.
 518. 73. 556. 11. 582.
 57. 593. 4. 595. 69. 600.
 20. 620. 99. 621. 21.
 626. 43. 660. 5. 681. 89.
 705. 74. 707. 72. II. 7. 3.
 18. 32. 22. 29. 75. 67.
 86. 37. 99. 80. 107. 1.
 114. 34. 123. 86. 134.
 96. 145. 27., 44. 149.
 50. 163. 86. 221. 1. 244.
 30. 259. 84. 319. 7. 337.
 50. 348. 80. 354. 70.
 364. 77. 434. 75. 442.
 64. 477. 49. 516. 61.
 537. 53. 560. 96. 578.
 61. 641. 25. 644. 31.,
 44. 646. 2.
 Pollux II. 455. 34.
 Polyænus 322. 10. 414. 40.
 476. 60. 619. 50. 682. 5.
 685. 79. 721. 1. II. 30.
 18. 34. 73. 75. 57. 91.
 82. 94. 40. 98. 58. 99.
 80. 149. 54. 154. 85.
 155. 4. 180. 52. 212. 81.
 218. 99. 231. 1. 299. 55.
 301. 56. 322. 63. 342.
 17. 346. 23. 349. 28.
 408. 30. 419. 67. 445. 4.
 480. 1.
 Polybius 7. 75. 22. 15. 117.
 72. 127. 60., 90. 128.
 18. 138. 63. 237. 3. 304.
 22. 607. 37. 652. 47.
 654. 15. II. 40. 62. 41.
 13. 57. 80. 227. 9. 286.
 81. 292. 92. 304. 77.
 462. 11. 499. 5. 510. 25.,
 36. 513. 2. 523. 79. 537.
 53. 567. 17. 568. 61.
 577. 30. 583. 27. 588.
 51., 97. 619. 74. 622. 13.
 624. 78., 3. 626. 99.
 Pomponius Mela 61. 92. 620.
 87.
 Porphyrio in Horat. II. 576.
 82.
 Porphyrius de Abst. 81. 80.
 Porphyrius Scaligeri II. 641.
 14.
 Procopius 664. 25. II. 5. 6.
 Propertius II. 343. 62.
 Pselli Oracula Obsopoei 143.
 72.
 Psellus II. 390. 87.
 Ptolemaeus 198. 73., 77. 210.
 16. 211. 39. 217. 92.
 482. 90. II. 290. 93.
 363. 24. 379. 99.
 Rabani Mauri editoris error II.
 385. 23. Rufinum descripsit
 ibid. et 410. 27.
 Sallustius II. 565. 30.
 Scholiasta Aeschinis MS. II.
 77. 61. 272. 52.
 Scholia Apollonii Rhodii 19.
 1. 235. 18. 287. 95. 300.
 90. 314. 54. 325. 23. II.
 167. 76. 296. 62.
 Scholia Aristidis 671. 23.
 Scholia Aristophanis 516. 51.
 535. 52. II. 265. 14. 359.
 19. 440. 33.
 Scholiasta Callimachi 379. 14.
 Scholia Demosthenis 618. 98.
 II. 93. 70.
 Scholia Euripidis 309. 62.
 Scholiasta Hermogenis 245. 87.
 Scholia Homeri 307. 70. 308.
 39. 315. 83., 92. 397. 29.
 Scholia Luciani 256. 74.

- Scholia Nicandri 227. 41. 498. 77.
 Scholia Pindari 314. 54. 315. 90. 375. 48. 425. 23. 434. 46. 461. 48. 613. 72. II. 99. 80.
 Scholia Sophoclis 281. 60., 65. II. 265. 14. 319. 74. 320. 16.
 Scholia Theocriti 256. 46. 327. 34.
 Scriptura sacra 57. 32. 185. 3. 252. 58. 310. 85. 565. 7. 615. 44., 49. II. 31. 65. 165. 51. 279. 37. 284. 95. 288. 73. 312. 41. 330. 93. 467. 49. 510. 57. 527. 79. 557. 57.
 Scylax II. 265. 11., 15. 576. 82. 643. 4.
 Scymnus II. 26. 85. 422. 59. 561. 50.
 Servius ad Virgilium 365. 6.
 Silius 52. 63. 102. 37. 473. 64.
 Simonides 425. 23.
 Solinus 472. 8. 165. 51.
 Sophoclis Trachin. Argument. 281. 28.
 Stephanus Byz. 96. 78. 100. 22. 235. 12. 272. 21. 301. 22. 364. 51., 69. 379. 35. 395. 90. 396. 23. 449. 93. 463. 19. 464. 68. 471. 80. 620. 87. 666. 88. 707. 82., 88. II. 25. 51. 63. 52. 127. 64. 223. 4. 242. 5. 265. 15. 431. 76.
 Stobaeus 224. 27. 238. 25. 275. 79. 489. 85. II. 62. 19. 110. 13. 267. 17. 551. 50.
 Strabo 15. 34. 19. 9. 38. 7. 47. 68. 56. 8. 424. 7. 35. 74. 36. 21. 127. 82. 149. 26. 154. 31. 177. 57. 179. 17. 192. 12. 194. 3. 210. 82. 215. 4. 259. 97. 264. 84. 299. 15. 307. 70. 313. 29. 329. 7. 330. 14. 346. 93. 350. 81. 353. 96. 381. 1. 397. 29. 492. 29. 508. 4. 519. 7. 527. 63. 605. 30. 654. 15. 662. 28. 685. 86. 694. 25. II. 40. 62. 52. 34. 63. 52. 117. 72. 122. 51. 153. 6. 163. 86. 200. 20. 218. 92. 231. 1. 239. 96. 247. 46. 296. 62. 299. 55. 352. 39. 363. 24. 381. 28. 435. 93. 595. 7. 643. 2., 4. 644. 19.
 Suetonius 469. 63. 492. 25. 720. 81. II. 473. 48.
 Suidas 129. 81. 132. 74. 140. 59. 175. 56. 208. 19. 513. 50. 568. 82. 573. 37. 608. 95. 656. 97. 658. 98. II. 215. 34. 227. 9. 401. 61. 443. 8. 531. 56. 550. 92. 565. 20. 579. 8. 610. 26. 625. 38., 44. 627. 52., 55. 628. 69., 90. 631. 27., 40. 632. 77. 644. 36. 645. 90. 646. 2.
 Syncellus 71. 77. 135. 38. 136. 47. 668. 96. 711. 68. II. 325. 30. 517. 73. 635. 636. 637. 641. 8. 643.
 Synesius 99. 2. 142. 20. 177. 30.
 Tatianus 237. 71.
 Themistius 594. 20.
 Themistoclis Epistola 420. 2.
 Theocritus II. 299. 55.
 Theodoretus 25. 21. et p. ed. Lips. vol. II. 547.

- Theo Progymn. 119. 67. 147. 53.
- Theophilus ad Autolyc. 280. 90. 637. 99.
- Theophrastus 165. 78.
- Thomae Mag. vita Pindari 464. 44.
- Thomas Mag. 167. 70. 219. 78. 221. 49. 255. 29. 360. 4.
- Thucydides 461. 48. 499. 22. 519. 91. 533. 45. 536. 90. 549. 47. 571. 19. 685. 48. II. 227. 9. eius historia quot annos completatur 573. 30.
- Trebellius Pollio II. 197. 60.
- Trogi prolog. II. 594. 83.
- Tzetzae Chiliades 141. 91. 202. 64. 206. 26. 614. 90. II. 94. 44. 419. 63. 641. 94.
- Tzetzes ad Lycophronem II. 425. 91.
- Viplanus in Demosth. II. 553. 50.
- Vaillantii numus 648. 32.
- Valerius Maximus 494. 86. II. 343. 81. 583. 35. 595. 7. 602. 58. 603. 81.
- Velleius Patere. II. 637. 99.
- Vibius Sequester 321. 75. Eius liber Dervillianus ibidem.
- Virgilius II. 645. 55.
- Vitruvius 607. 54. 682. 30. II. 401. 86.
- Xenophon 62. 26. 64. 6. 125. 8. 179. 17. 508. 97. 582. 57. 594. 35. 595. 81. 652. 47. 653. 53. 655. 40. 660. 5. 664. 2., 11. 667. 18. 704. 20., 39. 718. 76. II. 30. 18. 39. 26. 43. 99. 46. 33. 48. 31. 49. 82.
- Zenobius 283. 27.

INDEX GRAECUS.

- Ἄβαι, Ἄβαί* II. 111. 57.
Ἄβακαῖνον, Ἄβακαινῖνοι 702. 48.
Ἄβάκαινον 712. 85.
Ἄβαιον 26. 47.
ἄβατος 97. 35.
ἄβληχρός 219. 68.
Ἄβουλήτης, Ἄβουλῆτης II. 210. 3.
ἄβυσσος 349. 56.
Ἄγαθοκλέους πύργος II. 446. 70.
ἀγαθός fortis 469. 65.
ἀγαθός ἀνὴρ II. 27. 49.
ἀγαθὴ φοινικόφυτος 160. 4.
ἀγαθοῦ δαίμονος roculum 249. 29.
Ἀγάθυρος, Ἀγάθυρα 337. 93.
ἀγακλυτός 328. 78.
ἄγγελος. μηδὲ ἄγγελον διασωθῆναι cladis internecinae significandae formula 421. 82.
ἄγειν εἰρήνην 544. 9. *cum ἔχειν confusum ibidem.*
ἄγειν παρθήσιαν 693. 86.
ἄγειν, ἄγεσθαι γυναῖκα II. 276. 51.
ἄγειν καὶ φέρειν, ἄγειν ἢ φέρειν II. 390. 71.
ἀγέλη 70. 54.
ἀγένητος 10. 53.
ἀγέννητος 10. 53.
ἄγημα Macedonum II. 204. 87. 338. 8.
ἀγισμός 283. 43.
ἀγκεία 353. 16.
Ἄγκυραι 681. 51.
Ἄγκύριοι, Ἄγκύριον II. 531. 77.
ἄγκύριον 699. 61.
ἄγροια 566. 58. *conf. cum ἄνοια ibidem.*
ἀγνώμων 558. 91.
ἀγορὰ πλήθουσα 578. 93.
ἀγορᾶς πληθώρα in quod tempus diei incidit 411. 66.
ἄγρωστις 52. 44.
Ἀγύρῃσιος 718. 76.
ἀγχινοια 75. 24.
ἀγῶνες πολεμικοὶ 262. 99.
ἀγωνίζεσθαι 87. 7.
ἄδακρος πόλεμος II. 59. 91.
ἀδαμάντινος, ἀδάμαντι δεδεμένος II. 86. 21.
ἀδελφιδούς et ἀδελφός conf. II. 161. 56.
ἀδελφός de patruo vel avunculo II. 161. 56.
ἀδελφός et ἀδελφιδούς conf. II. 161. 56.
ἀδελφός per ellipsin omissum 313. 19.
ἀδιάπτωτος 59. 27.
Ἄδραμύτιον 529. 78. 532. 18.
Ἄδρανόν, Ἄδρανόν 671. 18.
Ἄδρανός 671. 18.
ἀεὶ. οἱ ἀεὶ βασιλεύοντες et similia 198. 90.
ἀεὶ καὶ μᾶλλον 422. 89. II. 133. 7.
ἀένσιος 407. 14.
ἀένσιος 407. 14.

- ἀέριος 38. 3. 364. 99.
 ἀερόμελι II. 218. 99.
 Ἄετος dictus Nilus 22. 14.,
 21.
 Ἄζωρος II. 358. 63.
 Ἀδαμῆνες II. 265. 16.
 ἀθανασίας φάρμακον 30. 82.
 ἀθανατίζειν 105. 32.
 ἀθάνατοι Persarum 409. 87.
 ἀθεσία II. 282. 67.
 ἀθετεῖν II. 282. 67.
 Ἀθῆναι et Θῆβαι conf. 311.
 48.
 Ἀθηναῖοι et Θηβαῖοι conf. 407.
 91. 476. 60.
 Ἀθήναιον Siciliae 332. 96.
 610. 87.
 ἀθλητής 62. 53.
 ἄθλον pro ἄθλος 257. 16.
 285. 3.
 ἄθλος 257. 82.
 ἀθρόον, ἀθρώως 463. 5.
 Ἄθως. accusativus Ἄθω et
 Ἄθων 404. 69.
 Αἰγεῖς, Αἰγιεῖς II. 369. 24.
 Αἰγεστα 268. 82.
 Αἰγίλοχος 387. 30.
 Αἰγὸς ποταμοὶ 627. 4.
 αἰδῖος οἶκος, οἴκησις de sepul-
 chro 61. 71.
 Αἰήτης portus 300. 81.
 αἰθήρα 663. 71.
 αἰθρία 663. 71.
 αἰθύσσειν 165. 91.
 Αἰκοί, Αἰκίκοι 522. 58.
 Αἰλανίτης κόλπος 210. 1.
 Αἰνεῖνες 532. 28. II. 69. 60.
 Αἰνῖνες 532. 28.
 αἰρεῖσθαι τὰ τῶν Ἑλλήνων et
 similia 414. 38.
 αἰσθῆσθαι et ἄχθεσθαι per-
 mutata 27. 86.
 αἰχμαλωσία captivi II. 215.
 10.
 αἰών. εἰς τὸν αἰῶνα et similia
 230. 86.
 αἰώρα, αἰωρεῖσθαι de animo
 fluctuante 143. 67.
 Ἰκακος 602. 95.
 Ἰκανθῶν πόλις 108. 64.
 Ἰκαρῆς 489. 85. ἐν Ἰκαρεῖ
 χρόνον, χρόνω, ἐν Ἰκαρεῖ,
 ἐπ' Ἰκαρές 198. 92.
 Ἰκατάσχετος II. 188. 47.
 Ἰκη II. 34. 73.
 Ἰκίνδυνος, Ἰκινδύνως 408. 24.
 Ἰκληρεῖν 182. 63.
 Ἰκλήρημα 182. 63. II. 610. 26.
 Ἰκλήρωμα II. 610. 26.
 Ἰκλυστοὶ λιμένες 212. 81.
 Ἰκλυστος λιμὴν, Θάλαττα II.
 242. 5.
 Ἰκοή 45. 51.
 Ἰκολουθεῖν μετὰ τινος 590. 7.
 Ἰκόνιτον 288. 58.
 Ἰχορις II. 5. 73.
 Ἰκράγας, ὅ, ἦ, II. 497. 18.
 Ἰκροβατεῖν 162. 73.
 Ἰκροδῶρα 365. 36.
 Ἰκρόκομοι φοίνικες 165. 86.
 Ἰκροστόλια II. 313. 57. capti-
 varum navium detracta ibid.
 Ἰκρώρειοι 652. 45.
 Ἰκταίων. Ἰκταίωνος et Ἰκτέ-
 ωνος 309. 73. Ἰκταίωνος,
 Ἰκταίωνος 324. 5.
 Ἰκτῆ 507. 64.
 Ἰκτη II. 26. 85.
 Ἰλαισα 636. 17. 651. 90.
 Ἰλαλάζειν II. 410. 27.
 Ἰλγιδος, Ἰλγίδιος 493. 55.
 Ἰλείφειν et Ἰλείφεισθαι sensu
 tralato II. 138. 3.
 Ἰλθαία 280. 90.
 Ἰλια Rhodi celebrata 375. 26.
 Ἰλία Thessalonices, non Ma-
 cedoniae partis nomen II.
 644. 18.
 Ἰλιάς 189. 94.
 Ἰλικαρνησός, Ἰλικαρνησσός
 II. 177. 60. eius duplex arx
 ibidem.

- Ἐλικύαι 685. 48.
 ἄλιτενῆς 211. 33.
 Ἐλκμαίων. Ἐλκμαίονος et
 Ἐλκμέωνος 309. 73.
 ἀλλά non praemisso μόνον
 141. 6.
 ἀλλ' 344. 97.
 ἀλλ' ἢ 568. 79.
 ἀλλὰ καὶ non praemisso οὐ
 μόνον 399. 25.
 ἀλλάττεσθαι 470. 35.
 ἀλληλοφαγία 17. 47.
 ἄλλος et λαὸς confusa 213.
 27. 336. 58.
 ἄλλοτριον 532. 95.
 Ἐλόπη, Ἐλώπη 508. 96.
 Ἐλυζαῖοι II. 265. 15.
 Ἐλυκος II. 16. 29.
 Ἐλωεῖδαι, Ἐλωάδαι 328. 73.
 ἄμα cum genitivo II. 529. 66.
 ἄμα ἡμέρα, ἡλίω, φωτὶ 613.
 65.
 ἄμα μὲν, non sequente ἄμα δὲ
 408. 20.
 Ἐμάδοκος 627. 9.
 Ἐμαζόνειον 273. 87.
 Ἐμαζονίς 157. 90.
 Ἐμαζών nomenclature etymologia
 156. 50.
 Ἐμαλθεῖα 237. 86. 281. 24.
 388. 8.
 Ἐμαξιαῖοι λίθοι II. 212. 90.
 Ἐμαξιτός 672. 42.
 Ἐμαστρίς II. 485. 84.
 Ἐμβρακιώτης, Ἐμπρακιώτης
 519. 31.
 Ἐμεινίας archon 528. 11.
 Ἐμεινίας, Ἐμείνων archon 509.
 44.
 Ἐμετάθετος II. 136. 5.
 Ἐμηστρίς II. 485. 84.
 Ἐμίλκας, Ἐμίλκων 419. 46.
 Ἐμισός II. 362. 66. male scri-
 bitur Ἐμινσός et Ἐμισσός
 ibidem.
 Ἐμιστρὶς II. 485. 84.
 Ἐμμων. εἰς Ἐμμωνα. εἰς
 Ἐμμωνος 128. 13.
 Ἐμμώνιοι, Ἐμμωνιεῖς II. 249.
 83.
 Ἐμμώνιοι τόποι 240. 33.
 Ἐμνίας archon 528. 11.
 Ἐμφίβληστορον II. 193. 85.
 Ἐμφίπολοι, Ἐμφιπολία Syracu-
 sanorum II. 137. 40. quam-
 diu steterit 48. Melitaeorum
 137. 40.
 Ἐμφιπποι II. 339. 70.
 Ἐμφισβητῆσαι τινος et περί τι-
 νος 23. 47.
 ἄν duplex 557. 44.
 ἄνὰ τὸν Νεῖλον πλεῖν 200. 59.
 ἄναβασις 661. 52.
 ἄναβιβάζειν II. 210. 85.
 ἄναβιβάζειν τοὺς μισθοὺς II.
 100. 63.
 ἄναγκαῖα tormenta 183. 99.
 287. 1. II. 555. 29. 557. 55.
 ἄναγκαῖα χοεῖα 504. 27.
 ἄναγκαῖον 183. 99.
 ἄναγορεύειν II. 152. 66.
 ἄναγωγή 325. 37.
 ἄναγωγή 333. 45.
 ἄναγωγος II. 600. 35.
 ἄναδέχεσθαι τιμωρίαν 153. 3.
 ἄναθερεῖν II. 312. 41.
 ἄναίδην II. 110. 13. 586. 51.
 ἄναίδην et ἀνέδην conf.
 171. 5.
 ἄνακαλυπτήρια 331. 44.
 ἄνακάλυπτρα 331. 44.
 ἄνακόπτειν 612. 20.
 ἄνάκωλος 167. 29.
 ἄνακωχεῖν 417. 92.
 ἄναλαμβάνειν εἰς τὸ βασιλι-
 κὸν 455. 33.
 ἄναλαμβάνειν ἤτταν 611. 44.
 ἄναλαμβάνεσθαι II. 561. 38.
 ἄνάλημμα II. 215. 34.
 ἄνάλωσα II. 373. 30.
 ἄνάλωσα et ἀνήλωσα II. 245.
 59.

- ἀναμάχεσθαι 659. 50. II. 96. 39.
 ἀναμιμνήσκειν τινά τι II. 168.
 96.
 Ἀναξίλαος, Ἀναξίλας 440.
 48.
 ἀναπαύσασθαι 67. 41.
 ἀνάπειρα 548. 79.
 ἀναπειροῦσθαι 548. 79.
 ἀναπείρειν II. 185. 4.
 ἀναπίπτειν ταῖς ψυχαῖς II.
 412. 15.
 ἀνάπτεισθαι 692. 33.
 ἀναρπάζειν II. 589. 43. πόλιν
 585. 24.
 ἀναρῶρήττειν II. 311. 89. cum
 ἀναρῶρήττειν confusum ibid.
 II. 311. 89.
 ἀναορχία ἢ πρὸ Εὐκλείδου 640.
 59.
 ἀνασεῖν 615. 44. II. 530. 16.
 ἀνάστατος 403. 26.
 ἀναστομοῦν 205. 81.
 ἀναστροφή 187. 6. 250. 83.
 ἀνασύρασθαι 96. 68.
 ἀνατείνασθαι 641. 98.
 ἀνατέλλειν II. 165. 51. de
 plantis 179. 32.
 ἀνατρέπειν 137. 9.
 ἀνατρέπεσθαι ταῖς ψυχαῖς II.
 414. 11.
 ἀνατρέχειν 339. 17.
 ἀναψύχειν II. 627. 52.
 ἀνδρία 286. 30. et ἀνδρεία
 406. 63.
 ἀνδροῦσθαι 301. 6.
 ἀνέδην et ἀναίδην conf. 171. 5.
 ἀνενεργής II. 194. 16.
 ἀνεπίβατος II. 203. 33.
 ἀνερίθεντος 83. 31.
 ἀνερμάτιστος II. 317. 13.
 ἄνευ. οὐκ ἄνευ δαιμονίου, θεοῦ
 101. 80.
 ἀνήκειν cum accusativo 181. 8.
 ἀνησιδώρα 225. 56.
 ἀνθηδών II. 218. 2.
 ἀνθιπποι II. 339. 76.
 ἀνθρωπίνως φέρειν 69. 26.
 ἄνθρωπος. ἐξ ἀνθρώπων με-
 ταστῆναι et sim. 24. 70. ἐξ
 ἀνθρώπων ἀπαλλάττεσθαι
 et sim. de heroibus et divini-
 tatis participibus II. 299. 29.
 ὑπὲρ ἄνθρωπον 557. 68.
 Ἀννιβιακός 118. 12.
 ἀνοδία II. 321. 16.
 ἀνόθεντος 83. 31.
 ἄνοια II. 549. 17. et ἄγνοια
 confusa 566. 58.
 ἀνοικοδομεῖν 420. 2.
 ἀνολυμπιάδες quae II. 63. 78.
 Ἀνταίου κόμη 24. 89.
 ἀνταλλάττεσθαι 5. 76.
 ἀντανάχεσθαι 598. 13.
 ἀντέχειν ἐλπίσιν, ἀντέχεσθαι
 ἐλπίδων 140. 53.
 ἀντέχεσθαι 336. 79. τινος 126.
 37.
 ἀντικαταλλάττεσθαι 5. 76.
 ἀντίληψις 36. 97.
 ἀντιμηχανῶσθαι II. 203. 45.
 ἀντιπάσχειν 49. 15.
 ἀντιπέρα 378. 79.
 ἀντιπερισπᾶν 681. 65. II. 286.
 67.
 ἀντίπολις 466. 32.
 ἀντιπρόσωπος 300. 91.
 ἀντίπρωρος 520. 65.
 ἀντιτάττεσθαι 242. 25.
 ἀντιφορτίζεσθαι 606. 29.
 Ἄντρων II. 486. 5.
 ἀνυπόδετος, ἀνυπόδητος 91. 75.
 ἄνω. αἱ ἄνω σατραπείαι II.
 287. 20.
 ἀνωτάτω 124. 64.
 ἀνωφερής 10. 63.
 ἄξενος 45. 42.
 ἄξιος λόγον 5. 95.
 Ἄξιος, Ἀξιός, Ἀξιεύς II.
 643. 9.
 ἀξιόχρεως δύναμις II. 275. 9.
 ἀξίωμα. ἐν ἀξιώματι, ἐν ἀξιώ-
 μασι II. 531. 66.

- ἄορις s. ἄορος πέτρα II. 158.
 93. 226. 61., 63.
 ἄορος λίμνη 267. 33.
 ἀπαγγελία 246. 7. II. 552. 69.
 cum ἐπαγγελία confusum ibi-
 dem 566. 73.
 ἀπαγγέλλειν. μηδὲ τὸν ἀπαγγε-
 λοῦντα ἀπολιπεῖν formula
 cladis internecinae expri-
 mendae 694. 36.
 ἀπάγειν adducere II. 213. 12.
 ἀπάγειν de ducendo in carce-
 rem II. 105. 95.
 ἀπαθανατίζειν 105. 32. 134.
 71. 253. 18.
 ἄπαις ἀρρένων, ἀρρένων παι-
 δων 279. 48.
 ἀπαλλάττειν κακῶς 190. 17.
 ἀπαλλότριος 462. 58.
 ἀπαντῶν 466. 46.
 ἀπαράλλακτος 102. 33. 162.
 66.
 ἀπαράσκενος 362. 72.
 ἀπαρτῶν, ἀπηρητῆσθαι 237. 3.
 ἄπαντες et ἀποστάντες conf. II.
 285. 16.
 ἀπειραγαθία, ἀπειραγάθως II.
 32. 14.
 ἄπειστος et ἄπιστος confusa II.
 612. 35.
 ἀπελπίζειν II. 462. 87. τι 139.
 89. II. 243. 95. περί τινος
 139. 98. τινος II. 243. 95.
 ἀπέναντι II. 283. 48.
 ἀπερίγραπτος 83. 31.
 ἄπιστος et ἄπειστος confusa II.
 612. 35.
 ἄπλωτος 161. 30.
 ἄπλετος 161. 30. 259. 85.
 ἀπὸ pro ὑπὸ 380. 57. 543. 47.
 ἀπὸ et ἐπὶ confusa 202. 83.
 720. 91.
 ἀπὸ et ὑπὸ confusa 289. 6.
 ἀπὸ ἐνὸς κελεύσματος et sim.
 184. 67. ἀφ' ἐνὸς παραγγέλ-
 ματος et sim. 576. 57.
- ἀπό. ὁ ἀπὸ Ῥωμαίων φόβος
 94. 99. κίνδυνος ἀπὸ 289. 6.
 ἀφ' ἡμέρας convivium II. 577.
 32.
 ἀποβιβάζειν 450. 8.
 ἀπόγειος ἄνεμος 214. 62.
 ἀποδεδειγμένος 103. 79.
 ἀποδημεῖν 78. 52.
 ἀποδιδόναι 530. 31.
 ἀποδοχή 79. 7. 295. 47.
 ἀποδύναμις ἐπὶ φιλοσοφίαν 143.
 58.
 ἄποθεν 116. 30.
 ἀποθηριοῦσθαι II. 167. 51.
 ἀποικία Ῥοδίων colonia in Rho-
 dum ducta 329. 27.
 ἀποκαθιστάναμι. ἀπεκατέστη
 501. 90.
 ἀποκλείεσθαι 140. 34.
 ἀποκλύσασθαι 294. 39.
 ἀποκτῆσθαι II. 1. 21.
 ἀποκτείνειν. ἀπέκτονα et ἀπέ-
 κταγκα 299. 21.
 ἀπολαμβάνειν 542. 10. II. 295.
 40. ἀποληφθῆναι et ἀπο-
 λειφθῆναι conf. II. 94. 40.
 ἀπολειφθῆναι et ἀποληφθῆναι
 conf. II. 94. 40.
 ἀπολογίζεσθαι II. 623. 51.
 ἀπολύειν τινα εἰς — 135. 14.
 ἀπολύειν τὸν ἄνδρα [de uxori-
 bus 490. 12.
 ἀπολυτροῦν II. 122. 16.
 ἀπόμισθος II. 247. 66.
 ἀπόνως 169. 58.
 ἀποπίπτειν τινός II. 165. 62.
 ἀπορῥῶγες πέτραι 128. 3.
 ἀποσκευάζεσθαι 615. 21.
 ἀποσκήπτειν 81. 75.
 ἀποσπᾶσθαι II. 450. 32.
 ἀποστάντες et ἄπαντες confusa
 II. 285. 16.
 ἀποστάντων et ἀποστατῶν
 conf. 138. 76.
 ἀποστατῶν II. 296. 89.

- ἀποστάτων et ἀποστάντων
conf. 138. 76.
ἀποστέλλειν et ἐπιστέλλειν
conf. 606. 12.
ἀποστολή 594. 18.
ἀποστρέφειν II. 167. 40.
ἀποστροφή 207. 81.
ἀποτομὰς πέτρα 127. 52.
ἀπότομος 169. 51. 380. 50.
ἀποτομία 380. 50.
ἀποτρέπειν τινός II. 44. 38.
ἀποτρέβασθαι II. 7. 62. 192.
61. 292. 92. 580. 85.
ἀποτροπαῖοι θεοί II. 252. 98.
ἀποφαίνειν II. 99. 12.
ἀποφαίνεσθαι II. 45. 9.
ἀποφορά II. 233. 12.
ἀπραγμάτευτος II. 190. 27.
ἀπρακτος 697. 88.
ἀπρόκοπος II. 551. 51.
ἄπυρα σιτία, ἄπυρος τροφή,
δίαιτα II. 346. 23. 393. 8.
χρυσὸς ἄπυρος 161. 46.
ἄπωθεῖν 686. 5.
ἄπωθεν 116. 30.
Ἀράβων et βαρβάρων conf.
138. 41. II. 5. 90.
Ἀρβιες, Ἀρβίται II. 241. 87.
Ἀργαῖος Macedoniae rex II.
83. 91.
Ἀργέσται Etesiae 47. 65.
Ἀργόλας II. 105. 77.
ἀργυρέειν 359. 45.
Ἀργῶος λιμὴν 300. 76.
Ἀρδεα 500. 67.
Ἀρεία, Ἀρία II. 242. 42.
Ἀρειοί II. 157. 46.
Ἀρειονάκται, Ἀρειονακοί II.
519. 86.
Ἀρέτας an nomen Graecum
II. 425. 6.
Ἀριαῖος 113. 31. 658. 98.
Ἀριμασποί, Ἀριμασπαί II.
222. 89.
τὰ ἀριστερά II. 375. 14.
Ἀρκτην ὄρος II. 296. 62.
- ἄρμισταὶ Spartanorum 593. 4.
Ἀρπαγος s. Ἀρπασος flumen
664. 2.
Ἀρπάλεια, Ἀρπάλια II. 267.
21.
Ἀρπινα s. Ἀρπίννα 317. 80.
Ἀρῥάβες, Ἀρῥαβία 159. 53.
ἄρῥενα Graecis sterilia frugum
arborumque 91. 69.
ἄρῥιχος II. 435. 21.
ἄρτι II. 396. 1.
ἄρτιζεσθαι 656. 97.
Ἀρτάβαζος et Φαρνάβαζος
confusa II. 98. 58.
Ἀρύβας, Ἀρύββας, Ἀρύμβας
II. 138. 75. 386. 78.
Ἀρχάγαθος s. Ἀγάθαρχος
Agathoclis filius II. 413. 64.
ἀρχαῖος, ἀρχαιότης 96. 87. ἐξ
ἀρχαίων, ἐξ ἀρχαίων χρό-
νων 678. 22.
ἀρχή funis 42. 41.
ἀρχηγός 381. 16. 390. 95.
696. 39.
ἀρχιτέκτων auctor II. 130. 68.
ἄρχοντες Lacedaemone 435. 91.
ἀσάλεντος 160. 73.
ἀσεβεῖν θεοίς, ἀσεβηθέντες
θεοί 87. 27. 701. 3.
ἀσεβής, ἀσέβεια θεῶν 613.
76.
Ἀσῆλλιος II. 610. 52.
Ἀσιαγενής, Scipio Ἀσιαγενής
II. 220. 74. 605. 92.
ἀσπαίρειν 190. 39.
Ἀσσωρῖνος 687. 94.
Ἀστειῖος archon II. 39. 36.
ἀστερισμός II. 344. 91.
Ἀστεροπή 229. 29.
ἀστράγαλοι tormentorum genus
II. 458. 64.
ἄστυ 335. 98. an Graecae ori-
ginis vox 33. 89.
ἀσχολεῖσθαι περί τι II. 233. 7.
Ἀταρνεῖς, Ἀταρνεῖς II. 122.
49.

- ἀτερομάτιστος II. 317. 13.
 Ἀτιζύης II. 175. 87. 185. 78.
 Ἀτρομύτιον 529. 78. 532.
 18.
 Ἀτραπός 410. 17.
 ἀτύχημα 564. 76.
 Ἀυγαίας 278. 93.
 Ἀυγείας, Ἀυγείας 259. 92.
 Ἀυδολέων et Ἀυδωλέων II.
 419. 63.
 ἀυθέντης II. 163. 86.
 Ἀυλαί Lydiae 276. 25.
 αὐλαῖα II. 334. 25., 31.
 αὐλαιοὶ θύραι II. 322. 99.
 αὐξήσιν λαμβάνειν 358. 31.
 Ἀυσχῖσαι 217. 89.
 Ἀυσχῖται 217. 89.
 αὐτανδρος 554. 76.
 αὐτόθεν 117. 98.
 αὐτοκράτορες πρεσβευταί 422.
 26.
 Ἀυτολέων II. 419. 63.
 Ἀυτόμαλα s. Ἀυτομάλακα II.
 435. 1.
 αὐτόματος, αὐτομάτως 235. 1.
 αὐτοῖς ἀνδράσιν et αὐτοῖς τοῖς
 ἀνδράσιν II. 588. 97. εἰς τὸ
 αὐτὸ συνάγεσθαι et similia
 II. 328. 78.
 αὐτός abundanter illatum 284.
 79.
 αὐτός abundanter repetitum
 517. 93.
 αὐτός post relativum 420. 17.
 αὐτός post relativum abundans
 109. 66.
 αὐτόφωρος 141. 6.
 αὐτόχθονες plures gentes se
 perhibuerunt 13. 53.
 ἀφανίζειν occultare II. 44. 34.
 ἄφαντος 310. 85.
 ἄφρασις ἐγκλημάτων II. 446. 57.
 Ἀφέται 413. 69.
 ἀφήτορος οὐδός II. 126. 14.
 Ἀφιδνα 307. 70.
 ἀφίδρυμα II. 40. 82.
 ἀφιππεύειν 133. 42. 633. 2.
 ἀφιστάναί ἀπό τινος 65. 69.
 v. etiam ἀποστάντες, — των.
 ἄφορος 218. 31. II. 145. 65.
 Ἀφροδίτης ὄρμος 205. 8.
 ἀφρόνιτρον 218. 31.
 Ἀφύδνα 307. 70.
 Ἀχαιοὶ Φθιώται II. 104. 76.
 Ἀχαιοὶ Φθιώται, Ἀχαιοὶ
 καὶ Φθιώται 405. 95.
 ἄχθεσθαί τινι, τι 27. 86. cum
 αἰσθέσθαι permutatum 27.
 86.
 β et v confusa 129. 59.
 β Macedonibus pro φ II. 351.
 15.
 βαθύς II. 552. 82. φάλαγξ
 βαθεῖα II. 179. 70.
 Βαρχεῖα 248. 17.
 Βάρχιος 21. 81.
 Βαρχεῖος 250. 95.
 Βαρχιάδαι, Βαρχίδαι II. 635.
 30.
 Βάρχιος 21. 81.
 Βαλιαρίδες II. 399. 45.
 βάλλειν λίθῳ, κεραμίδα 506.
 94. βάλλεσθαι χάρακα II.
 530. 27.
 Βαλλιαρίδες 605. 74.
 βαπτίζειν 85. 98.
 βαρβάρων et Ἀράβων conf.
 138. 41. II. 5. 90.
 Βαρζαέντης II. 217. 27.
 βᾶρις 108. 54.
 βάρος οἰκίας II. 585. 34. πό-
 λεως et sim. 306. 12. II.
 630. 64.
 βαρύς graveolens 126. 26.
 βαρὸν ἐγχεῖσθαι, ἐπικεῖσθαι
 II. 433. 17. βαρεῖα πόλις
 II. 630. 64.
 βαρύτης σκελῶν tumor 697. 82.
 Βασιλεία 225. 55.
 βασιλεία diadema 57. 31.
 βασιλεῖον 57. 31.
 βασιλεύς 80. 36.

- βασιλεὺς βασιλείων 57. 27.
 βασιλεὺς Carthaginiensium
 574. 70.
 βασιλεῖς Romanorum II. 538.
 88.
 ἡ βασίλις II. 623. 36.
 Βαττάκης II. 537. 53.
 βέβαιος gen. foem. 178. 87.
 βεβαία ibidem.
 βελοστάσις II. 467. 49.
 Βερέκυνθος 381. 14.
 Βέρμιον ὄρος II. 644. 12.
 Βῆλος Saturnus 143. 85.
 βία προσάγειν 429. 7. 449.
 77.
 βίαν προσάγειν 429. 7.
 βιάζεσθαι 49. 37.
 βιβλιαφόρος 140. 47. 420.
 13.
 βίβλοι de uno libro II. 633.
 35.
 βιωτικά II. 611. 86.
 Βλαῦδα 627. 84.
 Βλαῦνδον 627. 84.
 βληχρός 219. 68.
 Βοδόστωρ II. 566. 61.
 βοήθεια copiae auxiliares 680.
 27.
 βοηθῆσαι et βοῆσαι conf.
 242. 43.
 Βοιοί 651. 5.
 Βοιωτάρχοι, Βοιωτάρχαι II.
 51. 96.
 Βομίλκας II. 412. 29.
 βόρατον 161. 33.
 βόσμορον 149. 26.
 βόσπορον 149. 26.
 Βόσπορος 273. 84.
 Βούβαστος II. 120. 34.
 Βουδόριον 512. 68.
 βουθυσία 57. 57.
 Βουκέφαλα, Βουκεφάλαι, Βου-
 κεφαλία, Βουκέφαλος urbs
 II. 234. 49.
 βουλαῖοι θεοί 144. 4.
 βούλεσθαι et βουλευέσθαι
 conf. 647. 91.
 βουλευέσθαι et βούλεσθαι
 conf. 647. 91.
 βουνιάδες 191. 88.
 βουφόνιοι πελέκει 258. 42.
 βραβεῖν 583. 13. βραβεῖν
 τὸ δίκαιον et sim. 693. 76.
 βράζαι 353. 96.
 Βρεττανία *Bruttium* II. 514.
 11. Βρεττανία et Βρεττία
 conf. II. 398. 66.
 Βρεττία et Βρεττανία conf.
 II. 398. 66.
 Βρεττιανή II. 398. 66.
 βρούχειν II. 232. 48.
 Βυβαστός 380. 55.
 βύρσαι defendendis moenibus
 adhibitae II. 472. 84.
 Βῶλαι 574. 41.
 βῶλος, ὁ et ἡ 14. 12.
 Γαβηνή II. 337. 50.
 Γαδάμαλα s. Γάδαρλα s. Γα-
 δάμαρτα locus Mediae II.
 342. 17.
 Γάδειρα, τὰ 263. 78.
 γάζα II. 186. 21.
 γαισός 586. 77.
 Γαλαρία II. 135. 1.
 Γαλάται qui 355. 67.
 Γανδαρίδαι, Γανδαρίται II.
 230. 93.
 γάστρις II. 549. 82.
 Γαῦδος 329. 7.
 Γαῦλος 329. 7.
 Γαύριον 596. 38.
 Γαῶς II. 5. 6.
 Γεδρωσία 184. 37. II. 223. 4.
 Γείρα II. 123. 71.
 γεῖσον 339. 11.
 γενεά quot annorum 28. 21.
 30 annorum 167. 55.
 ἐκ γενετῆς 28. 32.
 γενητός 10. 53.
 γεννητός 10. 53.
 36*

- γένος ποιητῶν et sim. 27. 7.
 Γενύσιος 498. 72.
 Γεράνεια, Γεράνια 465. 87.
 II. 360. 51.
 γέροντες Spartanorum II. 241.
 76.
 γέρορα 409. 77.
 Γερόραϊοι 209. 80.
 Γέσκων II. 144. 94.
 γεώλοφος adiectivum 363. 48.
 Γεωμόροι Syracusis II. 549.
 67.
 γεωργεῖσθαι cum dativo et ac-
 cusativo 39. 12.
 γίνεσθαι ἀπό τινος 128. 18.
 εἰς vel περί τι 93. 69. περί
 τι 460. 8. 661. 76. II.
 101. 3.
 γλαυξ ἔπατο omen II. 413.
 87.
 Γλοῦς II. 5. 6.
 Γλώης II. 5. 6.
 Γλωῶς II. 5. 6.
 γλωῶσσα vox dialecti unius pe-
 culiaris 311. 37.
 γοητεία 87. 4.
 Γοργίας vel Γοργίδας II. 32.
 90.
 Γορδναῖοι 662. 28.
 γραμματα et πράγματα conf.
 12. 47.
 γραμμὴ ἐσχάτη βίου II. 253.
 73.
 Γρύνιον II. 165. 65.
 γυνή γραῦς 124. 51. γυνή
 παλλακὴ 124. 51. γυνή
 omissum II. 586. 76.
 Λαιδαλίαι 320. 16.
 δαίμων 294. 16.
 δαῖσαι, δαΐσασθαι γάμους 370.
 28.
 δακτυλοδεικτεῖν 625. 27.
 Δαρδάνειον 576. 45.
 δαρεικοί II. 211. 17.
 Δαρείου χουσίου nomen unde
 425. 23.
 δασκός 552. 76.
 δαριλῆ φρέσθαι 341. 63.
 δέ — δέ II. 274. 43.
 δεητικός, δεητικὴ φωνή II.
 193. 3. II. 632. 62.
 δεῖγμα 161. 27.
 δεῖγμα locus in variis urbibus
 II. 352. 67.
 δεικνύναι efficere II. 529. 51.
 δεῖν 31. 43.
 δεῖπνος 249. 31.
 δεκαδαρχία, δεκαρχία 649. 70.
 δεκαναία 721. 1.
 δεκάτην ἐκθύειν, ἐκδεκατεύειν
 τὰς οὐσίας et sim. 266. 7.
 Δεκελεικός, Δεκελικός 548. 8.
 δεξιᾶ, ἐν δεξιᾶ 631. 94.
 δέρας 261. 74.
 δέρμα de vellere Colchico 290.
 57.
 δέρος 261. 74. 285. 97.
 δεύτερος ὑτός i. e. cum uno
 comite, et similia II. 330.
 93.
 Δημαρέτη 692. 8.
 Δημήτηρ. Δήμητρα et Δή-
 μητραν 16. 73. 565. 27.
 Δημήτηρ, γῆ μήτηρ, terra
 mater 16. 73.
 δήμιος 624. 85.
 δημοουρός 86. 42.
 δῆμος sequente plurali 333.
 33.
 δημόσιος, ὁ 624. 85.
 δημοσιώνης II. 531. 56.
 δημοῦχοι 274. 26.
 διά cum accusativo et genitivo
 II. 30. 26.
 διά et ἴδια confusa II. 466.
 20.
 δια et περι confusa 15. 35.
 διαβεβηκότα σκέλη, ἀνδριάν-
 τες διαβεβηκότες 111. 57.
 διαβεβλήσθαι 104. 1.
 διαβεβοῆσθαι ἐπὶ τινι II. 147.
 57.

- διαγίνεσθαι de tempore praeterlapso 235. 87.
 διαδιδόναι 139. 19.
 διαδέχεσθαι τὸν ἕπατον *consuli successorem dare* II. 507. 2.
 διαδοχή. ἐκ διαδοχῆς ἀγωνίζεσθαι 588. 57.
 διάδοχοι Alexandri M. *successores* 6. 33. II. 289. 33.
 διαίρειν II. 247. 71.
 διακατέχειν 230. 63.
 διακορτίζειν II. 205. 41.
 διακούειν cum genitivo 493. 46.
 διαλαμβάνειν, διαλαμβάνεσθαι 161. 18. 675. 78. διελήφθαι φυλακαῖς et sim. 39. 28.
 διάλιθος II. 644. 44.
 διανέμεσθαι 640. 72.
 διανεύειν II. 192. 39.
 διανταία πληγή II. 154. 79.
 διαπειρᾶσθαι II. 624. 89.
 διαπληροῦν II. 64. 91.
 διαπολεμεῖν. de constructione verbi 715. 45.
 διαπονεῖν 220. 40. διαπεπονημένος 409. 74.
 διαπόντιος 432. 75.
 διαπτύσσειν II. 175. 68.
 διάπτωσις 59. 27.
 διαρῥίπτειν. τὸ διερῥιμμένον 7. 64.
 διαρῥηγνύναι 7. 64.
 διασκάπτειν 680. 38.
 διασκευάζειν 9. 29. διασκευάζεσθαι 432. 40.
 διασπᾶσθαι 413. 95.
 διαστυλωθῆναι II. 421. 99.
 διασύρειν, διασυρμός 725. 3.
 διασυρίττειν, διασυριγμός 725. 3.
 διατείνειν 319. 60. 358. 26. II. 190. 59. διατείνεσθαι 563. 21.
 διατῆρεῖν II. 416. 25.
 διατιθέναι τινά τι 99. 13. II. 66. 18.
 διατιθέναι, διατίθεσθαι orationes, carmina II. 9. 59.
 διατίθεσθαι 77. 90.
 διατρίβειν 33. 94.
 διατροπή II. 191. 73.
 διαφέρειν cum accusativo rei 367. 11. cum accusativis duobus 117. 72.
 διαφέρειν ἐν τινι 375. 66.
 διαφέρον et διάφορον 41. 98.
 διαφορεῖν 590. 55. 617. 48.
 διάφορον et διαφέρον 41. 98.
 διαφνή 181. 39.
 διαφωνεῖν *disparere* 298. 41. II. 84. 44.
 δίδοναι ἑαυτὸν εἰς τι 167. 45. II. 293. 2. δίδοναι ἑαυτὸν εἰς ἐρημίαις et similia 378. 84.
 διεκπαίεσθαι 516. 91.
 διεκπίπτειν 516. 91. διεκπεσεῖν II. 180. 52. sequente accusativo et genitivo II. 198. 12.
 διέλκειν ἰ. q. ὑπερισθμίζειν 300. 60.
 διεξαγωγή 275. 79.
 δίγλωττος 449. 75.
 διημερεύειν II. 214. 98. τινι, ἐν τινι 520. 75.
 δίστασθαι πρὸς τινα II. 333. 79.
 Δικαιορχεῖα. de scriptura huius nominis 267. 35.
 δίκη ἐρήμη 545. 55.
 δίλογεῖν II. 432. 40.
 διμάχαι 356. 43.
 διοικίζειν 142. 20.
 διοικοδομεῖν 586. 43.
 Δίον duplex II. 486. 6.
 διονομασθῆναι 264. 84.
 Διονύσου τροφοί 371. 8

- διοσημεία 133. 60.
 Διοσπολίτης 109. 99.
 διαφθέροι βασιλικαί 146. 95.
 διαγωγός 133. 48.
 διώνυμος 264. 84.
 διώροντες 66. 12.
 δοκίς, δοκός *cometa* II. 42.
 37.
 δόλων II. 452. 62.
 δόμος 74. 84. II. 251. 37.
 δοριάλωτος II. 96. 75.
 δοριόκτητος 537. 74.
 δορυάλωτος II. 96. 75.
 δορυόκτητος 537. 74. II. 287.
 19.
 δουλοῦσθαι 255. 29.
 δριός 371. 84.
 Δρίος 371. 84.
 δρομαῖος II. 22. 95.
 δύναμις *venenum* 289. 68.
 294. 8.
 δύναμις στρατήγική II. 57.
 80.
 δύο. δυεῖν 33. 11. II. 531.
 77.
 δυσαρεστεῖν τινι, τι II. 304.
 77.
 δυσεῖςβολος 115. 93. II. 52.
 34. 217. 34.
 δυσεμβολος 115. 93. II. 52.
 217. 34.
 δυσεξιότητος 211. 32.
 δύσεξιτος 211. 32.
 δυσεπίβατος 79. 9.
 δυσερομήνεντος 164. 35.
 δυσεφικτος 7. 58.
 δύσκολος 118. 22.
 δυσεροεῖν 156. 39.
 δυσχεῖρια II. 143. 56. τόπων.
 II. 532. 27.
 δωρεά. ἐν δωρεᾷ, δωρεαῖς 264.
 88. δωρεᾶν δίδόναι τι II.
 112. 32.
 Ἐβεσος 343. 52.
 ἐγγίζειν cum dativo 132. 81.
 cum genitivo 631. 80.
 ἐγγίνεσθαι sequente χρόνος vel
 διάστημα 392. 34.
 ἔγγραπτος 105. 20.
 Ἐγγυῖνος II. 138. 90.
 Ἐγγυον, Ἐγγύϊον 323. 36.
 Ἐγεστα 268. 82.
 ἐγκαθέτος II. 135. 38.
 ἐγκαθεύδειν 63. 72.
 ἐγκατακαμβάνεσθαι II. 55. 92.
 ἐγκεῖσθαι II. 47. 88.
 ἐγκοιμᾶσθαι, ἐγκοιμησις 63.
 72.
 ἐγκυκλοῦσθαι 268. 77.
 ἐγχειρεῖν ποι 704. 39.
 ἐγγόρηγος 132. 74.
 ἐθελοντής II. 303. 58.
 ἐθελοντήν II. 114. 46.
 ἐθελοντί 78. 52. II. 114. 46.
 303. 58.
 εἰ cum indicativo in oratione
 obliqua 185. 18.
 εἴ ποτε 553. 42.
 Εἰλείθνια 389. 29.
 Εἰλείθνια, Εἰλήθνια 388. 4.
 una an plures 389. 26.
 εἰλη II. 184. 19.
 Εἰληθνίας πόλις 99. 86.
 εἶναι πρός τι, πρός τινι II.
 562. 1. ἦν cum participio
 perf. circumseribendo plus-
 quamperf. adhibitum 117.
 91. εἰμὶ omissum 566. 35.
 II. 10. 48.
 εἶμι significatione futuri 52. 34.
 εἰπεῖν omissum 483. 26.
 εἰρημένος et προειρημένος conf.
 275. 87.
 Εἰρήνη nomen Aegyptium II.
 595. 6.
 εἰς pro ἐν 212. 73. 399. 32.
 551. 22. 731. 4. II. 502.
 71. 490. 58.
 εἰς κενόν II. 324. 75. εἰς τέ-
 λος 207. 92.
 εἶς. μιᾷ φωνῇ 474. 99.

- εἰσαγγελεῖς Persarum II, 118.
 38.
 εἰςβιάζεσθαι 645. 6.
 εἰςβολή 147. 21. II. 451.
 24.
 εἰσηγήσασθαι 54. 14.
 εἰσηγητής 54. 14.
 εἰσπλεῖν in Pontum 549. 27.
 εἰσπορίζειν II. 112. 32.
 εἰσπράττεσθαι 22. 5. 573.
 17.
 εἰσχεῖσθαι 37. 55.
 ἐκ. ἐκ γενετῆς 355. 75. ἐκ
 πολλῶν, ἐξ ἀρχαίων 18. 57.
 584. 70. ἢ ἐκ τῶν νόμων
 ταλαιπωρία et similia 81.
 50.
 ἕκαστος cum plurali verbi II.
 108. 25.
 Ἐκάτη σοτία 108. 58.
 Ἐκατόμυλος 263. 71. II.
 565. 50.
 ἕκατομόφονα II. 638. 67.
 ἕκατόν numerus rotundus pro
 magno numero 55. 53.
 Ἐκατόν νῆσοι 602. 29.
 Ἐκατόντάμυλος II. 565. 50.
 ἐκβάλλειν de fluviiis 160. 83.
 ἐκβροθεῖν 730. 53.
 ἐκβολή 39. 19.
 ἐκβράττειν 695. 1.
 ἐκδοτος 695. 70.
 ἕκκανρία 161. 25.
 ἕκκαίεσθαι 339. 81.
 ἕκκαροπούσθαι II. 598. 59.
 ἐκκομίζειν σῖτον 513. 16.
 ἐκρικῶν 376. 83. II. 538. 12.
 Ἐκνομίος λόφος II. 400. 6.
 ἐκπέμπειν scil. πρέσβεις II.
 298. 72.
 ἐκπίπτειν de oraculis 286. 48.
 II. 318. 79. naufragium
 facere 172. 52.
 ἐκπράττεσθαι 256. 32.
 Ἐκρηγμα II. 368. 65.
 ἐκρίπτεσθαι 70. 47.
 ἐκτενωῶς 137. 29.
 ἐκτοπίζειν 186. 62.
 ἐκτροβειν 168. 94.
 ἐκτροπαί 184. 52.
 ἐκφέρειν 158. 16.
 Ἐλαιούς 571. 14.
 ἔλαιόφυτος 263. 56.
 ἔλαττον adverbialiter 37. 58.
 ἐλάττω adverbialiter 37. 58.
 622. 50. II. 148. 71.
 ἔλεος, ὁ, τό 187. 95.
 ἔλεον βωμός. Atheniensium
 559. 35.
 Ἐλεοῦς 571. 14.
 ἔλεπολις II. 441. 22. Demetrii
 II. 471. 58. inutilis redditur
 475. 21.
 ἔλευθέρα φυλακή 289. 96. II.
 581. 29.
 Ἐλευθερεύς cognomen Bacchi
 235. 96.
 Ἐλευθέρια in memoriam pugnae
 Plataicae 427. 7.
 ἔλευθέριος φυλακή II. 581.
 29.
 Ἐλιμιώτις II. 204. 90.
 Ἐλισσοῦς, Ἐλισσών II. 112.
 7.
 ἔλκειν τοῦ σκέλους 645. 83.
 Ἐλλάσια II. 52. 41.
 Ἐλλήνων et Ἐλληνικῶν conf.
 731. 15.
 Ἐλληνογαλάται 355. 93.
 ἐλπίζειν metuere 574. 49. ἐλ-
 πίζειν cum infinitivo aoristi
 et futuri 543. 40. cum in-
 finitivo aoristi II. 294. 6.
 350. 32.
 ἐλπίδα ἔχειν, ἀντέχειν II. 338.
 92.
 ἐλπίς metus II. 462. 11. ἐπ'
 ἐλπίδι 558. 88. παρ' ἐλ-
 πίδα, παρ' ἐλπίδας 418.
 16. II. 197. 60.

- Ἐλύμας II. 418. 9.
 Ἐλύμη II. 643. 4.
 Ἐλυτρον II. 413. 75.
 Ἐλώριος, Ἐλώριος 556. 91.
 Ἐλωρος sive Ἐλωρος fluvius
 721. 29.
 Ἐλωρος Siciliae fluvius et ca-
 stellum II. 502. 46.
 ἐμβάλλειν τινα εἰς 524. 61.
 ἐμβάλλειν de fluviis 160.
 83. ἐμβάλλειν εἰς 181. 24.
 ἐμβιοῶν II. 518. 59.
 ἐμβολή 549. 54.
 ἐμβολον, ἐμβολὴν δοῦναι 426.
 52.
 ἐμπορος adiectivum 339. 23.
 ἐμπορησιμός II. 455. 34. et
 ἐμπυρισμός conf. ibidem.
 ἐμπορησιμός II. 455. 34. et
 ἐμπυρησιμός conf. ibidem.
 ἐμφορεῖν πληγῶς II. 373. 2.
 ἐμφοτος 301. 20.
 ἐμψυχον τρόπαιον et sim. 564.
 54.
 ἐν de vicinia 321. 78. 482.
 69. II. 167. 78.
 ἐν abundans 664. 96. II. 202.
 58.
 ἐν additum aut omissum in for-
 mulis qualis τέτταρον πλέ-
 θροις II. 341. 72.
 ἐν ad 695. 92. II. 362. 84.
 ἐν idem quod εἰς 540. 77.
 546. 17.
 ἐν δωρεᾷ, ἐν δωρεαῖς II. 166.
 99.
 ἐν μέρει 148. 80.
 ἐν ὄνθμῳ 83. 40.
 ἐν τοσοῦτῳ 707. 62. II. 311.
 81.
 ἐναγίζειν, ἐναγισμός 283. 43.
 ἐναγώνιος 390. 71. II. 307.
 67.
 ἐναθλεῖν. ἐνηθληκῶς 179. 38.
 II. 166. 27.
 ἐναπολαμβάνεσθαι II. 91. 15.
 ἐνηφθαι 15. 34.
 ἐναυσμα II. 556. 83.
 ἐνάργεια 47. 68. et ἐνέργεια
 confusa 47. 68.
 ἐναργῶς et ἐνεργῶς confusa II.
 302. 20.
 ἐνδείξασθαι II. 70. 14.
 ἐνδεῖσθαι 120. 14.
 οἱ ἐνδεα 625. 6.
 ἐνδέχεσθαι 139. 86. ἐκ τῶν
 ἐνδεχομένων II. 212. 71.
 ἐνεδρεῦειν τινα II. 372. 50.
 ἐνέργεια et ἐνάργεια conf. 47.
 68.
 ἐνέργημα 295. 47.
 ἐνεργῶς et ἐναργῶς confusa II.
 302. 20.
 ἐνεχυράζειν 314. 59.
 ἐνημερεῦειν II. 214. 98.
 ἐνθεάζειν 226. 92. 311. 37.
 ὁ ἐνιαυτός pro ὁ ἐνιαυτός οὐ-
 τος 461. 16.
 ἐνέειν πῦρ 685. 51. ἐνέεισθαι
 σάλπιγγας II. 243. 98.
 ἐνίστασθαι, ἐνστήσαι πόλεμον
 443. 64. II. 618. 17.
 ἐνισχύειν 376. 83.
 ἐννομός 117. 79.
 ἐννοσεύειν 238. 32.
 ἐνοικίζειν II. 150. 12.
 ἐνοικαδομεῖν 420. 2.
 ἐνόπλιος ὄρχησις 382. 42.
 ἐνοχλεῖν cum dativo et accusa-
 tivo 268. 67.
 ἐνσειειν 572. 50.
 ἐντάριον 412. 44. metaphoricè
 462. 1.
 Ἐντελλᾶνος, Ἐντελλῖνος 681.
 55.
 ἐντοσθεν. τὰ ἐντοσθεν 42.
 44.
 ἐξάγειν, ἐξάγειν τοῦ ζῆν 199.
 6.
 ἐξαγκωνίζειν 562. 3.

- ἔξαγριοῦν II. 457. 21.
 ἔξαισιος 50. 59.
 ἔξαιταῖν. ἔξῆται et ἔξῆται conf. 322. 10.
 ἔξαλείφειν 207. 1.
 ἔξαπέλεκτος II. 519. 81.
 ἔξάπτεσθαι 704. 26.
 Ἐξάπυλα 653. 83.
 ἔξαργυροῦσθαι II. 562. 88.
 ἔξαορτίζω. ἔξηοτισμένος et ἔξηοτυμένος conf. 655. 48.
 ἔξαορτύειν II. 507. 7. ἔξηοτυμένος 202. 74. ἔξηοτυμένος et ἔξηοτισμένος conf. 655. 48.
 ἔξελέγγειν τὰς ἐλπίδας, τὴν τύχην II. 462. 11.
 ἔξετάζειν 187. 82.
 ἔξηγητής 363. 15. 568. 80.
 ἔξημεροῦν 19. 92.
 ἔξοπλισία II. 64. 19.
 ἔξοστρακισμός II. 317. 15.
 ἐπαγγελία et ἀπαγγελία conf. 566. 73.
 ἐπάγεσθαι μητροιάν 485. 23.
 ἐπαγορπνεῖν 695. 82.
 Ἐπαμεινών, Ἐπαμεινώνδας 509. 44.
 ἐπαναιρεῖσθαι πόλεμον 566. 83.
 ἐπὰνθίξεσθαι 58. 79.
 ἐπαρκεῖν II. 600. 68.
 ἐπαφροδίτος cognomen Sullae II. 541. 31.
 ἐπεγείρειν 683. 65.
 ἐπέγεσθαι τὴν sc. ὁδόν 644. 48.
 ἐπειράγειν μητροιάν 485. 23.
 ἐπέκεινα 218. 52.
 ἐπήβολος 22. 15.
 ἐπὶ ἄρχοντος 519. 7.
 ἐπί cum genitivo et dativo muneris 553. 19.
 ἐπί cum genitivo viam indicante 556. 81.
 ἐπὶ τοῦ προτεροῦματος εἶναι II. 553. 63.
 ἐπὶ Θοράκη et ἐπὶ Θοράκης II. 137. 51.
 ἢ ἐπ' ἀγαθῶ μνήμη et similia 4. 51.
 ἐπὶ θανάτῳ συλλαμβάνειν II. 86. 45.
 ἐπί de conditione 138. 46. 147. 46.
 ἐπὶ κέρας, ἐπὶ κέρως II. 340. 28.
 ἐπὶ μᾶλλον II. 535. 34.
 ἐπὶ μαρτύρων, ἐπὶ θεατῶν II. 153. 46.
 ἐπὶ πᾶσι II. 26. 87.
 ἐπὶ πλεῖον 200. 88. II. 59. 75.
 ἐπὶ πολὺ et similia sequente genitivo II. 139. 47.
 ἐπί et ἀπό conf. 202. 83. 720. 91.
 ἐπιβάθρα 521. 2. 683. 35.
 ἐπίβαθρον 108. 55.
 ἐπιβάλλειν II. 219. 25. 288. 73. τὸ ἐπιβάλλον 3. 23.
 ἐπιβάλλεσθαι II. 573. 5.
 ἐπιβολή et ἐπιβουλή conf. 7. 75. 175. 52. 444. 45. 562. 82.
 ἐπιβουλή. ἔξ ἐπιβουλῆς 562. 82. cum ἐπιβουλή confasum v. ἐπιβολή.
 ἐπιγαμεῖν 485. 23. ἢ ἐπιγαμηθεῖσα II. 153. 50.
 ἐπιγίνεσθαι i. q. ἐπέγεσθαι 581. 33.
 ἐπίγονοι Alexandri M. successorum posterii 6. 33.
 Ἐπίγονοι 310. 96.
 ἐπιγράφειν τινί τι II. 121. 81.
 ἐπιγραφὴ τοῦ προτεροῦματος et sim. II. 121. 81.

- ἐπιδείξασθαι II. 70. 14.
 ἐπιδημεῖν 78. 52.
 ἐπιδιδόναι ἐπιστολήν 679. 92.
   ἐπιδόσθαι ἑαυτόν 411. 99.
 ἐπιθύειν 485. 93. II. 302.
   23. 525. 59.
 ἐπικάμπιος τάξις II. 204. 7.
 ἐπικηρουκένεσθαι 700. 46.
 ἐπικηρύτεν τινι ἀργύριον 548.
   2.
 ἐπικλύζειν II. 163. 42.
 ἐπικλύζειν et ἐπίκλυστος de
   Nilo et Aegypto 14. 7.
 Ἐπιζηνμίδιοι II. 111. 52.
 Ἐπιζώλωνος II. 332. 12.
 ἐπιζηριάσαι φόβον II. 120. 60.
 ἐπιζυροῦν 674. 36.
 ἐπιλέξασθαι 243. 65.
 ἐπιμάζιος, ἐπιμαστιαῖος, ἐπι-
   μαστιδίος II. 527. 53.
 ἐπιμαρτύρεσθαι cum dativo II.
   98. 49.
 ἐπιμελές 96. 62.
 ἐπιμελῶς et πολυτελῶς confusa
   96. 96.
 ἐπιμένειν II. 219. 25.
 ἐπινέμεσθαι de morbo 486.
   45.
 ἐπιπέμπειν II. 283. 9.
 ἐπιπίπτειν II. 219. 25.
 ἐπιπλεῖν 549. 47.
 ἐπίπλους adiectivum II. 443. 2.
 ἐπιπολάζειν 359. 54.
 Ἐπιπολή, Ἐπιπολαί 547. 62.
 ἐπισείειν 618. 72.
 ἐπισημαίνειν 332. 8. 439.
   82. II. 549. 65.
 ἐπισημαίνεσθαι 563. 37. II.
   620. 95. τι II. 178. 19.
 ἐπισημασίαι 59. 4. 254. 52.
   ἐπισημασίας τυγχάνειν II.
   146. 79.
 ἐπισκενάζειν 577. 20. cum κα-
   τασκευάζειν confusum ibid.
 ἐπισκοτεῖν 87. 3. cum dativo
   II. 349. 28.
- ἐπισταθμῖα II. 196. 13.
 ἐπίσταθμος 717. 32.
 ἐπίστασις II. 308. 84. 557.
   57.
 ἐπιστέλλειν πρὸς τινά 606. 12.
   ἐπιστέλλειν et ἀποστέλλειν
   confusa 606. 12.
 ἐπίστημα 543. 75.
 ἐπιστροφή 633. 65. II. 383.
   34.
 ἐπίταγμα de monitu divino II.
   526. 1.
 Ἐπιτάλιον 652. 47.
 ἐπιτάριος ἀγὼν μέγας, quem
   Alexander moribundus se re-
   linquere dixerat II. 253. 39.
 ἐπιτειχίζειν 508. 97. ἐπιτεί-
   χισμα, ἐπιτειχισμός ibidem.
   cum genitivo et dativo ibid.
 ἐπιτήδεια 115. 7.
 ἐπιτρέπειν τὰ καθ' ἑαυτοῦς,
   τὴν ἐπιτροπήν περὶ αὐτῶν
   δοῦναι 726. 56.
 ἐπιτρέχειν 156. 26.
 ἐπιτυγχάνειν an dativo iungi
   possit 193. 87.
 ἐπιτυχής 326. 89.
 ἐπιγάνεια deorum 29. 68. cu-
   tis 196. 74.
 ἐπιφανής de diis 116. 32.
   ἐπιφανέστατος θεός 24. 72.
 ἐπιφορά II. 233. 12.
 ἐπιφώσκειν 556. 75.
 ἐπίχειρα 625. 17.
 ἐπιχειρεῖν εἰς 704. 39.
 ἐπιχωριάζειν 198. 79.
 ἐποκέλλειν 36. 15.
 ἐπτά. τὰ ἐπτά θεάματα, ἔργα
   72. 18. οἱ ἐπὶ Θήβας 245.
   13.
 ἐπώνυμος 23. 57. 313. 36.
 Ἐπωπὶς Ceres II. 545. 14.
 ἐπωτίδες II. 251. 42.
 Ἐρβησσίνοι 644. 33.
 Ἐρβησσός, Ἐρβησσίνος 703.
   59.

- Ἐρβίτα, Ἐρβίτα 482. 90.
 ἐργάζεσθαι θάλατταν II. 593.
 27.
 ἐργασία 90. 48.
 ἔργα πολεμικά 262. 99.
 ἔργα metalla 504. 23.
 ἔργῳ πείραν λαμβάνειν 439.
 8.
 ἔρειδεν. ἠρεῖσθαι 56. 8. ἠρει-
 σμένος 258. 46.
 ἔρμιον 350. 93.
 Ἐρμείας s. Ἐρμίας Atarnei
 tyrannus II. 122. 49.
 Ἐρμιονίς II. 360. 49.
 ἔρυνθρά βῶλος 69. 9.
 ἔρυνθρά θάλαττα 23. 38. ita
 dictus Persicus sinus 125. 1.
 II. 395. 58.
 Ἐρυνθραί II. 364. 77.
 Ἐρυνζῖνος II. 60. 12.
 Ἐρυνμάνθιος 257. 8.
 ἔρχεσθαι εἰς ἑαυτόν 618. 89.
 ἔρωμένος amator II. 581. 98.
 ἔσθησις 250. 68.
 Ἐσπερίται 300. 88.
 Ἐσπέρον κέρας 237. 92.
 Ἐστία 384. 27.
 Ἐστία βουλαία 642. 43.
 Ἐστίαια II. 24. 34., postea
 Ὠρεός 25. 51.
 Ἐστιαῖος II. 25. 51.
 Ἐστιαῖωτις II. 25. 54.
 ἔσχαριον II. 471. 59.
 ἔσχατιαί II. 180. 32.
 ἔσχατογῆρος, ἔσχατογῆρος II.
 458. 98.
 ἔσχατως διακεῖσθαι, ἔχειν II.
 293. 45.
 ἔταιρικὴ ἵππος Alexandri II.
 187. 87.
 ἔταῖροι in exercitu Macedonum
 II. 334. 21.
 ἔταιρος et ἔτερος conf. 621.
 12. II. 334. 21.
 Ἐτεοκλῆς et Ἐτέοκλος 278.
 13.
 Ἐτεοκοῤῥητες 381. 89.
 ἔτερος et ἔταιρος conf. 621.
 12. II. 334. 21.
 ἔτι. τὸ ἔτι διώκειν II. 321.
 95.
 ἐτάζειν 248. 19.
 Ἐΰβατος 595. 81.
 Εὐβότας, Εὐβότας 595. 81.
 Εὐβουλεύς 388. 87.
 εὐγνώμων 558. 91.
 εὐδοκεῖν τι, ἐν τι II. 196.
 13.
 εὐεξία σώματος II. 116. 13.
 εὐεργετικός et εὐρετικός confu-
 sa 20. 30.
 εὐεργέτης 32. 60. titulus ho-
 minum bene meritorum pu-
 blicus 425. 20.
 Εὐεσπερίται 300. 88.
 εὐήθης 383. 70.
 εὐήμερεῖν II. 214. 98.
 εὐθερεῖν 323. 66.
 εὐθετος 360. 88.
 εὐθηνεῖν, εὐθηνία 323. 66.
 εὐθύ pro εὐθύς 126. 31.
 εὐθύς 177. 32. εὐθύς pro εὐ-
 θύ 126. 31.
 Εὔθια urbs Macedoniae II. 325.
 33.
 εὐχθυς 447. 91.
 εὐκληρεῖν, εὐκλήρομα 182. 63.
 εὐκλήρωμα II. 610. 26.
 εὐκόπως 192. 2.
 εὐλύτος 190. 30. 357. 70.
 εὐνοία τῇ τῶν πολιτῶν τηρεῖ-
 σθαι, δορυφορεῖσθαι II.
 153. 16.
 εὐπορεῖν cum accusativo 145.
 50.
 εὐπρεπής et εὐτρεπής conf. II.
 409. 40.
 εὐρετικός et εὐεργετικός con-
 fusa 20. 30.
 εὐρησιλογία 45. 66.
 εὐρησιλογία 45. 66.
 εὐροεῖν 156. 39.

- εὐροια II. 429. 75.
 Εὐρύηλος s. Εὐρύαλος Syra-
 cusarum II. 426. 22.
 Εὐρουμεναί urbes duae II. 386.
 93.
 εὐσθενεῖν 323. 66.
 εὐτεκνώτερος 318. 30.
 εὐτραπελία II. 453. 29.
 εὐτρεπής et εὐπρεπής conf. II.
 409. 40.
 εὕτυχος 58. 79.
 εὕτυχτος 58. 79.
 εὕτυχία βαρὺ φορτίον 564.
 84.
 εὐφνης 87. 13.
 εὐχαριστεῖν II. 430. 74.
 εὐχάριστος II. 279. 37.
 εὐχάριτος II. 279. 37.
 εὐχειρία 588. 83. in εὐχέριεα
 depravatam ibidem.
 ΕΥΨΥΧΙ in inscriptionibus
 sepulchralibus II. 463. 51.
 ἐφάμιλλος 222. 25.
 ἐφεδρος 222. 25. 293. 67.
 ἐφεδρεύειν 222. 25.
 ἐφιστάναι. ἐπιστῆσαι ἀντιμα-
 vertere II. 457. 49.
 ἐφοδία II. 407. 90.
 ἐφοδιάζειν 357. 85.
 ἔχειν de diis terrae alicuius
 tutelaribus II. 410. 10. de
 pondere i. q. ἔλκειν 424.
 99. ἔχειν εἰρήνην 544. 9.
 cum ἄγειν confusum ibidem.
 ἦ ποδῶν εἶχον II. 628. 66.
 ὡς εἶχε, ὡς εἶχον 132. 17.
 ἔχεσθαι τι II. 339. 74.
 ἐχθρὸς καὶ πρῶην 118. 4.
 ἐψᾶν, ἐψαῖν, ἔψειν 95. 29.
 ἐώρα, ἐωρεῖν II. 289. 51.
 Ζαρχαῖον ὄρος 127. 74.
 Ζειρωία II. 123. 71.
 Ζευγίπαι II. 399. 45.
 Ζεύς. Διὸς σωτήρος poculum
 249. 29.
 ζητεῖν. ζήτηει et ἐζητει conf.
 322. 10.
 Ζιβόιτης II. 364. 69. Nico-
 mediae conditor ibid.
 ζιβύρη II. 279. 2.
 ζῦθος 41. 83. 248. 99. 350.
 87.
 ζωγορίας II. 502. 80. 510.
 53.
 ζῶον statua 111. 53.
 ἦ et ἦν terminatio accusativi
 nominum in ἦς 600. 10.
 ἠβηδόν 222. 10.
 ἠγεμονία II. 632. 66.
 ἐφ' ἠγεμονίας τεταγμένος II.
 430. 96.
 Ἡγησίας archon II. 249. 56.
 ἠθμός, ἠθμός 351. 36.
 ἠθολόγοι II. 453. 10.
 Ἡσιονεύς 314. 55.
 ἦλ Saturnus 143. 85.
 Ἡλεκτρούων, ἕωνος, ὄωνος 302.
 69.
 ἠλικία aetas militaris 351. 40.
 ἡμερος δίαίτα, τροφή 20. 36.
 ἡμεροὶ ταῦροι 201. 3.
 ἡμιόλιαι II. 130. 88.
 Ἡμιχαῖροι Siciliae II. 505.
 11.
 ἠνίοχος 527. 63.
 Ἡραία II. 33. 22.
 Ἡράκλεια λουτρά 268. 80.
 Ἡράκλειον Atticae 417. 78.
 Ἡριδανός et Ῥοδανός conf.
 347. 72.
 Ἡριππίδας 672. 54. II. 22.
 29.
 ἠρωικαὶ τιμαί 148. 69.
 ἠρωικῶς 157. 60.
 Ἡσιονεύς 314. 55.
 ἠσυχίαν ἄγειν, ἔχειν II. 75.
 26.
 Θαλαμηγός 96. 63.
 Θαλασσία πορφύρα, Θαλασσίη
 βάψις 238. 25.

- Θάλατταν ζυγάζεσθαι, ἢ κατὰ
 Θάλατταν ἐργασία 651. 94.
 Θάλαττα ἢ ἐντὸς s. ἔσω, s.
 καθ' ἡμᾶς 264. 7.
 Θάλαττα ἢ μεγάλη 223. 67.
 Θαμουνηνοί 212. 68.
 Θαμύρας 236. 49.
 Θάμυρις, Θαμύρας 228. 83.
 Θάνατος. τὴν ἐπὶ θανάτῳ
 ἄγεσθαι II. 307. 78.
 Θάπτειν comburere 223. 42.
 Θαρρήειν. τεθαρρήκότης, τε-
 θαρρήκως 703. 99.
 Θάρσος et θάρσος 352. 76.
 II. 35. 43.
 Θεμέλιός 382. 50.
 Θεμελιοῦν II. 3. 21.
 Θεμῖς 384. 14. de oraculis 384.
 17.
 Θεμιστεύειν 384. 17.
 Θεομαχεῖν 696. 16. Θεομαχία
 699. 91.
 Θεὸς Apollo 451. 55. *divus*
 526. 37. νῆ τῷ θεῷ 34.
 40. Θεοὶ *statuae deorum*
 701. 7.
 Θεραπεία 76. 43. II. 188. 31.
 Θερεία 191. 83.
 Θερινός et χειμερινός *conf.*
 548. 90.
 Θεσσαλός II. 112. 28.
 Θεωρός 297. 34. II. 40. 81.
 Θῆβαι et Ἀθῆναι *conf.* 311.
 48.
 Θηβαῖοι et Ἀθηναῖοι *conf.*
 407. 91. 476. 60.
 Θῆρα, θηρᾶσθαι *metaphorice*
 II. 453. 3.
 Θηρίον de animalibus venenatis
 202. 45.
 Θηριπίδας II. 25. 54.
 Θησαυριζόμενος φθόνος et *sim.*
 Θησαυρὸς κακῶν II. 431.
 8.
 Θιβρός 670. 78.
 Θίβρων 670. 78. 717. 48. II.
 245. 84.
 Τιμβρός 670. 78.
 Τιμβρων 670. 78.
 Θοίνων II. 495. 17.
 Θορνβεῖν 83. 43.
 Θούριον, Θούριοι 484. 80.
Thurinorum seditio civilis
 485. 89.
 Θράσος et θάρσος 352. 76. II.
 35. 43.
 Θρασύβουλος et Θράσυλλος
conf. 591. 19.
 Θράσυλλος et Θρασύβουλος
conf. 591. 19.
 Θραῦμα et θραῦσμα 182. 73.
 Θράμβος 250. 99.
 Θρονησιμός II. 595. 97.
 Θύβαρῶα 704. 20.
 Θύειν et ἐντέμνειν vel ἐναγί-
 ζειν *quomodo differant* 247.
 32.
 Θύμβραρα 704. 20.
 Θύμβριον 704. 20.
 Θυμομαχεῖν II. 134. 54.
 Θυμῶ μάχεσθαι et *sim.* II.
 236. 60.
 Θύος 368. 55.
 Θύρα. ἐπὶ θύρας φοιτᾶν 660.
 9.
 Θυραῖαι 508. 4.
 Θυρέα 508. 4.
 Θυριεῖς II. 370. 83.
 Θυσία et οὐσία *conf.* 267. 11.
 Θωράκια 682. 30. II. 194. 14.
 229. 18.
 Θωράκια elephantorum 131. 53.
 Θῶραξ elephanti II. 229. 18.
 Θώραξ 671. 95.
 Ἰαλυσός, Ἰηλυσός 376. 2.
 Ἰάσιος 370. 25.
 Ἰασίων et Ἰάσων *conf.* 370.
 60.
 Ἰασος, Ἰασσος II. 377. 25.
 Ἰάσων et Ἰασίων *conf.* 370. 60.

- ἰατρεῖον ψυχῆς 58. 87.
 Ἰαῶ 105. 347.
 Ἰβηρος II. 511. 80.
 ἰδέα 219. 78.
 ἰδία et διά confusa II. 466. 20.
 ἰδία σωτηρίαν πορίζεσθαι II.
 116. 48.
 ἰδιόξενος 545. 35. II. 151. 55.
 ἰδιοπραγεῖν II. 294. 89.
 ἰδία συμβόλαια II. 145. 48.
 ἰδιωτικά συμβόλαια II. 145.
 48.
 ἰδρῶς serpentum II. 240. 33.
 ἐφ' ἰκανόν, ἐφ' ἰκανόν τόπον,
 διάστημα 623. 97.
 Ἰέρα 335. 31.
 ἰερεὺς i. q. ἀρχιερεὺς II. 525.
 48.
 ἰερεὺς 68. 82.
 ἱερογραμματεῖς Aegyptiorum
 20. 26.
 ἱερομνήμονες Amphictyonum II.
 99. 92.
 Ἰερὸν in ora Ponti Asiatica
 292. 20. II. 376. 47.
 ἱεροποιοί 33. 94.
 ἱερὸς λόγος Carthaginiensium
 II. 143. 61.
 ἱεροσκοπία II. 533. 39.
 Ἰηλυσός 303. 75. 600. 35.
 ἰκέτης et οἰκέτης conf. 365.
 6.
 Ἰλεως de diis 270. 51.
 Ἰλιεῖς 274. 50.
 Ἰλη II. 184. 19. Ἰλη βασιλική
 Alexandri II. 204. 81.
 ἱμάτιον 283. 8.
 Ἰμίλκας, Ἰμίλκων 419. 46.
 Ἰμίλκων 681. 59.
 Ἰναρῶς 75. 17.
 Ἰοκλῆς 313. 22.
 Ἰολάειοι 274. 50.
 Ἰολαεῖον 274. 35.
 Ἰολαῖον 274. 35.
 Ἰόνιον, Ἰώνιον πέλαγος II.
 13. 51.
 ἰπνίτης panis 187. 18.
 ἰπνος 187. 18.
 ἰππαγωγοί 406. 48.
 Ἰππακροῖνοι, Ἰππακροῖται II.
 567. 27.
 ἰππηγοὶ ναῦς II. 465. 44.
 ἵππος, ἡ 261. 74. ἀπὸ ἵππου
 ἀκοντιζεῖν et sim. 122. 79.
 Ἰππου ἄκρα. eius situs II.
 447. 2. 567. 27.
 Ἰρις Hibernia 355. 81.
 Ἰσεία 18. 62.
 ἰσθμὸς pro πορθμὸς 511. 36.
 ἴσος cum genitivo II. 338. 23.
 ἴσα adverbialiter 95. 43. II.
 555. 69.
 Ἰστημι. ἴστηκέναι consistere
 584. 89.
 Ἰστιαιεῖς, Ἰστιεῖς 414. 33.
 ἱστορικὴ πραγματεία II. 407.
 34.
 Ἰταλιώτης 483. 29.
 Ἰφικλῆς et Ἰφικλος 278. 13.
 ἰφικρατίδες II. 36. 3.
 Ἰφιμέδεια, Ἰφιμέδη 371. 95.
 Κάβαλα II. 15. 62.
 Καδμεία νίκη 412. 54. II.
 495. 6.
 Καδούσιοι, Καδδούσιοι 115.
 85.
 καθαιρίζειν 269. 12.
 Καθαῖοι II. 231. 1.
 καθαιρεῖν γῆν et sim. 28. 39.
 καθιππάζεσθαι 631. 1.
 καθίζειν 185. 1.
 καθίστασθαι in pugnam de-
 scendere 351. 50.
 καθίστασθαι εἰς πόλεμον II.
 77. 33.
 καὶ ab sequenti κατὰ absor-
 ptum II. 232. 45. vim habet
 pronominis relativi 318. 43.
 II. 276. 92.
 καὶ γὰρ et καὶ γὰρ καὶ II. 188.
 21.
 καὶ ταῦτα 325. 57.

- Και'της portus* 300. 81.
καινός et κενός conf. 216. 70.
καιρίος, καιρία πληγή 262.
 95. 552. 79.
καιροσκοπεῖν 558. 97.
καιροτηρεῖν 558. 97.
καιροφυλακεῖν, καιροφυλακτεῖν
 558. 97.
κακοπαθεῖν πολλά 586. 38.
Κάλας II. 165. 68.
Καλή ἀκτῆ, Κυλακτῆ 482.
 87.
Κάλλαι II. 165. 68.
Κάλλας Macedo II. 344. 33.
Καλλατιανοί II. 315. 81. vi-
 tiose *Καλλαντιανοί dicuntur*
 II. 375. 14.
Κάλλης 528. 33.
Καλλίας s. Καλλέας archon II.
 22. 39.
καλὰ ἔργα fortia facta 533.
 74.
καλτίκιον, κάλτιον II. 625. 52.
Καλχηδόμοι 477. 89.
Κάλως 319. 96.
κάμαξ II. 644. 36.
Καμαριναῖος 611. 27.
Κάμειρος, Κάμρος 376. 2.
κάμπη 241. 64.
κάμπτεν Μαλέαν et sim. 592.
 53.
Καμπύλος fluvius II. 370. 73.
κάνδης II. 220. 79.
Κάνη, Κάναι 620. 87.
κανθαρίδες II. 495. 81.
Κανόσιοι II. 324. 2.
καραδοκεῖν 405. 4.
Καρίνη II. 487. 67.
κάρκινοι tormentorum genus II.
 458. 75.
κάρνον, κάρνυξ 353. 7.
Κάρρῳ II. 388. 69.
Κάρρων κῶμαι II. 246. 27.
Καρρηδονιακός 575. 12.
Καρρηδονικός 575. 12.
Καρῶν κῶμαι II. 326. 86.
Καρῶν ποταμοί II. 381. 93.
Κάσπαι πύλαι 115. 89.
Κάσσανδρος, Κάσανδρος II.
 253. 63. *Κάσσανδρος et*
Ἄσανδρος conf. II. 365. 32.
Κασσωπία, Κασωπία II. 386.
 84.
κατά cum accusativo circum-
locutio genitivi 648. 39. ἢ
κατὰ τὸ σῶμα ῥώμη pro ἢ
τοῦ σώματος 259. 75. *καθ'*
αὐτόν 598. 56. *κατὰ βάθος*
 359. 59. *κατ' ὀλίγους* 464.
 50. *κατὰ πόλιν* II. 31. 65.
 379. 31. *κατὰ ῥοῦν, κατὰ*
ποταμὸν πλεῖν 200. 59. *κατὰ*
τρόπον 239. 93.
καταβαίνειν de oratore II. 147.
 25.
καταβαλεῖν II. 70. 97. *cum*
καταλαβεῖν conf. 585. 28.
 II. 70. 97.
κατάβασις 661. 52.
κατάγειν de navibus captivis II.
 464. 8. *κατάγεσθαι* 290.
 23.
καταγέμειν 365. 20.
καταγινώσκειν θάνατόν τινος,
κατὰ τινος II. 303. 65.
καταγωγή 333. 45.
καταγωγή 333. 45.
καταδουλοῦσθαι 273. 80.
καταδυναστεύειν 599. 2.
καταδῦσαι et καταλῦσαι conf.
 426. 52.
καταθαρήεῖν II. 28. 22.
κατακομιστής 456. 7.
κατακόπτειν II. 32. 4.
κατακράτος, κατατάχος et sim.
iunctim scripta II. 498. 97.
καταλαβεῖν et καταβαλεῖν conf.
 585. 28. II. 70. 97.
κατάλογος 468. 36.
καταλύειν 535. 43. 720. 95.
καταλῦσαι et καταδῦσαι conf.
 426. 52. 681. 72.

- κατανοεῖν 384. 97.
καταντᾶν 295. 87. 466. 46.
κατανύειν 720. 95.
καταξαίνειν 360. 3. II. 599.
24.
καταπάττειν. καταπάττεσθαι
πηλῶ 83. 37.
καταπέλικόν 675. 90.
καταπίνεσθαι II. 273. 30. κα-
ταποθῆναι et καταποντι-
σθῆναι confusa ibidem.
καταπίπτειν ταῖς ψυχαῖς II.
412. 15.
τὰ καταπληκτικά 129. 62.
καταπληκτικῶς 362. 91.
καταπλήττειν, καταπλήττε-
σθαι 203. 17.
καταποικίλλεσθαι cum accu-
sativo 56. 12.
καταπολεμεῖν et καταπονεῖν
conf. II. 70. 83.
καταπονεῖν 585. 2. 622. 83.
II. 70. 83. cum καταπολεμεῖν
conf. ibid.
καταπονεῖσθαι 721. 23.
καταποντίζειν II. 273. 30. κα-
ταποντισθῆναι et καταπο-
θῆναι conf. ibidem.
καταποντισμός II. 109. 75.
καταποντοῦν 727. 88.
καταπροτερεῖν II. 184. 43.
καταπτῆσσειν 507. 50.
καταπώγων 251. 7.
καταρῥάκτης II. 235. 97.
καταρῥίπτειν δόξαν et sim.
559. 19.
κατάρρυντος 150. 185.
καταρτύνειν II. 399. 39.
κατασκαφή II. 72. 20.
κατασκευάζειν 55. 80. pro ἐπι-
σκευάζειν dictum 577. 20.
conf. cum ἐπισκευάζειν ibi-
dem.
κατασκευάζεσθαι 728. 82.
κατασκήπτειν 239. 74.
καταστέφειν 168. 74. II. 582.
52. cum καταστρέφειν conf.
ibidem.
καταστρατηγεῖν τινα 437. 87.
καταστρέφειν et καταστέφειν
conf. II. 582. 52.
καταταχεῖν 698. 31.
κατατίθεσθαι χάριν et sim.
247. 47.
κατατολμᾶν 175. 6. II. 28.
22.
κατατραυματίζειν II. 21. 48.
κατατρέχειν 156. 26.
καταπεφρονηκότως II. 388. 9.
καταχωρίζειν 36. 29. εἰς 635.
70.
κατέλεεῖν 296. 95.
κατέλευσις 531. 68.
κατέξανίστασθαι II. 175. 84.
(in Synesii loco scribe
κατέξανέστη).
κατεπείγειν 39. 26. οὐ κατεπεί-
γει. οὐδὲν κατεπείγει 136.
42.
κατεργάζεσθαι 186. 22.
κατέχειν τινός 536. 19.
κατισχνεῖν 82. 10.
κάτω. οἱ κάτω et sim. 58. 90.
οἱ κάτω θεοί 103. 74.
Καυλωνία 721. 6.
Καῦστροῖον πεδίον 703. 73.
Κεβροηνία 672. 42.
Κεγχρεαί, Κεγχροεαί 416. 29.
Κεγχρεύς 316. 54.
κεδρέα 102. 26.
Κεδρωσία 184. 37. II. 223. 4.
κεῖσθαι ἐν 6. 16.
Κεκουφάλεια, Κεκουφαλία 463.
19.
κελεύειν rogare 305. 65.
κελευστής II. 444. 22.
Κελτοί qui 355. 67.
κενὰ τοῦ πολέμου II. 227. 9.
κενός et καινός conf. 216. 70.
Κεντόριπα II. 448. 52.
Κεντοριπίνοι II. 316. 13. 397.
48.

- τὸ κέντρον ἐγκαταλείπειν 505.
 61.
 κεραῖαι 604. 85. II. 193. 19.
 κέρας de montibus 235. 18.
 κέρας et κεράτιον tibia II.
 577. 33.
 κεράστης 218. 43.
 Κέρατα 592. 73.
 Κερύνεια II. 40. 62. Κερύνεια,
 Κερυνία II. 363. 24. Κερυ-
 νία nomen saepe corruptum
 II. 440. 70.
 Κεφαληγία, Κεφαλληνία 402.
 51. 468. 49.
 Κεφαλοίδιον, Κεφαλούδιον
 686. 32.
 κηδεστής 645. 77.
 Κηναῖον ἀκρωτήριον 283. 5.
 Κῆποι, Κῆπος urbs Bospori
 II. 422. 59.
 κῆπος similia 201. 96.
 κῆτος et κύτος conf. 185. 12.
 Κημισόδωρος archon II. 257.
 31.
 Κημισός, Κημισσός II. 110.
 34.
 κιβώριον 40. 69.
 κίκι 41. 86.
 κινδυνεύειν τῇ πατρίδι 513.
 34.
 κίνδυνος 409. 74. proelium
 722. 53. II. 182. 42.
 κινεῖν νόμους et sim. 107.
 98.
 κισσηρώδης 48. 73.
 Κλειδίη 372. 41.
 Κλεοδαῖος II. 637. 2.
 κληματίδες 552. 92.
 Κληροῖ 580. 73.
 κληρουχία Atheniensium II.
 20. 15.
 κλίνειν. κεκλίσθαι πρὸς 20.
 50. 165. 71.
 κλίνη. σκηρῆ ἔξηκοντάκλινος
 et sim. II. 146. 75.
 Κλονίος 312. 83.
 Vol. II.
- Κρυδία 379. 14.
 Κρωσός, Κρωσσός II. 131.
 81.
 Κρύγκτιος, Κρίγκτιος 530. 36.
 κοινοπραγία II. 10. 7.
 κοινός Ἐρυθρῆς 391. 92.
 Κοῖνος II. 207. 59.
 Κοίντιος, Κόιντος 530. 36.
 κοινωρεῖν μετὰ τινος 525. 71.
 Κοῖος Latonae pater 384. 1.
 κοίτη alveus fluminis 132. 74.
 κοιτών, κοιτωνίτης II. 558.
 80.
 κοιτωνίτης 456. 7.
 κολοβοὶ Aethiopes 198. 73.
 κολοσσικός 55. 63.
 κομίζεσθαι 702. 39.
 κοντιωτὰ πλοῖα II. 460. 89.
 κοπεύς 42. 40.
 Κοπράτης fluvius II. 331. 69.
 κόρακες obsidendi instrumen-
 tum II. 194. 14.
 Κόρεια 333. 45.
 Κορησσός, Κορισσός 718. 49.
 Κόρκυρα 316. 47.
 Κορκυραῖος 475. 28.
 κορμός 121. 37.
 κόρσειον 13. 79.
 Κορύδαλος, Κορύδαλλος 303.
 9.
 Κορυθαῖς 279. 39.
 Κορυνήτης 303. 89.
 κορυφή et ὄροφή confusa 111.
 53.
 Κορώνεια et Χαιρώνεια conf.
 482. 69. II. 43. 18.
 κόσμος coelum 225. 41.
 Κοσσαῖοι II. 206. 66.
 Κοτύωρα 666. 88.
 Κούινδα II. 303. 69.
 Κούρεια 333. 45.
 κοχλίας 40. 57.
 Κραταῖος 671. 21.
 Κρατέας, Κρατεύας 671. 21.
 Κρατερός 671. 21.
 κρεωπώλιον 493. 51.
 37

- Κρηνίδες* II. 84. 38., quando
 Datus dicta II. 88. 46.
Κρήσιος 393. 9.
Κρητικὸν τόξον 390. 79.
Κρητῶν πόλις II. 290. 93.
 ἐκ κριθῆς πόμα 24. 64.
Κριμισσός II. 319. 7.
κρίνειν τὸν πόλεμον 535. 49.
κρίνεσθαι μάχη 535. 49.
κρίσις πολέμου 553. 32.
Κροζίνας 640. 65.
Κροκοδείλων sc. πόλις 100.
 27. *Κροκοδείλων πόλις* 100.
 27.
Κρομμυών 303. 97. 523. 11.
Κρόνια 230. 66.
Κρόνιον II. 15. 95. 63. 52.
Κρόνος 383. 63.
Κρότων an dicta Cortona II.
 431. 76.
κρύβειν 220. 1.
κρύσταλλος 163. 15.
κτηριατικοί II. 264. 72.
κτηνοτροφεῖν 85. 29.
κτῆσις et *κτίσις* conf. 103.
 81.
κτιζέειν νήσους 396. 3.
κτίσις et *κτῆσις* conf. 103.
 81.
κυβερνήτης 676. 43.
κυβεύειν, ἐκκυβεύειν, ἐναπο-
κυβεύειν II. 142. 92.
Κυθέρεια 393. 3.
Κύνδα II. 303. 69. 361. 37.
Κύντιος, Κύντος 530. 36.
κυκλεῖν 3. 23.
κυκλοῦσθαι 268. 77.
Κυλλήνη Eleorum navale II.
 369. 17.
κυνῆ 21. 71.
κυνηγεῖν 280. 75.
Κύντιος, Κύντος 530. 36.
Κυνώ 100. 27.
Κυπαρισσία II. 63. 52.
οἱ Κύριοι 664. 11.
- κύριος* deus 76. 48. *κύριοι τό-*
ποι corporis 170. 83.
τὰ κυριώτατα 65. 47. II. 453.
 17.
κυρταί 356. 28.
κύτος 185. 12. 189. 92. cum
κῆτος conf. 185. 12.
κύτος et *σκῆτος* conf. 189. 92.
Κύτωρον 666. 88.
Κυρχεύς 316. 54.
Κύψελος II. 635. 44.
κύων i. e. Sirius 22. 6.
κωθωνίζεσθαι, κωθωνισμός,
κωθωνιστήριον 345. 38.
κωμασίαι Aegyptiorum 177.
 30.
Κῶσι de Ceis 325. 23.
κώπη molae manubrium 183.
 89.
Κῶς. Κῶ et *Κῶν* II. 180.
 14. 371. 25.
Κῶς de insula Ceo 325. 23.
κωφή ἐρημία 207. 92. *κωφὸν*
κύμα, βέλος, κωφὸς ἄνεμος
 219. 68.
Λαιανίτης κόλπος 210. 1.
Λακεδαιμόνιοι Diodoro etiam
socii Lacedaemoniorum 533.
 45.
λακίς 698. 41.
Λάκιον 644. 17.
λαμβάνειν conicere 224. 53.
λαβεῖν καιρόν 185. 3. *λη-*
φθῆναι et *λειφθῆναι* con-
 fusa 138. 63. 456. 73.
 693. 58. II. 65. 78.
λαμπαδέεσθαι II. 410. 13.
λαμπρός de vestibus 101. 94.
λαός et *ἄλλος* conf. 336. 58.
Λάπηθος II. 363. 24.
Λαρανδεύς, Λαρανδαῖος II.
 275. 91.
Λασιών 652. 45. II. 62. 33.
λατομεῖν 361. 50.
Λατομίαι Africae II. 410. 1.

- Λατώ* 100. 27.
λαῦρος II. 537. 75.
λέγειν aut simile verbum post
κῆρυξ omissum 726. 74. *λέ-
 γειν εἰς τι* 442. 22. *πρός τι*
 719. 25.
λεία pecudes II. 334. 1.
λείπειν cum numeralibus 553.
 20. *λείπεσθαι μάχη* 456.
 73. *ἐν μάχη* II. 421. 85.
λειφθεῖς et *ληφθεῖς* per-
 mutata 456. 73. *λειφθῆναι*
 et *ληφθῆναι* confusa 138.
 63. 693. 58. II. 65. 78.
Λεοννάτος II. 187. 2.
Λεόντων πόλις 95. 23.
λεπτός. κατὰ λεπτόν 655. 67.
λεπτοουργεῖν, λεπτοουργός II.
 250. 32.
Λέσβος urbs Lesbi II. 181.
 75.
Λεύκη II. 16. 41.
Λεύκιος 536. 6.
λευκὸν τεῖχος 460. 78.
Λευκὸς Τύνης et *Τύνης* an
 idem oppidum II. 411. 78.
Λεύκοφρος 398. 89.
Λέχμιον 712. 14.
Λεὼ κόραι II. 171. 65.
λεωπετρία 185. 93.
λῆμα 170. 91. conf. cum *λῆμ-
 μα* ibidem.
λῆμμα 170. 91. conf. cum
λῆμα ibidem.
Λιβοφοίνιζες II. 447. 11.
λίθαια 55. 75.
λίθοι πολυτελεῖς 38. 7.
λιθοφόροι naves 604. 85.
Λιλυβαίτης, Λιλυβαίτης II.
 534. 84.
Λιλυβαῖος II. 508. 57.
λίτρα quantum valuerit 424.
 99.
λογάδες Argivorum 534. 9.
Λογγώνη Siciliae II. 508. 70.
λογίζεσθαι quomodo construa-
 tur 462. 93.
οἱ λόγιοι 116. 35.
λόγω μὲν, sequente et omissio
ἔργω δὲ 434. 57. *λόγω μὲν*
— τῇ δὲ ἀληθείᾳ 574. 80.
*λοιμικὴ κατάστασις, περίστα-
 σις, διάθεσις* 398. 63.
Λούκιοι 536. 6.
λόφος mons II. 501. 98.
λύγδος 164. 52.
Λυγκιστής vel *Λυγκηστής*
Alexander II. 182. 32.
Λύκος fluvius II. 145. 27.
Λύκτος, Λύκτιοι II. 131.
 17.
Λυκώ 100. 27.
λυμεών 167. 70.
Λύττος, Λύττιοι II. 131.
 17.
Λυχνίτις II. 87. 9.
λύχνων ἀραι II. 341. 66.
Λώρημα 707. 82. II. 465.
 26.
μὰ Δία, μὰ Δία μὲν, μὰ Δία
μὲν οὖν II. 72. 88.
μαγίς 191. 61.
Μαζύρη 584. 60.
Μαιδική II. 580. 72.
Μακάρων νῆσοι 398. 68.
Μακεδονία ἡ πρώτη, δευτέρα
 II. 644. 17., 18.
Μάκελλα urbs Siciliae II. 502.
 52.
Μάκρονες iidem et *Σάννοι,*
Τζάννοι, Τζάνοι dicti 664.
 24.
Μαλέα 415. 78.
Μαλιεῖς II. 69. 60.
Μαλιεύς urbs II. 265. 14.
Μάλλιος Graecis dictus Man-
 lius 720. 87. II. 43. 85.
μᾶλλον ante ἢ omissum 412.
 28.
Μαλόν Cypri oppidum 479.
 76.

- Μαρμερίνη Π. 493. 6.
 Μαραθῆνοι Π. 593. 14.
 Μαρανεῖς 210. 82.
 Μαργαῖται Π. 63. 52.
 Μαργάλαι Π. 63. 52.
 Μάρανα Π. 63. 52.
 Μάρδοι Π. 219. 20.
 Μάριον urbs Cypri 479. 76.
 Μάροκιον πεδῖον 731. 80.
 Μαρμαρεῖς Π. 180. 33.
 Μάσσυγα, Μάσσοαζα Π. 158.
     90.
 μαστήρ 334. 72.
 μαστός collis 212. 93.
 Μεγαβάξης 413. 58.
 Μεγαβάτης 413. 58.
 μεγαλεπήβολος 22. 15. 120.
     97. Π. 54. 24. 262. 57.
 μεγαλεπίβολος 22. 15. 120.
     97. Π. 54. 24. 262. 57.
 μεγαλεπίβουλος Π. 262. 57.
 Μεγάλη πόλις Africae Π. 411.
     49.
 μέδιμος omissum 703. 79.
 μεθίστασθαι 24. 70. 283.
     43.
 μεθύειν ex Π. 96. 49.
 Μέθυμνα 397. 42.
 Μεθώνη 523. 15.
 μελαμβόρειος ventus Π. 192.
     19.
 μέλι μαινόμειον 665. 38.
 Μελιταία, Μελίτεια Π. 268.
     61.
 μέλλω cum futuro 221. 49.
 μὲν — δέ 17. 47. μὲν ubi μὲν
     οὖν exspectes 681. 47.
 μέριμα 189. 3.
 μέριμις 189. 3.
 μεσολαβεῖν 404. 58.
 μεσονύκτιον Π. 199. 61. 442.
     27.
 μεσονύκτιος Π. 442. 47.
 μεσπύργια Π. 178. 2.
 μέσος. ἐν μέσῳ Π. 197. 60.
 Μεσσήνη regio Π. 499. 19.
 Μεστικόν urbs Π. 643. 2.
 μετ' ὀλίγον et μετ' ὀλίγων
     conf. Π. 240. 22.
 μετὰ τρίτον ἔτος i. q. τρίτῳ
     ἔτει 130. 86.
 μετὰ δέ 627. 78.
 μετακληθῆναι 139. 5.
 μεταλαβεῖν τι 185. 3.
 μετάλλειον Π. 527. 40.
 μέταλλα cuniculi Π. 474. 93.
 μεταμέλεσθαι τινι, ἐπὶ τινι Π.
     397. 31. μεταμέλεσθαι τινι
     Π. 11. 63.
 μεταμφιάσασθαι Π. 90. 48.
 Μεταπόντιον Π. 134. 66.
 μεταπύργια Π. 178. 2.
 μετατίθεσθαι cum genitivo Π.
     105. 95.
 μετεωρίζεσθαι τινι et ἐπὶ τινι
     436. 25.
 μέτοιχοι Attici 437. 2. μέτοι-
     χοι Athenis militabant 620.
     27.
 Μηδεία pro Μηδία 658. 71.
 Μηδόκος 627. 9. 714. 88.
 μηθεῖς 557. 63.
 μῆκος i. q. βάθος 658. 82.
 Μηκύβερνα 532. 38.
 Μηλιεῖς Π. 69. 60.
 Μήλιοι et Μιλήσιοι conf. 405.
     92.
 μῆλα oves 272. 38. μῆλα
     arbuti fructus 383. 90.
 μηλόβοτος 43. 75.
 Μητέρες 323. 43.
 μητρόπολις 5. 65.
 Μήρονες 276. 18.
 μυγάδες 694. 25.
 Μιθρίνης Π. 176. 13.
 Μιθροβαρζάνης Π. 175. 88.
 Μιθροβουζάνης Π. 175. 88.
 Μιζίνας s. Μιζίννας Olympio-
     nices Π. 249. 56.
 Μιζίων archon 652. 11.
 Μίκυθος Π. 550. 88.
 Μίκων archon 652. 11.

- Μιλῆσιοι et Μήλιοι et Μη-
 λιαῖς* conf. 405. 92.
Μιναῖοι 209. 80.
Μινναῖοι 209. 80.
Μινδυρίδης II. 550. 88.
Μινύειος 264. 16.
Μίνωαι 399. 26.
μισθαποδοσία II. 138. 3.
μισθοδοτεῖν II. 138. 3.
μισθοφορά et μισθοφορία II.
 125. 95. 297. 18.
μισοπονηρεῖν II. 153. 49.
Μιτωλήνη 223. 78.
μόγισ 159. 69. 698. 36.
μόγισ et μόλις 666. 6. II.
 108. 49. *μόγισ et μόλις*
 conf. 256. 74.
μοῖρα i. q. *μόρα* II. 26. 10.
Μοῖρις 61. 86.
μοιχῶν τὴν θάλατταν 602.
 28.
μολιβοῦς 124. 74.
μόλις 159. 69. *μόλις et μόγισ*
 666. 6. II. 108. 49. *μόλις*
et μόγισ conf. 256. 74.
μόλυβος 124. 74.
Μολύκρια, Μολυκρία 519.
 25.
*μονομαχίαι principum pro exer-
 citibus* 302. 45.
μόνον sequente ἀλλὰ omissum
 7. 73.
μόρα et μοῖρα II. 26. 10.
*Μοργάντιον, Μοργαντίνα,
 Μοργαντίνον* 702. 54.
Μοριχίδης 496. 93.
μόσσυνες 666. 73.
μόσχοι σιτευτοί 82. 91.
μοσχοσφραγισταί Aegyptiorum
 81. 80.
Μοῦσαι. nominis origo 253.
 3.
Μουσηγέτης Apollo 22. 96.
μούσουργοί mulieres II. 216.
 80.
μυγμός II. 168. 34.
μυζάριον 40. 79.
Μυδὸς ὄρμος 205. 8.
Μυοῦς Syriae II. 389. 37.
μύρανα 185. 76.
μυριάνδρος 441. 92.
*μυριάδες cum alio substantivo
 per appositionem iunctum* II.
 363. 91.
οἱ μύριοι, Cyri copiae Graecae
 664. 11.
Μυριχίδης 496. 93.
Μύρκιον, Μύρκινος 526. 12.
Μῦς nomen pr. II. 424. 16.
*μυστήρια τὰ μικρὰ et τὰ ἐν
 Ἐλευσίῃ* 260. 36.
Μυτιλήνη 223. 78. 397. 42.
ναί· ἀλλὰ 561. 39.
ναός parva aedicula 18. 80.
portatilis II. 415. 79. *ναός*
et ἱερόν distincta 18. 80.
Νάπις 155. 89.
Νᾶρουξ 706. 44.
ναύαρχος II. 469. 52.
Ναύπακτος, ὁ, ἡ 519. 29.
ναυπήγιον II. 363. 2.
ναῦς. νῆες 130. 16.
Ναύτακα II. 158. 84.
Νέα πόλις Africae II. 418. 6.
alia 437. 17.
νεανικός 119. 55.
Νειλόπολις, Νειλούπολις 96.
 62.
Νειλοσκοπεῖον 44. 2.
Νειλῶα 44. 98.
Νεκτάνεβις, Νεκτανεβῶς II.
 34. 91. *Νεκτανεβῶς no-
 minis scriptura varians* II.
 75. 67.
νεκρία Odysseae 284. 67.
νεκρομαντεῖον, νεκρομάντιον
 267. 40.
Νεμαῖος, Νεμεαῖος, Νέμεος
 453. 42.
νεογενής 162. 64.
νεοπολίτης 644. 25.
Νέσος 281. 39.

- Νέστος* fl. nominis varia scriptura II. 643. 2.
νευροσπαστεῖν II. 606. 67.
νέρος multitudo 195. 46.
νεώσοικοι 676. 19.
νῆ Δία ἀλλὰ 561. 39.
Νηΐθ 16. 89.
νήπτης II. 578. 58.
νικᾶν μάχην, sequente etiam accusativo obiecti 424. 7.
νικᾶν στάδιον, ἄρμα 600. 25.
Νικήτης archon II. 189. 96.
Νικηφόριον II. 573. 24.
Νισύριοι 708. 20.
Νίτ 16. 89.
Νομαί 473. 64.
νομίζειν de consuetudine 634. 29. *νομίζειν* et *ὀνομάζειν* confusa 26. 72. 29. 63. 231. 15. 241. 1. *νομίζεσθαι* 33. 11. *θεόν* 241. 1.
νόμιμος 10. 49.
νομός 64. 96. an vox Aegyptia 84. 68.
νοσεῖν de civitate 469. 86.
Νότιον 597. 85.
νυμφίτζα 93. 48.
νῦν. οἱ νῦν ἄνθρωποι 254. 15.
Νύσα et *Νύσσα* 19. 96.
Νυσαεύς 240. 53. *Νυσαεῖς* 227. 55.
Νυσαῖος 227. 55. 240. 53.
Νυσαῖος Bacchus 31. 39.
Νύσσα et *Νύσα* 19. 96.
Ξένετος 677. 5.
ἐπὶ ξένια, ξενία 608. 90.
ξερολογεῖν 679. 99.
ξύλινοι καρποί 232. 60.
ξύστον II. 175. 57.
ξύστρα II. 201. 51.
ὁ μὲν. οἰκίαι αἱ μὲν pro *οἰκιῶν αἱ μὲν* 243. 67.
ὁ μὲν — ὅς δέ II. 309. 54.
ὀδαξᾶσθαι, ὀδάξασθαι, ὀδαξισμός, ὀδαξισμός 195. 71.
Ὀδίτης 282. 65.
ὀδοιδοκεῖν II. 601. 91.
οἰακλίεσθαι mundum dicitur deus II. 302. 78.
οἰκεῖος. ἢ οἰκεία 115. 6. *οἰκεῖος* cum genitivo 419. 89. 615. 49.
οἰκείως 168. 14.
οἰκέτης et *ἰκέτης* conf. 365. 6.
οἰκῆσαι et *οἰκίσαι* permutata 33. 80.
οἰκίσαι et *οἰκῆσαι* permutata 33. 80.
οἰκίσκος II. 550. 6.
οἰκόπεδον 382. 50.
οἶκος cavea 607. 73.
οἴκουρος II. 520. 37.
Οἰνιάδαι 511. 24.
οἰνωμένος 67. 46.
οἶνοποιία 232. 60.
οἶος. οὐχ οἶον — ἀλλὰ 186. 66.
οἶον et *οἶόν τε εἶναι* II. 17. 82.
οἰωνός II. 236. 25.
οἰανοσκοπία II. 533. 39.
Ὀκνος 109. 69.
ὀκτώ et *πεντήκοντα* conf. 600. 20.
ὀλίγος. ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον 216. 50.
ὀλολύζειν II. 90. 55.
ὄλος. τὰ ὄλα 62. 80. *τοῖς ὄλοις κινδυνεύειν, ἤττᾶσθαι* et sim. 175. 54. II. 333. 52. *τοῖς ὄλοις συντριβῆναι* 473. 75. *τοῖς ὄλοις ἐλαττοῦσθαι, ἤττᾶσθαι, σφάλλεσθαι* II. 268. 77. *πόλεμος, κίνδυνος, κρίσις περὶ τῶν ὄλων*

- Η. 488. 31. τῶν ὄλων sive
 περὶ τῶν ὄλων κρίσις Η.
 204. 56. ὄλον εἶναι ἐπὶ τιμῆ
 Η. 152. 97.
 Ὀλοφέρνης Η. 517. 95.
 Ὀλυμπιακός 243. 79.
 Ὀλυμπιακός, Ὀλυμπικός 106.
 67. 483. 44.
 Ὀλυμπιάδος ἔτει πρώτῳ an di-
 catur Η. 128. 98.
 Ὀλυμπίειον, Ὀλύμπιον 546.
 82. Η. 135. 12.
 Ὀλυμπικός, Ὀλυμπιακός 106.
 67. 483. 44.
 Ὀλύμπιον 546. 82.
 Ὀλύμπιον Syracusarum Η.
 146. 84.
 ὀμαιμος 280. 85.
 τὰ ὀμαλά Η. 268. 94.
 ὀμιλία 63. 91. 326. 95.
 ὀμοια adverbii loco 542. 1.
 ὀμοίως 542. 1.
 ὀμολογία 595. 73.
 ὀμότοιχος 58. 92.
 ὀμόψηφος Η. 45. 89.
 ὀμώνυμος Η. 153. 28. ὀμώ-
 νυμος ἡμέρα 630. 36.
 ὀμως Η. 444. 59.
 ὀνομαζέειν et νομιζέειν permut.
 26. 72. 29. 63. 231. 15.
 241. 1. εἷς τῶν Ἐρεχθιδῶν
 ὀνομαζόμενος 319. 73.
 ὀνειροπολεῖσθαι Η. 182. 37.
 Ὄξάθρης Η. 461. 63. 485.
 84.
 ὄξυβελεῖς Η. 140. 86. ὄξυ-
 βελεῖς καὶ καταπέλται Η.
 191. 90.
 ὄπερ 555. 73.
 ὄπλα arma corpus tegentia 658.
 29. ὄπλα ἀμυντήρια, σκε-
 पासτήρια 356. 35. ὄπλα
 clypei Η. 36. 93.
 ὄπου i. q. ἔστιν ὄπου 199. 20.
 Ὀποῦς Elidis 652. 47.
 ὄπως Η. 627. 55. cum infini-
 tivo 415. 80. Η. 408. 2.
 cum optativo et infinitivo
 597. 72.
 ὄρᾶν ἐπὶ προδοσίαν Η. 532.
 90.
 ὄργυια 291. 67.
 ὄρεία μήτηρ 227. 26.
 Ὀρεῖος 258. 52.
 ὄρικὸν ζεύγος 125. 8.
 ὄρμητήριον 680. 5.
 ὄρμιστηρία Η. 193. 9.
 ὄρνεῶν νῆσος 208. 37.
 Ὀρόντας, Ὀρόντης Η. 5. 67.
 Ὀροφέρνης Η. 517. 95.
 ὄροσφῆ et κορυφῆ confusa 111.
 53.
 ὄς μὲν sequente ὁ δὲ et ὄς δὲ
 praecedente ὁ μὲν 293. 85.
 ὄτε που 688. 17.
 ὄτι sequente infinitivo 615. 42.
 οὐ μὴν 615. 29.
 οὐχ ὄπως 68. 85.
 οὐδέποτε Η. 48. 41.
 οὐδεπώποτε Η. 48. 41.
 ΟΥΔΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ in
 inscriptionibus sepulcralibus
 Η. 463. 51.
 οὐθαίς 557. 63.
 Οὐτιέλλιος Η. 524. 10.
 οὐν omissum Η. 10. 46.
 Οὐολοῦσχοι 433. 2.
 Οὐρανία Cypri Η. 440. 70.
 Οὐρίατθος Η. 597. 9.
 οὐσία et θυσία conf. 267.
 11.
 Ὀφέλλας Η. 274. 72.
 Ὀφέλτας Η. 274. 72.
 ὀψωνιάζεσθαι Η. 622. 19.
 παιάν 553. 55.
 παιανίζεειν 554. 5. cum παιω-
 νίζεειν conf. ibid.
 παιῖδας et πέδας conf. 423. 38.
 παιδεία Η. 551. 51.

- παιωνίζεω 554. 5. cum παιωνίζεω conf. ibidem.
 παλάθαι II. 212. 59.
 Παλαιγάζα, παλαιὰ Γάζα II. 381. 28.
 παλαιός. Ὁρφεὺς ὁ παλαιός 103. 53. τὸ παλαιόν 103. 53.
 Παλαίτρος II. 363. 34.
 Παλάντιον, Παλλάντιον II. 49. 82.
 πάλιν coniungit res quae ad eandem sententiam confirmandam pertinent 561. 28.
 παλίντροπος II. 179. 98. 401. 74.
 παλιόροια τῆς τύχης II. 302. 74.
 Παλλάδες 56. 2.
 Παλλήγη Thraciae II. 315. 42. 357. 34.
 παλιώδης 219. 60.
 Παναθήναια 304. 45.
 πανοιζί 729. 92.
 πανοίκιος 346. 93. 729. 92.
 Πάνορμος, ὅ, ἡ II. 506. 39.
 Πάνορμον ibidem.
 πάνσδη 10. 66.
 αἱ πανταχόθεν δυνάμεις II. 173. 87.
 παντελής τροπή II. 16. 12.
 παρά et περί conf. 204. 66. 289. 2. 690. 95. παρά μισθόν, παρ' ὀλίγον 719. 10.
 παράβαλεῖν εἰς 16. 7. 181. 24.
 παραβάλλεσθαι 202. 58.
 παραβύτης 527. 63. II. 435. 93.
 παραβολή. ἐκ παραβολῆς 689. 84.
 παράβολος 285. 85. παράβολος πρῶξις II. 320. 58.
 παραγλύφειν 89. 93.
 παρηγκιστρωμένος II. 193. 76.
 παραγράφειν et περιγράφειν conf. 51. 13. II. 313. 73.
 παραθαροῦναι 621. 16.
 παράθεισις 224. 27. παράθεισις καρπῶν 151. 30.
 παραθεωρεῖσθαι II. 607. 95.
 παραιβύτης 527. 63.
 παραιρεῖσθαι II. 613. 99.
 παραιρησεσθαι 386. 98.
 Παραίτακα II. 314. 20.
 παραιτεῖσθαι 147. 31.
 παρακελεύεσθαι 280. 2. II. 298. 17.
 παρακόπτειν 89. 93.
 παρακινεῖν. παρακινητικῶς II. 556. 7.
 παρακρούεσθαι 35. 87. 295. 68.
 παραλλάττειν τόπον 193. 50.
 παραλύειν 629. 72.
 παράλυτος, παραλελυμένος 193. 71.
 παρανάλωμα 642. 68.
 παραπέμπειν 582. 67.
 παράπηγμα 9. 14.
 παραπλήσιος 341. 91.
 παραποιεῖν 89. 93.
 παραπόρφυρος II. 220. 79.
 παράστασις II. 236. 60. 627. 55. 629. 19.
 παραστατικῶς II. 627. 55.
 παράστημα II. 627. 55. 629. 19.
 παρασχίστης 102. 10.
 παραφέρεσθαι fluvio II. 284. 95.
 παρεμβάλλειν 131. 69.
 πάρεσις II. 446. 57.
 πάρετος, παρεμένος 193. 71.
 παρήκειν 70. 37.
 ἐν παρόδῳ 680. 15.
 Παροπάμισος, Παροπάνισος II. 223. 22. nivosus 24.
 παροπλίξεσθαι 694. 45.
 Παρυσάδης II. 123. 78.
 παρρηγή, παρρηφασμένη ἐσθῆς 492. 95.

- πᾶς*. ἢ *πᾶσα* δίνη 10. 66. *πᾶς*
i. q. summus II. 534. 20.
cum genitivo 3. 3. II. 532.
 32. *πᾶσα πόλις* 562. 3.
παστοφόροι 34. 39.
πάσχειν. ἦν ἐγὼ τι πάθω 621.
 21.
Πατενέϊτ 16. 89.
πατρικός 241. 81.
Πατροκλῆς et Πάτροκλος 278.
 13.
πατροπαράδοτος 254. 60.
πάτρων II. 577. 17.
πατρῶος 241. 81.
πάττεσθαι πηλῶ 83. 37.
παῦλα 360. 4.
πέδας et παῖδας conf. 423.
 38.
πεζῆ 698. 48. *πεζῆ μάχεσθαι*
et sim. 628. 45.
πεζικός 416. 18.
πεΐθειν conciliare II. 122.
 51.
πειθοῖς, παιθῶ II. 510. 57.
Πειθόλαος II. 110. 13.
Πειραιεύς, Πειραιῶς 629. 5.
πελάγιος 416. 4. *πελαγία νῆ-*
σος 320. 44. II. 633. 27.
Πελαγονία regio et urbs II.
 644. 19.
Πελάγων 316. 36.
πελεκίζω II. 396. 92.
πελεκῶ II. 396. 92.
Πέλινα II. 265. 11.
Πέλληναῖος 572. 64.
Πέλληνας II. 56. 23.
Πελλήνη II. 55. 92. 686.
 38.
Πελωρίς, Πελωριάς 328. 62.
πέμπειν omisso ἄγγελον 616.
 70.
πενταναῖα 721. 1.
πεντεκαιδεκῆρης quando pri-
mum constructa II. 442. 64.
πεντήκοντα et ὀκτώ conf. 600.
 20.
πεντήρης 675. 69.
πέπλος virilis vestis 332. 90.
ἡ περαία II. 476. 16.
περατικός II. 643. 4.
περι et δια confusa 15. 35.
περί et παρά conf. 204. 66.
 289. 2. 690. 95. ἢ *περὶ*
αὐτὴν ἀρετὴ *i. q. ἡ αὐτῆς*
ἀ. 254. 71. II. 12. 17.
 349. 12. *οἱ περὶ τὸν Ὀσι-*
ριον *i. e. Osiris* 31. 16. *οἱ*
περὶ τὴν τυραννίδα et sim.
 II. 416. 35.
περιαγκωνίζεω 562. 3.
περίοπτα 382. 24.
περιβάλλειν. βύσσινον περιβε-
βλῆσθαι 96. 76. *περιβάλ-*
λειν ἀτιμία 531. 90. *περι-*
βάλλειν τινα συμφοραῖς et
sim. 494. 70. *περιβάλλε-*
σθαι λείαν 718. 58. *περι-*
βάλλεσθαι τι ταῖς ἐλπίσι
 II. 294. 98.
περιβλέπεσθαι II. 106. 43.
περίβλεπτος 562. 3.
περιβόητος 701. 72. *ἐν, ἐπί*
τινι II. 26. 92.
περιγίνεσθαι 720. 74.
περιγράφειν 51. 13. 172. 66.
 244. 96. 328. 80. II. 78.
 94. *in παραγράφειν* *congru-*
ptum 51. 13. II. 313. 73.
περιέχεσθαι 581. 4. *et περι-*
χεῖσθαι conf. *ibidem*. *περιε-*
χόμενος et περιχεόμενος conf.
 II. 281. 15.
ὁ περιέχων et τὸ περιέχον 11.
 82.
περιθρύβεσθαι 220. 1.
περικοπή II. 586. 87.
περιλαμβάνειν τάφους II. 166.
 93. *περιλαβεῖν τεῖχε* 428.
 31.
Περίλαος et Πέριλλος conf. II.
 371. 28.

- Πέριλλος et Περιλαος conf. II.*
 371. 28.
περιμάχητος 180. 77. 525.
 2.
*ἐκ περιουσίας, ἐκ τοῦ περιόν-
 τος II.* 450. 62.
περιπίπτειν τιμωρίας et sim.
 103. 65.
περιπίπτειν τινί non ἐν τινι
 520. 45.
περιποιεῖσθαι 5. 97.
περιπόρφυρος II. 535. 34.
περιρῶγηγνῶναι τὴν ἐσθῆτα II.
 186. 35.
περισπασμός 503. 66. II. 298.
 89.
περισπειρᾶσθαι 291. 67.
περιστέλλειν II. 326. 65.
περιττότερον 55. 72.
περιφρονεῖν II. 219. 21.
περιχεῖσθαι 581. 4. II. 143.
 36. cum dativo et accusa-
 tivo 223. 41. et περιέχεσθαι
 confusa 581. 4. περιχεόμε-
 νος et περιεχόμενος conf. II.
 281. 15.
περσαία 40. 72.
περσέα 40. 72.
περσεία 40. 72.
περσία 40. 72.
Πεσινοῦς, Πεσσινοῦς 228. 96.
 II. 537. 53.
πετᾶσθαι II. 102. 65. *πετώ-
 μενος* 321. 66.
πεταλισμός 470. 17.
πέτρος 38. 74.
πηδαλιουχεῖν mundum dicitur
deus II. 302. 78.
Πηλεγῶν 316. 36.
πῆχυς. πηχῶν et πηχέων 67.
 37.
πνεῦμα et σῶμα conf. II.
 226. 41.
πνίγος 206. 42.
Πνυταγόρας II. 6. 49.
- Πιθηροῦσαι II.* 438. 54.
 449. 19.
πικραὶ λίμναι II. 198. 20.
πίπτειν de sorte 286. 51.
Πισινοῦς 228. 96.
*πιστεύεσθαι τι, περί τινος, τι-
 νός II.* 364. 36.
Πιτύουσα 342. 41.
πλάνος II. 527. 79.
πλατάγη, πλαταγή 259. 87.
Πλάταια II. 38. 71.
πλέθρον mensura 61. 9.
Πλειστική, Πλειστινή II. 374.
 70.
πλείω adverbialiter 37. 58.
 103. 48. 492. 92. 510.
 75. 617. 57. 622. 50.
 656. 11. 686. 27.
πλέον et πλεῖον 393. 1. οὐδὲν
πλέον, τί πλέον II. 530.
 10.
πλευρόν. κατὰ τὰ πλευρά, ἐν
πλευραῖς 706. 19.
πλήμη 208. 19.
πλημμη 208. 19.
πλήν ἢ 60. 43.
πλήρωμα 406. 34.
πλοῖον quid plerumque 604.
 98. *πλοῖα διαιρετά* 130. 90.
πλοῖα ποτάμια 131. 40.
πλόκαμον 203. 97.
πλόκανον 203. 97.
πλοῦτοι 358. 87.
Πλούτων 370. 50.
πλωίδες 259. 85.
ποιεῖν idem fere quod πείθειν
 II. 288. 70.
ποιεῖν pro διατρέβειν 42. 32.
ποιεῖσθαι i. q. περιποιεῖσθαι
 5. 97. 434. 57. II. 513.
 85.
ποιητής. ὁ ποιητής Ὀμηρος
 311. 33.
ποιητὸς πατήρ 645. 75.

- ποικίλλεσθαι cum accusativo
 56. 12.
 πολεμεῖν τινα 150. 73. 305.
 76. II. 113. 59., 68. 394.
 96. 500. 80.
 πολέμιος. τὰ πολέμια 64. 6.
 II. 12. 2.
 πόλεμος proelium, caedes 466.
 56. πόλεμος ἀκήρυκτος 674.
 36.
 πόλις insula quando dicatur II.
 440. 43. regio II. 367. 16.
 πόλις omissum in ἡ Κροκο-
 δείλων et sim. 100. 27.
 Πόλις, Πόλλις II. 28. 26.
 πολιτικός 360. 19. 582. 80.
 Πολίχνα 698. 21.
 Πολίχνη Syracusarum 547. 37.
 πολύγονος, πολυγόνος 49. 50.
 Πολυπέροχων II. 293. 18.
 πολυπραγμονεῖν II. 43. 10.
 πολυπραγμιῶν 44. 29.
 ὁ πολὺς, οἱ πολλοί 143. 54.
 idem fere quod μέγας II. 436.
 35.
 πολλή τῆς Ἀσίας et sim. II.
 561. 25.
 πολὺς. πολλήν, τὴν πολλήν
 τῆς γῆς 507. 39.
 πολυτελεῖσθαι II. 373. 30.
 πολυτελ'ς 650. 9.
 πολυτελῶς 96. 96. 612. 82.
 650. 9. et ἐπιμελῶς confusa
 96. 96.
 πολυωρία 69. 2.
 πομπεῖα 504. 21.
 πομπεύειν II. 153. 6.
 πεπονηκῦται νῆες 499. 5.
 ποντοῦν 727. 88.
 ποπνύζειν 93. 64. ποπνυσμός
 ibid.
 πορεῖα II. 440. 65.
 πορθεῖν oppugnare 429. 96.
 πορθμεύς 103. 52.
 πορίζειν 442. 42.
 πορίζεσθαι σωτηρίαν II. 616.
 62.
 πόρος emolumentum 347. 57.
 Πόρος Thraciae 648. 52.
 πορφύρα, πορφυρὶς θαλασσία
 238. 25.
 πορφύρα θαλασσία, Ἐρμιο-
 νική II. 214. 94.
 Ποσειδίων, Ποσειδεῖον 209.
 49.
 Ποσίδειον II. 381. 93.
 ποταγωγίδες 455. 23.
 ποτίστρα 186. 47.
 ποτόν 210. 89.
 πότος, ποτός II. 460. 72. πό-
 τος προβαίνων, προελθών
 II. 216. 62. πότος et τόπος
 conf. 154. 31. II. 583. 8.
 πρᾶγμα et πρόσταγμα conf.
 178. 71. 220. 47. 722. 69.
 II. 113. 78.
 πράγματα et γράμματα con-
 fusa 12. 47.
 πραγματιστήριον 4. 27.
 Πραῖσιοι II. 232. 68.
 Πράσιοι II. 232. 68.
 πράττειν. τὰ πρρασόμενα 4.
 32. πράττειν et προστάττειν
 conf. 5. 95. 220. 47. II. 113.
 78. 389. 18. πράττειν et
 τάττειν conf. 603. 54.
 πράττεσθαι i. q. εἰσπράττεσθαι
 22. 5.
 πρίειν ὀδόντας II. 232. 48.
 πρό. τὸν προτοῦ χρόνον 67.
 18. τὸ προτοῦ 72. 12. πρὸ
 τειχῶν i. e. in muris 344.
 14.
 προάγειν de exercitu 241. 70.
 προάγειν et προσάγειν con-
 fusa II. 412. 92. προάγε-
 σθαι 701. 87.

- προαγωγή* et *προσαγωγή* conf. 576. 79. II. 293. 51. 304. 77. 353. 8.
προβαίνειν ἐπὶ τοσοῦτον, ἐς πλέον 409. 3.
προβαίνειν ταῖς ἡλικίαις II. 341. 38.
προβάλλειν de odore 126. 26.
προβάλλεσθαι ποταμόν II. 331. 28. *προβάλλεσθαι σάρισσαν* II. 238. 24.
πρόβολοι II. 468. 98.
πρόγονοι prinvigni 287. 95.
προδείκτης II. 606. 65.
προειρημένος et εἰρημένος conf. 275. 86.
προθεσμία II. 530. 8.
προθυμοποιεῖσθαι 687. 56.
προικίζειν II. 466. 92. 520. 18.
Προκόνησος, Προκόνησος 579. 41.
προκαλεῖν et προσκαλεῖν conf. 53. 74.
προκαλεῖσθαι 25. 14. *προκαλεῖσθαι δίκην* 727. 27. *cum προσκαλεῖσθαι* conf. 25. 14. *προκαλεῖσθαι εἰς εὐνοίαν et sim.* II. 336. 95.
προκόπτειν II. 551. 51.
προλαμβάνειν cum genitivo et accusativo II. 154. 85.
προναία Ἀθηνᾶ 415. 49.
πρόναος 675. 84.
προνοία Ἀθηνᾶ 415. 49.
πρόνοίαν ποιεῖσθαι II. 639. 94.
προνομαία II. 228. 84.
προνομεύεσθαι 631. 85.
πρόξενος 562. 88.
προοίμιον vox recentioribus nimis frequentata II. 531. 49.
προπίπτειν II. 469. 49. *prominere* 221. 66. *προπίπτειν τῷ θυμῷ* II. 53. 74.
προπολεμεῖν 718. 84. II. 466. 77.
προπολεμητήριον 718. 84.
προπύλαιον 77. 13. 109. 84.
πρόπυλον 109. 84.
πρόρριζος II. 145. 37.
πρὸς ubi eis exspectes 705. 76.
πρὸς βίαν 265. 55. *πρὸς adverbialiter* II. 66. 18. *πρὸς τινος λέγειν et sim.* II. 295. 26.
προσάγειν absolute 521. 89.
προσάγειν et προάγειν confusa II. 412. 92.
προσάγεσθαι II. 30. 18.
προσαγωγή II. 293. 51. et *προαγωγή* conf. 576. 79.
προσαναλαμβάνειν II. 228. 54.
recreare II. 172. 18.
προσανατιθεσθαί τινί τι II. 252. 94.
προσαναδραμεῖν τοῖς χρόνοις 304. 22.
προσανέχειν ἐλπίδι II. 355. 24.
προσάντως 639. 1.
προσάπτειν τινί τι 21. 65.
προσβαίνειν de eo qui arcum tendit 179. 17.
προσβάλλειν de odore 126. 26.
προσβοηθεῖν 242. 43.
προσεπιλέγειν 249. 29.
προσέχειν appellere 371. 76.
προσῆκειν δεῖν 645. 83.
προσηνῶς 169. 58.
προσιππεύειν 132. 12.
προσκαθῆσθαι de obsidione 502. 27. II. 344. 33.
προσκαλεῖν et προκαλεῖν confusa 53. 74. *προσκαλεῖσθαι et προκαλεῖσθαι confusa* 25. 14.
προσκοπή II. 583. 31.
προσκόπτειν 82. 4. 606. 84.
προσλαμβάνειν 654. 6.
προσπελάζειν II. 34. 9.

- προσπίπτειν τῷ θυμῷ II. 53.
 74.
 προσποιεῖσθαι II. 607. 5.
 πρόσταγμα et πράγμα confusa
 178. 71. 220. 47. 722. 69.
 II. 113. 78.
 προστασία II. 185. 89. 294. 83.
 προστάττειν et πράττειν conf.
 5. 95. 220. 47 II. 113. 78.
 389. 18.
 πρόστιμον 75. 29.
 προσφάρεσθαι 52. 43. προσ-
 φάρεσθαι ἐπεικῶς et sim.
 296. 99.
 προσφωνεῖν τινί II. 619. 62.
 πρόσχημα 119. 83. II. 289.
 38. 580. 50.
 πρόταγμα II. 340. 98.
 προτέλεια 389. 16.
 προτερεῖν ἐν τινί, τινί 218. 20.
 II. 638. 44. de augmento
 huius verbi 413. 99.
 ὁ πρότερον in πρότερος ab li-
 brariis corruptam II. 213.
 43.
 προτιθέναι δωρεάν 675. 73.
 προτιμάζεσθαι II. 531. 49.
 προτιμῶν 728. 62.
 προτομή 21. 72. 108. 28.
 προσφάρεσθαι 431. 9.
 προσφασία s. προσφάσια II.
 17. 62.
 προσφυλακαί 405. 82.
 προχωρεῖν κατὰ νοῦν 132. 81.
 πρύμναν ἀνακρούεσθαι 418.
 96.
 πρῶν 38. 74.
 προωρέυς 676. 43.
 Πρωταγόρας Euagorae filius
 II. 6. 49.
 πρῶτον μὲν — ἔπειτα II. 21.
 64.
 Πυθαγόρας Euagorae f. II. 6.
 49.
 Πυθαίως Apollinis templum
 533. 45.
- Πύθης, Πυθῆν 546. 16.
 Πύθιοι II. 127. 60.
 Πυθιονίκη, Πυθονίκη II. 245.
 63.
 πυθμῆν 91. 72.
 Πυθόλαος II. 110. 13.
 πυθόχορηστος, πυθοχρήστας
 323. 64.
 Πυθῶδε II. 10. 10.
 Πυξοῦς 449. 51.
 πῦρ. πυρὸς et πυροῦ conf. 83.
 43.
 πυρά 618. 9. Herculis in Oeta
 monte 283. 30.
 πῦρ ἀπαλόν, μαλακόν 192.
 33.
 πυρός. πυροῦ et πυρός conf.
 83. 43.
 πύργοι ἐπτώροφοι Mossynoe-
 corum 663. 73.
 πυρεῖα 384. 4.
 Πύρονος 378. 96.
 πυρσεύειν 452. 19.
 πυρφόρα, πυρφόροι II. 442.
 47. 469. 34.
 ῥάβδοι metalli fodinarum 359.
 77.
 ῥάβδοι, ῥαβδατοὶ σάγοι 353.
 96.
 ῥαβδωτός 191. 46.
 Ῥάγαι urbs Mediae II. 352.
 39.
 ῥαγδαῖος ὄμβρος, ῥαγδαῖον
 ὕδωρ 140. 67.
 ῥάδικες 165. 87.
 ῥαδιουργία II. 456. 85.
 ῥαθύμως ἔχειν τὰ περί τι II.
 96. 37.
 ῥάμφος 98. 52.
 ῥάχισ montium II. 640. 38.
 ῥεῖν πολύν, πολύ II. 147.
 65.
 ῥέπειν πρὸς II. 106. 41.
 ῥήγνυσθαι 22. 8.
 Ῥήνεια 518. 73.
 ῥιζοτομεῖν II. 145. 37.

- ὀπιτεῖν *disiicere* II. 283. 21.
 Ῥοδανός et Ἡριδανός *conf.*
 347. 72.
 Ῥοίτειον, Ῥοίτιον II. 165. 68.
 ῥοπή καιροῦ 559. 57.
 ῥύαξ 335. 5. 688. 44.
 ῥύμη II. 175. 50.
 ῥυμοτομεῖν II. 200. 2.
 ῥυσιάζειν II. 548. 37.
 ῥύσις 50. 70. ὑδάτων II. 334.
 98. *cum φύσις conf. ibid.*
 ῥυτήρ. ἀπό ῥυτήρος II. 337.
 82.
 ῥυτόν, ῥυτός II. 453. 21.
 ῥώμη σώματος 20. 48.
 ῥῶπος 358. 22.
 Ῥωσάκης II. 175. 65.
 σακκίοις *involuti lugebant po-*
puli quidam II. 399. 58.
 Σαλγανεύς II. 379. 99.
 σαλπικτής 203. 9. et *σαλ-*
πιστής II. 320. 88.
 σαλπικτής 203. 9.
 σάλπιγγος, σαλπικτοῦ μόνον
 δεῖσθαι et *sim.* II. 578. 1.
 σάλπιγγας ἐνίσθαι II. 243.
 98.
 Σαμνῖται II. 324. 95.
 Σάνοι 664. 25.
 Σάος 369. 3.
 Σαρδώ. Σαρδόνος 329. 8. *ac-*
cusativus huius nominis 274.
 22.
 σάρισα II. 205. 13.
 Σατίκολα II. 374. 74.
 σατραπεῖαι αἱ ἐπὶ θαλάττης
 649. 61. αἱ ἄνω σατραπεῖαι
 II. 287. 20.
 σαυνίον 97. 3.
 Σαυνῖται II. 324. 95.
 Σάων 369. 3.
 σειρός II. 351. 14.
 σεισάχθεια 90. 39.
 Σελασία, Σελλασία II. 52. 41.
 σελήνη. ἄγειν τὰς ἡμέρας κατὰ
 σελήνην 59. 18.
 αἱ σεμναὶ θεαί 625. 94.
 σεμνότης II. 188. 41.
 Σηλυβρία, Σηλυμβρία 594.
 20.
 σημαῖαι, σημείαι II. 471. 37.
 σημειῶν *extispicii* 335. 31.
 Σηπιὰς ἀκτὴ 413. 64.
 σηπτά, σηπτικὰ φάρμακα II.
 492. 49.
 Σίβαι *s.* Σίβοι II. 234. 60.
 σιβύνη II. 279. 2.
 Σίγειον, Σίγιον 571. 8.
 σιγμός 93. 64.
 σίγγυνον, σιγύνη, σίγγυνον II.
 279. 2.
 σιδηραὶ χεῖρες 554. 76.
 σίζειν 93. 64.
 Σικελοὶ et Σικελιῶται *differunt*
 335. 24. 421. 39. *usu con-*
funduntur 643. 4.
 Σικνών et Σικιώνη *confusa* 528.
 13.
 Σίλβιον *s.* Σιλούιον II. 463.
 54.
 Σινδική in Ἰνδική *corruptum*
 II. 423. 1.
 σιρός II. 351. 14.
 Σισύγγαμβρις II. 206. 87.
 σιτοπομπία, σιτοπόμπεια 612.
 86.
 Σιττάκη, Σιττακηνή II. 210.
 80.
 Σκείρων 303. 97.
 σκεπαστήρια *addito et omisso*
ὄπλα 28. 29.
 σκενάζειν II. 90. 27.
 σκενή 458. 78.
 σκηνήτης 153. 20.
 σκηνίτης 153. 20. σκηνῖται
 209. 69.
 σκηνοποιεῖν 194. 99.
 σκιατραφία non σκιατροφία II.
 452. 85.
 Σκιρῖτις II. 52. 50.
 Σκίρων 303. 97.

- Σκιώνη et Σικυών confusa 528.
 13.
 σκοπή et σκοπιά II. 331. 47.
 Σκυθηνοί, Σκυθιοί 664. 2.
 Σκυθικὸν τόξον 390. 79.
 Σκυλλήτιον 544. 94.
 σκυταλισμός II. 48. 42.
 σκῦτος et κύτος conf. 189. 92.
 σμῶν 351. 26.
 Σμέρδις 372. 18.
 σμύραϊνα 185. 76.
 Σόδοροι II. 239. 90.
 Σόλιοι II. 259. 88.
 Σολοῦς, Σολουντίνοι 681. 51.
 Σούνιον, Σουνίου 406. 46.
 Σοῦσα, ἡ, τὰ II. 157. 30.
 244. 30.
 Σουσιάδες πέτραι, πύλαι II.
 212. 81.
 Σουσιανός II. 244. 5.
 σπαίρειν 190. 39.
 Σπαρτοί II. 359. 92.
 σπανία II. 507. 90.
 Σπανία 359. 71.
 σπονδή et σπουδή conf. 578.
 79.
 σποράδες νῆσοι 212. 70.
 σπουδή et σπονδή conf. 578.
 79. σπουδὴν εἰσφέρεισθαι
 95. 33.
 στάθμη δόρατος II. 186. 51.
 σταθμοί mensura itineris II.
 381. 12.
 στέγειν 429. 11.
 στεγνά II. 276. 90.
 στέγος et τέγος οἰκιῶν II. 68.
 95.
 στέργειν 427. 11.
 Στεροπή 229. 29.
 στεφανίτης, θεματικὸς ἀγών
 260. 12.
 στέφανος, στεφανοῦν i. q. τιμή,
 τιμᾶν 553. 49. 684. 22.
 στηριγμός 92. 99.
 στήριγξ II. 309. 78.
- στιβάς II. 128. 90.
 στιβεύειν 259. 76.
 στρατηγεῖν πολέμου, ἐπὶ πο-
 λέμου 448. 3.
 στρατηγία II. 57. 80.
 στρατηγοὶ οἱ κατὰ πόλιν praetores II. 530. 30.
 Στράτος urbs II. 370. 81.
 στροφεύς 190. 30.
 Στρομῶν, Στρώμος II. 643.
 4.
 στρωμαί pretiosae apud Italicos II. 609. 92.
 στύλωμα, ὑποστύλωμα, δια-
 στυλοῦν II. 309. 78.
 Στυμφαία II. 425. 74.
 Στύμφη et Τύμφη II. 204.
 95.
 συγκαθίεναί II. 444. 39.
 συγκλείεσθαι 690. 17. II. 460.
 72.
 σύγκλυδες 694. 25.
 συγκομιδή 12. 26. 19. 6.
 συγκομίζειν 12. 26.
 σύγκοπος 226. 78.
 σύγκρασις 10. 66. c. σύγκρισις
 conf. 10. 66.
 σύγκρισις 10. 66. 165. 67. c.
 σύγκρασις conf. 10. 66.
 συγκροτεῖν 332. 16.
 συκάμινος 40. 75.
 σύλλυσις II. 622. 97. 623. 43.
 συμβάλλεσθαι πρὸς τι 423.
 44. συμβάλλεσθαι πλείστα
 et sim. 15. 46.
 σύμβιος II. 528. 96.
 συμμαχία coriae auxiliares
 499. 22. συμμαχίαν ποιῆ-
 σθαι 113. 30.
 συμπεΐθειν 449. 75.
 συμπεριφορά 233. 11. II. 290.
 62.
 σύμπτωμα 69. 9.
 συμφορητός II. 458. 8.
 συμφρονεῖν 535. 37.
 συμφωνεῖν 535. 37.

- συμφωνία II. 583. 14.
 συναγκεια 238. 16.
 συναγωγή 72. 26.
 συναλαλάζειν II. 184. 30.
 συναναστροφή 187. 6. 250.
 83.
 συνασπίζειν 262. 5.
 σύνεδροι, συνέδριον Macedo-
 num II. 572. 91.
 συνεργασία II. 414. 50.
 σύνεσις στρατηγική 413. 78.
 συνέχεια 361. 53.
 συνέχεσθαι 381. 78.
 συνεχής 365. 27.
 συνηλικιωτής 63. 78.
 συνθεάζειν 294. 19.
 σύνθημα 411. 79.
 σύνθρονος θεοῖς II. 154. 93.
 συνιστάται 678. 25.
 συνίστασθαι μάχην, κίνδυνον
 II. 85. 51.
 Σύνναδα II. 483. 80.
 συνοικῆσαι et συνοικίσαι conf.
 272. 40.
 συνοικίζειν 119. 76. συνοικί-
 σαι et συνοικῆσαι conf. 272.
 40.
 σύντομος et σύντονος conf. II.
 183. 1.
 συντόμως 106. 77. c. συντό-
 νως conf. ibid.
 συντόμως II. 144. 92.
 σύντονος 429. 86. II. 183. 1.
 cum σύντομος conf. ibid.
 συντόνως 526. 55. et συντό-
 μως conf. 106. 77.
 συντετριμένος et συντετριμμέ-
 νος conf. 211. 58.
 συντρέφασθαι 177. 63. 185.
 19.
 συντρίβασθαι ταῖς ἐλπίσιν 310.
 19. συντετριμμένος et συν-
 τετριμένος conf. 211. 58.
 συντροφία II. 580. 46.
 συνωρίς Olympiae quando in-
 stituta 600. 31.
 Συράκοσα, Συράκοσαι II. 490.
 39.
 Συρακουσία II. 145. 44.
 Συράκουσα 650. 17.
 Συρία ἢ ἄνω II. 286. 99.
 Σύρια γράμματα 127. 56. II.
 335. 54. 392. 82.
 σῦριγξ caverna 124. 60. II.
 192. 55.
 συρμαία 73. 65.
 συσκευάζεσθαι πόλιν II. 372.
 80.
 σφάλλιν ἐπὶ τὴν γῆν 659. 45.
 Σφοδριάδης, Σφοδρίας II. 24.
 4.
 σχεδιάζειν 26. 70. 80. 29.
 σχεδόν τι 358. 1.
 σήλεσθαι 191. 86.
 σχολῖνος -161. 16. mensura 61.
 89.
 σῶμα et πνεῦμα conf. II. 226.
 41.
 σωματοποιεῖν 469. 91. II. 264.
 79.
 Σωσίστρατος et Σώστρατος II.
 320. 50. 495. 19.
 Σώστρατος et Σωσίστρατος II.
 320. 50.
 σωτήρων ἱερεῖς Athenis II.
 459. 22.
 Σωτήρος, Σωτήρων, Σωτείρας
 λιμὴν 206. 55.
 Ταβύριον 217. 90. 378. 47.
 ταιρία 36. 11.
 ταινοῦν II. 238. 40.
 ταλαντεύεσθαι 421. 45. II. 85.
 86.
 ταλαντιαῖοι πετροβόλοι II. 468.
 90.
 Τάλως 319. 96.
 ταμείον, ταμείον II. 449. 43.
 ταμειεύεσθαι de pugnantis,
 qui vires dispensant 257. 17.

- Ταμῶς 655. 55. 670. 47.
 ταπεινοῦν 352. 76.
 Ταρακίνη 652. 9.
 ταριχεύεται 102. 17.
 τάττειν et πράττειν conf. 603.
 54. τάττεσθαι ἐφ' ἡγεμο-
 νίας 415. 87.
 Ταῦρος Siciliae 688. 7.
 Ταχῶς rex Aegypti. nominis
 eius scriptura varians II. 73.
 51. inimicitia cum Agesilao
 II. 75. 50. in gratiam cum
 Persis redit II. 76. 91.
 τέ abundans 677. 98. trans-
 positum 99. 16.
 Τεγέαι, Τεγεαί 454. 98.
 τέγος et στέγος οἰκιῶν II. 68.
 95.
 τεῖχος castellum 596. 45. II.
 283. 4. τεῖχος et τοῖχος conf.
 654. 15.
 τεκμήριον 13. 82.
 τεκνοῦν adoptare 312. 80.
 τέθριππος, ὄ 348. 86.
 τελεῖν πλοῦν, ὄδόν et τελεῖν
 simplex eodem sensu II. 95.
 5. τελεῖν φόρον et sim.
 153. 16.
 τελετή et τελευτή conf. 27. 78.
 τελευτῶν τὸν βίον 157. 60.
 τελευτή et τελετή conf. 27. 78.
 τέλος. εἰς τέλος, πρὸς τέλος
 106. 75. τέλος δέ II. 237.
 85.
 Τέλφουσα II. 112. 11.
 Τενέδιος ἀλλητής proverbium
 399. 7.
 Τερμηῆσιοι II. 629. 9.
 Τερμησσός, Τερμισσός II. 291.
 36.
 τετράπεδα, τετράποδα ξύλα
 II. 467. 27.
 τετροῦρης 118. 10. 675. 69.
 Τεύχειρα II. 273. 21.
 τεχνῖται artifices scenici II.
 484. 6. τεχνῖται οἱ περὶ τὸν
 Διόνυσον 251. 21. eorum
 in variis urbibus collegia
 ibidem.
 τὸ τηρικᾶτα 110. 43.
 Τηρίας II. 650. 25.
 Τηρίβαζος, Τηρίβαζος II. 5.
 68.
 Τιβαρηνοί 666. 86.
 Τίγρης 125. 88.
 Τίγρις 125. 88.
 τιθέναι. θέσθαι i. q. ἀναθεῖναι
 18. 58. τιθέναι ἀγῶνα 710.
 99. τίθεσθαι 100. 35. τί-
 θεσθαι εὔ, ἀσφαλῶς II. 422.
 61. τίθεσθαι τὰ ὄπλα 524.
 45. II. 428. 32.
 Τιλφώσιον II. 359. 12.
 Τιλφωσσαῖον, Τιλφώσιον,
 Τιλφῶσιον, Τιλφῶσσα, Τιλ-
 φούσια, Τιλφουῖσα, Τιλφου-
 σιον 311. 25.
 τιμαὶ ἀθάνατοι 20. 36. II.
 633. 10. τιμαὶ ἥρωικαί 247.
 32. τιμαὶ ἰσόθεοι 101. 68.
 ἀπὸ τιμῆσεως s. τιμημάτων
 πολιτεία II. 271. 26.
 Τιμολεόντειον et Τιμολεόντιον
 II. 322. 62.
 Τιριδάτης II. 213. 33.
 τίς. τοῦ 27. 81. τί subaudien-
 dum 17. 32. τίς ad geni-
 tivum supplendum 93. 64.
 444. 4.
 Τισία II. 540. 7.
 τοῖχος et τεῖχος confusa 654.
 15.
 τόλμα καὶ προᾶξις II. 417. 54.
 τόπος et πότος conf. 154. 31.
 II. 583. 8. τόπος et τρόπος
 conf. 300. 60.
 Τόργιον Siciliae II. 470. 88.
 τορνεύειν et τορνεύειν differunt
 II. 278. 74.

- τόρμος 121. 37.
 τόρονος 121. 37.
 τοσοῦτος. ἐπὶ τοσοῦτον προελ-
 θεῖν ὀργῆς et sim. 298. 89.
 τοσοῦτον διαφέρειν ὥστε et
 sim. 568. 65. τοσοῦτο, το-
 σοῦτον 55. 81. 563. 41.
 701. 73.
 τραγέλαφος 163. 96. τραγέ-
 λαφοὶ ornamenti loco II.
 278. 60.
 τραγὸν πώγων 214. 91.
 τραγωδία i. q. δεινοπάθεια II.
 323. 32.
 Τράλλεις II. 210. 73.
 Τρητός mons 257. 83.
 Τρικόρνθος 301. 22.
 Τρικόρνθος 301. 22.
 τριημιόλια II. 473. 55.
 τριηρημιόλια II. 473. 55.
 Τρινακλία urbs 496. 4.
 Τριόκαλα II. 535. 54.
 Τριόπιον Italiae II. 482. 19.
 τρισπίθαμος καταπέλτης II.
 467. 33.
 Τριτογένεια 16. 95. 388. 93.
 τροπαῖοι θεοί, τροπαῖα sacra
 II. 252. 98.
 τρόπαιον ἰστάναι de Macedo-
 nibus quum dicitur non pro-
 prie intelligendum II. 85.
 94.
 τρόπος et τόπος conf. 300. 60.
 τροχὸς instrumentum obsidio-
 num II. 194. 29.
 τροφή καὶ ἀπόλαυσις 423.
 65.
 Τρωγλοδῦτις 35. 65.
 τυγγάνειν. τετύχηκα et τέτευχα
 17. 17. ὡς ἔτυχε 12. 19.
 132. 12.
 τύλος 166. 24.
 τύμπανον 152. 41.
 Τύμφη et Στόμφη II. 204.
 95.
 Τυνδάρειος. de forma accusa-
 tivi 278. 8.
 τύπος 25. 98.
 Τυρρηνή σάλπιγξ 362. 2.
 τύφειν 195. 46.
 τύχη rerum humanarum domi-
 na 560. 6.
 Τύχων 252. 54.
 υ et β confusa 129. 59.
 ὑγιής. οὐδὲν ὑγιές 45. 56.
 ὕελος 128. 31. 129. 45.
 ὑιοποιεῖσθαι 312. 69.
 υἱός discipulus 271. 80.
 Ὑκαρα 545. 60.
 ὑλομανεῖν II. 533. 39.
 ὑπάγεσθαι λόγῳ II. 249. 48.
 ὑπαίθρος. τῶν ὑπαίθρων κρα-
 τεῖν II. 26. 98. ἐν ὑπαίθρῳ
 701. 90.
 ὑπάνδρος II. 520. 37.
 Ὑπανίς II. 232. 59.
 ὑπέκκαυμα 161. 25.
 ὑπέρ. μνήμη ὑπέρ τινος, ἔπαι-
 νος ὑπέρ τινος 559. 19.
 ὑπὲρ ἄνθρωπον 726. 51.
 ὑπερούγειν II. 179. 75. in ὑπερ-
 ἔχειν depravatum 580. 83.
 τινά, τινός 201. 28.
 ὑπεραίρειν cum genitivo II.
 139. 44. ὑπεραίρειν τινά
 τινι 319. 76.
 ὑπερβαίνειν 68. 69. ὑπερβε-
 βηκέναι et ὑπερβεβληκέναι
 conf. II. 561. 44.
 ὑπερβάλλειν τινι, ἐν τινι II. 72.
 96. ὑπερβάλλεσθαι 409.
 8. cum genitivo et accusa-
 tivo II. 95. 81. ὑπερβεβλη-
 κέναι et ὑπερβεβηκέναι conf.
 II. 561. 44.
 ὑπερβολή transitus II. 376.
 52.
 ὑπερδέξιος 529. 68.
 ὑπερχεισθαι 294. 4.
 ὑπερπειθής 658. 18.

- ὑπερῶσιον II. 408. 2.
 ὑπιδέσθαι 77. 2.
 ὑπό et ἀπό conf. 289. 6. ὑπό
 Ἰλιον et sim. 581. 40.
 ὑποβάλλεσθαι 308. 5.
 ὑποβολή 308. 5.
 ὑπογράφειν ἐλπίδας II. 353.
 15. 621. 81. ὑπογράφειν,
 ὑπογραφή ὕψεως II. 596.
 39.
 Ὑποκνημίδιοι II. 111. 52.
 ὑπολαμβάνειν II. 370. 56.
 597. 20.
 ὑπομάζιος II. 527. 53.
 ὑπομένειν κίνδυνον, ἀγῶνα
 722. 53.
 ὑπονομαί II. 474. 95.
 ὑποπίπτειν 558. 69. 679. 62.
 ὑπόσπονδος 240. 45.
 ὑποστάθμη 211. 45.
 ὑπόστασις 6. 28. II. 57. 99.
 ὑποσύρειν II. 238. 31.
 ὑπότροχος 682. 22.
 ὑποφαίνειν ἐλπίδας 673. 85.
 ὑποφανύσκειν 556. 75.
 ὑποφώσκειν 556. 75.
 ὑπτία χεῖρ II. 416. 96.
 ὑφίστασθαι 15. 40. ὑφίστα-
 σθαι ἀγῶνας, κινδύνους II.
 85. 81.
 ὑφορᾶσθαι 212. 73.
 φαλαγγῶσαι 682. 5.
 Φαλῆνος 660. 5.
 Φαλίσκοι 716. 70.
 φαντασία 537. 59.
 Φαρχηδών II. 299. 55.
 Φαρνάβαζος et Ἀρτάβαζος
 conf. II. 98. 58.
 φάτναι 76. 74.
 Φατνιτικόν Nili ostium II.
 461. 12.
 Φάϋλος, Φάϋλλος 471. 62.
 Φειά 507. 83.
 Φελλίνη II. 449. 90.
 Φενική II. 41. 13.
 φέρειν καὶ ἄγειν, φέρειν ἢ
 ἄγειν II. 390. 71. φέρειν
 χαλεπῶς, βαρέως de con-
 struct. 228. 79. II. 248. 1.
 φέρειν et φέρειν conf. II.
 143. 18. φέρων abundan-
 ter additum 149. 12. φέ-
 ρεσθαι εὖ, κακῶς 600. 18.
 φέρεσθαι παρὰ τινι II. 628.
 85.
 Φέροσις II. 571. 12.
 φήμη 687. 53. omen II. 152.
 70.
 φθάσαι II. 27. 68.
 Φθιῶται Ἀχαιοί II. 65. 81.
 φιάλη lacunar 215. 22.
 Φιαλεῖς, Φιγαλεῖς II. 33. 22.
 φιλαναγνωστιεῖν 7. 51.
 φιλάνθρωπα 472. 18. τὰ
 φιλάνθρωπα, τὸ φιλάν-
 θρωπον II. 240. 53. 627.
 29.
 Φιλίσκος II. 57. 99.
 φίλοι et ψилоί conf. II. 69.
 74.
 φιλοτεχνία 74. 5.
 φιλότεχνος 39. 39.
 φιλοτιμία 517. 16.
 Φλιάσιοι II. 17. 92.
 Φλιούντιοι II. 17. 92.
 φοινίκειος οἶνος 102. 24.
 Φοινίκια, Φοινίκεια γράμματα
 236. 43.
 Φοινικικός, Φοινίκιος, Φοι-
 νικός 377. 25.
 φοινικίς 577. 94.
 Φοινικός pro Φοινικικός 377.
 25. 693. 71.
 Φοινικῶν 209. 55. incolae
 209. 69.
 φοιτᾶν 105. 26.
 Φοίτων 724. 56.
 φορὰ προδοτῶν II. 124. 19.
 φοράδες, φοράδια II. 242.
 45.

- φορεῖν. πεφορημένος, συμπεφορημένος, συμφορητός i. q. πεφυρμένος II. 143. 48.
 φορὸν πνεῦμα 685. 86.
 φορτικός II. 385. 29.
 φορτίδες ναῦς 419. 52.
 φορική, φορῖς II. 168. 81.
 φρονηματίζεσθαι 221. 49.
 φροντίδα ποιῆσθαι τινος II. 23. 71.
 φρονάττεσθαι, φρονάγμα 318. 29.
 Φουγία ἢ ἐφ' Ἑλλησπόντῳ, Ἑλλησπόντου, Ἑλλήσποντον II. 173. 89.
 φῦκος farciendis utribus, quae tela exciperent, adhibitum, unde διαφέροι πεφυρνωμένοι II. 194. 34.
 φυλακή 4. 59.
 φυλακίδες ναῦς II. 473. 48.
 φυλακτήριον II. 198. 45.
 φύρειν et φέρειν conf. II. 143. 18.
 φύσις. vocis usus apud Diodorum 181. 40. φύσεις περιλαμβάνονται 238. 25. πρὸς δεῖν II. 521. 92. φύσις et ὄσις conf. II. 334. 98.
 Φύσχος 707. 82.
 Φύτιος 724. 56.
 Φύτων 724. 56.
 Φωκαεῖς et Φωκεῖς conf. 340. 57. 623. 17.
 Φωκείων, Φωκῆων II. 99. 18.
 Χαιρώνδας archon II. 146. 97.
 Χαιρώνεια et Κορώνεια conf. 482. 69. II. 43. 18.
 Χαλάστρα, Χαλέστρα, Χάλεστρον II. 578. 61.
 Χαλδαῖοι iidem qui Χάλυβες 664. 1.
 χαλεπῶς φέρειν τι, τινί, ἐπὶ τινί II. 248. 1.
 χαλκιῶν 366. 53.
 χαλκουργεῖα 19. 90.
 Χάλυβες iidem qui Χαλδαῖοι 664. 1.
 Χαριάδης 515. 5.
 Χαρίανδρος vel Χαρίσανδρος archon II. 30. 85.
 οἱ χαριέντες in civitate 470. 98.
 Χαροιάδης 515. 5.
 Χαρώνδας archon II. 146. 97.
 χαυλιόδους 41. 1.
 χαννοῦν II. 7. 7.
 χειμερινός et θερινός conf. 548. 90.
 χεῖρ. μάχη ἐκ χειρός, ἐν χειρὶ 683. 56. ἐν χειρῶν νόμῳ 277. 68.
 χειροκρατία II. 534. 27.
 χειροπληθιαῖος 191. 61.
 χειροῦσθαι 352. 83. 361. 60.
 χελώνη Scironis 303. 2. χελῶναι χωστρίδες 140. 59.
 χηλή 211. 52.
 χήνες vulgo ab Aegyptiis esitatae 82. 91. χήνες σιτεύονται 82. 91.
 Χηναί II. 551. 59.
 χθές καὶ πρόην 118. 4.
 χιτών 283. 8.
 χλαμύς qualis formae II. 200. 12.
 χλιδῶν II. 279. 13.
 χοῖνιξ ἡμερήσιος τροφή 556. 11.
 χορηγεῖσθαι 19. 9.
 χρεία ἀναγκαία 504. 27.
 τὸ χρεῶν II. 65. 61.
 χροῖμα pro χροῖματα 629. 69.
 χρηματίζεν 81. 54.
 χρηματισμός 74. 96. 650. 9.
 χρηματιστήριον 4. 27.
 χορησθαι cum dativo duplici 663. 41.
 χορησθαι II. 101. 98. χορη-

- στηριάζεσθαι II. 101. 98.
 αἰξὶ χρηστηριάζεσθαι *ibid.*
 χρόνος πανδαμιάτωρ 412. 44.
 χρόνος *per ellipsin omissum*
in locutionibus ἐκ παλαιῶν,
 ἐκ πολλῶν *et sim.* 393. 85.
 Χρυσάωρ 262. 26.
 χρυσοφορεῖν 326. 2.
 χωρεῖν κατὰ νοῦν 132. 81.
 χωρὶς δέ 419. 52. καὶ χωρὶς
 II. 189. 93.
 χωστρίδες χελῶναι, χωστρίδες
 καὶ χελῶναι II. 506. 59.
 Ψάθις fluvius II. 421. 57.
 ψαλὶς 122. 4.
 Ψαμμίτιχος, Ψαμμίτιχος 77.
 86. 670. 54.
 Ψευδόστομον II. 460. 4.
 ψευδοχρυσόλιθος 164. 24.
 ψευδόχρυσος 164. 24.
 ψιλικά τάγματα 658. 29.
 ψιλὴ κιθάρισις, ψιλοὶ κιθα-
 ρισταὶ 227. 56. ψιλοὶ *et φί-*
λοι conf. II. 69. 74.
 ψιμύθιον 137. 85.
 ψυχαγωγεῖν 165. 82.
 ψυχαγωγοὶ 107. 25.
 ψυχὴ. προσκόπτειν τῇ ψυχῇ
et sim. 82. 4.
 ψυχοπομποὶ 107. 25.
 ὦ terminatio urbium Aegypti
 21. 79.
 ὠδεῖον 58. 65.
 ὠμοὶ 65. 44.
 ὠνδᾶς terminatio nominum pro-
 prium etiam Athenis usitata
 509. 44.
 ὠραν i. q. καθ' ὠραν 617.
 42.
 τὰ ὠραῖα 239. 93. 345. 57.
 ὠραῖος dictus Bacchus 251. 9.
 Ὠρεῖται vel Ὠρεῖται II. 241.
 90. 243. 52.
 ὠρογράφοι 30. 10.
 ὠρος 30. 10.
 ὡς post verba dicendi cum
 infinitivo 723. 24. ὡς ἄν
quamdiu 660. 26. ὡς ἐπὶ
 720. 63. ὡς ἐπίπαν 114.
 67.
 ὠσμὸς 133. 49.
 ὠφέλεια 65. 67.

INDEX LATINUS.

- A**bis conditum Apollinis templum II. 127. 78.
 Abaris 159. 35.
 Abdalonymus II. 195. 6.
 Abdemon Tyrius 716. 8.
 Abdera 598. 22. II. 643. 4.
 Abderus 598. 22.
 Abrupolis II. 623. 52.
 Academiae peperisse Spartanos Atticam invadentes quatenus verum sit 599. 66.
 accipiter fatidicus habitus 98. 46. in hieroglyphis Aegyptiorum 176. 10.
 accusativus absolutus 180. 65. 232. 49. II. 495. 13. participii absolutus 410. 56.
 Acesines, Acesinus 150. 83.
 Acestorides 442. 47.
 Achaia urbs Rhodi 376. 95.
 Achelous terram aggerit 48. 4.
 Achradina 455. 50.
 Aetisanes 69. 22.
 activa et passiva significatio substantivorum 617. 27.
 Ada Cariae regina II. 177. 86.
 adiectiva omissa *ὄν* vel *ὑπάρχων* posita II. 69. 26. neutra adverbialiter 143. 71.
 Adonis et Attis confusi 227. 41.
 adoptionis ritus 284. 60.
 Adraestae II. 231. 97.
 Adrestae II. 231. 97.
 Adria a Dionysio condita II. 13. 81.
 adulterii poenae 89. 4. 90. 10.
 Aeacides Pyrrhi pater II. 325. 30.
 Aeaea 289. 79.
 aediculae deorum portatiles apud Poenos aliasque nationes II. 254. 81.
 Aegae quomodo conditae II. 563. 31. Macedoniae regum sepulera tenebat ibid. 34.
 Aegimius 282. 75.
 Aeginetae rei nauticae peritissimi 417. 71. Aeginetarum captivis irrogatum dirissimum decretum 508. 2.
 aegis Minervae 238. 56. 239. 80.
 Aegyptiarum litterarum duo genera 91. 83.
 Aegyptii an antiquiores Aethiopibus 175. 74. an homines immolarint 99. 86. astrologiae periti 59. 14. fortes olim, deinde imbelles 85. 13. herbas virentes diis offerebant 52. 50. liberos non faciebant participes parentum criminis 88. 68. maiorum cadavera condita conviviiis iaferebant 102. 37. primi deos coluere 14. 14. primi hominum 13. 73. Aegyptiis condiendorum cadaverum quae causa 104. 90. Aegyptiorum annus 30. 1., 7. auri fodinae 59. 99. ci-

- bus antiquissimus 13. 77. circa cadavera cura 61. 71. condiendorum aromata 102. 26. condiendis quot dies impensi 102. 27. classes tres 85. 14. coloniae 34. 45. computatio annorum ab origine mundi 26. 67. de exercendis artibus leges 86. 46. doctrina de reditu mortuorum in vitam 104. 90. domus e calamo 52. 63. furta apud Aegyptios illicita 91. 57. *ἱερὰ ἀναγοραὶ* 53. 76. in luctu a cibo potuque abstinendi mos 83. 43. iudices Aegyptiorum 86. 78. iudiciorum praesidis insigne imago 87. 83. levia aratra 43. 66. libri medici 43. 36. novatorum in arte medica poena 93. 40. reges qui facti 80. 41. regum annorum numerus 80. 22. regum victus 82. 92., 1. regum victus leges 80. 37. resp. tripartita 33. 92. sacerdotes 34. 18. 84. 73., 91. sacerdotes rasi et linteis induti 176. 89. statuae manibus pedibusque cohaerentibus 111. 57. summus sacerdos, propheta 81. 58.
- Aegyptium bellum ab Artaxerxe gestum II. 24. 89.
- Aegyptus aditu difficilis 35. 57. equitabilis 67. 18. importuosa 36. 4., 9. inferior a Nilo aggesta 40. 52. mures ex terra gignit 13. 83. quatenus pluvia irrigetur 14. 98. Aegypti canales et aggeres II. 284. 72. emporia 78. 56. facies Nilo inundatae 43. 90. incolarum numerus 36. 30., 33. lateris orientalis longitudo 67. 25. nomarchiae 64. 96. orae longitudo 36. 21. redituum summa II. 201. 36. tertia pars sacerdotibus permissa 25. 10. Aegypti vinum 19. 6. Aegyptum qui Graecorum sapientum adierint 107. 3.
- Aegyptus dictus Nilus 22. 23.
- Aemilius bonus orator, malus dux II. 598. 48.
- Aeolidarum stirps 397. 39.
- Aequicoli quomodo Graece vocentur a Diodoro 435. 13.
- Aeropus. Macedoniae rex 671. 23. 709. 40.
- aeris usus ferro antiquior 381. 13.
- Aesculapii mater 315. 99.
- Aesopi mors II. 103. 6.
- aeterna, aeternalis domus* dictum sepulcrum 61. 71.
- Aethiopes circumciduntur 198. 71. formosissimos fortissimosque reges legunt 180. 63. Aethiopes in Aegypto reges 53. 88. Aethiopes *ὀλότριχες* 178. 4. Aethiopum institutum optimo pastori regnum tradendi 180. 65.
- Aethiopia prima terrarum 174. 31. 175. 74. nivibus non caret 46. 6. Aethiopiae lacus mirificus 128. 20. montes altissimi 47. 68. oves hirsutae 179. 30.
- Aethra 306. 22. 307. 88.
- Aetna urbs 441. 87.
- Aetnae *κρατῆρες* 332. 27.
- Afri caprinis pellibus vestiuntur 217. 7.
- Agamemno pirata II. 612. 27.
- Agatharchides Cnidius quando scripserit 181. 18. Ctesiam descripsit 197. 24. cuius

- Ptolemacorum tutor 181. 18.
- Agatharchus s. Archagathus Agathoclis filius II. 413. 64.
- Agathocles an diadema sumpserit II. 446. 43. eius calvities ibidem et 51. Agathoclis pueritia II. 319. 5. lenitas II. 324. 82.
- Agathocles Lysimachi filius a Dromichaete captus II. 599. 43.
- Agesilai cadaver melle circumfusum II. 77. 26.
- Agno coloniae in Thraciam ductor 525. 1.
- agricolae belli vexationibus pacto exempti 150. 58.
- Agrigenti post eversionem fortuna 608. 99. civium numerus 609. 40.
- Agyrium 8. 83. eius antiquitates studiosius persequitur Diodorus 269. 27.
- Alabon 321. 75.
- Alba (Albula) nomen antiquum Tiberis II. 636. 78.
- Albanus carcer II. 516. 38.
- Alcaeus dictus Hercules 28. 32.
- Alcestis an parricidii particeps 295. 74.
- Alcetas II. 13. 58.
- Alcetae Epirotarum regis ingenium II. 386. 78.
- Alcibiades Periclis affinis 502. 54. eius eloquentia 595. 5. pulcritudo 595. 10. honores post reditum in patriam 596. 27. ubi mortuus 647. 2.
- Alcimus Epirota II. 477. 84.
- Alcumenae mater 254. 66.
- Aletes, Aletiadae II. 635. 19. quando Corinthi regnum capessiverit II. 635. 44.
- Alenadae II. 50. 49. Alenadas an Philippus adiuerit II. 93. 70.
- Alexandri Balae historia II. 592. 63.
- Alexander Ζαβινῶς s. Ζεβινῶς II. 603. 18.
- Alexander Μακεδών, βασιλεύς 60. 52. an Darii uxorem aspexerit II. 188. 12. Ptolemacum radice reperta morbo liberat II. 240. 54. quo archonte in Asiam traiecerit II. 172. 19. heroibus in ora libat 28. ex templo Minervae arma capit II. 173. 68. quatenus habitum Persicum induerit II. 220. 79. rētores Atheniensium dedi postulat II. 171. 53. ubi sepultus II. 279. 32. eius expeditionis termini arae XII deorum II. 234. 21. lethalis potus II. 253. 27., 60.
- Alexander Roxanes II. 300. 82.
- Alexandria εὐκρασία II. 200. 4. forma 12. viae 14. annus quo condita ibid. regio 20. secunda vel etiam prima urbium 60. 59. princeps urbium II. 201. 25. civium numerus 34. aedificandae cura cui ab Alexandro imposita 37. Alexandria et Rhodus quantum distent 200. 58.
- Alexandria Sogdianae II. 224. 62.
- Alexia 265. 28.
- Alilaei 213. 21.
- Alpium Graiarum nominis origo 265. 41.
- Althaemenes 377. 41.
- alumen ubi nascatur 338. 50.
- Amaltheae cornu 281. 24.

- Amasis 69. 16. 75. 16.
 Amazonas an sine viris vixerint 156. 40. Marte genitae ibidem. Amazonas quae cum Hercule pugnarunt 262. 91. Amazonas quando extinctae 157. 90. Amazonum historia an fabulosa 158. 4. Amazonum in masculos liberos crudelitas 156. 45. Amazonum regina Alexandrum convenisse ficta II. 220. 51.
 ambacti Gallorum 352. 69.
 Ambisarus II. 228. 60.
 Americae apud veteres vestigia 344. 28.
 Amilcar ad Himeram quomodo perierit 420. 33. Amilcaris ad Himeram caesarum copiarum numerus 421. 54.
 Aminias Aeschyli frater 426. 50.
 Ammon corniger 242. 4. Ammonis templum II. 198. 31., 35. a quo exstructum 241. 2. fons mirabilis II. 199. 56. *προφήτης* II. 199. 74. quid eum percontatus sit Alexander 79. formula respondendi 83.
 Ammosis 69. 16.
 Amosis 69. 16.
 Amphictyonicum concilium II. 104. 26. eius leges 40. Amphictyonici concilii participum *ψήφοι* II. 129. 25.
 Amphipolis cladibus Atheniensium frequens 525. 2. Atheniensibus erepta II. 83. 17. Amphipolin missa colonia 457. 60.
 Amphipolis Peloponnesi II. 63. 52.
 Amphipolitanum Dianae templum II. 260. 37.
 Amphissenses exsules II. 299. 54.
 Amyntas quot annis regnarit 711. 68. quo anno regno pulsus 713. 40.
 Amyntas Menelai vel Aridaci f. II. 49. 11.
 Anaxagoras Periclis discipuli arte iudicium evasit 503. 82.
 Anaxagoras in Aegypto 107. 8.
 Anaxarchus Alexandro comitatus II. 249. 43.
 Anaxilaus Byzantium dux 594. 35.
 Anaximenes histor. II. 73. 37.
 Anaximenes Lampsacenus rhetor II. 62. 16.
 Anaxis historicus II. 78. 91.
 Andocides avus oratoris 482. 77.
 androgynorum exempla II. 520. 24. mari mersi vel combusti II. 522. 38.
 Andromachus Tauromenites II. 86. 63.
 Andrus insula Bacchi genitrix 235. 98.
 Andrus, Andreus 395. 55.
 animalium cultus apud Aegyptios 101. 83.
 Anius, Anio 395. 55.
 annus Aegyptiorum 26. 43.
 anni tempestates 30. 7.
 Antaeus 263. 49.
 Antigonis II. 441. 91.
 Antigoni Dosonis imperii spatium II. 641. 14.
 Antimachus poeta 234. 81.
 Antiochia unde dicta II. 441. 98.
 Antiochides archon 500. 41.
 Antiochus Syracus. historicus 528. 7.
 Antipatri erga Athenienses clementia II. 271. 22.

- Antiphon tragicus II. 7. 3.
 Anubis 21. 68. canina facie
 21. 71. 97. 14. Macedo
 21. 68.
 aoristi infinitivus post infiniti-
 vum futuri II. 122. 51. post
 ἐπιζῶ et sim. 712. 11. post
 νομίζεν et sim. de futuro
 tempore 650. 28. post ver-
 ba promittendi et sim. II. 9.
 92. 13. 55. de futuro tem-
 pore 408. 57.
 Apis animae Osiridis simula-
 crum 96. 72. Lunae s. Isidi
 sacer 25. 21. Apidis notae
 95. 59. vaccae 95. 40.
 apium, ut sepulcris poni so-
 litum, infausti ominis II.
 143. 16.
 Apollo ab Hyperboreis cultus
 158. 17. κριστής 501. 86.
 Ἀπόλιος 393. 8. πατρῶος
 Atheniensium II. 127. 56.
 Apollodorus Cassandrensi-
 um tyrannus II. 563. 14.
 Apollonium Herbitae 651. 96.
 Appius caecus II. 432. 27.
 Apries 78. 66. 79. 78., 88.
 Aptaera 381. 14.
 aquila ab Aegyptiis culta 98.
 56.
 M. Aquilius II. 613. 61., 67.
 Arabes indomiti 63. 61. Ara-
 bum litterae II. 392. 82.
 Arabiae lapicidinae 72. 35.
 Aracus 623. 36.
 aratores cives in Sicilia Ro-
 mani II. 599. 21.
 Araxes fluvii 664. 93. Araxes
 duo II. 213. 38. Araxes
 Scytharum 155. 72.
 Arbela II. 202. 71.
 Arcades nec Philippo neque
 Alexandro Graeciae princi-
 patum concesserunt II. 162.
 91. sedibus non moti ab
 Heraclidis II. 635. 15. Ar-
 cadum οἱ μύριοι II. 49. 76.
 arcana τοῖς ἀμνήτοις eloqui
 nefas 231. 39.
 Archaeanae 498. 77.
 Archelaus 671. 21. eius mors
 ibid.
 Archidami caedes II. 150. 68.
 Archonides 482. 90. 651. 82.
 Aretas 696. 48.
 Arethusa fons, portus II. 95.
 17. Arethusae pisces sacri
 332. 6.
 Argivorum erga Athen. ami-
 citia temporibus xxx viro-
 rum 643. 97. in Rhodo co-
 lonia 378. 67. regnum II.
 635. 6. seditiones II. 48.
 64.
 Argo 296. 15.
 Argyraspides Macedonici exer-
 citus II. 204. 87.
 Ariadne 372. 29.
 Ariarathes II. 269. 26. Aria-
 rathis mors II. 517. 12.
 εὐσεβής II. 518. 50. Phi-
 lopator II. 584. 62.
 aries Colchicus 290. 25. fa-
 bulae huius origo 290. 35.
 Arimnestus archon 536. 4.
 Ariobarzanes II. 151. 14.
 Aristaeus Νόμιος, Ἀγορεύς di-
 ctus 324. 96. Ἀριστιεύς
 324. 94.
 Aristides cognomine iustus 440.
 33.
 Aristodemus Μάλακος II. 546.
 62.
 Aristolochia herba II. 240. 54.
 Aristomache Dionysii tyr. uxor
 677. 5.
 Aristomenes utro bello Messe-
 niaco vixerit II. 54. 58.
 638. 67. duo Aristomenes
 ibid.

- Aristomenes Ptolemaei tutor II. 573. 55.
 Aristion, Ariston archon 530. 35.
 Aristonius Macedo II. 345. 42.
 Aristophon archon II. 208. 62.
 Aristoteles quando ad Philippum venerit II. 124. 97.
 arithmetica inter principes Aegyptiorum disciplinas 91. 84.
 arma, ea quibus corpus tegitur 658. 29. arma oppignerare illicitum 90. 43. armorum amissorum poena 521. 15.
 Armais 75. 16.
 Armenia frigida 663. 60.
 Arne 311. 61.
 aromata quibus vasis condenda 214. 74.
 Arponium urbs II. 93. 10.
 Archidæus Philippus II. 258. 36. alius 259. 2.
 Arsaces Mithridates II. 597. 97.
 Arsanes Ostanis filius II. 164. 93.
 Arses II. 163. 86.
 Arsinoe 205. 2.
 artaba mensura II. 475. 56.
 Artæus 146. 5.
 Artaxerxes Darii quot annis regnarit 630. 15.
 Artaxerxes Longimanus quot annis regnarit 522. 56.
 Artaxerxes Orhus rex Pers. II. 76. 84. Aegyptiorum deos ludibrio habet II. 121. 13. eius aedes II. 163. 79. ab Aegyptiis derisus II. 112. 54. Perinthiis auxiliatur II. 140. 74.
 Artaxias II. 584. 70.
 Artemidorus Agatharchidis compilator 181. 18. 195. 37.
 Artemo Clazomenius 496. 81.
 artifices Vulcano sacri 390. 64.
 arundo Aegyptius 91. 74.
 Aryptæus II. 265. 16.
 Asander Cariae praefectus II. 287. 39.
 A. Sempronius Asellio II. 610. 52.
 Asine 282. 73.
 Asphaltites lacus 35. 74. nil mergi patitur II. 394. 4.
 aspides letiferae 97. 29. regium Aethiopiae pileorum insigne 176. 91.
 Assyrii inter Pontum et Paphlagoniam 155. 5. Assyrii Troianis opitulantur 136. 53.
 Astapus 45. 70.
 Asterius 304. 27.
 Asterusia 366. 75.
 Astibaras 147. 40.
 astrologiae apud Aegyptios studium 92. 1.
 astronomiae apud Aegyptios studium antiquissimum 92. 96.
 Astyages etiam Aspadas s. Aspandas dictus 148. 73.
 Astydamas tragicus 676. 49.
 Astydamia 282. 97.
 Astylus Olympionices 403. 17.
 Astyphilus archon 532. 12.
 Atabyrus mons, Atabyrius Iupiter 378. 47.
 Atalante 279. 72.
 Atalante insula 519. 88.
 Ateria gens 481. 53.
 Athanas historicus II. 77. 54.
 Athenae humanitatis fons 562. 67. Athenae post Persicum bellum quando restauratae 484. 55. Athenas excidi oportere Thebanorum non Lacedaemoniorum sententia II. 51. 16. artes ab uno

- plures exerceri non licuit Athenis 86. 46.
- Athenaeus de Semiramide 134. 79.
- Athenienses fruges hominibus impertierunt 561. 54. erga cives excellentes ingrati 449. 45. pacem cum Philippo solvunt II. 141. 42. Byzantiis succurrunt 44. an circa haec tempora arma adversus Philippum posuerint 49. quantum tributi ab sociis exegerint 504. 21. quot navibus Inaronem adiuverint 458. 97. Saitarum coloni 33. 87. Atheniensium aetas militaris II. 265. 85. civium numerus II. 271. 32. classis circa Ol. 114. II. 265. 83. classis Inaroni missa quatenus redierit 561. 26. navium in bello Persico numerus 413. 74. cum Persis post bellum Persicum foedus 481. 23. eiusque conditiones 481. 28. luxuria olim Ionica II. 551. 52. recensensus ab Demetrio institutus II. 313. 53. resp. tripartita 33. 92.
- Athenis II. 534. 88.
- M. Atilius Regulus morbo non cruciatibus Carthagine obiit II. 566. 61.
- Atlantii 179. 51.
- Atlantis 344. 28.
- Atlas mons 221. 66.
- Atropates Mediae praefectus II. 259. 91.
- Attalus Cleopatrae avunculus II. 161. 56.
- Attalus Philometor II. 601. 98. *atlegiae* 194. 99.
- Attis et Adonis confusi 227. 41.
- Audolcon II. 641. 89.
- Auges fabula 278. 25.
- augmentum plusquamperfecti neglectum 121. 63. 425. 17. 516. 87. 653. 55. II. 83. 82. 278. 62. 369. 90. 536. 6.
- Aulis Lydiae 276. 25.
- aurilegulum miseriae 182. 52., 56.
- auri ad argentum rationes variae II. 126. 3. auro inducti mortui ab Aegyptiis 27. 88.
- Autariatae sedibus pulsati a ranis 196. 5.
- Autolyces 643. 84.
- Autophradates II. 74. 74.
- aves ab Aegyptiis conditae 94. 79.
- Azan 278. 82.
- Azania 278. 82.
- Babylon an ab Semiramide condita 114. 45. a Belo non ab Semiramide condita 120. 99. diruta 123. 46. Babylonis ambitus 120. 5., 11. regia 123. 15. Babylonem deducta a Belo colonia 32. 71.
- Babylon Aegypti 66. 86.
- Babylonia de Babylone 125. 5.
- Babylonica caelatura et pictura II. 251. 51.
- Babylonica turris 123. 21.
- Babylonicum talentum 123. 26.
- Bacchis II. 635. 27.
- Bacchus in femore Iovis 233. 16. Iovis et Proserpinae 232. 88. non Iovis filius 27. 81.
- Bacchus Proserpinae f. a Titanibus laceratus 231. 17. barbatus 232. 74. 251. 7. bimater 231. 10. cornutus 233. 97. hinnuli pelle indutus 15. 34. mitra ornatus 250. 72. *μελίχιος* 373.

44. *πυριγενής* 250. 98. *ὠραῖος* 251. 9. Bacchi ad inferos descensus 271. 99. Bacchi eiusque comitum vestes floridae 250. 68. Bacchi nutrices 238. 50. origo 151. 17. hastae thyrsotae 234. 48. Bactra 118. 26. sub Aegyptiorum imperio 57. 36. Bagistanus mons, Bagistane 126. 46. Balacrus II. 275. 93. Baleares 343. 60. Balearium fundae 344. 7. balsamum 160. 7. Barathra 35. 72. Bardi 353. 34. Bardylis II. 84. 61. 591. 51. Basaltes 67. 31. Basilea insula 347. 77. Battiadae II. 550. 10., 21. Belesys 137. 17. II. 113. 36. Bellerophontis filia, Deidamia, Laodamia, Hippodamia 395. 65. *bellum* i. e. proelium 466. 56. Belus 122. 88. Beli sepulcrum ab Alexandro eversum II. 248. 27. Berisades II. 123. 78. Bessi supplicium II. 225. 8. bituminis fons prope Babylonem 126. 17. Bocchoris 106. 51. Boeotarchae II. 45. 85. Boeoti quando in Boeotiam redierint II. 359. 16. Boeotorum corpora valida II. 42. 57. Boeoti Byzantii 648. 32. Boeoti genus II. 359. 8. Bolgii 45. 59. Borcanii 115. 88. Boreae filii 159. 49. Bosporani regni conditores 498. 77. boves non immolati ab Aegyptiis 57. 57. Brachmanum vivicomburia II. 244. 23. Britanniae aer 347. 42. incolae an *αὐτόχθονες* 346. 27. promontorium *Βελέριον* 346. 18. Britomartis 392. 42., 44. an eadem quae Diana 49. Bruttii II. 93. 13. gens quando orta 492. 14. Bubastus 32. 49. Bucephalus Alexandri equus II. 219. 32. Bura II. 40. 62. instaurata II. 481. 48. Burichus II. 445. 96. Burina fons II. 299. 55. Busiris 54. 33. 78. 60. 263. 59. Busiris urbs 96. 78. Butas 326. 60. Byzantii Perinthiis auxiliantur II. 140. 74. a Philippo bello petiti 141. 20. Byzas 292. 16. Cacus 266. 86. Caci scalae in Palatino monte 266. 92. caduceus 391. 89. caedis patratae poena olim fuga annua 177. 45. Caepio et Scipio confusa II. 524. 16. Caesar *Θεός* 346. 5. Calanus II. 244. 9. Calaris 340. 57. Callias historicus II. 561. 50. Callidemides vel Callidemus archon II. 82. 47. Callimedes archon II. 82. 47. Callippus Athen. II. 106. 27. 117. 72. Callisthenes historicus de Helice et Bura II. 39. 49. Callisthenis *Ἑλληνικά* 246. 23.

- calumniae crimen 88. 37.
 Camarina 461. 48.
 Cambysis mater 38. 95.
 cameli in acie 130. 22. cameli
   Bactriani 166. 24. cameli
   dromades II. 346. 40.
 camelopardalis 163. 90.
 Camicus 321. 78.
 canicula Isis 31. 48.
 Capaneus 309. 82.
 capillorum tondendorum post
   morbum mos 93. 57.
 Capuae urbis et nominis origo
   498. 74.
 Carbae 213. 39.
 Carcini poetae duo 334. 62.
 Cardia II. 108. 20.
 Carduchi, Carduchorum montes
   - 662. 28.
 Cares ab Graecis ex Cycladi-
   bus eiecti 400. 43.
 Cariam an Ninus subegerit
   115. 81.
 Carne 392. 44.
 Carpathus 373. 85. II. 473.
   48.
 Carthaginienses mercenariis mi-
   litibus plurimis usi 360. 19.
 Carthaginiensium humanae
   victimae 590. 64. Cartha-
   giniensium *ἱερὸς λόγος* II.
   413. 57. Carthaginiensium
   in duces suos iniquitas II.
   412. 36. Carthaginiensibus
   a Gelone pacis conditio im-
   posita victimis humanis abs-
   tinendi 424. 89.
 palmae caryotae 165. 76.
 Casius, Iuppiter Casius II. 634.
   58.
 Caspii maris natura II. 218.
   85. Caspium mare clausum
   II. 261. 86.
 Cassander Cariae praefectus II.
   287. 39.
 Cassiterides 361. 28.
 catapulta a quibus inventa 675.
   90. catapultae contra bal-
   listas ponebantur II. 194.
   23.
 Catō Demosthenes II. 605. 15.
 Catreus 304. 42.
 Caucasum an Alexander attige-
   rit II. 224. 63.
 Cecrops biformis 33. 8. victi-
   mis animantium abstinuit
   375. 59.
 Celaenae II. 296. 78.
 Celia urbs II. 396. 94.
 Celtae, Celticae quas regiones
   designent 158. 10.
 Celtiberi 356. 18.
 Centaurorum cum Hercule con-
   gressorum nomina 258. 52.
 Cei incolae caniculae ortu de
   anni tempestate coniecturam
   capiunt 325. 27.
 cepas comedere Aegyptiis nefas
   100. 37.
 Cephalus 296. 10.
 Cephisodorus archon II. 86.
   26.
 Cephisodotus archon II. 86.
   26.
 Cephisus terram aggerit 48. 4.
 Ceraunia 237. 86.
 Cercopes 276. 22.
 Ceres *Θεσμόφορος* 18. 69. Ce-
   res et Proserpina quando a
   Carthagin. coli coeptae 701.
   7. Cereris antiquissimae pla-
   candae caussa Ennam missi
   Romanorum legati II. 602.
   36. Cereris in Atticam ad-
   ventus 34. 31. mysteria in
   Aegypto 34. 18.
 Cerne 222. 6.
 cervae cornuta ab Hercule capta
   259. 72.

- Ceryces 34. 39.
 Cetes 71. 77.
 Cetus 71. 77.
 Chabinus mons 212. 4.
 Chabriae stratagema adversus
 Agesilaum II. 27. 43. hono-
 res in eum collati 28. 92.
 Atheniensium sub eius auspi-
 ciis felicitas 29. 72. mors
 30. 12. Chabrias in Aegypto
 II. 75. 57.
 Chabryis 73. 58.
 Chalcidus situs II. 379. 43.
 Chaldaei 142. 28., 32. Ae-
 gyptiorum sive discipuli sive
 magistri 32. 77. Chaldaeo-
 rum divinatio 144. 32. do-
 ctrinae et praestigiae 142.
 37. imperitia in astronomia
 145. 48. observationes astro-
 nomiae antiquae 145. 60.
 sectae plures 143. 61.
 Chares II. 78. 87.
 Charidemus II. 181. 6.
 Charinus archon II. 432. 29.
 Charon 103. 52. 108. 56.
 Charondae lex publice notari
 perditis moribus cives iubens
 486. 32. Charondas an Thu-
 rius 485. 16. an Sybaritae
 eius legibus usi sint ibid.
 Legum eius forma 485. 19.
 Charops, Charopus 234. 62.
 373. 57.
 Chauona urbs 127. 60.
 Chelidoneae 481. 29.
 Chemmis, Chemmo 21. 78.
 Chersonesus Syriae II. 561. 60.
 Chiliarchi in imperio Macedo-
 num dignitas II. 293. 51.
 Chilo cognomen Romanum 498.
 72.
 Chloris 313. 29.
 chordae ex lino, ex nervis 20.
 20.
 Chrysas fl. 715. 18.
 Chrysopoli institutum δεκατεν-
 τήριον urbi nomen dedisse
 ferebatur 591. 31.
 cicadae circa Locridem an vo-
 cales 268. 67.
 cicuta 672. 27.
 Ciliciae portae II. 183. 91.
 Cimbri 355. 85., 88.
 Cinna urbs Italiae II. 378. 57.
 Cinyras tragoedia II. 152. 79.
 Circaeum promontorium 289.
 79.
 Circeios missae Romanorum
 coloniae 720. 83.
 circumcisio apud Iudaeos, Ae-
 gyptios 33. 82., 85.
 civitatis ius Athenis quibus le-
 gibus impertitum 620. 67.
 Cnosi situs 394. 26.
 Cladeus 317. 91.
 clamore dispositorum per in-
 tervalla hominum propagati
 nuncii II. 331. 47.
 Claudia matronarum Romana-
 rum pudicissima iudicata II.
 605. 11.
 Cleandridas 629. 76.
 Cleandrides 492. 29.
 Clearchus Heraclaeae tyrannus
 II. 66. 26. eius caedes II.
 109. 88.
 Cleia 372. 41.
 Cleis 372. 41.
 Cleodaeus 276. 36.
 Cleolaus 276. 36.
 Cleomenes Alexandriae aedifi-
 candae praefectus II. 201.
 37. Cleomenes Cleombroti f.
 quot annos regnarit II. 49.
 18.
 Cleon 516. 65. quando perierit
 530. 11.
 Cleon Cilix II. 528. 9.
 Cleopatra Alexandri coniux II.
 275. 37.
 Cleophon 583. 8.

- Clitarchi de Alexandri rebus liber II. 218. 2.
 Clitarchus Eretriae tyrannus II. 139. 33.
 Clitus II. 311. 60.
 Clonii II. 532. 6.
 clypeos hastis ferendi mos 78. 39.
 Clytius 282. 3.
 Cohortanus II. 259. 84.
 Colchi 33. 81. Aegyptiorum coloni 64. 32.
 Colchidis situs 64. 30.
 coloniae ad metropoles sacra sollemnia transmittabant 497. 51. coloniae duces ex metropoli arcescebant 696. 32.
 columbae a Syris et Assyriis cultae 134. 71.
 Comani 153. 20.
 comas alendi mos superstitiosus 21. 88. 270. 49.
 cometa archonte Athenis Asteo II. 42. 37. de cometis doctrina veterum 47. cometarum observatio 92. 7.
 comparativus pro superlativo 565. 7. *εστερος* forma comparativorum 67. 21.
 conatus rei agenda expressus sic ut res facta dicatur 544. 96.
 conduplicatio ut *σάρκας σαρκοφαγεῖν* 361. 64.
 Conon navalis pugnae peritissimus 673. 77. eius mors 709. 71.
 constructio mutata 285. 12.
 coqui Romae quando cari facti II. 609. 7.
 Corinthiacum bellum 710. 99.
 Corinthius ager in Argivorum ditionem redactus 713. 32.
 Corinthus ab C. Iulio Caesare instaurata II. 591. 30.
 coronae sacerdotum magnae matris aliorumque aureae II. 537. 61.
 Coronis 315. 99.
 Coronus 282. 77.
 corpora caesorum ab hostibus repetebant qui se victos faterentur II. 341. 94.
 Corsica 340. 50. Corsicae mancipia 341. 64.
 Corybantes 224. 92.
 Cosconius II. 539. 53.
 Cossaei II. 248. 92.
 Cothon 212. 86.
 Cetta Paphlago 140. 45.
 Cotys Paphlago 140. 45.
 Cratesipolis II. 370. 52.
 Creontis filia Glauce s. Creusa 297. 62.
 Creta Idaea dicta 230. 54.
 Cretae situs 263. 27. ferorum prope expers 263. 43.
 Cretensium in mare imperium 399. 38. Cretensium mala fides II. 589. 11.
 Creticum bellum et pax cum M. Antonio facta II. 631. 52.
 cristae serpentum II. 230. 80.
 Critias unus triginta virorum 668. 70.
 Crius 383. 58.
 crocodilus an lingua careat 41. 96. in hieroglyphis Aegyptiorum 176. 14. cultus 99. 13. longitudo 41. 94. vitae longitudo 41. 96. pellis squamata 41. 98. crocodilorum multitudo 41. 11.
 crocotta an humanam vocem imitetur 201. 32.
 crucis poena apud Carthaginienses 633. 74.
 Ctesias a Diodoro descriptus 127. 60. 128. 20. 135. 3. 136. 83.

- Ctesiae aetas 146. 90. fides
 129. 45. historiarum fines
 679. 76.
 Ctesicles II. 38. 5.
 Cuma ab Amazonibus condita
 223. 73.
cuncti hominum 3. 3.
 cupressi Babylonicae 121. 45.
 Curetes 230. 53. 382. 28.
 currus. mos e curribus pugnan-
 di 64. 3. curruum falcato-
 rum structura II. 201. 51.
 curribus Scythae pro domi-
 bus utebantur II. 424. 28.
 Cybela, Cybelum mons 226.
 10.
 Cybele medica 227. 19.
 Cyenus 282. 90.
 Cynna II. 358. 57.
 Cyprium bellum quot annorum
 II. 10. 38.
 Cypri novem urbes II. 114.
 18.
 Cyrbe 376. 95.
 Cyrenè fertilis 218. 27. Cy-
 renes portus II. 272. 76.
 Cyrenenses equi II. 197. 94.
 Cynaëa taxus 341. 86.
 Cynus 378. 96.
 Cyrrhus Macedoniae II. 260.
 38.
 Cyrus in crucem sublatus 156.
 23.
 Cyri genus 558. 3.
 Cyzici situs II. 296. 62.
 Dactyli Idaei 381. 1. II. 165.
 44. Phryges 381. 4.
 Daedali statuæ 319. 85.; 88.
 Danaïdum dolium perforatum
 109. 66. 377. 10.
 Danubius 349. 64.
 Dardanus in Asiam profectus
 369. 11.
 Darius quot talenta Alexandro
 ante pugnam ad Arbela ob-
 tulit II. 202. 86. Darii
 eadem cur ultus sit Alexan-
 der II. 217. 7.
 Dascon 552. 76.
 Datames II. 74. 98.
 dativi absoluti II. 187. 66.
 Datus olim dicta Philipporum
 urbs II. 88. 46.
 Deae Matres in inser. Germa-
 niae, Galliae, Hispaniae,
 Britanniae 323. 43.
 Debae 212. 4.
 debitorum nexus 90. 29.
 Decani 144. 6.
 decimatio Herculi a quibusdam
 Romae vota 266. 97.
 Decii Iubellii historia II. 494.
 69., 77.
 Deidamia Aeacidæ f. II. 345.
 46.
 Deianiræ mors 283. 27.
 Delia Atheniensium et Boeo-
 torum diversa loco et ori-
 gine 527. 92.
 Delium 526. 47. pugna ibi
 commissa 527. 82.
 Delphicum oraculum a Diony-
 sio an spoliatum II. 13. 55.
 quorum deinceps deorum fue-
 rit II. 101. 17. eius plures
 olim prophetides 102. 23.
 Pythiae tripus 28. Pythia
 ætate provecta mulier 43.
προφήτις dicta 46. statis
 diebus responsa edebat 52.
 Delphici templi *χρυσῶν πλίν-
 θων* II. 126. 97. statuæ
 aureæ 99. thesauri 10.
 thesauri singularum gentium
 714. 69.
 Delphinium 602. 5.
 Delus olim mari mersa 369.
 89. Delo Athenienses quan-
 tum pecuniae asportarint
 502. 46.

- Delta. eius ambitus 40. 48.
 Demades II. 271. 9. ad Antipatrum legatio et caedes II. 293. 25., 41.
 Demarete 424. 94. ab ea dictus numus 424. 99.
 Demetria ab Atheniensibus dicta Dionysia in adulationem Demetrii II. 440. 31.
 Demetrias II. 643. 94.
 Demetrius Antigoni formosissimus II. 382. 53. *πολιορκητής* II. 472. 10.
 Demetrii Athenarum gubernatio II. 313. 53.
 Democritus in Aegypto 110. 19. Democriti aetas 647. 7.
 Demosthenis exsilium II. 267. 21. an ab Harpalo corruptus II. 245. 87.
 Demosthenes quot navibus Niciae in Sicilia succurrerit 550. 88.
 Derceto 116. 32., 33.
 Deucalio Minois 306. 18.
 deos vocabant reges suos Aegyptii 107. 91. deorum natales secundum Aegyptios 17. 38. deorum statucae catenis alligatae II. 191. 85. dii an ulli genti non crediti 179. 51. diis consecrata animalia 261. 74. dii victas urbes relinquere credebantur 587. 31. dii contra Gigantes pugnaturi animalium species induerunt 96. 91. diis a venatoribus consecratae ferarum *ἀκρωτήρια* 268. 51.
 Dexamenus 277. 81.
 Dia antiquum Naxi nomen 372. 12.
 diademata plura ab uno sumpta 57. 32. regum Macedoniae II. 220. 70.
 Diagoras an atheus 546. 2.
 Diana, Dictynna, Britomartis 392. 49. *Περσία* 394. 11. Tauricae victimae humanae 288. 43. *Ταυρόπολος* 157. 67.
 Dicaeopolis urbs II. 458. 86. *dicere* omissum 483. 26.
 Dicon Olympionices II. 13. 95.
 Dicta 386. 3.
 Dictamnus 387. 33.
 Dictynna Diana 392. 49.
 Dictynna urbs 387. 33.
 Diegylis Thracum Caenorum rex II. 595. 7.
 Dimnus II. 221. 21.
 Dinarchi adversus Demosthenem oratio 585. 24.
 Dindyme 226. 8.
 Dinocrates II. 323. 45.
 Diocles archon II. 277. 35.
 Diocles legislator II. 145. 48.
 Diodorus historiam quo usque deduxerit II. 541. 46. Polybium imitatur 3. 7. 4. 37. sibi ipse repugnat 223. 78. 382. 38. Diodori negligentia loquendi 531. 60. error in rebus ad septemtrionem Europae pertinentibus 355. 67.
 Dionis in Siciliam expeditio II. 86. 38., 56.
 Dionysiades insulae 391. 22.
 Dionysias 372. 34.
 Dionysiodorus historicus II. 78. 91.
 Dionysius tyrannus quot annis imperarit II. 60. 29. eius humile genus 619. 50. lapidinae II. 8. 17. carmina sibilis Olympiae excepta 725. 3. misera Corinthi vita II. 137. 26. tragedia prae-

- mium Athenis refert II. 60.
 31. vinosus 46. eius sepul-
 crum 64. uxores 677. 5.
 Dionysius iunior quot annis
 imperarit II. 60. 29.
 Dionysius Milesius 220. 24.
 236. 32. Dionysium Mile-
 sium sequitur Diodorus 288.
 51. 291. 86.
 Dionysius Siculus scriptor II.
 641. 25.
 Dionysius Timothei frater II.
 150. 75.
 Dionysi nomen 248. 82. Dio-
 nysus Iovis et Ius f. 243.
 57.
 Diophantus archon duplex 705.
 98.
 Dioscuri duplices 243. 73.
 Dioscurias 544. 93.
 Diospolis duplex 54. 35. ma-
 ioris amplitudo 54. 37.
 Diphridas 716. 86.
 divini honores hominibus habiti
 II. 90. 59.
 Dodonaeae sacerdotes 649.
 87.
 Dorica tetrapolis 311. 51.
 Dorica tripolis s. tetrapolis
 464. 68.
 Dorigus Heracleam Siciliae con-
 dit. 269. 99.
 Dorigus, Rhodi exsul, quando
 reverterit 575. 25.
 Dosiades 396. 10.
 Draconum 235. 12.
 Draconis aetas II. 640. 31.
 dracones 201. 36. cum ele-
 phantis pugnant 180. 97.
 draconum curru vectae Dia-
 na et Ceres 294. 25.
 Draconum 235. 12.
 Drangae 115. 86.
 dromades cameli 167. 29. eo-
 rum in bello usus 167. 33.
 Druides 354. 37.
 Dryopes 282. 67.
 dualem sequitur pluralis 243.
 73.
 Ducetius 461. 29.
 Duranius 349. 64.
 Duridis *ἱστορίαι* et *Μακεδο-
νικά* II. 50. 26.
 Dyscinetus archon II. 47. 17.
 Dysnicetus archon II. 47. 17.
 ebur an dentes elephanti 133.
 32.
 Ebusus 343. 52.
 Ecbatana per quod anni tempus
 regis sedes 127. 82. Echa-
 tana quis condiderit 127.
 82.
 Echinades 212. 70.
 Eion 282. 73.
 Elatea a Philippo quando oc-
 cupata II. 146. 3.
 Elei Bacchi cultores studiosis-
 simi 235. 95. Eleorum regio
 sacrosancta 296. 30. 653.
 83. Eleis concessa bellorum
 immunitas II. 547. 78. com-
 munitio belli adversus Xerxem
 83.
 elephanti an genu inniti et la-
 psi surgere possint 193. 80.
 armati turribus et loriceis
 131. 53. equis formidabiles
 131. 29. Indici 129. 73.
 nigri 130. 2. elephanti et
 dracones secum pugnant 180.
 97. elephantorum aevi lon-
 gitudo 154. 57.
 Eleusis 385. 62.
 Eleuthera 235. 96.
 ellipsis verbi in exclamazione
 militum *ἐπὶ τοὺς πατέρας*;
 II. 349. 4.
 Elpines archon II. 93. 97.
 Elpinices archon II. 93. 97.
 Emathion 272. 56.
 Embisarus II. 228. 60.

- Ennensium ager odoribus florum canum odorem exstinguit 331. 73., 75.
 Enyeus 395. 53.
 Epaminondas Philippi condiscipulus II. 82. 58. Epaminondae mortē res Thebanorum conciderunt II. 64. 11. Epaminondam quis obtruncavit II. 71. 53. quomodo mortuus 78. bello princeps inter Graecos II. 72. 10.
 Epialtes Atheniensis II. 179. 52.
 Epialtes Sophonidis filius 463. 2.
 Epialtes Trachinius 410. 17.
 Ephorus mendax 48. 9. 589. 2. Ephori dictio 330. 19. Ephori historiam continuaverat filius Demophilus II. 93. 82.
 Epimenidis scripta 396. 60.
 Epipolae 459. 43.
 Epopeus rex II. 545. 14.
 equorum ungulas ferro munire veteribus ignotum II. 233. 97.
 Erechtheus cuius 34. 14.
 Erganus 255. 27. 256. 46.
 Eriboea 317. 73.
 Ericodes 335. 30.
 Eridanus 226. 74.
 Erigyus II. 172. 40.
 Eriphyles monile 310. 11. II. 132. 73.
 Erycinae Veneris templum 326. 76., 83.
 Erycis parentes 268. 87.
 Erythrae 394. 47.
 Erythrus 394. 47.
 esse cum participio pro verbo simplici 117. 91.
 esseda 346. 30. Gallorum 352. 61.
 Etesiae Ἀργέσται 47. 65. quando spirent 47. 57. Nili inundationis causa 46. 87. Etesiarum origo 47. 42.
 Etrusci prodigiorum interpretes 362. 11. recentiores luxuriosissimi 363. 19., 30. Etruscis debent Romani insignia quaedam magistratum suorum 362. 4.
 Euadnae duae 296. 10.
 Euagorae genus 716. 8. Cyprum totam fere occupaverat 725. 34.
 Euagorae duo II. 39. 30.
 Euagoras iunior II. 114. 34.
 Euander archon II. 18. 8.
 Euanthes 395. 53.
 Eubulides s. Eubulus archon 708. 51.
 Eubulus archon II. 133. 40.
 Euclides archon 513. 50.
 Eudemus archon II. 106. 31.
 Eudoxus in Aegypto 110. 25.
 Eulaeus fluvius 57. 42. II. 332. 2. an idem qui Choaspes ibidem.
 Eumolpidae 34. 38.
 Eunomus 281. 32.
 Eupatridarum munus 33. 94.
 Euphron II. 57. 5.
 Eupolemus Olympionices 685. 44.
 Eupolidis Μαρκῆς quando acta 530. 11.
 Euripidis dies natalis 626. 43. mors 626. 45.
 Euripus 577. 42. eius pons 577. 49.
 Eurybatus II. 553. 50.
 Eurydice s. Euthydice Ophellae, postea Demetrii coniux II. 434. 75.
 Eurydice Philippi neptis II. 326. 65.

- Eurynomus 281. 32.
 Eurystheus quando se in do-
 lium abdidit 258. 20. ca-
 ptus 302. 34.
 Eurytion 278. 82.
 Eurytus 278. 93.
 Euthykrates II. 123. 94.
 Euthydice v. Eurydice.
 Euxenippus archon II. 464.
 74.
 exarmandi victos mos 256. 39.
 excoriatio poena Persica II. 11.
 71.
 falsariorum poena 89. 93.
 fax de coelo lucens itinerum
 dux quibusdam II. 133. 55.
 felis apud Aegyptios sacra 95.
 17.
 Ferentum II. 369. 3.
 festorum nomina in *ia* plur. n.
 et *ia* sing. foem. II. 17. 62.
 figuli rota à quo iuenta 319.
 98.
 fistula 227. 19.
 Cn. Flavius an manumissi fi-
 lius II. 432. 21.
 fluvii taurino vultu ficti 61.
 77.
 fortunam secundam sapienter
 ferre difficile II. 392. 72.
 frumenta in specubus servata
 347. 35.
 fumo data signa 294. 4.
 Galatia 349. 27.
 galeae proceros reddentes eos
 quibus imponebantur 353.
 4.
 Gallicum bellum 8. 3.
 Galliae fluvii auriferi 350. 4.
 Galli flavi 351. 24. paederastae
 356. 5. Gallorum de animae
 immortalitate persuasio 352.
 54. Gallorum duce Acichorio
 clades II. 497. 14. Gallo-
 rum mos hostium occisorum
 capita reseccandi 729. 5.
 Gallorum sacrificia humana
 355. 97. Gallorum scuta
 353. 99. Gallorum torques
 351. 13. Gallorum tubae ge-
 nus *χάρον* dicebant 353.
 7.
 Gallograecorum mos immolan-
 di diis captivos II. 582. 52.
 Gandaridae 150. 68.
 Gangaridae 150. 68.
 Gangis latitudo 150. 65.
 Gargaridae 150. 68.
 Gaulus 339. 19.
 Gazae urbis historia II. 381.
 28.
 Gellias 608. 95.
 Gelon aqua intercute extin-
 ctus 433. 21. βασιλεύς
 nuncupatus 425. 20. Ge-
 lonis ad Himeram de Car-
 thaginiensibus victoriae dies
 422. 98. copiarum adver-
 sus Carthaginienses numerus
 419. 84. dominatus spatium
 434. 46. immortalis gloria
 434. 38. victoriae ergo de-
 dicati tripodes 425. 23.
 Gelonis Hieronymi regis Sy-
 racusarum patris historia II.
 568. 90.
 genitivus obiecti II. 177. 90.
 omisso *τις* II. 298. 72. ge-
 nitivus ellipsi explicandus
 185. 3. partitivus 723. 24.
 II. 242. 45. genitivi abso-
 luti extra constructionem
 positi 219. 90.
 gentilia prototypa pro deriva-
 tis 482. 96.
 Gentius *Γένθιον* II. 643. 86.
 generis in orationibus funebri-
 bus laudatio apud Graecos
 sollemnis 103. 69. generis
 enallage 152. 58. 202. 79.
 495. 18. II. 162. 11.
 199. 70. generis enallage in

- structura πρὸς τὸ σημαίνω-
 μενον 419. 72. 423. 65.
 456. 87. enallage generis
 et numeri post vocabula col-
 lectiva II. 69. 33.
 geometria inter principes Ae-
 gyptiorum disciplinas 91.
 84. geometriae studii apud
 Aegyptios caussa 91. 87.
 Germani paederastae 356. 5.
 Geryonis herois cultus 270.
 43.
 Getae ἀθανατίζοντες vel ἀπα-
 θανατίζοντες 105. 32.
 Gigantum nominis origo 267.
 28.
 Glaucus 291. 4.
 Gleneus s. Glenus 282. 65.
 Glycera Harpali amica II. 245.
 67.
 Gorgias Athenis 514. 65. eius
 ἰσόκωλα 514. 71., 75. A-
 theniensium in eum studium
 514. 77.
 gossipium 171. 20.
 Graeci ad Thermopylas quando
 in castra Persarum irruperint
 411. 60.
 Graeciae post bellum Persicum
 florentissima tempora 478.
 25.
 Graecorum ad Plataeas occi-
 sorum numerus 429. 28.
 Graecorum Mardonio et so-
 ciorum et adversorum nu-
 merus 428. 32.
 Gratiae 389. 19.
 gravidas supplicio affici nefas
 88. 65.
 gymnasticae usus 92. 20.
 Hamilcar Barca II. 567. 32.
 Hannibalis indoles II. 568.
 52. an crudelis ibid. 79.
 Harmonia 247. 70. Harmo-
 niae monile et peplus cuius
 deae dona 370. 30. Har-
 moniae ab Venere datum mo-
 nile, a Minerva peplus inter
 se confusa 309. 62.
 Harpali opes II. 272. 67. de-
 fensores inter Atheniensium
 oratores II. 245. 82. a Thi-
 brone interfectus 84.
 hasta belli initio in hosticum
 abiici solita II. 172. 23.
 642. 39. hastis clypea fe-
 riendi mos II. 205. 13.
 Hebrus Illyriae an fuerit II.
 371. 91.
 Hecataeus Abderita 56. 99.
 58. 10.
 Hecataei Abderita et Milesius
 II. 544. 73.
 Hecatomnus 717. 32. II. 5.
 76.
 Hecubae monumentum 572.
 67.
 Helena qua aetate a Theseo
 rapta 307. 58.
 Heliadae 375. 48.
 Helice II. 40. 62.
 Heloris 710. 9.
 Helotes Messenii 452. 81.
 Hephaestio θεὸς πάρεδρος II.
 251. 71. Hephaestionis mors
 II. 247. 55. 425. 91.
 Heraclea Italiae 501. 14.
 Heraclea Pontica 666. 1.
 Heraclea Siciliae 269. 7.
 Heraclea Trachinia 519. 91.
 Heraclides Syracusanus II. 86.
 49.
 Heracleopolis 392. 42.
 Heraei montes 327. 7.
 Hercules, primum Alcaeus, un-
 de dictus 255. 15. Argo-
 nautarum princeps 286. 29.
 Cretam vectus 260. 6. Cre-
 tensis 243. 77. Dactylus
 Idaeus 382. 18. humani ge-
 neris εὐεργέτης 260. 12.
 iniustorum ultor 263. 59.

- mysteriis utrisque initia-
 tus 260. 36. *ῥινοκολούστης*
 256. 32. Thebanus quis
 fuerit 297. 44. trinoctio
 generatus 254. 71. Tyrius
 II. 190. 10. Herculis aetas
 28. 21. apud Aegyptios re-
 ligio 28. 13. arma 28. 25.
 fanum Romae 266. 9. filii
 ab ipso interempti 256. 74.
 in scypho per fretum Sieu-
 lum iter 268. 15. natalium
 locus 391. 26. Herculi mam-
 mam praebuit Iuno 255.
 I. Herculi qui primi sacra
 fecerint 284. 47. Herculem
 imitantes clavam gestabant
 II. 237. 10.
- Hercules Alexandri M. f. vene-
 no sublatus II. 425. 91.
- Hercynii saltus 346. 98.
- Hermaphroditus 252. 65.
- hermaphroditū 252. 72.
- Hermione urbs 282. 73.
- Herodoti aetas 146. 90.
- heroes a Graecis pro lubitu ficti
 349. 27. heroibus habiti
 honores 247. 32.
- Hespera, Hesperides, Hesperii
 221. 61.
- Hesperidum mala greges ovium
 271. 17.
- Hesperus 229. 19.
- Hicetae interitus II. 145. 31.
- Hicetae duo II. 134. 83.
- Hiempsal quo patre natus II.
 607. 81.
- Hierax Antiochenus II. 597. 32.
- hieroglyphicae Aegyptiorum lit-
 terae 176. 99.
- Hieronymus Atheniensis 705.
 81.
- Hieronymi Cardiani de curru
 Alexandri funebri scriptum
 II. 277. 37. *διαδόχων* Ale-
 xandri historia II. 289. 33.
- Hieronymus Gelonis filius II.
 568. 95. 569. 97.
- Himera condita, excisa 590.
 59.
- Himeræ fl. aqua salsa II. 401.
 86.
- Himerus II. 603. 9.
- Hippalcimus 312. 83.
- Hipparinus Dionysii f. II. 109.
 97.
- Hippo. et Hippuacra eadem
 urbs II. 447. 2. 449. 97.
- Hippodamus vel Hippodamas
 archon II. 31. 47.
- Hippomenes II. 550. 3.
- Hipponicus 523. 94.
- Hipponium II. 20. 30.
- hippopotamus an bifidus 42.
 26. voracissimus 42. 36.
 eius cauda 42. 28. cubilia
 42. 32.
- Hippolyte 262. 16.
- Hippotes Creontis f. 299. 27.
- Hippolytus divinos post mor-
 tem honores nactus 306.
 42.
- Hispalus II. 605. 92.
- Hispani dentes urina abluunt
 356. 43. *διμάχαι* 356. 43.
- Hispanorum *παραξιφίδες*
 356. 33. vestitus et arma-
 tura 356. 25.
- Hispaniae fodinarum divitiae
 359. 39.
- Hispanus i. q. Hispalus II. 605.
 92.
- Homerus in Aegypto 16. 7.
- homo humido magis quam sic-
 co victu utitur 52. 54. primi
 homines an carne humana
 vesci soliti 67. 47. hominum
 numerus progressu temporis
 in quibusdam terris imma-
 nem in modum imminutus
 118. 18.
- Horae 389. 30.

- Horus 51. 54. idem qui Apollo
 30. 89. laceratus 30. 82.
 σωτήρ 30. 89.
 Hyacinthides II. 171. 65.
 Hyampolis II. 125. 67.
 Hydaspes 51. 93.
 Hydaspis 51. 93. 150. 83.
 hydrae Lernaeae quot capita
 257. 96.
 Hypanis 150. 83.
 Hypasis 150. 83.
 hyperbaton 497. 40.
 Hyperborei 158. 10., 14. Hy-
 perboreorum cum Athenien-
 sibus et Deliis amicitia 158.
 30.
 Hyperidis ἐπιτάριος II. 267.
 17.
 Hyphasis 150. 83.
 Hypsacus II. 528. 20.
 Hyrcanum mare II. 218. 85.
 Iambulus 167. 43.
 Iasonis mater 293. 69.
 Iasus 627. 86.
 Iaxartes Tanais II. 261. 83.
 ibis 98. 43.
 ichneumon 41. 19.
 Ichthyophagorum ratio pisces
 capiendi 184. 58.
 Ictis 347. 60.
 Ida Cretae et Troadis confusae
 II. 165. 40., 51.
 Idae montis Troadis mirabilis
 circa ortum solis natura II.
 165. 51.
 Idaea 287. 95. Idaea dicta
 Creta 230. 54.
 Idaeae apes 387. 21.
 Idrieus II. 114. 27.
 Idumaea quatenus patuerit II.
 393. 58.
 igni, aqua, fecto prohiberi
 solebant Athenis quos abo-
 minarentur cives 672. 31.
 ignis Persis deus II. 250.
 21. extinctus in luctu pu-
 blico ibid. ignes per inter-
 valla dispositi nuntiorum lo-
 co adhibiti II. 362. 77.
 Ilienses in Sardinia 274. 50.
 Iilus 318. 38.
 Ilvae ferrum 340. 34.
 imbres artibus magicis attrahi
 et repelli soliti 374. 4.
 imperativorum forma Attica
 564. 69.
 Inaro 75. 16.
 Inares 458. 86.
 incubatio 29. 74.
 India quando pluvia rigetur
 51. 93. Indiae insulae 170.
 1. magnitudo 148. 88.
 Indica Semiramidis expeditio
 fabulosa 129. 78.
 Indici canes II. 232. 34.
 Indici equi feroces 132. 12.
 Indi rectores elephantorum II.
 278. 81.
 Indorum reip. divisio 153. 83.
 Indorum uxores maritorum
 rogis se imponebant II. 343.
 62., 81.
 Indus fluviorum post Nilum ma-
 ximus 148. 87.
 Inessa 461. 37.
 infinitivus post ὅτι 272. 21.
 infinitivus praesentis post
 παγγέλλεσθαι et sim. 723.
 38. infinitivi absoluti 15. 52.
 inimicitias non immortales esse
 oportere veteres sapientes
 censebant 491. 80. 559. 51.
 iniuriae ab altero non defensae
 crimen 88. 30.
 insulae septem maximae 343.
 65.
 intercalares menses 59. 22.
 intercalatio Aegyptiorum 59.
 20.
 invitum peccare levius crimen
 562. 88.

- Io 29. 54.
 Iocastus 336. 76.
 Iolaenses 274. 50. an indemiti
 275. 71.
 Iolai in Sardinia opera 274.
 44.
 Iollae sepulcrum eversum II.
 326. 72.
 Ioniae urbium commune II. 40.
 74.
 Ionum luxuria II. 551. 52.
 Iphicratis laus ob caesam *μό-
 ραν* 712. 21.
 Iphis 291. 86.
 Iphitus 291. 86.
 Irene Ptolemaei Physconis pel-
 lex II. 595. 6.
 iris quid portendat II. 168. 85.
 Isarchus archon 523. 77.
 Ischolaus II. 52. 60.
 Isis apud Graecos 18. 69. cor-
 nuta 15. 37. legifera 18.
 65. ³*Ἰσις δικαιοσύνη* ibid.
 medica 29. 65. Isin colunt
 Meroes incolae 179. 48. Isi-
 dis pompae duces canes ho-
 minesque canino capite in-
 signes 97. 25. cognomina
 29. 57. cultus Athenis 34.
 40. Isidis in sacris planetus
 18. 58.
 Israelitae in desertis Arabiae
 an coturnicibus vixerint 70.
 54.
 Issa 396. 23.
 Ister fl. 301. 97. Istrum an
 navigarint Argonautae 300.
 90.
 Isthmia 710. 99. eorum prae-
 sides Corinthii ibidem.
 Isthmionicarum coronae II. 143.
 18.
 Iton, Itonus 282. 91.
 Ituracii quando circumcisionem
 receperint 33. 94.
 Ityce v. Tyche.
 Iudaei sub imperio Persarum
 II. 544. 73. Iudaei circum-
 cisionis auctores Aegyptiis
 33. 82., 85. Iudaeorum deus
 qualis II. 543. 29. Iudaeo-
 rum *ἀρχιερεύς* II. 543. 43.
 sacerdotum commoda 544.
 60. nuptiarum et funerum
 leges et ritus ibid. 70. Iu-
 daeorum *δώδεκα φυλαί* II.
 543. 25. Iudaeorum vitili-
 go II. 524. 36. asinus in
 eorum templo 525. 50.
 Iuno *Ἄκραία* 298. 95.
 Iupiter Aetnaeus II. 602. 39.
 Ammon 17. 22. *ἔλευθέριος*
 458. 97. Olympius 242. 20.
 Iupiter quid 15. 61. Iovis
 cognomina 388. 87. Iovis
 regis templum Thebis II.
 45. 3. Iovis Vrii in Ponti
 ore templum II. 487. 59.
 Ixionis pater 314. 54.
 labyrinthus Creticus 71. 69.,
 71.
 labyrinthi Aegyptiaci auctor
 70. 59., 65. rudera 71. 74.
 Lacedaemonii et Spartani quo-
 modo differant 407. 80.
 domi austeri, foris saepe
 lascivi II. 482. 97. maris
 imperiti 436. 47. oraculis
 dediti 649. 88. II. 127. 60.
 quomodo mari terraque im-
 perium Graeciae perdidierint
 708. 27. utrum post proe-
 lium ad Sestum an ad Cy-
 zicum pacem ab Atheniensi-
 bus petierint 582. 57. La-
 cedaemoniorum adversus A-
 lexandrum rebellionis exitus
 II. 217. 15. imperium ma-
 ris 646. 52. legati Delphos

- mitti soliti, *Πύθιοι* II. 127.
 60. numi 646. 52. principatus quot annorum fuerit II. 547. 74. resp. quot annos steterit II. 4. 23. quamdiu invicti 36. Graeciae imperium amissum et recuperatum II. 20. 12. Spartanorum tum universorum tum caesorum ad Leuctra numerus II. 47. 10.
- Lacinius 270. 67.
- Laconica per quot annos hostem non viderit II. 53. 72.
- Lactuca Valeriorum cognomen 480. 95.
- Laertes Argonautarum unus 291. 94.
- Lamia spectrum II. 435. 9.
- Lamia Thessaliae II. 267. 81.
- Lamiacus sinus 407. 4.
- Lampea 257. 9.
- Lampon 484. 63.
- Lamus 276. 34.
- Lanassa II. 490. 45.
- lancea 353. 16.
- lanificium muliebre opus 136. 83.
- lapidatio frequens Graecis in tumultu supplicium 611. 73.
- Lasthenes II. 123. 94.
- Lautulae II. 374. 92.
- leonis apud Aegyptios symbolum 57. 50. leones matris deum comites 123. 29.
- Leonidae ad Thermopylas copiarum numerus 410. 46.
- Leonnatus Phrygiae praefectus II. 266. 55.
- Leontini Atheniensium cognati 537. 51.
- Leontini cives Syracusani 515. 26.
- Leontinus ager 331. 55.
- Leosthenes II. 267. 12.
- Leptines Dionysii tyr. frater 720. 75.
- Leptines frater Dionysii tyr. 680. 45.
- Lesbii Mytilenen commigraturi ab Atheniensibus prohibentur 515. 31.
- Letanum Atheniensium in Ponto colonia 500. 66.
- Leucaspis 269. 12.
- Leuco rex Bospori 713. 52. II. 106. 20.
- Leucosyri 155. 5.
- lex de coercenda mulierum luxurie 492. 92. de laqueo cui collum eius qui legem abrogandam suaderet insereretur Charondae an Zaleuci 489. 78. de ducibus ab exercitu non revocandis an Athenis lata 596. 27. lex Spartanorum eundem bis nauarchum fieri vetans 623. 36. leges XII tabularum aeri incisae et pro rostris expositae 494. 1. earum praestantia 494. 2.
- Libanus mons 657. 41. cedrorum, picearum cupressorumque ferax II. 363. 99.
- liberorum exponendorum mos 91. 61.
- Libys Lysandri frater 649. 98.
- Licymnius 302. 69.
- Ligurum terra sterilis 265. 55. Ligures in Epiro peregrinantes 446. 23.
- Lilybaeum quando conditum 583. 46.
- Linus 236. 39. antiquior 236. 52. eius mors et scripta 236. 67.

- Lipara quorum colonia 337.
     7. eius aquae calidae 338.
     42. prytaneum II. 479. 57.
 Liparensium de Tyrrenis victoria 338. 34.
 litterarum inventio 12. 47.
     laus 487. 69.
 M. Livius Drusus senatus patronus II. 611. 97.
 Locrenses primi scriptis legibus usi 491. 61.
 locustae pro victu 195. 37.
 C. Longus II. 611. 58.
 lotus 40. 67.
 Lucanorum cum Thuriis bella 719. 16.
 luna magicis devotionibus adhibita 295. 77.
 lunae lux unde 145. 43.
 lupi Aegyptii 99. 95.
 lustratio post homicidium 276. 5.
 Lycomedes Tegeates s. Mantinensis II. 49. 74.
 Lycopitanus nomus Aegypti 99. 7.
 Lycti fata II. 131. 17.
 Lycurgi Atheniensis quaestoris munere fungentis integritas II. 149. 50. eius acrimonia 52. oratio adversus Lysiclem 54.
 Lycurgi legum origo Aegyptia 110. 14.
 Lycurgi Thracis poena 234. 67.
 Lysander a quibus caesus 705. 69. Lysandri adversus rempublicam Spartanam consilia 649. 76.
 Lysias Dionysium ludis Olympicis prohibuit 724. 89.
 Lysimachia II. 425. 3.
 Lysimachus a Dromichaete captus II. 559. 43., 57. dimissus 560. 92. Lysimachi adversus Thraces expeditio II. 268. 46.
 Lysimachus archon 499. 13.
 Lysis Pythagoreus Epaminondae magister II. 556. 79. Epaminondae et Philippi magister II. 82. 58.
 Macar 376. 71. Macar s. Macareus 397. 29. Crinaci f. ibid.
 Macaria insula 205. 87.
 Macedonibus usitata necandorum lapidatio II. 222. 64.
 Macrocephali 664. 25.
 Maduces 146. 3.
 Maeander terram aggerit 48. 2.
 Maemacterionis in calendario Attico locus 216. 47.
 Maeon, Maeones 226. 8.
 Magnae Matris sacerdotum insignia II. 537. 53. coronae aureae ibid. 61.
 Maliacus sinus 407. 4.
 Mamertia II. 493. 6.
 Manduces 146. 3.
 Manius gentis Aemiliae praenomen 502. 38.
 manna II. 218. 99. mel agreste II. 391. 23.
 Mantinea ex quot vicis composita II. 7. 88. rursus coit II. 12. 45.
 manuum apud Aegyptios symbolum 57. 54.
 Mardonii copiarum numerus 418. 35. Mardonius pugnae Plataicae an superstes 428. 77.
 Maria lacus et urbs 79. 86.
 Marius iuvenis publicanus fuerat II. 607. 5. Marii mors II. 614. 15., 20.
 Maro 21. 81.

- Marrus 70. 59.
 Marsyas fistulae tiliarumque inventor 227. 31. Marsyae infelix cum Apolline certamen 228. 68., 78.
 Marsyae rerum scriptores Macedonici duo II. 443. 8.
 Masinissae aetas, liberorum numerus II. 523. 65. alia de eo 73. 77., 79. quomodo nomen Graece scribatur ibid. 64.
 Mausolus quando mortuus II. 109. 84.
 Mecherinus 74. 79.
 Medea 122. 93. Medae liberi 298. 5.
 Media equorum altrix II. 333. 66.
in medio ponere II. 197. 60.
 Medmaei 702. 42.
 Megabares s. Megabari 198. 77. 206. 55.
 Megabazus, Megabyzus 460. 92.
 Megacles Dionysii affinis II. 462. 2.
 Megalopolis quando condita II. 59. 92. quot vicos urbesque complexa 96.
 Megalopolitani exsules II. 299. 53.
 Megara 275. 87.
 Megarorum *μακρὰ τείχη* 524. 49.
 Megarenses Attica exclusi belli Peloponnesii caussa 503. 96.
 Megalopolis Africae II. 411. 49.
 Melanippe 262. 11.
 mel de arboribus stillans II. 391. 23.
 Melas fl. 264. 16.
 Melisseus 379. 11. II. 165. 40.
 Melitacae vestes 339. 8.
 melophori II. 206. 64.
 Melus Spartanorum colonia 523. 87.
 Memno 56. 4. cuius 136. 66.
 Memnonis ad Troiam expe- ditio ficta 136. 66. mors 136. 72.
 Memno artifex 56. 16.
 Memno Thraciae dux II. 208. 77.
 Memnonia via 136. 64.
 Memnonia Susorum regia 136. 62.
 Memphis II. 119. 1. Memphim propter multa Aegyptiorum sepulera 108. 48. Memphi inaugurati reges Aegyptiorum postremi II. 595. 97.
 Memphis origo 59. 27. sedes regia 60. 49. Memphis et Momemphis confusa 77. 8.
 Memphites Ptolemaei f. II. 603. 81.
 Menae urbs 471. 80.
 Menaenon urbs 464. 40.
 Menalippe 262. 11., 16.
 Menas Aegypti rex 54. 11. hu- mani generis primus 53. 81.
 Mendes 70. 59. 95. 21.
 Mendetis urbis situs II. 35. 18.
 Mene 221. 78.
 Meno 662. 16.
 Meno Thessalus II. 268. 80.
 Meno Olympionices 669. 38.
 Menodotus Perinthius histori- cus II. 513. 87.
 Menyllus praesidio Athenarum Macedonico praefectus II. 272. 38.
 mercenarii milites 85. 4. peri- culosi 338. 71.
 Mercurius 19. 12., 18. Ae- gyptiis leges et litteras tra- didit 105. 22. Daphnidis pater 327. 22. palaestrae praeses 391. 3. lucrorum

- deus tutelarior 391. 95. nuntius 391. 97. *ψυχοπομπός* 107. 25.
 Meriones 323. 37.
 Meroe Cambysis mater 38. 95.
 Meroe insula 38. 97.
 Meroe urbs 178. 95. Meroes incolarum iusiurandum 180. 61.
 Meropis 573. 1.
 Merus Indiae 151. 26.
 Messene urbs Peloponnesi 520. 51. II. 54. 27.
 Messenii ex Cyrene reduces 669. 16. Helotes 452. 81. quot annos patria pulsii II. 54. 27. reduces II. 54. 30.
 Messenicorum bellorum tempora II. 547. 5. Messenium bellum primum II. 54. 50.
 metallis fodiendis adhibiti malefici 181. 43.
 Methone, Mothone 468. 43.
 Methymna 397. 42.
 Metion 319. 74.
 Metonis enneadecaeteris 501. 1., 10.
 Metope 316. 34.
 Micipsa iunior II. 607. 81.
 Mictis 347. 60.
 Micythus 440. 49.
 Midas 228. 1.
 militaris aetas apud Athenienses 618. 98.
 Milon 483. 41.
 Minerva *γλανκῶπις* 16. 97., 1. *Ἐργάνη*, *Ἐργάτις* 389. 46. oleae inventrix 389. 34. tibiaram ibid. 43. Minervae in Rhodo templum ab Danao dedicatum 377. 8. Minervae apud Agrigentinos cultus 613. 72. Minervam quomodo dixerint Aegyptii 16. 89.
 Minoa 322. 33.
 Minos 381. 4. Cretensium legislator 304. 35. iudex mortuorum 395. 39. primus maris imperium tenuit 304. 39. tyrannus 392. 58. Minois cum Iove congressus 394. 32.
 Minos Olympionices 669. 38.
 Minotauri forma 320. 32.
 Minyeius 259. 97.
 Mithridates Ariobarzanis f. II. 73. 66. 151. 16. Ponti et Cappadociae rex II. 487. 65. regni Pontici conditor II. 348. 80.
 Mithridates ad Granicum ab Alexandro caesus II. 174. 11.
mittere sc. nuntium II. 298. 72.
 Mnesiphilus archon II. 123. 81.
 Mnesithides archon 465. 20.
 Mneues 105. 21.
 Moeridis lacus ambitus 61. 92.
 Moeris rex Aegypti 53. 81.
 Melgii 45. 59.
 Momemphis 77. 8. et Memphis conf. ibid. Momemphi culta Venus 110. 4.
 Morgantina 464. 42.
 Morrheus 234. 53.
 Moses vitiligine turpis II. 524. 36.
 Mossynoecorum reges iniuriae poenas quomodo luerint 666. 78.
 Motyae situs 584. 52.
 Motyum castellum 473. 52.
 mulieres bellicosae 147. 53.
 mulsi libatio 380. 61.
 mundi aeternitas 10. 49. origo 12. 41.
 Munychiae situs II. 305. 45.

- Munychus II. 636. 54.
 murorum suffossio in obsidio-
 nibus 588. 60.
 Musae Bacchi comites 251. 12.
 Musarum nomina 253. 10.
 parentes, numerus 252. 80.
 filii 253. 99.
 Musaei pater 271. 80. Orphei
 discipulus ibid.
 musicae apud Aegyptios stu-
 dium 92. 17.
 Mycenarum rudera 453. 72.
 Mycerinus 74. 79.
 Mygdon 381. 4.
 Myrina urbs 222. 17.
 mysteria Eleusinia magna et
 parva quando celebrata II.
 485. 90. mysteriorum pro-
 fanandorum religio 32. 66.
 Mytilenes urbis situs 605. 38.
 Nabarzanes II. 217. 27.
 Nabataei nomades II. 390.
 88.
 Napae Indorum 155. 89.
 Nausimachus archon 499. 13.
 Naustathmus Syracusarum 619.
 37.
 Naxiorum potentia maritima
 373. 46.
 Naxium vinum 373. 50.
 Naxus Siciliae quando condita
 711. 32.
 naves ab ducibus ad fugae spem
 militibus praecidendam com-
 bustae II. 177. 44. naves
 mortuum vehentes nigris ve-
 lis utebantur 305. 94. na-
 vibus oppensa segestria aut
 munimenti aut luctus signi-
 ficandi caussa II. 412. 95.
 navium nomina 290. 46.
 Neae urbs 463. 38. 471. 80.
 Neapolis Syracusarum 646. 15.
 Neapolis ab Hercule condita II.
 640. 51.
 Necos 39. 32.
 Nectanebus II. 121. 11.
 Nemea duplicia II. 367. 17.
 quando singula celebrata
 ibid.
 Nemeas amnis 707. 66.
 Nemesis 473. 93.
 Neoptolemus in Alexandri M.
 exercitu II. 178. 37.
 Neoptolemus tragoedus II. 152.
 75.
 nepenthes 109. 99.
 nepos ex fratre II. 230. 91.
 Neptunus "Ἰηπιος 386. 85.
 Neptuno Carthaginenses sa-
 cra fecerunt 610. 15. Ne-
 ptunus terram movet II. 41.
 2. a Peloponnesiis praecipue
 cultus 5.
 Nicaea Corsicae 340. 57.
 Nicaea uxor Perdiccae II. 275.
 37.
 Nicaea Phocidis II. 128. 11.
 Nicanor Stagirita II. 263. 3.
 Nicanoris mors II. 313. 57.
 Nicias expeditionis Athenien-
 sium adversus Melios dux
 535. 52.
 Nicocles Euagorae f. an parrici-
 da II. 39. 30.
 Nicocles s. Nicocreon II. 420.
 17.
 Nicocrates archon II. 181. 66.
 Nicocreon II. 363. 22.
 Nicocreon s. Nicocles II. 420.
 17.
 Nicodemus 705. 81.
 Nicodemus archon II. 77. 61.
 Nicomedes Prusiae f. II. 625.
 44.
 Nicophemus archon II. 77. 61.
 Nicostrati duo II. 115. 94.
 Nileus 72. 10.
 Nilus an vapores exhalet, et an
 solus non exhalet 46. 14.
 foecundus 49. 50. ubi scin-

- datur 60. 31. unde vocatus 72. 12. Nili accrescentis tempus 42. 52. aggeres 42. 58. cataractae 38. 88. crescentis mensura 44. 5. fontes 50. 76. ignoti 37. 41. 45. 50. frugifera vis pro aquarum copia varians 44. 9. insulae 38. 78. rigantur 39. 12. inundatio ex aqua e terra scaturiente oriens 48. 80. de Nili inundationis origine sententia sacerdotum Aegyptiorum 49. 15. Nili longitudo 37. 48. ostia 39. 21. urbibus munita 39. 28. ripa iuncosa 180. 84.
- Ninus urbs 116. 22. ad Tigrim sita 115. 8. ad quod tempus superstes 142. 21.
- Niobe 260. 38.
- Nisaei equi II. 247. 46.
- Nisaei Megarenses 444. 15.
- Nitocris 16. 89.
- nitrum Africanum 218. 31.
- Noae urbs 463. 38.
- nomina eorum qui diis inserebantur mutari solebant 271. 99. nomina praenomibus Romanis praemissa 730. 34.
- nominativus absolutus 148. 81. 267. 38. 692. 21. II. 270. 50. 458. 3. 488. 15. nominativus cum infinitivo 270. 54.
- Nera II. 288. 93.
- nudus* i. q. inornatus II. 560. 84.
- Numa an Pythagoram audierit v. Pythagoras.
- Numantia II. 590. 71.
- numerandi ratio qua is ab quo initium numerandi fit in computum additur 78. 65.
- enallage numeri 27. 7. 337. 85. 474. 99. 581. 20. post vocabula collectiva II. 23. 59. 157. 50. pluralis numerus post subst. neutrius gen. 40. 71. 104. 4. 132. 81. 190. 21. 333. 33. 337. 85. pluralis post *utroque* et similia II. 486. 25. post vocabula collectiva 133. 34. 333. 33. 540. 50. II. 341. 43.
- nymphae dictae Atlantides 229. 43.
- Nysa 23. 40. 151. 26.
- Nysae antrum 248. 82.
- Nysa ad Nilum 19. 91.
- Nysa Bacchi nutrix 238. 50.
- Nysaeus II. 86. 37.
- Nysium 234. 67.
- obsides fidei paternae capti filii II. 119. 81.
- Oceanen quid dixerint Aegyptii 16. 78.
- Oceanus 16. 83.
- oculi picti II. 230. 59. oculus in hieroglyphis Aegyptiorum 176. 15.
- Oedipus suppositus Polybo 308. 5. Oedipi filii 308. 26., 33.
- Oenoe duplex 304. 53.
- Oenopides 50. 56.
- Oenophyta 467. 93.
- Oenopion 394. 49.
- Oeonus 278. 3.
- Oiclis stemma 277. 56.
- Olenus 277. 81.
- Olofernes II. 588. 57.
- Olympiis curru certaturi equos esse suos profitebantur 600. 23.
- Olympiorum institutio 296. 20.
- Olympia Macedonica II. 124. 31. 172. 7.

- Olympias CIV. ab Eleis non numerata II. 63. 64. Olympiadum numerandarum diversa ratio 9. 22.
- Olympium Agrigenti II. 505. 87.
- Olympius cognomen Periclis 504. 42.
- Olynthus II. 88. 32.
- omina ex nominibus capta II. 527. 86. omina prava ab se in alium vertendi mos 102. 14.
- omnes *Macedonum* et sim. 3. 3.
- Omphalus Cretae 386. 13.
- Onnes 117. 75.
- Onomarchus quomodo perierit II. 109. 67.
- Ophellas Cyrenes princeps II. 434. 56.
- oracula per sortem data 286. 48. Boeotis datum oraculum de corvis II. 359. 19.
- oratio obliqua ab omisso *ὑπολαμβάνειν* aut simili vocabulo pendens 546. 95.
- orationum funebrium apud Athenienses bello interfectis habitarum origo 430. 52.
- Orbelus mons II. 419. 67.
- Orchomenus a Thebanis eversus II. 64. 30. Thebis olim tributum imposuerat II. 65. 32.
- Orchomenus Minyeus 264. 16.
- Orestes Macedoniae rex 671. 23.
- Orofernes II. 588. 57., 64.
- Orontas Artaxerxis gener 661. 81.
- Orontes mons 127. 90.
- Orontes gentium adversus Artaxerxem insurgentium dux II. 74. 82.
- Oropus 652. 21. Atheniensibus a Thebanis ad depositum tradita II. 62. 97. ab utrisque ad partes suas rapta II. 299. 63.
- Orosangae II. 11. 92.
- Orphei plures 236. 52.
- Orphei poemata 271. 85.
- Ortygia 332. 99.
- oryzum cornua 194. 28.
- Osiris agriculturae magister 19. 95. apud Indos 23. 40. *εὐεργέτης* 20. 30. frugum repertor 18. 51. laceratus 24. 81. musicus 22. 91. *πολύφθαλμος* 14. 21. idem qui Bacchus 14. 27. Thebarum in Aegypto conditor 18. 71. Osiridis potestates variae 29. 59. Osiridis cum Typhone et Titanibus bellum 24. 55.
- Osteodes 338. 66.
- Ostiensis provincia II. 608. 55.
- ostracismus Athenis quando introductus 445. 60. decennialis 445. 65.
- Osymandyas 56. 4.
- ovum Osirin excludens 32. 57. ovorum excludendorum apud Aegyptios artificium 85. 38.
- Oxyartes Bactrius 118. 28.
- Oxyartes Bactrius, Roxanes pater II. 259. 84.
- Oxyartes s. Oxathres II. 485. 84.
- Oxythemis II. 491. 3.
- Paches 516. 51.
- Paeones et Pannonii distinguendi II. 644. 12.
- Palaestina Arabiae an dici poterit Diodori aetate 209. 77.
- Palibothra 152. 62.
- Palicorum asylum 472. 8. Palicorum pater 671. 18. Pa-

- licorum stagna 471. 90.
472. 1.
- paliurus 364. 84.
- Palladium II. 640. 45.
- palmae in Arabia 160. 4. 165.
75^l, 78. Babyloniae 165.
78. palmae figura 121. 45.
- Pali Indorum 155. 89.
- Pammenes II. 107. 1.
- Pamphilus Alexandrinus 92. 1.
- Pan Rheae comes 227. 36.
- Panchaia 364. 89. 365. 2.
- Pandora 225. 56.
- Panormus Peparethi aut in vicinia II. 77. 69.
- Panormus Siciliae portus 419. 50.
- Papas 227. 36.
- Papiria II. 586. 82.
- Papius II. 539. 32.
- papyrus ab Aegyptiis esitata 91. 72.
- Paradisus urbs II. 286. 99.
- Paris ubi deas iudicaverit II. 165. 43.
- Parsondes 146. 9.
- Parthenopaei mater 309. 56.
- Parthorum *ἰπποτοξόται* II. 339. 68.
- participium eiusdem verbi cum verbo coniunctum, *ἐνχόμενος ἠΰξαστο* et sim. 717. 45.
- participia absolute posita ut *ἔξόν* et sim. 625. 93. participia plura sine copula coniunguntur 620. 85.
- Pasitigris II. 211. 49.
- passiva et activa significatio substantivorum 617. 27.
- patronymica et primitiva permutata 425. 32.
- Pattala 216. 38.
- Pausanias Macedoniae rex 709. 40. alius II. 83. 87.
- Pausaniae Spartani *μήνμα* quomodo placatum 439. 87.
Vol. II.
- Pelasgi in Lesbo 396. 17. in Tyrrenia 727. 99. Pelasgorum litterae 236. 45.
- Peliadum nomina 296. 10.
- pelles pro vestitu 52. 59.
- Peloponnesii belli initium quando 502. 40.
- Pelops Lycurgi f. II. 570. 46.
- Pelops Paphlagoniae rex 318. 18.
- Peneus Elidis 259. 97.
- Penthesileae mors 158. 99.
- Pentheii exitus 234. 44.
- peplus Minervae sacer quibus intervallis Athenis in pompa gestatus sit II. 440. 33.
- Perdiccae regis Maced. regni initium 512. 6.
- Perdiccae Alex. ducis mores II. 282. 84. mors II. 285. 16. uxor Nicaea II. 257. 37.
- Persaepolis 55. 80.
- Persae imagines deorum non colebant, neque ab aliis coli patiebantur 53. 95. Persarum chronica regia 146. 95. clypei et hastae breviores graecis 409. 70. formula deditionem populorum postulantium 404. 67. in Aegypto imperium 53. 92. Persarum in Graecorum templa impietas 380. 70. in aures 367. 15. regis aureae platanus et vites II. 355. 97. regis *δεξιό* II. 115. 80. regi an capite damnatis parcere licuerit II. 182. 35. Persarum templa diruentium impietas II. 197. 91. Persarum vestitus Medicus 119. 58.
- Persepolis 55. 80. quatenus a Thaide incensa II. 216. 65. ruinae II. 215. 34. sepulcra regia II. 215. 47.

- Persei adversus Amazones expeditio 220. 29.
 Perseus Macedonum rex in carcerem coniectus II. 516. 61. insomniis periit 70.
 Persicae mulieres velatis curribus in publicum procedebant 447. 48.
 Persicum bellum per quot annos paratum 404. 40. Persici belli spatium 433. 94.
 Pesinuntium magnae matris signum II. 640. 45.
 Petes, Peteos 33. 5., 8.
 Petra Nabataeorum Arabiae 160. 79. II. 391. 33.
 Phacus Macedoniae oppidum II. 579. 9.
 Phaeton archon 440. 40. alius 451. 66.
 Phaedriades II. 103. 6.
 Phaesti situs 394. 26.
 Phaethon 348. 83.
 Phalaeus Onomarchi vel Phaylli f. II. 111. 68. Phalaei res perditae II. 128. 15.
 phalanx Macedonica II. 83. 7.
 Phalaridis taurus II. 400. 9. Timaei de eo error 614. 90. a Scipione Agrigentinis restitutus 614. 95.
 phallus 56. 23., 60.
 Phanes 15. 33.
 Pharax 703. 83.
 Pharus insula II. 13. 78.
 Phaselis urbs 481. 29.
 Phasis a Colchico diversus 664. 93.
 Phatmiticon Nili ostium 39. 21.
 Phatniticon Nili ostium 39. 21.
 Phaylli sacrilegi interitus II. 111. 65.
 Pherecydes in Aegypto 107. 8.
 Pherendates 460. 84.
 Pheron 69. 92.
 Phidiae obtrectatores 503. 71.
 Phidippus 373. 76.
 Phido 668. 89.
 Phila mater Antigoni Gonnatae II. 364. 51.
 Philae 25. 37.
 Philemonis fabulae 487. 10. Philemonis aetas et fabularum numerus II. 502. 64.
 Philinna II. 258. 36.
 Philinus historicus II. 502. 74.
 Philippus Thebanis obses traditus II. 55. 8. 82. 58. oculo altero captus II. 108. 30. Phocensibus puniendis insignem gloriam retulit II. 130. 54. *τριςκαιδέκατος θεός* II. 153. 6. Philippi post victoriam Chaeronensem exultatio II. 149. 25. sodalium lascivia II. 124. 29. caedis suasores II. 154. 62. iudicium de Philippo II. 155. 4.
 Philippus Cassandri frater II. 376. 92.
 Philistis 424. 94.
 Philistus. Syracusanus, non Naucratica 615. 39. quomodo perierit II. 94. 44. eius de Dionysio iuniore liber II. 73. 42. eius *Αιγυπτιακά* et *περὶ Ναυκράτειος* libri an fuerint 615. 39. Philisti historiae librorum numerus 625. 32.
 Philocles 508. 2.
 Philocles archon II. 277. 35.
 Philomelus Phoc. II. 99. 80. quomodo perierit II. 105. 10. an vasis Delphici templi abstinerit II. 125. 90.
 Philotas II. 166. 7.
 Philotas Ciliciae praefectus II. 266. 55.

- Philoxenus a Dionysio in lapidinas coniectus II. 8. 17., 18.
 Phineus 288. 28.
 Phinidae 287. 88. 288. 28.
 Phintiae somnium II. 495. 13.
 Phintiae et Damonis historia II. 554. 12.
 Phintias urbs II. 495. 96.
 Phlegraei campi 267. 19.
 Phocenses in Amphictyonici concilii societatem quando restituti II. 129. 25. Phocensium urbes post bellum sacrum dirutae II. 129. 27. arma adempta II. 138. 46.
 Phocici belli spatium II. 128. 98.
 Phocus Phocionis pater II. 306. 74.
 Phoebia II. 117. 72.
 Phoebidae multa II. 18. 32.
 Phoenices lucri cupidi 361. 24.
 Phoenicum navigationes 345. 62.
 Phoeniciae litterae 390. 55. ab origine a Graecis vocatae 236. 43.
 Pholoe 259. 66.
 Phorbas 377. 37.
 Phrasielides archon 462. 62. II. 43. 83.
 Phrygia Catacecaumena 239. 64. Phrygiae ager fertilis II. 485. 63.
 Phthas 16. 68.
 Phylas 281. 28., 60.
 Phyle. ἀπὸ Φυλῆς τὸν δῆμον καταγαγεῖν dicebatur Thrasylbulus eiusque socii 668. 70.
 Phromachus statuarius II. 588. 97.
 pilei regum Aethiopiae 176. 91.
 pilei, quem liberti Romanorum sumebant, color II. 625. 51.
 Pinaria gens 266. 90.
 Pindari aetas 425. 29.
 Pinna, Pinnenses II. 612. 34.
 Piraei situs 436. 31.
 Pirithous 271. 8.
 Pisander 707. 85. 708. 97.
 Pisistratidarum historia II. 557. 32.
 Pitana II. 165. 65.
 Pixodarus II. 139. 35.
 planetarum vires 144. 23.
 Plataicae pugnae dies 427. 7. praestitum ante eam a Graecis iusiurandum suspectae fidei 427. 13.
 Platonis in Siciliam itinera II. 8. 47. 86. 28. reditus in Graeciam II. 8. 51.
 Plemirii historia II. 570. 72., 77. 571. 3.
 Plemmyrium 692. 10.
 Plistarchus Cassandri frater II. 379. 15.
 Plistoanax quot annis regnarit 600. 33.
 Plutarchus Diodoro non usus 509. 37.
 Plutarchus Eretria tyrannus II. 139. 33.
 poenae genus quo quis ea qua peccaverat parte puniebatur 89. 92.
 Polibothra 172. 56.
 Polybiadas II. 20. 99.
 Polybium imitatur Diodorus 3. 7. 4. 37.
 Polyeletus historicus quando vixerit 608. 99.
 Polydamna 109. 96.
 Polyidus pictor et musicus 679. 78.
 Polyxenus 691. 55.
 Pompeii aetas II. 617. 71.
 ponere i. q. consecrare 18. 58.

- Ponti Euxini nullum olim circa Byzantium ostium 369. 84. porci impuri habebantur 380. 61.
- Porticanus II. 239. 96.
- Porus tensoris filius II. 232. 77. Pori duo II. 230. 91.
- Porus Olympion. II. 82. 47.
- Posidonius de servili bello a Diodoro descriptus II. 525. 73. Posidonium compilavit Diodorus 352. 84. 361. 28.
- Potana 216. 38.
- Potidaea Cerinthi colonia 500. 48.
- praeconum certamina Olympiae II. 263. 5.
- praesentis infinitivus pro futuro post verba minandi sensum habentia II. 337. 48.
- Priapus 251. 32. ἀπωροφύλαξ 252. 56.
- primitivum pro patronymico 462. 62. 465. 20. 509. 44. 708. 51. II. 24. 7. 32. 90.
- Procrustes 303. 9.
- Promachus 293. 69.
- Pronapides 237. 71.
- pronomem ad substantivum ex verbo praegresso supplendum refertur 261. 52.
- propylaea Athen. 504. 18.
- Proserpinae dona nuptialia ab Iove data 331. 44. Proserpinae raptae locus 332. 16.
- Prosopis, Prosopitis 462. 78.
- Protagoras rex Salaminis II. 117. 81.
- Proteus 71. 77., 81.
- provinciarum magistratus Romani sumptibus faciendis provincias exhauriebant II. 610. 23.
- Prumnis II. 635. 27.
- Prusias *κωνηγός* sive *μονόδους* Bithyniae rex homo vilissimus II. 523. 84. 588. 92. 625. 44. Prusiae deformitas II. 591. 14.
- Psaon II. 490. 60.
- Psebo insula 209. 46.
- Psittace, Psittacene 165. 65. psittaci Syriae 165. 65.
- Psyttalea 416. 41.
- Ptolemaeus Alorites II. 58. 18. eius mors II. 82. 73.
- Ptolemaeus Auletes socius et amicus populi Romani appellatus 94. 92. νέος Διόνυσος, novus Bacchus 53. 85.
- Ptolemaeus Ceraunus, Lagi dictus II. 641. 3. quando obierit II. 562. 4.
- Ptolemaeus Lagi an Alexandrum servavit II. 237. 73. rex II. 445. 34. quando βασιλεύς II. 274. 81. Ptolemaeo Lagi ab Rhodiis habitus honores II. 478. 25.
- Ptolemaei cuiusnam tutor Agatharchides 181. 18.
- Ptolemaeo cognominis fluvius 39. 43.
- Ptolemaei Philadelphus et Euergeta elephantorum venationi operam dederunt 187. 77. Philadelphus Aethiopiam primus Graecorum invasit 45. 45. naturae miraculorum studiosus 202. 49.
- Ptolemaei Physconis imperium II. 594. 45. Physconis cognominis occasio 597. 32. publicanorum flagitia II. 531. 56.
- Pydnaei a Philippo perfide caesi II. 88. 22.

- Pylus 653. 50. Nestoris patria 313. 27.
 pyramides Aegypti 72. 20., 25. 74. 85., 90. lapilli circa eas 73. 41. pyramidum latitudo 73. 63. usus 73. 70. auctores 75. 13.
 Pyrenaei montes 358. 7. origo nominis 358. 12., 15.
 Pyrrha urbs Lesbi 623. 21.
 Pythagoras an Numae praeceptor II. 549. 74. Etruscus II. 553. 67. Pythagorae aetas II. 553. 67. *ἱερὸς λόγος* 110. 16.
 Pythagoreorum reverentia iurisiurandi II. 555. 53. Pythagoreorum ultimi II. 62. 17.
 Pythiorum praesides Amphictyones II. 129. 41.
 Pytho Byzantius orator II. 147. 57.
 Pythodemus archon II. 151. 22.
 Pythodorus archon 502. 19. II. 151. 22.
 Pythodotus archon II. 137. 17.
 Pythonices sepulera II. 245. 66.
 Quadringenti Athen. reip. domini 567. 39.
 reduplicatio perfecti neglecta II. 537. 58. plusquamperfecti omissa 324. 19.
 Regillanus, Regillensis 469. 63.
 retium in obsidionibus usus II. 193. 85.
 reges primi virtutis ergo creati 53. 73. regum diversa diversis aetatibus iura 80. 36.
 Rhampses 71. 96.
 Rhampsinites 71. 96.
 Rhapsodia urbs II. 459. 58.
 rhapsodi 724. 76.
 Rhea et Venus confusa 227. 41. Rhae eiusque cultorum tympani 226. 92.
 Reginorum responsum ad Dionysii tyr. procationem 723. 24.
 Rheomithres II. 174. 13.
 rhetoricae partes tres II. 406. 11.
 Rhino 668. 85.
 rhinocerotis color 200. 73.
 Rhinocolura 70. 36.
 Rhodani ostia 349. 62.
 Rhodiae quando crines ad funes conficiendos totonderint II. 466. 1.
 Rhodiorum *ῥοδῖται* II. 469. 34.
 Rhodopis 75. 18.
 Rhodus civitas quando coaluerit 600. 35. et Alexandria quantum distent 200. 58. machinis bellicis armisque conficiendis artificiosissima II. 466. 1. olim mari mersa 369. 89. 375. 34. Rhodi praesidium Macedonicum II. 263. 91. urbis formae theatri similis II. 352. 61.
 Rhodus nympa 374. 11.
 Rhoeo 379. 35.
 Rhoxane II. 259. 84.
 rogos ter in defuncti honorem circumeundi mos II. 344. 1.
 Roma Ol. VII. 2. condita II. 636. 72. quando a Gallis capta 727. 94. Romae origo 266. 82. Romae post Gallorum excidium instauratae forma confusa 730. 66.
 Romanis matronis carpentis vehi quando concessum 730. 74. Romanorum arma variis temporibus varia II. 501. 20. cum Carthaginensibus

- primum foedus II. 136. 72.
 fastis quibus Diodorus usus
 sit 403. 14.
 Romulus Aeneae nepos II. 636.
 66.
 Romulus Silvius ab aliis aliter
 appellatus II. 546. 56.
 rostra Romae quando posita
 494. 1. *pro rostris* 344.
 14.
 rufi apud Aegyptios male omi-
 nati 99. 88. rufae boves ab
 Iudaeis immolatae 99. 82.
 Rupilius et Rutilius confusa II.
 528. 36.
 Rutilius et Rupilius confusa II.
 528. 36.
 Saba 215. 99.
 Sabazius 249. 31.
 Sacarum mulieres bellicosae
 156. 14.
 sacerdotes in Meroe regum do-
 mini 177. 57.
 sacerdotia gentilicia apud Grae-
 cos 84. 87. apud Aegyptios
 98. 66.
 sacra ternis victimis facta, *τρί-
 τής*, suovetaurilia 284. 47.
 sacrificii genus quo victimae
 aquis mergebantur 332. 22.
 sacrilegii poenae II. 101. 83.
 sacrilegorum supplicia II. 109.
 75.
 saga tributi loco ab Romanis
 imperata II. 629. 9.
 sagittandi artis auctor 382.
 38.
 Saitarum coloni Athenienses
 33. 87.
 Salmoneus II. 546. 24.
 Salmonia 312. 96.
 Salmydessus 671. 6.
 salsamenta Aegyptiaca 62. 27.
 Samius nauarchus Laced. 655.
 40.
 Samniticum bellum quot annis
 gesserint Romani II. 479.
 77.
 Samothracae dii 287. 76., 83.
 Samothracia 368. 72. Samo-
 thraciae nomen unde 224.
 87. lingua vetustissima 369.
 79.
 Samus ab Atheniensibus cleru-
 chis divisa II. 263. 28. 272.
 52. Atheniensium II. 299.
 63.
 sanguinis taurini vis letifera
 448. 7.
 Sandes, Indorum lingua Her-
 cules 152. 51.
 Sardanapalli duo 138. 60.
 Sardinia an indomita 342. 29.
 Sardiniae ovium singularia
 vellera 342. 18.
 Sarpedonii Apollinis templum
 II. 519. 6.
 Sasyches 105. 40.
 Satricum 717. 37.
 Saturnus novissimus deorum
 32. 51. Saturni cultus apud
 Romanos et Carthaginenses
 383. 73. Saturno Cartha-
 ginenses victimas humanas
 offerebant II. 415. 92.
 Satyrus rex 713. 49.
 Sauromatae 155. 8. muliebri
 imperio paruerunt 156. 31.
 Mucius Scaevola pontifex Ma-
 ximus in aede Vestae occi-
 sus II. 616. 46.
 Q. M. Scaevola procos. II. 610.
 31.
 Scedasi filiae II. 45. 17.
 Scione insula 532. 1.
 Scipio et Caepio confusa II.
 524. 16.
 Scipio Corculum eiusque pater
 an principes ambo senatus
 fuerint II. 605. 97.
 Scipio Nasica Ti. Gracchi in-

- terfector an Nasicæ viri optimi f. II. 606. 41.
- Scipio Nasicæ, vir optimus, an Carthaginem deleri vetuerit II. 605. 19.
- Sciritæ II. 26. 12.
- Scironides petrae 303. 1.
- Scotussa ab Alexandro Pheræo occupata II. 61. 70.
- scripturae genus quod dicitur *ζωνηδόν* 169. 53.
- scutorum tegumenta II. 413. 75.
- Scytharum mulieres bellicosæ 156. 14. Scytharum nominis origo 155. 84.
- Seleucidarum æra II. 388. 93.
- Seleucus *Νικάνωρ*, *Νικάτωρ* 144. 28.
- Selinus quando condita 588. 42.
- Semele 231. 42.
- Semiramis quamdiu regnarit 134. 78. columba facta 134. 71. quid significet 117. 67. Semiramidis mors 134. 70. successores 135. 34.
- Senatus consulta a populo Rom. antiquata 728. 31.
- septimo mense nati vitales 27. 84.
- sepulcro privabantur Athenis proditores II. 308. 93.
- sepulturam mortuorum spectantes leges Atticæ 623. 2.
- Serapis idem qui Pluto 29. 63.
- Serbonis 35. 74., 81.
- serpentes cantu domitæ 354. 54.
- servi apud gentes quasdam nulli 152. 77. servi fugitivi per præconem revocabantur II. 44. 34. servis libertatem pretio redimere apud Romanos licebat II. 610. 41.
- Sesonchosis 62. 33.
- Sesostris non uno nomine usus 62. 33. quamdiu regnarit 68. 72. regibus pro iumentis usus 67. 54. Sesostridis ætas 67. 40. leges 105. 46.
- Sicilia an ab Italia rupta unquam 328. 54. Sicilia tyrannorum feracissima II. 317. 26. Siciliae ambitus 331. 38.
- Sicinus, Themistoclis filiorum præceptor 416. 37.
- Siculi Atheniensium per expeditionem in Sicilia socii 547. 73. Siculi cives Romani 568. 75.
- Siculi freti amplitudo 268. 75.
- Sicyonis tyranni II. 57. 5.
- sidera in itineribus pedestribus pro ducibus 166. 5.
- Sidero 312. 99.
- Sidonis urbis fata II. 117. 56.
- Sila fons 151. 95.
- Silenus 250. 62. eius genus 241. 55. cauda 241. 57.
- sili 194. 3.
- silphium ubi proveniat 218. 31.
- simi 194. 3.
- Simonides 412. 38.
- Sinis, Sinnis 303. 92.
- Sinope 666. 95.
- Sirius 14. 27.
- Sisyphus vafer II. 545. 17.
- Sittace, Sittacene 165. 65.
- Smindyrides II. 550. 88.
- sociorum nominis Latini puniendorum ius consulibus et prætoribus Romanis concessum II. 565. 30.
- Soeratis accusatio 672. 27. accusatorum poena 672. 31.
- Sogdianus 527. 5.

- solia regum Persiae II. 211.
 22.
 Solonis aetas II. 640. 31. lex
 quaedam 88. 43. legum ori-
 go Aegyptia 110. 14. de
 ἐπικλήσεις virginibus earum-
 que dote 490. 27.
 somnia laeta aliis, tristia soli
 narrandi mos 226. 86.
 Sophaceti Anabasis 664. 94.
 Sophocles Sophoclis f. vel ne-
 pos 684. 36. Sophoclis pa-
 ter 625. 36. mors 626. 39.
 sororum cum fratribus nuptiae
 apud Aegyptios 31. 24.
 Sosicrates 396. 10.
 Sosibus historicus II. 513. 87.
 Spartacus rex Bospori 501.
 98. 98.
 Spartolus 510. 10.
 sperare i. q. metuere 574. 49.
 sphaera Atlantis 229. 12.
 sphinx 308. 11.
 Spithridates ab Alexandro ad
 Granicum caesus II. 174.
 11.
 spolia dedicandi diis mos 65.
 62.
 Staphylus 395. 53.
 stare i. q. consistere 584. 89.
 statuac deorum ingentes apud
 barbaras gentes 366. 48.
 stola Medica 119. 55.
 strategema in castris inanibus
 ignes continendi 632. 54.
 Strato Sidonis rex II. 116.
 44.
 Stratocles archon 519. 7.
 Stratonicæ II. 330. 93. 518.
 26.
 striges 607. 54.
 Strongyle 371. 66.
 Structus Serviliorum cognomen
 533. 43.
 struthocamelus 162. 62. 194.
 6. caput stulte obnubit 162.
 80. alis utitur tanquam ve-
 lis 194. 16.
 Stymphalus fl. II. 41. 16.
 substantiva duo pro adiectivo
 et subst. 124. 51. verbi sui
 casibus iunguntur 8. 84. II.
 309. 54. 375. 43.
 sudantes statuac deorum II.
 167. 76.
 succinum 347. 77.
 sues apud Aegyptios sementi in-
 culcandae adhibitae 43. 63.
 suilla adeps 43. 63.
 Suffetes 574. 70.
 Suniades archon 679. 81.
 superlativus pro comparativo
 II. 458. 94. superlativorum
 pluralia neutra adverbialiter
 dicuntur II. 193. 95.
 supplices violare Graeci sibi
 religioni ducebant II. 367.
 10.
 Susa ambiens fluvius 57. 42.
 Susiana frumenti fertilissima
 II. 327. 50.
 Sybaris civium numerus 483.
 19. belli cum Crotoniatis
 origo 483. 21.
 Sybaris Colchica 291. 67.
 Sybaritae Milesiis amici II. 549.
 84.
 syenites 56. 16. 67. 31.
 Syenneses Ciliciae reges 655.
 88.
 Syme 373. 54.
 Syme urbs 525. 11.
 synthesis 373. 81.
 Syracusae quando conditae II.
 548. 40. Syracusarum thea-
 trum II. 146. 85. Syracu-
 sarum portus magnus et par-
 vus 676. 19.
 Syracusanus portus Corsicae
 340. 54.

- Syri litterarum repertores 390.
 49. Syri, Syria Assyrios complectuntur 115. 97. Syris pisces sacri 116. 47.
 Syria pro Assyria 165. 65. Syriae rex Babyloniorum hor-
 torum auctor 124. 51.
 talionis ius 489. 93.
 Taphosiris 22. 89.
 Taprobane 168. 77. eius na-
 tura 169. 34. Taprobanæ
 incolae 168. 88. aevi eo-
 rum longinquitas 169. 48.
 Tarentina lana 492. 97.
 Tarentini equites mercenarii II.
 340. 98.
 Tarentinorum cum Thurinis
 bellum 492. 29.
 Tauri Scythae humanas victi-
 mas immolant et piraticam
 exercent 210. 11.
 Tauromenium quando condi-
 tum 688. 36. 710. 27. II.
 86. 63. Tauromenii cives a
 Caesare Octaviano alio tra-
 ducti II. 87. 73. Taurome-
 nii situs 688. 7.
 Tectamus 395. 90.
 Telamon pertus 300. 76.
 Telchines 374. 92. *βάζαννοι*
 374. 7.
 Telchinia Minerva 374. 2.
 Telecles statuarius 110. 30.
 Teleclus II. 54. 46.
 Telesphorus II. 376. 65.
 Telestes Selinuntius 679. 77.
 Telys 483. 19
 templa deorum asyla 587. 87.
 templis condita cadavera
 322. 21.
 Tenes 398. 85.
 ter damnati Athenis infames II.
 271. 9.
 Terpandri patria, aetas II. 639.
 17. Lacedaemonios in con-
 cordiam redegit ibid.
 tetrapolis Attica a Laced. bello
 Peloponnesiaco intacta 508.
 15.
 Teus Bacchi patria 235. 98.
 Teutamus 304. 24. II. 301.
 56.
 Thais II. 216. 65.
 Thales in Aegypto 107. 8.
 Thapsacus 658. 51.
 Thapsus urbs II. 418. 32.
 Theagenides, Theogenides 453.
 32.
 Thearidas Dionysii tyr. frater
 720. 75.
 Thebe 370. 46.
 Thebae Aegypti 55. 58. ab
 Osiride conditae 18. 71.
 Thebis Aegyptiacis imprimis
 cultus Iuppiter 67. 30.
 Thebae ab Alexandro eversae
 quando instauratae II. 359.
 28. Thebarum historia my-
 thica II. 359. 96., 4. Thebis
 captis captivorum summa ab
 Alexandro redacta II. 171.
 49. Thebis spectatum ante
 eversionem per Alexandrum
 aranae prodigium II. 167.
 65. deorum signa sudantia
 76.
 Thebani belli ducum sepultu-
 ram pacto an bello obtinue-
 rint Athenienses 310. 93.
 Thebani inter Persarum re-
 gis *εὐεργέτας* relati II. 170.
 37. Thebani cur sinistrae
 aciei locum principem dede-
 rint II. 46. 53. Thebano-
 rum *δεκατεία* II. 43. 99.
 Thebanorum erga Athenien-
 ses amicitia temporibus xxx
 virorum 643. 1. Thebano-
 rum *ἰερὸς λόγος* II. 66. 5.
 Thebanis circa eversionem

- urbis per Alexandrum gentes inimicae II. 170. 9.
- Themiscyra 157. 54.
- Themiso Cypri rex II. 366. 61.
- Themiso Eretriae tyrannus II. 61. 93.
- Themistocles archon quo anno 433. 7. Themistoclis ad Xerxem nuntius 418. 25. Themistocles in Asiam quando fugerit 444. 45. 446. 37.
- Theodemus archon II. 106. 31.
- Theodorus statuarius 110. 30.
- Theophilus archon II. 123. 81.
- Theopompus histor. 246. 23. eius historia 573. 37. II. 84. 44. 138. 69.
- Theramenes 641. 90. 642. 59. cothurnus 570. 68.
- Thericles archon II. 553. 67.
- Thermae 605. 56.
- Thermopylae 406. 58.
- Theron Agrigentinus 322. 27. eius obitus 443. 91.
- Theseus Athenis pulsus 306. 42. pagos Atticos Athenas traduxit 306. 10. Thesei ossa reportata Athenas 306. 45.
- Thesmothiazusarum ἀσχο-
λογία 334. 55.
- Thespius 273. 11. 313. 23.
- Thespiadum filii 273. 20.
- Thespias an post Leuctricam victoriam everterint Thebani II. 38. 71.
- Thessali a quo nomen acceperint 299. 15.
- Thessali a Phocensibus Amphictyónico concilio aliquamdiu pulsii II. 129. 25.
- Thestius 273. 11. 313. 23.
- Thibro Harpali interfectior II. 245. 84.
- Thoas 395. 53.
- Thonis 23. 28.
- Thraeces cornibus bibere soliti II. 560. 88. Thracum mulieres notis compunctae II. 596. 65.
- Thracidae II. 100. 45.
- Thrasybulus frater Hieronis 455. 28.
- Thrasybuli Phylam occupantis quot socii fuerint 667. 18.
- Thucydidis librorum divisio 502. 35.
- Thummim 87. 83.
- Thymoetes 237. 73.
- Thyone 231. 42.
- tigres Babyloniae, Hyrcanae, Indicae 162. 60.
- Timaeus tempora accurate notavit 330. 14. propter maledicentiam Ἐπιτίμιος dictus ibid.
- Timasitheus cum posteris ab Romanis honoratus 714. 72.
- Timoleo an sua manu fratrem occiderit II. 133. 8.
- Timotheus Holofernis amicus II. 588. 62.
- Timotheus Atheniensium dux II. 38. 88., 1. repetundarum reus II. 98. 52.
- Timotheus Heracleae tyr. II. 109. 89.
- Timotheus Milesius 679. 77.
- Tissaphernes Artaxerxis gener 661. 81.
- Titan II. 634. 47.
- Tius urbs II. 576. 82.
- Tnephactus 54. 16.
- topazius 206. 26.
- Tracis flumen 492. 13.
- Tralles Phrygiae, Lydiae, Ioniae attribuuntur 671. 89.
- Trapezus urbs Colchidis 665. 52.

- tribulos ferreos ad equitatus impetum arcendum spargendi mos II. 383. 13.
- tribuni octo consulari iure II. 41. 26. tribunorum pl. non subrogatorum poena 494. 86. tribunorum pl. potestas 494. 72.
- Triccaci exsules II. 299. 54.
- triginta iudices Aegyptiorum 58. 70. triginta tyrannorum Athenis dominatus per quantum temporis steterit 668. 96.
- Triopas 302. 71. 379. 24.
- Triops, Triopas 373. 54.
- Triopius Apollo 379. 19.
- triremis prima 675. 2.
- Triphyllia II. 62. 33.
- Triphylius Iupiter 365. 6.
- Tripolis Phoeniciae II. 113. 71.
- Triptolemus frumenti serendi auctor 385. 39.
- tripus Tritoni ab Argonautis donatus 300. 86.
- Trito Cretae 386. 13.
- Trito flumen 221. 61.
- Tritonis et Tritogenia Minerva 238. 56.
- Troiae excidium quot annis ante Ol. I. ponatur 9. 18.
- Troia Aegypti 66. 91.
- tropaea lignea, aerea, lapidea 560. 9. tropaea erigere Macedones non solebant II. 85. 94.
- Trophonii antrum II. 45. 1.
- Trophonii oraculum II. 167. 70.
- Trypho II. 535. 36. rex II. 629. 31.
- Tucca urbs Numidiae II. 449. 87.
- turres in Africa 217. 9.
- tutores viduis et pupillis a praetoribus Romanis dati II. 611. 79.
- Tyche, Tyce, Ityce Syracusarum pars 455. 55.
- Typhonis cum Iove certamen 387. 49. Typho rufus 99. 82. vapulans 31. 16.
- Tyro Salmonei f. II. 546. 27.
- Tyro metropoli honores a Carthaginiensibus habere soliti II. 414. 69.
- Tyrrhenorum XII urbes 727. 99. imperium maris 443. 57.
- Tyrrhenum mare 362. 98.
- Tyrtaeus II. 54. 58. quando floruerit II. 547. 5.
- Uranium 373. 63.
- urbes olim in collibus conditae 335. 98. urbes regionesque ad corporis cultum uxoribus datae ab regibus Aegyptiorum et Persarum 62. 26.
- usurae capitali duplo maiores illicitae 90. 27.
- uxores apud Aegyptios virorum dominae 31. 34. uxorum numerus apud gentes quasdam lege permissus 91. 59.
- Xanthus 396. 17.
- Xenaenetus archon 654. 21.
- Xenias archon II. 464. 74.
- Xenophontis mors II. 62. 19.
- Xerxes ab Lacedaemoniis ad Thermopylas propemodum captus 411. 83. Xerxis navium numerus 406. 32. copiae terrestres 406. 31.
- Xuthia 337. 90.
- Veientanus ager distributus 720. 77.
- Velia 268. 75.
- Velitrae 669. 30.
- Velitrini 720. 81.

- Venus aurea 271. 17. *χρυσή*
109. 3. Veneris templum
Hippolyti amore a Phaedra
exstructum 306. 26. Venus
et Rhea confusae 227. 41.
venti ex fumo praedicti 336.
68.
verba factis aequandi difficul-
tatem saepe conqueruntur
historici 253. 33.
vestes in luctu lacerandi mos
II. 186. 35. vestes pelluci-
dae II. 609. 2. vestes pi-
ctae luxuriosorum 250. 68.
Vesuvius 267. 19.
viae lacteae origo 348. 90.
victus rationem reddere lege
olim apud quasdam gentes
cives tenebantur 88. 39.
vinum in Aegypto 19. 6. vini
coctio 231. 29.
viri puerperarum apud quasdam
gentes pro uxoribus in lecto
cubantes 341. 82.
- Viriathinum bellum quot annis
gestum II. 597. 24.
visum indicantia verba ad alios
sensus tralata 587. 8.
Vulcanus 16. 58. Aegypti rex
17. 26.
Zabirna urbs 241. 63.
Zagreus 249. 31.
Zagrus mons 127. 60., 74.
Zaleucus 491. 61.
Zamolxis 105. 32.
Zancle 327. 45.
Zarina 147. 52.
Zathraustes 105. 30.
Zeilas II. 364. 69.
Zeno Rhodius 375. 62.
Zephyria duo II. 303. 65.
Zeugma 270. 59.
Ziselmius II. 602. 58.
zona ad supplicium rapi moris
Persarum II. 182. 28.
Zoroaster 118. 28.

O M I S S A

in indice scriptorum. Epigrammata a Boldetto edita II.
463. 51. Hippolytus de Antichr. II. 525. 59. Solon II. 600.
44. Theocritus II. 8. 18. Trogus II. 603. 9. Vibius Seq.
327. 7.

in indice Graeco. οἱ ἀεὶ II. 957. 12. ἀνθροηδών II. 218.
2. Γλοῦς 670. 50. διαλαμβάνειν φυλακῆς 512. 79.

*Qui de nominibus indices consulet, et Graecum et Latinum
inspicere debet.*

C O R R I G E N D A.

V O L. I.

P. ed. Wess. 7. 64. duorum] l. trium. Polybii autem locum incertum reddit quod mox sequitur *διεθόμιμένον*.

187. 95. Coraes] l. Corais

451. 66. Corsini rationem iniri posse viderat ipse Palmerius ad Marm. Arund. p. 708. Sed eius desiderantur certiora testimonia.

536. 9. Vulgo ὁ Ἰακρυγ. Vid. L. XIII. 82. WESS. 17. Ἰακρυγ. Edd. Ἰακρυγ. Vid. L. IV. 23. WESS.

V O L. II.

30. 18. *Κεραληνίαν* Co. al. Vid. Cel. Duker. ad Flor. II. 9. WESS. 41. 20. 49] l. 19.

45. 83. *ἐν τόποις δεξιῶς*] Non mala quidem Reiskii coniectura *ὑπερδεξιῶς*: sed *δεξιῶς* sic dixit Tzetzes Chil. XI. v. 396. *λοιπὸν ἐκ τόπων δεξιῶν καὶ τόπων δυσσεβεῶν ὁ ἱερὸς μόνος λαὸς σύμπεσιν ἀντιοτάνας* de iis qui templum Delphicum a Gallis defendebant.

110. 3. Haec] l. Hoc

113. 83. 62] l. 92.

117. 63. Nummum] l. Numum.

131. 1. *οὔτε γὰρ ὁ πλοῦς ἦν ὀλίγος ἀλλὰ πολὺς ὑπέκειτο καὶ χαλεπός*] Ad librorum scripturam — *ἀλλὰ πλοῦς ὑπέκειτο μέγας καὶ χαλεπός* Wesselingius de altero *πλοῦς*: *Videtur supervacaneum et ex praecedentibus repetitum*. In *πόνος* mutabat Geelius Bibl. Cr. vol. IV. p. 411.

146. 97. *Χαιρώνδας* vocatur etiam in lapide apud Boeckhium I. p. 363.

154. 85. *versu ultimo τῶν*] l. βὸν

186. 51. Interpres] Qui vertit *ima hastilium parte*.

271. 26. pro 276. 26.

339. 39. P. 382. 86. *τὰ διαστήματα αὐτῶν ἐπλήρωσε τοῖς ψιλικοῖς τάγμασιν*.

487. 67. Vaillaut.] l. Vaillant.

513. 98. IV] l. V

573. 34. Ἰακρυγ. intulerat Valesius.

591. 51. l. *Χρηστομαθείαις*
612. 27. l. *Agamemnonem*
614. 31. *abs — que*
621. 84. *versu ult. l. declaraverit*
622. 19. Ad] l. At
627. 45. τοῦ] l. τῶν
628. 90. *idem] l. item*
630. 67. καθ'] l. κατ'
632. 65. l. XXXII
643. 4. *Στυμῶνος] l. Στρώμωνος*

Ed. Lips. p. 547. *ἐκ. adde: μήνιμα ἐκ τοῦ θεοῦ Pausan. V. 1. —*
p. 562. l. *αὐτόχθονας*

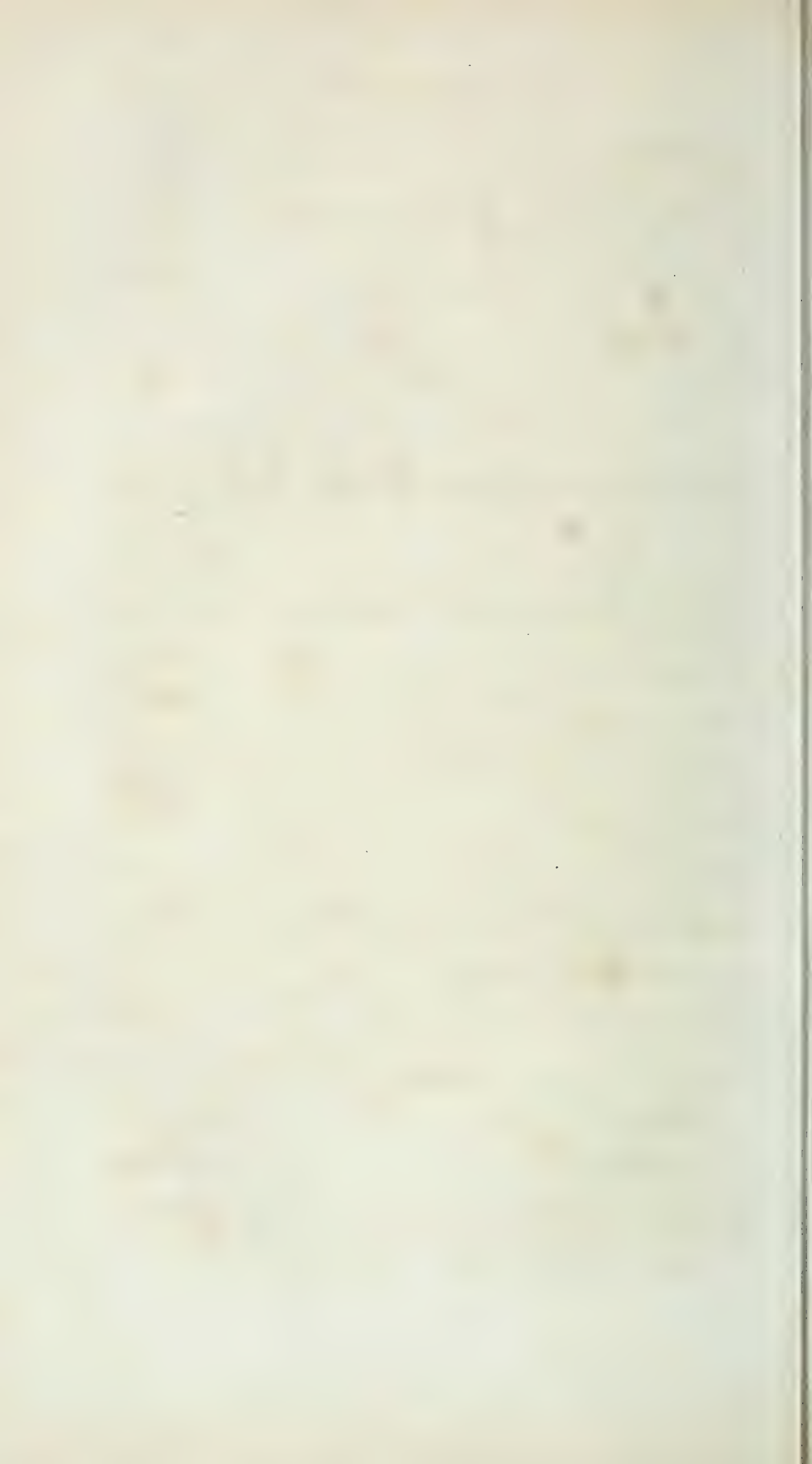

AD

ANNOTATIONVM VOL. II.

A P P E N D I X.

Poggii praefatio	pag.	I.
Obsopoei dedicatio		III.
Stephani praefatio		V.
Stephani tractatus de Diodoro		VIII.
Stephani epilogus		XVII.
Vrsini praefatio		XVIII.
Rhodomanni praefatio		XIX.
Hoeschelii praefatio		XXVIII.
Valesii dedicatio et praefatio		XXIX.
Ἑπόθεσις τοῦ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας βιβλίου		
πρώτου		XXXI.
Wesselingii dedicatio		XXXIV.
Wesselingii praefatio		XXXVII.

Wesselingii ad epistolas Diodori praefatio	pag. XLVII.
Excerpta ex Iordani apparatu chronologico	. XLVIII.
Heyne de fontibus Diodori	. LIX.
Elogia et iudicia auctorum de Diodoro	. CXXXII.
Oeconomia historiae Diodori	. CXXXIV.

P O G G I I
P R A E F A T I O.

POGIUS FLORENTINUS AD NICOLAUM QUINTUM PON. MAX.

Nullus antea quantumvis praeclarus rerum scriptor fuit, sanctissime pater, qui suum opus aequae merito atque ego tibi has meas vigilias alicui principi dicaret. Quid est enim aequius quam ingenii monumenta ad eum destinare qui omnibus ingenio praestet et doctrina? Aut quid magis debeam quam meos rivulos ad eum fontem referre a quo cursus praesentis operis emanavit? Nam licet antea quicquid ocii supererat ad scribendi curam (ne per seccordiam efflueret) mea sponte conferrem, erat tum paulo remissior animus temporum, ne dicam superiorum pontificum culpa, cum omne ferme tempus non in literarum prout optabam studiis, sed in quaestu ad vitae sustentaculum consumi rerum inopia urgeret. Et certe quamquam vitae meae institutio ea semper fuerit ut pluris virtutem quam pecuniam facerem, tamen nimium aliquando (si verum loqui licet) nostri pontifices in erigendis ornandisque doctorum virorum ingeniis dormitarunt: quidam bonarum artium inscitia, quidam ita pecuniae addicti, ut plures apud eos ambitionis et quaestus quam virtutis aut litterarum ratio valeret. Quae res bonis viris admodum gravis multorum mentem a scribendi cogitatione alienavit. Indignum quippe est nec sapientibus viris aequo animo ferendum eos saepissime reiectis melioribus prae caeteris extolli quos (ut leviter dicam) nihil praeter pontificum voluntariam indulgentiam commendet. Te solum haec nostra conspexit aetas, qui cum probe noris virtutem vitae mortalium ducem esse, praestantis doctrina viros sublevares et ab inerti ocio ad scribendi negotium traduceres, ut vere hanc nostram christianam rempublicam ab eo nunc regi gloriari possimus, qui et sapientibus existat et diligat sapientiae studiosos. Quod unum sane coelestis dei donum tanti faciendum censeo quanti est virtus viciis praeferenda. Nam ubi doctrinarum cessant exercitia, ubi nullum inter doctos atque ignavos discrimen viget, ubi nullus virtuti locus, nulla studiorum ratio habetur, vicia ibi regnent, torpescant ingenia, principatus et regna decidant rerumque omnium dominetur confusio necesse est. Itaque nunquam satis pro meri-

tis tua probitas ac virtus laudari potest, quae quum omnem ante actam vitam variis disciplinis impenderit, nunc et doctis favet viris, et sua munificentia reliquos ad eandem invitat virtutis aemulationem. Ego sane cuius inter omnes tenuis est et doctrina et dicendi facultas, profiteor me tuis exhortationibus liberalitateque compulsus operosius quam ante scribendi studio incubuisse. Nam quum prius hortatu tuo Xenophontem de Cyri vita latinis legendum tradidissem, et hos quoque sex Diodori Siculi libros, quos fabulosos ob antiquitatem temporum (nam ante bellum Troianum acta continent) appellavit, traducendi munus te instante suscepi, haud ignarus rem satis difficilem me subire et multorum expositionem obtrectationi, quae licet sit parvi bonis pendenda, tamen quum priscos illos summa auctoritate viros aliquando lacesiverint, quid de nobis extimandum est quos non auctoritas non dignitas tuetur. Sed tuo quod est exquisitissimum doctorumque iudicio fretus hoc opus absolvi eam michi transferendi legem instituens quae a me in Xenophontis prohemio praescripta est, ut omnia verborum, quae multi Graecorum utuntur, ambage sententiis haerens nostrum dicendi morem fuerim salva fide rerum secutus. A lectoribus vero ut nostris acquiescant copiis postulo, neque ultro quam vires ferant exigere a nobis velint. Si quis ampliora petat, ingrati hominis munere fungetur, non contentus his quae nulla cum impensa ultro liberali manu porriguntur. Ne quis vero id incitiam factum putet, sciat consulto me brevitati consulentem aliqua omisisse quae saecietatem orationi peperissent potius quam venustatem. Licet autem in libri primordio satis ab auctore de historiae utilitate sit explicatum, haec tamen antiquitatis indagatio, in qua omnis prisca rerum a primorum hominum usque ad bellum Troianum cognitio versatur, praecipuis est laudibus efferenda. Ab hoc enim veluti hystoriarum fonte qui postmodum secuti sunt in prisca hystoriis fabulisque recensendis hausere: unde ad caeteros transfundere valerent. Opus hoc certe varium est, egregium, luculentum, nostris vero adeo utile cognitu, ut existimem legentes ex tot rerum excellentium noticia labori nostro gratiam habituros. Sed iam ipse Diodorus loquatur.

VINCENTII OBSOPOEI
D E D I C A T I O.

Reverendiss. in Christo Patri ac Domino, Domino Christophoro Episcopo Augustensi, Domino suo clementissimo, Vincentius Obsopoeus S.

Inter alia multa, Reverendissime in CHRISTO Pater, et Domine Clementissime, quibus Deus Opt. Max. hoc saeculo Germaniam munificentissime cumulavit, non infimum locum obtinet Chalcographia. Huius enim divinae artis beneficio factum est, ut nostra quoque patria optimis quibusque autoribus tam Graecis quam Latinis abundet. Nulla est professio, quae iam bonis et pristinis scriptoribus (quos vere iam quispiam classicos nominare potest) non sit instructa. Non parum multis in locis iura multipliciter mutilata et depravata, hodie antiquorum codicum subsidio, emendatiora et integriora leguntur. Habent medicinae professores iam ipsos fontes, nimirum Hippocratem, Galenum, Aeginetam, Dioscoridem, et alios sua lingua loquentes, qui prius tantum veteres et turbidas Arabum lacunas sunt consecrati. Neque desunt theologiae candidatis utriusque literaturae Doctores, magno studio invulgati. Porro humanitatis et politiorum literarum studiosis ingens poëtarum, oratorum et historicorum extat copia. nec video quid possint etiam desiderare mathematici. Utinam vero prioribus quoque saeculis haec imprimendorum codicum ars inventa extitisset. neque enim tantam optimorum et vetustissimorum codicum iacturam fecissemus. Quanquam enim verum est, quod dixi, maximam hodie doctorum scriptorum multitudinem extare: tamen multo maior pars et temporum culpa, et hominum incuria intercudit. Possum nominatim memorare ultra ducentos et amplius autores, quorum testimoniis usus est Stobaeus, de quibus ne paginam quidem extare videmus. taceo quot citet Athenaeus: et numerosissimum illorum catalogum, quorum autoritate Plinius se usum esse testatur. Eadem calamitate et hic noster Diodorus Siculus est affectus, cuius modicas has, quas tua Celsitudo videt, reliquias ab Iano Pannonio quondam Quinqueecclesiensi episcopo ab interitu vindicatas, ac deinceps ab eruditissimo viro Ioanne Alexandro Brassicano (ne quem merita laude defraudemus) nobis per Ioan. Petreium communicatas, et nunc tandem a me transcriptas edimus. Quo in autore ut iacturae magnitudo intelligatur, omnium ille ferme gentium et populorum historiam quadraginta voluminibus condidit: de quibus hos quinque tantum habemus superstites, cum illis quinque Latinis prioribus, quorum versio meo quidem iudicio Poggio non recte adscribitur. Neque

enim verisimile est, adeo spurciloquum et virulentum sycophantam et vitiligatorem quicquam Graecitatis calluisse, qui ne Latinam quidem linguam, cuius sibi videbatur esse peritissimus, recte calluit. Quia vero Diodorus singulari genio et gratia hisce libris potentissimorum regum Macedoniae, nempe Philippi et Alexandri, ac successorum eius res gestas, tum Agathoclis Siciliae tyranni et Carthaginensium mutua bella caeteris longe plenius in historiam contulit, ociosis narrationibus, et supervacuis descriptionibus, tum fictis et meditatatis orationibus posthabitis (quibus Livius inter Latinos, et plerique alii, tum ex Graecis Thucydides et Xenophon sunt plenissimi, quod equidem ut non vituperandum duco, ita me nemo unquam adducet, ut credam Hannibalem aut alium aliquem imperatorem apud Livium aut Thucydidem tam doctas et argutas habuisse conciones ad milites, quemadmodum ipsi ad ostentationem rhetoricantur) libuit huius auctoris doctissimas et purissimas reliquias tuo nomini longe lateque clarissimo consecrare. Ex quo enim primum intellexi tuam Celsitudinem id aetatis praesulum unicum esse ornamentum, ac cum a Caesarea Maiestate, tum a caeteris principibus et imperii proceribus propter mirificam ingenii industriam et prudentiam, atque etiam ob singularem in obeundis gravissimis negociis dexteritatem, et componendis controversiis promptam pacificationem, maximi fieri, ab Illustrissimo vero Principe nostro et domino, D. Georgio Marchione Brandenburgensi, etc. etiam summe coli et amari, subiit mihi statim quaedam cupido tuae Celsitudinis compellendae. Cumque diu multumque aptam occasionem quaeritarem, non potuit melior et optatior mihi offerri, quam quod D. Christophorus Strasser iuris utriusque Licentiatus ad tuam Celsitudinem est profectus. Huic cum ita commode cecidisset, hos Diodori libros tuae Celsitudini offerendos et inspiciendos dedi, non alio certe nomine, quam ut nominis tui, cuius famae et laudi impensissime faveo, aliquod monumentum apud literarum studiosos relinquerem, quorum in manus, sat scio, hic auctor Celsitudinis tuae titulo nobilitatus longe acceptior veniet. Debent vero haec fragmenta vel hac de caussa Celsitudini tuae esse gratiora, quod nunc primum in lucem exeant, nusquam antehac edita, ut plane pro novis et primum natis probari queant. Quanquam eius generis hic liber non est, ut sola novitatis gratia ad tempus saltem arri-deat. Siquidem vetusti scriptores ob summam eruditionem et eloquentiam, novitatis gratiam nunquam exuunt, dum semper aliqua nova voluptate lectores adficiunt, sicut neque dulcis et limpidae aquae fonticulus sitientibus, quamlibet longo tempore potus, non facile nauseam excitat. Hunc itaque Celsitudo tua serena fronte accipiat: et si quando per negotia, quibus Celsitudo tua multipliciter domi forisque distinctetur, vacaverit, animi laxan-

di gratia inspiciat, et hoc muneris gratiose susceptum boni consulat. Celsitudinem tuam CHRISTUS multos in annos incolumem conservet, cui me ut singulari studiosorum patrono diligenter commendo. Onolezpacii, Mense Aprili. Anno a CHRISTO nato M. D. XXXIX.

HENRICI STEPHANI
P R A E F A T I O.

HENRICUS STEPHANUS HULDRICO FUGGERO S. P. D.

Coeptam a patre meo typographiam auspiciis Francisci Galliarum regis ego ductu tuo tuisque auspiciis persequens, Huldrici vir amplissime, nihil antiquius habui quam ut excudi coeptum a patre meo pulcherrimum scriptorum genus ad umbilicum ducerem. Pulcherrimum autem scriptorum genus appellanti historicos, nemo (nisi qui tenebras luci praeferat) mihi refragabitur. Quum igitur ille, sumpto ab iis initio qui nondum in vulgi manus venissent, historicos tres eosque eiusdem argumenti edidisset, Dionysium Halicarnasseum, Dionem Cocceium, Appianum: ego, velut tradita mihi ab eo lampade in cursu ei succedens, historica Diodori Siculi bibliotheca decorandas omnium historiae amantium bibliothecas existimavi. Nam etsi in illo tuo locupletissimo musaeo habentur et alia historica scripta, quae quo minus fama vulgata sunt apud literatos, eo magis fore iucundam illis eorum lectionem augurabar: tamen quoniam ea, utpote ignota, sui desiderium illis nondum excitarunt, Diodorus autem, ob iam pridem editam scriptorum ipsius quandam portiunculam, maximum apud omnes sui desiderium commovit, diuturnam communis omnium desiderii expectationem prius explere operae pretium iudicavi. Nec vero iniuria tam multis votis tamque longo tempore expetitus fuit Diodorus, utpote cuius librorum titulus uberrimum quoddam historiarum quasi penu polliceretur. Quum enim ex aliis qui ad nostram aetatem pervenerunt historicis singuli singula sibi argumenta tractanda proposuerint, et βιβλίοις suis (id est libris) unius tantum gentis aut urbis aut principis res gestas incluserint: hic quendam Herculis laborem spe iuvandae posteritatis exantlans, multo latius operis historici fines propagavit, siquidem in unum volumen diversarum gentium (etiam quas multi montes multaque maria determinant) res gestas congeffit, congestasque accurate ac diligenter digessit. Unde non immerito suum hoc opus non ιστορικὸν βιβλίον aut ιστορικὰ βιβλία, sed ιστορικὴν βιβλιοθήκην (bi-

bibliothecam Latini quoque dicunt) appellandum censuit. Nam si quis hos historicos (ut e multis paucos enumerem) Herodotum, Ctesiam, Thucydidem, Xenophontem, Theopompum, Ephorum, Philistum, Callisthenem, Timaeum, unum in locum congregasset: nonne historicam bibliothecam et eam quidem instructissimam habere se merito gloriari posset? Iam vero quum Diodorus ex horum quos recensui aliorumque multorum monumentis suae historiae veluti corpus conflarit, nonne illud itidem bibliothecam locupletissimam iure optimo vocaturi sumus? Nec tamen in ea quenquam opinione esse velim, ut illum ex aliis suam historiam transcripsisse tantummodo existimet. imo vero multarum rerum quas narrat (de iis loquor quae in eius tempora inciderunt) oculatum fuisse testem omnibus persuasum esse decet. Ad historicam autem narrationem aliarum rerum quae tempora eius antecesserunt, quin multum ei attulerit adiumenti locorum saltem, in quibus illae gestae fuerant, perlustratio, nemini dubium esse potest. Ac quam multa perlustraverit in sua illa Asiae atque Europae longissima peragratione, cuius meminit (praesertim quum illam eo animo suscepisset, ut meliori fide suo in scribenda historia officio fungeretur) unicuique cogitandum relinquo. Praesertim vero ad historiae Romanae tractationem omnibus copiis instructissimum, et eorum adminiculorum quae requiri ad perdiscendam historiam Romanam poterant, ne minimo quidem destitutum venisse certissimum est. Non solum enim quotquot extabant historiae Romanae scriptores pervolutandi, utpote Romanae linguae peritiam adeptus: sed et annales ac publica monumenta consulendi, dum Romanae commoraretur, facultatem habuit. Quibus nominibus etiamsi commendari non possent Diodori scripta, at vel hoc uno satis superque commendationis mererentur, quod, uti modo dixi, quum alii qui extant historici unius solum gentis, aut urbis, aut principis gesta scriptis mandarint, ipse nobis res omnes eodem tempore gestas in quantumvis disiunctis orbis partibus, suo quasque loco, quasi in una eademque tabula sub aspectum posuerit. Quae quidem quam compendiaria sit et facilis ad variae historiae cognitionem via, satis norunt qui scriptores historiarum versare consueverunt. Non pollet Diodorus (fateor) quadam sermonis dulcedine et iucunditate, ut Herodotus. Non est Diodorus aequae subtilis, nec aequae acutus, nec verbis aptus et pressus aequae ac Thucydides. Non est denique is Diodori sermo ut (quod de Xenophonte memoriae proditum est) ipsae Gratiae finxisse eum videri possint. Sed vicissim nec Herodotus nec Thucydides nec Xenophon universalem historiam et *ολκουμενικήν* (ut ita dicam) nobis reliquerunt, ut Diodorus. Ex Herodoto regum Persarum res gestas, ex Thucydide bella Peloponnesiorum cum Atheniensibus, ex Xenophonte praeclara Cyri utriusque facta, itemque Agesilai

cognosces, ab eodem Thucydideae historiae de rebus gestis Graecorum continuationem accipies. at ex Diodoro non solum Persicorum regum, non solum Peloponnesiorum et Atheniensium, sed totius fere habitabilis orbis res gestas perdisces. Beatos existimamus reges, quibus diversi a diversis orbis partibus eodem tempore per suos ἀγγέλους, suos ἡμεροδρόμους, suos ἀγγελιαφόρους nuntii afferuntur. At Diodorus sui operis lectores, etiam si privati sint homines, hac in re ipsis regibus aequat, et unicuique se ἄγγαρον, se ἡμεροδρόμον, se ἀγγελιαφόρον praestat. Caeterum quae Diodori, eadem et Polybii sententia fuit, nimirum peculiare genti alicui vel populo historias vix separatim posse pro dignitate tractari, quod videlicet res eodem tempore, licet diversis in partibus, gestas, saepe inter se aptas quodammodo et cohaerentes esse contingat. Quod quidem ego eo minus miror, quod huius tam spatiosae orbis machinae conditorem occultam quandam eius quantumlibet dissitis partibus, non secus ac humani corporis membris, συμπάθειαν inter se indidisse existimem. Alioqui quo tandem pacto (exemplum enim afferre libet) contigisse diceremus, ut tot in locis tanto intervallo separatis tot servi iugo abrupto in dominos suos arma caperent, et ad tam atrocia bella prorumperent? Qui factum esse putarem ut ii antea quieti, et suae conditionis asperitatem patientia vincentes, tam repente ad tantam libertatis cupiditatem accenderentur, idemque eodem fere momento ardor tot hominum animos in disiunctissimis terris inflammaret? Dico autem, eodem tempore: quoniam si ea quae uno in loco iam acciderant, in alio aliquanto post accidisse legeremus, ideo non miraremur quod fama iam de iis vulgata, alios aliorum facta illico aemulatos fuisse nobis persuaderemus. Utar vero et alio exemplo: sed veniam prius orans si ab humillimae et abiectissimae sortis hominibus ad homines in summum fortunae apicem evectos transitum mea faciat oratio. Quonam alio quam ad συμπάθειαν illam referre debemus, quod saepe in historiis legimus: nimirum diversarum gentium diversos reges, aetate valde dispares, eodem tamen tempore vita functos esse? Quonam alio et istud quod illas evolventibus saepe occurrit, urbes videlicet atque adeo gentes disiunctissimas, quae antea sui iuris fuissent, nec ullius unquam dominatum expertae forent, omnes eodem propemodum temporis articulo tyrannica potentia fuisse oppressas, et in miseram servitutem redactas? Sed hac de re tamen ut otiosius, ita fortasse rectius alii philosophari poterunt. Ad Diodorum redeo. de quo si vera sunt quae dixi (vera autem esse nemo, ut opinor, negaverit) proh quam graviter tot librorum illius iacturam ferre debemus. Nam ex quadraginta eius libris non solum posteriores viginti, sed quinque illi qui inter quintum ac undecimum interesse debent, seculi superioris iniu-

ria feruntur intercidisse. Extant quidem (ut in calce huius voluminis admonui) quaedam ex illis posterioribus libris excerpta: sed quae tantum abest ut desiderium hominum historiae amanti lenire possiat, ut id potius (non secus ac collectam ex longo sitim paucae aquae guttae) multo magis accensura sint. Eos certe libros si haberemus, iactura librorum Livii aequiore animo ferenda, minusque dolenda nobis foret. Utinam igitur verum esset, Huldrice vir praestantissime, quod olim ex doctissimo viro Lazaro Bayfio audiebam, et quod ille ad se scriptum legere mihi solebat, nimirum totos quadraginta Diodori libros visos in Sicilia nostro tempore fuisse. Quod etsi durum est credere, fortasse tamen nimium incredulus is merito iudicaretur, qui id incredibile esse affirmaret. Quare ego te, per eam quae tibi intercedit et iam a teneris intercessit cum Musis amicitiam, per eam quam ultro dedisti de iuvanda literaria Repub. fidem, oro atque obtestor, ut sumptibus (quos in ea quae ad literas pertinent et libenter facis et facere potes maximos) ad eius perquisitionem ac per-vestigationem non parcas: et ne aliquis ex fratribus tuis, viris ornatissimis (quoniam idem illi tecum stadium currunt) hanc tibi palmam praeripiat, diligenter caveas. Vale.

D E D I O D O R O

ET EIUS SCRIPTIS

B R E V I S T R A C T A T U S

HENRICI STEPHANI.

DIODORUS ex Agyrio urbe Siciliae ortus, non ab ea, (utpote quae ignobilior esset fortasse) sed ab ipsa regione Sicilia cognomen accepit. nec enim Ἀργῆνος, sed Σικελιώτης cognominatus fuit. Vulgo Diodorus Siculus a Latine scribentibus appellatur: quod Siculum Latini indifferenter tam Σικελιώτην quam Σικελόν, ut Italum tam Ἰταλιώτην quam Ἰταλόν, vocasse existimentur. Plinius Diodorum simpliciter nuncupat, non addito a natione cognomento. Sic et Iustinus Martyr, item Aristophanis scholiastes. At Eusebius alicubi addit, alicubi omittit. Agyrium autem nomino illam civitatem Siciliae, patriam Diodori, potius quam Argyrium, aut Angyrium: (quae duae lectiones in nostris habentur exemplaribus) cum alios, tum eundem Plinium ac Stephanum sequens. Porro se inde ortum testatur ipse in prooemio totius operis, pag. 3. huius voluminis, non procul a fine, ἡμῖς γὰρ ἐξ Ἀργυρίου etc.

Vixit Diodorus (ut variis in locis ipse docet) Iulii Caesaris temporibus. At Suidas illum sub Augusto vixisse scribit, a veritate tamen minime discedens. nam Iulio Caesari illum superstitem fuisse, et Augustum eius successorem vidisse, vel ex iis liquet quae supersunt ex postremo eius opere fragmentis. Et Suidas ita dicit sub Augusto eum vixisse, ut ante illum etiam extitisse non neget. Veruntamen viderit Suidas cur non potius dixerit eum sub Iulio Caesare et post eum vixisse, vel, sub Iulio Caesare et sub Augusto. Equidem in tempora Iulii Caesaris se incidisse ipsemet cum alibi testatur, tum vero in his quos subiungam, locis: in quibus omnibus illum Dei ornare cognomento, obiter animadvertendum est. Nam libri quarti cap. 19., de Alesia urbe loquens, haec scribit, (si modo verba eius recte interpretor) *Celtae autem nostra etiam aetate civitatem hanc in honore et pretio habebant, tanquam universae Celticae asylum et metropolim. Quae quum libera et a nullo expugnata ab Herculis aetate ad nostram usque permansisset, tandem a Caio Caesare (qui ob fortia facta deus vocatus est) vi capta, Romanorum imperium accipere una cum aliis Celtis coacta fuit.* Rursum lib. V. cap. 21., de Britannia loquens, *Huius priscis quidem seculis nihil rei cum peregrino ullo exercitu fuit: (siquidem nec Bacchum, nec Herculem, nec aliorum heroum quencquam adversus eam exercitum duxisse accepimus) verum nostra aetate C. Caesar (ob res a se gestas deus cognominatus) primus post hominum memoriam insulam subiugavit, Britannosque debellatos Romanis tributarios reddidit.* In alio eiusdem libri loco, qui est cap. 25., scribit, *Ex fluviis autem qui in mare influunt, maximi videntur esse Danubius et Rhenus, quem nostra aetate Caesar (qui deus nuncupatus fuit) miro quodam et incredibili artificio ponte iunxit: quumque suum exercitum eo transportasset, transrhenanos Gallos subegit.* Meminit vero Iulii Caesaris et libri I. c. 4., sed eius se aetate vixisse non addens. Scribit enim, *In sequentibus autem viginti tribus libris reliquas res omnes gestas ordine collocavimus, usque ad principium excitati Romanis adversus Celtas belli. Cuius dux C. Iulius Caesar (qui ob res gestas deus vocitatus fuit) maximam Celticarum gentium partem, et quidem quae inter eas maxime bellicosae erant, subiugavit, Romanumque imperium ad Britannicas usque insulas promovit. Huius gesta initium habuerunt a primo Olympiadis centesimae et nonagesimae anno, archonte Athenis Herode.* Eadem autem Olympiade se in Aegyptum venisse scribit, lib. I. c. 44. *In Aegyptum (inquit) centesima et nonagesima Olympiade pervenimus, regnante Ptolemaeo, qui novus Bacchus appellabatur.* Rursum lib. I. c. 83., *Quo tempore rex Ptolemaeus a Romanis nondum amicus vocabatur, et populus advenas Italos omni studio ac favore prosequabatur, ac sedulo dabat operam ne etc.*

Titulus operis Diodori est *Βιβλιοθήκη ἱστορικὴ* in nostris qui-

dem certe exemplaribus. Eusebius quoque *Evang. Praep. lib. 1,* (pag. 13. editionis patris mei) dicit eum in unum opus collegisse universam *ιστορικὴν βιβλιοθήκην*. Verum idem *lib. 2,* pag. 33, *βιβλιοθήκας* numero plurali vocat, nec addit *ιστορικός*: scribit enim, *ὁ τὰς βιβλιοθήκας ἐπὶ ταυτὸν ὁμοῦ συναγαγὼν*. Itidem Iustinus Martyr de eo dicit, *ὁ τὰς βιβλιοθήκας ἐπιτεμὼν*. Rursum Eusebius pag. 36. citat librum quartum *βιβλιοθηκῶν* Diodori. Iam vero et Plinius (nisi hic quoque mendosa sunt exemplaria) *βιβλιοθήκας* numero plurali appellat. Cuius locum repetam paulo altius, ut intelligi possit quod de hoc titulo scribit. Haec igitur eius sunt verba in praefatione totius operis: *Iam Musae, Pandectae, ἔγχειδιον, λειμῶν, πινυλίδιον, inscriptiones propter quas vadimonium describi possit. At quum intraveris, dii deaeque quam nihil in medio invenies. Nostri crassiores Antiquitatum, Exemplorum, Artiumque quam facetissimi. Lucubrationem puto, qui Antias civis erat et vocabatur, Valerius primus asserit. Varro in Satyris suis Sesculyxem et Flexibulas. Apud Graecos desiit nugari Diodorus, et βιβλιοθήκας historiam suam inscripsit. Appion quidem grammaticus etc. Haecenus Plinius. At enarrator Aristophanis citat locum quendam de tripode ex Diodori libro 16, τῶν ιστορικῶν βιβλιοθήκης. Ubi fortasse scripserat τῆς τῶν ιστορικῶν βιβλιοθήκης. Nec sunt valde abssimiles hi tituli, ιστορικὴ βιβλιοθήκη, et ἡ τῶν ιστορικῶν βιβλιοθήκη. Iam vero de titulo, qui est apud Athenaeum, quidnam dicemus? citat enim ille Diodorum ἐν τοῖς περὶ βιβλιοθήκης. Quo tamen sensu opus Diodori appellari possit τὸ περὶ βιβλιοθήκης non intelligo, ac mendum subesse verbis illis ἐν τοῖς περὶ existimo. Est autem locus quem citat, libro 16, pag. 523. huius nostrae editionis. Porro quod ad praecedentes attinet inscriptiones, videtur omnium simplicissima esse haec, (quae et in nostris exemplaribus habetur) ιστορικὴ βιβλιοθήκη, a qua non abludit ista (ut modo dixi) ἡ τῶν ιστορικῶν βιβλιοθήκη. Nec enim aliud hisce inscriptionibus significari arbitror, quam opus historicum ex variorum historicorum scriptis ita conflatum, ut unum aliorum multorum instar esse, et, tanquam bibliotheca historicis variis instructissima, cognitionem historiarum omne genus subministrare possit. Quum autem vocatur βιβλιοθήκαι, primum quidem subaudiendum relinqui puto adiectivum ιστορικός: deinde pluralem numerum aliquid amplius significare quam singularem: quasi non unius bibliothecae, sed multarum bibliothecarum instar esse possit hoc opus. Quod vero dicit Eusebius, Diodorum in unum opus collegisse bibliothecas historicas, eodem redire crediderim. intelligit enim, ut opinor, eum diversorum auctorum scripta (tam multa ut bibliothecas implere possent) in unum opus conguessisse. Idem vero Eusebius in prooemio libri 2, simplicius loquens de eo, *Qui (inquit) ex pluribus historias collegit: ἐκ πλειόνων τὰς ιστορίας ἀναλεξάμενος*. At Iustinus*

Martyr (cuius modo protuli verba) non dicit ut Eusebius, *Qui bibliothecas collegit, sed, Qui contraxit, et in compendium redegit.* Quod tamen dicens, nullo modo ab Eusebio dissentit. nam is alicuius opus in compendium redigit, qui non omnia quae in eo sunt colligit, sed ex multis interdum pauca, et quidem ea quae illi videntur esse praecipua. Nec Eusebius collectionem talem intelligit quae totos caeterorum historicorum libros coacervarit, sed in qua delectus, quali opus est his in rebus, adhibitus fuerit.

Hoc autem opus quod historicam bibliothecam appellari diximus, in quadraginta libros a se distributum fuisse ipsemet in prooemio testatur, pag. 4, scribens, *Adeo ut universum opus nostrum, quod quadraginta libros habet, annos mille centum triginta octo complectatur, ultra tempus rerum ante bellum Troianum gestarum.* Sed animadvertendum est, quosdam ex his libris esse duplices, id est in duas partes divisos: ut est liber primus, item decimus septimus. Quanquam ipse author divisionis libri decimi septimi non meminit, sed tantum divisionis libri primi. posteriorem enim eius inchoans partem, ita praefatur, *Quum primus Diodori liber ob prolixitatem in duos libros divisus sit, prior quidem etc.* Ubi quod scriptum sit, *Primus Diodori liber,* non, *Primus meus liber,* non debet cuiquam suspectam reddere positam hic praefatiunculam, quasi supposititiam. nam quae in calce eius habentur, esse Diodori convincunt, quum ibi de se non iam in tertia sed prima persona loquatur. Ut autem hic positus fuit iste titulus *πρῶτον δεύτερον,* ita et supra, pag. 4, illis verbis, *Περὶ μὲν etc.* (quae habentur continuo post prooemium) videtur debuisse praefigi haec inscriptio, *πρῶτον πρότον.* sed nostris exemplaribus nihil ausi fuimus aslingere. Caeterum hinc apparet quid Volaterranum et alios in errorem impulerit, citantes ex libro sexto Diodori quae in quinto habentur. Nimirum is cuius edita fuit pridem Latina horum quinque priorum librorum versio (vel potius perversio) primus, opinor, caeteris ansam errandi praebuit: qui, ubi Diodorus posteriorem libri primi partem inchoat, libri secundi principium constituit: ac deinceps ubi ille initium libri secundi facit, ipse tertium inde incipere credit, et ita in librorum sequentium enumeratione pergens, ut pro quinque sex habeamus facit. Quod si in eius manus integrum volumen venisset, ex quadraginta libris fortasse quinquaginta hoc modo fecisset. nec enim dubito quin et ex libris qui desiderantur aliquos hic author duplicaverit. Verum eos quibus non ipsos Diodori libros, sed eorum tantum interpretationem videre contigerat, excusatione dignos merito iudicemus; at qui Graeca versaverant exemplaria, minus venia digni videntur. Imo vero ne eos quidem qui Latinam duntaxat interpretationem viderant (ac multo minus eius authorem) veniam mereri dicere possumus: quum in ea ipsa liber primus in

duos libros divisus esse scribatur. Volui autem hunc errorem patefacere, propter eos etiam qui clamitant bellum hunc interpretem librum sextum habuisse, qui tamen in iis quae notae sunt bibliothecis desideretur. Quod si quis aliqua ex vere sexto libro legere cupit, habet apud Eusebium locum inde depromptum, *Evang. Praep. lib. 2, pag. 38* editionis patris mei, quem et in calce huius operis inveniet.

Librorum Diodori omnium quidem simul titulus est is de quo paulo ante dictum est, *Historica bibliotheca*: sed quosdam ex iis peculiare inscriptiones habuisse, ex eo conicere possumus, quod ipsemet librum quintum *νησιωτικὴν βιβλον* inscribat, id est, ad verbum, *Insularem librum*, quod videlicet in eo de insulis agat. Atque hoc diligenter notandum est, ne si incidamus in aliquem authorem qui *νησιωτικὴν βιβλον* eius citet, eum esse de numero librorum *Historicae bibliothecae* inficiemur.

Argumentum huius operis in genere quidem ipse titulus declarat: sed particulatim ab ipso authore exponitur, in fine pag. 3, ubi scribit, *Ex libris nostris primi quidem sex complectuntur res ante Troiani belli tempora gestas, et ea quae fabulis tradita de eo seculo fuerint, atque horum tres priores antiquitates barbaricas, tres posteriores Graecas fere complectuntur. Undecim autem sequentibus a Troiano bello universitatem rerum gestarum, usque ad Alexandri mortem, memoriae prodidimus. In iis, qui supersunt, viginti tribus reliqua omnia gesta collocavimus, usque ad initium belli Romanis adversus Celtas exorti.* Haec ille. Qui autem magis particulatim singulorum librorum argumentum nosse volet, praelixa legat unicuique eorum *κεφάλαια*.

De temporis autem longitudine quod toto suo complectitur opere, paulo post ipse scribens, ait se id quidem tempus quod bellum Troianum antecessit, certo spatio non definire: sed a Troiano bello (Apollodorum Atheniensem sequendo) nonaginta annos usque ad Heraclidarum reditum statuere: ab hoc autem usque ad primam olympiadem trecentos viginti octo, a Lacedaemoniorum regibus tempora computando. Postremo a prima olympiade usque ad Celtici belli initium (quo suam historiam clausit) septingentos triginta annos. Adeo ut universum opus, quod quadraginta libros habet, spatium annorum mille centum triginta octo complectatur, etiam tempore rerum ante Troianum bellum gestarum excepto.

Caeterum ad universalem historiam in unum opus includendam se desiderio iuvandorum lectorum impulsus, et nec laboris ad id necessarii magnitudine, nec temporis longitudine deterritum fuisse, in prooemio suo testatur. ubi etiam ait, facile et promptum omnibus fore ex eiusmodi opere, tanquam ex uberrimo fonte, quae ad suum institutum pertinent haurire: contra vero evol-

vere sparsas per varios libros historias (eorum videlicet qui propria gentis aut civitatis unius gesta seorsum tractaverint) praeterquam quod laboriosum sit et ad perspicuam rerum intelligentiam perincommodum, non cuiusvis esse, quod nimirum non omnibus tot datum sit volumina nancisci. Se ergo totos triginta annos in hoc opus insumpsisse, et bonam Europae atque Asiae partem magnis cum aerumnis periculisque peragrasse scribit, quod locorum ignorationem sciret nonnullos ex celeberrimis etiam historicis in errores varios impulisse. Quibus haec subiungit, *Administratum autem nobis ad hoc inceptum fuit, ante omnia quidem huius argumenti pertractandi cupiditas (per quam omnibus mortalibus etiam quod alioqui nulla ratione effici posse videtur, effectum redditur) deinde vero suppeditata Romae omnium rerum quae ad huius argumenti tractationem faciebant abundantia et copia. Quum enim urbs haec adeo supra omnes alias emineat, ut eius potentia usque ad extremos orbis terminos pertingat, expeditissima et plurima nobis adminicula ministravit, utpote qui eius incolae longo tempore fuerimus. Nos enim ex Argyrio urbe Siciliae orti, et propter commercium, quod nobis cum Romanis in insula versantibus erat, magnam linguae Romanae cognitionem adepti, omnia huius imperii gesta ex vetustis quae apud illos asservantur monumentis desumpsimus. Et haec quidem hoc loco Diodorus. alibi autem Ephori exemplo se κοινὰς πράξεις memoriae mandasse scribit.*

Apud Diodorum conciones crebrae aut longae, sicut apud alios multos historicos, quaerendae non sunt, utpote quas ipse in illis reprehendat. Ait enim eas narrationis cursum interrumpere, et lectorem avide in cognitione historiae ulterius progredientem remorari. Invehiturque in eos qui intempestive suam eloquentiam in historia scribenda ostentant, atque ubi tot conciones orationesque rhetoricis pigmentis aspersae infarciuntur historiae, totam historiam esse concionum accessionem scribit. Perinde est autem, ac si diceret, ipsam historiam, quae est τὸ ἔργον, fieri τὸ πάρεργον: contra vero conciones, quae esse debent velut τὸ πάρεργον, tractari tanquam ipsum ἔργον. Ubi autem locum habeant conciones, et quis earum debeat esse modus, declarat. An vero et in Thucydidem cadat haec reprehensio, viderint alii.

Res gestas tam diligenter et accurate atque adeo exacte temporibus distinguit, ut hac in re palmam inter historicos obtinuisse credatur. Porro quod modo ἀρχόντων, modo consulum, interdum utrorumque simul nomina secus apud eum quam apud alios scripta reperiuntur, ea vero scripturae diversitas debeatne ipsis authoribus imputari, an iis qui libros eorum descripserunt libraribus, saepe dubium relinquitur. Sunt quidem certe loci nonnulli in quibus tanta est diversitas, ut eam ipsis authoribus liqueat esse imputandam. Verum quod ad temporum notationem attinet,

peculiare est hoc Diodoro, non solum ἀρχόντων et consulum, sed et virorum doctrina illustrium nominibus ea signare. Interdum etiam tempus quod describit, esse id ait a quo hic vel ille suam sit orsus historiam, simul et tempus in quod ea desinat significans. Exempla sunt lib. XII. c. 37. et XIII. 103.; praeterea c. 108. et XIV. c. 43. item 46. item 84. Multos vero simul enumerat XV. 76. Alios omnes longum foret adnotare locos.

Hoc insuper Diodoro usitatum est, suis narrationibus clausulam, quae aut laudem aut vituperium contineat, imponere. Nam ut, si quid insigni cum prudentia aut fortitudine gestum est, summis laudibus authorem huius rei prosequitur: ita si quo in facto insignis temeritas vel ignavia vel improbitas se prodit, male accipere verbis authorem eius solitus est. Cuius suae consuetudinis cum alibi, tum in libri decimi quinti prooemio meminit. Praeterea lib. XV. c. 88. morem institutumque suum esse dicit, fortis alicuius viri morte commemorata, laudes eius subiungere. Et quidem ut ibi in Epaminonda hoc facit, ita et paulo ante fecerat in Pelopida, cap. 80. Modum interim tam in laudationibus quam vituperationibus tenet, et ne in eandem in quam Timaeus reprehensionem incurrat sedulo caret. nam propter crebras ac longas ἐπιτιμήσεις Timaeum fuisse vocitatum Epitimaecum ipse quodam loco scribit.

Est etiam mos hic Diodori (qui praecipue commendare scripta eius piis omnibus debet) ut rerum multarum eventus, quos alii historici fortunae imputarent, divinae providentiae adscribat, ut V. 83. *Et Tennem, praeter spem omnium, dei alicuius providentia servatum, regno insulae potitum fuisse.* Sic XVI. 58. *Nam qui in templum confugerant, quum se deorum ope servatum iri sperassent, contra divina providentia factum est ut supplicio sacrilegis digno afficerentur.* Huc autem pertinent et hi loci, qui item pietatem eius (qualis in ethnicum hominem cadere potuit) testantur, ut XV. 58. *Hi ergo, tanquam aliquo deo ipsis offenso, iustas et debitas poenas luerunt.* Item XVI. 31. *Quum autem exire inde non posset, cruciatusque se captum manentes formidaret, se ipsum praecipitavit: atque hoc modo dans numini poenas, vitam finivit.* Et c. 64. *Qui ergo numen contemnere ausi erant, eo quo diximus modo puniti a diis fuerunt.* Quodam etiam loco, infortunia quae narrat, physicos quidem inter naturales et coactos rerum eventus annumerare ait: at eos qui pii sint erga deos, interpretari a diis invectas esse calamitates illas adversus eos qui numen ipsorum violassent. Iam vero et principibus nonnullis suam erga deum pietatem promoti eorum imperii causam fuisse perhibet. Pudeat pudeat ergo Christianos quosdam, in suis historicis scriptis omnia fortunae tribuentes, ethnicos verbis (utinam non etiam mente) comperiri.

Diodori autem idioma unusquisque assidua eius scriptorum lectione cognoscere poterit, quod cognitum ad multos in iis emendandos locos, multos item alioqui perobscuros intelligendos, itemque ad amovendam falsam suspicionem de librariorum quibusdam in locis fide, plurimum adiumenti attulerit. Quicumque enim novus scriptoris huius lector erit (etiamsi alioqui in lectione aliorum omnium exercitatissimus sit) futurum ut ei nova multa occurrant, praemonitum volo.

Hoc addam, elogia de Diodoro, vel potius Diodori scriptis extare apud Iustinum Martyrem et Eusebium Pamphili pulcherrima. Nam ille celeberrimum Graecorum historicorum eum appellat: hic autem illustrem virum eum esse dicit, et de cuius doctrina omnium philologiae studiosorum magna sit opinio. Subiungitque paulo post, notiora Graecis esse Diodori quam aliorum scripta. Quae quidem ego afferens ad ornandum Diodorum elogia, idem propemodum facere mihi videor ac si faces soli ad eum illustrandum admoverem. Quantum enim solis lumen inter stellas, tantum inter omnes quotquot ad nostra tempora pervenerunt historicos (si utilitatis potius quam voluptatis aurium habenda sit ratio) noster hic Diodorus eminere dici potest. Ac quanto universus orbis civitate aut gente una est capacior atque amplior, tanto maior est scriptorum Diodori (si eorum argumentum spectemus) quam ullius eorum qui extant historicorum amplitudo. Nam quum ex aliorum unoquoque, tanquam ex rivulo, gentis unius aut civitatis aut principis gesta hauriamus, ex hoc, tanquam uberimo fonte, vel potius patentissimo flumine, omnium fere totius habitabilis orbis gentium, et particulatim quarundam etiam illustrium civitatum res gestas haurire possumus. At enim mihi laudare aggresso Diodorum id obiciendum quispiam existimaret, quod olim ei qui laudare Herculem parabat obiectum fuit, Equis eum accusat? Sed aliter profecto se res habet. Extat enim eius, licet tribus tantum constans verbis, gravissima tamen accusatio, quae temporis quidem vetustate non nititur, nec eius se autoritate tuetur: sed accusatoris autoritate fortasse niti posse videbitur. Is enim fuit Lodoicus Vives, qui nostro seculo natus, Hispaniae suae maximum decus et lumen ob doctrinam extitit. Eius haec leguntur (et quidem cum applausu a quibusdam leguntur) verba, *Diodorus Siculus ab inundatione quae sub Ogyge fuit rege Bocotiae, ad sua tempora, id est ad C. Caesarem dictatorem, historiam deducit, quem Plinius nescio qua de causa dicat primum apud Graecos desiisse nugari: quum nihil sit eo nugacius. Nisi forsitan quod nullum operi suo illecebrosam aut magnificentem titulum indiderit, sed inscripserit tantum Bibliothecam.* Haec Vives: nimirum nugari dicens Diodorum propter fabulosas quas prioribus libris tractat antiquitates. Quasi vero hic, dum *παλαιὴν μυθολογίαν* ap-

pellat, legitimam excusationem apud lectores aequos non haberet. Equidem si quicumque fabulosas antiquitates literis mandaverunt, talem criminationem a posteris formidassent, quali Vives onerat Diodorum, quidnam ad intelligendas saltem poetarum fabulas relictum nobis adiumenti fuisset? Adde quod huiusmodi *ἀρχαιολογίαι*, licet fabulosae vocentur, non usquequaque tamen fabulosae sunt, (earum autem bonam partem quae a poetis manarunt excipio) sed penitus in eas introspectendo, quandam veritatis velut scintillam saepenumero inter densas mendaciorum tenebras invenire possumus. Exempla sunt in promptu. Etenim quam fabulosa et futilia putamus ethnicis visa fuisse quae de Mose cum alii tum Hecataeus et Alexander Polyistor memoriae prodiderunt? Atqui bonam eorum partem quae de se ipso Moses scripsit, in illis habemus: adeo ut non historiam illam fluxisse, sed tantummodo historiae illi afflixisse multa dici possint. Quid aliud quam delirantium somnia, esse existimarunt ethnici fere omnes quae Berossus, quae Hieronymus Aegyptius, quae Mnaeas, quae Abydenus de diluvio scripta reliquerunt? Quotusquisque historicae Abydeni narrationi de turri ea quam vulgus turrim Babel a loci nomine appellat, plus fidei quam anilibus fabulis tribuendum putavit? Atqui ex sacris literis aperte cognoscimus ita fabulosa esse illa, ut veritatis lumen, inter densas mendaciorum velut nubes, quosdam tenues radios adhuc micantes habeat. Etenim si quis scripta eorum de diluvio et de illa turri cum scriptis Mosis conferat, falsa quidem in illorum scriptis esse quamplurima, si particulatim examinentur, sed in summis (ut ita loquar) historiae capitibus convenire illis cum Mose comperiet. Iam vero quod in his accidit prisci seculi historiis, cur non et in aliis accidere potuisse suspicabimur? Tantum abest igitur ut eos qui nobis *ἀρχαιολογίας* tradunt, mendacii protinus habere suspectos debeamus, ut ne poetarum quidem fabulas (de multis, non de omnibus loquor) in totum fabulas esse dicere satis pudenter possimus. Cuius etiam rei testimonium iam modo dictis historiis locupletissimum certissimumque habemus. Nam quid de diluvio, quid de turri illa Moses scriptum reliquerit, omnes ad unum scimus: certe, si non vano Christianorum titulo gloriamur, scire debemus. Superest igitur, quid ethnici antiquitatum scriptores, quid poetae iisdem de rebus tradiderint posteris intelligere. Primum quod attinet ad diluvium, servatum quidem fuisse virum quendam, uno consensu omnes tradunt, sed nomen eius apud unum tantum (eorum quos legerim) invenitur, rerum Assyriacarum scriptorem Abydenum. Qui tamen pro Noe Sisithrum nescio quem, pro Iehova Saturnum nobis memorat. Quid poetae? nonne et ipsi diluvii meminerunt, et Deucalione ac Pyrrha lapidumque in orbem iactatione, ceu involucris, maxime memora-

bilem historiam nobis texerunt? Hactenus de diluvio. Ad illam turrin *ὄψυνομήνην* veniamus, et quid de illa idem Abydenus scripserit audiamus. Illi, inquit, quos primos terra edidit homines, ob robusta vastaque corpora elati, quum diis superiores evadere in animo haberent, immensae altitudinis turrin aedificare coeperunt. Quumque iam parum abesset quin ad caelum usque pertingeret, venti diis opitulantes machinam illam disturbarunt, atque huius ruinae reliquias Babylona esse quidam crediderunt. Caeterum quum ad eum usque diem uno eodemque sermone usi omnes fuissent, deorum numine factum est ut alii aliam linguam haberent. Postea autem Saturno cum Titanibus ortum est bellum. Haec ille. Alius autem gigantes qui ex diluvio evaserant Babylonem condidisse scribit, ubi quum illam historiis celebratam turrin extruxissent, eamque divina potentia subruisset, per universam terram eos dispergi coepisse. Quo si quis ea retulerit quae de gigantibus poetae ceccinerunt (quis autem eo referenda non videt?) postquam legerit, gigantes regnum caeleste affectasse, montesque montibus superposuisse, scalam qua conscendi caelum posset molientes, an a verissima historia fabulam hanc manasse, vel potius, fabulam hanc veritatis veluti fundamento superstructam esse inficiari audebit? At si per se hanc spectaris, quid mendacius, quid vanius, quid nugacius fingi aut cogitari potest? Haec (et alia quorum consideratio virum iudicio praeditum decebat) si considerasset Vives, non tam aperte, dum Diodorum nugacem appellat, nugatus ipsemet fuisset.

HENRICUS STEPHANUS LECTORI S. D.

(Ex ed. Stephani p. 798.)

(*Omissimus epilogi huius initium, quo de Photii excerptis ab se partim Graece partim Latine appositis, tum de supplemento libri XVII. ab Arriano et Curtio sumpto agit Stephanus.*) Ad meas annotationes venio: quas te lecturum duo sunt de quibus velim praemonitum. Unum est, ut eas tanquam extemporales, non tanquam per otium scriptas, legas. Alterum, ut non temere hunc vel illum locum suspectum habeas, et praetermissam a me queraris eius castigationem: sed quod tibi scrupulum iniicit, etiam atque etiam videas ne sit ex Diodori (cuius novus sis lector) idiomate. Multos enim fortasse in hoc Diodori volumine mendosos esse iudicabis locos, quum a primo tantum limine id salutaris: quos, ubi ad eius penetralia perveneris, tibi que eius idioma familiare reddideris, mendo carere cognosces. Nec tamen praeter locos a me

annotatos repertum iri alios depravatos inficior: sed eas fere quae in iis sunt depravationes non perinde damnosas aut periculosas esse scio. Illos autem excipio quibus hoc signum :: apposui. Eos vero praecipue emendare conatus sum, ad quorum emendationem quaedam in animo meo velut informatio styli Diodori adiuventum mihi afferre videbatur. De propriis autem nominibus nihil quicquam annotavi, quorum scripturae certa iniri ratio omnium quidem non potest, multorum fortasse multo cum otio magnoque cum iudicio potest. Qui autem eadem propria nomina tam virorum quam locorum; non eodem sed diverso modo scripta diversis in locis comperiet: is eam non nobis, sed nostris exemplaribus imputet inconstantiam. Ita tamen, ut quod in Diodori exemplaribus vitium reprehendet, eodem alia fere omnia Graecorum historicorum exemplaria laborare intelligat.

FULVII URSINI

P R A E F A T I O.

ANTONIO PERRENOTTO CARDINALI GRANVELANO
FULVIUS URSINUS.

Ant. Augustinus Archiepiscopus Tarraconensis, omnis politioris doctrinae vindex et assertor, misit ad me superioribus annis Polybii fragmenta quaedam, ut titulus indicabat, *περὶ προβειῶν*, a Iohanne quodam Constantinopolitano collecta, qui Ro. antiquitatem in capita et locos communes digesserat; ut eum librum a mendis, quibus paene infinitis corruptus erat, vindicarem, et cum studiosis etiam, si videretur, communicarem. Cum itaque quantum ego per varias occupationes potui, haec scripta accurate diligenterque legissem, proque ingenii mei viribus, quae perexiguae sunt, omni ratione expolienda curassem; vel ob ipsum operis argumentum digna maxime visa sunt quae prodirent in lucem. continent enim Pop. Rom. ad Reges exterarumque nationes et Regum rursus exterarumque nationum ad Pop. Rom. magnis de rebus ultro citroque missas legationes, in quibus cum alia multa sunt, unde nostras actiones veterum exemplorum regula metiri possimus, tum conciones praeclarae habentur, deque foederum et pacis conditionibus disceptationes ad rerum gerendarum rationem perutiles. (*Reliqua praefatio huc non pertinet.*) Romae XII. Kalend. Decemb. 1581.

LAURENTII RHODOMANNI
P R A E F A T I O.

CANDIDO LECTORI LAURENTIUS RHODOMANUS s. d.

Anni iam praeterierunt XXXVII. circiter, cum in Gymnasio Ilfeld., ad Hercyniae in Saxoniam ex Tyringia portam sito, (quod tunc studiis et exercitamentis artium et linguarum, inprimis Graecae, antistite Neandro, informandae iuventutis magistro et artifice dexterrimo, ita florebat, ut cum optime constitutis ac celeberrimis in tota Germania facile de palma certaret) Graecis litteris operam dabam. Inter caeteras autem studiorum commoditates etiam haec mihi contigerat, ut ex praeceptoris Bibliotheca, quam libris in omni artium genere instructissimam habebat, quicquid ad usus expeterem, affatim depromeretur. Venit tum, inter alios optimae notae auctores, in manus etiam DIODORUS SICULUS, non ita pridem ab HENRICO STEPHANO editus. Quem ubi primum legere coepi, dicere non possum, quantos in animo statim meo hic scriptor amores excitarit, in quantam sui admirationem me rapuerit, adeo, ut ex illo tempore, illum amare et magnificere, praedicare etiam, ubi occasio daretur, nunquam destiterim. Styli autem facilitas et elegantia, in quam tunc aetatis praecipue respiciebam, mirifice me capiebant. Sed affectio haec eo magis crevit et confirmata est, quo plus iudicii cum aetate et profectu in bonis litteris accedebat: maxime cum postea viderem, quanta rerum optimarum varietas in catholica DIODORI historia contineretur. Tametsi vero plurimum inter auctores classicos perpetuo tribuebam DIODORO: nunquam tamen interpretandi eius cogitatio animum subiit: praesertim cum tot in eo non obscuri nominis viros elaborasse iam pridem animadverterem. Ideo nunquam huc operae aliquid contulisses, nisi doctissimus ille omnium nostro saeculo Typographorum HENRICUS STEPHANUS provinciam hanc mihi commendasset.

Postquam enim Memnonis et Agatharchidae Eclogarum versionem, REINERI REINECCII τοῦ ἰστορικωτάτου consilio et

hortatu concinnatam, censurae illius subieceram: quam etiam tantopere approbavit, ut cum sua Persicorum Ctesiae interpretatione brevi post in lucem emitteret: non per litteras modo, sed Bernhardum etiam Praetorium Hessum P. L., ex amicis nostris integerrimum; cuius in curandis meis ad eum pagellis opera utebar; ad laborem istum suscipiendum enixe me instigavit. Quia enim vir ille ad bonos auctores cum typo venustissimo exprimendos, tum lucubrationibus suis, et quibuscunque aliis rationibus posset, illustrandos, natum se ac praeclaris divinitus instructum adiuventis, intelligebat: fidelio rem auctoris optimi interpretationem diutius a maxima studiosorum parte desiderari, non tolerandum sibi existimabat amplius. Et quid causae est, cur nonnulla ex autographis Epistolarum ad me eius non apponam? Ita vero scribit: „Cum de opusculis historicis a te versis, et de Q. CALABRO a te verso itidem, sermonem cum Bernhardo Praetorio (qui me tuis verbis salutatum accesserat) haberem: venit in mentem Diodorus Siculus, quem poscere novam interpretationem constat. Ideoque tum ego illi: Quid si vero in tam celebri scriptore verendo Rhodomanus operam suam poneret? quod si in toto opere non posset, saltem in priore eius parte id praestaret. Ego certe, nisi semper infinitis aliis negociis districtus fuisset, iam pridem ipsemet istud onus subiissem. Tanti scriptorem illum facio. Nec vero dubito, quin a te quoque maximi fiat. Quare tuum responsum non sine aliqua spe exspectabo, etc. Francfordii, April. XVI. Anni 1593. His nudinis ex officina mea prodiit Isocrates Graecolat. una cum VII. meis in ipsum Diatribis. Me brevitati studere (mihi alioqui peringratae) occupationes nudinales cogunt. Ideo iam tibi dicere cogor Vale.“

Movit me tanti viri auctoritas, et publicae utilitatis consideratio tandem, ut operi manus admoverem. Et feliciter res successit. Nam intra pauculas hebdomades in mythologicis (hinc enim exorsus fueram) partem non exiguam absolvi. Cum verò exemplari destitutus proprio, copiam eius ut mihi faceret, rogarem, et liberaliter id mecum communicavit, et in hunc modum rescripsit.

„Mitto ad te exemplar Diodori, quum scribas a te repetitum esse, quod habebas, et quum nolim te exemplaris penuria praestare non posse, quod te lubenter praestitutum, et antea scripseras, et nunc quoque scribis, ad interpretationem eius quod attinet. Multo autem magis mihi quoque illud placet, te interpretationem, quae tua sit, dare, quam veterem illam a te interpolatam. Sed multum tamen ab illa poteris adiuvari: nec video, quid obstet, quo minus, quae satis apte reddita erant, retineantur. Fore autem quod dixi, ut adiumento tibi sit illa vetus

„interpretatio, ex eo mihi persuadeo, quod locos aliquot mihi vi-
 „dear ἐν παρόδῳ legisse non incommode versos. Nescio tamen an
 „satis fidere memoriae hic debeam: et malo hoc integrum tibi re-
 „linquere. Ubi autem, quod mitto exemplar per N. N. Bibliopo-
 „lam Ienensem, tuas in manus venerit, de hoc certior fieri cupio,
 „simulque specimina tuae interpretationis diversorum illius scri-
 „ptoris locorum accipere. Literas ad Sylburgium mittes: qui eas
 „mihi reddendas curabit. Verum et hoc scire cupio, an non ali-
 „qua exemplaria historiarum Ctesiae et Memnonis, quae ipsi Syl-
 „burgio ad te mittenda dederam, acceperis. Ad Diodorum autem
 „ut revertar, quamvis specimina interpretationis e diversis eius
 „locis petam, velim tamen alioquin te ordinem librorum sequi: et
 „prioribus libris prius operam dare. Vale. Francfordii Martii XX.
 „Anno 1594.“

His literis ubi denuo mihi calcar additum erat, qua poteram
 contentione reliquam versionis mythologicae partem promovebam:
 nec prius manum de tabula, quod dicitur, quam colophonem tra-
 ctationi imposuissim: quam his interim verbis STEPHANUS fla-
 gitabat.

„Eam interpretationis Diodori partem, cui iam manum ulti-
 „mam imposuisti, sperabam me his nundinis accepturum. Ac for-
 „tassis aliqua in ea parte animadvertissem, de quibus meum iu-
 „dicium haud improbasses. Sed voluisti fortassis ad nundinas pro-
 „xime sequentes rem differre, ut non iam partem, sed potius to-
 „tum mitteres. Quod libenter videbo a te factum. Ad Q. Cal-
 „brum quod attinet, si in thesauro fuit praetermissus, consulto
 „factum haud fuit, etc. Francfordii XV. April. Anno 1595.“

Desiderio igitur τοῦ ἐροδοϊώκτου ut satisfacerem, Antiquita-
 tum Diodori V. libros a me conversos, pureque descriptos, illi
 transmissi, in sequentibus nonnihil periculi a me factum signifi-
 cans. Quod tam gratum ei fuit, ut ad omnium deinceps librorum
 interpretationem me denuo sic invitarit: „Tuam interpretationem
 „illorum V. Diodori Siculi librorum libenter vidi, sed multo
 „libentius (ne quid dissimulem) vidissem, si adiunctos sibi vici-
 „nos suos habuissent. Cum tamen parvus ille librorum, quos
 „mittis, numerus initio mihi nullo modo satisfaceret, essetque
 „velut minimum valde sitiēti poculum: satisfacere propemodum
 „coepit, postquam eas, quas huius paucitatis affers, rationes et
 „legi et expendi: ac praesertim cum ex iisdem litteris tuis, te
 „iam in XIII. versari, intellexi: etc. Francfordii XVII. Septemb.
 „A. 1595.“

Hoc postremum ad me eius responsum fuit. Nam plures de-
 hinc viri huius excellentiss. non modo scriptiones, sed operas
 etiam nescio quod infortunium abruptit: cumque non multo post

fatalis, et tunc Germaniae, multisque clariss. viris (inter quos etiam Commelinus, Typographorum a STEPHANO diligentissimus, erat) funesta lues exstinxit. Quod in causa fuit ut et versionis meae V. librorum, STEPHANO exhibitorum, iacturam fecerim. Quae non nisi magnis laboribus et impendiis deinde reparata fuit. Tunc vero novo quodam modo rem institutam tractare sum aggressus. Cum enim tempus interpretationis longius extractum iri, propter laboris adhuc residui magnitudinem praeviderem: ut maturius Auctorem, nova et meliore (si possem) donatum latinitate, publicis usibus exhiberem: interpolandos sequentes libros aliquot mihi proposui: et a postrema libri XIV. parte facto initio, ad finem libri XV. filum deduxi. Nam superiora, a Vaticano interprete olim reddita, iam meam habebant versionem. At huius me tandem operae tam poenitere quam pigere coepit: cum subinde hae cogitationes interpellarent. Ecquid tu tibi vis? Cur censuram in aliorum opera tibi sumis? an non suum unicuique integrum relinquere, novumque pro tui ingenii viribus condere, fuerit honestius? Atque haec tandem ratio pervicit. Ad consuetum igitur versionis modum revertabar. Interea non deerant, qui me hortationibus suis, ut in pristino tenore persisterem, animabant. Quos ut optime de meis studiis meritos nominem, grati animi religio hic iubet et impellit: ut fuerunt inter litteratos, NEANDER ille optimus: qui donec in vivis erat, nunquam ad pulcerrima quaeque opera me excitare ac promovere destitit. Cui viro si maximam profectus mei quantulicunque partem adscribam, quod iustitia et veritas maxime postulant, facio. Et proximus ab hoc, quod ad iuvandi et ornandi mei rationes attinet DAVID CHYTRAEUS ὁ πολυλότογ; etiam ipse dum fata superstitem esse voluere, non praeceptoris tantum, sed etiam primarii amici benevolentiam ac studium mihi perpetuum declarans. Ad quos accesserunt alii: Europae totius lumen, IOSEPHUS SCALIGER; et IOANNES CASELIUS, philosophiae et Graecae Romanaeque Eloquentiae doctor in Academia Iulia insignis. Nec inter politicos defuere, qui favore suo laboribus his meis sublevamentum adspirarent. Inter quos merito primas obtinent tres viri magnifici et iurisconsulti clarissimi, D. DAVID PFEIFERUS, D. MARCUS GERSTENBERGIUS, D. CHRISTIANUS DISTELMEIER; septemviratus Saxonici, Landgraviatus Tyringici, et Marchionatus Brandeburgici Electoralis Cancellarii sapientissimi, et praeclare de Repub. merentes. Qui dum velut Atlantes infinitum illud amplissimae gubernationis coelum sustinent, literariam simul rem magno studiorum commodo, ut iuvent, exornent, amplificent, enituntur, et immortalem propterea apud omnes eruditae sapientiae cultores observantiam atque gloriam promerentur. Musae equidem meae se plurimum his debere, non grata solum mente nunc agno-

scunt, sed pia etiam voce in aeternum praedicabunt. Cum quibus merito coniungo D. IOHAN. GEORG. GOEDELMANUM, et LUDOVICUM WILHELMUM MOSERUM, Illustris. Electoris Saxonici consiliarios spectatissimos; quorum ille consilii, eloquentia et dexteritate, tum alibi tum in summis legationibus, operam navat praeclarissimam, suaque virtute et ingenii excellentia tantam apud RODOLPHUM II. Imperatorem Augustum, et summum in Orbe terrarum *μουνήγέτην*, sibi gratiam conciliavit, ut inter S. palatii Caesarei Comites fuerit allectus. Hic industriam, fidem, ac prudentiam suam, partim in Illustris. Sax. Ducis Augusti institutione, partim in aliis reipub. muneribus, ita probavit, ut non tantum in amplis. Consiliariorum collegio locum obtinuerit, sed intimus etiam Camerae Electoralis secretarius sit effectus. Uterque autem me studiaque mea favore ac patrocinio, ut semel complecti coepit, sic amare et iuvare nunquam desinit. Mentionem igitur horum inter patronos eximios si non facerem, in sanctas Gratiarum leges peccare non immerito viderer. Quamquam vero his amicorum velut calcaribus incitatus faustisque acclamationibus subinde roboratus, in curriculo feliciter coepto graviter pergebam; nihil praeter optatam studii huius metam habens propositum: variae tamen remorae intervenerunt: quae sub primum statim exordium, e carceribus vix dimisso, et in medio cursu, tandemque circa finem ipsum, dum a meta ad carceres prope reversum est, impeditum me retardarunt. Bis enim publicum in Academia Ienensi munus gerendum fuit; primum Decani, seu Agonothetae philosophici; exinde magistratus, qui summus in Academia existit: ubi tela haec per intervalla non exigua interrupta fuit. Bis etiam sors mea, quam variis divina providentia vicibus mirabiliter versat, locum mutare interea me iussit: semel cum ad Gymnasii Stralsund. in Pomerania gubernationem accitus; iterum cum ad publicam Historiarum professionem in Academiam Viteberg. revocatus sum. Hic enim, post longam veluti iactationem, studia mea, sub Illustris. Saxoniae Electoris CHRISTIANI. clientela benignissima, exoptatum invenere portum: ut vere cum Marone exclamare possim: *O Meliboe, Deus nobis haec ocia fecit! Namque erit ille mihi semper Deus; illius aram saepe tener nostris ab ovilibus imbuet agnus.* Nec parum rationes meas conturbavit discessus ex hac vita illorum, qui *ἐκλυπτοὶ* huius operis esse debebant, STEPHANUM dico, et COMMELINUM. Hic enim post obitum illius editionem operis ultro in se receperat. Divinae tamen bonitatis temperamento singulari factum est, ut quicquid est huius lucubrationis Vitebergae tandem ad finem deductum, officinam typographicam iam olim destinatam apud haeredes Wechelianos CLAUD. MARNIUM et IOAN. AUBRII FF.,

laudabilem rei litterariae operam navantes, tandem inveniret. *Ἀφοροῦν* itaque et progressum operis, amice lector, habes.

Iam, quae interpretationis ratio sit requiris? Ea sane, quae ad amussim non exacta, nec omnibus numeris absoluta est. Procul enim absit, ut hanc mihi excellentiam arrogem. Quam citra invidiam libentissime illis concedo, quos divinis ingeniis praeditos fortunatiore Deus occasione beavit, quam me; qui eruditionis suppellectilem, curtam profecto et perexiguam, per maximam aetatis partem, inter difficultates vitae perpetuas, hinc inde collegi. Satis autem mihi fuit, si dictionis forma, licet non pura omnino; (hoc enim in voto magis et conatu quam effectu mihi est) a natura tamen Latini sermonis non abhorrente, uterer. Nec cacocethes illorum mihi imitari placuit, qui meros crepantes archaismos, novum loquendi genus, ab inferis resuscitatum, prae nitidissima Romanae dictionis puritate, tot laboribus et curis, per decrepitam hanc mundi senectam, a summis ingeniis reparata, nobis obtrudunt; et cum elegantia Ciceroniana excellere nequeant, antiquaria saltem novitate admirationem sui leviter ac stolide affectant. Quibus ut omnes sanae mentis studiosi τὸ μακρὰν χαλκεῖν dicant, totus fidelium magistrorum chorus per elegantiores Musas obtestatur, atque suadet. At nec ad verba Auctoris ita me semper alligavi, ut liberius quaedam reddere interdum religioni mihi duxerim. Non raro enim sententiam exprimere satis mihi visum: quem tamen interpretandi modum sic temperavi, ut verba interim emphatica simul exprimerentur. Hic non pauca subesse ingenue fateor, in quibus nec mihi, nedum emunctae naris lectori, satisfecerim. Quam facile est in magno opere, ubi animus ad finem properans ad ulteriora perpetuo avocatur, aut minus commode vertere aliquid, aut praeterire, aut quovis alio modo allucinari et labi? Profecto si ad iustam examinanda trutinam singula forent, ad vitae prius terminum, quam tanti operis metam perveniretur. At defectibus et erratis, ubi ubi occurrent, aequitatis studiosus veniam haud gravatim impertietur: praesertim ubi secum perputarit, neminem tam esse doctum, linceisque oculis praeditum, quin aliquid ignoret, visuque transcurrat. Quod si etiam illis, qui uni tantum negotio vacant, contigit, quid his non eventurum putas, qui multis et variis simul occupati dstringuntur? Ut vero de magnitudine operis, de festinatione ad finem, de eruditionis inopia, et varietate laborum nihil addam, nonne locorum (quales passim occurrunt) obscuritati et perplexis sententiarum nodis aliquid acceptum ferēs? praesertim quum exemplarium, quae cum unico nostro contulissemus, copia fuerit negata: ne quid de censura hominum doctiorum minime nobis interim concessa dicam. Nasutos autem sciolos, omnesque invidiae et obtrectationis morbo laborantes, ne flocci quidem facio. Hos, si nostra haec inter-

pretatio ita sordeat, vel novam, et quidem suo, quod dicitur, Marte elaboratam, dare, vel ad priorem reverti, atque ita nostram hanc nobis salvam et intaminatam relinquere iubemus.

Nunc de aliis, quae accesserunt, pauca quaedam subiungam. Marginalibus, quando cum novo rerum gestarum anno novum caput incoatur, annorum mundi et Olympiadum notationem adieci: ut lectori statim, ad quae tempora referri debeant singula, cognoscere in promptu foret. Hic autem ABRAHAMI BUCHOLCERI supputationem, ut certissimam, cum eruditis nostrae tempestatis hominibus sequor: sed ita, ut interim Chronologiis aliorum bene, de hoc studio meritorum, nihil sit derogatum aut detractum. Ad eandem applicavi etiam rerum, in duplici ad finem Chronologiae strictim annotatarum, capite, una cum magistratibus Atheniens. Romanorumque et Olympionicis. Quam operam, veluti corollarium non supervacaneum, boni consules, humanissime lector, eoque damnum ab erratis profectum compensabis. Graecus insuper textus, etsi magna industria et dexteritate plurimis in locis ab H. STEPHANO emendatus fuit: non minimam tamen partem habebat, quae nostram adhuc animadversionem requireret. At nusquam aliunde, praeterquam ex coniecturis, remedia, vitiis illis adhibenda, sumere licuit. Ideo hic etiam quod ingenio facultas permisit, effectum dedi. Ac certe vel hic labor, quam saepe haesitandum fuerit, quam difficulter opus interpretationis processerit, mihi testimonium perhibebit.

Magno tamen labore nec sine molestiis collecti et in ordinem redacti sunt a me indices, cum phraseologia, qua Graecae Linguae amantibus hanc navare operam, ut praeter cognitionem graece loquendi facultatem sibi aliquam compararent, studiose conatus sum.

De ECLICIS hoc obiter, *ὡς ἐν προσθήκῃς μέρει*, significo, me diu magno illas desiderio expetivisse. Tandem vero, sed diverso tempore, copiam harum mihi factam esse. Nam pars ex ultima Decade libri Diodori excerptorum in manus nostras venit, cum PHOTII bibliothecam, quam *μυσιόβιβλον* non frustra appellant, mihi donavit ABRAHAMUS DRENTWEDIUS, Augustanus, juvenis ingenio, eruditione, piaque humanitate insignis. Cuius amicam hic mentionem ut inseram, Gratiae me admonent: quas non minus fideliter colit, quam S. Theologiae Linguae et Artes philosophicas industrie adiungit.

Alteram deinde partem, temporis ordine tamen priorem, ex Decade tertia, communicavit mecum e Bibliotheca sua vir cl. optimeque de Graecae Linguae studiis promerens, DAVID HOESCHELIUS. Qui inter alia veterum Graecorum scripta, quae, cum ignorantiae ac oblivionis tenebris, situque ac blattis conflictantia, eruit atque emendat, et cum oxoptatissimo *τῶν φιλομούσων* fructu in lu-

cem emittit; has etiam Diodori Siculi reliquias ab interitu ut vindicaret, impense operam dedit. Sed tantum abest, ut ἀποσπασμένα illa excerptaque desiderium meum expleverint, ut multo magis hoc accenderint.

Idem enim mihi evenit, quod illis, quibus diuturniorem sitim restincturis exiguus boni liquoris scyphus exhibetur; aut qui speratis ex longinqua navigatione mercibus amplissimis minutas naufragii reliquias sparsim hinc inde colligunt. Utinam vero tantam Historicis Musis felicitatem summus illarum praeses et choragus largiatur, ut si non omnibus XXV. Diodori libris, huc usque deficientibus, at vero quinque saltem de prima Decade amissis tandem potiri nobis liceat.

Hic ad extremum Auctoris optimi commendationem flagitare a me cuiquam videatur officium: nisi iam ab alio id luculente sit praestitum. Nam de illius patria et aetate, de operis titulo, distributione, argumento et temporum complexu, de praeteritis ab eo concionibus, de discrepantia nominum in magistratibus Romanorum, de clausulis narrationum epiphonematicis, de providentiae divinae testimoniis, de stylo denique et eulogiis ipsius apud veteres, disertam atque eruditam posteritati commentationem, cum apologia de Antiquitatibus in speciem fabulosis, contra LUD. VIVEM, H. STEPHANUS reliquit. Ad quam lectorem hinc dimitto; unum duntaxat ut mantissae loco hic superaddam, operae pretium videtur.

Etsi praeclarum fuit eruditae vetustatis de Diodoro iudicium, utpote quem Graecia maximi fecit illo ipso tempore, quo doctrinarum et eloquentiae studia per Graeciam maxime floruerunt: Iustini Martyris et Eusebii Pamphili testimonia planum faciunt: hoc tamen seculo inventus est, qui existimationi atque gloriae ipsius non modicum derogaret, IOANNES nimirum BODINUS, vir alioqui magno ingenio, variaque et recondita eruditione, ac singulari eloquentia, cum magno politicarum rerum usu, praeditus. Nam hic Methodi suae historiae cap. V. argumentorum machinis (ut quidem putat) non infirmis, auctoritatem eius oppugnat: dum, quae in genere dicendi, ipsaque historiae tractatione criminetur, anxie conquirit. Ac primum quod ad res attinet, lapsus eius in ratione fastorum et Olympiadum arguit, et Romanorum magistratum nomina toties vel depravata, vel plane ommissa, notat. Res etiam Italicas levi tantum brachio attingi, queritur: cum in explicatione interim Graecarum se prolixissime diffundat. Ad haec in suas ipsum leges peccare, dum longissimas alicubi orationes inferciat, praeteritis narrationibus magis necessariis. Salse praeterea lunarium apud Aegyptios annorum interpretationem, ut absurdam et ineptam deridet. Ac dictionis tandem genere nihil vulgarius esse asseverat. Hic non omnia ad vivum re-

secanda, sed auctori quaedam condonanda esse, ultro fatemur. Idque non immerito. Si enim in formosissimo puellae corpore, ob caeteras eximiae formae dotes, naevi aliquid facile condonetur: quis pauculos quosdam errores, in tam concinno alioquin utilique opere, non prompte Auctori ignoscat? Quod igitur ad confusaneas annalium rationes, et Magistratus Romanos perperam nominatos, aut praepostere collocatos, vel etiam praeteritos, attinet, idem et alii, maxime autem excellentis doctrinae et diligentiae accuratissimae vir CAROLUS SIGONIUS non semel conqueritur. At fieri potuit, ut in alios inciderit fastos Diodorus, unde applicationis illa diversitas existat. Nam pleraque Magistratum nomina librorum incuria vel curiositate mutilatim aut mendose exarata esse, ut arbitremur, *τεζμήρη* non sunt obscura. Quod eruditus candidusque lector pluribus in locis observabit. Italicarum autem narrationum brevitatem prudenti auctoris iudicio adscribimus. Compendiaria enim tantisper *βραχυλογία* uti voluit, in antiquitatibus scilicet illis Romae adhuc crescentis, quae copiam et splendorem non ita admitterent, donec imperii iam confirmati, perque totum pene orbem prolatati, res aliquando tanto maiore orationis apparatu et nitore exponere atque illustrare posset. Id quod abunde satis ab eo praestitum esse, fragmenta de bellis Punicis, de tumultibus servilibus, de bello Italorum sociali, quamlibet pauca, nobis demonstrant. Reprehensionem ob insertas ab Auctore conciones praetereo, cum putida sit, et BODINUM ipsum redarguat, quod Diodori scopum non observarit, vel observatum alio transponere voluerit. Non enim omnes omnino conciones ab Historia removendas censet: verum ab immoderata illarum immixtione ut abstinenceatur, monet, easque in loco necessarias esse probat.

Quam candide vero agat cum Historico nostro, dum per annos Aegyptiorum menses eum intelligere, perhibet, iudicent illi, qui non ex sua Diodorum sententia illud asserere, animadverterint. Quam iniquum vero est, propter vanam aliorum persuasionem deridendum propinare lectoribus eum, qui inter alias narrationes etiam huius mentionem facit? Censurae tandem de stylo, PHOTII de hoc ipso iudicium ex Bibliotheca eius subiunxisse, hoc loco contenti erimus. Quod *κατὰ λέξιν* Distinctione LX. pag. 51. Augustanae editionis sic habet: *Κέχρηται δὲ φράσει σαφεῖ τε καὶ ἀκόμφῳ, καὶ ἰστορικῇ μάλιστα προτιούσῃ· καὶ μήτε τὰς, ὡς ἂν εἴποι τις, λίαν ὑπερητυκισμένας, ἢ ἀρχαιοτρόπους διώκων οὐντάξεις, μήτε πρὸς τὴν καθωμαλισμένην πύων παντελῶς, ἀλλὰ τῷ μέσω τῶν λόγων χαρακτηρίαι χαίρων, φύγων τε τροπῶς, καὶ ἄλλα, πλὴν τῶν παρ' Ἑλλήσι μύθολογούμενων θεῶν τε καὶ ἡρώων, ὅσα τὸ ποιητικὸν ἔθνος νέμειται.* Hoc est, „Dictionis forma perspicua, nec exquisite ornata, quaeque „historiam maxime decet, utitur. Et neque constructiones nimis

„ac supra modum Atticas persequitur, neque ad plane usu tritam
 „devergit: sed genere dicendi mediocri gaudet, tropicasque locu-
 „tiones et caetera fugit: praeter fabulosas de Diis et Heroibus
 „narrationes, quas gens Poetica sibi vendicat.“ Iam arbitrium pe-
 nes lectorem esto, utri maiorem habere fidem malit, Bodinone,
 Graecas litteras mediocriter intelligenti, an PHOTIO: qui tantam
 in omni doctriinarum genere facultatem consecutus est, ut de
 omnium fere scriptorum, aetatem illius antecessorum, stylo et
 argumento, extra omnem iudicii aleam, pronuntiare non dubitarit.

Haec ergo sunt, quae praefationis loco, in lucubrationes has
 meas communicanda tecum, Lector humanissime, arbitrabar: ut
 aliquid tum de ratione ac forma interpretationis, tum de existi-
 matione Auctoris tibi constaret. Tuum nunc est, piis votis gna-
 visque studiis, huic nostrae operae favere, ac optime de te mereri
 cupientibus optima quaeque vicissim a Deo precari. Quo abs te
 impetrato, abunde magnam nobis gratiam esse relatam, profite-
 mur. Vale, ac fruire.

DAVIDIS HOESCHELII PRAEFATIO.

NOBILISS. ET AMPLISS. VIRO IO. MATTHAEO WA-
 CKERO, A WACKENFELSA, EQ. S. CAES. MAIEST. A CONSI-
 LIIS IMPERII AULICIS, DN. ET PATRONO INPRIMIS HONORANDO,
 S. P. D. DAVID HOESCHELIUS AUG.

Constantinus Porphyrogenneta, ut a Theodosio proditum in-
 venio, non contentus ex omnibus terrarum Orbis partibus libros
 quosque optimos cura summa conquirere, id etiam operae publice
 utilis navari voluit, ut pro rerum discrimine autorum quorumque
 scripta in certas classes, quae LIII fuerunt, tributa congereren-
 tur: ut quaquam de re, si tempus postularet, exemplorum hypothe-
 ses in promptu essent. Harum prima *περὶ βασιλέων ἀνάγορεύσεως*
 erat, vicesima septima *περὶ πρόξενων*. Caeterarum, neque nisi pau-
 carum praeter τὸ ἐπὶ οὐρανῶν scitur nihil; idque ex margine libri Le-
 gationum calamo exarati, ubi Lector argumentum quod alias aliud
 attingitur obiter, *ζητεῖν* iubetur *ἐν τῷ περὶ ἐπιβοῶν, ἐν τῷ περὶ κινή-
 γισίας, ἐν τῷ περὶ στρατηγημάτων, τῶν στρατῶν, ἐν τῷ περὶ νίκης, περὶ
 δημιουργιῶν, ἐπιστολῶν, ἐθῶν*. Hae igitur iniuriane temporis sint
 amissae an alicubi serventur nondum liquet. Eius vero, quae de
 Legatis agit, partem Fulvius Ursinus, vir praeclarissime de omni
 antiquitate meritis, magno eruditorum applausu, ante annos ali-
 quot quam multos edidit; partem ex Serenissimi Maximiliani Boio-
 rum Ducis et Cl. viri Andreae Schotti bibliotheca, quae nemini

rem publicam iuvare cupienti non patet, nos iam evulgamus, hancque eo nobiliorem, quod eorum historicorum fragmenta sup-
 peditat, quorum nihil fere hactenus praeter nomen extitit. His
 corollarium addidimus Eclogas librorum Diodori Siculi amissorum,
 quas e Codice Ludovici Alemanni Florentini doctiss. R. Thomson
 Anglus mecum amice communicavit. (*Reliqua praefatio huc non
 pertinet.*) Augustae Vindelic. postridie Non. Aprilis A. S. N. 1603.

HENRICI VALESII DEDICATIO.

CLARISSIMO ET NOBILISSIMO VIRO D. NIC. FABRI-
 CIO PEIRESCIO, IN SUPREMO SENATU AQUENSI REGIS CONSI-
 LIARIO, HENRICUS VALESIUS S. D.

Iam dudum hic liber redire ad te tanquam ad parentem et
 auctorem suum gestit, Vir Clarissime. quidni enim te parentem
 appellem et auctorem eius libri, qui primum a te repertus adve-
 ctusque sumptibus tuis ex insula Cypro, et in hanc urbem est mis-
 sus? Iacuit ille quidem in hac urbe nimium fortasse diu, negle-
 ctus a quibusdam, transcriptus a paucis, iisque doctissimis viris,
 quibus, ut equidem existimo, ad eius editionem parandam atque
 absolvendam nihil praeter otium defuit, etc.

HENRICI VALESII PRAEFATIO.

IN COLLECTANEA EX POLYBIO, DIODORO ET ALIIS
 AD CANDIDUM LECTOREM PRAEFATIO.

Etsi in argumento huius libri 1) satis superque et consilium
 Collectoris et Collectionis ordo ac methodus aperitur, pauca tamen
 cum de Constantino ipso huius Collectionis auctore, tum de edi-
 tione nostra hic praefari visum est. Igitur Constantinus Augustus
 Leonis Augusti filius fuit, Basilii Augusti nepos: unde *πορφύρας
 ἀπόγονος* in Argumento huius libri dicitur, ac vulgo *πορφυρο-
 γέννητος* cognominatur. (sic enim malo dicere, quam cum aliis
πορφυρογενήτην.) Hic cum admodum puer a patre esset derelictus,
 tutoribus summam imperii, ut fere fit, penes se retinentibus,
 lenae ac placidum ingenium ad humaniorum artium studia contu-
 lit. In quibus cum magnopere profecisset, (fuit enim omnibus dis-
 ciplinis excultissimus,) tandem consilium prorsus regio animo di-
 gnium cepit, quo non sibi solum sed etiam studiosis omnibus prod-
 esset. Primum itaque, optimorum scriptorum in omni doctrinae
 genere exemplaria, quae iam tum ob frequentes barbarorum ex-
 cursus crebrasque urbium vastationes rariora erant, undique con-

---

1 Subiectum est Valesii Praefationi.

quisivit, iisque Palatinam bibliothecam instruxit, non magis Principis ipsius quam publico omnium usui dicatam. Deinde cum tanta tamque immensa librorum moles plerosque a legendo deterreret, ipse, ut principem decuit, singulorum utilitati ac compendio consulens, auctores omnes qui idem argumentum tractaverant, in unum compegit corpus, resectis superfluis, ac selectis ex unoquoque scriptore iis locis quae quisque elegantissime tractaverat. Tales sunt *γεωπονικῶν* libri a Constantino nostro collecti, ut titulus ipse et argumentum iis libris praefixum demonstrat. Sed et *ἱππιατρικῶν* libros, qui etiamnum extant ex Simone, Xenophonte, Ap-syrto et Hierocle excerpti, ab eodem esse collectos equidem non dubito. Verum his et si qui praeterea eiusmodi libri ad notitiam nostram non venerunt, et magnitudine operis et utilitate longe praestant COLLECTANEA HISTORICA, in tres et quinquaginta titulos (quos Locos communes vocant) ab eodem Constantino distributa, ac sex supra centum libris comprehensa. Singulos enim titulos Constantinus in duo volumina diviserat, priori continebantur antiquissimi quique historiae scriptores, aut certe qui historiam ab origine mundi repetebant. Hi vero qui res gestas Caesarum composuerant in posterius volumen erant reiecti. Ex his autem tribus ac quinquaginta titulis Excerptorum unicus hodie superest, qui de legationibus inscribitur, in duos, ut dixi distributus libros. Prior a Fulvio Ursino, alter a Davide Hoeschelio viris doctissimis est editus. Quibus iungendus etiam est hic noster, qui nunc primum in lucem prodit beneficio viri Clarissimi doctissimique et ad iuvandas literas unice nati, NIC. FABRICII PEIRESCI, titulo *Περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας*. Ita unus adhuc et quinquaginta horum Collectaneorum libri desiderantur, gravi sane ac deflenda iactura. Hi enim si omnes extarent, non difficile esset coniunctis ac consarcinatis omnibus fragmentis optimos scriptores, aut undequaque integros, aut certe levissime mutilos exhibere. Tituli autem eorum librorum qui desunt, quos quidem in nostro codice citatos reperi, hi fere sunt: *περὶ ἀναγορεύσεως βασιλέων. περὶ ἀνακλήσεως ἡγετίας. περὶ οἰκισμῶν. περὶ παραδόξων. περὶ ἐπιβουλῆς. περὶ δημηγοριῶν. περὶ ἐθνῶν. περὶ συμβολῆς*, id est, de praeliis. *περὶ ἐκκλησιαστικῶν. περὶ πολιτικῶν διοικήσεως. περὶ γνομῶν. περὶ ἑλληνικῆς ιστορίας. περὶ ἀνδραγαθημάτων. περὶ στρατηγημάτων. περὶ γάμων.* Quibus addi potest *περὶ ἐκφράσεως*, cuius libri index laudatur a Suida in *οἰμβυκες*. Item *περὶ ἐπιβουῶν. περὶ κρηγεσίας. περὶ στρουτιῶν. περὶ νίκης. περὶ ἐπιστολῶν. περὶ ἐθνῶν*, alijque plures qui in Excerptis legationum citabantur: quorum indicem refert Hoeschelius in Epistola quam editioni suae praefixit. Et haec de Constantini consilio ac methodo in his conficiendis libris dicta sufficiant. Restat ut quid a nobis speciatim in editione huius libri praestitum sit, paucis moneamus. Primum igitur id mihi consilium fuit, ut ea duntaxat quae

nondum edita essent, ederem in lucem. Quocirca evolvendae fuerunt editiones omnium auctorum quorum hic fragmenta referuntur, eo ut investigarem quid editum, quid nondum editum fuisset. Quod si quis interdum locus in exemplari nostro vel auctior, vel emendatior legebatur, tum ego illum apponere minime dubitavi. Nonnunquam vero initium duntaxat loci cuiusdam qui in editi codicibus extabat, consulto posui, ut notatis utrimque duobus quasi confiniis, facilius intelligeretur, ubinam fragmentum aliquod sedem haberet. (*Reliqua praefatio huc nihil pertinet.*)

ῬΗΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΚΙΑΣ ΒΙΒΛΙΟΥ ΠΡΩΤΟΥ¹.

Ὅσοι τῶν πάλαι ποτὲ βασιλέων τε καὶ ἰδιοτῶν μὴ τὸν νοῦν παρ-
σῆραν ἡδοναῖς ἢ κατεμαλακίσθησαν, ἀλλὰ τὸ τῆς ψυχῆς εὐγενὲς ἀκηλ-
δωτοῦ ἀρετῆ συνειρέθησαν, οὗτοι δὴ οὗτοι καὶ πόνοις ἐνεκαρτέησαν καὶ
λόγοις ἐνησχολήθησαν, καὶ ἄλλος ἄλλο τι τῶν ὅσοι λογικώτερον ἐπεβίω-
σαν παιδείας ἐρασταὶ γεγονότες σπουδαιότερόν τινα συγγράψαντο, τοῦτο
μὲν τῆς σοφῶν αὐτῶν πολυμαθίας δαῖγμα ἐναγῆς τοῖς μετέπειτα καταλι-
πτῶν ἰμειόμενοι, τοῦτο δὲ καὶ εὐκλειαν ἀειμνηστον ἐκ τῶν ἐντυγχανόντων
καρπώσασθαι μνόμενοι². ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς τῶν τοσούτων ἐτῶν περιδρομῆς
ἄπλετόν τι χρῆμα καὶ πραγμάτων ἐγγίνεται καὶ λόγων ἐπλέκετο, ἐπ' ἀπει-
ρόν τε καὶ ἀρίχαιον ἢ τῆς ἱστορίας εὐρύνητο συμπλοκή, ἴδει δ' ἐπιφθι-
πέστερον πρὸς τὰ χεῖρω τὴν τῶν ἀνθρώπων προαίρεσιν μετατίθεσθαι χρό-
νοις ὕστερον καὶ ὀλιγώρως ἔχειν πρὸς τὰ καλὰ καὶ ἠαθυμότερον διακεῖ-
σθαι πρὸς τὴν τῶν φθασάντων γενέσθαι κατάληψιν, κατόπιν γινομένης
τῆς ἀληθοῦς ἐπιτεύξεως, ὥστ' ³ ἐντεῦθεν ἀδηλιὰ σκιαῖσθαι τὴν τῆς ἱστο-
ρίας ἐφεύρεσιν πῆ μὲν σπάνει βιβλίων ἐπωφελῶν πῆ δὲ πρὸς τὴν ἐκτάδην
πολυλογίαν δειμαινόντων καὶ κατορόφωδούντων, ὁ τῆς πορφύρας ἀπόγονος
Κωνσταντῖνος ὁ ὀρθοδοξότατος καὶ χριστιανικώτατος τῶν πώποτε βεβα-
σιλευκότων, ὄξυπέστερον πρὸς τὴν τῶν καλῶν κατανόησιν διακεκίμενος
καὶ δραστήριον ἐσχικῶς νοῦν, ἔκριτε βέλτιστον εἶναι καὶ κοινωφελὲς τῷ
τε βίῳ ὀνησίφορον πρότερον μὲν ζητητικῇ διεγέρσει βίβλους ἄλλοθεν ἄλ-
λας ἐξ ἀπάσης ἐκασταχοῦ οἰκουμένης συλλέξασθαι παντοδαπῆς καὶ πολυ-
ειδοῦς ἐπιστήμης ἐγκύμοιαι, ἔπειτα τὸ τῆς πλατυπειίας μέγεθος καὶ

1 Hoc prooemium praefixum erat omnibus Excerptorum libris Constantini nostri, quemadmodum videre est in Excerptis legationum, quibus praefixus hic prologus iisdem plane verbis legitur. Unde cum in exemplari nostro maxima pars huius prooemii ita deleta esset, ut proorsus non posset legi, ex editione Hoeschellii id supplevimus. Huiusmodi autem prooemia Galeata vocantur a Latinis. VALES. Ῥήθεις τοῦ περὶ ἀρετῶν τεύχους Ῥωμαίων πρὸς ἰθρυκοῦς inscribit ed. Hoescheliana

2 μόμενοι Schweighauserus ad Polyb. vol. II. p. xxix.

3 ὥστ'] ὡς Hoescheliana

ἄκοῦς ἀποκαῖον ἄλλως τε καὶ ὀχληρὸν καὶ φορτικὸν φαινόμενον τοῖς πολλοῖς δεῖν ᾗθη καταμετρεῖσαι τοῦτο εἰς λεπτομέρειαν ἀνεπιφθόνως τε προθεῖναι πᾶσι κοινῇ τὴν ἐκ τούτων ἀναφυομένην ὠφέλειαν, ὡς ἐκ μὲν τῆς ἐκλογῆς προσεκτικωτέρας καὶ ἐνδελεχέστερον κατεντυγχάνειν τοὺς ¹ τροφίμους τῶν λόγων καὶ μοιμώτερον ἐντυποῦσθαι τοῦτοις τὴν τῶν λόγων εὐφραδίαν, μεγαλοφυῶς τε καὶ εὐεπιβόλως πρὸς ἐπὶ ² τοῖτοις καταμετρεῖσαι εἰς ὑποθέσεις διαφόρους, τρεῖς ἐπὶ τοῖς πενήκοντα τὸν ἀριθμὸν οὖσας, ἐν αἷς καὶ ὑφ' αἷς ἅπανα ἱστορικὴ μεγαλοφυΐα συγκλείεται, κοῦν ζοῖτιν οὐδὲν τῶν συγχευμένων ³ ὃ διαφεύξεται τὴν τοιαύτην τῶν ὑποθέσεων ἀπαρίθμησιν, οὐδὲν τὸ παρόπιαν ἀφαιρουμένης τῆς τοῦ λόγου ἀκολουθίας τῇ διαίρεσει τῶν ἐννοιῶν, ἀλλὰ σύσσωμον σωζούσης καὶ ἐκάστη ὑποθεσεὶ προσαρμοζομένης τηλικαύτης ⁴ οὐ συνόψεως, ἀληθέστερον δ' εἰπεῖν, οὐκείωσσεως. ὧν κεφαλαιωδῶν ὑποθέσεων ἡ προκειμένη αὐτὴ καὶ ἐπιγραφομένη περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας πενήκωστή οὖσα τυγχάνει ⁵, τῆς πρώτης τὸ ἐπώνυμον λαχούσης περὶ βασιλείων ἀναγορεύσεως. ζυφαίνει δὲ τοιῦτὶ τὸ προσόμιον τίνας οἱ λόγοι πατέρας κέκινηται καὶ ὅθεν ἀποκῦσπονται, ὡς ἂν μὴ ὄσιν αἱ κεφαλαιώδεις ὑποθέσεις ἀκατόνόμιστοι καὶ μὴ γνήσιοι ἀλλὰ νόθοι τε καὶ ψευδώνυμοι. εἰσὶ δ' ἐκ τῶν ὑποτεταγμένων χρονικῶν ⁶. α'. Ἰωσήπου ἀρχαιολογίας. β'. Γεωργίου μοναχοῦ. γ'. Ἰωάννου τοῦ ἐπίκλην Μαλέλα χρονικῆς. δ'. Ἰωάννου Ἀντιοχέως χρονικῆς ἱστορίας. ε'. Διοδώρου Σικελιώτου καθολικῆς ἱστορίας. ς'. Νικολάου Δαμοκρητοῦ καθολικῆς ἱστορίας. ζ'. Προδότου Ἀλικαρνησεῶς. η'. Θουκυδίδου. θ'. Ξενοφῶντος Κύρου παιδείας καὶ ἀναβάσεως Κύρου τοῦ Παρυσάτιδος. ι'. Ἀθήλιανου Ἀλεξ. . . . . ιι'. Διονυσίου Ἀλικαρνησεῶς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας. ιβ'. Πολυβίου τοῦ Μεγαλόπολιτου Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας.

1 κατεντυγχάνειν τοὺς τροφίμους τῶν λόγων] Sic in codice nostro legitur rectius quam in Hoescheliano, εἰς τοὺς τροφ. quo vitio scripturae inductus Casaubonus verterat, *eorum scriptorum quae ingenia alunt lectioni incumbere*. Sed hac in parte eius interpretationem correxī [sic: *adeo ut hoc delectu habito maiori attentione et assiduitate lectioni incumbere studiosi queant*]. Confirmatur autem lectio nostri codicis verbis sequentibus καὶ ἐντυποῦσθαι τοῦτοις, scilicet τοῖς τροφίμοις τῶν λόγων. VALES.

2 ἐπὶ uncis circumdedit Hoeschelius

3 ἐγχευμένων ed. Hoescheliana

4 τῆς τηλικαύτης eadem

5 ἐπιγραφομένη περὶ πρόσεβων Ῥωμαίων πρὸς ἐθνικοὺς (ἐθνῶν πρὸς Ῥωμαίους margo) τυγχάνει οὖσα ἐβδόμη ἐπὶ τοῖς (sic) εἴκοσι Hoescheliana

6 clauditur argumentum in Hoescheliana sic: α'. Πέτρου πατρικίου καὶ μεγίστου. β'. Γεωργίου μοναχοῦ χρονικῆς. γ'. Ἰωάννου Ἀντιοχέως. δ'. Διονυσίου Ἀλικαρνησεῶς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. ε'. ς'. Πολυβίου Μεγαλόπολιτου καὶ Ἀππιανοῦ. ζ'. Ζωσίμου Ἀσκαλωνίτου. η'. Ἰωσήπου Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. θ'. Διοδώρου Σικελιώτου. ι'. Δίωρος Κοκκιανοῦ. ιι'. Προκοπίου Καισαρέως. ιβ'. Πηλοσκου ἠγτορος. ιγ'. Μίλχου σοφιστοῦ. ιδ'. Μενάνδρου Προτίκτορος. ιε'. Θεοφυλάκτου ἀπὸ ἐπάρχων καὶ ἀντιγραφέως τοῦ Σίμοκρίτου. Iambos non habet.

εγ'. Ἀππιανοῦ Ῥωμαϊκῆς τῆς ἐπίκλην βασιλικῆς. ιδ'. Δίωνος Κορκιανοῦ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας. καὶ οἱ ἐφεξῆς ἐν τῷ δευτέρῳ τεύχει ἐπιγράφονται.

Ἰαμβοὶ σημαίνοντες τὴν βασιλικὴν ἀγωγὴν.
 αἰὼν ὁ μακρὸς ὥσπερ ἄνθη τοὺς λόγους
 ἀπανταχοῦ γῆς ἔσχεν ἰσκεδασμένους,
 ἀνθοῦντας οἱ πέμποντας εὐπνοον χάριν·
 τανῶν δὲ τούτους εὐστεφῆς Κωνσταντῖνος
 δρέψας, ἀγέλας ἑμμελεῖ μουσουργίᾳ,
 προὔθηκε πᾶσι θελεκτικὴν εὐσομίαν
 ὅσοις λόγου μέτεστιν εὐώδεις λόγους.
 ὃν τοῖς λόγοις στέφοιμεν ὡς λόγων φίλον·
 ἀσυγκρίτως γὰρ ἐν μέδουσιν ἔκπρέπει,
 λάμπων, προφαίνων χρηστότητα τοῦ κράτους,
 γίγας φεραυγῆς ὥσπερ ἡλίου φάος
 ἐχθροῖς ἅπασιν ἐννόοις θ' ὑπηκόοις.
 οὐκοῦν βούτω πρὸς θεὸν πῶς τις μέρος,
 Τιθωνὸν αὐτὸν δεῖξον ἄλλον ἐν χρόνοις,
 ὡς ἂν τὰ λῶστα τῷ βίῳ συνεισφέροι.

PETRI WESSELINGII
DEDICATIO.

Nobilissimis, amplissimis et gravissimis viris Isaaco Ubing et Ioanni Breyer ICto, inclitae urbis Traiectinae cum maxime consulibus, nec non spectatissimis et amplissimis eiusdem urbis senatoribus, Academiae curatoribus magnificentissimis, S. D. P. Petrus Wesselingius.

Bibliothecae Historicae, quam ad vos defero, testem meae observantiae et gratiae voluntatis, auctor est Diodorus Siculus, domo Agyrinensis, non illo quidem veterum numero, qui orationis quadam maiestate et dulcedine censebantur: hac parte Herodoto multo est inferior, neque aequat Thucydidis verborum granditatem, longeque a iucunda Xenophontei sermonis suavitate recedit, dictionem, nullis calamistris inustam nec in ullos fractam cincinnos, sed masculam, gravem et historiae convenientem, sectatus. Alia sunt, quibus magis commendatur. Illi singularum, paucarum certe, gentium res gestas posteritatis memoriae tradiderunt. Hic omnium fere nostri orbis nationum, rerum publicarum, regnorumque historias, ab ultima memoria repetitas, complexus, ubi certa temporum suppetebat notitia, inmenso et seculis omnibus profuturo labore, suos in annos digessit, atque egregia heroum et famosa tyrannorum exempla, quod in rerum cognitione praecipue salubre et frugiferum, in illustri posuit monumento, ut haec vitare, illa imitari liceret. Magnum semper, neque sane iniuria, habitum est, unius populi origines, incrementa, colonias et fata diligentiore stilo persequi: quid de eo arbitrabimur, cuius admirabili industria in unum conducta sunt, quibus Aegyptiorum, Aethiopum, Scytharum, Assyriorum, Persarum, Graecorum, Romanorum, Poenorum, Gallorum et plerarumque aliarum gentium historiae, leges et mores illustrantur, et stupenda Dei Optimi Maximi, qua mundum universum regit et temperat, providentia praedicatur? Tot res, tam varias vel animo posse capere, arduum est: quid inter se componere, et ordine, ut apte cohaerescant, digerere? Inprobo illi profecto labore opus fuit, quem studio de mortalium genere praeclare merendi non detrectavit: neque enim satis habuit magnam Asiae Europaeque partem, ut locorum, de quibus

scripturus erat, ingenium et situm observaret, et commentarii, in principum civitatumque tabulariis abditis, inspicerentur, non sine periculis atque aerumnis, ut sit, obire: excussit insuper curate atque in huius Bibliothecae forulos conportavit, quidquid praeclara ante suam memoriam ingenia per Orientis Occidentisque plagas administratum libris inseruerant. Herodotum, Thucydidem, Xenophontem, Ctesiam, Agatharchidem, Polybium, quos integros partim, partim misere truncatos lectitamus, praeterire possum: memorari debent, ut industriae documentum exstet, Anaximenes, Anaxis, Antander, Antiochus, Athanas, Callias, Callisthenes, Clitarchus, Demophilus Ephori F., Dionysidorus, Dionysius Milesius, Diyllus, Duris, Ephorus, Euemerus, Fabius Pictor, Hecataeus, Hellanicus, Hermias, Iambulus, Laosthenides, Marsyas Pellaeus, Matris, Menodotus, Philinus, Philistus, Polycletus, Posidonius, Psaon, Sosilus, Telestes, Theopompus, Timaeus, quorum de rebus gestis volumina edax temporum iniuria nobis invidit. His ille atque aliis ducibus seriem rerum, per tot opera dispersam, in suam usque aetatem, hoc est, C. Iulii Caesaris principatum, deduxit, et Bibliothecam, in XL libros descriptam, tricesimo quam coeperat anno feliciter absolvit. Atque hic, VIRI AMPLISSIMI, miserari hominis vicem soleo, qui tantum molestiae taediosique laboris, ut bonis omnibus pro virili consuleret, cupide devoraret, nec ab ingrata dicam an barbara posteritate inpetrare potuerit, ut Bibliothecam, publicis ipsorum usibus unice dispositam, illibatam atque integram servarent: quam quidem illaetabilem negligentiam etsi plerique veterum merito incusare possint, inprimis Diodorus, cuius libros aut socordius pessum ire siverunt, aut flagitiose et turpiter mutilarunt. Longe illi aliter, qui ab eius aetate proxime afuerunt: amplexi artissime sunt Bibliothecam et laudarunt inpense. Plinius eius auctorem inter Graecos nugari desiisse monuit. Iustinus Martyr, Iulius Africanus, Tertullianus, Eusebius, Hieronymus, Evagrius, Georgius Syncellus, Christianorumque alii, saepius eam in consilium miserunt, aptissimam, sicuti est, opinati ad temporum ordinem ex vero constituendum atque absurdam Aegyptiorum, Phoenicum, Chaldaeorum et Graecorum Theologiam cognoscendam et convellendam: nec alia post instauratum literarum in Europa cultum eruditioribus mens et sententia. Quotus enim quisque ex omni doctiorum ordine repertus est, qui huius auxilium ad prisca aevi res explorandas lucemque obscuris praeferendam neglexerit? Ipsae versiones a Poggio Florentino, Aenea Sylvio, Angelo Cospo, Marco Hoppero, Sebastiano Castellione, quantumvis nec eleganter nec fideliter expressae, argumento fuerunt, avide extemplo direptae et iucundissime lectae. De Graecis, genuino Diodori sermone, quid multa? Vincentius Opsopoeus, in his literis haud negligenter versatus, exigua parte

provulgata, tantam omnibus sitim movit, ut absentium desiderium aegerrime ferrent; quod Henricus quidem Stephanus et L. Rhodomanus, viri praeclari, proditis in publicum Bibliothecae huius libris, quotquot e tenebris erui potuerunt, et Graeco et Latino sermone luculenter, leniverunt, neque explerunt tamen. Dolebant harum deliciarum amatores haud pauca ab utroque pro derelictis habita, neque eam scriptori adhibitam esse medicinam, quam dudum desiderarāt. Crevit deinde incensumque ex raritate exemplarium est Bibliothecae pretium: pauci in suis eam numerare poterant; rarior erat, qui toto centum annorum intervallo huic incommodo ipsique Diodoro mederi vellet. Fuit sane unus item et alter, qui laudabili consilio in hanc curam ingressus est; quorum industriam cum aut intempestiva mors, aut alii casus interpellarint, visum mihi est, **AMPLISSIMI PROCERES**, vires periclitari, et novam Bibliothecae Diodori editionem horis subsecivis atque a publico munere vacuis adornare. Qua ego in re genio meo, honestum in literis otium et oblectationem quaerenti, obsecutus sum, haud alienum etiam a persona, quam mihi honorificentissime inposuistis, nec vobis ingratum fore arbitratus, si decessorum collegarumque exemplo in id sedulo incumberem, ne quid de splendore et vestrae Academiae decore mea ignavia deteri paterer. Pulcre quidem memineram, non eas ingenii mei doctes esse, neque istum eruditionis adparatum, quibus illi aeternam sibi et Lyceo vestro nominis famam conciliarunt; nec ita tamen mihi notus eram, ut de operis successu desperare deberem: volui certe vobis diligentiam probare animumque de literis et studiosa iuventute bene merendi cupidissimum. Cuius argumentum si hanc Diodori Bibliothecam, vobis inscriptam et ob causas minime leves consecratam, **VIRI NOBILISSIMI**, acceperitis, laetabor vehementer. Quidquid operae in eam impensum fuit, vestris sub auspiciis militatum est: vos mihi liberale otium, cuius aequae reddi oportere rationem quam negotii, vetus est doctrina, fecistis: vobis honores et comoda debeo, in me partim collata, destinata partim. Quorum omnium nomine nisi publicum hoc et perpetuum grati animi monumentum erigerem, videri fortasse possem ingratus, qualem me nemo novit. Officiose, uti bonum civem decet, vos omnes colui: singularem, quam rei publicae et literariae insumitis, curam veneratus sum, praedicoque semper. Quis enim non celebret providentiam, qua in tanta temporum difficultate atrocis belli formidine circumstrepente, pro salute civitatis, incolarum incrementis et libertatis nostrae ac religionis Palladio vigilantissime excubatis? Auferunt sane calamitosissima tempora, et sibi vindicant praecipuam vestrae sollicitudinis partem, nec patimini tamen vos ita abstrahi, ut Academiae, egregii vestrae civitatis ornamentum, dignitatem et amplitudinem postponatis. Imo vero,

quidquid in usus studiosae iuventutis, publicumque literarum bonum recte suscipitur, libentissime amplecti et probare soletis: quo minus ego vereri debeo, ne hic meae industriae fructus parum apud vos valiturus sit. Pergite VIRI PRUDENTISSIMI, MAECENATES OPTIMI, rem publicam et literariam ex sententia gerere, atque omni rerum optandarum genere cumulati valete diutissime. Traiecti vestrae A. d. x. Kal. Augusti c161cccxlv.

PETRI WESSELINGII

P R A E F A T I O.

LECTORI AEQUO S. D. PETRUS WESSELINGIUS.

Novam Bibliothecae Diodori Siculi editionem nostra memoria instruere viri praeclari IOSEPH. WASSE et FRANC. DIONYSIUS CAMUSATUS fuerunt ingressi, quorum laudabiles conatus, sicuti et acutissimi¹ TERRASSONI, aut mors aut alii casus disturbarent. Suscepi et ego eam cogitationem ante hos novem annos, et sponte mea, et I. WETSTENIO GUILIELMOQUE SMITHO, bibliopolis nobilissimis, impulsoribus: quem quidem inpetum nonnihil operis amplitudo et vitia, quibus illud obsitum saepe ante animadverteram, sufflaminabant; nec abieci tamen consilium, re ipsa edoctus, difficillima quaevis tractando leviora fieri, καὶ μάλιστα μὲν, ut noster aiebat, τῇ πρὸς τὴν πραγματείαν ἐπιθυμίᾳ, δι' ἣν πᾶσιν ἀνθρώποις τὸ δοκοῦν ἄπορον εἶναι τυγχάνει συντελεῖσθαι. Sola ea cura restabat, ut subsidia scriptorum conquirerentur codicum, sine quibus in recentandis veterum commentariis nihil magnopere posse praestari, pulcre memineram. Verto me ad virum celeberrimum IAC. PH. D'ORVILLIUM, longo mihi usu coniunctum, quem suo sibi aere redemisse, quae FR. DION. CAMUSATUS ex manu scriptis in Gallia schedis excerpserat, saepius inaudieram. Non negat pro sua in me benivolentia et literas iuvandi studio vir egregius ea omnia: hoc amplius, operam in illis etiam explorandis offert, quae alibi locorum laterent, et cumulate praestat; quae uti gratissima mihi accidit, ita WETSTENIUS mire placuit, cum nec inpensis nec labori parceret, ut omnia inpetrarentur, quibus opus esse opinarer. Ita nactus ex Italia, Gallia et Germania complura sum, quorum auxilio Diodorus melior et nitidior provulgari posse videbatur.

---

¹ I. Alb. Fabricii Bibl. Gr. L. V. 38. p. 465.

Ne vero nescias, quo loco censendi sint isti codices, atque unde venerint, operae erit per saturam eorum notitiam aperire. Ordiam cum illis, quos aut FR. D. CAMUSATUS per se cum editis comparavit, aut aliorum opera collatos adeptus fuit. Adscripserat vir diligentissimus orae Diodori sui discrepantes scripturas ex Coisliniano et Claromontanis manu exaratis libris. Quorum quidem Coislinianus seculi XV.; ut B. MONTFAUCONIUS nos¹ docuit, complectitur priores quinque Diodori libros et XI. XII. XIII. XIV. XV., omnium, quos ille vidit, optimus. Claromontanus, quem priorem adpellavi, habet quinque priores, totidem posterior. Ille praestat bonitate et antiquitate, circa saeculi XII. finem, ut perhibent, scriptus, estque idem, quo usus est HENR. STEPHANUS in procuranda βιβλιοθήκης huius ιστορικῆς editione, variis propterea notis et additionibus instructus: hic recens admodum est, Bartholomaei manu sub seculum XV.² exaratus, priori in plerisque consentaneus, ut res ipsa ostendit, neque CAMUSATUS admonere neglexit. Alleverat praeterea et margini inscripserat ex Claromontano alio, in quo XI. XII. XIII. XIV. XV., et Regio, qui bis millesimus quingentesimus trigesimus octavus in bibliotheca Christianissimi Galliarum regis numeratur, et sequentes quinque, sive postremos eius decadis, lecturo offert, omnia, quae cum editis dissentiunt: cuius autem illi aetatis sint, dicere non habeo. Praeter quos beneficio viri excellentis L. ANT. MURATORII fuerat adeptus excerpta ex Mutinensi scripto, nupero quidem, quippe a Michaele Apostolio in Creta, ad famem, ut ipsemet questus est, arcendam descriptus, sed ex antiquo et notae optima libro: neque defuit illi celeberrimi P. BURMANNI benivolentia, cui debuit nonnullas IOS. SCALIGERI et IS. VOSII coniecturas, utriusque libro, quem Leidensis bibliotheca servat, adpositas; accepit ab eodem accurata eruditi viri, quem ex chirographo IS. CASAUBONUM arbitrantur, manu transcriptas lectiones, quibus Basileensis ἐκδόσεως liber XVIII. et XIX. a veteri codice discrepabat, indidem depromptas, atque ea de causa Leidensis nomine a me designatas. Puto et hinc venisse epitomen, quam manu scriptam versavi, de Assyriorum, Medorum Persarumque rebus, a Georgio Gemisto ex secundo Diodori libro contractam: namque eam inter Lugdunenses gazas reconditam esse, constat abunde. Atque haec fuere, quae FR. DION. CAMUSATUS diligenter conduxerat ad Diodorum nitidiore cultu exornandum. Addiderat et libri sui orae adnotationes, sed raras nec magni admodum momenti, suis tamen locis memoratas; quibus an plura congesserit, ut venditatum saepius non sine quadam

---

¹ Biblioth. Coislin. p. 213. 214.

² Montfauc. Palaeogr. G. L. 1, 8.

iactatione opus absolveret, an conturbatis eius rebus perierint, adfirmare non possum: ad clarissimum certe IAC. PH. D'ORVILLELIUM nihil horum pervenisse, liquido cognovi. Sed cetera persequamur. Christianissimi Galliarum regis bibliotheca auxilium, quod prolixè praestare poterat, non recusavit. Habet praeter eum, de quo superius memini, unum, cui priores libri V adsunt, alium, in quo undecimus et sequentes quatuor, tertium eosdem complexum et XVI. cum septimo decimo, quartum denique, cuius paginis consignati sunt quinque postremi. Primus numerum MMLXII. praeferens, et quartus, quem LXI. supra bis millesimum numerant, eodem chirographo, sed recenti et indocto descriptus, minime malus est, fideli ex exemplo exceptus: secundus, cui nota MMIDXXXIX. inponitur, seculi XV. aetatem non superat, olim Augustini Cardinalis Trivultii; tertius, signatus indice MMLX., in fronte et calce haec ostendat, κτῆμα Ἀντωνίου τοῦ Ἐπαρχοῦ, ὃ δέδωκεν εἰς σημεῖον εὐχαριστίας τῷ κραταίῳ βασιλεῖ Κελτῶν, τῷ ἐπιφανιστάτῳ Φραγκλοζῷ. quibus deinde adpingitur, an Sophiani manu? Sic foret medio seculo XVI., quo Michael Sophianus vixit, exaratus. Sed quid si Antonius ipse scriba fuerit, quo officio in insula Coreyra saepe functum fuisse eadem Sophiani aetate, clarissime 1 adparet? Utcunque id fuerit, neque enim magni ea res momenti est, conferendorum eorum laborem in se humanissime suscepit doctissimus DE LA BARRE, et dextre absolvit. Itali, quorum literariae copiae in laude versantur, nobis haud minus faverunt. Vaticanum CXXX., ante hos sexcentos annos in charta Pergamena scriptum, et docta Britanni manu enotatum ad quinque priores libros adhibui, cui et alii opportunissime accesserunt. Nam cum sedulo perquirerem, ecqua via ad hiatus, quibus Diodorei quidam libri dissociantur, explendos inveniri, atque utrum deperditorum aliquid e latebris posset erui, benivole succurrit vir longe nobilissimus PH. MARIA MONTI, nuper admodum eminentissimo E. R. Cardinalium collegio adscriptus: huic debeo et eruditissimi IOSEPH. SIMON. ASSEMANI promptissimae curae partem excerptorum ex codice quingentorum ferme annorum bombycino, librum primum et quatuor insecutos continente: accepta etiam refero, quae ex schedis ante hos trecentos annos depereratis, ad libros XI. XII. XIII. XIV. XV., et ex aliis, eiusdem vetustatis, ad postremos quinque illustrandos admovi: ne nunc memorem de fragmentis, et nobili eo, quod H. STEPHANUS incerto scriptori inter Polemonis et Himerii reliquias attribuerat. Pergo Venetias, unde provida doctissimi Abbatis BLASII CARYOPHILI cura inpetravi et ex Bibliotheca quidem Divi Marci collationes, uti vocant, decadis ultimae ex membranis, antiqua manu

1 Vid. Montfauc. Palaeograph. Graec. p. 82. 90. 95.

quinque priores eius, de quo dixi, corporis libros representantibus, reliquas ex schedis paullo magis novitiis, ex tabulariis vero monasterii Dominicanorum S. Ioannis et Paulli, quae primos Bibliothecae quinque libros iuvare potuerunt; qui quidem codex nuperus est, seculo XV. ¹ a Caesare Stratego exaratus. Conferendi molestiam subiit homo Graecus, neque is absurdus. Quam operam Florentiae ultro in se susceperat clarissimus A. CoccHIUS, misso luculento specimine ex veterrimis membranis, integerrime emendateque scriptis, additaque ceterarum, in Medicea bibliotheca superstitem, descriptione: quarum tamen usura, quia spissum et bibliopolae damnosum videbatur negotium, frui non licuit. Id satis animadverti, in plerisque eas cum Claromontanis amice consentire. En iambos, non elegantes sane, sed ne pereant, quos amanuensis L. I. 2. p. 5.; ubi *περὶ τῆς ἐν ἄδου μυθολογίας*, adscripsit.

*Ἑλλην σέβας σὺ Διόδωρε τυγχάνων,
 Φάσκεις ἐν ἄδου μυθικὰς εἶναι δίκας.
 Νῦν δ' οὐ μυθικὰς ἀλλ' ἀληθεῖς τυγχάνειν
 Πιερῆ διδασκῆ καὶ νοεῖν σε καὶ λέγειν.*

Didici quoque iisdem lacunis schedas, quae X ultimos libros habent, esse foedatas, quibus editi. Itaque iactura ista, si eo nomine adpellare velis, ferri utcumque debuit. Aegrius desiderium eius libri tuli, quem optimae notae in bibliotheca monasterii S. Ioannis de Carbonaria apud Neapolitanos custodiri acceperam. Monachi, ex Augustinianorum familia, per amicos interrogati, fuisse sibi olim volumen Bibliothecae Diodori, in libros XL descriptae, nuper vero Vindobonam in augustam Imp. CAROLI VI. bibliothecam illatum, adfirmarunt: ad quem nuncium non diffiteor haud vulgarem laetitiam mihi et spem de libris amissis fuisse subnatam; quae ubi omnia examino et MONTFAUCONII, a quo liber ² inspectus erat, silentium, brevi diminuta vehementer est, nec extincta tamen. Ad generosum et in tanto fastigio literarum amantem Comitem UHLEFELDIUM, tum CAROLI VI., Germanorum Imp. Aug., ad Belgarum rempublicam legatum, adeo: in petro codicis delineationem, primos V libros duntaxat complexi, et excerpta pauca, manu egregii viri NIC. GARELLII descripta: additur ex Augustissimi Caesaris mandato spes amplior; quae Illustrissimo Comite hinc Constantinopolim profecto, mortuo non multo post bibliothecae praefecto, ipsoque Imperatore, maximo universae Germaniae intertrimento, e vivis erepto, plane decolavit, quod equidem dolui vehementer. Codex omnium est optimus

¹ Vid. Montfauc. Diar. Ital. p. 48. et Palaeogr. Graec. p. 82.

² Diar. Italic. Cap. 21. p. 510.

et antiquissimus, seculi octavi aut X, si docti Vindobonenses non fallunt, nam MONTFAUCONII aliam esse sententiam bene memini, inscriptus membranis, quas IANUS PARRHASIUS Cardinali Seripando legaverat, is coenobio S. Ioannis, de quo supra. Haec de libris manu scriptis.

Primus omnium VINCENTIUS OPSOPOEUS quinque ultimos, ut nunc dicere cogimur, libros, a IANO PANNONIO, Quinqueclesiensi in Hungaria praesule, ab interitu vindicatos, secum vero ab eruditissimo viro IO. ALEX. BRASSICANO communicatos, Basileae anno Aerae vulgaris 1633. Graece publicavit, non illos quidem emendatissimos, variis tamen locis meliores illis editionibus, quae cultissimae sunt habitae. Libros quinque priores et undecimum cum proximis quatuor, recentatosque quos OPSOPOEUS dederat, bibliopolarum sollertissimo HENRICO STEPHANO debemus, luculenter Parisiis 1639. proditos. Sumsit eos vir longe doctissimus ex Mss. Claromontanis, non optimis utique, haud neglectis tamen, quod mihi clarissimum in modum adparuit, aliis, quos inter an et Uldrici Fuggeri, cui suam ἐκδοσιν inscripsit, liber fuerit manu exaratus, sicuti memoratum video a Celeb. 1 IO. ALB. FABRICIO, dicere non possum. Adnotationes addidit STEPHANUS, sed festinato, ut saepe indicavit, deproperatas; quo minus miror relicta plura esse, quae per amplius otium elui ab eo facillime potuerant. Vulgavit deinde, sed ignarus Diodori esse, illustre fragmentum de Cleonide et Aristomene inter Polemonis et Himerii declamationes 1637. eadem in urbe: nec multo post FULVII URSINI opera Antwerpiae ex officina Christoph. Plantini anno LXXXII. Eclogae Legationum, ex Diodori Bibliotheca haustae, prodierunt. Dedit alias DAVID HOESCHELIUS, sequentis seculi principio Augustae Vindelicorum, librorum XXI. XXII. XXIII. XXIV. XXV. XXVI. ex codice LUDOVICI ALEMANI Florentini a Doctissimo R. Thompson Britanno excerptas, sed mire 2 vitiosas; ad quae vitia eradicanda bene faciunt scholia, quae, Hoescheliine an Rhodomanum fuerint, in dubio fui. Leguntur in Hoeschelianis Legationum Eclogis, nullo, sintne ipsius an alterius, indicio addito; L. RHODOMANUS repetitis vicibus sibi tribuit: neque sane, quod serius animadverti, iniuria: scribit enim eodem, quo Eclogae lucem viderunt anno 1638. Gothofredo Iungermano D. HOESCHELIUS, „de locis „in Longino 3 suspectis dominum Rhodomanum suaserim consu- „las, quem habes vicinum, qui suam mihi ἀγγλοῦν καὶ εὐστοχίαν „probavit in libro προεβειῶν περί· quod constabit, cum notas edi-

1 Biblioth. Graec. L. III. 31.

2 Vid. Syllog. Epistol. P. Burmani T. II. p. 354.

3 In Epist. Hotomanorum Meelii p. 455.

„dero, nunc enim textus, quem vocant, impressus est modo.“ Relinquantur ergo, uti aequum est, L. RHODOMANO; qui proximo anno, quarto supra millesimum et Ioc. omnia Diodori, exceptis, incertum qua de caussa, Legationum Eclogis F. URSINI, Graece et Latine Hanoviae publicavit, adstruxitque ea, quae Photius olim in *μυριόβιβλον* suam addiderat. Qua opera uti eximie de re literaria meritis est, ita dolendum maxime, nullum illi aliud fuisse exemplum praeter editum H. STEPHANI, quod in consilium, occurrentibus frequenter dubiis mendosisque locis, mittere potuerit. Atque haec postrema Diodori Siculi *ἔκδοσις*, cuius egregia accessio meritissimo censetur, quam post triginta annos Lutetiae Parisiorum vir multae eruditionis et iudicii HENRICUS VALESIIUS, missis in publicum pluribus Diodori de virtutibus et vitiis fragmentis, fecit.

Satis de Graecis. Latinam versionem primus adornare instituit POGGIUS BRACCIOLINUS, absolutosque quinque libros, sed inperite in VI divulsos, nec fideliter expressos, summo literarum patrono et vindici praecipuo, Nicolao V. Pontifici obtulit. Non me fugit hanc gloriam Poggio auferre doctos e Britannia viros conatos fuisse, ¹ BRIAN. TWYNUM, ² BURTONUM atque alios: quin VINCENTIUM OPSOPOEUM sua in praefatione scripsisse: „quorum (quinque librorum) versio meo quidem iudicio „Poggio non recte adscribitur: neque enim verisimile est, adeo „spurciloquum et virulentum sycophantam et vitiligatorem quicquam Graecitatis calluisse, qui ne Latinam quidem linguam, cuius sibi videbatur esse peritissimus, recte calluit.“ Sed ea, ut sedulo dicam, nimia sunt. Fuerit maledicus rabula, obscoenus spurcusque Poggius, proptereane Diodori versione abstinere debuit, quem constat Xenophontis et Luciani ³ nonnulla Latine dedisse? Twynus et Burtonus Io. PHREAE, docto eiusdem fere aetatis viro, Balliolensisque collegii socio, versionem asserunt, caussamque habent ex vetere versionis eius exemplari, cui recentior manus adscripsit: „Paullus propter translationem sibi dedicatam Phream episcopatu Badoniae donaverat, quem cum accepisset, supervixit mensem unum et obiit Romae, nondum consecratus.“ Adiungit ⁴ ANT. WOOD, unde ea sumta sunt, initium codicis eodem chirographo esse; „Epistola ad D. Papam „Paullum de sex libris Diodori Siculi fabulando more gentilium:“ tum, „Nullus antea quantumvis praeclarus rerum scriptor fuit, sanctissime pater“ etc.; quae quidem verba praefationem ordiuntur.

¹ Antiquit. Acad. Oxon. L. III. p. 371.

² Hist. Ling. Gr. p. 55.

³ Io. Bapt. Recanatus Vit. Poggii Cap. XI.

⁴ Hist. Univers. Oxon. L. II. p. 76.

tur, qua Poggius Nicolao V. sua consecravit. At rectissime vir eruditus istis nihil admodum tribuit nec fudit. Certum enim est, Diodorum Latino sermone verti coeptum esse Pontifice Nicolao V., cuius rei testem fero¹ MANGETUM, luculentum vitae eius praesulis scriptorem, et vetustas schedas Mediceae bibliothecae, versionem isti Papae inscribentes. Addere possem IOVIUM pluresque alios, sed vide ipsam dedicationem, quae Nicolai V., in literas doctosque omnes propensissimi, indolem ita signat, ut frustra alium, cui conveniat, quaeras. Et credemus, IO. PHREAM, honestum virum, sibi paucis post annis tribuere alterius opus, atque eo Paulli II. favorem colligere potuisse? Nihil profecto aut insulsius aut furacius, cum redargui posset facillime, quorum utrumque ab eius ingenio alienum perhibent, suscipi potuerat. Ne memorem, versionis auctorem eiusdem Pontificis hortatu Xenophontem de Cyri vita Latinis tradidisse legendum, quem Poggii esse laborem, confessa res est: adiunge saltem, non ista Diodori, sed Synesii de laude calvitii versione Io. Phream amicitiam et patrocinium Paulli II. sibi parasse. Plura, quae defendendo Poggio Io. BAPT. RECANATUS atque in Italia² alii erudite conduxerunt, praetereo. Sequentes libri XI. XII. XIII. XIV. a quo latina veste sint induti, in ambiguo est. Incertum atque ignotum editores Basileenses, liberiusque et maiore sententiarum copia, quod verissimum, delectatum esse, admonent. Ego vero hanc operam prima iuventute Aeneam Sylvium subiisse ex literis doctissimi ANT. COCCHII edoctus sum: huic certe schedae Florentinae licentiosem et uberiosem istam versionem contribuunt. Quintum decimum convertit MARCUS HOPPERUS, domo Basileensis, XVI. et XVII. ANGELUS, sive BARTHOLOMAEUS, uti ab aliis vocatur, COSPUS, Bononiensis, ex nobili fortasse Cospianorum gente, qua de saepius³ CAES. MALVASIA: tres ultimos, duodevicesimum, undevicesimum et XX. SEBASTIANUS CASTELLIO, vir in his literis non obscuri nominis. Non me quidem fugit ANDREAE DUDITHIO latinam eorum librorum interpretationem⁴ ab ANT. TEISSERIO adscribi; neque ignoro, ad eam curam impulsus esse a PAULO⁵ MANUTIO: sed intra propositum hunc Dudithii conatum stetisse, opinor; neque enim alius est, quod quidem recorder, qui de versione ea memorarit, et QUIRINUS⁶ REUTERUS, quo ille teste utitur, tres postre-

1 Vid. Muratorii Script. Ital. T. III. Part. II. p. 927.

2 Giorn. de Letter. Tom. IX. p. 174. et 454.

3 Marmor. Felsin. sect. II. Cap. Unic. p. 49. et p. 365. 516.

4 Elog. des hommes Savans T. IV. p. 42.

5 Epistol. L. IV. 17. p. 229.

6 Andr. Dudithii vit. p. 13.

mos Diodori libros And. Dudithium interpretari coepisse, non cum publico communicasse, tradidit. Ut ut est, istas diversorum interpretum versiones, ad Graecum exemplum diligentius examinatas, rarae eruditionis et pietatis Theologus Io. IAC. GRYNAEUS Basileae anno 1616LXXVIII. recentavit. Quorum quidem omnium gloriam paucis post annis paene obliteravit LAURENTIUS RHODOMANUS, tenui loco¹ Saxowerfae, qui frequens Hohnsteini-cae ditionis in Stolbergensi Comitatu pagus, editus. Paraverat sibi vir elegantis ingenii et Graecis carminibus², quo genere praeter ceteros excellebat, et verso in Latinum sermonem Memnone et Agatharchide magnam nominis famam. HENR. STEPHANUS, probato eo specimine, virum erigit atque expugnat, ut Diodori omnia suo Marte vertat et Latinitate donet sub finem seculi XVI. Addunt viri eruditionis laude praeclari IOS. SCALIGER, D. CHYTRAEUS, IO. CASELIUS, atque alii, quos in praefatione recenset, calcar: quorum stimulis magis excitatus absolutum opus Hanoviae, ut ante dixi, sub principium seculi superioris publicavit, laudemque haud mali interpretis abstulit. Memini nonnulla eius acerbius peregrinitatis fuisse accusata, alia subinde aliis displicuisse: qui si vires in eo genere periclitari voluissent, fortasse et eos offendissent, qui nihil rectum putant, nisi quod ipsi fecerint

Ad Diodorum venio, cuius vitam, ingenii habitum, singularemque industriam non attingam: satis omnibus facere possunt II. STEPHANI diatribe de Diodoro eiusque scriptis, IO. IAC. GRYNAEI et L. RHODOMANI Praefationes, quas integras post pauca videbis. Neque moror accusationum et calumniarum tela, a LUD. VIVE et IO. BODINO in Diodorum stricta, quod illa iidem doctissimi viri et eruditionis gloria haud minor³ GER. IO. VOSSIUS et⁴ DEGOR. WHEAR egregie retuderint. Habet Diodorus suos naevos, quibus nec alii immunes: nam quis veterum aut recentiorum ἀπώτως in tanta rerum et copia et varietate, perseveravit prorsus? Ego ubi aequissimum istud Flacci accinero,

Verum ubi plura nitent in carmine, non ego paucis

Offendar maculis, quas aut incuria fudit,

Aut humana parum cavit natura,

de amissis libris nonnihil interponam.

Desideramus ex vasto XL voluminum opere libros plures, eos praesertim, qui inter V. et XI. erant interiecti. „Nam illi

1 Car. Henr. Langius Commentar. de vita Rhodomani Cap. 1.

2 Vid. eundem Clar. virum Cap. 2. et Georg. Lizelium Hist. Poet. Graec. German. p. 145.

3 De Hist. Graec. L. II. 2.

4 Method. Legend. Histor. sect. VII. p. 31.

„omnem vetustatis memoriam,“ ut verissime III. SCALIGER in quadam ad RHODOMANUM epistola, „Assyriorum, Chaldaeorum, „Phoenicum, et aliarum nationum complectebantur: quarum rerum cognitio magnam sacrorum Bibliorum originibus facem allucebat. De quibus omnibus nihil nobis praeter desiderium superest.“ Dolemus etiam earum rerum defectum, quarum interitum lacunae L. XVI. et XVII. designant. Studium sane quam diligens, ut, ubi ubi membranae, unde ea sarciri possent, laterent, ex forulis eruerentur, non defuit: sed perdita opera est. Quae quidem res facit, ut haud iniusta sit suspicio, omnes, quarum variis Europae e locis indicium mihi factum est, ex unis schedis fuisse propagatas, laceris certe. De reliquis libris, qui XX. sequebantur, quid multa? Eclogae Photii, Ursini, Hoeschelii et Valesii tale eorum desiderium incusserunt, quod fortasse nunquam lenietur. Non me quidem latet, II. STEPHANUM audivisse ex BAYFIO totos XL Diodori libros sua aetate in Sicilia visos; scripsisse quoque ² CON. GESNERUM, eos, qui quintum excipiunt usque ad decimum in Sicilia asservari, addidisseque IOS. SIMLERUM, quinque istos apud Cardinalem S. Crucis Romae et Augustae Vindelicorum penes Io. Iac. Fuggerum haerere; vano rumore et ad LAZ. BAYFIUM allato, seu quod membranarum XL librorum numerus, quae et errandi causa monachis Neapolitanis, de quibus supra, fuerit inpositus, sive quod ea in insula professus olim fuerit ³ CONSTANTINUS LASCARIS, se omnes Diodori libros in bibliotheca Imp. Constantinopolitani oculis usurpasse. Nihil quidem certe post tot evolutos annos, omnibus tabulariis tanta sedulitate excussis, de voluminibus istis innotuit, ut metus haud iniustus, ne perpetuo illis carere debeamus, perennet. Sed male ominari nolo. Exponam potius, quam rationem de nova Diodori editione curanda inierim.

Retinui omnia, quae H. STEPHANUS et L. RHODOMANUS ex Diodoreis cum publico communicarant, quibus, uti oportebat, Excerpta, ab URSINO et VALESIO in lucem prodita, adstruxi, fragmentaque hinc et inde a me conquisita: in quae si additum unum atque alterum censueris, quod alii Diodoro debeatur, studium excusabis; malui in hanc partem peccare quam negligens videri. De Graeca oratione si roges, non diffitebor, plura me mutasse, nec omnia tamen, quae fortasse fas fuerat. Secutus sum scriptorum codicum auctoritatem, et, quod illi proscribebant, damnandum iudicavi; coniecturis rarius, nec nisi in manifesto

1 Epist. L. IV. Ep. 401.

2 Biblioth. Univers. p. 207. Epitom. Biblioth. p. 43.

3 De Script. Graec. patria Siculis in Fabricii Bibl. Graec. T. XIV. p. 29.

pravis et momenti levioris, locum indulsi. Ante quidem pulcre meditatus eram, temerarium hoc atque audacius visum iri. Sed quid facerem quaeso? Proiiceremne gazas, tanto studio, totque inpensis undique conductas et arcessitas, negligenter, ut factum nonnunquam animadverti, in publicum? Ego vero semper amavi patrem familias, qui munditiarum studiosus suppellectile recte et eleganter utitur. H. STEPHANUS paucos, nec optimos utique, usurpavit codices: mihi uberior fuit copia, et multo, quod praefiscine dixerim, meliorum. Et quod illi iure quodam licitum fuit, id alteri vitio vertetur, praesertim in scriptore, tot locis corrupto et amanuensium intempestivis explicationibus turpiter foedo?

Ὅτι δὲ μὴ τὰδ' ἔστιν ἐν γνώμῃ φέλλαι,

Κεῖνός τ' ἐκείνα στεργέτω, καὶ γὰρ τὰδε.

Equidem nihil hic insolens, neque praestantissimorum exemplo non munitum, molitus sum. Quae Diodori ex schedarum veterum iudicio non putavi, locum illis in variantibus, quae dicuntur, lectionibus reliqui: caussas cur alia maluerim, adscripsi. Latina RHODOMANI, etsi haud satis ubique arriderent, non reieci, mutatis tamen, ubi Graeca dari poterant meliora, nonnullis. Adnotationes doctorum virorum, quas quidem noveram, neglectae nusquam sunt. Accesserunt ineditae IOSEPHI SCALIGERI, IS. VOSSII, CL. SALMASII et F. URSINI coniecturae: quarum Salmasianas in Excerpta Valesii ex edito, quem mihi humanissime obtulit vir doctus Io. GODOFR. RICHTER, exscripsi, Ursini Roma ultro transmissae sunt, sed serius, unde nullus illis nisi inter Addenda locus esse potuit: quod ipsum censeto de commentatione Amplissimi DE JORDAN, chronologiam Diodori docte illustrante, quam, sicuti ad me ex Boiohemia allegata est, operae expresserunt. Legentium porro commodo in sectiones sive capita, exemplo Latinae editionis Rhodomanianae, libros divisi, et ne operam in quaerendo frustrarentur, quibus aut Stephani aut Rhodomanii ἐκδοσις familiarior fuerat, utriusque paginas margini adpingi iussi; Stephanicae ad oram exteriorem, in interiore Rhodomanianae.

Quod superest, maximas, sicuti aequum est, ago habeoque gratias omnibus, quorum auxilio codicum excerpta et alia, quae huic editioni dignitatem conciliant, inpetravi: rogo quoque vehementer, ne mihi inputentur, quae operae me invito et absente deliquerunt. Impensum quidem diligens studium est, ut mendae vitarentur: sed extra hanc urbem cum res perageretur, et semel atque iterum adversa valetudine, eaque diuturniore, ipse conflictarer, deprehensa nonnulla sunt, in tonis praesertim, quae minime placent, quorum syllabus in calce conspicitur. Caetera tu, Lector benevole, corriges, et quae, ut de re literaria pro virili bene mererer, Diodoro adscripsi, aequi bonique consules. Vale.

WESSELINGII
AD EPISTOLAS DIODORI
PRAEFATIO.

Nihil habent hae Epistolae quo se commendent, nisi forte raritate; quae tamen maior olim fuit, quam nunc, editis illis in T. XIV. Bibliothecae Graecae I. Alb. Fabricii: nam futiles esse et confictas, in ambiguo non est. Audi summum virum: „Antonius Mongitor in Bibliotheca Sicula edita Panormi A. 1707. fol. T. I. pag. 158. de DIODORO Siculo disserens refert sub eius nomine, Italica lingua prodiisse *Epistolas LV.* in Petri Carrerae Historia Catanæ T. I. p. 457. Prodiit illa historia Italice, Catanæ 1639. fol. in qua notas nonnullas Carrera addidit, et p. 492. tradit, Epistolas illas Latine e Graeco translatas A. 1470. a Cardinali *Bessarione* Nicaeno. Italice vero ex Latino versas nonnullas ab *Octavio Archangelo*, Nobili Catanensi, qui circa A. C. 1600. floruit. Nec Graeca hactenus in lucem protulit quisquam, nec Latinam, quam Bessario dicitur concinnasse, versionem. Quamquam vero idem Carrera dubitat sintne Diodori Siculi an THEOCRITI Chii, tamen neutrius videntur esse, cum nemini veterum memorentur, neque MStus illarum Codex usquam potuerit reperiri, ac minime obscura *ροθείας* et recentioris aetatis argumenta in ipsis deprehendantur Epistolis, unde Placidus Reyna pro recenti eas otiosi ingenii commento habet, et laudatus Mongitor T. II, p. 107.: *apocryphae putantur a nasutioribus non sine rationum pondere.* Idem visum celeberrimo viro Gisberto Cupero Exerc. I. de elephantis in numis, capite 9. T. III. Thesauri Antiquitatum Rom. Sallengriani p. 87. et Petro Burmanno, Viro eruditissimo, qui praef. ad Tomum sextum Thesauri splendidi scriptorum Siciliae, editum ex officina nobili Petri van der Aa Lugd. Bat. 1723. fol. in quo cum Carrerae historia Catanæ recusae Epistolae illae exstant Italice cum versione ex Italico Latina, antea inedita, V. C. Abrahami Preigeri: *Addit deinde aliud argumentum (Carrera) quod nulli, credo, Critico placebit, ex Epistolis Philanthropi, Pontificis Maximi Catanensium ad Cocalum, et Catanensium ad Daedalum, quas ex Graeco vertit Bessarion Latine, et Diodori alicuius Siculi esse iactantur. Has enim spurias et recentioris alicuius Sophistae esse quis non videt? Mentio ibi fit Iulii mensis, et legionis, naumachiae, et circi, quae ipsa nomina diu post Cocali tempora invaluerunt. Has Epistolas, quarum auctoritate passim utitur et se decipi patitur, dicit versas ex Latino in Italicum sermonem ab Octavio Archangelo, et servari in primo volumine Chronicorum Catanæ: ipsum tamen eas non potuisse Romae, cum ibi A. 1636. esset, reperire.* Idem Burman-

nus p. 9. *Ut lectoribus aestimandi copiam Carrera dare posset, qua auctoritate fretus plurima inaudita eruditus tradat, Diodori illius Epistolas ab Archangelo Italice versas adiecit operi suo: quod sane docet bona fide Carreram his fidem habuisse, cum e re sua consultius aliter fuisset eas aeterno silentio premere: manifestissimas enim fraudis et spuriae ignobilitatis notas praeferunt, quas hic longo ordine exponere nihil attinet, cum nemo humanitatis et elegantiae veteris studiosus non statim eas deprehendere queat. Lepidum vero est, quod suspicatur non Diodori Siculi esse, sed forte Theocriti Chii, quia Suidas eius historiam Libycam (quam belli inter Libycos et Catanenses gesti esse credit) et Epistolas admirabiles memorat: infirmo certe argumento, cum illae Epistolae θαυμάσιαι videantur argumenta rerum incredibilium habuisse, ut eo titulo περὶ θαυμασίων Phlegon librum inscripsit, quem in sensum si quis velit illas Epistolas referre, per me licet. Sed si ipsa ineptissimarum Epistolarum lectio eas falsitatis non statim damnaret, quaeso videat an Theocriti Chii aeo, qui aequalis Aristoteli et Theopompo tempore Alexandri vixit, ut apparet ex Athenaeo lib. XII. cap. 9., conveniat Marcellus et Laelius Metellus (ignorabilis homo) quorum Epistolas etiam hic producit. Certe Marcellum toto seculo, Alexandro iuniorem fuisse constat. Caeterum cum Epistolae illae, qualescunque sint, Latine non nisi in magno illo et sumtuosiore opere semel vulgatae reperiantur, existimavi, me rem non ingratoram facturum studiosis hominibus, si eas hoc loco, ut possint de illis ipsi suo Marte ferre iudicium, integras exhiberem.*“ Hactenus *Fabricius*. Ego vero recentatas hoc volui loco, ne quis praetermissas criminari posset. Recidi tamen notas omnes, quibus eas instruxerat *P. Carrera*: neque enim tanti erant, et si qui earum cupidine ducatur, facilis decursus erit ad *Thes. Antiq. Sicil. T. X.*, ubi Latine ab *Abr. Preigero* versae, p. 394. et seq. descriptaeque leguntur, (*Epistolae ipsae, de quarum cum Phalarideis convenientia v. Valckenarii ad Phalarideas praef., ab editione Lipsiensi exclusae sunt.*)

E X C E R P T A

E X

IO. CHRISTOPHORI DE IORDAN,
REGINAE HUNG. ET BOH. CONSILIARII AULICI BOH.,
APPARATU CHRONOLOGICO IN OPUS DE ORIGINIBUS SLAVICIS,
SECTIONE V. DE CHRONOLOGIA DIODORI SICULI.

CXXX. **E**X Diodoro Siculo Lib. I. in praefat. cap. 4. *In tribus tandem et viginti libris res reliquas inde cunctas digessimus us-*

que ad extremum belli a Romanis adversus Celtas excitati, quo Imperator C. Iulius Caesar, cui res gestae Divi nomen adscivere, plurimis et pugnacissimis Celticis gentibus debellatis, Imperium Romanum ad Britannicas usque insulas prolatavit. Huius prima gesta incidunt in primum Olympiadis centesimae et octogesimae annum, Archonte tum Athenis Herode etc. A bello autem Troiano, Apollodorum Atheniensem secuti, octoginta annos ad reditum Heraclidarum statuimus. Ab hoc ad Olympiadem primam, trecentos et viginti octo a Regibus Lacedaemoniorum tempora computando. A prima autem Olympiade ad extremum belli Celtici, qui nobis historiae finis est, septingentos et triginta. Ita ut opus universum quadraginta libris absolutum annos mille centum triginta octo comprehendat, temporibus, quae bellum Troianum anteverunt, exceptis. Haec itaque accurate praedefinivimus, dum lectorem in totius instituti rationem deducere, eosque, qui libros interpolare solent, ne alienos labores corrumpant, dehortari cupimus etc.

N O T A E.

CXXXI. Diodorus igitur, ut modum distribuendi tempora historiae suae praedoceret, praemittit in praefatione regulas tres, nempe: *Regula prima*: a Troia capta usque ad primam Olympiadem sunt anni respective LXXX. et CCCXXVIII. ergo in summa CCCCVIII. quod intelligendum, ut infra de annis CCCVII. completis, et octavo incompleto. *Regula secunda*: Gesta prima Iulii Caesaris incidunt in annum primum Olympiadis centesimae octogesimae, quo Archon Athenis fuit Herodes; quod intelligendum, ut infra, gesta eum annum immediate praecedere. *Regula tertia*: a prima Olympiade usque ad extremum seu finem belli Romani contra Celtas, id est Gallos, sunt anni DCCXXX. *Regula prima* respondet calculo Dionysii Halicarnassaei: computat is a Troia capta usque ad conditam urbem Romam CCCXXXII annos, et tunc elapsas dicit sex primas Olympiades. Sex Olympiades continent XXIV annos, his detractis a CCCXXXII. remanent CCCCVIII anni usque ad primam Olympiadem.

CXXXII. Ad *Regulam secundam et tertiam* praesuppono, nec Diodorum nec Varronem ullo modo latere potuisse, quo anno Romano et eiusdem solstitio aestivo, in aetate, quam vivebant, (coevi enim ferme erant) annus Olympiadicus Graecus inierit. Itaque applico anni Olympiadici initium in ea conformitate, ut Varro, vel cum eius scripta interierint, ut Censorinus ex Varrone docet, et credo, Diodorum eidem anno Romano eundem annum Olympiadicum attribuisse, ac calculus Varronianus ex Censorino monstrat. In hoc supposito annus primus Olympiadis CLXXX. qui in regula secunda refertur, iniit in A. V. C. Varroniano stricte computato DCXCIV. inchoante, et gesta Iulii Caesaris prima, quae

in hunc annum Olympiadicum incidere, id est, immediate ei praeire dicuntur, concernunt annum stricte itidem computatum DCXCH. Bene ergo habet Diodorus, nam in hoc anno vere primum inclauit Iulius Caesar gestis bellicis gloriosis; ex Praetura Urbana tunc ulteriorem Hispaniam seu Lusitaniam nactus provinciam, victis et ad Oceanum usque perdomitis Lusitanis, triumphii honores meritis erat, quos autem, ut sui in consulatus pro anno sequente DCXCIV. petitione ratio haberi posset, omisit, quanquam ipso etiam Consulatu factione adversariorum frustratus fuerit.

CXXXIII. Ex eodem supposito, anni Olympiadii DCCXXX. in regula tertia traditi, continent Olympiades CLXXXII. integras, et insuper duos annos Olympiadis CLXXXIII. Annus huius Olympiadis secundus iniiit in A. V. C. Varroniano stricte computato DCCIII. inchoante. Bene itaque iterum habet Diodorus, quoniam liber octavus libris septem Iulii Caesaris de bello Gallico additus, sive is Hirtii, sive Oppii sit, testis est, confectum bellum Gallicum a Iulio Caesare, et Gallias pacatas esse anno V. C. stricte computato DCCIII. ad finem vergente, nullasque per annum DCCIV. Galliae magnopere res gestas fuisse. Et licet anno V. C. DCCIV. quasi ex scintillis, motus quidam, praecipue a Massiliensibus, excitati fuerint, et ad eos comprimendos exercitus Caesaris ductore C. Trebonio adhiberi debuerit, bellum tamen Gallicum generaliter non recruduit, sed illud A. DCCIII. exantlatum recte dici poterat. Scripsit ergo Diodorus usque ad annum DCCIV., et eius methodus in distribuendo tempore Olympiadico et applicando ad Varronianam Chronologiam ex regula secunda et tertia se patefecit, ubi autem annis captae Troiae utitur, regula prima tempus moderatur.

CXXXIV. *Regula tertia*, tanquam falsi suspecta, a recentioribus Chronologiae interpretibus plerumque transmittitur, et negligitur, ob Graecum, ut videtur, textum: *εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Κελτικοῦ πολέμου*, qui communiter sic vertitur: *usque ad principium Celtici belli*. Expeditio prima Iulii Caesaris Gallica teste ipsomet, de bello Gall. lib. I. contigit L. Pisone, et A. Gabinio Coss. itaque anno urbis conditae DCXCVI. causata autem est ex praecedente conspiratione Orgetorigis Helvetiorum principis M. Messala, et M. Pisone Coss. A. V. C. DCXCH. Neuter horum annorum combinari potest cum anno Olympiadico DCCXXX., quem Diodorus profine suae historiae facit. Ast sensum genuinum ipse Diodorus lib. V. 22. in descriptione Insulae Britannicae sic explicat: *At de institutis horum aliisque peculiariter huic insulae adiunctis tractabimus speciatim, quando ad Caesaris in Britanniam expeditionem fuerit peruentum etc.* En testimonium Diodori clarum, quod historiam non cum initio belli Gallici finiat, quoniam ex Iulio Caesare de Bell. Gall. lib. 4. et 5. certum est, expeditiones ab eo Britanni-

cas Cn. Pompeio, et M. Crasso, nec non L. Domitio, et Appio Claudio consulibus, anno quarto et quinto belli Gallici, id est in Varroniana computatione A. V. C. DCXCIX et DCC. susceptas esse; ergo scripsit Diodorus non usque ad initium sed usque ad finem belli Gallici. Longe aliter igitur, quam hodie a quibusdam accipitur, ἡ ἀρχὴ a Diodoro intellecta. Vocabulum hoc modo principium modo praecipuum, modo extremitatem significat, extremitas si a priori consideretur, idem est quod principium, si a posteriori idem quod finis; in hoc ultimo sensu Diodorus versatur: et quemadmodum Ptolemaeus in Geographia sua fluvios non a fontibus in divertigium, sed a divertigio versus fontes respicit, et in idea sua naturali cursui plane contraria, fluvios versus fontes tendere, vehi, ferri dicit; ita Diodorus hic loci bellum Gallicum ex aevo suo retrorsum intuetur, et extremitatem sibi proximam ἀρχὴν vocat.

CXXXV. *Regulam primam* Diodorus in sequentibus libris sic applicat, ut a CCCCVIII. ad CCCCVII. annos se in iis libris saltem, qui adhuc supersunt, recedere declarat. Quam in rem excerpta sunt eius loca, quae regulas has concernunt. *Ex Diodoro Siculo* lib. XIII. in princ. *Ad res ipsas nos statim accedere necessum est, hoc tantum praemisso: quod superioribus sex Voluminibus rerum ubique gestarum recensio ad hoc usque tempus deducta sit, quo de bello Syracusanis inferendo Athenienses suffragia tulerunt, ad quod a Troiae captivitate anni septingenti sexaginta effluxerunt. Archonte Athenis Chabria (anno secundo Olympiadis nonagesimae primae) et Romae tribus iterum Tribunis militaribus consulari potestate creatis L. Sergio, M. Servilio, et M. Papirio, Athenienses bello iam contra Syracusanos decreto, naves instaurant etc.* lib. XIV. in princ. *In libris huic praemissis res a Troia capta ad finem belli Peloponnesiaci et Atheniensium principatus per septingentos septuaginta novem annos gestas persecuti sumus. In hoc proxime connexa subiuncturi a triginta Tyrannis Atheniensium exordiemur, et ad Romam a Gallis captam historiae seriem octodecim annos complexam deducemus. Cessante enim Athenis ordinaria Reipublicae administratione, annus a Troiae excidio octogesimus post septingentos currebat. Tum quatuor Romae Tribuni militares consulari potestate creantur: C. Furius, C. Servilius, C. Valerius, et Numerius Fabius. Agebatur vero hoc anno Olympias nonagesima quarta, qua de stadio palmam adeptus est Corcinas Larissaeus etc.* lib. XIX. in princ. *In praecedentibus igitur octodecim voluminibus res ab ultimis inde actibus per cognita orbis loca gestas, pro facultate nostra descripsimus usque ad annum, qui tyrannidem Agathoclis praecedat, ad quem a capta Troia octingenti sexaginta sex anni colliguntur. In hoc autem a dominatu illius exorsi in pugna Agathoclis cum Carthaginensibus ad Himeram conserta, septem annos complexi, desinemus.* Archonte

Athenis Demogene (ultimo anno Olympiadis centesimae decimae quintae) et Coss. Romae L. Plautio, et M. Fulvio, (Foslio) Agathocles Syracusanus, tyrannus civitatis illius factus est etc. lib. XX. in princ. In antecedentibus libris res a Graecis et Barbaris gestas vetustissimis inde temporibus prosecuti sumus usque ad annum, qui expeditionem Agathoclis in Africam proxime antecedit; Ad quam ab expugnatione Troiae octingenti octoginta tres anni computantur. In hoc autem volumine annexis; quae cum historia cohaerent, annos octo complexi, a traiectione Agathoclis in Libyam exordiemur, atque in eum desinemus annum, quo reges animis et opibus coniuncti, Antigono Philippi commune bellum intulerunt. Archonte Hieromnemone Athenis, (tertio anno Olympiadis centesimae decimae septimae) et Coss. Romae C. Iulio, et Q. Aemilio, in Sicilia Agathocles pugna ad Himeram a Carthaginensibus profligatus, maxima exercitus parte, in qua praecipuae vires, amissa, confugerat Syracusas.

N O T A E.

CXXXVI. In Collectione annorum a Troia capta ad ingressum libri XIII. apertus est error librariorum, et loco annorum DCCLX. ponendi sunt anni DCCLXVIII. Patet id ex computu Olympiastico: Incipit Diodorus librum XIII. cum anno secundo Olympiadis nonagesimae primae, ergo elapsi erant anni Olympiastici CCCLXI. his addendo CCCCVII. annos Olympiadem primam praegressos, fiunt anni DCCLXVIII. Patet quoque error ex computu ad librum XIV. subsequente, qui infert annos DCCLXXIX. In libro XIII. non continentur nisi XI. anni, hi additi corrupto calculo praecedenti DCCLX. annorum, efficerent solum modo DCCLXXI. annos. Collectio annorum a Troia capta ad ingressum libri XIV. patefacit; quod Diodorus annis Olympiasticis annos Troiae captae priores tantum addat CCCCVII. Incipit ibi Diodorus Olympiadem nonagesimam quartam, ergo elapsae erant Olympiades XCIII. quae continent annos CCCLXXII. his addendo CCCCVII. annos Olympiadem primam praegressos, fiunt anni DCCLXXIX., ut in Diodoro numerantur. Collectio annorum a Troia capta ad ingressum libri XIX. in pari calculo est, ut praecedens. Incipit hunc librum Diodorus cum ultimo anno Olympiadis CXV. ergo anni ante elapsi erant Olympiastici CCCCLIX. his addendo CCCCVII. fiunt DCCCLXVI. anni. Collectio ad ingressum libri XX. imprimis iterum aperto librariorum errore laborat. Usque ad finem libri XVIII. Diodorus habebat annos a Troia capta DCCCLXVI. liber XIX. continet annos tantum septem, hi additi annis DCCCLXVI. efficiunt annos DCCCLXXIII. non DCCCLXXXIII. ut vitiose editum est. Caeterum calculus ipse pariformis est praecedentibus: Incipit Diodorus librum XX. cum tertio anno Olympiadis CXVII. ergo ante elapsae erant Olympiades CXVI. cum dimidia; hae continent an-

nos CCCCLXVI. his addendo CCCCVII. fiunt DCCCLXXIII. anni. Intellexisse ergo videtur Diodorus regulam primam sic, quod anno quadringentesimo octavo post Troiam captam currente prima Olympias celebrata fuerit.

CXXXVII. Ostendere voluit Diodorus per regulas has ad initium historiae traditas, et per limites quasi Chronologicos certis epochis intermediis historicis assignatos, se in Chronologia systematice progredi; voluit quoque per dictas regulas methodum subministrare, qua Chronologia, si a librariis vel aliis interpolaretur, et vitietur, ad mentem suam instaurari queat. - Cumque fata ex documentis, quibus ambigua valde Chronologia Romana per quinque prima secula in ordinem redigi possit, solius ferme Diodori scripta servaverint, operae pretium est, eius systema Chronologicum penitus in examen vocare.

SPECIALIA AD CHRONOLOGIAM DIODORI SICULI.

Diodorus Siculus, quanquam, ut ipse testatur, triginta annos operi suo impenderit, et vere diligens fuerit, atque saltem ex regula prima seu ex annis Troianis Chronologia eius perpetuo systematice procurrat, evitare tamen nequivit, quin in tertium usque systema computus Olympiatici (scilicet quoad res Romanas et seriem magistratum Romanorum, in rebus Graecis enim iterum Chronologia pro perpetuo systematica habenda est) ab historicis prioribus, quos secutus est, induceretur.

CXXXVIII. Primum eius systema in libris, qui exstant, a septuagesima quinta Olympiade initiante usque ad Olympiadem octogesimam primam finientem toto quadriennio seu integra Olympiade differt a methodo Halicarnassaei, ita ut consules Romanos, quos Halicarnassaeus primo anno Olympiadis LXXV. alligat, nempe Caesonem Fabium, et Sp. Furium, Diodorus Olympiadis sequentis LXXVI. anno primo iungat, et sic de reliquis usque ad finientem Olympiadem LXXXI. cuius ultimo anno Diodorus consules C. Nautium, et L. Minucium addicit, quos e contra Halicarnassaeus ad annum ultimum Olympiadis praecedentis octogesimae ponit. Secundum Diodori systema immediate post hanc Olympiadem LXXXI. incipit; namque annum primum Olympiadis LXXXII. et Archontem seu principem Atheniensem Calliam, quem Halicarnassaeus ad hunc annum nominat, simpliciter, nullum consulatum Romanum omittendo, transilit, et magistratum Romanum, qui in primo Systemate huic anno debebatur, anno secundo eiusdem Olympiadis adscribit, adeoque historiam non, sed computum annorum Olympiadicorum alterat, et ab Halicarnassaeo iam quinque integris annis recedit. Durat hoc Systema usque ad Olympiadis XCI. annum secundum. Tertium Systema denique conforme fit Halicarnassaeo; post annum enim primum nonagesimae primae

Olympiadis Diodorus quinque annos Romanos transsilit, itaque iam exaequatur Dionysio Halicarnassaeo.

CXXXIX. Ex his mutationibus Systematis inferendum: Systema primum Diodori finit in C. Nautio, L. Minucio Coss. Hos Diodorus ponit ad annum quartum Olympiadis LXXXI. Halicarnassaeus contra ad annum quartum Olympiadis LXXX. Olympiades LXXXI. completae continent annos Olympiadicos CCCXXIV. his detrahendo annos ab urbe condita in methodo Halicarnassaei CCXCVI. remanent anni priores urbe condita XXVIII. Hi faciunt septem Olympiades: ergo Diodorus est in computu Pictoriano, qui statuit urbem conditam finiente Olympiade septima et inchoante octava. Annus sequens primus Olympiadis LXXXII. (iuxta dicta) a Diodoro simpliciter et vacue transmittitur. Ergo Diodorus ab hinc in alium auctorem Romanum incidit, qui uno anno serius, quam Pictor, conditum urbis statuebat, et praeterea seriem magistratum Romanorum usque ad Decemvirorum imperium minus iuste tradebat, quem errorem itaque Diodorus ex eo hausit; et per idem tempus continuavit. In anno secundo et tertio Olympiadis LXXXII. Diodorus duos consulatus ponit, loco quorum, Halicarnassaei et omnium aliorum scriptorum Fasti, unicum tanti consulatum C. Horatii et Q. Minucii agnoscunt. Par consulatum igitur hinc abundat et expungendum. Hoc facto quinque consulatus sequentes, et itidem duo Decemviratus, locum semper anno uno anteriorem in conformitate Halicarnassaei sortiuntur, et annus, duos Decemviratus subsequens, evacuatur, qui vero tertio Decemviratu replendus est; unde ex ipso quoque Diodoro rectae Chronologiae restituto evincitur, tres Decemviratus continuos, non duos tantum, ut communiter Chronologi hodierni volunt, obtinuisse.

CXL. Inde a Decemviris iam Chronologia Diodori ad rectum ordinem pervenit, sed Systema Computus Olympiadici uno anno plus, quam in primo systemate, recedit, et tale est: annum, quo L. Valerius, M. Horatius consules Romae fuere, Diodorus alligat anno tertio Olympiadis LXXXIV. Halicarnassaeus autem anno secundo Olympiadis LXXXIII. Completae cum tribus annis superadditis insecutae Olympiadis LXXXIV. continent annos Olympiadicos CCCXXXV. His detrahendo annos ab V. C. in methodo Halicarnassaei CCCVI. remanent anni priores urbe condita XXIX. ergo Diodorus in hoc secundo systemate est in computu, qui statuit, urbem conditam finiente anno primo, et inchoante secundo Olympiadis octavae, quod quinque integris annis differt a computu Halicarnassaei.

CXLI. Diodorus ab A. CCCXXVIII. usque ad A. CCCXXXII. seriem annorum quinque turbat, C. Sempronium, et Q. Fabium

Consules anni CCCXXXII. omittit, e contra L. Quintium et A. Sempronium Tribunos anni CCCXXX. simul Consules anni CCCXXVIII. facit, et reliquos tres Magistratus uno anno dimovet, dein vero quinque sequentes Magistratus annuos plane transsilit, et in A. CCCXXXVIII. iterum recto ordini iungitur.

CXLII. Diodorus ab eo anno demum Systema, quod in methodo applicandorum magistratuum Romanorum ad annos Olympiadicis Halicarnassaei Systemati simile est, assumit, et ordinate iam seriem magistratuum Romanorum, in conformitate traditorum a Livio, paucis exceptis, recenset, et annis Olympiadicis iungit, id, quod exemplis nunc confirmandum est. Ad ingressum lib. XIII. Diodorus incipit annum a Troia capta DCCLXIX. cum anno secundo Olympiadis XCI. Pro magistratu Romano assignat Tribunos militares consulari potestate L. Sergium, M. Papirium etc. Annus secundus Olympiadis XCI. cadit secundum schema Sectionis tertiae in annum V. C. Varronianum CCCXXXIX. Halicarnassaeum vero CCCXXXVIII., et huic anno secundum Fastos Livii omnino competunt Tribuni militares, quos Diodorus nominat. Idem annus Halicarnassaeus CCCXXXVIII. etiam resultat ex annis Troiae DCCLXIX. his enim ex regula prima Diodori, prout eam in applicatione ipsa declaravit, anni CCCCVII. Olympiadem primam, dein anni XXIV. in sententia Halicarnassaei Romae eruditum praegressi, summam itaque anni CCCXXXI. detrahendi sunt; quo facto pro imperio Tribunorum a Diodoro nominatorum annus V. C. CCCXXXVIII. invenitur.

CXLIII. Dionysius Hal. lib. VII. in prin. refert: *T. Geganius Macerino, P. Minucio Coss. magna annonae caritas urbem invasit, ex secessione orta etc. Senatus legationes dimisit ad coemenda frumenta, quanta possent maxima. In Siciliam missi sunt P. Valerius, et L. Geganius etc. in ea tum oppidatim Tyranni regnabant, et inter hos eminentissimus Gelo Dinomenis filius etc. non Dionysius Syraeusanus, ut Licinius scripsit et Gellius, alique aliquot Romani Historici, nulla temporum ratione habita, ut res ipsa indicat, sed temere, quod in mentem venerat, affirmato. Nam haec legatio in Siciliam enavigavit secundo anno septuagesimae secundae Olympiadis, principe Athenis Hybrilide, elapsis post pulsos Reges annis septendecim ut et hi et alii fere omnes scriptores uno consensu produnt. At Dionysius Senior anno post haec quinto et octuagesimo Syracusis invasit tyrannidem, Olympiadis nonagesimae tertiae anno tertio, principe Athenis Callia, qui successit Antigeni. Diodorus Siculus haec de re sic refert lib. XIII. Finito hoc anno magistratum Euctemoni tradunt Athenienses etc. et tunc Olympias tertia supra nonagesimam celebrabatur, in qua Stadii victoriam adeptus est Eubatus Cyrenaeus etc. Rebus per hunc annum ita confectis, Antigenes magistratum*

Athenis iniit etc. Rebus anni illius ad exitum ita deductis, Athenis Archontis magistratum accepit Callia etc. ad hanc vocem multitudine subito, ut ipsius mos est, in deterius inclinata, Dionysius Imperator cum summa potestate creatur etc. Postea quam vero Syracusas fuit regressus, fixis in navali tentoriis, apertum se Tyrannum civitati demonstravit. Gravissime hoc quidem Syracusani tulerunt, ut quid facerent, etc. En uno ore hic loquuntur Halicarnassaeus et Diodorus de Tyrannide Dionysii Syracusani anno tertio Olympiadis nonagesimae tertiae invasa; videatur hic annus Olympadicus in schemate Sectionis tertiae, ei ex methodo Halicarnassaei in computu laxo primo adscriptus est annus V. C. CCCXLVII. hoc accurate convenit Halicarnassaei relatis, dicit is: Olympiadis LXXII. anno secundo, dum pro coemendis frumentis in Siciliam navigaretur, elapsos esse a pulsis Regibus annos septemdecim, et bene habet in suo computu, atque annus navigationis est V. C. CCLXII. Post hanc navigationem autem, id est post annum CCLXII., ait Tyrannidem Dionysii Syracusani incidere in annum octogesimum quintum; hic ipsissimus annus est in methodo tam Halicarnassaei, quam Diodori tertius Olympiadis XCIII. et urbis conditae annus CCCXLVII. ergo conformis uterque est in computu annorum, (in num. CXLIV. incidenter agitur de A. V. C. CCCXXXV. per anarchiam extracto.)

CXLV. Ad ingressum lib. XIV. Diodorus incipit annum a Troia capta DCCLXXX. cum anno primo Olympiadis XCIV. Pro magistratu Romano assignat Tribunos militares C. Servilium; C. Valerium etc. Annus primus Olympiadis XCIV. cadit in annum V. C. Halicarnassaei seu laxi primi computus. et huic secundum Fastos Livii debentur Tribuni a Diodoro nominati. Idem annus etiam resultat ex annis Troiae DCCLXXX. his enim detrahendo CCCXXXI. annos urbis conditum praegressos, prodit annus CCCXLIX.

CXLVI. Lib. XVII. C. 113. Diodorus refert Alexandrum magnum mortuum esse Olympiadis XCIV. anno primo, Archonte Athenis Agesia, Consulibus Romae C. Poetelio, L. Papirio. Annus primus Olympiadis XCIV. iniit secundum Schema Sectionis tertiae in anno V. C. computato CCCXXX. inchoante, in computo Halicarnassaei vero annus is totus CCCXXXIX. vocatur, et ei anno omnino dicti Consules debentur. Censorinus de die natali cap. XXI. annum, in quo scribebat, nempe Ulpio et Pontiano Coss., id est: Christi CCXXXVIII. pluribus aliis annis comparat, dicitque, in eo iuire annum V. C. DCCCCXII. a Parilibus, annum II. Olympiadis CCLIV. a diebus aestivis, annum Philippicum ab excessu Alexandri magni DLXII. a mense Aegyptio Thoth. De hoc principio anni Aegyptiaco videri potest Petavii Doctrina et Ratio-

narium temporum, ubi docet, Thoth usque ad Augusti Caesaris victoriam de Antonio et Cleopatra Aegypto dominantibus vagum, abinde vero diei xxix. mensis Augusti affixum fuisse. Si iam a mense Septembri anni V. C. stricte computati CCCXXX. usque ad mensem Septembrem anni V. C. itidem stricte computati DCCCCXCI. computus ducatur, complentur anni Philippici DLXI. et incipit currere annus DLXII. Eundem numerum annorum DLXI. infert quoque computus Olympiadicus; ab Olympiade enim ineunte CXIV. usque ad Olympiadis CCLIV. annum secundum exclusive sunt Olympiades integrae CXL. cum excurrente uno anno, ergo aequae anni DLXI. et annus DLXII. incipit. Hinc sequitur, Diodorum esse in ipsissima methodo computandi initia Olympiadum, ac Censorinum, consequenter et Varronem; atque proinde Chronologiam Diodori Olympiadicam, ab V. C. CCCXXXVIII. iam esse regularem et systematicam, non tantum in se, sed et respectu consulatum Romanorum; hoc ipso enim, quod Censorinus dicat annum secundum Olympiadis CCLIV. iniisse a diebus aestivis anni V. C. DCCCCXCI. necesse est, annum primum Olympiadis CXIV. sub cuius initio mortuus est Alexander, iniisse diebus aestivis anni V. C. stricte computati CCCXXX. ut Diodorus idem tempus mortis Alexandri, non quidem addito anno V. C. sed expressis Olympiadis et consulatus annis refert, (in *num.* CXLVII. agitur incidenter de anno per diversa initia consularia intercepto.)

CXLVIII. Porro ad Ingressum lib. XIX. Diodorus incipit annum a Troia capta DCCCLXVII. cum anno quarto Olympiadis CXV. Pro magistratu Romano assignat Consules L. Plautium, et M. Fulvium, (qui aliis Fastis Foslius vocatur.) Annus quartus Olympiadis CXV. ex schemate Sectionis tertiae est annus V. C. in laxo computu primo CCCXXXVI., et ei secundum Livium conveniunt consules a Diodoro assignati. Idem annus etiam resultat ex annis Troiae DCCCLXVII. his enim detrahendo CCCXXXI. annos urbis conditum praegressos, prodit annus CCCXXXVI. Ad Ingressum libri XX. Diodorus incipit annum a Troia capta DCCCLXXIV. cum anno tertio Olympiadis CXVII. Pro magistratu Romano assignat Consules C. Iulium (rectius Iunium) et Q. Aemilium. Annus tertius Olympiadis CXVII. est annus V. C. in laxo computu primo CCCXLIII, et ei secundum Livium Consules dicti recte applicantur. Idem annus etiam resultat ex annis Troiae DCCCLXXIV. his enim detrahendo CCCXXXI. annos urbis conditum praegressos, annus remanet CCCXLIII. Ex omnibus his inferendum: Systematicam et fide dignam esse Chronologiam Diodori; cuius autem Systematis in annis V. C. sit, frustra inquiritur, quoniam nunquam annorum V. C. mentionem facit: Ceterum annis Olympiadicis applicat magistratus Romanos

pari modo, ut Halicarnassaeus; in eo autem ab Halicarnassaeo differt, quod res ipsas historicas secundum annos Olympiadicos a Solstitio in Solstitium stricte digerat, et disternit, Graecas enim historias principaliter prosequitur, et Graecorum alia anni ratio non erat, nisi a Solstitio in Solstitium computare, (in *num.* CXLIX. et seqq. Chronologia Diodori ad determinandum annum captae a Gallis Romae in auxilium vocatur, etc.)

C. G. H E Y N E

DE FONTIBUS ET AUCTORIBUS

HISTORIARUM DIODORI

ET DE EIUS AUCTORITATE

EX AUCTORUM, QUOS SEQUITUR, FIDE AESTIMANDA

COMMENTATIO PRIMA

AD LIBROS TRES PRIORES.

[Ex Comment. Soc. Gotting. ad a. 1782. vol. V. p. 89. s.]

Ad Diodori fidem et auctoritatem quam multa in antiquis historiis, in populorum religionibus et institutis, omninoque in doctiore antiquitate referantur, quae vel aliunde comperta non sint, vel ab aliis minus diserte tradita, satis meministis, AA. Nec minus forte meministis, laudari eum plerumque sic, ut rerum narratarum fides et auctoritas penes ipsum esse putetur; solere illum cum Herodoto, Thucydide, Xenophonte, similibusque scriptoribus nominari ac comparari, dubitarique interdum, iisne an illi maior fides sit habenda; denique totum eius opus historicum, etsi tam variis ac diversis partibus compositum, una laude ac reprehensione seu commendari seu elevari; non aliter ac si ea, quae ex innumeris scriptoribus hausta tradidit, de suo attulerit, fidemque adeo narratarum rerum eodem modo praestet ac Thucydides aut Xenophon. Quae res non satis intellecta cum me ipsum olim in fraudem induxerit, cumque in docta antiquitate multa iudicia pepererit prava et iniqua: rem nec [90] inutilem nec cognitu iniucundam suscepisse videor, si in scriptoris, qui tot rerum gestarum, tot institutorum ac religionum memoriam servavit, omninoque magnam antiquitatis partem unicus sospitator ab interitu vindicavit, si *in eius fidem et auctoritatem* paullo diligentius inquiram.

Omnino Diodorus, cum historiam catholicam condere omniumque temporum res uno opere comprehendere vellet, rerum narratarum auctor haberi nequit, nisi quatenus eas ab aliis traditas

accepit; fides et auctoritas eorum, quae narrat, redit ad eos, unde sua hausit. Quae a Diodoro postulari iure poterant, haec sunt: ut in scriptoribus conquirendis diligentiam, in dilectu eorum, quos sequeretur, et rerum quas exponeret, iudicium, consilium et fidem praestaret; expositarum vero rerum auctor ipse haberi nēquit, nisi quatenus de suis copiis aliquid interposuit, quod haud raro factum; in reliquis videndum est, quam auctoritatem ac fidem ipse sequutus sit; de qua ubi nihil indagari poterit, iudicium nostrum de re a Diodoro tradita ita circumscribi ac finiri necesse erit: „tradi hoc vel illud a Diodoro ex fide nescio cuius, iudicio tamen eius et auctoritate suffragante.“ Diversum ab hoc iudicium est, quod quis de universo hoc historiae catholicae genere, de operis descriptione, de rerum narratarum dilectu faciat: nec vero hoc ad meae aetatis genium faciam, nec ad consilia scribendi diversa ab iis, quae Diodori erant, et quae illa aetate esse poterant; itaque non discedam in eorum partes, qui pragmaticam historiam a Diodoro scriptam vellent, quos sane non meminisse apparet, in historia catholica partes quidem, non vero universum corpus, materiem et argumentum ei consilio idoneum habere; nec philosophicam historiam requiram, [91] hoc est, cum philosophica subtilitate super hominum ingeniis, moribus, institutis, religionibus, harumque rerum caussis institutam disputationem; quam equidem et ipse in votis habebō, quoties, copiis historicis satis locupletibus in aliquo genere suppetentibus, materies et locus illi erit; enimvero cum tot sint historiarum partes, in quibus super indole et caussis rerum disputandi materies iusta deficit, ad somnia et vanas hariolationes inaneque acumen, id quod ipsa res docet, eiusmodi consilia redire necesse est; neque iniri consilium hoc et suscipi rite potest, nisi ante omnia rerum notatio accurata et narratio facta fuerit. In Diodoro itaque non laudandum fuisset, sed reprehendendum adeo simile consilium, quandoquidem ipse primus erat auctor, qui omnium aetatum historias uno opere complecteretur, idque adeo unum spectandum haberet, non ut super his subtiliterdis putaret et argutaretur, verum ut iusto dilectu facto graviorum rerum nullam omitteret, ea autem, quae afferret, iusto ordine disponeret et oratione simplici ac perspicua rerumque argumentis accommodata exponeret. Quanto cum studio, qua cura et industria, ille in hoc consilio exsequendo versatus sit, hoc saltem docere potest, quod XXX annos in opere parando se consumsisse et multis cum periculis et aerumnis magnam Asiae et Europae partem obiisse profitetur, ut pleraque loca oculis ipse cognosceret; quo sibi contigisse ait, ut multa perperam a superioribus tradita, inprimis ex locorum inscitia, ipse emendaret; magnas vero ad haec perficienda opportunitates partim imperii Romani per tot terras ac provincias propagati magnitudinem, par-

tim commorationem Romae et sermonis Romani peritiam subministrasse. (lib. I, 4.)

Ex his intelligitur, in Diodori historiis *ea, quae ipse de suo interposuit, tanquam visu audituque cognita, sedulodi scernenda esse ab* [92] *aliis quae ex aliorum auctorum fide tradit.* In illo vero genere ipse auctor habendus est gravis et summae fidei, in iis utique quae visu cognovit; nec dum enim quicquam huius generis ab eo traditum deprehendi, quod falsum fictumve haberi possit. Spectant autem ea fere ad locorum faciem et naturam, populorum ingenia, mores, instituta, opera, monumenta. Si qua sunt, quae in his perperam perhibita occurrant, ex naturalis historiae inscitia aut ex falsa opinione, qua illa aetas imbuta erat, non a scriptoris seu levitate seu fraude sunt repetenda. Ad ea autem, quae ex aliorum auctorum fide erant tradenda, quantas historiae scribendae copias conquisiverit, quantumque in iis excutiendis, digerendis et disponendis studium adhibuerit, etsi vel illud arguat, quod XXX annorum spatium ei rei impendit, multo vero magis ipsa res docet: esse enim ea, quae a Diodoro perscripta sunt, ex pluribus auctoribus deprompta et certo aliquo iudicio selecta, fidem facit et auctorum quos laudat recenset, et narrationis in multis rebus discrepantia ab scriptoribus illis qui servati sunt, quosque adeo cum eo comparare in promptu est. *Dilectus* autem, quem fecit, *fundamentum ac principium* quale fuerit, ante omnia exponendum est: hoc enim nisi recte teneatur, nullum *verum de Diodoro iudicium* institui potest; an vero ipse sagaciter satis illud assequutus sim, iudicium esto penes vos, AA.

Scilicet respuere se meram delectationem, tot aliis Graecis scriptoribus propositam, pluribus locis profitetur Diodorus: *sequi se in omnibus utilitatem*, et propter hoc ipsum praeferre historias plurium aetatum ac populorum res complexas, quoniam paratior inde et uberior utilitas expectari possit, quae ad vitam cum publicam tum privatam salubribus consiliis exemplisque instruendam vim [93] habeat. (lib. I, c. 3. et 4.) Eandem professionem in multis locis repetit; et ex ea iudicium faciemus in nonnullis rebus, quae diversis modis tradi solent, quas ipse partes amplexus, quas rationes sequutus sit, in aliis vero, quid illud fuerit quod eum a recto rerum iudicio transversum egerit. Etenim cum in scriptorum, quos sequeretur, tum in rerum narratarum dilectu, narrationisque instituendae modo ac ratione, *utilitatem spectavit*, adeoque reliquis *praetulit ea, quae ad vitam regendam animosque bonis monitis consiliisque vitaeque praeceptis imbuendos usum haberent.* Praeclarum consilium, quis neget? modo ne *summa ac princeps historiae scribendae lex* intercedat, *ut vera et explorata scribantur.* Multa autem a multis *ad utilitatem ficta et exornata* sunt: neque omnes historiae partes ita sunt comparatae, ut multa in iis salu-

briter moneri praecipique possint, quandoquidem multorum eventuum summa tantum ad nos pervenit; magna historiarum pars notitiis rerum, quae contigerunt, ieiunis per fastos et annales ad memoriam propagatis absolvitur; nec raro id quod fama acceptum aut ex litterarum naufragio servatum est, seu ad nudas temporum, locorum, hominumque notationes, seu ad subtiles litterarias et criticas quaestiones redit. Quae si quis dixerit sive a scriptore sive ab historiarum studioso esse relinquenda et seponenda, nolo repugnare; sed si tractare susceperis, eaque ad pragmaticam rationem ornare, mentiri te et falsa tradere vel invitum necesse est. Hoc illud est, quod toties peccari videas a scriptoribus recentioribus, partim bellulis illis, qui nullo iudicio adhibito omnia ornare allaborant, etsi ornatum vel maxime respicientia, partim acuminis et iudicii famam aucupantibus; itaque fit, ut, dum historias scribunt, fabulas Romanenses narrent, resque tradant, *quales forte evenire potuissent*, imprimis *si nostro seculo evenirent*, num vero ita [94] *evenierint*, uti affirmare nemo ausit, ita tutius negare possis. Diodorus igitur, quatenus in iis temporibus versatur, in quibus rerum gestarum plenior et instructor est narratio scriptorumque pragmaticorum copia, praeclare illo consilio, utilia tradendi, utitur: in aliis eum hoc consilio abreptum non minus a vero aberrasse videbimus quam eos, quos obiurgat, quod delectationem unice in scribendo propositam habuerint. Omnino quaestio de ratione historias scribendi inter eas est, in quibus suum quisque genium et sui animi impetum aut libidinem sequi mavult, quam subtile animi iudicium adhibere, quo rerum discrepans natura, generum diversitas, id quod cuique proprium est, quae cuiusque utilitas, discernatur et definiatur. Primaria res, quam in historiis requiro, non est ut intelligam, quid de rebus iudicandum sit, aut quid scriptor de aliqua re senserit ac iudicaverit, sed omnium *primum est, ut cognoscam qualis res fuerit*. Quod si res ita narratur, ut mihi ipsi de ea iudicium facere in proclivi sit, malo hoc, quam ut scriptor iudicium suum legenti obtrudat eoque ipso meum iudicium interdum forte regat, forte tamen in aliis inflectat et corrumpat. Qui itaque res gestas simpliciter quales evenierint accurate ac diserte enarrat, is scriptoris munere optime fungi putandus; praestabit sane haud dubie ceteris historiis narratio ea, cuius auctor res gestas eosque qui eas gessere, et loca ac tempora, penitus aliis novit, et iudicio perspicaci et incorrupto in iis notandis ac perscribendis utitur. Diversa ratio et secta est eorum, qui plures scriptores inter se comparando maius historiarum corpus conformant: aliud iudicii acumen, alia prudentia requiritur in his. Secernenda est ea laus scriptoris, quae ab eius oratione et arte proficiscitur; alia quae a philosophico acumine, aut a prudentia politica. Omnino eiusdem scriptoris et

operis partes sunt diversae: [95] philosophari et argutari licet tum, cum in praecipuo aliquo argumenti capite ac loco exstantiore in disputationes exspatiari licet, forte in iis operis partibus, in quibus de rerum summa, de populorum legibus et institutis et quae alia sunt, traditur.

Hoc igitur *primum* est, quod in Diodoro reprehendi iure posse arbitror, *quod optimo consilio* in scribenda historia, cum utilitatem ad vitam redundantem unice sectandam esse putaverit, *prave usus est*. *Alterum*, quod vitio dandum esse videri debet, est, *quod*, cum historiam suam per tot temporum decursum detextam ex variis auctoribus contexuerit, *nec tamen ille recensum aut conspectum auctorum, quos seu universe seu in singulis partibus sequutus sit, apposuit*: quod si factum esset, in multis de narratarum rerum fide, deque Diodori ipsius diligentia et acumine accuratius iudicium facere liceret; iucundum esset, comparatione cum eorum inter se, tum cum aliis scriptoribus facta, assequi et indagare multarum rerum et opinionum origines ac fontes, principia et causas, primosque auctores, falso traditorum ac figmentorum primordia et incrementa, eruere, et sic porro. In hoc tamen sunt, quae ad excusationem Diodori commemorari possunt. Omnino ea non Diodori sed totius vetustatis reprehensio est, quod in auctoritatibus, quas sequebantur, apponendis tam parci ac parum diligentes sunt scriptores: nec nisi studii historici et critici diplomaticique expositione meliore intellectum est, nullam narrationem probari posse, nisi de eius veritate constet, eam autem non ex eius, qui ab aliis narrata reponat, sed ex primi auctoris fide et gravitate esse diiudicandam: itaque in iis omnibus, de quibus aliunde non constat, auctoritatem authenticam ne quis apponere refugiat, prima scriptoris lex esto. Interea Diodorus in [96] nonnullis operis partibus auctores, quos ante oculos habuit, adscripsit; complurium haud dubie nomina in libris deperditis adscripta fuere; uti vel ex fragmentis intelligere licet (v. c. lib. VI. n. 1.) in ceteris sagacitati nostrae relictum est, ut investigemus et indagemus quos maxime ille scriptores in opere suo catholicae historiae condendo sequutus sit, saltem, quo ingenio, qua lege, qua fide illi res narratas perscripserint.

Habuit autem Diodorus primo magnum numerum scriptorum, qui et ipsi historias catholicas condere velle videri volebant; eos itaque legisse eum et exscripsisse quidni credamus? plerosque ait ipse „unius tantum urbis aut gentis bella integra recitare, paucos a praeis temporibus exorsos res pluribus gentibus communes ad suam usque aetatem litteris mandasse: eorum tamen alios tempora singulis sua non adiunxisse, alios res barbarorum transilisse; porro alios praeas fabulas propter tractationis difficultatem respicisse, alios mortis interventu operam non absolvisse; omnino

neminem eorum, qui haec aggressi sint, infra Macedonum tempora historiam deduxisse.“ Hi enim, inquit, „ad Philippi, illi ad Alexandri res gestas, isti ad successores aut posteros deductam historiae telam abruperunt, res autem ab iis temporibus gestas, et numero et magnitudine haud inferiores, nemo scriptiois unius ambitu complexus est, sed sunt eae per plura volumina, cum summa temporum, rerum et scriptorum diversitate dispersae, adeoque cognitu difficillimae.“ (lib. I, 3.) Quid igitur noster? *singulorum tractationibus ad examen revocatis historiam contexere decrevit, quae lectoribus et plurimum conduceret, et molestiae exhiberet minimum.*

[97] Quod si Diodorus non tam generatim hos auctores memorasset; etsi hoc modestia adductus videtur fecisse, ne alios reprehendere in operis sui principio videri posset; sed potius singulos nominasset: rem utique nobis fecisset gratissimam. Nunc coniectando quantum assequi licet, adscribam eorum nomina, quos omnino in historia scribenda sequutus esse videtur: quos in singulis partibus auctores habuerit, cum ad eas perventum erit, annotabo.

In geographia quidem Asiae et Europae *Agatharchidem Cnidium* et *Artemidorum* ipse aliquoties laudat, in temporum notatione *Apollodorum* Atheniensem (I, 5.), graves utique et intelligentes auctores. Ex iis, qui antiquissimas res perscripsere, *Cadmus*, *Hecataeum*, *Hellanicum* et id genus alios *priscos* scriptores ipse nominatim memorat (de Nilo, I, 37.). *Hellanicum* in antiquissimis rebus Graeciae adhibuerat, ut in Munychiae origine, verbis eius appositis (Fr. lib. VI, n. 7.); nec tamen in eo ac similibus praecipuam aliquam operae partem posuisse videtur; si recte iudico, non ipsos fontes ille adiit, sed exscripsit potius eos, qui ex istis historias suas composuerant, inprimis *Anaximenum Lampsacenum*, quem ipse narrat (XV, 89.) a deorum ortu et humani generis primordiis exorsum ad Epaminondae mortem et pugnam ad Mantineam historiam deduxisse; tum *Dionysium Milesium*, quem in nonnullis diserte profitetur auctorem, ut de Amazonibus (III, 52.) et de Baccho (65.) Sed de his infra accuratius erit tradendum. *Herodotum* aliquoties laudat nomine; eum curiose multa rescivisse, sed repugnantes sententias de Nilo esse amplexum censet (I, 37, 38.) *Ephorum* habuit auctorem in temporibus post Heraclidarum descensum in Peloponnesum, a quo ille historiae initium fecerat; in aliis *Callisthenem* et [98] *Theopompum*, qui veteres mythos omiserant (IV. pr.) *Evemerum* libro sexto exscripserat (v. Fragm. p. 633.). Sed eundem est ad singula; quod nisi fecerimus, nihil satis recte tradi posse video.

Cum res a summa origine repetere vellet Diodorus, in fronte libri mythos persequi instituit. Nihil in hoc quod recte repre-

hendas. Perperam enim multi, si fabulas audiunt, intelligunt esse commentitias et fictas. Immo vero mythen seu fabulae antiquissimam rerum memoriam constituunt, sermone antiquorum hominum, et carminum suavitate redditam; cumque ii mythen non unius generis et naturae sint: eos quidem, qui ultimam generis originem adumbrabant, recte ab historicis, ubi de originibus populorum agendum esset, repeti, tanquam narrationes a maioribus acceptas, nemo neget; at sunt alia quae reprehendi forte possint: primum quod ea, quae de unius populi origine narrata acceperant, uti de primis Graeciae incunabulis a vita silvestri ac ferina repetendis, ad communem generis humani originem referre solebant; tum quod eos quoque mythen, qui ab antiquorum hominum opinionibus de rerum origine sermone prisco et carmine expositis profecti erant, historiis suis praefigebant; quo factum est, ut historici, qui populorum origines ultimas repetere vellent, fabulas omnis generis in fronte historiarum apponerent, inque his eas, quae antiquissimorum hominum physiologiam et historiam naturalem continerent; quemadmodum nostri viri docti historiam catholicam exposituri ab rerum primordiis, interdum quoque a philosophorum opinionibus super mundi origine, initium institutionis facere solent¹. Recepit itaque et has fabulas Diodorus in historiarum corpus, in eo [99] saltem laudandus, quod non magnam scriptionis partem in iis consumsit. Nam admodum breviter (I, 6. 7. 8.) ea, quae a physiologis tradita essent, repetit; tum viri prudentis iudicium et in hoc se prodit, quod fabulis cosmogonicis placita philosophorum Graecorum substituit. Anaxagorea enim ea esse, quae commemoravit; etsi auctore non apposito, facile assequi licet; quamvis recte mireris, mentis divinae rerum formas fingentis mentionem eum facere nullam. Nec vero ex ipso Anaxagora haec repetita esse suspicor, sed ex aliquo scriptore, qui iam ante Diodorum haec eadem in historiarum ordinem redegerat.

Tres libros historiis barbarorum populorum se destinare iam ab initio professus Diodorus nescio an *Ephorum* in hoc auctorem habuerit; eum saltem barbaras gentes Graecis antiquiores existimasse et narrat et improbat; se de iis narrata praemittere; ut deinceps Graecorum historias persequentem nihil ad aliena avocet (c. 9.).

---

¹ Cf. Not. in Apollodor. P. III. inde a pr.

---

[100] S E C T I O I.

AD LIB. I.

A E G Y P T I A C A C O M P L E X U M.

Interponitur iudicium de omni historia Aegyptiaca, eius fontibus et causis et de modo ac ratione eam interpretandi.

Inde de *Aegyptiis* primo omnium loco agere instituit: de quibus plerumque ita statui video, ut eodem modo, quo Herodotus, credatur Diodorus a sacerdotibus et interpretibus Aegyptiis accepta in suas historias retulisse; qua quidem re nihil magis perturbavit sanum de rebus Aegyptiacis iudicium, nisi forte altera illa opinio, qua modo omnes veteris Aegypti historias, quarum penes ipsos Aegyptios esse potuit memoria, ab his duobus auctoribus ex asse repraesentatas esse autumarunt, modo duos hos solos rerum Aegyptiarum et unicos, quos Graecae litterae habuere, fuisse fontes. Hinc manarunt iudicia illa partim vana partim falsa modo ad deprimendam et elevandam Aegyptiorum famam, modo ad extollenda immodicis laudibus populi ingenia et litteras. Ante omnia enim teneri debebantur haec: primum, eorum, quae de Aegyptiis olim historiarum fide tradita erant, partem nos habere exiguam; nullum ex eo tempore, quo Aegyptii suis legibus, religionibus institutisque utebantur, auctorem ac librum; omnia accepta esse fama seriore, et eorum, qui antiqua mirarentur et cupide amplificarent, iudicio inflexa; iudicium tamen de multis fieri posse sanius et rectius ex [101] reliquiis antiquitatis Aegyptiacae cum historiis comparatis. Ante Herodotum adierat Aegyptum *Hecataeus* Milesius, ipso Herodoto teste, (II, 143.) dubitarique vix potest, quin is in suis historiis (forte in περιηγήσει *Aolus*) de Aegypto egerit. Porro *Hippus Rheginus*, qui Darii et Xerxis tempore vixit, praeter res Siculas ediderat Chronica, origines (*κτίων*) Italiae, Argolicae; eundem quoque *Aegyptiaca* attigisse, ex eo colligo, quod de Aegyptiorum antiquitate summa, et de natura Nili ad fecunditatem egregie comparata, tradiderat, quodque Aegyptios dixerat fuisse primos, *qui temperaturam aeris perspexissent* 1: quod quale

1 Schol. Apollon. IV, 262. in praeclaro Scholio: Ἰππὺς δὲ τοὺς Αἰγυπτίους ἀρχαιοτάτους γεγονέναι λέγει· καὶ πρῶτους στοχάσασθαι τῆς τοῦ ἀέρος κρῆσιως· καὶ γονιμώτατον εἶναι τὸ τοῦ Νείλου ὕδωρ.

fuerit, ex ipso Diodoro nos assequi posse puto, (I, 10.) tradidisse eum inter primos, Aegyptum ob benignam coeli temperiem omnium optime terrarum ad generandas res fuisse idoneam, iure itaque animantium origines ad eam referri¹.

Inter eos qui post Herodotum vixere, invenio *Philistum* Syracusanum, nobilissimum scriptorem, qui primus ex artis praeceptis historiam condidisse fertur, Dionysiorum aetate; scripserat is praeter res Siculas Aegyptiaca XII libris, etiam librum de Syria et Libya: quae absque notitiis in Suida servatis prorsus ignoraremus; secundum hunc, *Theopompum*, qui in Hellenicis seu in Philippicis historiarum Aegyptiarum memoracionem fecerat; nam in libro tertio de Sesostride egerat²; eundem de Nilo disputantem laudat Diodorus [102] (I, 37.) item (eod. l. et 39.) *Ephorum*, quos tamen locorum ignoracione ait peccasse; hunc quidem libro XI historiarum in hanc narracionem incidisse, colligo e Theone Sophista³. Nilum quoque memoraverant et fabulosa de eo tradiderant *Hellanicus*, *Cadmus*, *Hecataeus* (ibid.); ut taceam *physicos*, *Anaxagoram*, *Democritum*, *Aristonem*, alios, qui de caussis incrementorum Nili varia erant hariolati. (v. Schol. Apollon. IV, 279.) *Dicaearchus de institutis Graeciae* (ἐν τῷ περὶ τῆς Ἑλλάδος βίου) etiam de Sesostride egerat, temporibus quoque diligenter adscriptis (ibid. ad v. 272. 276.) In primis vero qui *periplos* scripserant, de Aegypto plura accuratius investigasse videri debent; in his *Eudocus Cnidius*, Platoni aetate suppar, γῆς περιόδου ediderat, in qua de Aegypto narratum fuisse e Plutarcho discas (To. II. p. 353. et 359. c.) *Agatharchides* autem Caidius geographicum opus περὶ Ἀολῆς καὶ Ἐθρώπης condiderat, e quo veriolem de Nili incrementorum caussis opinionem recitat Diodorus (I, 41.) eundem cum *Artemidoro*, Geographiae auctore, veriora tradidisse de Aegypto et Aethiopia, cum alii voluptatis caussa sua finxissent, testatur Diodorus (III, II.) Alios in Indice Stephani Byz. eruere in promptu est.

Successere tempora, quibus victa ab Alexandro Aegyptus mox in Ptolemaeorum potestatem cessit. Fuit in his primo loco *Hecataeus Abderita*, Ptolemaei Lagi comes, qui praeter alia, uti de Iudaeis, etiam *Aegyptiacas historias* reliquerat. Meminit eius Diodorus ipse partim in iis, quae de Nilo disputantur (I, 37.) par-

1 Diod. I, 10. φασὶ τοῖνυν Αἰγύπτιοι, κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς τῶν ὄλων γένεσιν, πρῶτους ἀνθρώπους γενέσθαι κατὰ τὴν Αἰγύπτιον, διὰ τὴν εὐκρασίαν τῆς γῆρας καὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ Νείλου. τοῦτον γὰρ πολυγονοὺν ὄντα καὶ τὰς τροφὰς αὐτοφυεῖς παρεχόμενον ὀρέδως ἐκτρέφειν τὰ ζωογονηθέντα etc.

2 Schol. Apollon. IV, 272.

3 progymnasm. c. 2. p. 16.

tim eò loco, (I, 46 extr.) quo sepulera regum Thebanorum memorasse ait e Graecis multos, qui Ptolemaei Lagi aetate Thebas profecti historias [103] Aegyptiacas condiderunt; in quibus, inquit, Hecataeus est. Sub Philadelpho *Manetho* floruit, de quo quidem, quae tu senseris, Collega coniunctissime, *Meiners*, nec ignoro, nec reprehendo; nolim tamen ex spuria praefatione et ex locis truncatis et interpolatis ab iis, qui causae consilio suo inservientia inde eruere volebant, necdum ad saniolem criticam exactis, apud Syncellum, eum nimis cupide damnare, et mendacis scriptoris ei notam inurere. *Lynceum Samium*, Duridis historici, qui Philadelpho tempore vixit, fratrem, ἐν Αἰγυπτιακοῖς laudatum videas, apud Athenaeum (IV, 13. p. 150. B.) Fuere praeterea Αἰγυπτιακὰ *Alexandri Polyhistoris*, qui Sullae aetate vixit, aliquoties Stephano Byz. laudata. Hi scriptores omnes anteverterunt Diodorum aetate; nam nolo commemorare eos, qui aequales fere eius fuere, *Chaeremonem*, vanum hominem, qui Aelium Gallum in Aegyptum sequutus erat, cuius historia Aegyptiaca extabat, nec *Ptolemaeum Mendesium*, qui regum Aegypti historias tribus libris complexus erat; cui successit *Apio Grammaticus*, ex Iosepho notus, qui Aegyptiaca quinque libris exposuerat 1.

---

1 Multo minus in hunc censum vocabo scriptores incertae aetatis: Asclepiadem, cuius Aegyptiacorum librum LX., numero parum probabili, in Athenaeo laudatum videas lib. III. p. 83. C. de aureis malis; nescio an eundem cum Asclepiade Mendesio, cuius *Θεολογούμενα* Sueton. Aug. 94 excitat. Alter Asclepiades ex Procli schola prodierat superstitionibus Aegyptiacis, quales illa aetate erant, imbutus, et Αἰγυπτίων Ὠγυγίων scriptor, quem cum Heraisco comparatum videas e Damascio ap. Phot. et Suid. in Ἡράκλειος. *Cosmen*, ap. Schol. Apollon. IV, 262. memoratum super antiquitate gentis Aegyptiacae: *Κόσμησ ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν*. *Leo* quoque Aegyptiacas res perscripserat, sec. Hygin. Astron. II, 20. Tertull. de Cor. Mil. 7. et alios: v. Worth. ad Tatian. adv. Gr. c. 44. p. 96. qui etiam ex Arnobio conficit, Leonem Pellaeum fuisse. Videtur esse idem quem Schol. Apollon. IV, 262. laudat ἐν πρώτῳ τῶν πρὸς τὴν μητέρα. Ex eodem Hygino intelligitur, eum fabulas ad historicam veritatem redigere voluisse, verborum tamen rerumque lusu adhibito, adeoque a Tatiano, Arnobio, Tertulliano inter eos refertur, qui Gentilium fabulas de diis ipsi exploserint. Leonem Byzant. qui Philippi aetate vixit, vix pro [104] eodem habeo cum Voss. de H. Gr. *Aristagorae Αἰγυπτιακὰ* meminuit Stephanus Byz. *Euagoras* Lindius condidit historiam regna Aegyptiorum complexam, teste Suida, et *Lyceas* Naucratica Αἰγυπτιακὰ, ut cognoscimus ex Athen. XIV, 1. p. 616 D. Alios scriptores, qui Aegypti et Aegyptiorum memoriam fecerant, v. in Schol. Apollon. IV, 259. add. scriptt. de Nilo v. 269. cum *Castore*, qui de eodem egerat, et de Pyramidibus apud Plin. Ind. lib. XXXVI. de quibus egi in *Antiquar. Abhandl.* V. II. p. 112. sq. De Babyloniorum in Aegypto sedibus nonnulla *Ctesias* tradiderat (Diod. I, 56.) Commemoro haec maxime eo consilio, ut, si fieri possit, animis infigam penitus illud: pauca esse ex antiquitate, de quibus asseverate ac fidenter satis pronuntiare liceat; deficere nos in plerisque testium et tabularum auctoritatem idoneam; pauca esse

[104] Aegre utique ferendum est, Diodorum non monuisse, quem potissimum auctorem in Aegyptiacis sequutus sit, ne illud quidem, unumne an plures. Nam ut ipsum a sacerdotibus, quibuscum congressus sit, ea accepisse, quae narravit, statuamus, vetant plura; primo quidem, quod ipse scriptor, quantum invenire potui, nusquam hoc profitetur; contra vero se ab Aegyptiis narrata repetere, sexcenties monet; repetit autem sic ut satis appareat, eum ex maiore rerum copia utiliora delibasse (c. 69. extr.) Ex ipsis libris sacris repetere sua non potuit, quos nec legere nec interpretari potuisset, quosque tum superstites non fuisse vel ex hoc colligas, quod tanquam de re praeteriti temporis loquitur, ubi de iis agit (εἴχον. v. c. cap. 44.) Est etiam in toto libro perpetuus respectus philosophiae et mythologiae Graecae, maiorque eius scientia quam superstitionis Aegyptiacae. Fit quoque parum probabile, illa aetate, qua Aegyptum adiit, ullum superfuisse sacerdotem Aegyptium satis doctum et patriae et Graecae religionis. Etsi nolim negare, mansisse etiam in mediocri illa sacrorum Aegyptiorum [105] conditione sacerdotum collegia et in iis nonnullos, qui de religionibus et historiis commentarentur. Ita, nisi Tacitus hoc ad priscum narrandi morem deflexisse videri debet, (Ann. II, 60.) Germanico Aegyptum peragranti *iussus e senioribus sacerdotum patrium sermonem interpretari, referebat* etc. Poterant vero etiam scriptores ex libris sacris repetita dicere ea, quae ex scriptoribus hauserant, qui sacros libros sequi se dixerant. Neque in his mentiendi libidinem statuere necesse est. Hecataeum Abderitam Diodoro esse inspectum, supra docui; potuit eum in religionibus quoque sequi, quas ille ex sacerdotum fide exposuerat (cf. Plutarch. T. II. p. 354. C. D. super Amun) Ad antiquiores scriptores aliquo loco provocat (c. 66.) et alio loco *se Herodotum et nonnullos scriptores* narrationum portenta tradentes deserere velle ait (c. 69 f.). Quicquid est, eum scriptores Graecos sequutum esse, qui ad Graecas religiones Aegyptiaca deflexerant, manifestum sit. Quod antequam disertius exponam, pauca omnino *de fabularum Aegyptiarum origine et causis, et de earum interpretatione* praemitam; quibus de rebus etsi a multis viris doctis, etiam a Collega nostro *Meiners* erudite actum est, litterarum tamen humanitas, quam profiteamur, animorumque benevolentia, intercedere non potest, quo minus in argumento, in quo ultra probabilitatem procedi nequit, sui quisque animi iudicium exponat; ad ipsam autem litterarum utilitatem, quam unice propositam habere videri volu-

---

ex omni memoria, quae in historias relata fuere; multo pauciora ex iis, quae olim tradita fuere, ad nos pervenisse; disceptanda esse pleraque opinione et coniectura, quae supra probabilitatem assurgere nequit. Ipse itaque, dum haec scripsi, non nisi, quae mihi probabilia viderentur, afferre bene memineram.

mus, nihil potest esse gravius, nihil salubrius; quam ut ii, qui a diversis principiis profecti in diversas sententias discesserint, de eadem re disputata in medium proferant. Ad obtrectationem autem et invidentiam nec ipse referre hoc soleo, si quis diversa ab iis, quae ipse statuo, attulerit, et meo iure postulare videor, ut et mihi, quae sentio, in medium proponere liceat. Ita tandem licebit aliis, forte et mihi [106] ipsi, exactiore iudicii trutina pensitatis rebus, iudicium facere subtilius.

In promptu quidem est, Aegyptios dicere de sacris, religionibus ac litteris suis, absurda et ridicula tradidisse; accusare seu scriptorum seu sacerdotum fraudes et mendacia. Neque is ego sum, qui causam eorum agendam suscipiam. Licet tamen forte agere cum iis clementius ac liberalius, si sequentia recte a me ponuntur: Primo sapientia Aegyptiorum antiquorum esse potuit alia nulla, quam infantiae generis humani; opiniones adeo et placita illa complecti debuit ad nostros sensus vulgaria et vel pueris obvia, physicas autem rationes, ut rudium hominum, vanas plerasque et superstitiosas. Sermone porro usi sunt in infantia generis humani nato, et scriptura hieroglyphica, quae non minus incunabula illa arguit, et vel sagacissimorum hominum acumen obtundit. Hoc sermone, his hieroglyphis animi iudicia in multis deflecti, et omnis cogitandi, commentandi et eloquendi, ratio proprio aliquo ac diverso a nostris sensibus modo constitui debuit.

Iam ab initio itaque facile intelligi potest, (I) Aegyptios nobis in multis nugari videri debere, partim suarum opinionum vanitate, partim nostra ignorance eorum, quae signis notionibusque a nostro more alienis tradiderant. Si tamen vera et aequa de iis iudicare volumus, primo loco, quid ipsi senserint, quidve eorum animis in quaque re obiectum aut fuerit aut esse potuerit, ut assequamur, elaborandum erit; sin assequi non licuerit, saltem nostrum iudicium erit inhibendum. Quae Aegyptii tanquam antiquitus tradita acceperant, monumentis antiquis erant consignata, hieroglyphicis quidem characteribus, in quibus interpretandis consumi [107] sacerdotum doctioris aevi operam necesse fuit. Exarati de his libri sacri seu commentarii sacerdotum litteris Aegyptiacis, in quibus accessere mox alia senioris aevi. (II) Omnis porro religio Aegyptiorum a sacris ritibusque singulis, ut ipsa rerum natura fert, processit; a singulis familiis ac stirpibus ad urbes et nomos singulos sacra transiere: in his praecipuarum nonnullarum urbium sacra et numina, eaque adeo patria a maioribus accepta, principatum obtinere; de quibus supererat forte fama aliqua et narratio cum iisdem a patribus accepta; similiter etiam singularum urbium ac regnorum per Aegyptum memoriae habebantur. (III) Omnia igitur haec, ut in aliis praeiis populis, sigillatim sparsa et de rebus singulis; nusquam corpus aliquod ac systema seu reli-

giosae doctrinae seu historiae seu philosophiae; nam et hoc docet omnium populorum historia, a singulis philosophematibus omnem sapientiam procedere, et senioris aevi rem esse, plura corpore ac systemate complecti; nec nisi per Graecorum studia notitiae hae per Aegyptum sparsae colligi coepisse videntur. Secundum haec quis non intelligat, Aegyptiorum non minus quam Graecorum aliorumque populorum historiam et philosophiam, adeoque religiosam opinionem, progressam esse a *mythis*, conceptis antiquo sermone et caractere hieroglyphico. (IV) Successu temporum collegia Sacerdotum in templis nonnullis potioribus coaluere numero et doctrina insigniora: inque his primo loco Thebis. Omnino facti incolendi initio ab Aegypto superiore, maturiora quoque ut opum et potentiae, ita etiam litterarum incrementa fuere in Thebaide; in qua monumenta quoque maiorem antiquitatem spirant. Quid? quod antiquiora quaeque de Aegypto narrata ad agrum Thebanum fere referenda sunt (cf. Herod. II, 15) Memphis, quippe serius exstructa, omnia habuit seniora, pyramides quoque. In his, [108] quae dixi, Sacerdotum collegiis multa super historiarum ex antiquis monumentis et hieroglyphis, tum super sacerorum et rituum origine, disputata esse probabile fit, et quidem diversis opinionum diverticulis. Ea igitur quae ad nos pervenere de antiqua Aegypto tradita, pauca ex antiquis monumentis, pleraque ex sacerdotum disputationibus et interpretationibus monumentorum, diversorum quidem temporum, et collegiorum, profecta esse manifestum fit; quae ut in corpus redigerentur, non nisi a Graecis interpretibus periclitatio facta esse videtur.

Non male nobiscum actum dicerem, si modo disputationes illas sacerdotum antiquiorum haberemus. At horum omnium nihil sincerum et incorruptum ad posteritatem pervenit, sed omnia atque per Graecam interpretationem corrupta, modo a Graecis interpretibus, modo ab Aegyptiis graece doctis¹. Quo quidem alveo ad nos derivata tantum non omnia plurimam labem traxisse necesse est; (graecissant enim omnes qui de Aegyptiis tradiderunt, ut nec tamen mendacii et fraudis nota iis inurenda, sed ex saeculi genio venia danda sit) eaque perscripta eo tempore, quo Aegyptii suis legibus et institutis uti desierant. Iam primum ipso temporum successu, regum imperiis saepe mutatis, et tandem in dominatum superbissimum versis, ipsa sacra, litteras, religiones, quas vicissitudines expertas esse putabimus! de quibus omnibus

---

¹ Inoleverat Aegyptiis adeo illa interpretatio antiquitatis suae ex Graecis litteris, ut sub Ptolemaeis et Romanis vix aliam ullam nosset. Ita Germanico Aegyptum invisenti eandem expositionem factam videas ap. Tacit. Ann. II, 60. Accessere mox innumera et incredibilia philosophorum somnia, ad quae tamen praeas Aegyptias religiones nemo puto exigit; et egit de his docte Collega amantissimus *Meiners*

nihil scitur. [109] Tandem ad ultimam servitutem depressos cum servitute bonarum rerum ignorationem et foedam superstitionem Aegyptios induisse mirabimur? Ex hac tamen ultima aetate populum per XX fere saecula opibus florentem aestimare et metiri velle aequumne est? Ex ultimis tamen his saeculis fluxere ea, quae de Aegypto narrata accepimus, etiam ea, quae ex antiquioribus monumentis petita feruntur. Saeviente in Aegyptios Cambyse vetera monumenta magnam partem erant igni ferroque eversa, vastata aut mutilata, Sacerdotum collegia magnam partem sublata cum ipsis sacris, religionibus et templis, in clarioribus utique urbibus, ut Heliopoli (v. c. Strab. XVII. p. 1158 C. qui ibidem narrat nullos tum sacerdotes, nulla philosophiae et religionum superesse studia). Memphi regia aedificia Strabo visebat diruta et deserta (p. 1161. B.) Thebae autem primo a Cambyse direptae et eversae, mox ex seditione solo aequatae fuerant a Ptolemaeo Lathuro (Strabo p. 1170. C. Pausan. I, 9.). Inter haec annon prisca instituta, litteras, divina humanaque interiisse et ex hominum memoriis abolita fuisse credibile fit? quae autem in egena plebecula manserant, ad miseras pleraque superstitiones abiisse? Gratia tamen vel sic magna habenda est scriptoribus, qui nobis aliquam saltem gentis huius ad omne aevum memorabilis memoriam servarunt.

Fontes eorum, quae de antiquitate Aegyptiaca traduntur, valde diversos esse, adeoque etiam rerum narratarum auctoritates, nunc declarabo curatius. Ea quidem quae ab eo inde tempore, quo Graeci Aegyptum adiere, gesta sunt, ad vulgarem historiaram Graecarum ordinem redeunt. Antiquiora dixi partim ex antiquissimis monumentis hieroglyphis insignitis, partim ex sacerdotum [110] interpretatione esse petita. Quae si sedulo distinxeris, de multis iam iudicium ferri poterit et aequius et verius. Antiquissima igitur manifestum fit priscis monumentis fuisse memoriae hominum tradita; de quo nemo ambiget. Monumenta et extitisse olim et extare adhuc hieroglyphis insignita satis puto constat¹. Iam hieroglyphi nemo interpretari potest nisi is qui

---

¹ Non prorsus improbabile esse arbitror, si hieroglyphorum, quae adhuc cum in obeliscis tum in aliis monumentis, multo magis quae in hypogaeis atque in ruinis imprimis Thebaidis supersunt, corpus aliquod recte dispositum habereimus, ipsa eorum comparatione multa erui et mutua forte luce collustrari posse. Uti nunc quidem Aegyptia antiquitas se habet, nihil satis diligenter curatum est. Ingens reliquiarum per Thebaidem neglectus iacet cumulus; in agro Memphitico quam multa lateant abdita, docuere recentissimis temporibus Dux de *Chaulnes* et *Montagu*; haud contemnendum antiquitatis Aegyptiacae apparatus per Musea et per libros ita sparsum videas, ut difficile sit iustam comparationem facere aut in diversissima temporum intervalla, ad quae referenda sunt, ea referre. Uno verbo: ipsis fundamentis et

cum signis signorum vim et mentem acceperit: quod nisi factum fuerit, ad coniecturam redeunt omnia eamque incertam et lubricam. Quo tempore inter sacerdotes Aegyptios hieroglyphorum notitia exoleverit, equidem non dicam; satis tamen intelligitur, litterarum ductibus admodum antiquo aevo repertis, mature eam interiisse. Consignata inde fuere litteris nonnulla ex hieroglyphica antiquitate iam ab initio; alia coniectando et divinando assequi voluit serior aetas: omnia haec *libris sacris* perscripta esse verisimile sit; de quibus quidnam mihi ex rerum ipsa ratione statuendum esse videatur, nunc paucis aperiam.

[111] Igitur non mera mentiendi libidine sacerdotes libros sacros fraudibus et mendaciis consarcinasse statuo: sed a quo inde tempore litterae erant inventae, necesse fuit ea, quae extabant veteris aevi monumenta, hieroglyphis insculpta, transcribere; quae ipsa res interpretandi studium afferre debuit; rationes itaque antiqua tradendi subnasci debuerunt variae ac diversae, per diversi aevi tempora, et pro diversorum ingeniorum, diversorumque collegiorum sacerdotalium consilio et opinione. Hinc tanta varietas in annis, quos adscripserant sacerdotes nominibus regum ex monumentis descriptis, pro diversis diversorum computis. Quod autem intra sacerdotum claustra se continuerunt omnia, quae ad doctam antiquitatem spectabant, hoc non ad calumniandam aut elevandam horum hominum fidem trahendum esse censeo. Magno humanitatis beneficio id factum, quod in nonnullis populis ordo aliquis sacerdotum modo, modo magorum, modo Brachmanum extitit, qui litteris ac disciplinis vacarent; ita saltem earum elementa reperta et aliis tradita fuere; cum contra in iis populis, qui hoc hominum ordine carerent, barbaries et litterarum ignorantia pertinaciter mentibus insederit. Porro supererant, quantum intelligo, narrationes antiquae, quae ad quemnam ex priscis regibus referendae essent, ambigebatur. Hinc una eademque narratio interdum ad diversa regum nomina adscribi passim coepit. Occurrebant autem in monumentis alia ad gentis antiquitatem, res gestas, fata et facta, alia ad religiones ritusque spectantia. Subnasci adeo opinionum dissidia coepere non modo super historiis, verum etiam super religionibus, earumque causis: quae tanto maiora esse debuerunt, quo maior erat per Aegyptum religionum diversitas. Quae si teneris, unde Graecis advenis tam

---

initis eorum, quibus historia Aegyptia superstrui possit, caremus, seu scripta seu artis opera ea esse malis. In caeteris habet plerumque res se hunc id modum: partim habemus textum, quem vulgo diceres, cuius interpretatio perit; partim commentarium, cuius textus nullus ad manum est; nam *ἱεροὶ λόγοι* hieroglyphorum, h. e. eorum quae hieroglyphis tradita erant, expositionem continebant. At hieroglyphica illa aut perire aut nondum in comparisonem venire.

varia ac discrepantia seu de historiis seu de religionibus ex libris [112] sacris recitata fuerint, facile licet assequi. Fundus aliquis debuit esse plerisque omnibus: antiqui alicuius monumenti auctoritas, sed obscura plerumque illa et incertae interpretationis; multo magis obscurata hominum, qui interpretari voluerunt, opinionibus; ita ut cum facto antiquo teneamus plerumque commenta seriorum hominum; adeoque antiquior historia Aegyptia comparari possit haecenus cum historia antiquiore Graecorum a mythis profecta; inest et huic aliquis fundus, aliqua ratio, sed plerumque tam obscurata, tam lubrica et incerta, ut de vero nihil pronuntiare liceat.

Nec tamen hoc unum librorum sacrorum argumentum fuisse apparet, ut antiqua traderent; perscribi mox coepere res proximae cuiusque aetatis, ita ut pro annalibus Aegyptiorum iidem libri sacri essent; hoc tamen non nisi serius factum esse, ipsa narrationum ratio et indoles docet. Quam diversae auctoritatis et fidei illos annales fuisse credere licet! e quibus tamen ne fragmenta quidem, sed tanquam ex paludosis rivulis derivatas lacunas habemus. Alii libri disputationes de rebus sacris complexi sunt, alii alia; sed de his disputare, nihil nunc attinet. Illud modo declarandum esse arbitror, librorum horum sacrorum auctoritatem esse debuisse admodum diversam; potuere enim alii habere maiorem antiquitatem¹, alii maiorem doctrinam, fidem, aliis.

Potuere quoque inter Sacerdotes haberi, quae fama vetere essent accepta (*alte Sagen*): quae eadem tamen libris sacris [113] consignata fuisse, probabile sit, saltem tum, cum Herodotus Aegyptum adiret, v. c. de Aegypto inferiore ab initio aquis submersa: (II, 4. et 10.) aut ubi scriptor praeclare ex testaceis in montibus et ex saxis pyramidum conchyliatis argumentatur c. 12. (sagacius, quam Strabo XVII, p. 1162. B.) et de soli alluvie c. 13. In iis igitur libris computi regum ex iis monumentis, antiquiores utique, confecti continebantur: unde praelectos eos transcripsit Herodotus (II, 100.) Ergo antiquiora redibant omnia ad monumenta eorumque interpretationem. Neque adeo aut mirandum, aut, nisi alia causa adfuerit, de fraude est cogitandum, si multa ex antiquis columnis ac cippis, (*στήλαις*) in quorum numero obelisci fuere, petita afferuntur; inscripta iis putabimus fuisse hieroglyphica, non interpretationes ipsas, quas forte libri sacri continebant. In nonnullis locis etiam nonnulla servare potuit hominum memoria, qua ii, qui arabilem Aegypti partem incolebant, adeoque, ut proba-

---

¹ Satis magnam auctoritatem habuisse libros nonnullos sacros probabile fit, in tam antiqua scribendi litteris origine et inventa materia domestica, papyro. Quid quod iam in antiquissimo monumento, Osymandyae sepulcro, volumina erant efficta, v. Diod. I, 49.

bile fit, vitae cultu et institutione alios anteibant, mirum in modum excelluisse narrantur ab Herodoto II, 77. Interea nec hoc a vero abhorret, existisse quoque lapides, in quos ea, quae ex antiquis hieroglyphis intelligi posse putabantur, litteris Aegyptiis erant transcripta. Ita apud Tacit. Ann. II, 60, Germanico invivente Aegyptum: *et manebant (Thebis) structis molibus litterae Aegyptiae priorem opulentiam complexae*: potuit tamen scriptor his ipsis nihil aliud quam hieroglypha, cuiusmodi v. c. in obeliscis sunt, intelligere. Unum adhuc subiungam, quod ad antiquiores historias spectat, in quibus saepe aegre ferre viros doctos video, quod ad simplicem regum enumerationem factorumque recensum eae redeunt. Atqui ipsa materia scribendique vetus ratio in saxis, hieroglyphorum quoque indoles, vix disertiores expositionem admittere potuit. Quaecumque ex priscis monumentis etiam a Mose descripta sunt, [114] breviter rerum tantum summas comprehendere quis miretur? Indiculos itaque regum Aegyptiorum, quos habemus, ex priscis monumentis descriptos esse negare nolim: sed annos additos ex sacerdotum interpretatione et computatione probabile fit. Omnino antiquissima quaeque brevissima esse autumandum est, et, si volumina audimus, singulis foliis nostris perscribi forte posse, quae olim in volumine habita essent, meminimus.

Non itaque falli me arbitror, si dixerò, partem aliquam historiarum fabulosarum ex monumentis male acceptis, aliam ex hieroglyphis, quorum vis et sensus ignorabatur, ductam esse. Ita, ut uno et altero exemplo utar, Phoenicis notio ex nulla alia re quam ex pictura hieroglyphica, qua adumbrabatur Cyclus magnus anni solaris et lunaris ad idem initium redeuntis, ducta est (Herod. II, 73.) ut dudum docuere viri docti. Quae de mortuorum iudicio narrantur, si quem fundum habent, ex priscis sculpturis ea petita esse suspicor; occurrunt adhuc vestigia in tenuissimis his reliquiis, quae supersunt, v. c. in sarcophagis (ap. Com. Caylus *Recueil To. V. pl. 8.*) Fabulas de Osiridis virilibus ab Iside consecratis ortas esse puto a phallo, symbolice in parietibus picto et in pompis deorum portato (Diod. II, 22. cf. Plutarch. T. II, p. 358 B.)

Verum ea, quae sentio, uno eoque palmario exemplo declarabo sculpturarum sepulcris Osymandyae (Diod. I, 48. 49.) Regi pugnanti ad latus erat leo (haud dubie ad fortitudinem pugnantis alludente; re tamen mox in rem gestam versa) ducti in triumpho captivi sine virilibus et sine manibus (en originem fabulae de Sesostridis statuis in terris victarum gentium positis: Diod. I, 55. et ipse Herod. [115] II, 102.) tum XXX. iudicum consessus in pariete exsculptus, cui ex adverso in media aede stabant multae statucae ex ligno factae, quae adumbrabant litigantium et de iure dis-

ceptantium turbam. Inter iudices unus erat praecipuo inter ceteros loco (Romanus Praetorem dixisset) appensam ex collo Veritatis seu Iustitiae icunculam habens clausis oculis insignem. (Symbolicum hoc fuisse quis neget? ab hoc tamen aut simili simulacro petita est haud dubie narratio de priscarum aetatum iudicibus hoc insigni instructis. cf. Plutarch. T. II. p. 358. B.) Circa illum magistratum voluminum multitudo dispersa iacebat. Ipse rex diis dona ferebat. His accedebat circulus aureus CCCLXV. cubitis divisus Solis cursum designans. Omnino Osymandyas in historias relatus esse videtur a senioribus, cum in monumentis Solis symbolum seu hieroglyphum ille fuisset. Idem in Sesostride factum suspicatus sum alio loco. Ornata haec forte sunt iis, quae in pluribus ac diversis monumentis passim occurrebant. Contra quae de imprecatione Menae, inventoris luxus, narrantur, (Diod. I, 45.) ex columna ducta sunt, cui imprecatio erat inscripta (cf. Plutarch. p. 354 A.)

In historiis porro illud tenendum, quod obvium est, et a multis observatum, veteres observationes astronomicas et physicas, per hieroglyphica et symbola traditas, praefixas esse historiis, eodem more, quo idem apud Graecos, Phoenices, et alios populos factum. Itaque nec in numeris annorum haerendum esse arbitrator; omnem enim in iis cum historiis comparandis operam lubricam esse necesse est; imprimis cum computi illi astronomici vix integri et incorrupti ad scriptores Graecos perlati fuerint; alii autem computandi modi fundo idoneo careant. Quod numerantur apud Herodotum II, 144. usque [116] ad Sethonem Vulcani sacerdotem, CCCXLI generationes a primo rege, qua tandem re nititur? quod is numerus colossorum ligneorum viscebatur in templo Iovis Thebani, iique sacerdotes summos referre dicebantur. At gratis sumebatur hoc, quod omnes perpetua progenie, filius quisque patri succedens, pragnati esse ferebantur.

Praeterea tamen, in historiis non secus, quam in sacrorum ritibus, de quibus mox dicam, fabulas, quibus plebecula delectari solet, comprehendere nemo neget, nonnullasque inventas, saltem ornatas ad salubre aliquod monitum seu ad religionem populo commendandam. Ita quae de Sesostridis filio excaecato et sanato prostat narratiuncula: Herodot. II, 111. Diod. I, 59. Excaecatus narratur, quod Nilum sagitta petierit; cui rei locum dare potuit, quod exstabat signum eo statu; (c. 59) potuit quoque uxoris castitas celebrata esse admixtis fabulis. Verbo, releganda talia sunt in suum ordinem et locum; non vero ex his iudicium de aliis prorsus disparibus faciendum.

Hactenus de historiis. Quae de religionibus et ritibus sacris narrata accepimus, alia ad ritus religiosos spectant, qui aut tum fuere, cum a scriptoribus traderentur, aut quos olim fuisse, ipsi

traditum acceperant; alia ad causas et origines, adeoque ad opiniones seu sacerdotum seu interpretum seu ipsorum scriptorum. Alienum a consilio esset, singulatim haec persequi: sed in iis ipsis, quae de religionibus memorantur, licet alia recentiora alia antiquiora internoscere. Nolim ad argutias delabi, sed tria saltem antiquarum religionum genera discernere mihi videor; quorum recentissimum est illud, quo ad Isidem et Osiridem referuntur omnia; praecesserat aliud, ut ita dicam, systema VIII, aliud XII deorum. (v. c. [117] Herod. II, 46. 145.) Subesse iis magnam notionum physicarum simplicitatem, obvia res est, nec dubitare licet a sensibus religiones quasque antiquas petitas fuisse. Multa ad ea, quae libris sacris perscripta erant, redire manifestum fit, alia ad *λόγους ἱερωῶς*, h. e. interpretationes sacerdotum, quas diversae aetatis, auctoritatis, fidei, esse debuisse in aprico est. Antiquissimas quasque Aegyptiorum religiones simplicissimas fuisse credere licet; etiam eas, quae symbolici quid haberent; easdem, diversarum urbium et locorum, fuisse origine diversas, supra innuere memini. Per tantum aetatum numerum etsi in populo antiquitatis tenacissimo fieri tamen non potuit, quin multa novarentur; quam multa per tot seculorum decursum ex memoria hominum exolescere debuere! substitutae sunt opiniones et coniecturae, variae et incertae et a diversis sacerdotum collegiis, in diversis Aegypti nomis, in tanta religionum et institutorum diversitate. Mox cum Graecorum forte exemplo super religionum originibus et causis disputare inciperent, in tam remota antiquitate ad opinionem pleraque abire necesse fuit, etiam ubi hieroglyphorum in monumentis fides esset advocanda. Ut uno et altero exemplo haec declarem: quae symbolice olim de Iside et Osiride narrata fuerant, ea, ac si vere gesta essent, acceperunt: ita etiam quae de Thot, inventorum symbolo, dicta erant. Memoratum est, morem fuisse antiquitus, ut imperium domesticum apud feminas esset (Diod. I, 27.) atqui is mos, si animum advertas, nullus alius fuit, quam aliorum barbarorum, ut omnis familiae et rei domesticae cura penes matremfamilias sit, marito interea in domo otiose desidente. Adeo Aegyptii seriores sua instituta antiqua ignorarunt ipsi. Eodem spectat quod Herodotus feminas in foro versari et mercaturae vacare, viros domi desiderare narrat (II, 35.)

[118] iam ut summatim apponam tanquam in tabula delineationem historiae Aegyptiorum, quam quidem utinam aliquis doctior me et otio abundantior perficiat, haec tanquam pro principio et fundo ponenda esse arbitror: Seiungendae sunt ab initio statim scriptorum interpretationes et opiniones; adeoque omnia ea, quae Graecas rationes redolent; et revocanda, quantum fieri licet, omnis narratio ad ipsa Aegyptiorum verba et sensus; tum et in his indagandum, e quo fonte unumquodque manaverit, utrum ex

vulgari fama, an ex sacerdotum narratione, et ex cuius collegii opinione; discernenda quoque tempora, nec antiquiora habenda eodem loco et ordine, quo recentiora; discrimen porro faciendum inter ea, quae uni et alteri Nomo et urbi in more habita aut narrata fuisse dicuntur, ab iis, quae toti Aegypto: inprimis omnino dirimenda ea, quae de Thebaïde et de inferiore Aegypto traduntur; restant ea, quae ex monumentis antiquis dicuntur esse petita, quae utique pleraque ad hieroglyphorum interpretationem redeunt, cuius auctoritas non ubique esse videtur satis gravis, inprimis cum plerumque ad systema religionum cuiusque collegii facta ea sit; qua quidem via ipsa mythorum doctrina adeo fuit perturbata, cum v. c. seriores ad Isidem et Osiridem omnia traherent. Sunt tamen ipsa monumenta, hoc est aedificiorum ruinae, signa, anaglypha, picturae, obelisci, pro argumento multarum rerum, quas narratas videmus; partim ea alia super ingenii institutis et religionibus Aegyptiorum suppeditant, pauca quidem satis explorata, ex quibus tamen iudicium facere licet, prorsus diversam per tot aetates fuisse populi ad omnem hominum memoriam memoratu digni fortunam, nec litteras easdem, nec religiones, nec instituta, nec eundem omnino humanitatis ingeniorumque cultum per omnia secula obtinuisse.

[119] Iam ut ad Diodorum redeam, quem historias Aegyptiorum ex Graecis fontibus hausisse dixi, cum in iis pleraque ad Graecas rationes essent inflexa, in eo tamen in diversa abirent scriptores, ut alii mythice, alii physice Aegyptiacas historias explicarent, alii politicas et pragmaticas narrationes instituerent; Diodorus ad singula fere genera narrationem de Aegyptiis accommodatam scriptis suis consignavit; inprimis vero ad ultimum genus, *pragmaticum* illud dicas, narrata refluxisse deprehenditur, idque pro operae suae consilio, cum ad utilitatem vitae omnem historiam referret. Ita factum est, ut Aegyptias historias ex suis, non ex Aegyptiorum notionibus digereret.

Primo quidem loco (I, 11. 12.) sententiam de primis, praeter Osiridem et Isidem, quinque Aegyptiorum diis proponit, quos sane physicum systema constituere manifestum fit. Modo illud Diodorus non ad fabulas Graecas revocare maluisset: nam cum Solem et Lunam in Osiride et Iside recte invenisset, aetherem in Iovem, ignem in Vulcanum; terram in Demeterem, τὸ ὕγρον in Oceanum, τὸ ξηρὸν in Athenen transformat; nec illud quidem monet, quibus nominibus ab Aegyptiis haec insignita fuerint. At in sequentibus seu Diodorus, seu is, quem sequutus est, auctor, alterum fabularum systema ab interpretatione profectum ingreditur, ut ad historicam rationem revocet ea, quae veteres erant philosophati per hieroglypha super rerum humanitatisque cultus origine. Itaque, cum Solis cursus per Osiridis profectionem per ter-

rarum orbem antiquitus fuisset declaratus, Osiridis et Isidis res gestae exponuntur, tanquam ex annalibus, contextae partim ex antiquis mythis, hieroglyphorum expositionibus, partim admixtis fabulis de Baccho e Graecia [120] translatis. (a c. 17 sq.) Quam multa physici argumenti in his latuerint, ex frequenti phallorum usu in vetere Aegypti religione inprimisque ex pudendis Osiridis reperiis ac diligenter servatis colligi potest; nam naturae virtutisque generatricis symbolum antiquitatis commune fuisse phallum, satis constat. Quae de Osiridis morte, corpore disiecto, et iterum reperto et similia narrantur, a symbolica expositione rerum nescio quarum profecta esse verisimile sit. Quam diversae habeantur numinum Aegypti interpretandorum rationes ipse Diodorus observat; (c. 25.) nec tamen ei in mentem venit, damnandum esse omnino totum hoc consilium interpretandi deos ac mythos Aegyptiorum per Graeca nomina et fabulas. Ceterum in toto hoc loco de diis (usque ad c. 29.) non tam Graeci scriptoris vestigia pressisse, quam potius Aegyptium aliquem scriptorem graecissantem, h. e. religiones Aegyptias ex Graecis illustrantem, expressisse videtur; nec satis scio an *Asclepiades* ille fuerit, cuius theologumena supra e Suetonio memoravi. Saltem ipse Diodorus caput illud ita absolvit: καὶ περὶ μὲν τῶν θεολογουμένων παρ' Αἰγυπτίους τοιαῦτ' εἰπεῖν ἔχομεν. Quod c. 27. se non ignorare monet, scriptores nonnullos de sepulcris Osiridis et Isidis ad Nysam Arabiae narrare, spectat forte ad *Euhemerum* et ad *Leonem Mendesium*. (v. not. p. 103.) si modo ille antiquior Diodoro fuit. Dum vero narrationes (c. 28.) de coloniis Aegyptiorum repudiat, pungit forte *Istrum* Callimachi discipulum, qui de Aegyptiorum coloniis scripserat, fabulas Graecas persequutus, ut ex vestigiis, quae supersunt, colligo. (cf. Voss. de H. Gr. IV, 12.)

Sequitur locus de situ *Aegypti et de Nilo* eiusque natura (c. 30—41.) in quo multa de suo tradere potuit; nam ipse Aegyptum [121] adierat sub Ptolemaeo neo Dionyso s. Aulete circa Olymp. CLXXX, 1, U. 694. qui tamen itineris terminus fuerit non aequae constat. Quo usque enim in Aegypti superiora penetraverit, nusquam declarat. At Herodotus usque ad Elephantinen loca oculis cognoverat (II, 29.). Sane quidem tanquam de rebus, quas ipse auditu, non visu acceperit, φασὶ, λέγουσιν, addit, ubi de Nili parte superiore et de Meroë agit. Etsi de Nili fontibus et incrementis, de quibus multi multa scripserant, ea apponit, quae post aliorum lectionem ipse diligentius exploraverat, *Agatharchidis Cnidii* sententiam, tanquam veriore amplexus, qui ab imbribus aestivis per Aethiopiam ingruere solitis inundationem petierat¹. In eos auctores,

¹ Pupugit me, quod Herodotus II, 19. 20. de Nili incrementorum caussa nihil ex Aegyptiis sacerdotibus comperire potuerat; at Diodorus (c. 37. p. 45. 39.) eos ex Oceano terram circumfluente causam repe-

quibus Strabo ad eandem fere fidem utitur, (XVII, p. 1139.) *Posidonium* et alios non incidit. Romanum ob felem necatam interfectum a turba ipse viderat (c. 83 f.) Memphi se suo adhuc tempore sacellum Isidis in templo (*τεμένει*) Vulcani (I, 22.) vidisse ait. De monumentis autem antiquis, quae in iis locis, quae adierat, non amplius supererant, addit plerumque *γασὶν*, ut de Osymandyae sepulcro; et de templis quatuor, quae Thebis olim fuisse narrantur¹; regum sepulera omnino olim XLVII fuisse, Ptolemaei quidem [122] Lagi tempore non superfuisse nisi XVII, fide scriptorum, qui tum adierant Thebas, narrat; suo autem tempore pleraque intercidisse et corruisse. Omnino quae de Thebis narrat c. 46 sq. pleraque non nisi ex scriptoribus aliis hausta esse potuere. Nam ruinas tum cernere erat, non urbem. Adeo Cambyses (tum Lathurus) igni ferroque saevierat. (c. 46.) Quo exemplo intelligi potest, quam exitiosum Aegypto Persarum imperium fuerit, siquidem per CXXXV annos, quibus Persae Aegyptum tenere, tot praeclara monumenta corruerant, non utique temporis vi, sed hominum barbarie, ut probabile fit. Inde a Ptolemaeo Lagi ad Diodorum anni fere CCLX effluxerant; facta erat monumentorum strages alia minor quidem, sed strages tamen. Quam nunc hominum, fortunarum, institutorum, religionum, mutationem per eadem tempora factam esse putabimus! et nos ex hominum, qui post haec tempora vixere, fide et auctoritate de veteri illa Aegypto statuere audebimus.

In ea parte, qua *regum historias* complexus est Diodorus (c. 43—68.) (sunt autem, Thebanis paucis praemissis, Memphitae tantum, non Thebani, nec aliter ap. Herodotum) auctorem utique diversum ab Herodoto sequutus est, eumque qui non vera et explorata nude tradere, sed historiam pragmaticam scribere voluit; quae ab antiquioribus narrata erant, ad philosophicas rationes exacta sunt, exque iis ipse *utilia tantum* et memoratu digna tradere velle profitetur. (c. 44. et de Amaside c. 69. *τὰ μάλιστα ὀφελῆσαι δυνάμενα*.) De Sesostride ipse ait (c. 93.) se eorum, quae non modo a Graecis scriptoribus, sed et a sacerdotibus Aegyptiis (nec tamen addit, suine an superiorum temporum) miro cum dissensu narrentur, dilectum facere velle eorum, quae et verisimilima sint, et cum monumentis, quae adhuc supersint, maxime consentanea. Atqui verisimilem rationem et probabilitatem ille

---

tiisse tradit: quod idem Herodotus inter hariolationes Graecorum sapientum refert c. 21. et sane Homerum iam ea opinione imbutum esse constat, cf. c. 23. Num post Herodotum inquirendis causis physicis diligentior operam dederant? an Graecam sapientiam ipsi Aegyptii adoptaverant? hoc alterum vereor ne verius sit.

¹ Pococke tamen huius sepulcri ruinas superesse narrat p. 106 sq. sed falli arbitror virum doctum, nec in aliis satis subtilem, qui etiam de hoc aedificio alia minus explore tradit.

[123] non nisi ex iudicio scriptoris pragmatici definiit; id quod ab antiquis historiis ac mythis alienum est, qui ad longe alios sensus ac notiones veterum actatum exigendi sunt. Itaque ille regem rerum gestarum et victoriarum fama celebrem, moxque victoriarum fructibus ad ornandos regni sui agros usum, exhibere studet; opera publica plura, quorum verus auctor ignorabatur, ei tribuuntur (c. 56, 7, 8.) Omnino in *Sesostride* haec duo mihi liquere videntur: primo quae de Osiride iam supra diximus a nonnullis in historiarum modum fuisse interpretata, ea ab aliis translata esse in Sesostridem, (apud Tacitum Ann. II, 60. Rhamses nominatur) eique adeo expeditionem assignatam in terras longinquas: cum proprie haec de Solis cursu olim narrata fuissent; alterum est, ut Semiramidem et Belum in Oriente, Solomionem in Palaestina, in aliis terris alia nomina, ita Sesostrin pro auctore veterum operum, quorum verus auctor ignorabatur, ut aggerum, fossarum, magnae molis aedificiorum, esse venditatum.

In *moribus et institutis Aegyptiorum* exponendis inde a c. 69 sq. ipse profitetur, se, *narrationum portentis, quae Herodotus et alii nonnulli rerum Aegyptiacarum scriptores delectandi causa amplexi sint, missis factis, ea esse expositurum, quae a sacerdotibus Aegypti in commentarios relata accurate examinaverit.* Primo libros sacerdotum sacros ipse utique non inspexit, quomodo enim Graecus homo illos legere potuisset? etsi nec illo tempore extitisse eos credere licet; sed secutus est Diodorus scriptorem, gente Aegyptium, qui idem hoc professus erat, se sua e sacris libris hausisse; quis ille fuerit, ipso tacente quis pronuntiare ausit? De *Manethone* sane obvia est [124] suspicio. Forte et *Hecataeum Abderitam* adhibuerat; nam eum ea, quae de regum vita narrantur, simili modo narrasse, ex Plutarcho (T. II. p. 353. B.) colligere licet. Arripuit illa aut ipse Diodorus, aut scriptor, quem ante oculos habuit, et ita tractavit, ut praeceptis philosophicis ac politicis, monitisque, quibus regum ac principum vita regi posset, narratione sua auctoritatem faceret, dum praecepta in facta mutaret et ad ultimam antiquitatem ea retraheret; verbo, fuisse suspicor scriptores, qui, ad Cyropaediae exemplum, aut ad librorum nonnullorum Romanensium morem, quibus praecepta vitae et morum in Cyri vel Sethos historias relata et digesta sunt, de regum officiis ac muniis, de reip. et iudiciorum administratione ita tradidissent, ut veterum Aegyptiorum mores et instituta eundem in modum comparata exponerent. Ita regi Aegypti, quod Britanni de suo rege praedicare solent, non licuit male quid facere; recte faciendi potestas latissime patuit; illud tamen humana natura, multo magis regum ingenia detrectabunt, quod ne quidem recta et honesta pro lubitu facere licuit, sed ad praescripta loci,

modi ac temporis. In multis eum, qui haec primo commentatus erat, occurrere voluisse arbitror regnorum corruptelis, pravisque regum moribus. Latent igitur in his nonnulla antiquitus apud Aegyptios in hunc morem instituta, sed exornata ista pro consilii ratione, et ad eam notionem amplificata, quam auctor animo suo circumferebat. Ita recte narratur, quod c. 74. de populo in tres ordines diviso traditur; in tertio aratores et pastores habebantur; qui mercede constituta sacerdotum, regis et militum, agros colere, armenta pascere putandi sunt; tum opifices et artifices.

In caussis *superstitiosi bestiarum cultus* reddendis (c. 83-90) auctores utique Graecos super Aegyptiacis superstitionibus arguentes [125] exscribit; nec videt veram causam et rationem esse petendam ab antiquitate temporum successu corrupta. In religionibus, quae symbolis et hieroglyphis continebantur, quorum interpretatio non nisi certo hominum ordini, sacerdotibus inquam, institutione per manus tradita, innotescebat, fieri aliter non potuit, quam ut vulgi animi hieroglyphis adhaerescerent, tandemque, depressis ad servitatem, ignorantiam ac metum mentibus, ad superstitionis opinionem, nulla ratione substructam, omnia revocarent. Nam ne statuas, inde ab incunabulis per omnia secula gentem Aegyptiacam eodem, ut nostri Negri, more animantia pro numinibus adorasse, vetat cum antiquior rerum apud Mosen memoria, tum reliqua quae de sapientia Aegyptiorum memorata ita sunt, ut refelli nequeant. Firmatam esse superstitionem mox aliis rationibus non negem: potuere enim alia animantia servari, alia diligenter curari, propter utilitatem aliquam insignem; cadavera potuere condi, ne proiecta aerem corrumperent; omnia haec a iustis caussis profecta in religionem verti potuere propter rerum cognationem. (cf. Herod. II, 67.)

Quae *de more sepeliendi et condiendi mortuos* narrat, (c. 91. 92.) non ex visu auditive habet, verum ex scriptoribus utique petiit, qui alia vidissent, alia antiquiorum narrata accepissent. Multa itaque tradit, quae si severius ipse exegisset, in tabulas suas vix retulisset. Etiam in loco *de sapientibus Graeciae*, qui Aegyptum adiisse et multa hinc instituta reportasse feruntur, scriptorem Aegyptium graecissantem ante oculos habuisse videtur; id quod arguunt repetita ab Aegyptiis sacra Graecorum, tum mysteria et res inferae: quodque in his parum verisimiliter traditur, ad locorum apud Memphim situm loca infera Graecorum fabulis esse descripta. Immo vero, cum istae fabulae ex naturali rerum specie ad probabilem aliquam rationem [126] a Graecis ingeniis essent inventae et ornatae, fuit Aegyptius aliquis graece doctus, qui loca circa Memphim iis assimilavit et fabulas ipsas ad ea retulit. Caret enim omni ratione, funera quotidie in eum morem ducta, et corpora, iudicio habito, trans Acherontem esse vecta.

Illud nunc ex his manifestum factum arbitror, *Diodori auctoritatem in Aegyptiacis*, in iis quae ipse vidit, esse satis gravem, in ceteris, quae ex aliis auctoribus transtulit, esse levem aut nullam, ita ut, nisi severiore iudicio adhibito, in Aegyptiacis ad Diodorum vix recte provocari possit; nec omnino cum eo comparandam esse *Herodoti* fidem, quae omnibus modis potior est, modo recte de praeclaro hoc scriptore statuatur. Primo aetate omnes antecedit, et propius attingit ea tempora, quibus Aegyptii suis legibus uti desierant; adiisse enim Aegyptum videri debet ante medium Artaxerxis Longimani regnum. Potuere eo tempore superesse inter sacerdotes, qui res antiquas memoria tenerent, librorum sacrorum usum haberent; extabant adhuc monumenta vetera, quae mox, cum alii sub Ptolemacis et Romanis loca inviserent, interciderant. Narrat aut visa aut audita; narrat cum fide, diligenter discernens, quae ipse viderit, quae ex sua sententia memoret, et quae ab Aegyptiis narrata acceperit, et a quibus: vid. c. 99. 123. Nominet mihi aliquis ex recentioribus scriptoribus terrarum et peregrinationum ullum aliquem, qui non dicam aequiparari ei, sed secundo ab eo loco collocari possit? Nec tamen altera ex parte expectare licet, eum omnia rescivisse, quae Aegyptii de suis religionibus tradiderant; nolimque adeo eo argumento uti, ut omnia pro recentibus commentis habeam, quae, ab Herodoto non memorata, a [127] Diodoro et aliis forte traduntur. Si Thot non ipsi innotuerat, quem Plato memoravit, potuit ille aliis hominibus, quam quibuscum versatus est Herodotus, dudum notus esse; quandoquidem satis constat, nihil aliud esse eum, quam notionem abstractam inventi litterarum in personam mutatam; nam quid Platonici Alexandrini fabulati sint, in censum veterum historiârum non referimus.

Premunt tamen inter haec Herodotum multa. An enim Aegyptii sermonis peritus fuerit, dubitari potest; etsi cum verba Aegyptia interpretantem video in signo Aegyptio, quod in Ionia deprehendisse sibi visus erat: c. 106. Adhibuit igitur interpretes, seu Graecos Aegyptiacis imbutos, seu Aegyptios, qui Graecas litteras tenerent. Alterum hoc verius; nam unde in Aegypto suppetierint interpretes Graeca docti, ab ipso Herodoto aliquo loco expositum est; scilicet a Psammeticho Ionibus et Caribus receptis pueros Aegyptios erudiendos traditos, et ab iis, qui Graecam linguam addidicerant, procedere eos, qui tum erant, interpretes; ab hoc inde, inquit, tempore Graecis cum Aegyptiis permistis, res Aegyptias liquido teneri. Recte hoc monitum quis neget? Nec

---

1 c. 154: ἀπὸ δὲ τούτων τῶν ἐκμαθόντων τὴν γλῶσσαν οἱ νῦν Ἑλληνεῖς ἐν Αἰγύπτῳ γέγονασιν. Quid? quod inter VII. Aegyptiorum classes Herodotus c. 164. numerat interpretes.

tamen minus moneri debebat illud, ab hoc inde tempore homines Graecis litteris imbutos, cum interpretari Graecis Aegyptiaca videri vellent, ad Graecas notiones et religiones omnia revocasse. Ad hunc tanquam scopum dirigitur omnis antiquitatis interpretatio, quam ille a sacerdotibus interpretibus acceperat: statim c. 4. Pro exemplis sint narrationes de Proteo et de Helena (Herod. II, 113. 120. in quibus et [128] hominum illorum vanitas, popularibus suis gloriam ex rebus Graecis comparantium et fabulas Graecas in eum finem interpretantium, tum Herodoti praeconcepta his de rebus opinio apprimis intelligi potest. Add. de Hercule c. 43 sq. de comparatione religionum Graecarum cum Aegyptiis 49—58. de Lino 79. de vestis laneae interdicto usu in sacris 81. de diebus 82. ubi Hesiodum respicere videtur de Persco 91. de deorum temporibus 145. 6.). Nec itaque mirum, ab ipso scriptore idem institutum servatum, ut et ipse audita graece redderet, et ad patrios deos et religiones sacerdotum narrationes referret; etsi uno et altero loco ipse sui est interpres. v. c. cap. 156. quibus locis inter se comparatis, aliaque multa et varia doctrina adhibita, egregiam religionum Aegyptiarum illustrationem dedit Jablonskius. Praeter ea, quae ab interpretibus acceperat, alia narrat Herodotus tradita a sacerdotibus, seu et ipsis graece loquentibus, seu interprete graece docto adhibito. Quae autem hac via accepta memorat, diversi utique ab aliis generis sunt habenda. Magna pars a sacerdotibus diversorum templorum narrata similis est iis narrationibus, quas v. c. faciunt monachi vel sacerdotes parochiani seu pagani de Sanctis viris, quibus aedes sunt dicatae, imprimis ut rituum origines et causas reddant: v. c. c. 122. et de bove Saitica lignea 130. (Mirum in his exemplis, adeo exolevisse memoriam sacrorum rituum, unde ducti essent; ad Isidem enim illam spectasse manifestum fit c. 132.) sunt etiam nonnullorum templorum sacerdotes multo indoctiores ceteris: itidem ut nostro tempore fieri videas in diversis templis aut monasteriis; solent immiscere lepidas narratiunculas ingeniose pro illa aetate et pro plebis ingenio inventas, ut de sollertia architectorum thesauri Rhampsiniti (Herod. II, 121.) de pyramide a Cheopis filia ex quaestu corporis exstructa c. 126.

[129] Sacerdotes Vulcani Memphi, alios sacerdotes Thebis, Iovis puta, c. 143. seu Amun, IV, 181. alios Heliopoli, Herodotus memorat II, 3. quorum hos habitos ait doctissimos; alio loco *χρηματιστήν τῶν ἰσῶν χρημάτων* Minervae Saiticae de Nili fontibus narrantem; c. 28. add. 122, 123. Sunt in his, quae memorantur, nonnulla physica, nec prorsus absurda, ut quae de Nili aluvie sacerdotes exposuerant c. 5 sqq.

Idem a sacerdotibus distinguit Graecos, a quibus narrata accepit, v. c. II, 3. qui non alii esse possunt, quam partim qui

urbes maritimas, imprimis Naucratin, insederant, (c. 178. 9.) partim qui ab Ionibus et Caribus, sub Psammeticho receptis, erant oriundi, a Pelusio Memphim traducti c. 134. qui in urbibus passim mercatus caussa versabantur; quorum magnus tum numerus fuisse videtur. v. Herod. II, 39. Valde absurda ab iis narrata, ut de pyramide a Rhodopide extracta c. 134.

Quod tandem vana religione contactus Herodotus multa eloqui noluit, non tam initiatum cum esse mysteriis arguere iudico, quam potius hominem, qui omnia assimilabat Graecis, (adeoque Osiridem Baccho, Cereri Isidem,) arcanas doctrinas a sacerdotibus acceptas eodem loco habuisse cum initiis Graecorum, adeoque eloqui ausum non esse. Vid. c. 81. 171. Igitur nomina tantum [130] numinum se profari velle ait, arbitratum, omnes eodem modo de his nominibus statuere, ut pro iisdem nimirum diis cum Aegyptiis habeant^r. Religiosum quoque ei habitum, idem quod Pindarus de se aliquoties testatur, de diis turpia eloqui: itaque non effari vult fabulas de Pane Aegyptiorum c. 64. nec cur suem plenilunio immolent c. 47. nec de phallis c. 48 extr. nec de caussa plactus in sacris Isidis (hoc enim esse *τύπτεσθαι* iam olim monitum ad Tibull. I, 7, 28.) c. 61. 132. nec de caussa lucernarum ardentium in sacris Minervae Saitidis c. 62. de caussis, cur animantia Aegyptiis sacra habeantur. c. 65. quis sit is, quem melior condiendi ratio referebat c. 86. et cuius sepulcrum in templo deae Saiticae erat c. 170. 171. etsi valde obvium est de Osiride eum agere.

Verum haec in Aegyptiaca exspatiandi libido a Diodoro ita me abduxit, ut reliqua de Assyriis ceterisque barbaris gentibus qua fide et auctoritate a Diodoro tradita sint, contractioribus velis exsequenda, in aliud tempus mihi differenda esse intelligam.

---

¹ νομίζων πάντας ἀνθρώπους ἴσον περὶ αὐτέων (antec. τὰ οὐνόματα αὐτέων sc. τῶν θεῶν ἐπίστασθαι. Herod. II, 3. pergīt: *quae autem de ipsis diis meminero, non nisi re ita postulante in medium afferam. τὰ δ' ἂν ἐπιμνησθῶ αὐτέων, ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκάζομενος ἐπιμνησθήσομαι.* Ita locum satis impeditum accipio. Nec alia Herodotus ratione in his utitur, ipso loco c. 51. cf. c. 65.

C O M M E N T A T I O   A L T E R A
A D   L I B R O S   I I — X.

[Ex Comment. Soc. Gotting. ad a. 1784. 1785. vol. VII. p. 75. s.]

Quam scriptionem me gravibus de caussis suscepisse professus sum, AA. ut, cum magna pars veterum historiarum, quae in nostris libris historicis exponuntur, ex Diodoro petita sit et peti so-
leat, aliis auctoribus ex antiquitate nos deficientibus, in huius hominis fidem et auctoritatem paullo accuratius inquirerem, eam nunc pace vestra ita persequar, ut quae libris quatuor priorem excipientibus tradita sint, fabulosa pleraque, ex quibus fontibus ducta sint, indagando exquiram. Complectuntur autem libri hi historias fere eas, quarum cognoscendarum maxime avidi esse solemus, inprimis in puerili aetate, et de quibus, ubi mente et animo confirmati sumus, vel maxime ambigimus; *res inquam Assyriorum, Babyloniorum, Chaldaeorum, Medorum, tum de India, Scythia, de Amazonibus et Hyperboreis, inde de Arabia et Taprobane libro SECUNDO; TERTIO autem de [76] Aethiopia, Troglodytis, Arabia; inde de Amazonibus Libyae, de Atlanteis et de Dionysi rebus narrationes quas appellat Libycas; tandem libro QUARTO et QUINTO mythos Graecanicos.* Neo vero, cum in his excutiendis et trutina expendendis collocavi operam. rem me parum fructuosam et audita cognitive tantum iucundam, agere putavi: quandoquidem non modo multarum rerum, de quibus liberum esse potest in utrum modum statuas, fides per illa aut elevatur aut firmatur, verum et multarum rerum auctoritas inde pendet, quae vel ad librorum sacrorum, inprimis prophetarum effata et oracula, vel ad philosophicorum placitorum originem et vetustatem, aliae ad historiam litterarum, naturae, terrarum inprimis, hoc est ad geographicas notitias, ad locorum situs et naturas, animantium hominumque mores, iis inprimis terris, quae nostra aetate parum adiri solent, ut Africae et Asiae interiora, spectant. Ita multa sunt, quae de homine in conditione et statu, quem vocant, non modo silvestri, sed et belluino constituto, hoc est de populis quibusdam Africae in primis humanitatis incunabulis versantibus, a Diodoro narrantur: quae utrum veris an falsis similia sint, ad historiam, quam nostri vocant, hominis, hoc est vicissitudinum conditionis modorumque, quibus eae humanam naturam afficiunt, haud parum interest. Multa sunt alia fabulose tradita, quae si pro veris habeantur, ut haberi solent, generis humani historiam

rerumque humanarum progressum turbant et evertunt. Nota sunt quae cum superioribus saeculis a Rudbeckio et aliis, nostro autem a Curtio Gebelino aliisque in medium prolata sint, ad condendum novum historiarum systema ad certas novellas hypotheses accommodatum, quae quidem magna parte nituntur narrationibus his Diodori parum subtiliter, veraene an commentitiae essent, exploratis. An acutissimus homo *Bailly* Astronomus commenta sua de primitivo aliquo populo in boreali Asia rerum potito prolaturus fuisset, si ille tenuisset, veterum historiarum ambitum populorumque origines et successiones scriptorumque fidem, quibus in rerum [77] generibus amplecti, in quibus deserere fas sit? An Atlanteos iactabit aliquis, qui assequutus sit ea, quae de Atlanteis in Platone et in Diodoro tradita sunt, non historica niti fide, sed ab primis auctoribus partim mythorum vetustiorum interpretandorum caussa, partim ut disputationibus philosophicis pro vehiculo essent, esse inventa et excogitata? Audire saltem debebant viri docti ipsum Diodorum, qui „se praemittere velle populorum historiis τὰ μυθολογούμενα¹ ex more aliorum antiquiorum scriptorum, qui mythos historiis a se scriptis praemittere instituerant,“ profiteretur². In quo quidem per se nihil erat, quod reprehenderes; modo mythi, hoc est, ea, quae antiqua fama a maioribus accepta, plerumque a poëtis ornata sunt, accurate satis ab historiarum fide secernantur. Non igitur parvam gratiam me virorum doctorum initurum esse arbitratus sum, si uno in loco ex vetere historia quae exturbanda sint, tanquam fabulose tradita, quae retinenda utpote cum fide et auctoritate narrata, exponerem, ut tandem aliquando desinant, qui quidem nos audire volent, Diodori fide promiscue uti, tanquam in omnibus et singulis eodem modo aut deprimenda et aspernanda, aut mirifice extolenda et celebranda.

Exorditur autem Diodorus *libro secundo* res *Assyriacas*, quas quidem unde hauserit, expedita res est, cum ipse se, relicto Herodoto, *Ctesiam* auctorem habere professus sit³: etsi et alios,

1 Diod. I, 4: πεποιήμεθα δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῶν μυθολογούμενων παρ' Ἑλλησὶ τε καὶ βαρβάρους, ἐξετάσαντες τὰ παρ' ἐπιστοῖς ἱστορούμενα κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐφ' ὅσον ἡμῶν ἢ δυνάμει. hoc quidem postremum parum sollerter parumque diligenter. Add. lib. IV pr.

2 Actum de hoc ad Apollodor. T. III. p. 926 sq. ubi ei, quem primum mythos historiis praefixisse dixi, Anaximeni praecessisse dicendus erat *Dionysius Milesius* in Cyclo, de quo mox dicam.

3 Diodor. II, 2. nomina populorum a Nino victorum se ἀκολούθως *Κτησίᾳ τῷ Κινδῶ* apponere. c. 5. de numero copiarum Nini in Bactrianos ducendarum ὡς *Κτησίᾳ* ἐν ταῖς ἱστορίαις ἀναγγέλλομε, c. 7. de Nini monumento, et de Babylonis moenibus; c. 15. in Semiramidis expeditione in Aegyptum et [78] Aethiopiam, quo et spectat locus lib. I.

quos se [78] ante oculos habere ait, memorat. Ita (c. 20.) de discessu e vita Semiramidis contra Ctesiam *Athenaeum* laudat et alios: in quibus forte *Dinon* fuit, nam et is iis, quae ibi narrantur, similia tradiderat, etsi non minus fabulosa, quam quae a Ctesia erant perscripta¹. Fuere etiam alii rerum Assyriacarum scriptores². Verum eorum, quae a Diodoro tradita sunt, summa, ad Ctesiae fidem redire videtur. Iam subtiliore virorum doctorum iudicio³ satis diligenter ea [79] eum in modum constituta est, ut, etsi fabulose multa, nonnulla forte in maius aucta quam ipse acceperat, in physicis inprimis, et in Indicis, tradere potuerit, non tamen commentitia prorsus commemoravisse videri debeat. Scilicet ferrebantur, ut apud ceteras gentes, sic inter populos orientis narrationes heroum veterum mythicae variis modis exornatae: in his nomina clara, quae per Ninum, Semiramidem et sic porro redita sunt: de his si commemoravit auditu et lectu accepta Cte-

---

c. 56 extr.; de Aethiopum sepultura adversus Herodotum; et c. 20. sub finem eorum, quae de Semiramide narraverat: *Κτησίας μὲν οὖν ὁ Κελδιδίος περὶ Σεμιράμιδος τοιαῦτα ἰστοροῦσιν*. c. 21 fin. de annis imperii Assyriorum. Inprimis vero c. 32. post ea, quae de Medorum regno ex Herodoto attulerat, de Ctesia agit, qui XVII annis apud Artaxerxem Mnemonem medicinam exercuerat: *οὗτος οὖν γησιν ἐκ τῶν βασιλικῶν διαφθερόν*. Ipsa Ctesiae verba observarunt viri docti c. 23. de Sardana-palo, ex comparatione Athenaei XII, 7. et c. 26. de missis ab eo liberis in Paphlagoniam; comparato eod. loco. In Ms. Scorialensi Excerptorum, ad calc. Polyaei, de quo inf. commemorantur *Ἰνναῖζες ἐν πολεμικοῖς συνεταὶ καὶ ἀνδρείαι*, in his primo loco Semiramis: de ea ex Ctesia narratio fit. Ibi pastor appellatur *Simois* (pro Simina, ut ap. Diod. II, 4. f.) *Menones* autem, praefectus, qui eam duxit secundum Diod. ib. c. 5. *Onneus*: ut adeo in Diodoro legendum sit: *οὗτος δὲ ἐκαλεῖτο μὲν Ὀννης*, quod et codd. habent.

¹ v. Wessel. c. 1.

² In his *Cephalion*, e quo locus est apud Syncell. p. 167. Ad fabularum Graecarum calculos is Assyriaca revocaverat; diversus ab eo Cephalo Gergethius, antiquus scriptor: at alter ille *σύντομον ἰστορικὸν* a Nino ad Alexandrum scripserat, libris IX Musarum nomina inscripta habentibus, Photio lectum c. 68. Eius quoque mentio fit in Mose Chorenensi lib. I, 17. *Bionem* et *Alexandrum Polyhistorem* laudat idem Syncell. p. 359. Egerant praeterea de Assyriis antiquiores *Berosus*, posthaec *Thallus*, *Castor*, *Apollodorus*.

³ Ctesias Xenophonti fere aequalis, et ab hoc iam laudatus, ex XXIII libb. rer. Persicarum tres priores rebus Assyriacis, tres sequentes Medicis consumserat. Rerum Persicarum narratio deducta erat usque ad Ol. 95, 3. qui est annus septimus Artaxerxis II, Mnemonis dicti. v. Diod. XIV, 46. De eius fide post Henr. Stephanum iudicia meliora prostant multorum virorum doctorum, qui res Assyriorum, Medorum ac Persarum aut narrando aut excutiendo et comparando cum aliis historicis attigerunt: secundum Freretum *Hist. de l'Acad. des Inscr. Mem.* To. V. p. 350 sqq. et alios, quos Baumgarteniana diligentia notavit, addam *Bougainvillium* To. XXIII. init. Quae ex Ctesiae Persicis depromserat Diodorus, lib. IX et X. comprehensa fuere; at illi sunt inter libros Diodori deperditos. cf. inf. de his libb.

sias, non erat cur fraudis factae ipse accusaretur. Potuere in iis esse multi multorum populorum etiam Indorum mythi in unum populum cumulati. Si haud pauca, ex eo quidem aliorum opera repetita, (nam si ipse Ctesias superstes foret, de multis expeditius iudicium foret) non satis conveniunt cum Herodoto et aliis: primum in rebus ex tam remota antiquitate repetitis et fama hominum per plures populos et aetates acceptis mirationem id non habet; tum nomina provinciarum, regum, satraparum permutata in multis turbas intulisse videntur: at Diodoro vitio dare licet hoc, quod in exscribendo Ctesia parum diligenter ac subtiliter versatur, in temporibus notandis inprimis negligentissimus; quodque idem narrationes diversorum scriptorum interdum adiunxit, nec tamen in causas dissensus ulla cura adhibita inquirere maluit. De *Babylone* porro *Clitarchum et qui cum Alexandro in Asiam traiecere* 1 commemorat: (c. 7.) verum non magis illi alia, quam quae fama erant tradita, narrare potuere; interierant enim iam tum vulgata illa antiquitatis miracula, (c. 9. extr.) in his inprimis, quod omnia superabat, Beli templum. De Memnone Tithoni f. Priamo opitulatum missò iam Ctesias narraverat: saltem eo in loco (c. 22 extr.) *in regis commentariis illa descripta a barbaris asservari* tradit 2: scilicet [80] comparatione temporum facta similem heroem in Assyriis repererat Ctesias, in quem narrata quodammodo convenirent; forte et nomen simile in Asia celebratum fuit: ita Susis Memnonium in Strabone commemoratum legimus.

Locus interpositus est de *Chaldaeis* (c. 29. 30. 31.) haud dubie ex alio auctore, et, quantum quidem ex postremis verbis c. 31. intelligere licet, uno ex scriptoribus post Alexandrum. Agnoscas tamen facile scriptorem, qui rhetorice illa, quae de Chaldaeis acceperat, ornavit, partim in scientia horum hominum ad miraculum usque evehenda, partim in laudando eo instituto, quod eodem genere et ordine nati homines a patribus acceptam philosophiam suis liberis ipsi mandabant. Omnino locus de Chaldaeis in veteris historiae cognitione vexatissimus ex Diodoro parum lucis accipit. Ista quidem aetate, de qua scriptor agit, eo nomine ordo hominum certae stirpis et familiae litterarum studiis vacantium veniebat: eae autem litterae inprimis astrologiae studio continebantur. Si a priscis illis Chaldaeis, quos Babylonem occupasse constat, originem duxere, varia fortuna hos quidem usos esse necesse est; ita ut inter Babylonios Babyloniorum artibus eruditi, ingeniis et moribus expolitis, haberent inter se

1 Ex Clitarcho et ex iisdem plura inf. lib. XVII. in rebus Alexandri petita videbimus: v. Wesseling. p. 219, o) ubi cf. Schneider. V. C. ad Demetr. de Elocut. sub. f. item p. 230.

2 *περὶ μὲν οὖν τοῦ Μέμνονος τοιαῦτ' ἐν ταῖς βασιλικαῖς ἀναρχαγαῖς ἰστορεῖσθαι φασὶν οἱ βάρβαροι.*

philosophorum ordinem certas familias aut stirpes complexum, qui, reliqua post Babylonios Chaldaeorum gente extincta, ipsi superessent, et sapientium collegium aliquod constituerent¹. Post Alexandri tempora defecisse illud videtur, Babylone vacuefacta, incolis a Seleuco Seleuciam abductis; etsi ille iis vicum urbis circa Beli templum habitandum reliquerat. (Paus. I, 16 extr.) Strabo de iis (in praeclaro loco XVI, p. 1071) loquitur, tanquam adhuc diversas urbes tenentibus, nec alio modo Plinius (VI, 26. s. 30) sed hic antiquiorem aliquem exscripsit.

[81] Redit inde Diodorus ad *Ctesiam* in iis quae de *Medorum* imperio (c. 32 — 34) et mox de *India* (c. 35 — 42) tradit; videtur tamen e *Megasthene* et aliis, qui post Alexandrum de India scripsere, fabulas de Dionyso et Hercule inseruisse; quarum forte fundus aliquis esse potuit hactenus, quod Indi de aliquo prisco heroe narrare solebant, qui meliorem vitae cultum per gentes circumtulisset. Iam ista, quippe iis similia, quae de Baccho vel Hercule ferebantur, transferebant ad eos Graeci. Ceterum in his admittendis iudicium parum subtile adhibuit Diodorus.

Quae inde de *Scythis* (c. 43. 44.) et de *Amazonibus* (c. 45. 46.) sequuntur, quem auctorem habeant, nondum reperio; etsi eum levissimum hominem fuisse satis certum habeo: quae enim de *Amazonibus* narrantur, ex Graecis poetarum fabulis conficta sunt; de *Scythis* autem deserto Herodoto, qui in hoc loco scriptor erat gravissimus, Graeculo obsequutus est, qui partim mera commenta de gentis origine tradere, partim ea, quae de una et altera *Scytharum* tribu memorata erant, ad totam gentem referre maluit. Unum illud notatione dignum est, quod de duabus coloniis per *Scythas* ex *Asia* ductis, apposuit, altera *Assyriorum* in *Paphlagoniam*, altera *Medorum* ad loca circa *Tanaim*, quae *Sarmatarum* origo fuit.

Nec magis iudicii acuti historicum declarant illa, quae de *Hyperboreis* subiungit: nisi in eo, quod auctorem, quo usus erat, subiungit, *Hecataeum* ex numero eorum, qui *veteres mythologias scripto tradiderant*². Fuit is *Abderita*, *Alexandri* et *Ptolemaei Lagidae* aequalis: quem *περὶ τῶν Ἰπερβορείων* commentatum esse satis constat. Si ea, quae Diodorus attert, eodem modo ab ipso [82] exposita fuere, illum diversorum hominum, temporum rerumque, fabulas in unum miscuisse manifestum sit. Scilicet ea, quae principio de populis ad septentrionem et occidentem *Graeciae* habitantibus narrata erant, geographicae rationis ignoratione varie

1 Nam Chaldaeos philosophos e Babyloniorum stirpe *Aramaea* fuisse, nomine Chaldaeorum in hos translato, vix probabile fit.

2 c. 47. τῶν γὰρ τὰς παλαιὰς μυθολογίας ἀναγεγραμμένων Ἐκαταῖος καὶ αἱ εἰρηρὶ γερῶν. cf. Wesseli. c. 1.

tradita et ornata fuerunt a poetis ¹, male mox eadem inferri coepta in historiarum libros. Quo latius autem longiusque modo septentrionem modo occidentem Europae habitari innotuerat, eo longius Hyperboreorum sedes variis modis prorogatae sunt; cumque omni Europa in notitiam adducta nullus locus iis superesset, ecce ad insulas versus septentrionem sitas deducti sunt Hyperborei. Fabularum igitur ad tempora, terras et homines diversissimos spectantium congeriem Hecataeus in insulam aliquam Galliae ex adverso positam importavit.

Scriptorem, qui post Alexandrum vixit, auctorem habuit quoque Diodorus in iis quae de Arabia, de animantibus frugibusque in ea nascentibus, subiunxit (c. 48 — 54.), forte tamen non unum eundemque. Partem quidem priorem ex Hieronymo Cardiano haustam esse suspicor ex loco de Petra et de Asphaltite, qui iterum insertus legitur lib. XIX. 97. 98. 99. comparato c. 100. et XVIII, 42. ²; in caeteris Agatharchidem praevisse conicere licet, forte et Artemidorum, ut ex Strabone assequaris (XVI. p. 1120 sq.) verum de his tutiora tradere licebit, si quis hoc in rerum genere cum maxime versatus scriptores alios de metallis, lapidibus ac feris Arabiae, inque his de struthocamelis et camelopardalibus agentes contulerit; nam mihi ad haec descendere nunc non licuit.

[83] Tandem narratio fabulosa de Taprobane insula subiicitur, ex Iambulo, quod ipse praefatur (c. 55 ad f.) At sunt in ea nonnulla quae fundum veritatis habent; imprimis hoc, quod ista insula (Ceylan s. Zelan nostri appellant) quae nunc unius hominis dominationis lubidini et impotentiae subiecta est, illo tempore incolae habuit per tribus ac vicus distributos ³; nec enim alia regiae dominationis arbitrio unius relictae origo facile fuit.

1 cf. Notae ad Apollodor. p. 409 sq.

2 cf. Spicilegium antiquitatis munitiar. Commentat. Soc. R. Sc. To. III, p. 92. Firmantur haec verbis libelli inediti, quem descriptum a se in Bibliotheca Scorialensi, ad calcem Polyaei Ms. adiectum, Κρήναι καὶ Αἴμααι καὶ Πηγαὶ καὶ Ποταμοὶ ὅσοι Θανασιάσιν εἶναι ἐν αὐτοῖς ἔχουσιν, communicavit mecum Tychsen V. C. in quo legitur: Ἰερώνυμος ἰστορήσεν, ἐν τῇ Ναβαταίων χώρῃ τῶν Ἀράβων εἶναι λίμνην πικρὰν, ἐν ἣ ὄντ' ἐχθρῆς ὄντ' ἄλλο τι τῶν ἐνύδρων ζώων γίνεσθαι. ἀσφάλτου δὲ πλίνθους ἐξ αὐτῆς αἴρεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

3 Cosmae Indoplenstae tempore duo reges erant sibi mutuo infesti lib. XI. p. 397. Ferunt adhuc nostra aetate duas diversae originis gentes insulam tenere, alteram Singalesium, qui dominatui regio, nonnunquam crudelissimorum tyrannorum, obnoxii sunt, alteram Braminorum et Malabaricae stirpis ex India profectam, quae et ipsa aliquando reges suos habuit; huic admixti sunt Arabes, vulgo Mauri dicti, Muhammedicae religioni addicti, tum ex Hollandia advenae, qui Lusitanis expulsis, terras versus aquilonem sitas tenent. Gentem aliam Singalesibus antiquiorem aliquando insulam tenuisse, suspicari licet ex antiquis monumentis, quae supersunt: cf. Wolf Reise nach Zeilan, T. II. p. 39. Knox p. 105.

In iis itaque, ut summam dicam, quae hoc libro pertractavit Diodorus, vix aut diligentis dilectus, aut subtilis et acuti iudicii laudem meretur; multo minus consentaneum est, eum tanquam principem auctorem eorum, quae ex aliis isto, quo diximus, modo concinnavit, celebrare et super iis, quae non sua, sed aliorum fide tradit, D aut M annis ante se gesta, ad eius fidem provocare.

LIBER TERTIUS Diodori rebus *Africae* partem maximam occupatur: qui quidem terrarum tractus ut accuratiore notitia nobis cognitus esset, si quid aliud in votis habendum erat. Non enim nos aut rerum naturae, aut humani generis scientiam habituros esse satis perfectam et absolutam arbitror, nisi *Africae* interiora melius cognita habuerimus, neque ullam historiae naturalis partem recte sibi constare posse, ante quam aut *Aethiopiae* montes superaverint aut deserta pererraverint viri intelligentes ac fide digni. [84] Multarum enim rerum, ut ita dicam, officinam in his terris constituisse videtur natura, quas aliis terris invidit: inprimis animantium naturis et infinitis generibus proprium illud solum et tanquam natale patriumque esse voluit; de caeli vero solique vi in humana ingenia disputatio omnis erit manca et imperfecta, quamdiu de diversis Afrorum ingeniis, moribus, institutisque tam pauca recte tenebimus. Ideoque cum veteres plura de *Africa* tradiderint, quam quidem recentiores, cum aditus ad multa loca olim liberior fuerit, veterum de *Africa* narrata inprimis cognitu utilia arbitror, in votisque habeo maxime duo: primo, ut existat aliquis, qui naturae cognitione humanique generis historiis satis instructus omnia de *Africa* ex antiquis iuxta ac recentibus libris colligat, ad rerum fidem aut probabilitatem et ad critices historicae canones exigat, eaque adeo, quae aut fidem aut probabilitatem habeant, seiungat a falsis ac commentitiis; alterum est, ut existant inter reges et principes *Europae*, qui peregrinationum in interiora *Africae*, ab oriente non minus quam ab occidente et aliis partibus, studia incendant, sua liberalitate sustentent, eaque re litteris opportunitatem eam afferant, ut lacuna illa, quae in ingenti illa naturae tabula studium omne tanquam hiatu intercipit, et rationes a viris doctis subduci solitas turbat, tandem aliquando expleatur; quibus ubi accesserit interior aliqua notitia terrarum ultra *Gangem* sitarum, pauca erunt, quae ad globi nostri terraquei animantiumque in eo degentium humanique generis historiam praeterea requiri debeant.

De *Aethiopibus* quae narrat Diodorus, non unius eiusdemque auctoritatis ea sunt: nam primo de eorum rebus et origine nonnulla apponit, opinione potius et coniectura, quam idonea aliorum fide et auctoritate; inde (a cap. 12.) geographica subiicit quae praecleara sunt et ex *Agatharchide* petita, ut statim videbimus.

[85] Primo igitur (a. c. 1—10.) Aethiopes non modo indigenas esse tradit, id quod condonari poterat, verum et Aegyptios ab iis ductos esse: qua in re auctorem, quem quidem sequutus sit, non edit; Graeculum cum fuisse nescio quem manifestum sit, qui non fide hominum narrata haec acceperat, sed sophisticè ac rhetorice Aethiopum origines Aegyptiacis primordiis antetulerat: intelligitur hoc ex rationibus quas affert de animantibus ex terra calore solis generatis, tum de Aethiopum pietate ab Homero celebrata; porro Aegyptiaca inventa et instituta, cum Aethiopibus communicata, (cf. Herod. II, 30 et v. paullo post) ad Aethiopes tanquam auctores transfert: inter quae parum docte litteras hieroglyphis antiquiores fuisse censet. Similia somnia etiam leguntur apud scriptorem libelli Luciani de Astrologia. Verum abiicienda haec de Aethiopum antiquitate et ex libellis historicis eiicienda esse, statuet mecum, quisquis ea fundo idoneo destituta et ab hypothesis temere concepta esse profecta cognoverit.

Meliora argumenta aliunde duci forte poterant; et primo quidem probabile admodum esse, ex editioribus Aethiopiae locis homines descendisse ad Aegypti campos: quod quis neget? modo illos homines barbaros fuisse concedas, non vero cultus humanioris inter Aegyptios auctores. Ex superiore Aegypto ad inferiorem incolendam progressum factum esse nemo dubitet; fuere quoque Aethiopum regum dynastiae in Elephantine constitutae: nec tamen ex his cogitur, illos cultum et religiones Aegyptiorum secum intulisse; etsi ritus et instituta forte nonnulla vicinis Aegyptiis communicari potuere. Fraudem porro in nomine Aethiopum obici memineris, tam parum finito eo et constituto, ut modo in ulteriore austro, modo ad Aegypti fines, modo in Aegypti finibus incolentes advenas ex austro, eo nomine designatos videas, nulla ceteroquin originis verae ratione habita.

[86] Subiicit inde (a. c. 5.) alia Aethiopum instituta, quae tamen ad unum tantum ex iis populum, qui *Meroën* insulam et urbem in Nilo sitam incoluit, sunt revocanda; quod et ipse (sub c. 7. f.) tandem monet, quodque comparatione Strabonis (lib. XVII. p. 1177 C.) facta intelligitur. Quem auctorem sequutus sit, discere licet ex c. 11., *Agatharchidem* scilicet *Cnidium* lib. II. *rerum Asiaticarum* (τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν) et *Artemidorum Ephesium* libro VIII. *Geographiarum*; ut tamen ea deligeret, quae ipse, cum in Aegypto versaretur, auditu acceperat, tum a sacerdotibus Aegyptiis, tum a legatis Aethiopum. Interspersa forte nonnulla sunt ex *Ctesia*, qui ubi de Semiramidis in Aethiopes expeditione agebat, res Aethiopicas attigerat, saltem sepulturam corporum vitro obductorum, (hoc est bitumine, seu gummi, vernicem nos appella-

mus) 1; nisi eundem, tanquam popularem suum, iam Agatharchides adhibuerat. Putes tamen plura Diodorum de Aethiopibus his rescire potuisse; nam Romani eo tempore Petronio duce in Aethiopiā usque ad Napata progressi erant, sub a. U. C. 731. 2. (v. Strabo l. c. p. 1175.) ipse autem Diodorus tertio hinc anno adiit Aegyptum (a. 734.) ut adeo legatos, de deditioe a regina Candace missos, fuisse eos ipsos quos Diodorus convenisse narrat credere liceat 2.

Aethiopiae notio apud Homerum iam occurrit, etsi fabulosa, hactenus tamen memorabilis, quod alios orientem versus, alios ad occidentem Aethiopes agnoscere videtur, de quibus multa disputat Strabo (I, p. 58 et al.) Agnoscit quoque utrosque, Asiae alios, Indis similiore, alios Africae, Herodotus (VII, 70.). Idem Herodotus iam de Meroë audierat, et XII. dierum itinere ab Elephantine facto Aegyptios transfugas, qui sub Psammeticho recesserant, inter [87] Aethiopes consedissee norat: qua ipsa re hoc Aethiopum genus Aegyptia instituta adscivisse quis miretur? ipse quoque Herodotus iam tum mansuetiores Aethiopes receptis his accolis factos narrat (II, 30.). Habitabant quoque permixti cum Aethiopibus Aegyptii in ipsis confiniis circa Elephantinen insulam Nili (II, 29.). Acceperat idem fabulam de Sesostride illa loca cum copiis pervagato, (II, 102. add. Strab. XVII. p. 1114 A) et de Aethiopibus ab eo victis (II, 110.). Mox narrat Cambysen Aethiopes subiugare voluisse (III, 17 sq.): *macrobios* eos appellat, sede ultra conterminos Aegypti Aethiopes assignata; (add. III, 97.) viros proceris ac pulchris corporibus (III, 20.). Miserat ad eos Cambyses legatos ex Ichthyophagis ab Elephantine arcessitos, qui linguam callebant. Quam infeliciter res regi cesserit, ut exponam, opus non est. In Strabone (XVII. p. 1176 A.) locus, quo exercitus perierit, memoratur inter Pselchen et Premnin, parvam puta; nec dum adeo ad Catarractam maiorem pervenerat. Susplicari adeo licet *macrobios* illos nullos alios fuisse, quam eos qui Aethiopiā proprie dictam circa Meroen habitabant, adeoque Abessinios, qui inter vetustissimas humani generis stirpes referendi esse videntur 3. Tandem Herodotus inter eos, qui dona Persarum regibus, saltem Dario, miserant, memorat Aethiopes, primo Aegyptiis conterminos, tum qui Nysam supra Aegyptum incolerent (III, 97; II, 146.); eos ex Troglodytis fuisse ex eodem

1 Vid. Diod. II, 15., ubi cf. Wesseling. (post Herod. III, 24. add. Strab. XVII. p. 1178 A. B. p. 1125 B.

2 Successisse alia bella post haec tempora in his locis, quibus facies eorum immutata est, intelligitur e Plinio VI, 29 s. 35., ubi *missi a Nerone principe renuntiavere solitudines usque ad Meroen.*

3 Si Plinium excutias, contra Meroen in occidentali parte habitant: in orientali Megabari; lib. VI, 30 f. 35. p. 346.

loco (III, 97,) colligo, forte ex plagis littoralibus maris rubri: conveniunt munera, aurum, ebum, ebur cum pueris, missa: et diserte idem Aethiopiam Arabiae ex adverso positam alio loco agnoscit (III, 114.).

Verum de ceteris Aethiopiae partibus diserta narratio non nisi Ptolemaeorum regum studiis debetur, a quibus, inprimis a Philadelpho, missi sunt, partim qui elephantis vendendis operam darent, partim qui alia animantia cognoscerent, maxime in finibus orientalibus [88] versus mare rubrum. Ad posteritatem ea scripto prodidit *Agatharchides*, quem sub Ptolemaeo Physcone et Lathuro vixisse declaratum est ¹, hinc *Artemidorus*, qui illum secutus est ². Auctor uterque gravissimus, a quibus quae tradita sunt, maximam utique habent auctoritatem. Et noster quidem Agatharchide maxime est usus, homine Cuidio, regis Ptolemaei pueri tutore, sive Alexander ille fuit, sive Soter II. seu Lathurus. Inter alia ille scripserat ad suum pupillum *libros V de rubro mari*, e cuius libro primo et quinto nonnulla servavit Photius ³, quae cum Diodoro a viris doctis comparata sunt. Scriptorem gravem, veritatis studiosum facile agnoscas; usum se profitetur narrationibus ad reges missis ab iis quibus navigatio in haec loca mandata fuerat, maxime ut elephantos venarentur; idemque subsistere se sub finem operis significat, commentariis propter Aegyptiorum defectiones et ipsis deficientibus ⁴. Artemidorum [89] Ephesium, qui

1 a Dodwello: add. Wesseling. ad Diod. III, 11.

2 Ut intelligitur v. c. si Strabonem compares p. 1114 B. C. ubi etiam docemur, Eratosthenem iam antea, ubi de Arabia agebat, haec loca attigisse, sed strictim. add. p. 1120, 21. inpr. lib. XVII. pr. Omnino hoc ordine virorum doctorum opera progressa est, ut Eratosthenes, cui Timosthenes praeluxerat, pro fundo esset geographiae, cui superstruerent sua Agatharchides, tum alii. Videtur tamen et harum narrationum fundus aliquis in Ctesia fuisse (v. paullo sup. p. 86.). Aelianus quidem H. A. XVI, 31. de Cynamolgis laudat e Ctesia similia iis quae Agatharchides habuit. Quae ab aliis praeter illos tradita fuerint, v. ap. Plin. VI, 29 s. 33 sq. ubi inprimis Timosthenes et Bion, idem qui a Syncello p. 359. cum Polyhistore laudatur, notandi, cum Iuba, qui diligentissime de Troglodytice quae narratur persequutus esse dicitur. Alia Fabulosa de orientali parte tradita idem Plinius apponit s. 35: *Ferant certe* etc.

3 v. fragm. p. 14. Geogr. min.

4 Ad quem annum defectiones illae referendae sint, definire non ausim, cum plures numero fuerint; illa autem, qua Thebae delictae sunt, Olymp. CLXXIV, 2. a. C. 88. nescio an senior fuerit. Fuerat Agatharchidis manus opus *τῶν περὶ Ἀσίας* libris X et *τῶν κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν* libris XLIX. Ex priore illo, Asiaticis inquam, librum II. laudat Diódorus lib. III, 11. cum Artemidori libro VIII, tanquam optimum fontem eorum, quae de Aegyptó et Aethiopia tradantur; ut adeo probabile fiat, sequi eum et ipsum esse eos scriptores in his, quae de Aegypto et Aethiopia exposuit. Si tamen recte [89] iudico, spectarunt illa non tam ad historias, quam ad locorum descriptiones et ad geogra-

eadem fere aetate (fuit enim Agatharchide natu minor) opus geographicum XI. libris conscripserat, quemque ipse (III, 11.) in iis, quae de Aegypto et Aethiopia tradita sint, inter praestantiores scriptores refert, vix in iis, quae de Troglodytice et Aethiopia exposuit, adhibuisse videtur; conveniunt enim omnia cum Agatharchide. Hunc tamen ipsum expresserat in hac parte Artemidorus, ut comparatione Strabonis, qui eum ante oculos habuit, facta intelligitur; nisi quod Artemidorus alia adiecerat, et totum terrarum orbem erat persequutus. Epitome ex eo ab Marciano Heracleota facta superest; omissa tamen a se in epitome ea, quae ad Aethiopiam spectant ipse epitomator fatetur (sub init.)

Ex *Agatharchide* igitur hausit Diodorus ea, quae (inde a. c. 12. ad 37.) sequuntur: et primo quidem locus praeclarus *de metallis auri in finibus Arabiae ab Aegypti regibus exquiri solitis*; (III, 12, 13, 14.) inde de *Ichthyophagis*, h. e. de populis non certae alicuius stirpis eo nomine appellatae, sed de diversis populis piscario victu utentibus, quos tamen late per litus Oceani orientalis, Gedrosiae et Caramaniae, hinc per oram Arabiae, quae Persidi obversa est, et per oram australem sinus Arabici sparsos memorari tenendum est. (Diod. III, 15. Agatharch. p. 27. Geogr. min. T. I.) Diodori autem et fragmentorum Agatharchidis comparatione facta intelligo, eos, de quibus maxime agit Diodorus, Ichthyophagos esse in ipsa Troglodytica passim habitantes, inde a sinu immundo versus orientem (cf. Strab. p. 1115 B. 1118 B. 1119 B. 1113 D.) quid? quod partem eorum, quae narrat [90] Diodorus (c. 15, 16.), Strabo ad Troglodyticam circa Deiras revocat (p. 1118.). Omnino Diodorus parum diligens fuit in locorum, quae singuli populi incolerent, situ declarando: quem Strabone duce, qui et ipse Agatharchidem (cum Artemidoro tamen) ante oculos habuit, XVI, p. 1114 sq.) curiosius notando, non male me de Diodoro mereri arbitror.

Primo quidem, quae ab initio (c. 15. 16. 17.) de Ichthyophagis aestum maris observantibus et quaternis diebus esu piscium consumtis quinto quoque die ad potum se conferentibus narrantur, haud dubie ad incolas litoris australis maris rubri, qua Troglodytice vulgo dicta patet, spectant; et quidem ad loca intra fauces eius maris, Deiras dictas a Geographis; (cf. c. 18 pr. Agatharchid. p. 31.) circa Deiras quoque eosdem populos memorat

---

phica. His enim finibus omnino continebatur Agatharchidis quoque opera, qui post Lycum et Timaeum, Hecataeum et Basilidem, Diophantum et Demetrium, (qui reliquas orbis terrarum partes descriperant,) austrum persequendo absolvere descriptionem voluit (p. 41 42.). Omnino illo loco (c. 11.) paullo perturbatior est Diodori oratio, ut non explicitum satis sit, respiciatne illa quoque, quae libro I. de Aegypto tradiderat.

Strabo (p. 1118.) Proce-
dit inde narratio ad oram
exteriorem, h. e. ad Troglody-
ticen extra fauces maris
rubri, in qua occurrunt
Aethiopes ἀπειθεῖς 1, ab
incredibili stupore, quo et
vulnera et mortes suis
infligi videbant, appellati
(c. 18. Agatharch. p. 33.)
Habitabant ii partim in
specubus, partim in tugi-
riis cetorum spinis et
ossibus factis, alii sub
contextis arborum ramis,
alii sub aggesto fuco
marino (c. 19. Agatharch.
p. 32. 33. Strab. p. 1118 f.)
Tandem genus fuit in
abruptis rupibus degentium
(c. 20. Agatharch. p. 33. 34.)
Inde *Chelonophagi* (c. 21.),
qui et victum et habitacula
sua e testudine marina
petebant, in insulis Sporadibus
quaerendi sunt cum in
ipsis faucibus sinus Arabici
(Strabo p. 1118 B. 1114 A. B.):
tum extra eas (id. p. 1119 A.
Agatharch. p. 34 et 56.)
Subiicit Diodorus modum
victus parandi, quo Ichthyophagi
Babyloniae utuntur (c. 22.),
ad ostia Euphratis (Strab.
XVII. p. 1082 B.) siti.
Ceterum in horum populorum
rebus cognoscendis interdum
miratio subiit conditionis
et naturae humanae, quatenus
homines belluino more
videntes, solo et coelo, quo
illi [91] nati sunt, non aliter
quam ferarum genera, tanquam
dei cuius imperio ac nutu,
adscripti et assignati esse
videntur, ut natale solum
evagari non liceat. In tanta
enim victus egestate, rerum
comestibilium penuria, soli
caelique inclementia et
asperitate, quis non expectet,
eos populos finibus suis
egressos fertiliores agros
et meliorem victus potusque
copiam esse circumspectores?
Hoc tamen haud in animos
admittunt populi per tribus
ac stirpes habitantes; magna
vero rerum conversione facta
opus est, ut a belluina vita
ad venatoriam, aut pastoritiam
progrediantur. Haec tamen
bella et praelia, quae incidunt,
ingens generi humano
magisterium et disciplina
esse solent, qua ex naturali
sopore et stupore excitati
et expergefatti homines
animi corporisque viribus
uti incipient.

A littore hinc Diodorus
ad loca procedit mediterranea;
quos enim commemorat
Aethiopes radicum palustrium
arborum, seminumque
victu se sustentantes
(*Rhizophagos*, *Hylophagos*
et *Spermatophagos* appellat
c. 23. 24.) ad loca spectant
circa fluvios Astapum,
Astaboram et Astosobam,
nisi hic unus idemque cum
Astapo est, (cf. Strab. p. 1116
A. B. 1177 B. 1134 B. Agatharch.
p. 36 extr. 37.) adeoque ad
regnum, cuius caput Meroe
erat; iisdem annumerandi
Venatores et qui versus
occidentem remotiores sunt
Elephantomachi (c. 25. 26. 27.
Agath. p. 39. 40. 41.). In
his numerat Aethiopes
Simos, at versus meridiem
Struthophagos (c. 28.) et
parum ab his remotos
Acridophagos, (c. 29.) qui
locustis vescuntur, in
deserti confiniis, unde
nubes locustarum advolant:
his ait praetendi terras
immensas sed serpentibus et

1 Idem dicit ἀδιψοι.

reptilibus ab incolis vetustis relietas; in extremis australibus partibus *Cynamolgos*, homines feros, haerere ait, qui boum silvestrium venatu et canino lacte vivunt (31.). Nec ab his recedunt fragmenta ex *Agatharchide* apud Photium; (p. 42. 43. 44.) conveniunt et in iis, quae de *Troglodytis* commemorantur (p. 45 — 48. et *Diod.* l. c. c. 32. 33. 34) nullo [92] locorum situ declarato: quae tamen constitui forte possunt paullo accuratius e *Strabone*, qui *Artemidorum* auctorem adhibuit (p. 1114 B. C.). *Troglodytarum* quidem nomen parum idoneum ad geographicam subtilitatem, cum habitandi morem, non populorum stirpem declaret, late patet et ad plures populos per *Arabiam*. *Libyam* et *Aethiopiam* spectat, qui in speluncis et terrarum cavis degunt; est autem magna specuum copia in multis terrarum regionibus partim ignium subterraneorum vi, partim aquarum eluvie aliisque de causis. Sed qui proprio aliquo nomine *Troglodytae* appellantur, sunt *Aethiopes* in littore maris rubri, quod *Arabiae* obversum est, habitantes. Fuere quidem recentioribus saeculis *Lusitani* aliique, qui in eam plagam littoralem passim escenderent, sed vix illi loca deserta adeuntes, verum emporia; videntur tamen vitae humanioris cultum aliquem in multa saltem loca intulisse *Arabes*, a *Mohammedicis* inde temporibus¹, qui passim emporia tenent, tum etiam *Habessinii*; et forte iam antiquis temporibus *Graeci* a *Ptolemaeis* missi ad elephantos parandos; ab his hominibus totum hoc littus adiri et passim castellis intercipi coepit; (v. *Strab.* p. 1114 sq.) ut *Euergetae* expeditionem in haec loca de qua monumentum *Adulitanum* (apud *Cosmam* *Indopleusten* To. II. p. 141 sqq.) testabatur, taceam. Sed in *Troglodytis* his, qui littus dictum inhabitant, ex *Strabonis* accuratioris descriptione *Colobi*, h. e., ii qui praeputia non circumcidunt ut caeteri, sed praecidunt, (p. 1114. C. et *Diod.* meminit c. 32. f.) iuxta fauces sinus *Arabici* habitant: his subiacebant versus austrum *Cynamolgi* (p. 1116. C) At paullo supra inter *Sabas* et *Deiras*, seu fauces sinus *Arabici*, *Elephantophagi*, (p. 1117. A.) longius versus austrum *Struthophagi*, (B. C.) finitimi his *Sili* s. *Simi* (ibid. D. et his finitimi *Acridophagi* (p. 1118. A.) ab [93] austro vero contigua deserta ab reptilibus obsessa (ib. B.). Ita satis patet, omnia quae narrata sunt de *Aethiopiae* populis, non nisi ad orientalem plagam sinui *Arabico* subiectam spectare.

Pergit *Diodorus* de animantibus *Aethiopiae*, hoc est eiusdem tractus quem modo dixi, commemorare (c. 34 — 37.) quae et ipsa ex *Agatharchide* transcripta sunt; (cf. fragm. p. 49 — 56.)

---

¹ Arabes tamen iam antiquis temporibus in alterum continentem ex *Arabia* traiecisse nemo dubitet. Et commemorat *Arabes* in *Troglodytica* *Plin.* VI, 29. s. 33 f.

ex quo sua hauserat quoque, etsi nonnullis de suo forte additis, Artemidorus, ut comparato Strabone (p. 1120. I.) suspicari licet. Eodem modo uterque, et Diodorus et Strabo, versantur in *Arabiae ora maritima* persequenda; nam hic Artemidoro duce usus (p. 1122—25.) non multum diversa narrat a Diodoro, qui Agatharchidea presse sequitur, inde ab intimo sinu navigatione facta usque ad Arabes Sabaeos: (c. 38—48.) uti comparatione cum fragmentis ex Agatharchide intelligitur; (p. 56—59.) et i ipso Diodorus (c. 38.) profitetur se tradere *alia ex regiis Alexandriae commentariis, alia auditu ex his qui ea viderint, accepta*¹. Quod quidem ultimo loco dictum est, hactenus verum esse potest, quia ex Aelii Galli expeditione in Arabiam illa aetate suscepta (v. c. 730.) esse poterant seu Alexandriae seu Romae, qui rebus gerendis interfuerant; at quod de commentariis regiis ait, ad Agatharchidem spectat, quem exscripsit. Pauca quae hinc sequuntur (c. 49. 50. 51. *de Libya* non minus ex Agatharchide petita esse videntur per digressionem ab eo narrata; est enim idem narrationis color; nisi in his Artemidorum expressum esse credere licet, qui post Eratosthenem de Libya tradiderat in opere geographico, ut vel ex Strabone (XVII, p. 1181. C. 1185. B.) colligas.

Quae adhuc a Diodoro commemorata sunt, gravissimae sunt auctoritatis; at quae hinc sequuntur, levissimae. Nam de *Amazonibus Libyae* tradita apponit (c. 52—55.) quae Graeci scriptoris [94] veteres fabulas in historiarum formam mutantis commenta esse primo statim oculorum coniectu percipias: cum enim vulgata fabularum de Amazonibus sedes esset Asia Ponto Euxino finitima, fuit homo, qui aut narrata de insula hirtarum feminarum in occidentali Africae littore acceperat², aut in veterem aliquem poetam incidemat, aut cum in iisdem Africae locis, praeter Neptuni religionem et Palladis natales ad Tritonidem paludem, collocatae essent a poetis Gorgones, Perseique et Herculis profectiones, omnibus his ita usus est, ut Amazonum res ad ea loca revocaret, et cum iisdem fabulis in unum conglutinaret. In quibus vix a Diodoro expectasses ut is sibi imponi pateretur; profitetur autem se ea repetere ex *Dionysio*³: *Milesius* ille est, *Cyclicus* quoque

1 ποιησόμεθα τὴν ἀναρχαίην, τὰ μὲν ἐκ τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βασιλικῶν ὑπομνημάτων ἐξελληφότες, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἀυτοπτῶν πεπνομένοι.

2 Etsi enim de Hannonis Periplo nihil definire ausim, siue ille, graece factus, qualem nunc habemus, ad eadem tempora, quibus navigatio facta est, (in sextum an in quartum ante C. N. saeculum) revocandus: mature tamen inter Graecos fabula illa de feminis toto corpore hirsutis et sine coitu marium sponte secundis (Mela III, 9.) vulgari potuit.

3 c. 2.: ἀναγράφειν τὰς πράξεις πειρασόμεθα ἐν κεφαλαίοις, ἀπολύθως τῷ Διονυσίῳ τῷ συντεταγμένῳ τὰ περὶ τοὺς Ἀρχοναύτας καὶ τὸν Διόνυσον καὶ ἕτερα πολλὰ τῶν ἐν τοῖς παλαιωτάτοις χρόνοις πραχθέντων.

dictus, quoniam Cyclum partim mythicum partim historicum scripserat, in quo origines historiarum, hoc est, mythos, ita persecutus est, ut verae historiae eos praemitteret, improbo tamen studio in hoc, quod fabulas ad historiarum formam revocare, rerum vere gestarum speciem iis induere, mythosque scriptoris pragmatici more tractare instituit, ita ut ad verisimilitudinem et ad probabilitatis historicae legem exigeret ea, quae a poetis seu antiquis scriptoribus essent narrata. Quo quidem consilio nihil poterat esse ineptius, nihil ad ipsas historias perniciosius. Itaque Amazonum ille, tanquam populi, magni imperii conditoris et orbis terrarum victoris, res gestas condidit. Vixit autem ille sub extrema Hecataei tempora, paulo ante Herodotum, aut hoc adhuc [95] puero, aetate ultra Darii mortem protracta ¹, quandoquidem ipse τὰ μετὰ Δαρείων quinque libris conscripserat, una cum Persicis, si modo haec diversa fuere; sed inprimis Cyclus ille paulo ante commemoratus celebritatem nominis ei comparavit ².

Quod vero multo minus ignoscam Diodoro, est, quod fabulosam de *Atlanteis* narrationem, tanquam populi in extrema Africa olim florentissimi, intexuit (cap. 56—61. add. c. 54.) qua quidem ille narratione multis viris doctis, ex recentibus quoque aetatibus, fraudem fecit, eosque induxit ut multarum hypotheseon fundum facerent fabulam historiae severitate et auctoritate prorsus indignam. Fundum ei fecisse videntur partim antiquus fabulandi mos, quo Solis, Noctis, Somni, Tartari, Titanum, et rerum inferarum aliorumque mythorum sedes ad extremum occidentem collocatur, in rebus Persei inprimis et Herculis; partim Homeri

¹ Haud diffiteor, mihi vix satis probabile visum, iam Herodotea aetate de fabulis veterum scriptorem aliquem arguta hac subtilitate agere instituisse. Rerum tamen argumentis et scriptorum auctoritati refragari non licet.

² Actum de hoc homine Not. ad Apollodor. T. III. p. 980. Virgil. T. II. p. 221. A Schol. Pindari ad Isthm. IV, 104. Dionysius ἐν πρώτῳ κύκλῳ laudatur, quae si vera lectio est, plures Cyclos, saltem Cyclum duplicem μυθικὸν et ἱστορικὸν, extitisse recte statuas; sed forte vitium est pro κύκλου, uti apud Schol. Eurip. ad Phoen. 1123. legitur, ubi ex lib. I. Cycli de Argo Ius custode fabula repetitur; potuit quoque idem Cyclus, cum et mythica et historica comprehenderet, modo pro uno, modo pro duobus diversis libris haberi. Mythicum cyclum bene declarat Diodor. paullo post de Dionyso c. 65. Διονύσιῳ τῷ συνταξαμένῳ τὰς παλαιὰς μυθοποιίας. οὗτος γὰρ τὰ τε περὶ τὸν Διόνυσον, καὶ τὰς Ἀμαζόνιας, ἔτι δὲ τοὺς Ἀργοναυτὰς, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον παραθέντα, καὶ πολλὰ ἕτερα συνέταξε, παρατιθεὶς τὰ ποιήματα τῶν ἀρχαίων τῶν τε μυθολόγων καὶ τῶν ποιητῶν. Erant adeo in eo comprehensae res Bacchi, Amazonum, Argonautarum, bellum Troianum, (quae singulatim ab aliis tanquam volumina separatim scripta enumerantur) cum aliis multis, et in iis ea, quae in veterum mythologorum et poetarum carminibus ac scriptis tradita erant, exhibuerat: hoc est παρατιθέναι, non, adiungere, ut vertitur h. l.

loca de Aethiopibus; partim fabulae de Crono, de Atlante et alia. Vnde haec hauserit Diodorus, expressis verbis non declaravit, patescit tamen ex toto [96] narrationis ordine, etiam in his *Dionysium Milesium* ei ante oculos fuisse; quem auctorem quoque in iis, quae sequuntur, habuit, de Dionyso, (62 ad libri f.) de quo, praemissis philosophicis interpretationibus nonnullorum apponit narrationes tanquam rerum vere a Dionyso seu Baccho triplici gestarum¹; tum subiicit narrationes, quas Libycas vocat, ex eodem *Dionysio* discrete appellato, similes prorsus et cognatas cum illis, quas de Amazonibus et Atlanteis in superioribus exposuerat². Quod autem in his mirationem mihi fecit, erat, quod, ad Euhemeri fere rationem, in deorum ordinem transiisse narratur homines, qui aliquando rerum gestarum fama clari et de genere humano bene meriti fuerant; ut adeo iam integro saeculo ante Euhemerum eandem opinionem non a philosophis modo, verum etiam a scriptoribus nonnullis probatam fuisse manifestum sit. Debuit vero mature in eam incidere paulo sagacior quisque, si Ierulis et Bacchi similibusque heroum inter deos receptorum exemplum ad deos ita transferebat, ut et de iis eorumque origine eodem modo statueret.

[97] Eundem *Dionysium Milesium* sequi putandus Diodorus LIBRO QUARTO in *fabulis Graecis* exponendis; et primo quidem de Dionyso seu Baccho, interpositis nonnullis de Priapo et de Musis (c. 6 et 7.) inde c. 8 — 39. de Hercule, intertextis fabulis Orphei, Atlantis et Amazonum, tum (40 — 56.) de Argonautarum expeditione, adeoque de Iasone et Medea, inde de Heraclidis usque ad Hylli mortem (c. 57. 58.) et de Theseo (59 — 63.). Subiiciuntur narrata

1 c. 64. Antimachum excitat, qui cum aliis poetis Lycurgum non Thraciae, sed Arabiae regem ediderat.

2 Fuere tamen et alii qui Dionysio consona traderent: cod. loco c. 65. extr. *διέξιμεν ἐν κεφαλαίοις τὰ παρὰ τοῖς Ἀβυσοὶ λεγόμενα* (vana professio primi auctoris) *καὶ τῶν Ἑλληνικῶν συγγραφέων ὅσοι τοῦτοις σύμφωνα γέγραψαι, καὶ Διονυσίῳ τῷ συνταξαμένῳ* etc. v. paulo sup. not. Quam parum critici acuminis huic homini fuerit, intelligas ex eo, quod c. 66. narrat Linum, allatis a Cadmo litteris primum usum, statim res Dionysi perscripsisse, (*τὸν δ' οὖν Λῖνον κατὰ τοῖς Ἡλιαστικοῖς γράμμασι συντάξιμενον τὰς τοῦ πρώτου Διονύσου πράξεις καὶ τὰς ἄλλας μυθολογίας ἀπολιπεῖν ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν*); iisdem litteris usum Orpheum et Pronapidem, Homeri magistrum, nec non Thymoetam, Laomedontis nepotem et Orphei aequalem, qui Libyam et Nysam montem in extremo occidente, in quo Bacchus educatus sit, adierit; eundem inde reducem scripsisse carmen, quod vocant *Phrygiam poesin*: *καὶ τὰς κατὰ μέτρος τοῦτου τοῦ θεοῦ πράξεις μεθόρτα παρὰ τῶν Νυσαίων, συνταξαμένον τὴν Φρυγίαν ὀνομαζομένην ποίησιν, ἀρχαῖως τῇ τε διαλέκτῳ καὶ τοῖς γράμμασι χρησάμενον*. Fuit igitur aut fingitur fuisse *vetus carmen*, quo Libycae haec narrationes continerentur, quae cum fabulis Cybeles coagmentatae erant, ut ex his capp. apparet, ut ab homine sacrorum Phrygiorum caussas iradere volente profectae eas videri debeant.

de rebus Thebanis (c. 64—67). *Dionysium Milesium* in his ante oculos fuisse, primo, rerum ad cycli instar constituto ordine et toto orationis colore, narrationisque prava illa ratione intelligitur, qua ad historiarum ordinem revocat res fama obscura acceptas, a poetis narratas et ornatas, et inter eos homines gestas, quibus ea consilia ac studia, quae iis tribuuntur, illo utique aevo esse non potuere; quid enim molestius, quam narratum legere, Bacchum, Herculem aut Theseum, magni ducis more exercitum ducere, praecelara de hominibus ad meliorem vitae cultum adducendis consilia agitare, et sic alia; tum vero id docent nonnulla loca cum iis comparata, quae passim ex Dionysio Milesio laudantur, primo in Argonauticis, tum in rebus Thebanis ¹.

[98] Interea tamen alios quoque auctores Diodorum non neglexisse si quis contendat, non repugnet; etsi, quoties aliorum auctoritate utitur, id Dionysii verbis factum esse potuit. Ita de diversis Bacchis disputat; cum scilicet, praeter Bacchum ex Osiride effictum, Thebanus alius, alius Sabazius ² haberetur. De Priapo (c. 6.) etiam ad veteres provocat; nec tamen valde antiqua sunt, quae inde profert. In Hercule (c. 8.) antiquissimos poetas et mythographos se sequi velle profitetur, irascens iis, qui in narrationibus antiquis veritatem nimis subtiliter exquirunt. Quo vel uno loco homo iudicii parum subtilis et superstitiosae levitatis, veterum mythorum naturam et originem prorsus a se ignorari, prodidisse videri debet ³. Ubi Hercules ad Ligures, inde in Italiam per-

1 Non latuere loca doctum Diodori interpretem Wess. primo c. 41. extr. quod Argonautarum dux editur Hercules: id quod a Dionysio traditum ait Apollodor. I, 9, 19. p. 59. Porro c. 48. quod Iphin Stheneli f. Eurysthei fratrem ab Aeeta in Colchis caesum edit, ab eodem Dionysio acceptum memorat Schol. Apollonii Rh. IV, 223, 229. Utque c. 49. Byzantium appulisse Argonautas narrat Diodorus: ita in ea urbe nuptias Medaeae et Iasonis factas Dionysius ap. Schol. eund. IV, 1154. Omnino reditus Argonautarum tam diversis modis memoratus (v. ad Apollod. Not. p. 206.) ad historicam fidem expositus erat à Dionysio Milesio, ita ut duce Hercule, per Bosporum, Propontidem et Hellespontum reduces Troiam expugnarent. Etiam Herodorus eadem via rediisse, qua profecti erant, Argonautas ediderat. De bello Epigonorum cf. ad Apollod. p. 638. hoc cum bello Thebano ex Dionysio transcriptum esse ut paullo confidentius suspicer, faciunt ipsa loca Diodori III, 52. 65. quibus cyclographum eximia laude ornat. Tandem et illud cum Dionysii genio convenit, quod vetustiores poetas comparatos vides c. 65. 66. Cum itaque eum certis in locis ducem ipsi fuisse liquido constet, reliqua iis simillima ex eodem fonte fluxisse credibile est.

2 In hoc Philochori locum Diodoro ante oculos fuisse censebat Scaliger; quod tamen parum probabile, etiam Wesselingio iudice ad c. 4. n. 52.

3 Matridem Diodoro ad manus fuisse suspicatus eram in Notis ad Apollodor. To. I. p. 310. Scripserat *Matris* Eucomiium Herculis, in quo rhetoricè eius res et facta exornaverat. Mentionem tamen hominis

venisse narratur, (c. 20. 21.) interposita nonnulla sunt a Diodoro, aliunde accepta, primo de mira Ligurum laboris patientia, etiam in feminis parturientibus notabili, qui locus e *Posidonio* petitus est, tum de accessu ad Tiberim et sacro ibi instituto: quae in Romanis quoque scriptoribus occurrunt. De Gigantibus ad Phlegram internecone deletis cum ad alios, tum ad *Timaeum* provocat (c. 21. extr.) Ceterum Dionysium Milesium, modo ille non pravo narrandi consilio in transversum raptus fuisset, diligentissimum fabularum scriptorem fuisse, agnoscas maxime in Herculis rebus et in Argonautarum expeditione. Diodorum in his nonnulla sive de suo sive ex aliis interposuisse non negem, ut cum c. 56. de fabularum de Medea inter tragoedos varietate monet, et quam falsa sint de Argonautarum reditu tradita. Secundum superiora suspicari licet, propter argumenti vicinitatem [99] narrationisque genium, non minus ex Dionysio mutuata esse, quae extremam libri quarti partem constituunt, fabulas miscellas et per saturam appositae: de reliquis ex Aeoli stirpe prognatis, (67 — 70.) de Lapithis et Centauris (c. 71.) de Aesculapio (c. 72.) de Asopi et Aeaci stirpe (c. 72.). Inde de Pelopis stirpe (c. 73. 74.) de Ili stirpe (c. 75. de Daedalo et Minotauro Minoisque in Siciliam expeditione (c. 76 — 80.) interpositis tamen de suo a Diodoro, utpote Agyrio, Siciliae urbe, oriundo, iis, quae de Engyriorum in Sicilia Deabus matribus leguntur; hinc de Aristaeo (c. 81. 82.) et tandem (c. 83.) de Eryce et Daphnide: in quibus de Veneris Erycinae templo nonnulla adiecta sunt ab ipso Diodoro: et c. 85. de Orione.

Quod si haec a me partim ex fide aliqua scriptorum partim cum opinionis probabilitate recte dicta sunt: licebit in tanta narrationum varietate fundum aliquem quasi substraere mythis, ut ea, quae Diodori narrationi consentanea sint, ad unum auctorem Dionysium Milesium cyclographum referantur; secernanturque adeo ab aliis, quae et ipsa, simili exemplo, ad alios auctores referri poterunt. Ita tandem eo perveniri poterit, ut in mythorum expositione ea, quae vetere fama accepta erant, a poetarum ornamentis tum a mythographorum commentis liberentur. Quae vero Dionysii auctoritas habenda sit, supra cum de eius consilio interpolandi fabulas agerem, expositum est; subscribeturque adeo a viris harum rerum intelligentibus iudicio meo, fabularum Graecarum nec narrationes nec rationes a Diodoro recte peti posse.

In QUINTO LIBRO de *Insulis* inscripto (*Νησιωτικῆ*) c. 2.) diversos auctores sequutus est; et quidem primo loco *fabulas Siculas* (c. 1 - 6.) exponit Diodorus, inde de *insulis Aeoliis*, et ceteris maris mediterranei a nemine factam memini, praeterquam ab Athenaeo X, p. 412. B. et item aliud Herculis Encomium laudat *Caucali* Chii, rhetoris, qui frater Theopompi historici fuit.

terranei insulis agit (c. 7—18). In his scriptores Siculos ante oculos habuit, *Timaeum* puto et *Philistum*, quos ipse laudat c. 1. et 6., ut tamen de suo [100] multa visu et auditu accepta, dum peregrinaretur in his terris, interponeret: in hac igitur parte *inter gravissimos auctores* Diodorum referendum esse censeo. (cf. inf. Commentat. III.) At quae (c. 19. 20.) de insula Libyae obiecta in Oceano interponuntur, commentitia esse manifestum fit, et ex Atlantica Platonis conficta, ex *Posidonio* forte repetita ¹. Posidonius enim Apameensis seu Rhodius Polybii historias libris LII. usque ad Pompeii tempora continuaverat; eiusdem liber fuit de Oceano, in quem censuram egit Strabo, (lib. II. p. 150—162.) qui idem, ante eum et Polybium occidentalis Europae plagam parum cognitam fuisse, profitetur. Hunc utique auctorem sequutus passim est Diodorus in sequentibus, quae de *Britannia* (c. 21—23. de extremo septentrione in Caesaris rebus libro XI. egerat, ut intelligo ex III, 38.) de *Gallia* (c. 24—32.) de *Iberia* (c. 33—37.) de *Liguribus* et (c. 40.) de *Etruscis* tradit. Sed videndum est de his sigillatim accuratius.

In iis, quae de Britannia affert Diodorus, nonnulla de suo penu attulisse videri debet, patefacta paulo ante a Caesare Romanis insula; etsi *Timaeum* quoque ante oculos habere potuit; id quod [101] in loco, qui sequitur de succino in insula Basilia colligi solito, factum esse certo constat ², quem Diodorus utique ex *Timaeo* exseripsit, qui sua e *Pythea Massiliensi* petierat: ad quem

1 Nam ex eo in sequentibus multa hausit, et constat ex Strabone, Posidonium in harum insularum narratione credulitatis nota laborasse. Narrationem aliquam de insulis in Oceano Atlantico sitis, natam primo ex veterum poetarum figmentis de Solis occidentis et de Noctis domo, hinc de locis inferis, tandem de Insulis Fortunatis et Elysio ad extremum occidentem relegatis, stabilierunt rumores partim a Carthaginiensibus (Strab. I, p. 4. 5. III, p. 224. B.) aliisque navigantibus profecti; (ita Sertorius accepto de insulis illis nuntio per fugium in iis parare sibi constituerat, v. Plut. Sertor. p. 571. 2.) partim a philosophis, qui, cum nostrum continentem mari circumductum esse nossent, in vasto illo mari Atlantico non minus aliis continentibus locum esse intelligerent: v. Aristot. de Mundo c. 3. Inde fabularum sedem alii in iis locis constituerant, ut Theopompus suam Meropidem ap. Strab. VII, p. 458. C. de qua plura apud Aelian. V. H. III, 18. ubi v. Periz. Nec vero, ne scriptoris diligentissimi fidem elevatum eamus, Theopompus ista suae historiae intulisse putandus, sed erant illa ex libro *Ἰαπωνίων* hausta.

2 De stanno in insula Micti effosso iam Timaeus mentionem fecerat apud Plin. IV, 17. 30. seu Pytheam Massiliensem nominare Plinius voluit, seu Pytheam exscripsit Timaeus, quod fecit utique in loco de succino seu electro; Plin. XXXVII, s. 11, 1. et IV, 14, 27. De insula Basilia quam diversa sint recentiorum iudicia, notum est. Aliorum opinionibus commemoratis, de Samlandiae littore accipiebat eam b. Murray Nov. Commentar. T. VI, p. 93. ut taceam quae inde agmen virorum doctorum, qui de septentrione veterum egere, Schoeningius, Schloezerus, Uphagenius, (Parerg. hist. p. 479. sqq.) de ea disputavit.

tanquam primum auctorem ista referenda erant, non vero sub Diodori nomine laudanda: adiicit tamen is et tanquam fabulosam refellit narrationem de Eridano et Phaethonte.

De *Gallia* egerant in geographicis *Eratosthenes* et *Artemidorus*, in historicis *Timaeus*, *Polybius* ac *Posidonius*; nam *Ephorus* fabulosa pleraque tradiderat auditu accepta, ut e *Strabone* discere licet. Si ex ceteris coniecturam facere licet, fuit et in his *Posidonius*, quem sequeretur *Diodorus* ¹, verum adiecit plura quae ipse ex Romanis compererat qui cum *Caesare* in *Galliis* fuerant. Multa autem narrat de *Gallorum* moribus, *Americanorum* ingeniis simillima, neque aliunde nota; non praetermittenda ab iis, qui studium suum in populorum ingeniis et moribus cognoscendis ponunt.

De *Celtiberis*, *Vaccacis* et *Lusitanis* (c. 33—38.) quae a *Diodoro* adscripta sunt, e *Posidonio* petita esse, certa iam est existimatio: nam quae de metallis memorata sunt (c. 37.), diserte tribuuntur [102] *Posidonio* auctori a *Strabone* ²; hoc idem factum in loco de *Liguribus* ³, et in altero de *Etruscis* ⁴, de quibus omnino tanquam adhuc florentibus narrat, quae antiquior auctor de antiquioribus temporibus tradere debuit, quibus *Etruscorum* opes adhuc insignes haberentur.

E mari mediterraneo in liberius pelagus traiectu facto, de *insulis Arabiae obiectis* (c. 41—46.) narrationem instituit, inque his de *Panchaea* et templo *Iovis Triphylii*: nimis credulus et levis in *Euhemeri* fide amplectenda, quem commentitia de iis tradidisse iam antiquiores monuerant ⁵. Inde redit *Diodorus* ad mare *Aegaeum*, commemoratque de *insulis*. In his est *Samothrace* (c. 47. 48. 49.): de qua primo antiqua fama inter *Samothraces* ferri solita apponitur, de *Ponti Euxini* in mare *Aegaeum* eruptione; tum fabulae de *Saone*, inde de *Dardano* et *Iasione*, et de *teletis*

---

¹ Quae de nomine *Celtices* praemissa sunt, c. 24. e *Timaeo* petita suspicor, comparato *Parthenio* c. 30. et 29. et *Etymol. M.* in *Talavta* a *Wessel.* laudato. Quae de frigore et glacie passim narrantur, parum accurate de tota *Gallia* pronuntiata sunt, uti illa quoque (c. 26.), quae de turbinibus ac procellis; quippe quae antiquiores de *Campo* inter *Massiliam* et *Rhodani ostia* tradiderant, in his *Posidonius*; cf. *Strab.* IV. p. 276 sqq.

² *Strab.* III. p. 217 sq. cf. *Wessel.* ad c. 37. 38.

³ c. 39., ubi cf. *Wessel.* collato *Strab.* lib. V. p. 334.

⁴ c. 40., coll. *Athen.* IV. p. 153. laudato iam a *Wessel.*

⁵ *Strabo* VII. p. 459 A. et II. p. 163. laudato *Polybio*, add. *Plutarch.* *Is.* et *Osir.* et al. Nihil notius *Euhemeri* mendacitate hac in re, cum deos quotquot essent e mortalibus factos docere vellet: in ἱερῶν ἀναρχουμένων. Ad eum diserte provocarat *Diodorus* lib. VI. quod inter fragmenta est ed. *Wess.* T. II. p. 633. ex *Euseb.* *Praep.* Ev. lib. II, 2. Ex *Ennio* qui latine vertit v. locum *Lactantii Inst.* I, 11. et alia loca *N. D.* I, 42. et al. ap. *Columnnam* ad *Ennium* p. 312 sq.

in insula constitutis: de quibus quam diversa a scriptoribus quamque fabulosa sint tradita, inter viros doctos constat ¹; videtur autem noster rediisse in his ad *Dionysium* suum. *Naxus* (c. 50. l. 2.); de hac *Andriscum*, Naxiacarum rerum scriptorem aut ipsum inspexit, aut alium qui sua inde petierat ². Sequuntur: *Syme* (c. 53.), *Calydna*, *Nisyros*, *Carpathus* (c. 54.). Cum plures essent de insulis libelli, *περιπλων* vel *περιγρήσεων* nomine insigniti, in quibus etiam *Mnaseae Europiaca*, quem Diodorus sequutus sit, exputari sine auctore nequit. Indè (c. 55, 9.) *Rhodus*, de qua [103] antiquioribus fabulis expositis ipse ad *Zenonem*, Rhodiacarum rerum scriptorem, provocat, Polybii aequalem ³, in quo hominem agnoscere licet, communi Graecorum fraude contactum, ut veteres fabulas ad certas opiniones interpretetur et interpolet; uti (c. 57.) ductas Rhodo et Athenis colonias in Aegyptum Heliopolin et Sain pronuntiare haud veretur; fluxisse videntur ex eodem fonte, quae de *Chersoneso* insulae obiecta exponit (c. 60 – 63.). Copiosior est in insula *Creta* (c. 64 – 80.), de qua commemoraturus profitetur: se *clarissimos rerum Creticarum auctores* secutum exponere velle; paulo post de Idaeis Dactylis *Ephorum cum aliis* excitat; inde fabularum ordinem memorat prorsus ad *Euhemeri* rationem et doctrinam ⁴, nec tamen eius nomen apponit, sub finem autem loci (c. 80.) diserte memorat *in tanto scriptorum de rebus Cretensium dissidiis* se sequutum esse *eos qui et probabiliora narrent et maiore auctoritate habeantur*; in nonnullis *Epimenidem Theologum*, quod vix genuinum opus esse potuit, in aliis *Dosiadam*, et *Sosicratem*, et *Laosthenidum*, scriptores nunc tantum nominibus notos ⁵. Homines tamen valde ineptos fuisse quosque Diodorus, si ullo iudicii acumine usus fuisset, sequi non debuisset, manifestum sit; non enim mythos antiquos aut famam veterem exponunt, sed Sophistarum commenta, qui rerum origines Cretensibus assignare, vitaeque instituta, inventa, artes ad Dactylos Idaeos, Curetes, Titanes referrent, simulque alteram hypothesin adhiberent, qua e mortalibus dii facti esse ferebantur. Plurima in his ex Euhemeri somniis ducta esse fastidiose doceri posset ⁶. Tandem c. 81. 82.

¹ cf. ad Apollod. p. 737 sq.

² Intelligas comparatis locis ex c. 50. cum Parthenio c. 19. Cum Andrisco Agasthenes memoratur ab Athen. lib. III. p. 78 C. loco a Wessel. laudato.

³ c. 56. extr. ubi v. Wessel.

⁴ cf. c. 46. et sup. de Panchaia.

⁵ v. de iis Meurs. in Creta, nec plura Wessel. afferre potuit.

⁶ v. c. de Cerere, cap. 69. coll. 1, 29. Vidit quoque vir doctissimus, L. B. de Sainte Croix nuper in *Recherches sur les Mysteres* p. 80. 517. Brevitatem equidem in his sequutus sum, quoniam me de rebus notis agere memineram.

Lesbi et Tenedi origines subiicit Diodorus: inque his librum *quintum* absolvit.

Qui sequebatur *SEXTUS*, reliquas Graecorum fabulas ex temporibus ante bellum Troianum complexus erat 1. Plura de diis in eo, quae cum *Euhemeri* opinione convenirent, exposita fuisse. ex fragmentis intelligitur 2. Subiecerat iis fabulas secundum *Homero*, *Hesiodum* et *Orpheum*, nec tamen ne in his quidem ab instituto discesserat, quin mythos, poeticos quoque, in historias mutaret: uti e fragm. III. apparet, *Xanthum* et *Balium*, *Achillis* equos, ipsi *Titanas* fuisse.

Inde *LIBRO SEPTIMO* usque ad *librum decimum septimum* res inde ab excidio Troiae ad *Alexandri* interitum erant descriptae 3; e quibus *liber VII. VIII. IX. X.* periere. Deducta in his fuit historia usque ad *Olymp. LXXV, 1.* qua *Xerxis* traiectus in Graeciam factus est: a quo *liber XI.* initium habet. A Troiae excidio usque ad *Olymp. VII, 2.* qua *Roma* fuit condita, ut quidem *Diodorus* calculos ponit cum *Polybio*, anni exierant plus quam *CCCCXXX*. Scilicet *Diodorus* *Apoilodorum* Atheniensem sequutus a Troia eversa ad *Olympiadem* primam annos computaverat *CCCCX*, (v. lib. I, 5.) his si adiciantur anni *Olympiadum LXXIV*, interiere *Diodori* historiae annorum *1000v.* quanta iactura! cum ea in plerisque rebus nullo modo resarciri possit. Multo aequiore animo ferri potuisset iactura librorum *XI.* et sequentium, cum illarum rerum alii auctores extent iique gravissimi. *Ephorum*, quem omnino fortunae iniquitas nobis invidit, alia sors adversa oppressit in hoc, quod ne ea quidem ad nos pervenere, quae *Diodorus* ex eo descriperat. Quae in libris *VII—X.* comprehensa fuerant, sequentia fuisse apparet:

[105] Initium *LIBRI VII.* factum a bello Troiano satis constat. Persecutus inde erat *restitutum* Achivorum, errores novasque ab iis captas sedes; inde *Heraclidarum* ingressum in Peloponnesum octogesimo a Troia capta anno factum. Fuere in his plura rerum argumenta, ad quae aliis in locis provocat, v. c. de Thessalia, ut *IV, 55.* intelligitur. Ad haec tempora spectat fragmentum ex *Syncello* (*Wess. p. 635. VI.*) de *Corinthis* a *Doriensibus* occupa-

1 *Diodor. I, 4:* τῶν γὰρ βιβλῶν ἡμῶν ἕξ αἱ πρῶται περιέχουσι τὰς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν πράξεις καὶ μυθολογίας· καὶ τούτων αἱ μὲν προηγουμέναι τρεῖς τὰς βαρβαρικὰς, αἱ δὲ ἕξῃς σχεδὸν τὰς τῶν Ἑλλήνων ἱστοριολογίας.

2 *Fragm. n. 1.* Spectabant ad lib. VI. Exc. de Virt. et Vit. p. 545. 546. I, 37. ed. *Wess.* et *Fragm. n. I—V.* non verò quae ibi seqq. Omnino Excerpta et Fragmenta parum diligenter disposita esse, e seqq. apparebit.

3 *Diod. I, c. ἐν δὲ ταῖς μετὰ ταῦτα ἑνδεκα τὰς ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν κοινὰς πράξεις ἀναγεγραμμέναι, ἕως τῆς Ἀλεξάνδρου τελευτῆς.*

tae originibus 1. Ad paullo superiora tempora spectabat fragmentum ex Ulpiano ad Demosthenem de Munychio (ibid. p. 636. VII.) Laudatur in eo *Hellanicus*, quem adeo in his ante oculos habuit; in rebus Doriensium autem *Ephorum*, qui ab Heraclidarum reditu, (ita vulgo aiunt *καθόδου*) historias suas exorsus erat (IV, 1. XVI, 76.). De *coloniiis* e Graecia in diversas terras ductis diligenter actum esse, dubitare non licet 2. *Romae conditae* et originum gentis ab Aenea ductarum in fragmentis superest memoria: locus apud Syncellum extat, libro Diodori *septimo* laudato: ut necesse sit in rebus Aeneae hac de re actum esse 3. De rebus *Spartanorum* supersunt narrationum vestigia [106] in Excerptis (de Vit. et Virt. p. 547.) de *Lycurgo* 4; de *belli Messeniaci* primi caussis, Ex narratione bellorum Messeniacorum superest nobile fragmentum de *Eleonni* et *Aristomene* (p. 637. X.) quod spectat ad an. ante C. N. 730. Ol. XII, 3. quo Euphaes, Messeniæ rex, caesus. Omitto alia: sed de *Solone* diligenter egerat (v. p. 551.) simulque de *VII. Sapientibus* Graeciae (p. 551. 552.) de *Pythogora* et *Pythagoreis* (p. 554. 5. 6.).

In iis quae de *Cyro* et *Astyage* tum de *Croeso* (Exc. p. 552. 3.) de *Cambyse* (p. 556. 7. et 619. II.) narraverat, Ctesiam ei cum Herodoto auctorem fuisse nullus dubito: docentque hoc idem fragmenta in Exc. de Virt. p. 552. 3. Quae vero inprimis

1 item de Carano p. 637. IX.

2 Supersunt loca de Syracusis, quae ad earum primordia spectant, p. 548. 549. de Sybaritis p. 549. 550.

3 Ad eundem locum spectabat Excerptum de *Aenea* p. 636. de Vit. et Virt. *ὅτι Αἰνείας* etc. Ex rebus *regum Albanorum* est Excerptum p. 546. extr. de Romulo Silvio. Ex *Romana* autem *historia* plura occurrunt: Exc. de *Romulo et Remo* p. 547. de *Numa* p. 549., de *L. Tarquinio* p. 551. de *Servio Tullio* p. 553., de *altero Tarquinio* Roma expulso p. 558. In Exc. de Legat. p. 618. de *Tullo Hostilio*. Ex eod. loco sunt, quae Tzetzta attigit. (p. 642. XXV.) Ex commentariis Romanorum publicis res Romanas repetitas a se esse affirmat Diodor. initio operis c. 5.: καὶ διὰ τὴν λαμψάν τοῖς ἐν τῇ νήσῳ (Ῥωμαίοις) πολλὴν ἐμπειρίαν τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου περιπεποιημένοι, πάσας τὰς τῆς ἡγεμονίας ταύτης πράξεις ἀκριβῶς ἀνελύθομεν ἐκ τῶν παρ' ἑλκίνοις ὑπομνημάτων ἐκ πολλῶν χρόνων τετηρημένων. Non satis perspicuum est, quinam hi *commentarii a multis temporibus adservati* esse possint. Acta publica vix bene intelligas: si fastos et annales Pontificum: hos utique non inspexit ipse, sed auctores Romanos, qui eos consulerant.

4 Mirari licet, quod in Excerptis huic *ἀποσπασματίῳ* praemittitur aliud de Cumae in Italia tyranno, Malaco, qui Aristodemus fuit, *μαλακὸς* dictus: vixit ille sub Tarquinii exsulantis tempora, circa U. C. 248. ante C. N. 506. Atqui Lycurgi aetas ad a. ante C. N. 885. refertur. Scilicet adscripserat ista Diodorus eo loco, quo de Cumae originibus egerat, quae ad a. ante C. N. 1044. spectant. Morem autem hunc sequutus est noster, ut sub urbium initia brevi enarratione fata earum exponeret: sic in Corinthi, Sybaris, Cyrenarum originibus (p. 550.).

intercidisse doleo, sunt *Siciliae res*, quas ille, utpote Siculus, accuratius persequutus esse videtur ¹, tum Carthaginis origines ². Liber DECIMUS in primordiis regni *Xerxis* eiusque apparatu belli adversus Graecos suscipiendi, tum in Graecorum conventu ad Corinthum habito substiterat. Quae inde gesta sunt, libro XI. et sequentibus tradita, unde hausta fuerint, *tertia Commentatione* persequar.

---

1 Sunt ex iis pauca p. 558. de Hippocrate Gelae tyranno et Therone.

2 In his saltem Timaeum exscribere potuit; nam in eo is locus occurrebat, ut ex Excerptis Codicis Madrit. ad calcem Polyaei a cl. Tychsen communicatis didici: Θεισσώ, ταύτην φησὶ Τίμαιος κατὰ μὲν τὴν Φοινίκων γλῶσσαν Ἐλισσαν καλεῖσθαι, ἀδελφὴν δὲ εἶναι Πυγμαλλῶνος τοῦ Τυρίων βασιλέως, ὑφ' ἧς φασὶ τὴν Καρχηδόνα τὴν ἐν Ἀσίῃ κτισθῆναι etc.

---

[107] C O M M E N T A T I O T E R T I A

A C

P O S T R E M A

A D L I B R O S X I — X L.

Etsi Diodori libri, inde ab undecimo servati, in historiis versantur magis notis et multorum scriptorum opera tractatis, non tamen expeditior est quaestio illa, quam mihi extricandam sumseram, de auctoribus, quos ille expresserit. Sunt enim in plerisque vestigia aut nulla aut satis obscura, et in paucis ultra probabilitatem satis validam licet progredi. Potest tamen omnino de uno et altero duce, quem ille adhibuerit, fide interposita pronuntiari: quandoquidem ipse scriptores nonnullos sub finem rerum traditarum excitat; unde iucunda illa et ad animum grata oritur persuasio, ex multis perditis scriptoribus nos habere particulas servatas in Diodoro, quae eorum, quae perire, desiderium levare possint.

Et in rebus quidem Graeciae *Ephorum* ab eo maxime exscriptum esse, satis persuasum habeo. Nam commemorat eum sub annum Olymp. CIX, 4. (ante C. N. 341. fuit is Philippi R. Macedonum vigesimus, quo Perinthus ab eo obsidebatur) in quo eius [108] Historiae, res a Graecis et Barbaris inde ab Heraclidarum reditu per DCCL. annorum decursum gestas complexae¹, substituerant; opus erat per XXX. volumina distributum, quod periisse si aegre ferendum est, gratiam habebimus Diodoro, qui fidem eius sequutus permulta ex eo servasse putandus est; imitatus ipsum etiam in hoc, quod Ephorus fecisse narratur, ut singulis libris prooemium praefigeret; nec non in dispositione rerum narratarum, quam in Ephoro commendat, (lib. V. pr.) quod libros per populorum historias, adeoque ad distinctas operis partes, dispescuerat. Fides huius scriptoris haud dubie in diversis operis partibus diversi momenti esse debuit; et inique de eo iudicatum est universe ex una vel altera parte aut loco. Nam in recentissimis historiis ea tradidisse censendus est, quae ipse viderat vel audierat; anti-qua vero ex aliis scriptoribus, comparatione et iudicio facto,

¹ ἰστορία s. κοινὰ πράξεις τῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων. Diod. XVI, 76. IV. pr. Ceterum me in hoc et aliis scriptoribus Vossii; Ionsii aliorumque operam consuluisse facile per se intelligitur.

composuisse. Fabulose cum multa de Nilo et Aegypto nec non de Iberia tradidisse, ipse Diodorus monet; (lib. 1, 37 — 39.) nec hoc mirari licet, siquidem ea loca ipse non adierat. Historiam suam a valde remota aetate, etsi antiquissimis temporibus mythicis exclusis, exorsus erat ¹: quid mirum, si fabulose tradita apposuerat? Eum se sequi diserte ait Diodorus (XII, 41.) in causis belli Peloponnesiaci exponendis: (inde a cap. 38.) eundem laudat (XIII, 41.) ad Ol. XCII, 2. de classe Lacedaemoniorum sub Mindaro gravi tempestate ad montem Atho afflicta; et in dissensu de Iasonis tyranni Pheraei morte, XV, 60. Alcibiadis mortem ex eius libro XVII. exponit (XIV, 11.). Loca ex eo notata passim sunt ad Diodorum a gravissimo interprete Wesselingio, ut ad lib. XI, 60.

Continuaverat Ephori historias et Graecorum barbarorumque gesta ² inde ab Olymp. CX. usque ad Philippi mortem (Ol. CXI, 1.), adeoque res fere VI. annorum exposuerat *Diyllus* Atheniensis (lib. XVI, 76.) alteram suarum historiarum partem inde exorsus; nam in priore paullo altius, et inde ab origine belli sacri ac sacrilegio Delphico, (Ol. CVI, 2) narrationem exorsus erat, ut adeo XII. anni praeter illos sex accessissent, utque ille Callisthenis historias, de quibus postea dicitur, continuasse videri posset. Erat opus XXVI. libris comprehensum ³: quod continuavit, Diodoro nostro teste, (Ecl. XXI, 5.) *Psaon* Plataeensis libris XXX, e quo tamen nihil aliunde constat, nisi quod Dionysius Halic. (*de composit. verb.* p. 9.) eum inter scriptores refert propter sordidiam orationis vulgo neglectos. Verum bellum sacrum, ab Ephoro praetermissum, praeterea eius filius, *Demophilus*, novo opere pertexuerat, exordio facto a templo Delphico per Philomeum Phocensem occupato direptoque, adeoque ab Ol. CVI, 2. usque ad Ol. CVIII, 3. quo bellum illud Philippi opera fuit finitum

¹ Anni illi 750. assurgunt ad annum ante C. N. 1091. adeoque 13 annis serius quam nos vulgo Heraclidarum reditum, quem anno 1104. assignamus, collocare in tabulis solemus.

² τὰς ζωὴς Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων πράξεις.

³ Diodor. XVI, 14. ubi v. Wessel. qui post Vossium H. Gr. III. c. VII. p. 175. laudat Athenaei locum XIII, p. 593 F. de Demetrio Phalereo, ubi advocatur Diyllus, cui loco in promptu quidem esset medela, si ex altero Diogenis Laërtii loco, quo idem memoratur, lib. V, 76. reponeretur *Διύλλος* (v. ad e. l. Casaub.) verum superest alter locus lib. IV, 14. p. 155 A. ubi de Cassandrio ἐν τῇ ἐνστάτῃ τῶν ἱστοριῶν actum dicitur: quae quomodo in illo opere, quod non ultra Philippi mortem processit, occurrere potuerint, non assequor; nisi obiter ex senioribus annis praecipua ea et inserta fuere. Facit tamen novam difficultatem, quod in Ecl. Diodori libri XXI, 5. idem Diyllus in Agathoclis rebus memoratur Ol. 118, 4. 119, 1. An dicendus est praeter duas illas partes tertiam et plures adiecisse operi, idque adeo continuasse? De Diyllo qui scripsere, laudantur a Burmanno in add. ad Vales. Emendatt. p. 228

(lib. XVI, 14.). Probabile itaque fit, Diodorum etiam hunc scriptorem quin inspiceret haud commisisse.

In superioribus temporibus adhibuisse videtur *Callisthenem*, discipulum Aristotelis, Alexandri comitem, rerumque ab eo gestarum [110] scriptorem, arrogantia sua ac pervicacia in regem notabilem; scripserat *res Graecorum* ¹ inde ab Antalcidae pace Ol. XCVIII, 2. usque ad sacrilegium Delphicum et belli sacri initia Ol. CVI, 2. spatium XXX annorum X libris complexus ²; substiteratque adeo in illo tempore, a quo Diyllus exorsus est. *Callisthenem* adeo per librum XV. et XVI. passim exscripsisse dicitur Diodorus.

Verum redeundum est ad antiquiores. *Herodotum* in Medicis quousque secutus sit, non nisi ex Xerxis expeditione in Graeciam facta, quae libro XI. exposita est a Diodoro, cum superiora perierint, iudicare licet: in his autem plerumque eum deseruisse et diversa tradentes praetulisse Diodorus videtur; etsi Herodoti meminit anno Ol. LXXV, 2. quo anno, pugna navali ad Mycalen facta, eum opus suum finisse notat. In Persicis Ctesiam sequi maluit, ut iam superiore Commentatione observatum; sic de Xerxis nece lib. XI, 69. Dionysium Milesium, quem in antiquis mythis secutus erat, (v. Commentat. II. p. 94 sq.) forte et in rebus post Darium gestis adhibuerat.

Thucydidem haud dubie consuluit Diodorus: nam initium eius historiae inde ab Olymp. LXXXVII, 1., cum anno belli XXII. abruptae, ipse annotavit; (XII, 37. XIII, 42.) attamen ab eius narratione plerumque recedit; (ut XI, 57. ubi v. *Wesscl.* 70. XII, 41. hoc ultimo quidem loco Ephoro praelato.) *Xenophontem* non fuisse praeteritum a Diodoro, cum hoc declarat, quod eius et historiae ab ipso scriptae aliquoties meminit (XIII, 42. XV, 76 f. 89 f.) tum nonnulla ad eius fidem narrata.

Laudat quoque *Theopompum*, Chium, historicum summum, fide, diligentia, arte et oratione probatissimum: qui in eo anno in [111] quo Thucydides substiterat, cum Xenophonte *historiarum suarum* ³ exordium fecerat, novissima belli Peloponnesiaci in iis complexus. Verum Xenophon XLVIII annos persequutus erat, Theopompus non nisi XVII. usque ad praelium navale ad Cnidum Ol. XCVI, 3. libris XII. (Diod. XIII, 42. XIV, 84.) Eius adeo

¹ τὰ Ἑλληνικά s. τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἱστορία.

² Diod. XIV. extr. XVI, 13. Antiquas historias prorsus non attigerat: ut IV. pr. Ut ea, quae ad consilium meum non spectant, de scriptoribus commemorem, expectari non potest. De Theopompo tamen docte nonnulla Valkenar. apposuerat in Oratt. p. 235. 255. 261.

³ ἱστορίαι Ἑλληνικαὶ vel Ἑλληνικὴ ἱστορία. v. praeclarum de Theopompo iudicium Dionysii Halic. in Epist. ad Cu. Pompei. p. 211.

vestigia in Diodori lib. XIII, XIV, XV, superesse non dubito ¹. Eiusdem Theopompi alterum fuit opus, *Philippi res gestae* ², Macedonum regis, libris LVIII. (Diod. XVI, 3.) initio ab Olymp. CV, 1. facto, paullo post regni exordia natis cum Atheniensibus dissidiis. Hunc Diodorus manifeste expressit in iis, quae de Philippo bellisque, quae cum Graecis ab eo gesta sunt, exposuit, per totum libr. XVI. Declaratum id quoque per fragmenta passim a Wesselingio laudata et [112] comparata. Ad quem annum Philippica descenderint, nusquam memoratum reperio; probabile tamen sit, ante Philippi mortem Ol. CXI, 1. non defecisse ³; ipse utique vixit sub Alexandro.

Nec tamen uno Theopompo duce contentus, *Duridem Samium*, Ciceronis iudicio, *hominem in historia diligentem*, quoque adhibuit in iis quae Philippi aetate evenere. Nam eum historiarum suarum *de rebus Graecorum gestis* ³ exordium inde a morte Iasonis tyranni Pheraei, et Amyntae, Macedonum regis, adeoque ab a. III. Olymp. CII. fecisse, diserte ipse notavit lib. XV, 61. Cum eiusdem Duridis *historiae Macedonicae* commemorentur, dubitatum

1 Addidi librum XV. etsi res ultra Olymp. 96, 3. progredientes complexum: in hoc enim vestigia Theopompi deprehendo in rebus Euagorae, regis Cyprae, quas expositas esse a Theopompo libro XII. rerum Philippicarum memorat Photius Cod. 176. monens idem, librum illum a Menophane pro perduto habitum fuisse, (praeter lib. VI. VII. IX. XX. XXX. iam pridem desideratos). At ea, quae illo libro comprehensa fuere, ad annum Ol. 98, 3. spectant, nec ullo modo in Philippicis locum habuisse videntur. Difficultatem vidit Wesseling. ad Diod. p. 573. n. 37. Mihi satis liquet, Photium librum XII. et ultimum historiarum Graecarum manibus tractasse; nam in hos poterant a Theopompo per digressionem illa omnia, quae de Acori et Euagora ex eo libro laudantur, interponi vel operi adiaceri in narratione pugnae ad Cyprum. Digressionibus autem Theopompum mirifice indulgisse satis constat. Inseruerat quoque Sicula operi suo Theopompus, (Diod. XVI, 71) de quibus paullo post agam. Attigerat adeo Aegyptia et fabulas de Nilo, ut iam in Commentat. I. vidimus ex Diod. I, 37. In Macedonicis origines gentis haud intactas reliquerat, ut e loco de Carano patet in m. Diod. IX.

2 *Τὰ Φιλιππικὰ*, vel *τῶν περὶ Φίλιππον ἱστοριῶν βιβλία νή.* et XVI, 71. *ἢ τῶν Φιλιππικῶν ἱστορία.* Quod apud Dionysium Halic. post alia quae in eo laudantur, subiicitur p. 212, l. 28. *τελευταῖόν ἐστι τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ χαρακτηριστικώτατον* (sc. quod consilia et virtutes ac vitia eorum, quorum res gestas exposuerat, adiecit) male in versione, etiam a Gedoyno (*Hist. de l'Acad. des Inscript. To. XVI. Mem. p. 244.*) de extrema operis parte accipitur; immo vero: est res in eo maxime insignis.

3 Laudantur ea ex eius libro XLIII. quae ad Olymp. CIX, 2. spectant: et processerat opus usque ad libros LVIII. cf. Ions. de script. hist. philos. I, 3. Utramque opus historicum ad 60,000 versus processisse, e prisco scribendi more Photius testatur.

4 *τῆς τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίας.*

est, unumne an diversum hoc fuerit opus ¹. Mihi probabile fit, idem opus, ut tot alias veterum scriptorum historias, in duas, forte in plures, partes divisum fuisse; nam quod apud Athenaeum tanquam diversum opus de rebus Agathoclis laudatur, ad eadem tempora spectat, quae in altero opere persequutus erat. Quicquid est, Diodorus suo ipse indicio prodit, in sequentibus annis adeoque inde a libro XV. Duridem ipsi ante manus oculosque positum fuisse. Vixerat ille Ptolemaei Philadelphi aetate.

Alios quoque consuluit; imprimis *Anaximenem* Lampsacenum, Platonis et Aristotelis aequalem (lib. XV, 76) et inter Alexandri comites habitum, cuius quoque res gestas perscripserat; sed fuerant eiusdem *historiae Graecae antiquiores* ², quas inde a deorum ortu et generis humani primordiis exorsus ad pugnam apud Mantineam et [113] Epaminondae mortem deduxerat, universas prope Graecorum et Barbarorum res gestas XVII. voluminibus complexus. Ad Olymp. CIV, 2. adeo processerat opus illud, (cui mox ille Philippi et Alexandri res gestas subiecerat) et credere licet, ut in prioribus libris, quibus mythi Graecorum expositi sunt, ita in servatis Diodori libris XI. XII. XIII. XIV. XV. Graecarum rerum multas passim narrationes ex eo haustas esse.

Ad annum tertium ab eo, in quo Anaximenes substiterat, hoc est, ad Olymp. CIV, 4. produxerant *historias suas rerum Graecarum* ³ duo scriptores Boeoti alias parum noti, *Dionysiodorus* et *Anaxis*, (lib. XV. extr.) consulti et ipsi haud dubie ab eo in rebus maxime Thebanis.

Sequuntur Alexandri M. et successorum, (*διαδόχων*, quos vocant) tempora: in quibus quos auctores sequutus sit, diserte nusquam professus est. Ipse ex iis scriptoribus *Hieronymum Cardianum*, Eumenis popularem et familiarem, tanquam scriptorem rerum, quae a successoribus Alexandri gestae erant ⁴, aliquoties memoravit, sed modo in legatione facta, (lib. XVIII, 42 et 50) modo inter captivos ad Antigonium adductos, (XIX, 44.) tandem ut procuratorem regionis ad lacum Asphaltiten (c. 100). Dubitari vix potest, quin eundem scriptorem libris XVIII. et XIX. in consilium adhibuerit. Verum longe maximam rerum narratarum partem e *Clitarcho* petiisse videtur, quem ipse alio loco (lib. II, 7. de

1 Voss. II Gr. I, 15. Wessel. ad Diod. I. c. p. 50. Magnum volumen fuisse ex eo intelligas, quod Athenaeus Macedonicarum historiarum librum XXII. excitat. Complexum esse res quoque barbarorum, exinde colligo, quod Romanorum pugna ex eo commemorata occurrit in Ecl. lib. XXI, 6.

2 *αἱ πρόται ιστορίαι* ap. Athen. at Diod. XV, 89. *τὴν πρώτην (ιστορίαν) τῶν Ἑλληνικῶν* dixit.

3 *τῶν Ἑλληνικῶν ιστορίαν.*

4 *αἱ διαδόχων ιστορίαι.*

murorum Babylonis ambitu) inter eos memorat, qui cum Alexandro in Asiam traiecerunt; homo fuit levitate et tumore orationis a multis et explosus; quem tamen a nostro spreto non fuisse, cum aliis locis, quos Wesselingius annotavit, tum imprimis notabili illo de anthredone loco (lib. XVII, [114] 75. *ubi v. Wessel.*) apparet; nec aliter censuit vir doctissimus de sancta Cruce ².

Marsyae obiter mentionem facit tanquam rerum Macedonicarum scriptoris inter duces Demetrii in pugna navali adversus Ptolemaeum Olymp. CXVIII, 2. (lib. XX, 50.) Fuisse eum antiquiorem Marsyam, Pellaeum, dubitari nequit; (*v. Wessel. nota ad e. l.*) scripserat is, praeter librum *de Alexandri institutione*, libros X rerum Macedonicarum, qui, initio a Carano facto, usque ad ingressum Alexandri in Syriam erant perducti. Quandoquidem scriptor hic Diodoro innotuit, probabile sit illum nec neglectum ab eo fuisse.

In Graecis historiis post superiores adhibuisse videtur *Menedotum Perinthium*, qui *res Graecas* libris XV. perscripserat ³; a quo anno ille exorsus sit, non constat; periit enim omnis eius scriptoris memoria; exierat tamen eius historia post belli Punici II. initia ⁴. Debuit adeo ille persequi res a regibus Macedonum, maxime ab Antigono et Philippo gestas, tum Achaeorum foedus et bella, Arati consilia adversus Philippum, usque ad illud tempus, quo rex Macedonum consilia cum Annibale adversus Romanos inivit. Verum periere haec omnia una cum Diodori libris, in quibus haec exposita fuere. *Apollodorum* Atheniensem in temporum notatione passim adhibuit, consulto eius opere chronicorum, ut lib. I, 5. XIII, 103 et 108 ⁵.

In *rebus Siculis*, in quibus eum inter principes, quos habemus, scriptores referendum esse iam alias significavi, scriptorem adhibuit non unum, imprimis tamen Timaeum cum Ephoro; etsi laudavit alios quoque, quos statim recensebo. Antiquior ceteris scriptor fuit [115] *Antiochus* Syracusanus, quem a Cocalo, rege Sicano- rum, orsum, usque ad Olymp. XCVIII, 1. adeoque ad media Dionysii senioris tempora processisse, ipse observat Diodorus; (lib. XII, 71 f.) ⁶ quae vero illa sint, quae ex eo ille hauserit,

1 Quinctil. X, 1, 75. *Clitarchi probatur ingenium, infamatur fides*: nam de nostro scriptore agi ne dubites, ut nec ap. Longin. 2, 3.

2 Le Baron de Sainte Croix, *Examen critique des anciens Historiens d'Alexandre le Grand* p. 33.

3 Ecl. lib. XXVI, s. 3. *Ἑλληνικὰ πραγματεία.*

4 Ante C. N. 218. Ol. 140, 3. etsi in Eclogis Diodori paullo post de magno illo terrae tremore memoratur, quo Rhodus concussa fuit ante C. N. 229. Ol. 135, 4. Verum multae causae confusorum temporum in his Eclogis esse possunt.

5 v. not. ad Apollod. T. III. fragm. p. 1084. 1089.

6 Egit de eo docte Vossius de H. Gr. IV, 7.

assequi non licet. Post hunc primo loco is, qui aetate, prudentia civili et dictionis brevitate, ceteros anteibat, *Philistus* Syracusanus est commemorandus: eius *historiae Siculae*¹, in duas partes divisae, altera septem libris plus quam octingentos annos complexa, ad Olymp. XCIII, 3. ante C. N. 348. ad captumque Agrigentum deducta, exordium ducere debuit a Troia capta²; altera inde, ubi prior pars substiterat, exorsa libris quatuor res Dionysii senioris persequuta erat (lib. XIII, 103. add. 91.). Praeterea opus singulare, de quo alii silent, memorat, quod libris duobus *res Dionysii iunioris*, cui ipse inter amicos fuit, per quinque annos complexum erat (XV, 89.). Cum autem illud in Olymp. CIV, 2. ante C. N. 363. desierit, adeoque ab Ol. CIII, 1. initium duxerit, quo Dionysius senior obierat, et ad cuius mortem superius opus deductum fuisse probabile fit, non nisi primos annos filii exponere illud potuit³. Quicquid itaque inde ab antiquissimis aetatibus, ut lib. V pr. tum inde a lib. XI, 76 sqq. de Siculis rebus narratum est, e Philisti priore opere potest magnam partem esse profectum: at totus ille regnare putandus in rebus Dionysiorum libb. XIII, XIV, XV.

Exceperat Philistum *Athanas* Syracusanus, res Dionis libris XIII. persequutus inde ab Olymp. CIV, 3. Debuit itaque illud descendere usque ad Olymp. CVI, 3. ut adeo res annorum fere novem (inde ab a. ante C. N. 362. ad an. 354. comprehenderet): [116]idem praemiseraat uno libro historiam a Philisto intactam relictam VII annorum⁴. Hunc igitur Diodorus inde ab lib. XVI, 5. ante oculos habuisse videri debet.

Ephorum in rebus Siculis ipse excitat nomine apposito. In escensu Hannibalis Ol. XCII, 4. in Sicilia facto Ephorum cum Timaeo contendit, (lib. XIII, 54. 60.) et iterum sub Ol. XCIII, 3. (XIII, 80) et Ol. XCVI, 1. (XIV, 54.) ubique de copiarum Carthaginensium numero diversis modis ab utroque prodito. Porro *Theopompum* Chium in Philippicis tres libros XXI. II. III. rebus Siculis exponendis impendisse ipse Diodorus indicat; complexos autem eos esse spatium L. annorum inde a Dionysii senioris domi-

1 *Σικελικῶν συντάξεις δύο.*

2 Nam si ad annum 348 plus quam octingentos addideris, haud longe abfuertis a Troia capta ante C. N. a. 1184.

3 Ceterum ex his videor mihi rationem reddere posse diversitatis numeri apud Suidam, qui res Siculas libris XI. et Dionysii historias libris VI comprehensas narrat; admodum oscitanter; nam priore numero utraque pars VII et IV librorum, altero secunda pars cum Dionysii iun. historia in unum collecta fuit.

4 Sic Diod. XV, 94. ut adeo hic in computum non retulerit libros illos duo de Dionysii iunioris rebus; sed tantum maius illud opus historicum Philisti, quod in Dionysii senioris morte exierat, Ol. CIII, 1. ante C. N. 368. a quo annus septimus CIV, 3. 362.

natu usque ad exilium Dionysii junioris ¹. Manifestum inde fit, in libris XIII. XIV. XV. XVI. quoties res Siculae exponuntur, ex Theopompo nos nonnulla seu fragmenta seu ex eo adumbrata aut hausta tenere.

Etiam *Digllum* Atheniensem res Siculas attigisse ipse monet Diodorus (XVI, 14), ut adeo nec hunc praeteriisse quin inspiceret videatur. Est quoque *Hermias Methymnaeus*, adeoque extra Siciliam natus, quem memoravit Diodorus (lib. XV, 37) res Siculas X. vel, ut alii dispescebant opus, XII libris persecutum usque ad Olymp. CI, 1. adeoque octo annos ante mortem Dionysii senioris. Quid ex hoc scriptore profecerit Diodorus, non constat. Alium externum hominem in rebus Siculis testem advocat Diodorus eorum, quae de [117] cella Gelliae, opulenti civis Agrigentini, memorata sunt, *Polycletum Larissaeum*, *historiarum* auctorem, incertae aetatis ².

Excitat post hos in temporibus insequentis Diodorus scriptores Siculos in rebus Agathoclis *Callium* et *Antandrum*. Agathocles rex Syracusarum pronuntiatus fuit Olymp. CXV, 4. et regnum tenuit usque ad Ol. CXXII, 4. annis ante C. N. 317 ad 289. *Callias* quidem, Syracusanus, libris XXIII. res Agathoclis perscripserat (*Ecl. libri XXI*, 12. et *Excerpt. Vales.* p. 561) obiurgatus ille a Diodoro, quod tyranno mirifice adulatus erat. *Antander* Agathoclis erat frater, et ipse historias condiderat, aliunde vix notus. (v. *ibid.*) *Philinum*, Agrigentinum, in exponenda expugnatione Agrigenti a Romanis facta (b. Punici I. a. 3. ante C. N. 262. Olymp. CXXIX, 3.) excitavit (*Exc. lib. XXIII*. 8.), et iterum (*Ecl. XXIV*, 3.) de praelio navali inter Poenos et Romanos facto, quo Pœni victi pacem petiere (ante C. N. 242.) Scripserat ille bellum inter Poenos et Romanos in Sicilia gestum, hoc est bellum Punicum I. a Romanis dictum; nam eum ad seriora processisse, nusquam apparet. Si Fabio, quod Polyb. I, 14. 15. iudicat, contraria narravit, non iniuria id fecisse videri potest; nam Fabius studebat suis; uti Philinus iudice Polybio non minus iis adversabatur. Si personato Plutarcho in *Parallelis* pr. credendum, narrationem de L. Glaucōne ex *Aristide Milesio* (*ἐν πρώτῃ Σικελικῶν*) acceperat Diodorus (nam is est *Διονύσιος ὁ Σικελιώτης*).

1 Diod. XVI, 71. Deiectus tyrannide Dionysius junior Olymp. 109, 2. anno ante C. N. 343. Anni L. retro computati procedunt ad annum 393. Ol. 96, 4. quo Dionysius senior partim cum Imilcone, Carthaginiensium duce, partim cum Rheginis confligit; at tyrannidis initia assurgunt usque ad Olymp. 93, 3. 4. ante C. N. 405. Aut igitur numerus in Diodoro corruptus est, ut pro L. legendum sit LX. aut ad hunc annum Ol. 96, 4., libri forte initio facto, aut ex rerum narratarum dispositione, Siculas res ab alto repetitas uno contextu exposuerat: etsi nonnulla ex Siciliae historiis etiam in superioribus libris attigerat.

2 Diod. XIII, 83. ubi v. Wess. post Vossium de Hist. gr.

Verum nullum forte alium scriptorem in Siculis, ut nec minus in aliis historiis, studiosius adhibuisse videri potest, quam *Timaeum*, Tauromenitam, qui post Agathoclem et sub Ptolemaeo Philadelpho vixit, auctor magni operis historici, cuius plures ac diversae fuere partes, alia de rebus Graecis, de Siculis alia; seiuncta erat alia de Pyrrhi bello in Italia et Sicilia gesto, alia de Agathocle, in quem, quippe a quo insula fugatus fuerat, nimis iniquus fuisse ab ipso Diodoro arguitur (Exc. lib. XXI. Vales. p. 560. Wess.) quemadmodum [118] eius maledicentia a multis fuit notata ¹: et a Diodoro lib. V. pr. ubi tamen eum laudat imprimis propter diligentiam in temporibus notandis et variarum rerum doctrinam. In ipsis historiis Siculis passim Diodorus ad eum provocat ², interdum cum Ephoro comparat, ut modo in Ephoro dicebam. Si ex uno exemplo iudicium ferre licet, quo inter Timaeum et Calliam de Agathocle tradentes iudex sedet, Diodorus non sine memorabili aliqua integritate Agathoclis res exposuit. (Exc. Vales. l. c.)

In *rebus Punicis*, quod quidem ad antiquiora tempora spectat, scriptores rerum Sicularum Diodoro ea, quae apposuit, obtulisse non dubito; in sequentibus alia praebere debuit Polybius, tum scriptores Romani, quos consuluisse se ait. Laudatur tamen ex Diodoro quoque *Sosilus* Iliensis, qui *Hannibalis res gestas* ³ libris VII. comprehenderat, reprehensione Polybii (lib. III, 20.) ille notus, quod rumusculos leves et fabulas suis historiis inseruerat.

De *Iudaeis* locus adhuc superest admodum nobilis ex lib. XI, Ecl. I. quem ex *Hecataeo Abderita* ductum a Diodoro esse vix dubitare licet. Vixerat ille cum Alexandro et Ptolemaeo Lagi et de Iudaeis scripserat. Eius Aegyptiaca supra memorata fuere (Commentat. I. Vol. V. p. 102.) In *historiis Romanis* Romanos scriptores a se lectos esse profitetur Diodorus lib. I, 4. Cum *Fabio Pictore* in annis Olympiadum cum annis Urbis conditae comparandis convenit (v. Wessel. ad XI, 1.). Ex eodem Fabio fabulam de sue

¹ In iis, quae auditu acceperat, levitatem accusat Polyb. Exc. lib. XII, 15. de Italia, quam non ipse adierat II, 16. f. de Africa et Corsica lib. XII. Exc. I.

² lib. XIII, 82. de magnificentia monumentorum Agrigentinarum, et c. 83. de Gelliae opulentia ex lib. XV. Timaei. Porro lib. XIII, 90. negasse ait Timaeum Phalaridis bovem acreum unquam fuisse: v. et hic Wessel. Tum de Dionysii classe Ol. 93, 4. lib. XIII, 109. de Agathocle lib. XX, 89. Ecl. XXI, 12. p. 492. De Gigantibus in campis Phlegraeis prostratis ad eum provocat lib. IV, 21. extr. et Philisti de Siculis narrata refutata ab eo narrat V, 6. ut aut antiqua interdum repetisse aut intexuisse Timaeum hinc apparet: ut factum videmus de Locrorum Epizephyriorum deductione, ap. Polyb. XII, Exc. 2. p. 326. 333. To. II. et p. 37. sqq. To. III.

³ τὰ περὶ Ἀννίβαν. Ecl. XXVI, 3.

feta, ostento [119] Aeneae obiecto, repetit in fragm. e libro VII ¹. In iis quae a *Polybio* perscripta fuere, eius vestigiis ubique institit, ut ex infinitorum locorum comparatione patet. Ubi is desierat, *Posidonium* adhibuit, Apameensem, qui Pompeii tempore vixerat, historias post *Polybium* libris III persequentem usque ad bellum Cyrenaicum; quod illud esse necesse est, quod a *Ptolemaeo* *Physcone* gestum est, sub Olymp. CLIV, 4. a. C. N. 161. V. C. 593. ².

Ad auctoritatem eorum, quae a *Diodoro* narrantur, diiudicandam suppeditasse mihi videor argumenta et praecepta haud contemnenda; ita ut, quoties laudetur *Diodorus* in tam diversi generis et aevi rebus, redire possint ii, qui eum testem adhibent, ad auctorem, quo ille usus erat. Incusanda modo in his est fortuna, *Diodoro* non minus iniqua, quam *Polybio* ac *Livio*, quod ii libri, quorum maxima erat et auctoritas et utilitas, temporum rerumque gravitate et dignitate, cum maxime interiere. Ad vitam enim civilem ac prudentiam ea demum tempora abundant exemplis et praeceptis utilibus, in quibus homines in magna imperia ac regna coaluerunt, quae ad nostrorum temporum conditionem propius accedunt. At quantam narrationum seriem ³, quantam

¹ Ex *Catone* hoc repetitur in *Sext. Aurel. Vict. de O. G. R.* 12, 5.

² Non vero illud, quod sub *Philadelpho* ab *Ofella* gestum, ut *Voss. de H. Gr.* p. 103. habet. Etsi nec illud, quod posuimus, satis exploratum, sed locum in *Suida* corruptum esse arbitramur; memorantur enim ex *Posidonio*, quae ad a. V. C. 613. spectant.

³ Ut uno conspectu omnium librorum tempora subiicerem, ex iis, quae in *Eclogis* et *Excerptis* fragmentisque occurrunt, narrationibus temporum notationes eruere aut elicere studui, quas hoc loco apponere non gravabor.

Librorum XL argumenta et temporum complexum ipso *Diodoro* in fronte c. 4. et 5. designavit. Opus quidem suum sic dispescerat, ut prioribus sex libris mythos Troiano bello antiquiores complecteretur; res inde a bello Troiano ad *Alexandri* interitum gestas libris undecim comprehenderet. A libro itaque XVIII novum historiarum tanquam corpus procedebat per viginti et tres libros, quibus res inde usque ad Ol. CLXXX, 1. a. C. N. 60. V. C. 694. adeoque per 264 annos gestas digesserat. At ex instantum [120] priores tres libri supersunt, in iisque historiae annorum XXII. nam liber vigesimus in Ol. CXIX, 3. a. C. N. 302. V. C. 452. exit. Reliquorum, qui periire, librorum, notae temporum a me deprehensae sunt sequentes:

Lib. XXI	Ol. CIX, 3	ante C. N. 302	V. C. 452	
XXII	CXXV, 3	278	476	
XXIII	CXXIX, 3	262	492	
XXIV	CXXXII, 3	250	504	usque ad finem
				b. Punici I.
XXV	CXXXIV, 4	241	513	
XXVI	CXL, 3	218	536	b. Punici II. init.
XXVII	—	—	—	
XXVIII	—	—	—	

rerum gestarum segetem, in posterioribus Diodori libris interiisse putabimus, qui, si servati [120] essent, summorum scriptorum, quos ille adhibuerat, funesta strage postratorum, desiderium aliqua saltem ex parte levare potuissent. Scilicet tardiore genus humanum gressu ad perfectam aliquam vitam civilem procedere voluit Numen O. M. Quanto enim magis accelerata ac perfecta esse poterat omnis seu civilis prudentia, seu vitae sapientia, si per omnia tempora aequaliter continuata rerum eventuumque memoria ad nos pervenisset, imprimisque earum aetatum historiae servatae fuissent, in quibus regnorum imperiorumque incrementa et interitus cum caussis, etiam remotioribus, expositi fuere!

Lib. XXIX	Ol.	—	ante C. N.	—	V. C.	—
XXX		—		—		—
XXXI		CLIII, 2		167		587
XXXII		CLVIII, 3		146		608 (cf. III, 44. extr.)
XXXIII		—		—		—
XXXIV		CLIX, 2		143		611
XXXV		—		—		—
XXXVI		CLXVIII, 3		106		648
XXXVII		CLXXII, 2		91		663
XXXVIII		CLXXIII, 3		86		668
XXXIX		—		—		—
XL		CLXXIX, 2		63		691
usque ad a.		CLXXX, 2		59		695

et belli Gallici a Caesare facti initium,

E P I M E T R U M.

Cum sub a. LXXXII et III de Diodorⁱ fide et auctoribus, quos secutus est, commentarer: id maxime propositum habebam, ut multorum in auctoritate veterum scriptorum adhibenda iudicium, si possem, regerem, simulque impetum eorum retunderem, qui, nulla in re modeste sibi dubitandum esse arbitrati, uno sui iudicii tanquam ictu omnia prostrata atque eversa esse volunt, atque adeo victorum more irascuntur iis, qui imperata facere, si non recusant, saltem cunctantur, et re diligentius perpensa nondum omnia ad liquidum esse perducta statuunt.

Fidem scriptorum antiquorum promiscue modo laudari, modo elevari videram; Herodoto, Diodoro, Plutarcho, Livio, Dionysio, Appiano, modo servile obsequium praestari, modo omnem auctoritatem detrahi, iudicio certo nullo, plerumque pro causae et opinionis, quas quisque animo conceperat, studio et patrocinio. Diodori exemplo declarare volebam, quam diversae auctoritatis sint ea, quae in eius libris comprehensa sunt, ut eodem iudicio in aliis quoque scriptoribus utendum esse appareret, utque omnino ex antiquitatis studiis proscriberentur iudicia illa sive cum superbia et arrogantia coniuncta, sive a re parum subtiliter perspecta profecta, quibus hunc vel illum scriptorem, quantus quantus sit, esse mendacem, nullius fidei, nullius usus, pronuntiatur. Meliora vero! nihil in his pronuntiandum est universe. In uno eodemque scriptore multa sunt diversae prorsus naturae et indolis, sive de rebus ad philosophiam aliamve disciplinam spectantibus ille disputet, sive de rebus gestis tradat; in his quidem ad fidem et auctoritatem eorum, quae tradit, est redeundum; quod si res diversorum temporum et hominum ille memoriae tradiderit, ipsa res docet, non unius eiusdemque auctoritatis ea omnia, quippe a diversis auctoribus accepta, esse posse; aliter censendum esse de iis, quibus quis ipsum se interfuisse, aliter de iis, quae auditu aut ex actis publicis accepisse, quae ex aliis scriptoribus hausisse, profiteatur. Subtilius etiam iudicium est adhibendum in iis, quae ex ultima antiquitate repetita sunt; haec ad nostrum scribendi et historias condendi revocare velle iniquum esset, maxime

ea, quae a symbolis, hieroglyphis, mythis petita, aut populorum narratione, maiorum fide per plures aetates et homines propagata sunt. Exuendus in his est habitus animi nostri ac sensus, induenda ingenia priscorum hominum, cum sermone eorum omnique arte et modo, quo animorum sensa reddi aliis solebant: ita apparebit, non tam consulto mentiri et fraudem facere voluisse homines, quam redire pleraque ad indolem et naturam rudioris sermonis et antiqui moris, quo rerum memoria fuit servata.

In Herodoto, Ctesia et Diodoro interdum de iisdem rebus multa diversis modis tradi videmus. Proclive est dicere, hunc vel illum esse mentitum, eaque, quae traderet, continxisse; at possunt plures inter se diversa tradere, nec tamen mala fide. Fuit haud dubie aetas et genus scriptorum, qui solo delectandi studio ducti ea quae narrarent fingerent: at isti, quos memoravi, scriptores diversam auctorum fidem erant secuti, quam ipsi cum fide scriptis quisque suis reddere voluerunt; quod diversa tradunt, ipsis temporibus, summisque difficultatibus resciscendi peregrina et antiqua est imputandum. Qui ea tradit, quae diligenti investigatione facta acceperat, potest minus vera narrare, nec tamen aut mendacii aut levitatis argui, inprimis si profiteatur se perscribere ea, quae acceperit; qui autem profiteatur, se ex aliis auctoribus concessisse ea, quae apposuit, non pro auctore eorum, quae tradidit, est habendus, sed redeundum est ad primos auctores, et videndum, qua fide et auctoritate illi fuerint. Qui Plutarchum in libro de Iside et Osiride mythorum veteris Aegypti auctorem et interpretem ita laudare voluerit, ut ex eius ipsius fide et auctoritate ista censenda esse statuat: nae eum egregie falli necesse est.

Simili cum pudore ac modestia versandum esse aiebam in iis historiis, quarum nil praeterquam fragmenta habemus, eaque servata in iis scriptoribus, qui ex scriptoribus dudum perditis sua petierant. Iudicium de his utique fieri recte non potest, nisi animum intendamus ad eos auctores, qui primi res perscripserant, ut assequamur, qua fide et auctoritate isti illa tradiderint, ut porro fragmenta ista pro auctorum diversitate ad diversas classes et ordines redigamus, nec antiqua permisceamus cum sequioribus, fide digniores ac graves cum levioribus, argutias aut opiniones sui que seculi iudicia sequentibus, fontes cum rivulis, nunquam autem dimittamus animis, nos non nisi fragmenta, eaque diversorum temporum et hominum, tenere, neque adeo iudicium ferri posse nisi circumscriptum, incedendum esse pede suspensio, de partibus forte nonnullis, vix de universa re nobis aliquid constare, modeste ac pudenter versandum esse in omnibus.

Ex quo tempore meliore hac critica uti coepimus, antiquae doctrinae copias tanquam diffluentes nimium et late per innume-

ros meatus serpentes ad certum aliquem alveum revocare licuit; rescissis enim ac reiectis vanarum opinionum ludibriis, disputationibus argutis quidem, ipsas tamen rerum naturas haud attingentibus, maximeque remotis iis, quae ab hominum, temporum et scriptorum indole, vita, sensu, sunt aliena, omnis historiae literaturaeque antiquae penus paucioribus quidem, at tanto melioribus, certioribus et utilioribus coepit opibus esse instructus; redibit ita *antiquior cruditio* ad numerum certum rerum, non opinionum ac disputationum levium et inutilium, et habebimus doctrinam aliquam suis finibus circumscriptam, intra quos sedem figere et habitare possis, cum adhuc quaerenti nemo facile respondere possit: quam late tandem pateat doctrinae antiquae orbis, et quae sit antiquitatis doctrina encyclia.

Urget autem necessitas eius rei tanto gravior, quo magis ingruunt ea tempora, quibus in aprico est, conversis hominum animis ad disciplinas mathematicas ac physicas, cum vitae usibus et necessitatibus multo magis coniunctas, quam disputationes metaphysicas ac literarias et antiquarias, imprimis finibus omnium literarum in immensum prorogatis, patriis quoque literis excultis, patrioque sermone expolito, fieri non posse, quin *literarum antiquarum studia sensim frigescant*, ipsoque neglectu ac situ tandem exarescant, quandoquidem una ex parte ea, quae communiter utilia ac necessaria sunt, satis sunt exposita et in vulgares literas popularemque institutionem admissa, ex parte altera humanitatis et antiquitatis studia adeo in immensum orbem excreverint, ut difficile sit ulli homini, etiam vita integra huic uni studio consecrata, totum campum et ambitum emetiri. Partim itaque, desperato successu, imprimis nullis satis dignis praemiis tantae operae constitutis, omittentur haec humanitatis studia, partim inde nonnulla tantum delibari et flores forte decerpi videbimus. Quod si igitur antiquitatis studio, quo nec sacrae nec profanae literae, nisi summo cum detrimento suo, carere possunt, providere volumus, satius erit et consultius, eiectione quisquilliis, tricis ac spinis, fructuosa retinere, veram ac certam rerum utilium penum parare, inanes coniecturas, ariolationes, inutiles disputationes et opiniones resecare, hypotheses vanas ex nostri aevi, vitae, literarum, sensu et indole in antiquitatem temere illatas, suis auctoribus remittere, nec nisi simplicissima ac verissima quaeque, de quibus liquido constat, admittere. Appositis proximo loco, seiunctis tamen iis, quae tantum probabilitate aliqua ex antiquorum hominum ac temporum sensu ducta nituntur, memorabimus ea, quae vere antiqua sunt et habentur, non autem quae pro sua quisque ariolatione antiqua fuisse opinatur. Haec equidem tanquam *futuri providus auspex*, ab omni inde tempore, ex quo in his studiis habitavi, ante oculos posita habui,

utque literarum integritati et perpetuitati pro virili consulerem, hoc egi, ut studia humanitatis ad certam formam ac systema revocare, quae in ingenti hac librorum farragine dispersa sunt, sub unum obtutum conferre, viam ad literas bonas comparandas expeditiorem facere, imprimisque certa et explorata interpretationis ac criticae principia constituere, veterisque mythologiae et artis operum veram rationem tradere anniterer.

Redeunt haec ad saniora ac certiora de rebus iudicia, ad criticam, quae non vocolas et literarum apices, sed rerum rationes, hominum naturas temporumque diversitates ac vicissitudines diligenter rimatur; qua si recte utimur, ad iustam aliquam molem redigi poterunt antiquae literae, et iusto suo ambitu inclusae ac circumscriptae retinebunt suos custodes et περιπόλους, suamque laudem et existimationem, etiam aliis literis, ipsisque patriis, in immensum efflorescentibus.

Nec tamen haec ita accepta sunt, ac si, a qua quidem sententia longissime absum, studia antiquarum literarum non ulterius procedere, nihil tentari seu coniectura et hypothesi aliqua substrata; nihil subtilius inquiri aut exponi velim; hoc volo, et in votis habeo, ne, minuta ac tenuia singula persequendo, summam rerum et complexum certum constituere, vera, comperta ac liquida et sincera ab opinatis, probabilia a mere possibilibus, vana et inania ab utilibus, discernere negligamus; ne quae fundo idoneo destituta sunt, ex edicto pronuntiemus, tanquam non opinione sed rerum veritate essent nixa, ita ut iis refellendis et evertendis iterum nova opera impendatur, iis quae graviora et ad liquidum perducta sunt, posthabitis, aut utrisque habitis eodem loco, eadem dignitate.

Haec mihi videor secutus esse in iis, quae ad Diodori librum primum de Aegyptiacis interpretandis exposueram, ut certam rationem, vera principia et elementa omnis disputationis super rebus antiquis hoc exemplo propositu propinarem. Sunt ea ita comparata, ut nullos habeamus scriptores domesticos, nullos rebus gestis iisque, qui eas gesserunt, aetate aequales; ne quidem famam maiorum ad posteritatem traditam, ac serius certis auctoribus perscriptam: fuere tamen scriptores de rebus Aegyptiacis magno numero, sed qui vixere populo, republica et religionibus Aegyptiacis partim eversis ac sublatis, partim per advenas et sub alieno imperio mutatis; nec tamen hos ipsos scriptores, excepto uno et altero, habemus superstites, ex ceteris non nisi excerpta seu loca seu sententias, plerasque sine auctore et auctoris nomine ¹. Quam caute ac modeste in his constituendis versandum

---

¹ Quantus numerus scriptorum de rebus Aegyptiacis olim exstiterit, et in ipsa Commentatione de Diodoro docui, et pluribus enumeratis

sit, facile patet. Sunt omnino ea, quorum memoria ad nos pervenit, non modo aetate, verum et genere rerum valde diversa: sunt alia physica, alia historica, alia pro antiquis mythis habenda, alia pro hieroglyphis, alia ab hieroglyphorum interpretatione ducta; haec ipsa interpretatio quam diversi generis alia antiquiorum, alia seriorum, qui mythos et hieroglyphica ignorarent, coniectando tamen assequi vellent; sunt vulgares superstitiones et fabulae aniles seu sacerdotum seu vulgi, permixtae philosophematibus acutis sed mytho et hieroglypho implicitis et obscuratis; alia superstitio est antiquior, alia serior, a Graeculis maximam partem, qui Aegyptum obsederunt, profecta; tenendum praeterea, diversorum nomorum ac civitatum religiones et memorias antiquas a Graecis pro una eademque Aegyptiaca antiquitate habitas esse. Facies nova et insolita inest plerisque, quod, cum litterae apud Aegyptios, ut et apud Iudaeos, Indos, Persas, Babylonios, *unius tantum tribus, classis seu ordinis* studiis haberentur, qui idem solus religionum et sacrorum curam et studia haberet, omnia, quae nos ad literarum studia et disciplinas recte referimus, illi religionibus annumerabant; ita ut litterae, quales tum erant, imprimis historiae, ipsa geometria, astronomia, philosophia, pro religionibus, saltem religiosiis studiis haberentur, et religiosam quoque indolem et habitum induerent. Ea itaque omnia, tam diversa inter se, uno eodemque loco habere, imprimis in populo, qui per aliquot millia annorum diversissima conditione usus est, hoc est iniuriam facere et antiquitati et iudicio humano.

Ante omnia itaque diversae rerum auctoritates pro earum naturis ac temporum indole, criticesque historicae legibus sunt dispescendae; quae clara ac indubitata sunt, normam aliquam iudicii in incertis et dubiis constituent; intelligenda et interpretanda quaeque non modo pro sensu scriptoris, qui antiquiora enotavit, verum pro sensu et iudicio eius auctoris, e quo ista petita sunt; antiquiora secernantur a serioribus, ex fide aliqua, seu monumento, seu memoria quacunque, vere tradita a iudicii et interpretamentis scriptorum, ea quorum habemus vestigia notis expressa praeferamus merae jariolationi eius, quod, ad nostrum morem ac sensum, forte esse potuerit, etsi vere id fuisse, argumento declarari potest nullo: quo facto omnino retundetur impetus ariolandi temere et coniectandi sine fundo idoneo. Vera enim

---

declarare possis. Ita Demetrius ἐν τῷ περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον laudatur apud Athenaeum XV. p. 680. A. Fuere *Lyſimachi Αἰγυπτιακὰ*, e quibus nobilem de Iudaeis locum transcripsit Iosephus in Apion. Fuit Ister, Callimachi discipulus, qui περὶ ἀποικιῶν Αἰγυπτον scripserat, laudatus a Stephano Byz. et Clemente Alexandrino.

ubique sunt simplicissima, modo simplicissima nostrum quisque amplecti vellet! Inprimis autem, quod parum accurate adhuc factum video, discrimen observandum est inter mythos et hieroglyphica seu symbola, eorumque interpretamenta; mythi enim, seu *λόγοι ἱεροὶ*, pro involucris rei alicuius seu antiqua fide narratae seu doctrina traditae sunt habendi; similia declarantur per hieroglyphica; ab iis longissime differunt sacerdotum interpretationes Graecis se adeuntibus propinatae. Quae ad nos pervenere sub religionum Aegyptiacarum nomine, non sunt nisi miscella farrago superstitionum variarum, ex diversis, maxime novissimis, aetatibus, quae Graecis partim ex vulgi narratione, partim ex scriptorum suorum lectione, innotuerant. Quo ipso adeo intelligitur, difficillimam esse quaestionem de religionum Aegyptiarum originibus; etsi probabile fiat, a crassioribus superstitionibus cum cultu vitae meliore et sacerdotum studiis ad meliora eas esse progressas, et ab his iterum descivisse ad deteriora, Aegypto primum regum iniqua dominatione, hostilibus incursum, sacerdotum impotentia, opibus suis delecta, mox per Persarum immanitatem opibus suis, simulque religionibus, cum libertate exuta, tandem sub Graecis et Romanis moribus et institutis priscis partim oblitteratis partim corruptis. Parum enim probabile sit, aut ab antiquissimis inde temporibus notiones rerum divinarum sanas ac veras inter Aegyptios omnium rerum rudes fuisse, easque postea dolo malo et artibus sacerdotum fuisse corruptas et obscuratas, aut a symbolicis notionum abstractarum designationibus cultus divini elementa esse profecta, adeoque animantium cultum a symbolis eorum, quae numini tribuantur, aut propria esse creduntur, processisse. Seriora haec omnia et vitae iam exultae incrementa esse debuisse, ipsa rerum natura docet.

Magnam historiarum partem *ex hieroglyphis et mythis* derivatam esse probabile sit, aliam, eamque maximam, *ex eorum interpretatione*: quae ipsa alia *antiquior*, alia *recentior* fuit; huius quidem auctoritas nulla esse potest, nisi quam veritas aut proxima vero probabilitas parit. Similis religionum fortuna fuisse videtur, vix uno loco ac tempore natarum aut ab uno auctore profectarum aut eodem habitu sibi constantium. Ferorum fuere ab initio hominum ac barbarorum convenarum superstitiones diversae, varias res sibi in vita obvias, et in his animantia, venerantium (ut solet humano generi insita esse necessitas aliqua colendi aliquid, partim a metu partim ab cupiditatis caeco impetu profecta). Fac subinde illata esse a sacerdotum ordine sacra nova, exstructa templa, novos Deos publice coli coeptos; *cum populi nulla esset institutio religiosa*, mansere plebis superstitiones inter sacerdotum religiones. Iam cum hi soli literas haberent, cumque inter hieroglyphica etiam animantium formae referri coepissent: facile fieri

potuit, ut variae miscerentur superstitiones, utque interpretantium postea studiis multo magis confunderentur.

Ipsa hieroglypha nec omnibus aetatibus eadem, nec eiusdem significatus et notiois fuisse, sed a simpliciore sensu ad compositum, exquisitum, variatum, processisse facile credas. Ab initio credere licet fuisse paucissima nec nisi marmoribus incisa, parietibus templorum, obeliscis aliisque saxis; facta quoque signa hominum et animantium, ut essent pro hieroglyphis, tandem et aedificia quae pro hieroglyphis essent, astronomicis saltem cum agri colendi praescripto coniunctis. Quid factum putabimus, posteaquam literarum characteribus receptis eadem hieroglypha reddi coeperunt? ¹ Quid mox, cum succedentibus aetatibus verae et antiquae notiones oblitteratae essent? Non adeo nec hieroglypha nec eorum interpretamenta nisi per tempora et per genera constitui posse putamus; ut adeo primo loco describenda et comparanda esse videantur hieroglypha obeliscorum et monumentorum per Thebaidem aliaque Aegypti loca; ² inde demum altero loco in censum venire possunt hieroglypha in mumiis, laminis, fictilibus, aliisque reliquiis prisci operis obvia; in ultimum locum detrudenda sunt superstitionis seriorum aetatum per Ptolemaeorum et Romanorum tempora maxime in gemmis occurrentia vestigia. Numerum ad prisca hieroglypha indaganda exiguus usus esse potest, quandoquidem ab antiquo usu illa multiplici modo, pro hominum, qui tum erant, ingeniis, fuere deflexa et variata. Etenim Adriani aetate prisca hieroglypha prisco sensu et notione adhibita esse haud facile credam. Ex Graecis scriptoribus omnino vix alia addisci possunt, quam quomodo hi homines, pro suo quisque sensu, antiqua acceperint et interpretati sint. Eo enim tempore, quo sacerdotes graecissantes et Graeci Graecas literas in Aegyptiaca inferentes de hieroglyphis, symbolis, mythis disputabant, omnis dudum verior doctrina Aegyptia antiqua interierat. Ad hoc genus spectant pleraque, quae de Sphinge, de Iside et Osiride, de Canopo, nuper disputata sunt.

Interea persuasum mihi esse significavi, fieri posse, ut, si quis cum recto iudicio et industria idonea hac in re versetur, hieroglyphorum sententias ille magna ex parte recuperet, modo is non nisi paucas easque simplicissimas quasvis notitias, imprimis astronomicas, in iis quaerat, et primum in ea ipsa mentem suam insinuet, quae cum iis notitiis, tum quae cum natura rerum per

¹ Diserte haec exposita videas a Tychsen V. C. in *Bibliotheca ant. Litt. et Art. fasc. VI.* 1789.

² Facta est spes incunda et expectatio, Zoegam virum doctissimum cuius sagacitatem e *numis Aegyptiis Imperatoriis* notam habemus, obeliscorum accuratam notitiam esse vulgaturum; recte enim ab hoc, tanquam primario genere, procedit omnis Aegyptiorum antiquitas.

Aegyptum coelo, terra et Nilo coniuncta fuere. Nam hoc, si quid aliud, ipsa rerum ratio persuadet, paucissimas notiones principio fuisse per hieroglyphica notatas; aucto quoque numero intra orbem angustum eas se continuisse; verum ut solent ea, quae a rerum imaginibus seu animo seu figura expressis, multis modis variatas. Poterit tamen evenire, ut, si vel maxime sensum hieroglyphicorum aliquis teneat, difficile ei sit, ullo alio sermone ea commode eloqui et reddere, veluti Sinae dicuntur suas notiones non nisi suo sermone et suis characteribus reddere posse. Omnino ab astronomiae rudimentis omnem Aegyptiorum doctrinam et doctrinae laudem processisse censeo; idque ita se habere, multo magis patet ex doctissimis Gattereri nostri Commentationibus ¹.

Adiciam adhuc nonnulla sigillatim:

Pag. LXXVI in nota I in Schol. Apollonii IV, 262. recte quidem interpretatus sum assertum Hippyos Rhegini; verba tamen de Aegyptiis καὶ πρώτους στοχάσασθαι τῆς τοῦ ἀέρος κράσεως pleniora dare licet e Cod. Reg. Paris. καὶ Ἰππων δὲ (immo Ἰππυς) τότε τοῦ Νείλου ὕδωρ γόνιμον εἶναι φησι, καὶ τοὺς Αἰγυπτίους ἀρχαιοτάτους ὁμολογεῖ, λέγων πρώτους αὐτοὺς ἄλλων τε (del. τε) στοχάσασθαι φύσεως καὶ κράσεως ἀέρος ὅπως ἔχει.

Inter auctores, qui de rebus Aegyptiorum egerant, fuit *Hellanicus*, Herodoto aetate par aut paulo maior; fuisse eius *Αἰγυπτιακά* trinis locis Athenaei constat XI, p. 470 D. XV, p. 679 F. et p. 680 B. adde locum Photii Cod. 161; quos diligenter inter Hellanici fragmenta retulisse video Sturzium V. C. p. 39 f.

Utinam *Hecataeum Abderitam* ² saltem et *Manethonem* habere-

¹ *De theogonia Aegyptiorum* in Commentationibus Soc. R. Gott. Vol. VII. et *de metempsychosi Aegyptiorum* Vol. IX. Ingeniose nonnulla addidit acutissimi ingenii vir, *Vogel*, über die Religion der alten Aegyptier. Astronomiae prima elementa sapientiae Aegyptiorum fundum constituisse nullus dubito. Dicti adeo illi fabulose ante sidera existisse, quippe quae ab ipsis primo fuere signis notata; ut Arcades ante Lunam: conf. Apollon. IV, 261. de quibus actum in *Opusc.* Vol. II. p. 332. Hieroglyphorum itaque antiquiorem et praecipuum usum in astronomicis fuisse suspicari licet; inde ea traducta ad philosophemata et theologiae capita.

² Eundem *Hecataeum* in iis, quae de Hyperboreis tradit, sequitur Dioclorus infra II, 47. *Hecataei* liber *de Aegyptiorum philosophia* non bene laudatur ex Diogene Laërt. prooem. Nam verba: *Hecataeus ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας*, sunt ita accipienda; ἐν τῇ πρώτῃ, in primo libro sc. τῶν Αἰγυπτιακῶν tradit *de Aegyptiorum philosophia*. Exponit eo loco Diogenes plura, quae vulgo Aegyptiorum philosophemata fuisse narrantur; et provocat in nonnullis ad *Manethonem ἐν τῇ τῶν γραικῶν ἐπιτομῇ*, quae forte pars τῆς ἱερᾶς βίβλου fuit, ad *Hecataeum*, mox et ad *Aristagoram*, cuius *Αἰγυπτιακά* *Stephanus Byzant.* quoque laudat. Contra mentio Aegyptiacarum rerum v. c. ap. *Athenaeum* X, p. 418 D. E. ab *Hecataeo ἐν περιηγήσει* facta ad antiquiorem, *Milesium*, referenda erit, siquidem περιηγήσεις eius laudatur: vid. tamen *Valken.* nota ad *Herodot.* p. 139, 51.

mus, utpote antiquissimos inter Graecos seculi Ptolemaeorum! Collegerant enim hi et perscripserant accepta a sacerdotibus de rebus Aegyptiacis, etsi eorum, quae perscripserant, aut non satis accuratam eos, aut ad Graecas historias et religiones deflexam plerumque notionem habuisse facile concesserim. De fide Manethonis ex nobili loco de columnis in terra Seriadica apud Euseb. et Syncellum praecipitare iudicium nolim, nam est ille ab exscriptoribus interpolatus et corruptelis contaminatus. Quantum tamen ex Diodori verbis lib. III. 11. colligere licet, ex *Agatharchide* et *Artemidoro* maxime pendet Diodori fides in rebus Aegyptiacis non minus, quam in Aethiopicis. Sunt autem illi e primis Ptolemaeorum aetatibus, et diligentes, in geographicis saltem, scriptores.

Plutarchum eorum, quae in libro de Iside et Osiride modo commentatur, modo argutatur, tam parum diligenter auctoritatem, quam sequitur, apponere, aegre ferimus. Diversae auctoritatis ea esse, et hieroglyphica ipsa antiquosque mythos (λόγους ἱεροῦς) cum interpretationibus modo antiquiorum modo somniantium Graeculorum permixtım apponi facile odoraris.

Quod p. LXXXIV. partem fabulose narratorum ad sacerdotes templorum aedituos retuli, qui antiquorum in templis monumentorum rationem reddere vellent, egregie illustrari potest libello, qui inter Lucianea habetur, de Dea Syria; refertus ille est eiusmodi fabulosis narratiunculis sacerdotum, qui veras suarum religionum origines ipsi ignorabant.

Quae p. XCII. ad lib. III. Diodori de rebus Africae in votis habueram, inter ea sunt, quorum ab eo inde tempore (1784) iam aliqua ex parte compotes facti sumus. Obtigerunt praemio e Regia liberalitate in Academia nostra ornatae commentationes *Io. Frid. Hennicke* de Geographia Africae Herodotea 1788. et *Io. Melch. Hartmann* de Geographia Africae Edrisiana 1791. Vulgata praeterea est *Io. Brucii* narratio de Abyssinia, et coıit *Societas* inter Britannos perfectionibus per Africae interiora parandis et tuendis¹; quorum vestigiis insistens, comparatione cum iis, quae ab Herodoto tradita sunt, facta, veterum mercatorum idem et per easdem terras iter fuisse, quod nunc tentatur, acute et docte docuit *A. H. L. Heeren* noster V. C. in libro nuper edito gravissimi argumenti².

Inter scriptores, qui Diodoro haud ignoti esse potuere, p. CXIII. esse debuit Philo, ὁ συγγράψας τὸν εἰς Αἰθιοπικῶν πλοῦν, quippe Era-

1 Cuius etiam prodiit narratio conatum hac in re: *Proceedings of the Association for discovering the interior Parts of Africa.* (*Gel. Anzeig.* 1790. p. 1870.) et nuper *Additional Observations* (*Gentlemans Magazine* May 1793. p. 405. sqq.)

2 *Ideen über die Politik, den Verkehr und den Handel der vornehmsten Völker der alten Welt.* 1793.

tosthene antiquior. Eius Strabo mentionem facit lib. II. p. 130. A. Et Antigonus Carystius c. 160. excitat Philonis *Αἰθιοπικά*.

Ad p. xciii. Secundum ea, quae ab Heeren nostro disputata sunt de commerciis antiquissimis per Aethiopiam, non improbable fieri video, quod hic difficile ad assequendum mihi visum erat: potuisse ipsos Aethiopes cultum aliquem et humanitatis et religionum in Aegyptum inducere habitatum iam a populis diversarum tribuum seu gentium, sed ferocibus et incultis; siquidem tribus in Meroë iam antiquioribus aetatibus fuisse videtur certarum religionum cultrix, adeoque super ceteras tribus ac populos eminens auctoritate et dignitate. Dicas quidem, nec minus ex Thebaide in Meroën illam penetrare potuisse. Sunt tamen plura, quae alterum potius factum arguere possint, ut ex Meroë ad inferiorem Nilum commerciis hominum et rerum ita ducentibus deferrentur homines; etsi vel sic fieri potuit, ut sequentibus aetatibus iterum per Aegyptios Aegyptiacae religiones in Aethiopiam inferrentur, ut factum constat per militum transfugarum agmen Psammetichi regis aetate. Herodot. II. 30. Aegyptios a Nigritis originem duxisse, dubitari vix potest etiam post ea quae Meiners, Collega coniunctiss. de veterum Aegyptiorum origine docte et acute disputavit. Utinam antiqua monumenta coram intueri liceret! forte enim declarari ex iis possit, diversas a vulgo facies ac vultus fuisse sacerdotum; ita omni dubitatione supersederemus, diversaene originis ista tribus fuerit, adeoque Aethiopicae, non Nigriticae.

Aethiopes *Macrobios* in ipsa *Meroë* sedes habuisse coniectabam p. xciv. Memineram quidem apud Herodotum dici eos habitasse ἐπὶ νοτιῇ θαλάσῃ, et ἐς τὰ ἄρκια τῆς γῆς expeditionem factam. Verum nec minus his vocibus notionem valde latam et laxam subesse bene memineram; *νοτιῇ θαλάσῃ* est sane mare orientale Africae lib. II. 42., ubi Phoenices ἐκ τῆς ἰουδαίας θαλάσσης ἐπλεον τὴν νοτιήν θάλασσαν; adde III. 11.: nec minus tamen *νοτιῇ θαλάσῃ* de sinu Arabico accipienda est aliis locis, ut lib. II. 158. 159. Vix autem assequi licet, quomodo homini, vesano quoque, in animum venire potuisset, exercitum ducere itinere XX fere graduum, et quidem partim per deserta, partim per terras frequentia magna hominum habitatas; nam adeunda fuisset *Meroë*, cum omnibus terris, quae nunc Abessiniam et Adel regnum constituunt. Quae nisi essent, nihil videri posset accommodatius coniectura V. C. Heeren, ad extremam oram Africae orientalis, circa Soffala, auri metalli divitem, expeditionem paratam fuisse. Non quidem me movet, quod apud Diodor. II. 33. et Strab. XVII. p. 1139. A. *Meroë* a Cambyse condita ab eius sorore nomen accepisse dicitur. Fabulosum hoc est; Aethiopes, quos ille in profectioe ad *Macrobios* subegerat, ipsis Aegypti finibus insidebant: lib. III. 97. Nec tamen *Meroë* *Macrobiolorum* sedes esse po-

tuit; ut ipse mea vineta caedam; nam de Meroë ipse Herodotus diserte agit II. 29.; nec Macrobiorum in ea meminit. Cum propior Aegypti finibus terra sit circumspicienda, videtur illa quaeri posse ¹ in locis ad sinum Arabicum sitis; totus ille tractus iam inde ab Aegypti finibus, metallis insignis fuit; finitimas inhabitabant terras Ichthyophagi, litus sinus Arabici inhabitantes, quibus adeo communis cum Macrobiis sermonis usus esse potuit, etsi diversae ab iis stirpis fuisse videntur. Incoluerunt enim, uti nunc, ita olim, diversarum stirpium homines Africam, et ipsas terras orientales, in quibus Abessinia sita est; alii Nigritarum, alii Macrobiorum similes. Quod vix quinta profectionis parte confecta de reditu cogitandum fuisse Cambysi ait Herodotus, non de ipso reditu dictum est, sed sub ipsum deserti ingressum, iam tum commeatum defecisse, perstitisse tamen Cambysen in agmine ulterius ducendo. Convenit cum his, quod apud Strabonem inter Pselchen et Premnin exercitus interiisse diserte memoratur.

Ad ea, quae p. xcvii. ex Diodoro, consentientibus Agatharchide et Strabone, memoravimus de populis secundum Astaboram fl. habitantibus, multa nunc memorabilia leguntur in Brucio lib. IV., quae cum antiquis conveniunt; neque Shangalla, qui nunc iisdem locis nomadum more vivunt, alia vitae instituta sequuntur, neque *Agazi* et *Agows*, specus inhabitantes eodem more, quo *Troglodytae* dicti veteribus. Enotavit inde nonnulla Heeren (l. c. p. 240. sq.)

Quae p. cviii. de Pythagora et Pythagoreis a Diodoro bene tradi dixeram, ex *Aristoxeno* et *Dicaearcho* ducta esse suspicabatur *Meiners Geschichte der Wissenschaften in Griechenland* Tom. I. p. 237. Et de *Hieronimo Cardiano* (p. cxiv.) conferendus est *Mannerts Geschichte der Nachfolger Alexanders* p. 352., ubi quoque Diodori censura p. 363. adiecta est.

---

1 Et in hac sententia iam alios viros doctos fuisse video, etiam *Meiners*. Ducit eo ipse Herodot. III. 114. quod Macrobiorum terra obiecta esse narratur Arabiae. In Edrisio terra Boga montibus auri argentique fodinis clara cum urbe Adam in his locis memoratur. Vid. *Hartmann. Commentat.* p. 53.

ELOGIA ET IUDICIA AUCTORUM

DE

DIODORO SICULO.

PLINIUS L. I. Hist. Natur.

Apud Graecos desuit nugari Diodorus et BIBΛΙΟΘΗΚΗΝ Historiam suam inscripsit.

IUSTINUS MARTYR Protrept. p. 10.

Καὶ ὁ ἐνδοξότατος δὲ παρ' ὑμῶν τῶν ἱστοριογράφων Διόδωρος, ὁ τὰς βιβλιοθήκας συντεμῶν ἐν τριάκοντα ὅλοις ἔτεσιν, Ἄσιαν τε καὶ Εὐρώπην, ὡς αὐτὸς γέγραφε, διὰ πολλὴν ἀκριβείαν περιελθὼν, καὶ αὐτόπτης τῶν πλείστων γεγονότων, τεσσαράκοντα ὅλα τῆς ἑαυτοῦ ἱστορίας βιβλία γέγραφε.

EUSEBIUS Praep. Evang. L. I. 6.

Γράφει τοίνυν ἄνωθεν τὴν παλαιὰν ὑψηλοῦμενος θεολογίαν Αἰγυπτίων ὁ Σικελιώτης Διόδωρος, γνωριμώτατος τοῖς τῶν Ἑλλήνων λογιστάτοις, ὡς ἂν ὑπὸ μίαν συναγωγῶς πραγματείας ἀπίσαν τὴν ἱστορικὴν βιβλιοθήκην.

EVAGRIUS SCHOLASTICUS L. V. 24. Hist. Eccles.

Καὶ τὰ μετ' ἐκείνους ὁσαύτως ἐργασμένα Διοδώρῳ τε τῷ Σικελιώτῃ πεπολεῖται, τὰ μέχρις Ἰουλίου Καίσαρος, καὶ Διὸν τῷ Κασσίῳ, γράψαντι μέχρις Ἀρτωνίου τοῦ ἐξ Ἐμέσης.

PHOTIUS Biblioth. Cod. LXX.

Ἀνεγνώσθη μοι βιβλίον Διοδώρου Σικελιώτου ἱστορικὸν ἐν λόγοις μ', οὐκουμηνικὴν περιέχουσαν ἱστορίαν. ἔστι δὲ πολλῶ πλατύτερος τοῦ τε Κερκυραίου, ἐν οἷς τοὺς αὐτοὺς χρόνους συμβαίνει αὐτοῖς ἀναγράφειν, καὶ τοῦ Πουχίου τοῦ Ἰλλουστρίου. κέχρηται δὲ φράσει σαφεῖ τε καὶ ἀκόμῳ καὶ ἱστορία μάλιστα προεῖρη, καὶ μήτε τὰς ὡς ἂν εἴποι τις λίαν ὑπερηφανισμένας ἢ ἀρχαιοτρόπους διώκων συντάξεις, μήτε πρὸς τὴν καθωμιλημένην νεῶν παντελῶς, ἀλλὰ τῷ μέσῳ τῶν λόγων χαρακτῆρι χαίρων, φεύγων τε τροπᾶς καὶ τᾶλλα, πλὴν τῶν παρ' Ἑλλήσι μυθολογουμένων θεῶν τε καὶ ἡρώων, ὅσα τὸ ποιητικὸν ἔθνος νέμεται. ἄρχεται μὲν οὖν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῶν μυθολογουμένων παρ' Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις, ἐξῆς διὼν μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ σοσιάντου πολέμου Ῥωμαῖοις τε καὶ Κελτοῖς, καθ' ὃν χρόνον Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ, ᾧ διὰ τὰς πράξεις θεῶν ἐπὶ κλην ἔθεντο Ῥωμαῖοι, κατεπολέμησε τὰ πλείστα καὶ μαχμώτατα τῶν Κελτῶν ἔθνη. ἐν τριάκοντα δὲ ἔτεσιν, ὡς αὐτὸς φησι, περὶ ταύτην ἐπόνησε τὴν ἱστορίαν, τόπους τε πολλοὺς ἀμείβων χάρις πολυμαθίας, καὶ τάλαιπωρίας, ὅλα εἰκὸς, ἐντυγχάνων. Σικελιώ-

της δὲ ὧν ἐξ Ἀγυρίου τὸ γένος ἔσχε, καὶ διὰ τὴν ἐπιμιξίαν τῶν Ῥωμαίων πολλὴν ἐμπειρίαν τῆς Ῥωμαίων εὐληφῶς διαλέκτου, πάσας τὰς ἡγεμονικὰς αὐτῆς πράξεις καὶ πάθη ἀκριβῶς ἀνελέβετο. ἐν μ' δὲ βιβλίοις τὴν ὄλην συμπεραινόμενος πραγματεῖαν ἐν μὲν ε' ταῖς πρώταις τὰς πρὸ τῶν Τρωικῶν πράξεις τε καὶ μυθολογίας ἐκτίθεται, ἐν δὲ ταῖς ἑφεξῆς α' τὰς ἀπὸ τῶν Τρωικῶν κοινὰς πράξεις εὐρήσεις ἀναγεγραμμένας ἕως τῆς τελευτῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως. ἐν δὲ ταῖς ὑπολοιποῖς κ' βίβλοις αἱ λοιπαὶ τυγχάνουσι πράξεις ἀναγεγραμμέναι, μέχρις οὗτος Ῥωμαίοις πρὸς Κελτοὺς ὁ πόλεμος συνεξήρα, καθ' ὃν ἡγούμενος Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ ἐκράτησε μὲν τῶν πλείστων καὶ μαχθῶν παρὰ Κελτοῖς ἔθνῶν τῷ πολέμῳ, προσέβρασε δὲ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ῥώμης μέχρι τῶν Βρετανικῶν νήσων, ἐν οἷς καὶ ἡ ἱστορία τελευτᾷ.

SUIDAS in Διόδωρος.

Διόδωρος Σικελιώτης, ἱστορικός. ἔγραψε βιβλιοθήκην. ἔστι δὲ ἱστορία Ῥωμαϊκὴ τε καὶ ποιητικὴ ἐν βιβλίοις μ'. γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Αὐγούστου Καίσαρος, καὶ ἐπάνω.

(Addiderat his Wesselingius Excerpta ex Scaligeri Animadv. ad Euseb. Chron. A. MDCCCCLXVII., G. I. Vossio de Hist. Graec. I. II 2., Degorei Whear Method. Leg. Histor. sect. XI., denique Fabricii B. G. I. III. caput 31. Quae quod partim falsa aut inutilia partim alibi in hac editione explicatius tradita continerent, omisimus.)

OECONOMIA HISTORIAE DIODORI.

Argumentum operis secundum singulas eius partes explicatum.

Multi titulo inducti sunt, ut crederent, Diodori opere non nisi variam variorum populorum historiam contineri, nulla certa ratione nec ad commune aliquod consilium digestam. Propositum ei erat, *omnium aetatum populorumque res perlustrare*, quod tum scriptoris professione, tum libri argumento constat. In eiusmodi opere recte aestimando cum spectandum sit, et *quid commodi temporis rationes auctori praestiterint*, et *quid vitii argumenti expositio ab iisdem et a Graecorum ingenio moribusque traxerit*, de utroque lectores paucis praemonuisse sufficiat. Consilii et concipiendi et exsequendi opportunitatem haud dubie obtulerat aevum, in quo vivere Diodoro obtigerat. Tum enim plurimos orbis terrarum populos unius imperio subiectos, multosque vel bello subiugatos vel societate ac foedere iunctos cum observasset, facile animus in eam cogitationem deduci potuit, ut totius generis humani, tanquam unius reipublicae, gesta atque fata respiceret, eiusque communem vel universam historiam contexere destineret. Deinde vero, quod notitias in eam rem comparandas spectabat, nullo alio tempore vel literarum commercio, vel librorum apparatu, vel permissio commentariorum publicorum usu, plura et maiora commoda, quam tunc, oblata erant. Quamobrem tanti operis cum fausto successu suscipiendi aliquam partem seculo tribuere haud dubitamus. Similiter autem ab altera parte, in tot populorum temporumque diversitate describenda, aliquid vitii et tempori et patriae et hominis praesertim Graeci ingenio et moribus concedamus. Nam commune hoc habet cum reliquis Graecis scriptoribus, quod abique exterorum mores et instituta non tam cum Graecorum consuetudinibus comparantur, quam his potius conformantur et accommodantur. Sed de his satis! Iam itaque videamus, quam rationem Diodorus secutus sit, ut tam diversarum aetatum populorumque historias uno opere iunctas exhiberet.

Methodus operis duplex est, altera *universi operis*, altera *singularum partium*; posterior, seu particularis, in diversis partibus

diversa deprehenditur. Totius operis partitio facta est *per epochas* seu memorabiliores eventus, qui in universum fuerint notabiles. Cum scilicet destinatum haberet Diodorus, omnium temporum res describere, quorum *qualiscunque notitia* ad posteros translata fuerit, neque eam aetatem praetermittere voluit, cuius res mythis, id est rudioris aetatis sermone, erant propositae. Itaque omnem seculorum seriem in tres periodos descripsit:

I. *Periodus mythica, usque ad Troiam a Graecis captam.*

II. *Periodus historica prima, usque ad Alexandrum M.*

III. *Periodus historica altera, usque ad dicum Caium Iulium Caesarem.*

Quam historiae universae partitionem non solum toto libro proditam, sed prooemio etiam his verbis declaratam deprehendimus: „Proposito ad finem perducto, de operis universi forma praecipere libet. I. *Primi sex libri* res et fabulas bello Troiano superiores complectantur, ita quidem, ut tribus prioribus barbarorum, posterioribus tribus Graecorum antiquissima historia proponatur. Haec altera parte si praeter Graecos, quorum mythologia sola tradenda erat, plures et alius generis populos descriptos deprehendas, scilicet tenendum est, eandem destinatum fuisse, ut, supplementi instar, eorum populorum antiquissimam historiam complecteretur, qui priori parte fuerint omissi. II. *Undecim libris*, qui hos sequuntur (VII—XVII), res per universum terrarum orbem gestas usque ad obitum Alexandri M. descripsimus. III. *Libris viginti tribus*, (XVIII—XL) qui ultimo loco sequuntur, reliquas res cunctas ordine persecuti sumus usque ad initium belli Romanorum adversus Gallos gesti. — Quod autem ad tempora attinet, hoc opere comprehensa, ea quidem, quae bellum Troianum antecedunt, certis spatiis discernere non ausi sumus, nulla exstante norma, cui fidem habere potuissemus. A bello autem Troiano, secundum Apollodorum Atheniensem, LXXX annos usque ad reditum Heraclidarum statuimus; ab hoc usque ad Olympiadem primam, CCCXXVIII annos, a regibus Lacedaemoniorum tempora computantes; a prima autem Olympiade usque ad initium Gallici belli, quo finita est historia nostra, DCCXXX annos. Quam ob rem opus universum, XL libris constans, annos MCXXXVIII comprehendit, exceptis tamen iis, qui usque ad bellum Troianum sunt elapsi.“

Prooemium operis universi.

Libri primi capita quinque priora *praefationis vicem* explent, qua Diodorus ea complexus est, quae lectores ad intelligendum scriptoris consilium librique usum scire oportebat. Singulatim explicantur haec: 1) historiae, et quidem catholicae, multiplex utilitas. Cap. 1. 2. 2) Caussae inquiruntur, ob quas ante a nemine scriben-

dae historiae catholicae periculum factum sit; adiuncta eius ipsius notione. Cap.3. 3) Operis adiumenta recensentur: animus historiae cognoscendae cupidus, subsidia omnis generis literaria Romae oblata, itinera. Cap.4. init. 4) Operis chronologia et partitio. Cap.4. med. et cap.5. — Hinc rem ipsam aggreditur, hac usus formula: *Expositis iis, de quibus ante disserere constitueram, promissi operis fidem explere conabor.*

I. *Periodus mythica*

Libris I — VI comprehensa.

Haec prima operis pars antiquissimi aevi monumenta collecta continet, elocutione sive poetica orationis forma iis simillima, quae Mosis diligentia atque cura in corpore historico Hebraeorum servata accepimus. Fuere quidem, qui ista omnia ficta atque vana, nec bibliothecae historicae nomine digna, iudicarent; sed horum ipsorum potius iudicium, quam res, super qua iudicabant, vanitatis erat accusanda. Nam cum orationis genus, quo prima populorum aetas usa est, constet fuisse mythicum, facile intelligendum est, id ipsum ad aetatis indolem pertinere, ac proinde primae hominum aetatis aut nulla omnino, aut mythis concepta exstare monumenta. Quorum interpretatio tametsi tam difficilis et impedita sit, ut ad historicam veritatem ac perspicuitatem penetrare haud liceat; tamen historici erat, mythos ipsos, tanquam summae antiquitatis monumenta, in commentarios suos referre et conservare.

Huius periodi terminum Diodorus *Trogiam captam* constituit; sed quemadmodum reliqua omnia sunt incerta, ita hanc *temporis amplioris notam crassiorem, non anni metam certam ac definitam* accipiamus. Pluribus exemplis patet, in hac ipsa periodo aliquanto ulterius historicum progressum esse. Ceterum *ordinem ethnographicum* secutus est, ita ut populi eminentiores velut historiae seriem efficiant. Reliqui his vel inseruntur vel adiunguntur. Eminent autem *Aegyptii, Assyrii, Aethiopes, Graeci*. Praemisso prooemio, primo *exterorum*, tribus libris prioribus, deinde *Graecorum historiam mythicam* reliquis tribus libris descripsit.

Prooemium.

Lib. I. cap. 6 — 9.

Sunt quaestiones nonnullae, ad universum genus humanum pertinentes, quae simul philosophum, simul historiae catholicae studiosum tenere possunt. Has itaque Diodorus sub initium primae periodi paucis commemorandas et illustrandas duxit; scilicet: 1) De rerum omnium ortu binae philosophorum opiniones diversae. Cap.

6. 7. 2) Prima hominum vita, rudis et inculta, describitur. Necessitas et usus omnium rerum magister erat, qui linguas, artes, vitae commoda doceret. Cap. 8. 3) Quae gens prima fuerit, incertum. Cap. 9.

Prior pars.

Historia mythica Barbarorum.

Lib. I. a cap. 10. II. III.

I. *Aegyptiorum historia.*

Ob magnitudinem Diodorus libri primi duas sectiones fecit, quod cap. 41. extr. expressis verbis indicatum legimus.

Sectio I.

Deorum historia; cum chorographia.

Primos homines in Aegypto ortos esse Aegyptii persuasum habent, cum ob regionis temperiem, tum ob Nili indolem prorsus singularem. Cap. 10.

A) *Antiquissimi Dii* coelestes Sol et Luna, s. Osiris et Isis. **III** universum mundum regunt atque tuentur, cuius sunt partes quinque: *πνεῦμα, πῦρ, τὸ ξηρὸν, τὸ ὑγρὸν, τὸ ἀερώδες*. unamquamque vero pro Deo habuerunt, et his nominibus appellarunt: Iuppiter, Vulcanus, Terra mater, Oceanus, Minerva. Cap. 11. 12.

Terrestres Dii, genere mortales, ob merita in genus humanum immortalitatem sunt consecuti. Alii communia cum coelestibus nomina obtinuerunt; alii propria: Sol, Saturnus, Rhea, Iuppiter, Iuno, Vulcanus, Vesta, Mercurius. Sunt qui Solem, sunt qui Vulcanum primum Aegypti regem dicant. Deinde Saturnus imperavit, ducta sorore Rhea, qui Iovem et Iunonem genuit. Ex his nati Osiris, Isis, Typhon, Apollo, Venus. Cap. 13.

Osiridis et Isidis merita de communi hominum vita; multarum rerum ipsi inventores et auctores celebrantur, aliarum inventores studio et favore sunt amplexi. Hermes praesertim carus ob inventas linguas et literas, palaestram, lyram, oleam. Cap. 14—16. Osiridis peregrinationes ad excolendam hominum vitam institutae, cum sociis Anubide, Macedone, Triptolemo aliisque, per Aethiopiam—Arabiam—Indiam—Thraciam—Macedoniam—Atticam. Reversus in Aegyptum honorem Diis coelestibus parem consequitur. Cap. 17—20. Interfectus a Typhone; sed caedem ulta Isis, quae sola regnat. Collecta corporis frusta; pudenda, phalli nomine consecrata. Graeci in Bacchi orgiis imitati. Cap. 21. 22. — Inde excursio historici in Graecorum Theogoniam de confusis Graecorum et Aegyptiorum Diis, Deorum nominibus, sacris Cap. 23. 24. — Iam Isidis facta et in-

venta commemorantur. Horus, Osiridis filius, ultimus Deorum. Cap. 25.

Huic Deorum historiae adduntur observata singularia: a) super eius periodi chronologia. Anni quatuor mensium fuisse videntur; Hori. b) in Isidis aevum Gigantum aetatem incidere. Cap. 26. c) in Isidis honorem recepti mores, et erectae columnae. Cap. 27. d) Coloniae ex Aegypto in diversas orbis partes deductae commemorantur. Cap. 28. 29.

B) Historiae Deorum adiunxit *terrae ipsius descriptionem*, hac adhibita formula: „De rebus quidem ad Deos pertinentibus tantum habui referre. De regione autem et Nilo, aliisque memoratu dignis, singula per capita persequi conabor.“ Capita vero sunt haec:

1. *Aegypti situs* cum a parte continenti, tum a mari; magnitudo, urbium, vicorum, incolarum numerus. Cap. 30. 31.

2. *Nili natura*, catarractae, insulae, praesertim Meroë, ostia et fossae.

3. *Delta*. Cap. 34.

4. *Animalia*, quae Nilus alit. Cap. 35.

5. *Nili exundatio*, et super ea diversae philosophorum sententiae, cum disputatione de Nili fontibus. Cap. 36—41.

Sectio II.

Aegypti historia sub regibus.

Historiae lux paulo clarior ab hac nova sectione exoriri videtur, mythorum nube minus obscurata. Eam ob causam, dividendi rationem percommodam esse putamus. Brevi enumeratione eorum, quae priore sectione persecutus erat, facta, Diodorus transitum parat ad reliqua. „E duabus partibus, inquit, in quas hunc librum magnitudinis causa descripsi, prior quidem praefationem ad totum opus complectitur, deinde ea, quae ab Aegyptiis de origine mundi — de Diis, qui per Aegyptum civitates condiderunt, ipsorum nomine insignes, de primis hominibus et antiquissima vita, de immortalium cultu et templorum extructione traduntur: tum ea, quae Aegypti situm spectant, incredibilem Nili naturam, incrementi causas et diversas historicorum ac philosophorum opiniones. In hac posteriore autem libri parte rerum proxime succedentium seriem percurramus. Initium faciamus a primis Aegyptiorum regibus, et singulorum gesta usque ad Amasin exponamus, summatim tamen praemissa antiquissima Aegyptiorum vivendi ratione.“

A) Primo victus et reliquis Aegyptiorum vitae cultus antiquissimi temporis describitur. Cap. 43.

B) Regum series. Cap. 44—63. A primo usque ad Diodori aetatem, i. e. CLXXX Olymp. XV millia annorum numerantur. Post indigenas CCCCLXX et V feminas, Persae regnum obtinuerunt a

Cambyse occupatum CXXXV annos, postremo Macedones CCLXXVI annos. Cap. 44.

Menas primus rex. Tnephachthus et LII successores. Cap. 45. Busiris et VIII ex posteris eius. Thebae tum exstructae describuntur: urbis divitiae, sepulera; praesertim Osymandyae monumentum. Cap. 45—49. Thebani astronomia nobiles. Cap. 50 init. Uchoreus, octavus a Busiride, Memphin condidit. Cap. 50 med. et 51 init. Moeris, post XII generationes secutus, lacum exstruxit. Cap. 51 med. et 52. Sesoosis (Sesostris) post VII aetates successor, unaque educati sodales. Expeditiones susceptae, regno ante in XXXVI nomos diviso; Aethiopus domat, primus naves longas exstruit, totam Asiam subigit, inde in Europam transit. Positis in Thracia columnis in patriam redit. Cap. 53—55. Opera in Aegypto exstructa peregrinorum labore: aggeres ad Nilum, murus contra Syros et Arabes, navis aurea, obelisci, statuae. Cap. 56. 57. Eius in subiectos reges superbia. Mors voluntaria. Darius eum aemulatus. Cap. 58. Sesoosis (Sesostris) filius. Cap. 59. Multis post seculis Amasis. Tum Aegyptus Actisani, Aethiopus regi, subiecta, qui narium amputatarum supplicium invenit, et Rhinocoluram condidit. Cap. 60. Mendes s. Marus, Labyrinthi aedificator. Cap. 61. Post quinque generationum anarchiam Cetes regnat, s. Proteus, *belli Troiani tempore*. Remphis (Rhampsinitus). Cap. 62. Reges ignavi per VII generationes, in quibus solus Nileus clarus. Inde octavus, Chemmis, trium pyramidum maximam construxit, quae describitur. Cap. 63. Cephren pyramidum alteram posuit; Mycerinus, eius successor, tertiam. Cap. 64. Bochoris. — Sabaco, genere Aethiops, pro poenis capitalibus vincula et labores reis imponit. Cap. 66. Anarchia per biennium; tum Dodecarchia. Regium mausoleum XII principum. Ex his Psammetichus solus regnum occupat, assumpto ex Arabia, Caria, Ionia milite. Ob militis externi honorem CCM Aegyptii deficiunt, et novas quaerunt sedes. Peregrinis favet, praesertim Graecis, ut filios adeo Graecis disciplinis erudiret, Aegyptumque antea inaccessam, peregrinis aperiret. Cap. 67. Post quatuor generationes Apries, Cyprios, Phoenicesque bello adortus, tumultu civium periit. Hunc secutus Amasis. Qui, cum LV annos regnasset, eo ipso tempore vita functus, quo Cambyses, rex Persarum, Aegyptum bello subegit, Ol. LX. an. 3. Cap. 68.

C) Instituta et mores Aegyptiorum. „Postquam regum Aegyptiorum res gestas inde ab antiquissimis temporibus usque ad Amasis mortem satis exposui, reliqua suis temporibus servabo; nunc autem de institutis Aegyptiorum ea, quae singularia sunt, lectuque utilia, brevissime persequar.“ Memoratu digna haec esse arguunt sapientissimorum Graecorum in eam regionem facta itinera. Cap. 69—98.

1. Regum vita et officia. Cap. 70. 71. 72. E sacerdotibus lecti. Legibus erant adstricti, ex arbitrio nihil agebant. Singulorum officiorum horae constitutae; victus etiam legibus definitus. Cap. 70. Neque ira neque amore quidquam agere vel iudicare licebat. Cap. 71. Hinc summus regum amor *ibid.* luctus ob mortuum regem communis describitur; iudiciumque publicum de regum vita. Cap. 72.

2. Nomi et Nomarchae. Incolarum classes. Cap. 73. 74.

3. Iudiciorum ratio. Summum XXX virorum iudicium, VIII Codices legum, praesidis insigne. Scriptis omnia agenda erant, oratores nulli admissi. Cap. 75. 76.

4. Leges Aegyptiorum recensentur insigniores. Cap. 77—80.

5. Literarum studia, vel sacra vel communia erant. Geometria, Arithmetica, Astrologia. Chaldaei Aegyptiorum alumni Palaestram et Musicam abominantur. Cap. 81. Ars medica. Cap. 82.

6. Divinus bestiarum honor describitur. Iis alendis assignati agri et constituti curatores; vim iisdem illatam gravissime puniunt, mortuas luctu prosequuntur. Praecipue feles, accipitres, Apim, Mnevim, crocodilum, leonem cet. venerantur. Cap. 83. 84. De Apide singularis disputatio. Cap. 85. Religiosi bestiarum cultus caussae redduntur. Cap. 86. 87. Hirca sacri, tanquam generationis symbolum, tauri, ob agriculturam; sed rufos immolare licet, quia Typhonis colorem referunt. Ob alias caussas alia animalia sacra, lupi, crocodili. Cap. 88—90.

7. Funerum ritus. Sumtum tres classes. Cadavera condiendi ratio. Cap. 91. Iudicium publicum de mortuis. Cap. 92. adiuncta observatione de eius instituti vi ad morum sanctitatem. Cap. 93.

8. Recensus legislatorum, quibus Aegyptii instituta tam salubria accepta referunt. Cap. 94. 95.

9. Docti peregrinatores Graecorum, qui Aegyptiorum leges, instituta et disciplinas in Aegypto perceptas in patriam transtulerunt. Similiter legislatores, artifices. Cap. 96—98.

II. *Populorum Asiae historia.*

E methodi formula, historiae Aegypti singulae partes brevi repetitione enumerantur. Quo facto, historicus ita pergit: „Hoc autem libro *res in Asia antiquissimis temporibus gestas* describemus, initium ab Assyriorum imperio facturi.“

1. *Assyrii.*

Ninus primus rex Assyriorum inter eos, quorum memoria servata. Is comparata iuvenum manu, et inita cum Ariaeo, rege Arabiae, societate, plurium populorum imperium appetit. Ac primo Babyloniae agrum, Armeniam ac Mediam subigit. Cap. 1. Tum vero Asiam totam intra Tanain et Nilum expugnare parat. Catalogus ter-

rarum subactarum e Ctesia. Cap. 2. Iam ingentem urbem suo nomine appellatam ad Euphratem condit, cuius magnitudo describitur. Cap. 3. Qua re perfecta, Bactrianis bellum infert. In hoc itinere Semiramidis notitiam et coniugium nactus. Hinc narratio de mirabili Semiramidis ortu, eius educatione apud Simmam, regium pastorem, et primis nuptiis cum Menone, consilii regii principe. Copiarum incredibilis numerus commemoratur ita, ut, facta populorum et regionum comparatione, propior ad fidem accedat. Cap. 4. 5. Bactra cum diu obsideretur, Menones interea Semiramidem iubet in castra venire; eiusque audacia et consilio arx capta est. Rex ipse mulieris pulchritudinem et virtutem admiratus, coniugio sibi eam fungit. Cap. 6.

Semiramis, marito mortuo, regnum suscepit, et primo monumentum ei posuit. Deinde maximis operibus perficiendis animum applicuit. Babylon exstructa, eiusque urbis magnitudo, muri, pons Euphrati impositus, regiae duae, castella duo, turres describuntur. Cap. 7. 8. Fossa amplissima prope urbem; portae aeneae. Belli templum, simul spectandis sideribus inserviens. Cap. 9. Horti pensiles. Cap. 10. Urbes aliae et emporia ad Euphratem et Tigrin ab ea condita. Cap. 11. Singularia naturae: Bituminis copia et exspiratio perniciosa. Cap. 12. Iter in Mediam, horti ad Bagistanum montem facti, et ad urbem Chauonem, via per montem Zarcacum structa, opera Ecbatanis facta. Cap. 13. Iter continuatum per Persiam et reliquam Asiam, Aegyptum, Aethiopiam. Obiter de funerum ritu apud Aethiopes. Cap. 14. 15. Belli Indis illati historia. Cap. 16—19. Domum reversa filio regnum tradidit, oraculo Iovis Ammonis (conf. cap. 14.) admonita. Ipsa evanuit, mox sub columbae imagine Dea facta. Scriptores de ea comparantur. Cap. 20.

Ninyas, et successores reliqui ad *Sardanapalum* usque, vitam otiosam et libidinosam agunt. Ex his *Teutamus* tempore belli Troiani vixit. Cap. 21. 22. *Sardanapali* ignavia et luxuria. Cives in eum bellum movent, quo victus rex se et regiam incendio absumit. Cap. 23—27. *Arbaces*, *Medus*, rex factus. Cap. 28. Narratio de *Chaldaeis*, *Babyloniorum* philosophis, eorumque disciplinis adiicitur. Cap. 29—31. „De *Assyriorum* imperio, quemadmodum ad *Medos* transierit, cum iam ante dictum sit, nunc eo, quo digressi sumus, redeamus.“

2. *Medi.*

Herodoti et *Ctesiae* dissensus observatur. Cap. 32. Simul regum successio usque ad *Artacum*, qui bellum cum *Cadusiis* gessit. Cap. 33. *Artynes*. — *Astibaras*, sub quo bellum cum *Sacis* ortum est. *Sacorum* gens obiter descripta, mulierum fortitudine clara. *Zarina* tunc regina. — *Aspadas*, quem *Graeci* *Astyagen* nominant. Hunc *Cyrus* vicit; unde imperium ad *Persas* translatum.

3. *India.*

1) Regionis situs, magnitudo, proventus. Cap. 35—37. 2) Populi. Omnes sunt indigenae. Ad humanitatem et artes exculti per Bacchum et Herculem. Lex praecipua aequalitatis est. In septem ordines sunt divisi. Cap. 38—41. 3) Nonnulla de elephantis et advenarum tutela. Cap. 42.

4. *Scythae.*

1) Antiquissimae historiae particula. Prima et exigua sedes ad Araxen. Scythia, Palus, Napus gentem praecipue auxerunt et ad fortitudinem instituerunt. Cap. 41. 2) Anarchia, et ex ea Gynaecocratia. Amazonum gens, earum mores, disciplina bella. Hercules eas domuit. Ultima Amazonum Penthesilea, tempore belli Troiani. Cap. 42—46.

5. *Hyperborei.*

Eorum situs ex Hecataeo. Celtis obiecti erant. Latona ihi nata, eamque ob causam Apollinem praecipue venerantur. Graecis, praesertim Atheniensibus ac Deliis, favent. Imperium penes Boreadas, Boreae progeniem. Cap. 47.

6. *Arabes.*

Pauca de situ praemittuntur. 1) Nabataei sterilem terram incolunt et latrociniis vivunt. Petra insignis describitur. item lacus bitumen proferens, balsamum. Cap. 48. 2) Arabiae felicitis memorabilia: stirpes frugiferae et odoriferae. Cap. 49. Aurum apyrum. Animalium genera nobiliora. Cap. 50. 51. Lapidis pretiosi cum disputatione de eorum generatione et proprietate aliarum rerum ori. enti subiectarum. Cap. 52. 53. 3) Arabes Scenitae. 4) Agricolae et mercatores, et quibus animalibus eorum regio praestat. Cap. 54.

7. *Insula incognita in mari meridionali.*

Supererant alii Asiae populi, ut Persae cet. quorum historiam alteri operis parti Diodorus servandam duxit. Sed ad mythicam partem pertinere videbatur Iambuli fabula de insulis beatis in Oceano meridionali sitis, ultimo loco adiicienda. Is cum mercaturae et navigationi operam dedisset, primo ab Arabibus, deinde ab Aethiopibus captus, secundum ritus eorum inter devotos verso in meridiem cursu navi in fortunatam insulam delatus est. Peractis ibi septem annis dimissus difficili itinere rediit in Graeciam, et de hac insula rebusque Indicis multa ante incognita literis mandavit. Cap. 55—60.

III. *Aethiopum, Afrorum, Amazonum, Atlanteorum, historia, libro III. comprehensa.*

Superiorum librorum argumenta nova repetitione, quamvis turbato ordine, proponuntur. Tunc ad Aethiopes et reliquos Libyae populos progreditur historicus. Cap. 1.

Aethiopum historia.

1) Aethiopes Aegypto proximi, urbemque et insulam Meroën incolentes. Summae eorum antiquitatis argumenta: a) primi homines esse videntur, cum sint aborigines solique proximi. b) Primi Deos coluerunt, eamque ob causam a quovis hoste externo tuti. Cap. 2. 3 init. c) Aegyptii fuerunt eorum colonia ab Osiride deducta. Eaedem leges, iidem ritus, idem scripturae genus. Cap. 3. 4. Legum singularium exempla. Cap. 5. 6. 7. 2) Gentes Aethiopum, ad utramque Nili partem accolentes, agrestiores sunt. Earum mores, arma, vestes, cibi, religio. Regio est amoenitate et fertilitate praestantior, de qua cum Afris pugnant. Cap. 8—10. Adiicitur partim iudicium de scriptoribus rerum Aegyptiacarum et Aethiopicarum, cap. 11; partim notitia de auri fodinis, quae sunt in confiniis Aegypti et Aethiopiae, et descripta ratio secernendi et praeparandi auri. Cap. 12—14. 3) Gentes in Troglodytica et australes: a) Ichthyophagi. Cap. 15—20. b) Chelonophagi et Cetophagi. Cap. 21. 22. c) Rhizophagi. Cap. 23. d) Hylophagi et Spermatophagi. Cap. 24. e) Aethiopes venatores. Cap. 25—27. f) Aethiopes Simi et Struthophagi. Cap. 28. g) Acridophagi. Cap. 29. 30. h) Cynamyni seu Cynamolgi. Cap. 31. i) Troglodytae Nomades et Megabarei. Cap. 32. 33. Disputatio adiuncta de diversitate morum e diversitate aëris. Cap. 34. Historia animalium regionibus illis peculiarium. Cap. 35—37. 4) Sinus Arabici accolae cum descriptione regionis. Cap. 38—48.

Afri.

Quatuor Afrorum genera, quae Cyrenen, Syrtes et interiores terrae partes incolunt, recensentur haec: Nasamones, Auchitae, Marmaridae, Macae. Alii sunt agricolae, alii nomades, alii latrones, moribus diversi. Cap. 49. Agri proventus non ubivis iidem. Australes regiones desertae serpentibus abundant, maxime iis, qui Cerastae vocantur; species eorum per aërem volantium mirabiles. Cap. 50. 51.

Amazones Afrae.

Multi opinati sunt nullas Amazones praeter eas, quae in Ponto ad Thermodontem fl. fuerunt, exstitisse; sed Afrae multo et clariores et antiquiores erant. Plura mulierum fortitudine et bellis illustrium genera, in quibus Gorgones memorabiles. Cap. 52. Amazonum regni vitaeque ratio, virorum servilis conditio. Cap. 53. Bella earum. Cap. 54. 55.

Atlantæi.

Oceani accolae; de Diis eorumque ortu tradunt, quae cum Graecorum mythologumenis admodum conveniunt. Itaque haec ipsa exponuntur. Uranus primus rex fuit. Cap. 56. — Eius liberi XLV e pluribus uxoribus: e Titaea quidem XVIII, Titanes appellati.

Filiarum nobilissimae Basilea et Rhea s. Pandora. Ex Basilea et fratre Hyperione nati Helius et Selene. Phrygum de eadem Dea mythologumena, cui a monte Cybelo, Cybeles nomen impositum. Cymbala, tympana cet. invenit, et Marsya comite ad Apollinem venit. Utriusque certamina. Cap. 57—59. Urani filii, *Atlas* et *Saturnus*, regnum inter se dividunt. Atlanti regiones Oceano proximae obvenere, qui populos suos a nomine suo *Atlanteos* appellavit. Filius Hesperus, filiae Atlantides. Cap. 60. Saturni et ab eo oriundi Iovis brevis historia. Cap. 61. — Haec itaque sunt, quae apud Atlanteos de Diis traduntur.

Appendicis loco, quia hic locus aptus videbatur, Bacchi historia mythica, supra iam L. I., c. 23. commemorata, secundum Graecorum et Afrorum diversa commenta, et nunc ad horum potissimum fidem, adiicitur. Cap. 62—73.

Posterior pars.

Historia mythica Graecorum.

L. IV. et V. [VI.]

A) *Lib. IV. de Heroibus et Semideis.*

Exordio proponuntur 1) difficultates, quibus antiqua historia implicita sit a) ob antiquitatem per se obscuram, b) ob chronologiae et c) ob genealogiae confusionem, d) ob scriptorum discordiam. Eam ideo praeterierunt Ephorus, Callisthenes, Theopompus. Sed digna nihilominus, ob argumenti gravitatem, quae peculiari studio cognoscatur. 2) Libri IVti summa: aliarum gentium antiquitate explicata, Graecorum antiquissima historia adiungenda est. Haec autem a Bacchi fabula incipit, quia is ipse pervetustus est, et genus humanum maximis beneficiis affecit. Cap. 1.

Bacchi historia ex Graecorum fide.

Cadmus in Boeotia sedem fixerat et Thebas condiderat, sumpta in matrimonium Harmonia. Inde cum aliis prognata Semele. Cum Semele concubuit Iuppiter divina specie se ei offerens; quo facto per abortum Bacchum peperit; ipsa igni absumpta est. Bacchus a Mercurio Nymphis in antro Nysae traditur, inde Dionysus dictus. Vini et zythi inventor itinera usque in Indiam suscepit, ad excolendum genus humanum. Cap. 2. Redeunti sacra instituuntur, quorum ritus describuntur. Cap. 3. Bacchus antiquior commemoratur, Sabazius, Proserpinae filius. — Sed mox ad Semeles natum redit historicus. Forma, ingenium; comites Musae, Silenus paedagogus et socius; habitus, mores. Cap. 4. Cognomina, eorumque ratio;

simul causae redditae, biformis cur sit, cur Satyri et Musae in eius comitatu. Cap. 5.

Priapus.

Bacchi et Veneris filius; mythica adumbratio generationis. — Origines cultus divini vel a propagatione generis humani, vel ab Osiridis historia (vid. L. I, cap. 22.) derivandae. Ithyphallus et Tychon sunt cognomina. — Hermaphroditi ortus ex Herme s. Mercurio et Venere. Cap. 6.

Musae.

Earum parentes et numerus; nomina nominumque ratio. Cap. 7.

Hercules.

Fabula de eo multa continet impedita, et quae fidem excedant. Sed res mythicae non subtiliter explicandae. Cap. 8. Per ipsam portentosam procreationem immensae vires ei infusae, simul per Iunonem, quae inscia puero mammas praebuerat. Cap. 9. Ab Hercule recens nato in ipsis cunis suscepta pericula, et perpetrata facinora, quibus Herculis nomen meruit, ante Alcaeus appellatus. Thebis educatus et in gymnasiis exercitatus, ab Ergini tributo et tyrannide urbem liberat, et Orchomeniorum Minyarumque oppidum evertit. Eurystheus autem per invidiam Herculi XII certamina imponit, Iovis et oraculi Delphici iussu suscipienda. Cap. 10. Primò ob id in animi aegritudinem et furorem incidit, tandem morbo liberatus adit labores, qui recensentur singuli: I) Leo in Nemea occisus. II) Hydra Lernaëa. Cap. 11. III) Aper Erymanthius. Circa idem tempus Centauri devicti; caesorum nomina. Cap. 12. — IV) Capta cerva aureis cornibus, velocitate praestans. V) Aves e Stymphalide palude abactae. VI) Augiae stabulum expurgatum, Peneo fluvio eo deducto. VII) Taurus e Creta in Peloponnesum traductus. Cap. 13. — In cuius certaminis memoriam Hercules ludos Olympicos instituit. Ipsum in omni certaminum genere victorem Dii Deaque muneribus honorant. Obiter observat historicus, Niobea primam, Alcmenam vero postremam mortalem fuisse, a Iove compressam. Cap. 14. Post haec Hercules, bello a gigantibus in Deos moto, praestito Diis auxilio, cum aliis belli sociis coelestium Deorum honores consecutus est. — Prometheus, igne allato bene de humano genere meritum, poena liberat. Cap. 15 pr. VIII) Hinc Diomedis equas carnivoras abduxit; quo facto cum Iasone in Colchos navigavit. Cap. 15 med. IX) Expeditio in Amazones ad rapiendam Hippolytae zonam, Amazonum, quae devictae sunt, nomina. Cap. 16. X) Iter parat in Iberiam ad abducendos Geryonis boves. Milites congregat in insula Creta, quam tunc bestiis purgavit. Prima inde navigatio in Libyam, ubi Antaeum in certamine occidit, terrasque et civitates

a feris et tyrannis liberavit. Divertit in Aegyptum et Busiridem cecidit; in Libya Hecatompylon condidit, postea a Carthaginiensibus subactam, et ad fretum Gaditanum columnas statuit. Chrysaoris filiis in certamine caesis, boves partim abegit, partim in Iberia dono reliquit. Adiecta columnarum Herculis fretique ipsius per eum mutati descriptio. Cap. 17. 18. Ex Iberia transit in Celticam, (Galliam) ubi urbem Alesiam condit; inde per Alpes in Italiam. Cap. 19. Ligurum ager ingratus, duri labores describuntur. Cap. 20. Hercules ad Tiberim pervenit, in Palatio benigne receptus a Cacio (Potitio) et Pinario. Decimae Herculi votae, templumque exstructum. Ora maritima peragrata campum Cumaeum s. Phlegraeum ingressus proelio facto Gigantes intereccione delet. Cap. 21. Opera ad lacum Avernum. Via Heraclea. Venatori, in Dianam impio, mors illata. Cicadae ob Herculis pietatem expulsae. Iter Herculis per fretum in Siciliam, apprehenso tauri cornu. Cap. 22. Thermae Himeraeae et Egestanae itinere fessum recreant. Eryx Herculem ad certamen provocat, proposito praemio. Hercules victor Siciliam praemium reportat, quam post unus e posteris, Dorieus, occupat, et Heracleam ibi exstruit, deinde a Carthaginiensibus dirutam. Sicanos sibi infestos Hercules domat; ducum nomina memorantur. Cap. 23. — Leontini, praesertim Agyrinaei, Herculi, ut Deo coelesti, honores tribuunt, pro quibus ipse monumenta reliquit: lacum sui nominis, lucum Geryoni consecratum, fanum Iolao socio sacrum, gymniciis et equestribus ludis celebre. Tunc Hercules boves retro in Italiam agit, ubi Lacinium ob furtum caedit, Crotoni autem, per imprudentiam caeso, monumenta vovet. Tandem per Epirum redit in Peloponnesum. Cap. 24. XI) Cerberus ex inferis protractus. Ante vero Hercules mysteriis Eleusiniis initiandus erat. Eorum causa digressio de Orpheo. Cap. 25 et 26 princ. XII) Rapta Hesperidum aurea mala. Alii poma, alii oves interpretantur. Cap. 26 med. Per hanc occasionem Atlantis regio, Atlas, Hesperus, Atlantides, Hesperides describuntur. Has, furto in Aegyptum abductas, Hercules tum, cum Busiridem occidisset, interemtis raptoribus, Atlanti restituit. Muneris loco astrologiam ab Atlante accepit, ab ipso Graecis traditam. Cap. 27. — (Dum his occupatus erat Hercules, Amazones, ob illata per Herculem damna, praesertim ob raptam Antiopen vel Hippolyten, Graecis bellum intulerant, proelio victae per Theseum. Cap. 28.) — Oraculi iussu nunc natis ex Thespiadibus Sardinia in ditionem tradenda erat. Iolaus, fratris filius, expeditionis et coloniae dux erat. Per hanc occasionem Thespiadum historia et prognatorum ortus per Herculem narratur. Sardinia ab Iolao expugnata, ordinata, ornata. Colonia per eum in Sardinia condita, bello deinde ab aliis nunquam victa. Cap. 29. 30.

Iam de sobole sollicitus, uxorem Megaram Iolao concedit, et

Iolen petit, Euryti filiam. Ob acceptam repulsam, Euryti patris equas furto abigit. Iphitus, Euryti fil. raptorem persequitur, de turri ab eo praecipitatur. Expiationis causa Hercules in servitutem traditur Omphalae, Maeonum reginae, cuius regnum a Cercopibus aliisque latronibus liberat. Ita ipse libertatem et reginae coniugium consequitur. Cap. 31. Post in Peloponnesum redit, iniurias olim a Laomedonte, rege Ilii, illatas ulturus. Navibus Troiam petit, in proelio Laomedontem occidit, et regno potitur, quod Priamo tradit. Cap. 32. Reversus in Peloponnesum bellum contra Augeam movet ob recusatam mercedem. Re infecta Olenum ad Dexamenum abit, et in Hippolytae nuptiis Eurytionem, Centaurum, obtruncat; hinc Tiryntem ad Eurystheum se recipit, sed insidiarum metu una cum matre in exilium pulsus Pheneum in Arcadia fugit. Hic, usus opportunitate, impetum facit in Eurytum, Augeae filium, hunc et Augeam ipsum occidit, Elidem urbem et regnum Phyleo tradit. Tyn-darcum, Sparta expulsum, commissa pugna, in regnum restituit. In Arcadia eius furto compressa Auge, regis filia, ipse Stymphalum confugit; Auge abducitur mari submergenda, in via parit filium, in Parthenio monte relictum; servata ipsa Caribus dono permittitur. Infans a pastoribus educatus Telephi nomine, cum adolevisset, matrem apud Teuthrantem, Mysiae regem, reperit. Cap. 33.

Relicta Peloponneso, Hercules Calydonem, Aetoliae urbem, sedem facit, et Deianiram, Oenei filiam, matrimonio sibi iungit. Meleager, eius frater, tum exstinctus erat. Itaque per digressionem apri Calydonii ab eo confixi historiam et Meleagri interitum narrat. Ceterum Hercules de Calydoniorum agro bene meret, facto novo Acheloi alveo; unde orta fabula de Amaltheae cornu. Cap. 34. 35. In bello cum Thesprotis Hercules Calydoniorum socius; Ephyra capta, et rege Phyleo occiso, e regis filia captiva Tlepolemum suscipit. Mox ob Eurynomum non consulto interentum cum Deianira aufugit. Nessus Centaurus hanc per flumen Evenum portans, dum vitare cupit, sagitta transfigitur. Philtrum ab eo Deianirae relictum. Apud Ceycem, Trachiniae regem, commorantur. Cap. 36. Post oraculi Delphici vindex, Phylantem, Dryopum regem, occidit, Dryopes sedibus expellit. Obiter Herculis liberi recensentur. Dryopum novae sedes et res gestae. Suborto dein bello inter Dorienses et Lapithas, Hercules illis auxilio est, et hos sedibus eiicit. Cygnum certamine victum occidit. Ormenii regem, ob recusatam Astydami- am fil. bello subigit, et ex hac Ctesippum suscipit; Iolen etiam rapit, occisis fratribus. Cap. 37. De hoc amore certior facta Deianira, Herculis vestes philtro Centauri tingit. Secutus Herculis exitialis morbus. Eius rogos in Oeta. Cap. 38. Herculis consecratio. Cap. 39.

Argonautae.

Eorum socius erat Hercules; itaque proximus locus de his dicendi. (Conf. cap. 15 et 32.) — Iasonis consilium, exstructa navis, itineris socii. Cap. 40. 41. Memorabilia in itinere: ad oram Troadis Hesionem devotam Hercules liberat, et balaena interfecta eandem et regios equos praemii loco accipit, interea apud regem relictos. Cap. 42. Ob tempestatem Orpheus Diis in Samothrace sacra et vota facit. Samothraces Dii, Dioscuri. Inde progressi ulterius in Thraciam, duo regis Phinei filios, propter novercae criminationes crudeliter a patre habitos, ulciscuntur. Occiso Phineo, filiis regnum traditur. Alii rem aliter narrant; sed tenendum, in veterum mythis non omnia congruere. Cap. 43. 44. Ex Thracia in Pontum transvecti appellant ad Chersonesum Tauricam, ignari, barbaris morem esse, hospites immolandi Dianae Tauricae. Cap. 44 extr. Eius moris causa et origo explicatur. Simul res Colchicae describuntur. *Aeetes* et *Perses* fratres erant, ille Colchidis, hic Tauricae rex. *Hecatae*, Persae filia, fero et immani ingenio praedita, venena invenit, et inhumanum Dianae sacrum instituit. Nupta *Aeetae* *Circen*, *Medeam* et *Aegialum* peperit. *Circe* matris artem colit; Sarmatarum regi in matrimonium data, marito sublato, regnum occupat. Ob crudelitatis facinora regno eiecta Italiam petit. Cap. 45. *Medea*, mitioris ingenii, peregrinorum servatrix. Hanc profugam in litore offendunt Argonautae in Colchidem appulsi. Iason, data coniugii fide, *Medeam* consiliorum et expeditionis sociam habet. Tum velus aureum noctu invadunt. Cap. 46. Inseritur fabula de *Phrixo*, aureo vellere apud Colchos in templo Martis consecrato, eiusque custodibus, dracone cet. Cap. 47. Duce *Medea* Argonautae, caesis custodibus, vellere aureo raptο, ad naves confugiunt. *Aeetes*, collecta manu eos persecutus, in pugna perit. Tunc navibus conscensis reditum parant. *Glaucus* itineris comes et adiutor. Cap. 48. Superato Hellesponto attingunt Troadem. Ob Hesionen et equos recusatos commissa pugna. *Laomedon* pugna cadit; regnum *Priamo* traditur. In Samothrace Diis Samothracibus vota reddita. (Conf. supra cap. 43. 48.) Cap. 49. — Interea *Pelias*, peremta Iasonis stirpe, regnum occupaverat. Itaque Iason reversus in Thessaliam funera suorum ulcisci parat. Cum omnia sint impedita, *Medea* regem dolo interimere et regiam prodere promittit. Cap. 50. Scilicet assumpta sagae persona, *Medea* urbem et regiam ingreditur, magica ministeria senectae transformandae in juvenilem vigorem offert et approbat. Caede *Peliae* per fraudem peracta, datoque signo, Iason cum sociis regiam recuperant. Cap. 51. 52. — In superstitem regis familiam benignus; *Acasto* filio regnum tradit, filias matrimonio iungit viris principibus. His peractis, *Hercule* auctore, Argonautae foedus et societatem in futuros casus iungunt, ludosque celebrant Iovi sacros

Olympio. Cap. 53. (Sed conf. cap. 14 de antiquiore ludorum Olympiorum origine.)

Sequitur Iasonis reliqua vita. Is, repudiata Medea, postea cum Glauce coniugium iniiit. Medea, furore incensa, igne et caede grassatur, Herculem contra Iasonem advocat vindicem. Iason mortem sibi conscivit. Thessalus, superstes Iasonis filius, in regno Peliae succedit, et ditionis suae populum Thessalos vocat. De Medeae ultimis factis, fatis atque erroribus. Eius filius primus Medorum rex. Cap. 54. 55. 56 princ. — Argonautarum reditus per aliam viam, a Timaeo commemoratus, adverso Tanai et per aliud flumen in Oceanum, inde vero iuxta Gades in mare mediterraneum, eiusque rei opinata vestigia, ultimo loco describuntur. Cap. 56.

Heraclidae.

Herculis liberi Trachine apud Ceycem regem educati. Eurytheus, de regno metuens, eos bello persequitur, victus tandem Atheniensium ope. Cap. 57. Iam Heraclidae, duce Hyllo, in Peloponnesum et Mycenarum regnum agmen movent; sed caeso Hyllo in certamine, quo res est direpta, Heraclidae ad L annos regno et Peloponneso sunt exclusi. Cap. 58.

Theseus.

Herculis imitator erat. Eius genus et prima certamina describuntur. His praeclare peractis, Athenas venit, et ab Aegeo certis signis agnoscitur. Cap. 59. Fabula de Minotauro, quem Theseus interemit. Regum Cretensium recensio; utque ex his Minos, ob Androgeum filium in Attica interfectum, Athenienses bello et fame presserit. Iussu oraculi Athenienses Minoi obtemperant, poenam VII puerorum puellarumque exigenti. Theseus, Ariadnae ope adiutus, Minotauro confecto, patriam iniquo tributo liberat. In reditu Ariadnae Bacchus in insula Naxo rapit. Quo dolore perturbatus Theseus, velis nigris candida substituere obliviscitur; quibus conspectis Aegeus, Thesei pater, ex alto se praecipitat. Theseus in regno successit, sub quo res Attica melius ordinata incrementa cepit. Cap. 60. 61. Eius uxor Phaedra Hippolytum, privignum, amat. Utriusque interitus. Theseus per seditionem exsul. Cap. 62.

Adiecta narratio de Helenae et Proserpinae raptu per Theseum et Pirithoum. Cap. 63.

Septem ad Thebas.

„De his cum satis dictum sit, res gestas Septem ad Thebas persequamur, exorsi a prima belli causa.“ Laius, Thebarum rex, et Iocasta de sobole oraculum adeunt, quod funesta munitiat. Oedipus inde prognatus idcirco exponitur; postea inscius patrem occidit. — Sphinx. — Iocasta coniugium et regnum promittit, si quis eius aenigma solverit. Oedipus solvit, et matrem inscius accipit uxorem,

ex eaque procreat Eteoclem et Polynicem, Antigonom et Ismenen. Cap. 64. Re deinde comperta, Eteocles et Polynices patrem clausum tenent, et regnum occupant. Mox Polynices, a fratre pulsus, Argos ad Adrastum fugit, et auxilium petit. Adrastus et Polynices, cum Tydeo et quatuor aliis sociis Thebis bellum inferunt. Eteocles et Polynices mutuis vulneribus pereunt; similiter reliqui occubere praeter unum Adrastum. Cap. 65.

Epigoni, i. e. occisorum ducum filii, duce Alcmaeone bellum in Thebanos renovant. Thebani, victi urbeque expulsi, suasu Tiresiae Thebani, Tilphossaeum in Boeotia migrant; Epigoni Thebas, et in hac Tiresiae filiam Daphnen, Sibyllam cognominatam, capiunt. Thebani Dorienses invadunt, et varias populorum migrationes movent. Cap. 66. 67.

Doriensium, Aeolum, Boeotiorum origines et migrationes explicantur. Cap. 67.

Aeoli progenies Salmoneus et Tyro; quorum genealogia usque ad Nestora et bellum Troianum producta adiicitur. Cap. 68.

Lapithae et Centauri.

Lapitharum genus. Alter filiorum Lapithae erat Periphas, qui octo liberos habuit. Ex his primus Antion procreavit Ixionem, Iunonis amore captum. Pro Iunone Iuppiter nubem ei subiecit, unde nati Centauri. Cap. 69. Centaurorum bellum adversus Lapithas, horumque reliquiae. Cap. 70.

Aesculapius.

Eius parentes Apollo et Coronis; merita de vita hominum, et Plutonis de eius arte querelae. Filii Machaon et Podalirius vulneratos ex Graecis ad Troiam curabant. Cap. 71.

Penei et Asopi genus.

Filii filiaeque recensentur, quibus multae atque celebres civitates atque populi origines debent; horumque posterii usque ad aevum Troianum. Cap. 72.

Pelops, Tantalus, Oenomaus.

Oenomaus, oraculo admonitus, ad avertendas Hippodamiae filiae nuptias, procis certamina proposuit cum vitae periculo. Pelops, Myrtili auxilio adiutus, victoriam eiusque praemium Hippodamiam reportavit. Ab eo Peloponnesus nomen habet. Cap. 73. Pelopis pater Tantalus, Paphlagoniae rex, ob opes in ipsos Deos superbus, regno pulsus, et apud inferos cruciatibus affectus. Niobe, eius filia, liberorum numero superbiens, orbitate punita. Cap. 74. Tantalum regno expulerat Ilus, Trois filius. Quocirca eius stirps a Teucro inde repetita et usque ad Priamum, Anchisem, et Aeneam deducta inseritur. Cap. 75.

Daedalus.

Atheniensis erat. Ingenium eius et sollertia, quo omnes vicit artifices. Talum, ex sorore nepotem, artis et ministrum et aemulum habuit, novis inventis clarum. Hunc Daedalus, invidia commotus, dolo interemit. Capitis damnatus in fugam se dat. Cap. 76. Cretam deinde insulam petit, et Minois regis amicitiam sibi conciliat. Hic construxit bovis machinam ad explendam Pasiphaae libidinem; unde ortus Minotaurus: deinde Labyrinthum. Post ob Minois iram in se motam cum Icaro in Siciliam aufugit. Ab hoc et mare Icarium et insula Icaria nomen habet. Mox conficta fabula de alis e cera factis. Cap. 77. Daedali reliqua opera in Sicilia facta. Cap. 78. Minos, ob receptum Daedalum iratus, Siculis bellum infert. Daedali mors et monumentum sepulchrale. Cretenses in Sicilia relictii, post Minois mortem sedem ibi constituunt, urbemque Minoam et Engyum condunt; mox templum Deabus Matribus exstruunt, magnitudine et sanctitate clarum. Lapides maximis sumtibus advecti. Cap. 79. 80.

Aristaeus.

Ex Apolline et Cyrene in Libya natus Nymphis traditur, a quibus apium, olivarum, lactis cet. culturam didicit; quibus inventis aequae ac Bacchus optime de genere humano meruit. Eius ex Auto-noë, Cadmi filia, filius Actaeon a canibus laceratus. Cap. 81. Migrat deinde Aristaeus in Ceam insulam; Graeciam universam pestilentia liberat. Hic relicta sobole, ipse Sardiniam et Siciliam petit; ob quas insulas suis inventis excultas divinos honores consequitur. Cap. 82.

Daphnis et Eryx.

Eryx, Veneris et Butae filius, Siciliae regulus, urbem sui nominis, et in eius arce templum Veneris Erycinae exstruxit, sanctitate clarissimum, ab Aenea, Siculis, Carthaginiensibus, Romanis, maximis auctibus ampliatum. Cap. 83.

Daphnis, Mercurio et Nympha genitus, rei pastoritiae, ad quam regionis amoenitas invitabat, studiosus, fistulae pastoritiae et carminis pastoritii inventor exstitit. Montium Heraeorum et circumiacentium camporum, in quibus natus est et vixit, descriptio inseritur. Cap. 84.

Orion.

Corporis magnitudine et robore eminuit, et venationem sectatus est. Cum alia opera perfecit, quae magni roboris essent, tum praesertim regis Siculorum, Zancii, a quo Zancle sive Messana nomen habet, iussu portum Acte appellatum. Messanae mentione facta historicus digreditur in disputationem, an Sicilia olim chersonesus fuerit? Hesiodus negat, qui promontorium Pelorium, et in

eo templum Neptuni, Orionis operibus adnumerat. Orion inter astra relatus. Cap. 85.

B) *Lib. V. qui insularis appellatur sive de insulis.*

Huius libri prooemium in argumento communi, non proprio versatur; ordinis et oeconomiae, ut in aliis rebus, ita praesertim in tradenda historia, rationem habendam esse. Qua laude cum inprimis Ephorus praestitisset, Diodorus ait, eius se exemplum secutum, res historicas *secundum species* proponere instituisse. Hunc librum itaque antiquissimam historiam *insularum* continere, singulatim recensendarum. Incipiendum autem esse merito a Sicilia, quae magnitudine et antiquitate prima esse videretur. Cap. 1. Ceterum hoc libro, praeter Graeca, multa alia contineri non mirandum est. Nam ex cap. 24. princ. patet, eodem simul suppleri, quae prioribus libris sint praetermissa. Unde Graecorum antiquissimae historiae, quam solam Diodorus promiserat, gentium aliarum Europae descriptio adiungenda erat.

Sicilia.

De insulae nominibus, magnitudine, pauca praefatur. A figura Trinacriam, a Sicanis, primis cultoribus Sicaniam, a colonis Siculis, Siciliam esse appellatam. Cereri et Proserpinae merito insulam earam et sacram fuisse, in qua primae fruges provenissent. Cap. 2. Hae oblata occasione in mythum de Cerere Proserpina excurrit, obiter descriptis regionibus amoenissimis, Enna, Himera, quae Deabus iucundissimam praebuissent sedem. Cap. 3. 4. 5. Tum de incolarum ortu pauca disputat, et historicorum diversas sententias comparat. Ipse Sicanos indigenas esse pronuntiat; post multa secula ex Italia Siculos immigrasse; denique Graecos misisse novas colonias, quae vitam cultiorem et linguam Graecam vulgarunt. Cap. 6.

Aeolides.

Earum nomina et situs. Sunt septem: Strongyle, Euonymos, Didyme, Phoenicusa, Ericusa, Vulcania (Hiera, *ἱερὰ Ἰγκύλορον*), Lipara. Omnes flammam exspirant. Primo a Liparo, deinde ab Aeolo cultae; unde ab utroque nomen habent. Aeoli humanitas celebratur, Ulyssis testimonio confirmata, porro rei nauticae studium. Cap. 7. — Aeoli sex filiorum nomina et regna in Italia et Sicilia. Cap. 8. Novi insularum coloni insequentium temporum, Cnidii, Rhodii. Cap. 9. — Liparaeorum civitas reliquis florentior ob portus opportuniores, thermarum salubritatem, aluminis copiam cet. Cap. 10.

Osteodes.

Incultus insula, *ossium insula* appellata a singulari eventu, cuius narrationem cap. 11. continet.

Insulae australes.

Tres insulae a parte meridionali Siciliae sitae, Melite, Gaulus, Cercina, quam brevissime commemorantur. Cap. 12.

In mari Tyrrheno sitae insulae.

Primo mentio fit Aethaliae. Ferri illa ferax et mercatura celebris. Sequitur Cynos, Romanis Corsica appellata, cuius urbes, proventus, incolarum ingenia et numerus declarantur. Cap. 13. 14. Proxima est Sardinia. In eam colonia ab Iolao deducta; inde incolae Iolaei appellati. Populum eiusque libertatem ab externo hoste natura ipsa defendit. Cap. 15. — Pityusa a pinuum ibi nascentium copia appellata. Cap. 16.

Iberiae obiacentes insulae sunt Gymnesiae s. Balleares; situs, soli natura, incolarum mores. Cap. 17. 18.

Insulae in Oceano s. extra columnas Herculis.

Insignis magnitudinis *insula*, e regione Africae in Oceano sita, plurimum dierum spatio a Libya dissita, in hac descriptione primum occupat locum. Eius insulae summa fertilitas et amoenitas celebratur, nomen desideratur; unde colligendum, eam fama potius et sermonibus, quam scriptis idoneisque monumentis, cognitam esse. (Americae vel Indiae occidentalis obscurior notitia, e Carthaginensium navigationibus dilapsa, in huius insulae anonymae et incognitae descriptione latere videtur.) Inde *Carthaginensium* in Africae ora et occidentalis Europae partibus constitutae *coloniae*, urbs in Europae peninsula *Gades* condita, et hinc in Oceanum susceptae navigationes expressis verbis commemorantur. Cap. 19. 20.

Iam in alteram Oceani partem, quae Europam cingit, progressus insulas et adiacentium terrarum oras persequitur. Una est *Britannia*, cuius insulae formam, promontoria, populorum mores, stanni mercaturam paucis describit. Cap. 21. 22. — Scythiam versus sita est insula *Basilea*, in quam mare succinum proicit, mythis etiam celebratum. Cap. 23. Inde in proximas Europae oras exspatiatur, gentes vicinas lustraturus. Primo *Celticam* adit. Cap. 24—32. Mythica narratio de Galate, Herculis filia, a qua Galatia i. e. Gallia et Galli nomen habere dicantur. Cap. 24. Populi plures, omnes numerosi; praecipui fluvii. Cap. 25. Venti vehementiores, frigus ingens. Zytho itaque pro vino utuntur, vinoque, quod tamen aliunde advehitur. Cap. 26. Argenti nihil, auri magnam copiam terra profert. Inde compositus ornatus. Cap. 27. Incolarum corporis cultus, mores. Cap. 28. E curribus pugnandi mos, bellandi ratio, spoliatorum praecipuae species. Cap. 29. Vestitus, arma. Cap. 30. Adspectus voxque horrida, ingenia. Bardi et Druidae. Vates. Divinatio ex occisis. Poëtarum in pugnis etiam usus. Cap. 31. Celtae et Galatae diversi, a Romanis confusi. Mulieres feroces, pueri

cani. *Cimmerii*, postea dicti Cimbri, Romanis multisque Europae et Asiae populis infesti; *Gallograeci*. Eorum feritatis specimina. Cap. 32. — Sequuntur *Celtiberi*. Sunt Iberes et Celtae mutuis conubiis iuncti. Eorum arma et tela, pugnandique ratio. Corpus ac dentes urina abstergunt. Cap. 33. Sunt mites in peregrinos. Victus. *Vaccaeorum* natio et *Lusitani* singulatim, utpote praestantiores, describuntur. Proelia ineunt paeanas canentes et ad rhythmum. Latrocinia ad exercitationum genus referunt. Cap. 34. De harum regionum metallis argenti. Fabula de silvarum incendio, quo argentum liquefactum sit; unde montes Pyrenaeos nomen habere somniant. Argento Phoenices allecti. Cap. 35. Rei metallica ratio apud Iberos usitata describitur. Cap. 36. Eiusdem comparatio cum Attica. Machina ad hauriendas aquas comparata et ab Archimede inventa commemoratur. (*Κοχλῆαι*. Vid. Lib. I. cap. 34.) Cap. 37. — Summa miseria servorum ad metalla damnatorum. Poenorum inde opes reportatae. In Iberia etiam stannum effoditur, quo praesertim insulae *Cassiterides* abundant. Alias Britannia eius copiam in Galliam transmisit. Cap. 38. Ligures. Terrae eorum indoles aspera, gentis mores. Cap. 39. — Ultimo loco de *Tyrrhenis* narratio adiungitur, a quibus mare Italiae subiectum nomen habet. Militiae pedestris, tubae, togae praetextae, lictorum, sellae curulis, multarum denique artium et vitae elegantioris erant magistri. Cap. 40.

Insulae meridionales in Oceano Arabiae. (Cap. 41—46.)

Ora maritima Arabiae et ulterior usque ad Gedrosiam describitur; praesertim Arabiae felicitis. Adiacent plures insulae, sed tres prae aliis memoratu dignae. Una est *Sacra*, alia autem proxima, *sepeliendis mortuis* destinata. Thuris et myrrhae brevis historia. Cap. 41. Eius insulae magnitudo; incolae sunt Panchaei. — Tertia insula *Panchaia*, Iovis Triphylii templo clara. Cap. 42. Agri amoenitas, arborum varietas depingitur. Cap. 43. Templum et alia loca sacra, cap. 44; animalia, urbes, incolae. Horum tres classes, sacerdotum, agricularum, militum. Cap. 45. Militum usus; sacerdotum habitus, eorundem ortus e Creta. Alia insulae memorabilia, metalla, anathemata. Cap. 46.

Insulae in mari Aegaeo. Cap. 47—84.

Samothrace. Olim Samos appellata, e Thracia accepit novos colonos. Ingens diluvium. Cap. 47. Saon, reipublicae conditor. Simul heroës alii, Dardanus, Iasion, Harmonia. Cap. 48. Harmonia Cadmo, Iasioni Cybele matrimonio iunctae. De his mythicae narrationes. Cap. 49.

Naxus. Olim Strongyle appellata. Primi coloni Thraces erant, quos Butes, Boreae fil. patria pulsus, eo abduxerat. Mulieres aliunde raptae. Cap. 50. Mox Otus et Ephialtes, ob raptam matrem

et sororem, insulam occupant et Diam vocant. Post Cares immigrarunt, quorum rex Naxus a se nomen imposuit. Secutus est filius Leucippus, deinde Smerdius, quo regnante Theseus cum Ariadne advenit. Cap. 51. De Baccho in hac insula nutrito et educato, unde tanta vini Naxii praestantia. Cap. 52.

Syme. Primi incolae duce Chthonio advenere. Deinde Cares eam occuparunt. Tandem Nausus et Xuthus novas eo colonias deduxerunt. Cap. 53.

Calydna et Nisyros. Eas primo Cares incoluerunt, deinde Coi, post Rhodii cet. Cap. 54.

Rhodus et obiecta Chersonesus. Cap. 55 — 63. Rhodum olim Telchines incoluerant, artium multarum, praesertim statuarum inventores, et magicis artibus celebres. Neptunus apud eos educatus ex Halia genuit filiam Rhodum, unde insulae nomen impositum. Cap. 55. Telchines, inundationem praesagientes, relicta insula, in diversas partes abierunt. Sol, Rhodi amore captus, insulam servavit. Hinc nati Heliadae; Rhodii igitur Solem generis sui auctorem venerantur. Cap. 56. Heliadae astronomiae, artis nauticae, chronologiae inventores. De literarum et artium per eosdem divulgatione mythologumena Graecorum. Cap. 57. Danaï Aegyptii et Cadmi Phoenicis peregrinationes in hanc insulam. Serpentes, Rhodum devastantes, a Phorbante deleti. Cap. 58. Althaemenes, Catrei, regis Cretensium filius, patria profugus, in hac insula sedem fixit. Inscius occidit patrem. Paulo ante bellum Troianum Tlepolemus advenit, et insulae rex creatus est. Cap. 59.

Commodum visum, simul *Chersonesum Cariae*, e regione sitam, describere. Primi incolae Cares. Post V Curetes e Creta advenere, qui insulam in quinque partes diviserunt. Mox Cyrnus, Inachi iussu, filiam Io persecutus, in hac insula regnum obtinuit, et urbem Cynnum extruxit. Cap. 60. Triopes huc profugit. Cap. 61. Hemi-theae, sive Molpadae, in Castabo fanum inclitum. Cap. 62. Omnium populorum communis pietas, ob remedia aegris in somno revelata. Cap. 63.

Creta. Cap. 64 — 80. Eteo-Cretes s. Aborigenes, eorumque rex Cres. Dii plerique apud eos nati. Primi incolae Idaei Dactyli, a quibus Orpheus mysteria didicit. Cap. 64. Secuti sunt Curetes. Eorum inventa. Cap. 65. Iam de singulis Diis antiquos mythos refert. Titanes erant, Urani et Terrae filii. Saturnus. Cap. 66. Hyperion. Latona. Prometheus. Mnemosyne. Themis. Cap. 67. Vesta, Ceres, cum Proserpina et Triptolemo. Cap. 68. Quae diversae gentes de Cerere eiusque frugum inventionem diversa tradant. Neptunus. Pluto. Cap. 69. Iuppiter; eius natales et pueritiae anni. Cap. 70. Eius virtutes resque in imperio egregie gestae, quibus divinos consecutus est honores. Cap. 71. Iovis cognomina et liberi. Cap. 72. —

Filiae Iovis recensentur, et, quibus singulae instructae fuerint, doctes. Cap. 73. — Musae. — Filii: Vulcanus, Mars, Apollo, eiusque filius Aesculapius. Cap. 74. Mercurius. Bacchus. Cap. 75. Hercules. Cap. 76. Plutus. Haecenus de Diis apud se ortis. Sacra et initia in Creta primum instituta esse, unde constet? Cap. 77. — Iam, post Deos, heroës celebrantur: Minos. Cap. 78. Rhadamanthus et Sarpedon. Cap. 79. — De coloniis in Cretam immigrantibus: Pelasgis, Doribus, barbaris promiscuis, Argivis et Spartanis. Cap. 80.

Lesbus. Primi incolae Pelasgi, qui duce Xantho, Triopae fil. insulam desertam occuparunt. Ante Issa appellata, nunc Pelasgiae nomen accepit. Post Macareus et Lesbus, Lapithae F. Aeoli N. novas colonias eo deduxerunt, insulamque Lesbum cognominarunt. Hisdem Chius, Samus, Cos subiectae. Cap. 81. — Hae insulae deinde *beatae* nominatae. Cap. 82.

Tenedus. Tennes, Cygni fil. insulae conditor. Cap. 83.

Insulae minores *Cyclades* magis obiter commemorantur, quam aut singulatim recensentur aut describuntur. Cap. 84.

C) *Liber VI. qui historiae mythicae ultimus erat, interit.*

II. OPERIS PARS ALTERA HISTORICA.

Argumentum.

PARS I sex prioribus libris continebat opus *mythicum*, quo Diodorus tempus, mythis adumbratum, persecutus est. Iam operis Pars II succedit, quae est *historica*, complectens tempora, resque in iis gestas, *stilo historico* descriptas. Interea enim scriptura alphabetica inventa, mox etiam idoneo scribendi instrumento et materia scripturae habili aucta, communique usui accommodata ac sensim divulgata erat: eius vero ope ratio et oratio cultior, rerum tum contemplatio tum enarratio et certior et planior facta est. Rudiore aetate oratio erat mythica, scriptura iconographica et hieroglyphica: utraque imaginibus res adumbrans, utraque incerta et fallax. Quemadmodum vero, cum primum parata et in promptu posita esset materiae copia, cui inscriberetur, et talis quidem, quae facilius complicari ac circumferri posset, novum illud scribendi genus ad res quascunque rectius percipiendas, clarius enuntiandas, latiusque vulgandas, multum valebat; ita tum demum, cum, abrogata et mythica dictione et iconographica seu hieroglyphica scriptura, literarum signa usu

communi; frequentarentur, rerum gestarum veritas, pristino scripturae genere obscurata, animo rectius percipi, et verbis aptius declarari, ac proinde scribendae historiae, proprie dictae, consilium capi potuit. Quam ob rem, etiamsi tempus, quo scribendi ars in usum vulgarem transierit, et mythica dictio obsoleverit, certis argumentis et indiciis definiri nequeat, cum tamen manifestum sit, certe ante belli Troiani tempora eius rei in Graecia nulla obvia esse vestigia, contra vero tum scripturae alphabeticae usum vulgarem, tum orationis prosaicae et historiae scribendae prima pericula vel specimina in aevum bello Troiano serius cadere, quod ambiguis intervallis vel propius vel remotius a bello Troiano abfuerit; apparet utique, Diodorum idoneas habuisse causas, recteque et temporum rationibus convenienter egisse, qui bellum Troianum tanquam metam inter mythicam dictionem et historicum stilum posuerit, idque ipsum temporis momentum historicae descriptionis epocham constituerit. Itaque Partis alterius, tempus historicum seu stilo historico descriptum continentis, initium sumtum a proximis post bellum Troianum seculis. Inde historia usque ad Diodori Siculi aetatem perducta, et in bello Caesaris adversus Gallos finita. Illud universum temporis spatium; annos ¹ MCXXXVIII complectitur. Contentum autem erat libris reliquis XXXIV, a septimo usque ad quadragesimum, e quibus

Superstites sunt XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX.

Interierunt VII, VIII, IX, X. — deinde XXI — ad XL omnino omnes.

Operis ratio universa describitur et expenditur.

Posterioris partis methodus a prioris ratione diversa est. In illa scriptor singulos populos singulaque regna separatim recensuerat. Regnabat itaque ordo ethnographicus. Filo temporis destitutus, in colligendis mythis de singulis populis acquieverat, ut in ipsa regnorum et principum serie, temporis qualemcumque quidem successionem observaret, annos autem non numeraret. Huius autem partis operis, quam historicam appellavimus, fundamentum sunt ampliora temporis spatia, epochis sive memorabilibus eventis distincta, ipsa dein in minora spatia divisa, quae tandem, ad Olympiadum ordinem, in singulos annos resolvuntur.

Ad cognoscendum autem operis consilium, rerum delectum, atque eas disponendi modum, nonnulla alia observare convenit, priusquam de universa partis posterioris oeconomia iudicium nostrum ad-

---

¹ E computatione Diodori lib. I. c. 5.

fere sustineamus. Duplicem Diodorus in rerum gestarum expositione personam suscepit: 1) *alteram* historici, qui uberiore descriptione res gestas explicaret, earundem plenam et continuam historiam, quamvis ex instituto annis intercisam, exhiberet, rerumque causas investigaret, atque eas inprimis temporum rationes observaret et proderet, unde coeptorum eventus intelligi possent. Id quidem factum in regnis et rebus publicis, quarum in alia regna, in alias civitates, insigne erat momentum, rebus itaque gestis gravioribus, latius patentibus et inter plura regna communibus; verbo, quae historiae catholicae convenirent, eiusque essent partes. In hoc numero erant Persae, Graeci, Macedones, Carthaginienses, Alexandri M. successorum contentiones, res Siculae, Romani. In ipso ordine, quo regna se excipiunt, regnumque regno succedit, Diodorus historiae catholicae notionem atque regulam secutus est. Namque regnorum ac populorum res tum demum in corpus historiae catholicae recepit, cum momentum ad regna resque publicas alias habere coepissent. Itá Macedonum ante Philippum, Alexandri M. patrem, vel nulla vel levis mentio facta erat. Iam autem, cum Philippi coeptis et fortiter factis, imperium Macedonicum emereret, et in proximos populos vim exsereret, Macedonia ¹ locum in corpore historiae catholicae obtinuit. Quando vero rerum communiter inter plures civitates gestarum eodem tempore stirpes plures esse possunt; ipsae, nonnullae certe, nullo nexu vel foedere aliis iunctae: Diodorus separata separat, greges quasi plures facit, rerumque gestarum systemata plura seiungit, unumquodque autem singulis annis narrando persequitur. Eiusmodi rerum gestarum systemata disiuncta ac diversa, *ἐτερογενεῖς* ² *πράξεις* appellat. Singula autem, quovis anno, quamdiu constiterint, per orbem obit, quemadmodum etiam in quolibet rerum gestarum genere, si res diversis locis fuerint actae, plane ad exemplum ³ Livii, singula loca ordine adit, et

1 Οὗτος γὰρ — ἐλαχίσταις δὲ ἀφορμαῖς χρησάμενος, μετὰ τὴν τῶν κατὰ τὴν Ἑυρώπην δυναστειῶν κατεσθέντων τὴν ἰδίαν βασιλείαν. L. XVI. c. 1.

2 Sufficit uno exemplo rem illustrare. Lib. XVI. se excipiunt res Macedonicae, Siculae, Graecae, Persicae. A rebus Macedonicis transitum parans ad res Siculas, cap. 5. princ. haec usus est formula: *Ἡμεῖς δ' ἐπεὶ τὰ κατὰ τὴν Μακεδονικὴν καὶ τὴν Ἰλλυρῖδα διηγήσομεν, μεταβιβάσομεθα πρὸς τὰς ἐτερογενεῖς πράξεις κατὰ γὰρ τὴν Σικελίαν Διονύσιος κ. τ. λ.* Simile exemplum est lib. XI, cap. 20: *Ἡμεῖς δὲ ἀρκούντως διεληλυθότες περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἑυρώπην προηθέντων, μεταβιβάσομεν τὴν διήγησιν ἐπὶ τὰς ἐτερογενεῖς πράξεις.* — Add. lib. XVI. cap. 64.

3 Ut lib. XXIII. — (Alias novi magistratus, omnia etc. incipiunt) — Gesta Hannibalis in Italia. — Per idem fere tempus, literae ex Sicilia Sardiniaque Romam allatae, c. 21. — Dum haec in Italia geruntur apparenturque, nihilo segnius in Hispania bellum gestum erat, c. 26. — Dum

quae gesta ubique sint, singulatim perlustrat. 2) *Altera* persona est chronographi et indicis potius, quam historici. Ubi res gestae communes et late patentes principem operis historici locum occupant, his obiter adiiciuntur ac per annorum intervalla inseruntur res singulares, virorum ingenio scriptisque celebrium memoriae, casus memorabiles civitatum minorum, quae a systemate reliquorum populorum separatae manserant. Illae quidem erant *historiae primariae*, hae vero *notitiae historicae secundariae* ac historiae catholicae veluti ¹ parerga. In his posterioribus Diodorus ita versatus est, ut vel verbo res notaret potius, quam copiose describeret, sicut lib. XV, cap. 81 extr. XVIII, cap. 13 extr. vel, omissa reliqua historia, non nisi fragmenta adferret, haec tamen ipsa uberius explicaret, ut lib. XX, c. 22—26, quo loco historiae Bospori Cimmerici particula exhibetur. Huiusmodi notitiis brevioribus plerumque extremus cuiusvis anni locus assignatus est, ubi, appendicis loco, regum aliarum terrarum, quae parvi momenti instar ad systema politicum haberent, obitus et successiones, aliaque memorabilia paucis nuntiantur, ut lib. XV, c. 52 extr. 88 extr. nonnunquam adeo totius anni argumentum annotatis chronologicis, e diversorum regnorum et rerum publicarum historia decerptis, constat. Exempla habes lib. XVI,

---

haec in Hispania geruntur, Petelia in Brutiis, aliquot post mensibus, quam coepta oppugnari erat, ab Himilcone, praefecto Hannibalis, expugnata est, c. 30. — Et in Sardinia res per T. Manlium, praetorem, administrari coepta, quae omissae erant etc. c. 40. — Per idem tempus T. Otacilius quinquaginta navium ab Lilybaeo classe in Africam transvectus depopulatusque agrum Carthaginiensem etc. c. 41.

1 Argumentum operis praecipuum et principale i. e. historiam communem grandiorum regnorum et rerump. Diodorus proprio verbo appellat τὴν ἐπαγγελίαν τῶν γεγονότων, quemadmodum alteram partem eamque secundariam i. e. annotata chronologica et fragmentaria, τὰς συνεχεῖς πράξεις. Vid. lib. XX, c. 21 extr. Constat enim, verbum ἐπαγγελίαν, praeter alia, etiam *propositum primum*, idque in suas partes divisum, *opus promissum et annuntiatum*, significare; quam vocis vim illustravit Steph. in Thes. Tom. I, p. 20 sq. et sub voce προκατασκευὴ Tom. III, p. 821, quam synonymam esse asserit. Alibi eodem sensu alia formula utitur: κατὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς βιβλίου πρόθεσιν, lib. XVII, c. 118 extr. ὑπόθεσιν ἱστορικὴν quoque appellat lib. I, cap. 3. Quod autem partem operis secundariam attinet, notum est, τὸ συνεχές non semper de rerum ipsarum nexu et cognatione, sed saepe de *tempore* adhiberi, ut proinde αἱ συνεχεῖς πράξεις sint *res coaevae*, quas argumento primario operis subiicere constituerat. Ut haec, quae dixi, plane confirmentur, comparanda sunt, quae Diodorus in prooemio operis lib. I, c. 1—5. de universo operis suscepti consilio praemonuerat. Nam cum observasset, plerosque scriptores unius tantum populi aut unius civitatis bella, paucos τὰς κοινὰς πράξεις descripsisse, professus est, se τὰς κοινὰς τῆς οἰκουμένης πράξεις (lib. I, c. 1.) οὐμπαντος κόσμου πράξεις ὥσπερ τινὸς μιᾶς πόλεως (lib. I, c. 3.) esse perscripturum.

c. 36, 69, 91 tot. Hoc factum etiam est in rebus gestis singularum ipsius Graeciae civitatum, si ad universum populum, nullum habere momentum viderentur, ut lib. XV, cap. 78—81.

Ergo in altera operis parte Diodorus annalium scriptor est, hoc est, historiae per annos dispositae. Iam si quaeris, quae in tali operis compositione seu oeconomia placeant vel displiceant, quae fini huius operis historici, quae rebus recte ac plene percipiendis convenient vel adversentur, ultro fateor, annalium rationem enarrandis rebus gestis, plures per annos continuatis, proinde uno complexu comprehensis, inde a primo principio, in conflictu plurium impedimentorum, intercedentibus multis annis, ad certum exitum perductis, parum videri accommodatam, ideoque in operis historici virtutibus minime ponendam. Quis enim est, qui neget, res ad unum finem vergentes, quamvis in longam annorum seriem productas, et saepe impeditas, unum consummare actum, proinde integras debere proponi; eum autem modum, quem annalium scriptores sequantur, coeptorum progressioni contrarium esse, rerumque gestarum filum singulis annis et iteratis vicibus interrumpere? Quo ¹ quid aliud futurum est, quam ut lectoris animus, si rerum gestarum partes connexae toties interruptae cum alius generis rebus confundantur, admodum turbetur? Quae quamvis ita sint, et potior rebusque enarrandis magis congrua Suetonii et Flori ratio esse videatur, qui res in species ² distributas, singulas atque integras persecuti sunt; tamen, quod in Diodori opere vitium deprehendimus, habet, cur certe excusari possit. Primo in nullo historiarum genere magis, quam in historia catholica, necessarium videri poterat, ut

1 Neque Diodorus ipse methodi incommoda vel ignoravit, vel dissimulavit. Luculentus locus est, ubi minime requisieris, lib. XX, c. 43. Qui quamvis aliud spectet, quod in historia molestum est, tamen facile in hanc quoque partem accipi potest: *ταύτην ἂν τις καὶ τὴν ἱστορίαν καταμέμψαιτο, θεώρων ἐπὶ μὲν τοῦ βίου πολλὰς καὶ διαφόρους πράξεις συντελούμενας κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, τοῖς δ' ἀναγράφουσι ἀναγκαῖον ὑπάρχον τὸ μεσολαβεῖν τὴν διήγησιν, καὶ τοῖς ἅμα συντελουμένοις μεγάλων χρόνων παρὰ φύσιν.* Se accusare, sui operis rationem increpare videtur, dum in prooemio libri XVI, c. 1 rerum gestarum scriptoribus id officii impositum esse censet, ut *πράξεις ἀντοτελείς, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους narratione complectantur continua, additque probabilem causam: αἱ μὲν γὰρ ἡμιτελεῖς πράξεις, οὐκ ἔχουσαι συνεχῆς ταῖς ἀρχαῖς τὸ πέρας, μεσολαβοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλαναγνωστούντων.*

2 Diodoro quidem ea ratio haud incognita fuisse videtur. Athanas enim Syracusanus, cuius scripta historica lib. XV, c. 94 recensuit, hanc methodum in uno certe opere secutus erat: *διελθὼν τὰς πράξεις ἐν μεγάλαισι, συνεχῆ τὴν ἱστορίαν ἐποίησεν.* Namque apparet, Diodorum his verbis nihil aliud indicare voluisse, quam hoc, Athanam res gestas sigillatim, neque per tempora, sed per species, exsecutum esse. Atqui ea erat Suetonii methodus. Vid. Octav. c. 9.

synchronismo inserviretur, qui inter tot tamque varias res dux certissimus esset; hunc autem adiuvari, si deinceps ac per annos procedamus, singulisque annis in omnes partes dispiciamus, ac, quae diversis locis et in diversis populis acta sint, quaeramus, quis dubitabit? Itaque multa ex quo fuerint commoda, eius incommoda aequum est ferre. Deinde eadem methodus historica, Thucydidis, Livii aliorumque scriptorum praeclarorum auctoritate et exemplis admodum erat celebrata et approbata. Quamobrem tantorum virorum exemplum secuto commune antiquitatis vitium Diodoro soli ne imputemus. Tandem omnem Diodorus ipse operam dedit, ut incommoda, quae lectoribus sua methodus inferre videbatur, aliis modis imminueret et leviora faceret. Usus autem est his modis: 1) Ubique certis adhibitis formulis ¹ finalibus lectores admonuit, ad quem cuiuslibet rei gestae et cuiuslibet regni finem, narrationem produxerit. Quo quidem modo cavit, ne animus, in tanta rerum per partes traditarum turba, confunderetur, memoriae autem magnum attulit adiuventum. 2) Nonnunquam, ac tum praesertim, cum res ipsa non repugnaret, plurium annorum historiam uno anno totam complexus est. Hoc ita instituit, ut rerum hominumque, praesertim a systemate historiae communis separatorum, primam mentionem tum demum faceret, cum certum ac memorabilem eventum res consecutae essent; ubi, quae ante acta fuerant, simul repetiit, et ad eum finem, quem res attigerint, perduxit. Uno exemplo id illustrasse contenti simus. Agathoclis, Syracusarum tyranni, historiam universam, quamvis e methodi regula per plures annos distribuenda fuisset, una ² narratione complexus est. Simile exemplum erat, quod iam supra commemoravimus, regni Bosphorani in Ponto, cuius cum per XXXVIII ³ annos nulla mentio facta esset, nunc ⁴ simul sex fere annorum historia inseritur. Idem etiam alibi, in ipsis rebus ad historiam communem pertinentibus, factum est, nonnunquam per plures annos omissis, deinde vero post elapsos eos summatim

---

1 E multis pauca exempla illustrandae rei causa afferamus: lib. XVI, c. 15 sq. τὸ μὲν οὖν τῶν Βοιωτῶν πλῆθος οὕτω συνέσθη κατὰ τὴν Ἰταλίαν. κατὰ δὲ τὴν Σικελίαν κ. τ. λ. cap. 64 extr. ἡμεῖς δὲ ἀρχοῦντως διεληλυθότες τὸν ἰσθμὸν πόλεμον, ἐπύρηνμεν ἐπὶ τὰς ἐνεργομενῆς πράξεις. — cap. 57 extr. ἡμεῖς δὲ τὰ περὶ Βοιωτῶν καὶ Φωκῆς διεληλυθότες, ἐπύρηνμεν ἐπὶ τὸν Φίλιππον. lib. XVIII, c. 7 sq. καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐν τούτοις ἦν. κατὰ δὲ τὴν Εὐρώπην etc. lib. XV, c. 93 seq. Eo usque quidem res in Asia gestae processerant, in Peloponneso vero etc. lib. XIX, c. 10: Nos Siciliae atque Italiae res persecuti, ad reliquas partes Europae orationem convertimus.

2 Lib. XIX, cap. 2—9.

3 Lib. XVI, cap. 52.

4 Lib. XX, cap. 22—26.

comprehensis et in unum annum ¹ congestis; vel ante occupatis ², quae proximis demum annis evenerunt. 3) Adiuvento etiam erat, quod rerum multarum, eodem tempore apud alias gentes, quam quarum historia continua huius operis fundamentum erat, gestarum, si memoratu dignae viderentur, non nisi brevissima notitia, finito annuo cursu, adiecta est. De hoc autem iam supra dictum.

Ceterum cum e proposito in sola historiographia sit versandum, ea, quae in rebus ipsis perperam tradita videantur, iam non curo. Ea in subiunctis operi virorum doctorum annotatis diligenter sunt observata, et sub examen vocata. Sed nescio an duo alia, quae offendant, et ad universam operis rationem pertineant, plane intacta relinquam. Unum est, quod Diodorus pacis foedera nonnunquam commemorat, praetermissis pacis conditionibus, ut lib. XII, c. 7, XV, c. 76, 89, XVI, c. 22; gesta quoque, quorum initium primosque progressus retulerat, nondum ad finem perducta subinde omittit, cuius generis exemplum in hoc operis conspectu ad lib. XV, c. 93, notavimus; alterum, quod prooemiorum necessitatem sibi imposuit, quasi illa ad historiae tenorem requirerentur. Excusatione adeo in libri XIII principio utitur, quod, ob rerum describendarum magnam copiam, prooemiis locus non amplius concedi possit. Id vero nimiae artis et molestiae sedulitatis speciem habet.

Iam vero, cognita operis universi compositione et oeconomia, ad partes singulatim considerandas accedamus. Opus historicum, quae altera Bibliothecae pars est, duabus ³ epochis distinctum, et in duas periodos magnas descriptum est:

Periodus I. A bello Troiano, usque ad Alexandri M. obitum; lib. XI—XVII.

Periodus II. Ab Alexandro M. usque ad Iul. Caesarem, eiusque bellum Gallicum; lib. XVIII—XL.

Itaque similiter atque in priore operis parte facere instituimus, utriusque periodi, ut quaeque in minores periodos, quas sectiones appellare placuit, tum in Olympiades, tum in annos divisa est, conspectum ⁴, qui lectoribus hodegetae instar esse possit, proponamus.

¹ Vid. Lib. XIV, cap. 35, 36, 37, coll. cap. 79, 80, et Conspectum nostrum ad h. l.

² Exemplum eius rei ad lib. XIV, cap. 31, in hoc ipso operis conspectu observatum est.

³ Conf. lib. I, cap. 4 extr.

⁴ In hoc quidem summa tantum perstrinximus, quod ad perspicendam rerum traditarum seriem sufficere videbatur; in singulorum autem librorum epitomis omnia accuratius exegimus; ad quas proinde respicere iuvabit, quoties, quae hic generatim et univèrse indicavimus, per partes ac singulatim perlustrare velis.

P E R I O D U S I.

A bello Troiano usque ad Alexandrum M.
Lib. VII—XVII.

PRIORIS periodi, cuius maiorem partem habemus servatam, summa in quatuor sectiones, seu minora temporis spatia, distributa est:

- I. *A bello Troiano, usque ad Xerxis in Graeciam bella, lib. VII—X.*
- II. *A Xerxis expeditione in Graeciam, usque ad Philippum, R. Macedoniae, lib. XI—XV.*
- III. *Aevum Philippi, R. Maced. lib. XVI.*
- IV. *Actas Alexandri M. lib. XVII.*

Singularum sectionum argumenta ordine recenseamus.

 Periodi I

S E C T I O I.

A bello Troiano usque ad Xerxis bellum in
Graecos susceptum.
Lib. VII—X.

III quidem libri omnino omnes perierunt. Eorum argumenta nonnulla, ut sunt vel commemorata, vel in fragmentis obvia, indicavit Heynius *Praelect. II*, supra p. cvii seqq.

Reditus Achivorum, errores et sedes novae, ab iis captae.

Heraclidarum ingressus in Peloponnesum, octogesimo, a Troia capta, anno.

Corinthi a Doriensibus occupatae origines. De Munychio.

Coloniae e Graecia in diversas terras ductae.

Roma condita, et origines gentis ab Aenea ductae.

Res Spartanorum. De Lycurgo. De belli Messeniaci primi causis.

Res Atheniensium. De septem sapientibus. De Pythagora et Pythagoreis.

De Cyro, Astyage, Croeso.

Siciliae res.

Tandem libro X agebatur de primordiis regni Xerxis, eiusque apparatu belli adversus Graecos suscipiendi, e Graecorum conventu ad Corinthum habito.

Periodi I

S E C T I O II.

A Xerxis bello in Graeciam suscepto usque ad
Philippum, R. Maced.

Ol. LXXV—CIV.

Lib. XI—XV.

1. *Initium belli a Xerxe in Graecos gesti usque
ad bellum Atheniensium Cyprium.*

Lib. XI.

Olymp. LXXV, 1. — LXXXII, 2.

PROOEMIUM spatii temporis, hoc libro contenti, terminos indicat. Suasor belli Mardonius, socii Persarum Carthaginienses. Horum apparatus bellicus. c. 1.

Olymp. LXXV.

Ann. 1. Adventus Xerxis in Graeciam. Ad eum multae Graeciae civitates defecerant, quae notantur infamia. Graecorum copiae, duce Leonida. *Pugna terrestris* ad Thermopylas: Persae ter pulsi; tandem perfidia Trachinii victores; Leonidas cum suis occubuit. c. 2—10. *Pugnae navales* ducibus Eurybiade et Themistocle, primo ad Artemisium, ubi victoria dubia erat. Interea Xerxes Atticam devastat. c. 11—14. Tum ad Salaminem, qua pugna Graeci praeclaram victoriam reportant. Rex metu percussus fuga in regnum se recipit, Mardonio in Graecia relicto. c. 15—19. Per id tempus Carthaginienses, foedere iuncti cum Persis, bellum, ut inter ipsos convenerat, duce Hamilcare, Graecis in Sicilia inferunt. Eorum copiae et terrestres et navales. Gelo, Syracusarum princeps, vir prudentissimus rei que militaris peritissimus, Graecorum vindex et servator erat. Is, strategemate usus, et classem hostium incendit, et Hamilcarem obtruncat, et terrestri proelio hostes fundit. Inde Carthaginienses pacem petunt, et a victore miti aequas eius condiciones impetrant. c. 20—26.

* Parergon: Pindari aetas.

Ann. 2. Classis Persarum circa Cumam et Samum Ioniae insidiatur. Mox simultates inter Athenienses et Lacedaemonios; ob quas Mardonius Athenienses in suas partes trahere nequidquam an nititur. Quo facto caede et incendiis Atticam vastat. Sed Graecorum de liberanda patria summa unanimitas. Itaque duplici proelio,

eodem die commisso, debellatum; altero terrestri apud Plataeas, Aristide et Pausania ducibus, altero navali ad Mycalen, Leotychida et Xanthippo ducibus. Bellum Persicum fuit biennale. c. 27—37.

* Parerga: Herodotus in pugna ad Mycalen opus suum finiit. Romae Sp. Cassius, ambitionis reus, capitis damnatur.

Ann. 3. In Sicilia Gelo, pacis artibus bene de civibus meret, cuius in regno successor erat Hiero, frater. c. 38. In Graecia Lacedaemonii Atheniensibus infesti, ob instaurata urbis moenia. c. 38—40.

* Parergon: Romani Tusculanos et Aequos bello subigunt.

Ann. 4. Themistoclis singulari prudentia portus Piraeus constructus. Interea Pausaniās, cum classe missus, ut civitates Graecas, quae adhuc in Persarum potestate essent, liberaret, luxuria Persarum magnisque promissis victus, patriam prodidit. Fides Aristidis et perfidia Pausaniae comparantur. c. 41—47.

Olymp. LXXVI.

Ann. 1. Non nisi annotata chronologica continet: moriuntur Leotychidas, Spartanorum R. cui Archelaus succedit, et Anaxilaus, Rhegii et Zaneles tyrannus. — In Sicilia gravissimae simultates inter Hieronem et Polyzelum, eius fratrem, Theronis opera reconciliatae. Recepti in urbes novi coloni, pristinis incolis in alias sedes migrare iussis. Catanam Hiero incolis et agro auget, novoque nomine Aetnam appellat. c. 48, 49.

Ann. 2. Lacedaemonii cum Atheniensibus de maris imperio concertare decernunt, et bellum parant. Hetoemaridas eos a consilio abducit. c. 50.

Ann. 3. In Italia Tyrrhenorum in Cumanos bellum: in auxilium venit Hiero, qui Tyrrhenos proelio domat. c. 51.

Ann. 4. Bellum inter Tarentinos et Iapyges de agrorum finibus. c. 52.

Olymp. LXXVII.

Ann. 1. In Sicilia Thero, Agrigentinarum princeps, moritur: Thrasydaeus, filius et successor, ob superbiam mox regno pulsus. c. 53.

Ann. 2. Themistocles, a Lacedaemoniis prodicionis accusatus, ostracismo patria expellitur. Eius fuga ad Molossorum regem, deinde ad Xerxem. Elogium. c. 54—59.

* Parergon: In Italia Buxentum conditum.

Ann. 3. Athenienses, misso Cimone cum exercitu in Asiam, sociorum urbes recuperant, adhuc Persarum praesidiis occupatas, remque publicam opibus augent. c. 60. 61. 62.

Ann. 4. Spartani ingentem calamitatem passi sunt terrae motibus. Mox secutum est bellum decennale contra Helotas et Messenios rebelles. c. 63. 64.

Olymp. LXXVIII.

Ann. 1. Mycenaei, bellum moventes in Argivos, sub quorum imperio esse nolabant, in servitutum redacti. c. 65.

Ann. 2. Anaxilai, Zancles quondam principis, filii suscipiunt principatum, a Micytho tutore administratum, in fidem summae probitatis viri male suspiciosi. — Hieroni in imperio succedit frater Thrasybulus. c. 66.

Ann. 3. Thrasybulus ob avaritiam et superbiam civibus exosus, regno expulsus, apud Locros vitam privatam agit. Syracusani libertatem recuperant, deinceps usque ad Dionysii principatum servatam. Eorum exemplum secutae reliquae civitates, abrogato regio imperio, suis quoque rebus publicis libertatem asseruerunt. c. 67. 68.

* Romae tum primum quatuor Tribuni plebis creati.

Ann. 4. Xerxes, Persarum rex, per insidias Artabani et Mithridatis, occisus. Superstes filius Artaxerxes caedem parentis ulciscitur, et regno potitur. c. 69.

Olymp. LXXIX.

Ann. 1. Thasii et Aeginetae, ab Atheniensibus deficientes, armis in potestatem rediguntur. Plures socii aspero et superbo imperio Atheniensium ad defectionem adacti. — Colonia Amphipolia missa, mox cum ulterius in Thraciam progredieretur, ab Edonorum populo oppressa est. c. 70.

Ann. 2. Aegyptii, audita et morte Xerxis et perturbatione rerum, seditionem in Persas movent, iisque expulsis, Inarum novum regem e suis creant, et Athenienses socios sibi iungunt. Itaque Artaxerxes bellum in ipsos parat. c. 71.

In Sicilia, cum in dies res, recuperata libertate, laetiores fierent, Syracusis peregrini, in civitatem recepti, a muneribus gerendis exclusi, novas turbas suscitant. c. 72. 73.

Ann. 3. Artaxerxes Aegyptiis bellum infert, duce Achaemene. Athenienses, Aegyptiorum socii, Persas proelio vincunt, et fugientes insequuntur usque ad Album murum (Memphin, quod patet e cap. 77), eosque obsidione clausos tenent. Renovat bellum rex, quamvis Lacedaemonii, in auxilium vocati, in Atticam incursionem facere recusent. c. 74.

Ann. 4. Continuatum Persarum bellum in Aegyptios. Artabazus et Megabyzus, qui novas copias ducunt, in ipso itinere annum consumunt. c. 75.

In Sicilia peregrini tandem victi. c. 76.

Olymp. LXXX.

Ann. 1. Aegyptii, adventu novi exercitus Persarum territi, ultro tandem pristino imperio se subiiciunt, destitutis sociis. Athenienses iam ante obsidionem Albi muri omittere coacti erant. Insuper ipsorum naves, cursu fluminis fossis intercepto, in sicco haerebant. Itaque, venia impetrata, ultro in patriam redeunt. c. 77.

Athenis motus populi in Areopagitas per Ephialtem concitatus.

Ann. 2. Bellum Atheniense in Corinthios, Epidaurios, mox Aeginetas. Ubique Athenienses victores. c. 78.

Eo tempore Ducetius in Sicilia Menaenum urbem condidit et Morgantinam vi cepit.

Ann. 3. Contentiones Corinthiorum et Megarensium de finibus in bellum erumpunt. Athenienses, Megarensium socii, superiores. Mox novum oritur bellum Phocensium in Dores, quibus Lacedaemonii auxilio veniunt: vincunt Dores. Hinc conflatur bellum inter Athenienses et Lacedaemonios. c. 79. 80.

Ann. 4. Bellum Atheniense in Lacedaemonios. c. 81. 82. 83.

Olymp. LXXXI.

Ann. 1. et 2. Bellum Atheniense et Lacedaemoniorum continuatum. c. 84. 85.

Ann. 3. Auctore Cimone quinquennales induciae inter Athenienses et Lacedaemonios factae.

In Sicilia multi motus: primo inter Egestanos et Lilybaeos de agro; deinde omnino inter sectatores vel libertatis, vel tyrannidis. Tyndarides ob affectatum regnum supplicio affectus. Syracusani nunc primum pro libertate tuenda ostracismi specie, petalismo utuntur. c. 86. 87.

Ann. 4. [Repetita narratio de Periclis incursione in Peloponnesum e cap. 85, in alienum locum transposita videtur.] Mox Syracusani classem infestam in Tyrrenorum insulas agrosque mittunt, ad compescenda eorum latrocinia maritima. Post haec Ducetius de Sicilia bene meruit: 1) iungendis omnibus Siculorum civitatibus in unam magnam rempublicam; 2) exstructa nova urbe Palice iuxta templum Palicorum. — Obiter de Diis et lacubus Palicis, c. 88. 89.

In Italia Sybaris urbs instaurata. c. 90.

Olymp. LXXXII.

Ann. 1.

Ann. 2. Alia gesta Ducetii: 3) Aetnam urbem et Motyum castellum occupat, proelio fuis Agrigentinis. Mox tamen a Syracusanis proelio victus, et a suis desertus, Syracusanis supplex factus, Corinthum in exilium abire iussus est. c. 91. 92.

2. *A bello Cyprio usque ad bellum Syracusanum.*
Lib. XII.

Olymp. LXXXII, 2. — XCI, 1.

PROOEMIUM. Res pessimae, eventu saepe optimae. Bello Persico; quod Graeciae interitum minabatur, Athenae opibus auctae, mox ingenio literarumque studiis florentissimae. c. 1. 2.

Ann. 3. Finito bello Aegypto contra Persas, (conf. Ol. LXXX an. 1.) Athenienses novum bellum ob Graecos in Asia in libertatem vindicandos in Persas suscipiunt. Primo petunt Persas in Cyprio insula; unde bello nomen Cyprii impositum. c. 3.

Ann. 4. Pax cum Persis restituta, eiusque condiciones. c. 4.

Olymp. LXXXIII.

Ann. 1. Megareses, ob defectionem ad Lacedaemonios, ab Atheniensibus bello subacti. c. 5.

Ann. 2. Bellum inter Lacedaemonios et Athenienses. Superiores discedunt Lacedaemonii. c. 6.

Ann. 3. Induciae XXX annorum. c. 7.

In Sicilia bellum inter Syracusanos et Agrigentinos, ob illorum in Ducetium indulgentiam, (vid. supra lib. XI, cap. 92.) huiusque in patriam reditum. Victores Syracusani. Pax tandem componitur. c. 8.

In Italia Sybaritarum in Crotonem bellum, ob exsules receptos. Victi Sybaritae, urbs excisa. Exsules ab Atheniensibus adiuti, novam urbem Thurium condunt. Novae urbis descriptio, et cum antiquae urbis incolis controversiae. Legislator Charondas. Legum exempla per capita; legislatoris mors. c. 9—19. Adiecta notitia vicinae urbis legislatoris; Zaleuci Locrensis. c. 20. 21.

Ann. 4. Sybaritae ad Traentem fluvium se recipiunt; postea a Bruttis expulsi. Athenienses civium coloniam in Euboeam mittunt. c. 22.

Olymp. LXXXIV.

Ann. 1. Romae Decemviri legibus scribendis creati. Bellum Thuriorum et Tarentinorum. c. 23.

Ann. 2. Appii Claudii libido. Inde orta seditio. Conditio proposita, ut X tribuni plebis et alter consul de plebe crearentur. c. 24. 25.

Ann. 3. Leges XII tabularum. Tum communis pax populorum orbis terrarum erat. c. 26.

Ann. 4. Samiorum de Priene bellum contra Milesios, et defectio ab Atheniensibus, qui, duce Pericle, eos in potestatem redegerunt. Hic primus adhibuit machinas bellicas. c. 27. 28.

Olymp. LXXXV.

Ann. 1. Ducetius, vindex Siculorum Barbarorum, moritur. Tum

Syracusani, occupatis multis urbibus, etiam Trinacria, per Siciliam dominantur: c. 29.

Ann. 2. Corinthiacum bellum pro Epidamniis contra Corcyraeos gestum. c. 30.

* Romanis cum Volscis bellum fuit.

Ann. 3. Campanorum gens orta. — In regno Bospori Cimmerici Archaeanaetidis succedit Spartacus. — Continuatum bellum Corinthiacum. Corinthii a Corcyraeis proelio navali victi, c. 31.

Ann. 4. Corinthii et Corcyraei novo apparatu bellum urgent, c. 32. Tum Athenienses coloniam Amphipoliam deducunt.

Olymp. LXXXVI.

Ann. 1. Corcyraei, Atheniensium societatem nacti, secundo proelio fundunt classem Corinthiorum. c. 33.

Ann. 2. Athenienses Potidaeates, ab ipsis abalienatos, proelio victos obsidione premunt, c. 34. — In Propontide iidem novam urbem, Letanum, condunt.

* Romani coloniam mittunt Ardeam.

Ann. 3. Discordiae Thuriorum, cuius civitatis essent coloniae. c. 35. — Moritur Archidamus, Lacedaemoniorum rex; succedit Agis.

Ann. 4. Spartaci, regis Bosporani, mors. Metonis, Atheniensis, computationis astronomicae nova tabula. In Italia Heraclea condita. c. 36.

Olymp. LXXXVII.

Ann. 1. Athenienses proelio apud Potidaeam victores. Obsidio urbis longior et gravior. c. 37. Ab hoc anno Thucydides exorsus historiam.

Ann. 2. Belli Peloponnesiaci initium. Causae belli: hortator Pericles. c. 38—40. Lacedaemonii primi inferunt bellum, vi occupata Plataea, urbe Atheniensibus foedere iuncta. Copiae et soeii Lacedaemoniorum. Lacedaemoniorum prima incursio in Atticam. Pericles classe adoritur Peloponnesum, ut Lacedaemonios Attica pelleret. c. 41, 42.

Ann. 3. Athenienses incursant in Peloponnesum et sociorum terras. Lacedaemonii secundam incursionem in Atticam faciunt. Criminationes in Periclem. c. 43—45.

Ann. 4. Periclis mors; post quem Agnonem imperatorem creant. Illic Potidaeam tandem capit. c. 46. Phormio ad Naupactum Lacedaemonios intercludit. Archidamus Plataeas oppugnat. Xenophon et Phanomachus Athenienses in Thracia; Cnemus Lacedaemonius in Acarnania, bellum gerunt. Phormio pugna navali ad Rhium victor. c. 47, 48.

Olymp. LXXXVIII.

Ann. 1. Cnemus irrito conatu in Salaminem traiecit, et Piraeum adoriri parat. c. 49

Sitalces, rex Thraciae, hoc tempore memorabilis, tum virtute et prudentia, qua eminebat, tum bello in Perdiccam, regem Macedoniae, gesto. c. 50. 51.

Lacedaemonii tertium invadunt Atticam. c. 52.

Ann. 2. Syracusani bellum in Leontinos movent, qui, misso Gorgia, Atheniensium auxilium implorant. c. 53. 54. — Lesbii ob perfidiam ab Atheniensibus in potestatem redacti. c. 55. Plataeae a Lacedaemoniis captae et excisae. c. 56. Seditio in insula Corcyra, mox per Athenienses composita. c. 57.

Ann. 3. Pestilentia, iam ante saeviens, Athenis nova vi grassatur. Morbi causae, remedia. c. 58. Terrae motus. Ob eos Lacedaemonii a nova incursatione in Atticam avertuntur. Trachin a Lacedaemoniis instaurata et Heraclea appellata. c. 59.

Ann. 4. Classis Atticae, duce Demosthene, expeditiones in Leucadem, Acarnanes, Pylum. c. 60—63.

* Adiiiciuntur notitiae chronologicae: mors Artaxerxis, Persarum regis; in Italia Aequi subacti a Romanis; Postumii triumphus et in filium asperitas. c. 64.

Olymp. LXXXIX.

Ann. 1. Classis Atheniensium, auspiciis Niciae, late vagatur et infestat Peloponnesum sociosque Lacedaemoniorum in insulis. c. 65. Megarenses, ad Athenienses deficientes, vindicati a Brasida. Helotas fraude occidendi Lacedaemoniorum consilia. c. 66. 67. Brasidas Amphipolin etc. occupat. c. 68. Athenienses cum Boeotis decertant, ac proelio apud Delium vincuntur. c. 69. 70. Adiectae breves notitiae de morte Xerxis in Persia, eiusque proximis successoribus; et de Antiocho Syracusano, rerum Sicularum scriptore. c. 71.

Ann. 2. Brasidae in Thracia posteriores progressus. Urbes et insulae ultro deficient ab Atheniensibus. Consilia horum de induciis faciendis, mox irrita facta. c. 72.

Ann. 3. Cleonem Athenienses contra Brasidam in Thraciam mittunt. Proelium ad Amphipolin: victoria Lacedaemoniorum erat, amissis ab utraque parte imperatoribus. Tum induciae L annorum¹ initae. c. 73. 74.

Ann. 4. Sociae civitates, Argos, Thebae, Corinthus, Elis, quod Athenienses et Lacedaemonii privatis consiliis pactionem inierant, contra eos ipsi in societatem coeunt. c. 75. 76.

* In Italia Campani Cumas bello subigunt.

Olymp. XC.

Ann. 1. Athenienses, oraculo admoniti, Delii reddunt insulam. Ob Pylum non redditam nova dissidia inter Lacedaemonios et Athe-

1 Octavo post anno a Laced. dissolutae. Vid. Ol. XCI, 3. lib. XIII, 8.

nienses. Utrique in suas partes trahunt singulas civitates. Impetus in Heracleam et Micybernam. c. 77.

Ann. 2. Argivi, Atheniensibus iuncti, bello adoriuntur Lacedaemonios, (Epidauros, Lacedaemoniorum socios) sacrorum Apollinis causa. Lacedaemonii victores. c. 78. 79.

Ann. 3. Internae contentiones Argivorum. Orta dissidia inter Phocenses et Locros. c. 80. — In Italia bellum Romanorum in Fidenates.

Ann. 4. Internae discordiae Argivorum, et in eorum terram incursiones Lacedaemoniorum. c. 81. Belli Peloponn. an. XV.

Olymp. XCI.

Ann. 1. Byzantini, Chalcedonii, Thraeces in Bithyniam incursionem faciunt.

In Sicilia Egestaei et Selinuntii de finibus disceptant: adiunxere se Egestaeis Leontini, et ab his ad auxilium ferendum contra Syracusanos vocati Athenienses. Ita oritur bellum Syracusanum. c. 82 — 84.

3. *A bello Syracusano usque ad belli Carthaginiensium in Sicilia contra Dionysium initium.*

Lib. XIII.

Olymp. XCI, 2. — XCIII, 4.

PROOEMIUM continet causam, ob quam in posterum prooemiis abstinendum sit, quae alioquin lectoribus animi remissionem et oblectationem praebent. Tantam superesse rerum copiam, ut nihil spatii aliis digressionibus relinquatur. Additur annorum ratio. c. 1.

Ann. 1. Classis Atheniensium, eiusque duces Alcibiades, Nicias, Lamachus. Athenis Hermae truncati omnes, ob quod facinus Alcibiades in suspicionem venit. Iter usque ad Rhégium. c. 2. 3. Syracusanorum duces, Hermocrates, Sicanus, Heraclides, paucarum civitatum societatem et auxilia adipiscuntur. Athenienses Naxum et Catanam occupant. c. 4. Ob Hermas eversas crimen movetur in Alcibiadem; qui Lacedaemonem aufugit. c. 5. Interea Athenienses propius Syracusas movent, Olympium aliaque loca vicina occupant, ipsosque Syracusanos proelio fundunt. c. 6. — Obiter annotatum, Diagoram Atheum clam Athenis abiisse; in Italia Romanos cum Aequis bellum habuisse.

Ann. 3. Dum Syracusas obsident Athenienses, Lacedaemonii et Corinthii, concitati ab Alcibiade, Syracusanis auxilia mittunt, Committitur proelium, quo Syracusani vincunt. Alcibiadis impulsu induciae, Ol. 89 an. 3 factae, abrumpuntur. c. 7. 8.

Ann. 4. Iam Lacedaemonii cum exercitu invadunt Atticam, Decelia occupata et munita; unde Decelicum bellum appellatum: con-

tra Atheniensium classis adoritur Laconiam. In Sicilia autem belli sedes communis et vis maxima. c. 9. Iterato proeliantur. Ubique autem vicuntur Athenienses. c. 10—15. Atrocissima et novissima pugna describitur. c. 16. 17. Pars maxima Atheniensium caesa; reliqui cum Nicia et Demosthene capti. De captivorum sorte deliberatio. c. 18. 19. Nicolai oratio ad clementiam adhortantis c. 20—27. Gylippi oratio omni clementiae et humanitati adversaria. c. 28—32. Secundum hanc imperatores Atheniensium trucidati, reliqui ad latomias damnati, poena liberati ii, qui artibus erant exculi. c. 33.

Ceterum observatu dignum, hic primum Diodoro placuisse iustas narrationi inserere orationes. De iis raro, nec nisi loco et re postulante, adhibendis, ubi haud vana ornamenta sint, ipse in proemio ad lib. XX, c. 1, disseruit.

Olymp. XCII.

Ann. 1. Post tot tristes eventus, respublica Atheniensium a sociis deserta est. Ipsi democratiam in aristocratiam transformant, creatis CCC viris, qui praecessent reipublicae. Novam cladem iidem accipiunt proelio navali, apud Oropum cum Lacedaemoniis commisso. Insuper Syracusani Lacedaemoniis nova auxilia praedaeque partem mittunt. c. 34. Syracusanorum nova constitutio reipubl. per Dioclem. c. 35. Cum omnia essent iniqua, Darius etiam, rex Persarum, classem CCC navium contra Athenienses mittere parat; sed Alcibiades hanc novam belli molem a patria avertit, quo ipse cum patria in gratiam rediit. c. 36. 37.

Ann. 2. In republica Attica e consilio Theramenis democratica ratio restituitur, alia etiam in patriae commodum instituuntur: tum, novo apparatu aucta classe, Lacedaemonios insectantur. Pugna navalis inter Sestum et Abydum, qua superiores sunt Athenienses. Praeter pugnam tempestate etiam afflicta Lacedaemoniorum classis. Hoc tempore, hortante Theramene, Alcibiades patriae redditus. c. 38—42.

* Adiungitur notitia literaria de Thucydide finiente historiam, de Xenophonte et Theopompo cum excipientibus. Continuatum bellum inter Romanos et Aequos obiter commemoratur.

Ann. 3. Interea in Sicilia Egestaei, agro vi rapto, a Selinuntis ad bellum provocati. Carthaginenses Egestaeis; Syracusani Selinuntis auxilio veniunt. Ita novum bellum Carthaginense in Sicilia oritur. c. 43. 44.

Lacedaemoniorum classis, obvia facta Atheniensibus, proelio navali ad Dardanium funditur. c. 45. 46. Quo facto Theramenes, Atheniensium imperator, ex hostium agris, quos devastat, magnam vim pecuniae in belli usum cogit. Euboea, Euripo aggere expleto, contra eos se tutatur. c. 47. In insula Corcyra seditio et caedes

atrocissima, tandem sedata. c. 48. Pydna in Archelai, regis Macedonum, potestatem redacta, auxiliante Theramene. Tum vero classes ab utraque parte contractae ad proelium se parant. Lacedaemonii circa Cyzicum duplici proelio ad interneccionem caesi, pacis condiciones offerunt; sed Athenienses pacem accipere recusant. c. 49—53.

Ann. 4. Redit Diodorus ad bellum Carthaginense in Sicilia gestum. Miserant Carthaginienses Hannibalem cum classe et copiis. Hic Selinuntem urbem summa vi oppugnat, captamque excidit. Multiplicis immanitatis in incolas descriptio. c. 54—58. Deinde pari crudelitate saevit in Himeram, furore accensus¹ ob avum Hamilcarem, ibi priori bello trucidatum, et patrem Gesconem, eius urbis causa in exilium missum. Tum praeda onustus Carthaginem redit, relicto tamen in Sicilia praesidio. c. 59—62. — Hermocratis, Syracusani, reditus incidit in hoc tempus. c. 63.

Inde scriptor ad belli Peloponnesiaci historiam se convertit. Ab Epheso, quam oppugnare conati sunt, Athenienses, duce Thrasybulo, repulsi, Lesbum petunt. Theramenes Chalcedonem et Byzantium obsidet, Alcibiades Pharnabazi provinciam exspoliat. Lacedaemonii vero Pylum recuperant, mox Nisaeam et Chium capiunt; ad Chalcedonem autem proelio vincuntur, amisso Hippocrate imperatore. Alcibiades in Hellespontum et Chersonesum expeditionem suscipit, deinde iunctis copiis cum Theramene Byzantium oppugnat, eamque urbem in fidem recipit. c. 64—67.

Olymp. XCIII.

Ann. 1. Post tot res praeclare gestas Atheniensium imperatores cum classe spoliis onusta Athenas proficiscuntur, relicto Byzantii praesidio. Alcibiadi soli summum imperium traditum. Eius in Andrum, Con, Rhodum expeditio. c. 68. 69. Lacedaemonii in locum Mindari substituunt Lysandrum, qui undique novas copias colligit, classemque auget. Persae auxilia et pecunias praebent. c. 70. Inscio et invito Alcibiade Antiochus pugnam navalem apud Notium init. Lacedaemonii victores. Eodem tempore Agis, rex Lacedaemoniorum, Atticam invadit. c. 71. 72. Alcibiadi, ob Cumam, sociam urbem, infestatam, aliaque crimina, imperium abrogatum: quo facto sponte in Thraciam in exilium abit. Imperium inter X duces divisum. c. 73. 74.

* Adiiiciuntur rerum aliarum notitiae: Synoris nunc primum certaminibus Olympiacis adiecta. Plistonax, rex Lacedaemoniorum, moritur: succedit Pausanias. In insula Rhodo tres civitates in unam

---

1 Conf. lib. XI, c. 22. XIII, c. 43.

iunctae. Hermocrates occisorum Syracusanorum ossa colligenda curat, ut favorem sibi et redeundi veniam conciliet. Nihilominus occiditur. c. 75.

Ann. 2. Conon, Atheniensium imperator, classem ad pugnam instruit. Apud Lacedaemonios Callicratides excipit Lysandrum, et statim Athenienses in Chio et Lesbo opprimit. Sequitur proelium navale apud Mitylenen, quo Athenienses ad fugam coacti sunt: tum urbem ipsam oppugnat Conon. c. 76—79.

In Siciliam respicit Diodorus. Syracusani pacem a Carthaginensibus nondum impetrant. Nova urbs Thermarum, in quam confluunt Himerenses exsules, Poeni, Afri, c. 79 extr.

Ann. 3. Manet historicus in rebus Siculis. Carthaginenses prospere gestis freti, tota insula potiri annituntur. Pars classis praemissa a Syracusanis funditur. Sequitur statim Hannibal, cui Imilconem socium dant. Syracusani et Agrigentini sua et aliena vi se defendere student. Omnis vero belli impetus Agrigentum spectabat. c. 80. 81. Descriptio urbis a fertilitate agrorum, a mercatura, ab opulentia civium et a magnificentia aedium. c. 82—84. Urbs oppugnata. Fortuna invicem pugnantium varia erat. Castra Carthaginensium peste corripuntur, qua Hannibal ipse opprimitur. c. 85. 86. Tandem Agrigentini fame coacti, relictis in urbe senibus et infirmis, Gelam migrant. c. 87. 88. 89. Urbs capta a Poenis, mox devastata: relictis omnes caesi, praeda vel divisa vel Carthaginem transvecta, praesertim ablata artis opera, et in his taurus Phalaridis. Obiter reprehenditur Timaeus, qui cum taurum unquam fuisse negaverat. c. 90. Ob acceptam cladem summa per Siciliam indignatio in duces Syracusanorum oritur. Eam alendo Dionysius plebem in magistratus concitavit: quo facto solus summum imperium et sensim tyrannidem consecutus est. c. 91—96.

Haec persecutus Diodorus, belli Peloponnesiaci historiam continuat. Athenienses, instaurata classe, quamvis dissuadentibus vaticibus, Lacedaemonios apud insulas Arginusas ad proelium provocant. Proelii ipsius, longe atrocissimi, descriptio. Lacedaemonii in fugam acti, amisso imperatore Callicratide. c. 97—100. Supplicium sumtum de ducibus nobilissimis meritissimisque, qui insepultos reliquissent caesos in pugna. c. 101. 102. 103.

* Notitia de Philisto; rerum Sicularum scriptore. — Sophocles atque Euripides circa hoc tempus vita functi. c. 103 extr.

Ann. 4. Bellum Peloponnesiacum prima cura. Dum Athenienses Cononem et Philoclem cum classe in Hellespontum mittunt, Lacedaemonii, a Persis pecunia sublevati, classem instaurant et augment, Lampsacum capiunt et in Atticam excursionses faciunt. c. 104. Pugna navalis ad Aegos flumen, qua Athenienses succumbunt: tota classis vel eversa, vel capta. Insuper Attica obsessa, urbi commea-

tus interclusus. Itaque Athenienses necessitate coacti, legatis Spartam missis, pacem petunt et impetrant. Pacis condiciones duras. Belli Peloponnesiaci finis. c. 105 — 107.

* Obiter memoratum, Darium, regem Persiae, mortuum esse, eique successisse Artaxerxem: eodem tempore Antimachum, poetam, clarum fuisse. c. 108 pr.

Iam res Siculas repetit. Diruta Agrigentinarum urbe, Hamilcar pari calamitate opprimit Gelam. Immanis Carthaginiensium feritas describitur. Ideo in ipsum Dionysium, qui defendendis civibus impar erat, tumultum cives faciunt, et eius regiam exspoliant: quo facto Dionysius caedibus implet Syracusas. Tandem cum spes nulla superesset, Hamilcar victis pacem sponte offert. Pacis condiciones. Finis belli Carthaginiensis in Sicilia. c. 108 — 114.

4. *A XXX Tyrannis Atheniensium usque ad Romanam a Gallis captam.*

Lib. XIV.

Olymp. XCIV, 1. — XCVIII, 2.

SECUS ac propositum erat (lib. XIII, c. 1), hic prooemio Diodorus utitur, quod quidem admonitionem continet, ex ipso libri argumento ductam, et exemplis in eo obviis, praesertim XXX tyrannorum, qui Athenis regnabant, et Dionysii, illustrandam: quo quis celsiore et illustriore loco sit collocatus, tanto magis necesse esse, ut is bonam famam et dignitatem virtute comparet et tueatur. c. 1. 2. Adiungitur summa rerum enarrandarum.

Olymp. XCIV.

Ann. 1. Primo Graeciam scriptor obit. Athenienses, e pacis conditionibus, Lacedaemoniorum imperio subiecti, reipublicae administrandae rationem mutare coguntur. Iussu Lysandri summa reipublicae XXX viris cum supremo imperio permittitur. Praesidio Lacedaemoniorum freti hi crudelissime regnant. c. 3 — 6.

Deinde res in Sicilia gestas persequitur. Finito bello Carthaginiensi, oritur acerrimum libertatis et tyrannidis certamen inter Dionysium et Syracusanos. Dionysium, cum, urbe inclusus et obsesus, in summo periculo de ipsa vita trepidaret, tandem liberant Campani. c. 7 — 9. Postea Lacedaemonii, quorum terra marique imperium erat, quemadmodum per Graeciam, constitutis ordinatibus (*ἑταροσυνίας*), singularum civitatum statum et magistratus ex arbitrio suo ordinaverant, ita in Sicilia quoque misso Aristo¹ Syra-

¹ Infra cap. 70 hic *Aretas* appellatur.

cusanis libertatem ademerunt, et Dionysium in principatu confirmarunt. c. 10.

* Alcibiades a Pharnabazo per insidias occiditur. — Democritus philosophus vita defungitur. — In Italia Volsci praesidium Romanum Verrugine capiunt. c. 11.

Ann. 2. Lacedaemonii Byzantium etiam mittunt Clearchum, qui rempublicam, internis seditionibus et bello externo cum Thracibus turbatam, ordinaret. Ille vero regnum affectat. Quamobrem Lacedaemonii bello eum coercent; quo facto in Asiam ad Cyrum confugit. c. 12. Similiter in ipsa republica Lacedaemoniorum Lysander, per quem omnia terra marique gesta erant, imperio abuti ausus est. Nam de abrogando Heraclidis imperio regio, vulgandaque regia dignitate consilia iniit. Vana autem eius erant consilia. c. 13.

In Sicilia Dionysius, firmato principatu, reliquas civitates sub potestatem suam redigit. c. 14—16.

* Commemoratur bellum Romanorum in Veios et Volscos. Stipendium Romani tum primum militibus decreverunt.

Ann. 3. In Graecia seditio inter Oropios in Boeotia a Thebanis sedata: simul bellum Lacedaemoniorum in Elidem, ob factas iniurias. c. 17.

In Sicilia Dionysius, fatis firmato imperio, bellum molitur in Carthaginenses, et ideo Syracusas mira celeritate novis moenibus cingit. c. 18.

Ann. 4. Suscipit Cyrus, Satrapa in maritimis regionibus, bellum in fratrem Artaxerxem, iam diu ante animo destinatum. Lacedaemonii belli societatem ineunt, et copias auxiliares mittunt. Belli historia. — Cyrus proelio cadit. c. 19—24. Eius mors ingentem trepidationem facit. Reditus Graecorum inter continua pericula, inter molestas ingentes. c. 25—31. Graeci quidem proximo demum anno Ol. 95, 1, in patriam evaserunt; sed id proprium Diodoro, ut aliquid de subtilitate chronologica remittat, si rei integrae historiam pertexere liceat.

Inde res Atticas repetit Diodorus. Triginta tyranni caede et exsilio persequuntur cives. Eorum vindices exsurgunt Thebani, uni exsulum, Thrasybulo, traditis copiis. Cum primum hic, pugna commissa, Piraeo potitus esset, et urbem oppugnare pararet, XXX tyranni urbe expelluntur. Tum abrogata tyrannide, pristinam libertatem recuperant. c. 32—33. — Elei cum Lacedaemoniis reconciliantur. Pacatis reliquis Graeciae populis, in Messenios Lacedaemonii arma movent, eosque Graecia excedere cogunt. c. 34.

* Colonia Romana Ventras (Velitras) missa.

Olymp. XCV.

Ann. 1. A rebus Persicis incipit anni historia. Finito bello, Ar-

taxerxes provincias mari adjacentes, quae in fide non mansissent, vindicare et castigare constituit. Mittitur Pharnabazus et Tissaphernes cum exercitu. Tamus, Ioniae praefectus, in Aegyptum aufugit. Graecae civitates, quamvis deprecantibus Laedaemoniis, hostili modo opprimuntur. Inde Laedaemonii pro Graecis civitatibus Persis bellum inferunt, duce Thimbrone. c. 35. 36. 37.

* Dionysius Adranum urbem condit. Archelaus, rex Macedoniae, moritur: succedit Orestes, mox Aeropus. Athenis Socrates mortis poenam subit. c. 37.

Ann. 2. Bellum Laedaemoniorum pro Graecis civitatibus in Asia contra Persas gestum, misso novo imperatore, Dercyllida. Tandem, propositis pacis conditionibus, induciae factae. c. 38. 39.

In Sicilia novum bellum in Dionysium movetur. Auctores erant Rhegini, iunctis exsulibus Syracusanis et Messeniis, veriti crescentem eius potentiam. Sed cum Messenii se ex foedere subducerent, mox pax reconciliata. c. 40. Sed Dionysius, ratus, nunc maxime opportunum esse, ad bellum provocare Carthaginienses, tum pestilentia afflictos, in apparando bello acerrimus erat. Apparatus armorum et navium, qui mirus fuit, describitur. Artificum industria praemiis excitata; tela et machinae bellicae vel primum inventae, vel nova arte excultae. c. 41. 42. 43.

* Vixit hoc tempore Astydamas, poeta tragicus. Romani a Veientibus fusi.

Ann. 3. Reliquis interea omissis, in rebus Siculis moratur Diodorus. Iam conscribendi militis et sociorum conciliandorum cura Dionysium occupat. Interponit coniugii duplicis foedus, (Rhegini connubium cum opprobrio denegaverant. Cf. infra c. 107.) festos dies, epulas, orationes ad persuadendum compositas, ut fidem Syracusanorum et omnium Siculorum firmet. His praeparatis, bellum Carthaginiensibus indicit et simul infert. c. 44. 45. 46.

* Ad hunc annum usque Ctesias historiam Persarum produxit. Philoxenus, Timotheus, Telestes, poetae dithyrambici, Polyidus simul pictor et musicus. c. 46 extr.

Ann. 4. Bellum Carthaginiense in Sicilia ut processerit, describitur, usque ad urbem Motyam a Dionysio oppugnatam, captam et exspoliatam. c. 47—53.

* Sophocles iunior, poeta tragicus, Athenis floret. (Senior mortuus Ol. 93, 3.)

Olymp. XCVI.

Ann. 1. Continuata narratio de bello Carthaginiensi. Favet fortuna Carthaginiensibus eorumque imperatori Imilconi. Dionysius in summum discrimen adductus, cum Imilco magna classe ipsum Syracusarum portum occupat, agros vastat, templa expilat. c. 54—62.

Quamquam Lacedaemonii classem auxilio mittunt. c. 63. Insuper Syracusani, elati victoria, quam, absente Dionysio, reportarunt, defectionem parant, et de abroganda Dionysii tyrannide cogitant. Theodori Syracusani gravissima oratio in Dionysium, pro libertate recuperanda. c. 64—69. Sed subitam rerum mutationem facit pestilentia, qua Carthaginiensium exercitus correptus et attritus est. Ea opportunitate usus Dionysius hostem terra marique summa vi impugnavit: quo factum, ut Carthaginienses ad summam desperationem pervenirent. In illo veniam clam redeundi in patriam magno pretio redemit; reliqui vel dilapsi sunt fuga, vel capti et occisi. Ita finitum bellum Carthaginiense. c. 70—76. Carthaginienses autem in ipsa Africa sociorum odio premuntur, et bello etiam infestantur. c. 77. — In Sicilia Dionysius firmat principatum, pristinis mercenariis assignato Leontinorum agro in stipendium. Messenii novam urbem exstruunt, mox opulentissimam. c. 78.

Nunc demum repetuntur gesta Lacedaemoniorum contra Persas in Asia. Namque belli Persici historiam inde ab Ol. 95, 2, (conf. cap. 36—39.) omiserat. Quam ob causam res plurium annorum collectas exhibet. Proelio apud Sardes commisso Lacedaemonii, duce Agesilao, victores. Tum pro Tissapherne Persarum rex mittit Tithrausten, qui semestres cum Lacedaemoniis inducias facit. c. 79. 80. Eodem tempore bellum Boeoticum inter Phocenses et Boeotos oritur. c. 81. — Conon Persicae classis contra Lacedaemonios dux constituitur. c. 81 extr.

Ann. 2. Iungit scriptor res duplici bello, tum Boeotico in Graecia, tum Persico in Asia gestas. Lacedaemonii triplici proelio, uno prope Narycam, altero navali ad Cnidum, tertio ad Coroneam hostibus succubuerunt. Ab hoc tempore maris imperio Lacedaemonii privati. c. 82—84.

* In Macedonia Aeropus rex moritur: succedit filius Pausanias. — Theopompus Chius historiam Graecam hoc anno, et pugna quidem ad Cuidum finit. c. 84 extr.

Ann. 3. Conon, Persicae classis praetor, ob refectos Piraeici muros, in crimen venit. c. 85. — In Graecia bellum Corinthiacum oritur, deinceps per VIII annos gestum. c. 86. — In Sicilia Rhegini, ob Messanam in ipsos munitam, (conf. supra cap. 78.) bellum contra Dionysium movent. Dionysius in angustiis. c. 87. 88.

* Pausanias, rex Lacedaemoniorum, in exilium mittitur. — Pausaniam, regem Macedoniae, per insidias occidit Amyntas, et ipse regno potitur. c. 89.

Ann. 4. Primo in rebus Siculis manet Diodorus. Plura premunt Dionysium. Mago renovat bellum Carthaginiense. Hunc autem ille proelio vincit. Tum vero ex improvise in Rheginos navigat. c. 90. Eo impetu territi vicini Italiae populi icto foedere se ad com-

mune bellum simul in Dionysium, simul in Lucanos, ipsis infestos, obstringunt. c. 91 pr.

Bellum Corinthiacum in Graecia continuatum. c. 91. 92 pr. (Vid. cap. 86.)

* In Macedonia Amyntas ab Illyriis regno expulsus; mox a Thesalis restitutus. — Satyrus, rex Bospori, moritur: succedit Leuco, eius filius. — In Italia Romani de Veientibus triumphant, et Apollini Delphos mittunt cratera, a praedonibus Liparensibus interceptum, sed a Timasitheo redditum. c. 92 extr. et 93.

Olymp. XCVII.

Ann. 1. Atheniensium classis XXIII triremium, duce Thrasybulo, in Ioniam, Chersonesum, Lesbum, Rhodum, missa. c. 94.

Renovant Carthaginienses bellum in Sicilia, Magone imperatore; quod quidem brevissimum erat. Omni enim comiteatu exclusi ultro pacem petunt. Siculi Dionysio subiecti cum Tauromenio. c. 95. 96.

Ann. 2. Res Graecorum modo in Asia, modo in Graecia gestae succedunt. In insula Rhodo factio Lacedaemoniorum superior: unde imperium maris recuperare annituntur. Simul in Graecia Argivorum agros incursant et vastant, dum hi Corintho imminet. c. 97. Insulam Cyprum Artaxerxes, rex Persarum, contra Evagoram, qui Abdemonem, regis Persici amicum, imperio expulerat, vindicare et vi subigere statuit, partim quia Evagorae potentiam sibi fraudi futuram putabat, partim ratus, Cyprum ad defendendam Asiam maxime opportunam esse. Itaque bellum parat. c. 98.

* Romani, pace cum Faliscis facta, bellum cum Aequis gerunt. c. 98 extr.

Ann. 3. Res Graecorum in Asia ulterius persequitur Diodorus. Strutha, imperator copiarum Persicarum, exercitum Lacedaemoniorum fundit, Thimbrone, eius imperatore, occiso. — Thrasybulus, Atheniensium dux, apud Aspendum in Paphlagonia, per insidias cadit; classis aufugit. c. 99.

Sequuntur res in Sicilia gestae. Dionysius, id agens, ut universam Siciliam et proximam Italiae partem suo imperio subiiceret, consultum duxit, primo Rheginos bello subigere. Sed advectus classe repellitur. Interea societatem cum Lucanis iungit. Lucanorum bellum in Thurios et omnino Graecas per Italianam civitates, (conf. c. 91.) invito Dionysio, ab eius fratre, Leptine, compositum. c. 100. 101. 102.

* Romani dividunt agrum Veientanum. Bellum cum Aequis, Veienternis. Circeios deducta colonia. c. 102 extr.

Ann. 4. Iteratum Dionysii bellum in Italos. Victi, cum reliquis Graecis, Rhegini. c. 103—106. (De Rheginis vid. supra c. 44.)

* Romani, ob Aequos victos, edunt ludos. c. 106 extr.

Olymp. XCVIII.

Ann. 1. Amplius Dionysius urget Italos. Locris indulget, ob concessum connubium (conf. c. 44.); sed Rheginis, ob datam repulsam, (vid. l. c.) tanto infestior. Attamen duce Phytone hi fortissime restiterunt. c. 107. 108. In ipso bello vanus Dionysius, carmina sua et rhapsodos cum apparatu maximo ad ludos Olympiacos mittit. Sed ludibrio erat. c. 109.

* Romanorum in Volsinienses bellum commemoratur. c. 109 extr.

Ann. 2. Iam ad diuturnum Lacedaemoniorum bellum in Asia contra Persas gestum revertitur Diodorus, ab Ol. 97, 3, non commemoratum. Bello fracti Lacedaemonii, misso Antalcida, pacem cum Artaxerxe faciunt sub conditionibus iniquissimis. c. 110.

Inde in Siciliam se recipit historicus noster, res Dionysii ulterius persecuturus. Rhegini, diuturna obsidione coacti, tyranni se subiiciunt potestati. Phytonis, eorum imperatoris, dirum supplicium. c. 111. 112.

Hic quidem locus atque hoc tempus admonuit Diodorum, ut rei, quamvis a principum populorum historia alienae, quae tamen maioris momenti videbatur, mentionem ampliorem iniiceret. Scilicet tum Senones, Gallorum populus, ulterius in Italiam progressi, Romam ceperunt. Ac rerum Romanarum haec prima narratio plenior et exactior, cum res ad Romanos pertinentes ante non nisi obiter et paucis verbis annotasset. In re maxime trepida a Volscis etiam bello premuntur. Sed Marcus Furius, dictator, eos debellat, mox etiam Aequeos et Hetruscos. Et proposito Diodori pax Graecorum cum Artaxerxe, et Roma a Gallis capta, huic libro finem imponunt. c. 113 — 117.

* Callisthenes rerum Graecarum historiam ab hoc anno exorsus est. c. 117 extr.

5. *A bello Artaxerxis, R. Pers. in Cyprum eiusque regem Evagoram, usque ad Philippum, R. Maced.*

Lib. XV.

Olymp. XCVIII, 3. — CIV, 4.

PROOEMIUM neque hic omissum. Eo autem iudicandi libertatem Diodorus tum omnino ad historiam requirit et maximopere commendat, quippe quae laudem promeritam impertiendo, bonos ad res porro praeclare agendas excitare, vituperando vero malos a suscipiendis facinoribus deterrere possit; tum hoc libro ea ad Lacedaemonios castigandos se usurum esse pronuntiat, qui quidem imperium, maiorum virtute partum, suis vitiis perdidissent. — Periodi initium et finem indicat. c. 1.

Ann. 3. Belli regis Persarum in Cyprum, iam diu ante desti-

nati¹, apparatus et initium. Pedestribus copiis Evagoras, navalibus Teribazus² praest. Evagoras, navali proelio superatus, cum Persae Salaminem oppugnarent, in Aegyptum confugit, nova auxilia petens. c. 2—4.

A Persis itur ad Graecos. Lacedaemonii, quos pacis iniquae poenituit, contra foedus, civitates Graecas, in libertatem vindicatas, imperio suo subiicere conantur; quo novum bellum suscitant. c. 5.

Annuum cursum finit Sicilia. Dionysius diuturno otio languens carminibus certat cum poetis. Philoxenus poeta et Plato philosophus in invidiam veniunt. Ob carmina in ludis Olympiacis recitata, et sicut olim (lib. XIV, c. 109.) sibilo excepta, in furorem et insaniam incidit. c. 6. 7.

Ann. 4. Primo narratio de bello Cyprio continuatur. Evagoras redux ex Aegypto, cum acceptae pecuniae non sufficerent, pacem petit, et favente altero duce Persarum, Oronte, aequis conditionibus impetrat. Ita finitum bellum. Teribazus et Orontes rei. Gaos, Teribazi gener, iniuriam ulturus, Aegyptios et Lacedaemonios ad bellum in regem Persarum excitat. c. 8—11.

In Graecia Lacedaemonii, bello occupati in ceteras civitates, Mantineam obsidione ad deditionem cogunt. c. 12.

In Sicilia Dionysius urbes maritimas condere parat, imperium maris Ionii occupaturus, et expeditionem in Epirum atque ad templum Delphicum expilandum mox suscepturus. Illyrii socii, eius copiis adiuti, in Epirum movent ad reducendum in regnum Alcetam, tum Syracusis exsulem, Molottosque proelio fundunt; his autem Lacedaemonii auxilio veniunt. Tum etiam Pharus, adjuvante Dionysio, a Paris condita. Navalibus, novis moenibus, templis, Syracusae augentur et exornantur. c. 13.

Olymp. XCIX.

Ann. 1. Illyriorum repentinus impetus in Pharus insulam, mox propulsatus. Dionysius, exspoliato templo in Hetruria, de pecunia, e spoliis coacta, novum in Carthaginienses bellum molitur. c. 14.

Ann. 2. Bellum Dionysii cum Carthaginiensibus. Causam prae-buerat Dionysius eo, quod civitates, a Carthaginiensibus deficientes, in fidem recepit. Pax tandem pecunia redempta. c. 15. 16. 17.

In Asia res tranquillae mansere. Nullum ab Aegyptiis et Lacedaemoniis bellum ortum, Gao³ clam occiso. Controversiae Clazomeniorum et Cumaeorum de nova urbe Leuca sine bello compositae. c. 18.

1 Vid. supra Ol. XCVII, an. 2. lib. XIV, c. 98.

2 Quamquam rei navali Gaos s. Glos c. 3. praefuisse dicitur.

3 Conf. supra cap. 9.

In Graecia Lacedaemonii omnia consilia ad civitates contra iniecta pacta subigendas convertunt, eo ipso tempore, quo Amyntae, regi Macedoniae, auxilia mittunt, cum is Olynthiis bellum inferret. Sed regum Lacedaemoniorum de bello Graecis inferendo contrariae erant sententiae. c. 19.

Ann. 3. Bellum in Olynthios, sociis Lacedaemoniis, continuatum. Eo occupati Lacedaemonii per insidias Cadmeam, Thebarum arcem, capiunt. c. 20. 21.

Ann. 4. Urgent Lacedaemonii bellum in Olynthios, duce Agesipoli, rege. c. 22.

Olymp. C.

Ann. 1. Tandem, mortuo Agesipoli, imperium suscipit Polybiades, qui Olynthios debellat. Tum inter omnes Graeciae civitates Lacedaemonii potentia eminebant. c. 23.

Ann. 2. Carthaginienses conciliandis sociis, rebus futuris prospiciunt. Quamvis pestilentia, malisque aliis, internis etiam bellis oppressi, tamen pacem in Africa restituunt, et Sardiniam subigunt. c. 24.

Ann. 3. In Graecia bellum Boeoticum oritur, a Thebanis exsulis, ob captam a Lacedaemoniis Cadmeam, concitatum. c. 25—27.

* Romani Sardoniam (?) mittunt coloniam. c. 27 extr.

Ann. 4. Bellum Boeoticum continuatum. — (Inter haec Acoris, rex Aegypti, bellum infert Persis, duce Chabria, Atheniensi, quem Athenienses, ut Persis gratificentur, revocant. c. 29.) Athenienses in suas partes trahunt plurimas civitates; pugna etiam navali, inter Naxum et Parum commissa, sunt superiores. c. 28—35.

* Romae M. Manlius capitis damnatus. c. 35 extr.

Olymp. CI.

Ann. 1. Incidit interea aliud bellum in Thracia, inter Triballos et Abderitas, a sociis desertos et paene confectos. His Athenienses auxilio mittunt Chabriam, et hoc occiso Timotheum, qui novos conciliat socios, in his Alcetam, regem Molossorum, et Lacedaemonios apud Leucadem pugna navali fundit. c. 36. Thebani quoque proelio eos vincunt. c. 37.

Ann. 2. Suasore Artaxerxe, rege Persarum, qui bellum in regem Aegyptiorum agitabat, et ad hoc a Graecis copias requirebat, reliquae Graecae civitates pacem faciunt; soli Thebani in bello perseverant. Mox novae turbae in singulis civitatibus. c. 38—40.

Ann. 3. Persarum bellum in Aegyptum, Pharnabazo et Iphicrate Atheniensi ducibus. Natura regionis, exstructa in Nili ostiis munimenta, et ducum dissidia rem irritam reddunt. Iphicratis vero ingenium et in re militari inventa celebrantur. c. 41—44.

In Graecia in singulis civitatibus turbae et seditiones. Interea Thebani bello infestant omnia. c. 45—47.

* In Cypro, per insidias occiso Evagora, Nicocles regno potitur. In Italia Romani Praenestinos proelio subigunt. c. 47 extr.

Ann. 4. Durante bello summa consternatio in Graecia ob terrae motus, inundationes, calamitates alias. Hae violatis sacris et ingentibus cavernis subterraneis in Peloponneso tribuuntur. c. 48. 49.

Olymp. CII.

Ann. 1. Fax in coelo prodigii instar terrorem iniicit. Iam Artaxerxes iterum pacem inter Graecos restituere conatur, eamque componit. Pacis foedere iunguntur omnes, praeter Thebanos, quos Lacedaemonii ideo, ut communes hostes, bello prosequendos censent. c. 50.—

Ann. 2. Inde bellum Thebanum. — Pugna apud Leuctra victores Thebani, duce Epaminonda. c. 51—56.

Ann. 3. Thebani, amicorum numero aucto, potentiam firmant. In Graecis civitatibus tumultus frequentes. Thessali, hortatore et duce Iasone Pheraeo, de imperio Graecorum concertant. c. 57—60.

* Eodem anno tres moriuntur principes: Iason Pheraeus, Amyntas, rex Macedoniae, cui succedit Alexander fil. Agesipolis, rex Lacedaemoniorum. — Duris Samius ab hoc anno historiam Graeciae scribere incipit. c. 60 extr.

Ann. 4. Res Graecorum solae paene omnia occupant. In Thessalia, ob Polydori Pheraei superbiam, res turbulenta. c. 61. In Peloponneso Arcades Thebanis iuncti urgent Lacedaemonios, qui nunc Athenienses in auxilium vocant. Messene, Epaminonda suatore, ab Arcadibus instaurata et munita. (Cuius ipsius urbis fata, per modum episodii, a primo initio repetuntur. c. 66.) Ingravescente bello, Dionysius Lacedaemoniis auxilia mittit: Artaxerxes vero, rex Persarum, nova legatione Graecos placare et pacem communem reconciliare studet; sed obstant pertinaciter Thebani. c. 62—70.

Sicyonem tum Euphron tyrannide occupavit. c. 70 extr.

Olymp. CIII.

Ann. 1. In Macedonia Alexander dolo interemtus: successor Ptolemaeus Alorites. (cf. c. 60.) Epaminondae abrogatum imperium Boeotorum, quod interea Pelopidas, Ismenia assumpto socio, suscipit; mox redditum. Pelopidas per fraudem captus ab Alexandro Pheraeo. Nec multo post Lacedaemonii proelio vincunt Arcades: quo facto hi, ut hostem arceant, Megalopolin condunt. c. 71. 72.

In Sicilia Dionysius, tum maxime opportunum ratus, in Carthaginienses, peste afflictos et ad bellum haud praeparatos, bellum reintegrat, eorumque agros invadit. Mox morte abripitur. Succedit Dionysius iunior. c. 73. 74.

Ann. 2. Ultra, quae in Graecia infestis armis gesta sint, promiscue annotantur. Alexandri Pheraei feritas et immanitas in Sco

tussaeos in Thessalia. Epaminondas quae gesserit in Peloponneso. Pelopidas liberatur. (Cf. cap. 71.) Chares, Atheniensis, Phliasios contra Argivos defendit, duobus proeliis hos vincens. c. 75.

Ann. 3. Athenienses recuperant Oropum, a Themisione, Eretriae tyranno, occupatum. Coi urbem condunt, civium frequentia et aedium splendore mox celebrem. Nova legatione Artaxerxes, et nunc quidem meliori successu, Graecos ad pacem communem adhortatur, quae tandem accepta est ab omnibus. Ita post V annos¹ finitum bellum Laconicum et Boeoticum, ortum in Thebanos, ut communes hostes, inde ab Ol. 102, an. 1; quo anno reliquae civitates Graecae de pace convenerant. (Vid. supra c. 51 — 56.) Ceterum Diodorus iure reprehendendus, quod pacis condiciones nullas omnino commemoravit. Initium belli signavit pugna ad Leuctra. c. 76.

* Additur index virorum ingenio et doctrina tum clarorum. Isocrates cum discipulis, Aristoteles, Anaximenes Lampsacenus, Plato, Pythagoreorum novissimi, Xenophon, Aristippus, Antisthenes, Aeschines Socraticus. c. 76. extr.

Ann. 4. Pacata universa Graecia, disceptatio, inter Arcades et Eleos de Triphylia diu agitata, novum bellum parit. Arcadum socii Athenienses. c. 77.

* In Macedonia rex Ptolemaeus Alorites per insidias occisus. Succedit Perdicas. c. 77. extr.

Olymp. CIV.

Ann. 1. Ius habendi ludos Olympicos in disceptationem venit inter Pisaeos et Eleos. Pisaei, in auxilium adhibitis Arcadibus, Eleorum hostibus, bellum inferunt Eleis Olympia iam exorsis, ipsique, victoria potiti, suis auspiciis celebrant ludos. — Aliud bellum moliuntur Thebani, ab Epaminonda inflammati ad occupandum imperium maris. Classem instruunt, socios invitant. Sed Epaminondae immatura mors conatus intercepit. (Vid. infra c. 87.) c. 78. Interea iidem Orchomenios, quibus ob tributum olim solutum infesti erant, (vid. supra lib. IV, c. 10.) bello opprimunt, urbem capiunt, et incolas caede prosternunt. c. 79. — Iidem a Thessalis in auxilium vocati, contra Alexandrum Pheraeum, quocum hi bellum gerebant, Pelopidam cum copiis mittunt, qui proelio quidem hostem vicit, sed ipse e vulnere accepto mortuus est. Inseritur Pelopidae encomium. c. 80. 81. — Clearchus tum Heracleam, urbem Ponti, eamque patriam, in servitutem redegit. — Timotheus, Atheniensium imperator, Toronem et Potidacam cepit, et Cyzicenis auxilio venit. c. 81².

¹ Si scilicet a Leuctrica pugna numerentur. Cf. cap. 50, 51 sqq.

² Quae hic relata legis, si abrupta nulloque nexu reliquae historiae iuncta deprehendis, ipsaque tam imperfecte tradita indigneris, ut, quae

Ann. 2. Bellum parvum duarum civitatum, Pisaeorum et Eleorum, proximo anno ortum, (vid. c. 78.) mox vulgatur, et totius Graeciae commune fit. Duae Arcadum factiones erant, Tegeatae et Mantinenses. Cum illis faciebant Boeoti, duce Epaminonda; cum his Athenienses et Lacedaemonii. Ad proelium ventum apud Mantineam. Victores Boeoti; imperatore tamen Epaminonda caeso, cuius adiungitur encomium. c. 82 — 88. Inde pax facta et foedus¹ commune inter omnes Graecos ictum est, exceptis Lacedaemoniis, qui Messenios odio habebant. c. 89.

* Adiicitur notitia historicorum huius aevi: Xenophontis, Anaximenis, Philisti. c. 89 extr.

Ann. 3. Pace facta in Graecia, novum idque maximum bellum exardescit in Artaxerxem, regem Persarum. Erat bellum hostium multorum in unum; simul intestinum atque civile, simul externum. Defecerant provinciae maritimae cum satrapis nonnullis ducibusque copiarum Persicarum: belli socii erant Tachos, rex Aegyptiorum, Lacedaemonii, ob Messenios, regis iussu communi Graecorum foederi adscriptos, regi infensi; accedebant Syri, Phoenices, alii. c. 90 — 92. Interea Artaxerxes moritur, cui succedit Ochus. Tachos, proditione eius, cui regnum administrandum mandaverat, regno privatus, Agesilai, Spartani, qui praecerat exercitui eius, prudentia ac virtute, Aegyptum² recipit. c. 93.

Inde res Graecorum repetit Diodorus. Proximo post pacem compositam anno, novae turbae inter Arcades oriuntur. Megalopolitani pristinas sedes (conf. cap. 72.) recuperare nituntur. Advocati Athenienses tumultum comprimunt. c. 94.

* Addita mentio Athanae, historici rerum Sicularum. c. 94 extr.

Ann. 4. Alexander Pheraeus etiam infestam reddit Graeciam, depraedando Cyclades. Adversum eunt Athenienses, sed vincuntur. c. 95.

bellorum causa fuerit, intelligi nequeat; memineris, Diodorum in rebus minutis, quae ad civitates singulares, neque ad populos universos pertinere videantur, chronographi potius, quam historici, personam agere, atque eiusmodi res verbo magis notare, quam copiosa oratione describere solere.

1 In vitiis historici iam alibi observatum est, quod in nuda pacis commemoratione saepe acquiescit, nullas vero pacis foederumque conditiones affert. Hic locus eodem defectu laborat. Unam quidem foederis conditionem postea cap. 94, aliud agens et obiter commemorat. Sed omnes ac singulas debebat referre.

2 Narrationem de huius belli exitu imperfectam reliquit Diodorus. Nam quomodo res compositae fuerint, mortuo Artaxerxe, utrum armis decertantes sponte ea abiecerint, an certis conditionibus pactoque in gratiam redierint, omisit tradere. Sed obvia sunt plura rerum gestarum exempla, quas velut in medio cursu destituit, de quarum progressu et eventu deinde silet.

* Dionysiodorus et Anaxis, scriptores Boeoti, historiam rerum Graecarum usque ad hoc tempus perduxerunt.

Periodi I

S E C T I O III.

Aevum Philippi, R. Macedoniae.

Lib. XVI.

Ol. CV, 1. — CXI, 1.

PROOEMIO Diodorus contra semet ipsum, eamque operis rationem, quam in reliquis libris secutus est, disputat. Contrariam enim historiae methodum approbat atque laudat, qua civitatum regumque res gestae non divulsae sed integrae, non per partes seu fragmenta, sed ab initio usque ad finem continuae perscribantur: quo quidem modo putat, res mente rectius perspici et memoria facilius teneri posse. Deinde gaudet, sibi eius rei experiundae in vita rebusque gestis Philippi, regis Macedoniae, nunc occasionem¹ oblatam esse. Pronuntiat itaque, se uno libro eius regis gesta complexurum esse. Vitae huius regis momenta praecipua notantur. c. 1.

Olymp. CV.

Ann. 1. Philippi pueritia Thebis culta. Patre Amynta fratribusque natu maioribus vita defunctis, Thebis, ubi obses tenebatur, in patriam aufugit, et regni paterni curam suscepit. Prima certamina in hostes regnique aemulos; et quibus modis Macedones conciliaverit, et a desperatione ad spem revocaverit, disciplina vero, exercitatione, institutis, in re tactica novis inventis imperium auxerit et confirmaverit. Proelio apud Methonem in Mantiam et Argaeum, primo victor. c. 2. 3.

* Theopompus Chius ab hoc anno rerum Philippicarum historiam exorsus. c. 3 extr.

---

1 Ne tamen ex his verbis colligas, hinc scriptorem operis aliud consilium rerumque tradendarum alium ordinem esse initurum! Quamquam enim Diodorus in huius libri exordio utique de methodo rebus historicis tradendis aptiore ita disserat, ut, repudiata, qua in praecedentibus libris usus est, ratione, novam secuturus videatur, tamen in pristino instituto perseverat. Vicibus alternant res Macedoniae et res aliorum regnorum, sicut antea; singulae res gestae annis sunt intercisae, sicut antea; in ipso annuo cursu est orbis quidam regnorum et rerumpublicarum, sicut antea; ne multis, nihil quidquam mutatum, nihil novum aut singulare apprehendimus, nisi quod hic liber totam Philippi vitam complectitur, a Philippo incipit et in Philippo desinit.

Ann. 2. Continuantur res Macedonicae. Philippus prudenter de iure in Amphipolin cedebat, ut ne Athenienses porro hostes haberet. Eo bello liberatus, Paeones vi sub potestatem suam redegit, Illyrios bello vicit et ad reddendas urbes Macedonicas coëgit. c. 4.

Interponuntur ¹ res Siculae. Dionysius iunior, Syracusarum tyrannus, ignavia languescit; eius regnum vilescit. c. 5.

Ann. 3. Dion Syracusanus, Dionysii maioris alterius uxoris, quae Hipparini filia erat, frater, ob ingenium et animum iuniori Dionysio suspectus, clam in Peloponnesum aufugit, et bellum in eum parat. c. 6.

Res coevae Graecae referuntur: Tauromenium, urbs in insula Naxo, condita. In insula Euboea bellum inter duas factiones, mox compositum. Quo finito bellum sociale oritur, ab Atheniensibus in Chios, Rhodios, Coos, Byzantinos gestum, ut socios, qui defece- rant. Erat hoc bellum triennale. (cf. c.21.) c.7.

In Macedonia rex Philippus Amphipolitanos in potestatem redi- git, mox Pydnam etiam et Potidaeam. Crenides amplificatae et Philippi dictae: ex aurifodinis huius regionis magnae opes. c. 8.

Ann. 4. Inde in Siciliam Diodorus lectores ducit, eosque sin- gulari exordio in admirationem rapit, quod Dion, Dionysium bello impugnans, primo exiguis copiis instructus, maximum Europae im- perium in extremum adduxit discrimen. Bellum ipsum. Dionysius proelio victus pacem petit, sed principatu abire recusat. c. 9—13.

Res coevae Graecae: Alexander Pheraeus a coniuge et fratri- bus occisus, qui ipsi tyrannidem occupant. Aevadae, et inprimis Philippus, rex Macedoniae, ab his advocatus, Thessalos in liberta- tem vindicant, qui deinde perpetui Philippi socii sunt. c. 14.

* Scriptores rerum Graecarum huius aevi commemorantur: De- mophilus, Callisthenes, Diyllus. c. 14 extr.

Olymp. CVI.

Ann. 1. In Italia novus populus Bruttiorum oritur, c. 15, dum bellum Dionis in Dionysium, in Sicilia, acerrime urgetur. Diony- sius proelio victus, tandem, abrogato principatu, Sicilia abire cogi- tur. Postea novos tumultus Syracusis excitant mercenarii, quibus

---

1 Iam supra observatum est, eam esse historiae catholicae Diodori rationem, ut principum populorum res, tanquam operis fundamentum sint, et colu- marum instar temporum intervalla designent. A Philippo inde res Macedonum, prius leviter et raro commemoratae, eam dignita- tem sunt consecutae, ut principem locum in hoc opere historico possent occupare, iisque res memorabiles minorum regnorum annexerentur. Id patet ipsa transeundi formula, qua Diodorus usus est: *Postquam res Ma- cedonicas et Illyricas persecuti sumus, ad alius generis res (πρὸς τὰς ἑτερογενεῖς πράξεις) transeamus.*

etiam Dionysius classem, duce Nypsiō, auxilio mittit. Dion, offensus a Syracusanis, cum exercitu suo Leontium discesserat. Iam revocatus Syracusas ultro ab interitu vindicat, civiumque omnium gratiam et summum imperium consequitur. c. 16—20.

In Graecia Athenienses in bello sociali occupati. (Cf. cap. 7.) Chares, cui imperium mandatum erat, Artabazo, qui tum a rege Persarum defecerat, inconsulte auxilio venerat. Quamobrem regis iram veriti, pace facta, bello sociali finem imponunt. c. 21. 22.

In Philippum, regem Macedoniae, hoc tempore tres finitimi reges, Thracum, Paeonum, Illyriorum, simul bellum consociaverant; sed Philippus, bello ante occupato, omnes subegit. c. 22.

Ann. 2. Inde vero res Graecae principem locum occupant, et Macedonicas velut praecurrunt. Conflatur in Graecia bellum sacrum, quod decem² annos duravit. Belli causae et annus primus. Phocensium imperator Philomelus vi cogit Pythiam, ut de bello suscipiendo oraculum edat. Inde excursus de oraculi Delphici origine. (c. 26.) Athenienses, Lacedaemonii, Thebani, ad societatem iungendam invitantur. Boeoti et Locrenses contra pugnant. c. 23—27.

Ann. 3. Belli sacri annus 2. Ad Phaedriades petras Philomelus proelio victor. Utriusque partis socii recensentur. Phocenses deinde in angustias adacti gravem accipiunt cladem; Philomelus vero, quo confugeret, non habens, de saxo se praecipitem dedit. In eius locum successit Onomarchus. c. 28—31.

Philippus eodem tempore Methonem et Pagas expugnat. c. 31.

* Annotata synchronistica: Leucon, Bospōri rex, moritur: succedit Spartacus, filius. Romani in Faliscos bellum gerunt. In Sicilia, Dione a mercenariis occiso, Callippus imperium suscipit. c. 31.

Ann. 4. Belli sacri annus 3. Onomarchus renovat bellum, hostium agros populatur, multasque urbes capit. c. 32. 33.

In Asia Artabazus perseverat in bello contra regem Persiae, acceptisque Thebanorum auxiliis, duobus proeliis regios vincit. c. 34.

In Graecia Argivorum in Lacedaemonios bellum, causa non indicata. c. 34.

Athenienses, Charete duce, ad Hellespontum urbem Sestum capiunt: iisdem Cersobleptes urbes Chersonesi concedit; qua re permotus Philippus Methonem vi expugnat, in cuius urbis expugnatione, teli iactu, altero oculo privatur. c. 34. Post haec Philippus, vocatus a Thessalis, bellum commune in Lycophronem, Pheraeorum tyrannum, et Phocenses horumque ducem Onomarchum gerit. Ono-

1 De pacis conditionibus, ut alibi, silet Diodorus.

2 Conf. cap. 59, 60, et ad eum locum Wesselingii annotationem num. 93 notatam.

marchus aliquot proeliis victor, tandem ultimo proelio capitur et cruci affigitur. Phocensium imperium Phayllo, eius fratri, mandatur, qui omni vi bellum instaurat. c. 35. 36.

* Annotata rerum coevarum: Moritur Mausolus, rex Cariae, cui Artemisia succedit; item Clearchus, Heraclae tyrannus, in cuius locum substituitur Timotheus, filius. — Romani in Thuscos bellum gerunt.

In Sicilia Callippus, (vid. cap. 31.) tumultu orto, principatu excidit, eumque occupat Hipparinus. c. 36.

Olymp. CVII.

Ann. 1. Belli sacri in Graecia annus 4. Phayllus, auctus copiis et sociorum auxiliis, Boeotiam invadit, sed iteratis proeliis inferior discedit. c. 37. Interea Philippus impeditus ab Atheniensibus, cum in Phocenses tenderet, in regnum rediit. Sed Phayllus ultra progressus Locros Epinemidios invadit, multasque urbes capit: Boeoti contra, Phocensium terras populantur, quos subito impetu Phayllus opprimit. Mox mortuo Phayllo succedit Phalaecus, Onomarchi fil. Impuberi adiunctus socius et tutor Mnasea, paullo post proelio occisus. c. 38. Lacedaemoniorum in Megalopolitanos bellum. Phalaecus Boeotiam, Boeoti Phocidem vastant. c. 39.

Ann. 2. Belli sacri annus 5, levioribus proeliis transactus. c. 40.

Iam vero in Asia Artaxerxes, rex Persarum, bellum in Aegyptios, per aliquot annos intermissum, de novo et maximo quidem apparatu suscipit, iuncto alio bello in Phoenices et in Cyprum, quae provinciae a rege defeceant. Belli historia. c. 40 sqq. Primo bellum in Phoeniciam et Cyprum geritur, quam utramque rex subigit. c. 40 — 45.

* Haud multo ante Artemisia vita defuncta; cui Idrieus, eius frater, succedit. In Italia Romani cum Praenestinis et Samnitibus inducias et pacem pacti: in Tarquinienses saevitum. Leptines et Callippus Rhegium a Dionysii iun. tyrannide liberant. c. 45 extr.

Ann. 3. Perdomita Cypro insula, (vid. c. 42.) bellum transfertur in Aegyptum. Belli historia. c. 46 — 51. Perdomita Aegypto relictoque Pherendate, eius provinciae praeside, rex Babylonem rediit. c. 51 extr.

Ann. 4. Inter duces Artaxerxis Mentor virtute rebusque gestis eminebat, insignibus praemiis a rege ornatus: qui reliquos etiam, qui defecerant, ad fidem revocat. c. 52.

Ex Asia deinde in Europam revertitur Diodorus. Sed paucis tantum verbis, quae gesta sunt, notat. Philippus, rex Macedoniae, interea expeditionem in Thraciam et Thessaliam fecerat. Expugnatae Chalcidicae civitates et Pherae Thessaliae. (Cf. c. 37. 38.) c. 52.

* Moritur Spartacus, rex Ponti; regnum suscipit Parysades, eius frater. c. 52 extr.

Olymp. CVIII.

Ann. 1. Redit narratio ad res gestas Philippi. Is ad ulteriora expeditionem intendit, ipsasque urbes ad Hellespontum sitas, sub potestatem redigere parat, vi, comitate, pecuniae profusa largitione, proditione usus. Olynthus, per proditionem capta, excitat Atheniensium invidiam, qui bellum minantur. Sed Philippus sollemnibus ludis, festis, conviviis, liberalitate, omnium animos sibi conciliat. c. 53—55.

Ann. 2. Belli sacri annus 9. Boeoti Phocensium' agros depopulantur, vicissim hi in Boeotia omnia rapiunt et devastant. Phalaecus, sacrilegii reus, imperium amittit. Severa quaestio de sacrilegis. Ipsi Athenienses et Lacedaemonii impietatis participes. Boeotis Philippus in Phocenses auxilia mittit. Phocensium ingens clades apud Abas. Qui in templum confugerant, cum templo confla-grant. c. 56—58.

Ann. 3. Belli sacri annus 10. Phocenses, attenuatis viribus, a Lacedaemoniis nova auxilia impetrant; Boeoti a Philippo, qui magna vi Locridem invadit. Phalaecus, iterum creatus imperator, cum vires impares videt, de pace impetranda paciscitur. Itidem Phocenses sponte se subiiciunt. Pacis communis consilia et conditiones. Ita finitum bellum sacrum. c. 59. 60. Iam Diodorus, pietatis inculcandae causa, adiungit recensum eorum, qui sacrilegii auctores vel participes fuerunt, et tristi fato perierunt. c. 61—64.

Inde ad *πράξεις ἑρεγογενεῖς* transit. In Sicilia Syracusani, multis factionibus agitati, a Corinthiis, quorum coloni essent, imperatorem expetunt, qui a tyrannis ipsos defendat. Mittitur Timoleon, mox vindex et instaurator rerum Sicularum. c. 65.

Ann. 4. Timoleontis adventus in Siciliam; naves, copiae. Quo in statu tum res Siculae fuerint, narratur. Instabant scilicet Carthaginenses: horum amicus factus erat Hicetas, Syracusarum princeps: Dionysius redierat, et pristinum imperium recuperaverat. c. 66—68.

Olymp. CIX.

Ann. 1. Contra morem praemittitur rerum coaevarum brevis mentio: * Romani primum foedus cum Carthaginensibus fecerunt. — Idrieus, princeps Cariae, moritur: sequitur in principatu Ada, coniux et soror. c. 69 pr.

In Sicilia Syracusas, per partes occupatas a Dionysio, Hiceta, Timoleonte et Poenis, tandem Timoleon, auctus copiis, totas cepit. c. 69.

In Macedonia Philippus in Illyrios, sibi diu infestos, movet, multasque urbes eorum capit; postea Thessalorum urbes a tyrannis liberat, quo omnium favorem sibi conciliavit. c. 69.

Ann. 2. Dionysius tandem cogitur abdicare principatum, et Corinthi vitam agere privatam. Quo facto Timoleon Syracusanis democraticam formam novasque leges dedit. Iovis Olympii sacerdotes annuis magistratibus fungebantur. c. 70.

Philippus Thraciam, devicto rege Cersoblepte, subigit. c. 71.

* De Theopompo Chio obiter commemorat, eius opere historico etiam res Siculas traditas esse. c. 71 extr. Cf. supra c. 3.

Ann. 3. Mortuo Arymba, rege Molossorum, annitente Philippo Macedone, succedit Alexander, Olympiadis frater. c. 72 pr.

In Sicilia Timoleon Hicetam armis persequitur, Leptinem, Engyriorum tyrannum, capit, et in exilium mittit, terras Carthaginiensium depraedatur, multasque civitates in fidem recipit. Quibus rebus consternati Carthaginienses alios duces novasque copias in Siciliam mittunt. c. 72. 73.

Ann. 4. * Clitarchus, Eretriae tyrannus, a Philippo constitutus, nunc a Phocione Atheniensi principatu deiectus. — In Caria Ada regno expellitur a Pixodaro, fratre. c. 74 pr.

Philippus in diuturna Perinthi obsidione et oppugnatione occupatus. Byzantini et Persae obsessis auxilio veniunt. Ideo Philippus partem copiarum ad oppugnandum Byzantium mittit. c. 74 — 76.

Adiecta notitia de Ephoro et Dyllo, rerum tum gestarum scriptoribus. c. 76 extr.

Olymp. CX.

Ann. 1. Athenienses Graecorumque alii, ob Byzantium obsessum, bellum parant in Philippum, quod ut declinet, obsidionem solvit. c. 77 pr.

Sed in Sicilia bellum magna contentione geritur. Timoleonti pugnandum erat tum contra milites seditiosos, a Thrasio quodam in eum concitatos, tum contra infestum Carthaginiensium exercitum, novis copiis auctum. Iteratis proeliis Timoleon victor. Carthaginienses, aliis insuper malis afflictis, de ipsa Africa pavent, et pacem expetunt. c. 77 — 81.

Ann. 2. Thrasium et rebelles milites Timoleon Sicilia exire iubet, Postumium Tyrrenum, piratam, domat, Hicetam bello captum obtruncat; tum pacem cum Carthaginiensibus componit. Pacis conditiones. Iam vero universam Siciliam in libertatem vindicat, novis colonis auget, legibus institutisque florentissimam reddit. c. 82. 83.

Ann. 3. Tandem revertitur Diodorus ad propositum huius libri primarium. Philippus, conciliata plurimorum Graeciae populorum amicitia, ut Graeciae imperium consequeretur, consultum duxit, Atheniensibus, tum maxime ad bellum imparatis, inopinato bellum inferre. Belli in Athenienses gesti historia et eventus. — Pugna ad Chaeroneam in Boeotia victi Athenienses. c. 84 — 88.

* Eadem die et hora proelium commissum in Italia inter Tarentinos et Lucanos, quo Archidamus, rex Lacedaemoniorum, qui Tarentinis auxilio venerat, periit. — Moritur Timotheus, Heraclaeae Ponticae tyrannus, cui succedit Dionysius, frater. c. 88 extr.

Ann. 4. Victor Philippus ultra intendit animum ad consequendum summum Graeciae imperium. Proponit itaque bellum suo ductu in commoda Graecorum contra Persas, ob violata Graecorum templa (cf. lib. XI, c. 28 extr.) suscipiendum. c. 89.

In Sicilia vita decessit Timoleon, quem ut parentem lugent et anniversariis festis venerantur. c. 90.

* Defunctus hoc anno Ariobarzanes in regno Phrygiae et Cappadociae, succedente Mithridate. — Apud Romanos Manlius de Latinis et Campanis triumphum egit. c. 90 extr.

Olymp. CXI.

Ann. 1. Philippus, a Graecis imperator creatus, bellum in Persas instruit, laetusque honore, a Graecis sibi habito, festos dies, convivia, certamina, ludos, celebrat: inter quae gaudia rex a Pausania quodam per insidias occiditur. c. 91—95.

Periodi I

SECTIO IV.

Aetas Alexandri M.

Lib. XVII.

Ol. CXI, 2. — CXIV, 1.

PROOEMIO Diodorus aevum resque gestas Alexandri M. velut fundum novae periodi constituit, laetaturque, eminere nunc prae ceteris regnum aliquod et principem aliquem, ad quem, tanquam ad caput, regnorum et civitatum aliarum res memorabiles referantur, et a quo singulare temporis spatium certis finibus circumscribi ac signari, huiusque initium et finis metarum seu epocharum instar esse possit; ratus, id memoriae eximio esse adiumento. Imperio et victoriis Alexander implevit XII annorum spatium. c. 1.

Id vero singulare deprehendimus in hoc libro, quod scriptor, contra ea, quae in prooemio erant promissa, quaeque totius operis ratio requirebat, in sola Alexandri M. historia substitit, eiusdem autem aetatis aliorum regnorum, principum et rerumpublicarum, etiam ad memoriam insignium, si neque bellorum socii, neque hostes Alexandri fuerint, omnem mentionem exclusit. Absunt itaque *αἱ συντελεσθέντα*, absunt *τὰ ἅμα τοῖς συντελεσθέντα*, quamvis prooemio commemorata et annuntiata.

Ceterum hic liber in Codicibus MSS. in duas partes solet describi, quam partitionem deinde Diodori editores in suis exemplis secuti sunt. In ipso opere cum nullum eius vestigium exstet, verosimile est, eam a grammaticis et librariis esse factam. Divortium facit proelium ad Arbela, quo Darius victus est, cap.64.

Pars prior.

Ann. 2. Prima cura Alexandri, ulciscendi caedem parentis et ei iusta faciendi; proxima ordinandi et firmandi regnum, conciliato omnium amore, confirmata sociorum fide, praesertim Graecorum, milite crebra exercitatione occupato. In Attalum, regni aemulum, secreta mandata dedit Hecataeo, amico fido. c. 2. Cum nihilominus multi populi, ipsique Graeci ab eo abalienarentur, omnes vel humanitate reconciliavit, vel vi subegit, ac singulari prudentia effecit, ut Graeci eum summum imperatorem crearent, eique bellum in Persas gerendum committerent. c. 3. 4.

Descripto statu Graeciae, sequuntur res in Asia gestae. Attalum, qui militem ad seditionem moverat, Hecataeus clam de medio tollit. Inde Diodorus narrationem statim transfert ad bellum Persicum. Inscritur narratio episodica de regum Persiae historia ab Ocho repetita. c. 5. 6. Darius, consiliis et coeptis Alexandri, quem ob aetatem despexerat, percussus, intentiore animo bellum, Philippi morte interceptum, parat, classem instruit, copias cogit, duces deligit. Memnon Rhodius cum exercitu Cyzicum petit. Referuntur nonnulla de Ida monte, per quem transeundum erat Parmenio Grynium capit, et Pitanen oppugnat Callas in Troade impar cum Persis congressus, Rhoeteum se recipit. c. 7.

Rex ipse expeditionem suscipit in gentes plures tumultuantes in Thracia, Paeonia, et Illyrico, maxime autem in Thebanos in ipsum contumaces. Urbis obsidio, expugnatio, excidium horrendum dictu. c. 8—14. Post haec ut in concitatores seditionum animadverteret, ab Atheniensibus postulavit, ut Demosthenem et Lycurgum traderent. Intercessit Demades. c. 15. Redux ab expeditione consilia de bello in Persas accelerando confert cum ducibus, reiecta matrimonii cura, ad quod ante ineundum amici adhortati erant. Sacra et convivia ob instantem profectionem celebrantur. c. 16.

Ann. 3. Alexander traicit exercitum in Asiam. Recensus copiarum. Laeta omnia in Troade. Persae obviam facti in Phrygia, non audito Memnone, qui bellum in Macedoniam transferre suadebat, pugnam decernunt. Proelium ad Granicum, et regis certamen singulare cum Spithrobate. Persae victi et in fugam acti. c. 17—21. Deinde Alexander ulterius hostes persecutus, Miletum, quo cum Memnone confugerant, oppugnavit et cepit, sublata prius classe, cap. 22. 23; inde progressus, Halicarnasso ac tota paene Asiae ora poti-

tus est. Memnon cum reliquis copiis in insulam Con se recipit. c. 24—27. Alexander insuper Marmarenses in Lycia ad extrema aedit, qui eius exercitum transeuntem caede et rapina lacessiverant. c. 28.

Ann. 4. Memnonem, cui summa belli commissa erat, dum singulari prudentia, virtute ac fortuna res Persarum restituit, Chio et Lesbo potitur, ipsamque Graeciam territat, inopinato abripit mors. c. 29. Occiso etiam Charidemo, Atheniensi, principe viro, qui meliora, sed regi ingrata, consuluerat, Darius ipse, conscripto novo exercitu, belli gerendi curam suscepit. c. 30. Recensus novi exercitus, cum quo Darius Babylone in Ciliciam proficiscitur. Comites sunt regis uxor, liberi, mater. Alexander interea morbo gravissimo laborabat, a quo Philippus Acarnan eum liberat. c. 31. In vincula coniecto Alexandro Lynceste, qui in suspicionem perfidiae inciderat, Alexander rex obviam it Dario, et Issum, Ciliciae urbem, occupat. Pugna ad Issum, qua Persae funduntur: gaza regia cum castris, Darii mater, uxor, liberi capiuntur. Summa Alexandri in hos clementia. Darius Babylonem refugit, unde Alexandro aequas pacis condiciones offert, sed non acceptas. Itaque novo apparatu bellum instruit. c. 32—39.

Olymp. CXII.

Ann. 1. Inde bellum in Aegyptum transfertur. Cum exercitum Alexander per Phoenicem ducit, Tyrii acriter resistunt. Tyri oppugnatio diuturna. Urbs post VII menses vi capta; Alexander novum regem, Ballonymum, constituit. c. 40—47.

Respicit Diodorus simul ad ea, quae in Europa aguntur. Agis, Lacedaemoniorum rex, partes Persarum sectatus, Cretam insulam in Darii potestatem redegit. — Amyntas, transfuga, incursionem in Aegyptum faciens, pugna apud Memphin commissa cecidit. Graeci legatos ad Alexandrum mittunt, cum Gazam oppugnaret, qui ob victoriam apud Issum ei gratularentur, et auream coronam dono offerrent. c. 48.

Ann. 2. Gaza Alexander Amyntam in Macedoniam mittit, ad conscribendos novos milites: ipse in Aegyptum pergit, ob odium Aegyptiorum in Persarum impietatem benigne receptus. Cyrenenses dona et amicitiam offerunt, qua fretus Alexander ultra ad templum Iovis Ammonii tendit. Itineris, regionis, templi descriptio. Acceptum oraculum. c. 49—51. Reversus in Aegyptum novam urbem Alexandriam condere instituit, relictis, qui susceptum opus perficerent. c. 52.

His peractis Alexander in Syriam movet. Darius certior factus, ipsum peti, omnia praeparat ad pugnam, novo telorum genere milites armat, currus falcatos numero auget; tum Babylone profectus

prope Arbela, castra ponit, unde missa legatione, novas splendidasque pacis condiciones proponit, ab Alexandro repudiatas. Alexander copias propius ducit. In itinere moritur Darii coniux. c. 53. 54. Acies ad proelium instruuntur. Proelii ad Arbela descriptio. Darius victus aegre elabitur. Caesarum numerus. c. 55—61.

Ann. 3. Noster interea res in Europa gestas circumspicit. Regis iterata victoria invidiam, absentia audaciam fecerunt. Memnon, in Thraciam missus ad compescendam seditionem, ipse defecerat. Dum Antipater adversus hunc copias ducit, Lacedaemonii et Peloponnesiorum plures bellum movent. Sed Antipater, rebus quam ce-
lerrime compositis, e Thracia advolat, et commisso proelio hostes dissipat. Cecidit hoc proelio Agis, rex Lacedaemoniorum. c. 62. 63.

Pars posterior.

In Asiam revertitur historicus. Post cladem ad Arbela acceptam, Darius in provincias superiores fugit; Ecbatanis in Media quiete se suosque reficit, et novas copias cogit. Alexander, collecta ingenti praeda, primo Babylonem petit, ubi militem commodo hospitio recreat et praemiis excitat. c. 64. Inde inter ingressus, novis ex Europa acceptis copiis, movet in Sittacenam regionem, hinc Susa, ubi gazam regiam, diu reconditam, reperit. Relicta ibi Darii matre cum liberis, trajecto Pasitigri, per invia et inter tela hostium, in regionem Uxiorum pervenit; superatis deinde rupibus, quae Susiades vocantur, victoque Ariobarzane, Persepolin vi capit, exspoliat et devastat, gaza regia et arce sibi soli servata. Arcis descriptio. c. 65—71. Tum ob victoriam conviviis et comissionibus indulget, inter quas, suasu et hortatu Thaidis, regia incendio deletur. Tandem subactis Persidis urbibus, Bactra tendit, quo Darius perfugerat, quem tamen interea Bessus dolo ceperat et occiderat. Hunc regis interfectorem Alexander nequidquam persequitur. c. 72. 73.

Rebus in Asia ad hunc finem perductis, Diodorus gesta in Europa paucis repetit. Lacedaemonii, ab Antipatro victi, missis legatis veniam defectionis ab Alexandro petunt. c. 73 extr.

Ann. 4. Obiter commemoratur Bessus, qui postea Bactrianae regnum assecutus est. — Alexander militibus, qui ob Darii mortem spem reditus in patriam conceperant, persuadet, ne ipsum, ad ulteriora tendentem, relinquunt. c. 74. Ulteriores expeditiones: 1) in Hyrcaniam. Maris Caspii et Hyrcaniae res memoratu dignae exponuntur. Multi et Persae et Graeci, qui in Darii exercitu militaverant, castra Alexandri sequuntur. c. 75. 76 pr. 2) in Mardorum regionem. Regius equus ibi furto ablati, sed restitutus. c. 76. Neque alia omittit historicus, quae memoratu digna visa fuerint, ut Thalestris, reginae Amazonum, ad regem aditum. Tum primum rex, Asiaticorum more, luxuria et voluptate diluere coepit. c. 77.

3) in Bactrianam, ad subigendos Satibarzanem et Bessum, qui bellum in Macedones moverant, et Drangianam: quo quidem tempore regis vita in summo discrimine versabatur, structis insidiis ab ipsis eius familiaribus, Dimmo, Parmenione, aliis. c. 78—80. 4) in Arimaspos, postea Evergetas dictus, et Arachosiam. c. 81.

Olymp. CXIII.

Ann. 1. 5) In Paropamisadas. Regionis, aëris indoles describitur. Mons quoque Caucasus s. Paropamisus. Urbes ibi exstructae. Inde partem copiarum oportebat in Bactrianam et Aream mittere, ubi Bessus et Satibarzanes hostilia agebant. Satibarzanes certamine singulari periit; Bessum quidam e familiaribus per proditionem tradidit. c. 82—83. * * * 6) In Indiam. — Regina quaedam Alexandro, eius admiratione capta, munera mittit. (Sed hic nonnulla, quae praecesserant, multoque plura, quae secuta erant, in Codicibus manuscriptis cunctis, qui exstant, desiderantur. Nec dubitandum vero, Cleophidis, reginae in India, amores hoc loco fuisse descriptos, rerumque multarum aliarum mentionem esse factam, quarum argumenta indicant tituli, huic libro praefixi, sique sedecim. Sed apparet, in his ipsis nonnulla turbata esse. Postrema fuisse videtur narratio de Nysia urbe benigne habita, Cleophide adamata, et Massacorum urbe expugnata, ubi ea ipsa acciderunt, quae deinceps sequuntur.) * * * * Mercenarius miles, e foedere, urbe (Massaca) abierat. Hunc Alexander contra datam fidem persecutus ingenti caede prostravit. c. 84. Expugnatae plures Indiae urbes. Inde rex ad rupem inaccessam, Aornon; progressus, duce sene quodam, in montis summum fastigium evasit, locumque occupavit. c. 85. Continuato itinere obvium habuit Aphricem (Erycem) cum exercitu, mox a suis interentum. Accessit deinde ad Indum fluvium, quo trajecto ad regem Mophim (Omphim), Taxilis filium, pervenit, qui fidem et societatem cum Alexandro iungit. c. 86.

Ann. 3. Proximus rex erat Porus, qui, consociatis copiis Embisari, infestis signis Alexandro obviam venit. Proelio conserto victor Alexander. Tum factis Soli sacris, naves in futuros usus construere iussit, quibus struendis ea regio largam praebat materiem, duasque urbes condidit. (Cf. c. 95 extr.) Porus in regnum restitutus. c. 87. 88. 89. Regionis memorabilia recensentur. c. 90. Continuatae expeditiones: in alios Pori, prioris ex fratre nepotis, terras, ab Hephaestione expugnatas, et amico Poro datas; in Adrestas; in Cathaeos; in Sopithae regis ditionem. c. 91. 92. in Phegei regnum¹ us-

---

¹ Ubique Diodorus singulorum populorum mores et leges, si quid praecipui habere videantur, terrarumque res memorabiles paucis indicat.

que ad Hypanin fluvium, ubi ulteriorum regionum et populorum, praesertim Praesiorum et Gandaridarum notitiam accipit. c. 93.

Tandem periculis et impedimentis multis, quae imminiebant, deterritus, maxime autem taedio, quod milites ceperat, permotus, itineribus ad ulteriora finem ponit. Terminos erectis monumentis amplissimis insignis facit. His perfectis retro movit 1) ad Acesinem fluvium, ubi naves² fabricatas et novas copias e Graecia missas invenit. Urbes ad flumen exstructas (vid. c. 89.) Nicaeam et Bucephalam appellari iussit. c. 94. 95. Inde venit 2) ad confluentem Acesinae et Hydaspis, et ad Siborum agrum; 3) ad Agalassenses, proelio devictos. c. 96. 4) ad confluentem Indi et ante dictorum fluviorum, ubi navis, qua Alexander vectus est, in summum discrimen venit. c. 97. 5) ad Oxydracas et Mallos. Ibi infestos habuit incolas Alexander: vi oppugnaturus aliquam eorum urbem de vita periclitatus est. Peucestes denique et satellitum plures subvenere. Tum coloni Graeci, ab Alexandro in Bactrianam et Sogdianam deducti, deficiebant. c. 98. 99. Historiola de Coragi, Macedonis, et Dioxippi, Atheniensis, certamine singulari, inter soteria, regi facta, inseritur. c. 100. 101. Rex, curatis vulneribus, iter continuat 6) ad Sambestas; 7) ad Sodras et Massanos, ubi Alexandriam urbem condidit; 8) ad regis Musicani ditionem; 9) ad regis Porticani regnum; 10) ad Sambis regnum. c. 102. 11) ad gentem Bracimannam. Inter horum urbes Harmatelia postrema erat, notabilis ob tincta veneno serpentum tela. Regi per somnum indicata herba salubris. c. 103. Progressus usque ad oceanum, Diis maris sacra facit. Tum retro vectus 12) Hyala urbem, Laconicae reipublicae aemulam, adit. Quo facto Nearchus imperat, ut cursu maritimo Euphratis ostia petat, et oram maritimam diligenter observet: ipse terra ducit exercitum. Transit et subigit multos populos: 13) Arbitas; 14) Gedrosios; 15) regiones aquarum inopes; 16) Oritas; ubi tribus agminibus factis omnem terram occupavit et devastavit. In hac quoque regione urbem Alexandriam condidit. c. 104. De Oritarum et Gedrosiorum funerum ritibus et vita agresti narratio adiicitur. c. 105. Peragratis regionibus incultis assequitur 17) regionem incolis cultam et rerum copia refertam. Ibi suos recreat, sed vicis-

---

² Ad Acesinem fluvium naves constructas esse, utique Diodorus refert. Sed textum corruptum, idque, quod relatam legimus, falsum esse, plane intelliges ex Wesselingii annotatione ad cap. 95, num. 37, qui insertis paucis verbis [καὶ τοῦτον διαβὰς, ἐπὶ τὸν Ἰνδόν] narrationem ita explet, ut intelligamus, Alexandrum primo quidem retro ad Acesinem fluvium movisse, post autem, eo transmissa, ad Hydaspem pervenisse, ubi naves praesto erant, et secundum quem fluvium in mare transvectus est exercitus.

sim in duces, imperio abusos, animadvertit, et mercenarios ob perfidiam dimittit. Dum Salmunte, urbe maritima, rex morabatur, forte occurrunt, qui cum classe missi erant ad pervestigandum oceanum, quid vidissent, referentes, quos rex ad mare remittit. c. 106. Ipse pervenit 18) ad Susianos, ubi Calanum, philosophum Indum, vidit, in rogo morientem. Susis Statiram, Darii filiam natu maiorem, in matrimonium ducit, minorem dat Hephaestioni. Ibidem recipit et lustrat iuvenum Persicorum selectorum et ad artem bellicam exercitorum xxx millia. Eo tempore Harpalus, satrapa provinciae Babylonicae, cum thesauris aufugit. c. 107. 108. Exsulibus¹ veniam redeundi in patriam dat, idque in Olympiis proclamari iubet; bene meritos beneficiis aliis afficit; tanto severior in contumaces et seditiosos. c. 109.

Ann. 3. Dimissorum militum numero e Persis prius suppleto, Susis profectus traiecit Tigrim-(Pasitigrim), et iter persequitur per has regiones: 19) Ad Caras dictos pagos venit. Inde 20) Sittam peragravit; hinc 21) Celonas genere Boeotos, colonos a Xerxe eo deductos; 22) Bagistanen, regionem agrorum fertilitate et amoenitate insignem; 23) aliamque regionem, equorum copia celebrem, transiit; tandem attigit 24) Mediam, ubi Susis substitit. Illic Hephaestio morbo decessit, cuius cadaver Babylonem transfertur. c. 110.

Per hoc tempus tumultus in Graecia moti, quorum mentio iniicitur. Auctores erant mercenarii², ab Alexandro dimissi, ad Taenarum Laconiae, duce Leosthene, congregati. Initium belli Lamiaci. c. 111.

Susis Alexander movit in Cossaeos, gentem Mediae, alieni imperii impatientem, vi subigendam. c. 111.

Ann. 4. Perdomitis Cossaeis Alexander 25) Babylonem se recipit, intratque urbem, contentis Chaldaeorum vaticiniis. c. 112.

Olymp. CXIV.

Ann. 1. Babylone conveniant legati, ex omnibus fere orbis terrarum partibus ad Alexandrum missi. Recensus eorum. In classes divisos rex ordine audivit. c. 113. Tum apparavit Hephaestionis funus, longe splendidissimum. c. 114. 115. Deinde desidia, vano splendori, superstitioni indulget. Ob crebra prodigia mortem proxime imminere et Chaldaeos (vid. cap. 12.) vera praedixisse opinatur. c. 116. Cum ad Medium comissatum isset, extemplo in morbum incidit, quo mortuus est. Extremi eius sermones. c. 117. Multi su-

¹ Vid. lib. XVIII, c. 8.

² Sed causam belli praebuit etiam venia exsulibus Graecorum ab Alexandro data, redeundi in patriam. Cf. supra cap. 109; imprimis autem lib. XVIII, c. 8.

spicati, Antipatrum per filium regi veneno dato vitam eripuisse. Paulo post Sisygambris, Darii mater, ob luctum inedia vitam finit. c. 118.

P E R I O D U S II.

Ab Alexandro M. usque ad Iulium Caesarem, eiusque bellum Gallicum.

Lib. XVIII—XL.

Periodi II

S E C T I O I.

A successoribus Alexandri M. usque ad Agathoclis in Sicilia tyrannidem.

Lib. XVIII.

Olymp. CXIV, 2. — CXV, 3.

PROOEMIUM ex ipsa Alexandri M. mortis historia sumtum. Quod veteres philosophi plures docuerunt, hominum animos immortales esse, et sub vitae terrestri finem futura praevidere, id suo exemplo Alexander M. comprobavit, praedicens (conf. lib. XVII, cap. 117.) amicorum principes funus suum *magno certamine* celebraturos esse. Namque haec vox eorum, quae mox secuta sunt, velut summa erat. — Additur annorum ratio. Liber annos VII complectitur. c. 1.

Hoc quoque libro rerum coaevarum notitia, quam alioquin Diodorus per singulos annos inserere solebat, omisa est. Acquiescit in enarrandis solis rebus inter Alexandri M. successores gestis.

Ann. 2. Dissidia in exercitu et inter principes de regno administrando ita dirimuntur, ut Arrhidaeum, Philippi filium, regem constituent, eique Perdiccam, ut regni procuratorem, adiungant, ducibus autem ceteris singulas provincias assignent. Provinciarum inter duces distributarum recens exhibetur. c. 2. 3. Executiuntur regis commentarii, et quae rex in posterum suscipienda et exsequenda designasset, in deliberationem veniunt: placuit acta rescindere. Perdiccae in milites contumaces, in Meleagrum proditorem, et in Graecos, qui in superiore Asia defecerant, consilia ac decreta. c. 4. Iam sequitur regni Macedonici descriptio accuratior, et quidem 1)

Asiae et singularum in ea provinciarum, Graecarum etiam coloniarum, ob defectionem, a Pythone bello oppressarum, et iussu Perdiccae contra datam fidem sublatarum. c. 5—7. „Atque hic tum rerum Asiaticarum status erat.“ 2) Provinciarum Europae, et rerum ibi gestarum. Erumpit bellum Lamiacum, cuius occasio iam supra (XVII, c. 111.) commemorata est. Belli causa¹ affertur: infesti populi et exercitus, socii utriusque partis, duces, recensentur. Proelio victus Antipater, dux Macedonum, Lamiam perfugit, ubi obsidione inclusus tenetur. Sed facta eruptione Macedones vincunt: Leosthenes, Graecorum dux, saxo ictus perit. (Tum Demosthenes, ab Harpalo corruptus exsilii poenam subiit.) c. 8—13. „Talis rerum in Europa status erat.“

Circumspicit Diodorus simul alias partes. Ptolemaeus, nactus provinciam Aegyptum, ut a Perdiccae insidiis, quas metuit, tutior sit, Antipatrum foedere sibi iungit. Lysimachus in Thracia Seutham regem bello impugnat. Proelio commisso victoria incerta manet. Leonnatus ex Asia vocatus Antipatrum auxiliis adiuvat. c. 14.

Redit deinde historicus ad bellum Lamiacum. Graeci Leonnati copias fundunt prius, quam Antipatro iungeretur, ipsumque occidunt. Antipater victos colligens cedendo discrimini se subducit. Dum terra vincunt Graeci, classis Atheniensium, quamvis navibus aucta, a classe Macedonum, cui Clitus praefectus erat, duplici proelio cladem accipit. c. 15.

Interea Perdiccas bellum movet in Ariarathen, Cappadociae regem, eoque victo, Cappadociam in provinciam redigit, eique Eumenum Cardianum praeficit. c. 16 pr.

Tandem Diodorus Lamiaci belli historiam, aliis atque aliis rebus interruptam, ad finem perducit. Craterus e Cilicia cum novis copiis Antipatro apud Lamiam auxilio venit. Graeci, tum proelio victi, pacem petunt atque impetrant. c. 16 med. 17. 18.

Inde transit ad bellum Cyrenaicum, quod eodem tempore inter Thimbronem, Harpali interfectorem, (conf. XVII, c. 108.) Mnasiacem et Ptolemaeum gestum est, quo Cyrenaica in Ptolemaei potestatem concessit. c. 19. 20. 21.

His missis vestigat res a Perdicca, post subiugatam Cappadociam (cf. c. 16.) porro in Pisidia gestas. c. 22. Tum alia eius consilia persequitur, duplici matrimonio simul Antipatri amicitiam consequendi, simul regnum occupandi; et ab altera parte Antigoni, qui dolos animadvertit, adversa consilia cum Antipatro, Cratero et Ptolemaeo contra eum inita. Antipater et Craterus occupati erant in bello contra Aetolos, e Lamiaco bello residuis nec dum domitis. Sed

---

1 Omittit Diodorus eam, quam supra XVII, 111, commemoraverat.

rebus utcunque compositis, bellum commune parant in Perdiccam, et in Asiam traiciunt. c. 23. 24. 25.

Ann. 3. Iam vero tempus incidit, quo funus Alexandri M. Babylonae Alexandriam in Aegypto deducendum erat. Itaque in funeris apparatu describendo, cuius curam Arrhidaeus susceperat, historicus commoratur, et tantisper reliquam historiam interrumpit. c. 26—28.

Hinc redit ad bellum inter duces ortum. Eumenes cum Alceta et Neoptolemo ad Hellespontum Antipatro et Cratero oppositi; sed Neoptolemus, succensens Eumeni, ad partes Antipatri transit: proelio in Cappadocia conserto, Eumenes victor, occisis Cratero et Neoptolemo. c. 29—32. Perdiccas ipse in Aegyptum movet. Itineris bellique fortuna. Perdiccae milites in summas angustias adducti, victoriae autem ab Eumene reportatae ignari, Perdiccam per factionem oppressum occidunt, et ad Ptolemaeum desciscunt. Summum imperium regumque tutelam Pythoni et Arrhidaeo ultro deferunt. Attalus, qui Perdiccae classi praeerat, Tyrum petit. c. 33—37.

Dum Antipater in Asia erat, Perdiccae instinctu, Aetoli incursionem in Thessaliam fecerunt, ut eum retraherent. Interea Acarnanes invadunt Aetoliam, et Aetolos cogunt redire ad patriam defendendam; per quam occasionem Polysperchon Thessaliam recuperat. c. 38.

In Asia Arrhidaeus et Pytho cum regibus et exercitu ex Aegypto in Syriam transierunt. Ob Eurydicen imperiose praecipientem tutelae curam deponunt; quam recipit Antipater. Hic, novam¹ provinciarum facit distributionem. Exhibetur index provinciarum et eorum, quibus assignatae sint. Quo facto Antipater reges in Macedoniam reducit. c. 39.

Antigonus, cui regii exercitus imperium obtigit, Eumenem in Cappadocia debellat. c. 40—42.

Ptolemaeus, extincto Perdicca, in imperio Aegypti confirmatus, Syriam et Phoenicem in ditionem suam redigit. c. 43.

Ann. 4. *

Olymp. CXV.

Ann. 1. *

Ann. 2. Ab Asia incipit Diodorus. Antigoni, victo Eumene, expeditio et victoria in Alcetam et Attalum. Ob Alcetam apud Termes-

¹ *Ἡ δευτέρα διαίρεσις ἐν Τριπυραδαίῳ.* Lib. XIX, c. 12.

* De lacuna, quae manifesta est, inspicienda sunt, quae L. Rhodmannus et Wesselingius ad h. l. et ad finem capitis 57 admonuerunt. In ambiguo esse videtur, in quam maxime libri, ac temporis partem lacuna incidat. Cum proxime antecedentia cum sequentibus apte cohaereant, hic quidem Wesselingius nihil deesse, sed lacunae locum ante cap. 39 assignandum putat. Inter alia rerum Sicularum narrationem ea parte

sum hostibus proditum, iuventus Termessensium ira incensa tumultus excitat. Antigonus e Pisidia in Phrygiam abit. c. 44—47.

Ex Asia historicus in Macedoniam transit, et novissimos Antipatri, qui morti proximus erat, actus refert: Atheniensium legatos, iniqua petentes, clam occidere iubet; Polysperchontem summum imperatorem et regiae stirpis tutorem, et Cassandrum, filium, chiliarchum, seu in imperio secundum constituit. c. 48. Cassander altero loco haud contentus, belli societatem cum Ptolemaeo et aliis ducibus in Polysperchontem iungit. Polysperchon Olympiadem ex Epiro, quo ob inimicitias cum Antipatro confugerat, in Macedoniam revocat. (Cf. c. 57.) c. 49.

Redit deinde in Asiam, ubi mors Antipatri novos motus attulit. Inprimis Antigonus post eius mortem magna spe elatus, Eumenem sibi amicum facere, et eo adiuvante Asiae regnum occupare studet. c. 50. Arrhidaeus, Phrygiae satrapa, ut sibi contra Antigonum prospiceret, Cyzicenorum urbem praesidio occupare frustra conatus est. De his conatibus certior factus Antigonus copias mittit in Arrhidaeam, ipse movet in Clitum, Lydiae satrapam, aliosque, pecuniamque regiam e Cilicia in Macedoniam transvehendam intercipit. c. 51. 52. Eumenis, nunc ad armorum societatem ab Antigono vocati, et obsidione liberati, fortunam variam, ingenium, industriam, et in utraque fortuna constantiam miratur historicus. c. 53.

Relictis rebus Asiaticis, res in Europa gestas persequitur Diodorus, ac praesertim bellum a Cassandro in Polysperchontem motum. Cassander in Asiam ad Antigonum traiecerat, qui auxilia promisit; spes etiam erat, Ptolemaeum belli socium futurum. Polysperchon ipse quoque circumspicit auxilia contra imminens bellum. Literas scribit ad civitates Graecas, et ad Eumenem, ut regum potius, quam Antigoni partibus adhaereant. c. 54—57.

Ann. 3. Eumenes tum assignatis pecuniis et copiis, tum acceptis ab Olympiade literis, permotus est, ut fidem suam obstringeret regibus. Ex Asia in Macedoniam transvectus, prudentia, moderatione, modestia, insuper singulari in Alexandrum reverentia, animos omnium in se convertit. Per amicos ubique novos milites cogendos curat. c. 58—61. Ptolemaei et Antigoni consilia et insidiae in Eumenem, sed omnes irritae, describuntur. Ipse Eumenes in

---

libri, quae excidit, fuisse comprehensam, conicit ex lib. XIX, c. 3 med. ubi historicus expressis verbis commemorat, res Siculas proximo libro singulatim fuisse traditas. Nobis quidem parum probabilis videtur haec opinio, quoniam inde ab Alexandro M. ac deinceps, libro itaque XVI et XVIII, terrarum regnorumque eorum, quae Alexander M. eiusque successores bello intacta reliquerant, omnis historia adeoque memoria consulto omissa est. Neque diffitemur; formulas istas, quibus lectores ad librum XVIII remittantur, nobis suspectas esse.

Phoenicem proficiscitur ad classem pluribus navibus augendam. c. 62-63.

Hoc tempore Athenienses e literis regiis (vid. cap. 56.) postulant, ut ipsorum libertatem Polysperchon contra Nicanorem, quem Cassander Munychiae praefecerat, defendat, portumque restituat. Sed placuit Polysperchonti, donec in Cassandrum bellum sit gerendum, insuper Piraeum per filium Alexandrum occupare. Suasor erat Phocion, Atheniensis, ob id prodicionis accusatus, et supplicio affectus. c. 64—67. Hinc bellum a Cassandro et Antigono in Polysperchontem et regios movetur. c. 68—75. Cassander classe advectus Piraeum occupat, dum Nicanor Munychiam retinet. Qua re motus Polysperchon exercitum in Graeciam ducit: in Attica relinquit Alexandrum filium, ipse in Peloponnesum profectus Megalopolin oppugnat. Damidis strategemate et elephantum impetus inhibitus, et ipsa oppugnatio irrita facta est. c. 68—71.

Mox Clitum, navarchum, cum classe in Hellespontum mittit, qui prohibeat, ne copiae ex Asia in Europam transvehantur. Nic proelio apud Byzantium commisso hostium classem fundit, post haec ipse, amissis paene omnibus navibus, in fugam actus perit. Antigonus, hac victoria fretus, et maris et Asiae summum imperium invadere aggreditur. Itaque Eumenem insequendo urget, qui multo labore in Persiam se recipit. Haec in Asia gesta. c. 72. 73.

In Europa Polysperchon tum ob cladem apud Megalopolin acceptam, tum ob socordiam, vilescit: contra in Cassandrum et civitatum Graecarum et Macedonum favor se inclinat. c. 74. 75.

Periodi II

S E C T I O II.

Ab Agathoclis in Sicilia principatu, usque ad eius bellum adversus Poenos, et pugnam quidem apud Himeram.

Lib. XIX.

OL. CXV, 4. — CXVII, 2.

PROOEMIUM continet observata quaedam de rerumpublicarum conversionibus, earumque causis et praecipuis auctoribus. Nunquam facile ab infimae sortis hominibus, sed plerumque ab optimatibus eorumque factionibus, oppressam libertatem et invectam esse tyrannidem. Honoratissimum et potentissimum quemque libertati maxime suspectum et fraudi esse. Siciliam eius rei exemplis abundare, et Agathoclem recentissimum illud praebere. Ita transitum parat ad Siciliae historiam, quae novae periodo velut fundamentum subster-

nitur. Ab ea certe temporis termini sumti, qui sectionem et librum circumscribant, c. 1. Continet liber VII annorum historiam.

Ann. 4. Ad hunc annum, quo Syracusarum tyrannidem occupavit Agathocles, eius hominis ortum totamque¹ vitam, eo usque actam, Diodorus retulit, ne divisa per plures annos narratio minus dilucida vel minus grata esset. c. 2—9. „Hunc tum statum Sicilia habuit.“

Ex Sicilia in Italiam transit historicus. Romani iam in nonum annum cum Samnitibus bellum gesserant. In Apulia Daunia vastata; Canusini in deditionem venerunt; Romae additae duae tribus Falantina et Ufentina. c. 10. pr. Crotoniatum et Brutiorum bello composito, intestinis discordiis agitantur, facta conspiratione cum Heraclide et Sosistrato. c. 10. „Persecuti gesta in Sicilia et Italia, orationem convertamus ad reliquas Europae partes.“

Sequitur Macedonia. Polysperchon, adiuvante Aeacida, rege Epiri, Olympiadem ex Epiro, ubi ob odium Cassandri vixerat, revocat et in regnum reducit, a qua deinde in Eurydicen et Philippum, Nicanorem, Cassandri fratrem, huiusque assecclas, crudelissime saevitum est. Omnes trucidat, eoque commune in se odium excitat. c. 11.

Iam res Asiaticas perlustrat. Eumenes, qui Macedones Argyraspides, eorumque ducem Antigenem, secum habebat, e Babylonia, ubi castra habuit, versus Susa movet, perpetuo insectantibus Seleuco et Pythone, qui etiam Macedones abalienare student. Peucestes vero, Persidis satrapa, et complures alii satrapae, quibus Pytho erat suspectus, in Susianam congressi, suas copias Eumenianis iungunt. Fit contentio de summo imperio. Eumenes autem suadet, ne unum imperatorem creent, sed communi consilio de republica deliberent, habito consessu ad solium Alexandri, quem velut praesentem venerentur, ad eundem modum, qui supra lib. XVIII, c. 60, 61, descriptus est. Ita pacem et concordiam firmat. Itaque cum Antigonus, Mesopotamia profectus, Eumenem hoc tempore invasurus esset, iunctum satraparum agmen hostem deterruit, et a bello Eumeni ac Macedonibus inferendo avertit. c. 12—15. Cognito autem, Antigonom in superiores Asiae provincias movisse, Attalus, Polemo, Docimus, Antipater et Philotas, per hanc occasionem e castello, quo capti tenebantur, (cf. lib. XVIII, c. 45.) evadunt. Sed dum cunctantur, iidem rursus capiuntur. c. 16.

Olymp. CXVI.

Ann. 1. Primo Diodorus res in Asia inter Antigonom et Eumenem gestas persequitur. c. 17—34. Deinde refert, quae in Europa

---

¹ Singula vitae momenta singulatim indicata requiras in argumentis singulorum librorum.

a Cassandro, Polysperchonte huiusque filio Alexandro acta sint, Cassander in obsidenda Tegea in Peloponneso occupatus, cum Olympiadis reditum in Macedoniam et Eurydices aliorumque necem (cf. XIX, c. 11.) accepisset, in Macedoniam contendit, et Pydnam, quo Olympias se receperat, obsessam tenet. c. 35. 36. Tum in Asiam revertitur, ubi Antigonus et Eumenes acerrimo proelio configunt. Victus Eumenes. Quo facto Macedones ultro ad Antigonum deficiunt, ipse Eumenes, hosti a suis traditus, morte occubuit. c. 37—44. — Obiter triplex diluvium commemoratur, quo Rhodus per id tempus vastata est. c. 45. — Hinc revertitur historicus ad Antigonum, qui, Pythone etiam occiso, nunc in Asia regnat. c. 46—48. Tandem rursus in Europam transvolat, ubi narrationem de Cassandri rebus gestis contiauat. Capta et occisa Olympiade una cum Aristonoo, duce copiarum, regno potitur. Potestate omni modo firmata, condita etiam nova urbe, quam a suo nomine Cassandream appellavit, et in transitu Boeotiae Thebis (cf. XVII, c. 13. 14.) instauratis, in Peloponnesum movet. c. 49—54.

Ita narrationis tenore generatim descripto, simul perspicuitati, simul brevitati inservire studui. Singulas historiarum partes in argumentis singulorum librorum accuratius explicuimus.

Ann. 2. A rebus Asiaticis initium capiter. Antigonus, in Susiana relicto Aspisa, praefecto, in Babyloniam se confert. Benigno ibi hospitio exceptus a Seleuco; eius provinciae satrapa, cum redituum rationem exigeret, Seleucus id indignatus, et Antigoni insidias metuens, ad Ptolemaeum in Aegyptum confugit. Chaldaei interitum Antigono praedicunt, quod Seleucum manibus elabi passus sit. Itaque Antigonus, ostenta expiaturus, et Ptolemaeum et Cassandrum et Lysimachum sibi propitios reddere studuit; sed hi nihilominus, cum propositam conditionem de dividendis provinciis et thesauris non acciperet, arma in eum consociaverunt. c. 55—57. Antigoni socii advocati, apparatus bellicus, profectio in Phoenicen. c. 58. (Obiter Diodorus refert, circa hoc tempus, Crateri ossa (cf. XVIII, c. 30.) per Aristonem Philae ad sepulturam tradita esse; cuius mulieris ingenium animumque praedicat. c. 59.) Duces Antigoni in Peloponnesum, Cappadociam, Bithyniam cet. missi: Polysperchon et Alexander, eius filius, socii facti. c. 60. Antigonus Cassandrum perduellionis reum facit; Graecos libertatis spe allicit; quos eisdem Ptolemaeus ad eandem spem erectos in suas partes trahere conatur. Tum infesti exercitus, in diversas partes profecti, recensentur. 61. 62. „In hoc statu res Antigoni erant.“

Expositis rebus in Asia gestis, sequuntur res in Europa et primo quidem in Graecia et Macedonia gestae. Apollonides, Cassandri legatus, expeditionem facit in Arcadium, inde in Argolidem, ubi in adversariorum factionem summam exercet immanitatem. Cassan-

der vero per Thessaliam in Boeotiam movet, ubi Thebarum instaurationem adiuvat; deinde Peloponnesum ingressus, Cenchreas expugnat, Corinthiorum agrum populatur, Orchomeniorum urbem per prodicionem capit. Tum reditum parat in Macedoniam. Postea Alexander fil. Polysperchontis ab Antigono ad Cassandrum desciscit. — Polycelitus, Ptolemaei navarchus, Theodotum, Antigoni navarchum, capit, eiusque copias et pedestres et navales fundit. c. 63. 64.

Deinde Diodorus perstringit res memoratu dignas in parte Europae occidentali obvias. In Sicilia Agathocles contra pactorum fidem Messeniorum castellum aliquod occupat, ipsamque urbem urget; tandem Carthaginienses ipsum ablata restituere cogunt.

* In Italia Romani, bello in Samnites occupati, Ferentum capiunt. Nucerinj ad Samnites deficiunt. c. 65.

Ann. 3. Aristodemus, Antigoni legatus, Aetolos ad auxiliandum Antigono adigit; inde profectus in Peloponnesum properat, et Alexandrum ab obsidione Cyllenes depellit. Relicto ibi praesidio in Achaïam movet. Tum in Aetoliam redit. Interea Alexander Dymaeos subigit; sed cives superstites, acceptis ab Aristodemo auxiliis, deleto praesidio, libertatem recuperant. c. 66. Mox Alexander, Sicyone decedens, ab Alexione, amicitiam simulante, occisus est; cuius tamen coniux Cratesipolis, mariti vices subiens, res prudentia et fortitudine singulari gessit. c. 67. pr. „Atque in hoc statu res Peloponnesi erant.“

In Aetolia novi tumultus per factiones orti. Interea Cassander copias in Asiam transmittit, tum ad tutandas civitates foederatas, tum ad cohibendum Antigonum, ne in Europam traiciat. c. 67 med. 68. Itaque Antigonus verens, ne Cassander ipsum in Asia adoriatur, quae ad defendendam eam necessaria videbantur, constituit; filium Demetrium cum copiis in Syria relinquit, adiunctis iuveni IV gravissimis et fortissimis viris, qui consilio sint, ipse ad Celaenas Phrygiae promovet. c. 69. „In hoc statu res Graeciae et Asiae erant.“

Neque res Siculae intactae praetereuntur. Breve Agrigentinarum bellum in Agathoclem oritur. Socii erant Geloi et Messenii. Ad hoc eos incitaverant exules Syracusani, monentes, tyranni potentiam coercendam esse prius, quam opprimeret omnes. Sed ob imperatoris superbiam, quem Lacedaemonii miserant, mox belli suscepti eos poenituit. Itaque, conciliatore Amilcare, pax facta est. Restituta temporum securitate, Agathocles ditionem, nullo hoste impeditus, auxit et firmavit, simul copiis et armis se ita instruxit, ut ad bellum, quod a Poenis imminebat, sustinendum paratus esset. c. 70. 71. 72 pr.

* Adiecta notitia rerum Romanarum, et belli quidem cum Samnitibus continuati. c. 72. extr.

Ann. 4. Primo de rebus in Europa gestis agitur, et quidem de bello Callatianorum in Ponto, qui defecerant, iunctorumque aliorum populorum, Thracum et Scytharum, in Lysimachum. Auxilia etiam Antigonus his populis miserat, tum mari, tum terra, Pausania duce. Quos tamen hostes cunctos Lysimachus devicit, Pausania interempto. c. 73. Antigonus, frustrato eo conatu, Telesphorum cum classe et copiis in Peloponnesum mittit, ad Graecos, vindicata libertate, sibi conciliandos, quae res meliorem successum habuit. Philippus, Cassandri frater, bellum pro fratre in Aetolos et Epirotas suscepit resque prospere gessit. c. 74. „Ad hunc finem res in Graecia perductae.“

In Asia Asander, bello pressus, cum Antigono in gratiam redit, Agathone fratre obside dato. Deinde, cum pacis poeniteret, fratre e custodia surrepto, de novo ab Antigono deficit, et Ptolemaeum atque Seleucum in auxilium vocat. Tum Caria omnis ab Antigono subacta. Cassander classe Graeciam petit. Cum Oreum oppugnaret, Telesphorus et Medius ei instant. Sed auxilio veniunt Athenienses. c. 75.

* In Italia bellum cum Samnitibus continuatum. Samnites, pugna ad Cinnam commissa, cladem accipiunt. Campani, qui a Romanis defecerant, audita ipsorum de Samnitibus victoria, pacem petunt. c. 76.

Olymp. CXVII.

Ann. 1. Narrationem passim intricatiorem deprehendes. Primo de rebus in Graecia gestis agitur. Antigonus Polemonem (Ptolemaeum, Antigoni nepotem et legatum, vid. Palmerium et Wesselingium ad c. 77, not. 86.) cum classe et copiis, adiunctis etiam Rhodiorum auxiliis, in Graeciam mittit, ad vindicandam Graecorum libertatem. Appellit ad Boeotiae oram, ubi novas copias accipit, et Chalcidenses in Euboea in societatem accipere sperat. Sed Cassander maxima vi obstitit. Interea Antigonus ad Hellespontum contendit, inde in Macedoniam traiecturus. Id metuens Cassander, relicto praesidio Chalcide, in Macedoniam se recipit. c. 77. Corcyraei Apolloniatis et Epidamniis contra Cassandrum auxilio veniunt, et Cassandri praesidium expellunt. Dum discessit Cassander, Ptolemaeus, Antigoni legatus, Chalcidem capit; tum in Atticam et ad ulteriora promoyet, rerumque potitur. c. 78.

Deinde narratio ad res Asiae et Aegypti transfertur. Ptolemaeus Cyrenacos, Cyprios, pluresque alios, qui defecerant, per legatos subigit; ipse in Syriam et Ciliciam expeditiones suscipit. c. 79. Inde in Aegyptum reversus denuo, a Seleuco excitatus, copias in Syriam contra Demetrium, Antigoni filium, ducit. Trepidat iuvenis in acie instruenda, sed animum addunt milites, quos animi mansuetudo et

corporis decor ceperat. c. 80. 81. Acies ab utraque parte instructae describuntur. c. 82. 83. Proelio ad Gazam victus Demetrius Tripoliam aufugit. c. 84. 85. Ptolemaeus insuper Sidonem et Tyrum in ditionem redigit. c. 86. „In hoc statu tum res Asiae erant.“

Sequuntur res in Graecia gestae. Telesphorus, Antigoni navarchus, cum ad Corinthum moraretur, indignatus, quod Ptolemaeum sibi praeferri videret, ab Antigono defecit. Obviam ivit Ptolemaeus, eiusque conatus suppressit. c. 78. In regno Epiri Aeacidem (cf. c. 74.) secutus est Alcetas, Cassandro infestus. Itaque Lyciscus, Cassandri in Acarnania legatus, bello illato eum regno eicere parat. Cum duplici proelio decertassent, et altero Alcetae copiae succubuissent, Cassander suis succurrens, facta cum Alceta pace, in Apolloniatas movit, qui ad Illyrios desciverant. Sed proelio pulsus in Macedoniam rediit. Leucadii quoque, a Coreyraeis auxilia nacti, a Cassandro defecerunt. — Alcetam postea sui, ob eius superbiam, occiderunt. c. 88. 89.

Iam vero Asiae res ulterius persequitur historicus. Seleucus post Demetrium superatum (c. 84.), absente etiam Antigono (c. 77.), in Babyloniam contendit, quamvis modico exercitu, tamen confisus Babyloniorum in se benevolentiae ac fidei. Antigoni asseclae, in arcem quandam recepti, facile capti. Hoc itaque modo Babyloniam Seleucus recuperavit. c. 90. 91. Movet quidem in eum Nicanor, Mediae dux, sed partim proelio pulsus, partim a suis desertus, cum paucis amicis fugam capessit. c. 92. Eodem vero tempore Demetrio, quamvis magna clade afflicto, contigit, Cillen, Ptolemaei legatum, in eum cum exercitu missum, opprimere, ipsumque e vita tollere; quo fausto successu cognito, eius pater, Antigonus, tum ad Celaenas in Phrygia castra habens, properato itinere, suas admovit copias, ut filius copiis longe superior esset. Quamobrem Ptolemaeus, copiis impar, consultum duxit, se in Aegyptum recipere. c. 93. Ita recuperata Syria Antigonus expeditionem in Arabiam facere aggressus est. Arabum diversa genera, instituta, mores describuntur. De expeditione ipsa eiusque eventu narratio. Petram nequidquam oppugnans Demetrius, donis acceptis, ad lacum Asphaltiten iter retro vertit, qui lacus et in eo natum bitumen obiter describitur. c. 94—100 med. Interea nuntio accepto, Seleucum Babylonia esse potitum, Antigonus Demetrium in Babyloniam abiegit, qui urbem Babylonem desertam offendit et capit. c. 100 extr.

* Inserirur hic rerum Romanarum mentio. Prospere succedit bellum in Samnites, et loca multa expugnantur. Colonia Pontia deducta c. 101.

Tandem res in Sicilia gestae lustrandae supererant. Messenii, quamvis pace facta, (cf. c. 71.) infesti erant Agathocli. In eorum urbem confluerunt exsules Syracusanorum. Eam Agathocles, misso

Pasiphilo cum arcanis mandatis, dolo capit, exulesque omnes concidit. Deinde agros Carthaginiensium infestat, et multa loca munita capit, missoque Pasiphilo, Dinocratem, exsulum ducem, proelio vincit, c. 102—104.

Ann. 2. Insignis hic annus pactione Cassandri, Ptolemaei et Lysimachi cum Antigono de provinciis et nece clandestina Rhoxanes una cum rege, iussu Cassandri per Glauciam commissa. Ita provinciarum administri, metu regis liberati, provincias, tanquam regna, occupabant, c. 105 pr. „Atque in hoc statu tum Asia, Europa, Graecia atque Macedonia erant.“

* Adiecta notitia rerum Romanarum. Pollitium Romani oppugnant. Interamna deducta colonia, c. 105 extr.

Denique Diodorus in rebus Siculis belloque a Poenis Agathocli illato finit. Hanc libri seu spatii temporis percurrendi metam constituerat. Iam diu Poeni ob Agathoclis ingravescentem tyrannidem solliciti erant; nuper etiam per Dinocratem, exsulum Syracusanorum ducem, admoniti, (cap. 103.) ut eam coërcerent. Itaque nunc maximo, quo possunt, apparatu Poeni bellum in eum instruunt. Navibus advectae e Libya copiae tempestate attritae; deinde mercenario milite et sociorum auxiliis resectae. Agathocles copiis multo inferior Gelam dolo occupat, civibus, quotquot suspecti essent, crudelissime maectatis; ad hanc urbem, praesidio valido munitam, castra locat. c. 106. 107. Poenorum castra circa Himeram fluvium ad Kenomon montem erant. Pugna ibi conserta Poeni victores, Agathocles clade ingenti affectus. Tum vero Agathocles, ut rebus suis consuleret, consilium cepit, bellum in Libyam transferendi, c. 108—110. „Nos itaque, e proposito, ab Agathoclis expeditione in Libyam, sequentis libri initium faciemus.“

Periodi II

S E C T I O III.

Ab Agathoclis bello in Libya contra Carthaginienses gesto, usque ad bellum commune regum in Antigonum.

Lib. XX.

Olymp. CXVII, 3. — CXIX, 3.

PROOEMII argumentum ex arte historica petitur; non abhorrens quidem ab opere historico, at nulla propria ratione ad hunc librum pertinens, neque nexu aliquo ei iunctum, sed moris ac consuetudinis causa appositum. Scriptor prooemiorum multa exempla praenita

habuisse videtur, unde, quoties opus fuerit, singula, quae certe haud incongrua essent, sumeret. Dissertit vero hoc prooemio, de orationum, historiis interpositarum, tum abusu tum etiam usu. c. 1. 2.

Adiecta chronologica ratio. c. 2 extr. Continet liber IX annos.

Ann. 3. Post pugnam ad Himeram, cum in Sicilia omnia ad perniciem profligata, magna pars copiarum caesa, socii paene omnes abalienati essent, Agathoclem spes cepit, fore, ut perdita in Sicilia, ubi Poeni numero et robore praevalebant, in Africa recuperaret. Belli in Africam transferendi, simul Siciliae per Antandrum, fratrem, tuendae ratio. c. 3. 4. Navigatio in Africam prudenter dissimulata: nihilominus ob crebros hostium obviorum impetus admodum periculosa. Adventus in ora Africana; sacra Cereri et Proserpinae facta; naves incendio deletae, ne milites refugium haberent; milites recreati, partim primis itineribus per agros amoenos ac fertiles ducti, partim Megalopoli et Tunete urbibus ex improvise oppugnatis et captis. c. 5 — 8. Carthaginienses, inopinato adventu hostium consternati, subito cogunt exercitum. Hanno et Bomilcar, imperatores, copias producunt in aciem. c. 9. 10. Agathocles acies. Fictis omnibus erigit suorum animos. c. 11. Proelio acerrimo commisso cadit Hanno; solus superstes Bomilcar suis potius, quam republicae, commodis servit: victor Agathocles hostium castris potitur. Caesorum hostium numerus. Poeni, elusa victoriae spe, qua erant elati, donis, adeoque hostiis humanis, Deos placare student. cap. 12 — 14. In Sicilia interea Amilcar Syracusis instat, dissimulata suorum in Africa caede; tandem Antander, accepto de fratris victoria nuntio, audacior factus, hostes urbe propulsat. c. 15. 16. — Agathocles in dies gravior Poenis, etiam tum, cum acceptis novis e Sicilia copiis ipsum apud Tunetem castris exuissent. c. 17. 18. „In hoc quidem statu res Siciliae et Africae erant.“

Ab his ad Macedoniam, regniue Macedonici provincias, dumque bella mutua, historicus se convertit. Cassander Autoleonti, Paeonum regi, contra Autariatias auxilio venerat. Ad eum Ptolemaeus, Antigoni in Peloponneso legatus, deficit. Antigonum insuper bello petit Ptolemaeus, Aegypti princeps, quod, contra inita pacta (cf. lib. XIX, c. 105.) imperatorum, Graecis civitatibus libertatem non restituit. Sed ubique victor Antigonus. c. 19. Polysperchon, ut Cassandrum Macedoniae regno pellat, Pergamo arcessit Herculem, Alexandri filium, bellumque in eum movet sociis Aetolis. c. 20. Ptolemaeus, subacta Cypro, saevit in Nicoclem, Paphiorum regem, suspectum ob amicitiam cum Antigono. c. 21.

* Finita rerum ad Siciliam regnumque Macedoniae pertinentium historia, quae ἡ ἐπαγγελία τῶν γεγονότων, propositum operis in hoc

temporis spatio argumentum caputque erat, adiicit scriptor τὰς συν-
 εχέεις πράξεις, res coevas aliorum regnorum, ab historiae communis
 corpore sive systemate avulsas, atque historiae catholicae velut par-
 erga. Moritur in Ponto Parysades, Bospori rex, (cf. XVI, c. 52.)
 De regno oritur bellum inter relictos tres filios, Satyrum, Eumelum
 et Prytanem. Occisis reliquis, Eumelus superstes regnum suscipit,
 et per quinque annos optime et felicissime gerit; tum curru vectus,
 consternatis equis, occubuit. Itaque novo exemplo vides confirma-
 tum, subinde plurium annorum historiam ad unum referri annum.
 c. 22—26. Adiecta mentio rerum Romanarum, sed in locorum nomi-
 nibus valde corrupta. c. 26 extr.

Ann. 4. Incipit historia anni a rebus Macedonicis. Ptolemaeus,
 Aegypto praefectus, re male gesta in Cilicia, (vid. c. 19.) movet in
 Lyciam, ubi urbes et castella plura vi capit. Inde iam insulam Con-
 profectus, in societatem recipit Ptolemaeum, Antigoni nepotem et
 legatum, a fratre deficientem: eundem mox ob insidiarum suspicio-
 nem de medio tollit. c. 27. Polysperchon, Cassandro infestus, pro-
 missis captus cum eo in gratiam redit, et Herculem, quem in regnum
 paternum erat reducturus, clam necat. c. 28.

Obiter commemorata nova in Chersoneso urbe, a Lysimacho
 condita, et a suo nomine appellata, nuntiatoque Cleomenis, regis
 Lacedaemoniorum, obitu, quem Areus secutus est, transit ad res in
 Sicilia gestas. Amilcar, expugnata paene tota Sicilia, dum exerci-
 tum Syracusas ducit, et hanc urbem oppugnat, Poeni, facta obses-
 sorum eruptione, fugati et caesi, Amilcar ipse captus est. c. 29.
 Post hanc caedem summa Poeni consternatione afflicti, Amilcar truci-
 cidatus, eius caput abscissum ad Agathoclem in signum victoriae
 transmissum est. c. 30. Exercitus Poenorum insuper seditione inter
 Graecos et Barbaros turbatus. Per hanc opportunitatem Agrigen-
 tini, duce Xenodico, imperium occupant. Syracusani, frumenti pe-
 nuria pressi. Advectae frumentariae naves a classe Punica inter-
 ceptae. c. 31. 32. „Res Siciliae in hoc statu erant.“

Iam res in Africa gestas persequitur Diodorus. Accepto nuntio
 de caede suorum in Sicilia, et morte Amilcaris, Poenorum animi
 fracti et afflicti. Sed eodem tempore Agathocles summum vitae dis-
 criminem incurrit, orta in castris seditione ob Lyciscum, duces, a
 filio Archagatho occisum. Reconciliatis militibus, Agathocles Poe-
 nos subita incursione opprimit et nova clade afficit. c. 33. 34. „Nos
 „vero persecuti res in Libya et Sicilia gestas, animum ad res Italiae
 „advertamus.“

* Ac nunc quidem res Romanae paullo copiosius, quam ante,
 enarrantur. Ob Sutrium, Romanorum coloniam, bellum in Hetrus-
 cos ortum. Simul alterum bellum in Samnites tenet Romanos. Su-

periores Romani. Tum Appius Claudius, Censor, novis institutis bene meret: aqua Appia in urbem deducta, via Appia strata, magistratus cum plebe vulgati. c. 35, 36.

Olymp. CXVIII.

Ann. 1. Primo de Asiae Graeciaeque rebus agitur. Ptolemaeus, Aegypto praefectus, Myndo solvens, (vid. c. 19. 27.) pristinum propositum de Graecia liberanda et sibi adiungenda (cf. lib. XIX, c. 61.) ulterius persecutus, in Aegyptum redit. — Cleopatra, Alexandri M. soror, Alexandri, regis Epirotarum, coniux, (vid. lib. XVI, c. 92.) cuius coniugium generis causa duces singuli appetebant, ex invidia, Antigoni iussu, necata. c. 37.

Hinc res in Libya gestas Diodorus adit lustrandas. Agathocles, relicto filio ad Tunetem, Poenorum exercitum, ad Numidas, qui defecerant, domandos, profectum insequitur, proelioque fundit. Sed Numidae praedantur suorum castra. Captos Graecos Agathocles contra datam fidem exstinguit. cap. 38. 39. Iam augendis opibus intentus Ophellam, Cyrenaicae praefectum, (vid. lib. XVIII, c. 21.) magnis promissis inducit, ut in armorum societatem veniat. Suscipit hic plurium mensium iter cum magno exercitu, ad castra Agathoclis. Regiones peragrandae obiter describuntur, immixto etiam mytho de antro Lamiae. Socium, amicum atque hospitem, cum adventasset, falso in suspicionem insidiarum adductum, impia caede opprimit Agathocles, exercitum autem beneficiis captum sibi conciliat. c. 40—42. Bomilcar, dum Agathoclem aliis rebus occupatum animadvertit, id tempus maxime opportunum ratus, regnum, cuius dudum cupidus erat, invadere conatur; sed oppressus a civibus supplicio occubuit. — Hoc tempore Agathocles naves spoliis onustas Syracusas misit. Multa tempestate oborta, illae mersae. c. 43. 44.

* Rerum Romanarum brevis notitia adiecta. c. 44 extr.

Ann. 2. Primo res Graeciae narrantur. Demetrius, Antigoni filius, a patre in Graeciam missus, ut tum alias civitates, tum inprimis Athenas, a Cassandro occupatas, in libertatem vindicet, Athenis eiicit Demetrium Phalereum, Cassandri legatum; Dionysium, Mynychiae praefectum, cum urbe capit. Ara Servatorum Antigono et Demetrio posita. Tum aliae etiam civitates liberatae. c. 45. 46. Inde cum classe et copiis profectus Demetrius, Antigoni filius, movet in Ptolemaeum, et quidem in insulam Cyprum; ubi, commisso proelio, Menelaum, Ptolemaei legatum, fundit, et usque in urbem Salaminem repellit. Sequitur urbis oppugnatio, adhibito ingenti machinarum apparatu, in his nova machina, cui Helepoli nomen inditum. Sed impetum eludit Menelaus, iniecto in oppugnantes igne, et machinis incendio vastatis. c. 47. 48. Interea Ptolemaeus obses-

sis auxilio venit cum classe et exercitu. Tum pugna navali decerant. Acies infestae et pugna ipsa describitur, qua Demetrius superior discessit. Ptolemaeus, ingenti clade profligatus, omnia Cypro, in Aegyptum se recipit. c. 49—52. Ceterum haec ad Salaminem pugna *novorum regnorum* velut *decretoria* erat. Nam ad Antigoni exemplum ceteri etiam duces, *regum dignitatem* et *titulum* sibi sumserunt et arrogarunt. c. 53.

„Postquam de his satis diximus, res in Libya et Sicilia singulatim persequamur.“ Agathocles ipse quoque regis titulum et insignia suscipit, regisque superbiam factis demonstrat. Uticam, quae defecerat, vi capit, et in cives immanissime saevit. Multis aliis populis et urbibus in ditionem suam redactis, sollicitus de rebus Siciliae, in regnum redit. c. 54. 55. In Sicilia tum maxime, cum Agathocles adveniret, Xenodicus, Agrigentinum imperator, (vid. c. 31.) victus erat; quo facto Agathocles loca plura expugnat. Sed supererat Dinocrates, exsulum dux, viribus tum longe superior. c. 56. 57 pr. Ab hoc tempore res Agathoclis et in Sicilia et in Libya in deterius inclinabant.

In Libya quidem Archagathus, et ipse et per legatos, aliquantisper res prospere gesserat, et multos populos subegerat, progressus usque ad Pithecussas. c. 57. 58. Iam vero Poeni, nova belli gerendi ratione inita, Archagathum tripartito aggrediuntur: quo hic copias distrahere cogitur. Duplici clade afflictus a sociis insuper deseritur. Agathocles, certior factus de suorum in Libya calamitate, cum classe filio in auxilium venire properat. Ante discessum proelio navali Poenos, et terrestri Agrigentinos vincit. Eam victoriam sacris et epulis celebrat. Ingenium regis, maxime in epulis proditum. c. 59—63. Revertens in Africam res admodum depravatas invenit: mox, dum damna reparare annititur, clade multiplici, et defectione militum afflictus, in multo peiora incidit. c. 64—67. Desperatis rebus, relicta Africa, destitutis filiis, et militibus clam abire et in Siciliam refugere parat. Aegre elapsus vinculis, quibus vinctus retinetur, in Siciliam aufugit. Tum vero filios eius milites necant. Carthaginienses omnia recuperant, et exercitum relictum in deditionem cogunt. c. 68. 69. Admiratur historicus subitam fortunae conversionem, et manifestam numinis vindictam. c. 70. Redux Agathocles in Sicilia rapinis et caedibus in omnes grassatur. Horrorem iniicit descriptio. c. 71. 72.

Ann. 3. Initium sit a rebus Asiae. Antigonus, accito filio Demetrio e Cypro, quem classi praefecit, bello simul terrestri, simul navali, Ptolemaeum in Aegypto adoritur. Copiarum, elephantorum, navium numerus. Belli impetus erat maximus. Sed aditu ab omni parte firmis praesidiis munito, cum exercitus com meatu et frumento intercluderetur, infecta re in Syriam rediit. Ptolemaeus autem

Aegyptum, ante contra Perdiccam (conf. lib. XVIII, c. 36 sqq.) defensam, iam altero bello vindicavit, et asseruit. c. 73—76.

* Interiicitur notatio principum Heracleae Ponticae. Mortuo Dionysio (conf. lib. XVI, c. 88 extr.) succedunt filii Zathras (Oxathras) et Clearchus, qui VII et X annos regnant. Alias Diodorus eiusmodi abruptas rerum coaevarum notitias, finito annuo cursu, velut appendicem adiacere solebat. c. 77 pr.

Inde ad res Siculas transit scriptor. Accidit autem, quod citra fidem erat. Agathocles post tot adversos casus, cum omnes haberet infestos, insuper vero Pasiphilus, copiarum dux, (vid. lib. XIX, c. 102.) cum exercitu ad Dinocratem, exsulum imperatorem, (vid. lib. XIX, c. 104.) defecisset, animo ita concidit, ut principatu abire destinaret, et Dinocrati levissimis conditionibus pactionem offerret. Cum Dinocrates conditionem non acciperet, mutavit consilium, Dinocratem apud suos ut hostem libertatis accusavit, et cum Poenis pacem fecit. c. 77—79. „In hoc statu res Siciliae erant.“

* Brevis notitia rerum Romanarum adiecta. Romani bello urgent Samnites. c. 80.

Ann. 4. Primo de rebus in Asia gestis. Rhodiorum respublica, opibus reque navali florentissima, adverterat aemulorum regni Macedonici singulorum animos. Ut nullius invidiam excitarent, nec bellis immiscerentur, aequaliter colebant omnes, ab omni partium studio alieni. Sed cum nihilominus, ob mutua commercia cum Aegyptiis, inprimis Ptolemaeo favere viderentur, Antigonus, invidia ductus, ab ipsis iam ante auxilia contra Ptolemaeum poposcerat. Quae cum recusassent, Antigonus merces eorum interceptit, bellumque iis intulit, misso Demetrio filio cum classe. c. 81. 82. Belli acerrime gesti historia, et oppugnationis descriptio. c. 83—87. Rhodii fortissime resistunt, et navali proelio Demetrium fundunt. Interea a Cnosiis et Ptolemaeo auxilia subveniunt. c. 88. „Atque in hoc statu tum erat Rhodi oppugnatio.“

In Sicilia Agathocles in Dinocratem et exsulum exercitum, cum pacem oblatam accipere noluissent, bellum renovat. Pugna apud Gorgium (Torgium) commissa, vincit Agathocles, et captos contra datam fidem obtruncat; sed Dinocratem inter amicos recipit, cuius opera castella et urbes hostium reliquae in ditionem Agathoclis venerunt. c. 89. 90.

* Rerum Romanarum brevis narratio. Proelio victi Samnites. c. 90 extr.

Olymp. CXIX.

Ann. 1. Bellum in Rhodios continuatum. Cum a mari nihil effectum esset, (v. c. 88.) Demetrius aggressus est urbem a terra oppugnare. Machinarum apparatus: insignis in his erat helepolis (conf.

c. 48.) ingentis magnitudinis, a Diodoro accurate descripta. c. 91. Excellebat Demetrius arte oppugnandi urbes, (conf. c. 103.) qua Poliorcetae cognomen meruit. c. 92. Oppugnatorum et propugnatorum opera atque fervor. c. 93—95. Obsessi commeatu a Ptolemaeo, Cassandro et Lysimacho accepto, in novos impetus sustinendos eriguntur. c. 96—98. Adhortantibus Graecarum civitatum legatis, Ptolemaeo, Aetolis, concedente etiam Antigono in aequas condiciones, pacem iungunt. Pacis condiciones additae. c. 99. Bene de se meritos Rhodii muneribus et honoribus afficiunt. c. 100 pr.

His perfunctus Demetrius, iussu patris movet in Graeciam, interea dum aberat, a Cassandro et Polysperchonte occupatam, et in hos parat bellum; ad liberandos Graecos. c. 100 extr.

* Tum mortuus Eumelus, Bospori rex; (conf. c. 21—25.) succedit Spartacus filius, qui xx annos regnat. ib.

Iam ad Siciliam procedit narratio. „Rebus Graeciae et Asiae accurate expositis, orationem transferamus ad alias orbis terrarum partes.“ Agathocles Liparaeos, nulla iniuria affectus, iniusto bello subigit, et ipsas in Prytaneo repositas pecunias, Vulcani et Aeoli nomina vel simulacra insculpta habentes, vi aufert. Sed Neptunus extemplo iniuriam ultus immisso naufragio; Vulcanus non ita multo post, cum rex rogo impositus vivus cremaretur, de quo historicus infra plura se dicturum promittit. (Vid. Ecl. lib. XXI, num. 12.) c. 101.

* Inter Romanos et Samnites bellum post xxii annos compositum. c. 101 extr.

Ann. 2. Omissis aliis, solam Graeciam spectat historicus, quo nunc belli vis versa est. Demetrius bellum in Cassandrum, et pro liberanda Graecia, urget. Capit primo Sicyonem, et expellit Ptolemaei praesidium; deinde Corinthum, tum urbes Achaiae, fugatis vel captis Cassandri militibus. „Atque in hoc quidem statu res Demetrii erant.“ c. 102. 103.

* Adiungitur paullo amplior de rebus in Italia gestis narratio. Tarentini in Lucanos et Romanos bellum gerunt, et Spartanos socios advocant, qui Cleonymum cum copiis mittunt. Re male gesta, Cleonymus in Corcyram aufugit. c. 104. 105.

Ann. 3. Primo res Asiae repetuntur. Cassander, ob factos Demetrii in Graecia progressus, sibi et regno suo metuens, cum pacem ab Antigono impetrare non posset, Lysimachum in Thracia, Ptolemaeum in Aegypto, Seleucum in Babylonia, ad bellum contra Antigonum in Asia excitat. Ipse itaque contra Demetrium in Thesaliam, Lysimachus vero contra Antigonum in Asiam movet; qui tamen, cum Antigonus in pugnam procederet, in hiberna se recepit. c. 106—109. „Res quidem Asiae tum in hoc statu erant.“

Sequuntur res Graeciae. Demetrius interea Athenis mysteriis Eleusiniis initiatus, cum ultra tenderet, et in Thessalia aditum a Cassandri copiis occupatum videret, classe profectus, multa loca recuperat. Sed sollicitus de rebus in Asia gestis, et literis etiam a patre admonitus, ut cum copiis ipsi auxilio veniret, res cum Cassandro componit, et in Asiam solvit. c. 110. 111.

* Hoc tempore Mithridates, rex Ponti, (conf. lib. XVI, c. 90. XIX, c. 40.) quia suspicio erat, eum ab Antigono ad Cassandrum defecisse, occisus est. Eum excepit Mithridates filius. c. 111 extr.

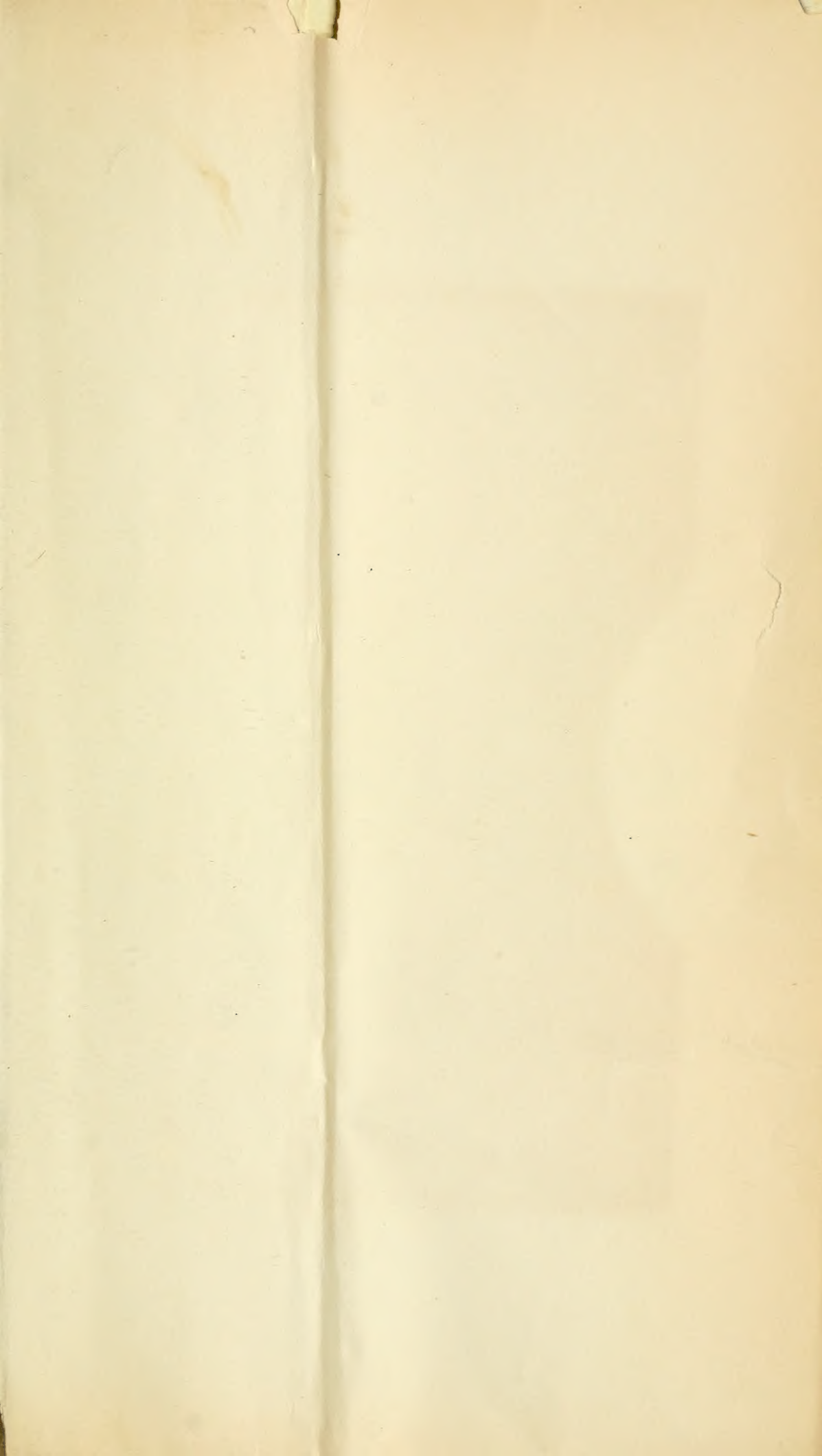
Interea Cassander et ipse multas urbes in Thessalia in ditionem accipit, et Plistarchum cum exercitu contra Antigonum in Asiam mittit. c. 112. Ex Aegypto etiam Ptolemaeus incursionem in Syriam fecerat, qui tamen, falso deceptus nuntio de Antigoni victoria, in regnum se recepit. Sed coaluit tamen bellum ceterorum regum in unum Antigonum. c. 113. Verum eius belli communis historia proximis libris erat destinata, qui cum sequentibus interierunt.

CORRIGENDA.

P. I. v. 11. tum] tamen ed. Veneta, de qua v. praef. nostram ad Diodori vol. I. p. I. p. VI.	16. facerem (Par. fecerem)] fecerim V.	
19. plures] plus V.	29. sapientibus] sapientissimus V.	P. II.
13. laecessiverit V.	16. mihi V.	19. rerum fide V. 28.
hominum ortu V.	30. historiarum V.	31. historiis V.
P. cxiii. annot. 1. v. 18. m] l. fragm.		

PA   Diodorus Siculus
3965   Bibliotheca historica
D3
1828
v.5

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY
